

Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Δ Η Μ Ο Τ Ι Κ Η
Κ Α Θ Α Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Α
Μ Ε Σ Α Ι Ω Ν Ι Κ Η
Μ Ε Τ Α Γ Ε Ν Ε Σ Τ Ε Ρ Α
Α Ρ Χ Α Ϊ Α

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Ι Α

«Τὸ πρῶτον βιβλίον παντός
Ἕλληνας εἶναι τὸ Λεξικόν
τῆς γλώσσης του».

Κοραῖς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ - Δ Ο Μ Η - Α.Ε.

Ναυαρίνου 20 τηλ. 637 389-612 056

Α Θ Η Ν Α Ι

ΠΙΝΑΞ ΣΥΝΤΕΤΜΗΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

α. = άλλως
 αιολ. = αιολικός, -όν
 αιτ. = αιτιατική
 έκλ. = έκλιτος, -ον
 έλβ. = έλβανική, -ικός
 έλληλοπθ. = έλληλοπαθής
 έλλημ. = έλλημιστής, -ικός
 έμψ. = έμετάβατος, -ον, -ως
 έμφ. = έμφίβουλον
 έναγν. = έναγνωστέον
 ά ατ. = άνατομική, -ός
 ανέκδ. = ανέκδοτος, -ον
 άντικ. = άντικείμενον
 άντικειμ. = άντικειμενικός, -ή, -όν, -ώς
 άντιδ. = άντιδιστολή
 άντιθ. = άντιθετον, -ος, -ως
 άντιστ. = άντιστοιχος, -ον
 άντων. = άντωνυμία
 άνών. = άνώνυμος, -οι
 άόρ. = άόριστος
 άπ. = άπόσπασμα, -ματα
 άπαρφ. = άπαρέματον
 άποθ. = άποθετικόν ρήμα
 άπόκρ. = άπόκρισις
 άπολ. = άπολύτως
 άπρόσ. = άπρόσωπον
 άραβ. = άραβική, -ικός
 άρ μ. = άραμαϊκή, -ός
 άρκ. = άρκαδικός, -ή, -όν
 άρσ. = άρσενικόν
 άρχ. = άρχαίος, -α, -ον
 άρχ. λεξ. = άρχαία λεξικά
 άρχιτ κτ. = άρχιτεκτονική, -ός
 άσειζ. = άσειζαί
 άστρολ. = άστρολογία, -ικός
 άστρον. = άστρονομία, -ικός
 άσυν. = άσυναίρετος, -ον
 αύξ. = αύξησις
 αύτοπα. = αύτοπαθής
 άχρ. = άχρηστος
 β. = βίος
 βιολ. = βιολογία, -ικός, -ώς
 βλ. = βλέπε
 βλ. λ. = βλέπε λέξιν
 βλ. λς. = βλέπε λέξε ς
 βοιωτ. = βοιωτικός, -ή, -όν
 βυζ. = βυζαντινός, -ή, -όν
 βοταν. = βοτανική, -ικός
 γαλλ. = γαλλική, -ικός
 γεν. = γενικός, -ή, -όν, -ώς
 γενικ. = γενίως γενική
 γερμ. = γερμανική, ός
 γεωδ. = γεωδαισία, -ικός
 γεωλ. = γεωλογία, -ικός, -ώς
 γεωμ. = γεωμετρία, -ί ός

γλωσσ. = γλωσσόριον, -α
 γνωμ. = γνωμικόν
 γρ. = γραφή
 γραμμ. = γραμματική, -ός, -ώς
 γρτ. = γραπτέον
 δ. άνάγν. = διάφορος άνάγνωσις
 δ γρ. = διάφορος γραφή
 δεικτ. = δε κτικός, -όν
 δηλ. = δηλαδή
 δημ. = δημοτική, -ός, -όν
 διάθ. = διάθεσις
 δ. διστ. = δημοτικόν διστ χον
 δ. έρμ. = διάφορος έρμηνεία
 δ. μυρ. = δημοτικόν μυρολόγι
 διορ. = διορισμός
 διορθ. = διορθώσις
 δ. προφ. = διάφορος προφορά
 δ. τραγ. = δημοτικό τραγούδι
 δοτ. = δοτική
 δουκ. = δουλικός
 δυν. = δυνατικός
 δωορ. = δωορικός, -όν
 έβρ. = έβραϊκή, -ικός
 έγκλ. = εγκλιτικόν, -ός
 ειδ. = ειδικός, -ός
 εικ. = εικασία
 ειρων. = ειρωνικός, -ός
 εκδ. = εκδοσις
 εκκλ. = εκκλησιαστικός, -ός
 εκφ. = εκφωρ
 "Εκφρ. = "Εκφρασις, -εις
 έλεγ. = ελεγείον, -εία, -είακός
 έμπρόθ. = έμπρόθετος, -έτως
 έν. = ένικός
 ένάρθρ. = ένάρθρος
 ένεργ. = ένεργητικός, -ή, -όν, -ώς
 ένεστ. = ένεστώς
 ένν. = έννοείται
 ένν. = έννοια
 έντ. = έντεϋθεν
 έξορκ. = έξορκισμός, -οί
 έπ. = έπικός, -όν
 έπέκτ. = έπέκτασις
 "Επιγρ. = "Επιγραφή
 έπιγρ. = έπιγράμμα
 έπιθ. = έπιθετον
 έπιθετ. = έπιθετικός, -ή, -όν, -ός
 έπίρρ. = έπίρρημα
 έπιφ. = έπιφώνημα
 έρωτ. = έρωτήσις
 έσφ. γρ. = έσφαλιμένη γραφή
 έτερόκλ. = έτερόκλιτον
 εύκτ. = εύκτική

εύφημ. = εύφημισμός
 εύχρ. = εύχρηστος, -ον
 έφετ. = έφετικόν
 ζωολ. = ζωολογία, -ικός
 θ. = θέμα
 θεοδ. = θεοδοσιανός
 θηλ. = θηλυκόν
 θρησκ. = θρησκειολογία, -ικός
 Ιατρ. = Ιατρική, -ικός, -ός
 Ιδ. = Ιδίων
 Ισπ. = Ισπανικός, -ή, -όν
 Ιστ. = Ιστορία, -ικός, -ός
 Ιταλ. = Ιταλική, -ικός
 Ιων. = Ιωνικός, -έν
 κ. = καί
 κ.ά. = καί άλλα
 κ.άλλαχ. = καί άλλαχού
 κατ. = κατηγορούμενον
 κατηγ. = κατηγορηματικός, -ή, -όν
 κρητ. = κρητικός, -όν
 κτ. = κατά
 κτλ. = καί τά λοιπά
 κττ. = καί τά τοιαύτα
 κύρ. = κύριος, -ον
 κυρ. = κυρίως
 κώδ. = κώδις, -ικες
 κωμ. = κωμικός, -ός
 λ. = λέξις
 λ. τραγ. = λαϊκόν τραγούδι
 λακων. = λακωνικός, -ικός
 λατ. = λατινική, -ικός
 λεγόμε. = λεγόμενος, -ον
 λειτουργ. = λειτουργικά βιβλία
 λόγ. = λόγος, λόγιον
 λυρ. = λυρικός, -ή, -όν, -ός
 μ. = μόνον
 μαγ. = μαγικός
 μαθημ. = μαθηματικός, -ά
 μυθ. = μυθευτικόν
 ΜΜ = Μανιάτικα Μυρολόγιο
 μεθου. = μεθουπητικός, -ή, -όν, -ός
 μέλλ. = μέλλων
 μέσ. = μέσος, -ον
 μετεωρ. = μετεωρολογικός, -ός
 μετοχ. = μετοχικός, -ικός
 μετων. = μετωνυμία, -ός, -ός
 μουσ. = μουσική, -ικός, -ικός
 μων. = μωσαϊκόν, -ικός
 μτ. = μετά
 μψ. = μεταψαλτικός, -ή, -όν, -ός
 μγγν. = μεταγενέστερον, -ος
 μτφ. = μεταφορικός
 μτφρ. = μετάφρασις
 ναυτ. = ναυτικός, -ή, -όν, -ός

νεώτ	==νεώτερ	-ος	πρβλ.	==παράβαλα	σύντ.	==σύνταξις
νομ.	==νομική	-ικῶς	πρόσ.	==πρόσωπον, -α	οιχν.	==συχιάκις
νομοκ.	==νομοκάνων		προσηγ.	==προσηγορικός, -ῶς	σχόλ.	==σχόλιον, -α
δθ.	==δθεν		προστ.	==προστακτική	Σχολ.	==Σχολιαστής
οικογ.	==οικόγενεια		πρότασ.	==πρότασις	τ.	==τύπος
δμ.	==δμοιος, -δμοίως		ρ.	==ρήμα	τμ.	==τμήσις
δμοιογ.	==δμοιογένεια		ρηματ.	==ρηματικός, -ή, -όν	τελικ.	==τελικός
δν.	==δνομα		ρηματ. π.	==ρηματικά παράγωγ*	τοπουγρ.	==τοπογραφία, -ικός
δνομαστ.	==δνομαστική		ρητορ.	==ρητορικός, -ικός	τουρκ.	==τουρκική, -ικός
δρ.	==δρος		ρίζ.	==ρίζα	τροπ.	==τροπός, -ῶς
δρθότ.	==δρθότερον, -ος		σ.	==σέλξις	Τυπικ.	==ΤυπικδύΜουαστηρίων
δριστ.	==δριστική		σανσκρ.	==σανσκριτικός	ὑπερθ.	==ὑπερθετικόν, -ῶς
δρυκταλ.	==δρυκτολογία, -ικός		σατυρ.	==σατυρικός, -ικός	ὑπερσ.	==ὑπερσυντέλικος
οὐδ.	==οὐδέτερον		σημ.	==σημασία	ὑποθετ.	==ὑποθετικός
οὐσ.	==οὐσιαστικὸ		σημιτ.	==σημιτιδς	ὑποκ.	==ὑποκειμενον
π.	==παρά		σκώλ.	==σκώλιον	ὑποκειμ.	==ὑποκειμενικός, -ῶς
παθ.	==παθητικός, -ικῶς		σλαβ.	==σλαβική, -ικός	ὑποκορ.	==ὑποκαριστικόν, -ῶς
Πάπ.	==Πάπυροι		σπαν.	==σπάνιος, -ως	ὑποτ.	==ὑποτακτική
παράγ.	==παράγωγον, -α		στερ.	==στερητικόν	φαρμακ.	==φαρμακαλογία, -ικός
παραθ.	==παραθέσις, -ετικός		στρ.	==στροπή	φαρμακευτ.	==φαρμακευτικός, -όν
παρακ.	==παρακειμενος		στρατ.	==στρατιωτικός, -ῶς	φιλοσ.	==φιλοσοφία, -ικός
παραλλ.	==πaráλληλος, -ον		συγγ.	==συγγενικός, -ῶς	φρ.	==φράσις
παρατ.	==παρατατικός		συγκ.	==συγκαπή	φυσ.	==φυσικός, -ῶς
παρerm.	==παρερμηγεία		συγκεκ.	==συγκεκομμένος, -ως	χειρόγρ.	==χειρόγραφον, -α
παρισ.	==παρισινός		συγκρ.	==συγκρητικός, -ικός	χημ.	==χημεία, -ικός
παροιμ.	==παροιμία		σύλλ.	==σύλλαβή	χρ.	==χρήσις
περίφρ.	==περίφρασις, -ικῶς		Συναξ.	==Συναξάριον, -ιστής	χρν.	==χρόνος
πασ.	==πασική, -ῶς		σύνδ.	==σύνδεσμος	χρησμ.	==χρησμός
πιθ.	==πιθανός, -ῶς		συνεκδ.	==συνεκδοχική, -ικῶς	χρον.	==χρονικός, -ῶς
πλάγ.	==πλάγιος		συνεκφ.	==συνεκφορά	χρονογρ.	==χρονογραφία, -φος, -οι
πληθ.	==πληθυντικός		συνήθ.	==συνήθης, -ως	ψ	==Ψευδο-
ποι.	==ποιητικός, -ικῶς		συντηρ.	==συντηρημένος	ψήφ.	==ψηφισμα
πρζυμ.	==πράγμα, -ατα		συνθ.	==σύνθεσις, συνθετικός	ῶσ.	==ῶσαύτως

* Τὰ ρηματ. π. τίθενται ἐν τέλει τοῦ ἐρμηνεύματος ὑπὸ ἰδίου ἀριθμοῦ πρὸς εὐχέρειαν τῆς ἀναζητήσεως.
Αἱ λοιπαὶ ἐν τῷ κειμένῳ συντεταγμέναι λέξεις εἶναι εὐδιάγνωστοι.

Π

παραβάλλω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. παραβάω, όόρ. β' παρέβαλον, παρκα. παραβέβηκα, βάλλω, ρίπτω παρά τινα πλησίον, εμπροσθέν τινός τι, όιον τροφήν εις τούς ἴππους: 'Ιλ. 0 504 παρά δέ σφισι βάλλει' έδωδήν, αὐτ. Ε 369, 'Οδ. Δ 41 παρά δ' έβαλον ζείας, Πλάτ. Φαίτρ. 247Ε παρέβαλε ταίς ἴπποις τήν άμβρασίαν, 'Αρρ. 'Επίκτ. 2,18,5 πυρ φρύγανα παραβάλλειν, αὐτ. 2,18,12. 2) ρίπτω άμελώς, μ. τό παθ. : 'Αριστφ. άπ. 333 τάριχος . . άπόνως παραβεβλημένον'. 3) παραδίω έχθρικός : Πολύβ. 38,17,2 παρέβαλε τούς ανθρώπους τοίς έχθοις, μετά πάσης ύδρεως συλληφθέντας' κ. παθ. : Δίων Κ 59,10 παραβληθήναι τοίς θηρίοις || όμ. τό παθ. παραδίδομαι, άφασιούμαι εις φειτόν τι : 'Αριστφ. Πλ. 243 πόρνοιαι και κύβοισι παραβεβλημένον'. 4) μέσ. τ. παραβάλλομαι τι έπί τι ταχίθεώ, ταξινομή τι έπί τινος : Πλάτ. Πολ. 372B μάζας έπί κάλαμον παραβαλλόμενοι'. 5) ρίπτω μεταξύ, παρεβάλλω : Όουκ. 2,77 ύλης φακέλους παρέβαλον από του χώματος ές τό μεταξύ, αὐτ. ό,99. 6) κ. μον. προσφέρω τι εις τινα, προσφέρω ώς θέλεισρ : Ξεν. Κυν. 1,2 παραβάλλουσι δέ τουτο οι θηρώμενοι, Πρόδρ. 2,438 πείσαν έθέκασιν αὐτοι να μέ τό παραβάλου'. 7) ρίπτω ένώπιόν τινος, κατά πρόσωπόν τι : Αίσχιν. 3,189 παραβάλλων αὐτῶ τά των προγόνων έργα' || παθ. άντιπαραβάλλομαι : Φιλόδ. 'Όργ. 95W τῶ πρώτῳ παραβληθήσεται τοιοῦτος λόγος'. 8) εκθέτω τινά, παραδίω τινά εις τήν έξουσίαν τινός : 'Αριστφ. 'Όρν. 33 παρέβαλέν τ' έμέ παρά γένος άνόσιον, Φιλιππίδ. 6 τῆ τύχη . . αὐτόν παραβάλλειν'. 9) έν τῶ μέσ. τ. εκθέτω έμαυτόν ή τά έμαυτοῦ εις κίνδυνον, τολημρώς εκτίθεμαι, διακινδυνεύω : 'Ιλ. 0 322 αιέν έμην ψυχήν παραβαλλόμενος παλεμίζειν, 'Ηρ. 7,10, θ' εκθέτω . . παραβαλλόμενών τά τέκνα στρατηλάτες αὐτός σύ, Όουκ. 2,44' || εκθέτω εις κίνδυνον, διακυβεύω : αὐτ. 3,65 πλείω παραβαλλόμενοι, αὐτ. 5,113 Λακεδαιμονίοις πλείστον δὴ παραβεβλημένοι, Ξεν. ΚΠ 2,3,11' || εκτίθεμαι εις κίνδυνον : Πολύβ. 1,37,9 πρός τήν θάλασσαν δίταν παραβάλλωνται, αὐτ. 18,53,2' || κ. μτ. δοτ. : αὐτ. 2,26,6, 'Επιγρ. Ασιτυπαλοίας' πρβλ. παράβολος' || μτ. άπαρφ. τομῶ να πράξω τι : Πλάτ. Πειλ. 8 όλίγους δέ των νεωτάτων παραβαλέσθαι προεισαλεθίν εις τήν πόλιν'. 10) εκφράζομαι άπερισκέπτως, άλόγιστως : Φιλόδ. 'Απολλ. 4,42 παραβεβλημένον τι ειπείν'. 11) όμ. μτν. καταθέτω τό άντιστοιχοῦν μοι ποσόν έν στοιχημάτι : αὐτ. Κάτ. Νεώτ. 44 έδοξεν οὖν αὐτοίς . . παραβαλέσθαι δραχμῶν εκαστον δεκαδύα'. 12) παρίστημι, δείκνυμι τι : Ποσειδ. 26 άν δ' άληθινόν σαυτόν παραβάλλης'. 13) βάλλω τι παρ' άλλο, θέτω πλησίον ή παραλήλως : 'Αριστλ Ρητ. 1,419b,35' κ. παθ. : αὐτ. ΖΜ 668a, 17 παρά πάσαν τήν των θεμελίων ύπογραφην λίθοι παραβεβληνται, Στράβ. 9,1,2 Έβδοια τῆ ήπειρω παραβεβλημένη Ικειμίνη, εκτεινομένη κατά μήκος και παραλήλως πρός. .)' 14) κ. νεώτ. παραβέτω πρός παραβολήν, σύγκρισιν, όδ. συγκρίνω τι πρός τι : Πλάτ. Γοργ. 47C παραβαλότες

οὖν παρ' άλλήλους σκεψώμεθα, 'Ισοκρ. 9,34' || νεώτ. παραλληλίζω : παραβάλλω τήν μεταφρασσιν πρός τό πρωτότυπον' || φρ. αὐτό δέν παραβάλλεται πρός έκείνον δέν χωρεί σύγκρισιν, γνάρχει μεταξύ των μεγίστη διαφορά'. 15) μτν. παραβολή παραβάλλω εκφράζω δια παραβολής : ΚΔ Μάρκ. 4,30' || κ. έν τῶ μέσ. τ. : Εὐρ. IT 1094 έγώ σοι παραβάλλομαι θρήνος (παραβάλλω τά θρηνώδη άσματα μου πρός τά Ιδικά σου, άνθαμιλλώμαι σοι έν τῶ θρηνώδειν)' || συχν. έν τῶ παθ. τ. : 'Ηρ. 4,198 ή λιθύη σπουδαίη ώστε ή 'Ασίη ή Εὐρώπη παραβληθήναι, 'Ιπν. 'Αρθρ. 51, Ξεν. 'Απολλ. 2,4,5, Πλάτ. Γοργ. 475E'. 16) παραβάλλω τινά τινα άναγκάζω, βάλλω τινά να διαγωνισθῆ πρός τινα : Ξεν. 'Ιπν. 9,8 τουτα δέ δὴ παραβάλλειν ἴππῳ' || έν τῶ μέσ. τ. άνταγωνίζομαι, άνθαμιλλώμαι, παραβγαίνω : Εὐρ. 'Ανδρ. 289 έβαν δέ Πριαμίδον ύπερβολαίς λόγων δυσφρόνων παραβαλλόμενοι, Φιλόστρ. 'Απολλ. 5,34 ίάφρομιάς, αις οὔτε 'Αρμόδιος παραβεβλήσεται'. 17) άγωνίζομαι, διαγωνίζομαι : Σοφ. OK 231 άπάτα δ' άπάταις παραβαλλόμενα'. 18) έπί πλοίων ή λέμβων, φέρω παραλλήλως, παραπλευρώς, άναγκάζω, κάμνω τινά να πλευρίση : Πλούτ. Πομπ. 73 εκέλευσε τούς νοῦτας τό έρόλκιον παραβαλείν' || κ. έν τῶ μέσ. τ. : 'Αριστφ. 'Ιπν. 762 οὐ τούς δελφινας μετεωρίζου και τήν άικτον παραβάλλου'. || κ. άπολ. : αὐτ. Βάτρ. 180'. 19) όμμο παραβάλλω ρίπτω, στρέφω τό όμμα πρός τά πλάγια' όθ. ρίπτω πλόγιον, λοζόν βλέμμα, ώς δειλόν, πεφορημένον ζῶον, λοζοκοιτάζω : Αίσχ. άπ. 308 όμμα παραβάλλειν θύνηου δίκην, 'Αριστφ. Νεφ. 362 δτι βρονθύει τ' έν ταίσι δδοίς και τῶ φθαλμῷ παραβάλλεις [Σώκρατες] Ιτούτο άναφερεται υπό του Πλάτ. έν Συμπ. 2211)' || τόν όφθαλμόν παραβάλλω εις τινα ρίπτω βλέμμα επιθυμιας πρός τινα, κοπάζω ή επιθυμητικώς : 'Αριστφ. 'Ιπν. 173 νῦν τόν όφθαλμόν παραβάλλ' εις Καρίαν τόν δεξιόν' || παραβάλλω τό οὖς στρέφω ή κλίνω τό οὖς όπως άκούσω, Ινα άντιληφθῶ τι : Ξεν. Κυν. 5,32, Πλάτ. Πολ. 531A παραβαλλαντες τά ώτα, οίον εκ γειτόνων φωνήν απρευόμενοι' || όμ. κ. έπί τῆς κεφαλῆς : αὐτ. Φαίδ. 103A' || παραβάλλω τούς γομφίους θέτω εις ένεργειαν τούς γομφίους όδόντας : 'Αριστφ. Είρ. 34 ώπερ παλαιστής, παραβαλών τούς γομφίους' || παραβάλλω τό θύριον στρέφω, κλειώ τό θυρίδιον : Πλούτ. 'Ηθ. 940F παραβάλε τό θύριον' || μτρ. παραβάλλω στόμα τινί στρέφω τό στόμα, τήν γλώσσαν, τόν λόγον εις τινα, έγκωμιάζω τινά : Πίνδ. Π 9,87 κωφός άνήρ τις, δς 'Ηρακλεί στόμα μή παραβάλλει'. 20) κατατίθω παρ' άτινι, έμπιστευομαι τι εις τινα : 'Ηρ. 2,154 και παιδάς παρέβαλε αὐτοίσι . . τήν 'Ελλάδα γλώσσαν εκδιδοσκεσθαι'. 21) έν τῶ μέσ. τ. άπατά, έξαπατώ, προδίδω : αὐτ. 1,108 μηδέ έμέ τε παραβάλλη και άλλους έλόδομος εξ ύστέρης σεσωτῶ περιπέσης. . Όουκ. 1,133, 'Αγκ. Κωμ. 80' || κ. ό ένεργ. τ. : 'Ησ. «παραβαλείς άπατήσεις» πρβλ. παραβάλλεταιiros'. 22) μτν. γεμω. εφαρμόζω,

ἐπιθέτω σχῆμά τι ἐπὶ εὐθείας: Εὐκλ.6,27 παραλληλόγραμμον παραβάλλειν παρά εὐθείαν, Ἀρχιμ. Ἴσορρ.2,1

2) παραβάλλω τι παρά τι διαιρώ τι διά τινα: Διοφ.5,10 **23)** ἀμτβ. ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω: Πλάτ.Λυσ.203B **δεῦρο δῆ, ἤ δ' ὅς, εὐθὺ ἡμῶν. οὐ παραβάλλεις; ἀξίον μὲν τοι**

24) ἐντυγχάνω, συναντῶ: αὐτ.Πολ.556C οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι εἶσαν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις, Ἀριστλ.Πολιτ.1331a,34, Πλούτ.'Ηθ.846F **παρέβαλεν Ἀναξίμενοι τῷ ῥήτορι**

25) πορεύομαι διὰ θαλάσσης, διαπλέω: Ἡρ.7,179 **ὁ δὲ ναυτικὸς . . . στρατὸς . . . παρέβαλε νηυσὶ τῆσι ἀριστο**

26) ἐρχομαι πλησίον, παραπλεύρωσ τινός, φθάνω: Ἀριστλ.ΖΓ 763a,31 **περὶ Ῥόδον παραβαλόντες ναυτικὸ ἀτόλου, Πολύβ.15,2,12 παραβαλόντες τῆ πεντηρὶ (ἐλθόντες παραπλεύρωσ αὐτῆς ἐν ναυμαχίῃ)**

27) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοΐου ἢ λέμβου, πλευρίζω εἰς μῶλον ἢ εἰς ἄλλο πλοῖον

28) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

29) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

30) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

31) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

32) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

33) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

34) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

35) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

36) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

37) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

38) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

39) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

40) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

41) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

42) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

43) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

44) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

45) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

46) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

47) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

48) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

49) ἀμτβ. ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου

παραβασσελεύς-έως (ὁ) μτγν. ὁ παρὰ τὸν βασιλέα βασίλευς, καίσαρ: Εὐνάπ.ΒΣοφ.476B **παραβασσελεύς ὢν** Ἰδ.ἀνάγν. παραβασσεύων.

παραβασσεύω μτγν. παρὰ τὸν βασιλεῖ βασιλεύω, εἶμαι βασιλεὺς ὑπὸ βασιλέα: Εὐνάπ.ΒΣοφ.476B (ἰδ. ἀνάγν.)

2) κακῶς ἢ τυραννικῶς κυβερνῶ: ΠΔ Μακκ.3,6,24 παραβασσεύεσθε, καὶ τυράννους ὑπερβεβήκατε ὡμόρπητι.

παραβάσις-εως (ἡ) κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. παραιθαισις ἢ πρόσῃσι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραβαίνω, τὸ βῆσινε κατὰ μέρος, ἔκφυγη, διαφυγή: Ἀπολλ.Ρ 4,832 παραιθαισις ἔσσειε δλιέθρου

2) ἐλαχίστη μεταβολή, παρεκτροπή: Ἀριστλ. Πολιτ.1307b,33 **λανθάνει γὰρ παραδουμένη ἡ παραβάσις** ἰδ.ἀνάγν. παρανομία, Πλαύτ.'Ηθ.649B

3) μτγν. παρέκθαισις: Στράβ.1,2,2 **παράδασιν τινὰ . . . ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων πεπορισμένου**

4) ὄμ. μτγ. χρ. : Λογγίμ.'Υφ.12,5 **τοπηγορίας . . . καὶ ἐπιλόγου . . . καὶ παραβάσει . . . ἀρμόδιος**

4) ὄμ. μτγν. ἐπὶ τῆς ενεργείας τοῦ βαδίζειν ἢ περιπατεῖν: Πλούτ.Φιλ.6 **παράδασις καὶ παραλλάξις σκελών**

5) ὄμ. μτγν. μετάθαισις, διάθαισις, πέραςμα: Δημητρ.Λακ.1012,31

6) μτγν. κ. νεώτ. τὸ παραβαίνειν τι, ἀθέτησις, παραβίασις, καταπάτησις τινός: Στράβ.12,8,9, Ἰώσ.Α1 18,8,2 **παράδασις τοῦ πατρῖου νόμου, Πλούτ.Συγκρ. Ἀγχα.κ.Πομπ.1, αὐτ.'Ηθ.122B ὡστ' οὐ παραβάσιν ὄρων ἐπικαλεῖν δεῖ, Ἀραβ.Μωθ.Χαλ. 1,63 ἡ παράδασις σου θέλει σὺ παιδεύσει χειρότερα, - παράδασις νόμου - διατάξεως - ὑποσχέσεως - κανόνος**

7) νεώτ. παράδασις καθηκόντων ἢ ὑπὸ τῶν θεσμίων ὑπαλλήλων καὶ ἀντιπρετών παρανομίαν ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς εἰς αὐτοῦ ἀνατεθε μένης δημοσίας ὑπηρεσίας

8) ὄμ. νεώτ. στρατ. **παράδασις στρατηγικῆς ἐντολῆς** ἰσρατιωτικὸν ἀδίκημα, συσισταμένον εἰς τὴν ὑπὸ στρατιωτικὸν ἐν γνάσει ἐκτέλεσιν πράξεως ἀνιθετοῦ πρὸς τὸ περιεχόμενον στρατιωτικῆς ἐντολῆς ἢν ἔλασθαι

9) μτγν. ὑπερβασία, αὐθαιρεσία, παρανομία, παρακοή: ΠΔ Βασ.4,2,24 τέκνα παραβάσεως καὶ ἀργίσι, Πλούτ.'Ηθ.209Α, αὐτ.746C, ΚΔ Γαλ.3,19 τῶν παραβάσεων χάριν προσετέθη ἰὸ νόμος

10) ὄμ. μτγν. πλάνη, παραιθαισις, πρβλ. παραβασία: Ἐπίκ.Φύσ.11,7

11) τὸ μέρος τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς κωμωδίας, ὅπερ ἐλέγετο μὲν ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἀποδουμένου τῆς σκευῆς καὶ στρεφομένου καὶ ἀφορώντος πρὸς τοὺς θεατὰς, εἰσῆγε δ' εἰς αὐτὸ τὰς ἰδίας αὐτοῦ γνώμας ὁ ποιητῆς καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς πᾶν ὅ,τι ἤθελε, κατ' ἀρχὰς ἀπετέλει τὴν εἰσαγωγήν εἰς τὴν διδασκομένην κωμωδίαν. εἶτα δὲ, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ προλόγου πρὸ τῆς παράδου, μετετέθη εἰς τὸ μέσον περὶ τοῦ δράματος

12) Πλούτ.'Ηθ.711F, Ἡφαιστ. Ποιημ.β, Σχόλ.'Αριστφ.ΕΙρ.733 ἡ παράδασις δοκεῖ μὲν ἐκ τοῦ χοροῦ λέγεσθαι, εἰσάγει δὲ τὸ αὐτοῦ πρόσωπον ὁ ποιητῆς.

παραδάτης (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., θηλ. παραδάτιδος, ἐπ. ποι. κ. παλ. ἀττ. παραιδάτης (Ἐπιγρ.), θηλ. παραιδάτις (ἸΑπολλ.Ρ 1,754), λυρ. τ. παρδάτης (ἸΑισχ.Εὐμ.553), ὁ παρὰ τινὰ ἱστάμενος, ἴδια ὁ παρὰ τὸν ἥνιοχον ἱατόμενος μαχητής: Ἰλ.Ψ 132 **ἄν δ' ἔβαν ἐν Ἰφίροισι παραιδάται ἥνιοχοί τε, Εὐρ.'ικ.677, Ξεν.ΚΠ7,1,29 τὰ μὲν καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραιδάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα, Στράτ.15,1,52 **παῦ δ' αὖτις ἐπὶ τῷ ἄρματι παραιδάται προεξ ἥνιοχῶ** [εἰτ. Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,73 π. ἀττ. ἐκαλοῦντο ὀδοπάται, διότι κατεργάζομενοι τοῦ ἔργου ἐμάχοντο ὡς περὶ]**

2) μτγν. στρατιώτης φίλος, ἐλαφρὸς ὄπλισμένος, θῆων καὶ μαχομένων παρὰ τὸν ἠπεία: Πλούτ.Αιμ.12 ἦκον . . . μῦρισι μὲν ἰππέσι, μῦρισι δὲ παραδάται

3) κ. νεώτ., ὁ παραβαίνων τι, ἀθετὸν, καταποσῶν, παραδιάζων:

παραδάσιν (τὸ) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. ἀλλ. ἀλεξήνεμον, μέσον πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἀνεμού

παραδαπτίζω μτγν. ἐκτελῶ βάρπτισμα παρὰ τὰ εἰλωθῆτα, βαπτίζω ἀντικανονικῶς: Ἰουστιν.Νεσρ.42,3,1, Σύνοδ.Κων/πόλεως 1536/1073C.

παραδάπτισμα-ατος (τὸ) μτγν. ἀντικανονικόν, ἀκυρον βάρπτισμα, ὡς οὐ αἰρετικῶ ἱερέως τελεσθέν: Σύνοδ.Κων/πόλεως 1536/1092.

παραδαπτιστής (ὁ) μτγν. ὁ χρίων τι διὰ φευδοῦς, νοθευμένου χρώματος δθ. μτφ. ἀπατεῶν: Ἄρρ.Επικ.2,9,21.

παραδαπτῶς-ἠ-όν μτγν. ὁ βεβαπτισμένος κατ' ἐπιφάνειαν, κερχωματισμένος διὰ φευδοῦς χρώματος, φευδῆς: ΠΔ Ἰεζ.23,15 ἐζωασμένους παικίλλματα ἐπὶ τὰς ὁσφύας αὐτῶν παραδαπτὰ.

παραδαπτῶ μτγν. πλησίον ἢ ταυτοχρόνως μετὰ τινος βάρπτω, κρωματίζω ἐν ταῦτῳ, ὅμοσ μετ' ἄλλου: ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Πλούτ.Φωκ.28 **τὰ παραδαπτιζόμενα τῶν ἰδιωτικῶν πάντα τὸ προσήκον αὐτοῖς ἔσχεν.**

παραδαρδαρίζω ἀρχ. λεξ. μιμούμαι τῆν γλῶσσαν τῶν βαρδάρων, ὁμιλῶ ὡς ὁ βάρβαρος: Ἦσ. ἐν λ. ἀσαλγάνας.

παραδαρραίνω δημ. ὁ,τ. τοῦ παραδαρύνω βλλ.

παραδαρύνω δημ. κ. παραδαραίνω, ἀόρ. (ἔ)-παραδαρύνω, βαρύνω τι ὑπὲρ τὸ θεῖον, πολύ, παραφορτώων: μή παραδαρύνῃς τὸ ἕνα σακκί, γιατί θά γύρη τὸ ζῆφ'. **2)** μτφ. ἐνοχλῶ καθ' ὑπερβολήν, κατακουράζω: μέσ συμπάθετα, πᾶς ὅς παραδαρύνωμε' **3)** ἀμτβ. γίνονται ὑπὲρ τὸ θεῖον βαρῦς, αὐξάνονται καθ' ὑπερβολήν εἰς βάρος, δθ. συνεκθ. καθίσταται λίαν δυσκίνητος: γέραςε πολὺ καὶ παραδαρύνε.

παραδαρῶ-άω δημ. βαρῶ, κτηνῶ πολύ.

παραδάσιν (ἡ) ἐπ. παραιθαισις, ποι. παρβάσις [ἸΑισχ.Ἐπ.743, παρβάσις βλλ.β], πλάνη: Ἥσιγδ. Θ 220 α1 τ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιθαισίας ἐφέπουσι, Πλάτ.

Αλογ.Εὐμ.553 τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι **παρβάταν** ἀνοχτα πολλά παντόφυρτ' ἰδ' ἀνάγν. παρβάτανι. ΚΔ Ρωμ.2,25 ἐάν δὲ παροβάτης τοῦ νόμου ἦς ἡ περιτομή σου ἀκροθυσία γέγονεν, Σύμμ.ΠΔ Φαλμ.1,17,14. 4) μτγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀπέναντι τοῦ θεοῦ ὑπερβασίας διαπραττάν, ἀσεβής, ἐπίορκος, θρησκευτικὸς ἀπιστάτης : Πολέμ.π.Μακρόβ. Sat.ππ.5,19,29 **παρβάτα** θεῶν || προσήγορία ἐπικριτικὴ τοῦ αὐτοκράτορος 'Ιουλιανοῦ : Ψκωδ.144,4 ὁ **παρβάτης** 'Ιουλιανός.

παραβατικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς παράβασιν βλ.λ.δ) ἢ ὁ κλισιν ἔχων, ὁ διατεθειμένος εἰς παράβασιν : 'Ασπάς, ΗΝικ.82,26. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν παράβασιν, ὁ τῆς παραβάσεως βλ.λ.9) : Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ.1257 **παραβατικὰ** μελῦδρια.

παραβατικῶς ἐπίορκ. μτγν. παραβατικῶ τῷ τρόπῳ, κατὰ παράβασιν βλ.λ.δ) ὁδ. φρ. παραβατικῶς ἔχω τινός εἶμαι διατεθειμένος νὰ παραβῶ τι, νὰ παρεκκλίνω ἀπὸ τινος : Ἀρρ. Ἐπίκτ.2,20,14.

παραβάτης-ιδος(ἡ) μτγν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ παραβάτης βλ.λ.1) 2) γυνὴ παρανοικοῦσα τοὺς θεριστάς : Θεόκρ.3,32 ἂ πρᾶν ποιαλαγεῦσα παραβάτης.

παραβατός-ἡ-όν κ. νεώτ., ποι. παρβατός ὄν δύναται τις νὰ παραβῆ, παραβάσις, ἀθετήσιγ : Αἰσχ. 'Ικ.1048 Διὸς ὄν παρβάτος ἐστὶν μεγάλα φρήν, Σοφ. Ἀντ.874 κράτας παραβάτος αὐδαμᾶ πόλει.

παραβατῶ-έω, πάλαι, αἰτ. παραβατῶ εἶμαι παραβάτης βλ.λ.1) Φιλόστρ. Νεώτ. Εἰκ.11 **παραβατῆν** γὰρ τοῦτ' ὄν φασιν τῷ Αἰλήτῃ || γεν. κάθημαι ἢ ἴσταμαι παρὰ τὸν ἡνίοχον : Κλειτοῦδ.π. Ἀθῆν. 13,609D ἐξέδωκε δὲ... τῷ υἱεὶ τὴν παραβατῆσσαν αὐτῷ γυναικα, Ἀριστλ. Ἀθ.14,4.

παραβαφῆς-οὺς-ές 'Ἡσ. «παραλουρηγῆς».

παραβάφος-ον Φώτ. «παραβαφῆς».

παραβγάω δημ., ἄορ. (ἐ)παραβγάλα, ἐξάγω, βγάζω ὑπὲρ τοῦ δέον : **παραβγάλας** τὸ καρφὶ καὶ δὲν κραταί τιποτα 2) παράγω πέρα τοῦ προσδοκωμένου : **βγάζει** καὶ **παραβγάζει** ὁ τῆνος κας αἰτάρη 3) μτφ. προπέμω, κατενοοῶνω : **παραβγάλανε** τὸ θεῖό τους ὡς τὸ σταθμό.

παραβγαίνω δημ., ἄορ. (ἐ)παραβγήκα, ἐξέρχομαι, βγαίνω πέρα τοῦ δέοντος ἢ τοῦ ἐπιβαλλομένου : **παραβγαίνει τελευταία** τῆς νύχτες καὶ θά πάθη τίποτα κακό 2) μτφ. ἀναμετροῦμαι πρὸς τινα, ἀνταγωνίζομαι, ἀμιλλώμαι : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 57,8 οἱ γοργόνες... **παραβγαίνουν** μὲ τοὺς ἡακίους στὸ τραγοῦδι, στὸ χορὸ.

παραβγάλα (τὸ) δημ. παρώνυμιον, παρανόμι, παρασσοῦκλι βλ.λς.

παραβλάσθαι ἄπαρφ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. παραβαίνω βλ.λ.

παραβλεπόμενος ἐπίορκ. μτγν. ἰέκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ παραβάλλω βλ.λ.1) παραβολάθην βλ.λ. : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 4,936. 2) ἀπειροσκέπτως, ἀσάφως : Πολυδ.3,136.

παραβλεπόμενος (παραβύω) ἐπίορκ. σχόλ. βύζην βλ.λ., σπουδαμένα : Σχόλ. Λοκ. Λεξιφ.2.

παραβλήμα-ατος(τὸ) μον. τόπος παρὰ τὸ βήμα : Ἀλλᾶτ.136.

παραβλάω μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὑποβάλλω εἰς βίαν, βία ποιῶ τι, διελαύνω, διὰ τῆς βίας παρέρχομαι εἰ ἡ ἀνοίγῃ ἢ εἰσχωρῶ που : Γαλ.5,237, - **παραβίασε** τὸν εἰσοδοῦν - τὸ κλειθρὸν - τὴν ἐπιστολήν - τὸ οικογενειακὸν ἀσυλον, - ὁ ἀγγλικὸς στόλος δὲν **παραβίασε** τὰ Δαρδανέλλια || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. μεταχειρίζομαι βίαν, μτ. ἐμπροθ. διορ. : Πολυδ.24,β,3 **παραβιάζεσθαι** περὶ τῶν τοιοῦτων || ὁμ. τὸ μέσ. πρᾶττω τι διὰ τῆς βίας, παρὰ φύσιν καὶ παρὰ νόμον : ΠΔ Δευτ.143 **παραβιάσμενοι** ἀνέβητε εἰς τὸ ὄρος 2) ὁμ.

τὸ μέσ. μτ. αἰτ. προσ. ἐξανογκάζω τινὰ : αὐτ. Βασ.4,2,17 καὶ **παραβιάσαντο** αὐτόν, ἕως οὗ ἠσχύνετο, ΚΔ Λοκ.24,29, αὐτ. Πράξ.16,15 || ἐν τῷ παθ. τ. μτ. ἀπαρφ. : Ὀνήσανδρ.19,2. 3) τὸ μέσ. μτ. οἰτ. ἐκβιάζω τι, κριεῖω διὰ τῆς βίας : Πολυδ.21,27,7 **παραβιάζεσθαι** τὸν χάρακα 4) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων ἢ λόγων, διαστρέφω : Πλούτ. Ἠθ. 19f μύθους **παραβιάζεσθαι** καὶ **διαστρέφειν**, Ἐπίκ. Ἐπιστ.2,36U τὸ ἀδύνατον **παραβιάζεσθαι**, αὐτ. Φύσ.107G 5) νεώτ. ἐν τῷ ἐνεργ. τ. παραβαίνω, ἀθετῶ : **παραβίασε** τὴν συνθήκην - τὴν συμφωνίαν 6) δημ. ὁμ. ἀναγκάζω, κάμνω τινὰ νὰ βιασθῆ πολὺ, στενοχωρῶ δι' ἀνάγκασμοῦ : μὴν τὸν **παραβιάζει**, γιατί ἡ δουλειὰ δὲν θὰ εἰναί τῆς προκοπῆς || ὁμ. δημ. βιάζω, ἐπισπεύδω τὴν πέρα τοῦ πρέποντος : μὴν τὴν **παραβιάζει** τὴ δουλειάν || κ. τὸ μέσ. ἐπιείγομαι, ἀπευθῶ ὑπὲρ τοῦ δέον : **παραβιάζεσαι** καὶ θὰ ακανιάφης.

παραβιά (τὸ) ἢ **παραβιά** (τὸ) πατόν τι ἀπασκευαζόμενον ἐκ κέχρου καὶ κωνύνης : Ἐκατ.Μ ἀπ.154f πίνειν βρύθον ἀπὸ τῶν κριθῶν καὶ **παραβίην** ἀπὸ κέχρου καὶ κωνύνης.

παραβιάσις-εως(ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραβιάζω βλ.λ.1) ἢ διὰ τῆς βίας δίοδος, πάροδος, εἰσχώρησις : **παραβιάσις** τῶν συνόνων - τοῦ οικογενειακοῦ ἀσύλου.

παραβιάσμος (τὸ) μτγν. πράξις, ἐνέργεια παρὰ τὸ δίκαιον, τὸν νόμον ἢ τὴν φύσιν : Πλούτ. Ἠθ.1097F.

παραβιάζω μτγν. κ. μον. ἀποκομίζω, μετακινῶ, μεταφέρω, ἀφαιρῶ : ΠΔ Βασ.2,12,13 κύριος **παραβίασε** τὸ ἀμάρτημά σου, οὐ μὴ ἀποθάνης 2) παραβιάζω, ἐν ἀναφ. πρὸς νόμον, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Φιλ.2,539 ἰδ. ἀνάγν. παραβιάσθησθαι 3) μον θεατορίζω, κερτομῶ, ἐμπαίζω : Νικ.Χων. 785,27 [ἐκδ. Βεκκ.] ἐγέλων μάλλον καὶ **παραβιάζων** ἡμᾶς ἀπὸ τῆς πόλεως 4) ὁμ. μον. διασκέδαζω : Καλλιμ.Χρυσ.1819, αὐτ.2038 [ἐκδ. Λ].

παραβιάσματος-ατος(τὸ) μον. δημ. διασκέδασις : Καλλιμ.Χρυσ.2039 [ἐκδ. Λ].

παραβιάσμος (τὸ) μον. δημ. παραβιάσματος βλ.λ. : Καλλιμ.Χρυσ.975.

παραβιά (τὸ) εἰκ. ἀντὶ παραβίας βλ.λ.

παραβιάσις-εως(ἡ) νεώτ. βίωσις, συνδυασμὸς ἀναποτέως πλειόνων τοῦ ἐνὸς ὄργανισμῶν, οἵτινες αὐξάνονται ταυτοχρόνως, εἰς ὅμως τοῦτ' ἄν ἀπολαμβάνει ἰδίας ζωῆς, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ ζῶσι διαπάναις αὐτοῦ 2) ἢ δι' ὀλικῆς μεταμοσχεύσεως ἐνωσις δύο νεαρῶν ὄργανισμῶν 3) παραβιάσις νεύρων ἡ ὀρισμαμένη μεταβολὴ ἐν τινι νεύρῳ ἐπερχομένη δι' ἰκανῶς ἐντόνου καὶ παρατεταμένης διεγερσεως καὶ προηγουμένη τῆς καταργήσεως τούτου.

παραβλάπτω μτγν., μαν. κ. νεώτ., ἄορ. **παραβλάφα**, βλάπτα ἐμέμωσας, παρεμπιπτότως : Ξεν. Ἐφ.4,2, Εὐνάπ. Ἰστ.ἀπ.246D || κ. ἐν τῷ παθ. τ. : Γαλ.Χρ.Μορ.1,33, ΕΜ 322,23 **φρένες παραβλαμμένας** : 2) μτγν. συντελῶ εἰς τὸ νὰ ἐπέλθῃ βλάβη : Βέττ.Βάλ.56,1 3) νεώτ. ἐπιφέρω βλάβην, ζημιῶν : **παραβλάπτει** τὰ συμφέροντα τῆς χώρας - τὰ δικαιώματά του.

παραβλαστάων, μέλλ. παραβλαστῶν, βλαστάων παρὰ τι, βλαστάων ἐν συμμετρικῇ ἀναλογίᾳ : Ἰππ.Διαίτ.1Νόθ.126 τὸ βλέφαρον τὸ ἔτερον παρὰ τὸ ἔτερον **παραβλαστάει**, Ἀριστλ.ΖΓ 762π,4, Γαλ.15,837 || κ. μτφ. : Πλάτ. Πολ.573D **δεῖναι** **παραβλαστανούσιν** ἐπιθυμίαι 2) βλαστάων, ἐκφυῶ ἐκ τῶν πλαγίων : Θεόδωρ.ΦΙ 5,13 || κ. ἐπὶ βολβοῦδων φυτῶν : αὐτ.7,22 3) μτφ. φῶς ὡς παραφωσάσθαι : Θεμιστ.Λόγ.32,60Β.

παραβλάστη (τὸ) δημ. παραφωσάσθαι παρὰ τὸ μητρικὸν φυτόν, παραφωσάσθαι : Θεόδωρ.

Φι1,26 2) νεώτ. ὁ ἐμβρυϊκὸς Ἰσθὸς εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης καταβολῆς τοῦ ἐμβρύου.
παρὰδλάστημα-ατος [τὸ] κ. νεώτ. παρὰδλάστη βλ.λ. : Θεόφρ.Φι 4,9,2, Γαλ.Χρ.Μορ.16,2.
παρὰδλάστησις-εως [ἡ] παρὰδλάστημα βλ.λ. : Θεόφρ.Φι 5,1,8, αὐτ.4,9,3.
παρὰδλασθητικός-ή-όν ὁ ἔχων τάσιν πρὸς βλάστησιν παραφυάδων, ὁ ἐκφυῶν παραφυάδας : Θεόφρ.Φι1,3,3, αὐτ.1,5,1, αὐτ.1,6,5.
παρὰδλαστικός-ή-όν ὁ παρὰδλασθητικός βλ.λ. : Θεόφρ.ΦιΑτ.5,6,3.
παρὰδλαστος [ὁ] νεώτ., δημ. παρὰδλαστο [τὸ] παρὰδλάστη βλ.λ., παραφυάς.
παρὰδλαφίς-εως ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρὰδλάπτω, βλάθη : Ἀν.Βοασσ 2,391.
παρὰδλεμμα-ατος [τὸ] μτγν. βλέμμα πλάγιον, λοξόν, λοξοκοίταγμα : Πολυδ 2,56.
παρὰδλεψ κ. μων. νεώτ. κ. δημ., νεώτ. ὄφρ. **παρὰδλεψα**, δημ. [ἐ]παρὰδλεψα, βλέπω πλάγιως, ρίπτω πλάγιον, λοξὸν βλέμμα, λοξοκοιτάζω, στραβοκοιτάζω : Ἀριστ.φ.Βάτρ.409 καὶ γὰρ παρὰδλεψας τὴ μεираκίσηκ νῦν δὴ κατείδον, Ἀριστλ. Μετ.343b,13, Νικόστρ.π.Στοβ.4,22,102. || παρὰδλένω **θατέρω** ὀφθαλμῷ βλέπω ὑπόπτως διὰ τὸ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ, κοιτάζω μ' ἐνα μάτι : οὗτ. Σφ.497 ἡ λαχανόπωλις παρὰδλεψάει φση 'θατέρω' || βλέπω κρυφίως διὰ τῆς γωνίας τοῦ ὀφθαλμοῦ : αὐτ. Ἐκκλ.498 παρὰδλέπουσα **θατέρω**, πάλιν μετασκευάζε σαυτὴν αὐθις ἤπερ ἦστα'. 2) βλέπω, προσδλέπω με κάμιναν, κοιτάζω μὲ κακὸ μάτι : Λουκ.Νευκωμ.1 οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ παρὰδλέπω' 3) κ. μων. κ. νεώτ. παρορᾶ : Κωμ. Ἀδέσπ.359 τί τάλλοτρίον . . κακὸν ἐξυδερκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παρὰδλέπεις, Πολύδ.4,46,6, Μηναί.12,1, Συνεφ. Ἀγ.Φιλαρέτου ὁ Θεὸς οὐ παρτίδεν αὐτὸν εἰς τέλος κατατρυχεύον τὴ ἐνδοίει, Βιζυην.141,3 τὴν ὄψιν ἀφου παριδῶν τὴν καλὴν εισδοίει θρασὺν ἐρευνῶν τὸν πυθμένα' 4) Ἦσ : «καταφρονῶ» 5) νεώτ. κ. δημ. παραμελῶ τὴ ἐκουσίας : γιατί τὴν παρὰδλέπεις τὴ δουλεία σου' 6) δημ. ἀμτβ. προσποιούμαι ὅτι δὲν βλέπω, ἀνέχομαι, φαίνομαι ἐπιεικής, κῶν στραβοῦ μάτια : τὸ φταιξιμο εἶναι δικό του, μὰ πρέπει νὰ παρὰδλέψης καὶ σὺ λιγάκι' 7) ὄμ. δημ. βλέπω καλὰ, ἔχω ὄψιν, ἀρίστην ὄρασιν : βλέπω καὶ παρὰδλέπω, -δὲν παρὰδλέπει, γιατί ἐγέρρασε' 8) μων. δημ. βλέπω μετὰ φροντίδος καὶ προσοχῆς, πολυφροντίζω : Ἐρωτ.4,1134 τὸ Ρήγα παρὰδλέπουσι εἰς ἔτοια χρεῖα μεγάλη' 9) ἡ μτγ. παρὰδλέπων Ἦσ. «στραβός».
παρὰδλεψίς-εως [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρὰδλέπω, τὸ βλέπειν πρὸς τὴ κρυφίως ἢ πλάγιως ἢ ἐν τῷ διερχεσθαι, ὄφ. περιφρόνησις, καταφρόνησις, ὄλιγωρία : Πλούτ. Ἦθ.521B. || νεώτ. ἐκούσια παραμέλησις.
παρὰδλήθην [παρὰδλήθη] ἐπίρρ. παρέργως, παρεμπιπτότως, ἐν παρόδῳ, ἴδ. μετ' εἰρωνιμοῦ, σκωπτικοῦ ἢ λοξοῦ βλέμματος : Ἰλ.Δ ὁ ἐπειράτα . . ἐρεθίζμεν Ἥρην κερταμίαις ἐπέεσσι, παρὰδλήθην ἀγορεύων, Ὀμπ. Ἀλ.2,113, Ἦσ. : πρδλ. παρὰδλος1) κ. παρὰδάλω2) 2) εἰς ἀντίρρῳσιν ἢ ἀπόκρῳσιν : Ἀπολλ.Ρ1,835, αὐτ.2,448, αὐτ.3,107. 3) παραλλήλως : Ἀρατ 535' 4) ἐν παρὰδλοῖς : Νόνν.Εὐάγγ. Ἰω.16,25.
παρὰδλημα-ατος [τὸ] κ. μων. κ. νεώτ. πᾶν τὸ ριπτόμενον παρὰ τὴ ἑνώπιον τινοσ, ὅσον τροφὴ εἰς τὰ ζῷα : Εὐστ.1406,25' 2) προφυλακτικὸν περίφρογμα, προπέτασμα τῶν πλευρῶν τοῦ πλοῦου : Ξεν. Ἑλλ.2,1,22 πάντα δὲ παρὰσκευασάμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν καὶ τὰ παρὰδλήματα παρὰδλῶν 3) νεώτ. ναυτ. σκευὴ ἐξαρτωμένη ἀπὸ τῆς πλευρᾶς πλοῦου ἢ λέμβου πρὸς προεμύλαξιν τούτων

ἀπὸ προσκρούσεως ἢ τριβῆς πρὸς ἄλλο τι πλωτὸν ἢ ἐπὶ προκυμαίας, δημ. στρωμάτισο, μπαλόνη' 4) μτγν. γεωμ. ὄρθογώνιον τεθειμένον ἐπὶ εὐθείας : Ἀρχιμ.Κων.Σφαίρ.25.
παρὰδλής-ήτας [ὁ, ἡ] μτγν. παράπληκτος, παράφρων : Μαν.6,566.
παρὰδλητικός-ή-όν μτγν. ὁ χρώμενος, χρησιμοποιοῦν παρὰδλῶς, συγκρίσεις, ὁ παρὰδάλων, συγκρίνων : Πορφ. Ἰλ.315S, Ἦσ. 2) γραμμ. ὁ συγκριτικός : Γαλ. ἐν Ἑπίγρ.
παρὰδλητικῶς ἐπίρρ. μτγν. συγκριτικῶς : Γαλ. 12,814 2) παρὰδλήθην βλ.λ.31 : Σχόλ. Ἀρατ.525.
παρὰδλητός-ή-όν μτγν. ὃν δύναται τις νὰ παρὰδλή, νὰ συγκρίνη : Πλούτ. Απ.7 φ οὐδεὶς παρὰδλητός εἰς τόλμαν, Γαλ.Φυσ.Δυν.3,7.
παρὰδλύζω μτγν. ἀπορρίπτω, ἀποπτύω, ἐξεμῶ : Ἀνών.π.Σουίδ. ἐν λ. παρὰδλύσας εἴ ποτε ἡττηθείς οἶνον καὶ παρὰδλύσας τὸ περὶπτόν' || κ. μτ. γενικ. διαίρετικῆς : Φιλόστρ.Εικ.1,22 παρὰδλύζειν τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὑπνῳ, Εὐνάπ.ΒΣοφ. 462B παρὰδλύζειν κρασιπάλης.
παρὰδλώσκω, ἐπ. παρακ. παρμύδλωκα, πορεύομαι, βαδίζω πλησίον τινοσ, συνοδεύω τινὰ ἴδ. ὅπως ὑπερασπίσω αὐτόν, παραστατῶ τινι : Ἰλ.Δ ἢ τῷ δ' αὐτε φιλομηδείης Ἀφροδίτη ἀει παρμύδλωκε, αὐτ.Ω73.
παρὰδλώφ-ώπος [ὁ, ἡ] κ. νεώτ. ὁ πλάγιως, λοξῶς βλέπων, στραβίζων, διόστροφος τοῦς ὀφθαλμοῦς, ἀλλοίθωρος : Ἰλ.1,503 χωλαί τε ρυσαί τε παρὰδλωπές τ' ὀφθαλμῷ, Αὐτομ.ΑΠ11,361, Λουκ. Ἀναΐδ.7 δεικνύς τοὺς παρὰδλωπας ἐκείνοσ αὐτοῦ ὀφθαλμοῦ' || κ. ἐπὶ προσ. : Αἰλ. ἀπ.325' || κ. μτφ. : Κοροντ.Φύσ.Θε.12 παρὰδλωπές Λιταί' 2) πᾶν. ὁ τυφλός.
παρὰδοῆθαι [ἡ] πρόσθετος βοήθεια, ἐπικούρια ἢ ἢ ἐν τινι περιστάσει βοήθεια, προστασία : Πλάτ.Νόμ.778λ πρὸς ἐκάστας τὰς τῶν ἔργων παρὰδοῆθαις' || στρατιωτικὴ βοήθεια, ἐπικουρία ἐν πολέμῳ : Πολύδ.2,5,2 ἐγγίνοντο τοῖς προεπιρρημένοις ἀ παρὰδοῆθαις πρὸς τὰς ἀποδόσεις τῶν Ἰλλυριῶν, Ὀνησανδρ.6,4, Φιλ.Μηχ.Βελ.λοπ.85,42 ἀ παρὰδοῆθαι τοῦ χάρακος.
παρὰδοῆθαις-ατος [τὸ] μτγν. βοήθεια, ἐπικουρία, ὄφ. κτ. πληθ. τρόπος ἐνίσχυσεως ἀθενοῦς δοκοῦ, δυναμῆρι : Φιλ.Μηχ.Βελ.λοπ.57,37.
παρὰδοῆθῶ-ῶ ἐρχομαι εἰς βοήθειαν ἐν τινι περιστάσει, εἰς ἐπικουρίαν, μτ. ὄστ. : Θουκ.1,47 ἦσαν δὲ καὶ τοῖς Κορινθίοις . . πολλοὶ τῶν βαρβάρων παρὰδοῆθηκότες, Ἀντιφάν.228,3' || κ. ἀπολ. ἐρχομαι πρὸς δοῆθειαν ὅπως σώσω τινὰ : Ἀριστ.φ.Ἰππ.257 παρὰδοῆθειθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ζυνωμωτῶν, Θουκ.3,22, Ξεν. Ἑλλ.1,1,6 ὁ Φαρνάδάος παρὰδοῆθει' || παρὰδοῆθαι τινι πρὸς τινὰ τρέχω εἰς βοήθειαν τινοσ ἐναντίον ἄλλου : Πολύδ.2,54,10 παρὰδοῆθηκέναι πρὸς τὸν Κλεομένην' 2) ἀντιθετῶ βλ.λ. : Πλάτ.Πολ.572B ἀπαρὰδοῆθαι . . τοὺς ἄλλοις οἰκειοῦς τοῦς δ' αὐ παρὰδοῆθάντας.
παρὰδολάδην ἐπίρρ. μτγν. ποι. παρὰδολάδην, παρὰδολήθην βλ.λ.31 : Ἀπολλ.Ρ 4,936, Ἀρατ.525, αὐτ.318 παρὰδολάδην δύο πᾶρ δύο.
παρὰδολᾶνοι [οἱ] μτγν. κ. παρὰδολᾶνοι [Κῶδ. Ἰουστιν.1,317,18] τομητῆρι, πρόσφατο διακινδυνεύοντα τὴν ζωὴν των περιθάλλοντες τοὺς ἐκ λωιμοῦδων νόσων πάσχοντασ, ἴδ. κατὰ τὴν πρώτην χριστιανικὴν περίοδον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀνατολῆς : Κῶδ.Θεοδ.σ.16,2,42.
παρὰδολέομαι μτγν. ἀποτολμῶ, ριψοκινδυνεύω, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον : Ἐπίγρ. παρὰδολέουσαι συμμαχία τοὺς ὑπερ φιλίας κινδυνόουσ, ΚΔ Φιλ.2,30 παρὰδολέουσανε τῆς ψυχῆς ἵνα ἀναπληρώσῃ τὸ ἕμω ὑστέτερα ἰδ.γρ. παρὰδουλή.

παρβολή (ἡ) κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. παράθεσις πρὸς σύγκρισιν, ἀντιβολή, ἀντιπαρβολή: Πλάτ. Φιλ. 33B ἐρρήθη γάρ που τότε ἐν τῇ παρβολῇ τῶν βίων, Πολύβ. 1, 2, 2 εἰσι δ' αἱ τῆς παρβολῆς ἄξιαί καὶ συγκρίσεως αὐταί: || Φρ. ἐν παρβολῇ ἐν ἀντιπαρβολῇ πρὸς σύγκρισιν: Ἀριστλ. Τον. 104a, 28, αὐτ. 157a, 14. || κ. ἐκ παρβολῆς: αὐτ. Ρητ. 1420a, 4.

1) σύγκρισις, παραλληλισμὸς, ἀναλογία: Ἰσοκρ. 12, 27 τὴν παρβολὴν ἀπρεπῆ πεποιθῆσθαι.

3) π. ρήτορσι, παρομοίωσις, ὁμίλια περιέχουσα παραστάσεις γνωστῶν καὶ συμβαινόντων πραγμάτων: Ἀριστλ. Ρητ. 1393b, 3 παρβολὴ δὲ τὰ Σωκρατικά, αὐτ. Πολ. 1264b, 4 ἐκ τῶν θηρίων ποιεῖσθαι τὴν παρβολὴν.

4) κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. ἀλληγορικὴ ἀπλή διήγησις ἐκ τοῦ καθόλου βίου πρὸς εἰκονικὴν παραστάσιν ἡθικῆς τινος διδασκαλίας, γεν. λόγος τροπικῆς καὶ εἰκονικῆς ἐκφερόμενος δι' ἀλληγοριῶν καὶ παροιμιῶν: ΚΔ Ματθ. 13, 3, αὐτ. 18 ὄμεις οὖν ἀκούσατε τὴν παρβολὴν τοῦ σπείροντος, αὐτ. Μάρκ. 3, 23, Λουκ. 21, 29, - ἡ παρβολὴ τοῦ ἀσώτου.

5) συμβολικὴ παράστασις: αὐτ. Ἑβρ. 9, 9, αὐτ. 11, 19 ὁθεν αὐτὸς ἰδ' Θεοῦ καὶ ἐν παρβολῇ ἐκομίσατο.

6) παροιμιώδης λόγος, παροιμία: ΠΔ Ἰεζ. 18, 2 μὲ ἀνθρώπου, τί ὑμῖν ἡ παρβολὴ αὐτῆ ἐν ταῖς υἱοῖσι Ἰσραὴλ, ΚΔ Λουκ. 4, 23 εἴρετε τὴν παρβολὴν ταύτην ἰατρὰ θεράπευσον σεαυτὸν.

7) κ. ἐν κακῇ σμ. : ΠΔ Ψαλμ. 43(44), 15 ἔθου ἡμᾶς εἰς παρβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι.

8) ἀντίρροσις, ἀντίρροσις, ἐν ἀναφ. πρὸς ἐπιχειρήματα: Φιλῶδ. Ρητ. 1, 55.

9) παρὰλληλος, παρὰ πλευρὸς κινήσις: Πολύβ. 15, 2, 13 ἐκ παρβολῆς (νεῶν) μάχεσθαι, Διδό. Σ 14, 60.

10) παρὰ βόλος ἐνέργεια, διακινδύνευσις: Θουκ. 1, 31 ἰδ. ἀνάγν., Διδό. Σ 27, 17.

11) ἀστρὸν. συζυγία: Πλάτ. Τιμ. 40C χορείας δὲ τούτων καὶ παρβολὰς ἀλλήλων, Προκλ. Τιμ. 3, 146D, Πλωτίν. 3, 1, 5, ἰαμβλ. Μυστ. 9, 4.

12) ὁμ. ἀστρὸν. προέκτασις ἢ παρβολή: Μάξ. Τύρ. 17, 9 παρβολὴ τὸ ἅλιον ἰδ. ἀνάγν. περιβολή: 13) μαθ. διαίρεσις, ἀντίθ. πολλαπλασιασμός: Διδόφ. 4, 22.

14) γωμ. ἐπιθεσις, ἐφαρμογή: Πυθ. π. Πρῶκ. Εὐκλ. 4(9F), Ἀπολλ. Περγ. Κων. 3, 45 τὰ ἐκ τῆς παρβολῆς γεννηθέντα σημεῖα.

15) νεώτ. καμπὴ ἐπίπεδος γραμμῆς, τῆς ὁποίας ἕκαστον σημεῖον ἀπέχει ἴσον ἀπὸ δοθέντος σταθεροῦ σημεῖου τοῦ ἐπιπέδου τῆς καὶ ἀπὸ θαθείας σταθερὰς εὐθείας ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιπέδῳ κειμένης.

16) κωνικὴ τομῆ λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὡς ὄντος τοῦ ἀξονος αὐτῆς παραλλήλου τῇ πλευρικῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ κώνου: αὐτ. 1, 11.

17) παρὰ βόλος βλ. λ. 1: Ἀριστλ. Οἰκ. 1348b, 13, Ἐπιγρ., Πάπ.

παρβολιά (ἡ) δημ., πονηρία, διάθεσις πρὸς ἐξαπάτησιν, Ἰσβολιά: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 279, 11 εἰχες τὴν παρβολίαν γεμᾶτην τὸ κορμὸ σου, - μετὶ τῆς παρβολιᾶς ταυ κέρδιος τὸ παιγνίδι.

παρβολικὸς-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρβολὴν βλ. λ. 1, ὁ τῆς παρβολῆς, ὁ ἐν παρβολῇ: Κλήμ. Ἀλ. 804, Σχόλ. ἰλ. Ν 62, - παρβολικὸς λόγος, - παρβολικὸν διήγημα.

2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς παρβολὴν βλ. λ. 15: παρβολικὴ ταχύτης ἢ ταχύτης σώματος κινουμένου ἐπὶ παρβολικῆς τροχιάς) - παρβολικὴ τροχιά ἢ τροχιά οὐρανοῦ σώματος ἢ ἔχουσα σχῆμα παρβολοειδ., - παρβολικὴ γεωμετρία ἢ Εὐκλείδειος γεωμετρία).

παρβολικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ. παρβολικῶς ἐν παρβολῇ βλ. λ., διὰ παρβολῶν: Κλήμ. Ἀλ. 946, - ὁμιλεῖτε παρβολικῶς.

παρβόλον (τὸ) μτγν. παρβόλον βλ. λ. 1: Πολύδ. 8, 63, Φρύν. 214, Ἐπιγρ. Θυατείρων, Ἀστράμφ. Χρησμ. 69, 6H. **2)** πάπ. πληρωμὴ ἐναντι λογαριασμοῦ.

3) γλωσσ. ἐπιτίμων.

παρβόλακος (ὁ) Ἐπιγρ. ἀμφ. σμ. : Ἐπιγρ. παρβόλακος τῆς τετρακύκλου.

παρβουλοειδής-αὐς-ές σχόλ. κ. νεώτ. ὁ ἐνεῖδει παρβολοειδ., ὁ πρὸς παρβολὴν χρησιμεύων: Σχόλ. ἰλ. Ν 152.

2) νεώτ. μαθ. ὁ ἔχων σχῆμα γεωμετρικῆς παρβολῆς, ἄ. παρβολοειδὸς βλ. λ. 2).

παρβόλον (τὸ) κ. νεώτ., δωρ. πάρβωλον (Ἐπιγρ., τολμηρὰ διάθεσις, ἀπόφασις: Πολύβ. 3, 61, 6 κατεπέληκτο τὴν τόλμαν καὶ τὸ παρβόλον τάνδρα).

2) τολμηρὰ μεταφορὰ: Λογγίν. Ὑφ. 32, 4 μάλλον δὲ καὶ ἀναγκαῖα πάντως ἐπιστρέψασθαι τὰ παρβόλα.

3) κ. νεώτ. ὡς δικανικὸς ὄρος παρακαταθήκη ἢ προκαταβολὴ χρηματικοῦ ποσοῦ ἐν τισι δικαστικαῖς περιπτώσεσι, ἰδ. ἐν υποθέσεσιν ἐφέσεων, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ἐνέχυρον ἢ ἐγγύησι διὰ τὸ πρόστιμον ἐν περιπτώσεσι ἀποτυχίας: Ἀριστλ. ἀφ. 456, αὐτ. Οἰκ. 1348b, 13.

4) νεώτ. χρηματικὸν ποσὸν καταβαλλόμενον ὑπὸ τῷ ὑποφηφίῳ βουλευτοῦ ἢ γεροῦσαστοῦ ἐν εἴδει δικαίωματος διὰ τὴν συμμετοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα: δὲν τὸ ἦτα δυνάτων οὕτε τὸ παρβόλον νά καταβάλῃ.

5) παρφοῦ ἱματίου: Ἐπιγρ.

παρβόλος-ον ἱπαραβάλλω κ. νεώτ. ποι. παρβόλος-ον, ὁ παρεργῶς ριπτόμενος ἢ ριφθεὶς εἰς τὸ μέσον, ὁδ. ὁ ἀπατηλός: Ὑμν. Ἐρμ. 56 παρβόλα κερτομῶσιν.

2) ὁ ἐκθέτων αὐτὸν ἢ τὰ ἑαυτοῦ εἰς κίνδυνον, ὁδ. ἐπὶ προσ., τολμηρίας, ριφκινδύνος, παρὰτόλμος, ἀπερικέπτος: Ἀριστφ. Σφ. 192 πανηρὸς εἰ πόρρω τεχνῆσι καὶ παρβόλος, Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 2, 149 πρὸς κινδύνους παρβουλωτάτω, Διδό. Σ 19, 3 φιλακινδύνουσι καὶ παρβόλος ἐν ταῖς μάχαις, - παρβόλος ἀνθρώπος.

3) ἐπὶ πραγμ. κ. πράξεω, ὁ ἐπικινδύνουσα, κινδυνώδης: Ἦρ. 9, 45 ἔργον παρβόλον ἐργασμαὶ ὑπὸ πρηνυμῆσι, Ἰσοκρ. 6, 49 παρβόλον καὶ χαλεπὸν πράγμα, Μέν. Σμ. 113, Πολύβ. 18, 53, 1, οὐτ. 1, 58, 1, Διδό. Σ 20, 3 πράξῃ ἀνέλπιστος καὶ παρβουλωτάτη, Πλούτ. Νουμ. 8, Κατ. Ἀστρλ. Κ. 164, 13 θρασυ καὶ παρβόλος, - παρβόλος ἐπιχειρησις.

4) κ. ἐπὶ τόπων: Ἠράκλειτ. Ἀλληγ. 21 παρβόλοισι ὄδοι, Πολύβ. 5, 14, 9 ἰδοκέει γὰρ εἰς τόπους αὐτὸν δεδωκέναι παρβόλους.

4) τὸ οὐδ. παρβόλον ὡς οὐσ. βλ. λ.

5) ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. ἐν συγκρ. βαθμ. παρβόλοτερον ὡς ἐπίρρ. πλεόν. πορὰτόλμως, ἀπερικέπτως, πῶ ἀσυλλόγηστα: Πλούτ. Φωκ. 6 ἀνεξέκλιπτε τοῖς θρασυτάτοις παρβόλοτερον.

παρβόλως ἐπίρρ. παρατόλμως, ἀπερικέπτως: Μέν. 643 παρβόλως πλεόντες, Πολύβ. 16, 5, 6b, αὐτ. 2, 47, 3 Πλούτ. Φιλ. 5 ἔρρωμένως καὶ παρβόλως διαγωνιζόμενος.

2) αἰφνιδίως, ἀνελπίστως, παρ' ἐλπίδα: Πολύβ. 1, 58, 1 ἡ τύχη μεταβιβάσασά τινας παρβόλως, Ἀππ. Ἀντιβ. 38.

παρβουλοειδῶ μτγν. βομβῶ, παράγω βόμβου παρὰ τινα) ἢ κατὰ μίμησιν τινος: Συνέσ. 62D ἢ χορδῇ παρβουλοειδῇ τῷ μέλει.

2) ἐν τῷ παθ. τ. ἐνοχλοῦμαι λίαν, οἰσολοῖ ὑπὸ βόμβου. Ἀγῶθ. 29B τοῖς τοιοῦτοις δεινοῖς .. παρβουλοῦμενοι.

παρβουλοειδής-ατος ἰτό μσν. ἐπὶ πυρὸς πορναλάμω βλ. λ.: Οἱ μετὰ Θεοφάν. 1, 21, 35 (ἐκδ. βγ.

παρβόλος μτγν. παρὰ τι, πλησίον τινος ἢ προσέτι βόσκω, τρέφω: Ἐπιπ. π. Ἀθην. 14, 642E παραμασούντας τινὰς παρβόσκομεν.

παρβουλοκίω μτγν. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ παρβουλοκίω ἐν Λυκόφρ. 1094.

παρβουκολῶ-ῶ μτγν. δι' ἀπάτης ἢ πορνοῦργίας ἢ δόλου παρεκτρέπω τινὰ τῆς ὁδοῦ, ἐξαπατῶ: Οἰνόμ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 5, 20.

παρὰβουλεύομαι μτγν. δ. τ. τοῦ παρὰβουλεύομαι βλ.λ.

παρὰβουλία (ή) μsn. κακή βουλή, άπιστία, προδοσία : Μαχαιρ.Χρον.Κύπρου. έν Σάθ.2,355.

παρὰβουλος-ον μsn. ο κακόβουλος, άπιστος, προδότης : Μαχαιρ.Χρον.Κύπρου. έν Σάθ.2,356.

παρὰβου-άω φωνάζω, μεγαλοφώνως, κράζω, κραυγάζω : Δημ.1359 συκοφαντής τών παρὰβουώντων παρά τὸ βήμα και γραφομένων μισθού.

παρὰβουζέω μτγν. βραθεύω έν άθλητική ή άλλω άγώνι παρά τὸ δικασιον, έκφέρω άδικιον κρίσιν έν άγώνι : Πλούτ.Ηθ.535C. 2) άδικως δικάζω έν χρ. μ. τὸ παθ. : Πολύδ.23,1,12.

παρὰβουδών nάp. βραδύων Ναν, άργοπορῶ ύπερβολικά : άν παρὰβουδών μὴ πέμψας σοι.

παρὰβουσια (τὸ) άρχ. λεξ. ύπερπληρωσικὸ πρβλ. 'Αρποκρ. εἰπὸ τών έν τοῖς φορτίοις παρὰβουσιμάτων, τουτέστι παραπληρωμάτων.

παρὰβουσιος-ον (παρὰβουσι) κ. νεώτ. ὁ λαμβάνων μέρος άνευ προσκλήσεως, ὁ αὐτοκλήτως παρεμβαίνων, κείνος ποῦ κώνεται κάπου μόνος του : Τιμόθ.Κωμ.1, 'Αθην.4,257Α καλεῖται δ' οὗτος ὑπὸ τών έγχωρίων παρὰβουσιος || φρ.έκ παρὰβουσιου κάθηναι κάθημαι, παρὰκάθημαι αὐτοκλήτως : Πλούτ.Ηθ.617F. || παρὰβουσιος κλίνη μικρὰ ή συμπληρωματική κλίνη' πρβλ.Πολυδ.3,43

και δι' κλίνη τις ώνομάζεται γαιμική, και έτερα παρὸβουσιος, ή και αὕτη στρώννυται έν τῷ διαματίφ ὑπέρ του τήν παιδα μὴ άθυμῆσαι ώς 'Υπερείδης έφη', 'Αρποκρ., Σουίδ.' || τὸ οὐδ. παρὰβουσιον ὡς οὐσ. 'Ησ. εμικρόν κλινίδιον παρατιθέμενον τῷ μεγάλῳ' 2) ὁ εἰς γωνίαν ή παράμετρον τόπον ὡσθεῖς, χωσθεῖς, άποκρυβεῖς' δθ. τὸ παρὰβουσιον (δικαστήριον) δικαστήριον τῆς άρχαίας 'Αθηναϊκῆς πολιτείας έν φ' εδῖκαζον οἱ ένδεκα, κληθέν έν οὕτω διότι ήτο μικρόν και έν άφανεί και άποκρυφῶ χωρῶ συνεδρίαζε : Λυσ.άπ 322S (άμφ.1, Τιμοκλ.26, Πλουσ.1,28,8 τὸ μὲν οὖν καλοῦμενον Παρὰβουσιον και Τρίγωνον' 3) κ. νεώτ. μτφ. ἰδ. έν φρ. έν παρὰβουσίω έν γωνία, έν κρυπτῶ, εἰς άπόκρυφον τόπον, κρυφίως, μυστικῶς : Δημ.715 οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ ταύτων οὐδέν, έν παρὰβουσίω, 'Αριστ.Τοπ.157Α.4, Λουκ.Νεκυμο.17, Ζώσ.'Αλχ.242B, - έν κρυφῶ και παρὰβουσίω συνεδρίασαν.

παρὰβουσι μτγν. επεντίθημι, παρεισάγω, παρεμβάλλω, παραγεμίζω, κώνω : 'Ιηπ.Έπικ.5, Λουκ.Λεξιφ.24 άν μὴ παρὰβουσιος αὐτὸ που, αὐτ.'Αλ.22 || κ.μέσ. : αὐτ.'Εταιρ Δ 12,1 ή δὲ φιλήσασα μεταξύ τών μαστῶν ὑπὸ τῷ άποδέσμῳ παρεβούσατο' Λουκίλλ.ΑΠ 11,210' κ. παθ. : Λουκ.Θε.Ε 10 έξ Αιγύπτου παρὰβουθεντά εἰς τὸν οὐρανόν' 2) έμπηγνύω, μπλῶω : αὐτ.Τοξ.58 παρὰβουσαντα εἰς τήν πλευράν τὸν άκινάκην' 3) φράττω : Σέξτ.'Εμπ.Πυρρ.1,150 παρὰβουείν τὰ ὕτα.

παρὰβουσιος-ον ὁ παρὰ τὸν βωμόν, ὁ πλησίον τοῦ βωμοῦ τελετουργία : Σοφ.ΟΤ184 (έσφ.άνάγν.1), Λουκ.Συρ.42 άλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται και άλλοι παρὰβουσιος' 2) τὸ οὐδ. παρὰβουσιον ὡς οὐσ. ὕνος άδόδεμος παρά τὸν βωμόν : 'Επιγρ.Τέω. Φιλ.2,484.

παρὰγγίλιον (τὸ) νεώτ. άθροισμα κυττάρων άποτελούν μέρος του έπιεμφριδιακοῦ συστήματος.

παρὰγάδι (τὸ) δημ. πολυάγκιστρον άλιευτικόν ὄργανον έχον από χονδροῦ ἤμιστρον έξηρηγμένα νημάτα, ὡν έκιστρον φέρει άγκιστρον μετά δολωματός, έμβυθίζομενον και έν τῷ θυθῶ συγκοματούμενον διά βαριδιών.

παρὰγαπῶ-άω δημ. καθ' ὑπερβολήν αγαπῶ, ὑπεραγαπῶ : 'Εφταλ.Ο5,Ρ 267.

παρὰγαύδης (ἰ) (λατ.1) μτγν. εἰδός τι ένδύματος πεποικιλμένου δι' έρυθράς παρυφῆς : 'Ιω.Λυδ.

Ρωμ.1,17, αὐτ.24' || κτ. πληθ. κ. κτ. λοτιν. μεταγραφῆν παρὰγαυδαε : Κωδ.Θεοδωσ.10,21,1.

παρὰγαυδιον (τὸ) μτγν. κ. παρὰγαυδιν Ἰδιοκλητ. 'Εδικτ.19,291 ὕποκορ. του παρὰγαυδης βλλ. : 'Ιάπ.

παρὰγαυρία (ή) μτγν. κ. μον. ή πρόσθετος, επί πλέον άγγαρεία : Κωδ Θεοδωσ.8,5,15, αὐτ.16,2, 10, αὐτ.16,2,14, Κωδ.'Ιουστιν.1,3,2,3.

παρὰγαυρούω μsn. άγγαρεύω τινά επί πλέον ή ὑπερβαλλόντως : 'Αρμενόθ.2,5,4.

παρὰγγελεύς(έως ἰ) κ. νεώτ. μνηυτής, κατήγορος, ενάγων : Γλωσσ. 2) νεώτ. έμπόρ. παρὰγγελιοδότης βλλ.λ.

παρὰγγελία (ή) κ.μον. κ. νεώτ., μsn. κ.δημ. κ. παρὰγγελία ('Ερωτόκρ.5,313, αὐτ 540) ή πράξις και τὸ άποτέλεσμα του παρὰγγελλω, έντολή, ὄδηνγία, διαταγή ή επιθυμία διαδιδασκομένη, ἰδ. εἰς στρατιώτας : Ξεν.Έλλ.2,1,4 κατά δὲ τήν παρὰγγελλαν έρρίπτουν πάντες ὅσοι εἶχον τούς καλὰμους, ΚΔ Πράξ.16,24 παρὰγγελλαν τοιαύτην εἰληφώς έβδλεν αὐτούς εἰς τήν έσωτέραν φυλακήν, 'Ερωτόκρ.5,313 και διδει τως παρὰγγελία εἰντά χουσι νά κάμου, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.54 εἰδεε παρὰγγελλαν . . να του ναυπηγήσουν βάρκα' || εἰδ. πρόσταγμα, στρατιωτική διαταγή : Πολύδ.6,27,1 τόπος επιτηδεύματος εἰς σύνοφιν και παρὰγγελλαν, ΚΔ Πράξ.5,28, Καισάρ.Δαι. έν Σάθ.3,27 έχοντας παρὰγγελλαν από τὸν γέρο Κιοπρουλή' || διαταγή εκδιδομένη ὑπό τινος άρχῆς : Πάν. : || νεώτ. έμπορ. έντολή προμηθειας ή κατασκευῆς έμπορικῶ ή βιομηχανικοῦ τινος εἰδους : ή Γαλλία εἰδωσε παρὰγγελιας εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτείας' || ὄμ. νεώτ. αὐτὸ τὸ παρὰγγελλόμενον έμπόρευμα : ή παρὰγγελια σας εφορῶθη διά Πειραιά' 2) πρόσκλησις ένώπιον δικαστηρίου άνθρώπων πρός ὑποστήριξιν δικῆς διά παντοίων μέσων, δσκησις έπιτροπῆς, έκβιασμός, Δημ.432 ὡς οὐδέν έστιν ὄφελος, 2) παρὰγγελιας, ή σύγγνώμη και παρὰγγελια τών νόμων μείζον Ιαχούσαι' 3) μτγν. ή δια μνυόσεως, προσαγῆς ή άλλου μέσου σύστασις φαρτρία πρός διατήρησιν ὄρχης, ή δι' άπειλών άπαίτησις ταύτης : Πλούτ.Κρόσο 15 γενομένων δὲ φανερών εἰκένων έν ταῖς παρὰγγελιας, 'Αππ.'Εμφ.Πολ.1,21' 4) άθροισμα ανώνων ή παρὰγγελλμάτων : 'Αριστ.ΗΝικ.1,04α,7 ὑπὸ παρὰγγελλαν πέπταιν, Φιλῶδ.Ρητ.1,78S παρὰδῶσεις και παρὰγγελλαι, αὐτ.Ποιημ.2,33' || διδασκαλία, παρὰγγελλμα, συμβουλή : 'Ιηπ.'Ορκ., Διόδ.5,436 ή δὲ κατά τήν γενομένην του Νέσσου παρὰγγελλαν, αὐτ. 15,10, ΚΔ Τιμ.1,1,5 τὸ δὲ τέλος τῆς παρὰγγελιας εἰστιν άγάπη' 5) μτγν. κατάλογος στρατολογικός : Εὐάγρ.'Εκκλ.'Ιστ.2,1.

παρὰγγελιοδότης (ἰ) νεώτ., θηλ. -ῶτις ἴδως, ὁ δίδων, αναθετών εἰς τινα έμπορικῆν παρὰγγελλαν, ά. παρὰγγελεύς.

παρὰγγελιοδοχικός-ή-όν νεώτ. ὁ άνήκων ή αναφερόμενος εἰς τὸν παρὰγγελιοδόχον, ὁ του παρὰγγελιοδόχου : παρὰγγελιοδοχικὸν γραφεῖον, παρὰγγελιοδοχικὰ εργασία.

παρὰγγελιοδόχος (ἰ) νεώτ. ὁ δεχόμενος, ὁ έχων έργον τήν εντέλεσιν έμπορικῶν παρὰγγελλιών.

παρὰγγελλω κ.μον. κ.νεώτ., μsn. κ.δημ. παρὰγγελλω Ἰδιγῆ.'Αχιλλ.235, 'Ερωτόκρ 4,190B), παρστ. παρήγγελλαν, δημ. παρὰγγελλω, μέλλ. παρὰγγελλῶ, άόρ. παρήγγειλα, δημ. (είπαρὰγγειλα, παθ. παρὰγγελλομαι ('Οσοκ.2,11, 'Αριστ.Πολιτ.12γβα.18), παρστ. παρηγγελλῶμεν ἸΑισχιν.3,65', παθ άόρ. παρηγγελλῆθην, μτχ. παρηγγελλθεῖς ('Αριστ.Ρητ.'Αλ. 1420b,26), άπαρστ. παθ. άόρ. β' παρὰγγελλῆναι (πάπ.), παρσκ. μτχ. παρηγγελλόμενος ('Ξεν.'Αν.2,2,8), δημ. παρὰγγελλέμενος, μνηνά, άνακονῶ τι εἰς τινα, διαδιδάθω παρὰγγελλαν τινά διά σημεῖου ή δι'

άλλου μέσου και μέσω προσώπου τινός: Αίσχ. 'Αγ.289 πεύκη τὸ χρυσοφεγές. . . σέλας παργαγείλασα Μακιάτου σκοπῆς, αὐτ.316. Εὐρ. 'Ικ.1173 μνήμη παργαγγέλλοντες, ἄν ἐκύρατε, Πρόδρ. 2,526 τὸν δέ γε Δοχιάριον ἰσχύως παργαγγέλλει, αὐτ.534, Πολίτ. 'Εκλ.Τραγ.88,1 ὁ κυρ-Βαριάς παργαγγέλειεν οὐλῶ τῶν καραβίωνε'. 2) ἴδω διαταγῆν, ἐντολὴν, προστάσσω, ἐντέλλομαι, ἰδ. ἐπὶ στρατιωτικοῦ παργαγγέματος, διδομένη ὑπὸ στρατιωτικῷ τινος ἀξιωματοῦχου: 'Ηρ.7,147 ἐσ-δλόντες ἐς τὸν βασιλέα, ὁκότε παργαγγέλλει, Αἰσχ.Πέροα.469 πεζῶ παργαγγείλας ἄφαρ στρα-τεύματι, Διήγ. 'Αχιλλ.235 τοῦτο δὲ πᾶσι προσφω-νῶ καὶ πᾶσι παργαγγέλλω, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3, 21 ὁ ἱμάρις ἐπαργαγγεῖλε νὰ δώκῃ κατὰσχιον' || μτ. δοτ. κ. ἀπαφρ.: 'Ηρ.3,147 ὁ δὲ παργήγγειλε τῇ στρατιῇ πάντα . . . ὁμοίως κτείνειν, Ξεν. 'Αν.1,8, 3, Πλάτ.Φαῖδ.116C ἐπειδὴ αὐτοὺς παργαγγέλλω πνεῖν τὸ φάρμακον' . . . || κ. κτ. παρόλειψιν τῆς δοτ.: 'Ηρ.8,70 ἐπειδὴ δὲ παργήγγελλον ἀναπλω-εῖν' || μτ. δοτ. κ. τέλ. προτ. κτ. μέλλ. ὀριστ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ διωξ.: Πλάτ.Πολ.415b τοῖς οὖν ἀρχοῦσι . . . παργαγγέλλει ὁ θεός, ὅπως μηδε-νός οὕτω φύλακες ἀγαθὸ ἐσόνται' . . . || κ. πα-ραγγέλλω ὅπως ἂν . . . προστάσσω, ἐντέλλομαι ἐπὶ τῷ τέλει, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως . . . οὐτ.Φαῖδ.59B παργαγγέλλουσι ὅπως ἂν τῆδε τῇ ἡμέρᾳ τελευ-τήσῃ'. || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: Λυσ.12,17 πολε-μάρχῳ δὲ παργήγγειλαν αἰ τριάκοντα τὸ ὑπ' ἐ-κείνων εἰθισμένον παργάγγελμα, Ὑπεριεῖδ. 'Αθ.14' || κ. μτ. δοτ.: ΚΔ Πρόξ.5,28 οὐ παργαγγέλια πα-ρηγγέλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦτῳ' . . . || τὸ οὐδ. τῆς μτ. κτ. πληθ. τὰ παργα-γελλόμενα διαταγᾶ, ἐντολαί, προστάγματα: Θουκ.2,11, 'Αριστλ.Πολιτ.129ba,18 τὰ παργαγγελλό-μενα ἀκουσομένουσ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων'. || ὁθ. φρ. ἐς τὰ παργαγγελλόμενα ἐρχομαι ἀρχίζω καὶ ἐκτελῶ τὰς δοθείσας διαταγὰς: Θουκ.1,121 ἐπει-τὰ ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παργαγγελλόμενα ἰόν-τας, αὐτ.3,55' . . . || ὁμ. κ. τὰ παρηγγελέμενα, δημ. παργαγγελέμενα, ὁθ. φρ. κατὰ τὰ παρηγγε-λέμενα συμφωνῶσ πρὸς τὰς δοθείσας ἐντολάς: Ξεν. 'Αν.2,28 Κλέαρχος δὲ τοῖς ἄλλοις ἠγεῖτο κατὰ τὰ παρηγγελέμενα' 3) παραθαρρύνω, παρακλεῖομαι, προτρέπω, παροτρύνω, παρaki-νῶ, μετὰ τινος τόνου προσαγῆ ἰχλαρότερον τοῦ κλειψῶ, ἐντολὴν δίδωμι: Θέογν.998 ἄρτι πα-ραγγέλλοι μέσαστον ἡμᾶρ ἔχων, Σοφ.Φιλ.117B φέρω ταῦτα παρηγγελέσθαι ἐκόντι τε πράσσειν, Εὐρ. 'Ηρακλ.825, Θουκ.1,129' 4) κ. νεώτ. ἐπὶ ἰα-τροῦ. ὀρίζω τὶ δι' ἄσθενῆ, ὁσον φάρμακον, δῖαι-ταν, δίδω συνταγῆν: 'Αριστλ.Πρ.885b,27' 5) ἴδω παργάγγελμα, καλῶ, προσκαλῶ τινα: Ξεν. 'Αν. 1,5,13 καὶ εὐθύς παργαγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα, Πάπ. παργαγγέλλω παργαγγεσθαί ἐπὶ τὸ κριτήριον' 6) καλῶ εἰς βοήθειάν μου, ἰδ. ἐν πολιτικῇ ἔνο-ια, καλῶ τοὺς ὁπαδοὺς μου, τοὺς τῆς δικῆς μου πολιτικῆς μερίδος: Λυσ.1,41 οὐκ ἂν δοκῶ ὑ-μῖν τοὺς ἐπιτηδείους μεθ' ἡμέραν παργαγγέλαι, Δημ.515 (Ἰ.ἀνάγν. περιήγγελεκεν, αὐτ.1461' || ὁθ. φρ. παργαγγέλλω ἀρχὴν τινα σχηματίζω φατρίαν πρὸς κατάληψιν ἀρχῆς τινος, ἀπουδαρχῶ, θεσι-θηρῶ: Διον. 'Αλ.Ρωμ.11,61, Πλούτ.Μάρ.5 μετὰ δὲ τὴν δεμηρχίαν ἀγαραναμίαν τὴν μείζονα πα-ρηγγέλει' || παργαγγέλλω εἰς ἀρχὴν εἶμαι ὑπο-φῆφιος διὰ τὴ ἀξίωμα: αὐτ.Κατ.13, αὐτ.Κάτ.Νεώτ.8 ὅπως τοῖς παργαγγέλλουσι εἰς ἀρχὴν ὄναματα-λόγοι μὴ παρῶσι' || ὁμ. παργαγγέλλω εἰς δη-μαρχίαν εἶμαι ὑποφῆφιος διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ δη-μάρχου: 'Αππ. 'Εμφ.Πολ.21' 7) κ. ἐπὶ ἄ. πρά-ξεων ἀναφερομένων εἰς τὴν πληρωσιν νομικῶν τῶ-νων, ὁθ φρ. παργάγγελω ἐκ μαρκίων εἰς ἀνδρα

ἀγγέλλω τὴν εἰσαγωγήν τινος εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀν-δρῶν: Πολυδ.2,10' 8) ἀναγγέλλω τὴν ἀφίξίν μου, ἐρχομαι, φθάνω: Συνέσ. 'Επιστ.158B παργαγγέλλω εἰς τὸν κόσμον' 9) ἐγγράφομαι εἰς τὸν στρα-τολογικὸν κατάλογον: Εὐάγρ. 'Εκκλ. 'Ιστ.2,1. **παργάγγελμα**-ατας [τὸ] κ. μον., νεώτ. κ. δημ. μήνυμα, ἀγγελμα διαβιβαζόμενον διὰ τινος μέσου, ὁσον διὰ πυρσῶν: Αἰσ. 'Αγ.480 φλογὸς παργαγγέ-μασι νεοῖς πυρῶθέντα καρδίαν, - στρατιωτικὸν - γυμναστικὸν παργάγγελμα' 2) πρόσταγμα, διαταγῆ: Λυσ.12,17 παργήγγειλαν οἱ τριάκοντα τὸ ὑπ' ἐκείνων εἰθισμένον παργάγγελμα, Μάρτυρ.π. Δημ.569 τῶν τριηράρχων ἐχόντων παργάγγελμα μὴ χωρίζεσθαι' || ἐκ παργαγγέλιας διὰ προ-σταγῆς, κατόπι διαταγῆς: Πολυδ.1,27,8 ἐκ παργα-γγέλιατος κλινάντων πρὸς φυγὴν' || φρ. διδω-μι τὰ παργαγγελάματα ἐκδίδω τὰς διαταγὰς: αὐτ. 10,23,9' || μτγ. ἄρχων τοῦ παργαγγέλιατος ἀ-ξιωματοῦχος ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ εὐδίδειν, δι-δειν διαταγὰς: ΠΔ Βασ.1,22,14 ἄρχων παντός πα-ραγγέλιατος' 3) προσαγῆ κινητοποιήσεως: Πάπ.: || ὁθ. κινητοποιήσεις: αὐτ. μὴ εἶναι σε ἐμ βασιλικῶ παργάγγελματι' 4) ἔδικτον βλλ. Ρωμαίου ἀρχοντος: 'Επιγρ.: 5) δίδαγμα, ἐντο-λή: Δημόκρ.208, Ξεν.Κυν.13,9, 'Αριστλ. 'Ενύπν.458b,21, αὐτ.Ρητ. 'Αλ.1421b,4 τὰ δικανικὰ παργάγγελατα, 'Επιγρ. τεύτῳ δέδωκεν ὁ Ζεὺς παργαγγέλατα' || κονών: Ζήν.Κιτ.1,57 τὰ παργαγγέλατα ὡς δει ζην, Φιλῶδ.Ρητ.1,89S παργαγγέλατα σοφιστικά, Διον. 'Αλ.Συνθ.25 τὸ παργάγγελμα τῶν τεχνῶν, Λογγίν. 'Υφ.2,1) οἰοντα διηπατήσθαι τοὺς τὰ τοι-αῦτα ὄντας εἰς τεχνικά παργαγγέλατα. **παργαγγελιατικός**-ῆ-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ-ναφερόμενος, ὁ κατάλληλος εἰς τῆν παργαγγέλιαν ἢ τὸ παργάγγελμα, ὁ σχετιζόμενος πρὸς κανόνια: Διον. 'Αλ.Συνθ.22'. **παργαγγελιατικός** - ἐπίρρ. μτγ. διὰ νουθε-σίας, διὰ παραινέσεως: Σέξτ. 'Εμπ.Πυθ.1,204. **παργάγγελλω** μον. κ. δημ. τ. τοῦ παργαγγέλλω. **παργάγγελσις**-εως(ῆ) ἢ ἐν πολέμῳ διαδιδασίς διαταγῶν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸν ἕτερον: Θουκ.5, 66 καὶ αἱ παργάγγελσις . . . ταχεῖαι ἐπέρχονται, Ξεν. 'Αν.4,1,5, Πλάτ.Νόμ.942B. **παργαγγελτικός**-ῆ-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ παργα-γγελιατικός βλλ.: Εὐσ.6,964C, - παργαγγελιατικὸν σῆμα - γράμμα. **παρηγολλῆ** [ἡ] δημ. παρηγολλῆ: μ' ἐφόρτω-σαν μ' ἕνα σωρὸ παρηγολλῆς γιὰ φῶνία' || εἰδ. ἡ διατυπωθεῖσα ἐν διαθήκῃ ὑπὸ θανόντος ἡ προ-φορικῶς διδομένη ὑπὸ θνήσκοντος: Πολίτ. 'Εκλ. Τραγ.76,7' ἀφήκω τὴ διαθήκῃ μου καὶ τὴ πα-ραγγαλῆς μου, - ὁ πατέρας μας μᾶς ἄφισε πα-ραγγαλῆ νὰ κοιτάζουμε τὸ γέρο' . . . || κτ. πληθ. ὑποθήκαι, παραινέσεις, συστάσεις. **παργαδικίωνω** μον. δημ. ἔπιτα. τοῦ γδικιῶ-νω, ἐκδικούμαι: 'Ερωφ.5,74 'ὡς τόσο μεγάλα φται-σμο νὰ σὲ παργαδικιώνω. **παράγειος** (ον γνῆ) ἐπὶ ἰθῦσῶν, ὁ διατριβῶν, ὁ ζῶν παρὰ τὴν παραλίαν, ἐν τοῖς ὄθεσσι, στὰ ρη-χά: 'Αριστλ.Ζ1 602a,16 δσα μὲν εἰσι φύσει παρά-γεια' || κ. ἐπὶ θαλασσίων φυτῶν: Θεόδωρ.Φ1 4,6,7. **παργαγιμίζω** δημ. κ. παργαγιμίζω, μτγ. παθ. παρaki-παργαγιμισμένος κ. παργαγιαμισμένος, ὑ-περπληρῶ, γεμίζω καθ' ὑπερβολὴν: παργαγιμισεὶ τὸ πιθάρι - τὸ σακκί' 2) ὀνδύλευσ βλλ., πλη-ρῶ τὸ κύριον μαγειρεῦμα διὰ προσθέτου εἰδους ἢ ἀρτύματος: παργαγιμίζω ντομάτες' 3) μτφ. ἐπὶ λόγου, ὑπὲρ τὸ θεῶν παρενθετα, ὁλον φράσεις, παραπομπὰς, ρητὰ κττ.: 4) ἀμτβ.. ὑπερπληροῦ-μαι: παργαγιμισε ἡ σίτερνα. **παργαγιμισμα** [τὸ] δημ. ἡ πράξις τοῦ παρ-αγιμίζω βλλ.: 2) μαγειρικὸν παρασκευάσμα, δι'

οὐ πληροῦται τὸ κύριον μαγείρευμα, ἢ γέμισι·
3) περιπτώς φόρτος, ὑπερβολικῆ συσώφρευσις.
παραγεμιστός-ἡ-ό(ν) μ.σν. κ. δημ. ὁ σακτός, ὁ παραγεμισμένος : Εὐστ.261,17 τευθίς σακτὴ ταυτὸν δ' εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἰδιωτικόντας παραγεμιστή, - γάλλος παραγεμιστός.

παραγεμιστοτράχηλος (ἰ) μ.σν. ὁ ἔχων τὸν τράχηλον λίαν παχύν ὁλοεὶ διδόντα τὴν ἐντύπωσιν σακτοῦ, παραγεμιστοῦ : Πρόδρ.1,70 γέγονεν.. παραγεμιστοτράχηλος καὶ μορφοπροσωπῶτος.

παραγενοσία (ἡ) νεώτ. ὁρος πρὸς καθορισμὸν τῶν διασταυρώσεων τῶν γενῶν, ὧν οἱ ἔχγονοι ἢ μιγάδες ἐκ τῆς πρώτης μετξέως εἶναι ἐντελῶς στεῖροι πρὸς ἀλλήλους, ἐν τῷ αἰ ἔχγονοι τῶν μιγάδων τούτων μειγνύμενοι μὲν τῶν ἀτόμων τῆς μιάς ἐκ τῶν δύο ἀρχικῶν φυλῶν εἶναι ὑπερβαλλόντως γόνιμοι : || ἐπιθ. παραγενοσικός.

παραγένεσις-εως (ἡ) νεωότ. ἡ ἐκ κανονικῆς γενετικῆς σχέσεως συνυπαρξῆς διαφόρων ὄρυκτῶν ὁλον κρύσταλλοι μακροχίτου ἐπὶ κυπρίτου ἢ γύψος ἐντός φλεβῶν θειοῦχων μετάλλων.

παραγένεσις-εως (ἡ) μ.σν. παρουσία βλ.λ.: Ἐπίκ. π.Εὐστ.111,17.

παραγεράζω δημ. κ. παραγερνῶ-άω, ἀόρ. (ἐ)-παραγέρασθαι, μ.σν. παθ. παρακ. παραγεραμένως, γηράσκω λίαν, ὑπερμέτρως, γίνομαι πολὺ γέρων : ἐπαργέρασε καὶ ἔχασε τὸ φῶς του' 2) μ.σν. γίνομαι αἰτίος, συντελεῶ ὥστε νὰ γίνῃ τις πολὺ γέρων προῖρας : τὸν παραγέρασαν τὰ βάσσανα.

παραγέρασμα (τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραγεράζω βλ.λ.

παραγευσί(τι)α (ἡ) νεωότ. ἰατρ. διαστροφή τῆς αἰσθήσεως τῆς γεύσεως, ἀπαντώσα ὡς ὑστερικὸν σίγημα, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀλλοίωσι ἢ ὀδωσ ἀνοῦσιον αἰσθάνεται τὴν γεῦσιν σιτίου ἢ ποτῶν τίνος.

παραγεύομαι, μέσ. μέλλ. παραγεύσομαι (Δίωv Κ64,1) γεύομαι μόλις, ἐλαφρῶς δοκιμάζω τι : 'Ανοξελιθὸ παραγεύσεσθαι σοι πρώτων ἢ γραῦς τοῦ ποτοῦ· 2) κ. ἐν μ.σν. χρ. : 'Αντιφ.αν.246 παραγεύομαι καινοῦ τίνος. 'Ἰώσ.Α14,8,2· 3) μ.σν. ὁμ. μ.σν. τὸ ἐνεργ. παραγεύω παρέχω γεῦσιν τίνος, συντελεῶ ὥστε νὰ δοκιμάσῃ τις, ὀθ. ἐν φρ. παραγεῦω φρονήματος ἐμπνεῦσ ὀλιγον κατ' ὀλιγον φρονήμα : Πλουτ.Λικ.14 φρονήματος τὸ θῆλυ παρεῦσιον αὐκ ἀγενοῦς.

παραγήραμα-ατος (τὸ) γλωσσ. τὸ πέρα τοῦ σνήθους γήραμα, ὀθ. παραλήρημα, μαρία ἐνεκα γήρατος, ξεκουπασμα.

παραγήρῶ-άω, μέσ. μέλλ. παραγήρῶσομαι, γηράσκω λίαν, μαραινόμεναι ἐνεκα γήρατος, καταντῶ κρानόληρος, παραγεράζω, ξεκουπτινόμεναι : Αἰσχίν. 3,251 ὥσπερ παραγεγηρακῶς ἢ παρανοσῆς ἐαλωκῶς, Διδό.Σ 9,4, 'Ἰώσ.Π11,30,3, Πολυδ.2,16.

παραγιάλι (τὸ) δημ. ὁ. τ. τοῦ περιγιάλι, παραλίς : Βιζυην.111,16 κὶ αἰ συννεφιές τ' ἀπέκρυσταν τ' ὠραῖο παραγιάλι.

παραγίνομαι κ. μ.σν. ἰων. κ. μ.σν. παραγίνομαι, παρατ. παραγινόμεν (ἸΘδ.Ρ173), μέλλ. παραγενήσομαι, ἀόρ. β' παρεγινόμεν (Ἰρ.6,95, Θουκ.1,15), παθ. ἀόρ. παρεγενήθην Ππολύδ.3,99,2), μ.σν. παραγενηθείς Ἰ' Ἐπιφ.1, εἶμαι παρών, παρρυσκόμοι, μ.σν. ὀθ. προσ. κ. πράγμ. : Ὀδ.Ρ173 καὶ σφιη παρεγίνετο δαίτ (παρρυσκίετο εἰς τὸ συμπόσιον αὐτῶν) : || μ.σν. μ.σν. ὀθ. προσ. εἶμαι πλησίον τίνος : Πλάτ.Πολ.329B καὶ Σοφοκλεῖ ποτὲ .. παρεγενόμενῃ ἐρωτωμένῃ ὑπὸ τίνος, 'Αντιφ.6,17· || κ. μ.σν. μ.σν. ὀθ. πράγμ. παρρυσκόμοι : αὐτ.Χαρμ.153C παρρυνόμεν, ἢ δ' ὄς, τῆ μάχη, αὐτ.Συμμ.172C· || κ. μ.σν. ἐμπροσθ. διορ. : αὐτ.Πρωτ.337Α, αὐτ.Συμμ.173B, Ἰσοκρ.12,52 τοῦς ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσι παραγενομένους; κ. ἄπολ. : Αντιφ.2,3,5, Πλάτ.Χαρμ.153C· 2) μ.σν. ὀθ. προσ. εὐρί-

σκομαι παρὰ τὸ πλευρόν, πλησίον τίνος, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, ὑποστηρίζω τινά : Ἰσίοδ.Θ 429 ὦ δ' ἔθελαι μεγάλως παραγίγνεται ἢ ὄνιυσιν, αὐτ.436, Ἰρ.3,32 ἀπορήξαντα τὸν δεῦρον παραγέσθαι οἱ, Αἰσχ.Εὐμ.319· || κ. μ.σν. δύο ὀθ. ὑποστηρίζω τινά ἐν τι : Θουκ.3,54 μάχη τε .. παρρυνόμεθα ὄνιη τε καὶ Πλασανίη· κ. ἄπολ. : Ἰσίοδ.Θ 432 ἐνθα θεὰ παραγίγνεται, Ἰσίοδ.φ. Ἰπν.242, Θουκ.6,67, Ἰ' Ἐπιφ. παραγενηθείς ἐπάγγελτος· 3) παραγίνομαι ἐπὶ τινι ἐρχομαι ἐναντίον τίνος, ἐπέρχομαι κατὰ τίνος : Θουκ.2,95 καὶ στρατιᾷ ὦς πλείστη ἐπὶ ταῦς Χαλκιδικᾶς παραγε-νέσθαι· 4) ἐπὶ πραγμ., προέρχομαι ἢ προσγίνομαι : Θουκ.1,15 κατὰ γῆν δὲ πόλεμος, ὀθ. ἐν τισὶ καὶ δύνामी παραγένοσα, Ξεν.Ἀπ.4,2,2, Πλάτ.Μέν.99B, Ἰσοκρ.5,34 τοὺς παῖδας τῶν φόδων τῶν ἀεὶ παραγινόμενων αὐτοῖς ἀπῆλαξεν, Ἰσίοδ.φ. ΗΝικ.1099η,16, Φιλῶδ.Ρητ.1,122S· || κ. ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς μαθήσεως : Ἰσίοδ.φ. Ἰπν.7,1α,4· || κ. ἐπὶ ἀρετῆς : Πλάτ.Μέν.71A ὀθω τρόπῳ παραγίγνεται· 5) παρουσιάζομαι, ἔρχομαι : Θέογν.139 οὐδὲ τῷ ἀνθρώπων παραγίγνεται, Ἰρ.1,185, Ξεν.ΚΠ 4,1,14 εὐτυχίας ἢ νῦν ἡμῖν παραγένηται·

6) παραγίνομαι εἰς τὴ φθάνω, κατὰ τινι εἰς .. : Ἰρ.2,4 ὁ κύκλας τῶν ὠρέων ἐς ταῦτῶ περιὼν παραγίγνεται, αὐτ.1,32, Αἰσχίν.3,235· 7) κ. μ.σν. φθάνω, ἔρχομαι, καταφθάνω : Ἰρ.6,95 παρρυνάται αἰ νέες, ΚΔ Ματθ.2,1), αὐτ.Μαρκ.14,43 παραγίγνεται Ἰουδᾶς, αὐτ.Ἰω.3,23, αὐτ.Πράξ.5,21, Μηναί.3,4 Συνε.Ἀγ.Παύλου κ. Ἰουλιανῆς ὀθς παραγενομένους .. τῷ κονιαρτῷ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἀπετύφλου, Διήγ. Ἀχιλλ.1352 καὶ ἐμάς ἀρμάζεις ἀπὸ ταῦ νῦν πρὸς σὲ παραγένοσθαι· 8) κ. δημ. Ἰδ. ἐν τῇ μ.σν. παρακ. παραγινόμενος φθάνω εἰς ὀριμότητα, ὀριμάζω, ἐπὶ σίτου : Ἰρ.1,103 ἀδρύνεται τε τὰ λῆιον καὶ παραγίγνεται ὁ σίτος· πρβλ. δημ. παραγίνομαι 2)· || ἐπὶ κεράτων βοῶν, λαμβάνω τελείαν αὐξήσιν : αὐτ.4,29 ἐν τοῖσι θερμασί ταχὺ παραγίγνεται τὰ κέρα· 9) μ.σν. προσφεύγω εἰς τι : Γαλ.15,506 παραγίνομαι ἐπὶ τροφῆν καὶ πόμα, αὐτ.746· 10) παραγίγναι ἀπὸ κατάγομαι : Ἰ' Ἐπιφ.Κῶ Ἰσίοδουλος Ἰσίοδου βασιλοῦ ματρὸς δὲ Διαγορίδος τᾶς Κυδία, παραγινόμενος δὲ ἀπὸ Πλατίνος τᾶς Πασίας.

παραγινώσκω, μέσ. μέλλ. μ.σν. ἐνεργ. παραρυνώσομαι, ἀόρ. β' παρρυνῶν, ἀποφαινομαι, ἀποφασίζω ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ καὶ δικαίου, πλανῶμαι ἐν τῇ κρίσει καὶ ἀποφάσει μου, ὀθ. παρανομῶ : Ξεν.Ἀπ.1,17 οὐδὲν θαυμαστόν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτῶ παραγινόμενους τὸν δικαστᾶς.

παραγίνομαι δημ., ἀόρ. (ἐ)παράγινα, μ.σν. παθ. παρακ. παραγινόμενος κ. παραγενομένος, γίνομαι εἰς ὑπέρατον βαθμόν : παρρυνε καμπούρης· || ἀποκτῶ κακὴν τινα ἰδιότητα πέρα τοῦ ἀνεκτοῦ ὀριοῦ : παρρυνε δύσκολος - ἰδιότροπος - γκρινιάρης· || κ. ἄπολ. : παρρυνε πιά (ἐγίνε, κακὴν ἴντησε ἀνυπόφορος)· || φρ. παρρυνε τὸ κατὸ ὑπερέβη πᾶν ὀριον· 2) ἐπὶ τῶν καρπῶν, ὑπερρωριμάζω : τὰ σῦκα παρρυνάναε, - παραγινόμενο μῆλο.

παραγίνωμα (τὸ) δημ. κ. -ένωμα, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραγίνομαι βλ.λ.2), ὑπερρωριμῶσις.

παραγικός (ἰ) δημ.κ-ιῶδς νεαρός μαθητευόμενος ἢ βοηθὸς τεχνίτου:Βιζυην.31,19 ὁ παραγικός τοῦ βιαστικὰ πετᾶ νὰ ταῦ μίλησθ, Ζερ6.Τραγ.ΚΚ 48,28 κὶ ὁ Χάρος μαστραλοῖ του ἔχει τραναῦς χαλκιάδες .. καὶ παραγίους χιλιάδες· 2) ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν κλεφτῶν τοῦ 1821, ὁ ὑπὲρπτης.

παραγάκι (ἡ) δημ. ὀ. προφ. τοῦ μαρᾶγκα βλ.λ.

παραγκαλιζόμενος (ἡ) μ.σν. κ. μ.σν. λαμβάνω τὴν ἐν ἀγκάλαις : Πολυδ.2,139, Νικ.Χων.Ἀνδρόν.Π παραγκαλιζόμενος .. τὴν ὀρθότιθον νεάνιδα.

παράγκλισμα-ατος [τὸ] ποι. τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐναγκαλισμοῦ, τὸ ἐν ἀγκάλαις λαμβανόμενον, ὄθ. προσφιλές καὶ ἀγαπητὸν τι, ἐπὶ τῆς συζύγου ἢ παλλακίδος: Σοφ. Ἀντ.650 εἰδῶς ὅτι ψυχρὸν πα-
ραγκάλισμα τοῦτο γίνεται, Λυκόφρ.113.

παραγκιστρούμαι-όμοι μτγν. παθ. φέρω, εἶμαι ἐφωδιασμένος δι' ἀγκίστρων, δι' ὀγκων βλ.λ.111 || Διόδ. Σ 17,43, Πλούτ. Ἡθ.631E.

παράγκλι [τὸ] δημ. κ. ἀγγα δ.τ. τοῦ παλῶκα βλ.λ.

παράγκωνίζω κ. νεώτ., ἀόρ. παρηγκωνίωσα, μέσ. κ. παθ. παραγκωνίζομαι, ἀόρ. παρηγκωνισάμην [Στράβ.5,3,2], παθ. ἀόρ. παρηγκωνίσθην, μτχ. παθ. παρακ. παρηγκωνισμένος, κάμπτω τοὺς βραχίονας τῆρων αὐτοῦς πρὸς τὰ ἔξω καὶ θέτων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν: Κλέαρχ.π. Ἀθην.6,258A πα-
ραγκωνίζων καὶ **σπαργανῶν** ἐαυτὸν τοῖς τριβω-
ναρίοις, Φώτ., Σουιδ.: 2) μέσ. ἀπαυθὸν διὰ τοῦ ἀγκῶνος, σπρώχνω: Λουκ.Τίμ.54 ὡσπερ ἰκτι-
νος τὰ ὄφα καὶ τὸν πλησίον **παραγκωνιζόμενος**, αὐτ. Ἀλ.34: 3) μτγν., νεώτ. μ. ὁ ἐνεργ. τ. ἐν μτφ. σμ. θέτω κατὰ μέρος, ὑποσεκλιζῶ τινά: Στράβ. 5,3,2 **παραγκωνισάμενος δ'** ὁ νεώτερος τὸν πρεσβύτερον ἤρχεν, Ἀλκίφρ.1,6, - **παραγκωνίζω** τοὺς ἀρχαιότερους του κατώρῳσε νά προαχθῆ' || νεώτ. φρ. εἶμαι **παρηγκωνισμένος** εἶμαι ἐκδε-
θλημένος ὑπὸ ἐπιτηδειοτέρων ἐκ τῆς θέσεως ἦν κατεχόν: 4) μτγν. παθ. κείμεναι, εὐρημα εἰς ἀπο-
μεμακρυσμένον ἢ ἀποκεχωρισμένον μέρος: Ἡ-
λιοδ. Αἰθ.5,20 ἀκτῆ **παρηγκωνισμένη**: 5) ὄμ. μτγν. τὸ μέσ. παρευδοκίμω, ἐπὶ θεώρσις: Αἰλ.Τακτ. Προοίμ.4: 6) ὄμ. ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω: Σωρ. 2,25 **παραγκωνίζομαι πᾶσαν αἰδῶ**.

παράγκωνισις-εως νεώτ. ἡ πράξις τοῦ πα-
ραγκωνιζῶ βλ.λ.

παραγκωνισμός [ὁ] νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραγκωνιζῶ ἢ παραγκωνίζομαι.

παραγκωνιστής [ὁ] κ. νεώτ. ὁ παραγκωνιζών: Κλέαρχ.π. Ἀθην.6,258A **οἱ μὲν παραγκωνιστῆν, οἱ δὲ** σχηματῆρῆκην καλοῦσι.

παραγλιστρημα [τὸ] δημ. ὀλίγησμα ἐκ σφάλα-
ματος, βηματισμοῦ ἢ ἐξ ἀπροσεξίας.

παραγλιστρῶ-άω μων., δημ. ὀλισθαίνω ἐκ σφάματος: Ἐρωτόκρ.4,1867 **παραγλιστρῶ ὁ Ρῶ-
κριτος**, πέτρα τὸν πεδοκλάκει.

παράγλυτος-ος μων. ὁ ἐξ ἰσχυοῦς γλου-
τοῦς: Ἰππιατρ.14.

παράγλυφω, μέλ. παραγλύφω, παραχαράττω: Διόδ. Σ 1,78 ἡ τῶν **παραγλυφόντων** τὰς σφραγι-
δας: 2) ἀποξέω σχηματίζων κοιλίωμα: Ἰππ. Ἀγμ.31 **παραγλύφαντα** χρῆ ταῦ ὄστιος **ἐνέδρην** τῷ μοχλῷ ἀσφαλέα ποιῆσαι, Γαλ.Χρ.Μορ.13,3.

παρναγαθίδιος-ον μων. κ. νεώτ., θηλ. νεώτ. -**ια** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς παρναγαθίδας, εἰς τὰ ἐκατέρωθεν τῶν γνάθων μέρη: Εὐστ.1324,39 **παρναγαθίδος κόσμος Ἰππου**: 2) μγν. τὸ οὐδ. τὸ **παρναγαθίδιον** ὡς οὐσ. παρναγαθίς βλ.λ.: αὐτ. 67,43: 3) νεώτ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. μέρος τοῦ χαλικοῦ τῶν Ἰππων ἀνερχόμενον ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ στόματος πρὸς τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς.

παρναγαθίς-ιδος [ἡ] [παρά, γνάθος] μτγν., μων. κ. νεώτ. τὸ μέρος τῆς περικεφαλαίας ἢ τιάρας τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν καταβάνον καὶ καλύπτον αὐ-
τάς: Στράβ.15,3,15 μέχρι τοῦ καλύπτειν τὰ χεῖλη τῆς **παρναγαθίδας**, Ἐπιγρ., Εὐστ.601,10: 2) μῦς τῆς γνάθου: Ἰππιατρ.34: 3) νεώτ. ἰδ. κτ. πληθ. **παρναγαθίδες** τὰ μέρη τοῦ γενείου τὰ διατηρού-
μενα μόνον ἐκατέρωθεν τοῦ προσώπου καὶ ὑπὲρ τὰς γνάθους, δημ. φαβορίτες, μαρμαπέτες: 4) μτγν. εἰδώς τὰ ἐπενδύσεως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀρχιτεκτονικῇ: Βιτρ.10,2,11: 5) ὄμ. πλάγιον τὴν ἐξάρτημα τοῦ κα-
ταπέλτου: αὐτ.10,3: 6) πάπ. ὄνομα ἰχθύος ἢ μέρος ἰχθύος.

παράγνωμπτω μτγν. κάμπτω πρὸς τὸ ἔτερον μέρος, λυγίζω πρὸς τὰ πλάγια: Κόλουθ.239B.

παράγνωμι, παραι. β' **παρέαγα**, θραύω, θλῶ πλαιγίω ἢ ἐλαφρώς: Ἰππ.Μοχλ.40.

παράγνωρίζω μων., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. **παρε-
γνωρίωσα**, δημ. [ἐ]παρναγνώρισα, παθ. παραγνωρί-
ζομαι, ἀόρ. παραγνωρίσθην, δημ. [ἐ]παρναγνωρί-
στηκα, μτχ. παρακ. **παρναγνωρισμένος**, δημ. **πα-
ρναγνωρισμένος**, ἐκλαμβάνω κακῶς, κρινῶ ἢ δι-
αγιγνώσκω σφαιερῶς: Θαλάσς. Ἐκατ.1183D τὰς
ἀρετὰς οἱ πονηροὶ ὡς κακίαις **παρναγνωρίζου-
σιν** || νεώτ. κἀμὼν ἐσφαλμένην κρίσιν, ἰδ' ἐκ
προθέσεως, δὲν ἀποδίδω τὴν προσήκουσον ἐκτί-
μησιν: **παρναγνωρίζει** τὰς ὑπηρεσίας του - τὴν
ἀξίαν του κ. παθ.: **παρναγνωρισμένη ἰκανότης**:
2) νεώτ. κ. δημ. σφάλλομαι εἰς τὴν ἀναγνώριση
τινος: **παρναγνωρίσας**, **μὲ συγχωρεῖς γ' αὐτό**:
3) δημ. γνωρίζω τινά πέρα τοῦ προσήκοντος,
ὑπερβάλλω εἰς οἰκειότητα: **ἐπαρναγνωρίστηκα**
τώρα **τελευταία**: 4) ρηματ. π. παρναγνώρισις,
παρναγνώρισμα.

παρναγνωρίσις [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
παρναγνωρίζω βλ.λ.2), ἐσφαλμένη ἀναγνώρισις.

παρναγνώρισις-εως [ἡ] νεώτ. κρίσις, ἐκδοχὴ
ἐσφαλμένη, ὄθ. περιφρονησις: ἡ **συμπεριφορά**
του ἀποτελεῖ **παρναγνώρισιν** τῆς ἀξίας σου.

παρναγνώστιον [τὸ] μτγν. τὸ μεταξὺ δύο γονά-
των ἢ κόμβων τοῦ καλῶμου διάστημα: Συ-
νεσ.270A.

παρναγνώστις-ιδος [ἡ] νεώτ. ἰατρ. ἐνδημικὴ
νόσος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς χαρακτηριστικῶς ἐν
ὑπὸ αἰμποτυσίας ὀφειλομένης εἰς τὸ παράσιτον
βαστερμάνιον παρναγνόμων.

παρναγοράζω ποι. παροφωνῶ βλ.λ. "Ἀλεξ.61.
παρναγορέομαι ὄρω. τ. τοῦ παρηγοροῦμαι βλ.λ.
παρναγορεύεις-εως [ἡ] μτγν. ἀπαγορεύεις, πα-
ρακόλυσις: Ἰώσ.ΙΑ 18,9,2: 2) Ἡσ. ἀρνησις.

παρναγουλιάζω δημ. κτυπῶ ἐπὶ πλακῶς ὀρ-
μητικῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ὀκτάποδα ἄρτι ἀλι-
ευθέντα, ἴνα καταστήσω αὐτὸν μαλακόν: 2) μτφ.
δέρω ἀγρίως: τὸν **παρναγουλίωσα** στὸ ξύλα.

παρναγουλίασμα-ατος [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρναγουλιάζω βλ.λ.

παράγραμμα-ατος [τὸ] πρόσθετος διάταξις: Δην.997 **κατὰ ποῖαν νόμον πρσπαράγραφοιτ' ἄν
ταῦτα τὸ παράγραμμα**: 2) μτγν. ἐν τῇ κρυ-
πτογραφίᾳ, σημεῖον ὅπερ κείται ἀντὶ ὠρισμένου
γράμματος: Αἰτ.Τακτ.31,18.

παρναγραμματεύω σχόλ. παραγραμματοῖζω
βλ.λ.11: Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.78.

παρναγραμματίζω μτγν. κ. νεώτ. διορθῶ
γραφῆν κειμένον ἐναλλάσσων γράμματά τινα ἢ
ἀντικαθιστῶν τινα δι' ἄλλων: Στράβ.1,2,34 **ἀμέλει
δὲ καὶ ποιούσι** τινες **παρναγραμματίζοντες**:
2) μτγν. κ.νεώτ. ἀλλοίω, μεταβάλλω λέξιν γράφω
ἢ ἀπαγγέλλω γράμμα τι ἀντ' ἄλλου: ὄθ.μτγν. σκώ-
πτω ποῖων λογοπαίγιον παρὰ γράμμα ἐπὶ τινος
δνόματος: Αἰτ.Λ 3,26.

παρναγματίσις-εως [ἡ] μων. ἀλλοίωσις,
μεταβολὴ λέξεως διὰ γραφῆς ἢ ἀπαγγελίας γράμ-
ματός τινος ἀντ' ἄλλου: Τζέτζ.Χλ.8,125.

παρναγματισμός [ὁ] μτγν., μων. κ. νεώτ. πα-
ραγραμματοῖσι βλ.λ.: Στέφ.Βυζ.ἐν λ. Τύανα Θύα-
να καὶ κατὰ **παρναγματισμόν Τύανα**, Σχόλ. Ἀ-
ριστφ. Ἰππ.59, Εὐστ.εἰς Διον.Περγ.827.

παρναγματιστρία [ἡ] μων. ἡ κατὰ τὴν
προφορὰν μεταβάλλουσα τὰ γράμματα: Νικ.Χων.
Χρον.315D ἀμφιπόλους ἔχουσα, **παρναγματι-
στρίας** καὶ ταύτας τῆς Ἑλλάδος φωνῆς.

παρναγμαμίζω μτγν. παραγραμματοῖζω βλ.λ.2):
2) μτφ. ἐν φρ. **παρναγμαμιτίζω** τὰ τῶν θεῶν
θεωρῶ τὰ τῶν θεῶν μάταια: Ἐπικ.ἀν.87 [πιθ.].

παράγραφος -ον μτγν. ὁ περιοριζόμενος διὰ γραμμῆς: Φιλῶδ.Εὐσ.86.

παράγραφος -έως ἰδί πάπ. εἶδος γραφῆς ἐν Αἰγύπτῳ, πθ. ὑπογραφεὺς, ὑπογραμματοεὺς.

παράγραφος ἡ κ. μαν. κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι παρὰ τι πλησίον, παραπλεύρως γράφεται, σημειώσις ἐν τῷ περιθωρίῳ πρὸς ὄλκωσιν τοῦ τέλους περιόδου: Ἰσοκρ.15,59 ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς (σχόλ. Ἀριστοκρ. «ὄπερ ἐστίν ἀπὸ τῆς γραμμῆς, ἣν μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν»), Ὑπερείδ.Δημ.ἀπ.1ε1, Ἀριστλ.Ρητ.1409α,20 δεῖ δειλὴν εἶναι τὴν τελευτὴν μὴ διὰ τὸν γραφέα, μηδὲ διὰ τὴν παραγραφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸν ῥυθμὸν. || ὁμ. σημειῖον ὄλκωσιν τὸ νόθον χωρίον: Λουκ.ὑπ.Εἰκ.24 ὁ τὰ νόθα ἐπισημηγμένους τῶν ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τῶν ὀδελῶν. || ὁμ. σημειῖον ἐπὶ τοῦ δράματος, δηλοῦν ἀλλαγὴν προσώπου: Σχόλ. Ἀριστοφ.Βάτρ.1497, αὐτ.Εἰρ.443.

2) κτ. πληθ. ἡ κατανομή δράματος, σκηνικὴ οἰκονομία: Ἰσθλ.10, 453 κ πρόλογος. . ὃν χρῆ λέγειν διαορίζουσαν κατὰ τὰς παραγράφας. 3) σημειώσις, ἔγγραφο ἢ ἐν καταλόγῳ χρεῶν ἢ ἐγγυήσεως: Πάπ. 4) ἐνστασις τοῦ ἐναγομένου ἰσχυριζομένου ὅτι ἡ δίκη εἶναι μὴ εἰσαγωγίμος καὶ ἀνυπόστατος ἡ κατηγορία: Ἰσοκρ.18,1, αὐτ.20 ἄρα μικρῶ τῷ δικαίῳ πιστεύων τὴν παραγραφὴν ἐποίησάν μιν, Δημ.939, Πολυδῶδ.8,57, αὐτ.58 παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ καὶ παραμαρτυρία ὅταν τις μὴ εἰσαγωγίμων λέγει εἶναι τὴν δίκην. || φρ. παραγραφὴν δίδωμι, ἔγγραφοῦ ὑποβάλλω ἐνστάσιν: Δημ.912 αὐτοὶ γὰρ οὕτως παραγραφὴν δίδόντες πέρυσι. || ὁμ. ἡ φρ. ὡς ἀντίθ. τῇ εὐθιδικίᾳ εἰσεμί: αὐτ.908.

|| ἡ ἐνστασις αὐτὴ πρὸς καιρὸν ἀνέτρεπε τὰς θέσεις τοῦ ἐνάγοντος καὶ τοῦ ἐναγομένου, ὥστε ἐν τῇ παραγραφῇ πρῶτος ὤμειλε ὁ κατηγορούμενος: αὐτ.1103. || ὁθ. ἡ φρ. τὰς παραγράφας ἀντιλαγάνων: αὐτ.976. || ἐν συνεκφορᾷ μτ. τῆς λ. ὑπερῶστα: αὐτ.541. || ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ἀντέντασις: Γαλ.19,170. 5) μτγν., μόν., νεώτ. κ. δημ. νομ. ἡ διὰ τῆς, ἐπὶ ῥιζόμενον χρέον ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγραφόμενον, παραμελήσεως τῆς ἀσκήσεως δικαιοματός τινος ἀπόλλεια αὐτοῦ: Ἐπιγρ. μακρᾶς νομῆς παραγραφῆ, Ἰουστιν.Νεαρ.30,7 Εἰα. χρονία παραγραφῆ. || μακρὰ ἢ τεσσαρακονταετής παραγραφῆ ἡ ἐκ παραμελήσεως ἀσκήσεως δικαιοματός τινος ἐπὶ 40ετίῳ ἀπόλλεια αὐτοῦ, ὁ Ἄνοστασιανὴ παραγραφῆ. || βραχεῖα παραγραφῆ ἡ ἀπόλλεια δικαιοματός τινος μετὰ πάροδον ἰετίας. || νεώτ. κτητικὴ παραγραφῆ καθ' ἣν μετὰ νομὴν τινος ἐπὶ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενον διάστημα κτὰ δικαιοματικὴ κυριότητος ἐπ' αὐτοῦ, ὁ χρησικτησία βλλ.

|| ἀποσβεστικὴ παραγραφῆ καθ' ἣν διὰ τῆς παρελεύσεως ὠρισμένου χρόνου ἀποσβέννεται δικαιομά τι. || παραγραφῆς ἀναστολή - διακοπή. || ποιν. δικ. ἡ κατάρχησις τῶν νομίμων συνεπειῶν τελεσθέντος ἀδικήματος διὰ τῆς παρελεύσεως ὠρισμένου χρονικοῦ διαστήματος. || παραγραφὴ τοῦ ἀξιοποῖνου ἡ ἐκ τῆς παρόδου ὠρισμένου χρόνου ἄρισς τοῦ δικαιοματός τῆς πολιτείας νὰ ἐπιβάλλῃ ποινήν. || παραγραφῆ ποινῆς ἡ ἐκ τῆς παρόδου ὠρισμένου χρόνου ἄρισς τοῦ δικαιοματός τῆς πολιτείας νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν καταγνωσθεῖσαν πινὴν.

|| μτγν. ἐξάρσεις: Ἰουστιν.Νεαρ.94,1. 6) ρητ. ἀχημα λόγου καθ' ὃ γίνεται σύντομος ἐπανόληψις, βραχεῖα περιλήψις ὑποθέσεως τινος πρὸς μετάδασιν εἰς ἕτερον: Σχόλ. Ἰλ.Π1, Εὐστ.107,46. 7) μτγν. ὄριον: Φιλῶδ.Θαν.39 παραγραφὴ τοῦ βίου, αὐτ.Οικ.75 παραγραφῆς ὄριον τὰς ἐπιμελείας. 8) πάπ. τὸ περιβάλλειν ἀμπελοῦς δι' ἀβαθεῖς χάνδακας.

παραγραφικός -ή -όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς παραγραφὴν βλλ.41, ὁ κατὰ τὸν τύπον τῆς παραγραφῆς: Δημ. Ὑπόθ.32(881) καὶ ὁ μὲν ἀγών ἐστὶ παραγραφικός, Ἐρμογ.Εὐρ.3,5 παραγραφικὸν κεφάλαιον. 2) μτγν. τὸ οὐδ. παραγραφικόν ὡς οὐσ. παραγραφῆ βλλ.4): αὐτ.Στάσ.3. **παραγραφικός** διὰ παραγραφῆς βλλ.41: Δημ. Ὑπόθ.592 πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους δύο παραγραφικῶς ἀγωνίζεται.

παραγραφίς -ίδος ἰδί μτγν. εἶδος τι γραφίδος: Ἀκύλ.ΠΔ Ἠσ.44,13, Πολυδ.4,18, αὐτ.10,59.

παράγραφος ἴγραμμῆ ἰδί μτγν. κ.νεώτ., δημ. παράγραφος ἰδί γραμμῆ συρομένη ἐπὶ τοῦ περιθωρίου μετὰ στιγμῆς ἀνωθεν, ἵνα ὑποδείξῃ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐν τῷ διαλόγῳ προσώπων ἢ τὴν διάκρισιν τῶν στροφῶν ἢ στροφῆς ἄμα καὶ ἀντιστροφῆς ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει, τὰ ὄντιστοιχούonta ἐν τῷ δράματι μέρη τοῦ χοροῦ ἢ τῆς ἐν τῷ κωμῶδιᾳ παραβάσεως: Ἠφαιστ.Ποιμν.73C, Σχόλ. Ἀριστοφ.Νεφ.518. 2) μτγν. παραγραφῆ βλλ.11: Ἀριστοφ.145,3. 3) ἀρχ.λεξ. ὄργανον δι' οὗ ἐσημειῖται γραμμὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου πρὸς διευκόλυνσιν τῆς γραφῆς: Σουίδ. 4) νεώτ. κ. δημ. εἶδ. ἐν τῇ συντάξει τὸ σύνολον τῶν περιόδων πεζοῦ λόγου ἢ κειμένου ἀποτελοῦσάν μετ' ὅρα τινα σχετικῶς ἐνότητά. 5) ὁμ. νεώτ. τὸ τῆς παραγράφου δηλωτικὸν σημειῖον ἰβ}. 6) δημ. αὐτὸς εἶναι ἄλλως παράγραφος ὅλως διάφορον ζήτημα, ἰελεῖως ἄσχετος ὑπόθεσις.

παραγράφω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ἰγράφω πλησίον, παραπλεύρως. ὁθ. προσθεῖω: Ἀριστοφ. Σφ.99 ἴων παρέγραφε πλησίον κυνηῶ καλός. 2) ἐν εἶδ. σημ. ἐπισυνάπτα διατάξιν εἰς νόμον, εἰς συμβόλαιον κτλ.: αὐτ.Λυσ.513 τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράψαι, Δημ.1237 ἔπειτα παραγράφειν ἐγὼ δεῖναι ἀποδοῦναι δεῖν, Ἐπιγρ. πᾶραγράφω τὸ ὄνομα πρὸ ἄν κείνηται αἰ συνθήκαι. || φρ. παραγράφω ὑποκάτω προσθεῖω, ἐπισυνάπτα ἰδιαιτέρως κάτωθεν τινος, ὑπασχημῶ: Ὑπερείδ.Εὐξ.30. 3) ἐπὶ πλαστογραφησέως, ἔγγραφο ψευδῶς. μτ. αἰτ. κ. γενικ. προσ. Δημ.1003 ἀξίῳ δὲ ἡ πατρός ἄλλου σαυτὸν παραγράφειν. 4) πάπ. ἔγγραφο, καταγράφω χρέος ἢ ἐγγύην ἐπ' ὀνοματί τινος. μτ. αἰτ. προσ. κ. πράγμ. || συγν. ἐπ' αὐτ. παθ. ἀπρσθ. ἐπὶ χρέους: αὐτ. || ὁμ. κ. ἐν προσ. συντάξει: αὐτ. παραγράφμαι τῷ πράκτορι. 5) μτγν. παρεμβόλλω τὴ εἰς χειρόγραφον: Γαλ.7,894, αὐτ.18(11),151, αὐτ.155. 6) σχόλ. ἄλλαις λέξεσι διατυπῶ τὰ ὑπὸ τινος γεγραμμένα, παραγράφω. ὁθ. μιμοῦμαι: Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ.3,158 διὰ τούτων τῶν στήλων τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου παρέγραφε. 7) μτγν. παθ. σημειοῦμαι διὰ παραγράφου βλλ. Ἠφαιστ. Πζιμμ.1) κατὰ δύο παραγεγραμμένον ἄμα. 8) μτγν. ἐν τῷ ἐνεργ. τ. καταστρέφω, περαινὸν τὸν λόγον: Φιλῶδ.Εὐσ.22. 9) μέσ. ἐν φρ. παραγράφονται τὸν νόμον γράφω τὸν νόμον ἡ ἐνεργῶ ὥστε νὰ γραφῆ οὗτος εἰς στήλας παραλλήλας πρὸς τὸ ψήφισμα, ὄπερ κατηγοροῦ ἐξ παρανόμου: Δημ.640 νόμους ἄλλους παραβέδωκεν, οὗς οὐ παραεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος. κ. παθ.: αὐτ.263 αἰ παραγεγραμμένοι νόμοι, Αἰσχίν.3,200.

10) ὁμ. μέσ. παραγράφονται τινα δαιτητῆν ἔγγραφο τινὰ ὡς δαιτητῆν εἰς εἰδικὸν βιβλίον: Δημ.1013. 11) ὁμ. μέσ. εἰσαγωγή ψευδῆ κατηγορίαν: Μαρτυρ. ἐν αὐτ.549 Δημοσθένει δὲ τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράφασθαι. 12) παραγραφὴν παραγράφομαι ἐγγίρω ἐνστάσεις περὶ τοῦ ἀπαρδέκτου τῆς ἀγωγῆς: αὐτ.939 παραγραφὴν παραγράφασθαι μὴ εἰσαγωγίμων εἶναι ἰτῆν δίκην. || ὁμ. κ. παραγράφομαι περὶ τινος: αὐτ.985. || κ. ἀπολ.: αὐτ.984. || σπαν. κάμνω αἰτησιν

ἀναβολῆς ἡ παρατάσσω τῆς δίκης, πρβλ. ὑπόμνημα : αὐτ.1151. Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,240 διενεργήσας ἑαυτῷ τὴν μετάληψιν τοῦ τῆς ὑπερορίας ὀρισμοῦ καὶ παραγραφόμενος' 13) ὁμ. βάλλω νὰ ἀντιγραφῆ τι : αὐτ.6.6 καὶ οἱ ἄλλοι δ', ὅσους ἐκ τῶν φονικῶν νόμων παραγραφοίμην 14) μτγν. σύρω γραμμῆν ἄνωθεν τινος' ὅθ. μτφ. ἐξαλείφω, διαγράφω : Ἀριστεῖδ.2246] τὸ τιμᾶσαι μετὰ τοῦτο πᾶσαν παραγράφω τὴν συμφωνίαν'

15) μτγν. παθ. ἀποσβέννυμαι, παραγράφωμαι' ὅθ. μτφ. λησμονοῦμαι : Πολύβ.9.31.5 τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντιφῶν . . ὡμῖν ὑπάρχοντα φιλόνηδρα παραγράφω τότε 16) Φωτ. «ἀπορρίπτω» κ. παθ. : Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 906' 17) Φωτ. «ἐξουθενῶ, παραιτοῦμαι, ἀποβάλλομαι» 18) νεώτ. ἐν τῷ ἐνεργ. τ. ἐν εἰδ. σημ. ἀποσβέννυω, ὀκυρῶ δικαίωμα ἀγωγῆς ἢ κηρύσσω ἐνεκα παρόδου τοῦ νενομισμένου χρόνου : ἢ ὑπόθεσις παραγράφω' 19) ὁμη. γράφω πολύ, καθ' ὑπερβολήν : παραγωγή σαήμερα καὶ κούρσα τὰ μάτια μου 20) ρημ.ατ.π. παράγραμμα, παραγραφή, παράγραφος, παράγραπτος, παραγραφή.

παράγραφμος-ον μτγν. ὁ ἐξαιρετέος, ἐξαιρεσίμος' ὅθ.κ.ὁ ἀπορρίψιμος : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7 170.

παραγρηνῶ-έω μτγν. ἐπαγρηνῶ, ἐπιμελῶς, ἀγρῆνως φυλάσσω : Ὀνήσανδρ.42,15.

παράγυιος-ον μτγν. ὁ ἔχων διάστροφα μέλη : Ρητ.3.663 (ἐκδ. Vvalz.).

παραγυμνῶ-ω μτγν. ἐκελεῶ πάρεργον γύμνασιον, γυμνᾶζω ἐν παρέργω : Γρηγ.Νοῦ.2777 Α.

παράγυμος-ον μτγν. ὁ παρὰ τὰ πλάγιο, τὰ πλευρὰ γυμνῶς' ὅθ. ὁ ἡμίγυμος : Διογ.Λ.2,132.

παραγυμνῶ-ω κατὰ τὰ πλάγια ἢ κατὰ μέρος γυμνῶ τι' ὅθ. ἐκθεταν ἀφήνω, ἐκθέτω : Ἀρρ.Τακτ.40,5, Δίων Κ.49,6' 2) μτφ. ἀπογυμνῶ, ἀποκαλύπτω' πρβλ. Ἡσ. «παραγυμνῶσαι φανεροποιήσαι» : Ἡρ.1,126 παραλαβῶν δὲ τοῦτα τὸ ἔπος ὁ Κύρος παρεγύμνον τὸν πάντα λόγον, αὐτ.8,19, αὐτ.9,44, Κόνων 50 παρεγύμνωσε τὸ βούλευμα, Κλήμ.Ἀλ.63 παρεγύμνον τὴν ἀλήθειαν κ. παθ. : Πολύβ.1,80,9 ἐπεὶ δὲ παρεγυμνῶθη . . πάντας ἅμα κατέλευσαν' 3) ρημ.ατ.π. παραγυμνωσις.

παραγυμνωσις-εως (ἡ) μτγν. ἀπογυμνωσις : Κλήμ. Ἀλ.199 παραγυμνωσις τοῦ αἵματος.

παράγυρος ἐπίρρ. Ἡσ. «διαμπερές».

παραγυσία (ἡ) μτγν., ποι. -ια μέρους, λάκιος ἐνθα λιμνάζουσιιν ὕδατα ἀπομεινάντα μετ' ἀμώτιδα : Μαν.4,254.

παράγω κ.μ.ον. κ.νεάτ., μέλλ.-έω, κτ. τὸ ἀγω β.λλ., παρσκ. παραγέωχα [πᾶν] κ. παραγείωχα [πᾶν], ὀδηγῶ πληροῦν ἢ ἐξέωθεν τινος τόπου, μτ. αἰτ. τοσ. : Ἡρ.4,158 ἦγον δὲ σφεας ἐνθευθεν . . καὶ τὸν κάλλιστον τὸν χώρων . . νυκτὸς παρήγον, Εὐρ. Ἴων 166 πάραγε πτέρυγας ἰπέταξει' || παράγειν θριάμβους κατὰγειν θριάμβους : Ἀππ.Μιθριδ.117 κ.παθ. π.-ἐν θριάμβω περιάγομαι κατὰ τὸν θριάμβου τοῦ νικητοῦ : Πλούτ.Καῖσ.55 ἰόβασ . . ἐν τῷ θριάμβῳ παρήχθη' 2) στρατ.φέρω τοὺς ἀνδρας ἐκ τῆς φάλαγγος εἰς παράταξιν, ἐκ τῶν ὀπισθεν εἰς τὰ πλάγια' πρβλ. παραγωγή3) Ἀριστφ.Ὀρν.1720 ἀναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε ἵπποχωρεῖ, ἀραιάνε, παρᾶτασσε, πάρεχε τόπονι, Ξεν.Ἑλλ.7,5,22 παραγαγῶν τοὺς ἐπὶ κέρως πορσευόμενος λόχους εἰς μέγωπον, αὐτ.Ἀν.3,4,14 παράγειν ἰατὸς τάξεισι εἰς τὰ πλάγια' 3) φέρω τὴν περὶξ τινὸς ἢ πρό τινος : Ἰππ.Ἀρθρ.3 παράγειν τὸν ἀγκύωνα παρὰ τὸ στήθος' || φέρω, στρέφω τὴν περὶξ ἢ ἐξέω τῆς θέσεώς του : Ἀλέξ.Ἀφρ.Αἰσθ.16,19' 4) σύρω κατὰ μῆκος τινὰς τι : Ἡρωδιαν.π.Ὀρειδ.6,20,8 ἄνωθεν ἰένω. τοῦ σώματος) κατὰ τὰς χεῖρας παράγειν ἰκατὰ τὴν μάλασιν' 5) ὀδηγῶ, κατευθύνω τὸ παθ. : Πλούτ.Ἠθ.981Α κατὰς παραγόμενον

εὐπειθῶς' 6) ὀδηγῶ πρὸς τὰ πλάγια τῆς δόξης, παροστρατιζῶ, παρακλῶν, ἀπατῶ : Πινδ.Π 11,25 ἐνωχοὶ πάραγον κοῖται, αὐτ.Ν 7,23, Αἰσχ.Πέρσ. 99 παράγειν βροτὸν εἰς ἀρκυστάτα ἰδ.γρ. παρασαινε βροτὸν εἰς ἄρκυος ἄται, Πλάτ.Πολ.383Α μίτη ἡδᾶς φεύδεισι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, Δημ.604 ἄν τι φενακίειν ἔχειερθ καὶ παράγειν οὗτος παθ. παρακλῶν, ἐξαπατῶμαι : Σοφ.ΟΤ 974 τῷ φόδῳ πορηγῶμην, Ὄουκ.1,91 κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγους . . παράγεσθαι, Εὐρ.Ἰκ.232 νέους παραχθεῖς' 7) ἐκτρέφω ἀπὸ τινος κατευθύνσεως, πορασύρω εἰς τι, πορακινῶ, παρωθῶ εἰς τι [κακὸν συνήθ.] : Ἰσογν.404 παράγειν ἐς ἐμπλακίην, Ἀρχιλ.78 παράγειν ἐς ἀναίδην, Εὐρ.ΙΤ 478 ἢ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθῆς Ἰπασοῦραι [τοὺς ἀνθρώπους] εἰς τὴν ἀγνοσίαν, παθ. ἐπηρεῶσαι, παρασύρωμαι, πορακινῶμαι εἰς τι : Ὄουκ.2,64 ὑμεῖς δὲ μίτη ὑπὸ τῶν ταιῶνδε πολιτῶν παραέσθε, Ξεν.Ἀπομν.4,8,5 λόγῳ παραχθέντες, Πλάτ.Πολ.365Ε οἱσι θυσιασι τε καὶ εὐχλωαῖσι παράγεσθαι' ὁμ.μτ. ἀπορφ. πορακινῶμαι νά : Σορ.Ἀνι.294 πασηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τι' 8) παρεκκλῶ τὴν μεταβάλλω τὴν [κανονικίην] διεύθυνσιν' ὅθ. μεταβάλλω, διαστρέφω, διαστρεβλῶνω, ἰδ. ἀναφορ. πρὸς νόμους : Πλάτ.Πολ.550D δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι, καὶ τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παραγούσιν, Ἰσάβ.11,26 τοὺς νόμους παράγων' παθ. μεταβάλλομαι, ἀλλάσσω μορφήν : Παισ.6,19,5 τὰ γράμματα παρήκται ἰὲκ τῆς πολυκαιρίας ἐννι' 9) ἀποτρέπω τι : Ἡρ.1,91 οὐ οἶός τε ἐγένετο παραγαγεῖν μαίρας, Πλούτ.Φωκ.2 πειθοῖ καὶ λόγῳ παράγειν τὴν ἀνζυκνι' 10) μεταβάλλω ἐλαφρῶς, παραλλάσσω ἐν ἰδίῳ γράμμα κατὰ τὴν παραγωγήν β.λλ.12] τῶν λέξεων : Πλάτ.Κρατ.398D παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα, ὄθεν γεγόνασιν οἱ ἥρωες, σμικρὸν παρηγμένον ἐστίν, Πλούτ.Ἠθ.354C' || συνήθ. π. γραμμ. ἐτυμολογῶ β.λλ. Ἰπρβλ. παράγωγος κτλ.' ἰδ. παθ. παράγωμαι ἀπὸ τινος, νεώτ. κ. ἀπὸ τι : ἐπὶ λέξεων, σχηματίζομαι, γίνομαι τῇ προσθηκῇ κοτοληξέως ἢ τῇ παρεμβολῇ προσφύματος ἐκ τινος ἐτέρας λέξεως [κ.οὐχ ἐκ ρίζης] : Δημήτρ.Λάκ.1014,58, Διον.Ὀρ.641,4, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.34,25, τὸ ἐνίκη) παράγεται ἀπὸ τὸ ἐνικῶ) ὁμ. ἐκ τινος : αὐτ.Συντ.111,2, τὸ «λογικῶ) παράγεται ἐκ ταῦ «λόγικῶ) ὁμ. παρὰ τι : αὐτ.Ἐπιρρ.146,10' παράγωμαι τινος παράγωμαι ἐκ τινος : αὐτ.Ἀντων.30,17 τὸ μελιττῶν του τρηπῆν [παραχθέν]' || σχηματίζω τύπους, κλῖνομαι : αὐτ.Ἀντων.111,2 ἀνωνωμια ὡς ὀνόματα εἰς τὰ γένη καὶ τὰς πτώσεις παραγόντων' || καλοῦμαι διὰ τροποποιήσεως τοῦ ὀνόματός μου, διὰ παραγωγῆς ὀνόματος : Ἀριστλ.Μεταφ.1083α,17 ὁ ἀνδριάς οὐ λέγεται ξύλον, ἀλλὰ παράγεται ξύλινος' || γεν σχηματίζομαι : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.184,12 παράγεσθαι διὰ ταῦ «θεν», αὐτ.Ἀντων.109,6 τὴν κτητικὴν διὰ τῆς «οι» παράγεσθαι' || εἰσάγω, φέρω εἰς τὸ μέσον, ἐνώπιον, παρουσιάζω : Ἡρ.3,129 τὸν δὲ . . παρήγον ἐς μέσον πῆδας τε ἔλακονα, Πλάτ.Νόμ.713B παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου' || παράγω εἰς τὸν δῆμον ὀδηγῶ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ : Ὄουκ.5,45, Λυσ.13,32' || παράγω εἰς - παρὰ τὸ δικαστήριον ὀδηγῶ πρὸ τῶν δικαστῶν, εἰσάγω εἰς δίκην : Δημ.805 τίνα γὰρ παραγαγῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ὦν ἤτισιν, τοῦτων ἤρηνεν, Πλάτ. παρᾶγεῖν τινὰ παρὰ τὸ δικαστήριον' || παθ. παράγωμαι ἐπὶ παρουσιάζω εἰσάγομαι, εἰς τὸ δικαστήριον : Ἀντιφ.2,3,6' || τὸ ἐνεργ. παρουσιάζω τινὰ ὡς μάρτυρα : Δημ.285 τὸν ἤκοντα παρήγαγον κ. μεσῶ : Πλάτ. Νόμ.836C μάρτυρα παραγόμενος' || παρουσιάζω τύπον τινὰ ἐπὶ σπηνῆς παριστάνω : Ἀριστλ.Ἠθ.6.

1230b.19 οἷος οἱ κωμωδοδιδάσκαλοι παράγουσιν ἀγροίκους, Ἀθην.3.117D μάγειρόν τινα παράγει λέγοντα τάδε ἰός "Ἀλεξίης, Διογ.Λ.2.28 || ὁ8 παριστώ τινα ὡς τῆ : Κορνουτ.Φύσ.Θε.32 τοξότας αὐτοῦς παρήγαγον" || ἐνεργῶ, μερισιῶ ὡςτε νά γίνῃ, νά προέλθῃ, νά παραχθῆ τῆ : Πάπ. οἱ μὴ παραγωγότες ἐπὶ τὰ χῶματα καλεμαῖον 12) εἰσαγωγή κρυφίως πῶς, ὑπεισαγωγή : Ἦρ.5,20 ἀνδρας λειογενεῖλους τῆ τῶν γυναικῶν ἐσθῆτι σκευάσας, παρήγε εἰσῶ παθ. εἰσδύομαι, ὑπεισάγωμαι, εἰσέρχομαι κρυφίως : Σοφ.Ἡλ.1371 παράγεται γάρ ἐνέρων δολιόπους ἀρωγός εἰσῶ στέγας" ὁμ. ἐπὶ παραγμ., εἰσδύομαι, τρυπάνω : Πλούτ. Κάμ.4 τὸ ὑδωρ ὀρύγμασι καὶ τάφροις εἰς τὸ πεδῖον παράγεται 13) δημιουργία, γίνομαι αἷτια νά προέλθῃ τῆ : Πλάτίν.6,8,20, Πράκλ.Στοιχ.Θεολ.7 τὸ παράγον· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ παραγόμενον πρὸλ.Δαμῶσκ.Ἀρχ.32, κ. παθ. προερχομαι ἐκ τίνος : Ἰάμβλ.Μυστ.3,22 ἀπὸ τῶν ἀτελεστερῶν τελειότερα παράγεται" || μυν. κ. νεώτ. φέρω εἰς τὴν ὑπαρξίν, γεννώ τῆ, δημιουργώ : Μηναί.12,6 Ὁδ.3 λόγῳ τὸν λόγον ἀπεκύησας, τὸν τῷ λόγῳ πάσαν . . παραγοῦντα λαγικὴν" ἰδ. ἐπὶ τῆς καρποφορίας τῆς γῆς, δημιουργώ, γεννώ τῆ : ἡ Ἑλλάς παράγει κυρίως καπνὸν, οἶνον, ἔλαιον καὶ σιτηρὰ" ὁμ. κ. ἐπὶ προϊόντων τῆς βιοτεχνίας, βιομηχανίας κττ. : ἡ Περσία παράγει περιφήμους τάπητας· σπανιὰτ. κ. ἐπὶ προϊόντων τοῦ πνεύματος ἢ τῆς τέχνης : ὁ Μησιόθεν παρήγαγε θαυμασία ἔργα" κ. παθ. : εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν παράγεται καφές, - κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐν Ἑλλάδι παρήχθη ὁ,τὶ τέλειον" || ὁμ. ἐπὶ ἀφύγων, γεννώ, ἀνοδίδω : τὰ μέταλλα κρούουσα παράγουσιν ἦχον" παθ. γινώμαι, γίνομαι : διὰ τῆς τριθῆς παράγεται ἠλεκτρισμός. 14) ἐπιβροδύνω, παρεκκίω τῆ : Διδ.δ.Σ.18,65 προφάσει τινὰς ποισύμενος παρήγε τὴν πράξιν" || παράγω τὸν χρόνον ἀφῆνον, κάνω νά περῆ ὁ καιρός : Πλούτ.Ἀγ.13 σχολίας τινὰς ἐμβάλλων . . καὶ προφάσει λέγων παρήγε τὸν χρόνον" πρὸλ. αὐτῆ.161 15) ἀποστρέφω, ἐκτρέπω τῆ : Πάπ. τοῖς δεῖνα παράγουσιν ὄδραγωνῶν 16) ἀμτθ. διερχομαι, διαβαίνω, περνῶ : Ξεν.Κ17,5,44 αὐ γὰρ τὸ αὐτὸ ἐστὶ προσάγειν καὶ παράγειν προσάγουσι μὲν . . πάντες . . καὶ ἀνάγουσι δὲ οἱ σώφρονες . . οὐχ ἡ ἄν τάχιστα ἀπέλθειον, εὐφρ.10,15, Πολύδ.5,10,4 ἐκ τῆς πόλεως παράγουσιν τὴν δύναμιν, ΚΔ Μάρκ.2,14 καὶ παράγων εἶδε Λευὴν, Ἐπιγρ. τοῖς παράγουσι χραίριν" ὁμ. μτ. οἴτ. τοπ. περνῶ ὁπὸ κόπου : Λυρ.Ἀλ.Ἀδέσπ.37,25 παράγειν μνήματα, Πάπ. τὸν ἐπιμελητὴν . . παράγειν τὴν κώμην" ὁμ. : ΚΔ Ματθ.9,9 παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκέθην" || παρέρχομαι, περνῶ, διαβαίνω : ΠΔ Ψαλμ.143,4 αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ὡσεὶ σικὰ παράγουσι, ΚΔ Κορ.1,7,31 παράγειν . . τὸ σῆμα τοῦ κόσμου τοῦτο [εἶναι παροδῶν, ἐρήμρον] παθ. : Ἰω.Ἐπ.1,2,17 καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ" 17) ἀμτθ. προσεγίω εἰς τὴν τόπον διερχόμενος διὰ πλοίου : Πολύδ.4,44,3 οὐ δύναται πλεῖν κατ' εὐθείαν διὰ τὸν μεταξὺ ροῦν, ἀλλὰ παράγουσιν ἐπὶ τὴν βοῦν καὶ . . Χρυσόπολιν" || γεν. πηγίσιω : Μέν. Ἐπιτρ.188, αὐτ.Περικ.275 18) ἀμτθ. βροδύνω, ἀργοπορῶ, ἀργῶ : Διδ.δ.Σ.11,3 παρήγον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, Πλούτ.Ρωμ.23 ἐξέκρουε καὶ παρήγε, **παράγωγός**-ἑως ἰδ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. εἰσαγωγικός : Ἐπιγρ. 2) νεώτ. παραγωγός βλ.λ. **παράγωγος** (ἡ) κ. νεώτ. τὸ ὄδηνεν πλησίον ἢ πέρα τινός : Ξεν.Ἀνάθ.5,116 τοῖς δὲ πλοίοις χρῆσασιντο εἰς παραγωγήν" 2) ἡ παρουσίασις πρὸ τοῦ δικαστηρίου προσώπων ὑπὸ τῷ ῥήτορος ἐπιδιώκοντος τὸν οἶκτον αὐτοῦ πρὸς τὸν

κατηγορούμενον : Ἐρμολ.Στασ.3 παραγωγή χρήσιμοι τῶν παιδῶν καὶ γυναικῶν καὶ φίλων" 3) στρατ. ἡ ἐκ φάλαγγος εἰς παράταξιν μετάταξις : Ξεν.Λακ.11,6, Πολύδ.10,23,5 ἐκτάξις ἐφ' ἐκατέρων τῶν κεράτων ἢ διὰ παρεμβολῆς ἢ διὰ παραγωγῆς τῆς παρὰ τοὺς οὐλομοῦς 4) στρατ. παρεία ἐν τάξει μάχης : Ἀσιμληπιδ.10" || σῶμα στρατιωτικὸν ἐν πορείᾳ : Ἀρρ.Τακτ.29,2 Αἰλ.Τακτ.37,2 5) ἡ ἀνευ φόβου ὀλισθησις τῶν κωπῶν κατὰ τὴν κωπηλασίαν : Ξεν.Ἑλλ.5,1,8 λίθων τε φόφω τῶν κελευστῶν ἀντι φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῆ τῶν κωπῶν 6) τὸ σῦρειν, κινεῖν κατὰ μήκος τὰς χεῖρας κατὰ τὴν μάλαξιν : Ἡρόδ.ἱατρ.π.Ὁρει6,6,20,9 7) ἐκτροπή τῆς ὁδοῦ, παραπλήσιον, ἐξαπάτησις : Ἦρ.6,62 ἀναγκαζόμενος τῆ τε ὁρκω κατὰ τῆς ἀπάτης τῆ παραγωγῆ" || συνήθ. π. ρήτ. φευδὲς ἐπιχειρήμα, σόφισμα, ἀπάτη, διαστρόφη : Δημ.652 παραγωγὰς δὲ τῆνας ταῖαυτάς ἐρεῖ, αὐτ.30,871 λόγας ταῦτα καὶ παραγωγή τοῦ πράγματος, Πλούτ. Φάθ.3 οὐ περιπλοκαὶ οὐδὲ παραγωγαι, Εὐσέβ. Μύνδ.63 ἐπὶ παραγωγῆ" 8) κακὴ διαγωγή, ἀνήθικος συμπεριφορὰ, παλιανθρωπία : Φιλῶδ. Ὀργ.50W ἱληθῆ. 9) παράβασις νόμου, διατάξεως κττ. : Πλάτ.Νόμ.741D αἱ παρὰ ταῦτα ἐκαστοὶς παραγωγαι γινόμεναι, Ἰάμβλ.Μυστ.10,5 10) χειρουργία, ἐξάρθρωσις μέλους τινός, βγάσιμο, στραμπούλισμα : Ἀλέξ.Ἀφρ.Αἰσθ.17,15" || συναρμογὴ κατὰ τὴν ἐξάρθρωσιν : ἱππ.Ἀρθρ.22 ἱληθῆ.1, Ὁρει6,49,27,5" || ὁμ. ἀνάταξις καταεγβολῆς μέλους : Γαλ.10,430 11) παραλλαγή, μεταβολὴ ἐπὶ τῶν διαλέκτων : Ἦρ.1,142 γλώσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν αὐτοὶ νεννομάσασιν, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων" 12) γραμμ.ὁ σχηματισμὸς ἡ τῆνος διὰ καταλήξεως ἢ προσφωμμάτων ἐκ τίνος ἄλλης τοῦ οὐχὶ ἐκ ριζῶν : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.192,3, αὐτ. Ἐπιρρ.146,9, EM8,23 παραγωγή Ἀττικὴ (ἀγειρέθω ἐκ τοῦ ἀγῶ), - ἡ παραγωγή ὠρισμένων λέξεων, εἶναι ἀγνωστός" || νεώτ. γραμμ. τὸ τμήμα τῆς γραμματικῆς τὸ πραγματευόμενον τὸν σχηματισμὸν λέξεων ἐξ ἄλλων διὰ προσφωμάτων ἢ καταλήξεων" || μετασχηματισμός : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρρ.194,22 ἡ παραγωγή ἢ διὰ τοῦ «φι»" || σχηματισμὸς τύπων, κλίσις : αὐτ.Ἀντων.18,14 ἢ ἐν τοῖς ὀνόμοις παραγωγῆ" || προσθήκη ἐν τέλει ἡ. ἐπὶ συλλαβῆς : αὐτ.Συντ.100,8, EM92,30 13) γεν. ἡ δημιουργία, γέννησις τίνος, τὸ νά προέλθῃ, ἔλθῃ εἰς ὑπαρξίν τῆ : Ἰάμβλ.Μυστ.3,22, Δαμῶσκ.Ἀρχ.39" || κυρ. νεώτ. σμ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρᾶγεν βλ.λ.12) χρησίμῳ τῆ εἰς τὸν ἀνθρώπων, γεωργικόν, βιομηχανικόν ὡς καὶ πνευματικόν, καλλιτεχνικόν κτλ. ὡς σύνολον λαμβανόμενον : ἡ παραγωγὴ καπνοῦ - σταφίδος - βιάδσκος - ταπήτων" ὁμ. ἡ γεωργικὴ παραγωγή [τὸ σύνολον τῶν γεωργ. προϊόντων], - ἡ πνευματικὴ παραγωγή [τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ σῆμα τῆς πνευματικῆς δράσεως (λογοτεχνικῶ, ἐπιστημονικῶ) προϊόντων κτλ.]" || νεώτ. πολιτ. οἶκον. ὡς γεν.ὁρ. ἡ παραγωγή πᾶν τὸ ὑπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν εἰς τὴν διέθεσιν αὐτοῦ φυσικῶν ἢ τεχνικῶν μέσων παραγόμενον : τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς, - οἱ ὄροι τῆς παραγωγῆς ποικίλλουσι κατὰ τόπον" 14) ἀδεια εἰσαγωγῆς ἢ μεταφορᾶς : Πάπ. ὁ δεῖνα εἰσαγών ἴσφω. ἀντὶ εἰσαγών) καθ' ἕνα ὅσχε παραγωγῆ(ν) σῆνου κεράματα Χ" 15) ἐφοδιασμός, εἰσδοχή, γέμισμα ἀπὸ κάτω : Μητροδ.ἀπ.46Κ ἡ παραγωγή τοῦ ὑγροῦ τῷ ὕδρωπ" 16) ἐξοδος εἰς τὴν ἔξρᾶν, ἀνομβίασις, ξεμπαρκάρισμα : Πολύδ.8,7,4 ἡαγκάσθη λάθρα κυκτός ἐπὶ ποίησασθαι, τὴν παραγωγήν" 17) ἐπιβροδύνσις, ἀναβολή, παρεκκίσις : Πλούτ. Σύλλ.28 παραγωγήν καὶ πρόσφατον ἐμβάλλειν, αὐτ.Λυκ.29 εὐλάδεια καὶ παραγωγῆ" 18) νεώτ.

λογ. ή κατά τόν συλλογισμόν έξαγωγή συμπεράσματος διά πορείας έκ τών γενικών πρὸς τὰ μερικά [ὡς: πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι θνητοί - ὁ Α εἶναι ἄνθρωπος - ὁ Α εἶναι θνητός], ἀντίθ. ή ἐπαγωγή βλ.λ. 19) νεώτ. στρατ. κ. γυμν. ὁ σχηματισμὸς καθ' ὄν τὰ διάφορα τμήματα βαδίζουσι ή ἱστανται μὲ μικρὸν μέτρον [κατὰ διάδασ, τριάδας] τὰ μὲν διαθεῖν τὸν εἶ: **βάδισμα κατὰ παραγωγήν**. 20) νεώτ. ναυτ. σχηματισμὸς καθ' ὄν τὰ πλοία δυνάμειος πινος πλεύουσι ἐφ' ἑνὸς αὐτοῦ.

παραγωγιάζω μτγν. ἀπαιτῶ ή εἰσπράττω τὸ παραγωγήν βλ.λ. παρὰ πλοῖων διερχομένων τὸν λιμένα μου: Πολύβ.3,2,5 ἀποστήναι ταῦ παραγωγιάζειν ταῦς πλεύσαντας εἰς τὸν Πόντον.

παραγωγικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν παραγωγήν βλ.λ.131 καὶ δὴ πράσων τοὺς ὄρους ταύτης: τὰ παραγωγικά ἐργα τῆς Μακεδονίας. || ὁ πρὸς παραγωγήν πρόσφορος, κατάλληλος: παραγωγικὴ ἐπιχειρήσις, - **παραγωγικὸν ἔδαφος** [γόνιμον, ἀποδοτικόν] || πολιτ. οἶκον. παραγωγικὴ ἀξία ή ἀξία τοῦ κόστους ἀντικειμένου τινὸς, ἐν ἀντιπ. πρὸς τὴν ἀξίαν καταναλώσεως. || παραγωγικὰ ἔξοδα τὰ πρὸς βελτίωσιν τῆς παραγωγῆς γίνονται. || παραγωγικὸς συνεταιρισμὸς εἰς τὸν τριῶν κυρ. τύπων συνεταιρισμοῦ [ιστιωτικός, παραγωγικός, καταναλωτικός], συνεταιρισμὸς παραγωγῶν. 2) λογ. παραγωγικός συλλαβισμὸς ὁ βαίνων ἐκ γενικῶν κρίσεων εἰς μερικά: πρὸλ. παραγωγὴ, ἀντίθ. ἐπαγωγικός συλλογισμὸς. || ὅμ. παραγωγικὴ μέθοδος ή διά παραγωγικῶν συλλογισμῶν ἀποδεικνύουσα, ἀντίθ. ἐπαγωγικὴ μέθοδος. 3) γραμμ. παραγωγικὸν ν τὸ ἄ. ἐφελακυστικὸν βλ.λ.2).

παραγωγικότης-πτος [ή] νεώτ. ή πρὸς παραγωγήν βλ.λ.13) ἱκανότης, τὸ γνώρισμα τοῦ παραγωγικοῦ: ή παραγωγικότης τοῦ ἀποξηραίνουμένου ἔδαφους εἶναι μεγάλη. || νεώτ. αἰκονομ. ὄρ. δηλῶν τὴν ἀπόδοσιν τῆς παραγωγῆς, ἄ. ἀπόδοσις: θεωρία τῆς παραγωγικότητος ή θεωρία ή ἐξετάζουσα τὸ πρόβλημα τῆς παραγωγικότητος.

παραγωγικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον παραγωγικόν, ὡστε τὰ πραγματοποιοῦνται παραγωγῆ βλ.λ.: ἐργάζομαι παραγωγικῶς. 2) νεώτ. λογ. διά μεθόδου ή συλλογισμοῦ παραγωγικοῦ βλ.λ.2): τὸ συμπέρασμα συνάγεται παραγωγικῶς.

παραγωγίκοι-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ παραχθῆ.

παραγωγικότης-πτος (ή) νεώτ. ή ἰδιότης τοῦ παραγωγίμου. || ή ἱκανότης τοῦ παράγειν.

παραγωγήν [τό] μτγν. λιμενικός φόρος, ὃν κατέβαλλον πλοῖα διερχόμενα ἐκ πινος λιμένος: Φιλ.ηπδ.17, Πολύβ.4,47,3 ἀξιοῦντες καταλύειν αὐτοῦ τὸ παραγωγήν, Πολυδ.9,30. 2) πηγὴ, φρέαρ: Κῶδ. Ἰουστιν.11,43,10.

παραγωγίσις-εως [ή] νεώτ. ἄ. διαφόρισις βλ.λ. **παραγωγίσις-ιδος** (ή) νεώτ. ή ἀμαξή ή σύρουσα τὴν πρὸς ρίθην βελῶν μηχανήν: Φιλ.Βελ.οπ.7,20.

παράγωγος-ον κ. νεώτ. ὁ εὐκόλως μετακινούμενος: Ἰηπ. Ἀγμ.δ ὁστέα παραγωγώτερα πρὸλ. εὐπαραγωγέστερα. 2) μτγν, συν. κ. νεώτ. γραμμ. ὁ οὐχί ἀπ' εὐθείας ἐκ ρίζης τινὸς ἄλλ' ἐξ ἄλλης λέξεως σχηματισθεὶς τῆς προσθηκῆ καταλήξεως ή προσφωμιστὸς πινος εἰς τὸ θέμα ταύτης, ἀντίθ. πρωτότυπος: Διον.Ορ.δ34,21, Ἀπολλ.Δύακ.Ἐπίρρ. 146,2, αὐτ.Συντ.200,27 ὅτι ἐκ παραθέσεων δύο γίνεται παράγωγος, EM 97,33, Εὐατ.1553,35 παράγωγος πινος, - παράγωγα ῥήματα - αὐσιαστικά πρὸλ. παραγωγῆ. || νεώτ. κ. ὡς οὐσ. τὰ παράγωγα τινος αἱ ἐκ πινος παραγόμεναι λέξεις: οἱ παλαιὰ διδάσκαλοι ἐξήθουν ὅλα τὰ παράγωγα ἐκάστης λέξεως ἀπὸ τῶν μαθητῶν τῶν

3) μτγν. ὁ κατὰ παρῶδιον γενόμενος: Νουμῆν. Ἀπ.η.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.14,5 **παράγωνος ἐπος**.

4) νεώτ. χημ. ὡς οὐσ. τὸ παράγωνον ή ἐνωσις ή προερχομένη ἐξ ἄλλης δι' ἀντικαταστάσεως ὕδρου γόνου ή ὁμάδος ἀτόμων δι' ἄλλων ἀτόμων ή ριζῶν ἀνεμ μεταβολῆς τῶν ἀρχικῶν ἰδιότητων.

5) νεώτ. μαθημ. ή **παράγωγος** τὸ ὄριον πρὸς ὁ τείνει ὁ λόγος τῆς μεταβολῆς συναρτήσεως πινος πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ανεξαρτήτου μεταβλητῆς, ὅταν αὐτὴ ή μεταβολὴ τείνη πρὸς τὸ μηδέν.

παράγωγός [ὁ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρασύρων, παραπλανῶν, ἐξαπατῶν: Κωμ. Ἀδέσπ.595. 2) δημοιουργικός βλ.λ.: Ἀσκληπ.Μεταφ.92,5. 3) νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐσ. ὁ καλλιερῶν καὶ παράγων προιδόν τι ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸν ἔμπορον καὶ καταναλωτὴν: οἱ παραγωγὸι τοῦ κηπουῦ ἰὸς ἐπίθ. μ. ἐν συνθ. ὡς ἐλαιοπαραγωγὸς περιφέρειαι κττ.1).

παράγωγος ἐπίρρ. μτγν. δι' ἐλαφρῶς μεταβολῆς, ἰδ. ἐπὶ γράμματος ή συλλαβῆς: Πλούτ. Ἦθ.316Α Πρίντιστον ὀνομάσας, ἢν Ῥωμαῖοι παραγωγῶς Πραίνεσταν καλαῦσαι, Ἀθῆν.11,480F ἀντί τοῦ κύλικες παραγωγῶς κληνγιδίας εἴρηκε, Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 3,1390 ἑὶς ὥραϊν παραγωγῶς εἰπεν ἀντί τοῦ εἰς ὥραν, Εὐσ.Εὐαγγ. Ἀπ.349F παραγωγῶς ἀπὸ ταῦ Ναζερῶν ἐκαλοῦντο Ναζιραῖοι.

παράγωγος [ὁ] μτγν. εἶδος χιτῶνος ἐν χρ. παρὰ Πάρθοις: Ἰω.Λυδ.Ῥωμ.20.

παράγωνος [ὁ] νεώτ. μετοχ. τοῦ παράγω ὡς αὐσ. ἐπὶ προσ., ὁ συμβάλλων οὐσιαστικῶς εἰς τι, σημαίνων, ὑπολογίσιμος προσωπικότης: πολιτικὸς παράγων ἰδ. ἐφαίεσαν θέσει ἔχων καὶ ἐπηγεῖζαν τὴν πολιτικὴν, - στρατιωτικός παράγων ἰδ. υπολογίσιμος στρατιωτικὴ προσωπικότης. || ἐπὶ πραγμ., οὐσιαστικῶς συντελεστής εἰς τι: ή ἀρχαιοὶτις εἶναι ἐκπολιτιστικὸς παράγων. ὅμ. κλιματολογικός-ή-θικός - ψυχολογικός παράγων εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τέχνης. || γεν. πᾶν τὸ συμβάλλων οὐσιαστικῶς εἰς τι: οἱ παράγοντες τῆς προόδου. 2) νεώτ.μαθημ. ἐν τῷ πολλαπλασιασμῶ, ὁ πολλαπλασιαστής ή ὁ πολλαπλασιαστέος: γινόμενον πολλῶν παραγόντων.

παράγωνι [τό] δημ. ὁ παρὰ τὴν ἐστίαν, κοντὰ στή γωνία, τόπος. || συνεκδ. ή ἐστία.

παράγωνος-ον Ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν γωνίαν εὐρισκόμενος: Ἐπίρρ. 2) νεώτ. μηχ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τεμάχιον ἐκ σιδηροῦ ἐλάσματος χρησιμεῖον πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ συνδέσμου ξυλίνων ή σιδηρῶν μερῶν κατασκευῆς πινος.

παραγωγνίσκος [ὁ] μτγν. ὄργανόν τι πιθ. ξέσεως ή κοπῆς π. ξυλουργοῖς: ΠΔ Ἦσ.44,13 τέκτων .. ἐπαίησεν αὐτὸ ἰδηλ. τὸ ξυλινὸν ἐν παραγωνίσκοις. . . καὶ ἐποίησεν αὐτὸ εἰς μορφῆν ἀνδρός. **παραδαινύμαι** μτγν, ἄδρ. -εδαισάμην, παρακάθημαι εἰς δεῖπνόν τι, συντρῶμος: Σιμμ.1,2, Τζέτζ.Χιλ.7,144 τοῖς παρεδαισατο Περωσεῖς.

παραδάκια [τὰ] δημ. ὑποκορ. τοῦ παράδες, παρὸς βλ.λ., ὀλιγίστα χρήματα: μόνο κατὶ παραδάκια ἔχω. || κ. ἐπὶ τῆς ἀντιθ. σημ. . αὐτὸς ἔχει παραδάκια [ἔχει σεβαστὴν περιουσίαν].

παραδάκρυ [τό] μτγν. τὸ φεῖτον βαΐωνιν βλ.λ.3): Διοσκ.4,123.

παραδακρῦν μτγν. κλαῖω παρὰ τινι ή μετὰ πινος, μτ. γενικ. : Λουκ.Πλ.2 οἷς καὶ παραδακρῦσαι οὐκ ἀγενέες.

παραδαρθάνω, μ. ἐν ἔπ. ἄορ. β' παρεδραθον, κοίμωμαι παραπλευρώς [τινὸς]: Ἰλ.Ε 14 παραδραθῆειν φιλότῃτι, Ὀδ.Υ 88 τῆδε γὰρ αὐ μὲν νυκτὶ παρεδραθεν, Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.3,284 παραδαρθεῖν φίλω νασοῦντι.

παράδαρμα [τό] μον. δημ. παραδαρμός βλ.λ., ἰδ. κτ. πληθ. αἱ συμφοραὶ, τὰ βάσανα: Ἐρωτόκρ. 3,40 τοὶ φερόμεναι τὰ παραδαρμάτα τῆς.

παραδαρμένος-π-ο δημ. παθ. μτχ. του παρα-
δέρνω βλλ., ταλαιπωρος, ταλαιπωρημένος.
παραδαρμός ἰδι δημ. περιπέτεια, δοκιμασία,
συμφορά, τολαιπωρία : Κρουστ.151 θά 'ναι ὁ στερ-
νός παραδαρμός του ψυχροαχητού του.

παραδειγμα-ατος [παραδεικνυμι] κ. μων., νεώτ.
κ. δημ. πρότυπον, υπόδειγμα ἐν τῇ ἀρχιτεκτον.,
πρόπλασμα, μοντέλο [πιθ. σχεδίων] οικοδομημά-
τος : 'Ηρ.5,62 τὸν νηὸν ἐξεργάζαντο τοῦ παρα-
δείγματος κάλλιον' || ὁμ. πρόπλασμα ἐν τῇ
γλυπτικῇ ἢ πρότυπον ἐν τῇ ζωγραφικῇ : Πλάτ.Τίμ.
28C, αὐτ.Πολ.500B οἱ τῷ θείῳ παραδειγματι
ζωγράφοι' || ὁμ. ἐπὶ τῶν θείων ὑποδειγμάτων,
ἀρχετύπων, καθ' ἃ ἐπλάσθησαν τὰ ἐπίγεια πρά-
γματα : Πλάτ.Πολ.592B ἐν οὐρανῷ ἴσως παρά-
δειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὄραν' || ἐπὶ τῶν
πλατωνικῶν ἰδεῶν, τῶν προτύπων καὶ δημιουργῶν
τῶν ἀτελῶν καὶ παροδικῶν αἰσθητῶν ἀντικειμένων,
ἀντίθ. εἰκῶν : 'Αριστλ.Μεταφ.991α,21' || μτγ.
ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἀντίγραφοι : Πλούτ.'Αρέσκ.
Φιλ.2,64 Πλάτων τὸν ὄρατὸν κόσμον γεγονέναι
παράδειγμα τοῦ νοητοῦ κόσμου [ἰδ.φρ. πρὸς
παράδειγμα]' || 2) ὁμοίωμα γλυπτικῶν ἀντικειμέ-
νου πινός : 'Ηρ.2,86 παραδείγματα νεκρῶν ξύλι-
να, Πάπ.' || 3) προηγούμενον τὸ ἄξιον μιμήσεως,
πρότυπον, τύπος : Λυσ.27,5 παράδειγμα τοῦ μὴ
ἀδικεῖν, Πλάτ.Μέν.77B παραδείγματα λαθεῖν
παρὰ τινος, αὐτ.'Απολ.231f ἐμὲ παράδειγμα ποι-
ούμενος, αὐτ.Νόμ.876k δούσαι παραδείγματα,
Δειν.1,107 παραδείγματα ἐξείσατε, Λυκούργ.9 παρά-
δειγμα καταλείπεσθαι, πάλ. τὸ παράδειγμα οὐκ
ἴσχυρον, Δίηγ. Ἀχιλλ.1691 να γένω καὶ παράδει-
γμα εἰς ἅπαντα τὸν κόσμον' || παραδειγματι
χρησθῆσθαι τινα μεταχειρίζεσθαι τι ὡς παράδειγμα,
πρότυπον μιμήσεως : 'Ανδρόκ.4,22 Λυσ.25,23 τοῖς
γεγεννημένοις παραδείγμασι χρῆσθαι' || κ.
νεώτ. κ.δημ. προηγούμενον τὸ κακὸν, πόθημα, χρη-
σιμεῖον ὡς διδασχῇ, ὡς μᾶθημα : Θεουκ.6,77 ἔχον-
τες παραδείγματα τῶν τ' ἐκεῖ 'Ελλήνων ὡς ἐ-
δουλώθησαν, Σαφ.ΟΤ.1193 τὸ ἀν παράδειγμα ἔ-
χων, 'Αριστφ.Θεσμ.670 τοῖς ἄλλοις ἔσται παρά-
δειγμα ὄβρεως, Μέν.544,1 παράδειγμα τοὺς Συ-
ρους λαθεῖ, Ξεν.'Εφ.2,6 τοῖς ἄλλοις οἰκεία τὴν
σὴν αἰκίαν ποιήσασιν παρδείγμα, - ἄς σοῦ γί-
νη παράδειγμα' || μων. γεν. περιπτώσις γεγονό-
τος ἢ ἀνθρώπου ἀξία προσοχῆς πρὸς νοουθεσίον :
Πρόδρο.2,292 ταῦ μοναχοῦ, τοῦ φιλαύρου φοβεῖτω
τὸ παράδειγμα, 'Αραβ.Μῦθ.Χαλ.1,17 ὅταν . . ἰδοῦ-
μὲν ἕνα παράδειγμα μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ ἐδικά
μας' || δημ. ἰδ. ἐπὶ δεινῶν ἀσυνήθων φυσικῶν
φαινομένων θεωρουμένων ὡς κακῶν οἰωνῶν'

4) λογικὸν ἐπιχείρημα ἐκ γεγονότος πινός πρὸς
ἀπόδειξιν : Θεουκ.1,2 παράδειγμα ὅδε τοῦ λόγου
οὐκ ἐλάττω ἐστίν, 'Αριστλ.ΑΠρ.68α,38, Ζήν.1,23'
|| φρ. ἐπὶ παραδείγματος [Αἰσχίν.1,171 κ. νεώτ.
ἐπὶ παραδειγματι πρὸς ἀπόδειξιν ἔστω' || ὁμ.
παραδείγματος εἴνεκα [Λυσ.22,20] κ. νεώτ. παρα-
δείγματος χάριν ἵνα μεταχειρισθῶμεν παρδείγματά
' || π. 'Αριστλ. κ. ἀντί τοῦ παραβολῆ, λόγος,
διπλ. πλαστὸν παρδείγμα καὶ οὐχὶ ἐκ γεγονότος,
ὑπόθεσις : 'Αριστλ.Ρητ.1393α,27' || 5) ἐπὶ νόμων,
προηγούμενη περιπτώσις ἀποτελοῦσα κανόνα :
'Επιγρ.' || 6) νεώτ. περιπτώσις ἐφαρμογῆς φυσι-
κοῦ νόμου ἢ ἀρχῆς ἢ κανόνος πινός : ὑπάρχουσι
πλλά παρδείγματα καθιζήσεων σεσημῶν, - τὸ
ντ πρὸ τοῦ σ ἀποβάλλεται' παρδείγμα, γέ-
ρονται, γέρουσι' || 7) ἀντίθεσις πρὸς ἔξαρσιν
πινός : Εὐρ.'Ηλ.1085 τὰ γάρ κακὰ παρδείγμα
τοῖς ἐθλοῖσιν εἰσαφίν τ' ἔχει' || 8) νεώτ. παι-
δα. μέθοδος διδασκαλίας δι' ἐποπτικῶν μέσων
κ. γεν. διὰ τοῦ ζῶντος παροδείγματος ἀντὶ τῆς
θεωρητικῆς ἐκθέσεως τῶν περὶ ἠθικῆς ἀρχῶν.

παραδειγματάκι [ἰδ] δημ. ὑποκορ. μικρὸν ἢ
εὐχερὲς παρδείγμα.

παραδειγματάριον [ἰδ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ
παρδείγμα μικρὸν πρότυπον, πρόπλασμα, μο-
ντέλο : Φιλ.Βελον.56,7.

παραδειγματίζω μτγν. κ. νεώτ. μτ. αἰτ. προ-
βάλλω τὴν εἰς τινα ὡς παρδείγμα, ὡς πρότυπον :
Πολύβ.39,21| διὰ τῆς ἰδίας εὐξείας παραδειγμα-
τίζε τὴν ἐκείνων ἀτυχίαν, ΠΔ 'Αρ.25,4 λαθεῖ πάν-
τας τοὺς ἀρχηγούς τοῦ λαοῦ καὶ παραδειγματί-
σασιν αὐτοὺς κυρίῳ' || 2) ἐκθέτω τινα πρὸς παρα-
δειγματισμὸν τῶν ἄλλων εἰς κοινὴν θέαν, διαπομ-
πεύω, ρεζιλεύω : Πολύβ.2,60 περιεργόμενον δ' εἰς
τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ τιμωρίας παραδει-
γματιζόμενον, Ματθ.1,19 'Ἰωσήφ δέ . . δίκαιος ὢν
καὶ μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι, Πλούτ.
'Ηθ.520b παραδειγματίζειν ἐαυτὸν' || 3) δεικνύω
διὰ τὸ παρδείγματος : Εὐστ.153,18' || 4) γεν. δι-
δάσκω διὰ τὸ παρδείγματος : Πολ.29,7,5 ἡ σύγ-
κλητος βουλομένη παραδειγματίζει τοὺς Ροδί-
ους, - ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῶν μεγαλυτέρων
παραδειγματίζει τοὺς μικροτέρους, - ἢ τιμωρία
παραδειγματίζει' || ἰδ. παθ. ἐπηρεάζομαι ἐκ
τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ παραδειγματος, αωφρονίζο-
μαι, διδάσκουμαι : οἱ ἄνθρωποι παραδειγματίζον-
ται ἀπὸ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων.

παραδειγματικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀπο-
τελεῶν πρότυπον ἢ ὑπόδειγμα ἢ ὁ ὡς τοιοῦτον χρη-
σιμεῖον : Φιλ.1,18 παραδειγματικὴ μουσικὴ' || κτ.
ἀντίθ. πρὸς τὸ εἰκονικός, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰ
ἐν οὐρανῷ ἀρχέτυπα τῶν ὄντων, τὰς ἰδέας : Δα-
μάσκ.'Αρχ.73' πρβλ. παρδείγμα 21' || συγκρ.
-ώτερος : Πρόκλ.'Αλκ.38C' || 2) ὁ χρησιμεῖον ὡς
παρδείγμα βλλ. ἴδι πρὸς ἀπόδειξιν πινός : 'Ερμού.
Εὐρ.4,1 παραδειγματικά ἐπιχειρήματα' || 3) ὁ ὑ-
ποδειγματικός, ὁ εἰς μέγαν βαθμὸν : παραδειγμα-
τικὴ καθαρὴότης, - παραδειγματικὴ τιμωρία.

παραδειγματικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. 7) διὰ, μέσφ
παραδειγμάτων : 'Αριστλ.Μεταφ.995α,7, Σέξτ.'Εμπ.
Πυρρ.3,163, Δαμάσκ.'Αρχ.270, Σχδλ.'Αιμβλ.Μαθ.
'Επιστ.18' || κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ εἰκονικός : Πρόκλ.
Στοιχ.Θεολ.195' πρβλ. παρδείγμα, παραδειγμα-
τικός' || 2) νεώτ. καθὰ τρόπον παραδειγματικόν,
ὑποδειγματικόν : ἐπιμωρήθη παραδειγματικός.

παραδειγματίον [ἰδ] μτγν., ὑποκορ. τοῦ παρ-
δείγμα, ἄ. παρδειγματάριον βλλ. : Φιλ.Βελον.55,
20 ἀπὸ παρδειγματίου μικροῦ.

παραδειγματισμός ἰδι μτγν., νεώτ. κ. δημ.
τὸ δεικνύειν τιὰ ἢ τὴν πράξιν ἢ τὴν τύχην πινός εἰς
τοὺς ἄλλους ἐπικριτικῶς ὡς παρδείγμα, εἰδ. πρὸς
συνετισμὸν ἢ πρὸς ἐκφόδῃσιν : Πολύβ.15,20,5 τις
οὐκ ἄν . . ἀντικαταλλάξειθ, διότι (ἡ τύχη) . . ἐξέ-
θηκε κάλλιστον ὑπόδειγμα πρὸς ἐπανάρθωσιν
τῶν τῶν προκειμένων βασιλέων παραδειγματι-
σμῶν, ΠΔΜακκ.3,7,14 ἐκολάζοντο καὶ μετὰ
παραδειγματισμῶν ἀνήρου, Πτολ.Τετραβ.145'
|| εἰδ ἡ περιφρονητικὴ ἢ ἐπιτηρητικὴ τοῦ στρατη-
γοῦ συμπεριφορὰ πρὸς τμήμα τοῦ στρατοῦ, ἰδὸν
ἀπέβησαν ἢ ἀποχώρησαν, ἰδὸν δι' ἀφαιρέσεως
ἱματισμοῦ, διὰ στήθεσας μόνον δια' κριθῆς κττ. :
Πολύβ.6,38,4 τοῦ δὲ παρδειγματισμοῦ τοῦ κατὰ
τὴν κριθοφαγίαν' || νεώτ. τὸ παρδειγματίζε-
σθαι, ἢ τιμωρία ἀμαρτήσαντος, πταίσαντος πρὸς
νοουθεσίαν, αωφρονισμὸν τῶν ἄλλων.

παραδειγματώδης-ους-ες ὁ ὑπὸ παρδειγμά-
των χαρακτηρισζόμενος, ὁ πλήρως παρδειγματῶν :
'Αριστλ.Ρητ.1356b,20 παρδειγματώδεις ῥητάρειαι'
πρβλ. αὐτ.1403α,5.

παραδεικνυμι, μτγν. παραδεικνύω, παρα-
βέτω καὶ ἐξετάζω ἐν ἀντιπαραβολῇ, παραβάλλω :
'Ἰσοκρ.10,39 τὸν χρυσὸν δοκιμάζομεν ἕτερα πα-
ραδεικνύοντες' - || γενικ. κάμνω συγκρίσεις :

Πλάτ.Νόμ.829Ε χρῆ δὲ ἀναφέρειν παραδεικνύ-
 να εαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ· ὅμ. παραδει-
 κνυμι τινί τι συγκρίνω· Φιλόστρ. Ἀπολλ.7,1 διε-
 θειν ὁπόσα εὖρον ἀφηγησάμενος ἀεὶα . . ἔργα πα-
 ραδεικνύειν τε αὐτὰ τοῖς Ἀπολλωνίου· 2) ὑπο-
 δεικνύω, δεκνύω· Σωσιπ.1,56 παραδεικνύται τινί
 τὰ δέναντα, Φιλόδ.Παρρ.34D παραδεικνύμι πόσαι
 κακῶς ἀπώλοντο· || ὑποδεικνύω, παρουσιάζω,
 προβάλλω ἠθικὸν τὴν διδασκαλία· Δίων Κ 58,22·
 3) μέσ. ἐπιδεικνύω, παρουσιάζω· Δημ.178 με-
 ζῶ τῶν ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων οὐδένας ἄλλοι
 παραδείξασθαι δεδύνηται· 4) ἐπὶ ζωγράφου,
 παριστάνω· Μελέαγρ.ΑΠ 5,148 τίς μοι Ζηνοφίλων
 λαλίαν παρέδειξεν ἔσταιραν; || παρουσιάζω,
 παριστῶ τινα ὡς . . : Πολυβ.3,21 παραδεικνύται
 νινὰς οὐκ ὄντας· 5) ἐπομένως πλ.α. ἔρωτ. προ-
 τ., παρουσιάζω, ἐκθέτω· Πολυβ.4,28,4 παρα-
 δεικνυμι πότε καὶ δι' ἅς αἰτίας γέγονε τι·
 || ὅμ. πτ. εἰδ. προτ. παραδεικνυμι ὅτι· Ἐ-
 πίν.1,3· || ἐπὶ κακῆς σημ. ἐκθέτω, παρουσιάζω,
 ξεσκεπάζω· Πλούτ.Λύσ.30 ὀρμησίαι εἰς τοὺς πό-
 λιτάς . . καὶ παραδεικνύται Λύσανδρον, οἷος
 ὧν πολίτης διαλάθει· πρβλ. παραδειγματίζω 2)
 6) παραδεικνύμι φόρους τινί εισπρατῶ καὶ πα-
 ραδίδω εἰς τινα φόρους· Ξεν.Ἑλλ.2,1,14, σὺτ.2,3,8
 τῶν φόρων, οὗς αὐτῷ Κύρος παρέδειξεν· || ὅμ.
 παραδεικνυμι ἐνεχέρω, γίνω, πρόβατα παραδίδω·
 Πάν. ἄσπερ ἀρούρας παρέδειξεν εἰς ἐνεχέρω-
 σαν· 7) ἐκχωρῶ, μεταδίδάζω εἰς τὴν κυριό-
 τητά τινος· Πάν. ταύς . . τόπους παραδείξει· Ἀ-
 πολλωνίω τῷ νεωτέρῳ μου ἀδελφῷ· κ. παθ.·
 Πάν. πρὸς πλείονα χεῖν τῆς παραδεγεμένης
 αὐτοῖς νῆς· || γεν. δίδω, παραχωρῶ· Πάν. χέρ-
 σον παραδεικνύται· 8) ἀποδεικνύω· Ἀπολλ.
 Δύσπ.Συντ.137,11 ἐν τῷ παθ. τ.1.

παράδειξις-εως (ἡ) μτγν. ἀπόδειξις, βεβαίωσις
 γεγονότος· Πάν.· || ἐνδείξις· Ἰσθμ.βλ.Μαθ.Ἐπιστ.8F·
 2) σύγκρισις· Φώτ. ἐομοιότης, ὀλίγωσις.

παράδεινναι (τὰ) μτγν. τὰ ἰπρόσθετα παρὰ
 τὸ δεινὸν ἐδέσματα, ὀρεκτικά· Πορφ.Ἀνοχ.3,
 20 ζῆμου καὶ παραδειννῶν ἀφθονίαν.

παράδειννίζω μτγν. μθ. προτρέπω τινὰ εἰς
 δειπνόν, κάμνω τινὰ νὰ φάγη· ΠΔ Βασ.2,3,35 καὶ
 ἤλθε πᾶς ὁ λαὸς παραδειννίσαι τὸν Δαυὶδ ἄρ-
 τας ἰδ. γρ. παραδειννήσαι.

παράδειννις-ιδος (ὁ, ἡ) Εὐθουλ.139 «παράσιτας,
 ἄλλοτρίων κτεάνων».

παράδειννομαι-ίσμαι ἀποστεροῦμαι τοῦ δει-
 νου, χάνω τὸ φαγητὸ μου· Θεόφρ.Χαρ.8,13 εἰσι
 δ' οἱ καὶ πόλεις τῷ λόγῳ κατὰ κράτος αἰρούν-
 τες παραδειννήθησαν, Ἄμφικ 31.

παράδεισιός (ὁ) Ἡσ. ἐν λ. ἐρνοκόμῳ) κη-
 πουρός.

παράδεισιένιος-α-ο δημ. παραδείσιος βλλ.
παράδεισιακός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. παραδει-
 σιος βλλ.· Παράφρ.Διον.Περ.390,19 τῆς παραδει-
 σιακῆς γῆς ταῖς ἀνθεσί, -οἱ Μωσαθεῖνοι πιστεύον-
 τες εἰς τὴν παραδεισιακὴν μακαριότητα ἐφαντί-
 ζοντο· || ἔπιρρ. νεώτ. -κάως ἔς ἐν τῷ παραδείσῳ.

παράδεισιόειαι (οἱ) νεώτ. ζωολ. οἰκογενεῖα
 πτηνῶν ἐκ τῶν φιδικῶν ἐχόντων πολύτιμον πτέρωμα.

παράδεισιος-ια-ον νεώτ., δημ. -δείσια-ια, ὃ
 ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παράδεισον
 βλλ.31)· αἱ παραδείσια λεϊμώνες· || μτφ. ὃ
 τὴν λαμπρότητα ἢ εὐτυχίαν τοῦ παραδείσου ἔ-
 χων· Κρυστ. Ἄγρατ.Φλογ.61 ἐθάμνηνα ἢ ματιά μου
 ἀπὸ μὴ λάμψῃ, γκαρδισιὰ καὶ παραδείσια λάμ-
 ψῃ· 2) νεώτ. ζωολ. παραδείσιον πτηνὸν (τὸ) γέ-
 νος πτηνῶν τῆς οἰκαγεν. τῶν παραδεισιόιδων.

παράδεισιος (ὁ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. παρά-
 δεῖσιον (ἡ), ἐν Ἐπιγρ. κ. παράδεισιος ἀσιατ. τὸ τὸ πρῶ-
 τὸν π. Ξεν., περιφρακτος πεφυτευμένος τόπος, ἰδ.

ἐπὶ τῶν κήπων ἀναφυχῆς τῶν Περσῶν βασιλέων
 κ. εὐγενῶν, ἀρκο· Ξεν. Ἀν.1,2,7 παράδεισιος . . μέ-
 γας ἀγρίων θηρίων πλήρης· κ. γεν. πυκνὸς πεφυ-
 τευμένος περιφρακτος τόπος· αὐτ. Ἑλλ.4,1,15 θρ.
 ραι . . ἐν περιτριγμμένοις παραδείσῳ, Θεόφρ.
 Φ1 5,8,1 ἐν δὲ τοῖς παραδείσῳ ἐπὶ μεζῶ καὶ
 καλλίω ἰγνύεται τὰ δέντρα τῆς κέδρου, ΠΔ Νε.
 2,8 φύλακα τοῦ παραδείσου ὃς ἐστὶ τῷ βασι-
 λεῖ, Πλούτ. Ἀρτέ 25 ἐπέτρεψε τοῖς στρατιώταις
 ἐκ τοῦ παραδείσου ἔπιλεξασθαι τὰ δένδρα κό-
 πτοντας, Ἀθῆν.12,515Ε Λυδοὶ δὲ διὰ τροφὴν πα-
 ραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηποιούς αὐ-
 τοῦς ποίησαντες· || μτγν. γεν. κήπος, περιβόλι
 μετὰ καρποφόρων ἄλλων δένδρων· ΠΔ Ἄσμ.4,13
 παράδεισιος ῥῶων μετὰ καρποῦ ἀκαρδῶν,
 Πάν. παραδείσιον τέλοσ· || νεώτ. μτφ.· Κάλθ.Λύρ.
 Προοίμ.σεῖς ἀμβροσίωμα ῥόδα τοῦ παραδείσου
 ἔλικωνίου (τοῦ ποιητικῷ)· 2) ὁ κήπος τῆς Ἐ-
 δὲμ ὁ κατὰ τὴν ΠΔ ὀρισθεῖς ὡς διαμυρὸν τῶν
 πρωτοπλάστων· ΠΔ Γεν.2,8 καὶ ἐφύτευσε ὁ θεὸς
 παράδεισον ἐν Ἐδὲμ (περιγρ. αὐτοῦ ἐν Γεν.2,10-14),
 Ἄκολ.Μεγ.Τετ.Τροπ.Κασσιανῆς ὧν ἰένν. ποδῶν)
 ἐν τῷ παραδείσῳ Εὐὰ τὸ δειλινὸν κρότον τοῦ
 ὧν ἠχηθεῖσα τῷ φόβῳ ἐκρύβη, Μηναι.12,4· Ὁδ.4
 ἢ προμήτωρ . . ἐξωστράκισται τοῦ Παραδείσου·
 3) ὁ ἐν τῷ αὐρονῷ περιλαμπρὸς τόπος τῆς μετὰ
 θάνατον διαμυρῆς τῶν δικαίων ἀνθρώπων, ἢ κώλασις·
 ΚΔ Λουκ.23,43 σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ πα-
 ραδείσῳ, Πολίτ.Ἑκλ.Τραγ.238 στοῦ παραδείσου
 τὸ πλατὺ μελίωμ (ἰδ.ηλ. μαζεύουσι) λουλουδά-
 κια, δημ. τραγ. νὰ μοῦ χαρίσουν τὰ κλειδιά . .
 ν' ἀνοίξω τὸν παράδεισο· || δημ. παροιμ. μα-
 νάχος τοῦ κανεῖς οὔτε στὸν παράδεισον δὲν κά-
 νει· ὅμ. ἐκέρδιζε τὸν π- ὡς ἀγαθὸς ἐξησφάλισε
 τὴν αἰώνιαν μακαριότητα· εἰρων. θὰ πάθῃ ὀδρ-
 θος ἢ μετὰ παπούτσιαι σου στὸν παράδεισον ἐπὶ
 τῶν βεβαρημένων ὑπὸ μεγάλων ἀμαρτημάτων·
 4) ὡς ἐξήλθ. τοῦ μακάρων νῆσοι βλλ.κ. Πρόκλ.
 Ἡσιόδ.169· 5) νεώτ. κ. δημ. μτφ. πᾶς (φοντα-
 στικὸς) τόπος ὑπερτάτης εὐδαιμονίας· Κρυστ.
 Ἄρραγῆ 89 λιγυμένη ἢ ματιά τῆς παιδοῦλας
 μιὰ παραδείσιον ἀνοίγει δημρᾶς μου, Ζερβ.
 Τραγ.ΚΚ 33 καὶ πέρ' ἀπὸ τὰ κύματα τ' ἀχόρτα-
 γο τὸ μάτι ξανοίγει ἕναν παράδεισο στὴ χώρα
 κάπαιου ὄνειρου· || πᾶς τόπος φύσει ἢ τέχνη
 ὑπομνησκων ὡς ἐκ τῆς λαμπρότητος καὶ τῶν
 καλλόνων αὐτοῦ τὸν θρυλικὸν παράδεισον·
 6) ἀνθρωπος ἠλίθιος, βλαξ· Κωμ. Ἀδέσπ.1102·
 7) νεώτ. θεατρ. παλαιότ. τὸ ὑπερφῶν, ἢ γαλαρία.

παράδεικομαι ἰων. τ. τοῦ παραδέχομαι βλλ.

παράδεικτικός-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος
 παραδέχεται· Κλήμ. Ἀλ.437 παραδεικτικός τῶν ἐ-
 παγγελαμένων.

παράδεικτός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ δυνάμε-
 νος νὰ γίνῃ ἢ ὁ γενόμενος δεκτός, ἀντίθ. ἀπαράδε-
 κτος· Ἰουλ. Ἀθ.88 εἰ παραδεικτός εἴης ἡμῖν, - ἢ
 πρότασις δὲν εἶναι παραδεικτῆ.

παράδεινυμα (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ἡ διήθησις καὶ
 σκλήρυνσις τοῦ περὶ τὸν λεμφικὸν ἀδένα συνδει-
 κού ἱατοῦ.

παράδερνυ μον. κ. δημ., ἀόρ. (ἐ)παράδερνα,
 παθ. μτχ. παραδαρμένος, μθ. δέρω, δέρω καθ'
 ὑπερολήν· || μον. μτφ. ταλαιπωρῶ· Λιβ.Ροδ.
 1299 πράσχε τὴν καρδίαν σου νὰ μὴ τὴν παρα-
 δεῖρη κύμα τῆς ἀσχολήσεως· 2) αὐτῷ κυρ.
 ἐπὶ πλείονι, ριπτάζομαι, κλυδωνίζομαι, παλαιῶ·
 Βιζυνη.111 βαρκαυλα μοι, αὐτὴ θάλασσαις παρά-
 δερνε μονάχη· ὅμ. κ. ἐπὶ τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἀν-
 θρώπων· παραδέρναμε ὡρὲς ὀλόκληρον νὰ πε-
 ρῶσμε τὸν κάβο· || μτφ. κ. ἐπὶ ἀνθρώπου κι-
 νομένου τῆδε κῆκεσις· Βαλαμρ.Στιχογρ.1,9,55,
 νέφτει, χτυπιέται καταγῆς, σφέντασι, παραδέρ-

νει' || κ. επί κρουομένου κώδωνος : Σολωμ. Λάμπρ.19,30 γκλάν γκλάν παράδερνε με τά γλωσσίδα' 3) επί άνθρ., παλαιά κατ' άντιφώνον τεριστάσεως, τάλαιπωροῦμαι, βρασανίζομαι : Έρωτικόρ.2,155 ίδρωσα και παράδερνα, - παραδέρνει από τόν πυρετό' || φρ. παραδέρνει τό μυαλό του τολαντεύεται μεταξύ άντιθέτων πεποιθήσεως ή άποφάσεως, είναι άνερμάπιστος ή άναποφάσιςτος' || συνήθ. ή παθ. μτχ. ως επίθ. παραδαρμένος-η-ο τάλαιπώρημένος, πολυπαθής, κατομοίρης : Βολαωρ.Φρσορ.96 με παίρνει ό άνεμος με τά πτερά, μακριά τό σέβανε παραδαρμένος, Κρυστ.Νησιώτων.34 σφίγγει στά στήθια άπάνου παραδαρμένο ένα κορμί, - ολκογένεια παραδαρμένω' 4) ή παραδαρμένη ως ουσ. σκωπτ. ή κοιλία : Δήλ τους ή έγνοια είναι πώς νά γεμισούν την παραδαρμένη τους.

παραδερφή (ή) δημ., ή επέχουσα θέσιν άδελφής, στενή φιλενάδα : Βλαστ.Συνμ.230 έν λ.φιλος.

παραδέρω έκδέρω, γδέρνω : Ίνπ.Έγκατ.1 παρέδειρε βραχίονα. **παραδέτης**-ου [ό] νεώτ. ναυτ. Έκαστον τών βραχίων σχοινίων δι' άν δένονται εις τούς σκηνούχους οι σκηναι [τέντες] τών πλοίων άνατεινόμεναι, ά. μαραφούντ' 2) τά μικρά σχοινία δι' άν πτυσσόμεναι δένονται αι ολίωρα βλλ. και έναποτίθενται εις τά αιώροθέσια.

παραδέχομαι κ. μιν, νεώτ. κ. δημ., [ων, παραδέχομαι, μέλλ. παραδέξομαι, κ. -θήσομαι, άόρ. παρεδέχθην [μτγν. μ. παθ. σμ.], δημ. παραδέχτηκα, δέχομαι τι προσφερόμενον παρά τινος : Ίλ.2,178 σήμα κακόν παρεδέξατο γαμβρού, Εύρ. άη.839,4 [Γαία] σταγόνος παραδεξαμένη τικτες θνητούς, Ξεν.ΚΠ 8,6,17 έταξε τόν επιτήδειον παραδέχσασθαι τά φερόμενα γράμματα' || επί τέκνων, δέχομαι ως κληρονομία : Πινδ.Ο,7,72 τέκεν έπίτά σοφώτατα νοήματα . . παραδεξαμένους παίδας, Ήρ.1,18 παραδεξάμενος . . παρά τοῦ πατρός τόν πόλεμον [κληρονομήσας τός πολεμικάς άρετάς]' || φρ. μάχην παραδέχεσθαι άναλαμβάνειν και συνεχίζει την μάχην : Ήρ.9,40 κατηγούμενα μέχρι μάχης, τό δε άπό τούτου παραδεχόμενοι Πέρσας . . μάλα έσκον αι άπεδείκνυντα άρετάς' || δέχομαι τι κατά παράδοσιν, παραλαμβάνω, κληρονομώ : Πλάτ.Νόμ.7,13C φήμην . . παραδεδήμεθα τής τών τότε μακαρίας ζωής, αὐτ.Τίμ.23D' 2) επί άρχόντων, δέχομαι, περιλαμβάνω εις τόν κατάλογον, έν άπογραφή : Πάπ. παρεδέξαμην) ύπάρχοντα τοῦ δεῖνα πρός καταδικην έρημον ύδρεως πρός δρσμάχας Χ' || παθ. λαμβάνομαι ύπ' όφιν έν τή άπογραφή : Παπ. εάν διέ τις άβροχος . . γενήτα παραδεχθήσεται μοι κατά τό άνάλογον τοῦ φόρου [δηλ. βά ληφθῆ ύπ' όφιν έκ μέρους μου]' 3) επί μαθητών, δέχομαι παρά τόν διδασκάλου τό μάθημα, άφομώσω τό διδασκόμενα, τά κάνω κτήμά μου : Πλάτ.Κάτ.Νεώτ.1 τούς μετά πόνου . . παραδεχόμενους' 4) αναλαμβάνω έργον τι ή άξιωμα : Πάπ. οι κατ' έτος παραδεχόμενοι ιερείς' 5) ύποδέχομαι : Πάπ. ήδιστα σε παραδεξόμεθα' 6) μ. άπορφ. δέχομαι, αναλαμβάνω νά . . : Δημ. [334 παραδεξόμενον Χαρίων τῶ προδότη ταῦτα πρᾶττει' 7) παραδέχομαι εις τίς [μέρος] δέχομαι, κάμνω δεκτόν, επιτρέπω νά εισέλθῃ : Πλάτ. Πολ.394D ειτε παραδεξόμεθα τραγώδιαν . . εις την πόλιν, ειτε και οὔ, Δημ.40 εις ἦν [έν οικίαν] . . αὐτάς . . παρεδέξαμην, Αίολιν.1,178 πάντων άδικώτατον έθος εις τούς άγώνας παραδέχεσθε' || δέχομαι έντός τής πόλεως, μεαζώ τών πολιτών, άβ. άναγνωρίζω, επιτρέπω την Ιδιότητα τοῦ πολίτου : Άριστλ.Πολιτ.1303a,7 έν Άργει . . ήναγκάσθησαν παραδέξασθαι τών περικίων τι-

νάς' || δέχομαι ως μαθητήν : Πλάτ.Εϋθ.304B δπως κάμει και Κλεινίαν τόνδε παραδέξεσθον' || ό άόρ. παρεδέχθην έν παθ. σμ. : Πάπ. αξίω παραδεχθῆναι αὐτόν εις τούς έφθόβους [νά γίνη παραδέκτορ]' || δέχομαι, άναγνωρίζω τινά ως τι : Πολυδ.38,9,8 παραδέχεσθαι τό έθνος [άναγνωρίζει έν ως φιλον], ΠΔ Παροιμ.3,12 έν άναγή Κύριος παιδεύει, μστιγεί δε πάντα υίόν, έν παραδέχεται' 8) άποδέχομαι, συγκατανεύω, συμφωνώ, δέχομαι τι ως έχον οὔτω : Λυσ.13,86 οι παραδεξάμενοι την άγωγήν ταῦτην, Πλάτ.Θεαίτ.155C και ταῦτα παραδεξόμεθα, Ύπερείδ.Εϋξ.7 παραδέχεσθαι σκήψιν, ΚΔ Πράξ.22,18 οὔ παραδέξονται σοῦ την μαρτυρίαν περι έμοῦ, Λιβ.Ροδ.2,66 παραδέξαμην την βουλήν, τής συμβουλης τόν λόγον, - δεν παραδέχεται τίς μετά θάνατον ζώην' || παραδέχομαι τόν λόγον άποδέχομαι, εγκρίνω τόν όρισμόν : Πλάτ.Χορμ.162B' πρβλ. Άριστλ.Κατ.4a,28' || άναγνωρίζω, όμολογώ : Πάπ. παραδέξονται αὐτῶ τών νεομωμών καρπών την συντήρησιν, - παραδέχεσθαι τό δαπανηθέν, - τό παραδέχτηκε τό χρέος του [τό άνεγνωρίζει]' || όμ. δημ. άναγνωρίζω, θεωρώ, κρίνω : κανένα δεν παραδέχεται πέρα από τόν έαυτό του' φρ. σε παραδέχομαι σε άναγνωρίζω ως αξίον' 9) γραμμ.σημαίνω, έχω την σημασίαν : Άπολλ. Δύσκ.Συντ.17,6 παραδέχεται κτήσιν' 10) νεώτ. τό οὔδ. τής μτχ. τά παραδεδεγμένα ως οὔσ. τά ύπό πάντων παραδεκτά, πιστευόμενα ως όρθά, τά κατά παράδοσιν Ισχύοντα έν τῶ κοινωκίω βίω.

παραδέω δένω πλησιον τιός ή προσδένω τινί : Μοσχ.π. Αθην.5,208B τούτων [ένν. τῶν πύργων] δ' εκάστω παραδέδεται κεραϊαι δύο.

παραδηλώ-έω μιν. παραδλάπτω : Μιχ. Άκομ.1,29, αὐτ.1,26.

παραδηλώ-ώ δηλώ, καθιστώ φανερόν πλάγιως, ύπανίσσομαι : Δημ.348 ήγηνίτετο δ' οὔτω κ. παραδῆλω τόν Ξρωπόν, Πλουτ.Κράσας.18 ήσυχή δε παρεδήλωσεν και οι μάντιες ως άει πονηρά σημεϊα και δυσέκθια προφαινοϊτα . . δια τών Ιερών' κ. παθ. : Ίνπ.Έπιστ.12 ως έν τή γραφή παραδεδήλωται' || μιν. προσγγέλλω, προλέγω, φανερόνω : Μηνσι.12,14 Συνεξ. άνωθεν αὐτῶ προσγενομένης φωνής και παραδηλώσεως τά άποκείμενα αὐτῶ αγαθά' 2) πλάγιως κατηγορώ, καταγγέλλω κρυφίως : Πλουτ. Άλέξ.49 παρεδήλωσαν . . τόν Φιλώταν, ως άμελήσειν αὐτῶν δις έντυγάντων.

παραδιαθάζω μιν. κ. δημ. διασκεδάζω, περνώ τίς ώρα μου : Διήγ. Άχιλλ.964 όρίζει πιάνουσιν χορόν δια νά παραδιεθάσῃ' πρβλ. περιδιαθάζω : 2) δημ. μελετώ, διαθάζω καθ' ύπερβολήν, διαδάζω πολύ.

παραδιαθάθρα [ή] νεώτ. ναυτ. πρόσθετος διαθάθρα βλλ.3) κεραϊας πλοίου.

παραδιαθασμός [ό] μιν. περιδιάβαση βλ.λς : Λιβ.Ροδ.934 κυνηγῶ . . και έχω το εις τέρφιν μου και παραδιαθασμόν μου.

παραδιαζεύγνυμι μτγν. γραμμ. συνδέω διαζευκτικώς : Γέλλ.16,8,14 άξιωμα παραδιεγγυμένον ιδιαιζευκτικῆ πρότασις' πρβλ. Γαλ.Διαλ.15.

παραδιαζευκτικός-ή-όν γραμμ. διαζευκτικός σύμφεραος έν τή έννοια τής άρσεως ή θέσεως ό-τε μέν μόνον τοῦ ενός τών διαζευγνυμένων μερών, ότε δε και τών δύο ως έν Ίλ.Ξ 108 ή νέος ή παλαιός ή νέος ή παλαιός, θέλει νέας, θέλει παλίας δηλ. όχι νέος ή παλαιός, έν εκ τών δύο' πρβλ. διαζευκτικός : Άπολλ.Δύσκ.Συνδ.219,12, Γαλ.7,80' πρβλ. Ήρωδιαν.1,517' || ήίπρρ. παραδιαζευκτικώς κατά τρόπον παραδιαζευκτικόν : Γαλ.7,33f οι σύνδεσμοι οὔ διαζευκτικώς αλλά παραδιαζευκτικώς [ένν. πθ. ειρημονίαι εισί].

παραδιάζευξις-εως ἴη νεώτ. διαζευκτική σύνδεσις προτάσεων ἢ μερῶν προτάσεων περισσοτέρων τῶν δύο· πρβλ. διάζευξις 3) **2)** μουσική τῶν ἐπὶ θέσεων τῶν τετραχόρδων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ μουσικῇ περιλαμβανομένη εἰς τὰς τέσσαρας ὠριόμενας τοιαύτας.

παραδιαίρω-έω μτγν. διαίρω περαιτέρω, αὐθις διαίρω· Διογ. Α 7,41.

παραδιαίτωμαι-όμαι μτγν. παθ. παρά τινι, πλησίον τινός τρέφομαι· Φώτ. παραδιαίτωσθαι παρά τινι· || κατοικῶ πλησίον τινός, μτ. δοτ.: Αἰλ. Ζ1 2,48 παραδιαίτωσθαι τῷ Νείλω.

παραδιακονῶ-έω εἶμαι πλησίον τινός καὶ διακονῶ, ὑπηρετῶ αὐτόν· Ἄριστφ. Ὀρυ. 838 ταῖσι τευχίζουσι παραδιακονεῖ.

παραδιαιμνίαι (αἱ) νεώτ. χημ. εἶδος τῶν ἀρωματικῶν διαιμνῶν || παραδιαιμνής μελαν ἀζωχρόμα βαῦπαν ἀπ' εὐθείας, κατάλληλον δι' ἡμιόλλινο.

παραδιαστολή ἴη μτγν. ρητ. σχῆμα καθ' ὃ παρατάσσονται ὀνόμοια πράγματα· Κοϊντιλ. 9,3, 65, Ρουτ. Ι, 4, Ἰσίδ. Ἐτυμ. 2,21,9.

παραδιατάττωμαι μτγν. ἀλλοιωθ. τροποποιῶ· Ἰεροκλ. 52Α παραδιατάττειτο τὴν τῆς πολιτείας κατάστασιν ἰδ. γρ. παραδιαλλάττειτο.

παραδιατριβή ἴη μτγν. ἀνωφελής, ματαία συζήτησις ἢ ἀσχολία· ΚΔ Τιμ. Ι, 6,5 παραδιατριβεῖ διαφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας.

παραδιατυπῶ-ώω μτγν. παρά τι, ἐκτός τινος θεσπίζω τι· Ἰουστιν. Νεαρ. 22,2.

παραδιαφέρωμαι μτγν. πλέω κατὰ μήκος (μέρους) τινός· Στράβ. 3,2,5 παραδιενεχθεῖς περὶ τὰς Ἰμυθσίας νήσους.

παραδιδάσκω μτγν. πάλιν, ἐκ νέου διδάσκω, ξαναεπαίρω στὴ σκηνή· Ἐπιγρ. **2)** διδάσκω φεωδῆ δόγματα· Ψχρυσ. 8,936 ταῦς νῦν παραδιδάσκοντας καὶ τὴν ἀλήθειαν παραχαράττοντας, Εἰρηνοσάς 441Β τὴν γνῶμην αὐτῶν τῶν νῦν παραδιδασκόντων.

παραδιδράσκω μον. ἐκφεύγω· Φιλῶν. Ἰω 67,2 τῇ εὐκινυσίᾳ παραδιδράσκει τὰ κατέχοντα.

παραδιδοίμις-ίδωσι ἴη νεώτ. ἐπίμηκες σαμῳάτιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐπιδιδομίδος τῶν ὄρχων.

παραδίωμι, μτγν. παραδίω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. παραδίω βλ.λ. ἐχειρίζω, ὄδω εἰς χεῖρας τινός τι· Ἦρ. Ι, 117 παραδίωμι ἰένν. τὸ παιδίον τῷ δέ, αὐτ. 8,98 ὁ πρῶτος δραμῶν παραδίδοι τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ ἰεπὶ τῶν Περσῶν ταχυδρόμων, Ὀσικ. 4,135 πρὶν ἐπανελθεῖν τὸν παραδίδοντα αὐτόν ἰδηλ. τὸν κώδωνα βλ.λ., ἐπὶ τῶν φρουρῶν, Πλάτ. Νόμ. 776Β καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδίδοντας ἄλλαις ἐξ ἄλλων ἰδηλ. ὡς ἐν λαμπαδηφορίᾳ, Ξεν. ΚΠ 8,6,17 παραδέχεσθαι τὰ φερόμενα γράμματα καὶ παραδίδονα ἰεπὶ ταχυδρόμων· **2)** γεν. ὄδω, παρέχω, μεταβιβάζω, παραχωρῶ· Ξεν. Οἰκ. 20,28 αὐτόν ἰτον πωλούμενον σιτονι ἀγοντες παραδίδοσαι, Πλούτ. Ἄρατ. 7 σύνθημα παραδούς, ΚΔ Ματθ. 25,14 παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶ· || ἀναφ. πρὸς πράγματα ἐγγεγραμμένα εἰς κατάλογον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων· Ἐπιγρ. || θέτω ὑπὸ τὴν κατοχὴν τινός τι κατὰ προηγούμενην σύμβασιν ἢ ὑποχρέωσιν· παραδίω ἐν καλῇ καταστάσει τὴν οἰκίαν· **3)** παραχωρῶ, μεταβιβάζω εἰς ἄλλον ἀρχήν, ἀξίωμα, ὑπηρεσίαν κττ.: Ἦρ. 2,159 τῷ παιδί . . παραδούς τὴν ἀρχήν, Σαφ. Φιλ. 399 ὄτε τὰ πατρία τεύχεα παραδίδοσαν, ΚΔ Μάρκ. 46 σαι δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ὅτι ἐμοὶ παραδίδοται· ἐπὶ φρουρῶν· Πλούτ. Ἄρατ. 7 ὁ τὴν ἐκωνίην φυλακὴν παραδίδοις, - ὁ σκοπὸς παραδίδει κατόπι δώσω ὑπηρεσίας· || ὄμ. νεώτ. παραδίω ἰένν. τὴν θέσιν μου καὶ τὰ μετ' αὐτῆς συνδεόμενα) κατὰ

τὰς νομίμους διατυπώσεις κατὰ τὴν ἀποχώρησίν μου· ὁ παραίτηθεις ὑπαυγὸς παρέδωσεν || ὄμ. οἱ στρατιῶται ἀπολυόμενοι παραδίδοσιν τὸν ἱματισμὸν τῶν || παραδίωμι τὸν λόγον δίω τὸν λόγον [εἰς ὀμιλίην τινα]· Πλάτ. Κριτί. 106Β πρσευξάμενοι δὲ παραδίδομεν . . Κριτία τὸν ἐξῆς λόγον· **4)** κληροδοτῶ, καταλείβω εἰς τοῦς μεταγενεστέρους· Ξεν. Ἑλλ. 6,3,4 τὴν . . προξενίαν ὕμῶν . . πατρός πατῆρ πατρῶν ἔχων παραδίδου τῷ γένει, Ἰσοκρ. 8,94 τὴν τὴ πόλιν εὐδαιμονεστάτην ταῖς ἐπιγιγνομένοις παρέδωσαν· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 372D· || ἰδ. κληροδοτῶ διὰ μέσου τῶν γενεῶν, ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἦθη, θρούλους, πεποιθήσεις κττ. ἰδ. παραδούς 4)· Πλάτ. Χαρμ. 157C ἦ τὴ γὰρ πατρώα ὕμιν οἰκία . . καὶ ὕπ' Ἀνακρίνοτος . . ἐγκεκομισσμένη παραδέδοται ἡμῖν, Ἄριστ. Πολ. 145h, 24 οἱ παραδεδομένοι μῦθοι, αὐτ. Πολιτ. 1313a, 35 ὁ παραδεδομένος τρόπος, Δημ. 641 παραδεδομένα καὶ μὴ ὀδῆ ἰδία τῆς παραδόσεως μεταδοθέντα, ἀθέβαια καὶ μὴ ὀδῆ, Δειν. 1,94 οἱ παραδεδομένοι θεοί, ΚΔ Μάρκ. 1,13 ἀκυρῶντες τὸν λόγον ταῦ θεοῦ τῆ παραδίδοται ὕμῶν ἢ παραδῶκατε· || νεώτ. παραδίδοται ὡς ἀπρόσ. λέγεται, θρουλεῖται· παραδίδοται ὅτι ὁ Κων. Παλαιολόγος ἐμαρμαρῶθη· || **5)** δόγματι παραδοθῆναι περιεχέσθαι, περιληφθῆναι ἐν ἀνοφάσει· Δίων Κ 57,20 || ὄμ. ἐν τῇ νεωτ. φιλοδ. παραδίδοται τύπος τις, χρῆσις συντακτικῆ κττ., περιέχεται, ὑπάρχει ἐν τοῖς περισωθεῖσι γραπτοῖς νημείοις· **5)** μεταδίωμι, διὰ διδασκαλίας προσφέρω τι, διδάσκω τινί τι· Πλάτ. Ἠν. 93C παραδίδονα ἰένν. τὸν διδασκαλῶν τὴν ἀρετήν, ΚΔ Λουκ. 1,2 καθὼς παρέδωσαν ἡμῖν οἱ . . αὐτόπται καὶ ὑπέρηται . . τοῦ λόγου, Σωρ. 1,124, Μάρκ. Αὐρ. 1,8 τὴν ἐντρέχειαν ἰένν. περὶ τὸ παραδίδονα τὰ θεωρήματα, Φιλοῦμ. 37,3, Δαμῶσκ. Ἀρχ. 154, αὐτ. 433, Παῦλ. Αἰγ. 6,50· ὄμ. νεώτ. κ. δημ. διδάσκω ἢ εἶμαι εἰδικὸς εἰς τὴν διδασκαλίαν μαθηματῆς τίνος· παραδίδει ἐπαγωγικῶτατα, - παραδίωμι ἑλληνικὰ - μουσικὴν - χορὸν· πρβλ. παραδούς 5)· || παθ. διδάσκομαι, διὰ διδασκαλίας μεταδίδομαι· Ἄρρ. Ἐπικτ. 2,14 28ταν ἰτέχνῃ παραδίδοται· **6)** ἀναθεῖται, ἀφίηται, ἐμπιστεύεται εἰς τινά τι· ΚΔ Πέτρ. 2,22, ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς, Ἐρωτόκρ. 3, 1695 τὸν φίλον του παραδῶκοε στὴ μάννα κι εἰς τὸν κύρι, Γρην. Σκ. Ἰερ. 40 ὕνε . . ποῦ σώμα καὶ φυχὴ σοῦ παραδίω· || παραδίωμι τινι τι ἰένν. ὡς διδασκάλω, τροφῶ κττ. ἢ μτ. ἀπαρφ., ἐμπιστεύομαι, ἀναθεῖται εἰς τινα ὄπως· Ἦρ. 1,73 παιδῶς ἀφι παρέδωκε τὴν γλώσσαν ἐκμαθεῖν, Εὐρ. Ὀρ. 64 ἦν ἐμῇ μητρὶ παρέδωκε τρέφειν, Πλάτ. Νόμ. 812Α τοὺς νέους αὐτοῖς παραδίδονα διδάσκειν τε καὶ παιδεύειν πρβλ. αὐτ. Τιμ. 42D· **7)** ἐπὶ προσ., χωρῶν, πόλεων κττ., ὄδω εἰς χεῖρας τίνος, παραχωρῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· Ἦρ. 3,149 τὴν Σάμον . . οἱ Πέρσαι παρέδωσαν Συλοσῶντι, αὐτ. 5, 37· || ἰδ. ὄδω ὡς ὀμηρον ἢ ὑποτάσσω εἰς ἀξιοῦντα τοῦτο ἢ ἐπικρατήσαντα ἐχθρόν, θέτω τὴν διακρίσιν αὐτοῦ, ὑπόδουλῶ· Ἦρ. 1,45 παρεδίω ἐμωτὸν Κροίσω, Ὀσικ. 7,86 αὐτὸν τῷ Γυλιπῶ παρεδίωκεν, Ἄνδοκ. 3,11 παρεδίειν τὰς ναῦς, Ξεν. ΚΠ 5,1,28 ὄπλα παραδίδονταν, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ. 3,4 ἐπαρῶθη τὸ κάστρον, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 248,9 ὄλα τὰ κάστρα πολεμαῖν κι οἱ χῶρες παραδίωτον, - προτίμησαν νὰ πεθάνουν παρά νὰ παραδοθῶν· **8)** θέτω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός διὰ προδοσίας· Ξεν. ΚΠ 5,4,51 Γαδάτας (ἀν)έπεισε παραδοθῆναι τοῦς φυλάττοντας, Πλουσ. 1,2,1 Θεσέως δ' ἐραθεῖσαν Ἀντιόχην, - παραδίδοται τὸ χωρίον ἰένν. αὐτῆς, ΚΔ Ματθ. 26,21 εἰς ἐξ ὕμῶν παραδῶσει με, αὐτ. Ματθ. 26,15, αὐτ. Ἰω.

13,21, 'Ακολ.Μεγ.Πέμπτης' Αντίφ.5 φιλήμασι δολίφ παραδούς αυτών τοίς άνόμοις, - τόν παράδωσαν με μηαμπεισία' κ. παθ. : ΚΔ Ματθ.26,2 παραδίδοται εις τό σταυρωθήναι' || δθ. θυσιάζω' : ΚΔ Ρωμ.8,32 τού ίδιου υιοῦ οὐκ έφελαστο άλλ' ύπερ ήμών . . παρέδωκεν αυτών, αύτ. Έφες.5,2 ό 'Ιησοῦς . . παρέδωκεν έαυτόν ύπερ ήμών' || ριφοκινδυνεύω : ΚΔ Πράξ.15,26 παραδεδώκασι τας φυλαξας αυτών ύπερ του άνόματου του κυριου'

9) μτφ. παραδίδωμι έμαυτόν τινι υποτάσσω, καθιστώ έμαυτόν έρμαιόν τινος : Θουκ.5,16 τύχη αυτών παραδίδωσι, Πλάτ.Φαιδ.84Α παραδίδωσι ταίς ήδοναίς και λύπαις έαυτήν Ιένν.τήν φυλήν, ΚΔ Έφες.4,19 έαυτούς παρέδωκαν τή ασεληγία' || κ. κτ. παράλειψιν του έαυτόν : Πλάτ.Φαιδρ.250B ήδονή παραδούς τετραπόδος νόμον βαίνειν επιχειρεί' || όμ. ώς αυτοπαθές τού μέσ. παραδίδωμαι εις τή ίεπλ' καλώ) αφροσιούμαι εις τή ολοφύχως : ΚΔ Ρωμ.6,17 εις δν παρεδόθητε τύπον διδαχής, - παραδόθηκε στη δουλειά του : όμ. επί κακού, γίνωμι έρμαιόν τινος, υποδουλοῦμαι εις τή : Μολακ.Συντρ.86 παραδομένος άφρανα σ' έρωτική κραιπάλη, - παραδόθηκε στο πιστό' || νεώτ. ειδ. επί γυναικών, παραδίδωμαι παρέχω έμαυτήν πρός ήδονήν εις τινα, υποκύπτω εις τήν προκλησίν τινος, ά. γίνωμαι δική του : αυτή παραδίδεται εις τόν πρώτον τυχόντα' || μτγν. φρ. παραδίδω εις θάνατον θανατώ, θανατώνω : Πάν. τόν δεινα παρέδωκας εις θάνατον' μέσ. παραδίδωμαι τώ θανάτῳ ή εις θάνατον θανατοῦμαι, άποθνήσκω : ΚΔ Κορ.2,4,|| εις θάνατον παραδιδόμεθα διά 'Ιησοῦν, 'Ακολ.Μεγ.Δευτ.Κάθ. ε'Ιδου ό Νυμφίος' Ινα μή τώ θανάτῳ παραδοθής' || Επηγρ. τύμβῳ κατέθηκε και αιώνιν παρεδωκε ένταφιασει και έδωκεν εις τήν αιωνιότητα' || μτγν. φρ. κ. νεώτ. παραδίδω τῷ πνεύμα έκπένω, ξεφυγώ : ΚΔ 'Ιω.19,30 και κλίνας τήν κεφαλήν παρεδωκε τῷ πνεύμα' || μον. κ. δημ. κ. άλλως παραδίδω άποθνήσκω : 'Ερωτόκρ.1,1645 δέν θενά φάω οὐδέ νά πινώ ὡστα νά παραδῶσω' || παραδίνει χαροπαλεύει, ξεφυχαίει' || παραδίδωμαι τή χάριτι του θεου (ύπό τινος) γίνωμαι χριστιανός, βαπτίζομαι : ΚΔ Πράξ.15,40' || παραδίδωμαι σιωπή άποσιωπώμαι : Διον.'Αλλ.Πομπ.3 σιωπή και λήθη παραδοθείς, Πάν. οὐ χρή σιωπή παραδιδόσθαι τά ειρημένα' || παραδίδωμαι πέρατι περατοῦμαι, τελειώω : Πάν. έως οὐ πέρατι παραδοθήσεται ή δίκη' || νεώτ. φρ. παραδίδω πλοῖον εις τόν άνεμον στρέφω τήν πρύμνην πρός τόν άνεμον, ούριοδρομώ' || νεώτ. παραδίδω τή εις τῷ πῦρ πυρπολώ, βάζω φωτιά σέ κάτι' || όμ. π- εις τήν λεηλασίαν λεηλατώ' (10) επί δικαστηρίου παραδίδωμι τινα προσάγω (ύπό φροῦρησι) Ινα δικασθῆ, παραδίδω εις χείρας τής δικαιοσύνης : 'Ανδοκ.1,17 παραδίδωσιν αυτούς εις τῷ δικαστηρίον, Λυσ.14,17 δια τά του πατρός άμαρτήματα . . τοίς ένδεκα παρεδίδωμι' κ. μτ. άποφρ. : αύτ.22,2 τοίς ένδεκα παραδούται θανάτῳ ζημιάσει' όμ. Δημ.1230 παρεδίδωκατ' εις τῷ δεσμοτήριον, αύτ.1187 επί κρίσει . . παρεδέδοτο εις τόν δήμον, Ξεν.'Ελλ.1,73 [παθ.], ΚΔ Ματθ.5,25 μήποτε σε παραδῶ ό αντίδικος τῷ κριτῇ, αύτ.Πράξ.8,3 άνδρας . . παρεδίδω εις φυλακήν, Πάν. έκέλευσεν αυτούς εις τήν τήρησιν παραδοθήναι, - παρεδόθη εις τήν δικαιοσύνην άμείσως μετά τῷ έγκλήματ' || παραδίδωμαι βασανίζειν παραδίδω εις τήν ενά βασανιστηρίου άνάκριον : 'Ισοκρ.17,15 παραδούται βασανίζειν τόν παίδα' όμ. παραδίδωμαι εις βάσανον : Μαρτυρ.π.Δημ.45,1120 παραδούται τόν παίδα τόν άκόλουθον εις βάσανον περ τής ύφαιρέσεως ταῦ γραμματείου' ||) παροδίδωμι φόνου δίκην

δικάζω φονικήν δίκην εις τῷ δικαστηρίον : 'Αντιφ. 6,42 οὔτε παραδούται φόνου δίκην έξεστιν (12) παρέχω, άποδίδω, άποφέρω : Πινδ.Π 2,52 έτέροισι δε κύδισ άγήρων παρεδῶκα' [ένν. θεός]' || έν τῷ ένεστ. προσφέρειω : αύτ.Ν10,83 αίρεισιν παραδίδωμ' όμ. κ. κτ. άόρ. έν πάπ. : τήν προσήκουσαν ήμιν βοήθειαν παραδούται' (13) έπιτρέπω : 'Ηρ.1,210 έγώ τοι παραδίδωμι χρᾶσθαι αύτῷ τούτα, θτι οὐ βούλεαι' όμ. μτ. αйт. πράγμ. : 'Ηρ.5,67 ό ένεστ. προσφέρειω : αύτ.Ν10,83 αίρεισιν παραδίδωσιν, 'Ισοκρ.5,118 δηλώς άν ά καιροί παραδίδωσιν, Πολυδ.2,141,9 τής ώρας παραδιδούσης' σπανιότ. κτ. άόρ. : Πινδ.Π 5,3 πότμου παραδόντος, Δημ.1394 ώς άν ό δαίμων παραδῶ' || έπιτρέπω, προσφέρω τή ώς ευκαιρίαν : Εϋρ. Φοίν.1393 πλῆγην . . παραδοθεῖσαν εισιόντων ίτην δοθεῖσαν ευκαιρίαν πρός τῷ πληξαι' (14) μεταστρέφω : ΚΔ Πράξ.7,42 παρεδωκεν αυτούς λατρεύειν τή στρατιᾷ ταῦ αυρανοῦ' (15) επί καρπῶν, ώριμάζω : ΚΔ Μάρκ.4,29 δταν παραδῶ ό καρπός εὐθήςως άποστέλλεται τῷ δρέπανον, άτι παρῆσθηκε ό θερισμός.

παραδιήγημα-ατος [τό] μτγν. παρεμβλητος διήγησις : Φιλ.1,533 έν ειδει παραδιηγήματος. παραδιήγησις-εως [ή] μτγν. παραδιήγημα βλ.λ. : Φιλ.1,149 παραδιηγήσεως μάλλαν ή θέσεως όνομάτων τύχῃ χρῆσάμενος, Κοινηλ.9,2,107. [Ιηλθθ, Ροιφ.Ρήτ.403B] || : κακῶς υπό τινος διαστέλλεται τού παρεκδασίς : Κορνοῦτ.Ρητ.364B.

παραδιγνοῦμαι-εμαι διγνοῦμαι τή έν παρεμβολή, έν παρεκδασίαι : 'Αριστλ.Ρητ.1417α,2.

παραδιδῶ-έω διῶλλίζω, σουρώνω, στραγγίζω : 'Αέτ.7,112

παράδικα [τά] μον. κ. δημ. τῶ παρᾶ τῷ δικαίον, άδικία, παρανομία : δημ.τῶν. πολλά παράδικα θωρεῖται έν μπαρεί νά μιλήση' 2) κυρ. ώς έπίρρ. παρᾶ δίκην, άδικώς : Κορ.'Ατ.4Α,385' || φρ. άδικα και παράδικα διχ' άλλως άδικα άλλα άδικώτατα : άδικα και παράδικα δικάστηκε.

παραδικάζω μον. δικάζω, άποφαίνομαι παρᾶ τῷ δικαίον : Πασχ.Χρον.301D άδικούσιν και κλέπταντας και παραδικάζοντας.

παράδίκην 'Ηρ. «παρᾶ τῷ δικαίον».

παράδινω δημ. παραδίδωμι βλ.λ. : 2) ύβριζώ, στέλλω στο διάδολο : τού παρᾶδικε τόν πατέρα' 3) δίδω καθ' ύπερβολήν : παραδίνειν σημασία στα λόγια του.

παραδίνω-έω μτγν. διορθῶ, στρέφω πρός τῶ άνω : Γαλ.19,91 παραδινεῖν τούς όφθαλμούς.

παραδίνω-έω μτγν. παρᾶ τινι διοικῶ, άναμεινῶμαι εις τήν διοίκησιν άλλου τινός : Πλουτ.'Ηθ.817D ώς αυ προήκον άρχαντος έτέρου πολυπραγμονεῖ και παραδιοικεῖ' 2) κακῶς κυβερνώ : Συνέσ.198D ός αυδῆ διοικεῖν ήμᾶς άλλα παραδιοικεῖν άξισιας.

παραδιορθῶ-δω μτγν. διορθῶ έσφαλμένως, άλλοιῶ κακῶς, επί κλοπιμαίων στίχων : Πλωτίν.'Επ. 26,19 παραδιορθῶν ένιοτε μεγάλα, Πορφ.π.Εύσ. Εύάγγ.Προπ.10,3 'Αντίμαχος τά Όμήρου κλέπταν παραδιορθοῖ.

παραδιορθώμα-ατος [τό] μτγν. κακή διορθωσις, αντίπατάσταις λέξων ή φράσεων κειμένου : Πορφ.'ιλ.287 άμαρτημάτων γραφικών και τῶν άλλων παραδιορθωμάτων πανῶ άγροίκων.

παραδιορθώσις-εως [ή] μτγν. ή έν περιθωρίῳ διορθῶσις κειμένου : Πλουτ.'Ηθ.33B οὐδ' αἱ παραδιορθώσεις φαύλως έχουσιν, αἱς κλεάνθης έχρήσασα.

παράδιπλα έπίρρ. δημ. παραπλευρώς, δίπλα, στο πλευρό : 'Ερταλ.'Οδ.Α 440 παράδιπλα στο τορνευτό κλινάρι.

παραδιώκω μτγν, δημ. παραδιώνω άπορρίπτω: Άπολλ.Δύσιμ.Συντ.145,20' παθ. άπορρίπτωσι, άχρηστεύομαι: Διον. Άλ.Συντ.20' ούτοι γε [οί δόκιμοι] παραδειγμασμένας έχοντες τάς άλόγους [συλλαβίδας], ώστε μη πολύ διαφέρει ενίους τών τραχιών' 2) καταδιώκω: Γλωσσ.

παραδιώκω δημ. άποδιώκω, ιδίωκω: Πολ.Λιτ.Έκλ.Τρογ.223,17' μη με μαλώνης, βρέ σουλι, και μη με παραδιώνης.

παραδογματίζω μον. πρεσβεύω, δέχομαι φευδή δόγματα: Παχυμ.Γ'63B' όσαίτα τά επίτιμία έπάξει τώ παραδογματίσαντι.

παραδοουλειά (ή) δημ. έπιχείρησις ή άσχοκία έπικερδής, που φέρνει παράδες: έχει να κάμω όλα με παραδοουλειές.

παραδολεαχά-έω φλυαρώ παρεμβλήτως, παρεμβάλλω έν σοβαρώ λόγω φλυαρίας: Πλούτ.Ήθ.639C' τόν πρεσβύτην έν τώ άπακρίνεσθαι παραδολεαχούνα' παθ. λέγομαι ά έν παρόδω, παρεμβλήτως: Ίάμβλ.Νικ.Άριθμ.68E' ταύτα ούκ άσκόπως παρηδολεαχήσθω.

παραδολόγος (ί) δημ. ό άποβλέπων εις τό χρήςμα έν παντί, ά. παραδόπιστος, παραδομάχος: Βλαστ.Συνμ.229' έν λ. φιλόργυρος.

παραδολώνιον (τό) νεώτ. ναυτ. παρίστιον έκπετανύμενον εις τό άκροκέραιον του δόλωνος βλ.λ., ά. κουρτελάσα τής γάμπας.

παραδόμαχος (ί) δημ. παραδολόγος βλ.λ.

παραδοξά μτγν. καθιστώ τή περίφημον, άξιοθαύμαστον, έκτακτον, έκπληκτικόν: ΠΔ Μαικ.2,3,30' τόν κύριον εύλόγων τόν παραδοξάζοντα τόν έαυτού τόπον' || δημ. καθιστώ τι περιλάλητον διά τό μέγεθος αυτού: αút.Δευτ.28,59' παραδοξάσαι κύριος τάς πληγάς σου και τάς πληγάς του σπέρματός σου' 2) θέτω διακριτικόν τή σημεϊον προς διάκρισιν τινος, διακρίνω, ξεχωρίζω κατά: αút.Έφ.9,4' και παραδοξάσω.. ανά μέσον τών κτηνών, αút.Έφ.8,22' παραδοξάσω έν τή ήμέρα εκείνη τήν γήν Γεσέμ.

παραδοξασμός (ί) μτγν. άντικείμενον θαυμασμού: Σύμμ.ΠΔ'Ήσ.9,6.

παραδοξία (ή) μτγν. παραδοξότης: Στράβ.1,2,29' παραδοξίαν έχειν τινά, αút.11,11,5' τό απάνιον ποιεί τήν παραδοξίαν.

παραδοξογράφος μον. κ. νεώτ. ό παραδόξα, θαυμαστά πράγματα γράφων: Τζέτζ.Χιλ.2,151' || νεώτ. συγγραφεύς παραδόξων, άπιθανών, φαντασιωδών πραγμάτων, ιδ. έν ιστορίω.

παραδοξοειδής-αύς-ές μον. ό παραδόξω όμοιος, παράδοξος, παράξενος, ύπερθ. παραδοξοειδέστατος-η-ον: Στουδ.Θεόδ.725' παραδοξοειδέστατε βάτε.

παραδοξολόγημα-ατος (τό) μον. κ. νεώτ. παραδοξολογία βλ.λ.: Τζέτζ.Λυκοφ.385' ιδ.γρ. άντί παραδοξολογία).

παραδοξολογία (ή) μον. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. τό λέγειν, διηγείσθαι παράδοξα, θαυμαστά, έκπληκτικά πράγματα: Αϊσχίν.3,132' εις παραδοξολογίαν τοις έσοόμενοις [μεθ' ήμάς] έφυμεν' πρβλ. Πολύδ.8,3,7,6, πιβ. έν Φιλόδ.Ποιημ.5,33' [ήληθ.] || νεώτ. τό διηγείσθαι ή περιγράφειν περιέργια, άπιθανα, φαντασιώδη πράγματα' 2) ή τών θαυμαστών, έκπληκτικών άγάπη ή χρήσις: Πλούτ.Ήθ.1071D, Συμπλκ.Φυσ.50,26.

παραδοξολόγος (ί) μτγν. κ. νεώτ. ό λέγων, άφηγούμενος παράδοξα, θαυμαστά, έκπληκτικά πράγματα: Γαλ.2,356' γάπτα τε και παραδοξολόγαν, Διογ.Λ8,72' || νεώτ. ό άφηγούμενος άπίθανα, άπίστευτα, παραξένα πράγματα' όμ. ό έπίτιδες χάριν έντυπώσεως παραδοξολόγων.

παραδοξολογώ-έω μτγν. κ. νεώτ. λέγω, άφηγομαι παράδοξα ή άπίστευτα πράγματα: Στράβ.

13,4,5' παραδοξολογούντες μάλλον ή άληθειώντες, Διδό.Σ1,69' προκρίναντες τής άληθείας τό παραδοξολογείν και μύθος πλάττειν, Γέριν.16,27, Φιλ.2,501' τουτο δε παραδοξολογούντος μάλλον έστιν ή άληθινόντος' || όμιλώ με παραδοξολογίας: Συμπλκ.Φυσ.50,27, 'Αρρ.Έπικτ.2,22,13' παραδοξολογείν περί τινος' ένομ. ει: αút.4,1,125' || παθ. παραδοξολογείται παράδοξα, θαυμαστά λέγονται: Στράβ.5,4,9' πολλά παραδοξολογείται, Διδό.Σ1,42' τά περί τόν Νείλιον παραδοξολογούμενα' || νεώτ. λέγω παραξενιές, άπίθανα, φαντασιώδη πράγματα' όμ. εύφωολογώ λέγων παράδοξα, άλλόκοτα και προκαλούντα τόν γέλωτα πράγματα.

παραδοξοζονικός-ου (ί) μτγν. ό ποράδοξον, έκπληκτικόν νήην κατάγων, ειδή. έπί άθλητών: Πλούτ.Σύγκρ.Κίμ.Λούκ.2' ώσπερ τών άθλητών τούς ήμέρα μιά πάλη και παγκρατίω στεφανουμένους έχει τινι παραδοξοζονικός καλοῦσι.

παραδοξοποιία (ή) μτγν. κ. μον. τό παράδοξα, θαυμαστά ποιείν: Ίω.Χρυσ.5,387' ή του Δεσπότου παραδοξοποιία, Εύσ.Εύαγγ.Άν.91C' θαυμασιόσι έργοις και παραδοξοποιίαις, Μηναι.3,3' Συνεξ. έπει ούν τή παραδοξοποιία ταύτη πολλοί έπίστευσαν τώ Χριστώ.

παραδοξοποιός (ί) μτγν. ό παράδοξα, θαυματοποιών, ό θαυματοουργός: Γαλ.14,641' ού μόνον με παραδοξαλόγον, αλλά και παραδοξοποιόν έπίσπευ κληθῆναι, Καμεν.352E' μεθ' οίας παραδοξοποιου δύναμωσ.

παραδοξοποιώ-έω μτγν. ποιώ παράδοξα, θαυμαστά πράγματα, θαυματούργω: Βασ.Σελ.340C, Εύσ.Εύαγγ.Άν.165D' μεγαλουργώ και παραδοξοποιώ ως θεός.

παράδοξος-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό παρ' δόξαν, άπροσδόκητος, άπίστευτος, παράξενος: Πλάτ.Πολ.4,72A' παράδοξος λόγος, αút.Πολιτ.281A' παρ'δόξόν τε και φευδός, Ξεν.Κ17,2,6' πάνυ γάρ παράδοξα λέγειν, Δημ.780' εκ του παραδόξου και παραλόγου, Θεόδωρ.Χαρ.1,6' παράδοξόν μοι τό πράγμα,Μέν.593' πολλά ποιικίλλει χρόνος παράδοξα και θαυμαστά, Διδό.Σ4,56' πράξιν έπιτελέεσθαι παράδοξον και μνήμησιν άξιαν, Μηναι.12,25' Ψδ.9' μυστήριον ζένον όρω και παράδοξον' κτ. άντίθ. προς τό ένδοξος. Πλούτ.Πομπ.14' τό ένδοξον εκ του παραδόξου θηρώμενος' συγκρ. παραδοξότερος: Φιλόδ.Μουσ.72E, Πλωτίν.4,9,2' ύπερθ. -ότατος: ΠΔ Σοφ.Σα.16,17' τό γάρ παραδοξότερα, έν τώ.. ύδατι πλείον ένήργει τό πύρ' || ό πληθ. του ούδ. παράδοξα ως ούσ.' || φιλοσ. παράδοξον κτ. τούς Στωϊκούς, πάν τή προσπίπτον εις τόν ύγιά νούν ως άντιφατικόν ή άντιφασκόν προς παραδεξιμένους άληθειας: Ήθ.1060B' παράδοξα' 2) έν καλή σμη. άξιοθαύμαστος, θαυμάσιος, ύπεροχος: Πολύδ.1,36,3' έπιφανεις και παράδοξαι πράξεις, Έπιγρ. Άλεξάνδρου τραγωιδου παραδόξω περιδοτικου' || δθ. έπί άθλητών, ό έν μιά ήμέρα νικών εις τέ τήν πάλην και τό παγκράτιον: Άρρ.Έπικτ.2,18,22' χαιρε, παράδοξε, οχι τούς ασπρούς τούτους παίκτας και παγκρατιστάς νικήσας, Έπιγρ. Ι-αθμιονικός παγκρατισταστώ παραδόξω' πρβλ.παραδοξοζονικός' 3) παράδοξα (ένν. ανομώματα) είδος συγγραμμάτων καλλιέργηθεν από τών Άλεξάνδρινών χρόνων και περιγράφον παντός είδους άσυνήθη ή εκ του βίου τών άνθρώπων συμβάντα' 4) νεώτ. φυσ. παράδοξον ύδροστατικόν πείρομα τής ύδροστατικής άποδεικνύον ότι ή πίεσις έπί τού πυθμένος δοχείου τινός Ισοῦται προς τό βάρος ύγρας στήλης έχούσης βάσιν τό έμβαθόν του πυθμένου και ύψος τήν κατακόρυφον απόστασιν αυτού από τής έλευθερας έπιφανείας.

παραδοξότης-πος (ή) μτν. το παραδόξως ποιεῖν τι, ἡ παραξενιά: Θεμιστ. Λόγ. 29, 344C τῆς παραδοξότητος τῶν ἐμῶν ῥημάτων.

παραδοξοφωνία (ή) μσν. παράδοξος φωνή: Εὐστ. 749.

παραδόξως ἔπιρρ. κ. νεώτ. παρὰ προσδοκίαν, ἀπροσδοκίτως, ἐκπληκτικῶς, παράξενα: Αἰσχίν. 2, 40 **παραδόξως** καὶ φιλοσυνθῶνως πρὸς ἕκαστον διελέγτο, Πολύβ. 1, 21, 11 **παραδόξως** διεφύγεν, Διοσκ. 4, 83 ὑπερβ. -ότατα: Δίων Κ 77, 11 **παραδοξότατα** ἐσώθη· ὄμ. -ατάτως: Γαλ. 7, 876.

παραδοξότης-η-ο δημ. ὁ πιστεύων, λατρεύων ὡς μόνον θεὸν τοὺς παρὰδες, τὸ χρῆμα, ὁ καθ' ὑπερβολὴν φιλοχρήματος.

παραδοσκαυλία (ή) δημ. χρηματοθυλάκιον, σακκούλα γιὰ τοὺς παρὰδες, κέμερι, πουγί.

παραδοσπαρχία (ή) νεώτ. θεολ. δοξασία καθ' ἣν αἱ πρῶται γνώσεις τοῦ ἀνθρώπου ἀπεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀμέσως εἰς τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους καὶ διὰ τῆς παραδόσεως εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

παραδοσίμος-ον μτν. ὁ παραδιδόμενος εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὁ ἐκ παραδόσεως γνωριζόμενος, ὁ καθιστάμενος (σεβαστῆ) παραδόσιος: Πολύβ. 6, 54, 2 **καιναποιομένως** . . τῆς ἐπ' ἀρετῆ φήμης γνώριμος . . τοῖς πολλοῖς καὶ **παραδοσίμος** τῆς ἐπιγιγνομένης ἡ τῶν ευεργετησάντων γίνεται **δόξα**, αὐτ. 12, 55 **παραδοσίμος** φήμη· ὁ ἐκ παραδόσεως, ὁ πατροπαράδοτος: Διδό. Σ 4, 56 **παραδοσίμων** . . ἔχων αὐτοὺς ἐκ παλαιῶν χρόνων τὴν τούτων τῶν θεῶν παρουσίαν· ὁ ἡ παραδίδων, μεταβιβάζων τὴν ἀνάμνησίν τιος εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ἀναμνηστικός: Πολύβ. 12, 9 **παραδοσίμος** στήλη· 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὰ **παραδοσίμα** οἱ κατάλογοι τῆς ἀπογραφῆς τῆς περιουσίας· πρβλ. παραδιδῶμι.

παραδοσις-εως (ή) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐγγειρίζειν εἰς χεῖρας τίνος τι: Θουκ. 1, 9 **ἐν ταύ σκηπτραύμα** τῆ **παραδοσι** εἰρηκεν· ὁ γεν. ἡ πράξις τοῦ παραδίδειν, δίδειν τι εἰς τινα ἀνήκον εἰς αὐτόν: Ἀριστ. Πολιτ. 1309a, 10 ἡ **παραδοσις** τῶν χρημάτων, Πάπ. **παραδοσις** σίτου (πωληθέντος), - **παραδοσις** ἔμπορευμάτων, - **παραδοσις** δημοσίων **ἐγγράφων** - **ἐπιταγών**-**συστημένων** ἐπὶ ἀποδείξει· ὁ ὄμ. ἐπὶ διαχειριζομένῳ ἡ χρησιμοποιοῦνται τὸ ἐν τιμὴ ὀφηρεῖσθαι, ἡ ἀπόδοσις τούτου: ἡ **παραδοσις** τοῦ ταμεῖου, ἡ **παραδοσις** τοῦ ἱματισμοῦ παρὰ τῶν στρατιωτῶν· ὁ ἐνοποθεῖσθαι τίνος παρὰ τινα: Ἐπιρρ. ἐν **παραδοσι** **παραλαμβάνειν** ἀεὶ (ἐξ ἀποθεματικού, φυλάσσομενος κεφαλῆσιν)· ὁ μεταβιβάσις διαταγῶν: Αἰλ. Τακτ. 21, 2· ὁ νεώτ. νομ. ἡ ἀπὸ τῆς νομῆς πράγματός τιος παραίτησις ὑπὲρ τοῦ μελλοκτῆτορος καὶ ἡ κτήσις ταύτης ὑπὸ τούτου· 2) ἐπὶ ἀρχῆς, ἀξιώματος, παραχώρησις εἰς τὸν διάδοχον: Πλούτ. Σύγκρ. Νομ. Λυκ. 1 **παραδοσις** τῆς βασιλείας· ὁ ὄμ. νεώτ. ἡ μετὰ τὴν τυπικὴν διατυπώσεων παραχώρησις ἀξιώματος, ὑπηρεσίας, θέσεως εἰς τὸν διάδοχον ἢ προϊστάμενον: κατὰ τὴν **παραδοσίν** ὑπηρεσίας συντάσσονται τὰ πρωτοκόλλα **παραδόσεως** καὶ **παραλαβῆς**· 3) ἡ διὰ τῶν γενεῶν μετάδοσις εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἡθῶν, ἔθιμων, δοξασιῶν, διδασχῶν: Πλάτ. Νόμ. 803A **διδασκαλία** καὶ **παραδοσις** **λεγέσθω** τίνα τρόπον χρῆ **πράττειν** ἕκαστα, Ἀριστ. Σοφ. Ἐλ. 184b, 5 **πραγματίζεται** αἱ ἐκ **παραδόσεως** ἠρξάνται, Πολύβ. 12, 6, 1 **πρὸς** . . Σικελοὺς πάντας **εἶχον** ἐν **παραδόσει** (συνθηκάσει)· ὁ διδασχῆ, διδασκαλία: Πάδ Μάρκ. 7, 13 **ἀκουρόντες** τὸν λόγον τῶν θεοῦ τῆς **παραδόσει** ἡμῶν· 4) τὸ σύνολον τῶν κληρονομικῶν διὰ μέσου τῶν γενεῶν μεταβιβαζομένων, τὰ παραδοδεόμενα, τὰ πατροπαράδοτα: ΚΔ Ματθ. 15, 2 ἡ **παραδοσις** τῶν πρε-

σβυτέρων, αὐτ. Μάρκ. 7, 3, Δαμάσκ. Ἀρχ. 265 αἱ **παραδοσις** τῶν θεῶν καὶ τῶν θείων ἀνδρῶν· ὁ νεώτ. φρ. ἐκ **παραδόσεως** ἡ κατὰ παράδοσιν κληρονομικῶς, πατροπαράδοτα: οἱ Ἕλληνας εἶναι φιλόξενοι κατὰ παράδοσιν· ὁ γραμμ. Ἐλληνικὴ **παραδοσις** οἱ παραδοδεόμενοι τύποι τῆς ἑλλ. γλώσσης: Ἀπολλ. Δύσκ. Σινδ. 213, 13· ὁ ὄμ. ἐν τῇ κριτ. τῶν κειμένων· ΕΜ 815, 18 «ἡ τῶν γραμματικῶν μαρτυρία»: Δημήτρ. Αδκ. 1012, 34 **παρὰ τὴν παραδοσίν γραφέειν** πρβλ. ΕΜ 240, 4· ὁ νεώτ. λαογρ. **παραδοσις** ὄρ. δηλῶν τὰς μυθικὰς διηγήσεις τὰς πλατουμενάς παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ συνδοδεόμενας πρὸς ὠρισμένα φυσικὰ φαινόμενα, ὄντα, τόπους ἢ καὶ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ πρόσωπα καὶ πιστευόμενας ὡς ἀληθεῖς: Πολύβ. 11, 1 **παραδοσις** τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ· ὁ νεώτ. δογματ. (ἱερά) **παραδοσις** ἡ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐτέρα τῶν πηγῶν τοῦ θείου λόγου, ἠτις Ἰσώκυρος οὐσα πρὸς τὴν Ἁγίαν γραφὴν περιλαμβάνει διδάγματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων ἐνδεῶς ἐν ἐκείνῃ φερόμενα ἢ διὰ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας σωζόμενα καὶ συμπληροῦντα τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν· 5) **μετάδοσις** γνώσεων, ἐκθεσίας, διδασκαλία: Ἡρών Βελοπ. 73, 12 **δυσί** πᾶσιν **εὐπαρακολούθηται** γενήται ἡ **παραδοσις**, Φιλόδ. Ρητ. 1, 78S **παραδοσις** καὶ **παρρηγία**, Διοσκ. Προοίμ. 1 ἡ **βοτανικὴ παραδοσις** ἡ διδασκαλία περὶ βοτανῶν, τὸ μάθημα τῆς βοτανικῆς· ὁ νεώτ. τακτικὴ διδασκαλία μαθήματος, ἰδ. ἐν ταῖς ἀνωτάταις σχολαῖς κ. δὴ κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὰ φροντιστήρια καὶ τὸς ἀσκήσεις: αἱ **παραδοσις** τῆς **φιλοσοφίας** - τῆς **ἀνατομικῆς**· ὁ μτν. ὑπολογισμός, λογαριασμός: Ἀμμών. Ἄλ. ἐν Πορφ. 38, 10 **σύντομος παραδοσις**· 6) ἡ εἰς χεῖρας, τὴν ἐξουσίαν καὶ δικαίωμα τίνος παραδοσις τόπου ἢ προσώπων· κ. ἰδ. ἡ ἀνευ ἡττις εἰς ἐχθρόν ὑποταγῆ, ὑπαδούλωσις ἐν ἀντίθ. πρὸς τὴν κατὰ κράτος τοιαύτην: Θουκ. 3, 53 τὴν **μὲν παραδοσίν** τῆς πόλεως, **πιστεύσαντες** ἡμῖν **ἐποιήσαμεθα**, Πολύβ. 8, 25, 5 (πόλει) **εἰληφότας** . . τὰς **μὲν κατὰ κράτος** τὰς **δὲ** ἐκ **παραδόσεως**, ὁ θάνατος εἶναι πρατιμότερος τῆς **παραδόσεως** εἰς τὸν ἐχθρόν· 7) ἡ πρὸς τιμωρίαν ὑπαγωγὴ τίνος εἰς χεῖρας τῶν ἐντεταλμένων ταύτην: Ἰσοκρ. 17, 16 οὕτω **σφῶδρ** ἔφευγε τὴν **βάσαναν**, ὡστε περὶ μὲν τῆς **παραδόσεως** αὐκ ἠθέλει αὐτοῖς **πειθεσθαι**, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 7, 36 **παραδοσις** ἐπὶ **θανάτῳ** ἱερῶν θανάτωνσινι.

παραδοτή-ου (ή) μσν. κ. νεώτ. ὁ παραδίδων, ὁ κληροδοτήσας τι: Εὐστ. 629 **παραδοτὰ** ἀγίνωται τῆς καθ' ἡμᾶς **πίστεως**· 2) **προδότης**: Ἀνδρ. Κρ. 33· 3) **νεώτ.** ὁ παραδίδων τι εἰς ἄλλον: ὁ **παραδοτὴς** ταῦ **ἐγγράφου**.

παραδοτός-ή-όν ὁ δυνάμενος νὰ παραδοθῆ, μεταδοθῆ, διδακτὸς: Πλάτ. Μέν. 93B οὐ **παραδοτόν** ταῦτο ἀνθρώπου οὐδὲ **παραληπτόν** ἄλλω **παρ'** ἄλλω, Φιλόδ. Ρητ. 1, 365S, Διογ. Λ 4, 12.

παραδουλεύτης (ή) δημ. ὁ παρὰ τιμὴ ἐργαζόμενος ἐπ' ἀμοιβῆ, ὁ προσδοθῶν, ἀ τὰς δευτερευούσας ἐργασίας ἐκτελεῖν· ὁ συνηθέστ. θηλ. **παραδουλεύτρια** γυνὴ βοηθοῦσα ἐπ' ἀμοιβῆ τὴν οἰκοκυρῶν εἰς δευτερευόντα ἔργα, οὐκ συνεχῶς, ἀλλὰ κατὰ περίστασιν.

παραδουλεύτης (οἰ) δημ. βοηθητικαὶ ἀσχολαίαι, ὑπηρετικαὶ, δευτερευόντα ἔργασια: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 64 σκλάδα ατῶν ἐσπερίων τὰ παλάτια **παραδουλεύει** κἢ ἡ στόχασι **μου** **κάνει**· πρβλ. **παραδουλεύτης**, **παραδουλεύτρια**.

παραδουνάβιος-αν νεώτ. ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν Δουναβίον ὑπάρχων ἢ συμβαίνων: **παραδουνάβιοι** **χώροι**, - **παραδουνάβιας** ἡγεμονία, - **παραδουνάβια** ἐπεισόδια.

παραδοχος (ή); δημ., θηλ. -άχα ὁ ἔχων παρὰδες, πλάσιος, ἄ. παραλής.

παραδοχή (ή) κ. νεώτ. τὸ παραδέχεσθαι, λαμβάνειν τ., ἀποδοχή, παραλαβή: Ἐπίκ. Φύσ. 908, 4, Ὀρειδ. 22, 7, παραδοχή ἀπερμάτας' πρβλ. Πλούτ. Ἡθ. 1066F, Σωμ. 1, 55' || ἐπί τοῦ νόου, ἀντίληψις: Φιλῶδ. Σημ. 22'.

2) ἡ παρὰ τῶν προγόνων κληρονομία, τὰ παραλήφθητα ἦθη, ἔθιμα κττ., ἡ παρὰδοσις βλ. λ. 4): Εὐρ. Βάκχ. 201 πατρίους παραδοχὰς ἄς θ' ὀμηλικὰς χρόνω κεκτήμεθα, Ἰησοῦδ. π. Στοδ. 4, 1, 95, Σέξτ. Ἐπιρ. Πυρρ. 1, 146 κοινή παραδοχή, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 168, 9 παραδοχή ἑλληνισμοῦ: 3) ἐπιδοκιμασία, συγκατάθεσις εἰς τι: Πλούτ. 1, 1, 1 ἄρειαι καὶ παραδοχὰν τῶν τοιοῦτων ὑπομνημάτων, Ἰεροκλ. Χρ. Ἐπ. 18, 459M: 4) γραμμ. ἡ ἀποδοχὴ χρῆσεως τινος: Ἀπολλ. Δύσκ. Σεντ. 57, 6 ἐν παραδοχῇ τοῦ ἄρθρου γενέσθαι: 5) ἐγγράφη προσώπων φενομένων ἀποδεκτῶν εἰς τι εἰς τὸν ἱσχητικὸν κατάλογον: Πλάτ. παραδοχῇ τῶν ἀπὸ τοῦ γυμνασίου: 6) ἐπιτρεπομένη πλάτως ἡ ἔκπτωσις: Πλάτ.

παραδοχικός -ή-όν πάπ. πθ. ὁ γενικὸς παραδε-δμένος, νόμιμος, ἐπι μέτρων: σίτον καθαρὸν μέτροις παραδοχικός.

παραδοχίμος-ον πάπ. ὁ κληρονομικός: παραδοχίμοι ἱερεῖς.

παραδοχεῖν ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ παραδαρ-θάνω βλ. λ.

παραδοχεῖν ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ παρατρέχω. **παραδοχίμω** μαν. καθιστῶ τὸ δομιύτερον, παροξύω: Θεοφύλ. Σ 69, 1 ὡς τὰ ταῦ λόγου περιεδοῦναι τρανέστερον, παραδοχίμωτο τὸ πολέμιον, αὐτ. 155, 3.

παραδρομα μαν. ἔξω τοῦ δρόμου, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ καὶ κανονικοῦ, ἀτόπως, ἀπρεπῶς, ἄ. παρὰστρατα: Κορ. Ἀτ. 4A, 105 ἐν λ. δρόμος.

παραδρομάδην ἐπίρρ. μτγν. ἐν παρὸδω, παρέργως: Ὀρφ. 858 παραδρομάδην ἀγορευσῶ οἷά περ. . Μινύαι πάθον.

παραδρομάξ-ακος (ὸ) πάπ. ἐπευδύτης, μαν-θύας: ὁ λευκὸς μου παραδρομάξ.

παραδρομή (ή) κ. μαν. κ. νεώτ. τὸ τρέχειν παρὰ τὸ πλεονῶν τινος, τὸ ἀνοδεύειν προθύμως καὶ περιποικίσειν τινα' ὀθ. κτ. συνεκτ. οἱ οὗτω παρατρέχοντες: Ποσειδῶν. 7J παραδρομή καλῶν (σημῶν) κολλῶν περιποικιουμένων τινά' || ἀσολουθία, συνοδοία, ἀκόλουθοι: ΚΔ Μακκ. 23, 28 μετὰ πολλὰς παραδρομῆς: 2) δίδοσις, διάδοσις διὰ τινος, πέρασμα ἀνάμει' ἀπὸ κάποιου: Πλούτ. Ἀλέξ. 17 ἡ . . τῆς Παμφυλίας παραδρομῆ πολλὰς γέγονε τῶν Ἰσταρικῶν ὑπόθεσις γραφικῆ': 3) μτ. προθ. ἐν παραδρομῇ ἐν παρὸδω: Ἀριστ. Πολιτ. 1336b, 24 ἐν παραδρομῇ τοῦτον πεποιήμεθα τὸν λόγον' ὅμ. ἐκ παραδρομῆς: Παλύδ. 21, 34, 2 οὐκ ἀξίος ἐστίν ἐκ παραδρομῆς, ἀλλὰ μετ' ἐπιτάσεως τυχεῖν τῆς ἀρμοζούσης μνήμης || ὄμ. νεώτ. ἐκ παραδρομῆς ἐξ ἀβελφίας, ἐξ ἀπροσεξίας: 4) μαν. ἐπὶ χρόνου, παρέλευσις, πέρασμα: Ἀνν. Κομν. 2, 121 μετὰ παραδρομῆς ἑνιαυτοῦ, Διήγ. Ἀχιλλ. 65 μετὰ δὲ τὴν παραδρομὴν ταύτων τῶν δέκα χρόνων, Αἰδ. Ροδ. 1021 τὴν παραδρομὴν τῶν ἡμερῶν τσαούτων.

παραδρομῆ-ιδος μτγν. τόπος ἀναφυγῆς, ἀναπνοῆς καθαροῦ ἀέρος, περιπατος: Βιτρ. 5, 11, 4, Ἐπιγρ. τὴν παρούσαν τῆ οἰκία παραδρομίδα.

παραδρομος-ον ὁ δ' οὐ δύναται τις νὰ διέλθῃ ὡς οὗσ. παρὰδρομα (τὰ) διάμεσα διαστήματα, ἀνοίγματα: Ξεν. Κυν. 6, 9 ἐν πᾶσι τόποις διαστήματα λιπῶν πρὸς τὰς διαδρομὰς ἄ καλεῖται παρὰδρομα: 2) ὁ κατὰ μῆκος τρέχων, ἐκτενέομενος, ποῦ ἀπλώνεται πλάϊ σὲ κάτι: Στοδ. 67 παρὰδρομος θίς, Κλήμ. Ἀλ. 270.

παραδρομῆ-άω κ. παραδρομιζω δημ. ἐκφεύγω τοῦ κανονικοῦ δρόμου, ἐκτρέπομαι, παρεκτρέπομαι, ἄ. παραπατῶ: Βλαστ. Σύνμ.

παραδρόντω μτγν. σχίζω, ξεγδέρνω: Λιδάν. Μελ. 28, 12 τὰ λαῖα παραδρόνθηται τοῦ σώματος.

παραδρῶ-άω μτ. ὄστ. ὑπηρετῶ πλῆστον τινός, ἐξυπηρετῶ τινα: Ὀδ. Ο 324 οἷά τε ταῖς ἀγαθοῖς παραδρῶσαι (ἀντι-ὄσι) χέρτες.

παραδυναστεία (ή) μsn. τὸ παρὰ τινι δυναστεύειν, βασιλεύειν, συμβασιλεία: Νικ. Χων. 299, 11.

παραδυνάστευσις-εως (ή) μsn. παραδυναστεία βλ. λ.: Νικ. Χων. 14, 13.

παραδυναστεύω βασιλεύω παρὰ τινι ἢ μετὰ τινος, συμβασιλεύω: Θουκ. 2, 97 δῶρα . . προσεφέροτο . . οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραδυναστεύουσι, Δίων Κ 53, 19 τὰν αἰεὶ κρατούντων τῶν τε παραδυναστευόντων: 2) ἔχω μεγάλην ἰσχὴν ἢ ἐπιρροὴν πλῆστον τινός: Δίων Κ 75, 14, Ἰουλ. Μισ. 365A, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 257 ἴνα, οἱ δυναστεύοντες τὸ ἀκέρεστον τουτὶ τοῦ δυνάστου πάθος παραμυθίσονται.

παραδύνω παραδύομαι βλ. λ.: Ἀριστ. Πρ. 925b, 4.

παραδύομαι μέσ. μτ. ἀμθ. ἐνεργ., ἄορ. παρέδω, παρκα. παραδέδικα, λάθρα διέρχομαι ἢ παρέρχομαι, γλιστρῶ ἀνάμει' ἀπὸ κάποιου: Ἰλ. Ο 416 ταῦτα . . τεχνήσομαι . . στενωπῶ ἐν ὀδῷ παραδύμενοι, Ἀριστ. Ἐκκλ. 55 ἐκδρῶσα παρέδω || ὑπεισθόμοι, εἰσέρχομαι λάθρα, τρυπῶν: Ἀρχύτ. Ι παραδύεσθαι εἰς τὴν ἄκασάν, Δημ. 252 ὄτε πρῶτον ἐκαίνοσ εἰς Πελοπόννησον παραδύετο, Πλάτ. Πολ. 424F ἡ παρανομία . . λαμβάνει παραδύομένην, αὐτ. Πολ. 421E εἰς τὴν πόλιν παραδύναται πρβλ. Αἰσχίν. 3, 37 παραδέδικα || παραδύομαι ἐπὶ τινι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.: Δημ. 608.

παραδύσις-εως (ή) παρεἰσθυσις, τὸ νὰ τρυπῶσθαι κινεῖσι κρυφὰ κάποιου: Δημ. 219 παραδύσις κατὰ μικρὸν, Πλούτ. Ἡθ. 727A παραδύσεις διδόναι τισι, Ἰώσ. ΠΙ 3, 7, 9 αἰ τῶν Ἰουδαίων παραδύσεις, αὐτ. 4, 7, 4 βέλουσ παραδύσεις.

παραδῶ κ. παραδῶθε ἐπίρρ. δημ. τοπ. ἐπὶ στάσεως κ. κινήσεως, πλησιέστερον πρὸς τὰ ἐδῶ, πθ. δῶ: τὸ σπῆτι μου εἶναι παραδῶθε ἀπὸ τῆν πλατείᾳ, - ἐλα παραδῶ, - κάμει παραδῶθε.

παραδῶνω δημ. ὁ. τ. τοῦ παραδῶν βλ. λ.

παραδῶσιω ἔφετ. τοῦ παραδῶσιωμ, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ παραδῶσιω: Θουκ. 4, 2B γυνοῦ δὲ τῷ ὄντι παραδῶσιεῖντα ἀνεχώρει (πθ. -δοσ-ι).

παραδῶσιω ὄδω παρὰ τινι ἢ εἰς τινα: Ὀδ. Χ 348 ἔοικα δὲ τοῦ παραεἰδῶν ὡστε θεῶ.

παραεἶρω παραλύω, ξεστρίβω, ξεθιδῶνω, μφ. ἐπὶ τῶν φρενῶν: Ἀρχιλ. 94 τίς σὰς παρήρειεν φρένας; Ὀππ. Ἀλ. 4, 19 ὄσαε τε κοιλῆναι παρὰ τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι μαινομένην: 2) παθ. κρέμαμαι ἀπὸ τοῦ ἐνός μέρους: Ἰλ. ΠΙ 341 παρήρηθη δὲ κάρη, ὑπέλυτο δὲ γυῖα.

παραεἶρομαι μτγν. παθ. αὐξάνομαι παρὰ τινι, μεγαλῶν κοντά, δίπλα σὲ κάποιον: Νικ. Ἐπρ. δὶ πολλὰ γὰρ λιβάσιον παραεἶρεται (ἡ καλῶς μνησθ.).

παραεἶρεσις-ιδος (ή) Ἐπιγρ. κ. παραεἶρεσις -πλίνθος ἐπὶ τοῦ ἐπικινοῦσι πλαισίου ἀετώματος.

παραεἶρα (ή) δημ. μεγάλη ζόλη, σύγκυσις, ἀταξία, ταραχή, διαθορούθησις: Βιζυην. 93 ἄλῃες κὶ ἀρρωστῆσι θὰ τῆς πάρουσι τὰ λοιπὰ (τῆς κόρης) καὶ θὰ τοῦ μείνω μόνῃ ἡ παραεἶρα, Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 42 λαφροκαυτῶς τὸ χεῖρ, σάν τοῦ ἀναίρου νὰ διώχνῃσ ἀπὸ σὲ τὴν παραεἶρα, παροιμ. ὁ λύκος στὴν παραεἶρα χαιρέται.

παραεἶριζω μsn. κ. δημ. ζαλιζω, σκοτιζω καθ' ὑπερβολήν || μέσ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκοτοδίνης, ζαλιζομαι ὑπερβολικὰ: Ἐρωτόκρ. 2, 1436 γιὰτὶ παραεἶριζθηκε κὶ εἶναι νὰ πιθ. φαρμάκῃ || κτ. ἐπὲκτ. βασιονίζω, στενοχωρῶ ὑπερμέτρως

παρασκοιζώ : με παραζάλισες με τις ένοχλήσεις σου.

παραζάλισμα [τό] δημ. ή πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραζάλισης ἢ σκοποδινίας· || δθ. συνενδ. ἢ υπερβολικὴ ἐνόχλησις.

παραζευθικός ἢ ἄν νεώτ. ἄστρον. ὁ παρὰ τὸ σημείον τοῦ ζευθῖ βλ.λ. κείμενος.

παραζεσταινω δημ., παθ. -αίνομαι, μτχ. παρακ. παραζεσταιμένος, θερμαίνω, ζεσταινω καθ' ὑπερβολήν, παθ. θερμαίνομαι καθ' ὑπερβολήν.

παραζεύγνυμι κ. παραζεύγνυω, παθ. ἄορ. β' παραζέγνυη [Ἐπικ.ἀπ.59], ζεύγνυμι παρὰ τι, θέτω ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγὸν μετὰ τινος, ζεύω μαζί με κάποιον· || δθ. μτφ. τοποθετῶ πολύ κοντὰ σὲ κάποιον : Εὐρ. Ἰων 22 φρουρῶν παραζεύξασα φύλακε σῶματός [τοποθετήσασα δύο φρουρούς ἐκατέρωθεν], Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,62 δημοσίως αὐτοῖς δύο θεράποντας παραζεύξας, Πλούτ. ἠθ.2381 :

Λυκαίργος παρέζευξε τὴν κατὰ πόλεμον ἀσκήσι τὴν φιλορυσίαν· 2) μτφ. συζεύγνυμι τινά μετὰ τινος, ζευγαρώνω, παντρεύω : Εὐρ.ἀπ.520 χρῆσθ' πονηρὸν λέκτρον παραζεύγνυνα· || παθ. γίνομαι ζευγάρι με κάποιον, παντρεύομαι : αὐτ.ἀπ. 1055,2 γυνὴ ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα καὶ σῶζει δόμου·

3) γεν. παραζεύγνυμι τί τινι ἐνὶ πρὸς μετὰ τινος, ζευγαρώνω, συντροφίζω : Φιλδ.Μουσα.71Κ. ραβ. ἰσραὴλ μετὰ τινος εἰς τί ἔργον, γίνομαι σύντροφος μετὰ κάποιου σὲ κάτι : Δημ.Προσίμ.55 παραζεύγμενοι σφίσι ἐξ ἰδιωτῶν σπουδαίων καὶ δικαίων ἀνδρῶν, Πλάτ. ὀ υπηρέται παραζεύχθησαν μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας ἄχρις οὐ πληρώσασι.

παραζεύξεις-εως [ή] μτγν. ἡ παρὰ τι, μετὰ τινος ζεύξις, σύζευξις, τὸ ζευγαρώμα : Πλούτ. ἠθ. 1109F [ἀτόμων] συμμύξει καὶ παραζεύξει, Ψχρυσ 9,925D τῆς τῶν δογμάτων παραζεύξεως.

παραζέω μτγν. μτθ. βράζω ἐκ νεοῦ τι, ζαναβράζω : Γαλ.14,464 παραζέειν τὸ βρῆσ.

παραζήλω-ώω μτγν. κινῶ, προκαλῶ τινα εἰς ζήλοισιν, κάμνω νῶ ζηλοτυπῆση κάποιος : ΠΔ Βασ.3,14,22 καὶ παραζήλωσαν αὐτὸν ἐν πᾶσιν οἷς ἐπαίσηον ὁ πατέρας, αὐτ. Δευτ.32,21· 2) ἄμτθ. παραζήλω ἔν τινι δυσανασχετῶ, δυσαρεστοῦμαι διὰ τί : αὐτ.Ψαλμ.36,1 μὴ παραζήλω ἐν πονηρευομένοις· 3) κινούμαι, παρακινούμαι εἰς ζῆλον : Σουῖδ. ἰέν λ. Ἀστυάνασσι ἦν ὑπερτον παραζήλωσαν Φιλαινίς καὶ Ἐλεφαντίνη.

παραζήλωσις-εως [ή] μτγν. ζῆλος, ἀμιλλα : Φιλ.2,422 τοῦ χειροθέουσι ἅμα καὶ φιλοδοσιπότη τοῦ παραζήλωσει, Σύμμ.ΠΔ'εζ.8,3 ἐκτύπωμα παραζήλωσεως, Ἰω.Χρυσ.1,693D τὴν ἐκ παραζήλωσεως . διόρθωσιν.

παραζητώ-έω μτγν. ἐρευνῶ, ἀναζητῶ ἐσφαλμένως : Μάρκ. Αὐρ.12,5 τοῦτο παραζητῶν δικαιολογῆ πρὸς τὸν θεόν.

παραζιγανεύω μσν. δημ. ἄδικω, δι' ἀπάτης βλάπτω, ζημιῶ' δθ. γεν. βλάπτω, μειώνω : Ἐρωτ.κρ.4,1734 τ' ἄλογο τοῦ Ρωτόκριτου τὸν παραζιγανεύγει.

παραζιγνῆ [ή] πάπ. ὑπηρεσία μεταφορῶν.

παραζύγι [τό] δημ. ἀντιζύγιον βλ.λ. : Βλαστ. Συμμ. 82 ἐν λ. ζύγι.

παραζυμωτής-αῖ [τό] μσν. βοηθός, παραγυιός τοῦ ζυματοῦ : Πρόδρ.1,174 ἀν ἦμον παραζυμωτής . . μαγίσιου, προφούρνια νά χόρταινα.

παραζυφ-γοσι [ή] ὁ παρὰ τι, μετὰ τινος ἐζεύγμενος· || μτφ. παραζυφ[εσι] ὑπεράριθμοι : Ἀριστ. Πολιτ.1265b,4 μερίζεσθαι τὰς οὐσίας εἰς ὀποσσανῶν πλήθος, τότε δὲ ἀδικαιρέτων οὐσῶν ἀνάγκη τοῦ παραζυφ[ε] μὴδὲν ἔχειν.

παραζώ-ώω μτγν. ζῶ πλησίον τινός, ὡς ἐξάρτημα, παράρτημα τινός : Πλούτ. ἠθ.6,72Ξ ψυχῆ τῷ

σώματι παραζώσα· 2) ἀπολ. ζῶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀσχολίας ἢ ὀράσεως : Ἀναξονδρ.2,4 οὕτω παρῆζων κοῦκ ἔξων [δηλ. μόνο πού ἦμον ἀτὴ ζωή]· || δθ. ζῶ κακῶς, φευτεζῶ : Πλούτ. ἠθ.2, 13Α ζῆν οὐ παραζῆν προσήκε.

παραζωγράφω-έω μτγν. ζωγραφίζω πλησίον τινός ἢ ἐν τῇ αὐτῇ εἰκόνι μετὰ τινός : Ἀπ.Μιθρ.117 αἱ παρῆζον αἱ συναποθανόντες αὐτῷ ἔθνομα παραζωγράφοντο, Τζέτ.Χιλ.12,561 τρίχας παραζωγράφησεν τὰς κάτω βλεφαρίσιν· || μτφ. ἀπεικονίζω, δίδω τὴν εἰκόνα : Εὐστ.Πον.84,20 κόλακος παραζωγραφοῦντος οὐ μόναν τὸν ἔξω ἀνθρώπον ἀλλὰ καὶ τὸν ἐντὸς.

παραζώνη [ή] μτγν. ζώνη : ΠΔ Βασ.2,18,11 δεδώκεν σοι δέκα ἀργυρίων καὶ παραζώνην μίαν.

παραζωνίδιον [τό] μτγν. ἐγγεγραμμένον ἐξηρημένον παρὰ τὴν ζώνην : Ποσειδων.2J παραζωνιδία καὶ λογαρία ἀνεληφότες

παραζώνιον [τό] πάπ παραζωνιδιον βλ.λ.

παραζώννυμι κ. παραζώννυω ἄναρτο, κρεμῶ τί παρὰ τὴν ζώνην, ζῶνω στῆ μέση κάτι : Πλάτ. Πολ.553C ἀνίκαικας παραζώννυνα· || μέσ φέρω, φορῶ κατὰ τὴν ζώνην τι, εἶμαι ζωσμένος κάτι : Διον. Ἀλ.Ρωμ.2,70 ἔξιος παραζώννυσσεται, Πλούτ. Ἀντ.79 παραζωσμένη γὰρ ἐτύγχανε τί τῶν ληστρικῶν ἐφιθίδων, Δίων.Χρ.439Α παρεζώστο μάχαιραν μεγάλην· 2) καλύπτω τὴν πλευρὰν τινος, ἐπι νεφῶν καλυπτότων τὸ πλευρὸν ὄρους : Θεόδωρ.Σημ.51 δταν τὰ νέφη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτὰ [τὰ ὄρη] παραζώννυν.

παραζώσματος-ατος [τό] γλῶσσα. τὸ ἄκρον ἄξονος.

παραζωστρίς-ίδος [ή] ἠσ. «παραζώνιον» βλ.λ.

παραθαλαμίδι [τό] δημ. βαρθαλαμίδι βλ.λ.

παραθαλασσίδιος-ος παρ. παραθαλασσιός βλ.λ. : Θουκ.6,62 ἦν δὲ παραθαλασσίδιον (τὸ πόλισμα), Δίων Κ 54,9 πλήν παραθαλασσιῶν τινῶν.

παραθαλάσσιος-α-ον, ἀπτ. παραθαλάττιος-α-ον κ. -ος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον τῆς ἀκτῆς : Ἡρ.7,109 τὰς πόλεις τὰς παραθαλασσίας, αὐτ.3,135, αὐτ.4,199 τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν, Θουκ.4,56 Ἀθηναίους . τὴν παραθαλάσσιον θροῦσι ἰένν. γην· ἰμ. Ξεν. Ἑλλ.4,8,7 ἡ παραθαλάττιος, ΚΔ Ματθ.4,13 εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν, Λιβ.Ροδ.2694 τὴν στρατὸν ἐκρατήσομεν τῆς παραθαλάσσιας, Κάλβ.8,14 εἰς τὰ παραθαλάσσια (ἔνν. μέρη).

παραθαλασσίτης-ου [τό] μσν. πθ. δικαιοκτῆς ἢ δικαστῆς τῆς παρακτιῶν ζώνης τῆς βυζαντ. σύτοκρατορίας : ΚΠορφ. Ἐκθ.461 [ἐκθ. Βόννησις].

παραθάλλω μτγν. παρακ. παρατέθλα, θάλλω, αὐξάνομαι, μεγαλῶνω πλησίον τινός : Φιλδ.στρ.Εἰκ.2,6 Ἀλφειῷ παρατέθλα ἰσθ. ἀπὶ περιτέθλαι.

παραθάλλω ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω, παρηγορῶ : Σχόλ.Πινδ.1,5,14 ποιμαίνουσι καὶ παραθάλλουσι τὸν ἀνέλιπτον τῆς ζωῆς ἄτων· κ. παθ : Εὐρ. Μῆδ.143 παραθαλλομένα φρένα μῦθις.

παραθάπτω πάπ. θάπτω παραπέφρωσ τινός.

παραθάρρυνω δημ., ἄορ. παραθάρρρψα, ἔχω θάρρος, πεποιθῆσιν ἢ ἐμπιστοσύνην ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τι : παραθάρρυνω πῶς θὰ τὸ πέτυχω· || ἐνθαρρύνομαι εἰς τί ὑπὲρ τὸ δέον, ἐξοικειοῦμαι ὑπερβολικῶς, παραπαίρω θάρρος : παραθάρρρψες με τὶς γυναῖκες.

παραθάπνω, ἀπτ. -ρρύνω, μέλλ. -υνώ, ἐνθαρρύνω, ἐγκασθίωνω, ἐμψυχώνω : Θουκ.4,115 τοιαῦτα εἰπὼν καὶ παραθάρρυνας, Ξεν. Ἀν.3,1,39 ἦν . . τὸς ἄλλους στρατιώτας συλλέγητε καὶ παραθάρρυνετε, Πλάτ.Κριτ.1,108C παραμυθεῖσθαι καὶ παραθάρρυνε· || μτ.αἰ.τ. προσ. κ. ἄπαρφ. ἐνθαρρύνω τινά [εἰς τὸ] νά : Πλούτ. Ἀλι.26 κινήσονται τὴν πολιτείαν καὶ παραθάρρυνουσα τοῦς δυνατοῦς τῶν πραγμάτων ἀντιλαμβάνεσθαι.

παραθέτω μsn. παρατίθημι και παρακατατίθημι : Κορ. Ατ.4.385.
παραθέλω καταπραΰνω : Αϊσχ. Αγ.71 αύτε δακρυών άπύρων Ιερών όργας άνεύσεις παραθέλει.
παραθέμα-τας Ιτδ| μτγν. παράρτημα : ΠΔ Έξ.38,24 παράθεμα θυαϊασιπριου δικτυωτών 2) Ήσ. «επίθεμα».
παραθεμισταύω μτγν. παραβαίνω τους νόμους, άδικώ : Έρμ.Τρισμ.π.Στοδ.1,49,45 φυχαι . . παραθεμιστεύσασαι τον. ένθεον γνώμονα.
παραθερίζω μτγν. κ. νεώτ., ποι. άόρ. α' παρέθρισσα, άποκόπτω κατά την διάθασιν, κόβω, θερίζω περνώνας : Άπολλ.Ρ.2,601 έμμησ δ' άφάλαστοιο παρέθρισαν άκρα κέρυμβασι σχόλ. «άντι του παρεθέρισαν, κατά συγκοπήν, σημαίνει δε τό άπέκοψαν», Κόϊντ.Σμ.6,629. 2) νεώτ. κ. δημ. διέρχομαι τό θέρος έν τινι τόπω, ξεκαλοκαιριάζω κάπου | παραθερίζω εις τόν Πανρασόν.
παραθερισμός Ιτδ| νεώτ. ή πράξις του παραθερίζειν βλλ.2η, ξεκαλοκαιρίασμα.
παραθερμαίνω θερμαίνω, φαϊδρύνω, φέρνω σέ κέφι : Άδην.5,185C οίνοσ παραθερμαίνει την φυχήν κ. παθ. : Άριστλ.Πρ.876b,3 || μτφ. επί άνθρ. γίνωμαι ευέξαπτοσ, ευερέθιστοσ, φιλόνοστος : Αϊσχιν. 2,157 ού κατάσχοιμι την ύβριν αλλά παραθερμανθεισ . . έλκοιμι τών τριχών, ΠΔ Δευτ.19,6 παραθεθέρηναι τή καρδιά αυτού.
παραθερμος-ον μτγν. υπέρθερμος, καθ' ύπερβολήν θερμόσ, ζεστόσ : Πλούτ.Συγκρ.Πελοπ.κ. Μάρκελλ.3 τψ τήσ μάχησ καιρψ παραθερμον όντα. 2) μτφ. επί προσ., θερμόσιμοσ, φιλόνοστος : Διόδ.Σ.24,3 φύσει παραθερμος . . διώκει μανία πρασμεφερώσ κ. επί πραγμ. : Έρωκλ.52Α παραθερμος καινουργία.
παραθεσιμος-ον πάπ. άποθέσιμοσ βλλ.
παραθέσιος-εωσ Ιή| κ. μsn. κ. νεώτ. ή παρά τινι, πλησίον τινός τοποθέτησις : Ίνπ.Κατ' Ίντρ.3 θέσισ και παράθεσισ' επί μείξεωσ : Αντίπ.έν Στωϊκ. άπ.3,255 α| κατά τάσ παραθέσιεσ μείξεισ Ιέν άντιθ. πρόσ τό α| δ' θλων κράσεισ' | πρθλ.Χρυσ.Στωϊκ. έν Στωϊκ.άπ.2,153' όμ. έν άντιθ. πρόσ τό έγκρασισ, κατάκραςσι : Θεολ. Άριθμ.9,10' αút.4 κατά παρθέσιν Ιέν άντιθ. πρόσ τό αρ' άλληλοϋχίαν' επί στρατ. σχηματισμόν : Άρτ.Τακτ.7,1 παραθέσιεσ λόχου έτέρωσ λόχψ Ιπαρά τό πλευρόν τοποθέτησισ, παρατάξις'. 2) γραμμ. τό εκ παραλλήλου τίθεναι, ώσ έν τή συνθέσει ονομάτων τό πρώτον πρόσ τό δεύτερον συνθετικόν, δηλ. άνευ μετοβολήσ του πρώτου (Διόσ-κουροσ) άντιθ. σύνθεσισ ΙΔιο-γενήσ : ΕΜ.278,25' || πρόσθεσισ, προσθήκη προσδιοριστικού : Άπολλ.Δύσκ.Σύντ.333,7 παράθεσισ προθετικη Ιπροσθήκη έμπροθέτου προσδιορισμού' || Ιδ. νεώτ. ούσιαστικός προσδιορισμόσ συνήθ. Ιισοδύναμοσ πρόσ άναφορ. πρότ., παρατιθέμενοσ εις τ' όνομα καθ' προσθέταν γνώρισμά τι πρόσ άκριθέστερον καθορισμόν αυτού' || επί τών επίθετων κ. έπιρρημάτων, ό παρά τόν θετικόν βαθμόν σχηματισμόσ του συγκριτικού κ. υπέρθετικού πρθλ. παραθετικά' || τό έν τή συντάξει άσύνθετον βλλ. σχήμα. 3) προσπαραθέσιεσ, γειτονεία, θθ. παραβολή, σύγκρισισ : Πολύδ.4,28,2 κατά παρθέσιν, αút.16,29,5 εκ τήσ παραθέσεωσ και συγκρίσεωσ τών λέγεσθαι μελλόντων, - εκ τήσ παραθέσεωσ τών πραγμάτων δυνάμεθα νά συγκρίνωμεν αυτά. 4) τό θέτειν τί ένώπιόν τινοσ, προσάγειν, προσφέρειν, Ιδ. φαγητά : Πολύδ.13,2,2 ύργών παρθέσιεσ' κ. αυτό τό παρατιθέμενον φαγητόν : αút.30,26,6 τούσ διακόνουσ τούσ τάσ παραθέσιεσ φέροντασ' πρθλ. ΠΔΠαοαλ.2,11, Ι| έδωκεν έν αυτάτς ήγουμένοσ και παραθέσιεσ βρωμάτων, Άθην.14,664C τό δειπνον και τρίτησ μνησθεισ παραθέσεωσ, Πρόδρ.2,191 μετά δε πίν

παραθέσιν ών έιρηκα βρωμάτων, - παραθέσιεσ τείου - δειπνου' || πάπ. όμ. προσφορά τροφήσ εις τόν θεόν, προσφορά. 5) πάπ. παραθέσιεσ έφόδια, προμήθειαι. 6) τό θέτειν κατά μέρος, έναποθήκευσισ χορηγιών, ζωοτροφιών Πολύδ.3,17, Ι| ή παραθέσιεσ τών χορηγιών, Διόδ.Σ.3,73 παρθέσιεσ αίνου και άκροδρύνωσ γενικ. παραθέσεωσ πρόσ έναποθήκευσισ : Έπιγρ. || δθ. τό μέρος τήσ έναποθήκευσεωσ, ή όποθήκη τών προμηθειών : Πολύδ.2,15,3 α| εις τά στρατόπεδα παραθέσιεσ, Άθην.Μηχ.13,9 παρθέσιεσ ύδατοσ Ιάποθήκη, ντεπόζιτο, Έπιγρ. παραθέσιεσ πυρών, Έπιγρ. παραθέσιεσ όπλων' || φρ. έν παραθέσει έναποθηκεμένοσ : Πάπ. α| πρόσδοσι μου παρά τψ ταμείψ έν παραθέσει λογισθήτωσαν παρακατάθει εις σιτοβολώνα' όμ. καταθεθειμένοσ : Πάπ' όμολογώ εσχηκίμαι παρά σοϋ έν παραθέσει δρασμόσ Χ' || πρόσθεσιεσ έγγραφοϋ ύποθήκησ προσωρινήσ, ήτισ καθίστατο όριστική κατά την άπογραφήν : Πάπ. 7) τό παραθέτειν, παρουσιάζειν τι, έκθεσισ, μνημόνευσισ τινοσ : Πολύδ.3,36,3 ή τών ονομάτων παρθέσιεσ' || ή πρόσ άπόδειξιν τινοσ μνεία ή έκθεσισ επί λέξει φράσεωσ, περιόχον κτ. εκ συγγραμμάτων : Διογ.Λ.7,180 ή παρθέσιεσ τών μαρτυριών' || όμ. έν τή γραμμ. ή προσαγωγή μαρτυρίασ, τό παράδειγμα : Άπολλ.Δύσκ.5,13. 8) υποβολή, παροχή γνώμησ, συμβουλήσ, παραινεσεωσ εις τινα : Πολύδ.9,22,10 α| τών φίλων παρθέσιεσ'. 9) είδός τι πάλησ : Πλούτ.'Ηθ.638F τά πλείστα τών άγωνισμάτων έμβολαί, παρεμβολαί, συστάσεισ, παρθέσιεσ' ΙΟ) νεώτ. κανον. δικ. ή ά. άπολυτική βλλ. επιστολή. 11) νεώτ. χημ. χημικαί ένώσιεσ ανώτερου βαθμού προκίητουσαι διά κορεσμού δευτερευόντων σθενών εξ ένώσεωσ πρώτου βοθμού.
παραθεσιμιά Ιή| μsn., δημ. άναβολή, βροδύτης, άργονορία : Έρωτόκρ.2,1052 και δίχυστάσ παραθεσιμιά σά δράκοσ ξεπαθώνει.
παραθεσιμιά δημ. άναβάλλω, άργώ νά έτελέσω τι : Βλαστ.Συνμ.169 έν λ. περιφρονώ.
παραθέτης-ου Ιτδ| γλώσσ. ό παραθέτων, προσφέρων γευμα.
παραθετικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενοσ εις τήν παρθέσιν, ό παραθέτων, παραβάλλων, συγκρίνων πρόσ άλληλα δύο πράγματα. || νεώτ. γραμμ. παραθετικά επίθετο ή έπιρρημάτοσ τινοσ οί παρά τόν άρχικόν τύπον αϋτών Ιθετικόν βαθμόν εξ αϋτου προκίητοντεσ διά κατάλληξων ώρισμένων ή περιφράσεωσ τύποι δηλοϋντεσ εις διάφορον βαθμόν την ποιότητα ή Ιδιότητα ήν δηλοϋι οϋτοσ κ. καλούμενοσ συγκριτικόσ κ. υπέρθετικόσ βλλ.σ βαθμόσ.
παραθέτω νεώτ. τ. του παρατίθημι βλλ., παρατ. παρθέτων, μέλλ. παραθέω, άόρ παρθέσωσ, παθ. άόρ. παρετέθην, βέτω πλησίον τινός, παραπλευρώσ τινός, δθ. αντιπαραβάλλω : παρθέσαν τά δύο κείμενα. 2) θέτω επί τήσ τροπέζησ, παρουσιάζω χάριν τινός, προσφέρω εις τινα Ιδ. φαγητόν : παρετέθη δειπνον, - παρθέσε τέιον. 3) προσάγω, παρουσιάζω, φέρω, πρόσ άπόδειξιν Ιαχρισμού, άπόδοσ' : παρθέσεσ τά σχετικα άποδεικτικα έγγραφα.
παραθέω τρέχω πλησίον ή παραπλεύρωσ, παραλλήλωσ τινός : Ξεν. Έλλ.7,1,21 διασκηδεσάμεναι άλλοσ άλλη παρθέοντεσ ήκόντιζοι τ'ε πρσελαϋόνοντεσ' μτ.δοτ. : Πλούτ.Λοϋκ.21 ελαϋονοι πεζούσ παρθέοντασ έν χιτωνίακασ' || τρέχω κατά μήκοσ Ιτόπου τινός : Θεόφρ. Άν.32 παρθέειν παρά τά κοίτλα τήσ Εβοείασ, Αλ.Φί.6,53 παρθέειν τήν δχθην Ιέπ' άνέμωνι. 2) τρέχω, εκφεύγω πρόσ τά πλάγια ή πρόσ τά έξω μτφ. : Πλάτ.Θεαίτ.717C παρθέομεν τό όρθόν (τρέχομεν

ἔξω τοῦ ὄρθου, παραστρατιζόμε, ποίρνομε στρα-
 βὸ δρόμοι· 3) τρέχω πέρα τινός, ὑπερβαίνω
 τινά τρέχων, ξεπερνῶ : Ξεν.Ἀν.4,7,12 **παράθει** αὐ-
 τοῦς Ἀριστάνωμος, Παιου.δ.1,5 Δεινολόχος τοὺς
 παῖδας **παρέθει** τρέχων· || γεν. ὑπερβάλλω τῆς
 ξεπερνῶ : Ξεν.Κυν.6,16,19· 4) πραγματεύομαι ἐν
 παρόδῳ, παροδικῶς περὶ τινος Ἰσουλ.Ἰστ.Συγγρ.
 57 **οἶαν ὄρας** καὶ Ὀμηρον . . ποιεῖ· καίτοι ποιη-
 τὴς **ὡν** **παράθει** τὸν Τάνταλον· 5) διέρχομαι
 πρὸ τινος, ἐκ τινος, περὶ αὐτοῦ, περνῶ ἀπὸ κά-
 ποιον ἰσάπο κάποου : Πλουτίν.4,6,3.

παράθεωμαι-όμαι παρατηρῶ, ἐξετάζω τὴν παρά
 τὴ ἄλλω, ἐν ἀντιπαραβολῇ, συγκρινῶ : Πλάτ.Ἐπιστ.
 313C **παράθεωμένος** [αὐτὰ] **παρὰ** τὰ τῶν ἄλλων,
 Θεόφρ.Χαρ.Προοίμ.2 **παράθεωμένους** τούς τε
ἀναθοῦς καὶ τούς φαύλους.

παράθεωρησις-εως (ή) **μην.** παρατήρησις, ἐ-
 ζήτησις ἐν ἀντιπαραθέσει, ἀντιπαραβολή : Πλουτ.
 ἠθ.820A **παράθεωρησις** τῶν πεπραγμένων.

παράθεωρῶ-έω παραθεωρῶ βλλ. : Ξεν.Ἀπομν.
 4,87 πρὸς τοὺς ἄλλους ἑμαυτὸν **παράθεωρῶ**,
 Λουκ.Ἡρ.8,1 Πολυδάμαντι ἢ Γλαυκῶ . . **παράθε-**
ωρῶτέ με μὲ παραθεώλετε, συγκρινεῖτε| **πρδ.**
 Δημ.146, Πλουτ.ἠθ.33A. 2) λαμβάνω ἐν νῷ,
 ὑπὸ σημείωσις : Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,29U **παράθεωρῶ**
ποσάχους, Φιλῶδ.Ρητ.1,373S **παράθεωρῶ** τοὺς **πο-**
λιτικῶς καιρούς· 3) παρατηρῶ τὴ ἐπιπολαίως,
 ἐξετάζω ἀτελῶς, παραμελῶ τὴ : Διον.Ἀλ.Ἰσαί.18
ἐ **δέ τις** **παράθεωρῶ** ταῦτα ἔξω μικρὰ καὶ φαύ-
 λα· κ. παθ. : ΚΔ Πράξ.6,1 ἐνώτα γονγυμάς τῶν
 Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι **παρεθε-**
ωροῦντο ἐν τῇ **δικαιοσίᾳ** . . ἀλ χίρασι αὐτῶν.

παράθηγω θήγω, ἀκονίζω τὴν παρά τῆ, διὰ τινος :
 Ἐρμην.146 ἔχειριδίου . . ἀκόνη . . **παράθηγομέ-**
νω· 2) μτφ. διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐξεγείρω : Διον.
 Ἀλ.Ρωμ.8,57 **παράθηγειν** τὰς ὄργας τινῶν ἰδ γρ.
 (σι), Φιλ.2,575 **παρεθῆκται** ἐξ ἐπιστολῆς || πα-
 ρακινῶ, παρορμῶ : Πλουτ.ἠθ.1145F τὴν **φυχήν**
τοῖς **καλλίστοις** τῶν μελῶν **παρεθῆγειν**, Καισάρ.
 Δαπ.ἐν Σοβ.3,152 **μηδένος** **δντος** ἐτέρου τοῦ **πα-**
ραθῆξαντος ἐπὶ τούτῳ.

παράθηκῆρης (ὶ) **μον.** ὁ φυλάσων τὴν πα-
 ραθῆκην βλλ. : Κορ.Ἀτ.4B,38B.

παράθηκαρία (ή) **πάπ.** ἀποδείξις παραλαβῆς
 πράγματος ὡς παρακαταθήκης.

παράθηκη (ή) **πάπ.** ὅτι, παρά τινι κατατίθεται, πα-
 ρακατοθήκη : Ἡρ.6,86 ἀπικόμενος **Λευτιχίδης** . .
ἀπαίτες τὴν **παρεθῆκην**, Ψωφουκ.135, ΠΔ **Λευτ.6,**
2 **φεισῆται** τὰ πρὸς τὸν πλῆσιον ἐν **παρεθῆκῃ**·
 || Ἐπιγρ. ἐνέχυρον· || μτφ. ἢ παρὰ τοῖς χρι-
 στιανοῖς ἐμπεπιστευμένη πίστις : ΚΠ Τιμῶδ.2,1,14 τὴν
καλὴν **παρεθῆκην** **φύλαξον** διὰ Πνεύματος Ἁ-
 γίου· 2) ἐπὶ προσ., δημηρῶς : Ἡρ.6,73 **ἀγαθόν-**
τες **δέ** **σφας** **εἰς** γῆν τὴν Ἀττικὴν **παρεθῆκην**
κατατίθενται ἐς τοὺς . . Ἀθηναίους.

παρεθικοφύλαξ-ακος (ὶ) **μον.** ὁ φύλαξ τῶν
 παρακαταθῆκων : Εὐσ.Βί.Κωνστ.1,14 **πιστοῖς** **πα-**
ρεθικοφύλαξι.

παρεθιλάτω **πάπ.** θηλάζω παῖδα παρὰ τὸν
 ἰσικάν μου, εἶμαι παραμάνω, βυζάστρα.

παρεθλύνω **μην.** ἐκθλύνω τινά, κάμνω θη-
 λυπρηή : ἴω.Λυδ.Ρωμ.3,64.

παρεθίματα (ὶ) **γλῶσσ.** παράσημα.

παρεθίξις-εως (ή) **μην.** ἀκόνισμα, τρόχημα·
 μτφ. παρόρμησις : Μχ.Ἐφ.ΗΝικ.513,13, Γρηγ.
 Ναζ.ἐν ASS 2,765,45 τὸν ζῆλον διὰ τῆς **παρεθῆ-**
ξεως **πλεονάζοντες**.

παρεθισαυρίζω **μην.** θησαυρίζω ἐπὶ πλέον :
 Λογγίν.ἀπ.5 **ἀφέντας** **σπουδαίστερας** **συγγράμ-**
μασι τὴν **ἐαυτῶν** **παρεθισαυρῖασι** **δίδαναι**.

παρεθιτεύω ὑπηρετῶ τινι ἐπὶ μισθῷ, **μτ.** **δοτ.** :
 Ἐπίκ.π.Πλουτ.ἠθ.761B Ἀδμήτῳ **παρεθιτεύσαι**.

παρεθιγάνω **μην.** **ἀορ.** **ἀ'** **παρέθιγον**, θίγω,
 ἐγγίζω πλαγίως, κατὰ τὰς πλευρὰς ἢ ἐν παρόδῳ :
 Ἰμέρ.Λόγ.23,12 **ἀγνοῖα** **τινός** **παρέθιגע**.

παράθλασις-εως (ή) **νεώτ.** ἡ πρὸς τὰ πλάγια
 θλάσις εὐθείας βλήντος· || **νεώτ.** **φωα.** **παρά-**
θλασις τοῦ **φωτός** τὸ φαινόμενον καθ' ὃ τὸ φῶς
 δὲν διαδίδεται ἐυθυγράμμως.

παράθλιεω **μην.** θλίβω, πιέζω πλαγίως : Σέξτ.
 Ἐρμ.Πυρρ.1,47 **παράθλιεον** τὸν **ὀφθαλμόν**·
 2) θλίβω, πιέζω ἰσχυρῶς, δυνάτα : ΠΔ Βασ.4,6,32
παράθλιεον τινά ἐν τῇ **θύρᾳ**, Ἡρόδ.Ἰατρ.π.Ὀ-
 ρειδ.10,18,15 **παράθλιεον** τὴν **σάρκα**· κ.παθ. Ἀρατ.
 999, Γαλ.Χρ.Μορ.10,12 **παράθλιψις** τῆς **κό-**
ρης, Ἐρμ.Τριμ.π.Στοβ.1,49,68 τὸ **ὕδωρ** **σώμα** **ἐ-**
στιν . . **παρεθλιμμένον** εἰς **χύσιν**· 3) ἀπο-
 φράσσω μέρος τῆς ὄψης αὐλοῦ ἐξ ἧς διαφεύγει
 ὁ ἀήρ, ἢ πνοῦ τοῦ αὐλοῦ : Ὀνήσανδρ.10,3 **πα-**
ρεθλιεῖ τὴς **ἀναπνοῆς**.

παράθλιψις-εως (ή) **μην.** ἡ κατὰ τὰ πλάγια
 σύνθλιψις : Γαλ.18,69 **στοχεωρῶν** ἐν τισὶ τῶν ἐν-
 τέρων ἐκ τῆς **παράθλιψεως** **γινόμενης**, Σωρ.1,119
 ἰκῶδ.1, Κάσα.Πρ.28.

παράθλων (ὶ) **σγῶλ.** πάρεργον ἀγώνισμα, ἐκ πα-
 ρέρργου ἀγόν : Σχῶλ.Πινδ.Ν 3,42.

παράθλιον (ὶ) **πάπ.** δίοδος πείριξ ὁδου τινός.
παρεθλῶ-όω **μην.** θολῶ πως, θολῶνω κά-
 πως : Ἀθηναιγ.964C.

παράθρανος (ή) **ἰένν.** ἰδὸς (ῶ) **μην.** πάροδος,
 στενὴ δίοδος, διάσπασμα κατὰ μῆκος τῶν καθι-
 σμάτων τῶν θρωπιτῶν βλλ.2) : Πολυδ.1,88 ἰδ γρ.
παράθρανοσι· || Ἡσ. «**παράθρανος** ἰπιθ. -θρο-
 νοσι» **κώπη** τῆ ἐν ταῖς **παρεθράνοσι** (ἰκῶδ. -θρο-
 νοσι).

παράθραμμα-ατος (ὶ) **θρᾶσμα**, ἀπόσπασμα
 τινος, κομμάτι ἀπὸ κάτι : Ἀριστφ.ἀπ.366 **πεντελί-**
θισί **θ'** ὅμοιο **λεκανίσμα** **παρεθράσματος** ἰδ γρ. πα-
 ρεθράσματος).

παράθραυσις-εως (ή) Ἡσ. ἐν λ. ἀγμίεις, τὸ θραύ-
 ειν, ἀποσπᾶν ἀπὸ τινος· **πρβλ.** **περιθραυσις**.

παρεθράωω θραύω, ἀποσπῶ μέρος ἀπὸ τινος,
 σπάζω κομμάτι ἀπὸ κάτι : Διαλ.1 (παθ.). 2) **μτφ.**
ἀκρωτηριαζῶ, **κολοβῶνω**, **βλάπτω** τῆ : Δημᾶδ.44
τὴν **εἰρήνην** **φθισῆσαι** **πολέμου** **παρεθράωειν**,
 Γαλ.4,623 **παρεθράωει** **ὄλλον** **ταῦ λόγου**· 3) ὁμ.
 θρυμματίζω, κομματιάζω, καταστρέφω, **παρεθιά-**
ζω, **παρεθιάων** : Πιοφ.Ἀποχ.3,1 **παρεθράωει** **τὸ**
δικαίον· κ. παθ. : Πλάτ.Νόμ.757B **παρεθραυμέ-**
νος ἰδ γρ. **παρεθραυσμένος**.

παρεθρέω **μην.** παρορμῶ βλλ. : Φώτ. **παρε-**
θρήσειας Ἰβ' ἐν. ἀορ. **εὐκτ.1**.

παρεθρῶνέ-έω **μην.** θρηνῶ, μυρολογῶ : Βα-
 σιλ.2,31A **ὥδατι** **ται** πρὸς τὸ **κατηφές** **πεπονημέ-**
νας **παρεθρῶνεις**.

παρεθριγίζω **περατῶ** τὸ ὡς ἐν θριγκῷ, στοι-
 χῶ, τοποθετῶ ἐν σειρά κατὰ μῆκος τινος, ἀρα-
 διάζω δίπλα : Θεόφρ.Φ 13,18,12 τὸν **καυλὸν** **πα-**
ρεθριγίζουσι (ἰθ.1).

παρεθριγισμός (ὶ) τὸ **παρεθριγίζειν** βλλ. :
 Θεόφρ.Φί 3,18,12 (εἰκ.1).

παρεθρίζω **μην.** **παρεθερίζω** βλλ.

παρεθρίος (ὶ) **νεώτ.** **ναυτ.** πρόσθετος θρίος
 βλλ. ἐνισχυτικός διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ποδεῶνος
 μεγάλου τετραγώνου Ἰσοῦ, ἀ. σερραμπούνια.

παρεθρύττομαι **μην.** ἐκθληθῶμαι, ὄργωμαι
 μολθακάς, θηλυπρηής : Γρηγ.Νύσσ.2,287D **τε-**
ρετρισματά . . **παρεθρυμμένα** **Σωτάδεα**.

παρεθρῶσκω **μην.** τρέχω, βαίνω παρὰ τὴ
 πέρα τινός, ὑπερβαίνω, προσπερνῶ : Διον.Π.286
 Ἐρκυνίου **δρυμοῦ** **παρεθρῶσκοντες** **ὄργικους**
 ἰσῶλ. «**παρεθρῶσκοντες**, οἱ οὐν **ἐπικειρόμενοι**, **έχον-**
τες τὴν **οἰκίαν** **μέχρι** τοῦ ἔρκ. **δρυμοῦ**»).

παρεθυμῶ-όω **μην.** καίω παρὰ τινι θυμίσμα,
 θυμῶ, θυμιστίζω, λιθανίζω : Διόδ.Σ 3,47 **τοῖς** **το'**

ούτες ασφαλταν παραθυριωσι, *Αγαθρ.99 άσφάλτου παραθυριωίντες βραχύ.

παράθυρα ή ή 'Επιγρ. πλαγία θύρα, παραπόρτι. **παραθύρα** ή ή [τό] μσν. κ. δημ. ύποκορ. του παράθυρον βλ.λ., ά. παραθυρόπουλλο βλ.λ., μικρό παράθυρο: 'Ερωτόκρ.3,392 **παραθυράκι** άπόμικρο με σίδερα φραμένο, -θ. παιδιά κ. είχ' άνώγια καί κατώγια κ. έκάτο **παραθυράκια**.

παραθυροειδής-ους-έξ νεώτ. όνατ. ό παρά τόν θυροειδή βλ.λ. άδένα κείμενος: || παραθυροειδείς άδένες μικρά άδενώδη όργανα, κείμενα παρά τόν θυροειδή άδένα, άλλα διαφόρου ύψησ καί λειτουργίας ή όυτας, διακρινόμενα είς δύο όμάδας.

παραθυρίδιον [τό] μσν. ύποκορ. του παραθύριον βλ.λ., παραθυράκι: Ψ'Αθων.4,789Β.

παραθύριον [τό] 'Επιγρ. κ. μσν., νεώτ. κ. παράθυρον, δημ. **παραθύρι** κ. **παρεθύρι**, ύποκορ. του παραθύρα βλ.λ., μικρά πλαγία θύρα, παραπορτίτσα, παραπορτάκι.: 'Επιγρ.: || μσν., νεώτ. κ. δημ. ή παρ' άρχ. θυρίς βλ.λ., άνοιγμα συνήθ. παρ' την θύραν, όθ. έν γένει, άνοιγμα έν τοίχω χρησιμεύον πρός φωτισμόν καί άερισμόν του έσωτερικού χώρου: Διγεν. Άκρ.1728 είς τό **κουθοκλι** έστέκετο **ξξω** από **παραθύρι**, Δίηγ. Άχιλλ.1463 κ. ό 'Αχιλλεύς καθήμενος έκ τών **παραθυρίων**, 'Ερωτόκρ.3,663 **νύχτες** **παλλάξ** τού **πίνου**ς **τως** από **παραθύρι** **λέσι**, Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.127 κ. **επρόβαλεν** ή **λυγερή** από τό **παραθύρι**, Πορφ.Σικιές 63 τά **ρόδα** του ήλιου **τά στενά** . . **στών** **παραθύρων** **τά** **γαυαία** **σά** **μέσα** σ' **άνθογαλί**, λ. τραγ. **έβγα** από **παραθύρι**, **γιατί**, **καλή** **μου**, **ίσως** τό **περιστέρι** **θά** **ν'** ή **ψυχή** **μου**.

παραθυρίσ-ιδας ή ή 'Επιγρ. θυρίς, παραθύριον βλ.λ. πλαγιάς τής θύρας οικοδομήματος

παραθύρον [τό] παραθύριον βλ.λ.

παραθυρόπουλλο [λο] [τό] μσν. δημ. μικρόν παράθυρον, παραθυράκι: 'Ερωτόκρ.3,431 κ. όχ τό **παραθυρόπουλλο** τό **σίδερό** . . **νά** **μιλούμε**.

παραθύρος-ον έπιθ. μγν. ό παρ' την θύραν: όθ. τό θηλ. **παραθύρος** [ένν.θύρα] ή **παραθύρα** βλ.λ.: Πλούτ.'Ηθ.617Α **μή** **δοκώμεν** τή **αυλείω** **τόν** **τύφον** **άποκλείοντες** **είσάγειν** **τή** **παραθύρω**, '2] τό άρσ. **παραθύρας** [ένν. λίθος] **λίθος** **άποτελών** **μέρος** **παραθύρας**: 'Επιγρ.

παραθυρόφυλλον [τό] νεώτ., δημ. -ο έκαστον τών [έξωτερικών συνήθως] **ξύλινων** **πλασιών**, **δι'** **ών** **κλείεται** τό **παραθύρον**, **ά.** **σκούρι**, **παντζούρι**.

παρά ποι. τ. τής προθ. παρ' βλ.λ.

παραίδαθόν έπιγρ. μγν. έν βασιδισματι πλησιον τινός ή **πλάγιω**ς, **βαδίζοντα** **δίπλα**: 'Οηπ. Κυν.1,484 **παραίδαθόν** **άτραπιτο** [πιθ.].

παραίθασι ή ή έπ. τ. του παραθασία βλ.λ.

παραίθασις-εως ή ή έπ. τ. του παράθασις βλ.λ.

παραίθατης [τό] κ. θηλ. **παραίθατις-ιδος** έπ. τ. του παραθάτης, παραθάτις βλ.λ.

παραίθατώ-έω έπ. τ. του παραθατώ βλ.λ.

παραιγάλιος-ον **παραιγαλίτης** βλ.λ.: Ξενοκρ. π. 'Ορει.β.2,58,42 [δ. γρ. -λοιος].

παραιγαλίτις-ος [τό], θηλ. **παραιγαλίτις-ιδος** ό παρ' τόν **αγιαλόν** ως **οία**. είδος **ίχθύων** **ζώντων** **παρ'** **τήν** **άκτήν**: Κλεαρχ.73, Στέφ.Βυζ.: '2] **θηλ. παραιγαλίτις** [ένν. **θάλασσα**] τό **παρ'** **τόν** **αγιαλόν** **μέρος** **τής** **θαλάσσης**: Ευστ.116,6 **τής** **παραιγαλίτιδος** **λευκοτέρας** **οψης** **τόν** **πόντου**.

παραίγιτις-ιδος ή ή έπ. τ. του παραεγίτις βλ.λ.

παράξω **παρίζω** βλ.λ.

παράξεναρ-ατος [τό] άντί του άρσ. **παράθεναρ**: 'Ησ. κτ. πληθ. **παράθενα** τό **μέρος** **τής** **χειρός** **άπό** **τού** **μικρού** **δακτύλου** **μέχρι** **τού** **καρπού**.

παραιθύσω ποι., άόρ. **παραίθυσα**, **κινώ** ή **τινάσσω** **κατά** **τήν** **διάθραση**, **κατά** **τό** **πέραςμα**, **περ-**

νάστας **τινάζω**: *Αγαθ.ΑΠ 7,204 **παραιθύσειεν** **άκρα** **πτερώγων**: || μτφ. επί **έπιδοκιμασίας**, **έγείρω**, **ξεσηκώνω**, **προκαλώ**: Πίνδ.Ο 10,73 **συμμαχία** **θύρω****νον** **παραίθυσε** **μέγαν**: '2] **συρίω** **κατά** **τήν** **δίοδον**, **προκαλώ** **πνοήν**, **φυσώ** **περνώτας**: 'Απολλ.Ρ 2,1253 **λαίφεα** **πάντ'** **έτίναξε** **παραιθύζας** **πτερώγεσσι**: '3] **μτφ.** **επί** **λέξεων**, **έξέρχονται** **τυχαίως** **έκ** **τού** **στόματός** **τινος**, **ξεφεύω**: Πίνδ.Π 1, 87 **εί** **τι** **καί** **φλαύρον** **παραιθύσει**.

παραικατία [τό] 'Ησ. **καί** **επί** **τοίς** **ζεύγεσι** **τόν** **όπλιτών** **τάξειε**.

παραίνεμα-ατος [τό] μγν. **παραίνεσις**, **γνώμη**, **συμβουλή**: Φιλόδ.'Ομ.50.

παραίνεις-εως ή ή κ. μσν. κ. νεώτ. προτροπή, παρόρμησις, παρακίνησις: Αίσχ.Εύμ.707 **ταύτην** **..** **έξέτειν'** **έμοίς** **παραίνεσιν** **άστούσιν**, 'Ηρ.9,44 **μετά** **δέ** **τήν** **..** **παραίνεσιν** **τήν** **έκ** **Μαρδονίου**, **Μηναί.**12,10 **Συνέ**. **τή** **παραίνεσι** **τού** **πατρός** **έκείνας** **ανάδραρήςας**: || μτ. γενικ. ύποκ. προτροπή, γνώμη ή συμβουλή **διδομένη** **όπό** **τινος**: 'Ηρ.5,11 **έμνήσθη** **..** **τής** **παραίνεσις** **τού** **Μυτιληναίου**, **Καισάρ.**Δαπ **έν** **Σάθ.**3,42 **έκατάλαβε** **τάς** **παραίνεσις** **τού** **Χριστού**: || μτ. γενικ. πράγμ. συμβουλή, παρόρμησις **πρός** **τίνα** **σιοπόν**: Θουκ.4, 59 **αί** **παραίνεσις** **τών** **ξυναλλαγών** **ώφέλιμοι**, **όμ. αút.**1,92 **γνώμης** **παραίνεσι** **δῆθεν** **..** **έπρεσβεύσαυτο**: ηρδλ. **παράκλησις** 2].

παραίνεθρ-ήρος [τό] μγν. **σύμβουλος**, **γνώμοδότης**, **ένθαρρυντής**, **έμφυκωτής**: 'Αθην.1,14β **καταλείπει** **τή** **Κλυταιμνήστρα** **φύλακα** **καί** **παραίνεθρ** **τίνα** **τίον** **αοιδόν**.

παραίνετης-ου [τό] μγν. **παραινετήρ** βλ.λ.: || μτφ. **παρανέτης** **γυναικών** **ό** **καταπειθών**, **σσηνεύών** **τάς** **γυναίκας**: Βέττ.Βάλ.44,25.

παραίνετικός-ή-όν μγν. κ. μσν. προτρεπτικός, συμβουλευτικός: 'Αριστ.ων Χ1,80, **Καισάρ.**Δαπ. έν **Σάθ.**3,193 **παραινετικά** **τετραστήχα**.

παραινετικός **έπιγρ.** **μγν.** **κατά** **τρόπον** **παραινετικών**, **συμβουλευτικός**: Σέξτ.'Εμπ.Μοθ.1,271 **ταύς** **φιλοσόφους**, **εί** **ποτε** **παραινετιών** **τί** **λέγονεν**.

παραίνετομαι μγν. **αίνεματώδως** **ύπαδεικνύω** **τί**: 'Αθην.13,604Ρ **τό** **πρός** **μοιχείον** **αύτου** **παραινετιζόμενος**: || κ. **άπλάως** **ύπανίσσομαι**: Φιλόδ.Εύσ.91, 'Ιω.Λυδ.Διοσ.44.

παραινώ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., **παρά**. **παρήνω**, **ίών**. **παραίνω**, **μέλλ.** -έσω κ. -έσομαι, **όόρ.** **παρήνεσα**, **ίών**, **παραίνεσα**, **παράκ.** **παρήνεκα**, **παθ.** **παραίνουσαί**, **άόρ.** **παρηνέθην**, **άπαρφ.** **παράκ.** **παρηνήσθαι**, **προτρέπω**, **παρορμώ**, **παράκινώ**, **συμβουλεύω**: 'Ηρ.1,80 **παραίνεσε** **μή** **φειδομένους** **κτείνειν** **πάντα** **..** **Κροίσον** **δέ** **μή** **κτείνειν**: **όμ.** **μτ.** **δοτ.** **άντικ.** **ά.** **άπαρφ.**: 'Αριστ.Βάτρ. 1133 **Αισχύλε**, **παραινώ** **σοι** **σιωπών**, 'Θουκ.7,63 **τοίς** **ναύταις** **παραινώ** **μή** **έκπεπλήχθαι**, **Πλάτ.** **Φαιδρ.**234β **άπισαί** **σοι** **παραινώ** **τοίς** **μή** **έρώσι** **χαρίζεσθαι**: || μσν. κ. μέσ. έν τή σμ. **ταύτη**: **Καισάρ.**Δαπ. έν **Σάθ.**3,142 **Ισοκράτης** **γέγραφε** **ποτε** **λόγον** **πρός** **..** **Φίλιππον** **παραίνουμένας** **..** **τήν** **'Ελλάδα** **..** **έλευθερώσαι**: || **παραινώ** **τινί** **τι** **δίδω** **είς** **τίνα** **συμβουλήν** **τίνα**: Πίνδ.Π 6,23 **Φιλύρας** **υιόν** **..** **παραίνω**, **Αίσχ.**Πρ.307 **καί** **παραίνεσαι** **σοι** **θέλω** **τά** **λύττα**, **Σοφ.**ΟΚ 464 **παραίνεσαι** **σοι** **βουλόμην** **τά** **σύμφορα**: || μτ. **συστοίχου** **αίτ.** [άντικ.], **δίδω** **συμβουλήν** **τίνα**: 'Ηρ.1, 59 **ταύτα** **παραίνεσαντος** **Χελώνος**, **Σοφ.**ΟΚ 1181 **πάτερ**, **πιθώ** **μοι**, **καί** **νέα** **παραίνεσώ**: || κτ. μέσ. μέλλ. μτ. **ένεργ.** σμ. **Πλάτ.**Μενέξ.236Ε **τοίς** **..** **ζώσιν** **εύμένους** **παραίνεσσαι** **..** **μυμείσθαι**: || μτ. **δοτ.** **άπλάως**, **συμβουλεύω** **τινά**: Αίσχ.Χο.903 **κρίνω** **σέ** **νικάν**, **καί** **παραίνεις** **μοι** **καλάς**, 'Θουκ. 4,27 **παρήνει** **τοίς** **'Αθηναίοις** **..** **ώς** **χρή** **κατασκόπους** **..** **μή** **πέμνειν**, **Φιλήμ.**7,51 **κ** **παθ.** **..** **Ίηπ.**

ἀπ. ὡσπερ πρότερον παρηγέθη [συμφωνῶς πρὸς τὰς πρότερον γενομένας παραινήσεις] || μτγ. μτ. αἰτ. παραινῶ τινα ἐν τῇ αὐτῇ σση. : ΚΔΠρόξ. 27,22 καὶ τὰ νῦν παραινῶ ὑμᾶς εὐθυμεῖν || παραινῶ περὶ τινός τι συμβουλευτικῆ ὡς πρὸς τὴν, ἐν ἀγέσει πρὸς τὴν : Θουκ.2,13 παρήνει δὲ καὶ περὶ τὸν παρόντων ἄπερ καὶ πρότερον || μτ. ἀρν. δὲν συμβουλεύω, ἀποτρέπω : Θουκ.2,18 αὐ παραινῶ προθύμως πολεμεῖν.

παραιολιζω μτγ. κ. μων., μέλλ. παραιολιζω, ἀπατῶ, παραπλανῶ : Λυκόφωρ.1094 παραιολιζει τὰς ἀλεκτρούνας .. στεγανόμυξας ὄρνιθας, αὐτ.1380 τὴν .. παρθένον .. παραιολιζέας, Εὐστ.1644,30.

παραιπαίω-ατας [τῶ] ἄ. παράπαισμα βλ.αλ. 'Ἡσ. «παρακοπή».

παραιπεθίζω ἀδρ. β' ὑπ. τοῦ παραιπεθῶ. **παραιπεθῶν** μτγ. ἀδρ. β' τοῦ παραιπεθῶ βλ.αλ.

παραιρέσις-εως [ἡ] [παραιρέω] τὸ ἀφαιρεῖν τι, τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τινός τὸ ὅπερ εἶχεν, ἀφαιρέσις, ἀρσιμο : Ἀριστλ. Πολιτ.1311α,12 διὸ καὶ παραιρέσιν ποιούσιναι τῶν ὀπλων [οἱ τυραννικῆ ἀρχὴν ἀρχοντες], Δίων Κ 5,1,2 τῆς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐξουσίας παραιρέσει· πρβλ. παραιρέω 21' 2) μειώσεις, ὀλιγόστευσις, λιγότερα : Θουκ.1,122 ἔμμηάων τε ἀπόστασις, μάλαστα παραιρέσις οὕσα τῶν προσόδων, Πλάτ. Πολ.573B δυνειομῶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις πρβλ. παραιρέω 3).

παραιρέτης [ὁ] [παραιρέω] μτγ. ὁ φθίνων, ὁ ἐλαττούμενος : Βέττ. βάλ.139,7 παραιρέτων χρόνων' 2) ἀστρολ. ὁ ὠν ἔξω τῆς ἰδίας αὐτοῦ αἰρέσεως, ἥτοι τῆς συνήθους θέσεως, τοῦ συνήθους ὄρου : Παύλ. Ἀλ 2, Σχόλ. Πτολ. Τετράβ.100 Ἰπιθ. -εισιπτήσις.

παραιρήμα-ατος [τὸ] [παραιρέω] ἡ ἄκρα τοῦ ἐριούχου ἥτις εἶναι χυδρότερά τοῦ κυρίου ὑφ' ἀσμάτος' Πολυδ.7,64 «καλεῖσθαι παραιρήματα, τὰ πρὸς ταῖς ψαῖας, ἅς παραιρέσθαι φησιν ὡς ἰαχυρὸς εἰς ἀγχόνους' || γενικ. ταῖνια, λωρίς : Θουκ.4,48 καὶ ἐκ τῶν ἱματίων παραιρήματα ποισύντες ἀπαγχόμενοι ἰσχόλ. «ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τελομιάνας τινὰς ἀποσχιζόντας τῶν ἱματίων», Ἰπν. Κατ' Ἰητρ.12 Ἰπιθ. παραιρέμα ἡ πάρερμα.

παραιρέω συνηρ. τ. ἀντὶ παραείρω βλ.αλ.

παραιρέω-έω, ὄδρ. β' παρείλαν [Εὐρ. Ἐκ.591], κ. μέσ. παρείλομην κ. μέσ. ὄδρ. α' παρείλαμην [ΠΔ Ἀρ.11,25], παθ. παρκα. παρήρημαι, ἀφαιρῶ ἀπὸ πλησίον τινός, ἀπομακρύνω : Εὐρ. Ἐκ.541 τὸ δ' αὐ ἴλιαν παρείλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, οὐτ. Ἰπν.1105' || κ. μτ. γενικ. διαίρετ. ἀφαιρῶ μέρος : Εὐρ. Ἡρακλ.908 τῶν ἀδίκων παραιρῶν φρονήματος εἶ, Θουκ.3,89 καὶ τοῦ τε φρουρίου τῶν Ἀθηναίων, παρείλε ἰσχόλ. «μέρος παρεκφεξί», Ὑπερείδ. Ἐπιτ.41 τῆς λυπῆς παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδεχόμενον' κ. παθ. : Ἰπν. Ἀγμ.33' || μέσ. ἀπροσπῶ τὴν παρὰ τινος καὶ προσελκύνω αὐτὸ εἰς τὸ μέρος μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου : Ξεν. Ἀπομν.1,6,1 βουλομένους τοὺς συνομιστάς αὐτοῦ παρελέσθαι, Δημ.289 πόλεις παραιρεῖται οὐδὲν αὐτῶ προσηκούσας, Ἀριστλ. Πολιτ.1311α,6 διὰ γὰρ τὸ τὴν γυναῖκα παρελέσθαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπέκτινεν ὡς ὕβρισμένος' 2) μέσ. ἀφαιρῶ, παίρνω : Ξεν. Ἐλλ.2,3,20 τὰ ὄπλα πλῆθ' τῶν τρισχιλίωων παρελόντων, Ἀριστλ. Ἀθ.37,2 Ἀναξίλ.22,10 εἰς μόνος Ἰππεὺς αὐτῆς τὸν βίον παρείλατο' κ. παθ. : Δημ.366 δικαιοσύμην κατὰ κίωμας καὶ παρρηρημέναι τὰ ὄπλα' 3) μέσ. μειῶ, μετριάζω, λιγοστεύω : Δημ.406 τοῦτο παραιρεῖται τὴν θρασυτητα τὴν τούτων' 4) μέσ. εἰδ. ἀποσπερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων : Ἀριστλ. Πολιτ.1278α,32 ἐπιπορύντες δὴ ὄχλου κατὰ μικρὸν παραιροῦνται τοὺς ἐκ δούλου πρῶτον ἢ δούλης' || ὄμ. ἀποσπερῶ νῖνα προνομήναι κ. γεν. τῶν δικαιωμάτων ἔειχε : αὐτ. Πολιτ.1285β,16 τὰ δὲ τῶν ἀλλῶν

παραιροῦμένων .. αἱ βούσαι καταλείφθησαν τοῖς βασιλεῦσι' 5) στερῶ ἑμαυτόν τινος : Ἀριστλ. Ρητ.411α,12 φάσκων αὐτοὺς Ἰ' Ἀθηναίους τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου παρηρησθῆαι Ἰέρμ. Βερναρδ. Γρ. ἐν λ. «ὁ ἴφικράτης ἔλεγεν, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι τοῦ ἀφῆρσαν τὰ ἐφόδια τοῦ πολέμου συνάψαντες εἰρήνην μετ' ἡν Ἐπίδουρον καὶ τὴν παραλίαν' || μτ. αἰτ. προσ. κ. γενικ. πράγμ., στερῶ τινὰ τινος : Ζώσιλ.7' 6) παρασύρω, ἀποκόπτω, εἰδ. ἐπὶ ποταμῶ : Ἡρ.2,109 εἰ δὲ τινος τοῦ κλήρου ὁ ποταμὸς τὴν παρελίτω, Πάπ. γῆν παραιρέσθαι τῶν γεωργῶν' 7) ὑπεξαιρῶ, κλέπτω : Πολύδ. 1,18,9 καὶ παρείλετο τὰς ἀγοράς καὶ τὴν τῶν ἀναγκάων χορηγίαν τοῖς τῶν ὑπεναγίων στρατοπέδοις' 8) φρ. παραιρεῖν ἀρὰν εἰς τινα ἐκφεύγων τὴν ἀρὰν κίμων νὰ ἀτραφῆ κατὰ τινος : Εὐρ. Ἰπν.1316 ὡν τὴν μίαν παρείλες, .. εἰς παῖδα τὸν σὸν Ἰάραν' 9) ρηματ. π. παραιρέσεις, παραιρέσις, παραιρήμα.

παραισαθάζω ποι. ἀντὶ παρασαθαζῶ, βακχεύω : Ἡσ. «παραισαθαζέειν» παραμεμνημένα, ὀπὸ τοῦ Σάθου», Φωτ. «παραισαθαζέειν» ἀπὸ τοῦ αα-βου. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαθαζῶ βακχεύοντας καλοῦσι σαθούς' καὶ τὸ βακχεύειν σαθαζέειν.

παραισθάνομαι ἀποθ., μέλλ. παραισθήσομαι, μέσ. ἀδρ. β' παρρησθόμην, παρρητῶ κακῶς, ἀκούω περὶ τινος ἐν παρόδῳ : Ξεν. ΚΠ 4,2,30 ὡς δὲ παρήσθητον τῶν φευγόντων' κ. ἀπολ. : Θεόκρ.5,120 οὐχὶ παρήσθου; ἰσχόλ. κοῦκ ἐνόησας, οὐ κατὰ τὴν ἡσθάνησιν' 2) ὑπόκειμαι εἰς ἐσφαλμένα ἀντιλήψεις, ἐνωῶ ἐσφαλμένως : Πλάτ. Θεαιτ.157E ὅσα τε παρακοῦειν .. ἢ τὸ ἄλλο παραισθάνεσθαι λέγεται, Ἀρετ. Χρον. Ποθ.16 παραισθάνονται καὶ τὰ μὴ παρὲντα ὄρεσιν διήθεν ὡς παρὲντα' 3) ρηματ. π. παραισθήσις.

παραισθήσις-εως [ἡ] [παραισθάνομαι] μτγ. κ. νεώτ. κ. παραισθῶσια φευδῆς ἀντιλήψις, ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων : Φιλ.δ. Εὐσ.116, Σωρ.113' || νεώτ. ψυχοπαθ. ἡ μεταθίβασις τοῦ ἐρεθισμοῦ ἐκ τινος ἐρεθίσματος καὶ ἀποδοχῆ αὐτοῦ οὐχὶ οἰου πράγματι εἶναι, ἀλλ' ἠλλοιωμένου' πρβλ. φευδαισθησις.

παραισιμος Ἡσ. «παραισιμα» ἄλλοῖα τῶν προσηκόντων. **παραισιος**-αν ἐπ. ὁ ἔχων κακοὺς οἰωνοὺς, ὁ δυσοίσιμος : Ἰλ.Δ 381 ἄλλα Ζεὺς ἔτρεφε παραισιος σήματα φάνων.

παραισιω κ. ἀπτ. παρῆσσω, ὄδρ. παρήϊξα, ἀρέρομαι ὀρηκτικῶς, παρρηρέω ἐσπευσμένως : Ἰλ.Ε 690 παρήϊξεν λελιημένος, Ἀριστοφ. Σφ.98B τῆνδὶ λαθὼν τὴν φήμον ἐπὶ τὸν ὑπερον μῆσας παρῆϊξον κάπολυσον' || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : αὐτ.Θ 98 παρήϊξεν καίλας ἐπὶ νῆας' || ὄμ. μτ. αἰτ. : Ἰλ.Α 615 Ἴπποι γὰρ με παρήϊξαν.

παραιτήσις-εως [ἡ] [παραιτῶ] κ. μων. κ. νεώτ., ὄμ. -η ἔνθερος, ἐπίμορος παράκλησις, ἱεσιώ, δέσις : Πλάτ. Κριτ.1,107Α καίτοι ὄχεδὸν μὲν οἶδα παραιτήσιν εὐ μέγα φιλόδημον καὶ τοῦ δέαντας ἀγροικότεραν μῆλλων παραιτεῖσθαι, αὐτ.915C, Πολύδ.16,17,8 πρόφασιν εἰσδέχεσθαι καὶ παραιτήσιν' 2) ἡ ἀποτροπῆ δι' εὐχῶν : Θουκ.1,73 ῥηθήσεται δὲ οὐ παραιτήσιως μάλλον ἔνεκα' 3) αἰτίας συγγνώμης, ἀπολογία, δικαιολογία : Πολύδ.40,6,5 θαυμάζειν γὰρ ἔφη πρὸς τίνος λόγον ποιεῖται τοιαύτην παραιτήσιν, Ἰουλ. Λόγ. 2,64Α' || συγγνώμη, συγχώρησις : Φιλ.Δ 2,296 π-ἀμαρτημάτων' 4) ἀποποίηση τοῦ ποιησαί τι, ἀρνήσις : Πλούτ. Ἠθ.124B ἢ τε γὰρ παραιτήσις ἀντὶ τοῦ ἐπιδέξιν καὶ τὸ ἀστεῖον ἔχη' 5) κ. μων., νεώτ. κ. ὄμ. ἐγκατάλειψις, ἀπόφρσις δικαιωμάτων : Δίων Κ 78,22 τὴν παραιτήσιν ἢ παρὰ τὸν Καρακάλλω παρήτητο (τὸ ἔθνος) .. οὐκ ἔδεξάτο' || μων. νεώτ. παραιτήσις, ἐγκατά-

λειφίς ύπουργήματος : *Ανω.Κομν.Ι,143, Καισάρ. Δαπ. έν Σάθ.3,11 κμόνοντας παραίτησιν ό κύρ Νεκτάριος' || νεώτ. κ.νομ. ή άπάλεια οϊουδήποτε δικαιώματος ή γινομένη τή θελήσει του δικαιούχου άνευ μεταθιβάσεως αυτού εις έτερον' || νεώτ. κ. δημ. συνεόθ. τό έγγραφον, δι' ου τίς δηλοϊ εις τήν προϊσταμένην άρχήν, ότι παραιτείται τής θέσεώς του : ύπέβαλε παραίτησιν' 6) μεσιτεία ύπέρ τινος πρός άπαλλαγήν, αίτησις χάριτος ύπέρ τινος : Δημ.120 καί παραιτησις ουδέμια ήν ουδέ συγγνώμη.

παραιτητής ή ή (παραιτούμαι) μτγν. ό ύπέρ τινος χάριν αίτούμενος, ό μεσιτεύων : Φιλ.Ι,598 π- έχειν ταύς έντευξομένους ύπέρ αυτών, αύτ. 2,160, Πλουτ.Σύλλ.26 ως μετά φαύλων ουδέ άξιών όλιγυρίας ήκοντας παραιτητών.

παραιτητικός-ή-όν μτγν. ό εις παράκλησιν επιτήδειος : Διον.'Αλ.Θουκ.45 λόγοι όργής παραιτητικοί (οϊ δυνατόναι ν' άποτρέψωσιν όργήν).

παραιτητός-ή-όν (παραιτούμαι) ό δια παρακλήσεων έξιλεούμενος, έξευμενίζόμενος, ό ευεξιλέωτος : Πλάτ.Νόμ.905D τό δε παραιτητούς αύ θεούς είναι τοίς άδικοῦσι, δεχομένους δώρα, Κλήμ.'Αλ.837 παραιτητούς είναι θυσίαις τούς θεούς' 2) ό δια δέωσεων άποκουόμενος, άποτριβόμενος : Πλουτ.'Ηθ.23Α καί τήν έπαινήν Περιβόρνεον ένιοι φασιν ώς παραιτητήν ειρησθαι' 3) συγγνωστός, συχωρητός : Φιλ.2,319.

παραίτιος-ον κ. μ.σν. κ. νεώτ. κ. παρτίτιος-α-αν |Αισχ.Χο.910, Πολύδ.5,88,3| ό ών έν μέρει αίτιός τινος : Αισχ.Χο.910 ή Μαίτρα τούτων, . . παρτίτις, Εύρ.άπ.174,3 καί κακόν άγαθού γίγνεται παρτίτιον, Δημ.256 ότι πάντων μεγίστου άγαθών παρτίτιός γέγονε Χερρονησίαις, Πάπ. άλλα μή άμελήσης, τό πράγμα παρτίτιόν έστιν' 2) μτγν. κ. νεώτ. ό αίτιος, ό ύπαίτιος, υπεύθυνος : Χρυσ. Στωϊκ.2,326 τών αισχρών τό θεϊον ουκ έστι παρτίτιον, Φιλ.2,92, Μηναι.3,3 Συνεξ. Ζωής λύσις Ζήνων καί Ζωίλω Ζωής ήπηρεε κρείττονος παρτίτις, - τόν θεωρώ παρτίτιον τής άπολύσεώς μου' 3) έπί κακής σημ., ό συνεργός εγκλήματος, ό συμπράκτωρ, ό συνένοχος : Αισχ.άπ.44,7 τώνδ' άγώ παρτίτις, Πολύδ.18,41,3 άνευ δε τών προεπιρνημένων τοίς πλειστοίς κακών παρτίτιος πέμπευ γίγνεσθαι, Παισ.4,3,8 έπιμυρήσαστο δε καί όσοι του φόνου παρτίτιοι καθεστήκεσαν.

παραιτούμαι-ίωμα κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ. άποθ. τό ένεργ. άπαντ' έν τή δημ. συνήθ. ώς παρωά βλ.α., μέλλ. παρτίτησμαι κ. παθ. παρτίτησμαι, άόρ. παρτίτησμην |Πλάτ.'Απολ.2/Β| κ. παθ. παρτίτηθην κ. δημ. παρτίτηθηκα, παρακ. παρτίτημαι, ζητώ τί ώς χάριν παρά τινος, ζωήρας έξαιτούμαι : *Ηρ.Ι,90 Κύρος δε έφρετο ότι οί τοῦτα έπηγορέων παρτίτειτο, Πλάτ.'Απολ.27Β όπερ κατ' άρχάς ύμάς παρτίτησμαι' || κ. μ. έπομνην άπαρφ. : *Αριστφ.'Ιηπ.37 έν δ' αυτούς παρτίτησμεθα, έπίδηλον ήμίν . . ποιεΐν, ήν τοίς έπεισι χαίρωσι' || όμ. μτ. άπαρφ. αντί αίτ. : Αισχ.'Ικ.521 θεούς παρτίτω τών σ' έρως έχει τυχειν' || κ. μ. συστ. αίτ. : Πλάτ.Κριτ.107Α παρτίτησιν εύ μάλα φιλότιμον καί του δέοντος άργικότεραν μέλλων παρτίτησθαι' 2) αίτούμαι καί λαμβάνω άδειαν παρά τινος : *Ηρ.6,24 παρτίτησόμενος βασιλέα ές Σικελίην άπίκετο' 3) πέλιθω τινά δια παρακλήσεων : *Ηρ.3,132 τούτους βασιλέα παρτίτησόμενος έρρύσαστο, Αισχ.'Ικ.521 καί θεούς έγχωρήσι λιταίς παρτίτω τών σ' έρως έχει τυχειν, *Αριστφ.Σφ.1257 ήν γάρ παρτίτησαστα τών πεπονθότα' || κ. μ. αίτ. κ. έξηρημ. προτ. : *Ηρ.4,158 έδδόμεν δε σφας έτει παρτίτησμαι αϊ Λίθες, ώς ές άμείνων χωρών άξούσαι' μτ. διπλής αίτ. : Εύρ.ΙΑ 635 σε παρτίτω-

μαι τάδε' κ. άπολ. *Ανδοκ.3,21 ει τις ύμών άχθεσθήσεται, παρτίτούμαι' προβλ. Πολύδ.39,1,6' 4) μτ. αίτ. κ. άπαρφ. ικετεύω, παρακαλώ τινά να πράξη ή γίνη τι : *Ηρ.6,86, γ' συγγνώμην τόν θεόν παρτίτειτο ίσχειν τών ρηθέντων, Ξεν.'Απομν.2,214 τούς μέν θεούς παρτίτησαι συγγνώμονας σοι είναι, Δημ.533 παρτίτησσομαι δ' ύμάς μηδέν άχθεσθήσαι μοι, Μέν.867' || μτ. γενικ. κ. άπαρφ. ζητώ δι' ικεσιών παρά τινος : Εύρ.Μήδ.1154 δέξει δε δώρα καί παρτίτησει πατρός φυγάς άφείναι πατέρα καί παΐδας σθένει' κ. μ. μτ. άπαρφ. : Θουκ.5,63 ό δε παρτίτειτο μηδέν τούτων δρών' 5) μτ. αίτ. πράγμα άποτρέπω δι' ικεσίας, άποκρούω, άποποιούμαι : Αισχίν.3,198 τήν όργήν τήν ύπερβαν παρτίτειται, Πολύδ.1,80,8 καί βουλομένων αύτήν παρτίτεισθαι τίνι αίκίαν, Πλουτ.Πορμ.56, ΚΔ Πραξ.25,11 ου παρτίτωσθαι τό άποθανείν' κ. άπολ. : *Αριστλ.Ρητ.1380α,28 τοίς . . παρτίτουμένους πραιοί είναι' 6) μτ. αίτ. προσ. κ. άπαρφ. ζητώ χάριν ύπέρ τινος κ. ιδ. πρός άπαλλαγήν από τιμωρίας : *Ηρ.3,119 καί οί άπήκε τούτύν τε τόν παρτίτειτο καί τών παΐδων τόν πρεσβύτατον, Πολύδ.4,51,1 έπεδάλονα πρεσδένειν πρός τόν Πτολεμαίον καί παρτίτεισθαι τόν Ανδρόμαχον, Πλουτ.Σύλλ.31, αύτ.'Ηθ.868D ει τούτων Θεσσαλοῦς τις έπιχειρεί τού Μηδισμοῦ παρτίτεισθαι' || όμ. κ. έμπροθ. : Ξεν.'Αν.6,29 συνεβούλευε πέμψαι άνδρας πρός Κλέανδρον παρτίτουμένους περι τών άνδρών' 7) ικετεύω, παρακαλώ ύπέρ της ίδιαις μου ζωής : *Ηρ.1,24 ψυχήν δε παρτίτειόμενον' 8) ζητώ συγγνώμην : Πολύδ.5,27,3 κάκειθεν άναθάς εις τήν πόλιν τούς μέν άρχοντας παρτίτησαστο, αύτ.5,33,2' κ. άπολ. : ΚΔ Λουκ.14,18 καί ήρξαντο από μιάς παρτίτεισθαι άντις' κ. παθ. : αύτ. έρωτώ σε, έχε με παρτίτημένον ιδθ. εκ τής φρ. ταύτης, δημ. έχε με παρτίτημένον άφες με ήσυχον' προβλ. όμ. δημ. φρ. συγχώρα με χριστιανέ μου, έν όμ. σημ.1' 9) άποφεύγω, άποστέρω : Πίνδ Ν 10,30 ουδ' άμόχθως καρδιά προσφέρων τόλμαν παρτίτειται χάριν, Πλάτ. Πρωτ.358Α τήν δε Προδίκου τούδε διαίρεσιν τών όνομάτων παρτίτούμαι, Πλουτ.Θερ.3 τούς νότους παρτίτεισθαι τούς συνήθεις, ΚΔ Τιμ.1,47 τούς δε βεβήλους καί γραβάδες μύθους παρτίτου' || κ. μ. άπαρφ. : Σχόλ.'Ιλ.Α 365 παλλίλωγειν παρτίτται' 10) άπαώθω, έγκατολείπω οϊκεία βουλήσει : *Ανω.Κομν.Ι,149, Σέρφ.Μακρ.έν Σάθ. 3,232 του δε παρτίτησόμενου, προήγε τήν παρτίτηστικήν έξουσίαν έπιρρωνύων τή έπιτρίπτω πολιτική, Κάλδ.Λύρ.20,7 έδω ήδονάς καί άνάπαυσιν, ώ φίλοι, άς παρτίτησμεν, - παρτίτηθή τής θέσεώς του' 11) έν άναφορά πρός γυναίκα, χωρίζομαι άπ' ουής : Πλουτ.'Ηθ.206Α παρτίτούμαι γυναίκα' || κ. γενικ. άποβάλλω τινά, διώχνω : Λουκ.'Αποκ.19 έδεργγήτην εις τά τλιμαύτα γεγεννημένον άπωθείσθαι καί τής οίκίας παρτίτεισθαι, Διογ.Λ 6,82 παρτίταύμαι οϊκέτην' κ. παθ. : Δίων Κ 78,22 τήν παρτίτησιν ή παρά του Καρακάλλου παρτίτητο' 12) ρηματ. η. παρτίτητός, παρτίτητής, παρτίτητικός, παρτίτητός. **παραφάσιος**-η-ον μτγ. μέσ. ένεστ. του παρράσημ, ό παραινών, ό ένθαρρώνων : *Ιλ.Ω 771 άλλα σύ τόν γ' έπέσει παρραφάσιος καταρυκεσ ση τ' άγανόφροσύνη καί σοίς άγανοίς έπέεασιν |Γαζ.Θ' αλλάδ' ουτόν λογιος παρραίνέσας παρεκώλεσσι, *Ησιόδ.0 900 μαλακασί παρραφάσιος έπέεασιν.

παραφασίη (ή) ή συμβουλή, ή παραίνεσις, ή παραφασίς : Μουσαι.άπ.5 παρραφασίη δε τις έσται' || ένθαρρύνσις, προτροπή : Νόνν.Δ 48, 133' || παραμυθία : Ποι.π.Ωριων έν λ. πεσσοί.

παραίφασις -εως ἴη ποι. ἀντί παράφασις, ἡ διὰ λόγων πειθῶ, ἡ παρακίνησης, ἡ συμβουλή: Ἰλ.Α 793 ἀγαθὴ δὲ παραίφασις ἐστὶν ἑταίρου· πρβλ. Νόνν.Δ 40,115, Θεμιστ. Λόγ.β,106δ· 2) ἡ ἐξοπάτησις: Ἄγ.οθ.ΑΠ 5,284 ἢν δὲ πόνου καὶ τοῦτο παρ-
ραίφασις, ΑΠΛ 5,373.

παραίφασσει Ἦσ.· τινάσσει, πηδᾷ, παραινέει·

παραίφασσεται Ἦσ. «παραφάσσει».

παραίφρονέω ποι. ἀντί παραφρονέω βλλ.: Θε-
όφρ.25,262 τὸν μὲν ἐνὶ φρονέοντι παραιφρονέ-
οντα βαρεῖαις νωσάμενος [δ.γρ.]·

παραίφρωνμα -ατος ἴδι (αἰωρῶ) μγν. τὸ πλησίον
ἢ εἰς τὴν πλευρὰν τινος κρεμάμενον: Πολυδ.7,64.

παραίφρωνσις-εως ἴη [παραίφρων] τὸ πλησίον
τινός κρεμᾶν, ἀνορθᾶν: Ἀριστλ.Οὐρ.306α,21, Θε-
όφρ.Μεταφ.27 κινήσει τε καὶ παραιφρῆσει.

παραίφρῶν-έω κρεμᾶω, ἀνορθῶ τὸ πλησίον τινός:
Νόνν.Δ 1,43 Μαρσύουα . . δέρμα παρῴρῃσε φυ-
τῶν || συνήθ. παθ. κρεμᾶμαι, ἀνορθῶμαι πλη-
σίον τινός: Ἦρ.7,61 ἐγγερίδια παρὰ τὸν δεξιὸν
μηρὸν παραιφρούμενα ἐκ τῆς ζώνης· πρβλ.

Ἄχαι.19,2 λιθάργυρος δ' ἄλλη παρῴρῃετο χρί-
ματος πλέα· || κ. ἐπί προσ.: Ἦρωδιαν.Ἰστ. 2,13,10
στρατιώται τὰ τε ξιφίδια περιαιρούσιν
αὐτῶν· ἄ παρῴρῃον τῶ ἀργύρω καὶ τῶ χρυ-
σῷ ἐξ πομῆνῃ κεκοσμημένα λείχον κρεμοσμέναι·

2) ἀπολ. ἐπί ἱκέτου, εὐρίσχομαι ἐν κινδύνῳ καὶ
προσπαθῶ νὰ σωθῶ κρεμάμενος ἀπὸ τι: Πλούτ.
Ἄντ.77 τῶ χειρὰς ὄρεῖον εἰς ἐκείνην καὶ πα-
ραιφρούμενος· 3) παθ. ἀσκούμαι μεθ' ὑπομο-
νῆς: Ἀέτ.9,30· 4) ρημ.α.π. παραιφρήμα, πα-
ραιφρήσις.

παρακάδδῶλε ἐπ. γ' ἐν. ἄορ. β' τοῦ ρ. παρα-
καθαδῶλλω βλλ.: Ἰλ.Ψ 683 ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον
παρακάδδῶλεν.

παρακάδῃπτω μγν. παρὰ τινι ἄπτω, προσ-
αρμόζω, θηλυκῶν· κ. παθ.: Πολυδ.1,252 ἱμάς ἂ
τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος.

παρακαθέζομαι, μγν. παθ. ἄορ. -εσθεῖς, καθέ-
ζομαι, κάθημι πλησίον τινός πρβλ. παρακαθίζω:
Πλάτ.Χαρμ.153ι: παρακαθεζόμενος σὺν ἡσπιάζο-
μην τὸν τε Κριτίαν . . Πλούτ. Ἀρτοξ.26 αἰ μὲν
ἄλλα παρακαθεζόμεναι προσαίζοντος αὐτοῦ,
Ἰώσ.Α1 6,11,9 παρακαθεσθέντων αὐτῶ.

παρακαθεκτικός-ῆ-όν [παρακαθεκτικῶ] λεξ. ὁ
παρ' ἑαυτῷ πρὸς τὰ ὄπισω, ἢ στερεῶς κρατῶν.

παρακαθετον ἴδι νεώτ. ναυτ ἑθesis τῆς ἀλύ-
σεως τῆς ἀγκύρας ἀποίρσιον πλοίου.

παρακαθεύδω μγν. ἐπί κινῶς, κοθεύδω, κοι-
μῶμαι πλησίον τινός: Αἰλ.Π1 1,13 ὁ κύων, ὅσπερ
αὐτῷ παρεκάθειεν· 2) ἐπί προσ., ἀγρυπνῶ
πλησίον τινός: ΠΔ Ἰουδ.10,20 καὶ ἐξήληθον αἱ πα-
ρακαθεύδοντες Ὀλοφέρνη.

παρακαθεῖμαι κ. μσν. κ. νεώτ. ὄπισω, ἀπαρφ.
ἐνεστ. παρακαθήσθαι κ μγν. παρακαθήμενος,
κάθημι πλησίον τινός, παραρπλευρώς: Ἀριστφ.
Βάτρ.1492 χάρεν οὐν μὴ Σωκράτης παρακαθήμε-
νον λαλεῖν, Θεοκ 6,13 εἰ τῷ τις παρακάθηται
τιῶνδε, Πλάτ.Κριτ.43β εἰτα πῶς οὐκ εὐθύς ἐπη-
γειράς με, ἀλλὰ σιγῇ παρακάθησαι, Συνέσ.163β,
Μηναί.12,2 Συνεξ. καὶ φυλάκων παρακαθημένων
τῷ Λεϊφάνω κατὰ τὴν τῶ ἀρχόντος πρόσταξιν·
κ. ἀπολ.: Πλάτ.Πρωτ.320C πολλοὶ οὐν αὐτῷ
ὑπέλαβον τὴν παρακαθημένων· || κ. ἐπί ἐπι-
δοτῶν πλοίου: Ἐπιγρ. Τιμοκράτης πλέων ἐν τῷ . .
ἐν παρακαθημέναις ἀγωνιζόμενος ποτὶ Τυρρα-
νοῖς ἐτελεύτασε· 2) μσν. κ. νεώτ. κάθημι
μετὰ τινος ἢ πλησίον τινός λαμβάνω μέρος εἰς τὴν
συγκέντηρσιν: Καισάρ.Δαν. ἐν Σάδ.3,145 ἐκράξεν
ἐναν ἀπὸ τοῦς παρακαθημένους ἡγούμενους, -
παρακῶθημαι εἰς συνέδριον· 3) ἐπί στρατοῦ,
αγροσπεδεῶν πλησίον τινός: Πολυδ.9,45,2 πολέ-

μων ἐνεστῶτων καὶ στρατοπέδων παρακαθημέ-
νων· 4) πῶπ. μτ. δοτ. εἰμὶ ἀπησχολημένος εἰς
τι, διὰ τι: εὐθέως παρακάθηται τῇ φακῇ.

παρακάθη ἴδι δημ. ἢ κατὰ τὴν ἐσπέραν καὶ
μέχρι βαθείας νυκτός συνεργασία γυναικῶν, ὅλον
πρὸς ραφῆν ἱματίων, πλέξιμον κττ.

παρακαθιδῶνω μγν. ἐν τῷ παθ. τίθειμαι, ἰδρύ-
ομαι πλησίον τινός: Πλούτ.Καίρ 9 δρᾶκων ἱερὸς
παρακαθιδῶται τῇ θεῷ κατὰ τὸν μῦθον.

παρακαθίζάνω Ἐπιγρ. καθίζάνω, καθίζω πλη-
σίον τινός: παρακαθίζάνεαι τοῖς σχολαῖς.

παρακαθίζω κ. νεώτ., μέλλ. ἄττ. -ίω κ. μγν.
-ιζήσω, κ. μέσ. -ιζήσομαι [Πλάτ.Λύσ.207β], πα-
ρακ. ἐν ἀπαρφ. παρακαθεκτικῶν ἰ' Ἀρρ. Ἐπιτ. 2,6,33], μέσ. ἄορ. παρεκαθίστημι κ. β' παρεκα-
θεζόμενι [Πλάτ.Εὐθ.273β], μγν. παρακαθεζόμενος
κ. παθ. παρακαθεσθεῖς [Γαλ.14,637]. βάλλω τινὰ ἢ
τι νὰ καθίσω, νὰ τοποθετηθῇ πλησίον τινός, θέτω
παραρπλευρώς: Πλάτ.Πολ.553δ τὸ δὲ γε . . λογι-
στικῶν τε καὶ θυμοειδῶς χαμαί . . παρακαθί-
σας ὑπ' ἐκείνων, Διών Κ 7,3,3 αὐτὸν ὁ Περτίναξ . .
ἐπὶ τοῦ βᾶθρου ἐν τῷ συνεδρίῳ παρεκάθιζε·
|| βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ ποί: Παλαίφ.40 στρατιάν
π' περὶ τὴν πόλιν· 2) κ. νεώτ. ἀμθ. παρα-
κάθημαι βλλ.: ΠΔ Ἰώθ 2,13 παρεκάθησα αὐτῷ
ἐπτά ἡμέρας καὶ ἐπτά νύκτας, Διόδ Σ 23,9, Πλούτ.
Μάρ.17 τῇ Μαρίου παρακαθίζουσα παρὰ τοῦς
πόδας τῶν μονομαχῶν ἐπιτυχῶς προηγόρευε τὸν
μέλλοντα νικᾶν, ΚΔ Λουκ.10,39 ἢ καὶ παρακαθί-
σασα παρὰ τοῦς πόδας τοῦ Ἰησοῦ ἤκουε τὸν
λόγον αὐτοῦ· || νεώτ. εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐπίση-
μον ἐστίασιν: εἰς τὸ γεῦμα παρεκάθησαν πάντες
οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου· || κ.
μέσ. ἢ παθ. καθίζω ἐμαυτὸν πλησίον τινός ἢ
παρὰ τινι: Ἀριστφ.Πλ.727 μετὰ τοῦτο τῷ Πλού-
τωνι παρεκαθεζέτο, Ξεν.ΚΠ 5,5,7 καὶ παρακαθί-
σάμενος ἐπέλυθ' ὄδε, Πλάτ.Λύσ.207 β, Θεόφρ.Χαρ.3,2
τούτῳ παρακαθεζόμενος πλησίον πρῶτον μὲν
τῆς οὐτοῦ γυναικὸς εἰπεῖν ἐγκώμιον, Πλούτ.
Ἀρξ.26 αἰ μὲν ἄλλα παρακαθεζόμεναι προσα-
παίζοντος αὐτοῦ· 3) μέσ. ποιῶ τινι κοινωνῶν
τῆς ἔδρας, συνδιαιτητῆν: Δημ.897 ἔνα δ' ἐκάτε-
ρος παρεκαθίστατο· πρβλ. Λυκοῦργ.141 παῖδας καὶ
γυναῖκας παρακαθισάμενους ἐαυτοῦς τοῦς δικα-
στάς δικάζειν· 4) μσν. ἐνδρεῦμα, παραμο-
νεύω: Ἀπολλ. ἐν Κορ. Ἀτ.4Α 386 καὶ τὴν αὐγὴν
πρὸς τὸν γαλὸν ἠγάγε παρακαθίσει· 5) ρημ.α.
π. παρακαθίσμα, παρακαθισμός, παρακαθίστρα.

παρακαθίσημι καταθιδῶζω πλησίον μου ἢ ἀφῆνω
τι νὰ πέσῃ κάτω πλησίον μου: Ἀριστλ.Ζ1 622b,14
ἀντί πηδάλων τῶν πλεκτανῶν παρακαθίστησι,
Πλούτ Ἠθ.63Ε δ μὲν ἡσυχῇ παρακαθήκεν [δα-
κτύλιον], αὐτ.Νίκ.9· || κ. ἀπολ.: Θεόφρ.Φ1 8,
2,3 || κ. μέσ.: Εὐρ. Ἐλ.1536 πηδάλια ζεύγλασι
παρακαθετο· 2) ἀμθ. καταπίπτω: Πολυδ. 35,1,4
οὔτε παρακαθένεαι τοῖς σώμασι βουλομέ-
νων διὰ τὸν κόπον.

παρακάθισμα-ατος ἴδι [παρακαθίζω] μσν. ὁ
παρακαθισμός βλλ.: Καλλιμ.Χουα.2235.

παρακαθισμός ἴδι [παρακαθίζω] μσν. ἡ ἐνέ-
δρα: Σαχλ. ἐν Κορ. Ἀτ.4,386 τὴν νύκτα ὄπου περ-
πατεῖ, γυρίζει ὀρματωμένως, καὶ πα' εἰς τοῦς πα-
ρακαθισμούς, σάν ἔνε μαθημένως· πρβλ. καρ-
οὔλι, χωσιᾶ· πρβλ. παρακαθίζω 4).

παρακαθίστρια κ. παρακαθιστῶν Ἰώσ.Α1 14,
15,7), θέτω, τοποθετῶ πλησίον, καθίστω, ἐγκαθιστῶ
παρὰ τινι: Ἰσοκρ.4,104 οὐδὲ ταραχὰς ἐνεποιού-
μεν πολιτείας ἐναντίας παρακαθιστάντες, Δημ.
47, Διόδ. Σ 16,38 παρακατέσθησε δ' αὐτῷ ἐπίτρο-
νον . . Μνασέαν· κ. παθ.: Διόδ. Σ 16,47.

παρακαθίστρια ἴδι μσν. ὄξωμα γυναικὸς αὐ-
λικῶν ἐν τῷ βυζαντινῷ παλατίῳ: Πορφ. Ἐκθ.216

παρακάθομαι δημ. άποθ. μένω, άργώ που έπι πολύ : Δέ(ν) παρακάθομαι, γιατί έχω δουλειά!
2) ώτακουστώ, κρυφαικούω, παρομοιεύω : παρακάθετα πίσω από την πόρτα κι άκούει τί λέμε.
παρακαίνομαι-έω μτγν. άνακαινίζω : Γρηγ. Νύσχ.2,536Α άλλην τινά παρεκαινοτόμησε τή άνθρωπίνη φύσει τήν σύστασιν.
παρακαινοτής [ο] μον. ό άνακαινίζων, ό άνανεών, ό έπιφέρων καινοτομία, ιδ. έπιθλαβεύς : Πασχ.Χρον.337C έσυρον αυτούς καί έβαλλον εις θάλασσαν ώς παρακαινωτάς.
παρακαιριος-ον ποι. ό έξω του πρέποντος καιρού, ό παράκαιρος : "Ησιόδ.Έργ.327 κρυπταδης εύνης άλόχου, παρακαιρία ρέζων.
παρακαιριος(-η)-ο(ν) κ.νεώτ.κ.δημ. ό μη έν δέοντι καιρῷ γίνομενος, ό οχι έν καιρῷ : "Επιχ.260, Κλέ-αρχ.5 ή παράκαιρος έμα και μάταιος αυτών περι τόν βιον τροφή, Λουκ.Νιγρ.31 τῶ σπάνιον αυτών (των ρόδων) και τῶ παράκαιριον άγαπών-τας, - παρακαιριος ένεργεια.
παρακαιριος έπιρρ. κ. νεώτ., δημ. -α, ύπερμέ-ρωσ : "Ισοκρ.1,9 τόν πλουτόν παρακαιριῶς ήγάπα.
2) νεώτ. κ. δημ. έν άκατολληλῳ ώρῳ, άργά.
παρακαίω κ. μσν. καιώ πλησίον : Πλουτ."Ηθ. 383D πῦρ παρακαίειν τοῖς νοσοῦσι, "Ιππιατρ.188, ιδ. πῦρ παρκαίει κ. παθ. : "Ηρ.2,130 νύκτα δε έκάστην πάνυχος λυχῶνος παρακαίει· **2)** καιώ διά καιυτήρον, πλαγιῶς, αντίθ. διακαιῶς : "Πν."Οφ.3 δταν φλέβα παρακάσσης ή διακάσσης.
παρακακαυμένος γλωσσ. μτχ. παθ. παρακ. του άχρ. ρ. παρακώ-όω, ό έχων πάθει διασάλευ-σιν τών φρενῶν, ό παράφρων, ό τρελλός.
παρακαλέω [η] μον. ή παρακλήσις, ή ίκε-σία : Πρόδρ.2,334 κα πόσα μίζοκλήματα και παρακαλέσις.
παρακάλεση (ή) δημ. ή παρακλήσις, τῶ πα-ρακάλεσιν : Βαλαωρ."Αθ.Διακ.156 δέν ξαίρω πα-ρακάλεσας, δε διακονεύω σχώρια, παροιμ. άρ-χόντου παρακάλεση ομαϊδείη τήν άγγαρεία.
παρακάλε(σ)μα [το] μον., νεώτ. κ. δημ. ή πα-ράκλησις, ή ίκεσία, παρακάλη : Καισάρ.Δαπ. έν Σάθ.3,144 και παρακαλέματα βασιλείσης· **2)** μουσ. έν τών τεσσαρόντα αφώνων μεγάλων σημάδιων του άρχαίου στενογραφικού συστήματος τής βυ-ζαντινης μουσικής.
παρακαλεστής [ο] [παρακαλώ] δημ., πληθ. -άδες ό παρακαλῶν, ό ίκετεύων τινά· **2)** ειδ. ό κατ'έντολην άλλου αιτούμενος διά τουτόν εις γάμον κόρην παρά τών οικείων διάτῳ, προξενιτής βλ.λ.
παρακαλεστός-ή-ό [παρακαλώ] μον. κ. δημ. ό κατά παράκλησην, χαρακτηρισῶς έκτελών, ένεργῶν, πράττων τῆ : παροιμ. παρακαλεστός σκαφτιάς μά δουλειά, δου χαζεύει· || ειδ. μον. ό κατά χάρην, δνευ έπισήμου ιδιότητος, διατυπῶν έγγρα-φικαί προσυπογράφων συμβόλαιον ή προικο-σύμφωνον ή διαθήκην και ώς συμβολαιογράφος, νοτάριος, νοδάρος προσυπογράφων : "Αντώνιος Ιερουζ. Στουραιτής παρακαλεστός έγραφε· || έπιρρ. παρακαλεστά παρακλητικῶς βλ.λ.
παρακαλετώ [το] δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ή πα-ράκλησις, τῶ παρακλή[ο] βλ.λ. : με τά παρακα-λετά και με τά κλάματα κατάφερε και τόν ξα-ναπήρανε στή δουλειά.
παρακαλετός-ή-ό δημ. ό γίνόμενος, ό έτε-λούμενος διά παρακλήσεως, κατόπι παρακλήσε-ως, ίκεσίας : παροιμ. παρακαλετά φιλάη γλύκα δέν έχουν· **2)** αντί παρακαλεστός βλ.λ.· **3)** ως ούσα, τῶ ούδ. παρακαλετώ βλ.λ.
παρακάλιο [το] μον. κ. δημ. συνήθ. κτ. πληθ. ή παράκλησις, ή δέσις, ή ίκεσία : "Ερωτόκρ.1,1486 και ή σημερ' έπακούστηκα σά τόσα παρακάλια, αút.4,529, Βιζυην.Του κουμπάρου τ' άχερα 10 τ'

άρέσει· άκούη παρακάλια, παροιμ. τά πολλά τά παρακάλια τά βαριόυνται κι οι άγιοι.
παρακαλλύνω καθαρίζω, εύτριπίζω, ώραίζω· "Ησ. «παρακάρησον παρακάλυπον».
παρακαλλάω μτγν. κ. μσν. τρέχω πεζός πλη-σίον καλήζοντος ήπου κρατῶν αυτόν από του χαλινού : Πλουτ."Αλέξ.ό μικρά δε ούτω παρακαλ-πάσας καί καταφήσας, Ευστ.Πον.283,10.
παρακάλυμα-ατος [το] [παρακαλύπτω] τῶ πλη-σίον ή έμπροσθεν σκέπασμα, παραπέτασμα : Πλουτ."Αλέξ.51 και παράγοντα τῶ πρό τῆς θυρας παρακάλυμμα διελαύνει· || κ. μτφ. : "Αντιφόν.167 πλουτῶς έστι παρακάλυμμα τών κακῶν, ΠΔ Σοφ.Σαλ.17,3 αφεγγεί λήθησ παρακαλύμματι έ-σσκορπισθησαν, "Ιώσ.Α1.168,1, Πλουτ."Ηθ.654D πα-ρακάλυμμα τῆς ήδονῆς τῶ σκότος προθέσθαι· **2)** μτφ. πρόσφοσις, πρόσχημα : Πλουτ.Περ.4 τῆ λυρά παρακαλύμματι χρώμενος.
παρακαλύπτω συνήθ. έν τῷ μέσ. καλύπτω ά-ναρτιόν τῆ έμπροσθεν, σκεπάζω, άποκρύπτω : Πλάτ. Πολ.439ε και τέως μάχοιτο τε και παρακαλύ-πτωτο, Πλουτ.Δημήτρ.552 παρακαλυπτόμενος τῆ μέθη τῶν δίδοναι, αút."Ακκ.34 ούδ' εύμενῶς έ-δόκει προσιζομενήν τῶν "Αλκιδιάδην ή θεός πα-ρακαλύπτεσθαι· || κ. μτφ. κρύπτομαι, ύπο-κρύπτομαι : Πλάτ.Πολ.503Α παρεσίοντες και πα-ρακαλυπτομένου του λόγου, ΚΔ Λουκ.9,45 και ήν παρακαλυμμένον άπ' αυτου ίνα μη αισθανται αυτῶ [τῶ ρήμα], Φιλ.2,196 π-τήν άλήθειαν.
παρακαλώ-έω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ώ-άω, μέλλ. άττ. παρακαλώ, μτγν. παρακαλέσω ΙΠΔ "Ιώθ.7,13, άόρ. παρεκάλεσα, δημ. προστ. ένεστ. παρακάλα, παρατ. παρακάλεια κ. παρακαλοῦ-σα, άόρ. παρακάλεσα, παθ. παρακαλούμαι, δημ. κ. παρακαλιέμαι, άόρ. παρεκλήθην, δημ. -ήθηκα, παρακ. παρεκέλημα, δημ. μτχ. παρακ. παρακαλεσμένος, καλώ τινα πρός τι, εις τι, προσκαλώ τινα να μετασχη εις τι ή άπώκω να πράξη τῆ : "Ξεν."Αν.1,6,5 Κλέαρχον δε και ειςωσ παρεκάλεσε σύμβουλον· μτ. έμπροθ. αйт. : Εύρ. Βαυχ.1247 έπι δαίτα . . κάμει παρακαλέει, "Ξεν.ΚΠ.4,6,3 εις θήραν αυτόν παρακαλέσας, Αισχίν.3,72 έπι τῶ θύμω παρακαλέσας "Αντιπατρον· όμ. κ. παθ. : "Θουκ.5,31 παρακλήθεντες εις ζυμμαχίαν· όμ. κ. μτ. άπαρφ. : Πλάτ.Νόμ.692B παρακαλου-μένην άμύνειν, "Επιγρ. παρακλήθεις γυμνασιαρ-χήσαι· || φρ. και παρακαλούμενος και άκλη-τας ειτε καλεσμένος ειτε άκάλεστος : "Θουκ.1,118 αυτός ιδ. θεός' έφη έλληφέσθαι και παρακα-λούμενος και άκλητος ίθα έπικουρήσιν αυτῶς ειτε έπικαλεσθῶσι τήν βοήθειαν του ειτε όχι'· **2)** καλώ τινα εις βοήθειαν, αιτούμαι τήν άρωγήν τινος, ζητώ τήν συνδρομήν : "Ηρ.1,77 παρακαλέ-σας μέν Αιγυπτιας κατά τῶ δρικιον, "Ανδοκ.4,14 παρακαλέσας γάρ τους εταίρους, άρπάσας έκ τῆς άγοράς τήν γυναικα φίχεται βίβλ· **3)** κ. μον. κ. νεώτ. κ. δημ. έκφέρω, άπευθύνω ίκεσίαν, εύ-χην, δέσην : ειδ. εις θεόν ή θεούς αιτούμενος άρωγήν, βοήθειαν ή συγγνώμην, άφεισην : "Ξεν."Ελλ. 2,4,17 δταν δε τόν "Ευαλίον παρακαλέσασμεν, Πλάτ.Νόμ.666B, Δημ.227 βοήλομαι και πάλιν τους θεούς παρακαλέσαι, - παρακαλώ τόν θεόν να με λυτρώση από τά βάσανα, Κρυστ."Η φλο-γέρα 90 νυχτοήμερα παρακαλώ "Αγίους και Πα-ναγία· || γεν. ίκετευτικός, ζαηπράς, έπιμῶνας, ταπεινῶς αιτούμαι τῆ παρά τινος, μτ. τελικής προτ. ή άπολ. : Πολύβ.4,82,8, ΚΔ Ματθ.8,5 παρακαλῶν αυτόν και λέγων, αút."Μαρκ.1,40 έρχεται προς αυτόν νεκρός παρακαλῶν αυτόν, "Ερωτόκρ.4,525 τῶ Ρήγα παρεκάλε τῆ θυγάτηρα στή φλακή άδικα μήν τῆ βάλει, Πολιτ."Εκκ.Τραγ.108,13 παρα-καλώ σε γέροντα άλήθεια να με δώσης· **4)**

προσκαλώ τινα όπως με υποστηρίξει εν δική : 'Ισαϊ.17, Αυσι.14,28 'Ιππώνικος δὲ πολλοὺς παρκαλέσας [κλητεῦσας ὡς μούρτυρας, Δημ.915' || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Λυκούργ.28 (ἀμφ.) || κ. παθ. καλοῦμαι, κλητεύομαι νὰ προσέλθω, νὰ παρασῶ εἰς δικήν : Αἰσχίν.1,173 ὦ παρκακλημένοι τινὲς τῶν μαθητῶν ἤκουσιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν [κληθέντες προσέρχονται εἰς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ διαδίκασιν]' 5) παρκαλῶ, ἐνθαρρύνω, παροτρύνω, προτρέπω : Αἰσχ.1 ἱέρα.380 τάξεις δὲ τάξιν παρκαλέει, Εὐρ.Φοίν.1254 τόδ' ἠγόρευον παρκαλοῦντες εἰς μάχην, Ξεν.Ἀν.3,1,24 παρκαλοῦντες ἐπὶ τὰ κάλλιστα ἔργα' || κ. ἀναφορ. πρὸς τὴν δίκασιν ἢ τὸ θυμικὸν παρκαλῶ, ἐξωθῶ : Πλάτ.Πολ.523Α τὰ μὲν ἐν ταῖς ἀσθίθεσιν οὐ παρκαλοῦντα τὴν νόσον εἰς ἐπισκεψίν' ὁμ. παθ. : 'Αριστοτ.ΗἨικ.1175α.7 παρκακλήται ἢ δίκαιοι' || ὁμ. παρκακαλεῖν ἐπὶ τι ἐξεγείρειν, προτρέπειν, παρῶνεν πρὸς τι : 'Επικ.Φυσ.54G παρκακαλεῖν καὶ παροξύνειν ἐπὶ... || ὁμ. παρκακαλεῖν εἰς τι παρασύρειν εἰς τι : Εὐρ.Ὀρ.1583 τί χρῆμα δρᾶσαι; παρκακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον, αὐτ. 1Α 497 καὶ παρκαλοῦν εἰς δάκρυα. 6) ἐπὶ πυρὸς ἢ εὐφλέκτων πραγμ., ὑποδαλιεῖς, προκαλῶ ἐξαφίν : Ξεν.ΚΠ7,5,23 πῖπταν καὶ στυππεῖον ἄταχῶ πολλὴν παρκακαλεῖ φλόγα. 7) παραμυθοῦμαι τινα, παρηγορῶ: ΠΔ Σφ. Σειρ.48,24 παρκαλέσει τοὺς πενθοῦντας ἐν Σιών. κ. παθ. τυγχάνω παραμυθίας, παρηγορίας, ἀνακουφίσεως ψυχικῆς : ΚΔΜατθ.5,4 μακάριοι οἱ πενθοῦντες ὅτι αὐτοὶ παρκαλήθησονται, αὐτ.2,18 Ραχὴλ κλαίονσα τὰ τέκνα αὐτῆς καὶ οὐκ ἤθελε παρκαλήθηναι || συμβουλεύω, παραινῶ : ΚΔ Λουκ.3,18 πολλὰ... παρκαλοῦν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν 8) ἐξαιτοῦμαι, ἀπαίτω, ἀξίω, ζητῶ : Ξεν.Οἰκ.9,3 ὁ θάλασμος σκευὴ παρκαλεῖ' || παθ. ἢ μτχ. ἐνεστ. τὰ παρκαλοῦμενα αἱ προτάσεις, αἱ αἰτήσεις, αἱ ἀπατήσεις, αἱ ἀξιώσεις : Φίλιππ.π.Δημ.283 συγκατατίθει τοὺς παρκαλοῦμένους, Πολύβ.4,29,3 συχωρεῖν τοῖς παρκαλοῦμένοις' || κ. μτ. τελικῆς προτ. ἢ ἀπαρρ. : ΚΔ Ματθ.8,34 παρκαλέσασον ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτῶν ἰζηΐωσαν, ἐξήτησαν ν' ἀπέλθῃ τῆς χώρας τούτης, αὐτ.Πράξ.24,4 παρκαλῶ ἀκούσαι ἐς ἡμῶν (ἐξαιτοῦμαι) κ. ἀπολ. : αὐτ.Λουκ.7,4 παρκαλῶ τοὺς χαίρειμούς μου' κ. παθ. : αὐτ.Πράξ.28,14 παρκαλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμείναι ἡμέρας ἐπτά. 9) μτγν. παθ. κάμπτωμαι, μαλάσσομαι, συγκατανεύω εἰς τι πρὸς ἄχριν : ΠΔΒασ.2,24,16 παρκαλήθη κύριος ἐπὶ τῆς κακίας καὶ εἰπε... ἄνεξ τὴν χεῖρά σου. 10) ὁμ. παθ. n- πρὸς τινα ἐκδηλῶ, ὑφίσταμαι ταπεινώσιν μου ἐνώπιόν τινος : ΠΔ Κριτ.21,6 καὶ παρκαλήθησαν οἱ υἱοὶ 'Ισραὴλ πρὸς Βενιαμίν. 11) ὁμ. μέσ. μεταλλομαι : αὐτ.Βασ.1,15,11 παρκακέλημαι ὅτι ἐβασίλευσα τὸν Σαούλ εἰς Βασιλέα. 12) νεώτ. κ. δημ. ἐν χρ. πρὸς ἐκφρ. τοῦ οἰσμοῦ ἢ παραγγελιομένου ἢ διατυπομένου φιλοφρόνως, μτ. τελικῆς προτ. ἢ κτ. παρένθεσιν : παρκακαλοῦμεν ὅπως εὐαρεστοῦμενος διατάξτε, - παρκαλοῦμεν ὅσα τῆ ἀφνει τῆς παρούσης ὅπως μεταβῆτε... - διαβιβάσατε, παρκακαλῶ, τοὺς χαίρειμούς μου' || ἐνίοτε κ. ἀπολ. ὡς ἀπάντησις προθύμου συγκαταθέσεως ἢ συναινέσεως εἰς τι αἰτούμενον : μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ καθίσω πλησίον σας. —Παρκακάλω' 13) ρημ.στ.λ. παρκακλήσις, παρκακλήσις, δημ. παρκακλήσισμα, παρκακλῖο.

παρκαμμάω μσν. ὄντι παρκακαμάω, καταμάω πλάγιω, ἄκροισ τοῖς ὀφθαλμοῖς βλέπω. Φώτ.283,16 «μωπιζόμενας» μωπάζων, παρκαμμάωνας : 'Ιερακος.121.

παρκακίμνω δημ., ἄρ. [ἐ]πάρακαμα κ. -να, μτχ. παθ. παρκακ. παρκακαμμένος κ. παρκακα-

μένος, ποιῶ τι καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια ὡς πρὸς τι : παρκακάνετε ξεοῦδα' || ἐν φρ. τὸ παρκακῶ ὑπερβαίνω τὸ ἀνεκτόν, κάμνω κατάχρησιν τινος : τὸ παρκακάνες πιά [ὑπερέβης τὰ ὅρια] || κ. κτ. γ' πρὸς. ὡς ἐπίτατ. τοῦ κάμνω : παρκακάνει [ξσπτ-κρύο. 2] ἐν μτχ. παθ. παρκακ. ἐπὶ καρπῶν καὶ λαχωνικῶν, ὁ ὑπερῶριμος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν γινόμενος.

παρκακαμνίζω μσν. μεταχειρίζομαι φευδῆ σταθμὰ : Νομοκῶνων Cateleg.547. 2) ρημ.στ. n. παρκακαμνίσιμα.

παρκακαμνίσια-ατος [τὸ] [παρκακαμνίζω] μσν. ἡ χρῆσις ψευδῶν στοθμῶν : Νικ.Χων.423,26.

παρκακαμπτήριος-ον νεώτ. ἐπί. ἐπὶ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἢ παρὰ τὴν κριθὴν σιδηροδρομικῆν γραμμὴν τοποθετούμενη εἰς τοὺς στοθμοὺς ἢ τὰς στάσεις δευτερεύουσα κ. χρῆσις οἰοποιουμένη διὰ τὴν διασταυρώσιν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν.

παρκακίμνω μτγν. κ. νεώτ., ἄρ. παρκακίμφα κ. παθ. παρκακίμφην, κάμνω περὶ τι σημείου ὑπερβαίνων αὐτό : τὸ ἄρμα παρκακίμψε τὴν νύσσαν τὸ σταδίον. 2) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, παραπλῆ ἀκρωτήριον, καταντῆρῶν : παρκακίμψομεν τὸν Μαλέαν. 3) μτφ. ἀποφειλῶ ἐπιτηδεῖωξ γραμμῶν, ἢ παρὲν κριθὴν δυοχέρειαν, διαφειλῶ : Διόδ.Σ 5,59 τὰς μὲν ἀπαντήσεις καὶ ὀμιλίας τῶν ἀνθρώπων παρκακίμψτε, - παρκακίμψε τὰς μεγάλας δυοχέρειας. 4) ρημ.στ. n. παρκακίμψις.

παρκακίμψις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἔργξις τοῦ παρκακίμψω βλ.λ. 2) μτφ. ἀποφειλῶ, διαφειλῶ.

παρκακακνίζω ἔχω εἰς τὰ πλάγια ἀκάνθας, εἶμαι ἀκανθώδης : Θεοφρ.Φ1,1,6 τὰ δὲ καὶ παρκακακνίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου καὶ ἐκ πηγῶν.

παρκακακνίς [ἡ] ἰδος [ἡ] μτγν. ἡ ἐγκανθίς : 'Ιεροκλ.121 παρκακακνίδας τὰς παρὰ τοὺς κμητῆρας.

παρκακακνῶφυλλος-ον λεξ. ὁ ἔχων φύλλα πλησίον τῶν ἀκανθῶν.

παρκακαταβάνω μτγν. μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. παρκακαταβήσομαι, ἄρ. παρκακατέβην, συνήθ. ἐπὶ ἰππέων κατοβαίνοντων ἀπὸ τοῦ ἴππου, ὅπως πολεμῆσωσι πεζῆ, καταβάνω πλησίον, ἀφιππεύω, ξεκαθαλλικεύω : Πολύβ.3,65,9 ὁμοῦ γὰρ ἡν ἰππομαχία καὶ πεζομαχία διὰ τὸ πλῆθος τῶν παρκακαταβαινόντων ἀνδρῶν ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ. || κ. ἐμτροθ. ἀπὸ τινος : αὐτ.3,115,3 παρκακαταβαινόντες ἀπὸ τῶν ἴππων. 2) ἀποβιβάζομαι ἀπὸ πλοίου : Διόδ.Σ 3,40 οἱ δὲ ναῦται παρκακαταβῆναι ἀδυνατοῦσιν διὰ τὸ πλεῖν εἶναι τὸ βάθος ἀνδρομηκούς. 3) προεξέλιω πλάγιως : 'Αθῆν.Μηχ. 13,6 πῆξις δύο παρκακαταβάνων ἐπὶ τὴν στέγην. 4) ρημ.στ. n. παρκακατάβασις.

παρκακαταβάλλω, ἄρ. παρκακατέβαλον κ. ἐπ. παρκακάδδασαν, καταβάλλω πλησίον, καταθέτω, ρίχνω κάτω, ξεφορτώνω κοντὰ σὲ κάτι ἢ σὲ κάποιον : 'Ιλ.Ψ 127 αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρκακάδδασαν ἄσπετον ἄλην, αὐτ.683 ζῶμα δὲ αἱ πρῶτον παρκακάδδασαν ἰδ. ἐρμ. Γαζ.Θ ἐπερίζωμα δὲ αὐτῶν πρῶτον περιέθηκε. 2) ὡς δικανικὸς ὄρος, ἐπὶ δικῶν, οἷον ἐν διοδικασίᾳ κλήρου, δικάζομαι μετὰ τινος περὶ κληρονομικοῦ δικαίου, καταθέτω ἐν τῷ δικαστηρίῳ καὶ ποσότητα χρημάτων ὡς ἐνεχυρῶν, ἦν χάνω ἐάν δύνῃ ἀποδείξω τὸ δικαίον μου. 'Αρποκρ., Σουῖδ.ἐν.11. παρκακαταβολὴ καὶ παρκακαταβάλλειν : 'Ισαϊ.4,10 εἰσαυτὸν κατὰ δόσιν παρκακατέβαλε, Δημ.1093 οὕτως παρκακατέβαλε τοῦ κλήρου ὡς υἱὸς γνησίος' πρὸβλ. αὐτ.1054. || ἐπὶ περιουσίας κληρονομίας ἐπιδοθεῖσας καὶ κληρονομίον τινὸς ἐκ καταγωγῆς εἰσαγγόντος διαμαρτυρίαν μὴ ἐπίδικον τῶν κληρῶν εἶναι καὶ οὕτως ἐξασφαλίζοντος προτεραιότητα εἰς τὴν ἀπαίτησίν του : 'Ισαϊ.6,12 εἰμὶ γὰρ λαχόντι τοῦ κλήρου τὴν δικήν οὔτε οὕτος ὁ νῦν ἐμὲ εἰσαγγέλλωιν ψήθη

δεῖν παρκαταβάλλειν ὑπὲρ τοῦ παιδός || ἐπὶ ἀπαγραφῆς, περιουσίας δημοθεσίας ἐγγύρου ἀξιώσεως : Πολυδ.β,39, Ἄρκακρ., Σουῖδ. 3) μέσ. ἐπὶ φηφισματος, ἐπισυνάπτω φήμισα εἰς τὴν γινωσκμένην δόλῳσιν : Πολυδ.4,25,6 προθέμενοι δὲ τὰς προσιονμένας αἰτίας ἐν τῷ δόγματι παρκαταβάλλοντο φήμισμα 4) ρημ. π. παρκαταβολή. **παρκαταβάσεις-εως** (ἢ παρκαταθεσίω) συνθ. ὡς νομικός ὅρος ἐν τῷ ἀπ. δικ., ἢ ἐκ μέρους τοῦ κατηγορουμένου ἀπάντησις εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ ἀναίρεσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ κατηγορουμένου, ἢ ἀνταπάντησις : Πλάτ. Νόμ.956E προτέρων τε καὶ ὑστέρων λήξεως ἀπακρίσεων τε ἀνάγκας καὶ παρκαταβάσεων.

παρκαταβολή (ἢ) (παρκαταβάλλω) ἰπ.νομ. χρηματικὸν ποσὸν παρκαταβαλλόμενον ἐν δικαστηρίῳ ὑπὸ τὴν ἐγγειρότων ἀξιώσεως ἐπὶ περιουσίας καὶ δημοτευόμενον ἐν περιπτώσει ἀποτυχίας ἐν τῷ δικῷ : Δημ.1198 καὶ μὴν ἐνεπισκηφόμενος γε οὗτ' ἂν παρκαταβαλῆς ἠπόρησεν, Σουῖδ. ἐν λ. παρκαταβολῆ καὶ παρκαταβάλλειν πρόβλ. νεώτ. νομ. παράβολον || ἐπὶ τῆς διαδικασίας ἢ ὑποθέσεως καθ' ἣν κατὰθεσις χρημάτων ἦτο ἀναγκαῖα Πολυδ.β,32 παρκαταβολή, ὅστις ἀντιλέγει, ὡς αὐτὸς δικαιοτέρος ὢν ἔχειν τὸν κληρὸν ἐξ ἀγχιστείας ἢ διαθηκῶν, παρκαταθέβαλε δὲ τῆς οὐσίας τοῦ δέκατος ὡς προεπισοίωσιν, ἀν' ἠττηθῆ. || ρητ. κτ. πληθ. ἐπὶ χρηματικῶν ἐν δικαστηρίῳ καταθέσεων : Ἰσοκρ.20,2 δίκας καὶ γραφὰς ἀνευ παρκαταβολῆς, Δημ.678 ἐπειδὴ θάπταν ἀνείλετο τὰς παρκαταβάδας.

παρκαταγωγὴ (ἢ) (παρκατάγω) σχόλ. ἀχίμα πάλῃς ἐπιβουλοῦν, ὑποσκελισμός, πεδούκλωμα : Σχολ. Ἰλ.Ψ 730 τὸ μέντοι σχήμα οἱ μὲν παράπλωστον, οἱ δὲ παρκαταγωγὴν ὀνομάζουσιν.

παρκαταζεύγνυμι καταζεύγνυμι, προσδέτω, προσόπτω, προσαρμύζω ἐπὶ πλέον : Διοτογ.π. Στοβ.4,196 π- ὄρχησιν καὶ ρυθμόν.

παρκαταθάπτω μτυν. ἐπ., ἄορ. παρκατέθαφα θάπτω ἐπὶ πλέον : Κόιντ.1,804 (δ.γρ.).

παρκατάθεσις-εως (ἢ) (παρκαταθετέω) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ παρκαταθέτω' || νομ. ἢ ἀποσθεσις τῆς ὑποχρέωσως τοῦ ὀφειλέτου διὰ τῆς παρκαταθήκης τοῦ ὀφειλομένου εἰς τὸ ταμεῖον παρκατοθηκῶν, καὶ δανείων.

παρκαταθέτης (ἰδὲ) (παρκαταθέτω) νεώτ. ὁ συνάπτων σύμφοσιν παρκαταθήκης παρὰ θεματοφύλακι, ὁ καταθέτων χρήματα ἢ πράγματα παρὰ τὴν πρὸς φύλαξιν.

παρκαταθέτω [ἐκ τοῦ παρκατατίθημι] νεώτ., ἄορ. παρκατέθεσα κ. παθ. παρκατατέθειν, μτχ. παθ. παρκα. παρκαταθεθίμενος, καταθέτω παρὰ τινι χρήματα ἢ πράγματα πρὸς φύλαξιν, κάμνω παρκαταθήκην' πρόβλ. παρκατατίθημαι' 2) ρημ. π. παρκατάθεσις, παρκαταθέτης.

παρκαταθήκη (ἢ) (παρκατατίθημαι) κ. νεώτ. τὸ παρὰ τινι πρὸς φύλαξιν κατατίθημενον : Ἦρ.5, 92,8 οὔτε κατερέειν ἐν τῷ κέεται χύρω ἢ παρκαταθήκη, Θουκ.2,72 μέχρι δὲ τούδε ἔξομεν παρκαταθήκην, Πολυδ.5,74,5 θαβησις ἐν παρκαταθήκῃ τῆς Λαοδίκης' || εἰδ. ἢ κατὰθεσις παρὰ τινι χρημάτων πρὸς φύλαξιν, ἐξυπονοουμένη ἀποδόσεως τούτων εἰς τὸν καταθέσαντα ἢ εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ ὀρισθέντα ἢ εἰς τὸν ἄλλως δικαιούμενον : Πλάτ. Πολ.442E παρκαταθήκην χρυσοῦ ἢ ἀργύρου δεξόμενος, Δημ.946 μισθούμενος οὖν δεῖ τὴν ἐργασίαν αὐτῆς τῆς τραπεζίης καὶ τὰς παρκαταθήκας λαμβάνων, Πάπ. τάλαντον ὁ ἔσχηεν παρ' αὐτῆς ὁ δεῖνα ἐν παρκαταθήκῃ' || νεώτ. νομ. παρκαταθήκη εἶναι ἡ σύμβασις ἢ συνισταμένη διὰ τῆς δόσεως πράγματος 'εἰς ἄλλον πρὸς φύλαξιν ὑπὸ τούτου ἀνευ ἀμοιβῆς τοῦ

καὶ ἀπόδοσιν ὑπ' αὐτοῦ ἅμα τῇ αἰτήσῃ τοῦ δόντος ἢ κατὰ προσυμφωνημένον χρόνον' 2) μτχ. ἐπὶ νόμου, ἐπὶ ἠθικῷ κανόνος, ἐπὶ ἐπιτολῆς, συμβουλής ὁδοδείξις παρὰ σεπτοῦ προσώπου, ἐπὶ ὄρκου, ἐπὶ ὑποσχεσέως κτ., ἢ ἀκριβῆς, ἢ πιστῇ τήρησις, ἢ πλήρης ἀσυμμόρφωσις : Ἰσοκρ.1,22 μάλλον τῆρει εἰς τὸν λόγον ἢ τὰς τὸν χρημάτων παρκαταθήκας, Δημ.572 φυλάττειν ὕμεις τοὺς νόμους, τὸν ὄρκον' ἔχεθ' ὕμεις οἱ δικάζοντες . . ὡςπερὶ παρκαταθήκην, Αἰσχιν.1,187 οἱ τῶν νόμων παρκαταθήκην ἔχοντες, ΚΔ Τίμ.2,1,14 τὴν καλὴν παρκαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος ἁγίου ἰδ. νεώτ. κ. μτ. ἐπιθ. ἰερὰ - παλύτιμος - ἐθνική κτ. : Παπαδ.Χριστ. Τεμν.1071ἐκδ.Φέξη) τοῦ τὰς εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὡς παλύτιμον παρκαταθήκην 3) ἐπὶ προσ. παρὰδεδομένου εἰς τὴν φροντίδα ἐπιτρόπων : Ἦρ.2,156 Ἀπόλλωνα παρὰ ἴοισι παρκαταθήκην δεξόμενον, Δημ.840 τὰ ἀμάρθ' ἤμω εἰς τὰς χεῖρας ἐνήθηκε παρκαταθήκην ἰπνομαζῶν' || ἐπὶ προσ. διατελούντων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς πολιτείας, ἰερὰ καὶ ἀπαρραδίαστα : Δεῖν.1,9 φ' τὴν τὸν σωμάτων φυλακὴν ὁ δῆμος παρκαταθήκην ἔδωκεν' 4) νεώτ. τὸ ἐπὶ πλέον, ὡς περίσευμα, φυλακτὸ μενον δι' ἐπίτακτους περιστάσεις, ἀπόθεμα : μεγάλη παρκαταθήκη τροφίμων - σίτου - ζυλείας, **παρκαταθέτης** κα. κείμαι, κθήμαι πλαιγιαστά, πλησίον, ἰδίως κατὰ τὸ δεῖπνον : Ξεν.ΚΠ 2,2,28 περιέγει ταῦτο τὸ μερικόν τὸ παρκατακείμενόν σοι, Πλάτ. Ἐπιστ.360Α ὡς ἐμαί τε δέδοκε καὶ τῷ παρκατακειμένῳ,

παρκατακέμαι παθ. κείμαι, κθήμαι πλαιγιαστά, πλησίον, ἰδίως κατὰ τὸ δεῖπνον : Ξεν.ΚΠ 2,2,28 περιέγει ταῦτο τὸ μερικόν τὸ παρκατακείμενόν σοι, Πλάτ. Ἐπιστ.360Α ὡς ἐμαί τε δέδοκε καὶ τῷ παρκατακειμένῳ,

παρκατακλίω κατακλίω τινὰ πλησίον πνός : Αἰσχιν.2,149 ἄλλ' οὐ Κνωσίων τὴν ἑαυτοῦ γυναικα παρκατακλίων, Ἰώσ.Α1,19,7 παρκατακλίει τὴν ἑτέραν τὴν θυγατέρα, Λουκ.Θε.Δ 6,4 παρκατακλίωμεν αὐτῷ φέροντες.

παρκατακλίω κατακλίω παρὰ τινι : Θουκ.6, 7 τῆς ἄλλης στρατιᾶς παρκατακλίοντες αὐτοῖς ὀλίγους, Δίων Κ 46,37 ἐκείνω Λούκιον τὸν ἀδελφὸν παρκατέλειπε, αὐτ.48,13.

παρκαταλέχομαι μ. ἐν ἐπ. ἄορ. συγκε. παρκατέλεκτο, κατακλίνομαι πλησίον, κοιμῶμαι, πλαιγίζω : Ἰλ.1,565 τῆ δ γε παρκατέλεκτο χόλον θυμολαγέα πέσασιν, αὐτ.664.

παρκαταλογῆ (ἢ) εἰδ. ἐν τῇ μουσ. ἢ παρεκτροπῇ ἀπὸ τῆς ἀπλῆς καὶ φυσικῆς ἀλληλουχίας καὶ ἀκολουθίας, ἢ ἄλλαξ καὶ τὸν τῶν, τοῦ ρυθμοῦ κατὰ τὸ λεγόμενον διηγηματικὸν ἄσμα : Ἀριστολ. Πρ.918α,10 διὰ τί ἡ παρκαταλογῆ ἐν ταῖς ψόδαις τραγικῶν', Πλούτ. Ἦθ.1141Α τὴν εἰς τοὺς οὐχ ὁμογενεῖς ρυθμοὺς ἔντασιν καὶ τὴν παρκαταλογῆν καὶ τὴν περὶ ταῦτα κρούσιν.

παρκαταπήγνυμι ἐμπήγω κατὰ σειρῶν, ἐκ παρᾶλλῆλου : Θουκ.4,90 σταυρούς παρκαταπήγνυντες, Θεόφρ.Φι 8,3,2 ἐὰν παρκαταπήξῃ τις ξύλα, Βασ.1,62Β οἶνει χάρακας ἡμῖν παρκατέπηξεν.

παρκαταρτύομαι λεξ. καρτερῶ τὴν ἰσχυρὴν ἐκ πολλῶν.

παρκατασκευάζω σχόλ. παρκασκευάζω προσέτι, ἐτοιμάζω : ΕΜ 637,29 ἐτόρνω . . ἀμνίνοι καὶ τὸ παρκατασκευάζω, Σχολ.Πίνδ.Ο 6,1 τὸν λόγον παρκατασκευάζω ἰδ.γρ.1.

παρκατάστασις-εως (ἢ) λεξ. ἡ παρκαταβολή : Φωτ.384,19 «παρκατάστασις ἀργύριον ἐν μῆ ὄραμῳ ὑπὸ τὴν ἰδίαν δικαιομένον δίκας τοῖς διοιτηταῖς καταβαλλόμενον' ἐπὶ δὲ καὶ παρὰ τὸν ὑπονοούμενον αὐτὰς' καταβάλλετο δὲ καὶ τοῖς θεομορθεταῖς ἐπὶ τῷ γραφισίῳ».

παρκατάθεσις-εως (ἢ) μτυν. ἀν. κ. νεώτ. τὸ κρατεῖν τι ὀπίσω, ἢ διακατοχῇ : Πάπ. τὰς παρα-

κατασχέσεις, ἃς καλοῦσιν οἱ νόμοι βρεντινῶνας, Ἰουστιν.Νεαρ.39' || νεώτ. νομ. ἡ ὑπό τοῦ ὀφειλέτου κατακράτησις ὀφειλομένης παροχῆς μέχρις οὐ κηνοποιήθῃ ἀπαίτησις ἢν αὐτὸς ἔχει κατὰ τοῦ πιστωτοῦ.

παρακατατείνω μτγν. προτείνω, ἐκτείνω : Κλήμ. Ἀλ.498 π- τύπτοντι σιαγόνα.

παρακατατίθημι νεώτ. παρακαταθένω, ἐπ. ὀδρ. παρατέθηκα ἰσφ. Ὀρφ. Ἀργ.312. μέσ. ὀδρ. ἐπ. παρακάθητο Ἰ. Ἀπολλ. Ρ.2,504, καταθένω, ἐμφοιτεύομαι : Χαρίτ.8,4' **2)** συνήθ. ἐν τῷ μέσ. ὑπέρ ἐμοῦ τοῦ καταθένω τί τιμν, παραδίδοω εἰς τινα πρός φύλαξιν : Ἡρ.3,59 αὐτὴν Τροίηνοιαι παρακάτηθεντο, Ξεν. Ἑλλ.6,1,2 στασιάζαντες.. παρακατέθεντο αὐτῷ τὴν ἀκρόπολιν, Πλάτ. Πολ.331ε τό τινος παρακαταθένου τοῦ δῶνουν μή σωφρονῶνς ὀπαιτοῦντι ἀπαδιδόναι, Αἰσχίν.1,7 τούτους τού νόμους ἀναγράφαντες ὕμιν παρακατέθεντο, Ἐπίκ. ὄπ.217, Πλούτ. Κικ.15 γίνεται δόγμα τῆς βουλῆς παρακατατίθεσθαι τοῖς ὑπάτοις τὰ πράγματα, Πάπ. παρακαταθεσθαι τὰ δύο τάλαντα : || ἐπὶ ἐγγυήσεων, διαθεβαίωνσεων παρεχομένων ὑπὸ ἐντίμου πολίτου εἰς τὴν πολιτείαν : Δειν.1,71 πάσας τὰς δικαίας πίστει παρακαταθένου. **3)** ἐκτίθημι εἰς κινδύνον : Αἰσχίν.3,180 τὸ δαίμνηστον ἐκ τῆς νίκης ἐθέλουσι τινες τὰ σώματα παρακαταθέμενοι. **4)** μέσ. μτ. ὀδρ. στηρίζομαι : Πάπ. τῆ πίστει αὐτῆς παρακατατίθεμαι.

παρακατάχρησις-εως(ῆ) μτγν. ἡ κακὴ χρῆσις : Greg. Pal.6.

παρακαταχρῶμαι-όμαι ἀποθ. μεταχειρίζομαι πρός τινα σκοπὸν : Ἀριστ. ΖΜ 690a,1 ἡ φύσις παρακαταχρῆται καὶ ἐπὶ τούτων' πρβλ. αὐτ. ΖΜ 659a,2f' **2)** ρημ.α.π. παρακατάχρησις.

παρασάταμι ἰεῖμι ἰσφλ. κατοβαίνω πλησίον, πηγαῖω κατωτέρω : Στεφ. Ἀθ. Ἰνπ.2,327D παρακατιῶν εἰρηκε, φησί, Σχολ. Ὀδ. Α 90 ὡς παρακατιῶν ὁ λόγος δηλώσει, Σχολ. Θεοδ. κ.1,4 ἰδ.γρ.1.

παρακατασθίω μτγν. τρώγω τὴν ὀμοῦ με ἄλλο τι, ἐν τούτῳ : Σωτ. Κομ.3 τούφων μάσται, παρακατασθίει δ' ἐμέ.

παρασατέγω παρ' ἐμοῦ ὀπίσω κρατῶ, ἀναχαίτιζω, ἐμποδίζω : Θουκ.8,93 αὐτοὺς τὴ ἰσχυάειν καὶ τοὺς ἄλλους παρασατέγειν, Πολύβ.1,66,5 παρακατέγειν ἐκεῖ τοὺς καταπλέοντας διὰ ταύτην τὴν ἐλπίδα, αὐτ.5,67,1f' || ἀνακόπτω : Διόδ. Σ. 4,9 τῆς μὲν Ἀλικμῆνης παρακατασχεῖν τὰς δώδινας. **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, παρακαλιώω, παρεμποδίζω τὴν κυκλοφορίαν : Ἡρακλ. Ταρ. π. Ἀθῆν.2,64F ἐμπλεκόμενα παρακατέγει τὰ ὑγρά. **3)** διατηρῶ τὴν κατοχὴν τινος : Πολύβ.18,45,12 τὸν δ' Ἀκροκόρινθον καὶ Δημητριάδα καὶ Χαλκίδα παρακατέσχευε : || παθ. κρατοῦμαι, κατέγομαι : Πάπ. ὁ δεῖνα τῶν παρακατεχομένων ὑπὸ τοῦ Σαρδπίου.

παρακατηγόρημα-ατος(ῆ) (παρακατηγορῶ), τὸ πρόσθετον κατηγόρημα, τὸ παρασάτασμα, παρασύμπωμα : Στωϊκ. ἀπ.2,59 τοῖς .. παρακατηγαρήμασιν ἐν ταῖς τελείαις ὑποθέσεσιν.

παρακατηγορῶ-έω μτγν. κατηγορῶ προσέτι : Ἀφίν. Ρητ.1,459,4.

παρακάτι(ῆ) ὄδρ. τόπος χαμηλός, τὸ παρακάτω μέρος : ὀ. τραγ. ἀφ' ἀδεφῆ μου τὰ κερία κὶ ἔβγα στο παρακάτι.

παρακαταίσιγος-ῆ-ὁ ὄδρ. ὁ κείμενος εἰς χαμηλοτέραν ἢ ὑπερωτέρωθεν θέσιν : θά σέ περιμένω στο παρακατιανὸ σακάκι. **2)** ὁ κατωτέρας ποιότητος : παρακατιανὸ ὕψασμα, -παρακατιανὴ σπαφίδα. **3)** ἐπὶ πρσσ., ὁ τοῦ ὄχλου, ὁ κοινός : παρακατιανὸς ἀνθρώπος.

παρακατινός-ῆ-ὁ ὄδρ. ἄ. παρακατιανός βλ.λ. **παρακάτιον**(ῆ) νεώτ. ναυτ. τὸ παρὰ τὸ ἀκάτιον ἐκπεταννόμενον παρίστιον, ἡ σκουπαμάρα.

παρακατιῶν-όντος-οὔσα-ὸν μτγ. ἐνεστ. τοῦ παρακάτειμι βλ.λ. || νεώτ. συνήθ. ἐν ἐπιρρ. ἐκφρ. ἐπὶ ἐγγράφων ἐκθέσεων ἐν τῇ σημ. τοῦ κατωτέρω.

παρακατοικίζω κατοικίζω τινὰ παρὰ τινι : Ἰσοκρ.6,28 νῦν δὲ τοὺς εἰλωτας ὁμόρους ἡμῖν παρακατοικίζουσιν, Πλούτ. Περ.11 φθόνον δὲ καὶ φρουρῶν τοῦ μὴ νεωτερίζειν τὴ παρακατοικίζων τοῖς συμμαχοῖς. || κ. μέσ. κατοικίζω τινὰ πλησίον μου : Ἰσοκρ.6,87 ἢ γὰρ παρακατοικισμέθα τοὺς εἰλωτας κ. παθ. : Ἀριστείδ. Λόγ.46(3),26 (τῆν Κόρινθον) παρακατωκίσθη πάσαις Ἰθαλίταισι.

παρακατοικῶ-έω μτγν. κατοικῶ πλησίον : Πολυδ.6,113.

παρακατορύσσω, ὀδρ. παρακατώρυξα, κατορύττω τὴ πλησίον τινός, παραχώνω : Ἰνπ. Ἀρθρ.47. **παρακατῶν** ράπτω πλησίον τινός, ἐμβολῶνω. **2)** μέσ. εὐτρεπίζω : Ἀριστφ. Πλ.663 ἕκαστος στιβάδα παρακατῶτο ἰσφλ. ἐνυτρεπίζεν, ἕκαμνεν ἐκ φύλλων κοίτην δι' ἑαυτῶν.

παρακάτω πάπ. κ. νεώτ., ὄδρ. παρακάτου, ὀλίγον κατωτέρω ἢ περαιτέρω ὄρισμένου τινός σημείου : Ζώσ. Ἀχ.112B, Πολίτ. Ἑκλ. Τραγ.235,1 κυρά, ποὺ κάθεσαι φηλά, κατέβα παρακάτω || κ. μτ. γενικ. : Πάπ. παρακάτω τοῦ ἐμοῦ ὄργανου.

παρακαυδῶν(ῆ) ἰσφλ. πάπ. ἄ. παρακαυδῶν παρογαυδῆς : μαφόρια γυναικεῖα παρακαυδῶν δέκα τρία, αὐτ. στιχάκια παρακαυδῶν .. πέντε.

παρακαυλιζώ καυλιζῶ ἀναδίδω παραφυάδας : Θεόφρ. Ζ1,6,28 ἔχει δὲ .. καὶ καρπὸν ἂν ἐν τοῖς παρακαυλιζοῦσι διόλου καθάπερ τὸ ἀνήθον.

παρακαυσις-εως(ῆ) πάπ. τὸ παρακαίειν : ἔλαιον εἰς παρακαίειν εἰς λύχνους κίκιος δύο κοτύλας. **2)** πάπ. ἰσφρ. ἡ καυσις διὰ καυτήρος. **3)** φλόγωσις, φλεγμονή : Γαλ.18,2,548.

παρακαυτῶδων(ῆ) ἰσφλ. πάπ. παρακαυδῶτων βλ.λ. **παρακαί** ὄδρ. ἐπίρρ. παρὰ τινος, πὸ πέρο, παρσπέει : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 67,6 ἐκεῖ γιατί .. καὶ παρακαί γιατί θά πάει νά σκάφη.

παράκειμαι κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. πάρκειμαι, ἐπ. παρσπ. παρεκείσθετο (Ἰ. Ὀδ. Ξ 52), ποι. ὡς παθ. τοῦ παρατίθημι, κείμαι πλησίον, ἐνώπιον τινος : Ἰλ. Ὀ 476 ἐπὶ καὶ παρέκειτο τράπεζα, αὐτ. Ὀδ. Φ 416 ὄστρον, ὃ οὐ παρέκειτο τραπεζῆν, Τελεκλ.1,7 παράκειν' ἐπὶ τῆσι τραπέζισι, Πλάτ. Τιμ.69A ὄτ' οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα τέκτονιν ἡμῖν ἔλα παρακείναι τὰ τῶν αἰτίων γένη ἴσουλισμένα, Ἀριστ. Ζ1,599a,25 ὅτι οὐδὲν φαίνονται γευόμενα τῆς παρακειμένης τροφῆς, Διήγ. Ἀχίλλ.415 ὅταν εὐρῶ τὸν βασιλεῖα ὁποῦ σᾶς παρακείτα. || κ. μτφ. : Ὀδ. κ 65 ὕμιν παρακείναι ἐναντίον ἡμᾶχεσθαι ἢ φεῦγειν ἰσφλ. πρόκειται εἰς αἰρέσιν, Θεογν.685 ἔρδειν .. ἀμνηχανίη παρακείναι, Πλάτ. Φιλ.41D ἄρα παρακείσθαι λύπας τὴ καὶ ἡδονάς, ΚΔ Ρωμ. 7,2f' ὅτι ἐμοῖ τὸ κακὸν παρακείναι. || συχνὰ ἐν μτγ. : Πίνδ. Ὀ 13,73 παρκειμενον δὲ συλλασθῶν τέρας (τὸ παρὸν θαῦμα), Σοφ. Φιλ.β6) Ἄιδ'α παρακειμένης κίεμινος πλησίον τοῦ Ἄδου, παρὰ τὴν θύραν τοῦ θανάτου, Ἀριστφ. Λυσ.1048 ἰκανὰ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακειμένα, Ἄμμις 30,6 λαθῶν τὴ τῶν παρακειμένων, Διόδ. Σιν.2,10 κλίνην .. παρακειμένην τὴ τὴν τράπεζαν, Πολύβ.7,16,5 πρὸς τὴν παρακειμένην παραγέμνηναι πύλην, Παπαδ. Χριστ. Τερμ.105 ἐξύψηνησεν ἀπὸ φωνῆς ἀκουσθεῖσας ἐκ τοῦ παρακειμένου κελλύου. **2)** μτφ. ἐν μτγ. ὁ τηρούμενος, ὁ φυλαττόμενος : Πλάτ. Φιλ.191D ἐν μνήμῃ παρακείμενα. **3)** μτφ. ἐπὶ τελείαις ὑποταγῆς, κείμαι πλησίον τινός πρηνῆς : ΠΔ Ἰουδ.3,3 πάσαι αὐ μάνθροι τῶν σκηνῶν ἡμῶν παρακείνται πρὸ προσώπου σου. **4)** μτ. ὀδρ. βιάζω, ἐξαναγκάζω : ΠΔ Μακκ.3,7,3 κακοήθεια πυκνότερον ἡμῖν παρακείμενοι' πρβλ. Πολύβ.5,34,7 παρέ-

κειντο δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν δυναταῖς' 5) γραμμ. ἀναφέρομαι, μνημονεύομαι εἰς κειμενα : Φιλοῦμ.29 τὰ σημεῖα οὐ παρκαίεται || κ. ἀπρσο. : Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.720 ἐν τοῖς ἐξῆσι παρκαίεται καὶ ἐκ τῶν Θεοφράστου' 6) κ. νεώτ. κ. δημ. γραμμ. ἢ μτχ. παρκαίμενος ὡς οὐσ. εἰς τῶν ἀρκτημίων χρόνων τοῦ ρήματος, δηλὸν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ ρήματος σημαζόμενον εἶναι τετελεσμένον καὶ ὄφισται ἐν τῷ παρόντι : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.205,15' || Ρήτ.8,755 ἀντίφρασις ἐστὶ λέξις διὰ τοῦ ἐναντίου ἢ παρκαίμενου τὸ ἐναντίον παριστώσα' ἴως ὅταν κατ' εὐφημισμὸν τὴν χολὴν ἤδωαν λέγωμεν' 7) γραμμ. ἐπὶ λέξεων συντεθειμένων ἐν παραθέσει καὶ οὐχὶ ἐν συνθέσει : Ἀπολλ. Συντ.330,26' 8) παρεμβάλλομαι : Γαλ.1811,58.

παρκαίμενος ἰδί μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. μτχ. τοῦ παρκαίμαι βλ.λ.6).

παρκαίμενός ἰέκ τῆς μτχ. τοῦ παρκαίμαι ἔπιρρ. μτγν. παραλλήλως. ἔγγυς, πλησίον : Ἀθῆν. 11,489B φσι ἀκούων εἶναι παρκαίμενός ἔχοντα τὰ ὡτα καθάπερ αἱ διάπρωροι τῶν νεῶν' πρβλ. Κορνοῦτ. Φύσ. Θε.32' 2) ὁμοίως : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.1,8, παρκαίμενός δὲ τῷ περὶ θεῶν λόγῳ τὸν περὶ δαιμόνων καὶ ἠρώων ἱστοροῦμαι' 3) μετὰ ταῦτα, εὐθὺς ἔπειτα : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.4,2,23 παρκαίμενός δὲ διὰ τὴν δευτέραν ὀρεξίν ἐπ' αὐτὸν ὁ θῶρας τὸ πνεῦμα μετοχουμένην, Σενξ. Ἐμπ. Μαθ.7,227' 4) μετ' εὐκολίας, εὐκόλως : Ἄρρ. Ἐπικτ.3,22,90 ἵνα εἰτοιμῶς δύνῃται καὶ παρκαίμενός πρὸς τὰ ἐπιήντοια ἀπανταν.

παρκακαλύμμενός ἰέκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρκακ. τοῦ καλύπτω) ἔπιρρ. μτγν. διὰ παρκακαλυμμένου τρόπου, ὑποκεκρυμμένως : Κήλυ. Ἀλ. Στρωμ.1,13 τῷ παρκακαλυμμένως τὰ παραδιδόμενα αἴψω τε παραλαμβάνειν.

παρκακινδυνευμένός ἰέκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρκακ. τοῦ παρκακινδυνεύω) ἔπιρρ. κ. μαν. διὰ τρόπον τοῦληροῦ, ριφοκινδύνως : Πλάτ. Νόμ.752B παρκακινδυνευμένός ἐν τῷ νῦν ἢ πάλις ἠρῖν ἔσται κατακλιμένη, Παχυμ.1 ἐν Ρητ.4,565,26 παρκακινδυνευμένως ἔπραττε τὰ πολλά.

παρκακλιμένός ἰέκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρκακ. τοῦ παρακλίνω) ἔπιρρ. σχόλ. παρακλιδόν, κατὰ τρόπον παρακλίσεως, κατὰ παρακλίαν : Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ.1,757 παρκακλιμένως ἔπιπτην.

παρκακκόδαται ἴησ. «παρανοεῖ».

παρκακευμένός ἰέκ τῆς μτχ. τοῦ παθ. παρκακ. τοῦ παρακώπτω) ἔπιρρ. σχόλ. συντόμως, βραχέως : Σχόλ. Λουκ. Λεξιφ.3 ἰδ.γρ. περικεκομμένως).

παρκακέλευμα-ατος ἰτό) [παρκακελεύομαι] κ. παρκακέλευμα φωνὴ πρὸς ἔγκαρδιῶσιν, παρκακίνησις, παρκακίσησις : Εὐρ. Ἰκ.1156 λόγων δὲ παρκακέλευσιμα ἀνὰ ἀέρι φερόμενον οἶσεται, σὺτ. Π 320, Διδόν. Ἀλ. Ρωμ.6,47 ὡς ἐξ ἐνός παρκακελύματος' 2) παράγχεμα, ἀπόφθεγμα : Πλάτ. Γκολ.407B τὸ δὲ Φωκυλίδου παρκακέλευμα οὐδὲν ἐμποδίζει' πρβλ. αὐτ. Νόμ.688Α.

παρκακλεύομαι κ. νεώτ. ἀποθ. ἐντέλλομαι τινὶ νὰ πράξη τι, προστάζω, διατάσσω, παραγγέλλω : Ἡρ.1,120 σοὶ ἔτερα τοιαῦτα παρκακελύομεθα, Ἀριστοφ. Σφ.530 ἀτὰρ φανεῖ παῖδός τις ὧν, ἦν ταῦτα παρκακελύω, Πλάτ. Ἀπολ.31B μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρκακελύω' || μτ. ὄστ. κ. ἀπαρφ. ἢ ἐξηρτημ. προτ. : Ἡρ.8,15 οἱ μὲν δὲ παρκακελύοντο ὅκως μὴ παρρησίαι ἐς τὴν Ἐλλάδα τοὺς βαρβάρους, Λυσ.28,15 ὥστε ἀξίον ἡμᾶς παρκακελευσάμενους ἡμῖν αὐτοῖς παρὰ τούτων νυνὶ τὴν μεγίστην δίκην λαθεῖν, Ξεν. Ἑλλ.1,1,24 τοῖς συμμάχοις παρκακελευσάμενος μὴ ἀθυμεῖν ἐνεκα ἔζλων, αὐτ.1,1,14 παρκακελύομαι αὐτοῖς ὅτι ἀνάγκη εἶη, Πλάτ. Συμπ.221Α, Αἰσχίν.2,1 ὁ δὲ ἐτόλμησε

παρκακεύσασθαι πρὸς ἄνδρας . . μὴ ὑπομένειν, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,291 νοουθετῶν πατρικῶς παρκακελεύετο παύσασθαι τῶν ἀλυσιτελῶς διενέξων κ. παθ. : Ἡρ.8,93 τοῖσι γὰρ Ἀθηναίων τριπράρχοισι παρκακελευστο, Πλάτ. Ἐπιστ.333Α τὰ παρκακελύομενα ὑφ' ἡμῶν, Φιλόστρ. Ἀπολλ.5,27 χαίρειν παρκακελύοντα' || σπαν. ἐν τῷ ἔνεργ. : Πολύβ.7,16,2 Διονύσιον τὸν ἡγεμόνα τῶν ὑπασιπῶν παρκακελεύοντα συστάσει συνεπιθεῖναι σφᾶς, αὐτ.16,20,8' 2) παρκακινῶ, παρκακινῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιῶνω : Θουκ.6,69 ὁ Νικίας ταῦτα παρκακελευσάμενος, Πλάτ. Φαιδ.60Ε αὐτὸ μοι παρκακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν, Ἴσοκρ. 9,79 ἐκείνοι παρκακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολεημένοις' || κ. ἀπολ. διὰ φωνῶν ἐνθαρρύνω ἔραστον : Ἡρ.9,102 παρκακελευσμένοι ἔργου ἔχοντο προκρότερον, Θουκ.4,25 θαρασταί τε καὶ παρκακελύομενοι ἐν ἑαυτοῖς ὡς ὁ Λεοντίου σφίσι, Ξεν. Ἀν.4,2,11 ἐνθα δὲ παρκακελευσάμενοι ἀλλήλοισι προσβάλλουσι πρὸς τὸν λόφον' 3) ρηματ. π. παρκακέλευσις, παρκακέλευσιμα, -ατικός, παρκακελευσμός, παρκακελευστέον, παρκακελευστής, -ός, παρκακελευστής.

παρκακέλευσις-εως ἰή) (παρκακελεύομαι ἢ παρκακάρρυνσις, προτροπή, παραινέσις, ἐγκαρδιώσις : Θουκ.4,126 διδάχην ἅμα τῇ παρκακελεύσει ποιέσθαι, αὐτ.7,70, Πλάτ. Θεαιτ.209B τυφλοῦ δὲ παρκακέλευσις ἂν καλοῖτο δικαιοσύνη' κ. κτ. πλθθ. : Ξεν. ΚΠ 3,3,50 μηδὲν εὐ λυποῦντων αἰ τοῦ Ἀσσυρίου παρκακεύσεις, Ἴσοκρ.9,31 τὰς παρκακελεύσεις τὰς ἐκείνου τὴ δεῖ λέγοντα διατρίβειν ; 2) φατριαστική συνεννόησις, συνδυασμός πρὸς ἐκλογάς : Δίων Κ 53,21 μήτ' ἐκ παρκακεύσεως ἢ καὶ δικασμοῦ ἀποδεικνύονται.

παρκακέλευσμα-ατος ἰτό) ἄ. παρκακέλευμα βλ.λ. **παρκακελευσματικός-ή-όν** [παρκακελεύομαι] μαν. κ. νεώτ. ὁ παρκακελεύων, προτρεπτικός, ἐνθαρρυντικός, ὁ παρκακελευστικός : Εὐστ.1393,4 παρκακελευσματικὴ δύναμις' 2) νεώτ. γραμμ. παρκακελευσματικαὶ προτάσεις αἰ καθ' ὑποτακτικὴν ἐκφράζουσα προτροπήν, οἷον τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν' || παρκακελευσματικὰ μόρια τὰ δι' ἂν εἰσάγονται αἰ παρκακελευσματικαὶ προτάσεις, οἷον τὰ νά, ἀς, μί, νά, μή, εἴτε νά, γιά, γιά νά : ἀς πᾶμε, - γιά κάτσε φρόνιμα.

παρκακελευσματικός ἔπιρρ. μαν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον παρκακελευσματικὸν βλ.λ. : Εὐστ.1416,40.

παρκακελευσμός ἰδί) [παρκακελεύομαι] ἡ παρκακέλευσις, ἢ προτροπή, ἢ παραινέσις : Θουκ.4,11 προθυμία τε πάση χρώμεναι καὶ παρκακελευσμοῦ, Λυσ.2,38 παρκακελευσμοῦ δ' ἀμφοτέρων καὶ κρουγῆς τῶν διαφθειρομένων, Ξεν. ΚΠ 3,3,59 ἦν δὲ μετόδον τὸ στρατεύμα τῷ Κύρῳ προθυμίας, . . παρκακελευσμοῦ, Δίων Κ 36,21 συστάσεις καὶ παρκακελευσμοὶ παμπληθεῖς.

παρκακελευστής ἰδί) [παρκακελεύομαι] γλωσσ. ὁ παρκακελεύόμενος, ὁ παρκακάρρυνων διὰ τῆς φωνῆς, ὁ ἐγκαρδιώνων.

παρκακελευστικός-ή-όν [παρκακελεύομαι] κ. νεώτ. ὁ παρκακελευσματικός, ὁ προτρεπτικός : Πλάτ. Εὐθ.283B ὡς παρκακελευστικός ὁ λόγος ἦν ἐπ' ἀρετῇν, Ἀπολλ. Δυσκ. Ἐπιρρ.123,12 παρκακελευστικὸν ἐπιρρημα, Πολύδ.4,86.

παρκακελευστής ἔπιρρ. σχόλ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον παρκακελευστικὸν βλ.λ., προτρεπτικός : Σχόλ. Ὀδ.Θ || ἀμφοτέρα ἰδεῦτ' ἀγει παρκακελευστικός παρ' Ὀμήρω κείται.

παρκακελεύω σπαν. συνθ. ἐν τῷ μέσ. παρκακελεύομαι βλ.λ.

παρκακαλητίζω (κῆληξ) ὑπερβαίνω πινὰ εἰς τὴν ἰππασίαν, ξεπερνῶ : Ἀριστοφ. Εἰρ.901 ἵνα δὲ κῆληξ κέλητα παρκακαλητῆι.

παράκλμααι μτγν. άποθ. παρακλμααι, παρακλν, παρακλμααι: Άπολλ.Ρ.4,1668 τας γουναζομένη . . . παρεκκλετ' αιδας.

παράκλντες ίδι άδη. ό υπό τόν κολλήγον έργατης τής γής, ό ομη. συστηματικός έν κτήματι γεωργός, ό άσχολούμενος εις βοηθητικός και έκτάκτους έργασιας: 2) ό προσκολλόμενος εις άλλον και ούχι δι' ίδιων μέσων άποζών, ό παράσιτος, ό σελέμης: 3) ό άνάξιος λόγου, ό ούπίσανός.

παράκνεδίκος-η ά δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις παρακνέν (βλ.λ.1).

παράκνένμα-ατος ίτδ) (παρακνένω) μσν. κέντημα εις τά πλευρά: Ευστ.1308,64 γραπτός δε, ψ παρατίθενται τοιούτου παρακνέντήματος δίκην μέρη ποιημάτων και στίχων άλλων άλλοθεν.

παράκνέντης-εως ίή) (παρακνέντω) Έπιγρ. κ. νεώτ. σημειών κατά τό περιθώριον: Έπιγρ. κ.

2) μτγν. ή διάτρησις δι' έργαλείου χειρουργικού έν περιπτώσει ύδρωπος: Γαλ.1811,39, Όρειε.64,13,4.

3) ή άφαίρεσις καταρράκτην έν τώ όφθαλμώ: Γαλ.Χρ.Μορ.10,4, Συμπληκ.Κατ.401,8. 4) νεώτ. ειδ. Ιατρ. ή διά βελόνης και σύριγγος ή ακίδος άναρρόφησις ύγρου έκ τινος κοιλότητος του σώματος.

παράκνέντηριον ίτδ) μτγν. κ. νεώτ. Ιατρ. χειρουργ. έργαλείον δι' ού γίνεται παρακνένσις, όλον έν περιπτώσει ύδρωπος ή προς άφαίρεσιν καταρράκτην του όφθαλμού: Γαλ.1812,672 [πθ.1].

παράκνέντης ίδι (παρακνένω) μσν. γλωσσ. ό ένεργών παρακνέντησιν βλ.λ.2) κ. 3), όλον έν περιπτώσει ύδρωπος ή προς άφαίρεσιν καταρράκτην έκ του όφθαλμού: Γαλ.Θρασ.24.

παράκνέντικός-ή-όν μτγν. Ιατρ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν παρακνέντησιν βλ.λ.2) κ. 3): Γαλ.Θρασ.24 παρακνέντηκή τέχνη.

παράκνέντιζω μσν. συνήθως έν τώ τρίτῳ προσ. παρακνέντιζει άπτεται, παρά τό έαυτού κέντρον φέρεται: βασιλίκ.7,154 παρακνέντιζει ό λόγος τινός τών ύψηλοτέρων έννοιών.

παράκνέντικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό παράκνέντρον.

παράκνέντρον-ον νεώτ. ό παρά τό κέντρον εύρισκόμενος: 1) άνατ. παράκνέντρον λόβιον τμήμα του φλοιού του έγκεφαλού, εύρισκόμενον εις τήν έπιφάνειαν εκάστου ήμισφαίριου και άποτελούν τό φλοιώδες κινητικόν κέντρον τών κάτω άκρων του σώματος.

παράκνέντω-έω κ. μσν. κ. νεώτ. κεντώ πλησίον, πλαγίως, τριπλά κατά τας πλευράς: Θεάφρ.Φ15,9,4

δταν δε περιλειφώσι τήν κείμενον, έξάπτουσι, παρακνένταυτες όβελίσκουσ: 2) κ. νεώτ. Ιατρ. έκτελώ παρακνέντησιν επί τινος, όλον έν περιπτώσει ύδρωπος: Γαλ.Θρασ.23 τούς δε ύδεριώντας παρακνέντουμεν μικρόν υπό τόν όμφαλόν, Ήπιατρ. 135,26 παρακνέντε αυτόν παρά τόν όμφαλόν.

3) άφαιρώ καταρράκτην έκ του όφθαλμού: Γαλ.Χρ.Μορ.10,1. 4) μσν. κεντώ, ποικίλλω: κ. παθ.: Ευστ.1308,63 ραπτός κέντρον, ύπερ ώσναει παρακνέντουόται διάφοροι χρασί ύφασμάτων: 5) πιθ. κτηνώ, τραυματίζω, πλήττω έξ ένδερδασ: Διδόξ.Σ 10 άπ.18. 6) μτφ. άνακινώ, κτ. ά. μετέρχομαι δόλον και άπάτην, συγκοφαντώ τια: Βάτ.7,6 πεπλασμένωσ τό πράγμα παρακνέντουσι ούκ άληθινώσ: 7) ρηματ. π. παρακνέντησις, παρακνέντημα, παρακνέντηριον, παρακνέντης, -ητικός.

παράκνένω-ώ μτγν. κενώ πλαγίως, πλησίον κ. παθ.: Πλούτ.Ηθ.903D προς τό παρακνένωθεν τής ύγρασίας: 2) ρηματ. π. παρακνένωσις.

παράκνένσις-εως ίή) (παρακνένω) μσν. ή πλησίον κένωσις, έκίρησις: Παλλάδ.Ίατρ.Ήπν.2,171D.

παράκνένδαινω μτγν. κ. μσν. κερδαίνω, κερδίζω παρονόμως: Λιδών.Προγ.2,7, Γρηγ.Ναός,2,572B, Ήκιδό.Φιλ.ΗΝικ.81,22, Ευστ.Πον.213,70.

παράκνερκίς-ίδας (ή) μτγν. κ. μαν. ό μικρόν όσασυν τής κνήμης, περόνη: Πολυδ.2,191 κπαρακνερκίδες, περόνη και στήριγγες τά εκάτερωθεν του μείζονος όστού, ό τήν κνήμην φέρει, κερκίς κολούμενον, μικρά όσάτρια: 2) μσν. πλάγιον όσασυν τόσ άναθολογική περίπτωσηις: Ήπιατρ.153,2 άχρις ού καταθή κάτω και παρακνερκίς γέννται.

παράκνεφαλοφώ ίτδ) νεώτ. ζωολ. κατηγορία μαλακίων του άθροίσματος τών άσιφωναφόρων

παράκνναιδός ίδι μτγν. έπιτατ. 0 κναιδός: Διογ.Λ 4,34 έπει δε και παρακνναιδός ών, ώς εις βαρύν τόν Άρκεσίλαον έρη 1δ. γρ.1.

παράκννδύνευμα-ατας (τό) (παράκννδυνεύω) ή παρακννδύνευσίς βλ.λ., ή θρασύτης: Ήσ. έν λ. έκ παραβολής έκ παρακννδύνευματος.

παράκννδύνευσις-εως ίή) (παράκννδυνεύω) κ. νεώτ. τολμηρά και έπικίνδυνος έπιχειρησις, έπικίνδυνον τόλμημα, θρασύτης: Θουκ.5,100 οί δουλεύοντες ήδη άσάλλαγηται τήν παρακννδύνευσιν ποιούσται, Διογ.Άλ.Ρωμ.1,57 τήσ αύτίκα παρακννδύνευσεωσ, Παχυμ.Γ Βι.Άνδρον.19Α δήλην είσιν τήν παρακννδύνευσιν.

παράκννδύνευτικός-ή-όν ό τολμηρός, ό ριφοκίνδυνος: Πλάτ.Σοφ.242B φέρε δη, τίνα αρχήν τις άν άρξαιτο παρακννδυνευτικού λόγουσ, Δημ.783 βούλαμαι τολμω και παρακννδυνευτικού τινος άφασθαι λόγουσ κ. ύπερθ.: Δαμίσθ.Άρχ.5 || κ. επί προσ.: Άππ.Άννιβ.50 θυμικός ών ές μάχας και παρακννδυνευτικός.

παράκννδυνευτικώς έπίρρ. τολμηρώσ, ριφοκινδύνωσ: Πλάτ.Πολ.497B ώσ προθύμωσ και παρακννδυνευτικώς μέλλω λέγειν: || κ. συγκρ. -ώτερον: Λογγίν.Ύφ.32,3 ει δεσ παρακννδυνευτικώτερον λέγει.

παράκννδύνευμα κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. παρακννδυνευμένος, άποτολμώ κινδυνώδες έργον, ριφοκινδυνεύω, διακινδυνεύω: Ήπν.Άέρ.23 ού βούλονται παρακννδυνεύειν εκόντες ειδή ύπερ άλλατρήσ δύναμειωσ, Άριστφ.Σφ.δ σύ δ' ούν παρακννδύνειν, έπει καύτω γ' έμοι κατά ταιν κόραιν ήδη τι καταχεται γλυκύ, Θουκ.4,26 έσγηαν άλλοι τε παρακννδυνεύοντες, Άνδοκ.2,11 δσηαν έδει παρακννδυνεύειν || μτ. έμμηροθ.διορ.: Θουκ.3,56 ές Ίωνιαν εκίνεοις βοηθοί τολμήσασαι παρακννδύνευσαι: || μτ. αίτ. πράγμ. έπιχειρώ τι μετά κινδύνου, τολμώ τι: Άριστφ.Ήπν.1054 τουτό γέ τοι Παφλαγών παρακννδύνευσε μεθυσθεις, Πλάτ.Νόμ.967B και τινεσ έτόλμωον τουτό γε αυτό παρακννδυνεύειν: μτ. άπαρφ.: Άριστφ.Άχ.645 δστικσ παρακννδύνειν είπειν έν Άθηναίαισ τά δίκαια, Ξεν.Έλλ.3,5,16 παρακννδυνεύοσιεν χάριτα αύτοίσ άποδούναι μείζονα ή έλαθον, Άπολλ.Δύσκ.Συντ.16,23 παρακννδύνευσ. . . παραλαμβάνεσθασ: πρβλ. Πλάτ.Ευθφρ.15D θεασός άν έδεισασ παρακννδυνεύειν μη ούκ όρθώσ ποιήσασ: || κ. έν μτχ. παθ. παρακ. ό τολμηρός, ό ριφοκίνδυνος: Άριστφ.Βάτρ.99 δστικσ φέγγεται τοιουτού τι παρακννδυνευμέναν, Πλούτ.Κατ.9 χαλεπήν και παρακννδυνευμένην αύτοίσ έσοίει τήν έντευξιν, - παρακννδυνευμένη έπιχειρησις: 2) ρηματ. π. παρακννδυνεύειν, παρακννδύνευμα, παρακννδύνευσίς, παρακννδυνευτικός.

παράκννδύνας-ον μτγν. ό τολμηρός, ό ριφοκίνδυνος: || τό ούδ. ώς ούσ. ή τολμηρότης: Στράβ.17,3,20 τό μέντοι παρακννδύνων τών άνθρώπων άπάντων διαπειρασθασι ποιει.

παράκννδύνωσ έπίρρ. μτγν. μετά μεγάλου κινδύνου: Στράβ.5,3,5 παρακννδύνωσ μέν ούν όρμίζονται μετώρα έν τώ σλάφ τά ναυκλήρια.

παράκννημα-ατος ίτδ) (παρακννώνω) μτγν. κ. μσν. Ιατρ. ή μετακίνησις, μετατόπισις, έξάρθρωσις: Γαλ.14,780, Ήπιατρ.24 παρακννημα του τραχήλου

2) μιν. γραμμ. επί λέξεων, ἢ ἐξ ἄλλης παρηγομένη. ἢ παράγωμοι: Εὐστ.1405,32 τοιαῦτα μὲν τὰ ἐκ τοῦ βάλλειν παρακινήματα.

παρακινήματός-ἡ-ών μτγν. ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐξερεθίζειν, ὁ ἐρεθιστικόν: Φιλ.2,477 παρακινήματός τι καὶ μανιώδεις.

παρακινήσειω μτγν. ἐφετ. ἐπιθυμῶ νὰ παρακινήσω, νὰ ἐξεγείρω: Παχμ.Γ ἐν Βί. Ἀνδρον.19Β πληθῆ . . παρακινήσειοντα τὰς ὁρμάς καθ' ὧν ἄρα τοῦ ὀρθοῦ παρακινήσαντων σφάσι ὑποπτεύσειαν' κ. παθ.: αὐτ.380D ὡς παρακινήσειομένων ἐκ τῆς τυχούσης προφάσεως.

παρακινήσιος-εως ἰή (παρακινήσιω) μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ.-η ἐρέθισσις, ἐξέγερσις: Φιλ.2,477 Παχμ.Γ ἐν Βί. Ἀνδρον.19Β τὴν τοῦ πλῆθους παρακινήσιον καταστellaί. 2) σχόλ., μιν., νεώτ. κ. δημ. παρόρμησις, προτροπή: Σχόλ.Θουκ.4,11, Καιοσάρ.Δοπ.ἐν Σόθ.3,63 διὰ παρακινήσεως τοῦ μαυφτή, - κατὰ παρακινήσιν τοῦ ἐταξίδευσαι.

παρακινήτης ἰό (παρακινήω) μιν. κ. νεώτ. κ. δημ ὁ παρακινῶ, ὁ ἐξεγείρω, ὁ παροτρύνων εἰς τι: Καιοσάρ.Δοπ.ἐν Σόθ.3,137 εὐρῶν παρακινήτην καὶ τὸν δίχως ὄνομα τοῦτον διδάσκαλον.

παρακινήτικός-ἡ-όν μτγν. κ. σχόλ. ὁ διεγερτικός, ὁ ἐρεθιστικὸς πρὸς τι: Ἱεροκλ.456M π-τοῦ σώματος εὐεξίας, Σχόλ.Θεοκρ.11,40 τοῦτα ἐρεθιστικόν, ἴθουν παρακινήτικόν πρὸς τὸν ἔρωτα' κ. ἀπολ.: Φιλ.2,477 ἰδ. γρ. 2) ὁ παράφρων, ὁ τρελλός: Πλούτ.ἀπ.3 ἄλλο μὲν αὐδὲν οὐτ' ἔπραξεν οὐτ' εἶπε παρακινήτικόν.

παρακινήτικῶς ἐπίρω. μτγν. συνήθ. μτ. τοῦ π. ἔχω, δεκνίω συμπτάματα μανίας, παραφροσύνης: Πλούτ.Σόλ.8 λόγος εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς οἰκίας διεδόθη παρακινήτικῶς ἔχειν αὐτόν.

παρακινῶ-έω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. παρεκκλῖνω κ. δημ. (ἐ)παρεκκλῖνω, κινῶ κατὰ μέρος, διαταράττω, συγχέω: Πλάτ.Πολ.591B μὴ τι παρακινήσῃ αὐτοῦ τὸν ἐκεῖ διὰ πλῆθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα' || κ. ἀμτθ. διαταράττονται, θολοῦμαι: Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,7,6 καὶ μάλιστα ὅταν θαλαττωθῆ, ἢ περὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιτολῆς παρακινήσῃ. 2) ἀπολ. ἐπὶ πολιτικῶν ἀνατροπῶν, ἐγείρω ταραχάς, σχηματικῶ φατρίας, νεωτερίζω: Δημ.193 τῆς δ' αὐτῆς ἀρχῆς ἐπιτελίξασα πρὸς τὸ μθδ' ὁ-τιοῦν παρακινεῖν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,55 τὸ παρακινεῖν αἰε μέρος καὶ ἐκβαῖνον ἐκ τοῦ συνήθους κόσμου, Λουκ Ρητ.Διδ.5 Ἀλυπτίους τι παρακινεῖν αἰκούων. 3) παρορμῶ, ἐρεθίζω, παροτρύνω: Πλούτ.Γάλλ.13 αὐθις δε παρακινεῖν τὰ Γερμανικὰ τάγματα, - ὁ φόβος σου εἶναι ὅσαυτ' σέ παρακινεῖ νὰ μιλήσῃ ἐστὶ. 4) κινῶ σφοδρῶς, διεγείρω εἰς μανίαν: Θεόφρ.Φ19,19,1 τὸν μὲν στρέχων ὡσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξίσταναι, Λουκ.Συγγρ.1 εἰς τραγῶδαν παρεκκλῖναι. || παθ. εἰμι ἐκτός ἐμαυτοῦ, ἐξίσταμαι, παραφρονῶ: Λουκ.Μη Πιστ. Διαδ.5 ὑπόθερον δε καὶ παρακεκινημένον, Σοφ. Αἴ. Ὑπόθ. ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν παρακεκκλήνται, Εὐρ.ΙΤ Ὑπόθ. 5) ἀμτθ. πληροῦμαι πάθος, συγκινούμαι καθ' ὑπερβολήν: Ἰνπ' Ἀέρ.22 μὴδὲν παρακινεῖν πρότερον ἢ ἀνανδρωθῆναι, Ξεν. Ἀπορν.4,2,35 πολλοὶ μὲν γάρ δε: τὸ κάλλος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὤρασις ἀνακινητικῶν διασφειρόνται, Πλάτ.Φαἰδρ.249D νοουεῖται . . ὡς παρακινῶν, Διδ.9, Σ24,3 τῆ διανοσῆ παρακκινηκῶς. 6) ἀμτθ. μεταβάλλω τὴν θέσιν μου, μετατρέπομαι: Πλάτ.Πολ.540A εἰ ἐμμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινήσουσιν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,10 τῆς Ἀλβανῶν πόλεως αὐδὲν ἐπι παρακινεῖ μέρος τοῦ πολιτεύματος. 7) μνηρονεῶ ἐν παρόδῳ, τυχαίως: Πλούτ. Ἡθ.656C 8) ρημτ. π. παρακινήσις, παρακίνημα, παρακινήματικός, παρακινήτικός.

παρακίναμαι μτγν. παθ. παρομίγομαι, ἀνακατώνομαι, ἀναμιγνύομαι: Ἰσα.Α1 4,37 παρεκίνατο τοῖς δεινοῖς εἰρωνεία, Βασ.1,153A ὠδωρ αὐτῶν παρακίνασθαί.

παράκλιω ἐπ. ἐν τμ. διαβαίνω ἐμπρός ἢ πλησίον, περὶν ἀπὸ κοντὰ: Ἰλ.Π 263 τοὺς δ' εἶ περ παρὰ τῆς κίων ἀνθρώπος ὀδύτης κινήσῃ.

παράκκλησις ἰτό) δημ. δ. τ. τοῦ συνηθεστ. παρεκκλήσιον βλλ.: Βιζυην.Τελευτ.Παλαιολ.9 εἰν' ἕνα σπήλαια πλατύ, . . σὺν ἄγιο παρακλήσει.

παράκλαδεύω δημ., ἀόρ. (ἐ)παράκλαδεψα, κλαδεύω τι περισσώτερον τοῦ δέοντος: τῆς παρακλαδέφεις τῆς ἐλιές. *

παράκλαδιον ἰτό) μιν., νεώτ. κ. δημ. δευτερεῖον στόμιον ποταμοῦ: ΚΠορφ. πρὸς Ὑἰὸν Ρωμανόν 78,23. 2) νεώτ. κ. δημ. μικρὸς κλάδος δένδρου ἀναφυόμενος ἐκ τῶν μαχαλιῶν τῶν φύλλων, παραφυάς. 3) μτφ. πᾶν δ.τι ἀποσχίζεται ἐκ τῆος δλου ἀποτελοῦν παρτρότητα αὐτοῦ.

παράκλαιω σχόλ. κ. δημ. κλαίω πλησὼν τινός: Σχόλ. Ἀριστοφ.Σφ.971. 2) δημ. κλαίω καθ' ὑπερβολήν ἢ συχνὰ ἢ ἐπὶ μακρόν.

παράκλασις-εως ἰή) ἰκλάω μιν. ἢ κάμφω, κατόκαμφω: Εὐστ.25,35 τῆς βαρείας εἰς παράκλασιον περισημένον τόνου.

παράκλαυθός ἰό) λεξ. τὸ κλαίειν ἐπὶ τινι.

παράκλαυσίθυρον ἰτό) ἄσμα πλήρες πάθους ἄδόμενον ὑπὸ ἔραστοῦ τὴν νύκτα παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ: Πλούτ. Ἡθ.753B ἐπὶ θύρας φθεῖν τὸ παρακλαυσίθυρον, ἀναδεῖν τὰ εἰκόνα' πρὸλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ.90.

παράκλέθω δημ. κλέθω πολὺ συχνὰ ἢ καθ' ὑπερβολήν, πάρα πολὺ, τὸ παρακάνω στήν κλεψιά.

παράκλειθις ἰτό) δημ. ἐκότερος τῶν παρὰ τὴν κλειδα θόλου ἢ ἀψίδος λίθος, τὸ ἀντιστήριον.

παράκλειθιος κλέθις ἰή) τὸ ἀντικλειθίον: Πλάτ. Κωμ.77. 2) πάπ. τὸ παρακλείθειον ὡς οὐσ. τὸ κλειθρον: κιδωτὸς κειμένον παρακλειθίου.

παράκλειω, ἰων. -κλήψω κλειῶ ἐξω, ἀποκλείω: Ἱρ.6,60 οὐ κατὰ λαμπροφωνήν ἐπιτιθέμενον ἀλλοι σφέας παρακλήγουσι. 2) κλειῶ ἐν φυλακῇ, κατακλείω: Πολύδ.5,39,3 τούτων μὲν κατασπασάντες ἀπὸ τοῦ τεβρήνπου παρέκκλεισαν ἰάμφ. γρ.1, ΠΔ Μακκ.2,4,34 ὄν καὶ παρακλήρημα παρέκκλεισε οὐκ αἰδεσθεῖς τὸ δίκαιον.

παράκλέπτω κ. μιν., κλέπτω ἐκ τοῦ πηγίου, παρερχόμενος ἀρπάζω, ὑποκλέπτω: Ἀριστοφ. Περ. 414 ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτόμαι, Λουκ.Δίκ.Φων.4 τὸ μόνις ἀφαιροῦμενον αὐτοῦ καὶ μάλιστα παρακλέπτον' κ. παθ.: Ἰσαί.11,44 ἀλλ' ὕστερον περὶ τῶν παρακλεπτομένων, ὑπὸ τούτων ποιήσομαι τοὺς λόγους. 2) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ: Νόνν.Δ 37,354.

παράκλήω ἰων. ἀντὶ παρακλείω: Ἱρ.6,60

παράκληρῶ-ώω παραπληρῶ βλλ.

παράκλησιάρχης ἰό) μιν. ἀξίωμα ἐκκλησιαστικόν, ἀ. παρεκκλησιάρχης: Πρόδρ.2,60 ἐκεῖνος εἰς ὁμομέτιχος, καὶ σὺ παρακλησιάρχης.

παράκλήσιος-εως ἰή) κ. μιν., νεώτ., δημ.-η πρόσκλησις εἰς βοήθειάν τινος: Δημ.275 αἰ ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι ἰκατὰ πρόσκλησιν τοῦ δικαιομένου ἐλθόντες καὶ καθήμενοι ὡς ἔναρκοι. 2) ἐπίκλησις, ἱκεσία, δέησις: Θουκ.4,61 ἐδῆλωσαν δε νῦν ἐν τῇ τοῦ Χαλκιδικοῦ γένουσι παρακλήσει. || παρακλήσιος πρὸς ἀποτροπὴν τινος: Στράβ.13,1,1 συγγνώμης δεῖ καὶ παρακλήσεως. 3) μτγν. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἐπίκλησις, ἱκεσία πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πρὸς τὸν θεόν: Ἰάμβλ.Μυστ. 4,3, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.25,16 γίγαντ' ἦτο θέλωμα θεοῦ νὰ σακουστῇ ἡ παράκληση τ' ἄγιου πρωτοσύγκελου. || εἰδ. ἐπίκλησις, ἱκεσία πρὸς τὴν Θεοτόκον, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς φάλλει παρακλητικόν

κανόνα : Μηναι.12,5 Θεοτ. σών οικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ. 3,72 έν ήν δέ τον άμον τον παρακλήσει, σών άγισσμου ροντίσασιν εύλαθώς έξετελέσασεν'

4) πάπ. αίτησις : διάλυσις κατά παράκλησιν, αút. τοις έμεις παρακλήσει τοúτο πεποίηκεν'

5) παρακλήσεις, παρόρμησις, προτροπή : Όουκ. 8,92 έν ήν δέ προς τον δχλον ή παράκλησις ώς χρή, 'Ισοκρ.1,5 ού παράκλησιν εύρόντες, άλλα παραισιν γράφαντες, Αισχιν.1,117, αút.2,18 τήν τήσ σωφρασίνης παράκλησιν . . αútους παρακέκληκα, Πολύδ.1,67,10 άξιώσεις και παρακλήσεις : 6) παραμυθία, παρηγορία : ΠΔ 'Ησ.30,7 ματαία ή παράκλησις ύμων αúτη, ΚΑ 'Εβρ.6,18 Ισχυράν παράκλησιν έχουμεν ό καταφυγόντες κρηπίται τής προκειμένης έλπίδος, Φάλ.103,1.

παρακλήτωρ μτγν. κ. μων. ικετεύω, παρακαλώ προς άπόκρουσιν κακού : Φιλ.2,520 παρακλητεύεις, τυχοῦσά τινοσ παρά σου δωρεάς ή τών 'Αλεξανδρείας πόλις? 2) παρακινώ, προτρέπω : Εύστ.Πον.134,44 τὸ στόμα έκείνου γεμει Θεοῦ μνήμης και παρακλητεύει προς άνεσις : κ. παθ. : Εύστ.Πον.288,36 παρακλητευόμενος άνοίγεσθαι τὰς πολιτικὰς πύλας επί πολέμῳ και μήησκαούων.

παρακλητήριος-α-ον μων. ό παραμυθητικός, παρηγορητικός : Παχυμ. έν Βί. Άνδρον.383D έπαύλιος τή συμφορῃ . . τῷ βασιλεῖ τούσ παρακλητήριουσ ώς έχεν έννεσχεδίαιε Ιαλόυσι.

παρακλητικός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ό προτρεπτικός, παρανειτικός : Πλότ.Πολ.523D εικτώτως τὸ γε τοιούτον νοήσεως οὐκ έν παρακλητικόν οὐδ' ενεργητικόν ήη, αút.524D. ΠΔ Ζου.1,13 βήματα καλά και λόγους παρακλητικούς, Διον. 'Αλ.Ρωμ.4,17 σημαίνει τὰ παρακλητικά του πολέμου Ισμεῖον προς μάχην), 'Ιάμβλ.Προτρ.21 παρακλητικός εις ευσέβεια : 2) ό άνήικη ή αναπερόμενος εις τήν παρόκλησιν, ό ικετήριος : Διογ.Λ 4,39 έπιστόλια παρακλητικά γράφόντων, - παρακλητικόν βλέμμα' || παρακλητικός κανών έκτακτοί τινες άκολουθαί και δεήσεις φολλόμεναι εις πάσαν άνάγκην και περισσασιν του βίου' || μων. κ. νεώτ. έκκλ. ή παρακλητική ώς ούσα, λειτουργικόν βιβλίον τής 'Ορθοδόξου 'Ανατολικής 'Εκκλησίας, περιέχον τήν ύμολογίαν πασών τών ήμερών τής έβδομοδός καθ' ένα έκαστον των όκτώ ήτων, όκτάηχον : 'Αθολογ.288 άκολουθια τής όλης έβδομοδός φαλλομένη άντί τής παρακλητικής' || μων. τὸ παρακλητικόν ώς ούσα, ή παρακλητική βλ. άνωτ. : 'Νομοκάν. Cotelier 120' 3) πάπ. ό γινόμενος κατόπιν αίτήσεως : παρακλητική δμολογία' 4) παρακλητική έλευθερία ή δια δεήσεως λαμβανομένη, ή κατά χάριν Δουκαγίε.

παρακλητικός έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. παρανεπτικός, προτρεπτικός : Κλήμ. 'Αλ.869 προτρεπτικώς και παρακλητικώς' 2) νεώτ. κατά παράκλησιν, δια παρακλήσεως.

παρακλήτος-ον (παρακαλώ) ό εις βοήθειαν καλούμενος, ό βοηθός' || τὸ άρσ. ούς ούσα. επί δικαστηρίου, νομικός βοηθός, συνήγορος : Δημ. 341 αί δέ τών παρακλήτων αúται δεήσεις . . πλεονεξίω ένεκα γίνονται, Λυκοῦργ.άπ.102' 2) ό προσκληθείς : Δίων Κ 46,20 τήν άγοράν και τὸ Καπιτώλιον . . δοῦλων παρακλήτων πληρώσας, Πάπ. παράκλητος δεδωκα αúτῳ' 3) ό μεσολαβών ύπέρ τινοσ, ό μεσίτης : Φιλ.2,520 παράκλητον δυνάτωτατον, ύφ' οῦ Γάτος εξευμενισθήσεται, Γρηγ.Νύσσ.2,486,2 εάν τις άμάρτη, παράκλητον έχομεν προς τον πατέρα 'Ιησοῦν χριστόν' 4) έκκλ. ό Παράκλητος, επί του 'Ιησοῦ Χριστοῦ και του 'Αγίου Πνεύματος, ό παρόηγορος : ΚΑ 'Ιω.14,16 και έγώ έρωτήσω τον πατέρα και άλλον παρακλήτον δώσει ύμῖν, Θεόδ.Μοψ.777Α.

παρακλήτρια [ή] σχόλ. θηλ. του παρακλήτωρ, ή ικετεύουσα : Σχόλ.Εύρ. 'Εκ.147 άθήσια παρακλήτρια του 'Αγαμέμνονος δια τών γονάτων αúτου. **παρακλήτωρ**-ορος [ό] μτγν. κ. μων., θηλ. -ήτρια, ό δια λόγων διεγειρών, ένθαρρύνων' Όωμ.Μ 376 «παρακλήτορες' οι δια λόγων διεγειρόντες τον στρατόν προς τούς άγώνας : ΠΔ 'Ιώθ 16,2 παρακλήτορες κακών πάντες' 2) 'Ησ. «παρακλήτορες' παραμυθηταί' 3) ό ικετεύων, ό παρακαλών : Σχόλ.Εύρ. 'Εκ.147' || επί του Διός, ό Ικέσιος : αút 345' 4) ό παρόκλητος, ό παρηγορος : Νομοκάν. Cotelier 91 εις τρεις πατέρας και εις τρεις υιούς και εις τρεις παρακλήτορας' ηβλ Κόντ.Γλωσσ.Παράτ.317.

παρακλιδών (παρακλίνω) έπίρρ. παρατετραμμένως και κατ' έκκλισιν από του άληθοῦσ, παρακεκλιμένος : 'Οδ.Δ 348 οὐκ έν έγωγε άλλα παρῆξ έπιποιμ παρακλιδών, 'Υγν. 'Αφρ.182 όσοσ παρακλιδών έτραπεν άλληλ ήτέρεθε τούσ όφθαλμούς της προς άλλο μεροσί, 'Απολλ.Ρ.1757 άλλα παρῆξ ειπείν παρακλιδών πίπτεν Ισχόλ. «παρακεκλιμένος έπίπτεν' 2) έν έρείμαθ προς τινι : 'Υγν. 'Αφρ.559 τούχων ένθα και εις ένθα παρακλιδών.

παρακλίντωρ-ορος [ό] μτγν. ό παρακλίτης, ό όμοῦ δειπνών, ό φιλοξενούμενος : 'Απολλωνίδ. ΑΠΥ,257 παρακλίντωρ έκτανεν άνδρας.

παρακλίνω κλίνω πηλαγίως, στρέφω, λυγίζω : 'Οδ.Υ 301 ήκα παρακλίνωσ κεφαλήν, 'Αριστφ. Είρ.157 πεί παρακλίνεις τούσ μυκτήρας προς τὰς λάυρας' : || κ. άμτβ. στρέφομαι προς τὸ πλάυρος : 'Ιλ.Ψ 424 όλιγον δέ παρακλίνας έδωικεν, Αισχ. 'Αγ.745' || παρανοσίως, άνοιγω όλιγον, όλον θύραν, πύλην : 'Ηρ.3,156 όλιγον τή παρακλίναντες τήν έτέραν πύλην ειρώτουν, 'Αριστφ.Είρ.981 έκείναι παρακλίνανσι τής αύλειας παρακλιτούσιν' 2) μτφ. παρεκτρέψαι τή εκ τινοσ, διαστρέφω : 'Ησίοδ. 'Εργ.262 άλληλ παρακλίνωσι δικασ, 'Αριστλ. Ρητ. 'Αλ.1444b,16 π- τόν νόμον' || κ. άμτβ. έκκλίνω : Αισχ. 'Αγ.745 παρακλίνωσ επέκρανον δέ γάμου πικράσ τελευτάσ' 3) επί λέξεων, μεταβάλλω όλιγον-τι : Πλάτ.Κρατ.400B άν μέν και σμικρόν τις παρακλίνω' 4) άμτβ. κλίνω κατά μεροσ από τινοσ, άποφεύγω : 'Αριστλ ΖΓ 745a,26 π- τήν άφήν τήν άλλήλων' 5) κλίνω, βάλλω να κοιμηθῆ τις πλησίον άλλου : ΠΔ Σοφ.Σείρ.47,19 Ιάμφι., Σχόλ. 'Ιλ.Α 268 νεφέλην άπεικλίνωσ 'Ηρα παρακλίνεν αúτῳ' || μέσ. κ. παθ. κατακλίνομαι πλησίον τινοσ, ίδια κατά τὸ δειπνον, άνακλίνομαι : Θεόδκρ.2,44 ειτε γυνά τήνωσ παρακλέκλιται, 'Αγαθ.ΑΠ 5,293,1 ή γραῦσ ή φθονηρή παρεκκλιται γείτοιν κούρη' || κείμαι παραπλευρώσ : 'Αριστλ.ΖΓ 54a,1 τών δέ τετραπόδων αί άρκτοι παρακεκλιμένοι τόν αúτὸν τρόπον' || κ. επί παρακειμένων χωρῶν : Καλλ.Δηλ.72 Πελοπόνησ όση παρακλέκλιται 'Ισθμῳ' 6) ρημτ.π. παρακλίτης, παρακλίντωρ.

παρακλίτης [ό] (παρακλίνω) ό κεκλιμένος πλησίον τινοσ κατά τὸ δειπνον, ά. παρακλίντωρ : Ξεν. ΚΠ 2,228 αúδειπνον και παρακλίτην πεποιημένον άνδρα υπεράσασιν τε και υπεράσισχον.

παρακλιώξ μτγν. κ. μων. κύνω, βρέχω, ύγραίνω : 'Ακύλ.ΠΔ Ψαλμ.123(124),4, Τζέτζ.Λυκοῦφρ.1290.

παρακλιώσ-ή-όν (παρακλίνω) λεξ. ό περιδότης, ό δυσσημισμένος, άντίθ. κλυτός.

παρακλιώ 'Επιγρ. παρακούω βλλ. έν ειδ. σημ. : ΑΠλ.4,255 ήκ όδέ μευ παρακλιώσ, γνώση τών 'Ερμην ώσ καούσ άμειβομαι.

παρακλιώθω μων. έν συνεχεια νήθω, κλώθω : Δούκ. 'Ιοτ.Βυζ.11Α παρακλιώθοσα και παρτρακτώσα τήν άλουργίδα.

παρακλώμα-άμοια παθ. άποσπώμαι : Σχόλ. 'Αρατ.785 όταν μήτε παρακεκλασμένασ έχρ τὰς κεραίας μήτε ύπητάζηται ή σελήνη.

παράκμαζω κ. νεώτ., άδρ. παρήκμασα, παρακ. παρήκμασα, μτχ. παθ. παρακ. παρηκμασμένος, έπι καρμών, διέρχομαι τό στάδιον τής παρακμής, γηράσκω, άδυνατώ, χάνω τήν δύναμιν μου : Ξεν. 'Απομν.4,4,23 ή δοκεί σοι θμοια τά σπέρματα είναι τά τών άκμαζόντων τοίς τών μήλω άμαζόντων ή τών παρηκμαζόντων, Θεόφρ. 'Οσμ.34, Πλούτ.Καίσ.69 τούς δε καρπούς ήμιπέπτους και άτελείς άπανθήσαι και παρακμάσαι διά τήν φυχρότητα ταύ περιέχοντος. || έπι δένδρων : Θεόφρ.Φι.9,4,7. || έπι σίτου : 'Αλεξ.45,5. || μτφ. έπί καλλονής : Ξεν.Συμμ.4,17 ουδέ μέντοι ταύτη γε άτιμαστέον τό κάλλος ώς ταχύ παρακμάζον, 'Αριστλ.Ρητ.1389b, 13 οί πρεσβύτεροι και παρηκμακότες, Πλούτ.Καίσ.37 άτε δη και παρηκμακότες ήθη τοίς σώμασι. || έπί πόλεως ή κράτους : Πολύβ.6,51,5 ή μέν Καρχηδών ήθη τότε παρήκμαζεν, ή δε 'Ρώμη μάλιστα τάτ είχε τήν άκμήν. 2) μτφ. έπί άνέθου, παρερχεται και παρηκμαζω, καταπίπτω, πέφτω : Θεόφρ. 'Αν.35 συμβαίνει δη και ύστερείν τά κύματα των πνευμάτων ύστερον δε διαλύονται και παρακμάζουσι. || όμ. έπί φυκιών παθών, έπιθυμιών κττ. : Μέν.573 άν δε μικρόν παρακμάση ή όργή, Πλούτ.Βρούτ.21 όταν παρακμάση και μαρανθή τό τής όργής. **παράκμασις**-εως ή) κ.μον. ή παρακμή : Θεόφρ. ΦΑιτ.1,16,3 όταν δ' έλληρη σπέρμα διά τήν ήλικίαν ή παρ άκμασιν έξαδύναται τό γεννάν. **παράκμαστικός**-ή-όν μτγν. ό παρακμάζων τάς δυνάμεις, ό γεγηρακώς : Γαλ.17(2),643 παρακμαστική ήλικία, Σιμηλίκ.Φυσ.1335,7 παρακμαστικών και πρός φθοράν όδόντων. 2) έπί νόσου, ό παρελθών τήν κρίσιν του : Γαλ.7,337 παρακμαστικός πυρετός, Θεοφάν.Νόυν.137. **παράκμαστικός** έπίρρ. μτγν. κατά τρόπον παρακμαστικών βλ.λ.2), μετά τήν πάροδον τής κρίσεως : Αέτ.5,53 παρακμαστικός έλυθη τό νόσημα. **παράκμη** (ή) μτγν., νεώτ. κ. όρημ. προϊούσα ελάττωσις τής άκμής, τής δυνάμειος, μαρμασμός : Πλούτ.'Ηθ.453D διό και δηλόν έστιν ου παρακμή τινι δι' ήλικίαν τό θυμοειδές ουδέ αυτομάτως άνομαρτανόνομον, Φιλ.όπ.97H π- του σώματος, Σχόλ. 'Αρατ.1092 π- του φθινοπώρου, - ή παρακμή του βυζαντινού κράτους. || έπί νόσου, ή καταπραύνησις : Πλούτ.Μάρκελλ.24 τής νόσου παρακμήν τής δυνάμειος έξαναλασιν ήγουμένους, Σέξτ.'Ερμ.Πυρρ.2,238 παρακμή λέγεται δίχως, ή τε ταύ δλου νοσήματος και ή εκάστης έπιτάσεως μερικίς από τής άκμής όσπή πρός τό κρείσσον. || μτφ. έπί αριθμών : 'Ιαυθλ.Νικ.'Αριθμ.77P. **παράκνημίδα** (τά) μτγν. όπλισμός των κνημών των ίππων : 'Ιαυθλ.1,140. **παράκνημιον** (τό) [κνήμη] μτγν. τό έξώτερον τής κνήμης όστού, άντίθ. προκνήμιον : Πολυδ.2,190 εδίο δε έχει όστώ ή κνήμη, ίσομήκη μέν, ου μήν ίσοπαχή, άν τό μέν έξώθεν, όπερ έστίν έλαττον, παρακνήμιον καλοϋμεν, τό δε ένδοθεν τε και μειζον προκνήμιον. **παράκνημις**-ιδος (ή) μον. τό παρακνήμιον βλ.λ. : Φώτ.'Επιστ.364 και αυτό δε τοϋτο τό συγκείμενον έκ τε του προκνήμιου και τής παρακνημίδος. **παράκνημομαι**-όμομαι δωρ, παρ. παρ. κναμμεύω, παραπρορεύομαι έπιπόνηος : 'Ιππω.130. **παράκνιζω** μτγν. κ. μον. όλιγον ή κρυφίως κενώ, τσιμνά. 2) μτφ. διεγείρω εις θυμόν, ζηλοτυπίαν : 'Ιω.Χρυσ.1,382I κέντρου παντός χαλεπότερον παρακνίζον και έρεβίζον αυτού τήν ψυχήν. || κ. μέσ. : Φώτ.'Επιστ.37,41 τοϋτοις παρακνίζόμενοι τήν εύφημίαν εις άχαριστίαν έτρέπον. **παράκωμα**-όμομαι μτγν. μέσ. παρ. πατριδομαι : Φιλόστρ.Εικ.1,28 τοίς δε έμφίπτων, τοίς δε παρακνώμενος.

παράκοδω δημ. κόπτα πέρα τρυ δέοντος : φρ. μτφ. τά παρακοδεί τά φέματα [τά παραλέγει]. **παράκοή** (ή) τό άτελώς άκουσθέν, παρακούσμα : Πλάτ.'Επιστ.341B Ικανώς έχειν πραιοποιείτο διά τάς ύπό των άλλων παρακούσας. 2) ή άπέιθεισά, ή ίσχυρογνωμοσύνη : ΚΔ Ρωμ.5,19 ώσπερ γάρ διά τής παρακοής του ένός άνθρώπου άμαρτωλοί καταστάθησαν οί πολλοί, αϋτ.Κορινθ.20,6 Συνέσ.21Α, Μηναι.3,2 'Οδ.9 Εϋα μέν τή τής παρακοής νοσήματι, ΑSS Σεπτεμβρ.3,867,64 πάσα παράδασις και παρακοή, αϋτ.868,38, Βιζυην. Σοφριανός 107 άκόμη δέν έσέκφεθη γιά παρακοή, - τόν έτιμώρησε γιά τήν παρακοή του. **παράκομῶμαι** μον. κ. δημ. κ. παρακοιμούμαι κοιμῶμαι πέρα του δέοντος, είμαι ύπναράς : 'Ερωτόκρ.1,103 λίγος ήστων, κί ώς έπαρκοιμήθη, έπέρασε, κί εσκόρπισε. **παράκοιμημα**-ατος (τό) (παρ.κοιμῶμαι) σχόλ. τό παρακοιμισμα : Σχόλ.Σοφ.'Αντ.650. **παράκοιμησις**-εως (ή) γλωσσ. τό κοιμάσθαι παρά τινι πρθλ. κοιμῶσις II. **παράκοιμητής** (ή) [παρ.κοιμῶμαι] γλωσσ. ό κοιμῶμενος παρά τινι, ό συγκοιμῶμενος. **παράκοιμῶ** μτγν. κ. μον. βάλλω τινά νό κοιμηθή μετά τινος, παρακατακλίνω : 'Αλεξ.Πολ.π. Εϋσ.Εϋαγγ.Προπ.9,21 παρακοιμῶσαι τῷ 'Ιακώβ τήν έαυτῆς παιδίσκην, Κατ.'Αστρλ.Κ.2,208 Γεωπ. 12,19,10 έάν παιδίω. . . σικίους Ισομήκεις παρακοιμῶσι. 2) ρηματ.π. παρακοιμιστής. **παράκοιμιστής** (ό) [παρ.κοιμῶμαι] μτγν. ό βάλλων τινά νό κοιμηθή μετά τινος. 2) δθ. συνεκ. ό μαστροπόδς : Παυλ.'Αλ.2 των ίδιων γυναικῶν παρακοιμιστάς ίδσοις συγχωροϋσιν άλλους νά συγκοιμῶνται μετά των γυναικῶν των. **παράκοιμῶμαι**-όμομαι κ. μον. κ. νεώτ. κοιμῶμαι πλησίον τινός, ώς φύλαξ αϋτοϋ, άγρυπνώ : 'Ιώσ.Αι.7,7,1, 'Αθην.5,189E παρακοιμῶσθαι τοϋς δορυφόρους τοίς βασιλείοις πρθλ.Ν.κώλ.Δαμ.4J. || κτ. μτφ. οί παρακοιμῶμενοι νοσοκόμοι τής νεκτός έν ύπηρεσίῳ : Γαλ.18(1),49. || μον. κτ. μτχ. ό παρακοιμῶμενος ώς οϋσ. π. Βυζαντ. άνώτατον άξίωμα, ό κοιμῶμενος πλησίον του αυτοκράτορος, άρχηγός των νοσηκοιμαρίων [σφαματοφυλάκων] έχων και ά. έπισητευτικός ύπηρεσίας : όμ. παρακοιμῶμενος τής σφενδόνης ό σφραγιδοφύλαξ του αυτοκράτορος : Θεοφάν.440,11, ΚΠορ. πρός Γιόν Ρωμανόν 231,14. 2) 'Επιγρ. κοιμῶμαι πλησίον τινός, συγκοιμῶμαι. **παράκοινοβόλιον** (τό) νεώτ. όμάς πολικῶν προσώπων άντιδρῶσα έκ των παρ.σκηγιών κατά τής νομοθετικῆς έξουσίας. **παράκοινομαι**-όμομαι μέσ. διακοινῶ, μεταδίδω, λέγω : Πίνδ.Π.4,133 λόγον θέμενος σπουδαίον, έξ άρχῆς άνήρ συγγενέων παρεκοινῶθ'. **παράκοινωνία** (ή) νεώτ. νομ. ή ύπό συνεταιρίου έταιρείας τήνος έκχώρησις εις τρίτον πρόσωπον ολοκλήρου ή μέρος τής μετοχής του. **παράκοινωνός** (ό) νεώτ. νομ. άτομον συνδεόμενον πρός τινά όμάδα άνθρώπων ή έταιρείαν ουχι άν' εύθείας και γενικῶς, αλλά μονομερώς διά μέσου ένός των μελών αϋτῆς. **παράκοιτις** (ό) έπ. θηλ. παράκοιτις, ό πλησίον τινός κοιμῶμενος, ό συγκοιμῶμενος, ό σύζυγος : 'Ιλ.2.430 σϋ δε μοι θαλερός παρακοιτις, αϋτ.Θ.156, 'Ησιόδ.Θ.928 ήριεν ψ παρακοιτῆρ. **παράκοιτις**-τος (ή) θηλ. τῶν παρακοιτις, αϋτ. -ην, έπ. δοτ. παρακοιτῆρ 'Οδ.Γ.381, ή πλησίον τινός κοιμῶμένη, ή σύζυγος : 'Ιλ.Ν.479 χαλοσαμένη Διός αἰδοίη παρακοιτις, 'Οδ.Γ.381 διδωθῆ δε μοι κλέος έθελόν, αϋτῶ και παιδεσθῆ και αἰδοίη παρακοιτις, 'Ησιόδ.Α.14 ένθ' όγε δώματ' έναιε σϋν αἰδοίη παρακοιτις.

παράκοιτος (ἴδ) μτγν. κ. μσν. ὁ παρακοίτης βλ.λ. : Διδόξ.5,32 **ἐξ ἄμφοτέρων τῶν μερῶν παρακοίτης συγκυλιεσθαί** || ὡς θηλ. : Θεοδ.ΠΔ Δαν.52· **2)** μσν. ὁ φύλαξ τοῦ κοιτῶνος, τοῦ θαλάμου : ΚΜανασσ.Χρον.5634.

παρακοιτῶ-ἔω (κοίτη) μτγν. παρακοιτῶμαι, φρουρῶ πλησίον τινός, ἐπί παραμ. κείμαι πρὸς τὸν κοιτῶνα τινός, πλησίον του : Πολύδ.6,33,12 **μία σημαία τῶ στρατηγῶ παρακοιτεῖ**· κ. ἀπολ. : Τέλ.π.Στοδ.· Ανθ.98,72 **παρακοιτεῖν ὅπου δεῖ, οὗτοι παρακοιτοῦσι.**

παρακοιτωνῶριον (τὸ) μσν. κοιτωνῶριον, κοιτωνίσκος παρὰ μέγαν κοιτῶνα : ΚΠορφ.· Ἐκθ.471.

παράκωλλημα-ατος (τὸ) μτγν. τὸ προσκόλλημένον τι ἢ ἐπί τι, πῆθ. κόσμημα ἐκ γεγυμμένου ξύλου προσκολλώμενον εἰς ἐπιπλῶν : Θεοφρ.Φ15,7,6 **μίλος δὲ εἰς τὰ παρακόλληματα κιδωτοῖς καὶ ὑποβάθροις** **2)** ἐπί χορδῆς ἐπιτεκολλημένης εἰς κλινίδρον, ἢ σφίγις : "Ἡρων Αὐτοῦ.23,7 **3)** εἰς δὲ κεκαλυμμένον τοῦτο **παρακόλλημα**· **4)** εἶδος καλ.υρίου : Γαλλ.13,643.

παρακόλλησις-εως (ἡ) (παρακολλῶ) κ. νεώτ. τὸ προσκόλλαν, ἢ ἐπικόλλησις, πρόσδεσις, συγκόλλησις : Ἰνπ.Κατ'· Ἰντρ.ἢ ὑπόδεσις, παρακόλλησει· || νεώτ. ἡ παραπλευρῶς καὶ ἐν συναφείᾳ κόλλησις· **2)** ἴσσις, θεραπεία νοσηγενῶν κοιλοτήτων : "Αντιλλ.π.· Ὀρειβ.45,25,6, Λεωνίδ.· Ἰατρ.π.· Ἀέτ.15,2.

παρακόλλητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐπιτήθειος εἰς παρακόλλησιν βλ.λ.· || ὁ διὰ συγκόλλησεως γινόμενος : Ὀρειβ.45,17, || παρακόλλητικὴ ἀγωγή (ἐντιθῆ. συσσάρκωσις).

παράκολλος-ον μτγν. ἐν φρ **παράκολλος χαμεύνα** κλίνη χαμηλὴ εἰς τὸ ἐν μόνον μέρος ἔχουσα ἀνακλιντήριον, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο ἡ κεφαλή, ἀντιθ. ἀμφικολος· Παλδ.10,36· **2)** ἀστρόλ. ὁ ἄν ἐπί τοῦ αὐτοῦ ἰσημερινοῦ : Σεραι. ἐν Κατ.· Ἀστρλ.Κ215,8.

παρακόλλω-ἄω κ. νεώτ. ἐπικόλλω, προσκόλλω, στερεῶν ἐπάνω : Ἰνπ.Μογλ.2 **θεῖω παρακολλάν**· **2)** συνάπτω κατὰ τὰ ἄκρα : Γαλλ.13,794 **παρατράματα** : "Αντιλλ.π.· Ὀρειβ.10,23,6· || νεώτ. κολλῶ τὴ παραπλευρῶς καὶ ἐν συναφείᾳ· **3)** ρηματ. π. παρακόλλημα, παρακόλλησις, παρακόλλητικός.

παράκολοῦθημα-ατος (τὸ) (παρακολοῦθῶ) κ. νεώτ. τὸ ἐπακοῦθημα, τὸ συμβαῖνον συγχρόνως ἢ εὐθύς κατόπιν ἄλλου γεγονότος, τὸ ἐπακοῦλοῦθον : Δημήτρ.Λάκ.1012,46, Πλουτ.· Ἀρέσκ.Φιλ.1,22,5 **κατὰ συμβεβηκός καὶ παρακολοῦθημα**, Νικόμ.Γερ.· Ἀριθμ.1,19 **ἐπιμνησθῆναι παρακολοῦθήματος** χρησιμεύοντος ἡμῖν εἰς Πλατωνικὸν τὴ θεωρήμα, Πλωτίν.3,7,10, Πρόκλ.Τιμ.3,24D, Ἰάμβλ.Μαθ.· Ἐπιστ.8 **αἰσκία παρακολοῦθηματα τῶν σωμάτων** || τὸ παραρηκόν : Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοθ.1,21,9· **2)** παράρτημα : Κύριλλ.

παράκολοῦθησις-εως (ἡ) (παρακολοῦθῶ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ παρακολοῦθῶ, τὸ ἐκ τοῦ πλησίον παρακολοῦθῆν, ἢ στενῆ ἰσχίος : Ἀριστλ.Α· Ὑστ.99α,30 **π- τοῦ αἰτίου καὶ οὐ αἰτίου**· **2)** τὸ παρακολοῦθῆν διὰ τοῦ νοῦ, τὸ ἐνοεῖν : Πλουτ.· Ἡθ.114B, Νικόμ.Γερ.· Ἀρμον.1 **ῥάσος ἔνεκα παραλαυθήσεως**, Ἀπολλ.Δισκ.Συντ.37,16, Μάρκ.Αἰρ.3,1 **διὰ τὴν ἐννόησιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν παρακολοῦθῆσιν προσηολήην**, Γαλλ.6,817 **διὰ τὴν πολλῶν παρακολοῦθῆσιν**· **3)** τὸ συμπεράσμα : Χρῆστ.Στωϊκ.2,336 **κατὰ παρακολοῦθῆσιν.**

παρακολοῦθητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ὁ ἀνῆδδος, ὁ ἐπιτήθειος εἰς τὸ παρακολοῦθῆν, νεοῖν : Ἀρρ.· Ἐπικτ.1,6,14 **παρακολοῦθητικὴ δύναμις**, Μάρκ.Αἰρ.5,9 **τῆς παρακολοῦθητικῆς.. δυνάμεως**· || μτ. δοτ. : Ἀρρ.· Ἐπικτ.1,6,17· **2)** ἡ παρακολοῦθητικὴ ὡς οὐσ. ἢ ἐπαρῆ τοῦ ρητορῶς μετὰ τοῦ ἀκροατηρίου του : Φιλῶδ.Ρητ.1,52S.

παρακολοῦθητικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐν γνώσει· Μάρκ.Αἰρ.6,42 **οἱ μὲν εἰδότες καὶ παρακολοῦθητικῶς, αἱ δὲ ἀνεπιστάτως**· πρβλ. Πτολ.Τεγρῶδ.107. **παρακολοῦθια** (ἡ) μτγν. τὸ ἀκολουθεῖν, τὸ νοεῖν : Ἐπιφάν.1,415A **ἡ τῆς παρακολοῦθίας καὶ διδασκαλίας γνώσις**, αὐτ.405D.

παρακολοῦθος-ον μτγν. ὁ παρακολοῦθῶν τι, ὁ ἐπόμενος : Ρουφ.π.· Ὀρειβ.44,7 **παρακολοῦθον δὲ ἔφασαν αὐτῷ πυρετὸν ὀξύν.**

παράκολοῦθῶ-ἔω κ. μσν, νεώτ. κ. δημ., παθ. -οῦμαι ἀκολουθῶ τινα ἢ τι ἐκ τοῦ πλησίον, βαίω ἐπὶ τὰ ἴχνη : Ἀριστφ.· Ἐκκλ.725 **φέρε νυν ἐγὼ σοι παρακολοῦθῶ πλησίον**, Πλάτ.Σοφ.266C **τὸ παρακολοῦθῶν εἰδῶλον ἐκάστω**, Δημ.281 **αὐς αὖ ζώντας μὲν, ὡ κινάδος, κολακεῖων παρηκολοῦθεις**, Ἀριστλ Ζ1496α,29 **πόροι κατὰ πάντα τὸν πλεύμονα παρακολοῦθούντες**· || πάπ. κ. μτ. δοτ. ἐπὶ ἀπώλειας ἢ βλάβης, ἐπέρχομαι, προκύπτω, ἐπακολοῦθῶ· **2)** ἐπὶ μεθεῖθῶν, ἀποτελῶ διαδοχῶν : Θεοφρ.Φ16,4,8· **3)** μτφ. κ. νεώτ. ἀκολουθῶ διὰ τοῦ βλέμματος ἢ διὰ τῆς διανοίας, θεωρῶ μετὰ προσοχῆς ἐν τῇ ἐξελεῖσει του, ἐξετάζω τι ἐπιστατικῶς : Πλάτ.Πολ.406B **παρακολοῦθῶν γὰρ τῶ νοσημάτων θανασιμῶν ὄντι**, Δημ.285 **παρηκολοῦθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξ ἀρχῆς**, ΚΔ Λουκ.1,3 **παρηκολοῦθηκότι ἀνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς**, - παρακολοῦθεῖται τακτικῶς τὰ μαθήματα - τὰς φροντιστηριακὰς ἀσκήσεις, - ὁ ἰατρός παρακολοῦθεῖ τὴν πορείαν τῆς νόσου· || κ. νεώτ. ἐπὶ ἀκροατηρίου, μετὰ προσοχῆς ἀκροάζομαι, ἀκούω ἐπιστατικῶς ἀντιπροβάνομαι, κατανοῶ τὰ λεγόμενα : Αἰσχίν.1,116 **μέλλω λέγειν προσέχων τὸν νοῦν καὶ παρακολοῦθῆν εὐμαθῶς**, Πολύδ.1,127 **ὑπελάθωμεν εἶναι παρακολοῦθησιν τοῖς μέλλουσιν**· || φρ. δὲν δύναται νά παρακολοῦθῆσω τὸν ρήτορα ἰνὰ ἐνοήσω τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα-τὰς σκέψεις σου· || ὡς ὁρος τῶν Στωϊκῶν : Ἀρρ.· Ἐπικτ.2,16,33 **π- τῶ δικοινοῦντι τὰ ὅλα**· || ὄμ. μτ. αἰτ. ἢ μτχ. ἢ ἐξήρτ. προτ. : Δαμῶξ.225 **τῆς παρακολοῦθῆσαι ταῦτα**, Ἀρρ.· Ἐπικτ.2,26,3, αὐτ.4,5,21 **οὗτος οὐκ ἀκούει λόγου, οὐ παρακολοῦθεῖ ἐλεγχόμενος**· **4)** ἐπὶ παραμ., συμβαδίζω μετὰ τινος, εἶμαι ἀχώριστος ἀπὸ τινος : Δημ.1260 **πυρετὸ δὲ παρηκολοῦθῶν μοι συνεχεῖς καὶ ἀγλήματα**, αὐτ.1378 **οὐχ ἦκιστα παρηκολοῦθεῖ ἡ ἔχθρα ἢ παρὰ Λακεδαιμονίων**, Ἰσοκρ.15,262 **διὰ τὸ μίτε τῶ βίω παρακολοῦθῆν**· || ἐπὶ κανόνων, ἰσχύω διὰ παντός, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους : Ἐεν.Ἰνπ.8,14 **δι' ὅλης τῆς Ἰπικῆς π-** || ἐπὶ λογικῆς ἰδιότητος : Ἀριστλ.Τον.131β,9 **τὸ αἰε παρακολοῦθῶν**· || ἐπὶ τοῦ γένους : αὐτ.1251,18· || ἐπὶ ἐννοιῶν ἀδιασπάστως ἀλλήλους συνδεομένων : Ἀριστλ.Κατ.8α,33, αὐτ.Μεταφ.1054α,14· || ἐπὶ αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος : Ἀριστλ.Α· Ὑστ.99α,17·

5) ἰδιάζω εἰς τι : Πλωτίν.1,6,3· **6)** ρηματ.π. παρακολοῦθημα, παρακολοῦθησις, παρακολοῦθητέον, παρακολοῦθητικός.

παρακολυμῶ-ἄω μτγν. κολουμῶ πλησίον : Ἡρων Αὐτοῦ.22,5 **παρακολυμῶν δὲ καὶ δελεφίνες.**

παρακομιδή (ἡ) (παρακομιζῶ) ἡ μεταβίβασις, ἡ μεταφορά : Θουκ.7,28 **ἡ τι τῶν ἐπιτηδείων παρακομιδῆ ἐκ τῆς Ἐβόλας**, Πολύδ.10,10,3 **τὰς ἀμάξας ταύτην ποιεῖσθαι τὴν παρακομιδῆν τῶν ἐκ τῆς χώρας ἀναγκαίων**, Πάπ. πρὸς τὴν παρακομιδῆν τούτων πλοῖον παρασχεῖν σπυδῶσαν· **2)** ἡ συμπλήρωσις : Πολύδ.18,1,4 **ταῖς δὲ χερσίν αὐτοῦ τοὺς γαῖσθος φεράντες ἐπιδέχονται τὴν παρακομιδῆν ταῦ χράσων**· **3)** παθ. ἡ μετάβισις εἰς τὸ ἀντιπᾶν μέρος, ἡ διάβισις, τὸ πέρασμα : Θουκ.5,5 **ἐν δὲ τῇ παρακομιδῇ τῆ ἐς τὴν Σικελίαν**, Πολύδ.3,43,3 **ἀσφαλεστέρα γίνονται τοῖς μονοξύλοις ἡ παρακομιδῇ διὰ τοῦ πόρου**, αὐτ.

5,5,3 τήν παρakoμίδην ἐκ τῆς Κεφαλληνίας εἰς τήν Μεσσηνίαν.

παρakoμίζω, μέλλ. παρakoμῖω, ὀδηγῶ, συν-
οδεύω: Εὐρ. Ἡρ.126 γέρων γέροντα παρakoμίζε,
Ξεν. Ἑλλ.1,4,7 πέμφαντες δὲ Ἀριοβαρζάνει παρako-
μοῖσαι αὐτὰς ἐκέλευον κ. παθ.: Πλούτ. Ὁθ.16
ἐπέστειλε καὶ γράμματα... ὅπως παρakoμίσωσιν
ἐντίμως καὶ μετὰ ἀσφαλείας: 2) μεταφέρω,
μετακομίζω: Ἀριστλ. Ζ1 580α,17 ἐν τοσαύταις ἡμέ-
ραις τὴν Λητὴν παρakoμίσαν ἐξ Ἐπερδορέων εἰς
Ἄλλον, Δημ.1208 τὰς τε ναῦς καθέλκειν ταύς
τριπράρχους καὶ παρakoμίζειν ἐπὶ τὸ χῶμα

|| γεν. φέρω, προσκομίζω, πορίζω: Ἡρ.7,147 τί
δῆτα ἀδίκουσι οὗτοι ἡμῖν ἰατρία παρakoμίζαν-
τες: || μέσ. ἐνεργῶ ὥστε νὰ κομισθῆ τι πρὸς
με: Ξεν. Ἑλλ.5,4,57 ὥστ' εὐπόρους ἦδη αἰ Θεβαῖοι
σίτον παρakoμίζοντα κ. παθ.: Ξεν. Ἑλλ.5,
4,91 ὁ μὲν σίτος τοῖς Ἀθηναίοις οὕτως παρako-
μίσθη, Πλούτ. Ὁθ.3' 3) ἐπιτυχῶν, λαμβά-
νω, δέχομαι: Πάπ. οὐ παρakoμῖσα ἐνεχυρα-
σίας χρηματισμοῦ ἐκ τοῦ καταλαγελίου ἀντί-
γραφον ὑπόκειται, αὐτ. τέλος ἄν παρakoμῖσεν
ἀπὸ Ὀσάσως μικρᾶς: 4) παθ. πλέω παραπλεύ-
ρω, παραπλέω, ἀταπλόω: Θεουκ.6,44 παρako-
μίζοντα τὴν Ἰταλίαν, αὐτ.6,52 παρakoμίζοντα αὐ-
τίς ἐπὶ Καμάρινος, Δίων Κ 48,27' || κ. ὄπολ.:
Πλούτ. Λοῦκ.37 μακρὰ δὲ χαλκίμβυλαι ὕψος ἑκα-
τὸν καὶ δέκα ἄμ. παρakoμίσθησαν: 5) παθ.
διαπλέω ἀπέναντι, διαβαλῶ, διέρχομαι εἰς τὸ πέ-
ραν: Πολύβ.1,52,6 παρakoμίσθη κατὰ σπουδὴν
εἰς τὰς Συρακοῦσας: 6) ρημ.π. παρakoμῖ-
στῆς, παρakoμῖστέον, παρakoμῖδι.

παρakoμίστης (ὁ) ἱπαρakoμίζω| γλῶσσα. ὁ κο-
μῖζων πλοῖον, ὁ μεταφέρων, μεταβιβάζων.

παράκομμα-ατος (τὸ) ἱκόπη| μτγ. ἐπὶ νομι-
σματος, τὸ κῖθδρον ἢ τὸ νοθευμένον: Φιλ.2,561
οὐ γὰρ ὥσπερ τὸ νόμισμα παράκομμα, καὶ θεοῦ
μορφὴ γίνεται || κ. μτφ.: Φιλ.1,683 ἀνθρω-
πειου παράκομμα νομισματος.

παράκομος-αν (κόμη) ὁ τρέφων μακρὰν κόμην:
Ἄυφις 50.

παρakoνδύλιος-ον νεώτ. ἀνατομ. ὁ κείμενος
παρὰ τὸν κόνδυλον: παρakoνδύλιος ἀπόφυσις
ἱπροεξοχῆ τοῦ βραχιονίου ὅστω ἤρξ τὸ κάτω
αὐτοῦ ἄκρον.

παρakoνιάσις-εως (ἡ) ἱπαρakoνῖα| Ἐπιγρ. ἡ ἀ-
σθεστόχριστις, ἡ λεύκανσις, τὸ ἀσπρισμα.

παρakoνῖω-ᾶω Ἐπιγρ. λευκαίνω τοῖχον δι' ἐπι-
χρίσματος ἀσθέτου, ἀσπρίζω: Ἐπιγρ. παρako-
νῖαν τοῖχον: 2) ρημ.π. παρakoνιάσις.

παρakoντίζω μτγ. ἀκοντίζω μετ' ἄλλων ἢ
πλησίον ἄλλων: Λουκ. Παράσ.61 τί δὲ, τὸ ἀκοντί-
ζαι ἢ τὸ παρakoντίζειν;

παρakoντυλῶ-ᾶω βαδίζων προσκρούω που
διὰ τοῦ ποδός, σκοντάπτω, σκοντάβω.

παρakoπή (ἡ) ἱπαρakoπήτω| ἡ κοπὴ νῦθων νομι-
σμάτων, ἡ παραχάραξις, ἡ κῖθδρηλία, ἡ δι' ἀπο-
κοπῆς, περιρρινίσματος μείωσις τοῦ βάρους, ὄθ.
κ. τῆς ἀξίας τοῦ νομισματος: 2) ὁ τῶν φρενῶν
σῆκος, παραφροσύνη: Αἰσχ. Ἀγ.223 βροτοῦς θρα-
σύνει... τάλαινα παρakoπᾶ πρωτολήμων, αὐτ.
Εὐμ.330 ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τότε μέλος παρako-
πᾶ, παραφροσῆ, Ἀριστλ. Πρ.965α,14 ἐστιν ὁ γέ-
λων παρakoπῆ τις καὶ ἀπάτη, Πολύβ.40,3,2 ἐπι-
καλούμενον τῆ τοῦ προεστῶτος ἀνοσίε καὶ
παρakoπῆ, Διόδ.Σ 15,7' λύττα καὶ παρakoπῆ,
Ἰώα.Π1,25,4 παρakoπῆ φρενῶν: || κ. κτ. πληθ.:
Δημήτρ. Λακ.1012,30, Ἰάμβλ. Μυστ.3,25' || ἡ πα-
ράνοια: Ἰνπ. Ἀφ.6,26' κ. κτ. πληθ.: Πλούτ. Ἡθ.11231)
ἐνύπνια καὶ παρakoπᾶ: || ἡ πνευματικὴ κα-
τάπτωσις, ἡ ἀνοια: Γαλ.19,415 παρakoπῆ ληθαί-
ργικὴ ἢ φρενιτικὴ.

παράκομος-ον πλαστός, κῖθδρον, νόθος: Φιλ.
1,261 παράκομοι καὶ παράκομοι χλιδάι: 2) μτφ.
ὁ παράνομος, ὁ μαινόμενος, ὁ παράφρων: Αἰσχ.
Πρ.581 οἰστρηλάτῳ δὲ δειματὶ δειλαίαν παρά-
κοπον ὥδε τείρεις, Εὐρ. Βοῶχ.1000 παρakoκόφω τε
λήματι ἀτέλειαν, Μητροδ.831,2 παρakoκοπα κινή-
ματα τῆς διανοίας, Σωκρ.1,3 π- διὰ μέθην: || μτ.
γενικ.: Εὐρ. Βάχχ.33 ὄρος δ' οἰκοῦσι παρakoκοπι
φρενῶν, Τιμόθ. Μιλ. Πέρσ.77.

παρakoπτικός-ῆ-ὸν μτγ. ὁ μαινόμενος, ὁ
μαινώδης, ὁ παράφρων, ὁ εἰς ἀνοσίαν ἐκπεσών:
Ἄντυλλ.π. Ὀρειθ.9,13,7' 2) εἰς νόσου, ὁ ἐπάγων
παρakoκοπή βλλ.2), μανίαν ἢ ἀνοσίαν: Γαλ.19,415 λη-
θαργος παρakoπτικός.

παρakoκότω συνήθ. ἐπὶ νομισμάτων, κόπη νό-
θων, παραχάραξις, περικόπητων, περιρρινίζων
μειὼ τῆς ἀξίας, κῖθδρηλία, τσουρούτικο: Διόδ.Σ
1,78 τῶν δὲ νόμισμα παρakoκοπτόντων κ. παθ.:
Λουκ. Ἀποδ.2 κῖθδρηλα καὶ νόθα καὶ παρakoκομ-
μένα, αὐτ. Ἰστ. Συγγρ.10 τὰ μὲν παρakoκαμμένα
εὐθὺς ἀπορρίπτεται, παραδέχεται δὲ τὰ δοκίμα
καὶ ἔνομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον, αὐτ. Ἐρμῶτ.68'
2) μτφ. ἄλλοιω, ψευτίζω: Λουκ. Λεζ.φ.20 τὸ κα-
θεσπτικός νόμισμα τῆς φωνῆς παρakoπτικός || κ.
παθ. κτ. μτφ. παρako.: Ἀριστ. Ἀχ.517 ἀνδρῶρια
μοχθηρὰ, παρakoκομμένα, ἄπια καὶ παράσφια

3) μέσ. ἀποστερῶ τινὰ τινας δολίως: Ἀριστφ.
Ἰνπ.807 γνέσεται οἷων ἀγαθῶν αὐτῶν τῆ μισθα-
φορᾶ παράκοπται || γεν. ἐξασπατῶ, ἀπατῶ,
πλανῶ: Ἀριστφ. Νεφ.859 ὅσον με παρakoκόπτου
χρόνον τοιαῦτα κρουσίδημῶν || κ. παθ. ἀπα-
τῶμαι εἰς τὴ πράγμα, πλανῶμαι: Ἀριστφ. Νεφ.640
ὑπ' ἀλφειταιοῖσιν παρakoκόπη διχοκινῶ ἰσχύλ.
ἀντί τοῦ ἐπλανῶμαι με τῆ μέτρων ποσότητι ὅσο
χοίνικας: 4) ποιῶ παράφρονα, φέρω εἰς μαν-
ίαν, διατάρασσω: Εὐρ. Ἰνπ.238 ὅστις σε θεῶν
ἀνασειράζει καὶ παρakoκοπτεί φρένας: || κ.
παθ.: Φωτ.384,25 ἡπαρakoκομῶσιν, ἐξεσπτικός,
παράφρων, μαινόμενος: Σχόλ. Αἰσχ. Πρ.581 παρako-
κεκόμμενος τὸν νοῦν: || κ. ἀμτβ. εἶμαι παρά-
φρων, τρελλός: Ἀριστλ. Θεουμ.832β,17 λέγεται δὲ
τινα ἐν Ἀδύῳ παρakoκόφαστα τῆ διανοίας. . θε-
ωρεῖν ὡς ὑποκρινόμενον τινῶν, καὶ ἐπισημαίνε-
σθαι: || κ. ὄπολ. εἶμαι ἐν παροξυσμῷ παρα-
φροσύνης: Διογ. Λ 4,44 ἐτελεύτησε δὲ ἄκρατον
πολὺν ἔμφορηθείς, καὶ παρakoκόφας: πρβλ. Διόδ.
Σ 5,50 τὸν δὲ μανίαν ἐμβαλεῖν τῷ βουτῆ, καὶ διὰ
τοῦτο παρakoκόφαστα, ρίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴ φρένα,
καὶ τελευτήσσι: 5) κατακόπη, ἀκοιωτηριόζω,
κολοβῶνω κ. παθ.: Πολύβ.10,15,5 τῶν ἄλλων ζῶων
μέλη παρakoκαμμένα: || κόπη εἰς τεμάχια:
Ἀρρ. Ἀν.6,29,9 ταύτη εὐφρον τὰ μὲν παρako-
κτοντες, τὰ δὲ ἐυνθλῶντες αὐτῆς: 6) διασχί-
ζω, περνώ: Ἰώα.Π1 4,1, π- ἐπικρατῆ τάφρων'
7) ρημ.π. παρakoκοπή, παρakoπτικός.

παρakoπή (ἡ) δημ. θετὴ θυγάτηρ, φυχοκόρη'
2) ἡ ὑπερήτρια: Ἐφρολ. Ὀδ.1,147 καὶ σὲ πανέ-
ρια μέσα οἱ παρakoκόρες σώρευον φωμί.

παρakoπέ-έω καθαρῖζω, σαρώνω, παστρεύω:
Ἡσ. ἠπορακόρσον παρakoάλλουνον: Πλάτ. Κωμ.
69,3, Φιλόλλ.3 ὕρα ἄτιν ἤδη τὰς τραπέζας, εἰτα
παρakoρῆσαι.

παρakoπέω ἐπίρω. μτγ. ἀκόσμως, ἀσχεπῶς:
Ἰώα. Α1 1,6,3 μεθυσθεὶς δὲ εἰς ὕπνον καταφέρε-
ται, καὶ γεγυμνωμένος παρakoκόμως ἐκείτω.

παρakoπτεῖ Ἡσ. «ποραφρονεῖ» (πθ. ἀνάγκ. πα-
ρακόπτετε [Κροτ.] ἡ παρakoόπτετε).

παρakoπτεῖ-έτω λεξ. ποροργίζομαι: Φωτ. «παρε-
κόπτε» ὠργίζετο» πρβλ. παρakoπτεῖ.

παράκομος-η-ο δημ. ὁ παρakoκόμων, ὁ ἀπει-
θῶν, ὁ παραβαίνων τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων
του, ὁ παρήκοος: παρakoκομα παιδιᾶ.

παρακουρεύω μτγν. κ. δημ., δημ.μτχ παθ παρακ. παρακουρεμένος, κουρεύω κακώς: Ψλμ.8,78,73 πρώτων γάρ παρεκουρεύσαν' 2) δημ. κουρεύω καθ' υπερβολήν, πέρα του δέοντος, πολύ.

παράκουσις (ή) νεώτ. ή παράκουσις βλ.λ.

παράκουσις-εως (ή) (παρακούω) μτγν. κ. μ.σν., νεώτ. κ. παρακούσις ή άνωμολία της άκουστικής αντίληψως, καθ' ήν παρατηρείται πλημμελής έκτίμησις των τόνων ή της έντάσεως αυτών, ή έλλαιτωματική άκοή: Γαλ.7,56 έπι δέ της άκουστικής. . βαρυηκοίας τε και κωφότητας, έτι τε παρακούσεις ή παρακοάς ή παρακούσματα' 2) μ.σν. τδ άκουσθέν κακώς ή έσφαλμένως. τδ παρακούσμα: Μιχ. Εφ.Μ Φυσ.4,32.

παράκουσμα-ατος (τό) (παρακούω) κ. νεώτ, πράγμα κακώς ή έσφαλμένως άκουσθέν, ή έσφαλμένη αντίληψις: Πλάτ. Επιστ.338D παρακουσμάτων τινών έμμεστοι των κατά φιλοσοφίαν, σούτ. 340B, Διον. Άλ.Ρωμ.9,22 ουτ' άληθεις τον ουτε πιθανόν, έκ παρακούσματος δέ τινος πεπλησμένον ύπο τδ πλήθους [κατά παρανόησιν], Ίώσ. Άπ.1,8 έκ παρακουσμάτων όλλα αυθέντες τδ της Ιστορίας όνόματι λλαν άναιδώς ενεπαροίνησαν' 2) φευδής διήγησις: Στράβ.7,59 ταιούτα δέ και του Έρωτασθένους ένια παρακουσμάτα έστι λαοδονματικά' 3) έπί φιλοσοφικών δοξασιών, αμείβωλος λόγος: Ίουλ.Καίσι.330C: γέμων περιπατητικών παρακουσμάτων' 4) κτ. πληθ. έλατωμάτα άκοής: Γαλ.7,103.

παρακουσάτιον (τό) μτγν. ύποκορ. του παρακούσμα βλ.λ.: Πλούτ. Ηθ.354A, Όριγ.1,636I) έκ παρακουσμάτων φήσαντος.

παρακούτι (τό) δημ. τδ έσωτερικόν διαχώρισμα των παλαιού τύπου κασελλών, πορθαλομίδι.

παρακούζω μτγν. χαλωρωτήν έντασιν. Σωρ.1,77.

παράκουω κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ. άκούω κατά τύχη περί τινος, άκούω να γίνεται λόγος, έξ άκοής μανθάνω, έκ φήμης πληροφορούμαι: Ήρ.3,129 παρακούσας τις πρότερον έτι εν Σάρδισι του. . Δηموκλήδεως την τέχνην άγγέλλει τώ Δαρείω, Πλάτ. Έπ.339E ουδέν θαυμαστόν νέον άνδρα παρακούοντα άξιών λόγου πραγμάτων, ευμάθη, πρds έρωτα έλθειν του βελτίστου βίου, Ρουφίν.έν ΑΠ5,74 παρακίκοσα νύν δτι τίκεται' 1) μόλις άκούω τινός λεγοντός τιν, μόλις παίρνω τ' άφτίγια μου κάτι: Λουκ.Μισθ.Συν.36 παρακούσας, αút.Θεαίτ.195A παρορμήσι τε και παρακούσας και παρονοούσι πλειστα, Άριστλ.ΗΝικ.1149α, 26, Φιλδδ.Μουσ.102κ, Λουκ. Άνάχ.31 ταιούτα γάρ ψής, έ μη πάνυ παρήκουσα τού παραδείγματος, Διόδ.Σ 30,8. 4) άκούω ραθύμως, άπροσεκτικως: δθ. συνεκδ. γεν. δέν προσέκω, παρορώ: Έπικ.άπ.200 παρακούειν της παραγγελιάσως φύσεως, Πολύδ.7,12,9 η- των λεγομένων, αút. 24,9,1 παρακούειν των γραφομένων, ΠΔ Εσθ. 3,3: κ. μ.τ. γενικ. προσ.: Πολύδ.2,8,3. 5) άκούω δέν συμμορφοομαι εις τά λεγόμενα: ΚΔ Μισθ.18,17 εάν δέ παρακούση αυτών Ιγών κληθέντων όπως παρανεσωσιν, ειπέ τή έκκλήσι'α' 6) ου κ. έμπεροθ η- περί τινος: Πολύδ.30,20,2. 7) κ. μ.τ. παθ. περιφρονούμαι, δέν είσακούομαι: αút.5,35,5. 8) δθ. κ. νεώτ. κ. δημ. όπειθώ μ.τ. γενικ.: Ίώσ.ΑΙ

1,10,4 η- του θεού' κ. άπολ.: ΠΔ' Ησ.65,12, Ίώσ. ΑΙ1,1,4' όμ. κ. παθ.: αút.6,7,4 νεώτ. κ. δημ. μτ. αít. κ. ιδ. έμπεροθ. αít. (εις): παρακούει τάς έντολάς του θεού - εις τάς διαταγάς των άνωτέρων του' ηρθλ. παρακού'. 7) ύποκρίνομαι δι' δέν άκούω, κωφεύω: Πλούτ.Φιλ.16, Λουκ. Δίκ.Φιν.2.

παρακράτημα-ατος (τό) (παρακρατώ) νεώτ. τδ παρακρατούμενον μέρος των προϊόντων πρds άσφαλεστέρην διάθεσιν του ύπολοιπού: παρακράτημα σταφίδος.

παρακράτεις-εως (ή) (παρακρατώ) νεώτ., δημ. -η: ή πράξις του παρακρατώ, ή προσαίρεσις: 2) ειδ. ό διά νόμου καθορισμός ένός ποσοστού της σταφιδοπαραγωγής, παρακρατούμενη έντασις πρds έπιτόπιον βιομηχανικήν κατεργασίαν, γινόμενης πρds μείωσιν της προσφοράς του προϊόντος.

παρακρατητά έπίρρ. μ.σν. διά συγκρατήσεως: Θεοφάν.495,18 παρακρατητά διά των κήπων έξ-ήλθεν άντύς και ή γυνή.

παρακράτῶ-έω μτγν., μ.σν., νεώτ. κ.δημ. κρατώ όπίσω, κατέγω: Άπ.16ηρ.35 αιδούμενος έτι νοσούντα τον στρατηγόν σφών παρακρατείν' 2) άναχακίτω, περιορίζω: Άρρ.Έπικτ.3,7,28 Ιν' έν τοις κατά φύσιν έργοις παρακρατη' 3) κωλύω, έμποδίζω: Διοσκ.4,134 τριχας ρεύσας παρακρατει' 4) συγκρατώ: Ρούφ. Άνατ.42 τά έν τή γαστρί παρακρατει' 5) κ. παθ. κωλύομαι, έμποδίζομαι: Μάρκ.Αύρ.11,20 παρακρατείται ένταυθα έπι του συγκρίματος, Άπολλδ.Δαμ.Πτολιορκ.183,1 σχοινοίεις παρακρατείσθω' 3) πιέζω, συνθλιβώ: κ. παθ.: Διοσκ.Εύπ.1,8. 4) κρατώ πλησίον ή έμπρός, προτεινώ: Άρρ.Έπικτ.1,28 τῶ άμίδα παρακρατειν' 5) μ.σν. συνοδεύω έν υποστηρίξω τινά, βοηθώ: Έρωτόκρ.5,1217 παρακρατει τ' ή Νένα της, στολίζετα κι έκείνη' 6) νεώτ. κ. δημ. κρατώ έν άποθηκείσει μέρος του προϊόντος Ιεΐδ. της σταφίδος πρds μείωσιν της προσφοράς και έπομένως βελτίωσιν της τιμής αυτού, ή άλλως πρds χρησιμοποίησιν εν περιπτώσει σπάνιως: 7) δημ. άμτθ. έπί καταστάσεως, διατηρούμαι πέρα του δέοντος, παραστατώ: παρακράτησε ή άπεργία' 8) ρηματ. η. παροικράτημα, παρακράτησις, παρακρατηθέν.

παρακρέμα μτγν. παθ. κρέμαμα παρά τινι, δίπλα: Λουκ. Όν.23 αλλά με ό σφωρον έν ταίς όδοίς Ιμάς παρεκρέματο' 2) μτφ έξαρτώμαι έκ τινος: Πολύδ.5,35,10 θεωρών δέ πολλά τά παρακρέμαμενα μέρη και μακράν άνεπασημένα της βασιλείας (παραρτήματα).

παρακρεμνῶμι έπ. μ. κτ. μτχ. άορ. παρακρεμάσας, κρεμῶ πρds τά κάτω: Ίλ.Ν 597 χείρα παρακρεμάσας.

παράκρημος-ον μτγν. έπί χείλους κρημοῦ, ό κρημνώδης πρds τά πλάγια, ό άπότομος: Στράβ. 9,1,4 σφόδρα πλησιάζει ταίς πέτρας ή όδός ώστε παλλαχού και παρακρημνός έστι διά τδ ύπερκείμενον όρος, Διόδ.Σ 11,8 έπηγγεϊλατο διά τινος άτραπού στενής και παρακρημνοῦ τούς Πέρσας όδηγήσειν' 2) γεν. κρημνώδης, άπόκρημος: Πλούτ.Φιλ.18 πρds χωρία πετωδῆ και παράκομηνα' 3) έπί ρείθρου, όσέχων κρημνώδεις όχθας: Πλούτ.Βροῦτ.51 διαβάς τι ρείθρον ύλώδες και παράκρημον.

παράκρινω κ. μ.σν. κρίνω παραβάλλων: Άχμ. Όνειροκρ.9 παρακρινει τάς κρίσεις αυτού' 2) κρίνω ήμαρτημένως, έσφαμένως: Ήσ. έν λ. παραβροθεῖων' 3) παθ. παρατάσσομαι: Ήρ. 8,70 παρεκρίθησαν διαταχθέντες καθ' ήσυχην, αút.9,98 πολλόν δέ πεζόν παρακρημμένον παρά τον αιγιαλόν, Πλούτ. Άντ.39 τοις δέ Πάρθους παρακρημμένους λόγου κρείττων ή τάξις έφθαί-

νετο τῶν Ῥωμαίων, αὐτ.Κάτ.Νεώτ.13 εἶδε . . πληθός ἀνθρώπων ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ παρακρινόμενῶν· 4) ρηματ. π. παρακρινῆς **παρακρινῶ**-έω μτγν. κρίνω παραβάλλον, ἐκφέρω κρίσιν: Ἰουσιπ.Νεαρ.159 αὐτ.162 παρακρινήσεις τὰς γνώμας.

παρακρινήτης ἰδί λεξ. ὁ ἡμαρτημένος, ἐσφαλμένος κρίνων: ΕΜ 435,44.

παρακόδομα-ατος ἰδί μτγν. ἀσύνηθεσ ἀκόδομα: Ἀποστ.Διοτ.332 ἐπιφωνήσεων ἢ παρακροσμάτων συμβολικῶν.

παρακρόσις-εως ἰή) (παρακροῶμαι) μτγν. ἢ ἐπιπόλαιος ἢ ἐσφαλμένη ἀκρόσις, ὄθ. ἢ ἀπειθεια: Ἰώσ.18,8,2.

παρακροῆτης ἰδί) (παρακροῶμαι) μτγν. ὁ ἐπιπόλαιος ἢ ἐσφαλμένος ἀκούων, ὄθ. ὁ ἀπειθής: Κύριλλ.20Α.

παρακροκίζω ἰκρόσις) μτγν. ἔχω σχεδὸν τὸ χρώμα τοῦ κρόκου ἢ μυρίζω σχεδὸν ὡς ὁ κρόκος: Διοσκ.5,127 παρακροκίζειν τῆ χροῶ.

παρακροῦ-έω μτγν. κτυπῶ ἐξαφρώς: Λουκ. Ἀνάχ.1 ὁ δὲ παρακροεῖ ἐξ τὸν ὤμων· 2) μτφ. παραβαρύνω, παρῶρμῶ· Ἦσ. «παρακροτήσαντες παραβαρύναντες»: Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,46, Ἰώσ.Π1 1,19,5 τούτοις παρακροτήσας τὸν στρατόν, αὐτ.1, 31,5 τῆ τάλημ παρακροτήσας ἑαυτόν· κ. παθ.: Ἰώσ.Π1 3,10,2 μὴ λείψεθε δ' ὅμιετς ἐμοῦ πεπεισμένοι τῆν ἔμην ὁρμῆν παρακροτήσθαι θεῶ συμμάχοι· ἢ Ἦσ. «παρακροτῶν» παροξύνων.

παρακρούσις-εως ἰή) (παρακρούω) κ. νεώτ. ἢ ἐσφαλμένη κρούσις, ὁ ἐσφαλμένος μουσικὸς τόπος, ἢ παραφωνία: Πλούτ.Ἠθ.826ε τὰς ἄλλας ὡσπερ ἐν τοῖς μουσικοῖς διαγράμμασι τῶν πρώτων τρόπων ἀνιεμένων ἢ ἐκτεινομένων συμβέθηκε παρακρούσεις καὶ διαφθορὰς εἶναι· 2) μτφ. ἀπάτη, ἐξαπάτησις· Σουῖθ. ἐξαπάτη, ἐμπαίγδοσ: Δημ.760 φενακισμοῦ καὶ παρακρούσεως εἵνεκα· 3) κ. νεώτ. παραλογισμός, πλάνη: Ἀριστλ.Πολιτ. 1263b,30 αἴτιαν δὲ τῶ Σωκράτει τῆς παρακρούσεως χρῆ νομίζειν τὴν ὑπόθεσιν οὐκ οὖσαν ὀρθήν· πρβλ. αὐτ.Σοφ.Ἐλ.175b,1· ἢ ὁμ. κ. νεώτ. ἢ παραφροσύνη, ἢ τρέλλα: Ἰνπ.Προρρ.1,19· ἢ νεώτ. ψυχιστρ. ἀκουστικῆ παραίσθησις, ἀποτελοῦσα ψυχικὸν καὶ συνήθως παθολογικὸν φαινόμενον, χαρακτηριστικὸν διὰ μιᾶς πραγματικῆς ἀντιλήψεως ἐξωτερικοῦ τινος αἰτίου, πλημμελῶς ἑρμηνευόμενον· 4) ἀναστολή, παρεμπόδισις: Ἀριστλ.Πρ. 872b,29 παράκρουσις τοῦ ἐπιπολῆς θερμοῦ.

παρακροστικόν-ον λ. κωμ. ὁ διὰ φευδούσις μέτρον μετρῶν, ἀπατῶν· Φώτ. «ὁ παρακροστικὸς ἐν τῷ μετρεῖν» Κωμ.Ἀδέσπ.Π104.

παρακροσμα-ατος ἰδί) παραλογισμός, πλάνη, παράκρουσις βλ.λ.3): Συμπληκ.Κατ.135,28.

παρακροσμός ἰδί) (παρακρούω) μτγν. παραφροσύνη, παράκρουσις βλ.λ.3): Μοσχ.Ἰστρ.Γυναικ.Παθῶν 65,4 παρακροσμός τῆς διανοίας.

παρακροστικός-ή-όν ὁ παρακοπτικός, ὁ μαινόμενος, ὁ μανιώδης, ὁ ἔχων παράκρουσιν βλ.λ.3): Ἰνπ.Προρρ.1,11 ὁμοιωτός θράσος παρακροστικόν, Ρουφ.Ὀρειδ.45,30,59 παρακροστικὸς πυρετός, Γαλλ.7,467 παρακροστικαὶ ἀγρυπνίαι· 2) ὁ ἀπατηλός: Πολυδ.4,21.

παρακροστικῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀπατηλῶς: Πολυδ.4,51.

παράκροστος (παρακρούω) Ἦσ. «μωρός». **παρακρούω** κ. νεώτ. διαφεύδω τὰς ἐλπίδας τινός, παροδηγῶ, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ: Πλάτ. Κριτ.47Α οὐκ ἄν τις παρακρούῃ ἢ παροῦσα ξυμφορά· ἢ παθ. παροδηγούμαι, παραπλανῶμαι, σφάλλωμαι: Πλάτ.Λύσ.215C ἄθροσ: δῆ, . . πῆ παρακρούμεθα, αὐτ.Θεαιτ.168Α τὰ σφάλματα, & αὐτόσ ὑφ' ἑαυτοῦ . . παρεκκρούσται ἰτὰ λάθη,

εἰς τὰ ὅποια ὁ ἴδιος εἶχεν ὑποπέσει ἐξαπατηθείς, Δημ.566, αὐτ.656 νῆ Δι' εἰκότως ἐφενεκίσθητε καὶ παρεκρούσθητε, Αἰσχίν.1,170 ὑπὲρ τοῦ μὴ παρακροσθῆναι ὑπὸ ἀνθρώπου τεχνίτου λόγων, Πολυδ.24,33 οὐκέτι δυνήσεται φέρειν οὐδὲ καρτερεῖν παρακροσμένη περι' τούτων· ἢ μέσ. ἐξαπατῶ ἴδιωσ διὰ παραλογισμῶν, παραπλανῶ· Ἰσοκρ.12,243 τοὺς παρακροσμένους καὶ παραλογισθέντους οὐχ ἡγόνται δικαίως καλεῖσθαι πλεονεκτικούς, αὐτ.12,271, Δημ.1062 Πηλικουτοῖν πράγμα παρακροσόμενοι τοὺς δικαστάσ, Ἀριστλ.Πολιτ.1297α,10 ἐν τῷ παρακροσέσθαι τὸν δῆμον, αὐτ.Μεταφ.1025α,6, Πάπ. ὡπωσ ἄν μθῆσεν σε παρακρούται· ἢ κ. παθ. παρακ. ἐν μέσ. σμρ.: Δημ.71 ἐξηγητικῶσ δ' ἦδῃ καὶ παρακροσόμενον ἀπευθεσθ, Λουκ.Τιμ.57 μῶν παρακρούσμαι σε· 2) μτφ. ρήγνυμι, θρούω, σπάζω: Φρύν.Κωμ.58 φυλάττου μὴ πεσῶν σαυτὸν παρακρούση ἰδιόρθ, περικρούση!· 3) κρούω καὶ ἀποτινάσσω μακράν μου, ἀποκρούω, ἀπάθῶ· Θεμιστ.Λογ.32,359β· ἢ κ. μέσ.: Πλούτ.Λουκ.28 ἐκέλευσεν ἐκ πάλαιου πρσφερόμενοσ παρακρούεσθαι τὰς μαχαίρας τοὺσ κοντούσ· πρβλ. αὐτ.Σύλλ.18 σπασαμένων δὲ τῶσ μαχαίρας καὶ παρακροσμένων τὰσ σαρίσας· ἢ ἀποφεύγω: Πλούτ.Ἠθ.198β· 4) ἐν φρ. παρακροσθῆναι τῶν φρονῶν ἢ τοῦ νοῦ παραφρονῶν, τρελλαίνωμαι: ΑΒ 57,27 εἶον παραπεσῆσθαι καὶ μὴ ἐν τῷ καθεστῶτι εἶναι ἢ μεταφρασά ἀπὸ τῶν κεκροσμένων μέτρων καὶ δεδολωμένων· ἢ ἐνεργ. ἀμθ. ἔχω παραισθήσει: Ἰνπ.Ἐπιδ.1,26,α' πάντα παρέκροσε· ἢ ὁμ. νεώτ. ἀμθ. πᾶσχω ἐκ παρακρούσεωσ βλ.λ.3!· 5) παθ. ὑπόψυμαι: Λουκ. Κατάπλ.1 ὁ ἰσθὺσ ὄρθωται καὶ ἢ ὀθόνη παρακρούσται ἰδ.γρ.1· 6) ἐπὶ παλαιστοῦ, καταβάλλω, ἀνατρεφῶ δ' ὑποσκελισμοῦ τὸν ἀντίπαλον ἐν τῇ πόλει: ΕΜ 652,48· 7) ἐπὶ ἐμπόρων, πωλῶν σίτων ἀποκόπται, ἐκχύνω πᾶσῶν τὴ ἐκ τῆσ κορυφῆσ τοῦ μέτρον· Ἀρποκρ. ἐμετῆται ἀπὸ τοῦ τοῦσ ἰσταντάσ τὴ ἢ μετροῦντασ κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασεῖν ἐνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν· πρβλ. παρακροστικόν· 8) μέσ. ναυτ. ἐπὶ ἰστίων, πλῆσσω τῆδε κἀκείσε, ραπίζω, παροδέρνω· 9) ρηματ. π. παράκρουσις, παρακροσμός, παράκρουσμα, παράκροστος, παρακροστικός.

παρακρούμαι-όμοι μτγν. δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ, παρακούω: Ἰώσ.Α1 18,8,5 ἐκ τοῦ παρακροσθῆναι ἐπιφέρεισθαι τοῖσ πράγμασι τοῖσ παρακροσθῆναι θάρασ ἐσιφερόμενοι· 2) ἐκκλ. ἀκούω κατὰ τύχην, τυχαίως: Δωρόθ.Μον.802C παρητηρεῖτο καὶ παρηκροσάτο· 3) ρηματ. π. παρακροσῆσις, παρακροσῆσθαι.

παρακρούω μτγν. κ. μον. κρούω παρὰ τινι, πλησίον τινός, ἀποκρούω, περικαλύπτω: Διδό.Σ 18,9 παρήγγειλε μηκέτι παρακρούπειν, ἀλλὰ φανερώσ πράττειν τὴ· ἢ μέσ. κρούομαι πλησίον τινός: Διογ.Λ 2,131 ὁ δὲ εἴ τινα ἴδοι ἐρχόμενον παρακρούπτετο, Θεοφύλλ.Σ 91,12 πρὸσ τὰ Τέμνη παρεκρούπτοντο· κ. παθ.: Ἐπιφάν.1,87,λ παρεκρούβησῶν δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνω.

παρακρούφισ-εως ἰή) μτγν. παρακάλυψις, παρεμπόδισις, ἀναστολή: Φιλῶδ.Ρητ.1,276Σ παράκροφισ φηφισμάτων [ἀμφ.]. **παρακρούω** μτγν. κρώζω πλησίον, φωνάζω, ὁ ἀνάγγ. περικράζω: Διον.Φυσ.Ὀρν 1,9 π. Ἀν.Παρισ.1,25 οὐ μγγνυται ἰοὶ κόρακιε πρὶν τiana ταῖσ θηλείαισ ὡδῆν παρακρούφει ὡσπερ γαμήλιον. **παρακρούω** Λεξ.χειρῶρ.π.Ε.υαβλ εἰς Τιμ.21 ἐναρκαταίνω· παραμετρώζω.

παρκαταίος-η-ον μτγν. ὁ ἐπὶ τῆσ ἀκτῆσ ὤν: Ὀμπ.Ἀλ.4,316 βληχλῆν τε παρκαταῖην ἀίνοντες· πρβλ. παρκαίτιος.

παράκτης [ἰδ] Ἰσραήλ μιν. ὁ ἐπιθυμῶν, ἀγαπῶν τὴν λείαν : Λέων. Σοφ. Βί. Ψ. Χρυσ. 8, 23 τῶν παρακτῶν καὶ θηριωδῶν ἥ || ὁ τοῦς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων, ὀδηγῶν ἥ. Ησ.

παράκτεις-εως [ἰη] μτγν. τὸ ἔχειν κτῆμα πλησίον τινοῦ : Κλήμ. Ἀλ. 1000.

παράκτιδος-ον ὁ παράκτιος βλ. λ. : ΑΠ 9, 371 παρακτίδιον κύμα.

παράκτιός-ῆ-όν Ἰσραήλ μτγν. ὁ παράγων, παραγωγικός, γόνιμος : Πρόκλ. Στοιχ. Φυσ. 7 πᾶν τὸ παρακτικόν ἄλλου κρεττόν ἐστὶ τῆς τοῦ παραγομένου φύσεως (ἰμφ.), αὐτ. Παρμ. 893S παρακτικὴ δύναμις ἥ βλ. Δαμάσκ. Ἀρχ. 32, Ἀσκληπ. Μεταφ. 35, 13.

παράκτιος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐγγύς, πλησίον τῆς ἀκτῆς, τοῦ αἰγαίου κείμενος, ὁ πορὰ τὴν ἀκτὴν : Διογ. Πρ. 836 ἐντεύθειν οἰσθησάσα τὴν παρακτίαν κέλευσαν ἤξας, Σοφ. Αἰ. 654 πρὸς τε λουτρά καὶ παρακτίους λειμῶνας, Εὐρ. ἸΤ 1424 παράκτιοι δραμεῖσθε κἀκκοβλᾶς νέως Ἰσραθαλασίως. Ι. Φρῶν. Τραγ. 5, 3 παράκτιος πλάξ, -παράκτιος ζώνη ἥ π. νεξ. οἱ παράκτιοι οἱ παραθαλάσσιοι : Ἐπιγρ., Ἀγαθ. 2, 16 ἥ παράκτιος πυρετός νεώτ. κτηνιατρ. οἱ πυρετοὶ οἱ ὀφειλόμενοι εἰς παρασιτὰ τινὰ ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὰς παρακτίους χώρας.

παρακτιώ-έω μιν. κτιπῶ τὶ παρὰ τι, πλησίον : ΓΓορ. Ἐπιστ. π. Μιχ. Ἀκομ. 2, 421.

παρακτιάνιον [τῶ] νεώτ. χημ. προϊόν τοῦ κυανίου παραγόμενον κατὰ τὴν θέρμανσιν αὐτοῦ ἢ τὴν ἠλεκτρόλυσιν τοῦ καλοκτανιδίου.

παρακτιώτω-άω μιν. σφάλλω κατὰ τὸ κυβίστημα βλ. λ., κυβιστῶν χάω τὴν Ἰσραροπλίαν : Φιλῆς 1, 66 [ἐκδ. Μ.Ι.].

παράκτιος-εως [ἰη] νεώτ. ἱατρ. ἡ παρὰ τὴν μήτραν κήσις, ἐξωμήτριος κήσις.

παράκυκλοιδής-οῦς-ές νεώτ. εἶδος καμπύλης. **παράκυκλος** [ἰδ] μτγν. κ. νεώτ. μέρος τοῦ τροχοῦ ὄργανοις, ἀμύξης : Πολυδ. 10, 53. 2) νεώτ. ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐπιπέδου ἢ περιεχομένη μεταξύ δύο ὀμοκέντρων κύκλων. 3) μικρὸς κύκλος ἐκ δέρας, καουτουσοῦ ἢ μετάλλου φέρων ὄνην εἰς τὸ κέντρον ἐν χρ. εἰς τὴν σύσφιγγιν κοχλίων.

παρακυλητό [τῶ] δημ. παρακλίσημα βλ. λ. **παρακλίσημα-ατος** [τῶ] νεώτ. κ. δημ. κ. κύλημα ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρακυλῶ, ἡ διατοχῆσις βλ. λ. ἥ παρακυλισματικὴ κίνησις νεώτ. ἱατρ. κίνησις κυματοειδῆς συνολικῆ τῆς προκαρδίου χώρας.

παρακυλίω ὁ. γρ. τοῦ περικυλίω : Ἀριστφ. Εἰρ. 7. **παρακυλώ-άω** δημ. ἐπὶ πλοίων, κλυδωνίζομαι, παραδέρνω ἥ βλ. διατοχῶ. 2) κυλίω τὶ καθ' ὑπερβολήν, κυλάω πολῶ ἥ τὸ μέσ. -ιέμαι κ. -ισύμαι κυλιόμαι καθ' ὑπερβολήν, κυλίεμαι πολῶ : παρακυλιστικῆς στίς λάσπες -στά χῶματα.

παρακλιότιος-ον ἰκμάϊ Ἐπιγρ. κυματοειδῆς, σχηματοῖων κυματισμοῦς : π. -χιτωνίακος.

παράκωνάχη [ἰη] μτγν. εἶδος κωνάχης βλ. λ. : Ἀνών. π. Γαλ. 17 [2], 706 (ἀπορριπτόεν κτ. Γαλ. 8, 248).

παράκυκτικός-ῆ-όν μτγν. κ. μιν. ὁ ἀρμόδιος, κατάλληλος εἰς τὸ νὰ παρακίηται τις : Κῶδ. Ἰουστιν. 8, 10 παρακυκτικαὶ θυρίδες, Ποχμ. Γ. Βί. Ἀνδρον. 344C τὰς τῶν οικοδομημάτων παρακυκτικὰς ἥ τὸ παρακυκτικόν θυρὶς κατάλληλος εἰς τὸ νὰ κτύπηται τις : Κ. Πορφ. Ἐκθ. 85, 5.

παράκωτω κ. μιν., ποι. παρκώτω κύττω πλαγίως, ἐπὶ τῆς πλημμελοῦς στάσεως φαίλου κιθαρωδοῦ ἢ αὐλήτου : Ἀριστφ. Ἀχ. 16 ὅτε δὴ παρέκυψε Χαίρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον. 2) κύττω ὀπως προσβλέψω, ἴδω τὶ ἀκριβέστερον ὀβ. βλέπω πλαγίως πρὸς τι, ρήττω πλάγια βλέμματι, ἀμελῶς βλέπω πρὸς τι : Δημ. 46 παρακώφοντα ἐπὶ τὸν τῆς

πόλεως πόλεμον ἥ ὄμ. βλέπω κρυφίως ἐκ παραθύρου ἢ θύρας : Ἀριστφ. Θεσμ. 797 κᾶν ἐκ θυρίδος παρακώφωμεν, τὸ κᾶκὸν ζητεῖτε θεάσθαι, αὐτ. Ἐκκλ. 924 παρακώφω ὡσπερ γαλή ἔπι κορασίαν παρακωπτόντων ὡπως ἴδωσι τὸν ἐραστήν : αὐτ. Εἰρ. 982, Θεοκρ. 3, 7 κατ' ἀντρον παρακώφωσα καλεῖται τὸν φρωτύλον ἥ ΠΔ Ἀσμ. 2, 9 οὔτος ὄπως τοῦ τοῦ ἡμῶν ἥ παρακώφωμεν διὰ τῶν θυρίδων, Πλούτ. Ἠθ. 766D παρακώφουσα τὸν ἐραστήν ἴδειν ἥ ἐν πάπ. κύττω ἀνωθεν κιγκλιῶν ἥ κ. μτφ. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 202 σωτηρία παρέκυψεν ἰελίς σωτηρίας ἐπεφάνη, Σωρ. 1, 118 ὀδόντων παρακώφοντων ἥ κ. ἐπομ. ἐξηρητημένης προτάς., κύττω ἐξω καὶ βλέπω ἥ Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 16 παρακώφωμεν τις ἀνεμοσ πνεῖ ἥ παθ. αἱ παρακωπτόμενοι πιθ. αἱ ἀφ' ὧν βλέπει τις πρὸς τὸ ἐξω : ΠΔ Βασ. 3, 6, 914 καὶ ἐποίησε τῶ σίκω θυρίδας παρακωπτόμενας κρηπτάς ἥ ἐπὶ προσ. εὐρισκομένων ἐξῶθεν τόπου τινοῦ, κύττω καὶ βλέπω ἐκτός : αὐτ. Σοφ. Σειρ. 21, 23 φέρων ἀπὸ θύρας παρακώφεται εἰς οἰκίαν, ΚΔ Ἰω. 20, 5 παρακώφως βλέπει κείμενα τὰ ὀθῆνας, 118, Ροδ. 1054 καὶ βλέπω δὲ ἐπαρέκωφεν ἕκινος ἐκ τὸ κάστορον ἥ κ. μτφ. ΚΔ Ἰακ. 1, 25 ὁ παρακώφως εἰς νόμον τέλειον, Λοκκ. Ἀλ. 30 παρακώφως ἐς τὰ ὑμέτερα ἥ ἐπὶ πραγμ., ἐμφανίζομαι εἰς τι, παρουσιάζομαι : Ἰη. Συριγγ. 3 παρακώφεται ἐς ἀρχὸν ἥ κ. ἀναμνύσομαι, ἐπεμδαῖων : Πόπ. μὴ ἐξέτειναι αὐτῶ παρακώφεται ὠπτισιῶν πράγματι διαφερόντι μοι.

παράκωθω μτγν. κύρω, συναντῶ κατὰ τύχην, παρατυγχάνω βλ. λ. : Κόιντ. 11, 423 πᾶν ὅτι οἱ παρέκυραεν ἐπιγοιμένω πατὶ μῶλον.

παράκωρῶ-άω μτγν. ἀκυρῶ, καταργῶ : Σωμ. ΠΔ Ἰδδ 40, 3(β).

παράκυφίς-εως [ἰη] μτγν. τὸ κύπτειν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, τὸ κύπτειν καὶ βλέπειν ἐντός : παρομ. π. Μην. 246 ὄνου παρακυφίς [ἐπὶ τῶν καταγελάστων συκοφαντομένων] ἥ βλ. Ζην. 66, 5, 39.

παράκωῶ-έω Ἐπιγρ. ἐπὶ γυναικός, εἶμαι ἐγκυος, κυοφορῶ ὁ κλεψιγαμία.

παράκωθινῆ [ἰη] νεώτ. Φαρμακευτ. ἡ δξίνος τρυγητὴ διυδροσκοθινῆ ἐν χρ. ὡς ναρκωτικόν.

παράκωθίσις-εως [ἰη] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρακωθίειν βλ. λ., παρεμποδίσις.

παράκωλῶ νεώτ. παρεμβάλλω κώλυμα εἰς τι, ἐμποδίζω, παρεμποδίζω : παρακωλῶσιν τὴν πρόδοον τῆς ἐργασίας ἥ κ. παθ. παρεμποδίζομαι : παρακωλύεται ἡ ἐργασία.

παράκωμῶδῶ-έω μτγν. διακωμῶδῶ, περιπαίζω ὡς ἐν παρόδῳ : Ἀθῆν. 12, 525A καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλτη παρακωμῶδῶν πολλοῦς τῶν ἰώνων.

παράκώπιον [τῶ] μιν. πρόσθετος ἐπὶ πλέον κώπη : Κ. Πορφ. Ἐκθ. 659.

παράκωχῆ [ἰη] ἔσφ. γρ. τοῦ παρακωχῆ βλ. λ.

παραλαβῆ νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραλαμβάνω βλ. λ. : Παλαιμ. Τάφ. 63, 1 μόλις παράλαβ' ἔσεν, ἀκριβέ, τὸ φτωχοῦ τὸ μνημα.

παραλαβῆ νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραλαμβάνω βλ. λ. : παραλαβῆ ἐπιταγῆς-δέματος νεώτ. φρ. ἐμπορικῆ : ἐφορτώσησιν -ἀπεστάλησαν εἰς παραλαβῆν μας ἥ ὄμ. δημ. εἶναι πτῆν παραλαβῆ εἶναι τοποθετημένος εἰς τὸ τμήμα δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ καταστήματος, ἐνθα γίνεται ἡ παραλαβῆ τῶν εἰσερχομένων ἐγγράφων ἢ παντός πράγματος.

παραλαγχνῶ σχολῶ, παρακ. -εἰληχα, τυγχάνω τινοῦ ὡς μερίδος, μοῦ πέφτει κατὶ ὡς μερικῶ : Σχόλ. Ἀριστφ. Ὀρν. 569.

παραλαλητό [τῶ] δημ. ἡ ἀσυνάρτητος ὁμιλία, παραμιλητό.

παραλαλία [ἰη] μτγν. ἡ παρηγορία : Σεκουδ. 19 θάνατος. . . πενήτων παραλαλία.

παραλαλώ-έω μτν. φλυσαρῶ, ἐπιπολαίως καὶ οὐκ ὀρθῶς ὀμιλῶ, μωρολογῶ : Μέν.923,4, ΠΔ Ψαλυ.43(44),17 ἀπὸ φωνῆς ὀνειδιζόντος καὶ παραλαλοῦντος, Δίων Κ 69,4. Ἄδριανῶ παραλαλήσαντί τι. || ἐξήκωπατῶ διὰ φλυαρίας : Πανταλέων εἰς Ὑφασιν Σταυροῦ 108D Εἶσα παραλαλουμένη καὶ παραλαλοῦσα τὸν ἄνδρα.

παραλαμβάνω κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. κρητ. παλλαμβάνω, μέλλ. -λήφωμαι, ἰων. -λᾶφωμαι (προβλ. λαμβάνω), λαμβάνω παρὰ τιος, παίρνω τι παραδιδόμενον εἰς ἐμέ· ἴδ. ἐπὶ προσ. διαδεχομένου ἄρχην τινα : Ἡρ.2,120 Ἐκτρῶν, . . αὐτὴν (βασιληγὴν Πριάμου ἀποθανόντος παραλᾶμφασθαι, Ἄριστ. Ἐκκλ.107 ἦν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα, Θουκ.1,9 τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβὴν, Πλάτ.Νόμ.698B ἐλέχθη. ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρελθόντων ἐπὶ ἀρχῆν, Δημ.1148 ὅτε παρελάμβανε τὴν τριηραρχίαν· προβλ. Ἄνδοκ.1,108, Ἴσοκρ.8,102· || ἐπὶ τελευτῶν καὶ ἐθίμων πατροπαροδοῦντων : Ἡρ.2,51 καὶ παρὰ τούτων Σαμοθρήτικες τὰ ὄργανα παραλαμβάνουσι· || ὄμ. ἐπὶ προσ. λαμβανόντων τι διὰ κληρονομίας, κληρονομῶ : Εὐρ. Ἴων 814 καὶ δῶμα καὶ σὴν παραλαβῶν παγκληρίαν, Λυσ.10,5, Πλάτ.Πολ.330A ὧν κέκτησαι τὰ πλεῶν παρελάβες ἢ ἐπεκτῆσω, Ἄριστλ.ΗΝικ.1120b,12 οἱ μὴ κτησάμενοι ἄλλα παραλαβόντες τὴν οὐσίαν· προβλ.Εὐρ.Φοῖνι.1611 παραλαβεῖν ἄρας· || ἐπὶ ὑπαλλήλων, δέχομαι πράγματα ὡς ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα ἐν καταλόγῳ παρὰ τοῦ προκατόχου μου : Ἴσοκρ.15,208 τὰ μὲν παρελθόντα δ' αὐτὸν εὐρηκότα, -παραλαμβάνω ὑπηρεσίαν· || γεν. λαμβάνω, παίρνω : Ξεν.Οἰκ.1,6 εἶσα παραλαβοῦσα ἱμάτιον ἀποδείξει, Πάπ. παρελάβον καὶ ἐνέβαλον εἰς τὸ πλοῖον ἰφορτίον, Καισάρ.Δασ.ἐν Σάθ.3,88 εἵμεινε ὁ Στέφανος, τὸν ὁποῖον παραλαβὼν ἕνας ἄρχοντας, τὸν ἐστειλεν ἐξέω εἰς ἕνα χωρίον, -παρέλαβον τὴν ἐπιστολήν -τὰ δέματα· || γεν. νεώτ. κ.δημ. ἐν φρ. τὸν παρελάβε στο βροσιδί· ποῦ δὲν ἤξερε ποῦ νὰ τρυπήσῃ· ἴδὸν ὄβρισε δριμέωσ· 2) ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ : Ἄριστφ.Ἰνπ.345 ὠμοσπάρκων παραλαβῶν μεταχειρίσαιο χρηστώσ· || τὰ παραλαμβανόμενα αἱ ἐπιχειρήσεις : Ἡρ.1,38 ἔπι τὰ παραλαμβανόμενα οὐκ ἀποπέμψω· || ὄμ. λαμβάνω τι μετ' ἐμοῦ καὶ χρώμαι αὐτῶ, παραδέχομαι : Πλούτ.Ἡθ.988E παραλαμβάνειν ἐν ταῖς μάχαις τὸν θυμὸν· κ. παθ. : αὐτ.1027f) παραλαμβάνεσθαι παρὰ τὴν σύστασιν τῆς ψυχῆς· 3) λαμβάνω τι ὡς ἐγγύησιν : Ἡρ.3,136 καὶ τὰ παρέλαβε τῶν νεῶν ἀπέδωκέ σφι· || ὄμ. λαμβάνω διὰ τῆς βίας ἢ διὰ προδοσίας, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, καταλαμβάνω : αὐτ.7,211 οὐδὲν ἔδυνάτο παραλαβεῖν οἱ Πέρσαι τῆς ἐσόδου, Θουκ.1,19 ναῦς παραλαβόντες, Πλούτ.Ἄλκ.26 παρέλαβον τὰ πράγματα οἱ πεντακταχίλια λεγόμενοι ἱλαβάνω ὑπὸ τὴν διοίκησιν μου, Διήγ. Ἀχιλλ.73 κάστρα παλλὰ ἐπαρέλαβε καὶ ἡ χώρα του ἐπληθύθη· || κ. μέσ. καταλαμβάνω, πιάνω, κρατῶ ἀπὸ . . : Πaus.6,4,1 παραλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τὸ ἀνταγωνιζόμενον τῶν χειρῶν ἔκλα· 4) λαμβάνω ἐξ ἀκοῆς ἢ ἀπὸ φύλης, ἐξορκισθῶν, βεβαίωνομαι : Ἡρ.2,19 οὐτε τῶν ἱερῶν οὐτε ἄλλου οὐδενὸς παραλαβεῖν ἔδυνάσθη, αὐτ.2,148 ἀκοῆ παραλαβόντες, Θουκ.2,102 τοιαῦτα λεγόμενα παραλάβομεν, Πολύβ.12,22,5 ὁμολογουμένην παραλαβάναντες περὶ αὐτοῦ τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔμπειραν· || ὄμ. λαμβάνω, δέχομαι ὡς μῆθημα, μανθάνω : Πλάτ.Λάχ.197D τὴν σοφίαν παρὰ Δάμωνος . . παρελθῆν· || παθ. γίνομαι δεκτῆς, με παραδέχεται τις : Ἄριστλ. Μετ. 365a,16 τὰ παρελημμένα ἴτα παραδεδεγμένα δόγματα, αἱ ἐκ παραδόσεως διδασκαλίαι, αὐτ.Ποι.

1453b 22 οἱ παρελημμένοι μῦθοι, Πλούτ.Ἡθ.850E (λόγοι) ἐνιοι παρελημμένοι Ἄριστοτέλους· 5) λαμβάνω, δέχομαι ἢ χρησιμοποῦν ὡς ἰσοδύναμον· Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.4,2,3 τὸν ἀριθμὸν ἀντὶ τοῦ νοῦ παραλαμβάνειν· κ. παθ. : Διον.Ἄλ. Ἄμμ. 2,14 ὕμερον ἀντὶ τοῦ ὕμεις παρελθῆναι· || γραμμ. κ. ἱατρ. ἀπλ. χρησιμοποιοῦ, μεταχειρίζομαι : Διον.Ἄλ. Συνθ.25, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.250,3 παραλαμβάνειν εἰς λόγον, Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.8,6,37· || συχ. ἐν τῷ παθ. εὐρίσκομαι, χρησιμοποιοῦμαι : Διον.Ἄλ. Συνθ.14,17, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.123,1 παραλαμβάνεσθαι ἐκ καινοῦ· || κ. δέχομαι : Δαμάσκ. Ἀρχ.417 ἢ ὅλη ὑπόθεσις τὸ ἐν εἶναι παρελάμβανεν· 6) ἀναλαμβάνω, λαμβάνω, παίρνω : Ἡρ.1,122 παραλαβόντες τὸ οἶνομα τούτου, Πολύβ.33,16,9 παραλαβὼν τὸν λόγον, αὐτ.6,58, 1 παραλαβόντες ἐπὶ βραχὺ ἱμνηοῦσάστας διὰ βραχέων· || ὄμ. προσλαμβάνω : Πορφ. Κατ.97,8· 7) παθ. παρέχομαι : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων.32,16 παραλαμβάνεσθαι ἐκ τινος ἴσαρ.ἀνάγν.· 8) μτ. αἰτ. προσ. λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν, αἶον ὡς συζυγον ἢ παλλακίῃν : Ἡρ.4,155 παραλαβῶν . . ἐπαλλακεῖτο· || ὄμ. ὡς εἰσποιητὸν υἱόν : αὐτ.1,113 τὸν δὲ ὑπερον ταῦτον Κύραν ἀνομασθέντα παραλαβοῦσα ἔτρεφε ἢ γυνὴ τοῦ βουκόλου· || ὄμ. ὡς ἔταίρου, βοηθὸν ἢ σύμμαχον : αὐτ.7,6 παραλαβῶν τὸν μεταξὺ οἰκόντων, Θουκ.1,111 παραλαβόντες Φωκέας . . δυνας ξυμμάχους . . ἐστράτευσαν, Πλάτ.Πολ.369b παραλαμβάνων ἄλλους ἄλλαν ἐπ' ἄλλου . . χρεῖα, Ἄριστλ.ΗΝικ.112b,10 συμβαλοῦσας παραλαμβάνειν, -παρέλαβε συνεργάτην· || ὄμ. ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν μου, τὸν ἐλεγχόν μου : Πλάτ. Ἀπολ.18B ταῦς παλλαῖς ἐκ παίδων παραλαμβάναντες ἐπιθεῶν τε καὶ κατηγόρων· προβλ.Πολ.460B· || π. Δημ. 1159 μάρτυρας παραλαβόντες προσάγων, παίρνω τοὺς μάρτυρας· || ὄμ. ἐπὶ νεκροῦ, λαμβάνω καὶ μεταφέρω, σηκώνω : Ἐπιγρ.παραληφθεῖς ὑπὸ θεῶν καταχθονίων· 9) λαμβάνω μετ' ἐμοῦ, προσκαλῶ : Ἡρ.4,154 παραλαβὼν ἐπὶ ξενίαι ἐξορκοῦ· κ. παθ. : Πλούτ.Ἡθ.40B ἐφ' ἐτίσασιν παρελημμένους, αὐτ.Λυκ.200 παραληφθεῖς ἐπὶ τὸ σασσίτιον, Ἀθην.4,156E διουσιαίον γὰρ ὄντων Ἀθήνησι παραλήφθην πρὸς αὐτὸν, Ἀλκιφρ.3,46 παραληφθεῖς ἐπὶ δεῖπνον· 10) λαμβάνω διαδοχικῶς, συλλαμβάνω : Ἡρ.4,203 παραλαβόντες δὲ τὸ ἐνθεῦτεν αὐτοῦς τῆς τε ἐσθθίτου εἴνεκεν καὶ τῆς ἀκευῆς . . ἐφόνευσαν, Ξεν.Λακ.5,2 Λυκοῦργας παραλαβῶν τοὺς Σπαρτιάτας οἴκει σκηναῦτας· 11) συλλαμβάνω : Πολύβ.3,69,2 τοὺς δὲ παραληφθέντας ἄνδρας ἀδελαιθεῖς μετ' ἑαυτοῦ προῆγε.

παραλάμω μτν. λάμω, φέγω, στίλβω ἐπ' ὀλίγον : Πλούτ.Ἡθ.889D ταῖς ἐπὶ τῶν πλίστων φαινομένων οἶαν ἀστέρας νεφέλια εἶναι κατὰ τὴν ποίαν κίνησιν παραλάμωτα.

παραλαμφίς -εως ἴη φωτεινὸν σημεῖον τοῦ κερρατοειδοῦς : Ἰνπ.Προρρ.2,20 ἰηθ. ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ παράληφτις· προβλ.Γαλ.19,127.

παραλανθάνω διαφευγῶ τὴν προσοχὴν τινος, διαλανθάνω : Πλάτ. Ἰνπ.Μ 298B ταῖτα ἐπ' ἴσως . . κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον, Ἴσοκρ.10,14 τούτων μικρὸν τι παρέλαβεν· || ἀπολ. κείμει, εὐρίσκομαι κεκρυμμένος : Ἡρωδιαν.4,15,2 παραλανθάνοντα δὲ ἐν ταῖς φάμοις καὶ οἱ καθορώμενα . . ὀλέθρια ἦν (ἐφρ. ἀνάγν.).

παραλασιός-ιος ἴη Ἐπιγρ. εἶδος ἱματίου, παραλασίον ἴη (λαῦρα) στενὸν κελθὸν τῶν μοναχῶν : Γερμ. 3η Saicctis π.Θησ.Στεφ.ἐν λ. : κἂν πρόστασιον ἢ μοναστηριακὸν, κἂν παραλασίον.

παραλαφρύνωμαι μσν. δημ. ἐλαφρύνωμαι ὀλίγον, ἑλαφρώω : Ἐρωτοκρ.1,205 ὁ νεῦς παραλαφρύνεται, ἢ ὀλιπίδα τὸν πληθαίνει.

παραλαχανίζω Φώτ.395,8 «παρελαχανίζεις» παρ-
επρασσές τι και μετείχεσθαι.

παραλειώνω καθιστώ τι λειών, λειώνω: Κλέαρχ.
π. Ἀθῆν.12,522C τὸν ὄλον χρώτα παραλεινεσθαί
και τῆς φιλαώσεως . . κατάρχει.

παραλειπτικός-ή-όν επί πραγμ., ὁ ἔχων δύνα-
μιν, ιδιότητα λεαντική, ὁ καθιστῶν τι λειών, μολα-
κόν: Διφιλ.Σ π. Ἀθῆν.2,62C ἐσχολα δὲ και παρ-
λεαντικά, προσέτι δὲ διαχωρητικά.

παραλέγω κ. νεώτ., δημ. κ. -λέω παρατίλλω,
ἐκβάλλω τὰς περιττὰς τρίχας: Ἡσ. || ὄμ. κ.
ποθ.: Ἀριστφ. Ἐκκλ.904 σὺ δ', ὦ γραυῖ, παραλέ-
λεξαι κἀντέτριφαι | ἔχεις μοδῆσει τὰς ὀφρούς,
Πολυδ.2,35 παραλέλεξθαι τὰς τρίχας: 2) μέσ.
παρἀλεγεσθαι τὴν γῆν παρἈλέω, περνώ διά τοῦ
πλευοῦ ἐμπροσθεν ἑστῆς: Ἄνων11, Διδό.Σ 14,55
αἱ δὲ τρίχης . . παρἀλεγοντό τε τὴν γῆν, Πε-
ριπλ. Ἐρ.Οσαλ.60, ΚΔ Πράξ.27,8 μόλις τε παρἈλε-
γόμενοι αὐτὴν (τὴν Κρήτην) ἤλαθμεν εἰς . . Λιμέ-
νας: || κ. ἀπολ. παρἈλέω: Σ τραβ.13,1,22 παρ-
λεξέμενοι μικρὸν ἐπὶ τὸν τῆς Ἡροῦς πύργον

3) ὁμιλῶ ἀνοήτως, πλανῶμαι ἐν τοῖς λόγοις, παρ-
αλαλῶ, παραμιλῶ: Ἰππ. Ἐπιδ.1,26, δ' ἑὶς παρ-
λέλεγεν: || μέσ. ὁμιλῶ ἐκτόσ τοῦ θέματος, ἔξω
ἀπὸ τοῦ ζήτημα: Φιλῶδ.Ρητ.1,101S: || ὄμ. ὁμιλῶ
τρυχάως: Πλούτ. Ἡθ.653E: 4) παθ. ἀναφέρωμαι,
γίνεται ἐμοῦ μνεία: Αἰν.Τακτ.4,7 παρἈλέγεσθαι
ἐπὶ παραδείγματος: 5) προσθέτω τι εἰς λεχθέν,
λέγω παραπάνω σὲ κάτι ποῦ ἔχει λεχθῆ: Πάπ.
ἐνετελοῦτο γὰρ Ὄων παρἈλέω, ὅτι πρῶτιστα
λαμβάνει: || δημ. λέγω, ὁμιλῶ καθ' ὑπερβολὴν
συνήθ. ἐν φρ. τὰ παρἈλέ εἰσαῖ ὑπερβολικῶς, κ.
συνεκδ. φεῦδεσθαι.

παράλειμμα [τῶ] μτγ. τὸ ὑπολειπόμενον, ἀ-
πομεινάρη: Λιδᾶν.4,624 παρἈλείμμασι τῶν ἄρτων
παρἈτρεφομένη [δ. γρ. περιλ.].

παρἈλειπτικός-ή-όν μτγ. ὁ εἰς δὴν παρἈ-
λείπεται τι: Ἐρμογ. Ἰδ.2,6 μέθοδος παρἈλειπτική,
Ρήτ.8,657 [ἐκδ. Walz.] παρἈλειπτικὸν σχῆμα.

παρἈλειπτός-όν μτγ. ὄν δυνατοί τις νὰ παρ-
αλείπει: Χρύσ.Τυαν π. Ἀθῆν.1,8D κίθων δ' οὐ
παρἈλειπτός ἀσύμβολος, ἀλλὰ διωκτικός.

παρἈλειπ κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ -φω,
παρἈκ. -λέλοιπα, παθ. παρἈκ. -λέλειμμα, ἀφή-
νω κατὰ μέρος, ὁπίσω: Ξεν. Ἑλλ.4,6,4 παρἈλειπει
οὐδὲν, Ἰσοκρ.4,171 τοῖς . . ἐξεστηκόσι περὶ τηλι-
κούτων πραγμάτων συμβουλεύειν παρἈλειπί-
πασιν: || ὄμ. κ. παθ.: Ὁου.3,26 ὅσα παρἈλέ-
λειπτα, Δημ.553 τοῖς πεπονηθῶσι και τοῖς ἐχθροῖς
παρἈλείπεται [ἀφήνεται κατὰ μέρος, προοριζέ-
ται γιὰ τοὺς ἐχθρούς]: 2) ἀφήνω εἰς ἕτερον, δι-
δῶ τὸν καιρὸν: Αἰσχίν.3,71 οὐδὲν] τῶν ἄλλων
παρἈλείπων λόγον [ἀφήσας τὸν καιρὸν νὰ ὁμιλή-
σῃ] || ἐπιτρέπω, δίδω δικαιώμα, ἀφήνω: Πλούτ.
Ἄρστ.2θ παρἈλειπίπασιν τοῖς ἠττημένοι σῆσαι:

3) ἀφήνω ἐκτός, παρέρχομαι, δὲν λαμβάνω ὑπ'
ὄψιν, βγῶ ἔξω, ἐν προσκλήσει, διαθήκη κτλ.:
Ἀριστφ. Ἐκκλ.1145 και μὴ παρἈλείφης μηδὲν,
Λυσ.31,21 ἔδωκεν εἰς τὴν ἐαυτῆς ταφὴν τρεῖς μνάς
ἀργυρίου, παρἈλειπίσασα τοῦτον υἱὸν ὄντα ἐαυ-
τῆς, Δημ.230 πρὸς ἀλλήλους ἀγωνίζεσθαι παρἈ-
λείπειν: κ. παθ.: Ἀριστλ.Ρητ.1359b,25 εἰ τις παρἈλεί-
πειται ἰηρόσσοδοι μὲν τὸ εἰσόδομα δὲν εἶναι ἀρ-
κετόν] τὰ παρἈλειπόμενα παρἈλείφεις, ἔλλειφεις:
Πλάτ. Πολ.401E τῶν παρἈλειπομένων και μὴ κα-
λῶς δημιουρηθέντων . . ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο,
Ἀριστλ. Πολιτ.1329b,34 τὰ δὲ παρἈλειπόμενα πει-
ρασμένα ζητεῖν: || ἀφήνω νὰ διαφύγῃ, ὁλον ὁ
κύνες τὸν λαγῶν: Ξεν.Κυν.3,6: || ὄμ. ἀμελῶ,
παρἈμελῶ: Ἑρμ.Τρω.43 τὸ τε θεοῦ τε παρἈλί-
πῶν τὸ τ' εὐσεβές, Ἀριστφ.Βάτρ.1494 τὰ τε
μέγιστα παρἈλιπῶντα: ἐπὶ διαταγῶν: Ξεν.ΚΠ.8,6,

16 ἦν . . ἄλλο τι τῶν τεταγμένων παρἈλειπῆ] ἐπὶ
εὐκαιριῶν, καθηκόντων κττ.: Δημ.24 μηδ' ὦραν
παρἈλιπῶν μῆδων μελλόντων και φηφιζόμενων
και πυθανομένων περιγίνεται, Πάπ.: || ὄμ. παρ-
έρχομαι, δὲν λέγω τι, παρἈτρέχω, παρἈσιωπῶ:
Ἑρμ. Ἑλ.773 ἐν δ' εἰπέ πάντα παρἈλιπῶν, Ἄνδοκ.
1,8 ὄμας διδάσκειν πάντα τὰ γενόμενα και παρ-
αλείπεται μηδὲν, Θουκ.2,51 πολλὰ παρἈλιπῶντι
ἀσπίας, Πλάτ.Σ.Συμπ.188B τὸν Ἐρωτα ἐπιάνων πολ-
λὰ παρἈλείπω, Δημ.273 μυρία τοῖτων ἑτέρ' εἰπεῖν
ἔχων περὶ αὐτοῦ παρἈλείπω, - παρἈλείψαι νὰ
σᾶς ἀναφέρω ὅτι . . -νὰ σᾶς ἐκθέσω τὴν κατὰ-
στασιν: κ. φρ. νεώτ. κ. δημ. τὰ εὐκόλως ἐννοοῦ-
μενα παρἈλείπεται ἰδὲ τι δύναται νὰ ἐνοηθῆ παρ-
ρασιωπῆται] τὰ παρἈλειπόμενα τὰ παρἈσιω-
πηθέντα: Ἰσοκρ.10,67 πλείω τὰ παρἈλειπόμενα
τῶν εἰρημένων] εἶδ. ΠαρἈλειπόμενα γεγονότα παρ-
ραλείφεται ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν Βασιλέων, τὰ βι-
βλια τῶν Χρονικῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: || ἀπολ.
κᾶμω παρἈλείφιν: Ἀριστλ. ἩΝικ.1137b,21: 4) παύ-
ομαι πράττων τι, παύω νὰ κᾶμω τι: Ἀθῆν.6,234B
ληζόμενοι δὲ τὴν ἄλλοτριαν . . οὐ παρἈλειποῦσι.

παρἈλείφω ἀλείφω ὀλίγον, παρἈλείφω: Ἀριστφ.
Ἐκκλ.406 σαυτοῦ παρἈλείφειν τὰ βλέφαρα, Ἀ-
ριστλ.Ρητ.1407a,8 σιάλω τὰ παιδία παρἈλείφουσι.
παρἈλείφεις-εως (ή) κ. νεώτ. ἀμέλειο, ἀφρον-
τισία, παραμέλησις, ἀφρασίς: Πλούτ. Ἡθ.33A ἀ-
πραξία και παρἈλείφει τῶν καθηκόντων, - με-
γάλη παρἈλείφεις ἐκ μέρους σου νὰ μὴν τὸν ἐπι-
σκεπθῆς: || ἀφρασίς κατὰ μέρος: Ἀθῆν.11,490F
κατὰ παρἈλείφιν τοῦ Ἰπαρασιωπησίου], Πλούτ.
Ἡθ.1037E κατὰ παρἈλείφιν τοῦ εὐκαίρου: || ρη-
τορικὸν σχῆμα. καθ' ὃ γεγονότων τι ἀποσιωπᾶται
οὕτως, ὥστε ἴδια προσοχὴ νὰ δοθῆ εἰς αὐτό: Ἀ-
ριστλ.Ρητ. Ἄλ.1434a,25, Δημητρ.263, Φρόντ. Ἐπιστ.1,2.

παρἈλειλογισμένος μων. ἐπίρρ. ἀλόγως, παρ-
αλόγως, ἀνοήτως: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.239,40 παρἈ-
λειλογισμένως κατἈφρανεῖ.

παρἈλειξείδιον ἔσφ.γρ.π. AB 404,9 «ἀνθράκιον,
βραχὺ τριποδίσκιον παρἈλειξείδιον».

παρἈλειτικός-ον ὁ κλίων πρὸς τὸ λευκόν, ἐν
μέρει λευκός, ἀσπρηδερός: Ἀριστλ.Σ 524a,6 τῆ
δ' ἐσχάτη τῶν πλεκτανῶν, ἢ ἐστίν . . παρἈλει-
τικός, Στραβ.4,4,6 δύο κόρακας τὴν δεξιᾶν πτέρυ-
γα παρἈλειτικός ἐχοντας.

παρἈλείχομαι ἐπ., ἀόρ. παρἈλεκτο, ἀποθ. πλα-
γιάζω, κοιμῶμαι πλησίον ἢ μετὰ πικος, ἐπὶ παρα-
νόμου σαρκικῆς μεζέως μετὰ γυναικός: Ἰλ.Β 515 ἄ
δέ οἱ παρἈλέξατο ἄδερῃ: πρβλ. αὐτ.Υ 224: || ἐπὶ
τῆς γυναικός, κοιμῶμαι πλησίον τινός: αὐτ.Υ 676
τῷ δὲ βριασιτῆ παρἈλέξατο καλλιπάρηος, Ὁδ.Δ
305 παρἈ δ' Ἐλένη τανύπεπλος ἔλέξατο, Ὑμν.
Ἄφρ.167: κ. ἐν κωμ. μφ. π.Κρατίν.129 τυρῶ και
μυθῆ παρἈλέχεσθαι και ἔλαιω.

παρἈληγόκερας-ατος [τῶ] νεώτ. παλαιοζ. γένος
κεφολοπόδων τῆς ὁμοιογενείας τῶν γωμιστιπιδῶν
ἀπαντῶντων ἐν ἀπολιθώσει.

παρἈλήγω κ. νεώτ. λήγω πλησίον, εἶμαι, τε-
λειῶνω παρὰ τὴν λήγουσαν, παρὰ τὸ τέλος: Ἡ-
ρωδίου.2,926 παρἈλήγειν τῷ ἰ (ἔχειν ἐν τῇ παρ-
αλήγοσῃ), Ἡρασιτ.5,1 ταμβος παρἈλήγων [λή-
γων πρὸ τοῦ τέλους], και αἱ δύο λέξεις τῆς φρά-
σεως παρἈλήγειν ἢ βραχίνας συλλαβᾶς
|| ὄμ. ἐν τῷ μέσ.: αὐτ. Ἐπίρρ.175,20 τῷ παρἈ-
λήγεσθαι: πρβλ. Ἡρωδίου.2,927, Ἐρμογ. Ἰδ.1,6: || κ.
νεώτ. ἢ παρἈλήγουσα [συλλαβῆ] ἢ παρὰ τὴν λή-
γουσαν συλλαβῆ τῆς λέξεως, ἢ προτελευταία συλ-
λαβῆ αὐτῆς: Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.225,5.

παρἈλήμμα-ατος μτγν. θεραπεία: Σώρ.1,42.
παρἈλημπής [τῶ] πᾶν. ὁ εἰσπράτων φόρους,
εἰσπράκτωρ φόρων: 2) ὁ παραλαμβάνων τὸ
σιτηρέσιον τῶν στρατιωτῶν: π- σίτου.

παράληπτωρ-ορος [ὁ] πάπ. ὁ παραλήπτωρ βλ. λ. 2).

παράληψις [ἡ] πάπ. ἡ παράληψις, παραλαβὴ εἰσπραξίς φόρων, τελωνέων κττ.: ἡ παράληψις τῶν ἐφοριῶν 2) ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως, ἀρχῆ· ἕως τῆς παραλήψεως τῆς Χ' Ἰνδικτιωνός.

παράληξις-εως [ἡ] μτγν. κ. μων. ἡ παραλήγουσα: Ἡρώδιαν. 2,949, EM 397,28 κού τῷ λόγῳ τῆς παραλήξεως ἔμεινεν ἡ μακρὰς. || ὅμ. ἡ προπαραλήγουσα: Εὐστ. 30,42 ἐτὲ μικρὸν ὁ πλεονάζει διὰ τὴν πρό αὐτοῦ παράληξιν εἰς δακτύλου ἀναγκαῖον ἀπαρτισμόν.

παραληπτής [ὁ] μτγν. νεώτ. -ήπτης ὁ παραλαμβάνων, ἀποδεχόμενος, ὁ εἰσπράττων τούς φόρους: 'Αρρ. Εὐξ. II, 'Επιγρ.: πρβλ. παραληπτής: || νεώτ. ὁ παραλαμβάνων, ἀποδεδόμενος ἀποστελλόμενον ἀντικείμενον, ἀποδοχὴς: παραληπτής τῶν ἀποσκευῶν - τῆς ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

παραληπτικός-ή-δὸν μτγν., πάπ. -ληπτικός ὁ χρησιμοποιούμενος πρὸς ὑπολογισμόν, μέτρησιν: Πάπ. παραληπτικὸν μέτρον.

παραληπτός-ή-δὸν ὄν δύνανται νὰ παραλάβῃ, παραδεκτός: Πλάτ. Μέν. 93B οὐ παραδοτὸν τοῦτα ἀνθρώπων οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλα παρ' ἄλλου 2) ὁ ἐφαρμόσιμος: Χρύσ. Σταῖκ. 3,17, Πλούτ. Ἠθ. 1035D οὐκ ἄλλου τιδὸς ἐνεκεν τῆς φυσικῆς θεωρίας παραληπτῆς οὐασις.

παραληπτός-ορος [ὁ] μτγν. ὁ κληρονόμος: 'Ερμ. Τρισμ. π. Στοβ. Ἐκλ. I, 932 ἦν αὐτῷ διάδοχος ὁ Τάτ, υἱὸς ἄμοι καὶ παραλήπτωρ τῶν μαθημάτων τούτων 2) ὁ παραλήπτης βλ. λ. II: Πάπ.

παραλήρημα-ατος [τὸ] [παραληρῶ] ἡ πράξις τοῦ παραληρεῖν, παραλαεῖν, φλυαρία ἀνόητος, μορολογία, παράλογος ἀσυνάρτητος λόγος πρβλ. λήρος 2) || μωρὸν, ἀνόητον, παράλογον ἔργον: Δίων Κ 59,6 2) εἶδ. νεώτ. ἱατρ. σύνηθον λεγόμενον παραλόγον καὶ δλωρ ἀντιβαίνοντων ἢ διαφόρων πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσυνάρτητος ἐκφερομένου, προῖδον νοσηρᾶς φρενικῆς καταστάσεως μονήμου καὶ συνεχοῦς ἢ ρηοδικῆς ἢ παροδικῆς ἢ καὶ δλωρ συμπτωματικῆς καὶ βραχυχρονίου ἐπὶ καθαρῶς φρενικῶν νόσων σημειοῦνται διάφοροι μορφαὶ παραλόγου ὁμιλίας: παραλήρημα ἀσυνάρτητον - πολλαπλαῖον - ὄνειρικόν - ὑποχονδριακόν - μωροναῖον - διαδικασίας - παρερμηνείας κ.ά.

παραλήρησις-εως [ἡ] τὸ παραληρεῖν, ἐκστασις φρενῶν, παραφροσύνη, μανία: 'Ἰνπ. Ἐπιδ. 7,5.

παράληρος [ὁ] ὁ παράφρων, μανιακὸς, τρελλός: 'Ἰνπ. Ἐπιδ. I, 2 παράληροι πολλοὶ περὶ θάνατον, Φιλ. I, 387 τῆς οὐτῶ ἔκφρων ἐστί καὶ παράληρος: 2) ὡς οὐσ. ἡ παραλήρησις βλ. λ.: 'Ἰνπ. Ἐπιδ. 3,17, ζ' τὰς ἐπομένας ἀση, κωφότης' ἐνήν καὶ παράληρος, Σουῖδ. ἐν λ. λήρος.

παραληρῶ-έω κ. νεώτ. λαλῶ ὡς ἄφρων, ὁμιλῶ ἀνόητος ἢ ἀσυνάρτητος, παραλαλῶ, παραλογίζομαι: 'Ἰνπ. Ἐπιδ. I, 26, ἴ σπναι οὐκ ἐνήσαν, παρελήρησι, σκέλεσα ἐπιωδύνωσι εἶχεν, 'Αριστ. Π. Ἰνπ. 531 αὐτὸν ὀρώντες παραληραυτὸν οὐκ ἔλεεστέ, Πλάτ. Θεαιτ. 169A ἐγὼ ἄρτι παραλήρησα φάσκων σε ἐπιτρέφειν μοι, 'Ἰσοκρ. I, 2, 23 κἀν φανῶ μῆδὲ νῦν πω τηλικούτος ὢν [πεπαισμένος] παραληρῶν, Δημ. I, 421 κἀν δοκῆ τις παραληρεῖν (δ. ἀνάγν. ληρεῖν), 'Αριστ. Ρητ. I, 356b, 35 φαίνεται. . . ἄττα καὶ τοῖς παραληροῦσιν [καὶ εἰς τοὺς μωροῦς] - εἶχε νυρετὸ καὶ παραληραῖσε δητ τὴ νύκτα.

παράληρος [ὁ] ἱουρκ. ὄημ., θηλ. -ἰδίσσα ὁ ἔχων πολλοὺς παράδες, χρήματα, πλούσιος.

παράληψις-εως [ἡ] κ. νεώτ., ὄημ. -η, ἐν πάπ. -ἀληψις τὸ παραλαμβάνειν ἐξ ἄλλου, διαδοχὴ εἰς τὴ: Πολύβ. 2,3,1 τὴν ἀφρσιν καὶ τὴν παραλήψιν τῆς ἀρχῆς, 'Επιγρ. παράληψις τῆς βασιλείας, Φι-

λόδ. Εὐσ. 94, Διόδ. Σ 15,95 παράληψις τῆς βασιλείας, Δίων Κ 36,18 ἡ παράληψις τῶν πόλεων, 'Αθην. 5,21BC τὴν παραλήψιν τῆς οὐσίας ἐμφαίνει τὸ δρᾶμα || τὸ ἀναλαμβάνειν, ἡ ἀνάληψις, τὸ νὰ πάρῃ τις εἰς τὸ χεῖρα του: Βέττ. Βάλλ. 168,18 ἰτῆς χρονοκατορίας: || γεν. λήψις, παραλαεῖ: Πορφ. 'Αποκ. 2,13 τὴν παρὰ τὴν μελίττων τοῦ καρποῦ παράληψιν || δ. γρ. τοῦ παραλήψις βλ. λ. I: Πάπ. ἡ παράληψις τοῦ ἐλαίου 2) ἡ ἄλωσις, κατάληψις πόλεως: Πολύβ. 2,46,2 βεβαιούστας αὐτῶ τὴν παράληψιν 3) μετὰ θείας παραλήψεως μετ' ἐπικλήσεως τῶν θεῶν: 'Αριστ. Ρητ. 'Αλ. I, 432a, 33 4) μᾶθησις, διδασκαλία: 'Αρρ. Ἐπικτ. 2,11, 2 τεχνικὴ τις παράληψις, 'ἰάμβλ. Πυθ. 5, 22 ἐκάστον σχήματος παράληψις 5) χρήσις, μετὰχείρισις: Πορφ. 'Αποκ. 2,7 παράληψις τῶν δεινοτάτων θυμάτων, αὐτ. Νυμφ. 3 παράληψις ἀμφορέων, 'Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. 'Επ. 26, 478M παράληψις καθαρῶν || ἱατρ. ἐφαρμογὴ: 'Αλέξ. Τρολλ. I, 15 παράληψις ἀλειμμάτων πρβλ. κ. παραλήψις.

παράλια [ἡ] κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ἡ τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν μέρος τῆς ξηρᾶς, παραθαλάσσιος χώρα, ἀκτή: 'Ἡρ. 7,185 τῆς Ὀρθρίτης τὴν παραλίαν νέμονται || κ. νεώτ. κ. δημ.: ὁ αἰγιαλός, ἀρογία-λιά, περιγιάλι, γαλός || εἶδ. ἐπὶ τῆς 'Επιδαύρου: 'Αριστ. Ρητ. I, 41a, 11 || ὅμ. εἶδ. τὸ παραθαλάσσιον διαμέρισμα ἢ ἀνατολικὸν τμήμα τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῆ Ὑμηττοῦ, Βραυρωνίος καὶ Σουνίου: 'Ἡρ. 5,81 κατὰ δὲ τῆς ἄλλης παραλίας πολλοὺς δήμους, Θουκ. 2,56 Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ [ἡ], Στράβ. 9,1, 21 μετὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ Φαληρεῖς δήμος ἐν τῇ ἐφεξῆς παραλίᾳ πρβλ. Πολύβ. 3,39,3.

παράλιος-ή-δὸν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ὄναφερόμενος εἰς τὴν παραλίαν βλ. λ., ὁ κείμενος εἰς τὴν παραλίαν: παραλιακὴ πόλις: || ὁ ἐκτεινόμενος κατὰ μήκος τῆς θαλάσσης: παραλιακὸς δρόμος, - παραλιακὴ σταδία.

παράλιθάξω γίνομαι λιθώδης ἢ σιληρᾶς: Θεόδωρ. Φι 3,9,3 ἀμφοτέρω γὰρ παραλιθάξουσιν ἐν τοῖς ἄρραι καλουμένοις, ἐξ ἄκρων τῶν βαλάνων ἐκατέρωθεν.

παραλιμνίος-ία-ον νεώτ. ὁ παραλιμνός βλ. λ.: παραλιμνίαν κτήμα - δάσας.

παράλιμνος-ον μτγν. ὁ πλησίον λίμνης ἢ τεύχους κείμενος: Πλούτ. Ἠθ. 951E αὐτῶν τε τῶν μέσῳ τόπων τὰ παράλιμα καὶ ἐλώδη φύχος ἔχει μάλιστα.

παραλιμνῶν ἰσοδύναμος τ. ταῦ παραλειπῶ βλ. λ.: 'Αριστ. Πρ. 951a, 33, 'Αριστόξ. Ἀρμον. 35M, Χρύσ. Σταῖκ. π. 'Αθην. I, 8D ἀσύμβαλον κώθηνα μὴ παραλιμνῶνα, 'Ερμολ. ἰδ. 2,5, 'Ὀλυμπ. Γοργ. 242J, Θεμιστ. Λογ. I, 22D μῆδὲν ἀδασάνιστον παραλιμνῶνα.

παράλιος-α-ον κ.-ο-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὁ παράλιος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, παραθαλάσσιος: Αἰσχ. Πρ. 573 ἀνά τῶν παραλίαν φάμμαν, Εὐρ. 'Ἰων 1592 Ἀχαιοὺς . . γῆς παραλίης Πίου πέλας τύραννος ἐστίν, Κδ Λουκ. 6,17 πλῆθος λαοῦ ἀπὸ πάσης . . τῆς παραλίαι Τύρου καὶ Σιδωνός || ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν διαμένων, κατοικῶν: Ζοφ. Αἰ. 1065 ὄρησι φορβῆ παραλίαι γενήσεται, Πλούτ. 'Ἠθ. 965C νησιῶται καὶ παράλια || τὸ οὐδ. πληθ. παράλια μτγν. κ. νεώτ. ἀ παρὰ τὴν θάλασσαν ἐκτάσεις χώρας τινός: αὐτ. 213A τὰ παράλια τῆς Λακωνικῆς, - τὰ ΝΑ παράλια τῆς Εὐβοίας || τὸ θηλ. παραλία ὡς οὐσ. βλ. λ. 2) ὀνομασίαι φωτῶν τῆς θαλάσσης, ἰδ. τὸ φωτὸν εὐφρόβιον ὁ παραλίος: Θεόδωρ. Φι 9,11,7, Διοσκ. I, 64,6 κ. ἡ πιτύουσα: αὐτ. 165 3) οἱ παράλια οἱ κἀτοικοὶ τῶν παραλίων, παράλιοι: Πλούτ. Ἠθ. 805E διεστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγαμένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων, καὶ τὸ τῶν παρ-

λίαν· 4) παράλιον ἱερὸν τοῦ ἤρωος Παράλιου : Ἐπιγρ. Δημ. 1191 μεταπεμφόμενος τὸν πατέρα τὸν ἔμουν εἰς τὸ Παράλιον, Φωτ., AB 294.

παρᾶλισσομαι παθ. συλλαμβάνομαι πλησίον, παρακρατοῦμαι, λίσσομαι· Ἡσ. ἔνλ. παραλοῦς, παρακρατοῦμαι, λίσσομαι· Ἡσ. ἔνλ. παραλοῦς, παρακρατοῦμαι, λίσσομαι.

παρᾶλιταινω, ᾄορ. -ἤλιτον, πράγμα κακὸς ἢ ἐσφαλμένως, πλανῶμαι, ἀσφατῶναι· Ἀπολλ. Ρ 3,891 ἢ μέγα δὴ τὸ παρᾶλιτον, Κόνιτ. 13,400 ὄσασι οἱ ἐν λεχέσει παρᾶλιτε λικ. 1 μτ. αἰτ. προσ.· Ἀπολλ. Ρ 2,246 θεοῦς, παρᾶλιτες ἡμαρτες ἐναντίον αὐτῶν.

παρᾶλιτης ἰδί Ἡσ. «ὁ ἀπὸ τῆς παράλιου» ἢ δέ... ἔστιν ἱερὰ ναῦς».

παρᾶλιώτης (ῶ) ἡ μτν. ὁ τὴν παράλιαν κατοικῶν, ὁ κάτοικος παράλιας χώρας· Βασ. 6,737.

παρᾶλιωγῆ ἰή) κ. νεώτ. ἢ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα παραδόσεις, μεταδόσεις, μεταδίδασαι· Αἴσχ. Ἀγ. 490 φρικτωριῶν τε καὶ πυρὸς παρᾶλιωγῆς ἢ ἢ φρονιμενικῆ μεταδίδασαι, κινήσει, ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ ἡλίου· Στράβ. 17,3,10 τό τε τάχος τῆς παρᾶλιωγῆς πανταχοῦ ἴσον· 2) ἀστρολ. ἐπὶ οὐρανίῳ σώματος, ἢ διὰ δάσεις νέρα τῆς μοίρας, τὴν ὅποιαν κατέχει ὄλλον τὴ σώμα· Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ. κ 83j, 113· 3) ἐναλλαγή, διαδοχῆ· Ἰππ. Ἀρθρ. 30 μῶν παρᾶλιωγαί καὶ νεύρων ἰαί διαδοχικαί κινήσεις αὐτῶν· ἢ κ. ἐπὶ χορευτῶν, οἵτινες ἐναλλάσσουσιν τοὺς πόδας κατὰ τὴν ὀρχήσιν· Κριτί. 36 παρᾶλιωγῆς τῆς ποταίν ἐποιοῦν· ἢ ὁμ. ἀνταλλαγῆ· Πλάτ. Θεοί. 196C διανοίας πρὸς αἴσθησιν παρᾶλιωγῆν ἰαυταλλαγῆν μεταξὺ νοῦ καὶ αἰσθησεωσί, Ἀπολλ. Δισκ. Ἀντων. 110,3 παρᾶλιωγῆ προσώπων· 4) διαστροφή, στρεβλώσει τῆς σπουδαιτικῆς στήλης, σκολιῶσις· Ἰππ. Ἀρθρ. 48· ἢ ὁμ. στρεβλώσεις διαστροφή ἔζλου· Θεόφρ. Φι 5,1,12· 5) κ. νεώτ. ἢ διαφορά μεταξὺ πραγμάτων· αὐτ. Φι 6,6,5 ποιεῖν τινα παρᾶλιωγῆν εἰσοσμίας καὶ ἀσοσμίας, Πολύβ. 6,7,5 μεγάλας τὰς παρᾶλιωγῆς ποιεῖσθαι, Φιλόδο. Ποιμν. 2,5 ἡ παρᾶλιωγῆ βραχεῖα, διὰ δ. Σ 5,37 μεταβάλει δ' ἔχει παρᾶλιωγῆν τὰ μέγελα ταῦτα συγκρινόμενα, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2,8,3 ἡ παρᾶλιωγῆ ἢ ἰτοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἄλογα· ἢ μορφῆ ὁμοιάζουσα κατὰ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά πρὸς ἄλλην μορφήν εἶδους τινός, ποικιλία· Θεόφρ. Φι 2,3,2, Ἐπικ. Ἐπιστ. 1,15ῦ παρᾶλιωγῆ μεγεθῶν, - πολλὰ παρᾶλιωγαί ὑπάρχουσιν πολυτίμων λίθων· ἢ νεώτ. ζωολ. μικρὰ καὶ οὐχὶ μόνιμος διαφορὰ ζωϊκῶν μορφῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδους· ἢ κ. βοταν. ἢ ἐμφάνισις διαφορῶν μεταξὺ γονέων καὶ ἀπογόνων εἰς τὰ φυτὰ· ἢ νεώτ. ναυτ. ἢ διαφορὰ ἤτις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς διευθύνσεως τοῦ βορρᾶ ἢ δεικνύει ἢ ναυτικῆ πυξίς καὶ τῆς ἀληθοῦς θέσεως αὐτοῦ· 6) μεταβολή, ἀλλοίωσις· Κρύσ. Στωϊκ. 3,182, ΚΔ Ἰακ. 1,17 ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φωτῶν παρᾶ ὅσιν ἐνι παρᾶλιωγῆ ἢ τροπῆς ἀποσκήψασι, Κλεουμήδ. 1,7, Θεολ. Ἀριθμ. 63 παρᾶλιωγῆ γραμμῶν καὶ γωνιῶν· - ἢ ὁμ. μεταβολή ἐνοσί· κ. Κρύσ. Στωϊκ. 2,258 παρᾶλιωγῶν κατὰ ἀμύβολον γινόμενων· ἢ νεώτ. μουσ. μεταβολή, μεταμόρφωσις μουσικοῦ τόνου θέματος διατηρουμένου τὸς ἀρμονικὸν ἢ μελωδικὸν πλοίσιν· 7) φρενίτις, μανία, παραφροσύνῃ· ΠΔ Βασ. 4,9,20 ὅτι ἐν παρᾶλιωγῆ ἐγένετο· ἢ κ. διατάραξις, ἀνησυχία ψυχικῆ· Ἰάμβλ. Πυθ. 25,11 παρᾶλιωγῆ ψυχῆς.

παρᾶλιωγμα-ατος ἰδί) παρᾶλιωξις, διαδοχῆ· Ἰππ. Ἀρθρ. 16 παρᾶλιωγμᾶτα (ἄκρα θεραπομένον ὄστων, ἄτινα κείνται τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου)· 2) ἐναλλαγή, ποικιλία, διαφορὰ· Ἐπίμ. Φύσ. 908,1, Ἰέμν. 8,19 παρᾶλιωγμα μνηστῶν, Στράβ. 2,1,35 αἰσθητὰ ἀποφανεσθαὶ τὰ παρᾶλιωγμᾶτα, Πλούτ. Νομ. 18 τὸ παρᾶλιωγμα τῆς ἀνωμαλίας ἡμερῶν ἐνδεκα γίνεσθαι λογίζόμενος· ἢ ὁμ. ἡ ἀσχετοῦρησις ἀπὸ τοῦ κανονικόν· Μητροδ. Ἡρακλ. 83j, 57.

παρᾶλιωκτικὸς-ή-όν ἡ μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς παρᾶλιωξιν βλλ.· Πτολ. Μαθ. 5,12, Πρόκλ. Ὑποτ. 105,13 ὁ παρᾶλιωκτικὸς κανών.

παρᾶλιωκτὸς-όν μεταβλητῶς, εὐμετάβλητος· Διογ. Λ 9,19 παρᾶλιωκτοῦ κόσμου.

παρᾶλιωξα ἰδί) νεώτ. ὁ ἐκ νόσου ἢ κακῶσεως μεταβληθεὶς εἰς δῦσμορον, ἐκτρωμα.

παρᾶλιωξέ ἐπίορ κατὰ διαδοχῆν, ἐναλλάξ· Σοφ. Αἰ. 1087 ἔρπει παρᾶλιωξέ ταῦτα, Τιμ. Λοκρ. 95C κἀνάπαλι καὶ παρᾶλιωξέ κατ' ἐφάρμοσιν τόπων καὶ τάξεσι, Ἀριστλ. Ἀναπν. 471a, 11 ἰάναννεϊν καὶ ἐκπνεῖν παρᾶλιωξέ, αὐτ. Ὀσπυ. 835a, 1 τῶν ἀετῶν θάτερων τῶν ἐγκόνων ἀλιαίετος γίνεται παρᾶλιωξέ ἢ ἐπὶ τῆς παραγωγῆς φύλλων· Θεόφρ. Φι 6,2,8· ἢ ὁμ. ἐν διαδοχικῇ, ἀλλεπαλλήλω σειρᾷ· Θεουκ. 2,102 νῆσισι πυκναὶ . . παρᾶλιωξέ καὶ οὐ κατὰ στοιχὸν κείμεναι· 2) παρᾶλιωξέ εἶναι παρᾶλιωξασθῆναι βλλ. 5j· Ἀριστλ. Μετ 385b, 25 ἐν τῇ γῆ παρᾶλιωξέ εἰσιν οἱ πόροι· 3) παραπλευρῶς, πλευρὸς μὲ πλευρῶ, ὀπλο· Ἐρμω. Μεθ. 5.

παρᾶλιωξία (ἡ) ἡ μτν. ταραχή, σύγχυσις· Καλλίμω. Βί. Ὑπατ. ASS Ἰουνίου 3,338,32 ἔθεν καὶ παρᾶλιωξίαν εἶχεν ἀσυμφωνῶς εἰς τὰς φρένας· **παρᾶλιωξις**-εωσις ἰή) κ. νεώτ. ἡ παρᾶλιωγῆ, τὸ ἐπ' ἀλλήλων, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου κείσθαι, οἷον ἐπὶ θεραπομένον ὄστων· Ἰππ. Ἀγμ. 15, αὐτ. 35 ἡ παρᾶλιωξις ταῦ ὄστων, Θεόφρ. Αἰσθ. 66 παρᾶλιωξίαν ἔχειν πρὸς ἀλλήλα καὶ συμπλοκῆν ἢ ὁμ. ἢ διαδοχικῆ κινήσει, ἀλλαγῆ θέσεως· Πλούτ. Φι 6 τῆ παρᾶλιωξίαν τῶν σκελῶν διὰ μέσου κλάσει τὸ ἀκόνησιμα, αὐτ. Ἡθ. 977b ἡ δευρῶ κακεὶ παρᾶλιωξις τῆς κεφαλῆς· 2) μεταβολή ἐπὶ τὸ γέρας, τροπή, μετατροπή· Πλάτ. Τιμ. 22D τῶν περὶ γῆν . . ἰόντων παρᾶλιωξις, Πλούτ. Ἡθ. 930A διαστροφή μεγάλῃ καὶ παρᾶλιωξις τῆς γωνίας· πρθλ. αὐτ. Ἀρσέκ. Φιλ. 1,7,33· ἢ ἰατρ. παραφροσύνῃσι· Ἰππ. Διοίτ. 1 παρᾶλιωξις φρενῶν· 3) μεταβολή θέσεως, ἢ ἀμοιβαία κλίσει δύο γραμμῶν ἀποτελουσῶν γωνίαν· Ἀριστλ. Οὐρ. 287a, 18 ἡ παρᾶλιωξις τῶν γωνιῶν, Δίων Κ 76,13 ἡ τοῦ ἡλίου παρᾶλιωξις· ἢ ἄστρον. ἢ γωνία ἢ σχηματιζομένη διὰ γραμμῶν φερομένων ἀπὸ ἀστερος τινός πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς καὶ πρὸς τὸ σημεῖον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς· Πτολ. Μαθ. 5,11, Πρόκλ. Ὑπ. 103,21 ἐστὶ γάρ ἡ παρᾶλιωγῆ ἢ διαφορά τῶν ὡς πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν εὐρισκομένων αὐτῆς ἐποχῶν· 4) νεώτ. ναυτ. διὰ θέσεως πλοίου πρὸ σημεῖου τινός τῆς ἀκτῆς, καθ' ἣν στιγμήν ἢ γραμμῆν τῆς πλεύσεως τοῦ πλοίου καὶ τῆς σκοπεύσεως τοῦ σημείου τέμνονται καθέτως, καθαρὰζάρισμα.

παρᾶλιωξις-εωσις ἰή) εἶδος ἱματίου· Ἐπιγρ. παρᾶλιωξις ἱνὸν ἐν μέσῳ ἔχει ἀμοργήν.

παρᾶλιωσσω κ. μόν. κ. νεώτ., ᾄττ. -ᾄττω, παρᾶλιω, παρᾶλιωσα, ποιῶ τὴ ἐναλλάξ διαφόρον, ἀλλάσσω πράγματα κείμενα πλησίον ἀλλήλων· Ἰππ. Ἀγμ. 29 παρᾶλιωσσειν τὰς ἀρχὰς ἱκάνων τὰ ἄκρα τῶν ἐπιδέσμων καὶ ἐπείκτειται ἀλλήλοισ ἢ διασταυρῶνται, Θεόφρ. Φί 5,6,3 παρᾶλιωσσειν τοὺς ὀδόντας ἱκάνων καὶ κἀκρητῶνται ἐναλλάξ οἱ ὀδόντες, κατ' ἐναντίον διεύθυνσιν· κ. παθ. ὑπερτίθεται, κείμαι ἀνωθεν τινός, ἐπὶ τῶν ἄκρων θεραπομένον ὄστων· Ἰππ. Ἀγμ. 31· ἢ ὁμ. ἐναλλάσσω, μετατίθωμι, μεταβάλλω τὰς θέσεις· Πλάτ. Θεοί. 194D παρᾶλιωστῶν τῶν αἰσθησῶν τὰ σημεῖα (μεταθέτουσι) ἢ ἐναλλάσσοσι τὰς ἐντυπώσεις τῶν αἰσθησῶν, Ἀριστλ. ΑΠρ. 42h, 15, Ἡρωσιτ. 15,18 ἐάν παρᾶλιωξῆ τὴν ταμῆν· 2) μεταβάλλω, ὀλοῖω ὄλιγον· Ἡρ. 2,49 ὀλίγα αὐτῶν παρᾶλιωξάντα, Αἰσχίν. 3,192 εἰς μόνον συλλασθῆν παρᾶλιωξίαν· πρθλ. Ἀριστλ. Τοπ. 119a, 15· ὄθ. τὸ παρᾶλιω-

χός τὸ εὐμετάβλητον : Χρύσ. Στωϊκ. 3, 126' κ. ἐπὶ προσ. οἱ παρηλλαγότες οἱ μεταβάλλοντες χαρακτηριστήρα || μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι : Πολύβ. 5, 56, 11 πολὺ παρηλλάχθαι τὴν ἐξοδὸν πρὸς τὸν ἐπισημένον καιρὸν, αὐτ. 7, 17, 7 τὸ κίνημα παρηλλαγμένον τῆς συνηθείας || ὁθ. παρηλλαγμένος -η-ον ὁ παράδοξος, ἔκτατος : αὐτ. 2, 29, 1 τῆς μάχης συνισταμένης, δηλονὺν ἔξηνι καὶ παρηλλαγμένην εἰκόσ, Διόδ. Σ 17, 90 παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθειν ὄφεις || κ. ὁ ἰδιόρρυθμος : Σάτυρ. 1 ὑποδήματα παρηλλαγμένα || νεώτ. κ. δημ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. ἰδμ. Παρηλλαγμένος) ὁ ἔχων πάθει ἀλλοίωσιν, ἀλλαγὴν, ὁ διάφορος, ὁ ἀλλοίωτος, ὁ ἀλλοιωτικός ἀπὸ ὃ, τὸ ἦτο ρητορικόν : Παπασ. Χριστ. Τεμπ. 43 τὰ ἦκυο τόσον παρηλλαγμένα ἀπὸ στόμα εἰς στόμα, ὥστε ἠπόρη. : ὁ μ. μεταβάλλω, ἀλλοίω ἐπὶ τὰ χεῖρω, χειροτερεῖω : Σοφ. Ἄντ. 298 τὸ δ' ἐκιδάσκει καὶ παραλάσσει φρένας' 3) κ. συστρέφω, διαστρέφω : Χρύσ. Στωϊκ. 2, 258 παραλάσσει τὸν λόγον' 4) ἐπὶ τόπου. ποραμειδομαι, παρέρχομαι πλησίον ἢ πέρα, ἀντιπαρέρχομαι : Ξεν. Ἑλλ. 5, 12 ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, Δημ. 1276 τὸ ὕδρον . . ὅταν τὸ τοῦτο παραλλάξῃ χεῖριον, Πολύβ. 5, 14, 3 παραλλάξει τὴν πόλιν' || ἀποφεύγω, ξεφεύγω : Πλούτ. Καμ. 25 παραλάττει ἀεὶ τοῦς ἐγρηγορούτας . . ἐδάδιζε πρὸς τὴν . . πύλιν' || κ. ἀτρολ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Βέτι. Βάλλ. 142, 5 τὴν διάμετρον ἀκτίνα παραλάσσειν' || ὁ μ. ἀπαλλάσσομαι τινος, ῥίχνω, βγάζω ἀπὸ πάνω μου : Πλούτ. Καίσ. 41 διεκρούσαντα καὶ παρήλλαξαν τὸ πάθος' 5) ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ : Ἀριστλ. Μετ. 342a, 33 τῶ τάχει παραλλάττει τὰ ἄστρα' || κ. μτ. ἀπρ. τος : Δημόκρ. 299 συνθεσίος οὐδεὶς κώ με παρήλλαξεν' || ὁ μ. ὑπερβαίνω κατὰ χρόνον, καθ' ἡλικίαν, γίνομαι μεγαλύτερος : Πλούτ. Ἄλκ. 7 τὴν δὲ παιδικὴν ἡλικίαν παραλάσσαν ἐπέστη γραμματοδιδασκάλω, Ἄνα Κομν. 1, 160, 10 παρηλάσσει τὴν ἡλικίαν τὸν μείρακα' 6) ἀμτβ. παρέρχομαι ἀμοιβαίως πλησίον ἐτέρου, ἐπὶ δύο ὑπόνομον ἢ τὸν ὁμοίω, αἰτίας ἀρχόμενοι ἐξ ἐναντίας διευθύνσεως ἀντὶ τὸ συναντῶνται διερχονται ὑπογείως πλησίον ἀλλήλων : Ἡρ. 2, 1 ὄλιγον δέ τι παραλάσσαντας τῆς χώρας' || ἐπὶ ὁστών : Ἰπν. Ἄρθρ. 17 ἄρθρον παραλλάξαν' || κ. πόρων : Ἀριστλ. Πρ. 905b, 8 πόροι παραλλάτταντες [διερχόμενοι πλησίον ἀλλήλων καὶ μὴ συναντῶμενοι]' 7) κ. νεώτ. διαφέρω ἡ ποικίλλω ἀπὸ τινος ἔχων κάποιαν διαφορὰν ἀπὸ ἄλλο : Πλάτ. Νόμ. 957B ὅσα παραλλάττει τῶν πολλῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι δικαίως καὶ ἀγαθῶν, Θεόφρ. Φ 4, 10, 5 παραλλάττειν παλὺ τὶ τῶν ἄλλων, Φιλόδ. Παρρ. 430 παραλλάθουσιν ἄλληλων κατὰ παρρησίαν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 21, 23 παραλλάττειν ἀπὸ τινος, Ἡρωδ. 2, 948 παραλλάττειν τῶν προκειμένων, - ἢ ἡμερος περισσότερα παραλάσσει ἀπὸ τῆς ἀγρίας, - οἱ χαρακτηριστῆρας τῶν ἀνθρώπων παραλάσσουν' || ὁ μ. ἔχω ἐλαχίστην διαφορὰν ἀπὸ ἄλλου ὁμοίου, ποικίλλω : Ἡρ. 7, 73 ὀλίγων παραλάσσαντες, Ἀριστλ. Πολιτ. 1254b, 24 καὶ ἡ χρεῖα παραλλάττει μικρὸν, Θεόφρ. Φ 1, 12, 3 παραλλάττειν κατὰ τὰς ὁσμὰς καὶ τοὺς χυλαῦς, Ἐπίκτ. Ἐπιστ. 2, 43U μήκα παραλλάττοντα, Στράβ. 4, 1, 1 μικρὸν παραλλάτταντας ταῖς γλώτταις' || κ. ἀπροσ. : Πλάτ. Θεαιτ. 169B οὐ μικρὸν παραλλάττει οὕτως ἔχον ἢ ἄλλως ἰδὲν ἔχει μικρὸν διαφορὰν' 8) παρεκτρέπομαι, βγαίνω ἀπὸ τὰ ὄρια : αὐτ. 194A παραλλάξει τοῦ σκοποῦ καὶ ἀμαρτεῖν, Πλούτ. Λούκ. 43 οὐχ ὑπὸ γῆρας οὐδὲ νόσου παραλλάττει' || κ. μτφ. : Λυσ. ἀν. 90 παραλλάττειν φρενῶν' || ὁ μ. ἐπὶ τοῦ ὄνεμου, παρεκκλίνω, ἀλλάσσω φορὰν, διευθύνω : Ἀριστλ. Πρ. 945a, 36' || παρεκτρέπομαι τῆς εὐ-

θείας ὁδοῦ, βγαίνω ἀπὸ τὸν ἴσο δρόμο : Πλάτ. Πολ. 530B καὶ τῶν ἄλλων ἀστρον. . . οὐδαμῆ αὐτὸν δὲν παραλλάττει, Στράβ. 13, 1, 22 παραλλάττειν ἐξ Ἀδύδου ἔως ἐπὶ τὴν Προπαντίδα : 9) θορυβοῦμαι, σασιτίζω, τὰ χάνω : Πλάτ. Τιμ. 27C εἰ μὴ παντάπασι παραλλάττομεν' κ. λόγοι παραλάσσαντες λόγοι παραληρούσιν, παραληρήματα : Εὐρ. Ἰπν. 935 λόγοι παραλάσσαντες ἐξεβροῖ φρενῶν' 10) ἀλλοιοῦμαι ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἐκπίπτω, καταπτώ : Πλούτ. Ρωμ. 26 παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν ἐπαχθῆ' 11) ἐξολοθισθῶν κατὰ μέρος ἢ μακρὰν, διαφεύγω, ἐξαφανίζομαι : Αἰσχ. Ἄγ. 424 παραλλάξασα διὰ χερῶν βέβαιον ὄφεισ ἀμ μεθύστερον' 12) εἶμαι ἀλλοίος ἐπὶ τὰ κρείττω, εἶμαι ὑπεράνω τινός, εἶμαι ἀνώτερος τινος : Ἐπίφρ. Διογ. Λ 8, 78 παραλλάττειν ἄλιος ἀστρον, Πολύβ. 18, 25, 2 τῆ διαφορὰ ταῦ καθολογισμοῦ πρὸς τὴν χρεῖαν παραλλάττων [εἶμαι ἀνώτερος ἐν . .] ἰσθμ. Μισθ. Ἐπιστ. 8 παραλλάττειν κατὰ τὴν' 13) γεωμ. ἐπὶ σχημάτων, συμπνίτω μετ' ἄλλου ὅταν ἐφαρμύζομαι : Εὐκλ. 1, 8, Ἀριστρχ. Σάμ. 8' 14) ἀστρον. ἐμφανίζω, πορουσιάζω, δεικνύω παράλαξιν βλ. 3) : Πτολ. Μισθ. 5, 11' 15) νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίου, διερχομαι ἀκρωτήριον τὶ παρακλίπτω τὸ ἄκρον αὐτοῦ, ἄ. καθαντίζω. **παράλαττόντως** ἐπίρρ. μτγν. διαφερόντως : Φιλόδ. Ρητ. 1, 196C τὰ πολλὰ δὲ ἢ τῶν παθῶν αὐτῶν διαφορὰ σχηματίζει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν φωνὴν παραλαττόντως. **παράλληληπέδος-ον** κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἐπιφανεῖας παραλλήλους καὶ ἐπιπέδους ἰσθμ. 95P παραλληληπέδος πλινθίς' || τὸ αὐτὸ παραλληληπέδον ὡς οὐσ. στερεὸν ἐξέδρον, οὐ αὐτὸ ἔδρον ἀνὰ δύο εἶναι παράλληλοι πρὸς ἀλλήλας : Εὐκλ. 1, 25, Πλούτ. Ἡθ. 1080C. **παράλληλια** (ἡ) μσν. κ. νεώτ. τὸ ἐγγὺς ἢ ἀπέναντι ἀλλήλων, τὸ παραλλήλως κείσθαι, ἐπὶ ἀλλεπαλλήλων ὁμοίων γραμμάτων : Εὐστ. 149, 8' || ἐπὶ λέξεων ταυτοσήμων, πλεονασμός : αὐτ. 961, 32 ταῦτὸν κατὰ παραλληλίαν δηλοῦν' || νεώτ. παραλληλια μβημάτων ἢ κατὰ τὸ περιέχοντον συγγένεια τῶν διδασκομένων μαθημάτων. **παράλληλις** μσν. κ. νεώτ. ἐγγὺς ἢ ἀπέναντι ἀλλήλων τίθημι, θέτω τὸ ἐν πλησίον, στὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου : Εὐστ. 437, 29 παραλληλιζειν λέξεις ἰσοδυνάμους' || ὁ μ. νεώτ. τοποθετῶ γραμμὴν τινα ἢ ἐπιφάνειαν πλησίον ἄλλης γραμμῆς ἢ ἐπιφανεῖας, καθιστῶ παραλλήλους' || νεώτ. κ. μτφ. παραβάλλω, συγκρίνω πρὸς ἄλληλα ὅσα ἢ περισσότερα πράγματα ἵνα εὐρῶ τὰς μετὰ τὸν αὐτὸν ὁμοιότητας καὶ διαφοράς' 2) νεώτ. γεωγρ. προσανατολίζω χάρτην' || κ. μτφ. προσανατολίζω, θέτω τινὰ εἰς γνάσιν τῶν κυρίων σημειῶν ὑποθέσεως τινος ἢ καταστάσεως. **παράλληλισμός** (ὁ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐξίσασις, παράθεσις, ἐπὶ πληρωμῶν : Πάπ. ὑπὲρ παραλληλισμοῦ ιαβ Ἰνδικτιῶνων νομίσματα Χ' 2) μσν. κ. νεώτ. τὸ παραλληλιζειν, πλησίον ἢ ἐγγὺς ἀλλήλων τίθεσθαι, παραβολή, σύγκρισις ὁμοίων' 3) εἰδθ. ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐν συνθέτῳ ἰσοφ. μυθολογεῖν, λογολογεῖν : Εὐστ. 437, 25' || κ. νεώτ. λογοτεχν. ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς ἐννοίας διὰ δύο ἰσοδυνάμων ἐκφράσεων ἢ παράθεσις δύο εἰκότων ἀναλόγων' || νεώτ. φιλοσ. τὸ δόγμα, καθ' ὃ αἱ δίκαιαι καὶ ἠθικαὶ ἐννοιαὶ ἀποτελοῦσι ὅσο παραλληλῶς βαινοῦσας σειράς. **παράλληλιστής** (ὁ) νεώτ. μτγ. τὸ ἐν ἀτμαμηνχαῖς ὄργανον παραλληλόγραμμον βλ. 3). **παράλληλογραμμοσ-ον** μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων παραλλήλους τὰς γραμμὰς του, ὁ περιεχόμενος ὑπὸ παραλλήλων γραμμῶν : Στράβ. 4, 1, 3 τὸ δὲ σχῆμα παραλληλόγραμμὸν πῶς ἐστιν' || τὸ

αὐδ. παράλληλογράμμος ὡς οὐσ. τετράπλευρον τὸ ὅποιον αἱ πλευραὶ εἶναι παράλληλοι ἀνά δύο: Εὐκλ.2 Ὁρισμοὶ πᾶν παράλληλογράμμου ὀρθογώνιον περιέχεσθαι λέγεται ὑπὸ δύο τῶν τῆν ὀρθῶν γωνιῶν περιουσιῶσαν εὐθείων, Αἰν.Τακτ.11,7, Πλούτ. Ηθ.1080C. 2) νεώτ. τὸ αὐδ. ὄργανον ἐν χρ. πρὸς χάραξιν παράλληλων εὐθειῶν: ὁμ.νεώτ. τεχν. ὄργανον σχεδιάσεως ἐκ δύο κανόνων παραλλήλων. 3) ὄμ. νεώτ. ἀτμομηχ. σύστημα συνδέον τὸ ἐμβολον μετὰ τοῦ ζυγοῦ ἐν χρ. πρὸς μετατροπὴν τῆς εὐθυγράμμου κινήσεως τοῦ ἐμβόλου εἰς περιστροφικὴν τῆς ἀνάκτου.

παράλληλογράμμος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ σχῆμα παράλληλογράμμου βλ.λ.: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.27P. **παράλληλογραφικός κανὼν** ἴδι νεώτ. ὄργανον ἐν χρ. π. τοῖς μαθηματικῶς διὰ τὴν χάραξιν πορείων καὶ διοπτρῶσεων ἐπὶ τοῦ χάρτου.

παράλληλογράφος ἴδι νεώτ. ὄργανον πρὸς χάραξιν παράλληλων γραμμῶν.

παράλληλομέτρον ἴδι νεώτ. ἐργαλεῖον ἐν χρ. ἐν τῇ προσθετικῇ ὁδομητρικῇ.

παράλληλονευρος-ον νεώτ. κυρ. ἐπὶ τῶν φύλλων, ὁ ἔχων τὰς νευρώσεις παράλληλους.

παράλληλος-ον κ. νεώτ. ὁ πηλσίον ἢ ἐγγύς τοῦ ἄλλου κείμενος, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον: Ἀριστλ.ΑΠρ.65a,4 αἱ παράλληλοι ἴγραμμοι (αἱ οὐδέποτε συναντῶσαι ἀλλάχως ὄσον καὶ ἂν ἐπεντωθῶσι), - παράλληλα ἐπίπεδα, -παράλληλοι καμπύλοι. || παράλληλοι κύκλοι αἱ νοητοὶ περιφέρειαι κύκλων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς ἢ ἐπὶ τῆς οὐράνιας σφαιρας: Ἰππαρχ.2,2,26 ὁ παράλληλος κύκλος, Διογ.Λ7,155 παράλληλοι κύκλοι ἰαί πέντε ζώναι, Νόνυ.Δ38,258 κ. ἀνευ τοῦ κύκλου: Στράβ.1,4,4 ὁ διὰ τοῦ Βορυσθέου παρὰλληλος. || παράλληλοι βιοὶ βιογραφία ἱστορικῶν προσώπων παρουσιάζουσαι ἀνά δύο πολλὰς ἀναλογίας καὶ ὁμοιότητας: οἱ παράλληλοι βιοὶ τοῦ Πλάουτάρου. || μτ. δστ. ὁ ἐγγύς ἢ πηλσίον πρὸς τὴ ἢ μετὰ τινος: Πολύβ.8,32,3 χάραξ παρὰλληλος τῷ τελεῖ, Στράβ.4,1,1 ὁ ῥῆνος παρὰλληλος ὧν τῇ Πυρήνῃ. || νεώτ. ὁ συγχρόνως συμβαίνων καὶ μὴ ταυτιζόμενος: παρὰλληλα φαινόμενα - γεγονότα. || ἐκ παραλλήλου κατὰ τὸν τρόπον παρὰλληλον: Πλούτ.Σύγκρ. Ἀγ.Γράσκ.1 ὑπελείπεται λαβεῖν ἐκ παραλλήλου τῶν βίων τὴν ἀνασκευασίν. 2) ἐν παραλλήλῳ ἐπὶ λ., πλεοναστικός: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπίρρ.140,13 ἐν παραλλήλῳ κεῖσθαι. || κ. ἐκ παραλλήλου κ. νεώτ. σῆμα συντακτικὸν καὶ ρητορικόν, καθ' ὃ ἐνωσιὰ τῆς ἐκφράσεως θετικῶς ὅμα καὶ ἀρνητικῶς: Ἀλέξ.Συντ.Μεταφ.33,1 ἐκ παραλλήλου εἰρηκέναι. πρβλ. Ἀσπᾶς.ΗΝικ.65,30.

παράλληλοτης-ητας ἴδι μτγν. ἡ παραλληλία βλ.λ., ἡ παράθεσις: Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπίρρ. 140,14 ἐν παραλληλότῃ κεῖσθαι, αὐτ.Σύντ.318,22 κατὰ παραλληλότητα.

παράλληλος ἐπίρρ. μτγν. ἄδιαφόρος, ἀδιακρίτως: Ἀριστλ.Κόσ.40a,14 παραλλήλως χρώμενοι ταῖς ὀνόμασι (Ζῆνα, Δία). || κατὰ τρόπον παρὰλληλον βλ.λ.21, πλεοναστικός: Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.247,17 παραλλήλως τίθεσθαι.

παράλογια ἴδι πάπ. παρᾶνομος διὰ βίας. δι' ἐκβιάσεως εἰσπραξις, ἀρπαγή.

παράλογόμοι πάπ. λαμβάνω, εἰσπραττω παρὰ τινος βιαίως, ἐκβιαστικός.

παράλογος ἴδι δημ. κ. -λοή διηγηματικὸν ἄσμα ἢ ἐπὶ ἄλλον κ. ἰδ. ἔμμετρος ἀφήγησις φανταστικῆς ἱστορίας: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.117 Τίλους Παραλαγίς, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 57,22 ἢ ἀπ' αὐγῆ τὰ τραγουδεῖ! ποτε σὺν παραλοῇ | καὶ σὰ μωροδὸ ἀργῶ. 2) παραφρόνησις, τρέλλα: ΜΜΜ ἔδαιμονισθὴ ὁ Γιάννακας καὶ τοῦ ῥθε σὺν παραλαῇ.

παράλογτό ἴδι δημ. κ. παραλοπτο ὄνησις, παραλογοσμός, παραλόρημα.

παράλογια ἴδι μτγν. κ. μσν. δημ. παραλογία π. γραμμ. φευδῆς, ἐσφαλμένος σχηματισμός: ΕΜ 807,5 τὴν παραλογίαν τοῦ δευτέρου ἀόριστου, Εὐστ.154 ἐπενόθη συναίρεσις: πρὸς ἀποφυγὴν παραλογίης. 2) μετὰ παραλογίας παραλόγως: Σχόλ.Ἰλ.Ψ 388. 3) δημ. παραλογία τὸ παραλογτό βλ.λ.: εἰπες μιά παραλογία.

παράλογιάζω δημ. καθιστῶ τινα τρελλόν, τὸν κάμνω τὰ παραλογοσθῆ, τὸν ζαλιζώ, τὸν τρελλοῖνω. 2) ὀμβτ. παραλογίζομαι, χάνω τὰ λογικὰ μου, τρελλοῖνομαι.

παράλογισμα ἴδι δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραλογιάζω βλ.λ.

παράλογίζομαι κ. νεώτ., δημ. -λοίζομαι κ. -γάω ὑπολογίω ἐσφαλμένως, λογοσρίζω κακῶς: Δημ. 822 ἐξ ἀφανοῦς ποθεν καὶ παραλογισσάσαι βᾶδιον, Φιλῆμ.32. || ὑπολογίω, λογοσρίζω ἀπατηλῶς, δολῶς: ΠΔ Γεν.31,41 παρελογίω τὸν μισθόν μου δέκα ἀμνάσιν, Λουκ.Νεκρ.Δ 4,1 παραλογίζομενον τὰ πορθεῖα. κ. παθ.: Ἐπιγρ. θαπάνας παραλογοσθείσας. || μτ. διπλ. αἴτ. ἀπατῶ, ἐξαπατῶ ἐν τινι: Ἀριστλ.Ρητ.1374h,26 παραλογίζεσθαι τρία ἠμιωδέλια τοῦς νασιοῖσις, ΚΔ Κολ. 2,4 μὴ τις ὕμας παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ. πρβλ. Ἰσακρ.12,243. || κ. γεν. ἀπατῶ, ἐξαπατῶ: ΠΔ Γεν.29,25 καὶ ἴνα τι παραλογίσω με, Πάπ. παραλελόσται με. 2) ποιοῦμαι χροῖσιν παραλογισμῶν, μεταχειρίζομαι φευδῶν, ὀμβλῶ, λέγω φευδῶ: Ἀριστλ.Ρητ.186a,10. || συλλογίζομαι ἐσφαλμένως, ἐξάγω, βγάζω ἐσφαλμένον συμπέρασμα: αὐτ.Ποιητ.1460a,25 παραλογίζεται ἡ ψυχὴ, αὐτ. 1401b,8 παραλογίζεται ὁ ἀκροστής. || παροδῶν, ἐξαπατῶ διὰ φευδῶν συμπερασμάτων, διὰ σοφισμάτων: Ἰσοκρ. Ἐπιστ.6,12 πολλὰ παραλογίζονται φάσας αὐτοῦς, Αἰσχίν.3,221 σαυτὸν παραλογίζη, Φιλῶδ.Ρητ.1,134S. πρβλ. Αἰσχίν.1,117, αὐτ.2,128 κ.παθ.: Ἀριστλ.Πολιτ.1307b,35 παραλογίζεται γὰρ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, Φιλῶδ.Παρρ.490 παραλογίεσθαι αἰτίας, Ἰάμβλ.Προτρ.2. παθ. κ. μέσ. ἐν ἀντιπ. πρὸς δόληλα: Ἀριστλ. Ἔπι.108a,27. || νεώτ. δημ. -ίζομαι κάμνω ἢ λέγω τι ἀνόητον παρὰ τὴν φρόνησιν ἢ τὴν λογικὴν, ἀνοηταίνω: μοῦ φαίνεται πῶς παραλογιζέσαι. 3) ἀποκορύπτω, ἰδ. δι' ὑφαμάματος: Πλούτ. Ηθ.597Α τῆς ἐσθήτης ὀφει παραλογιζομένη τὴν ἐπιδομίαν ἡμῶν.

παράλογισμός ἴδι κ. μσν. κ. νεώτ. ἐσφαλμένος τρόπος τοῦ συλλογίζεσθαι, φευδῆς συλλογισμός: Λυκοῦργ.31 τοῦς παραλογισμοῦς κατὰ τινων ποιήσονται. πρβλ.Γαλ.11,465. || ὄμ. ἐσφαλμένον συμπέρασμα: Ἀριστλ.Ποιητ.1455a,13 παραλογισμός τοῦ θεάτορο, αὐτ.Σοφ. Ἐλ.166b,21 οἱ ἐξω τῆς λέξεως παραλογισμοί, ἀντίθ. οἱ παρὰ τὴν λέξιν ἐλεγχαι ἰκαῖη κρίσις, σφαλερὸν συμπέρασμα: || ὄμ. ἡ ἀδυναμία τοῦ ἰκανῶς λογίεσθαι, σκέπτεσθαι.: Ἀριστλ.Ἐτ.26,21 μεταπίπτον εὐκόπως διὰ παραλογισμοῦ. || μσν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κακῶς λογίεσθαι, σκέψις ἀντιθετος πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὴν φρόνησιν: Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,243 ὑποκαλέπεται παραλογισμῶ προφανεῖ. ἄργων αὐτοῖς τοῦ ἱεροπρεπιῶ ἐπέθηκεν. 2) ἀπάτη μὲ δόλον, ἐξαπάτησις, ἀποπλάνησις: Πολύβ.1,81,8 ἐπιδοῦλην καὶ παραλογισμῶν ἠγούμενοι.

παράλογιστής ἴδι ὁ διὰ φευδοῦς ὑπολογισμοῦ, φευδῶν λογαριασμῶν ἐξαπατῶν: Ἀριστλ. ΗΕὐδ. 1232a,14. || ὄμ. ὁ διὰ φευδοῦς συλλογισμοῦ ἐξαπατῶν: Μάρκ.Αὐρ.6,13 δεινὸς ὁ τύφος παραλογιστής. πρβλ.Πρόκλ.Τετραβ.225. || κ. γεν. ὁ ἀπατῶν: Ἀρτεμίδ. Δαλδ.4,57 ζυγοκρούσταις καὶ παραλογισταῖς ἀνθρώποις.

παραλογιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παραλογισμὸν βλ.λ.: Ἄριστλ.Ρητ.1367b,4 ἢ ὁ μ. ὁ ἰκανός, ἐπιτήδειος, ἐπιρρηξὴ εἰς τοὺς φεudεις συλλογισμούς: αὐτ. Σοφ.Ἐλ.172b,3, Ἰουλ.Λογ.7,216α.

παραλογιστικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον παραλογιστικῶν βλ.λ.: Πολυδ.9,135 ἢ γλώσσ. τοῦ παραλήθδην βλ.λ.: Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ.3,107.

παραλόγος-ον (λόγος) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ λόγον, ὁ ἐκτός παντὸς ὑπολογισμοῦ γινόμενος ἢ συμβάς, ἀπροσδόκητος, ἀνέλιπτος: Ἄριστλ.Ψυχ.41a,14, αὐτ.Φυσ197a,18 παράλογόν τι ἡ τύχη, αὐτ. Ζ1 599b,15 παράλογοι εὐδαί, Πολυδ.2,35,6 τὰς ἀσφινιδίους καὶ παραλόγους τῶν βαρβάρων ἐφάδασας ἰτὰς τυχαίας, ἀδεβαίους ἢ ὄθ. ὁ παράδοξος, ἀλλόκοτος: Παλαίφ.52 παράλογος νόθος, Ἡρωδίων.Ἰατ.1,16,4 παράλογος καὶ ἀπρηξὴς θούλιος ἢ τὸ ἀρσ. παράλογος ὁ ἀνευ ὑπολογισμοῦ, ἡ ἀπροσδόκητος ἐκβασις, τὸ ἀπροσδόκητον τέλος: Θουκ.1,78 τοῦ δὲ πολέμου τὸ παράλογον δόσος ἐστὶ . . . αὐτ.3,16 ὁράντες πολλὴν τὸν παράλογον ἴδι το ἀποτελέσμα εἶναι πολύ, αὐτ.7,28 τὸν παράλογον τοσοῦτον ποιῆσαι τοῖς Ἕλλησι ἴβηναι αἰτία τῶσαν κακοῦ ὑπολογισμοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἢ πρβλ.αὐτ.8,24, αὐτ.2,61 ἢ κ. τὸ αὐδ. παράλογον τὸ ἀπροσδόκητον συμβάν: Διόδ.Σ 17,66 τὰ παράλογα τῆς τύχης ὄμ. ἀνωμαλον, ἡ κανονικόν: Θεόδωρ.Φιλ.1,3,2 εἰ τι σπάνιον καὶ ἐν παράλογω: 2) εἰδ. τὰ παράλογα αἰ ἐνακτικοὶ μεριδεις τροφῆς αἰ διδόμεναι εἰς τοὺς ξένους καὶ μὴ ὑπολογιζόμεναι: Ξεν.Λακκ.5,3 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐξω τοῦ ὀρθοῦ λόγου, παρὰ τὴν λογικὴν, ἄλογος, ἀνόητος: Πλούτ.Ἡθ.626E τὰ παράλογα καὶ ἀτοπα, Ἄνθ.Ἐμφ.Πολ.2,146 ἐν παραλόγῳ ποιείσθαι τι, Ἄρρ.Ἐπίκτ.4,1,173 παράδοξα μὲν, οὐ μὴν παράλογα, - ἔχει παραλόγους ἀξιώσεις ἢ π. γραμμ. ὁ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὸν κανόνα ἢ τὴν ἀναλογίαν, ἀνώμαλος: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἄντων.27,26 ἢ νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἐπὶ προσ. παράλογη γυναίκα, - εἶναι ὀλωςοδιόλου παράλογος.

παραλόγητος-ης πτασῆ ἢ μsn. ἡ διστροφή, πονηρία: Νικ.Χων.Χρον.209D τὴν τοῦ θβιας τούτου παιδα παραλαγότητα.

παραλογιζῶ-άω μsn. δημ. παραλογίζομαι, κάμνω ἢ λέγω τὴν παράλογον, ἀνόητον, παραφρονῶ: Ἐρωτόκρ.3,528 μὴ κείνη παραλόπισε, κὶ οὐδ' ἐβλεπ' οὐδ' ἐγρίκα, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.153 κὶ ἂν δὲν τὸ ἰδῶ ὡς τὸ βραδύ θενὰ παραλόισα ἢ ὄμ. σμ. κ. μέσ. -ίεμαι: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ.4,27 καὶ σάν τρελλῆ ἢ πλάση ὄλη νὰ παραλογιέται.

παραλόγως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ὕπερθ. -ώτατα, παρὰ λόγον, ἐκτός ὑπολογισμοῦ: Ἰνπ.Ἄφορ.2,27, Δημ.835 τὰς παραλόγους δυστιχοῦντας ἢ πρβλ. Ἄριστλ.ἩΝικ.1135b,16, Ἰώσ.Π1 2,197 παραλογώτατα ἀπὸ τῆς πάλαιος ἀνέευξεν 2) ἀλόγως, ἀνοήτως: Πολυδ.1,74,14 εἰκὴ καὶ παραλόγως 3) ἀπατηλῶς, δολίως: Ἐπιγρ.

παραλόποιος-ον ὁ παραλειφθεὶς, ὑπολειφθεὶς, ὑπόλοιπος: Ἄριστλ.Α.Υ.στ.93b,13.

παραλοξάινομαι παθ. γίνομαι λοξός, λαξέω ὄλιγον: Ἰνπ.Γυν.Φυσ.40.

παραλόξος-αν μτγν. πλάγιος, λοξός: Σωρ.Κατ.7.

παραλογητός-ος-ές ἰων. τ. τοῦ παραλογητός βλ.λ.: Ἐπιγρ. πρὸς Ἀλέξανδρον τῆς θειοῦ παραλαργῆς ἀμφιθύσανον.

πάραλος-ον (ἰδλ) κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος: Σοφ.Α1.413 παράλα τ' ἄντρα καὶ νέμας ἐπάκτιον, Εὐρ.Ἰων1584 νησιᾶσι πόλεις χέρσους τε παράλους κωμ. π. Ἄριστλ.Ἀχ.1158 ἡ δὲ ὠπητηνὴ σίζουσα παράλος ἐπὶ τροπέῃ κείμην ὀκέλλαι (ἐπὶ τῆς σπῆλας μετὰ λογοποιγνίου ἐπὶ τῆς λ. ἢ Πάραλος ναῦσι). 2) ὁ περὶ

τὴν θάλασσαν ἀσχολούμενος, ναυτικός: Ἡρ.7,161 πᾶραλον Ἑλλήνων στρατόν 3) εἰδ. ἡ παράλος γῆ ἢ παράλιος χώρα τῆς Ἀττικῆς: Θουκ.2,55 οἱ δὲ . . . παρήλαον εἰς τὴν παράλον γῆν καλουμένην μέχρι Λαυρείου ὄθ. οἱ Πάραλοι οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν: Ἡρ.19 στασιαζόντων τῶν παρᾶλων καὶ τῶν ἐκ τοῦ πεδίου Ἀθηναίων, Εὐρ.Ἰκ.659 λαῖον δὲ Πάραλον ἐστολισμένον δοραῖ ἰτ.ε. τοὺς παράλους 4) ἡ παράλος ναῦς ἢ μ. ἡ παράλος μία τῶν ἱερῶν ἀθηναϊκῶν νεῶν καθιερωμένη εἰς ὑπηρεσίαν τῆς πᾶλεως εἰς θεωρίας καὶ ἱερὰς ἀποστολάς, εἰς πρεσβείας καὶ εἰς τὴν μεταφορᾶν ἀρχόντων ὡς καὶ δημοσίαν χρημάτων: Ἄριστλ.Ἄρρ.1204 Πάραλος ἢ Σαλαμίνια, Θουκ.8,74 τὴν δὲ πᾶραλον ναῦν καὶ Χαίρασαν . . . ἀποπέμψουσαν, Δημ.570 τῆς παράλου ταμίης γέγονα πρβλ. Ἄριστλ.Ἀθ.61,7 πρβλ. κ. Σαλαμίνια ἢ οἱ Πάραλοι τὸ πλήρωμα τῆς Παράλου ἀποτελούμενον ἀποκλειστικῶς ἐξ ἐλευθέρων πολιτῶν: Θουκ.8,73 τοὺς Παράλους ἀνδρας Ἀθηναίους τε καὶ ἐλευθέρους πάντας (ἐν τῇ νη) πλέοντες, Αἰσχίν.3,162 οἱ Πάραλοι καὶ οἱ πρεσβεύουσαι πρὸς Ἀλέξανδρον, Πολυδ.8,116 ἱπρβλ. παραλιτῆς ἢ κ. γεν. οἱ ναῦται: Ἄριστλ. Βάτρ.1071 τοὺς παράλους ἀνέπεισαν πρβλ.Σχόλ.αὐτ. 5) ἡ παράλος φυτὸν τῆ, φυτὸν μsn. πῖθ. παρὰ τὴν θάλασσαν, ἴσως ἡ ἀρμυρὴ ἔρα: Μελέογρ.ΑΠ.4,1,20 ἀρμυρὸν παρὰ τῆς θάλασσης.

παραλοῦσι-έομαι λυθωμαι ὄμ. ἢ ἄμω λουτρόν μο: Ἄριστλ.ἀν.55,52.

παραλουρητός-ος-ές ὁ μετὰ πορφύρας ὕφαντος, ὁ ἔχων πορφυρὴν ἐκ πορφύρας: Κλέαρχ.25 παραλουρητὴ προσκεφάλαια, Ἐπιγρ. ἱμάτιον λευκὸν παραλουρητός 2) εἰδ. π.σ.σ. ὁ φορῶν ἐνδυμα ἔχον ἐρυθρὰν φῶν, ὁ ἴππο: ἐπιφανῆς τοῦ φερόντος ὀλοπόρφουρον ἐνδυμα Ἡσ.

παραλουρητῆς ἰσθμ. ὀνοκορ. τοῦ παραλουρητός βλ.λ.: Ἐπιγρ. παραλουρητῆς χιτωνίσκου ἀπλοῦν.

παραλουρητός-ος ἰσθμ. ἢ μτγν. κ. μsn. γυναικίον ἱμάτιον ἔχον παρυσσμένην πορφύραν: Πολυδ.7,56, Φώτ.

παραλουρητός-όν μτγν. ὁ παραλουρητός βλ.λ.): Πλούτ.Ἡθ.583E παραλουρητῶν χιτωνίων.

παραλοῦμαι ἰσθμ. τὸ πιθεῖν τοῦ τραχήλου τῶν ἱππων μέρος, ἐνθα φέεται ἡ χαίτη: Πολυδ.2,135.

παραλοχίζω μτγν. ἐνεδρεύω: Ἰώσ.Α1 14,16,2.

παραλόπος-αν μτγν. ὁ παρὰ τὸς Ἄλπει οἰκῶν: Πλούτ.Αἰμ.6 ὁ δ' ὕπατος . . . ἐστράτευσεν ἐπὶ ταῖς παραλίποις Λίγυος.

παραλυγίζω λυγίζω τὴν πρὸς ἐν μέρος, κυρτῶ, κάμπτω: Θεόδωρ.Φί.5,1,11 ὅσα δὲ παράδορα, ἢ ἐν περιπνῶ ἰδένδρα ταῦτα στρέφει καὶ παραλυγίζει παρὰ μικρὸν ὁ βορέας ἱπθ.παρ.Ἰλλ.ἀσσει.

παραλύκκις καθίσταμαι, γίνομαι ἄλυμος, πορνῶ ἄλυμραν γεῦσιν: Ἄντιφ.Σοφ.32, Πλούτ.Ἡθ.897A τὸ περιληφθὲν . . . ἰφ καθηφθῆναι παραλύκισσα.

παραλύμα ἰσθμ. τὸ παραλελυμένον, διαλελυμένον ἐκ τῆς φθορᾶς, τὸ φθαμένον: Πρόδωρ.1,173 ράφε τὸ παράλυμα, ἐπαρ τὸ ράφιμον σου.

παραλυμένος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ παραλύω ἐν σμ. μτγ. διεσφαρμένον, ἀκόλαστος.

παραλύνησις-εως ἰσθμ. τὸ παραλυεῖν, παρενοχλεῖν, ἡ παρενόχλησις: Νικ.Χων.Χρον.201D βραχεῖα τις παραλύνησις.

πάραλυρος-ον μτγν. ὁ πολὺ λυρῶς, πτωχός, ἄγονος: Στράβ.3,2,3 χωρία . . . τραχέα τε καὶ παράλυρα.

παραλυτώ-έω λυτώ, παρενοχλώ, πειράζω: Θουκ.2,51 καὶ ἄλλο παραλύπει κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν ἐλωθῶτων (οὐδέμια ἄλλη νόσος παρηνώχλει αὐτοὺς πλὴν τοῦ λοιμοῦ, Ξεν.

Πόρ.4,32, Θεόφρ.Π11,7,8 // ένοχλώ, στενοχωρώ δι' αντίπερσασμού: Θουκ.4,89 οὐ γάρ πω ἴπποκράτης παρελπίει ἐν τῇ γῆ οὐν // γεν. στενοχωρώ: Πλάτ.Φαίδ.65C γὰν αὐτὴν μηδὲν . . . παραλύει, Πλούτ.Περ.35 ἴσασθαι καὶ παραλυπεῖν τοὺς πολεμίους // οἱ παραλυοῦντες οἱ ένοχλητικοί, δτακτοί, έπαναστατικοί: Ξεν.Ἄν.2,5,29 εἰδοῦλοτο δὲ Κλέσοχος . . . τοὺς παραλυοῦντας έκποδῶν εἶναι // 2) παθ. παραθλάπτομαι, κακοποιοῦμαι: Στράβ.9,1,20 μικρῶν . . . ὑπὸ τῶν βασιλέων παρελυθήσαν.

παράλυσις (ἡ) νεώτ. κ. δημ. ἡ παράλυσις βλ.λ.2): Παναδ.Χριστ.Τερμ.62 ἦτο . . . ἡ ἠμίληκτος παθούσα πρὸ μηνῶν ἐκ μερικῆς παραλύσεως, καὶ διατελούσα κληνῆρης // 2) μτφ. έκλυτος βίος, διαφθορά, ἀκολασία πρβλ. παραλυμοσός.

παράλυσις-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ. -η τὸ λῆϊν ἐκ τοῦ πλῆγίου ἢ κρυφίως // κ. παρεπιδωμὸς λῆϊν ἢ ἀνοίγειν, τὸ δῖοιμα ἀπηγορευμένου πράγματος: Πλούτ.Ἠθ.519C ἡ πολυπραγμοσύνη παράλυσις τῶν ἀπορρητῶν // 2) κ. νεώτ. κ. δημ. νέκρωσις καὶ ἀδυναμία τῆς κινητικῆς ἐνεργείας τῶν μῶν ἐν τοῖς μέλεσι τοῦ ἑτέρου μέρους: Θεόφρ.ἀπ.11, Διοσκ.1,6, Ροῦφ.π.Ὀρειβ.8,39,2, Γαλ.8,208. - παράλυσις τῆς καρδίας, - έπαθε παράλυσι τοῦ ἀριστεροῦ χειροῦ // ἐπὶ τῶν σφθολμῶν, ὁ νυσταγμός: Κέλα.6,6,36 // κ. γεν. ἡ γενικὴ παράλυσις, ἀδυναμία τῶν μῶν τοῦ σώματος: Κωμ. Ἄδελπ.106,13 παράλυσις τῶν σωμάτων [ἐκ τῆς ἐνεργείας σιχυροῦ οἴνου], Κλεάνθ.Στωϊκ.ἀπ.1,130 ἡ λότη φύχης παράλυσις πρβλ.Πολύβ.30,32,10 // 3) νεώτ. γεν. χαλάρωσις, ἐξασθένησις: παράλυσις τῆς συγκοινωνίας // 4) τὸ φυτὸν δελφίον βλ.λ.2: ΨΔιοσκ.3,73 // 5) ἐν τῇ γραμμ. διαίρεσις: Εὐστ. εἰς Διον.Περ.384 κατὰ παράλυσιν τῆς εἰ διερθόγγου ἰδ.γρ. παραρλεφίν, παράληξιν).

παράλυτικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πάσχων ἐκ παραλύσεως βλ.λ.: παραλυτικά ἄκρα // ὡς οὐσ. ἀτομον πάσχον ἐκ παραλύσεως, ἀδυναμία ἢ νεκρωσέως τῶν μῶν μέλους τοῦ σώματος: ΚΔ Ματθ.4,24 καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ . . . σεληνιαζόμενας καὶ παραλυτικούς, Διοσκ.1,16, Ροῦφ.π.Ὀρειβ.398, - ἡ Κυριακὴ τοῦ παραλυτικοῦ // νεώτ. ὁ ἐπιφέρων, προκαλῶν παράλυσις: ἡ παραλυτικὴ ἐνέργεια βοτανῶν.

παράλυτος (-η)-ο(ν) μτγν., νεωτ. κ.δημ. ὁ πάσχων παράλυσιν, παραλυτικός, ὁ ἐστερημένος τῆς ἰκανότητος τοῦ κινεῖσθαι ἢ ἐνεργεῖν: παράλυτος χεῖρ, - παράλυτο κορμὶ // ὡς οὐσ. ἀτομον πάσχον ἐκ παραλύσεως: Ἀρτεμίδ.Δολδ.4,67 καὶ γὰρ ὁ δρθῶν τῷ παντὶ σώματι εἰς τὴν πορείαν προσχρητῆι, ὡς καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ παράλυται // πᾶν κατασκευασμένον διαλυθὲν ἐκ τῆς λύσεως τῶν ἄρμων καὶ ἀπολέσαν τὴν σταθερότητα σχήματος ἢ τὴν ἰκανότητα λειτουργίας: παράλυτον πλοῖον - ηηδάλιον - ἐπιπλαν. // 2) μτφ. δημ. ὁ ἄγων, ζῶν ἐκλυτον, ἀκόλαστον βίον, ἀκόλατος, διεσθαρμένος, παραλυμένος.

παράλυτροῦμαι-όμαι μτγν. διὰ λύτρων ἐξαγοράζομαι // ὁ παραλυτοῦμενος καμφοδία τις τοῦ Σωτ. Κωμ.: Ἄθἠν.9,368Α.

παράλυον κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἠ. -αλύω λύω πλησθῶν ἢ ἐκ τοῦ πλῆγίου ἢ εἰς τὰ πλάγια, διαλύω καὶ ἀφαιρῶ, βγάζω: Ἠρ.3,136 τὰ ηηδάλια παρέλυσε τὸν Μηκιδέων νεῶν ὄμ. μέσ.: Ξεν.Ἄν.5,1,11 τὰ ηηδάλια παραλυόμενοι ἰσφαιροῦντες τὰ ηηδάλια κ. παθ.: Πολύβ.8,6,2 πενήτηροι παραλελυμένοι τοὺς τάρσους (ἀσφρημένοι, ἀσπετραμένοι τῶν κωπῶν) // ὄμ. λύω καὶ ἀφαιρῶ, ἀποσπᾶ, ἀπομακρύνω: Ἀριστοφ.ἀπ.325 τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνῶν, Πλούτ.Ἄντ.76 τὸν θῶρακα παραλύων καὶ διαστέλλων ὄμ. μέσ.:

αὐτ.Κλειμ.37 ἐνδυσάμενος τὸν χιτῶνα καὶ τὴν ῥάφην ἐκ τοῦ δεξιοῦ παραλυόμενος . . . ἐξεπήδησεν κ. παθ.: Ἠρ.3,105 παραλυόμεθα ἐπὶ λοκογένοους κ. μων. διαλύω, ξεράθω, ξυλώνω: Μηναι.3,7 Συνε.Παύλου καὶ ἄλλοτε πάλιν τὸ ἰμάτιον αὐτοῦ παραλύσας προσατέην αὐτῷ ἐπιμελῶς ῥάπτειν // ὄμ. διαλύω, καθιστῶ τι ἀχρηστον, ἀχρηστεύω: ΠΔ Βασ.2,8,4 παρέλυσε Ἀσπιδὸς πάντα τὰ ἄρματα // 2) ὄλωσ λύω, θέτω τέρμα εἰς τι, καταλύω: Εὐρ. Ἄνδρ.304 παρέλυσε δ' ἄν Ἑλλάδος ἀγλινοῦς μόχθρου // παραιτοῦμαι προσπαθείας τίνος, εἰδ.συζήτησεως, ἐγκαταλείπω: Ἰσοκ.4,10 παραλύειν τὴν ταῦ παιδίου ἀμισθόητην // μέσ. ἀπαλλάττομαι τίνος, ξεφεύγω: Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,28 παραλύεσθαι τὸν κίνδυνον // 3) κρυφίως λύω, ἀνοίγω, ξελύω: Πλούτ.Ἠθ.10Β τὰ σακκία τῶν χρημάτων παραλύσας φυγὰς ἀηλάθη Σπάρτης // 4) πληρώνω ὡς πρόστιμον: ΠΔ Γεν.4,15 ἐπτά ἐκδικούμενα παραλύσει // κ. ἀποτίνω, ἀποδίδωμι: Πάπ. παραλύειν νόμισμα // 5) μτ. αἰτ. προσ. κινεῖται, πράγμα, ἀποζευνώω ἢ ἀποχωρίζω ἀπὸ τίνος: Εὐρ. Ἄλκ.932 πολλοὺς ἤδη παρέλυσεν θάνατος δάμαρτος κ. παθ. ἀποχωρίζομαι, φεύγω: Ἠρ.1,149 μισ γὰρ σφειων παρελύθη ὑπὸ Ἰώνων // 6) συνεκδ. ἀπελευθερῶ, ἀπαλλάττω, ἀπολύω: αὐτ.7,38 παράλυσον τῆς στρατηγῆς τὸν πρεσβύταν ἰάπελυθέρωσον τῆς στρατιωτικῆς ὑψηρσίας, Πίνδ.Ο2, 52 τὸ δὲ τυχεῖν πειρωμένο ἀγωνίας παραλύει διασφραγᾶν ἰάπελευθερῶναι ἀπὸ τῶν φροντῶν καὶ μεριμνῶν, Θουκ.2,65 τοὺς Ἀθηναίους παραλύει τῆς ἐς αὐτὸν ὄρηγς ἰσάλαττειν, ἀπελευθεροῦν τῆς . . ., Ἀριστολ.Πολιτ.1315α,12 κᾶν τῆς δυνάμεως τινὰ δοκῆ παραλύειν, Πολύβ.30,4,7 φόβου τοῦ κατὰ πόλεμον ἐδόκου παραλελύσθαι, Στράβ.8,6,14 ἐφθι φαρμάκω παραλύσας ἐαυτὸν τοῦ ζῆν // ὄμ. μτ. μ. αἰτ. ἀπελευθερῶ, ἐλευθερώω: Εὐρ. Ἄλκ.117 δυστόνον παραλύσει φυγᾶν κ. παθ.: Πλούτ.Κλειμ.37 ὡς παραλύοισα τῆς φυλακῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ὄμ. παθ. ἐξαιροῦμαι ἀπὸ τίνος: Ἠρ.5,75 παραλυομένου δὲ ταῦτων τοῦ ἑτέρου καταλείπεσθαι // 7) ἀπολύω, παύω: αὐτ.6,94 παραλύει τῆς στρατηγῆς κ. παθ.: Εὐν.ἀπ.Β2οφ.481Β παραλύεσθαι τῆς ἀρχῆς // 8) μέσ. λαμβάνω, παίρνω ἀδειαν ἀπουσίας ἐκ τίνος: Ἐπιγρ. παραλύειν τοὺς παιδονόμους // 9) λύω, ἀπολύω ἐπὶ πλέον: Ξεν.Κυν.6,14 ἐπειδᾶν δὲ ἡ κύων λάθη τὸ ἴχνος ὀρθῶν . . . παραλύσει καὶ ἑτέραν // 10) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέρει ἀδυναμίον, ἐξσθένεισιν καὶ χαύνωσιν: Πλάτ.Ἀξ.367Β κᾶν ἐπιμεῖν τις, παρέλυσεν, ἐλωθήσατο, Πλούτ. Δημήτρ.38 παραλύειν . . . καὶ θεραπειὰς ἀμελεῖα καὶ τροφῆς ἀποχῆ τὸ σώμα, - ἡ πείνα καὶ τὸ κρῶ μὴ ἔχει παραλύσει // νεώτ. κ. δημ. ἐπιφέρει ἐξάρθρωσιν ἢ χαλάρωσιν, χαλαρώνω: ἡ υπερβολικὴ αὔξησις τῶν φθῶρων παρέλυσε τὸ ἐμπόριον, τὸ παρέλυσε τὸ βιβλίον ἀπὸ τῆς πολλῆς χρήσῃ // κ. ἀπολ. ὑφίσταται ἐξάρθρωσιν, ἐξάρθρωσιμα, χαλαρώνομαι: λόγῳ τῆς ἑλλίπουσ συγκοινωνίας παρέλυσε τὸ ἐμπόριον, - λόγῳ κακῆς διοικήσεως παρέλυσε ἡ ἐπιχειρησις: // 1) πάσχω ἐκ παραλύσεως, ἀκινησῶσι τῶν μῶν μέλουτ ἢ ὀλοκλήρου τοῦ σώματος: ἀπὸ τὸν περιτονητῆ παρέλυσον τὰ κάτω ἄκρα, - παρέλυσε ἡ καρδιά του καὶ ἀπέθανε // 12) παθ. παραλύομαι εἶμαι παράλυτος εὐχρ. ἰδ. κτ. ἄορ. κ. παρκαμ. νεώτ. μ. κτ. μτφ. παρκαμ.: Ἰππ.Ἐπιδ.1,26, ἰγ' δεξιῇ χεῖρ παρελύθη, Ἀριστολ.ΗΝικ.1102b,18 τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια, ΚΔ Ἐβρ.12,12 τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀναρῶσαστε: ἡ μτχ. παραλελυμένα ὡς οὐσ. ὁ παραλυτικός, ἀτομον πάσχον ἐκ παραλύσεως: αὐτ.Λουκ.5,24 εἶπε τῷ παραλελυμένῳ σοὶ λέγω ἔγειρε καὶ . . . πορεύου εἰς

τὸν οἰκόν σου" 13) ὁμ. παθ. γεν. ἐξασθενῶ, πάσχω ἐλάττωσιν τῶν δυνάμεών μου, περιέρχομαι εἰς ἀδυναμίαν: Λου.13,46 ἡ δύναμις . . τῆς πάλειως παρελύθη, Τέλ.38Η, Πολυθ.16,5,7 τῆ σωματικῆ δυνάμει παραλυόμενοι ὑπὸ τῶν τραυματίων, αὐτ. 20,10,9 παραλυόμενοι καὶ τὰς σώμασι καὶ τὰς ψυχαῖς" || νεώτ. κ. ὁμ. ὁμ. ἀμτθ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ ἐνεργ. : σάν πέρασε ἀπὸ μπραστά τους τὸ φίδι, παράλυσαν ἀπὸ τὸ φόβο τους" 14) ὁμ. μψ. παραλῶν γίνομαι ἐκλυτός, ἀκόλαστος ἐσθρ. μ. κτ. μέλλ. κ. ὁρό. : ἔτσι ὅπως δὲν τὰ γναιάζεται, θά παραλύσουν τὰ παιδιὰ του" ὁμ. ἡ μτχ. παθ. παρακ. κ. ὡς οὐσ. παραλυμένος βλ.λ. : 15) νεώτ. ναυτ. χαλαρῶ τεταμένον τὸ σχοινίον ἢ περιέλιγμα ἢ σύνδεσμον, ἵνα ἐπιφέρω τὴν ἐμπλοκὴν ἢ τὴν λύσιν αὐτοῦ, μουσικάρω.

παράλωμα -ατας [τό] Ἡσ. «παράρρημα» [ἰαφ.]. **παρამάγειρος** [ὶ] νεώτ., ὁμ. κ. παρამάγερας ὁ βοηθὸς μαγειραυ.

παραραγνητικός -ή-ὄν νεώτ. ἐπὶ σωμάτων, ὁ κατέχων ἰδιότητος μαγνητικὰ εἰς μικρότερον βροθὸν ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ μαγνητικὰ σώματα.

παραραγοῦλα [ἡ] ὁμ. ἡ ὕσος παρωτίτις βλ.λ., ἄ. μαγουλήθρα, μαγουλάδα, μαγουλίτσα.

παραραζεύω ὁμ., ἄορ. παραραζέφα, παθ. κ. μέσ. παραραζεύομαι, ἄορ. -εὔτηκα, μτχ. παρακ. παραραζέμενος, ἐπὶ πραγμ., μαζεύω, συστέλλω, συμπίπτωσιν πολὺ ἢ καθ' ὑπερβολὴν" || ὁδ. ἐπὶ πολλῶν πραγμ., συναθροίζω, συσσωρεύω, συγκεντρῶ, συλλέγω ἐσκορπισμένα : ὅσα πράγματα γλύθυσαν ἀπ' τῆ φωτιά τὰ παραραζέφον σὲ μιά ἀσθήκη, - τοῦ σκόρπισε ὁ ἄνεμος τὰ φύλλα τοῦ βιδιῶν καὶ τὰ παραραζεύε" || εἰδ. ἐπὶ χρημάτων, κτώμαι πολλὰ, ὑπὲρ τὸ μέτρον : παραραζέφε παράδες καὶ ξυπάστῃκε" || παθ. συναθροίζομαι, συσσωρεύομαι, τοποθετοῦμαι ἐν στενῷ χώρῳ μετ' ἄλλων πραγμ. : ὅλα τὰ παλὰ τῶν καλεσμένων παραραζεύτηκαν πᾶνω σ' ἓνα κρεβάτι" 2) ἐπὶ προσ., μέσ. συστέλλω ἐμυστόν, συσπειροῦμαι : παραραζεύτηκε ἡ γριά κοντὰ στὸ μαγκάλι" || κ. μτχ. : ἀπ' ὅταν ἔχασε τὴν περιουσία του παραραζεύτηκε.

παραραίνομαι μαινομαι ἐντελῶς, εἶμαι τελειῶς μαινώμενος, παράφρων, τρελλός : Ἀμφιπ.10 Διοπέθει τῷ παραραίνομένῳ.

παραρακραινῶ ὁμ. κ. -ακρῶν μηκύνω, μακραίνω τὴν ὑπερμέτρως, ὑπὲρ τὸ δέον, καθιστῶ, κάμνω λιν μακρόν κ. μτφ. ἐν φρ. μὴ παραρακραινῶς τὸ ἀχοινί μὴ τὰ φθάνῃς εἰς τὰ ἄκρα τὰ πράγματα" || ὡς ἀμτθ. γίνομαι ὑπερμέτρως μακρός, μηκύνομαι" || ὁμ. βραδύνω ὑπὲρ τὸ δέον, ἀργῶ ὑπερβολικὰ, πολὺ, παραργῶ.

παράμαλλο [τό] ὁμ. ἐν τῇ ἀλιείᾳ ἕκαστον τῶν ἐξ οὐράς Ἰππου νηματίων τοῦ πολυαγκίστου ἄτινα φέρουσι τὰ ἀγκίστρα.

παρამάνδουον [τό] μον. ἐπινύσσει ἐπὶ μανδούου τῶν μονοχῶν : Πρόδρ.π. Ἀν.Βασαν.1,433.

παραραμάνω μαν., ὁμ. παροργίζομαι, θυμώω, κακίωσιν : Ἐρωτόκρ.1,1037 ὅταν μὴ παραραμάνιζες, κὶ ἔλεγες πῶς σὲ κάνω | νὰ βάλῃς τὰ βιδιὰ μου εἰς τὴν φωτιάν ἀπάνω.

παραραμάννα [ἡ] ὁμ. ἡ τροφός, ἢ ἐπὶ μισθῷ θηλάουσα βρέφος ἄλλης γυναικός" || ἢ διατελέασα τροφός βρέφους καὶ παραραμάνουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν πρὸς νηπιαγωγίαν αὐτοῦ" 2) καρφίς ἀσφαλείας : ἡ παραραμάννα τῆς γραδάτας.

παραραμάννα [τό] ὁμ. ἀίνιγμα, γρίφος : Γρυν. Σκ.Τεορ.28,4 τ' ἀξειδιάλτα παραραμάνεμάτ τῆς

παραραζεύω ἐλάσσω, ἐποχοῦμαι : Ἐπιγρ. εἰ κ' ὁμ. (ι-ῆ) παραραζεύῃ θύσθην [ἴσπε θύσαι] τὰς κελεύθω τὰς κακειμῆνα κατ' Ἀλέαν.

παραραμαρτῖρῳ μτν. λάμπω, ὀκτινοβολῶ πλησίον : Ὀνήσανδρ.29,2 πρὸς ἄλληλα παραραμαρτῖροντα πρὸς ἀνταύγειαν ἡλίου.

παραραμαρτῶν σφάλλομαι, πλανῶμαι μεγάλως : Ἀριστοφ.ἀπ.692Α εἰς ἦρων τὴ παραραμαρτων, Πλούτ. Ἡθ.89D μὴ τὴ λαυθάνωμεν . . παραραμαρτῶντες, Ἱεροκλ.Ἰστ.58Α : 2) μτ. δοτ. βλάπτω, δηλ. καταστρέφω : Ἐπιγρ. εἰ τις δὲ παραραμαρτῆς (-ισ) τῆ στήλη ἢ τῶν ἠρώων, ἔξετε ἰσικί τὴν οὐρανεῖαν Ἐκᾶτην κεχωλωμένην ἰσικί.

παραραμάρτυρία μτν. ὡς δικανικὸς ὁρος παραγραφῆ βλ.λ.2) Πολυθ.8,57 «παραγραφῆ δ' ἦν ἢ αὐτῆ καὶ παραβαρτυρία, ὅταν τις μὴ εἰσαγωγίμον λέγῃ τὴν δίκην».

παραρασῆτης [ὶ] (μασῶμαι) μτν. ὁ κατὰ τὴν μάσησιν, τὸ φαγητὸν σύντροφος, συνδαιτυμῶν, ὁ παρσάσιος, σελέμης : Ἀλεξ.π. Ἀθῆν.6,242C Μοσχίων ὁ παραρασῆτης, Τιμοκλ.9,6.

παραρασκάλα ἐπίρρ. ὁμ. ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὑπὸ μάλαξ.

παραρασύντης (ὁ) δ.γρ. παραρασῆτης βλ.λ. : Ἀλεξ.4,134Α τὸν παραρασύντην . . τὸν ἀνόσιον, Ἐπιπ.14,642B καὶ γὰρ παραρασύντας τινὰς παρσάδοσκον

παρσάμαχρον [τό] μον. μικρὸν μαχαίριον, πρόχειρον μικρὸν-ἐχειρίδιον τῆς ζώνης : Εὐστ.413, 39 καὶ ἡ ταπεινὴ δὲ γλώσσα ἐκ τούτων τὸ παρσάμαχρον ἔσοφισατο.

παρσάβλυνω μτν. ἀμβλύω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποστομώνω : Πλούτ. Ἡθ.788B ὦν τὰ μὲν ἀνίησι καὶ παρσάβλυνεῖ τὰ δὲ ὀλιγὰ ἀποσθένουσι καὶ καταφύχει τὸ γῆρας.

παρσάμεθιμι ἀφῆνω τι νὰ ἐκρυῆ : Ἰνπ.Γυν.1,67 παρσάμεθιμι τὴν κάθαρσιν κ. μτ. γενικ. διαπρ. : αὐτ.25 παρσάμεθισαί τοῦ αἵματος κατὰ μῆνα, αὐτ.21 παρσάμεθισαί τῆς αἰδέης τῷ ἐμδρύῳ.

παρσάμεθῖος-ον νεώτ. ὁ παρὰ τὴν μεθῶριον, ἐγγύς, πλησίον τῶν συνδῶρων κείμενος εὐρισκόμενος ἢ διαμένων : παρσάμεθῖοιο φυλακαί, - παρσάμεθῖοιο πόλεις.

παρσάμεθῶ-ᾶω ὁμ. μεθύσκωμαι, μεθῶ ὑπὲρ τὸ δέον, ὑπερβολικὰ : Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 20,17 παρσάμεθου" ἐδῶ κάτω | καὶ τῆ νύχτα στὸ δρυμὸ θά' ῥθῃ στὰ συλλογικά του.

παρσάμεῖθε κ. μον. μεταβάλλω ἢ ἀλλάσσω τὴν θέσιν δύο πραγμάτων : Ἀλκίφρ.3,40" 2) [ἴ]ς μέσ.] ἀφῆνω κατὰ μέρος, πλῶς, ἀντιπαρέρχομαι, μτ. αἰτ. τόπου : Ἀπολλ.Ρ 2,660, Πλούτ.Μάρ.18 ἰσσκευασάμενοι παρσάμεῖδον τὸ ἀτραπέδον" κ. μέσ. πορευόμενος ἀφῆνω, παρέρχομαι : Ὁδ.Ζ 310 τὸν παρσάμεψάμενος μητροῦς περὶ γούνασι χειρὰς βάλλειν ἡμετέρης, Ἰγν.Ἀπόλλ.409 παρσάμεψοντὸν Μάλαειν, Ἡρ.1,94 ἔθνεα πολλὰ παρσάμεψόμενος ἀπικέσθαι, Πλούτ.Πομπ.32 παρσάμεψαθαι τὰς πηγὰς τοῦ Εὐφράτου" || κ. μτ. αἰτ. συστοίχ. : Πάπ. παρσάμεῖθε κέλευθον ἱεροχώρει τὸν δρόμον σου)" 3) ἐπὶ ποταμῶν, διέρχομαι, περῶν πλησίον τινός, παραρρῶω : Ἀριστολ.Θαυμ.846b,30, Ἄννα Κορν.1,40 παρσάμεῖδαι τοὺς τόπους" κ. μέσ. : Ἡρ.1,72 παρσάμεψόμενος δὲ τούτοις καὶ ῥέων ἄνω πρὸς βορρῆν" 4) ὑπερέχω, ἐξέχω, ὑπερβάλλω : Ζσφ.ΟΤ 504 σοφία δ' ἂν σοφίαν παρσάμεψείην ἄνθρω" κ. μέσ. ὑπερτερῶς κατὰ τὴν ταχύτητα, ξεπερῶω : Πίνδ.Π 2,50 καὶ θαλασσιαίον παρσάμεψεται δελφίνα" 5) μέσ. διηγούμενος παρέρχομαι, δὲν μνημονεύω, παρατρέγω : Ἡρ.2, 102 παρσάμεψάμενος ὦν ταύτους ταῦ ἐπὶ ταύτοισι γενομένου βασιλέως τῷ σὺναμα ἦν Σέσωστρις, τοῦτα μνήμη ποιήσομαι" 6) ἐπὶ χρόνῳ, παρέρχομαι, διαδίδω, περῶν : Ἡσιόδ.Ἐργ.409 ἡ δ' ὥρη παρσάμεψεται, μινύθει δὲ τε ἔργον" 7) ὡς μτθ. ἐνεργείας, τρέπω, ἐκτρέπω, κάμνω τι νὰ πα-

ρεκκλήνη, να παρεκτραπή : Πίνδ.Ν.3,27 θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὸν ἄρκον ἐμὸν πλόον παραιμύνηαι ; ἰκάνειαι να παρεκκλήνη ὁ πλοῦς μου ; ἢ πρὸλ. παραιμύνηαι.

παραιμύνημι κ. -ύω, ἰων. -μίσγω, δ.γρ. -μίνυμι ἐγκαταμεινύω, μεινύω τί μετὰ τινος, ἀνακατάνω με κῶτι : Ἀριστοφ.Σφ.878 ἀντί σιραιου μέλιτος μικρόν τὸ θυμίδω παραιμύνας, Πλούτ.'Ηθ.59B φάγον τινὰ καὶ νοῦθεσιαν παραιμύνηουσι' ἢ κ. παθ. ἐν μτφ. σμ. Ἀριστολ.ΗΝικ.ΙΙΙ,7,23 ἡδονήν παραιμύνηται τῇ εὐδαιμονίᾳ 2) μ. μτ. αἰτ. προσθέτω διὸ μείξεως : Ἡρ.Ι.203 παραιμύνηστας ὕδωρ, Ἰνπ.Νούσ.2,47 παραιμύνημι μέλι, Ἄλεξ.84 παραιμύνημι στεατίου μικρόν' κ. μτφ. : Πλάτ. Πολ.415Κ ὅτι αὐτοῖς τοῦτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παραιμύνηται.

παραιμύνης-εως μτγν. μείξεις, ἀνάμειξης, ἀνακάτωμα : Φιλῶδ.Μουσ.72Κ.

παραιμύνης-εως ἰή μων. ἢ μεταβολή, ἀλλοίωσις, ἀλλαγὴ : Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βασσας.3,338 τὴν πανσέληνον καὶ τὰς κατὰ μικρόν παραιμύνης τῆς ταύτης καὶ γε μειώσεσιν τοῦ φωτισμοῦ.

παραιμύνης-εως ἰή νεῶτ. κ. -έλημα ἢ πράξις τοῦ παραμελῶ βλ.λ., ἑλληφίς ἐπιμελείας, φροντίδος, ἀφροντισία.

παραιμύλω-έω κ. νεῶτ. κ. δημ. ἀφροντιστώ, ἀμελῶ, δὲν ἐπιμελοῦμαι, δὲν φροντίζω : Γοργ.Παλ.20. Θουκ.Ι,25 αὐτῶν παρημέλων ὄντες ἀποικοί, Λυσ.9,1 ὀντιδικοί τοῦ μὲν πρῶτος παρημελήσας, Ξεν.Ἀπομν.2,2,14 εἰ τί παρημελήκας ζῆς μητρος' ὁμ. ἀμελῶ καθήκον, ὑποχρέωσιν : Πάπ. παρημελεῖν τῆς χορηγίας, - παρημέλησε τὸ καθήκον του - τὰ παιδία του - τὴν οἰκογένειάν του' κ. ἀπολ. : Ἡρ.Ι,85 ὑπὸ τῆς παροουσίας συμφορῆς παρημελήκει ἰεῖγε παρημελήσι ἀλιγόνι, Πλάτ.Πολ.555D παρημελοῦντες δὲ ἐν ταῖς ὀλιγαρχίαις ἴδντες ἀμελεῖσι' ἢ παθ. παρημελοῦμαι, ἐγκοταλεῖσθαι ὑπὸ τινος : Αἰσχ.Ἐπιτ.702 θεοῖς ἐν ἡδῆ πως παρημελήμεθα ἰβὺδ τῶν θεῶν . . ἐγκαταλειπόμεθα, Πλάτ.Πολ.620C παρημελημένον ὑπὸ τῶν ἄλλων, - ἀνδρόπωπος παρημελημένος, - γυναικα παρημελημένη, - παιδία παρημελημένα' κ. ἀπολ. : Αἰσχ.Εὐμ.300 οὐ παρημελημένον ἔρπειν, Πλούτ.'Ηθ.862B ἀνήρ . . οὐ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ ἰούχι ἐκ τῶν ἀσημάντων.

παραιμύνης-ον μτγν. μων. κ. -μενίος ἐτύμ. τοῦ πρᾶμνιος βλ.λ. : Ἀθῆν.Ι,30B οἶνον . . τὸν πρὸς παραιμὸν ἐπιτήδειον, ὀσιελὸν παραιμύνιον ὄντα, ΕΜ 686,38, Εὐστ.871,24.

παραιμύνης ἐπίρρ. σχόλ. κατὰ τρόπον παραιμύνιον βλ.λ. : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2,612.

παραιμύνω κ. μων, νεῶτ. κ. δημ., ποι. παρμέμω μὲνω πλησίον, ἐξακολουθεῖν να εὐρίσκωμαι ὅπου ἢ ὅπου ἦμην : Ἰλ.Α 402 οὐδέ τις αὐτῷ Ἀργείων παρμέμεινεν, Ἀριστοφ.Εἰρ.1108 παρμέμεινον τὸν βιον ἦμιν μείμεινον παρ' ἡμῖν διὰ βίου, - ἐξέδραμον εἰς Σούνιον, ἐνθα παρμέμεινον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν' πρὸλ.Πλάτ.'Απολ.37B ἢ ἐπὶ δούλων, διαμῆνω πιστάς, ἀντίψ. δραπετεύω, ἀποδιδράσκω : Ξεν.Οἰκ.3,4 καὶ τοῦτους ἀποδιδράσκοντας . . καὶ ἐθέλοντάς τε ἐργάζεσθαι καὶ παρμέμειναι, Πλάτ. Μέν.97D ἐάν μὴ δεδεμένα ἦ, ἀποδιδράσκει καὶ δραπετεύει, ἐάν δὲ δεδεμένα, παρμέμειναι' ἢ ἐν Ἐπιγρ. ἐν τοῖς νόμοις, ἐπὶ δούλων, τῶν ὁποίων ἀνεβάλλετο ἢ ἀπελευθερώσει' ὁδ. παρμέμεινω πιστάς, ὄν. δούλου : Μέν.Σαμ.302' ἢ κ. νεῶτ. διαμῆνω ἐν ὑπηρεσίᾳ, διατηροῦμαι ἐν τινι καταστάσει ἢ διαθέσει : παραιμύνει ἀκόμη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, - παρμέμεινω πιστάς ὁπαδός' 2) ὀσιελ. μὲνω εἰς τὴν θέσιν μου, διαμῆνω : Ἰλ.Ν 150 Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάφρονιοι ἀγχιμαχῆται, παρμέμειναι', Πίνδ. Π1,48 ἐν πολέμοισι μάχαις τλάμιον φυγῆ παρ-

μειν', Ἡρ.Ι,82 ἐκάτερον ἐς τὴν ἐνωτοῦ μηδὲ παραιμύνει ἀγωνιζόμενον, Ἀριστοφ.Πλ.440 οὐ παραιμύνει, Θουκ.3,10 παραιμύναντων δὲ ἐκείων πρὸς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἔργων' πρὸλ.Πίνδ.Π1,8,40, αὐτ.1,89, Θουκ.7,15' ἢ ἐπὶ τῆς τύχης, μὲνω σταθερά : Μέν.51 παραιμύνει γὰρ οὐδὲ ἐν' ἢ ὁμ. διαμῆνω ἐν τινι τόπῳ, μὲνω ὅπως ἢ κατ' οἶκον : Ἡρ.Ι,64 τῶν παραιμύναντων Ἀθηναίων καὶ μὴ αὐτῶν φυγόντων, Ἀντιφ.5,13 οὐκ ἂν παρμέμεινα εἰ ἐλεύρημ' πρὸλ. Ἀνδοκ.1,2' ἢ νεῶτ. διαμῆνω, διατριβῶ, μὲνω που ἄρκετον καιρὸν ἢ διαρκῶς : θά παραιμύνει ἐπ' ἄρκετόν ἐν Εὐρώπῃ' ἢ ὁμ. διαμῆνω, μὲνω πέρα τοῦ δέοντος, ὑπερβολικά : παρμέμεινω πολλὸ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν' ἢ διατηροῦμαι ἐν τῇ ζωῇ, ἐπιζῶ : Ἡρ.Ι,30 τέκνα ἐκγονόμενα καὶ πάντα παραιμύναντα' 3) ἐπὶ πραγμ., μὲνω διὰ παντός, διαμῆνω, διαρκῶς : Εὐρ.'Ηλ.942 φύσεις . . αἰεὶ παρμέμειν' σφριε κακά, Λυσ.25,28 πλεον χρόνον τὴν πολιτείαν ἂν παραιμύνει, Ξεν. ΚΠ1,6,17 ἦ τε ὑφίεμα μᾶλλον παρμέμειναι καὶ ἰσχύς προσγενέσθαι, Λογγίν.9,13 διχα τῆς σφοδρότητος παραιμύνει τὸ μέγεθος' ἢ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμ., μὲνω πλησίον τινός : Ἄλεξ 281, Τιμοκλ.9,1, Μέν.128,2' ἢ ἐπὶ οἴνου, παρμέμεινω ἐν καλῇ καταστάσει, μὲνω ἀβλοχῆς : Στράβ.11,10,1 εἰς τρυγονίαν παραιμύνει ἐν ἀπιττώτοις ἄγγεσι.

παράμερα ἐπίρρ. μων. δημ. κατὰ μέρος, πιδ πέρα, στή μπᾶντα : Ἐρωτόκρ.Ι,523 κὶ ἐπήγε με τὸν φίλον του, παράμερα καθίζει, Σολωμ.'Ελ. Πλ.Σχεδίσμα2 παράμερα στέκει ὁ ἀντρας καὶ κλαίει, Πάλαμ.Ταφ.45,11 καὶ με μιά παράμερα κιθάρα συντριμμένη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 16,1 στή Θῆβα παράμερα εἰκοσιπέντε σταδίους, - με τράβηξε παράμερα καὶ μοῦ εἶπε' ἢ εἰς ἀπόκοντρον θέσιν : τὸ σπῆτι του εἶναι παράμερα.

παραιμύριζω μων. κ. δημ. θέτω τί κατὰ μέρος, παράμερα, ἀποσύρω ἀπὸ τοῦ μέσου, βγάζω ἢ σπρώχνω τί καὶ τὸ θέτω πιδ πέρα : παραιμύρισε τὸ τραπέζι' ἢ αὐτῷ ἀποσύρωμαι ἀπὸ τοῦ μέσου, τραδιοῦμαι στή μπᾶντα, κάνω τόπο : Καισάρ.Δαμ. ἐν Σάθ.3,34 καὶ τὸν εἶπεν ὁ βασιλεὺς να παραιμύριση, καὶ ἐκρῶθη ὁ βεζίρης, - παραιμύρισε γιὰ να περάσῃ ὁ κόσμος' ἢ μτφ. ὑποσκελίξω, παραγκωνίζω : παραιμύρισε πολλοὺς γιὰ να φθάση ἐκεῖ ποῦ ἔφθασε.

παραιμύρισμα ἰτόδ. δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραιμύριζω βλ.λ., ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τοῦ μέσου.

παράμερος (η-οἶν) ὄρωρ. κ.δημ. ἀντί παρήμερος βλ.λ. : Πίνδ.Ω 1,99 παράμερον ἐσλόν ὑπατον' 2) δημ. ὁ κατὰ μέρος κείμενος, ἀπομεμονωμένος, ἀπόκεντρος : Πολίτ.'Ἐκλ.Τραγ.121,34 τραδιέται σὲ παράμερο, καὶ κἀθεταί καὶ κλαίει.

παραιμέσος ἐπίρρ. μων. δημ. ἐνώτερον, ἐνδότερον, πιδ μέσα : Ἐρωτόκρ.4,490 κὶ ἂν εἶναι καὶ πλια ἀκοτεινῆ, βάλε με παραιμέσα, - βάλε τὴν καρέκλα παραιμέσα, - παραιμέσα εἶναι τὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας.

παραιμεσάζω μων. ἐνεργῶ ὡς μεσίτης, μεσιτεύω : Τζέτζ.Χιλ.3,217 τοῦτοις παραιμεσάζοντος τοῦ Γόθου τῆς Γοθίας.

παραιμεσημερινός ἦ-ὄν νεῶτ. ὁ παρὰ τὸν μεσημβρινὸν κείμενος' ἢ παραιμεσημερινὰ ὑψητὰ λαμβανόμενα διὰ δικατόπρου ὄργανου, κατὰ τὴν πρὸ ἢ μετὰ τῆς οὐ μισημῶν ὁρίων διάδοσιν ἀστέρος τινός.

παράμεσος-ον κ. η-αν κ.νεῶτ. ὁ παρὰ τὸν μέσον, ὁ πλησίον τοῦ μέσου : Ροῦφ.'Ονομ.83 παράμεσος δακτύλος, Πολυδῶ.2,145, Γαλ.2,264 καὶ οἱ μῦες εἰσιν οἷδε μικροὶ καὶ παραιμέσος καὶ μέσου καὶ λιχανοῦ δακτύλου' ἢ ὁ ἐκτός τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος : Ἀπολλῶ.Δαμ.Πολιορκ.158,7 παρὰ με-

σον ἤρτησθαι [ἀμφ.] || παράμεσος [ιστολεύς] ὁ πρὸς τὴν ὀπίσθια· ὄφιν τετραγώνου [ιστίου μέσος συσταλεύς βλ.λ.] 2) παραμέση ἡ -σος [χορδῆ] ἡ ἡ χορδὴ ἢ ἀμέσως ὑπέρνω τῆς μέσης βλ.λ.), ὁ χαμηλότερος φθόγος εἰς τὸ διεξευγμένον τετραγώνον· Ἄριστ.Πρ.922b.5, Εὐκλ.Γομ.Καν.19, Ἄριστότ.Ἀρμον.34M, Νικόμαχ.Γερ.Ἀρμον.Π.

παράμεστος-η-ο δημ. ὁ λιαν μεστός, παραγινωμένος, παρακατωμένος.

παράμετρησις-εως ἡ ἴη μτγν. σύγκρισις, παραλληλισμός, παραβολή· Ἱεροκλ.Χρ.Ἐπ.16,456M, Βασ.1,191C τὸ δὲ ἰσάζειν τῶ γεγενηκότι κατὰ τὴν φύσιν νοεῖται, οὐ κατὰ μέγεθος σωματικοῦ παραμέτρησης 2) μέτρησις, καταμέτρησις διὰ γνώμονος, κανόνος· Φιλῶδ.ἐν Ἑρακλ.1251,13· 3) διανομή, μοίρασμα· Ἐπιγρ. παραμέτρησις σίτου.

παραμετρητής [ῥ] πάπ. ὁ καταμετρητής.

παραμετρητικός-ῆ-όν μτγν. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παραμέτρηση, διαρρυθμιστὴν, τακτοποιήσαν· Φιλῶδ.Οικ.52J τὸ π- τῶ φυσικῶ τέλει.

παράμετρος ἡ ἴη νεώτ. ποσότης ἐν χρ. πρὸς παραμέτρηση, πρὸς σύγκρισην ἄλλων ποσοτήτων· || ἐν τοῖς μαθ. ποσότης δι' ἣς ὀρίζεται συνάρτησις τις ἐν τινι ἀναλυτικῇ παραστάσει, ὅλον ἐξισώσει, ὀλοκληρώματι κττ. 2) νεώτ. ὄρυκτολ. ἡ ὀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ κρυστάλλου ἀπόστασις, καθ' ἣν ἡ ἔδρα αὐτοῦ τέμνει ἕνα ἑκάστον τῶν κρυσταλλογραφικῶν ἀξόνων· || ὄμ. ἐν τῇ ὄρυκτολ. **παραμέτρων** καὶ **συμμέτρων** δεικτῶν νόμοι οἱ ἀσύμμετροι ἢ σύμμετροι ὀρθοίμοι οἱ διδόμενοι ὡς ἠλλίον τῆς μετρήσεως τῶν μεγεθῶν τῶν παραμέτρων, δι' ὧν καθορίζεται ἡ θέσις τῶν ἔδρων ἐνὸς κρυστάλλου ὡς πρὸς τοὺς κρυσταλλογραφικοὺς ἀξόνους.

παραμετρῶ-έω μετρῶ τι δι' ἑτέρου, παραβάλλω, συγκρίνω τι πρὸς ἕτερον· Φιλῶδ.Ρητ.2,255S, Πλούτ.Ἠθ.78F τοὺς λόγους παραριθμούντες καὶ παραμετρούντες, Ἄρρ.Ἐπίκτ.1,210 εἰ τοῦσις παραμετρεῖς τὰ σαυτοῦ, Λουκ.ὑπ.Ἐπίκ.21 ὡς διακρίνης καὶ παραμετρῆς τῶ οικεῖω μέτρῳ ἐκάτερον· || μέσ. παραβάλλω, συγκρίνω ἑμαυτὸν τι, πρὸς ἕτερον πράγμα· Πλάτ.Θεαίτ.154B ὦ παραμετρούμεθα ἢ οὐ ἐφαπτόμεθα· || τὸ παραμετρούμενον τὸ πρὸς ὃ γίνεται ἡ σύγκρισις, ὁ παραλληλισμός· αὐτ. τὸ παραμετρούμενον ἢ ἐφαπτόμενον· || κ. παθ. παραβάλλομαι, συγκρίνομαι· Ἐπίκτ.Ἐγχ.30 τὰ καθήκονα ταῖς σχέσεσι παραμετρεῖσθαι, Λουκ.Προμ.15 εἰ τῶ μικρῶ παραμετρεῖται· 2) μετρῶ διὰ γνώμονος, κανονικοῦ μέτρου· Χρυσ.Στωϊκ.3,188, Φιλ.1,147· || κ. παθ.· αὐτ.92· || μετρῶ δι' εἰδικῶ μέτρου· Πάπ. ἴνα παραμετρήσωμεν εἰς τὸ βασιλικόν, αὐτ. παραμετρεῖτω ἀπὸ τῆς ἀλώ· || ὄμ.παρέχω γνώμονα, μέτρον πρὸς μέτρηση· Πλούτ.Ἠθ.569C ὁ ἴτην κίνησιν παραμετρῶν χρόνος· || ὀρίζω κατανάλωσιν τινα, δοπάνην· Φιλῶδ.Οικ.71J παραμετρῶν τοῖς πράγμασι· || ὄμ. μετρῶ καὶ δίδω, μετρῶν παραδίδω· Λουκ.Πλ.25 Σαμῆππῳ εἶκοσι μεδῖμους ἐπιπέδῳ χρυσοῦ παραμετρεῖται τὸν οἰκόνδμον ἐκέλευσα ἄν· || μέσ. κατορθῶ, κόμην ὡστε νὰ μετροῦθῃ τι· Ἐπιγρ. παραμετρεῖσθαι σίτου κ. παθ. ἐν Πάπ.· || ὄμ. ἐν Ἐπιγρ. παρέχω, χορηγῶ, προμηθεῖω συμφῶνας πρὸς εἶδικά μέτρα· 3) ἀναγνωσκῶ, διεξέρχομαι μετὰ προσοχῆς, ἐξονηχίζω· Νόνν.Δ 41,369 παραμετρεῖν ἀρχὴν πῖνακος· 4) μετρῶ ἀπόστασιν πέρα τόπου τινός· υτ. οἱτ. τόπου· Ἀπολλ.Ρ 1,595, Νόνν.Δ 41,369· 5) διέρχομαι κατὰ μήκος· αὐτ.7,314 παραμετρεῖν ἀτραπὸν.

παρμεύομαι ὄρω. τ. τοῦ παραμεῖδομαι βλ.λ.· Πίνδ.Ν.11,13 μαρφα παραμεύεται ἄλλωτος ἰυπερβαίνει τὴν καλλομένην· || ἐν τῶ ἐνεργ. τ. Ἡσ. «παρμεύσαι» παραλλάξαι, ἐκτραπῆναι».

παρμηκῆς ἐπίρω. κατὰ μήκος· Ἰνπ.Ἄρθρ.14 κλητὴ παρμηκῆς καταγεῖτα [ἀντιθ. ἀπρεκῆς] ἐπὶ ὅσπου τεθλασμένον κατὰ μήκος.

παρμηκῆς-ους-ες ὁ ἔχων μακρὸν σῆμα, ἐπιμηκῆς, φαιοδῆς, μακρουλόος· Ἰνπ.Ἐπιθ.1,26,8 ὑποχονδρίου σύντασις παρμηκῆς πρὸς ὀμφαλόν, Πολυδ.1,22,6 τὸ δὲ τρήμα τοῦ αανιδώματος ἦν παρμηκῆς, Ἄγαθρχ.44, Διόδ.Σ 15,32 παρμηκῆς λόφος, Ἀσώληπιθ.1,3· || ὄμ. ὁ ἐκταμένος· Ἄρχιμ.Κων.Σφ.Προοίμ. παρμηκῆς ἀφαιροειδῆς, Στράθ 17,3,23 γῆ . . παρμηκῆς καὶ παράξηρος· κ. συγκρ. παρμηκῆστερος· Παιουσ.5,26,3 κύκλου παρμηκῆστερου· || κ. ἐπὶ στρατιωτικῶ σχηματισμοῦ· Ἀσώληπιθ.10,21 παρμηκῆς φάλαγξ [ἀντιθ.πλάγιος]· πρβλ. Ἄρρ.Τακτ.26,2· || ὁ ἔχων μήκος, μακρῆς· Στράθ 9,1,22 παρμηκῆς ὄσον ἐξήκοντα σταδίων τὸ μήκος· || εἰδ. ἐπὶ γραμμῶν, ὁ ἐπιμεμηκυσμένος· Αἰν.Τακτ.31,3.

παρμηκύνω ἔπιρω. ἐπιμηκύνω, μακραίνω· Ἄων.π.Ἀθην.11,502D παρμηκύνειν ἐγχειραυτὸς τοῦ Ἀρχεδοῦλου.

παρμηκύνω Ἡσ. «προναγεῖν».

παρμηξίας Ἡσ. «παραλλάξαι».

παρμηξίος-α-ον μτγν. ὁ παραμηξίος βλ.λ.· Πολυδ 2,187.

παρμηξίδος ὄν ὁ,κατὰ μήκος τῶν μηρῶν κείμενος, εὐρισκόμενος· || ἴδ. τὰ **παρμηξίδια** ὁ ὀηλισμός τῶν μηρῶν· Ξεν.Ἀν.1,8,6 ὀηλισμένοι θῶραξί μὲν αὐτοῖ καὶ **προτερνίδιος** καὶ **κράνεοι**· || ὄμ ὁ διὰ τοὺς μηρούς τῶν Ἰππῶν ὀηλισμός· αὐτ.ΚΠ 6,41 ὀηλίζον δὲ καὶ ἵππους προτερνίδιος καὶ προτερνίδιος, Ἄρρ.Τακτ.4,1.

παρμηξίον [τῶ] μτγν. ἐγχειρίδιον, μαχαίριδιον κ. γεν. κοπετόν ὄπλον· Ἰουστίν.Νεαρ.85,4 σπάθας τε καὶ ἔπιφ, ἄπερ καλεῖν εὐθῶσαι **παρμηξία** κ. ὡς ἐπιθ. **παρμηξίος μάχαιρα**· Ἡσ. ἐν λ. κλονιστήρ· 2) **παρμηξία** [ῥ] τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τῶν μηρῶν, τὰ ἐνὸς τῶν μηρῶν· Διοσκ.1,99, Ρουφ.Ὀνομ.119, Ἄντυλλ.π. Ὀρειθ.10,31,1, Πολυδ 2,188, Ἡσ. ἐν λ. κίκικασος.

παρμηξικός-ῆ-ός νεώτ. ὁ κείμενος, εὐρισκόμενος παρὰ τὴν μήτραν τοῦ γυναικείου σώματος· **παρμηξικός** ὄγκος.

παρμηξίος-ον νεώτ. ὁ παρμηξικός βλ.λ.· || τὸ **παρμηξίον** οἱ ἐκατέρωθεν τῆς μήτρας δύο φάγωγοι καὶ αἱ δύο φθηκῆ.

παρμηξίτις-ιδος [ῥ] νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν σαλπγγῶν καὶ τῶν φθηκῶν τῆς γυναικός, ἀ. σαλπγγιθηκίτις.

παρμηχανώμαι-όομαι μτγν. μηχανώμαι τι κακαθῶς, ἀχρεῖως· Κέλα.π.Ὀριγ.Κέλο.2,49.

παρμηγίνυμι ὄρω. τοῦ παραμηγίνυμι βλ.λ.

παρμηκρός-ῆ-ό μων. κ. δημ. ὁ ὑπὲρ τὸ δέον, πέρα πολὺ μικρός, ἐλάχιστος· ὁ **παρμηκρός** θόρυθος τὸν ἐνοχλεῖ, ἡ **παρμηκρὴ** ἀγοραρία τὸν ἀνησχεῖ· || τὸ **παρμηκρὸ** ἡ ἐλάχιστη αἰτία, τὸ ὄλιγον, τὸ τίποτε· Ἐρωτόκρ.4,670 κί εἰς τὰ νοεῖ παρμηκρὸ γυρεύειν νὰ τὴ γιάνην, - μετὰ τὸ παρμηκρὸ συγχύεται.

παρμηλίημα [τῶ] δημ. τὸ παραλήρημα βλ.λ. **παρμηλίητος** [τῶ] δημ. τὸ παρμηλίημα βλ.λ., ἴδ. ἀσθενοῦτος καὶ πυρῆσσοτος.

παρμίλλος-ον ὁ ὑπὲρ ἀμίλλαν, πέρα ἀμίλλης, ἐκτός συναγωνισμοῦ· Ἀστυδ.Ἐλεγ.3· 2) ὁ λαμβάνων μέρος εἰς ἀμίλλαν, ἀγῶνα, διαγωνισμὸν· Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.23 παρμίλλος κατὰ τὴν τῶν ἀποδείξεων ἀκρίβειαν.

παρμιλλώμαι-όομαι μτγν. κ. μων. ἀμιλλώμενος ὑπερτέρω, ὑπερβολῶς, ὑπερβολῶς τινά· Ἰώσ.Π 7,81 παρμιλλῆσαστο δὲ καὶ τὴν τούτων ἀπόνοιαν ἡ τῶν Ἰδουμαίων, Βί.Βαρθολαῶ ἐν Ἄν.Βοασσ.4,104 εὐχάεις τε καὶ ἀγρυπνίαις μικροῦ

πρός τόν τῶν ἀγγέλων παρημιλλήθησαν βίαν
 || π-τινί τινα ὑπερέτω εἰς τι : Πολύδ.12,10,4
 ταύτη παραιμίλληται τοῦς ἄλλους συγγραφάς.
παραιμιλῶ μsn. δημ. κ.-άω ὄμιλῶ ὑπέρ τὸ δέαν,
 πάρα πολύ, λέγω πολλά, εἶμαι πολύ φλύαρος.
 2) παροληρῶ, ὄμιλῶ καθ' ἑαυτόν, μόνος: Ἐρω-
 τόκρ.4,915 παραιμιλεὶ ὀλομόνταχος, καὶ λέει . .
 Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 54,6 κί ἀπὸ τὸ ράσιμα ἢ φωνή σά
 νά 'μοιαζεν ἐργάτη, ποῦ δουλιασμένος ηγαίνον-
 τας παραιμιλαίει γιά κάτι.

παραιμνήσκομαι ποιῶμαι, κάμνω μνειαν ἐν
 παρόδῳ ἢ κατ' εὐκαιρίαν, κατὰ τύχην, μτ. γενικ.
 πράγμ. : Ἡρ 7,96 οὐ παραιμνήμηαι, Σοφ.Τρ.1124
 καὶ παρηνμῖνα γάρ αὐ τῆς . . μητρος. || κἀπολ. :
 Φιλῶδ. Ὀργ.65W ὡς . . παρηνμῖσθημεν' πρβλ.
 'Ἡσ. «παραδέδρομα ἰκωδ. «μοιαι' παρηνμῖσθην».

παραιμνω ποι. τ. τοῦ παραιμνέω βλ.λ., μένω πού,
 ἀργοπορῶ, βραδύνω: Ὀδ.Β 297 ὄδ' ἄρ' ἐτι δὴν
 Ἰπλέμαχος παρηνμην.

παραιμνούμαι-έομαι μτγν. μοῦσος : Σάτυρ.
 Εὐρ.ἀπ.1, Διον. Ἀλ.Δημ.23 ἐν φ' ἰσολόγω) τὸν ἐπι-
 τῳφίον διεξέρχεται λόγον. . Θουκυδιδῖον παραι-
 μνούμενος.

παραιμνίνα ἴη) δημ. ράβδος ἐν χρ. π. τοῖς μαν-
 τολογίαις πρὸς εὐρεσιν ὕδατος ἐν τῇ γῆ : Βλαστ.
 Σύνμ.129 ἐν λ. μαντεφής.

παραιμνύθω ἐλαττώ ὀπωσοῦν ἐκ . . , σμικρύνω :
 'Ἰπν.599,14 ἢν παραιμνυθῆσαι τῆς αὐθίσεως τοῦ
 ἐμβρίου αἰ μήτραι.

παραιμνίξ ἐπίρρ. μτγν. ἀνσιμῆ, συγκεχυμένως, ἀ-
 νοκατωμένα : Νικόμ. Ἄρμον.δ, 'Ιαμβλ Πυθ.248 ραι-
 στήρων σιδήρον ἐπ' ἄκμονι ραϊόντων καὶ τοῦς
 ἤχους παραιμνίξ πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων.

παραιμιξολυδιάζω μτγν. εἰσάγω τὸν μιξολυδι-
 ον τρόπον, τὴν μιξολυδιστὴ ἀρμονίαν : Πλούτ.'Ἡθ.
 1144F ζημιῶσαι τε τὸν ἐπιχειρήσαντα . . χρῆσα-
 σθαι χορδῶν, καὶ παραιμιξολυδιάζειν ἐπιχειρή-
 σαντα.

παραιμιξῶ ἰων. τ. τοῦ παραιμνίγνυμι βλ.λ.

παραιμισθῶ-ῶ Ἐπιγρ. μισθῶ, ἐκμισθῶ παρά τινος.

παραιμισθῆ-ῆ μτγν. μισθῶ ἐπὶ πλέον, λίσαν, κατ'
 ἐξοχήν : Θεοδῶρ.5,141 μηδὲν παραιμισθήσας τῆς
 φῆσεως πλήν τῆς ἀμρτήσας.

πάραμμα-ατος μτγν. λωρίον πρὸς ἄριαν κοί-
 μεταφορῶν φορτίων : Διοκλιτ. Ἐδικτ.10,3

παρηνμῖσις (ἢ) νεώτ. ἰατρ. ἢ φευδοῖσθησις,
 ἢ κατ' ἐξακολούθησιν πλάνη τῆς μνήμης.

πάραμο ἰσθί (ἰσπαν.) νεώτ. γεωγρ. ἔκτασις γῆς
 ἐρήμου, ξηρᾶς καὶ ἀδένδρου.

παραινύθω μτγν., παθ. ἀόρ. -εμαλύθην, ἀμφ.
 ἐνν. π.Φιλῶδ.Ρητ.2,27Β.

παραινόριος ἰδί μτγν. φρουρός, νυκτοφύ-
 λαξ ἰδ. ὁ παραινόμενος ἐν τῷ νεφῷ καὶ φυλάττων
 αὐτόν, φύλαξ, φρουρός ναοῦ : 'Ιω.Χρυσ.δ,17 τῶν
 κακοπαθοῦντων οἱ παραινόριοι, τῶν πενθοῦν-
 των οἱ παραινυθῆταρες, Κωδ. 'Ιουστιν.1,3,45.

παραινύμα ἰσθί δημ. ἐνέδρα, καρτέρι.

παραινύμα δημ. παραφυλάττω, ἐνεδρεύω,
 στήνω καρτέρι : Παλαμ.Τάφ.66,21 παραινυμεῖ
 ξεσκέπασται ἰσῶ ἀπ' τὴν πόρτα ἢ Ἀληθεας, Ζερβ.
 Τραγ.ΚΚ 59,28 κί ὁ κυνηγῆρης ὁ Ἐρωτας || τὸ
 διάδα μας παραινυμεῖται.

παραινῶν ἴη) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ἡ ὑπο-
 χρέωσις πρὸς συνέχισιν τῆς ὑπηρεσίας, ἐπὶ δού-
 λου, οὐτὶνος ἀνεβλήθη ἢ ἀπελευθέρωσις : Ἐπιγρ.
 ἀπέλυσε Ἄμμια τὰς παραινῶνας Σύνφορον, Πάπ.
 ἐγγύσις παρά τινος λαμβάνειν παραινῶνης.
 2) ἀνεκτικότης, διάρκεια, σταθερότης ἐν τινι :
 'Ιαμβλ.Προτρ.1ῶ περὶ καινῶνας βίου καὶ παρα-
 μῶνης. || δημ. τήρησις, διατήρησις : Διασκ.5,
 159 εἰς πλειονα παραινῶν χρωμάτων, Ἀθῆν.1,30ε
 οἶνος πρὸς παραινῶν ἐπιτήδεας, Γεωπ.6,16,3

γλεύκος εἰς παραινῶν χρήσιμον' 3) τὸ μένειν,
 παραινέειν, διαμονή, κατοικία ἐπὶ τινά χρόνον :
 'Αλέξ. Ἄφρ.Πρ.1,125 διὰ τὴν τοῦ βρέφους παραι-
 μῶνῆν ἰνὰ γίνῃ τόπος διὰ τὴν παραινῶν τοῦ ἐμ-
 βρύουσι, - τοῦ ἔδωκε πολλὰς γνώσεις ἢ παραι-
 μῶνῆ τοι εἰς τὴν Εὐρύπην. 4) μsn. φυλακὴ,
 φρουρὰ : Κωδ. Ὀφθ.5,46 ἐν αὐτῇ τοῦ παλατιοῦ
 στρατιῶται οὕτως ὀνομαζόμενοι παραινῶν.
 || δημ. φυλακὴ πρὸς κατόπτευσιν, ἐνέδραον τῶν
 ἐχθρῶν : Λέων Δ 141 τοὺς τῶν παραινῶν πεπι-
 στευμένους ἀρχοντας' 5) μsn., νεώτ. κ. δημ.
 ἢ προηγουμένη ἡμέρα δεσποτικῆς ἐορτῆς ἢ γεγο-
 νότος τινός : Στοῦδ Θεῶδ.700C παραινῶν τῶν
 Φῶτων, δὴτ.1697Α παραινῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ
 γεννήσεως, - παραινῶν νέου ἔτους - τοῦ γάμου,
 - τὰς παραινῶνας τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

παραιμόνιος-ον Ἰσραμνέω) κ. μsn. κ. νεώτ.,
 ποι. θηλ. παρμῶνιμα, ὁ σταθερῶς παρά τινι μέ-
 νων, ὁ παραινόμενος σταθερῶς, διαρκῆς, μόνιος :
 Πίνδ.Π 7,18 ἀνδρὶ παρμῶνιμον θάλλοισαν εὐδαι-
 μονίαν, Ἐσθν.ν.198 παρμῶνιμον χρῆμα, 'Ἰπν.Νούσ.
 1,22, αὐτ.Γυν.2,162 ἐπὴν . . παρμῶνιμα ἢ ἴσταν τὰ
 πράγματα εἶναι σταθερὰ, Πλάτ.Θεῶγ.130Α οἱ μὲν
 καὶ βέλαιον ἔχουσι καὶ παρμῶνιμον τὴν ὠφέ-
 λειαν, Γαλ.6,292 παρμῶνιμος ἀλοιοφῆ' || κ. μsn. ὁ
 ἐπὶ πολὺ διαρκῶν : Ἄννα Κομν.1,66 παρμῶνιμος
 μάχη' 2) ἐπὶ δούλων, ὁ πιστός, ἀφωσιωμένος :
 Σεν.Ἀπομν.2,4,5 ποῖον δὲ ἀνδράποδον οὕτως
 εἶνουν καὶ παρμῶνιμον;' || κ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. :
 αὐτ.3,11,11 εὐεργεσίᾳ δὲ καὶ ἠδονῇ τὸ θηριον
 τοῦτο . . παρμῶνιμον ἔστιν' 3) νεώτ. ὁ πα-
 ραιμῶν καὶ μετὰ τὴν ἄρισιν τῆς προκαλεσάσης
 αὐτόν αἰτίας : παρμῶνιμος μαγνητισμός (ὁ πα-
 ραιμῶν εἰς ἠλεκτρομαγνητὴν μετὰ τὴν διακοπήν
 τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος).

παραιμόνιος μτγν. ὁλῶς σταθερῶς, μονίμως :
 Φρύν.Σοφ.Παρ.57Β.

παραιμόνος-ον μτγν., ποι. πάραμονος σπάν. τ. τοῦ
 παραιμόνιος βλ.λ. : Πίνδ Ν 8,17 ὄλβος παρμῶν-
 τερος, Πλούτ. Ἡθ.114F παρῶνον ἐξείν τὸ πέν-
 θος, Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(4),207 παρῶνος εὐτυχία'
 πρβλ.Βέττ.8άλ.292,30' || κ. ὁ διατηρούμενος :
 Γεωπ.11,232 παρῶνος οἶκος.

παραιορφίζω δημ. ὁ. τ. τοῦ παραιορφῶ βλ.λ.
παραιορφῶ-ῶ μsn., νεώτ., δημ. -ώνω με-
 ταβάλλω τὴν μορφήν πράγματός τινος, καθι-
 στῶ τι διάφορον, μετασχηματίζω : Θεοφύλ.Σ' ἴστ.
 36Β θεῖα τινα μελετήματα εἰς οἰκίαν παραιορ-
 φῶσαι ἀγγίνοιαν, - οἱ ἄγριοι διὰ στίξεων παρα-
 μαρφῶντων τὸ πρόσωπόν των' || μέσ. μετα-
 βάλλω ἐπὶ τὰ χεῖρα, ἀσκῶς παριστάων, διαστρέ-
 φω : Θεοφύλ Σ 332,7 τὴν ἱστορίαν παραιορφοῦ-
 σθαι' || νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ κλένεργ.
 παραιορφωσε τὰ λεχθέντα' κ. παθ. : ἐκ τῆς εὐ-
 λογίας παραιορφῶθη τὸ πρόσωπόν ταυ.

παραιορφωμα ἰσθί δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ
 παραιορφοῦσαι βλ.λ., ἡ παραιορφωσις.

παραιορφωσις-εως ἴη) νεώτ., δημ. κ. -ωσις ἡ
 πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραιορφῶ βλ.λ. :
 παραιορφωσις προσώπου - εἰδήσεως.

παραιορφωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὴν παραιορφωσιν βλ.λ. ἢ ἐπι-
 φέρων αὐτῆν : παραιορφωτικὸν ρευματισμοί.

παραιορμυριζῶ μsn. παραιορμύμαι, γογ-
 γύζω, μεμφιμοιρῶ : Πρόδρρ.2,48 μὴ κνήθεσαι, μὴ
 τρίθεσαι, μὴ παραιορμυριζῆς.

παράμουςος-ον Ἰμοῦσαι) ὁ παρὰ τὰς Μού-
 σας ἢ τῆ μουσικῆ, ἀσκῶφῶνως ἄδων, παράφω-
 νος, μτ. δοτ. : Εὐρ.Φοῖν.786 καὶ θανάτῳ κατέχει
 βρομῖαν παράμουςος ἔορταίς;' || ὁ ἀπότομος,
 δυσάρεστος, δεινός, φρικαλέος : Αἰσχ.Χο.467 πα-
 ράμουςος ἄτας αιματώσεσσι πλάγα.

παραμούστακο (τό) δημ. τὸ παρ' ἐκατέρων τῶν ἄκρων τοῦ στόματος τρίχωμα, τὸ πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ μύστακος μὴ κοπιτόμενον.

παρραμνῖων δημ. εἰσέρχομαι, εἰσδύω, μπαίνω πολύ ἢ συχνά : ὁ σκόλεος ας παρραμνῖαι στὴν αὐλή μας' || δημ. ἐν φρ. μου παρραμνῖαι στὸ ρουθόνην ἢ ἄλλ. μου παρραμνῖαι πολὺ μέ ἠνώχλησε διὰ τοῦ τρόπου τοῦ ἢ τῶν λόγων του' || κ. ἐν μτφ. φρ. παρραμνῖαι - παρραμνῖαι σὲ νόημα ἀντιλαμοῦνται-ἀντελήθη καλῶς, ταχέως' 2) ἐπὶ ἐνδυσμάτων κ. ἐν γέν. ὕφασμάτων, συμπτύσσονται, βραχύνονται καθ' ὑπερβολήν, στενεύω ἢ κοτύνω : παρραμνῖαι τὸ φουστάνι ἀπὸ τὰ πολλὰ πλυσίματα.

παρραμνέω κ. -ίσχω καλύπτω διὰ μανθόου ἢ ἐνδύματος, σκεπάζω : 'Αλκιδ.π. Ἀριστλ. Ρητ. 1406a, 29 αὐτὸ τὸ σώμα παρραμνῖον, ἄλλα τὴν τοῦ σώματος ἀισχύνην' || καλύπτω πράγμα τὸ διὰ μανθόου, μεταμορφωθ., μεταφωμένω· 1δ. ιμφ. κρύπτω διὰ λόγων τὰς σκέψεις μου : Εὐρ. Μῆδ. 282 οὐδέν ὄει παρραμνέχειν λόγους' || μέσ. προβάλλω διὰ πρόσχημ., προφασίζομαι, μτ. αἰτ. : 'Ιππ. Ἐρρ. Νούσ. 1.

παράμυλλο (τό) δημ. τὸ παράμυλλο βλλ.

παρραμπρός ἐπίρρ. μον. δημ. περαιτέρω, παρῶμα, λίγο μπροστά : Ἐρωτόκρ. 1, 2154 τὴν τρίτη πᾶσ' ἀποκοτιά, πλὴν παρραμπρός ἐμασίαι, αὐτ. 3, 787 κί ἄν πά' ὁ λόγος παρραμπρός, κί ὁ βασιλιός τ' ἀκούσθ.

παρραμπροστός ἐπίρρ. δημ. παρραμπρός βλλ. **παρραμπροστός** (ὶ) δημ. ὁ πρῶτος, πρωτότερος, πρωτοτερινός.

παρραμπίκιον (τό) μον. ἐν χρ. μ. τὸ πληθ. παρραμπίκια ἀναδέμασι, κεφαλόδεσμα : Εὐστ. 1280, 58.

παρραμυκίζω κ. μον., λακ. παρραμυκίδω δέω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου διὰ παρραμυκίου βλλ., ἀνοδένω : Ἀριστφ. Αἰσ. 1316 ἄλλ' ἄγε κόμην παρραμυκίδω χειρὶ ποδοῖν τε πᾶδη' || κ. παθ. ἔχω δέσει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου διὰ παρραμυκίου : Εὐστ. 1280, 58.

παρραμυραία (ἠ) δημ. ἡ παρραμυολόγος βλλ.

παρραμυθάς (ὶ) δημ. ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος διηγουμένως μύθος, παρραμυθία, μυθογράφος : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 76, 8 κί διοῖσι παρραμυθάς τεχνίτης | δηγίνεται γιὰ τὴν πλάση μύρια.

παρραμυθένιος -ια-ιο δημ. ὁ ἀναφερόμενος ἢ ὑπάρχων εἰς τὰ παρραμυθία, φαντασιώδης : παρραμυθένια τέχνη' || εἰδ. ἐπαινετικῶς ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ἄρσῳ ἢ πλούσιον, ὁ ἐξοχος, ὁ τέλειος, οἶον ἐπὲρ τὴν πραγματικότητα, ὡς εἶναι εἰς τὰ παρραμυθία, φαντασμαγορικῶς : ὁμορφιά παρραμυθένια, - πλοῦτος παρραμυθένιος.

παρραμυθεῖω δημ. παρραμυθολογῶ βλλ.

παρραμυθῆμα (τό) μτγν. μον. κ. νεώτ. παρηγορία, παρραμυθία : Παλλᾶδ. Λαου. 104D ἔχων τὰ βρώματα ἐκεῖνα παρραμυθῆμα, Σουῖδ. κ. Φώτ. ἐν λ. παρραμυθῆς.

παρραμυθῆσις (ὶ) λεζ. κ. νεώτ. ὁ παρραμυθόμενος, παρηγορῶν' Ἦσ. ἐν λ. παρρακλήτορες : Παπαδ. Χρ. Τερμ. 121 ἀπὸ μεμφιοῦρου κατῆστὶ τῶρα παρραμυθῆσις.

παρραμυθητικός -ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ παρραμυθία βλλ., παρηγορητικός, παρηγορῶν : Ἀριστλ. ΗΝΙκ. 171b 2 παρραμυθητικόν ὁ φίλος καὶ τῆ ὄψαι καὶ τῷ λόγῳ' || παρραμυθητικός λόγος ἐπιστολῆ παρηγορητικῆ, ἢ ἐντραφέν ὁ Πλοῦταρχος πρὸς τὸν Ἀπολλώνιον : Πλούτ. Ηθ. 101B' || δημ. νεώτ. λόγος ἀποβλέπων εἰς παρραμυθία βλλ. 2) παρηγορῶν τοῦ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται' || τὸ οὐδ. παρραμυθητικὸν ἢ παρηγορία : Διον. Ἀλ. Ρητ. 6, 4' || δημ. ὁ ἐπιφέρων ἀνακούφισιν, ἀνακουφιστικός : Χρῆσ. Στωϊκ. π. Σέξτ. Ἐρμ. Πυρρ. 1, 70.

παρραμυθητικός ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κατὰ τρόπον παρραμυθητικόν βλλ., παρηγορῶν : Ἰω. Χρῆσ. Λόγ. εἰς Τιμόθ. 4, 38, Εὐστ. 225, 42 ἐπιτέμνων παρραμυθητικός τὸν καιρὸν, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 2, 624.

παρραμυθητός -ῆ-όν αχόλ. ὃν δύνανται ἢ νὰ παρραμυθησῇ, ὁ δεκτικὸς παρηγορίας : Σχολ. Ἰλ. 9, 526.

παρραμυθητῶρ -ορος (ὶ) μτγν. ὁ παρραμυθητής βλλ. : Ἰω. Χρῆσ. Λόγ. 6, 17 τῶν πνευθούτων αἰ παρραμυθητῶρ.

παρραμυθῖον (τό) δημ. τ. τοῦ παρραμύθιον βλλ.

παρραμυθία (ἠ) κ. μον. κ. νεώτ. τὸ παρραμυθεῖν, παρραμυθῶναι, προτροπή, παρρακλήσις : Πλάτ. Πολ. 450D πιστεύοντος γὰρ ἐμοῦ ἐμοὶ εἰδέναι ἄ λέγω, καλῶς εἶπεν ἡ παρραμυθία, Φιλᾶδ. Ὀργ. 65W' || ἡ κατάπεισις, ἡ ἀποδεικτικῆ αὐζήσις :

Πλάτ. Φαῖδ. 70B ταῦτο δὴ ἴσως αὐκ ὄλιγη παρραμυθία δέται καὶ ἴστωα· 2) τὸ παρραμυθεῖν, παρηγορεῖν, ἐνθάρρυνσις, παρηγορία : αὐτ. ἈΕ. 365Α καταλαμβάνομεν αὐτὸν... ὀσθενητὴν φυγῆν, πάνυ ἐνδέα παρραμυθίας, Ἄρρ. Ἐπίκτ. 1, 1, 18, ΚΔ Κορ. 1, 14, 3 παρρακλήσιον καὶ παρραμυθίαν, Μηνσι. 3, 6 Ἐσπερ. Θεοτοκ. παρραμυθίαν εὐμενεστάτην παρεχομένην μοι, ἀεῖ ἰκτεῦσαι, Πρόδρ. 2, 468 ταῦτα λαλασάντες ἐχομεν παρραμυθίαν' /

|| καταπράνσις, συνεκδ. ἀναφυχή, τέρψις : Πλάτ. Σοφ. 224Α τὰ μέν παρραμυθίας, τὰ δὲ καὶ οἰουδῆς χάριν ἄχθεντα καὶ πωλαύμενα' || ἀνακούφισις ἐκ τινος, κατᾶπτοις, καταπράνσις, μετριασμός : Πλούτ. Ἐμ. 22 παρραμυθία φθόνου καὶ κωφισμός ἠδσομένο, αὐτ. Δίων. 52 παρραμυθία τῶν νόνων καὶ τῶν κινδύνων' κ. ἐπὶ τοῦ ὄνου : Σεκαῖν. 1, 2, 13 παρραμυθία τῶν ταιπαυροῦντων' 3) λῦσις, ἐξήγησις, διασάφισις δυσκολίας τίνος : Πλούτ. Ηθ. 395F παρραμυθία πρὸς τὴν ἀπορίαν, Σμυλκ. Φυσ. 361, 19' 4) δικαιολογία : Λογιν. 4, 7 ἔχειν τινὰ παρραμυθίαν πρὸλ. Ἐρμογ. 1, 1, 11.

παρραμυθικός -ῆ-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρραμυθίαν βλλ. : Πάπ. παρραμυθικὰ ἐργασία ἱτ. ἔ. ἐσκαφῆ ἀμπελοῦ ἐν καιρῷ ἔρησσις πρὸς μετρίασῶν αὐτῆς.

παρραμυθιον (τό) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -ῦθη παρραίνεσις, προτρεπτικός λόγος, παρρακλήσις : Πλάτ. Νόμ. 773F περὶ γάμων καὶ ταῦτ' ἔστω παρραμυθία λεγόμενα' || ἐνθάρρυνσις : αὐτ. Εὐθ. 272B παρραμυθίαν ταῦ μὴ φοβέσθαι' || κατεῦνοσις, πρᾶνσις, μετρίασις : Σοφ. Ηλ. 130 ἤκετ' ἐμῶν καρμάτων παρραμυθιον' κ. ἐπὶ τῆς φλογὸς τοῦ ἐρωτος : Θεόκρ. 23, 7 οὐδὲ τὶ τῶν πυρῶν παρραμυθίαν' || παρηγορία : Θουκ. 5, 103 ἔλαπι κινδύνη παρραμυθιον οἶσα, Πλάτ. Πολ. 329E τοῖς γὰρ πλᾶσισις πολλὰ παρραμυθία φασι εἶναι, Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 298, 7 λῦσις παρραμυθιον, ΚΔ Φιλ. 2, 1 εἰ τις οὐκ παρρακλήσις ἐν Χριστῷ, εἰ τὸ παρραμυθιον ἀγάπης · πληρωσάσε μου τὴν χαρὰν πρὸλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, Φιλᾶδ. Θαν. 19' 2) π. Πλάτ. παρραμυθία πηλομονῆς καρποῖ τινας κινουμένης τὴν κεκορεσμένην δρεξίν : αὐτ. Κριτ. 115B 3) μον. δημ. παρραμυθία φανταστικῆ διήγησις περὶ θαυμασίαν συμβάντων, συνθηθ. ὁμιούργημα τῆς λοικῆς φαντασίας : Ἐρωτόκρ. 1, 1014 ἐθέλασε τὸ λέγει γιὰ παρραμυθί, καὶ κανεὶ νὰ μὴ τῷ δὲ πιστεῦγι, Βιζυν. 35, 3 [ἐκδ. Φέξη] ἢ μήνησι καὶ σὲ φῶνηκε, σὺν δνεραι, νὰ ποῦμε, σὺν παρραμυθί τάχα, Πλακμ. Τάφ. 38, 8 ἄχι καὶ πᾶς τὸ μάγεω ἐδῶ τὸ παρραμυθί, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 43, 27 κί βλοὶ δ' ἀκούου τὰ παρραμυθία ποῦ αἰ γριεὶς κοντὰ στὴ χάσολι θὰ λέν τίς νύχτιες ὤρες' κ. δ. τραγ. λεγόμενον κατὰ τὴν ἐνοραξὶν διηγήσις παρραμυθίου : κόκκινη κλωστή δέμενη, σὴν ἀνεμῆ τυλιγμένη, δέω' του κλάσθα νὰ γυρίσθ, παρραμυθί ν' ἀρχινησθ' ἐν φρ. αὐτὰ εἶναι δλα παρραμυθία φαντασία, φευδολογία, φευτιες, φέματα.

παραμύθισμα-ατος [τό] μιν. δημ. παραμύθι, μύθος, ψευδής λόγος : Έρωτικόρ.4,274.

παραμυθολογίας (ό) δημ., θηλ. -ού παραμυθολόγος βλ.λ.

παραμυθολόγιον [τό] νεώτ. βιβλίον περιέχον άποκλειστικώς παραμύθια.

παραμυθολόγος (ή) νεώτ., δημ., θηλ. -α ό άφηγομένος παραμύθια : || συνεκδο.ό ψευδολόγος.

παραμυθολογώ-έω νεώτ. διηγούμαι, λέγω φωνητοστικώς ιστορίας, λέγω παραμύθια, ψευδολογώ.

παραμυθός (ή) δημ. -ή διηγούμενη φανταστικώς ιστορίας, παραμύθια, παραμυθολογού.

παραμυθούμαι-έομαι κ. μιν. κ. νεώτ. παραιν., προτρέπω, παρακινώ τινα να πράξει τι, μτ. δοτ. προσ. κ. άπαρφ. : ||λ.1417 τας άλλοισιν έγώ παραμυθησάμενη οικιαδ' άποπλείειν' έν πάμ. μ. μτ. δοτ. προσ. κ. μτ. αίτ. προσ. κ. άπαρφ. : Πλάτ. Νόμ.666Α πώς ούν αύτ'όσους παραμυθησόμεθα προθύμους είναι; κ. έννοσும். άπαρφ. ή αίτ. : Αισχ.Πέρσ.1063 παραμυθούμ' [ποιεΐν] ό τι και πείσεις, Σοφ. Άντ.935 θρασεΐν [σε] ουδέν παραμυθούμαι' || μ. μτ. αίτ. παροτρύνω, προτρέπω κύνα : Ξεν.Κυν.6,25' || όμ. μ. μτ. αίτ. παροθαρρώνω, συμβουλεύω, όμικρώ δίδων θάρρος : Θουκ. 3,75 αύτ'ός άνίστη τε και παρεμυθεΐτο, Πλάτ. Πολ.476Ε έξομέν τι παραμυθεΐσθαι αύτόν και πείθειν' || κ. μτφ. : Γεωπ.3,5,4 παραμυθεΐσαι ό ακάφορ τήν διψώσαν άμπελον' 2) πορηγορώ, ένθαρρώνω δια λόγων : Ήρ.2,121, δ' παραμυθεομένων δε αύτόν τών φυλάκων, Άριστοφ.άπ.45 παραμυθεΐσθαι τινα όφρασις, Θουκ.2,44 ούκ όλοφύρομαι μάλλον ή παραμυθεΐσθαι, Άλκιδ. 10, Πλάτ.Πρωτ.Φαιδ.83Α ή φιλοσοφία τήν ψυχήν ήρέμα παραμυθεΐται, Μέν.641 τας έλλίσιιν τάλγεινα παραμυθεΐσθαι, Λουκ.Τόξ.33 παραμυθησάμενος επί τή κολλάσει, ΔίωνΚ 48,46 παραμυθεΐσθαι έαυτόν τής ήττης, Μηροΐτ.6,6 Συνξ.Νικολάου Βουδών έτοιμον έπιπέμεισι, όμοιο τε τήν γενίαν αύτ'ω παραμυθούμενον' κ. μτ. έπιθ. ουδ. : Δημ. 583 πόλλ' άν είχε τις αύτόν παραμυθησάσθαι' κ. μτ. του ώς παρηγορώ τινα λέγων ότι... : Ξεν. Έλλ.4,81) παρεμυθούοντο τας πόλεις ώς... [παρηγορώ τινα λέγων ότι] || π. μιν. κ. νεώτ. έν τή σμν. ταύτη κ. ένεργ. παραμυθώ παρηγορώ δια καταλλήλων λόγων : Καισαρ Δαν. έν Σόθ.3,183 ου γάρ έξομεν τά άπό τούδε τών παραμυθησάντων' 3) πράνω, έλαττώνω, μειώ : Θεόφρ. άπ.120 παραμυθεΐσθαι ό οίνος τήν του γήρως δυσθυμίαν, Δημήτρ.Λακ.Ήρακλ.1013,13 Έπίκουρος τάπονήσκειν παραμυθεΐσθαι, ΔίωνΧρ.1,9 άδουσι έν ήσυχή τ'ό έργον παραμυθούμενοι, Όνησιανδρ. 1,13, Πλάουτ.Άλκ.13 παραμυθούμενοι τών φθόνων μάλλον ή τόν φόβον, Γεωπ.12,13,11 [θριδακες] κόρυζαν παραμυθεΐσθαι' 4) κολλάζω, μετριάζω : Πλουτ.Κλεομ.11 τ'ό τής μοναρχίας όνομα παραμυθούμενος, Έρμω.ΐδ.2,4 παραμυθεΐσθαι δια τών τής γοργάτης [ιδών τ'ό Μαν όπτιον' 5] τίθειμι έντός, παρμερίζω : Πλουτ.Ήθ.243Β παραμυθεΐσθαι τ'ό μυθώδες || άπαλλάττω, συγχωρώ, ίκανοποιώ έμαυτόν δίδων εις τί εξήγησιιν : Στράβ. 13,1,64' 5) ύποστηρίζω θέσιιν τινά : Σεξτ.Έρμ.Μαθ. 7,66' || όμ.διασαφηνίζω, εξηγώ : Σιμψ.Ικ.Φυσ.9,32.

παραμυθούμαι-άομαι μυκάμαι πλησιον ή εις άπάντησιν τινος : Αισχ.Πρ.1082 βρυχία δ' ήχώ παραμυκάται βροντής.

παραμύλων [τό] νεώτ. σώμά τι άποτελούμενον έκ μικρών διασκοειδών κόκκων και εύρισκόμενον έντός του πρωτοπλασματος ή έπι τών χρωματοφώρων τών μαστιγοφόρων.

παραμυθόκλονος (ό) νεώτ. Ιατρ. νύσος χαρακτηριζόμενη δια μυοκλωνικών κινήσεων, συσπάσεων τ'ό σώματος.

παραμύσσω μτν. σκαριφώ, χοράττω, ξύω όλίγον : Γαλ.13,256.

παραμφοδίζω μτν. παραμφοδ'ό βλ.λ. : Βέττ. 8άλ.53,3.

παραμφοδίσαις-εως [ή] μτν. ακός όπολογισμός, παρεκτροπή : Βέττ.Βάλ.250,30.

παραμφοδ'ώ μτν. παρεκτροπή, κάμνω κενόν ύπολογισμόν, μτ. γενικ. : Βέττ.Βάλ.360,22 παραμφοδεν του χρόνου.

πάρναφος-ον ό σχεδόν μωρός : Ήσ. έν λ.ακκάς.

παραναθαίνω [ανάθειναι] μτν. θναθαίνω, άνέρχομαι έπι τι, πλησιον άλλου τινός : Καλλιξ.2 παραναθεΐηκει δε παιδισκάρια.

παραναδαστάνω [ανάδαστάνω] μτν. βλαστάνω έγγύς τινος : Φιλ.1,438' όμ. μτ. δοτ. : αύτ. 667,29 παραναδαστησε ό τετυφωμένος.

παραναγιγνώσκω [αναγιγνώσκω] κ. μτν. παραναγιγνώσκω άναγιγνώσκω τι έν αντιπαραβολή προς άλλω, άναγιγνώσκω έγγραφόν τι άντιπαραβάλλων αύτό προς έτερον, συγκρίνω, παραβάλλω δύο έγγραφα προς διαπίστωση τής προς άλληλα συμφωνίας : Ίσοκρ.4,120 ει παραναγνωΐη τας συνθήκας τας έφ' ήμών γενομένας, αύτ.12,17 τούς λόγους ήμών παραναγιγνώσκοντες... τούς αύτών, Δημ.315 παρ' άς παρανάγνωθι και σύ τας ρήσεις, Αισχιν.3,201 τούς νόμους τ'ω ψηφίσματι παραναγιγνώσαι, Βασ.2,984Α εάν δε μοι παραναγιγνώσκη τ'ό, Αλέξανθε κ. παθ. : Πλάτ.Θεαιτ.172Ε ό άντιδικος έφέστηκε... ύπαγραφήν παραναγιγνώσκομένην' 2) άναγιγνώσκω έπίσης, διαδάζω επί πλέον : Γαλ.5,244 παραναγιγνώσκειν τά τών άλλων. Στωϊκ'ών Βιβλία' 3) άναγιγνώσκω δημοσία : ΠΔΜακκ.2,8,23 παραναγνωΐς τήν Ιερών βιβλίον, Πολυδ.2,12,4 τά πεπραγμένα διεξήλθον, και τά συνθήκας παρανάγνωσαν, Πάν. παρανάγνωσ αύτ'ήνδε κ. παθ. : ΠΔΜακκ.3,1,12 νόμου παραναγνωσθέντος, Φιλ.2,531' || όμ. τ'ό παθ. επί προσ. ή πραγμ. άναφερομένων έν τει κειμενω άναγνωσθέντι δημοσία : Άμφιλ.έν Βιβλ.Πατρ. 13,439 ή άρτίως ήμιν παραναγνωσθείσα Άνα.

παρανάνα κ. έπίρρ.δημ. παρά τ'ό άναγκοΐου, ύπέρ τ'ό δέον, κοθ' ύπερβολήν : έφαγε παρανάνα κ. Ιυτέρ τ'ό δέον' προβ. Πασιπάτ.Χιακ.Γλωσσ.έν λ.

παραναγκάζω [αναγκάζω] κατορθώ τι βία : Διον.Άλ.Λυσ.13 ουδ' ώς ήδύνα και πεισαι... δύναται ή Λυσίου λέξις, ουτω βιάσασθαι τε και παραναγκάσαι [δ.γρ. άντι προαναγκάσαι] || ειδ. Ιατρ. βία άγα τ'ό προς τι : Ίνπ.Άρθρ.34 ή έγγριπτων τις ές άλληλά τά όστέα παραναγκάζειν πειράσαι [προσπαθεΐν τά έξαναγκάση τ'ά άκρα τών άστών να συνενωθώσι].

παρανάγνωσις-εως [ή] [ανάγνωσις] γλωσσ. τ'ό άναγιγνώσκειν ένώπιόν τινος ή προς τή και τ'ό παραβάλλειν προς τι τ'ό άναγιγνώσκόμενον.

παραναγνωστικόν [τό] μιν. ριθ. έπιστολή δημοσίου χαρακτήρος, ποιμοντορική έπιστολή : Σύνόδ.Έφές.Πράξ.1 έπιφερόμενον παραναγνωστικόν τής άγίας συνόδου, Φώτ.Βιβλ.105,20 ούτας γάρ έγγραφεν έπιστολήν Εύσεβίω [παραναγνωστικόν δε καλεΐ τήν έπιστολήν] όρκοις αύτόν εις τήν ταύτης άνάγνωσιν εκκαλοΐμενος, Ίω.Χρυσ.8,195, 25 [έκδ.Σαυ.] παραναγνωστικόν περιέχον τάδε.

παρανάγω [ανάγω] μεταποιζώ, έκτοπιζώ, μεταθέτω : Ίνπ.Μοχλ.4 παρανάγειν γνάθον [δ.γρ.] || άπομακρύνω, μετακινώ, άφαιρώ : Μάξ.Τύρ.16,3 παρανάγειν τ'ό ενόχλοιν.

παραναυδομαι μτν. κ.μιν. μέσ. μτ.ένεργ. άσρ.β' παρανάδων κ.παρ.κ. παραναδέδωκα, αναυδομαι πλησιον τινός, άνέρχομαι έπι τής έπιφανείας, έξέρχομαι έκ τινος έρπών : Πλουτ.Άλέξ.3 όφεις... έκ του κισσού και τών μυστικών λίκνων παραναυδομενοι, έξέπληττων, Φώτ.Έπιστ.529C [έκδ. Comhef.]

παρναθλίθω (ἀναθλίθω) μτγν. θλίθω, πιέζω τι πρὸς τὰ ὄνια : Σωρ.Ι,118.
παρναϊετῶ-άω (ναιετῶ) κατοικῶ πλησίον ἢ παραπλεύρως τινός, προσοικῶ, ὁμορῶ τινι, μτ. αἰτ. τόπου : Σοφ.Τρ.635 πάγουσ Ὀτᾶσ παρναϊετῶντες.
παρναίω (ναιῶ) μτγν., ἄορ. παρνεύω, ἐγκλιθιστῶ τινά που, βάλλω τινά ἐν κατοικήσει που, κατοικίω τινά : Καλλ.Ατ. ἐν Πάπ. ὉΞ.2080,53' 2) τὸ μέσ. παρναίωμα, ἄορ. α' παρενασσάμην, παροικίω βλ.λ. : Διον.Περ.776 καὶ μιν .. σφετέρη παρενάσαστο χώρα' 3) τὸ μέσ. παρναίωμα κατοικῶ παραπλεύρως, πλησίον τινός, παροικῶ : Καλλ.ἀπ.143 κακὸς παρενάσαστο γείτων.
παρνακλίνω (ἀνακλίω) μτγν. κλίνω, θέτω, ἐξήπλω τι πλησίον τινός : ΠΔ Σοφ.Σειρ.47,19 παρνεκλίνας τὰς λαγόνας σου γυναιξί.
παρνακῦπτω (ἀνακῦπτω) μτγν. ἀναδύομαι, ἀνέρχομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀναφαίνομαι, ὄθ. συμβαίνω : Ἡρακλᾶς π. Ὁρειβ.48,8,2.
παρναλαμβάνω (ἀναλαμβάνω) μτγν. ἀναλαμβάνω καὶ προσάγω τινά πρὸς ἑμαυτόν, σηκῶνω κάποιον καὶ τὸν φέρνω κοντά μου : Ἰώσ.ΑΙ 16, 4,4 βουλομένον ὑπάσειεν ἐπὶ δεήσει, παρναλαβῶν αὐτούς ὁ πατήρ, δακρύοντας ἠσπάζετο.
παρναλέγομαι μσν. παραλέγομαι, παραπλέω : Νικ.Χων.Χρον.105Α τὰ ἰστία διαπετάσας τὴν ἐξ Κύπρον παρναλέγετο κέλευθον.
παρναλίσκω (ἀναλίσκω) ἢ παρναλοῦ, μέλλ. παρναλόω, παθ. ἔνεστ. μτχ. παρναλούμενος, παρακ. παρναλούμενος, ἀναλόωμαι, ὁπανῶ κακῶς, ἐξοδεύω παρὰ τὸ πρῆπον, καταναλίσκω, σπαταλῶ, ἀσωτεύω, διασπαθίζω : Δημ.Προσίμ.21 παρναλώσετε μὲν πάνθ' ὅσ' ἂν δαπανήσπετε, αὐτ.167 ἂ νῦν ἐκ τῶν Ἰδίων παρναλίσκετ' εἰς οὐδὲν δέον, Ἰώσ. Ἐμφ.Πολ.3,7,13, Δίων Κ 52,29 μηδὲν μόνην παρναλίσκοντα' || κ. παθ. π. κωμ. ἐν μτχ. ἔνεστ. παρναλούμενος, κ. παρακ. παρναλούμενος, ὁ ἀναλισκόμενος κατὰ σύμπτωσιν, ὁπανῶμαι κατὰ τύχην : Ἀντιφῶν.164,5, Ἀρχέδοι.2. Π' 2) καταστρέφω, ἀφρανίζω : Ἰώσ. Ἐμφ.Πολ. 2,21,7 παρναλίσκετε τὴν πόλιν' || ἐπὶ προσ., θυσιάζω ματαίως, ἀνωφελῶς, ὕδικα : Λοικ. Ἀνάχ.38 οὐδὲ τὴν νεαλιάν τῆς πόλεως εἰκὴ παρναλίσκων' κ. παθ. : ΠΔ Ἀρ.17,12 ἰδοὺ ἐξανθλώμεθα, ἀπολώλαμεν, παρναπλώμεθα, Διόδ.Σ 14,5 τὴν περὶ αὐτὰς ἀσθένειαν αὐδὲν λόγῳ παρναλωθήσεσθαι διειλήφεισαν, Πλούτ.Λύσ.28 ἐν τῇ διωξίῃ παρναλώθησαν' 3) ρηματ.π. παρναλόωμα, **παρναλόωμα-ατος** [τὸ] Ἰπαρναλόωμ κ. μσν. κ. νεώτ. 2) τὸ παρναλωθέν, τὸ ἀνωφελὸς ἢ περιττὸς ἀναλωθέν, τὸ κακῶς δαπανηθέν, τὸ ἀδικῶς φθαρέν : Πλούτ.Κικ.17 παρναλόωμα γεγονέναι τὸ θατέρῳ κρητῇ δοθέν, αὐτ.Πύρρ.30 μέγα τοῦτο τῆ Σπάρτη παρναλόωμα τοῦ πολέμου πέρασ εχοντος ἐποίησεν ἢ φιλοτιμία τῶν ἀρχόντων, Αἰλ.ΠΙ 1, 17 χρόνον παρναλόωμα' || τυχαίον, πάρεργον ἀνάλωμα : Ἰώσ. Ἐμφ.Πολ.4,5,2, αὐτ.5,1,3' || ἐπὶ προσ. παρναλόωμα γίνομαι καταστρέφομαι ματαίως, ἀφρανίζομαι ἀνωφελῶς : Αἰσῶπ.Μοῦθ.345 οἱ ἐν ταῖς .. στάσειν αὐτοῦς παρνεβάλλοντες λανθάνουσιν αὐτὸ ἑκατέρων παρναλόωμα γινόμενοι, Φιλ.2,519 ἐβεδίει ἢ παρναλόωμα γίνηται τελευτήσαντος αὐτοῦ ἠρήφως φουεθηῆ καὶ αὐτὸς μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, αὐτ.600 ἐπ' οὐδενὶ λυσιτελεῖ παρναλόωμα γενησομένου, Εὐμάθ. 282 ξίφους γεγόνασι παρναλόωμα' || νεώτ.μ.ἐν τῇ φρ. ἔγινε παρναλόωμα τοῦ πυρὸς (ἐκείνη ἐντέλω).
παρναπαύομαι (ἀναπαύομαι) μτγν. ἀναπαύομαι, ἠσυχάζω πλησίον τινός : Ἰαυλ.Αλό.206C.
παρναπειθῶ (ἀναπειθῶ) πάπ. πείθω τινὸς νὰ μεταβάλῃ γνώμην, ἀναπειθῶ, μεταπειθῶ τινά.

παρναπίτω (ἀναπίτω) μτγν. ὀναπίτω πρὸς τὸ ἐν μέρος, πίπτω ὀπίω, ἐπὶ κινῶν συνουσιαζομένων : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.179 τὰ μὲν παρναπίπτει τὰ δὲ ἄνωθεν ἐπιβάινει.
παρναρθήξ-ηκος (ῥ) μσν. ἄ. ἐξωνάρθηξ βλ.λ.
παρναστέλλω (ἀναστέλλω) μτγν. ἀναστέλλω τι πρὸς τὸ ἐν μέρος, ἀνασέρω τι πρὸς τὴν μίαν πλευράν : Εὐσ. Ἐκικ. Ἰστ.7,15 μικρὸν παρναστεῖλας αὐτοῦ τῆς χλαυίδος.
παρνατείνω (ἀνατείνω) μτγν. ἐκτείνω κατὰ μήκος, παρατείνω : Περιπλ. Ἐρ.Θολ.37 οὐ κατὰ μέσον εἰς τὸν κόλπον παρνατείνει.
παρνατέλλω (ἀνατέλλω) μτγν. κ. μσν., ποι. παρνατέλλω ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι πλησίον τινός, ἐπὶ ἀστέρον : Πτολ.Τετραβ.77,22 τῶν ἄλων παρνατελλόντων, Βέττ.Βάβ.8,15, Πορφ.π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,4 ὄσοι τοῦτοις παρνατέλλουσι, Σέρβ.Βιργιλ.Γεωρ.1,218, Φιλῶν.Ἰω.Υπομν. Κόσ.116,16 τῶν νοτιωτέρων παρνατελλόντων' || ὄμ. ἐπὶ τῆς ἡμέρας : Συνέσ.267D, παρνατελλάσης εὐθὺς ἡμέρας' 2) ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἀναφαίνομαι, ἀναρύομαι, κατασκευάζομαι πλησίον ἄλλης : Λεόντ.ΑΠ 9,614 μὴ νεμέσα, Ξεῦξινπε, παρνατέλλοντι λαστρῶ' 3) μτθ. αἰρῶ εἰς ὕψος, ἀνυψῶ, σηκῶνω ἄφηλά : Σχόλ.Θουκ.3,22 παρναπαχον ἀπὸ τοῦ ἱερχουσ φρυκτοῦσι παρνατέλλον' || παρνατολή [ἡ] Ἰπαρνατέλλω ἢ ταυτᾶχρονοσ πρὸς ἄλλον ἀνατολή ἀστέροσ τινός : Εὐδῆμ. π.Θέων.Σμ.200H, Κατ. Ἀστρλ.Κ Β141,207.
παρναφύω (ἀναφύω) μτγν. δ. γρ. ἀντί παραφύω βλ.λ. : Φιλ.1,345 παρναπέφυκε κακόν.
παρναφωνώ-ἔω σχολ. εἰμαι, εὐρίσκομαι ἐν τὸς παρενθέσεως : Σχόλ.Ἰλ. ἐν Πάπ. ὉΞ.1086,43.
παρναδροῦμαι-όμοι (ἀνδροῦμαι), εἰμοι ἐγγύς τῆς ἡλικίος τοῦ γάμου, φθάνω εἰς γάμου ἡλικίαν ἢ μένω ὄμομοσ, ἐπὶ παρθένωσ : Ἰνπ.Παρθ.1 παρθένοι .. παρναδροῦμαι.
παρναεάτη [ἡ] ἄ. παρανήτη βλ.λ. : Φώτ.291,14 ἐνεάτην, οὐχὶ νήτην λέγουσιν' καὶ παρναεάτην . Κρατίνω Νόμοισ : Κρατίν.134.
παρναέω (νέω) μτγν. κ. μσν. νέω, βόσκω πλησίον : Αἰλ.ΖΙ 1,20' 2) τὸ μέσ. παρνεύομαι κατοικῶ πλησίον ἢ παραπλεύρως τινός : Ἰω.Λυθ. Ρωμ.1,50' 3) μσν. διανέμω, μοιράζω : Ζαχαρ. Ἰστ. Δικ.Γραικορρωμ.114,7 οἱ λοιπαί .. τοῦτοις παρνανεμηθῶσινται.
παρνεόμαι (νέομαι) μτγν. πορεύομαι παραπλεύρως τινός, διαβαίνω πλησίον τινός, παραπλέω : Ἀπολλ.Ρ 2,357 πολέας παρνεῖσθε κολωνούσ.
παρναυρίζομαι (νευρά) ἐκτείνομαι, χορδίζομαι κακῶς : Ἀριστλ.ΖΙ 581α,20 φωνή .. ὄμοια φαινόμενη ταῖς παρνευρισμέναισ καὶ τραχείαισ χορδαῖσι, αὐτ.Πρ.902β,34.
παρνεύω (νεύω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. νεύω, κλίνω πρὸς τὸ ἔτερον μέρος : Ἀνατόλ.ἐν Κατ. Ἀστρλ. Κ 813,188 παρνευεούτα ταῦσ ὀφθαλμούσ, Ἰππιατρ.33 οὐδέποτε παρνεύει' 2) νεώτ. κινούμαι παλινδρομικῶς, ταλαντεύομαι : παρνεύουσα ἄτμημαχητὴ ἱρμηγὸν ἄνευ διωατήτροσ, ἢς ὁ κλίνωδροσ ταλαντεύεται πέρηξ δύο στροφόμενσ ἐλευθέρωσ στηριζομένων ἐπὶ τῶν ἐδρῶνων).
παρνευφρικόσ-ή-όν νεώτ. ὁ παρὰ τὸν νεφρὸν κείμενοσ : παρνευφρικόσ ἀπόστημα.
παρνευφρῖτισ-ιδόσ [ἡ] νεώτ. ἱατρ. ἢ περινευφρῖτισ βλ.λ.
παρνεύω (ἀνεύω) ἀνέχω, ὑφῶ τι πλησίον' 2) ἀμτθ. ὑφομοῦμαι ἐγγύσ τινός, ἐξέχω, ὑπερέχω.
παρνεύω (νέω) μτγν., μέλλ. παρνεύομαι, νέω, κολυμβῶ παραπλεύρως, πλησίον τινός, μτ. δοτ. : Λοικ. Ἐνδλ.Δ 8,2 ἠκρωμην .. ἄπαντα παρνεύων τῷ σκάφει, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.1,23 δελφισ τῇ γῆ παρνεύων' κ. ἀπολ. : Αἰλ.ΖΙ 9,38.

παραινῆναι [νηνέω] ἐπ. ὀντί παρᾶνῶ, θέτω τὴ σω-
ρῆδόν πλησίον τινός, σωρεῖωσθαι πλησίον τινός, ἐπι-
σωρεῖω, μ. ἐν παρᾶτ. : Ὁδ.Α.147, αὐτ.Π.51 σίτων
τ' ἔσσυμένους παρηνῆεν ἐν κανέοισι [Εὐστ. επα-
ρεῖθει συνάγων], Ἀπολλ.Ρ.1,1123 βωμόν δ' αὐτ' ἡε-
ράδος παρηνῆενον προβλ. ἐπινυνέω.

παραινῆτης [χορδή|ἡ] κ. νεώτ. ἡ ἀμέσως πρό-
τῆς νήτης βλλ. χορδή, δηλ. ἡ προτελευταία τῶν
πέντε χορδῶν : Ἀριστ.Φυσ.248b,9 ἡ νήτη τῆ πα-
ραινῆτης συμβλητόν, ὅτι ταῦτ' σημαίνει τὸ ὄξύ
ἐπ' ἄμφω, αὐτ.Μεταφ.1018b,18, Πλούτ.Ἡθ.1137C.
|| εἰδ. μουσ. ὁ προτελευταῖος ἐπὶ τὸ ὄξύ φθόγ-
γος ἐν τοῖς τετραχόρδοις τῶν ὤνωνμένων, τῶν δι-
εξευγμένων καὶ τῶν υπερβολαίων χορδῶν τῆς ἀρ-
χαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς κλιμακος τοῦ τελείου
ἀμεταβόλου συστήματος.

παραινῆσαι [νήγω] κ. μων. νήχομαι, κολυμ-
βῶ παρά τὴν ἀκτὴν : Ὁδ.Ε.417 ἐι δέ κ' ἔτι προ-
τέρω παραινῆσαι, Πλούτ.Ἡθ.161F ἐν χρώ παρε-
νήχοντο τὴν γῆν [ιδ.γ. γὰρ ἐνήχοντο τῆς γῆς].
2) μτ. αἰτ. τόπου, κολυμβῶ πέρα τόπου τινός,
διέρχομαι κολυμβῶν : Ποιητ.Π.Πλούτ.Ἡθ.901 λι-
σάδα πέτραν φιλοκέρτομον ὡς παραινῆχόμενος·
κ. ἀπολ. : Λουκ.Ἐνδ.Δ.6,2 αὐτὸ δὲ παραινῆχου, ὡ
Τρίτων, Ψελλ.Θαυμ.146,18 [ἐκδ. Westerm.] τὰ πα-
ραινῆχόμενα [χθούδια] || μτφ. διέρχομαι, περ-
νῶ : Λεωνίδ.Α.Π.6,296,5 ἐπει παρηνῆχοντο τὸ πλεῦν
ἠδης. || κολυμβῶ πλησίον ἢ παραπλεύρωσθαι τι-
νός : Πλούτ.Θεμ.10 τῆ τρίτρει παραινῆχόμενος ἐκ-
πεσεῖν εἰς τὴν Σαλαμίνα, αὐτ.Τιμ.19 τούς ἵππους
παρὰ τὰ πλοῖα παραινῆχόμενος.

παραινῆσιον -ον κ. -α-ον νεώτ. ὁ παρὰ τὸ ἄνθος
φυτὸ φυόμενος : παραινῆσιον φύλλον ἰτὸ φύλλον
ἐκ τῆς μασχάλης τοῦ ὀπλοῦ φυτεῖται ὁ ἀνθικός.
κλώνος, ἄ. θράκτιον).

παραινῆσι -ἔω [ἀνθῶ] ἀνθῶ μερικῶς, ἀπανθῶ, ἐπὶ
φυτῶν παραγόντων ἀνθῆ κατά διαδοχὴν : Θεόφρ.
Φι.7,11,3 συμβαίνει δὲ καὶ παραινῆσι αὐτοῦ μέ-
ρος ἄλλο καὶ ἄλλο, αὐτ.4,25. || μτφ. παρα-
νοιά·κλήμ. Ἀλ.Παιδ.261,28 [Ἰσιπ.] σφαλερὰ ἡ πά-
ριστος ἐλευθερία παραινῆσι δυνάμενη 2) ἀνθῶ
πλησίον : ΨΚαλλισθ.3,13.

παραινῆσι [ἀνήμι] μτγν. ἀνήμι, χαλῶ, χαλαρῶ
τὰς χορδὰς : Πλούτ.Ἡθ.1145D ἦδη δὲ καὶ τῶν
ἐσώτων τινὰς παραινῆσι φθόγγων.

παραινῆσι -ῶ [νικῶ] κατανικῶ, ὑποδουλώ, ὑπο-
τάσσω, διαστρέφω : Αἰαχ.Χα.600 θηλυκρατῆς ἀπέ-
ρωτος ἔρωσ παραινῆσι κνωδάλων.

παραινῆσι -ιά δημ. ὁ λίαν νέος, ὁ καθ' ὑπερ-
βολὴν νεαρός : Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.246,19 ἔχω γυναί-
κα παραινῆσι καὶ χήρα δὲν τῆς πρέπει.
παραινῆσι [νίσσασμαι], ἄορ. α' παρηνῆσι-
σμαι, παραινῆσαι, διέρχομαι, διαβαίνει πλησίον
ἢ πέρα τινός, μτ. αἰτ. : Ὑμν.Ἀπολλ.430 Πελοπόν-
νησον παραινῆσιεστο πάσαν, Ἀπολλ.Ρ.2,1030.

παραινῆσι [ἀνίστημι] μτγν, μέλλ. παραναστή-
σῶ, ἀνίστημι, στήνω τινὰ ἐγγύς τινός : Ἀθην.4,
156C μετῆρων αὐτὸν παραναστήσῃ 2) τὸ
μέσ. μτ. ἐνεργ. ἄορ. β', ἀνίσταμαι πλησίον, παρα-
πλεύρωσθαι τινός : Ἰώσ.Π.2,21 τῶ Ἰωσήφω παραινῆ-
σισταί τῆ ἐπιβουλας ἀνήρ, Πλούτ.Δημ.9 Λαμιά-
χου . . ἐγκώμιον ἀναγινώσκοντος . . παραναστάς,
παραινῆσι [ἀνίσχω] κ. μων τὸ πρὸς παρανήξω, ἐ-
γείρω τι παρὰ τι, ὑφῶ τι μετὰ ἀνταπόκρισιν :
Θουκ.3,22 παραινῆσιον . . ἀπὸ τοῦ τεύχους φρυ-
κτούς 2) ἀμτθ. ἴσταμαι πλησίον τινός, ἐξέχω,
ὑπερέχω : Πλούτ.Αἰμ.32 ἔφη γυμνὰ διὰ τούτων
παραινῆσιχοντα καὶ σάρισι παραπενηυταί·
3) ἀνατέλλω, ἀναφαίνομαι, ἀρχομαι : Θεοφύλ.Σ
Ἰστ.27C ἦρος παραινῆσιχοντάς.

παραινῆσι -ατος [τὸ] [παρᾶνω] μτγν. ἄνοια,
λογικῆς σφάλμα : Θεμιστ.287B.

παραινῆσι-εως [ἡ] [παρᾶνω] μτγν. κ. νεώτ. ἡ
παράνοια βλλ. : Ἡρόδ.Ἰατρ.ἐν Rh.Mus.58,70
2) νεώτ. ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ παρᾶνοσίν,
ἐσφαλμένη νόησις, πλάνη περὶ τὴν κατανόησιν :
παραινῆσι τοῦ κειμένου.

παραινῆσι -ατος [τὸ] μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ
τὸ ἀποτελεσμα τοῦ παρᾶνοσίν βλλ. : Ἀμφιλ.44C
ἀπρόσβλεπτον τοῖς σαρκίκοις παραινῆσιμασι.
παραινῆσι [νοθεύω] μων. καθιστῶ τι μάταιον,
ἀνευ ἀποτελέσματος : Θεοφύλ.Σ Ἰστ.336,17 τὸν
φόνον παραινῆσιεασθαι τῆ ὑποκλοπῆ τοῦ υἱοῦ.

παραινῆσι [ἡ] κ. νεώτ. ἀνικανότης περὶ τὸ δι-
ανοεῖσθαι, ἀνοησία, μωρία, παραφροσύνη : Ἰηπ.
Προγν.23 ἦν δὲ ἐξ τὸν πνεύμονα τρέπεται, πα-
ραινῆσιον τε ποιεῖ, Αἰσχ. Ἐπι.756 παραινῆσι συνάγε
νυμφίους φρενῶνεις, Εὐρ. Ὀρ.824 τὸ δ' αὐτὸ κα-
κοργεῖν ἀσέβεια μανιδίς κακοφρων τ' ἀνδρῶν
παραινῆσι, Ἀριστ.Νεφ.1476 οἱμο παραινῆσι· ὡς
ἐμῖνάνημν ἄρα, Ἀριστλ.ΖΜ.653b,5 νόσους καὶ
παραινῆσι ποιεῖν καὶ θανάτους. || ἐν τῷ ἄττ.
δικ., συνήθ. εἰς φρσ παραινῆσι εἰσαγωγὴν τινά· πα-
ραινῆσι γράφομαι, -παραινῆσι ἀλίσκομαι (τοῦ
ρ. ἐν χρ. ὡς μέσ. ἡ ὡς παθ.), -παραινῆσι γρᾶφῃ-
δίκη' || γεν. τὸ μὴ εἶχειν τινὰ σῶας τὰς φρένας,
ὥστε νὰ ἐλλείπῃ ἡ πρός διαχείρισιν ἱκανότης : Ἀ-
ριστφ.Νεφ.845 τί δρᾶσα παραφρονοῦτος τοῦ
πατρός· . . παραινῆσι αὐτὸν εἰσαγωγῆν ἔλω· λέγ-
νομένων αὐτῶν ὡς μὴ ἔχοντα σῶας τὰς φρένας θὰ
τὸν κηρύξω δικαστικῶς ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, Πλάτ.
Νόμ.228E παραινῆσι γράφεσθαι ἰεγκλιεῖν πρός
τὸ κηρυχθῆναι τινος ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, Αἰσχίν.3,25
παραινῆσι ἐαλωκῶς, Ἀριστλ. Ἀθ.56,6 γρᾶφαί καὶ
δικαί . . παραινῆσι, ἐάν τινι αἰτιᾶται τινὰ παρ-
αινοῦντα, Λογγίν.36,3 αὐτὸ δυνάμενος ὑπὸ φθόνου
παραινῆσι ἀλῶναι' 2) νεώτ. ἰατρ. πρωτοπα-
θῆς ψυχῶπαθῆς, καθ' ἦν ὁ πάσχων κατέχεται
ἐναλλάξ ὑπὸ μανίας καταδιώξῆως καὶ ὑπὸ μεγα-
λομανίας· 3) Ἦσ. ἐπαρᾶνοια' ὑπερφηφάνια.

παραινῆσι κ. παραινῆσι [ἀνοίγω] κ. μων.
ἀνοίγω πλαγίως ἢ ὀλίγον τι, μισοανίγω : Δημ.778
οὐ κικηκίον οὐδὲ θύρας, ἄ καὶ παραινῆσιεν
ἀν τις, Λουκ.Δίς.Κατ.31 παραινῆσιουσα τὰς θύ-
ρας, Φιλῶστρ.104 παραινῆσιυντες τὸν πῖθον, ἔνα
τῶν ἀνέμων ἀνίστιν ἐμνεῖν, Ἰω.Χρυσ.1,1032,30,
Ἀλκίφρ.3,30 παραινῆσι τὸ θυρίον, Θεόδ.Υρτ.
ἐν Notit. Mss.5,731' κ. παθ. : Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.4,
22,1 εἰς τὰ παραινῆσιχθέντα τὸν ἀγγέλιον, Γαλ.18[2],
300 παρηνεψωμένοι ὀφθαλμοῖ μισοανίωμένα μά-
τια' 2) μτφ. δηλῶ, ἐμφανίσω, φανερώσω : Διον.
Ἄλ.Ρητ.10,13 παραινῆσιεν τὸ πρᾶγμα.

παραινῆσι-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀναφε-
ρόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς τὴν παρᾶνοσιν βλλ.21, ὁ
τῆς παρᾶνοσῆς : παραινῆσι ἡ μορφή τῆς πρωτογ-
νῆς ἄνοιας, -παραινῆσι ἰδιοσυστασία, -παρ-
αινῆσιον παραλήρημα 2) ὡς οὐσ. ὁ πάσχων ἐκ
παρᾶνοσῆς : ὁ παραινῆσικὸς παραλόγιζεται ἐπὶ
ὑπισμένου αὐτήματος ἰδεῶν.

παραινῆσι [τὸ] δημ. κ. παρᾶνοσῆ ἐπύνημον, ἐπί-
θετον : τὸ μικρὸ τὰ ὄνομα εἶναι ἄημας· ἔχημ
τὸ παρᾶνοσῆ του' 2) κ. παρᾶνοσῆ παρᾶνω-
μιον, παρᾶνοσῆ, παρᾶνοσῆμα : τοῦ κόλλησαν
ἔνα ἄσχημο παρᾶνοσῆ.

παραινῆσι -ατος [τὸ] [παρᾶνω] κ. νεώτ. τὸ
ἀποτελεσμα τοῦ παρᾶνοσίν, ἡ παρὰ τὸν νόμον
ἐνέργεια, παρᾶνοσῆ πράξις, παρᾶνοσῆ : Θουκ.
7,18 τὸ παραινῆσιμα, ὅπερ καὶ σφίσι πρότερον
ἡμάρτητο, Χρυσ.Στωϊκ.3,71, Πολύδ.248,2 τῶν ἀσε-
βημάτων καὶ παρᾶνοσῆματων ὡν εἰργάσαστο,
Πλούτ.Κατ.Νεώτ.47 τῶ μετρωτάτω τῶν παρᾶνο-
σιμάτων, Λουκ.Θε.Ε' τὴν ἀρχὴν τῶν τοιούτων
παρᾶνοσῆματων, Πτορφ.Ἀποχ.1,2 Ἡλιόδ.Αἰθ.1,11
θᾶνατον τὸ τέλος τοῦ παρᾶνοσῆματος.

παρὰ νόμους-εως (ἢ) [παρὰ νόμους] μγν. ἡ ἐνέργεια, ἡ πράξις τοῦ παρὰ νόμους, τὸ παρὰ νόμους πράττειν, ἡ παραβίασις τῶν νόμων : Ἄνθ. Ἰ. δρ. 61 ὅσοι διεψυγον ἐκ τῆς Λουκουύλλου καὶ Γάλβα παρὰ νόμους.

παρὰ νόμους-ἡ-ὄν μγν. ὁ ἐπιρρηγὴς εἰς τὸ παραβαίνειν τοὺς νόμους, ὁ ἔχων κλίσην, διάθεσιν πρὸς παρὰ νόμους : Ἰεροκλ. Πλ. Χρ. Ἐπ. II, 440M δύο γένη, τὸ μὲν κριτικόν, ὡς νομοφυλακικόν, . . τὸ δὲ ἀμαρτάνειν καὶ κρίνεσθαι πεφυκός, ὡς παρὰ νόμους.

παρὰ νόμους (τὸ) δημ. παρὰ νόμους βλ. λ. 21.

παρὰ νόμους (ἢ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρὰ νόμους, ἡ παράβασις τῶν νόμων, τῶν κανόνων τῆς εὐπρεπείας ἢ τῆς τάξεως, παρὰ νόμους πράξις : Ἄνθ. π. 5, 12 τὴν σὴν παρὰ νόμους κρίσεως γενέσθαι αὐτῶν τῶν νόμων, Θουκ. 4, 98, αὐτ. 6, 15 τῆς . . κατὰ τὸ σῶμα παρὰ νόμους ἐς τὴν Δοίξαν Ἰουδοῦ ἀσυνήθους, ἀπρεπούς βίου, Πλάτ. Πολ. 537B παρὰ νόμους σου . . ἐπιπλάνται, Πολύβ. 3, 6, 13 σπεύδει μετελθεῖν τὴν Περσῶν παρὰ νόμους εἰς τοὺς Ἕλληνας, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 4 τῆς περὶ τὰς σπανδὰς παρὰ νόμους, ΚΔ Πέτρ. 2, 2, 16 ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρὰ νόμους, Λουκ. Τίμ. 42 καὶ τὸ οἰκτίρει δακρύνοντα ἢ ἐπικουρήσει θεομένῳ παρὰ νόμους καὶ κατάλειψις τῶν ἐθῶν, Θεριστ. Λόγ. 16, 30 ἔννομόν τινα οὐκ οἶδ' ὅπως παρὰ νόμους παρὰ νόμους, Ἀκολοῦθ. Μεγ. Τρίτης Ἐσθ. Καθισμ. 2 βουλευτήριον . . παρὰ νόμους κατὰ σου, δ. τραγ. ἐπὶ ἴσας δευτέρως Θεός, κάνει παρὰ νόμους : Παρὰ νόμους κτ. προσωποῦ. ἡ ὁδὸς : Πολύβ. 18, 54, 10 δύο κατεσκευάσε βωμοῦ, τὸν μὲν Ἀσεβείας, τὸν δὲ Παρὰ νόμους.

παρὰ νόμους δημ. προσάφω, δίδω εἰς τινα παρὰ νόμους, ταῦ βγάζω, τοῦ κολλῶ παρατσούκι' 2) καλῶς τινα μετὰ τὸ παρὰ νόμους τοῦ.

παρὰ νόμους (-η)-ο(ν) (νόμος) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τοὺς νόμους, τὴν συνήθειαν, τὰ ἦθη, ὁ ἀνόσιος, ὁ βίαιος, ὁ ἀπρηγὴς : Εὐρ. Βάκχ. 997 ἀδικῶ γνῶμα παρὰ νόμους τ' ὄργα, αὐτ. Τρω. 284 παρὰ νόμους δάκει, Ἀριστ. φ. ἀπ. 387, 10 χεῖρ παρὰ νόμους πλάττει, Ἀναξίλ. 22, 2 αὐτ. . . τίς δὲ ζῆλοιο παρὰ νόμους φράσαι; Ἀθῆν. 5, 220C παρὰ νόμους εἶναι . . εἰς γυναικας καὶ εἰς τὴν ἄλλην Δοίξαν, Μηναι. 1, 24 Ἐσθ. ἀσεβοῦς δὲ γεννητόρος χεραὶ παρὰ νόμους τέθυσαι' 2) ἐπὶ προσ., ὁ μὴ κατὰ νόμον ζῶν, ὁ μὴ κατὰ τὸ δικαίον ἐνεργῶν, πράττων, ὁ τοὺς νόμους παραβιάζων, καταπατῶν, ὁ ἀδικός, ὁ ἀνόσιος : Πλάτ. Πολ. 539A παρὰ νόμους . . δόξει γεγονέναι ἐκ ναμικαῦ, Ἀκολοῦθ. Μεγ. Τετάρτης Ὡδ. 9 λέγει πορευθεῖς τοῖς παρὰ νόμους ἀρχοῦσι, αὐτ. Μεγ. 2, 88 Ἐγκωμ. Στάς. 3, 13 Ἐβροῖων παρὰ νόμους ἐν σκολοῖσι πορεύεις τρίβοιοι καὶ παγίδες' ἢ δὲ, ὁ φαύλος, ὁ ἀχρεῖος, ὁ μαρδός : Ἀκολοῦθ. Μεγ. Πέμπτης Ἀντίφωνον 3 ὁ δὲ παρὰ νόμους Ἰουδῆς, οὐκ ἠδουλήθη συνιέναι' 3) ἐπὶ πραγμ. πράξεις, γεγονότων κτ., ὁ παρὰ τοὺς νόμους, ὁ κατὰ παράδοξιν τῶν νόμων, ὁ οὐχὶ κατὰ τὸ δικαίον γινόμενος, ὁ οὐχὶ νόμιμος, ὁ ἀδικός : Ἀριστ. φ. Ἐσθ. 684 τὰ παρὰ νόμους τὰ τ' ἀνόσια θεός ἀποτίναται, Θουκ. 2, 17 οὐ γὰρ θία τὴν παρὰ νόμους ἐνοίκισιν αἱ ἔμφοροι γενέσθαι τῆ πόλει, Πλάτ. Ἀπολ. 31B διακωλύων πολλὰ ἀδικα καὶ παρὰ νόμους ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι, Πάπ. παρὰ νόμους γάμος, αὐτ. παρὰ νόμους φυλακὴ, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ. 3, 231 μαθὼν τὴν κατ' αὐτοῦ ταύτην παρὰ νόμους διαβολήν, - παρὰ νόμους συμβίωσις - ἐγκατάλειψις - ὀλιγαφροῦν - κατακράτησις - ἐπέμβασις τοῦ εἰσαγγελέως' ἢ τὸ παρὰ νόμους ἢ παρὰ νόμους, ἢ παραβίασις τῶν νόμων, ἢ ἀνομία, ἢ ἀδικία : Αἰσχίν. 3, 197 ἐπειδὴν δὲ τῆ πρώτῃ φήφω μὴ λυθῆ τὸ παρὰ νόμους' 4) εἰδ. νομ. ἐν φρσ

παρὰ νόμους γράφειν-εἰπεῖν προτείνειν τι ἀντίθετον τοῖς κειμένοις νόμοις : Δημ. 573 δόξαντι παρὰ νόμους γράφειν, αὐτ. ἀν μὲν εἴη τις παρὰ νόμους, Αἰσχίν. 3, 196 βοηθεῖν τοῖς παρὰ νόμους γράφουσι' ἢ παρὰ νόμους γράφεσθαι τινα καταγγέλλειν τινα ὅτι ἐπρότερον πράγματι παρὰ νόμους : Ἄνθ. κ. 1, 17 ἐγράφω τὸν Σπείσιππον παρὰ νόμους, Δημ. 229 εἰ δὲ γράφοντα παρὰ νόμους, παρὰ νόμους γράφουσαν, Αἰσχίν. 3, 31 πῶς οὖν δν τις περιφανέστερον ἐπίδειξιν ἀνθρώπων παρὰ νόμους γεγραφέα; ὁμ. παρὰ νόμους γραφῆ [κατογγέλια κατὰ πολίτου ὅτι ἐπρότερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου νόμον ἀντιτιθέμενον πρὸς ἐν ἰσχύι νόμον ἢ νόμους θεμελιώδεις : Πολύβ. 8, 44 παρὰ νόμους δὲ ἴην γραφῆ εἰ τις φήμισμα γράφει ἢ νόμον παρὰ νόμους : Αἰσχίν. 3, 197 ὅταν εἰση γραφῆ παρὰ νόμους εἰς τὸ δικαστήριον, αὐτ. 191 ἐπειδὴ τινες τὰς γραφὰς τῶν παρὰ νόμους ἀνέλκον' ὁμ. παρὰ νόμους φεύγειν ἐγκαλεῖσθαι, καταγγέλλεσθαι ἐπὶ προτάσει πραγμάτων παρὰ νόμους : Λυσ. 18, 14 παρὰ νόμους φεύγοντος τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός' ὁμ. παρὰ νόμους ἀλώναι καταδικάζεσθαι ἐπὶ προτάσει παρὰ νόμους πραγμάτων : Ἀντιφάν. 196, 14 ἢν μὴ ἀλῶ τρίς παρὰ νόμους, Διδό. Σ. 18, 18 ἢν τρίς ἠλωκῶς παρὰ νόμους, Πλούτ. Φωκ. 26 ἠλωκῶς ἐπὶ γραφῆς παρὰ νόμους.

παρὰ νόμους-ἔω [παρὰ νόμους] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., παρατ. παρὰ νόμους, μέλλ. παρὰ νόμους, ὄφρ. παρὰ νόμους, μγν. παρὰ νόμους κ. δημ. [ἐ]παρὰ νόμους, παρακ. παρὰ νόμους, κ. μγν. παρὰ νόμους, ὑπερπυτ. παρὰ νόμους, παθ. ὄφρ. παρὰ νόμους, παρακ. παρὰ νόμους, ἐν μγν. παρὰ νόμους ἢ ἐπιγρ., παραβίω, παραβιάζω τοὺς νόμους καὶ τὸ δικαίον, πράττω, ἐνεργῶ παρὰ νόμους, διαπράττω παρὰ νόμους : Θουκ. 3, 65 οἱ γὰρ ἀγόντες παρὰ νόμους μάλαν τῶν ἐπαμένων, αὐτ. 82 κοινή τὴν παρὰ νόμους, Πλάτ. Πολ. 338B τὸν τοῦτο ἐκβάνοντα κολλάζουσι παρὰ νόμους τε καὶ ἀδικοῦντα, ΚΔ Πράξ. 23, 3 οὐ κἀθὲ κρίνω με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρὰ νόμους κελεύεις με τύπτεσθαι; Πάπ. τιμωρῶν ἂν παρὰ νόμους τολμήσαι, Μηναι. 1, 24 Ὀρθ. Ὡδ. 7 ἀντιθετον πρόσταγμα παρὰ νόμους τεράνου' ἢ ὁμ. μτ. συστοιχ. αἰτ. : Θεμιστ. Λόγ. 1, 15B παρὰ νόμους παρὰ νόμους' 2) διαπράττω ἐγκλημα ἢ ὄφρην, ἐγκληματὸς ἢ καθυβριζῶ : Ἄνθ. π. 5, 15 ἃ δὲ αὐτὸ παρὰ νόμους, Ἄνθ. κ. 4, 21 τὸν δὲ τοιαῦτα παρὰ νόμους μέγιστον δυνάμενον, Αἰσχίν. 3, 77 στεφανωσάμενος καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἐδουθῆτε καὶ παρὰ νόμους, Ἀριστ. Πολιτ. 1307b, 31 εἴπερ ἄλλο τι δεῖ τρεῖν ὄπως μὴθὲν παρὰ νόμους' ἢ ὁμ. ἐμπροθ. [ἐς, περὶ τῆ] : Ἡρ. 7, 238 ἐς τὸν νεκρὸν τοῦτα παρὰ νόμους, Θουκ. 8, 108 μὴ ποτε καὶ περὶ σφῶς τι παρὰ νόμους, αὐτ. 2, 37 τὰ δημόσια . . παρὰ νόμους ἐνεργουμένον παρὰ νόμους εἰς ὑποθέσεις τοῦ δημοσίου, Δημ. 1388 τὰς θεούς, εἰς οὓς οὗτο παρὰ νόμους, Διδό. Σ. 16, 61 παρὰ νόμους εἰς τὸ μαυτεῖον, Πλούτ. Ἡθ. 166B παρὰ νόμους εἰς τὸ θεῖον καὶ πάτριον ἀξίωμα τῆς εὐσεβείας' κ. παθ. : Θουκ. 5, 16 καθῶσον παρὰ νόμους ἴσαν [ἐπὶ ἀνοδοῦν εἰς τὴν πατρίδα ἐπιτευχθεῖσαν παρὰ νόμους] : 3) μεταχειρίζομαι τινα κατὰ τὸν νόμον παρὰ νόμους, φέρομαι πρὸς τινα ἀδικῶς, ἀπρηγῶς, μ. ἐν παθ. : Δημ. 1090 περὶ κλήρου ἀγῶνα μηδένως ἄλλους παρὰ νόμους, Διδό. Σ. ἀπ. 561, 58 τὰς τῶν παρὰ νόμους γυναικας γήμαντες, Πλούτ. Τίμ. 13 ἀδελφῶν . . ὥσαν μὲν εἰς τὸ σῶμα τὰς ἀσελγαστάτας . . ἠδοναίς παρὰ νόμους, αὐτ. Ἡθ. 775C ἢ φύσις παρὰ νόμους, αὐτ. 1070C ἢ συτήσις παρὰ νόμους, Ἀθῆν. 7, 283C ὑπὸ τῶν ταύτῃ κτεταίς παρεδρευόντων ἀνδρῶν παρὰ νόμους, Πάπ. ἀδικῶς μετὰ βίας παρὰ νόμους' 4) ρημ. π. παρὰ νόμους, παρὰ νόμους.

παράνομως ἔπιρρ. κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. παράνομα κατά τρόπον παράνομον, ἄδικον, παρά τός διατάξεις τῶν νόμων: Ἄντιφ.5,94 ταῦτα νομίμως πράξθε· ἄ νῦν ὑμᾶς παράνομως πείθουσαι οἱ κτήγοροι φησίσασθαι, αὐτ.8 παρανομώτατα καί βλαίστατα εἰς τόνδε τόν ἀγῶνα καθέστικα, Θουκ.3,65 παράνομως ἔλθειν ἡμᾶς ἐν σπονδαῖς . . ἐπὶ τῆν ἡμετέραν πόλιν, Ἄνδοκ.4,22 ὅς τοσοῦτῃ παρανομωτέρως Αἰγύθου γέγονεν, Λυσ.12,48 μὴ παράνομως ἄρχειν, Πλάτ. Πολιτ.302Ε, Πλούτ. Ἡθ.576Α, αὐτ.1126Β ἀδίκως ἀπαθανεῖν εἰλετο μάλλον ἢ σωθῆναι παράνομως, Ἡλιόδ. Αἰθ.7,25 ἄλλως ὅμιλα παρανομῶς μινανθῆναι, Φώτ. Ἐπιστ. 390,22 παράνομως τε καὶ ἀκανονίστως, - ἡ εισαγγελική ἀρχὴ ἐνήρησε παράνομως εἰς τὴν ὑπόθεσιν· 2) παρὰ τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἀτόπως, ἀλόγως: Πλούτ. Ἡθ.73, D τὴν ἐκ μὴ ὄντος παράνομως ἐπεισάγουσα γένεσιν.

παρανοσοκόμος (ἰ) [παρνοσοκόμος] μιν. βοηθὸς νοσοκόμου: Στουδ. Θεοδ. 1741 [ἐκδ. Μί.].

παρανοσοφίζομαι [νοσοφίζομαι] μιν. κ. μιν. σφετερίζομαι τὴν λάθρα, ἀρπάξω κρυφίως: Εὐστ. 754,44 εἰ γε μηδὲν τῶν . . τοιούτων ὁ ἥρωας παρανοσοφίζετο, αὐτ. Πον. 169,28 ἄλλοτριῶν παρανοσοφίσασθαι, Νικ. Χων. Χρον. 133D.

παράνοσος-οσιν-οσιν (νοῦσι) ὁ παράφρων, ὁ μαρῶς, ὁ ἀνόητος: Αἰσχ. Ἀγ. 1455 παράνοσος Ἑλένα . . πολλὰς ψυχὰς ὄλεσασθ' ὑπὸ Τροίᾳ.

παρανόω-ῶ (νοῶ) κ. νεώτ., ἄορ. παρενόησα, νοῶ τὴν κακῶς, ἀντιλαμβάνομαι τὴν ἐσφαλμένως, παρεξηγῶ: Εὐρ. ΙΑ 838 εἰ μὴ τὴν παρανοῦσα καινούργεις λόγους, Πλάτ. Θεαιτ. 195Α παρακούσους καὶ παρανοῦσαι πλείστα, Σμηλικ. Φυσ. 1360,9 παρανοῖν τὰ λεγόμενα, - παρενόησα τὰ γραφόμενά μου· 2) παραφρονῶ, εἶμαι, γίνομαι ἔξω φρενῶν, γάω τὸς φρένας μου: Ἀριστ. Νεφρ. 480 συγγνώμην ἔγε ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχεῖν, Λυσ. ἀν. 74 πῶς δ' ἄν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἦν ἐκεῖνος διεθετο οὐ παρανοῦν οὐδὲ γυναικὶ πειθεῖς, Ἀριστ. Ἀθ. 56,6 ἐάν τινι αἰτιάται τινα παρανοοῦντα τὰ εἰαυτοῦ ἀπολλύναι, Λουκ. Ἀποκ. 30 οὐ γὰρ ταῦτὸν παρανοῖ καὶ παραπαῖν, Φιλόστρ. Σοφ. 25,23 [Kays.] καθήγοντο τῶν Ἀθηναίων ὡς παρανοοῦντων· κ. παθ.: Σουῖδ. ἔκρινον παρανοήσιμον ἰεῖω τοῦ νοός· 3) ρηματ. π. παρανοήσημι.

πάραντα (ἀντα) ἔπιρρ. ἐκτός τῆς εὐθείας, πλάγιος, εἰς τὰ πλάγια, λοξά· Ἡσ. ἐτὰ παρὰ τὸ ἀντικρῶ, οἶον πλάγιον καὶ παρατραπημένον τῆς εὐθείας ὁδοῦ: Ἰλ. Ψ 116 πολλὰ τ' ἄναντα κάταντα πάραντὰ τε δόχημιά τ' ἤλθον [κτ. Ἐνετικῶ Σχόλ. κτ. ἄραντα, μῆτε ἀνωφερῆ μῆτε κατωφερῆ, ἀλλὰ εὐθύτομος].

παραντέλλω (ἀντέλλω) ποι. ὄντι παρνατέλλω βλ. λ. 2), ἐπὶ οἰκοδομῆς: Λεόντ. ΑΠ 9,614 μὴ μεμέσα, Ζευξίππη, παρνατέλλοντι λοετρῶ.

παρὰντιχειρ-χειρος (ἰ) [ἀντιχειρ] πάπ. ὁ λιχανός.

παραντρέπεται μιν. δημ. ἔσφ.γρ. ἀντὶ παρατρέπεται βλ. λ.: Ἐρωτ. παρ. 1,1504 εὐ πῆρεν ἡ χερά, καὶ τόσα ἐποραντρέψης ἰεσφ.γρ. ἀντὶ τόσο παρατρέψης, τοῦ παρατρέψω βλ. λ. 1.

παρανυκτερεύω μιν. διανυκτερεύω πλησίον τινός, διερχομαι τὴν νύκτα φυλάττων: Πλάτ. Πελ. 35 τὴν . . οἰκίαν . . κατεῖχον αἱ φυλακαὶ τῶν παρανυκτερεύόντων, αὐτ. Ἀρατ. 8 ἐντάθια . . οἱ μιθοφόροι παρενυκτερεύουν.

παρὰνυμφεύω [νυμφεύω] εἶμαι παρὰνυμφος βλ. λ. 1): Ἐπιρρ. παρὰνυμφεύσαντων τῶν δευτα.

παρὰνυμφος (ἰ) μιν. κ. μιν. ἀντὶ παρὰνυμφος βλ. λ. 1): Πολυδ. 3,40 «ὁ δὲ . . παρὰνυμφος νυμφευτὴς ὀνομάζεται» ἰδ.γρ. ἀντὶ παρὰνυμφος, Εὐστ. 652,41 ἐὼ παρὰνυμφος εἰκαίτερον οὕτω λέγεται . . .

παρὰνυμφος (ἰ) [νύμφη] κ. μιν. κ. νεώτ. φίλος τοῦ γαμβροῦ αὐτοθεῶν αὐτὸν κατὰ τὴν ἀγωγήν τῆς νύμφης τοῦ τοῦ πατρικοῦ οἴκου εἰς τὴν συγγενικήν ἔστιν, ἄ. νυμφαγωγός, νυμφευτής· Πολυδ. 3,40, Εὐστ. 652,14 «ὁ παρὰνυμφος . . ὀρθότερον γὰρ ἐστὶ παρὰνυμφὸν καλεῖσθαι τὸν αὐνανάγοντα τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, ἢ περὶ ἡ ἔφ' ἀμάξης, ὡς παρ' Ἀθηναίους ὑφ' ὧν πάροχος καλεῖται . . »

2) ὡς θηλ. ἡ τῆς νύμφης φίλη παρθένος ἢ ὀδηγοῦσα αὐτὴν πρὸς τὸν νυμφίον, ἢ νυμφευτρία· Μοῖρ. 269P «νυμφευτρίαν Ἀττικαί, παρὰνυμφον Ἑλληνες», Ἡσ. ΕΜ 145,31 «παρόχος τὰς παρὰνυμφους ἐκάλουν», ΨΧρυσ. 5,744Ε [ἐκδ. Paris] νυμφοστόλος ἦ, ὡς ἔθος ἐστὶ λέγειν τὸς ἀνθρώπους, παρὰνυμφος· || ὁ μ. κ. ὡς ἐν τῶν προσωπῶν τοῦ δράματος ἐν Ἀριστ. Ἀχ· 3) νεώτ. ἰδ. κ. ἦ) ὁ ἀνταλλάσσων τοὺς νυμφικούς στεφάνους κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν τοῦ γάμου, ὁ κομπάρσος.

παρὰνύσσω, ἀττ. παρὰνύττω μιν. νύττω πλάγιως, κεντῶ εἰς τὸ πλάγι, μτφ. ἐρεθίζω, ἐνοχλῶ κρυφίως, κ. παθ.: Λουκ. Φιλόπ. 22 πειθόμενός τε καὶ παρὰνύττομος παρὰ τοῦ . . Δαιμονίου.

παρὰνυστάζω δημ. νυστάζω καθ' ὑπερβολὴν: παρὰνυστάξα καὶ κλείνουν τὰ μάτια μου.

παράινω ἔπιρρ. ἀντὶ ὑπεράνω, ἀνωθεν: Πάπ. τὸ ἐπαικίον παρὰνύ τῆς ἐκκλησίας.

πάρραξ-ἄκος (ἰ) Ἐπιρρ. ἀντὶ βάρραξ βλ. λ.

παραξάπλωμα (τὸ) δημ. τὸ ὑπὲρ τὸ δέον, καθ' ὑπερβολὴν ἐξάπλωμα.

παραξάπλωμα δημ., ἄορ. (ἐ)παραξάπλωσα, παθ. ἄορ. (ἐ)παραξάπλωθηκα, μτθ. ἐξάπλω τὴν εἰς μεγαλυτέραν τοῦ δέοντος ἔκτασιν: παραξάπλωσε τὴς ἀρίδης τοῦ κ. παθ.: παραξάπλωθηκα καταμεσῆς τοῦ δρόμου· || ἀμτθ. ἐξάπλωμαι εἰς μεγαλυτέραν τοῦ δέοντος ἔκτασιν ἢ ἐπὶ πολὺν χρόνον· 2) ρηματ. π. παραξάπλωμα.

παραξεκοντακιάζω δημ. μ. ἐν τῇ φρ. τὸ ἦ τὰ παραξεκοντακιάζω [ὑπερβαίνει τὰ ὄρια, ὑπερβάλλω, ἄ. τὸ παρακίνω, τὸ παραξήκνω].

παραξένω ἔπιρρ. δημ. κατὰ τρόπον παρὰξένου, ἰδιορρυθμῶς, ἰδιотρόπως: Σόλων. Ὀνειρο 2 εἰς τὴν ὥρα ποῦ σκιασμένος, | καὶ παρὰξένα ντυμένος, | βγαίν' ὁ κλέφτης γιὰ νὰ κλέψῃ.

παραξενιάδα (ἰ) δημ. ἄ. παραξενιά βλ. λ.: Λασκαρ. Ληξ. 3,74 νῆ χη τὸση ὁ παπάς παραξενιάδα.

παραξενεύω δημ., ἄορ. (ἐ)παραξενέψα, παθ. ἄορ. (ἐ)παραξενεύθηκα, μτθ. ξενίζω τινά, κάμνω τινά νὰ ἐκπλαγῆ, ν' ἀπορήσῃ: μὲ παραξενέψα ὁ τρόπος τοῦ· 2) ἀμτθ. γίνομαι ἢ φαίνομαι παρὰξένος, παραξενιάζω· 3) ἰδ. ἐν τῷ μέσ. παραξενεύομαι νομίζω, θεωρῶ τὴν παρὰξένον, ξενίζομαι, ἀπορῶ, ἐκπλήττομαι: παραξενεύεσαι ποῦ μὲ βλέπεις στὸ κέφι, - παραξενεύομαι μὲ τὴς ἰδέες μερικῶν ἀνθρώπων.

παραξενιά (ἰ) δημ. ἢ ἰδιότης ἢ ἡ πράξις τοῦ παρὰξένου βλ. λ. ἀνθρώπου, ἢ ἰδιотροπία, ἢ δυστροπία, τὸ μεψιμοιρεῖν, τὸ αἰπάσθαι ἀνευ λόγου, ἢ γκρίνια: γέρασε πιά κὶ εἰνὰ ὄλο παραξενιές, - ἄφωσε τὴς παραξενιές.

παραξενιάζω δημ., ἄορ. (ἐ)παραξενίαισα, ἀμτθ. γίνομαι παρὰξένος, καθίσταμαι ἰδιотροπος, δυστροπος, δύσκολος: ὅσο γεράζει παραξενιάζει.

παραξενιάω μιν. φιλοξενῶ τινά, παρέχω φιλοξενίαν εἰς τινά: Βί. Παχμω. ἐν ASS Μαῖου 3,31,43 εἰς τὸ μοναστήριον παραξενιάζομην.

παράξενος (-η) (-ο)ν) κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. φευγδῆς κατὰ προσποίησιν ξένος ἦτοι διὰ ξενίας συνδεόμενος, μὴ ἀληθῆς, πλαστός φίλος, δθ. γεν. ὀθνεῖος, κίθδολος: Ἀριστ. Ἀγ. 51B ἀνδρόβρια μαχηρὰ, παρακκομμένα, ἄμμα καὶ παρὰσημα καὶ παρὰξένα· 2) μιν., μιν., νεώτ. κ. δημ. ἀσυνήθης, ἀήθης, ἀλλόκοτος, παρὰξένος, ἐπὶ προσ.

κ. ἐπι προγμ. : Θεμιστ. Λόγ. 255D ἰπερὶ χρώματος, Ἄνων. ἐν ΗΝικ. 419, 24, Πρόδρ. 2, 48 ἔχει τὸ ὄναμα καλὸν παραξέρον ὀκᾶτι, Ζερβ. Ἰστ. 120, 12 τὴ χώρα παραξένη ἢ τι μαγεμένη χώρα, Γρου. Σκ. Τερρ. 1, 6 μέσ' στὰ παραξένα πολὺ κ' ἄγρια πολὺ δυνεῖρά μου, - παραξένοι τρόποι : Λόγοι : || Δημ. Ἰδιόρρουθες : παραξένοι περιηγητῆς κ. ἐπίρρ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : ντύναται παραξένα' 3) Δημ. ἐπι προσ., δύστροπος, Ἰδιότροπος, μεμφίμοιρος, γκριναίρης : ἀπ' ὅταν ἀρρώστησε γίνηκε παραξένος' ὅλα τοῦ φταίνε, λ. δίστ. ταῦ παραξένου ἢ ὀρμήνεα παραγόμενα καὶ γκριναί.

παραξενώ-ω σχόλ. ἄ. παραξενίζω βλλ. : Σχόλ. Ἡφιστ. Β1 (157 Gaisf.) πλανωμένη παρεξενώθη τινὶ ὀνόματι Κελεῶ.

παραξενώ ἰξέω κ. μον. μέλλ. παραξέσω, ξέω πλαγίως ἢ ἐξ ἐπιπολής, τριβῶ : Πρόκλ. Ὑποτ. 7, 46 παραξέειν τὸν οὐρανόν' κ. παθ. : Λεωνίδ. Τορ. ΑΠ 7, 478 τάφος αἱ ἐν ἀμαξελοντος ὀδίτες ἄξονα καὶ τροχίη λιτὰ παραξέεται' || θίγω, τραυματίζω ἐλαφρώς : Ἡλιδό. Αἰθ. 5, 33 τὸ ἔγχειριδιον ἐπιδαλῶν . . ἄκρον δὲ τὸν ὤμην παραξέσας, τὴν χειρᾶ . . ἀπέτεμε, Ἄνν. Κορυ. 1, 213 παραξέειν τὸν χρωτῶν 2) καθιστῶ τὴν λείων, λειάνω : Πολυδ. 7, 145 ὑπαγωγεύς ἰεργαλείον ἔξουλορικόν) ᾧ παρεξέον, Ἐπίγρ. : || ὄμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἐπίγρ. παραξεσάμενον' 3) προσκολλῶμαι εἰς τὴ στενῶς πλησιάζω, προσεγγίζω τινί : Εὐνάπ. Β Σοφ. 495 Β παραξέειν αὐτόν τισι' . . || γεν. ἀκόλουθῶ, μιμοῦμαι : Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 11, 524 B3 αὐ μόνον τὴν δίανοιαν, ἀλλὰ καὶ τὰ λέξεις αὐτάς καὶ τὰ ῥήματα τῆς Ἑβραίων γραφῆς παραξέσας, τὸ Πλάτων ἐξοικειοῦται τὸ δόγμα, Εὐστ. 1077, 24 ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς παραξέσας ποιεῖ τὸν Οἰδίποδα λέγοντα κ. παθ. αὐτ. 1653, 27.

παραξηλώνω δημ. ξηλώνω βλλ. τὴ ὑπερ τὸ δέον, καθ' ὑπερβολήν' 2) συνήθ. μτφ. μτ. τῆς αὐτων. τὸ, τὰ, ὑπερβαίνει τὰ ὄρια, τὸ παρακάνω : τὸ παραξήλωσε τ' ἄφροντικὸ μας.

παραξηραίνω μον. ξηραίνω ὀλίγον τι ἰδ. τὸ παθ. παραξηραίνομαι : Ἰππιατρ. 85, 1 ἄτροφει τὸ ἰσχίον καὶ παραξηραίνεται.

παραξήρος-ον (ξηρός) μτγν. ὁ ὀλίγον τι ξηρός : Στράδ. 17, 3, 23 (γῆ) ἢ τὸ σίλιφιον φέρουσα στενὴ . , καὶ παραξήρος.

παραξήριος-ον (ἄξιος) ὁ δίκσιος, ὁ ἄδικος : Πάπ. παραξία παρανόμου οὐσης τῆς διαθίκης.

παραξίφιδιον (τὸ) ἄρχ. λεξ. κ. μον. ὑποκορ. τοῦ παραξίφιος βλλ. : Ἡσ. ἐν λ. κολαίδιον παραξίφιδια ταῖς ζώναις ἐνιέμενα, Νικ. Χων. Χρον. 379 B.

παραξίφιος-ιδας (ἢ) ἰξίφιος μτγν. κ. μον. ἔγχειριδιον, ὄπερ ἔφερον παρὰ τὸ ξίφος : ΠΔ Βασ. 2, 5, 8 πᾶς τύπων ἰεθουσαῖον ἀπτεσθῶ ἐν παραξίφιδι καὶ τοῦτος χλωλούς, Στράδ. 3, 3, 6 οὕτε ἀντιλαδᾶς ἔχει . . παραξίφιος πρὸς τοῦταις ἢ καψίς, Διδόδ. Σ 5, 33 ξίφω . . φοροῦντες ἐχοντες σπιθαμαῖας παραξίφιδια, Πλούτ. Ἄρατ. 25 μικρὰς παραξίφιδας ἐνέγραψεν εἰς σάγματα, Εὐστ. 413, 29.

παραξοδιάζω δημ. θαπανάω ὑπερβαλλόντως, ἐξοδεύω ὑπερ τὸ δέον' || τὸ μέσ. παραξοδιάζομαι ὑποβάλλομαι εἰς ὑπερβολικὰς θαπανάς, ὑφισταμαι ἢ κᾶνω μεγάλας θαπανάς, φρ. ἰδ. σκώπτ. μὴν παραξοδιάζεσαι, - παραξοδιάζησθε!

παραξοή (ἢ) Ἐπίγρ. κ. δῶρ. παραξοᾶ ἢ ἐξομάλυνσις, ἢ λείανσις, τὸ ρακάνισμα.

παραξόνιος-ον (ἄξων) κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὰ ἄξανα, ὁ πλῆσιον τοῦ ἄξονος' || τὸ οὐδ. παραξόνιος ἢ οὐα. αἰδιόρουσ πασσαλσικός ἐμνηγνύμενος ἐν τῇ κατά τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης ὀπὴ πρὸς οὐγκράτησιν τοῦ τροχοῦ ἐν τῇ ολκείᾳ ἄξονι Φρύν. Σοφ Παρ. 100 Β «παραξόνια' τὰ τῷ ἄξονι ἐμνηγνύμενα ὑπερ τοῦ κατέχειν τὸν τρο-

χόν, ὃ οἱ πολλοὶ παραξόνιτας ἢ ἄξονίδια καλοῦσιν», Πολυδ. 1, 145 ἐπὶ δὲ κωλῶν ἐκπίπτει τὸν τροχὸν ἐμνηγνύμενον τῷ ἄξονι, παραξονίδιον' πρβλ. παραξόνιτης, ἄξονίδιον' 2) μτφ. ἐν Ἄριστφ. Βάτρ. Β19 σκινδάλων . . παραξόνια (τόλμηροι φλυαρία, παρατόλμοι ἀστείσοι, κτ. Σχολ. ἐκινδυνώδη καὶ παραδόλοα).

παραξονίτης (ἰδ) μτγν. τὸ παραξόνιον, βλ. παραξόνιος ἢ Φρύν. Σοφ. Παρ. 100 Β «παραξόνια . . ἂ οἱ πολλοὶ παραξόνιτας ἢ ἄξονίδια καλοῦσιν».

2) ἡ πλήμνη, ἡ χοινικίς τοῦ τροχοῦ' Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπτ. 153 «χνοῖσι δὲ εἰσι τὰ ἀκραξόνια, περὶ αἱ χοινικίδες, εἰ παραξονίται λεγόμενοι» (ἰδ. φρ. αἱ καὶ παραξονίτιδες λέγονται).

παραξυλο(ν) (τὸ) νεώτ. κ. δημ. ναυτ. μαλακὸν ξύλον ἠρμωσμένον ἐπὶ ἄλλου ξύλου ἢ σκευῶς πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς τριβῆς, ριζαδοῦρος.

παραξυρῶ-άω κ. ἰων. παραξυρῶε ξυρίζω πλαγίως : Ἰνν. Νόαυ. 2, 26 παραξυρῶσας ἐν τῇ κεφαλῇ παρὰ τὸ σὺς τιθέναι ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἰσικιάς.

παραξυσμα-ατος (τὸ) (παραξυῶ) τὸ ἐξ ἐπιπολής ξύσμα, τρίμμα, ἐν χρ. μτφ. : Δημήτρ. 55.

παραξυστον (τὸ) ἰπαραξυῶ) σχόλ. τεκτονικὸν τι ἐργαλεῖον, γλῶσσα, ἐπὶ τοῦ ὑπαγωγεύς' Σχόλ. Ἄριστφ. Ὀρν. 1150 «ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, ὃ ἀπευθύνουσι τὰς πλίνθους πρὸς ἀλλήλας».

παραξυῶ (ξυῶ) μτγν. κ. μον. ἄ. παραξέω βλλ. ἰ), ὁμοιζῶ : Ἰάσ. Π1 3, 10, 9 παραξύντες ἐγγύθεν ἔπαιον, Παῦλ. Σιλ. ΑΠ 6, 65 ὃς ἀτραπὸν οἶδα χαράσσειν ὀρθὰ παραξύνω ἴθιυτενὴ κανόνα, Ἄνων. Γεωγρ. 50 πλέγους παραξύνει τὴν Συρίαν' || μτφ. φάσμι τὴ ἐγγύτατα, ἐγγίξω ἐπιπολαίως : Λογγίν. 312 ταῦτα γὰρ ἐγγύς παραξύνει τὸν ἰδιωτῶν.

παραξορ-ον δῶρ. κ. ἀπτ. παρήρορ βλλ. : Αἰσχ. Πρ. 363 ἀρχέρον καὶ παράρορ δέμας.

παραῶ Ἡο. «ἀέτος ὀπὸ Μακεδόνων».

παραπάγος (ὃ) κ. ποι. παρήγος Ἡσ. «ὃ ἄνω τῆς θύρας μανδάλας», αὐτ. μανδάλας θύρας».

παραπάγια-ατος (τὸ) πάπ. πανουργία, τέχνασμα, δόλος, ἀπάτη.

παραπαίγιον (τὸ) μτγν. σκηναῖον τέχνησμα, παίγιον : Πορφ. Χριστ. 27, Εὐσ. Εὐαγγ. Προν. 300 Α δαιμόνων γενόμενοι παραπαίγια.

παραπαίδωνησις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραπαίδωγῶ, βλ. λ. 2), διδρθωσις : Πτολ. Ἄρμ. 1, 1 αἰσθησις δεῖται τῆς ἐκ τοῦ λόγου παραπαίδωνησισεως.

παραπαίδωνῶ-έω μτγν. βοηθῶ, αὐτελῶ εἰς τὴν διαπαίδωνῶσιν ἢ τὴν μόρφωσιν : Πλούτ. Ἡθ. 321 Β παραπαίδωνῶσιν καὶ συσχηματίζεω τὴν πολιτείαν' 2) μεταβάλλω καὶ διορθῶ βαθυρόδον ὅ, τι κακόν, βελτίω : Λουκ. Νιγρ. 12 ἡρέμα τε μεθαρμύττουσι καὶ παραπαίδωνῶσιν' 3) ρημστ. π. παραπαίδωνῶσιν.

παραπαίδεῦς μτγν. παιδεύω προσέτι, πρὸς τοῦτοις : Γρηγ. Νύσας. 2, 331 Β τῶν ὀνομάτων τὴν χρῆσιν παραπαίδευομένων.

παραπαίδι (τὸ) δημ. τὸ οἶον/εἶον τέκνον, ὃ ψυχογιός, ὁ παργιμιάς, ἢ παρακρόπ.

παραπαίζω (παίζω) παίζω παρεμπιπτόντως, ἀστείζομαι ἐκ παρόδου, περιπαίζω : Σχόλ. Ἄριστφ. Πλ. Β11 παραπαίζει πρὸς τὴν ἐναντίαν τῆς τύχης μεταβαλὴν, ΕΜ 463, 45 μῆμνηται Δημοσθένης . . τάχα καὶ παραπαίζω εἰς τὸν Ἀλκίνοον' 2) ἡ μτφ. παραπαίζω ὡς ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, ὃ ποιῶν, καθίσταν πινά παραπαίοντα, παράφρονα : Ἐπίγρ. Μαθαδωνίως Διονύσω (ἰσθ) παραπαίοντι(τι).

παραπαίοντως ἐπίρρ. Ἡσ. κατὰ τρόπον παρόφρονα, ἀνόητον.

παραπαίρων δημ., ἀφρ. (ἐ)παραπῆρα, λαυδάνω, κρωτῶ τὴν περισσώτερον τοῦ δέοντος, παίρων περισσώτερο ἀπὸ ὅσο πρέπει, ἰδ. ἐπὶ καταστάσεων,

ψυχικού πάθους κττ. • **παρραπήρη θάρρος** (ἀπεθραυσμένη), - τὸν παρραπήρη σήμερα ὁ ἄνθρωπος (ἐκοιμήθη περισσότερο τοῦ συνήθους), - τὸν **παρραπήρη** ὁ θυμὸς (τὸν κατέλαβε μεγάλη ὄρμη) **2)** τὸ μέγ. παρραπίθωμαι παρραφέρομαι • παρραπίθεται εὐκολα.

παρραπίμα (τὸ) (παρραπίω) μτγν. κ. παρραπίμα (Ἡσ.) ἀφροσύνη, παρραφροσύνη • Οἰνόν. η. Εὐσ. Εὐαγγ. Πρῶτ. 5.25.

παρραπίματος-ον (παρραπίω) παρραφρών, μωρός, τρελλός • Ἡσ. «παρραπήξ, ἢ παρραπίμενος».

παρραπίω κ. νεώτ. ποίω, πλητῶ, τύπτω πληγίως, κτυπῶ ἐσφαλμένως, ἀστόχως • Αἰσχ. ἄπ. 314 εἶτ' οὖν σοφιστῆς κάρτα παρραπίων χέλυον **2)** ἀμτβ. κρούω ἐσφαλμένον τόνον • **3)** μτφ. εἶμαι παρραφρών, μανιώδης, μωρός, χνάω τὰς φρένας μου • Ἡσ. «παρραπίει» παρρακόπτει, μαίνεται, ληρεί, παρραφρονεῖ • Αἰσχ. Πρ. 1056. τί γὰρ ἔλλειπει μὴ (οὐ) παρραπίει ἢ τοῦδ' εὐχῆ; • Ἀριστοφ. Πλ. 508 ἐνθυσιασῶτα τοῦ ληρείν καὶ παρραπίων, Πλάτ. Συμπ. 173B μαινόμενοι καὶ παρραπίων, Πολύβ. 12,8,1, Πλούτ. Ηθ. 963F παρραπεπαικότας (παρραφρονάσι κ. παθ. • Σοφ. Ἰγν. 234 φωνάσι παρραπεπαισμένα (μανιώδεις) • ἢ διοηρότῳ ἀνοησίαν, ἀφροσύνην • Λοκκ. Ἰστ. Συγγρ. 2 ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρραπίον ἄλλοτριος ἰάμοδος, οὐ φαλόσις κατεσχημένοι, Εὐνάπ. Β. Σοφ. 474B παρραπίειν πρὸς ὕλικας δυνάμεις • ἢ εἶδ. ἰστρ. εἶμαι παρραφρών • Γαλ. 10,850 **4)** ἐκπλητῶ, ἀφισταμαι τινος, παρραπλανώμαι, μτ. γενικ. • Πολύβ. 3,21,9 παρραπιαῖσι τῆς ἀληθείας ἐν τοῖς ἀνογακιστάτοις διαδουλοῖσι, αὐτ. 4,31,2 ἀγνοοῦντες καὶ πολλὴ παρραπίοντες τοῦ δέοντος • ἢ εἶμαι, εὐρίσκομαι ἐν πλάνῳ, πλανώμαι • Φιλῶδ. Ση. 32 • ἢ νεώτ. μτφ. παρραλογίζομαι λέγων πράγματα ἀντιπαθηκὰ ἢ ἀντιθετα, ὁμιλῶ ἀνευ λογιμῶ εἰρημῶ, δὲν ξέρω τί λέω • **5)** νεώτ. κλονοῦμαι κατὰ τὸ βάδισμα, βαδίζω κλονιζόμενος καὶ προσκορῶμαι τῆδε κἀκείσε, παρραπέτω, τρικλιζῶ • **6)** ρηματ. π. παρραπίσασμα, παρραπίστος.

παρραπάλλομαι (παρραπαι) πάλλομαι ἐγγύς, ηἰδῶ παρραπέυρω, πλησίον, μτ. δοτ. • Εὐρ. ΙΑ 228 οἷς παρραπάλλετο . . οὖν δῆλοισι παρ' ἀντιγα.

παρραπάν ἔπιρρ. κ. νεώτ. ἀντί παρρᾶ, παντελῶς, ἐξ ὁλοκλήρου, καθ' ὁλοκληρίαν, ὅλος δι' ὅλου, τελείως, ἐν χρ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρθρου τὸ • Ἡρ. Ι. 61 ἀπαλλάσσοτο ἐκ τῆς χώρας τὸ παρραπάν, Θουκ. 6,80 οἱ τὸνδε κρείσσους εἰσι τὸ παρραπάν τὰ πολέμια, Ἐπιγρ. εἶς τὸ παρραπάν (εἶς τὸ διηνεκέσι) • ἢ συνήθ. μτ. ἀρνήσεως, οὐδόλως, οὐδαμῶς • Ἡρ. Ι. 32 τῆ ἐτέρῃ ἡμέρῃ τὸ παρραπάν αὐδὲν ἴμοιον προσάγει πρήγμα, Φερεκρ. 113 φωνῆν οὐκ ἔχειν ἰχθύιν γε . . τὸ παρραπάν, Ἀριστοφ. Πλ. 17 ἀποκρινόμενῳ τὸ παρραπάν οὐδὲ γρῦ, Πλάτ. Ἀπολ. 26C οὐκ εἶβι τὸ παρραπάν ἄθεος, αὐτ. Θεοαίτ. 127A, Γαλ. 4,398,6 οὐδὲ κινεῖται τὸ παρραπάν, Πισοσ. 5,121 οὐ φύει τὸ παρραπάν, - δὲν εἶναι τὸ παρραπάν σταθερὸς εἰς τὸν λόγον του • ὁμ. κ. μτ. ἀρνητικῶν ρημάτων • Ἀντιφ. 3,3,7 τὸ παρραπάν ἀρναύμενοι • **2)** ὁμ. ἐπὶ ἀριθμήσεως, ἐπὶ δικόσια τὸ παρραπάν κατὰ μέσον δρον, ὄχι ὀλιγώτερα, τοῦλάχιστον δικαιοσῖα • Ἡρ. Ι. 193 ὡστε εἴ τι δικαιοσῖα μὲν τὸ παρραπάν ἀποδίδοι, Δημ. 1279 σί γ' οὐδὲ πεντήκοντα δραχμῶν τὸ παρραπάν ἀπαντ' ἀπολυλέκασι •

παρραπαπίσιος-ια-ιο δημ. κ. παρραπανιστός-ή-ό ὁ ὢν ἢ γινόμενος ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ ἐπὶ πλεόν, ὁ πλεονάζων, ὁ περισσευόμενος • ἔδαλε παρραπαπίσιος πιπέρι • ἢ ὁ περιττός, ὁ μάταιος • αὐτὰ εἶναι παρραπαπίσια λόγια.

παρραπάνω ἔπιρρ. μον., δημ. κ. παρραπάνου ἐπὶ τόπου, ἀνωτέρω, ὑψηλότερον, πιὸ ψηλά • Ἐρω-

τόκρ. 4,60 κὶ ὡς τὰ βυζὰ τζ' ὁ παταμὸς καὶ παρραπάνω ὄνει, - κάθεται στὸ παρραπάνω πάτωμα • ἢ κ. μτφ. ἀπὸ τμηματάρητος δὲ μπόρεσε νὰ πᾶ παρραπάνω • ἢ περαίτητος, ἐπέκεινα, παρραπέρα • κάθεται στὸ παρραπάνω σίτη • **2)** ἐπὶ ποσοῦ ἢ χρόνου, ἐπὶ πλεόν, περισσότερον • Ἐρωτόκρ. 3,1587 τὸ φτάξῃ δώδεκα χρόνῳ, καὶ παρραπάνω ὄνει, - τοῦ κράτιστε παρραπάνω ἀπ' ὄτι ὑπελόγιζε, - ἔχει παρραπάνω ἀπὸ χρόνονά σὲ 158, - ἔπιε λίγω παρραπάνω ἀπόφε • ἢ φρ μὲ τὸ παρραπάνω πλεόν ἢ ἱκανοποιητικῶς, ἀσπρόθως • τὸν πλέρωσε - τὸν ἐκδικήθηκε μὲ τὸ παρραπάνω, - ἔφαγον μὲ τὸ παρραπάνω.

παρραπασόμενος Ἡσ. «ἐπιβαλλόμενος».

παρραπάσσω (πάσσω) κ. ἀπτ. παρραπάττω ἐπιπάσσω πλῆγίως ἢ ἐντός, παρραπάζω τῆδε κἀκείσε • Θεοφρ. Φ. Αἰτ. 5,6,10 τέφραν παρραπατταμένην ὁμ. μτ. δοτ. κ. αἰτ. • Δαμοκράτ. η. Γαλ. 13,944, Πλούτ. Ηθ. 954A τῷ πυρομένῳ . . σιδήρῳ . . λατύπην παρραπάσσομαι ὁμ. ἐμπερῶθ. (εἶς τι) • Διοσκ. 3,23 παρραπάσσομαι εἰς τι • **2)** ρηματ. π. παρραπατόν (τὸ) (παρραπάσσω) κόνις ἐπιπασσομένη • Ἰππ. Γυν. Ι. 105.

παρραπάτημα (τὸ) δημ. ὀλισθημα, ατραβοπάτημα • δ. τραγ. δὲν εἶναι παρραπάτημα παρρᾶ ναι ἀντρός ἀγκάλισμα • ἢ κλονισμός κατὰ τὸ βάδισμα, τρικλισμα • **2)** μτφ. παρρακτροπή, σφάλμα, παρρατόημα.

παρραπατό-ἄω (ἀπατῶ) ἀπατῶ, ἀποπλανῶ, γοητεύω • Αἰσχ. Εὐμ. 728 οἶνω παρραπατήσας . . θεάς.

παρραπατό-ἄω δημ. ἀμτβ. πατῶ ἐσφαλμένως, πατῶ ἄλλοῦ ἀπὸ ἐκεί πού πρέπει, ὀλισθαίνω, στραβοπατῶ • δ. τραγ. μᾶνα μου, παρραπάτησα καὶ τὸ σταμνί μου τσάκισα, - παρραπάτησε κὶ ἔσπασε τὸ πόδι του • ἢ κλονοῦμαι κατὰ τὴν βάδιση, βαδίζω ἀτάκτως, παρραπατῶ, τρικλιζῶ, παρραπέτω • **2)** ρηματ. π. παρραπάτημα.

παρραπάφισκο ἐπ. ἀντί παρραπατῶ, μ. κτ. ἀόρ. β' παρραπάφω, παρραγῶ, παρρασύρω, ἀπατῶ, ἀποπλανῶ, ἔξαπατῶ • Ὀδ. 3 488 παρρᾶ μ' ἦπαφε δαίμων, Ὀρφ. Ἀργ. 704 μολπήσι παρραπαφίσκειν πέτρας, Θεοκρ. 27,12 καὶ πρῖν με παρραπαφες ἀδέι μύθη, ΑΓΓλ. 5,361 • ἢ μτ. ἀπαφρω. διὰ πανουργίας ἢ δόλου παρραπέθω, παρρακινῶ τινὰ νὰ πράξῃ τι • ἢ 360 Ἡρῆ δ' ἐν φιλοτήτῃ παρραπαφεν εὐνηθῆναι, Ἀπολλ. Ρ. 2,952 • ἢ θέλλω, δελιάζω, σαγηνεύω, γοητεύω • Τραγ. Ἀδῆσπ. 434 δῶρα καὶ θεοῦ παρραπαφίσκουσι.

παρραπαχίνω δημ., ἀόρ. (ἐ)παρραπαχίνα, μτβ. παχίνω (τινά) ὑπὲρ τὸ δέον, καθιστῶ τινὰ κατ' ὑπερβολὴν παχύν • τίς παρραπαχίνω τίς κάττες • **2)** ἀμτβ. παχύνομαι καθ' ὑπερβολὴν, γίνομαι ὑπὲρ τὸ δέον παχύς.

παρραπεζεύω μτγν. κ. δημ. πεζεύω ἐγγύς, πλησίον • Ἐπιφάν. 2,193C • ἢ δημ. πεζεύω ἐπ' ὀλίγον πρὸς ἀναψυχήν.

παρραπέθω (ἐ)πιθῶ κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. παρραπέθω, ἐπ. ἀόρ. παρραπέθω ἢ παρραπέθω ἐλκύνω, προσελκύνω τινὰ διὰ τῆς πειθοῦς, καταπέθω τινά • Ἰλ. Ψ 37 Πηλεΐωνα . . ἀπουδῆ παρραπέθωντες, Ὀδ. Ω 119 • ἢ κ. μον. κ. νεώτ. ἠαρραπλανά τινὰ διὰ τῆς πειθοῦς, καταπέθω τινά διὰ δολίαν καὶ ἀπατηλὴν μέσων, παρρασύρω, ἔξαπατῶ, ξεγελῶ • Ὀδ. 3 290 ὄς μ' ἄγε παρραπέθων ἦαι φρεσίν, Πλάτ. Νόμ. 892D μὴ πη πρρεσβάτας ἡμάς ὄντας . . παρραπέσι, Νικόλ. Δαμ. 130,24J, Λοκκ. Κατάπλ. 7 δέδια μὴ σε παρραπέση δέόμενος, Πρίσκ. 218,12 [Beck.] παρραπέθωιν χρίμασι, Σέρν. Μακρ. ἐν Σάθ. 3,231 γύναιον τι . . χρίμασι παρραπέσι (ἰδωροδοκῆσας) κ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρω. • Ὀδ. Χ 213 μὴ σ' ἐπέσει παρραπέθωιν Ὀδυσσεὺς μνηστήρεσσι μάχεσθαι, Εὐρ. Ἰκ. 60 παρραπέσιον δὲ

τὸ σὸν .. ἐλθεῖν τέκνον' κ. παθ. : Ἀριστλ. Ἀτόμ. 96b,17 παρὰπεισθαι [παρὰσύρομαι εἰς τὴ] 2) ρηματ.κ. παρὰπεισις.

παρὰπειλῶ-έω [ἀπειλῶ] μτγν. ἐπαπειλῶ : Θεοδῶρ. Ἐκκλ. Ἰστ.1,4.

παρὰπειρῶ [πείρω] διατετριπῶν, διατριπῶν τὴν πλάγιαν, τὸ μέσ. : Ρήτ.1,559 ταῖς μὲν ἀκάνθαις τὸν τάρσον τοῦ ποδὸς παρὰπειρεται.

παρὰπειρώμαι-άομαι [πείρωμαι κ. μσν., μέλλ. παρὰπειράσομαι, ἀποπειρώμαι, δοκιμάζω τινά. ἵνα βεβαιωθῶ περὶ τῆς θελήσεως αὐτοῦ : Πίνδ. Ο 8,3 ἵνα μάντις .. ἐμπόριαις τεκμαιρόμενοι παρὰπειρῶνται Διός. || μσν. πείρωμαι, ἀποπειρώμαι, δοκιμάζω, ἐπιχειρῶ : Νικηφ. Ἀντιοχ. ἐν ἈSS Μοῖου 5,312,17 παρὰπειράσθαι ὅπως ἂν ἀνάλοι τοῦτον.

παρὰπεισις-εως [ἴ] [παρὰπειθω] σχόλ. τὸ παρὰπειθειν, ἡ ἐξαπάτησις : Σχόλ. Ἰλ.Σ 217.

παρὰπειστικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἱκανός, ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ παρὰπειθειν, ὁ κατάλληλος πρὸς παραπλάνησιν, ἐξαπάτησιν : Πολυδ.4,21. - παρὰπειστικός λόγος, - παρὰπειστικὴ ἐρώτησις' κ. ἐπίρρ. νεώτ. -κῶς.

παρὰπειλάζω μσν. πησιάζω : Μιχ. Ἀτταλ 42,16. **παρὰπειλέιον** [τό] μσν. μικρός πέλκευς : Κ Πορφ. Ἐπιθ 67 ! ἰέκδ. Β.)

παρὰπειλεῖμαι-άομαι [πείλεῖμαι] παθ. πειλεῖμαι κατὰ τὰ πλάγια, τὰς πλευράς : Θεόδωρ. Φί 4,16,2 παρὰπειλεκημένη ἐτύγχανον ἡ πλάτανος ἐκ τῶν δύο μερῶν, αὐτ. ΦΑἰτ.5,4,7.

παρὰπειπτικός-ή-όν νεώτ. ὁ δὲ οὐ γίνεται παραπομπή : παρὰπειπτικὸν βούλευμα ἢ ὑπὸ τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου ἐκδιδομένη προδικαστικὴ ἀπόφασις περὶ παραπομπῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς δίκην ἐπ' ἀκροατηρίου.

παρὰπέμπω [πέμπω] κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. παρὰπέμψω, ἀόρ. παρὰπέμψα, πέμψω πέρα ἢ ἀπέμψω τινά διὰ μέσου τινός, βοηθῶ, κάνω τινά να περάσῃ : Ὀδ. Μ 72 ἄλλ' Ἦρη παρὰπέμψω ἰδίγαγε τὴν Ἀργῶ διὰ μέσου τῶν Συμμηληγῶναι' κ. παθ. : Ξεν. Εφ.3,4 ἀεὶ δεόμενος αὐτῆς εἰς Ἐφεσον παρὰπέμψῃναι' 2) μτφ. ἀναφ. πρὸς χρόνον, δι' οὐδὲν, περὶ τῶν Ἀγαθρ.30 σαρκὶ καὶ γὰλοκτι παρὰπέμψω τὸν βίον ἰδιόρχεσθαι τὸν βίον, Πολυδ.δ,109 παρὰπέμψω τὴν νύκτα ἰδιόρχεσθαι τὴν νύκτα' || ὁμ. τὸ μέσ. : Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ.1360 παρὰπέμψεσθαι τὸν κάματον [ἀνοπέμψω, ἀποβάλλω ἀπ' ἑαυτοῦ], Διογ. Α 8,87 ὅτι τὴν ἀρχὴν αὐτὸν παρὰπέμψατο. 3) πέμψω τινά πλησίον ἢ κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, ἐν παθ. : Θουκ. Β 61 στρατιῶν ἔχων .. παρὰπέμψθη περὶ ἐφ' Ἐλλησπόντου. 4) προπέμψω, συνοδεύω, παρακολουθεῖν, ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων συνοδεύωντων ἐμπορικῶν : Δημ.568 τῶν .. τριηράρχων παρὰπέμψοντων ὑμᾶς, Ἐπιγρ. παρὰπέμψω .. τὰ ἱερὰ στρατεύματα' κ. παθ. : Δημ.96 παρὰπέμψεσθαι τὰ πλοῖα αὐτῶν' || νεώτ. ναυτ. ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων, συνοδεύω νηιοπομῆν ἐμπορικῶν πλοίων ἐν καιρῷ πολέμου πρὸς προστασίαν αὐτῶν ἀπὸ ἐχθρικής ἐπιθέσεως. 5) γεν. προπέμψω, συνοδεύω, δόξῃ συντροφεύω : Λυρ. Ἀλ. Ἀδῶσις 1,12, Πλούτ. Περ.5 προστάξέ τινι τῶν οἰκετῶν φῶς λαβόντι παρὰπέμψαι καὶ καταστῆσαι πρὸς τὴν οὐκίαν τὸν ἀνθρώπων, Ἐπιγρ. παρὰπέμψω τὰ ἱερὰ' || εἰδ. συνοδεύω εἰς τὸν τάφον, κηδεύω : Ποσειδων.147 χαρῶ .. τὸ σῶμα παρὰπέμψω' κ. παθ. : Διογ. Α 3,41 ἐτάφη καὶ παρὰπέμψθη πανδημεί' || ὁμ. τὸ μέσ. : Ἐπιγρ. τὸ σῶμα παρὰπέμψασθαι ἐπὶ τὴν κηδεῖαν' || ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ νυμφικῆς πομπῆς, προπέμψω εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον : Λουκ. Ἐνάδ. Δ 5,1 ἀπεληλυθῆσαν εἰς τὸν θάλαμον ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης .. παρὰπέμψέντες' || ἀκολουθῶ, ὀηρητῶ, περιποιεῖμαι τινά, ἐπὶ τι-

μῆς διδομένης εἰς πρόσωπα ὑψηλῆς περιωχῆς : Ἐπίκτ. Ἐγγ.25,2 πῶς γὰρ ἴσον ἔχειν δύναιτα .. ὁ μὴ παρὰπέμψων τῷ παρὰπέμψοντι' || προπέμψω μέχρι τῆς αγοράς ἢ συνοδεύω ἐκ τῆς αγοράς Δίων Δ 43,22, αὐτ.58,11' || ὁμ. μτφ. ἐν τῇ φιλοσ. Μάρκ. Αὐρ.2,17 τὶ οὐν τὸ παρὰπέμψαι δυνάμενον, ἔναι καὶ μόνον, φιλοσοφία' κ. παθ. : Ὑπερέστ. Δημ.21 τὸν ὑπόλοιπον βίον ὑπὸ δόξης χρηστῆς παρὰπέμψῃναι' 6) συνοδεύω μετὰ φροῦδος τὴν ἀποστῆλῃν τῶν ἐφοδίων, ζωοτροφιῶν στρατοῦ : Ξεν. Ἑλλ.7,2,18 Χάρτητα διεπαρῆξαντο σφίσι παρὰπέμψαι τὴν παραπομπήν, Φιλίππος π. Δημ.251 ἐξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα .. ὡς τὸν σίτον παρὰπέμψοντα ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς Ἄθηναι, αὐτ. 1224. 7) ἀποπέμψω στρατεύματα κατὰ μῆκος τῆς γραμμῆς ἢ τοῦ κέρτους πρὸς βοήθειαν, ὑποστήριξιν : Ξεν. Ἑλλ.4,3,4 ἐπειδὴ .. ἐκάλυον τῆς πορείας .. ἐπελευθύνοντες τοῖς ὀπισθεν, παρὰπέμψαι ἐπ' οὐρανὸν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ στόματος ἱππικῶν, αὐτ. Ἀν.6,3,15 παρὰπέμψω .. εὐζῶνους εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τὰ ἄκρα, αὐτ. Ἄγρο.2,3' 8) φέρω προσετι ἢ πρὸς τοῦτοις : Ἀριστφ. ἀ.502 φέρε, παῖ, .. ὕδωρ, παρὰπέμψω τὸ χειρόμακτρον' κ. παθ. ἀποπέμψωμαι ἐπιπροσθεῖταις : Ἐπιγρ. 9) μσν. κ. νεώτ. ἀποπέμψω [πίνδ.] που ἢ πρὸς τινά : Πιρόδρ. 2,636 φωμῖν ζητῶ τῷ Κράτει σου καλὸν κομματοπολίην, [εἰς ἦν ἡ Βασιλεία σου Μόνων μὲν παρὰπέμψης, - τὸν παρὰπέμψων ἀπὸ τὸν Ἄνων εἰς τὸν Κράτῃν] ἐπὶ ὑποθέσεων παρὰπέμψομένων ἀπὸ ἀρχῆς εἰς ἀρχὴν διαρκῶς καὶ ἀνευ τερματισμοῦ' || νεώτ. ἀναφ. πρὸς ἔγγραφο, αἰτήσις, ἀναφοράς κτ' ἀποπέμψω εἰς ἄλλον πρὸς διεκπεραίωσιν, μεταδιδάξω εἰς ἄλλον, πρὸς ἐξέτασιν, ἐνέργειαν κτ' παρὰπέμψω τὴν στήθην σου εἰς τὴν Νομαρχίαν, - τὸ νομοσχέδιον παρὰπέμψῃ εἰς τὴν εἰδικὴν ἐξ ὑπουργῶν ἐπιτραπῆν, φ. παρὰπέμψω εἰς τὰς ἑλληνικάς ἀπάνδρας [ἀνοβάλλω ἐπ' ἀπειρον] || παπ. κ. νεώτ. ἀναφ. πρὸς δικαστικὰς ὑποθέσεις, πέμψω εἰς τὰς ἀνακριτικὰς ἀρχὰς πρὸς ἐνέργειαν ἢ πέμψω, διαδιδάξω, ὑποβάλλω εἰς δικαστήριον πρὸς ἐκδικασιν. Πάπ. τὸν δεινα εἰς τὸ σὸν δικαστήριον παρὰπέμψαι, - παρὰπέμψω τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν ἀνακριτὴν, - παρὰπέμψῃ εἰς τὸ πταισματοδικεῖον' 10) νεώτ. ὀνομαρῶ, ὀρίξω ἀκριβῶς τὸν συγγραφέα, τὸ σύγγραμμα καὶ τὸν στίχον ἢ τὴν σελίδα ἐξ ἧς ἔλαθον λέξιν τινά, χωρίον ἢ εἶδησιν, κάνω παραπομπήν βλ.41' 11) καταβροχθίζω, καταπίνω : Διον. Φυσ. 2,6' 12) ἐπὶ φωνῆς, ἡχῶς, κττ., στέλλω ὅπισω, μεταδίωξις εἰς τὸν ἐπόμενον, μεταδιδάξω : Σοφ. Φιλ.1459 Ἐρμαιοῖν ὄρος παρὰπέμψω μοι στόνον ἀντίτυπον, Ἀριστφ. ἱππ.546 παρὰπέμψατ' ἐφ' ἑνδεκα κόπαις ὄρθουρον χρῆστών ληναίτην [εἰστ. 1540 κ. . εὐφημησάντες τὸν δεινα βοθαρίζοντες νουτικῶς], Πλούτ. Σόλ.29 πότοις καὶ μουσικῆ παρὰπέμψω ἑαυτὸν [προσαδίωξις ἑαυτὸν εἰς τοὺς πότους καὶ τὴν μουσικὴν], αὐτ. Κάτ. Νεώτ.46' || ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Δίων Κ 74,14 φωνῆν παρὰπέμψεσθαι' 13) ἐπὶ τοῦ φωτός, ἀντανακλῶ : Μάρκ. Αὐρ.8,57 αὐτὸ .. στερᾶσει τῆς ἀγῆς, τὸ μὴ παρὰπέμψω αὐτῆν' || κ. μτφ. : αὐτ. 10,9 δάγματο ἀπόσι .. φαντάζῃ καὶ παρὰπέμψεις' 14) ἀποπέμψω, παροτρῆξω, περιφρονῶ : Φιλίππος π. Δημ.283 τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλευόντας ὑμῖν παρὰπέμψαντες, Πολυδ 30,17,17 τοῦτοις δὲ παρὰπέμψω ποικιλίας ἐμφαντοῦσι ποιούσι περὶ τοῦ μέλλοντος, Διόδ.Σ 26,1 τινὰ τῶν ἀνθρώπων φιλόφθονα .. τὰ παρὰπέμψοντα μὲν τὰ καλῶς ἔχοντα τῶν ἐπιτελεσθέντων' || τὸ μέσ. ἀποπέμψω μαθητὴν : Διογ. Α 8,87' || ὁμ. τὸ μέσ. ἀποπέμψω ἀπ' ἑαυτοῦ τὴν σάξυγον μου, παρατῶ, χωρίζω τὴν γυναικα μου : Ἀπολλδ.1,9,28 τοῦ .. βα-

σιλέως . τὴν θυγατέρα . ἴασονι ἐγγυώντος, παραπεμφάμενος ἴασον Μήδειαν ἐγάμει· (15) ἀφῆλω, παραιτῶ, παραλείπω, ἐγκαταλείπω : Σωφ.1, 46 παραπέμψιν τὸ λουτρὸν· || τὸ μέγ. παραλείπω, παρατρέχω : Φιλοῦμ.36 πλείωνα . ἱστορούμενα παραπέμψεσθαι· (16) ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, ἀποδοκιμάζω : Ἰώα.Α1 6,3,5 τὸς δέσειεις παραπέμψιν, Μάρκ.Αὐρ.18 μῆτε ἐξηττώμενον διὰ ταῦτα, μῆτε ἀναισθητῶς παραπέμψοντα, Σωφ.1, 118 || τὸ μέγ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.67· (17) μεταδίδω, μεταδιδάξω κληρονομίαν : Προκ.Μυστ.11, Πόπ. καταλείψαι καὶ παραπέμψιν ἐπὶ ταῖς σοῦς κληρονόμους· || ὄμ. μψ. μεταδίδω : αὐτ.15 παραπέμψιν ἐχθος εἰς τριγονίαν, αὐτ.Κτιμ.1 Πράλ. μνήμην εἰς τοὺς ἐπιγόνους· (18) ρηματ.π. παραπομπή, παράπεμφις, **παράπεμφις**-εως (ἡ) [παρᾱπέμψι] μτγν. τὸ παραπέμψιν, ἡ προπομπή, ἡ συνοδεία : Διόδ.Σ 34/35, 39 τῷ πρὸς τὴν παράπεμψιν ἐκπεμφθέντι, **παρᾱπελεγμένως** ἐπίρρ. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ παραπλέκω· Ἦσ. ἐσυμπλεγμένως· **παρᾱπομπιμένως** ἐπίρρ. μτγν. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ παραπομπῶ βλλ., διαστρόφως, διαστραμμένως, ἡμαρτημένως : Ἐπιφάν.1,829D παρᾱπομπιμένως ναούμνα, αὐτ.884C ἀ φρονεῖς παρᾱπομπιμένως διδάσκων, **παρᾱπέρα** ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ τόπου, ὀλίγον ἐπέκεινα, μακρὰν, μακρύτερα, περαιτέρω : Κρυστ. Ποιήμ.156,21 [ἐκδ.Φέξη] παρᾱπέρα | σταματᾶ στήν κατάκρυμα βρύση, Πάλαμ.1άφ.73,17 κἵ ἦταν ὁ ἀέρας βαρῦς παρᾱπέρα, καὶ ἡ γῆ παρᾱπέρα | σάν ἀπὸ κάμα γυμνή· || κ. μτ. τῆς ἀπό : παρᾱπέρα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία σταμάτησε· (2) ἐπὶ χρόνου, βραδύτερον, ἀργότερα, εἰς τὸ μέλλον : **πᾱρε τῶρα αὐτὰ καὶ παρᾱπέρα βλέπουμε**, **παρᾱπεριπᾱτῶ**-έω [περιπᾱτῶ] μτγν. περιπᾱτῶ πλησίον ἢ παραπλευρώσας τινός, πᾱρ.δωτ. : Ἰώα.Α1 18, 6,6 παρᾱπεριπᾱτούσα τῷ φορέω, **παρᾱπέρνημι** (πέρρνημι) κ. αἰολ. παρᾱπέρᾱμι πᾱλῶ τὴ εἰς ἡλαττωμένῃν τιμῇ, πᾱλῶ εὐθηνότερα : Ἐπιγρ. σίτων παρᾱπέρνας διὰ πάντα λυσιτελείως ταῖς πολιταῖσι, **παρᾱπέσσια** [τὰ] [πᾱρᾱπέσος] μτγν. οἰκοδομήματα ἐρειδόμενα ἐπὶ μεγαλύτερων οἰκοδομῶν : Κωδ.Ἰουστιν.8,11,14, **παρᾱπέτᾱλος**-ον [πέταλον] μτγν. κ. μον. ὁ κεκαλυμμένος, ὁ σκεπασμένος διὰ πετᾱλῶν ἢ φύλων χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, ὁ κεχυρᾱμένος ἢ ἡργυρωμένος : Ἀνών.π.Σουῖδ. τριήρεις . χρυσῶ τᾱς πρῶμνας παρᾱπέταλοι, **παρᾱπέταμα** [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρᾱπετᾱ βλλ., **παρᾱπέταννῶμαι** [πετᾱνῶμαι] μτγν., παρακ. παρᾱπέτᾱμαι [ἐν σημ. ἐνεστ.], παθ. κρέμματα ὡς παρᾱπέτασμα ἐνώπιόν τινος : Πολύβ.33,32 τῆς αὐλαίας παρᾱπετασμένης ἰδ.γρ. ἀντὶ παρᾱπετασμάτων· || ἐκτείνωμαι, ἀπλοῦμαι κατὰ μήκος ἢ ἐπὶ πᾱλῶ : Διον.Περ.98 σκαίη . παρᾱπέτᾱται . ἰσθμῶς· (2) παρᾱπέτᾱται Ὀρνις [τὸ Πτηνόν, ἰδὲ Κύνκας] περιπίπτει πρὸ αὐτοῦ ἔχον ἀναπεταμένους τὰς πτερυγὰς : Ἀρωτ.312 ὁ δὲ οἱ παρᾱπέτᾱται ὄρνις ἀσσοτέρων βόρεω, **παρᾱπέτασμα**-ατος [τὸ] [παρᾱπέταννῶμαι] κ. μον. κ. νεώτ. πᾱν ὁ,τι παρᾱπέταννᾱται ἐνώπιόν τινος, τὸ ἐμπροσθέν τινος ἐκτενιόμενον προκάλυμμα, καταπέτασμα ἐξ ὑψώματος· Ἦσ. «παρᾱπέτασματα παρακαλύμματα» : Ἦρ.9,82 σκηνὴν . παρᾱπέτασμος ποικίλοις κατεσκευασμένην . Ἀριστοφ.Βάτρ.938 παρᾱπέτασμοσιν . . Μηδικῶς, αὐτ. ἀπ.611 παρᾱπέτασμα τὸ Κύπριον, Διδῶ.Σ 11,56 τὴν ἀπῆλην πολυτελεῖαι παρᾱπέτασμοσιν κεκοσμημένην, Πλουσ.5,12,2 παρᾱπέτασμα ἐρεᾱν. Πρίσκ.

203,11 (ἐκδ.Βουα.) εὐνήν καλυπτομένην ποικίλοις παρᾱπέτασμοσιν, Ἐπιγρ. παρᾱπέτασμα λιτῶν· || νεώτ. ἰδ. τὸ ἀπὸ τοῦ ὑπερθύρου θυρών καὶ παρᾱθύρων κρεμάμενον καταπέτασμα, κουρτίνα, μπερτιές, στόρι· (2) μψ. προκάλυμμα, πρόσχημα : Ἀντιφάν.327 (= Ἀλεξ.340) τὰ χρῆματα . . παρᾱπέτασματα τοῦ βίου, Πλάτ.Πρωτ.316ε ταῖς τέχνας ταύτας παρᾱπέτασμοσιν ἐχρήσαντο, Δημ. [107 τῇ προκλήσει χρῆσάμενοι παρᾱπέτασμοσιν, Μέν.ἀπ.406,4 εἶχεν δὲ παρᾱπέτασμα τὴν ἐρημίαν· (3) μτγν. κ. μον. κτ. πληθ. παρᾱπέτασματα χλαμῦδες, μονόδοι : Ἄγαθ.3,7, **παρᾱπέτασμα**-ατος [τὸ] μτγν. σύμβολον διδόμενον πρὸς λήψιν σίτου ἐν καιρῷ διανομῆς : Κωδ.Ἰουστιν.11,24,2 modis frumentis, nomine parapeutematis [σίτων λόγῳ παρᾱπετεύματος] ἰδ.γρ. perissemus, ἢ perittemus), **παρᾱπέτο** [τὸ] [πτα.] δημ. θωράκιον, στηθαῖον γεφύρας, ἀνδῆρου, παραθύρου, κρηπίδος κττ.· || ναυτ. τὸ δρυφᾱκτον βλλ., || γεν. διαχωριστικὸν διάφραγμα ἢ παρᾱπέτασμα, **παρᾱπέτομαι** [πέτομαι] κ. μον., ποι. παρᾱπέταμαι [Καλλ.Ἐπιγρ.31,6], ἀόρ. β' παρᾱπέτᾱμαι ἢ παρᾱπέτᾱμην κ. παρᾱπέτην, γ' πληθ. πρὸς. παρᾱπέτησαν, πέτομαι παραπλεύρωσ, ἴταμαι παρὰ τὴ, πετῶ ἐγγῶς ἢ πλαιῶν : Ἀριστολ.Ζ1 593b,12 καὶ γὰρ ἤδη πετομένους σιτίεις παρᾱπετομένην ἰκορᾱνήν, αὐτ.Πολιτ.1323e,29 δεδιότα . . τᾱς παρᾱπετομένας μυίας· (2) διέρχομαι ἰπτάμενος, ἐπὶ κηλίδων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν : Γαλλ.1,363· (3) ἐκπέτω, διαφεύγω τινά : Ἰουλ.Αλυ.Α1 6,19 δῶρῳ δ' ὑμετέροισι παρᾱπέτᾱμενοι με· (4) πέτομαι πρὸς τινά : Σίμων. Ἀμ.13 ἡμῖν ἐρεπῶν παρᾱπέτατα, Φιλῶστρ.Ἀπολλ.1,7· || πέτομαι πρὸς βοήθειάν τινος, τρέχω πετῶστας νά βοηθῆσαι κάποιον : Ἀριστοφ.Θεου.1014 ὄηλον αὐν τοῦτ' ἐσθ' ὅτι ἤξει με σώσων· οὐ γὰρ ἀν παρᾱπέτατο· || μψ. : Φιλῶστρ.Ἦρ.19,14 παρᾱπέτηναι [ἐπὶ τοῦ λόγου] **παρᾱπετῆ**[ι]ᾱ [ἡ] μον. κ. δημ. πλῆγμα διὰ λίθου παρεκτραπέντος ταῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, πετῶσι πού χτυπᾶ ἄλλον ἀντὶ ἄλλου· (2) μψ. ὑπαινιγμός : Ἐρωτόκρι.1,922 μόνα 'ς τοῖ νύχτας τὸ σκοπὸ παρᾱπετῆς μοῦ ρίχνη, **παρᾱπετῶ**-ᾱω δημ., ἀόρ. παρᾱπέταξα, μτχ. παθ. παρακ. παρᾱπεταμένος, μτθ. ἀπορρίπτω τὴ κατὰ μέρος, ρίπτω, πετῶ κατὰ μέρος, ἐγκαταλείπω, ἀφῆνω τί σου ἐξ ἀμελείας ἢ περιφρονησεως : Πάλαμ.1άφ.19,12 μήπως καὶ τοῦ Χάρωντα, | ταῦ φαῆς ἀχάιδευτο | καὶ εἰ παρᾱπέταξη, -πάλιωσαν τὰ παρᾱύτᾱσια τοῦ καὶ τὰ παρᾱπέταξε, -ἐχει ἡσασαμένην τῆ γυναῖκα του· (2) ρίπτω εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἢ καθ' ὑπερβολικὴν ποσότητα ἢ καὶ συχνότερον τοῦ δέοντος, σκορπῶ, σπαταλῶ : παρᾱπετᾱεῖ τὰ χρῆματα καὶ θ' ἀπομεινῆ στο δρόμο· (3) αὐτθ. ἴταμαι, πετῶ εἰς μέγα ὕψος ἢ εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἢ ἐπὶ πᾱλῶν χρόνον· (4) ρηματ.π. παρᾱπέταμα, **παρᾱπέφτω** δημ., ἀόρ. (ἐ)παρᾱπέσα, μτχ. παθ. παρακ. παρᾱπεσομένος, πῆτω κατὰ μέρος, παρᾱμέρα, φθάω εἰς διάφορον τοῦ πρᾱπόντος ὁρον ἐξ ἀμελείας ἢ ἐξ ἀπροσεξίας : κάπου παρᾱπέσε τὸ γράμμα καὶ ἀργῆσαμε νά τὸ πάρουμε· (2) κλοναῖμαι κατὰ τὸ βάδισμα, βαδίζω κλονιζόμενος καὶ προσκροῶν τῆδε κάκεισε, παρᾱπίσω, παρᾱπατῶ : ἡμῆσι λιγο παρᾱπάνω καὶ ἀρχισε νά παρᾱπέφτη, **παρᾱπεφθαγγμένως** [παρᾱφυλάττω] ἐπίρρ. μτγν. προφυλακτικῶς, περιεσκεμμένως, συνετῶς : Ἀφίν.Ρητ.314Η, Ἀέτ.12,23, **παρᾱπέφεις**-εως [ἡ] μτγν. ἡ τέλεια πέφῖς, χῶνευσις : Κλήμ.Ἀλ.177,27 [sy1b.] τῆς παρᾱπέφεις τῆς τροφῆς χάριν.

παράπηγμα-ατος (τὸ) [παρρηπνυμι] μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. πὸν δ,τι ἐμνήνυται πλησίον, παρπαλεύρωσ, κ. ἰδ. πινακίς, ἐφ' ἧς ἐγράφοντο νόμοι, χρονολογικαὶ καὶ ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις κτ., εἶδος ἀστρονομικοῦ καὶ μετεωρολογικοῦ ἡμερολογίου· Σουίδ. «παράπηγμα κανὼν, καὶ εἶδος τῶν ὀργάνου ἀστρονομικοῦ»· Κικ. Ἀττ.5,14,1 παράπηγμα ἐνιαυσίον, Φιλ.1,173 παρρηπύματα·

|| **Παράπηγμα** ὄνομασία ἀστρονομικοῦ καὶ μετεωρολογικοῦ συγγράμματος τοῦ Δημοκρίτου· Διον.Λ 9,48· || χρονολογικὴ ἱστορία, χρονικόν· Διόδ.Σ 1,5 τοὺς μὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν οὐ διοριζόμεθα βεβαίως, διὰ τὸ μηδὲν παράπηγμα παρρηπύματα περὶ ταύτων πιστευόμενον· 2) νεώτ. κ. δημ. οἰκοδόμημα προχείρωσ ἐκ σανίδων κατεσκευασμένον, παράγκα· Παπαδ Χριστ.Τεμ.68 ἐπρόκειτο περὶ ἐργολαβίας, περὶ κατασκευῆσ παρρηπμάτων· || νεώτ. ναυτ. κτ. πληθ. παρρηπύματα πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ τῶν τοίχων τοῦ σκάφους πρόσθετα μέρη, οἷον ἀκροστόλια, δρύφακτα, ἐξώστα κτ., ἄ. υπερρήγματα, ὑπερτεγασματα· 3) κανὼν, γνώμων, ὑπόδειγμα, τάξις, παράγγελμα, ἀπόφθεγμα· Μάρκ. Αὐρ.9,3 εἰ δὲ καὶ ἰδιωτικὸν παρρηπνυ ἀφικάρδιον ἐθέλεις, Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.1,223 παρρηπνυ καθολικόν· 4) μον. ἰδίωμα, ἰδιότης· Εὐστ.Πον. 74,4 ἕνωσ τῶν δμωσ καὶ ὡσ ἀνθρώπων καὶ παρρηπνυ κακίαι, αὐτ.117,18 οὐδὲ εἰς μνησικακίαισ αὐτὸ θήσει παρρηπνυ.

παρρηπνυμι (πρήνυμι) κ. παρρηπνύω [Πλούτ. ἠθ.4C] κ. μον., μέλλ. παρρηπνύω, πρήνυμι, ἐμνήγω τῶν πλησίον ἢ παρπαλεύρωσ τινὸσ, ὡσ τὸ δόρυ ἐν τῷ ἐδάφει· ἠρ.4,71 παρρηπνυντεσ αἰχμῆσ ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ νεκροῦ· κ. παθ. μτ. β' παρακ. παρρηπνυ, ἐμνήγνυμι πλησίον, παρπαλεύρωσ· ἠλ.1 135 παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέννηεν, ἠπν. Ἄγμ. 13 ἐνεργ καὶ ἐνθεν τὰ ξύλα π-, π.Πλούτ.Αἰμ.32 ζῆφν . . παρρηπνυοντα καὶ σάριαισ παρρηπνυίαι· ὄμ. ἐπὶ πασσάλων παρρηπνυοσ βλλ.1)· Ἐπιγρ.·

|| τὸ μέσ. ἐμνήγνυμι πασσάλωσ πρὸσ ὑποστήριξιν φυτῶν κ. ἰδ. τῆσ ἀμύλων· Πολυδ.1,224 χάρσκα παρρηπνυσασθαι ταῖσ ἀμύλων· 2) μτφ ἐμφυτεῦω τῶν παρπαλεύρωσ ἄλλου· Πλούτ.ἠθ.4C οἱ νόμιμοι τὸν διδασκάλων ἐμμελεῖσ τὰσ ὑποθήκασ καὶ παρρηπνεῖσ παρρηπνυνοῦσ τοῖσ νεοῖσ· κ. παθ.· Ἰσοκρ.1,46 αἱ λυπαὶ ταῖσ ἡδοναῖσ παρρηπνυσασθαι ἰελναι στερεὸσ προσηρηπνεῖσ εἰς . ., Σέξτ.Ἐμ.175,33 πᾶσα ἡδονῆ παρρηπνυνται ἀληπδῶν, Λιβῶν.Λόγ.59,151 ταῖσ βασιλείαισ ὁ φθόνοσ παρρηπνυ· 3) παθ. ἐμνήγνυμι εἰς τῶ, ἐπὶ τινοσ· Κολλίε.2 (τῷ βωμῷ), παρρηπνυγασαν δᾶδες· 4) ἐνεργ. ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω κλάδον· Πλούτ.ἠθ.640F τὰ πολυκαρπότερα τῶν φυτῶν ἐκλεγοῦμενο παρρηπνυνοῦσιν· || παθ. ἐντίθεμοι· Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,6,10· 5) μγν. πτήμη, ὄριζω, γάσσα νόμον, παραγγέλλω, ἐπιτάσσο· Κλήμ.Ἄλ. Παιδ.242,8· 6) ἐπ' ὀραμν., προστιθημί τῶ ἐν εἶδει σημεῖωσ· Εὐστ.190,33 παρρηπνυνοῦσιν δὲ σημεῖωσιν καὶ περὶ τῆσ . . ὕδρωσ, αὐτ.300,22 τοῖσ εἰρηπνεῖνοσ παρρηπνυσ καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Μαρικῶν· 7) τὸ παθ. ἀπολιθοῦμαι, μεταβάλλωμαι εἰς λίθον· Λουκ.Εἰκ.1 ἐ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παρρηπνυνοῦσιν αοι ἰδόντεσ· 8) τὸ μέσ. ἐγγράφω, ἀναγράφω, σημεῖω, ἀπεικονίζω ὡσ ἐν παρρηπνυματῶ βλλ.1)· Πλάτ.ἈΕ.370C τὰ τοῦ κόσμου παθήματα παρρηπνυσασθαι πρὸσ τὸν αἰῶνα· 9) ρημστ. π. παρρηπνυμα.

παρρηπνῶ-ἄω [πρηδῶ] κ. μον. ὑπερρηπνῶ, πρηδῶ πέρα τινὸσ, κ. μτφ. παραβαίνω, παραβιάζω· Αἰσχίν.3,192 εἰ πάντα παρρηπνῶσιν τοῖσ νόμοισ· 2) πρηδῶ ἐπὶ τινά, ἐπιπνῶ, ἐπιπνῶ, ἐφ.ορμῶ, ἐπιπνῶμαι, ἐπὶ κυνῶν· Ἔεν.Κυν.6,22 κύνεσ

παρρηπνῶσιν· || μον.Ζῶναρ ἐν Ἐπιστ.Πέτρου Καν 19 Α «τοῖσ παρρηπνῶντεσ εἰσ τοῖσ ἀγῶνασ, ἦγον τοῖσ μὲν εὐτάκτωσ, ἀλλὰ θρασέωσ καὶ ἀπειρηπνεῖτωσ εἰσβαοῦντασ ἐσ τοῖσ ἀγῶνασ·

3) μτφ. παρρηπνῶσαι, ἀναπνῶ ἐπὶ τὸ βῆμα· Κρόντ.π.Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.11,53 ὁ πλάτωσ παρρηπνῶσασ ἐρεῖ, Πλούτ.Πομπ.6 δμωσγῶσ αὐτοῖσ ἐκ παιδαγωγέλου παρρηπνῶσεν ὁ Πομπήητοσ·

4) μον. πρηδῶ ὑπερβόλλω τινά, ξεπερνῶ κῆποιον· ΨΧρυσ.10,972Π ἰεῦδ.Ραῖσιζ τοῖσ πρὸ αὐτοῦ ἐλθόντασ ἀκόπωσ δρωμῶν παρρηπνῶσεν.

παρρηπνῶτωσ ἡ-ὄν [πρηδῶ] μον. ὁ διὰ πηλοῦ ἀληπνυμένοσ· Γεωπ.12,1,6.

παρρηπνῶμαι-όμοι μγν. καθίσταμαι ἀνόπηροσ, ἀκρωτηριάζομαι, σασκατεύομαι· Φιλ.2,230 ἐόν τῶσ μέλοσ παρρηπνῶθῶ τοῦ σώματοσ.

παρρηπνῶμι [τὸ] [πρηδῶ] μγν. τὸ μικρότερον τῶν δύο μεγάλων ὁσῶν τὸ πῆχεωσ, ἄ. κερκίσ, ἀντίθ. προπῆχον· Πολυδ.2,142.

παρρηπνῶ [τὸ] μγν., πληθ. παρρηπνῆ [πάπ.], εἶδοσ γυναικειοῦ ἐνδομῶσ μετὰ πορφυράσ παρρηπνῆσ ἐκατέρωθεν· Πολυδ.7,53 ἐμάτιον λευκὸν πηχυν πορφυροῦν ἔχον παρρηπνῶσ· ἠσ. «παρρηπνῆ ἱμάτιον τὸ παρ' ἐκότερον μέρος ἔχον πορφυρόν»· Μάχ.π.Ἀθῆν.13,582U λαδοῦσα παρ' ἐραστοῦ τινοσ κερσίνθον παρρηπνῆ . . λήδιον.

παρρηπνῶσῶσ [τὸ] ἡ διήμεροσ ἀγῶνησ ἢ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῶν Ἐνετων εἰσ τοῖσ δουλοπαροίκωσ τῆσ Μεθῶνησ καὶ Κορώνησ.

παρρηπνῶσι [πρηδῶ] κ. μον., μέλλ. παρρηπνῶσι, πρηδῶ ἐκ τῆσ μᾶσ πλευράσ, θλιθῶ ἐκ τοῦ πλάγιου· Σέξτ.Ἐμ.Μοθ.7,192 παρρηπνῶσ εἰσ τὸν ὀφθαλμόν ἐκατέρωθεν διὰ τῶν χειρῶν παρρηπνῶσιν τὴν κεφαλῆν, ἠλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειβ.50,9,3 Ἀρχιπ. π. αὐτ.8,1,18· 2) ρημστ. π. παρρηπνῶσισ, παρρηπνῶσισ.

παρρηπνῶσισ-εἰσ [τὸ] ἡ μγν. τὸ καταπνῶσιν, ἢ ἐκ τοῦ πλάγιου πνῶσισ· Λεωνίδ.Ἰατρ.π.Ἀέρ.15,7.

παρρηπνῶσῶσ [τὸ] [παρρηπνῶσι] μγν. ἄ. παρρηπνῶσισ βλλ.1)· ἠλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειβ.45,9,2,αὐτ.46,17,1.

παρρηπνῶζω [πρηδῶ] μγν. πικραίνω τινά· ἠω.Κλίμ.637C ἰεῦδ.Με.1).

παρρηπνῶμαι [πρηδῶ] μγν., μον. κ. δημ. δημ. ἄορ. [ἐ]παρρηπνῶμαι, δημ. μτφ. παθ. παρακ. παρρηπνῶσῶσ, πικραίνω τινά πολὺ, καθιστῶ τῶ καθ' ὑπερβολὴν πικρόν, κ. μτφ. λυπῶ, δυσαραεατῶ τινά καθ' ὑπερβολὴν, ἐρεθίζω, παρρηπνῶσιν, παρρηπνῶσιν· ΠΔ ἔξ.20,21 καὶ παρρηπνῶσῶσ μτφ. κ. ἀμτβ. πικραίνομαι πολὺ, θλιβομαι· αὐτ.24,3 εἰπόν ἐπὶ τὸν αἰκὸν τὸν παρρηπνῶσῶσιν παραβολῆν, ΚΔ ἔβρ.3,16 τίνεσ γὰρ ἀκούσαντεσ παρρηπνῶσῶσ, Εὐστ.Πον.225,6 τὸν παρρηπνῶσῶσ ὁ θάνατοσ τοῦ παιδιοῦ του· 2) ἀπειθῶ, παρακούω, στασιάζω κατὰ τινοσ· ΠΔ Βασ.3,13,26 εἶπεν ὁ ἀνθρώποσ τοῦ θεοῦ, αὐτόσ ἔστιν δὲσ παρρηπνῶσῶσ τὸ ρῆμα κυριοῦ· 3) ρημστ. π. παρρηπνῶσῶσ.

παρρηπνῶσῶσ [τὸ] [παρρηπνῶμαι] μγν. κ. μον. τὸ παρρηπνῶσῶσ βλλ.1), ὄργη, ἐξόργισα, ἐρεθιστόμωσ· ΠΔ Ψαμ 9495),8 ἐάν τῆσ φωνῆσ αὐτοῦ ἀκούαπτε, μὴ σκληρῶνυτε τὰσ καρδίαισ ὑμῶν, ὡσ ἐν τῷ παρρηπνῶσῶσ, ΚΔ ἔβρ.3,8, αὐτ.15, Κλήμ.Ἄλ.149 [Κατ.1], Ἄχμ. Ὀνειροκρ.104,11, αὐτ.271,8 εὐρήσει μέρμυαν καὶ παρρηπνῶσῶσ.

παρρηπνῶσῶσ [πρηδῶ] σχόλ. ὁ ὄλιγον τῶ πικρόσ, ὁ πικρῶσ ὄλιγον, ὁ ὑπόπικροσ· Σχόλ. Ἄριστφ.Σφ.837 σφαιρον . . βραχῶ ἔχον παρρηπνῶσῶσ, ὅταν καθεφθῆ.

παρρηπνῶσῶσ [πρηδῶ] μγν. πληρῶ τῶ ὑπὲρ τὸ δέον· Τιμόθ.Γαζ.εἰσ Ἄριστφ.Βυζ.93,26.

παρρηπνῶσῶσ [πρηδῶ] μγν. καίωμα, φλέγωμαι, ἀνάπτω· Ἔεν.ἠπν.1,4 παρρηπνῶσῶσ μάλλον τὰ τοιαῦτα σκέλη, Θεόφρ.Ἰδρ.15 ἔστι δὲ οἷσ καὶ αἱ κνήμαι παρρηπνῶσῶσ, Γαλ.11,234.

παραινῶ δημ., ἄδρ. παρᾶηια, κ. (ἐ)παρᾶηια, μτθ. πινῶ τὴ ὑπὲρ τὸ δέον, καθ' ὑπερβολὴν : Ζερβ. Τραγ.ΚΚΙ9,17 θὰ παρᾶηιας κραοί . . λάγκιο καὶ κατὰ 'ναι, Σειληνέ, νὰ ἐπαρᾶηιας, - παρᾶηια νερό καὶ φουσκῶσα' 2) μτθ πινῶ πλῆθυν τοῦ συνήθους, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον πότης, μέθυσος : ἔχει μερᾶκι κι ἄρχισα νὰ παραινῶ τῶρα τελευτᾶσι ἡ μτχ. παθ. παρ. παραινῶμενος-η-ο ὁ οἶψ βαρβαρῆμενος, ὁ πολὺ μεθυσμένος.

παρᾶπρᾶξκος (πιπράκος) πωλῶ τὴ εἰς ἡλατ- τωμένην τιμὴν, πωλῶ τὴ μὲ ζήτησιον : 'Ἐπιγρ. κ. παθ.: 'Ἐπιγρ. παρᾶπρᾶθῆναι δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόν- των' 2) πωλῶ ἐπιπροσθετως, ἐπὶ πλέον, πρὸς τοῦτους, ἐν τῷ παθ. : 'Ἐπιγρ. ἡ δεκάτη καὶ τὸ παρ- προπερᾶμενον ἀπὸ τῶν πλέθρων.

παρᾶπίπτω (πίπτω) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. παρα- πέφτω, μέλλ. παρᾶπεσοῦμαι, πίπτω πληθυντ., παρ- ραπλευρῶς τινός : Πλούτ. Αἰσ.29 ἐγγυτός δὲ τῶν τευχῶν τὸ σῶμα . . παρᾶπεπτοκῶσι || ἔργουσι παρᾶπλευρῶς, πέφτω δίπλα, πλάγι-πλάγι : 'Ἀριστλ. ΖΓ718α, οἱ μὲν γὰρ ἰχθύες ὀχέουσι παρᾶπι- πτοντες καὶ ἀπολούνται ταχέως' 2) εἰδ. μα- θημ. ὡς παθ. τοῦ παραβάλλω βλ.κ., ἐφορμῶζομαι : 'Ἀρχιμ.Κων.Σ.φαίρ.2' 3) πίπτω ἐν τῇ ὁδῷ τινος, ἐμπήπτω, συμπήπτω, παρᾶτυγχῶν, συναντῶ : 'Ἡρ. 8,87 κατὰ τύχην παρᾶπεσοῦσα ἰνησί, Εὐρ.' Ὀρ. 1173-εἰ ποθεν ἀελίτος παρᾶπέσοι σωτηρία ἰεῶν ἤθελε παρουσιασθῆι, Θουκ.4,23 σκοπούντες καιρὸν ἐν τῇ παραπέσοι ὡστε τοὺς ἄνδρας αἰώ- ρσαι ἰεῶν ἤθελε παρουσιασθῆ εὐκαιρία, Ξεν.' Ἰπ- πορχ.7,4 ὁπότε καιρὸς παρᾶπέσοι, αὐτ.ΚΠ1,2,10 το- ξεῖσαι θῆριον καὶ ἀκοντίσαι ὅπου ἀν παρᾶπι- πτω, Πλάτ. Πολ.56111 (ἡδονῇ) τῇ παραπιπτασῇ ἀεὶ ὡσπερ λαχούσῃ εἰς τὴν παρᾶτυχοῦσαν ἡδονήν, αὐτ.Νόμ.832B τῷ παραπεπτοκῶτι λόγῳ εἰς τὸν παρᾶτυχῶτα λόγον, Δημ.11 τοιούτων . . παρ- ραπεπτοκῶτα καιρὸν ἀφείναι (τέτοια εὐκαιρία ποῦ μᾶς παρουσιάζεται), 'Ἐπικ.Δόξ.29 ὁ παρᾶπι- πτων παρὰ τῶν πολλῶν ἔπεινος, Πολύδ.31,17,2 ὧν καὶ παρᾶπεσόντων κατὰ βοήθειαν ἰελθόντων ἐγκαίρως τὸς βοήθειαν, αὐτ.3,51,5 κατὰ τὴν εἰς τὸ μῆροσθεν ὀρμὴν ἐξωθούντες πᾶν τὸ παρᾶπι- πτων ἰδ, τὴ παρενεβάλλεται, αὐτ.11,4 ὡφείρειται φει- ρων πᾶν τὸ παρᾶπεσὸν ἰδ, τὴ εὐρεθῆ ἐμπρός του, Φιλῶδ.Θαν.37 κατὰ τὸ παρᾶπίπτων [κατὰ τύχην, κατὰ σύμπτωσιν], Πλούτ.Γάλδ.8 ἄν ἐκώλυε τὸν παρᾶπίπτων τῶν Νέρωνος ἀποτυμᾶνίζεσθαι, Πάπ. ἀγοράσαι . . χιτωνᾶριον, μάλιστα μὲν ἐάν παρᾶπίπτη χειριδωτόν' 4) μτ. δοτ. περιπίπτω, περιέρχομαι, συμβαίνω : Πλάτ.Νόμ.686D, θαυμα- στὸν κτῆμα παρᾶπεσεῖν τοῖς 'Ἕλλησιν ἴλεσεν εἰς τὸ μέρος τῶν 'Ἑλλήνων, αὐτ.709C τὸν νομαθῆ- τιν ἀληθείας ἐχόμεναν τῇ τοιαύτῃ παρᾶπεσῇ ἐκάστοτε πόλει δεῖν [νὰ ἐρχηται εἰς βοήθειαν τῆς . .] ὄμ. κ. μτ. τοῦ ὡστε : Ξεν.Προσ.5,8 παρᾶ- πέτωκε τῆ πόλει ὡστε ἀνακινᾶσθαι || ἐν κακῇ σμ. ἐνσκήπτω : Φιλῶδ.Παρ.49Ο ἀθθενία τινι παρᾶπεπτοκῶτα' 5) εἰσιπίπτω, εἰσορμῶ, εἰσβάλλω : Πολύδ.4,80,9 οἱ δὲ . . κατετάχθησαν εἰς τὸ Σαρμικὸν παρᾶπεσόντες' 6) πίπτω ἐξῶ τινός, ἐκπίπτω, δθ. πλανῶμαι, ἀποπλανῶμαι, σφάλλομαι : Ξεν.' Ἑλλ.1,6,4 μέγιστα παρᾶπίπτοιεν ἐν τῷ ἀεὶ δι- αλλάττειν τοὺς ναυάρχους [εἰς μέγιστα παραπτώ- ματα ὑποπίπτουσι], Πολύδ.18,36,6 τοῖς δ' ὅλοις πράγμασιν ἀγνοεῖν ἔφη καὶ παρᾶπίπτοιεν αὐτῶν, Βέττ.Βάλ.73,25 παρᾶπίπτειν τῇ διανοῶ' || μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. παραπέφτω, πίπτω κατὰ μέρος, παρᾶμερα, φθάνας εἰς διάφορον τοῦ θέαντος ὄ- ρον ἐξ ἀμελείας ἢ ἐξ ἀβελβίας, ἀποπλανῶμαι, ἀ- πόλλυμαι, χάνομαι : Λουκ.Φιλοφ.27 [τὸ σαδᾶ- λιον] παρᾶπεσὸν ὑπὸ τῆ κιδωτῇ, Πάπ. μὴ προσχρήσῃ· ἐτέρω αμυβάλλω διὰ τὸ παρᾶπε-

πτωκέσαι, Πάπ. παρᾶπεσεν τὸ γραμματίον, Εὐστ. Πον36,3 ἡ ἀκαλουθία τοῦ ἁγίου . . παρᾶπεσοῦ- σα οὐχ εὐρίσκειτο || πίπτω πλογίως ἡ μακρὰν τινος, ἐκφεύγω, ἐκβαίνω, ἀπομακρύνομαι, ἀποπλανῶμαι, μτ. γενικ. : Πολύδ.3,54,5 πᾶν τὸ παρᾶπεσὸν τῆς ὁδοῦ καὶ σφαλὲν ἐφέρετο κατὰ τῶν κρη- μνῶν' || κ. μτφ. : αὐτ.12,12,2 δταν δὲ ταῦτης [τῆς ἀληθείας] παρᾶπῆσῃ ἰδ. γρ. ἀντὶ παραπᾶσι, αὐτ.8,13,8 συγχωρῆσαι δὲ διότι πολλὴ τὴ παρᾶπε- σε ταῦ καθήκοντα, Στράδ.1,17 τῆς Ἰσταρίας παρᾶπεσόντος' || κ. ἀπολ. ἀπομακρύνομαι, παρα- σούρομαι : ΚΔ' Ἐβρ.6,6 καὶ παρᾶπεσόντας πάλιν ἀνακαίνιζεν εἰς μετάνοιαν' 7) προσπίπτω εἰς τινα, προκίπτω, θαυπέω, κολακεύω : Ἄν. Δι127 παρᾶπεπτοκῶς θαυμάζῃ τούτους ὡφ' ὧν αὐτῷ θαυ- μάζεσθαι προσήκε, [κτ.Βερναρδ.Γρ. ἐδταν ἔχη ἐκ- πέσει ὅσων, ὡστε νὰ θαυμάζῃ (τιμᾶ) ἐκείνους, ὑπὸ τῶν ὁποίων αὐτὸς νὰ θαυμάζῃται ἡμοῦς' 8) εἰδ. ἀστρολ. κείμαι εἰς θέσιν δυσμενῆ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τινα : Βέττ.Βάλ.5,5, αὐτ.27,1B' 9) ρηματ. π. παρᾶπτωμα, παρᾶπτῶσις.

παρᾶπιστεύω (πιστεύω) μτγν. κ. δημ., ἄδρ. (ἐ)- παρᾶπιστέω, πιστεύω τὴ καθ' ὑπερβολὴν : 'Ἠλιῶδ. Αἰθ.6,8 πρὸς οὐδένος τὸ ὀχλῆσθαι παρᾶπιστέ- ουσα [κτ.Κορ.κατοπιστεύουσα], -νὰ μὴν παρᾶπι- στεύης τὰ λόγια ταυ' || ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τινα : μὴν τὸν παρᾶπιστεύεις.

παρᾶπινῶ-ᾶω 'Ἐπιγρ. ἀντὶ παραπετάννουμι βλ.κ. **παρᾶπλάγο** [τὸ] μσν. κλιτύς ὄρους καὶ τὰ περὶ αὐτὴν ὁμαλὰ μέρη, ἢ πλαγία τοῦ βουνοῦ, βουνοπλαγία, ἰδ. κτ. πληθ. : Αἰθ.Ροθ.121W ὄχνηναι με νὰ βγῶ νὰ κυνηγήσω | . . ἐξέδηκ' εἰς παρᾶ- πλάγια κὶ εἰς ὄρεινὸν βουνίτιον.

παρᾶπλάγιζω (πλαγιάζω) μτγν.κ.δημ. πορεύο- μαι πλαγίως, ὑπάγω λοξῶς : 'Ἡσ. ἐπαρᾶπλάγιος : πλάγιασμένος' : ΠΔ Βασ.1,23,26 ὁ ἄνδρες· αὐτὸς παρᾶπλάγιον ἐπὶ Δαυιδ' ἰδ. γρ. ἀντὶ παρενεβά- λων' || τὸ μέσ. ἐν Σχῶλ.' Ὀδ.Ε 440 παρᾶπλάγι- ζομαι τῇ πληγῇ ἰπαρέχω ἑμαυτὸν πλάγιως εἰς . . ἰ' 2) δημ. θέτω, τοποθετῶ τὴ πολὺ πλάγιως.

παρᾶπλάγιος-ον κ. -α-ον κ. νεώτ. ὁ κατὰ τὴ πλάγιος, ὁ ὀλίγων τὴ λοξός : Θεοφρ.Φ14,12,2 παρᾶπλάγιος στραγγυλοῦς' 2) νεώτ. ὁ παρὰ τὸν πλάγιον κείμενος, ἰδ. ναυτ. : παρᾶπλάγιος αυστολεῦς ἰδ πρὸς τὰ ἄνω τοῦ πλάγιου συστολεῦς αἶρων τὸ ἱστίον ἐκ τῆς προσθίας ὀψεως αὐτοῦ, τὸ ἄπᾶνω αεραπινέλι.

παρᾶπλάξω (πλάξω), μέλλ. παρᾶπλάξω, π.' Ὀμ. μ.κτ. ἄδρ. ἐνεργ. παρᾶπλάξω κ. παθ. παρᾶπλά- χθην, γίνομαι αἰτία νὰ ἐκτραπῆ, νὰ ἀπομακρυνθῆ τις τῆς εὐθείας ὁδοῦ, κἀνωμ κἀποῖον νὰ χάσῃ τὸ δρόμο του, ἐκτρέπω τῆς εὐθείας, παρᾶπλανῶ, εἰδ. ἀπομακρύνω, παρᾶσώω ναοὺς ἐκ τῆς πορείας αὐτῶν : 'Ὀδ.1,β1 ἀλλὰ με . . Βορέης ἀπέωσε, παρᾶπλάξεν δὲ Κυθῆρων, Τ187' κ. παθ. : 'Ἠλ.Ο 464 παρᾶπλάχθη δὲ οἱ ἄλλῃ ἰδὸς χαλκοβαρῆς, Διον.' Ἀλ.Ρωμ.11,13 ἐξέβησ τῶν χρηστῶν ἐπιτηδευ- μάτων καὶ παρᾶπλάχθης τῆς ὁρθῆς ὁδοῦ' || μτφ. ἀποπλανῶ, παρᾶπλανῶ, περιπλέω, συγχέω, ταρᾶσσω : 'Ὀδ.Χ 346 παρᾶπλάξεν δὲ νόημα (ἐ- σύχυσεν), Πίνδ.Ο 7,31 αἰ δὲ τῶν φρενῶν ταρα- χαὶ παρᾶπλάξαν καὶ σοφῶν' κ. παθ. : Εὐρ.' Ἰππ. 240 ποῖ παρᾶπλάχθην γνώμης ἀγαθᾶς' || τὸ παθ. ἀπολ. πλανῶμαι, σφάλλομαι : Πίνδ.Ν10,6 οὐδ' ὕπερμνηστρα παρᾶπλάχθη [ἐπλανήθη, ἐσφά- λη] 2) ἀμτθ. ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι : Νίκ. Θηρ.757 κραδίη παρᾶπλάξουσα μέμνη.

παρᾶπλανήσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρᾶπλανῆναι. **παρᾶπλανητικός-ή-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων, ἀνα- φερόμενος ἢ συσχετῶν εἰς παρᾶπλανῆσιν : παρα- πλανητικὴ μέθοδος κ. ἐπίρρ. -κῶς.

παρᾶπλανῶ-ᾶω [πλανῶ] σχόλ.μον.νεώτ. κ. Δημ., ἄορ. παρᾶπλάνω, ἐκτρέφω τινά τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τὸ παθ. : Ζερβ.Μύθ.Ζ 12 εἰς τὸν δρόμον ὁμαρᾶς ἄγνωρος περάτης . . αὐχὰ ἐτάχαινε νὰ παρᾶπλανᾶται ἰνὰ χάνῃ τὸ δρόμο τοῦ! || γίνομαι αἴτιος νὰ πλανηθῆ τις, κάρνω κάποιον ν' ἀπατηθῆ: Εὐστ.1894,28 παρᾶπλάνησεν ἐκεῖνον τὸν νοῦν, κ. με παρᾶπλάνησεν ἡ ἐξωτερικὴ τοῦ ἐμφανισμοῦ, κ. παθ. : Σχόλ.Αἰσχ.Εὐμ.104 ὁ ναῦς, μὴ παρᾶπλανῶμενος τῆ θάλα || νεώτ. ἀποπλανῶ τινά δι' ἀπατηλῶν καὶ δολίων μέσων, παρᾶσύρω εἰς διαφθοράν, ξεπλανεῦω : παρᾶπλάνωσεν πτωχὴν κόρην, - παρᾶπλάνησας εἰς ἀσέλγειαν ἰταῦτόν τῷ ἀποπλάνησας βλ.λ.31' 3) τὸ ἐνεργ. αἰτιθ. ἀποπλανῶμαι, ἀπατώμαι, σφάλλομαι : Σχόλ. Ἀριστῶ Ἰνπ. 806 ονειροπαλεῖς, παρᾶκορῶ, παρᾶλοῦζῆ, παρᾶπλανᾶς' 4) ρηματ. π. παρᾶπλάνησις.

παρᾶπλάσις-εως ἰήλ μων. μετασχηματισμός, μεταμόρφωσις : Πρόδρ.Ροδ.125 τὰς ἀνάδρους καρδίας φιλεῖ γάρττειν τῆ ξένη παρᾶπλάσι.

παρᾶπλάσμα-ατος (τὸ) [παρᾶπλάττω] ἀρχ.λεξ. περιχρῶν κεχρωσμένου κηροῦ ἐπικολλώμενον ἐπὶ τοῦ περιωρίσιου βιβλίου τινὸς πρὸς ἐπίσημῶσι ἀμφιβόλων ἢ σκοτεινῶν χωρίων τοῦ κειμένου: Ἦσ. ἐτὰ κηρία τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ζητήμασι ἐν τοῖς βιβλίοις. 2) τέρας Σουῖδ. ἐτέρας παρᾶπλάσμα παρὰ φύσιν τεχθέν.

παρᾶπλάσις (τὸ) [παρᾶπλάττω] μτγν. ἡ ἀλλαγὴ, μεταβολὴ τοῦ γραμματικοῦ τύπου, μετασηματισμός, μεταμόρφωσις : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,176 ὅς δὲ κατὰ τὴν . . αὐνήθειαν, ἐκ παρᾶπλάσι καὶ τῆς ἐν ταῖς ὀμιλίαις παρατηρήσεως ἀναγόμενος. 2) ἐμφράσμων τὰς ὁδὰς αὐλοῦ κηρός: Ἦσ. «ὅ ἐν ταῖς τῶν αὐλῶν τρύπαις ὀδοποιεῖ».

παρᾶπλάσσω [πλάσσω] μτγν. κ. μων. ἄπτ. παρᾶπλάττω, ἄναπλάττω, μεταπλάττω, μετασηματίζω, μεταμορφῶ : Πρόδρ.Ροδ.2,307 ὄπισθ' ἀποπλάττω νῦξ παρᾶπλάττειν θέλει κ. παθ. λαμβάνω ἄλλην μορφήν, μεταμορφώομαι : Ἦρων Πνευμ.1 Προοίμ. || τὸ μέσ. κτ. μέλλ. παρᾶπλάσσομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,208' 2) τὸ μέσ. παρᾶπλάττομαι, προσαρτῶ, ἐξερτῶ : Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.5,70 παρᾶπλάσασθαι τῇ τοῦ γεννηθέντος ὥρα τὰ κατ' οὐρανὸν βλεπόμενα' 3) ρηματ.π. παρᾶπλάσσω, παρᾶπλάσσομαι, παρᾶπλάσσομαι.

παρᾶπλάστος-αν [παρᾶπλάσσω] μτγν. ὁ πλάστος, ὁ κιβδηλος, ὁ νόθος : Σωσιθ.2,4 π. Τζέτζ.Χιλ.2,569 οὗτος δ' ἐκείνου παῖς παρᾶπλάστος νόθος' || ὁ ὑποβολιμαῖος, ὁ ὑπείακτος : Πάπ.

παρᾶπλάστος ἐστὶν ἡ διαθήκη.

παρᾶπλέγμα-ατος (τὸ) [παρᾶπλέγω] Ἦσ. πλέγμα τὴ ἐπί ἀμάξης.

παρᾶπλέσις-αν (πλέσις) ὁ σχεδὸν πλήρης : Πλάτ.Πολ.390Α ὄταν παρᾶπλέσι ὥσι τράπεζαι σίτου καὶ κρεῖων ἰάναφ.εἰς τὸ ἐν Ὀδ.1 θ κρηρίον, ἀλλ' ὅπερ ἔχει : παρὰ δὲ πλῆθωσι τράπεζαι . .).

παρᾶπλεκτάνη ἰήλ νεώτ. ζῳολ. γένος ἀραχνοειδῶν ἀγριοπιδῶν ἀραχνῶν.

παρᾶπλέκω κ. μων., μέλλ. παρᾶπλέξω, ἐμπλέκω ἢ ἐνυφαίνω' Ἦσ. «παρᾶπλέξαι ἐμπλέξαι» : Ἰνπ.Δι.1,4 οἱ γναφεές . . κειρόντες τὰ ὑπερέχοντα καὶ παρᾶπλέκοντες καλλῶν ποιεῖσαι || τὸ μτφ. παρεμβάλλω, παρεσιτάγω, ἐνυφαίνω : Εὐστ. 1379,15 τοῖς ἰστοροῦμενοις ὁμολογῶν παρᾶπλέκει καὶ μύθους' κ. παθ. : Στράβ.1,2,27. ὅλη γε τῆ δραματοποιίᾳ τοῦτο παρᾶπλέκεται,Γαλ.4,474 τὸ μὴ δ' ὄλων ἐν τῷ κόσμῳ μὴδαμᾶ παρᾶπλέχθαι κενόν' 2) μτφ. τὸ ἐνεργ. συμπλέκω, συνθέτω : Στράβ.1,2,35 μύθους παρᾶπλέκουσι ἐκόντες οὐκ ἀγνοῖαί τῶν δυνάτων' 3) ἀναπλέκω ἢ βοστρυχιζῶ τὴν κόμην κατὰ μῆκος τοῦ μετώπου : Πολυδ.2,35. τὰς τρίχας παρᾶπλέκων || παρᾶ-

πλέκει ἑαυτὸν κοσμεῖν ἑαυτὸν διὰ πλοκῆς τῆς κόμης : Πλουτ. Ἠθ.785 ἐν Ὀμφάλῃ κροκοκόφρον ἐνδιδόνα Λυδαῖς θεραπαιαῖσι ῥιπίζειν καὶ παρᾶπλέκει ἑαυτὸν || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Πολυδ.2,35 «παρᾶπλέκειν τὰς τρίχας, τὸ ἀναπλέκειν» καὶ παρᾶπλεγμένη Ἀθῆναι, ἡ ἀναπλεγμένη» : Αἰλ.Τ.16,11 παρᾶπλέκονται ἐξ αὐτῶν καὶ κοσμοῦνται ὠραίως τὰς πλοκαμῖας' 4) ἀναμειγνύω μετὰ φαρμάκων : Ροῦφ.8,39,5, Γαλ.11,88, Φιλοῦμ.π. Ὀρειδ.45,29,45' || ὄμ. ἐπὶ βαφικῆς ὕλης : Προκ.Ραξ.157Β τὸ ξανθὸν τῷ κωσῶ παρᾶπλέκειν' 5) ρηματ. π. παρᾶπλέγω.

παρᾶπλευριδίων (τὸ) [πλευρῶ] κ. νεώτ. ἐκάτερον τῶν πλατέων σκυττῶν τεραχίων τοῦ ἐφιππίου, τῶν καλυπτόμεν τὰ πλευρὰ τοῦ πολεμικοῦ ἵππου κτ. Πολυδ.2,167 «παρᾶπλευριδία, τὰ παρὰ τὰς τῶν ἵππων πλευρὰς ὄπλα» : Ξεν.Ἀν.6,4,1 ὠπλιτῶν δὲ καὶ ἵππων . . τοὺς μὴ νομίσουν παραρηριδίοις, τοὺς δ' ὑπὸ ταῖς ἄρμασι . . παρᾶπλευριδίοις, Ἀρρ.Τακτ.4,1 Ἴπποι . . προμετωπίδιοις πεφραγμένοι εἰσι, παρᾶπλευριδίων δὲ οὐδὲ δέονται.

παρᾶπλευριός-ον [πλευρῶ] μων. ὁ παρὰ τὴν πλευρὰν ἢ ἐν τῇ πλευρᾷ τινος κείμενος : Τζέτζ.Χιλ.5,843 ὄψαν . . παρᾶπλευριόν.

παρᾶπλευρός-ον νεώτ. ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν, ὁ εἰς τὰ πλάγια τινος κείμενος, ὁ συσχεζόμενος κατὰ πλευρῶν πρὸς τινά, ὁ πλαγιὸς, ὁ διπλοῦς : παρᾶπλευρός ἐπιφάνεια, - παρᾶπλευροῦ βρόγχου' || ἐπίορ. παρᾶπλευρός δίπλα, στὸ πλάι.

παρᾶπλευρῶ-ώω μτγν. καλύπτω τὰ πλευρὰ διὰ τινος πράγματος ἢ κατασκευάζω τὰς πλευρὰς πλοίου, μτ. δογ. : Φιλόστρ. Ἀπολλ.3,35 σοφίζονται πλοῖον Αἰγύπτου . . παρᾶπλευρῶσαντες αὐτὸ ἀρναίσις ὁδοῖσι ναῦν ἐνιστάσι.

παρᾶπλέω (πλέω) κ. νεώτ., ἰων. παρᾶπλώ, μέλλ. παρᾶπλέωσμαι κ. παρᾶπλέωσομαι, ἄορ. παρᾶπλευσα, ἐπ. ὄορ. β' παρᾶπλω, πλέω παρὰ τὴ πέρα τινός, παρέρχομαι πὶ πλέων πλοῖον αὐτοῦ, πλέω παραπλάγως πρὸς τὸ καὶ εἰ μικρὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, περῶν κοντὰ μὲ τὸ πλοῖον Ἀμμόν.113 «παρᾶπλεῖν τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοῖου διέρχεσθαι» : Ὀδ.Μ.69 αἰὶθ δὴ κενὴ γε παρᾶπλω πονταπόρος νῆος Ἀργῶ (τὸ μόνον πλοῖον ὅπερ διέπλευσε διὰ μέσου τοῦ μέρους ἐκείνου), Ἦρ.7,100 παρᾶπλω παρὰ τὰς πρῶρας τῶν νεῶν, ἐπειρωτῶν τε ἐκάστας, Θουκ.2,84 ἐν χρῶ ἀεὶ παρᾶπλέαντες ἰπλέοντες τῶσιν πλοῖσιον ὄσον πλοῖον τοῦ δέρματος διέρχεται τὸ ξυρᾶφιον κατὰ τὸ ξύρισμα, πλέοντας ἕστα), Ξεν.Ἑλλ.1,5,12 εἰς τὸν λιμένα . . εἰσπλέουσας παρ' αὐτὰς τὰς πρῶρας τῶν Λυσάνδρου νεῶν παρᾶπλεῖ, ΚΔ Πράξ.20,16 ἔκρινε . . παρᾶπλευσαι τὴν Ἐφέσον ἰνὰ διέλθῃ διὰ τοῦ πλοῖου ἐμπροσθεν τῆς Ἐφέσου χωρὶς νὰ προσεγγίσῃ αὐτῇ) 2) κ. νεώτ. πλέω πλοῖον ἢ κατὰ μῆκος τινός, πλέω παρὰ τὴν ἀκτὴν, παραπλάγως πρὸς τὴν παραλίαν, ταξιδεῖω γιᾶλο - γιᾶλο, πᾶω κάθο - κάθο : Ἦρ.4,99 ὅς . . τῆς Ἀττικῆς ταῦτα μὴ παρᾶπλέωκε, Θουκ.1,111 παρᾶπλευσαν ἐς Σικωνίαν, Ξεν.Ἀν.5,6,10 ἐνθένδε μὲν εἰς Σικωνίαν παρᾶπλευσαι, οὐτ.6,2,1 καὶ παρᾶπλέοντες ἀφικόντο εἰς Ἡράκλειαν, Δημ.933 τὸ πλοῖον παρᾶπλεῖν ἐκ Παντικαίου εἰς Θεοδόσιαν, Πάπ. παρᾶπλευσαντες εἰς Σόλους, - παρᾶπλέωμεν τὸν Μαλέαν || φρ. παρᾶπλέω ἀπὸ κάλω βλ. κάλω || μτφ. παρέρχομαι πλέων, διαφεύγω : Πλάτ.Φοῖδρ.259Α, Ἀμφιρ.3,4 παρᾶπλέειν τὰς συμφορὰς' 3) μτγν. πλέω παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς τὸ ἐπιπλέον κατὰ τινος : Πολυδ.3,1,26,13 παρᾶπλέωντων δ' αὐτῶ καὶ τῶν ἐπὶ Μοχυρίων.

παρᾶπληγία (ἡ) νεώτ. ὁ. παρᾶπληγία βλ.λ.

παρᾶπληγία (ἡ) ἰων. τ. τοῦ παρᾶπληγία βλ.λ. : Ἰνπ.Ἐπιδ.1,14 ἤξριστο παρᾶπληγία.

παραπληγικός-ή-όν ἰων. ἀντι παραπληκτικός βλ.λ. : Ἰνπ. Ἐπιδ.1,26,13 δεξιῆ χειρ παρελεύθι μετὰ σπασμοῦ παραπληγικόν τρόπον.

παραπλήθω (πλήθω) εἶμαι πλήρης, γεμάτος : Ὁδ.18 παρά δὲ πλῆθωσι τράπεζαι σίτου.

παραπληκτεύομαι Ἰσραήλικοι μτγν. ἀποθ. εἶμαι παράπληκτος, παράφρων, τρελλός : Ἀκούλ. ΠΔ 8ασι.1,21,14115), αὐτ.15116).

παραπληκτιζέω μτγν. ἄ. παραπληκτεύομαι βλ.λ. : Γραγ.Ναζ.1,577B.

παραπληκτικός-ή-όν κ. νεώτ., ἰων. παραπληγικός-ή-όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παραπληξίαν : Ἰνπ. Ἐπιδ.1,26,13 χειρ παρελεύθι μετὰ σπασμοῦ παραπληγικόν τρόπον || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. παραπληγικά συμπτώματα παραπληγίας : αὐτ.1,12 πρεσβυτέροι δὲ . . παραπληγικά ἢ

μανικά 2) κ. νεώτ. ἐπί προσ., ὁ πάσχων, ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ παραπληξίας : Συγγρ. Ὁρων Ἰστρ.397,40 [ἐκδ.Βασ.] «παραπληκτικοὶ οἱς μόνα τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ αἰ παρέρσει γίνονται» : Ἰνπ. Ἀέρ.3 κατάρροι ἐπιγενόμενοι ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου παραπληκτικούς ποίεουσι τοὺς ἀνθρώπους 3) ὁ παράπληκτος, ὁ μανικός, παράφρων : Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ,7,112.

παραπληκτικός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον παραπληκτικόν : Ἰνπ.Κφαι.60.

παράπληκτος-ον Ἰσραηλίσσῳ κ. μων., δωρ. παράπληκτος, ὁ μανικός, ὁ μανιώδης, ὁ μανιακός : Μελανιπ.4,4 παράπληκτος ὄμφα, Σοφ.Αἰ. 230 παραπλήκτω χειρ συγκτακίτας . . Ξιρβιν βοτὰ : || ὁ παράφρων, ὁ τρελλός : ΠΔ Λευίτ.28, 34 καὶ ἔση παράπληκτος διὰ τὰ ὄραματα τῶν ὀφθαλμῶν σου || μων. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. μανιώδης : ASS Μαίτου 2,724,7 μανιώδης ἄττουσι καὶ παραπληκτον (isane) 2) ὁ προσβεβλημένος ἐκ παραπληξίας : Ἰνπ. Ἀέρ.10 τοὺς δὲ παραπληκτικούς γίνεσθαι τὰ δεξιὰ ἢ τὰ ἀριστερὰ.

παραπλήξ-ηγας ἰδ.ἠή ὁ πлагийς πληττιζόμενος, κτυποῦμενος : Ἰσ. «παραπλήγας, τοὺς τὰς ἄκρας ἀνατεινοῦσας ἔχοντας αἰγιαλοὺς ἡ πέτρας» : Ὁδ. Ε 418 πίνων τε παραπλήγας [Ευστ. «παραπλήγες ἦσαν». αἱ μὴ ἀπ' ἐναντίας ἀλλ' ἐκ πлагίων πλησσοῦμεναι κύμασιν»] 2) μτρ. ὁ παράπληκτος, ὁ παράφρων, ὁ μανιακός, ὁ τρελλός : Ἰσ. «παραπλήξ παράφρων, τὰς φρένας βεδλαμμένους, μανιώδης, παρακόπτων, παραφρονῶν», αὐτ. «παραπλήγος μανιώδους», αὐτ. «παραπλήγων» μαινομένων : Ἦρ.5,92, ζ' ὡς παραπλήγ' τε καὶ τῶν ἔωυτου συνάμωρον, Ἀριστφ.Πλ.242 ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἀνθρώπων εἰσελάδων τύχῃ, Ισχάδ. «ἄφρων, μωρὸν ἀπὸ τῶν κρουσμάτων τῶν διαπεπτωκότων τοῦ ἔναρμονίου λυρισμοῦ», Ξεν.Οἰκ.1,13 ὁσοῦδων . . ὕφ' οὐ φαγόντες αὐτὸν παραπλήγες γίνονται, Δημ.426 οὕτως ἔκφρονας . . καὶ παραπλήγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ, Δημήτρ.275, Πλούτ.Πομπ.72 ὁμοιοι παραφρονεῖν καὶ παραπλήγι τὴν διάνοιαν, Κλήμ. Ἀλ.92 || ὁμ. μτ. γεινός : Παρθ. 18 νῦν τε καὶ φρονῶν παραπλήξ' 3) ὁ παράλυτος : Ἰνπ.Διαίτ.1,Νόθα7 ἐπιληπτοὶ γίνονται ἢ παραπλήγες 4) κτ. πληθ. παραπλήγεις αἰ παραλύσεις : Ἰνπ.Νούσ.1,3. Ἀρετ. ὉΕ.Νούσ.1,4.

παραπλήξια ἡ κ. μων. κ. νεώτ. ὁ παραπληγία, ἰων. παραπληγία, ἡ ημιπληγία βλ.λ., ἀντιπ. ἀνοπληξία : Ἰνπ. Ἐπιδ.1,14 ἦξαντο παραπληγία καὶ πολλοῖσιν ἐγίνοντο, αὐτ.2,31, Ἐπιγρ. || νεώτ. Ἰστρ. παράλυσις τῶν μυῶν ἀμφοτέρων τῶν κεῖω ἀκρων, ὀφειλομένη εἰς βλάθην ἢ ἀλλοίωσιν τοῦ κεντρικοῦ κινήτου νευρώδους 2) διασάσεις, διατάραξις τῶν φρονῶν, παραφροσύνη, τρέλλα : Ἰσ. «παραπλήξια μανία» : ΠΔ Δευτ.28,28 πατάξει σε κύριος παραπλήξια . . καὶ ἐκτάσει διανοίας, Φιλ.2,556, Οἰνόμ. η.Εὐσ.Εὐάγγ.Προν.5,22, Διηγ.

Ἀχιλλ.1654W τὸ νὰ τ' ἀκούσουν παρευθὺς οἱ δῶδεκα τοὺς λόγους, ἰ τὰ ρούχα τοὺς ἐσχίσασιν ἀπὸ παραπλήξιας.

παραπλήρω-όν πληρῶ τὴ τελείως, ποιῶ τὴ πληρῆς, ἐπιπληρῶ, συμπληρῶ, παραγεμίζω : Ἐπιγρ. παραπληρώσαι δικαστήρια εἰς ἕνα καὶ διακοσίους [δ.γρ. παρακαλιθρῶσαι] || εἶδ. γεωμ. ἐν παθ. : Ἀριστλ.Μηχ.848b,28 παραπληρωθεῖσων τῶν πλευρῶν Ἰσμηληρωθεῖσων ἐπίσχησι 2) εἶδ. γραμμ. παρελκω, ἐπὶ παραπληρωματικῷ τιος μορίου : Τρύφ.π. Ἀπολλ.Δύσκ. Συνδ.247,25, Δαμάσκ. Ἀρχ.300 σύνδεσμον παραπληροῦντα τὴν φάσιν 3) ρημ.π.η.π. ποραπλήρωμα, παραπλήρωσις.

παραπλήρωμα-ατος (τὸ) Ἰσραηλίσσῳ μτγν. κ. νεώτ. τὸ περιττόν καὶ πλεονάζον πλήρωμα, πᾶν δ,τι χρησιμεύει ὡς περιττόν συμπλήρωμα, πλεονασμα, παραγεμισμα : Ἀνών.Τρόπ. ἐν Ρητ.8,721 «παραπλήρωμα δὲ ἐστὶ λέξις ἐπὶ περισσοῦ κειμένη κόσμου χάριν ἢ μέτρον» : Διον. Ἀλ.Δημ.39 ὀνομάτων παραπλήρωμα ἰλέξεις ἡ φράσεις κειμεναι πλεοναστικῶς πρὸς κόσμον ἢ χάριν τοῦ μέτρου, αὐτ. Ἰσοκρ.3 λέξεων παραπλήρωμα, Χοιροδ.810 βλήτρυ . . παραπλήρωμα λόγων λόγων μὴ ἐχάντων, Σχόδ.Εὐρ.Μηδ.665 ὡσπερ παραπληρωματι χρηται τῇ λέξει 2) συμπληρωσις, συμπλήρωμα : Κλήμ. Ἀλ 85 3) εἶδ. γεωμ. συμπλήρωμα παρλληλογράμμου : Εὐκλ.1,43 || νεώτ. γεωμ. γωνία, ἡ τῆς προστιθεμένη εἰς ἄλλην ἀποτελεῖ μετ' οὗτῆς ἄθροισμα δύο ὀρθῶν 4) γλωσσ. στίσις, στισμός, χορισμας.

παραπληρωματικός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ παραπλήρωμα, ὁ ἀποτελὼν παραπλήρωμα, ὁ ἀναπληρωματικός, ὁ πλεονάζων : Δημήτρ.55 παραπληρωματικὸ σύνδεσμοι ἰοὶ ἐνιαχοῦ μὲν τῷ λόγῳ πλεονάζοντες, ἐν φ' συνθήσας θεμεῖντο συμπληροῦσι τὴν σύνδεσιν αὐτοῦ, συντελοῦντες εἰς τε τὴν πληρεστέραν σημασίαν καὶ ἔννοιαν τῆς προτάσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν εὐφώνιαν αὐτῆς], Διον.Θρ.642,27, Ἀπολλ. Δύσκ.Σύνδ.247,22, Εὐστ.52,22 2) νεώτ. γεωμ. παραπληρωματικὴ γωνία ἰδῶ γωνία ὧν τὸ ἄθροισμα εἶναι δύο ὀρθοί.

παραπληρωματικός ἐπίρρ. μτγν. κ. μων. κατὰ τρόπον παραπληρωματικόν : Ἀπολλ Δύσκ.Συντ. 307,18 περισσῶτα παραπληρωματικός, Ἐλλάδ.π. Φώτ.Βιβλ.532B ἄν δὲ ἐπαραλόδῳσιν παραπληρωματικῶς, Εὐστ.72,32 εἰ μὴ παραπληρωματικῶς ἀπλῶς οὕτω τίθενται ἰοὶ σύνδεσμοι.

παραπλήρωσις-εως ἡ (παραπληρῶ) μτγν. κ. μων. ἡ πέρα τοῦ δεινός, τῶν ὀρίων πλήρωσις, ἡ διὸ περιττῶν πραγμάτων πλήρωσις, τὸ παραγεμισμός : Ἀνών.Τρόπ.10 ἡ αὐτὸς ἀντανυμία κείται εἰς παραπλήρωσιν κόσμου χάριν ἰὸς παραπλήρωμα, πλεοναστικῶς], Εὐστ.467,13 τὸ δὲ μὴ πῶ τὴ ἀργῆν ἔχει τὴν παραπλήρωσιν ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ μὴ τὴ, περιττοῦ κειμένου τοῦ πω.

παραπλήσιζω (πλησιάζω) εἶμαι γείτων : Αἰσώπ.Μῦθ.270 || εἶμαι ἐγγύς, πλησίον : Γαλ.12,200 τῆς ἐπιθέσεως ἐκ τῆς πτέρνης παραπλησιάζοντα χωρία τὸ αἴμα διωθόμενης, Ἰω.Χρυσ.5757,43 ἀπεται ἰοὶ συμμετὰ τῶν παραπλησιάζόντων τῶ γένει 2) ἐρχομαι εἰς σαρκίην μείξιν, συνουσιάζομαι : Ἀριστλ.Ζ110,3,1 ὡς συγγινόμενη τῶ ἀνδρὶ, καὶ προτεμένη, ὡς ἄν εἰ παραπλησιάζει.

παραπλήσιος-α-ον κ. παραπλήσιος-ον [πλησιόσι] κ. νεώτ. ὁ πλησίον καὶ παραπλεύρας τινὸς γόμενος ἢ ὧν, ὅθ. ὁ πλησιόζων εἰς τινα, ὁ σχεδὸν ὁμοιος, ὁ παρόμοιος, ὁ παρεμφερής, ἐπὶ ποσῶν, ὁ σχεδόν, περίπου ἴσος : Ἰσ. κέμφορής, ὁμοιος : ἐπὶ μεγέθους, ὁ σχεδόν, περίπου τῶσιν μέγας : ἐπὶ ηλικίας, ὁ περίπου, σχεδόν ὁμηλιξ, συνομοηλικος, ἄπολ. : Ἦρ.4,128 ἐποιέοντο . . πα-

ραλλησιώως προσβολάς, Θουκ.1,22 κατά τὸ ἀνθρώπινον τοιοῦτων καὶ παρρησιώως ἔσεσθαι, αὐτ.7,70, Ξεν. Ἑλλ.4,3,15, αὐτ. Ἰννηορχ.8,17 ἀγωνίζεσθαι πρὸς παρρησιώως Ἰππέας, Πλάτ.Γοργ. 520A ταύτων . . ἐστὶ σοφιστῆς καὶ ῥήτωρ, ἢ ἐγγύς τι καὶ παρρησιώως, Ἰσοκρ.7,78 ἐκ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων καὶ τὰς πράξεις ὁμοίως . . καὶ παρρησιώως ἀποβαίνειν, Πολύβ.1,37,8 παρρησιώως δυνάμεις χρῆσθαι τῆ βίᾳ, Πάπ η' ἐσπαρμένην χάρτην καὶ παρρησιώως γενήσθαι ὁμ. κ. μτ. δοτ. : Ἦρ.8,16 ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίᾳ παρρησιώως ἀλλήλοισι ἐγένοντο ἴσους περίου ἴσοι, αὐτ.1,202 νήσους . . λέσθω μεγάθεα παρρησιώως, αὐτ.5,87 ἐφόρεον . . ἐσθῆτα . . τῇ Κορινθίῃ παρρησιωτάτην, Δημ.402 παρρησιώως ταύτω καὶ ὁμοιον, αὐτ.439' νεῶτ. μτ. τοῦ μέ : Παναδ.Χριστ.Τερμ.54 κτήριον . . παρρησιώως μὲ τοὺς μοναστηριακοὺς ἀρσανάδες ὁμ. μτ. δοτ. προσ. ἀντί δοτ. πράγματων, ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸ πρῶσ : Ἦρ.4,78 ἐπάθε παρρησιώως ταύτω, αὐτ.1,4,2 πεπονθέναι τι παρρησιώως τοῖς ἔρῳσι ὁμ. σπαν. μτ. γενικ. : Πολύβ.1,23,6 παρρησιώως . . πεζομαχίας συνέβαινε τὸν κίνδυνον ἀποτελεῖσθαι (ἰδ.γρ. πεζομαχία), Φιλοῦμ.2,1 ἤχος συριγμοῦ παρρησιώως ὁμ. ἐπομένου ἀναφορικοῦ ἢ ἄλλου μορίου : Ἦρ.4,172 τὴν μετῆν ποιεῖναι τὴν τρόπον παρρησιώως τῶ καὶ Μασαγένται, αὐτ.1,94, Θουκ.7,71 παρρησιώως τὴ ἐπεπόνθησαν καὶ ἔδρασαν αὐτοί, Ἰσοκρ.1,27 παρρησιώως . . πάσχουσιν, ὡσπερ ἀν εἰ τις . . 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. παρρησιώως ὡς ἐπίρρ. παρρησιώως, κατὰ ταῦτὸ, ὁμοίως : Ἦρ.4,99 παρρησιώως ταύτῃ . . νέμονται τῆς Σκυθικῆς, ὡς εἰ ἰσοίως, ὡσπερ εἰ . . ὁμ. κτ. ἐν. κ. συγκρ. παρρησιώως ὁμοίως : Θουκ.7,19 ἀπέχει . . παρρησιώως δὲ (οὐ πολὺ) πλείονι καὶ ἀπὸ τῆς Βοιωτικῆς ἱερίπου, σχεδὸν ἢ αὐτῇ ἀπόστασις καὶ οὐχὶ μεγαλύτερα, Πλάτ. Πολιτ.275C ὁμοίως . . τὰς φύσεις καὶ παρρησιώως ἰσάμενον παιδείας μετελήθησαν, Διόδ. Σ 19,43 τὸ παρρησιώως . . οἱ πλείστοι τὸν στρατηγὸν ἐγκαταλιπόντες ὁμ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. ὡς ἐπίρρ. : ΚΔ Φιλ.2,27 καὶ γὰρ ἠθέλησε παρρησιώως θανάτου ἵωστε ἐκινδύνευσεν νὰ ἀποθάνῃ).

παρρησιώως ἐπίρρ. κ. νεῶτ. κατὰ τὸν τρόπον παρρησιώως, ὁμοιον, παρεμπερῆ, πορροίως : Ἦρ.1,77 ἀγωνιάμενος οὕτω παρρησιώως, αὐτ.7,119 παρρησιώως καὶ . . ἰσοίως καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν πλεονεκτημάτων, Πλάτ. Ἀπολ.37A παρρησιώως δοκῶ λέγειν ὡσπερ, αὐτ. Ἐπιστ.321A τὰ δ' ἐνθάδε παρρησιώως ἔχει καθάπερ . . Ἰσοκρ.5,51 παρρησιώως τοῖς εἰρημένους πρᾶττοντας, Δημ. 36 ἀρ γ' ὁμοίως ἢ παρρησιώως, Αἰσώπ Μῦθ. 271B παρρησιώως ἡμαρτηκέναι τυφλῶ, ΚΔ Ἔθρ. 2,14 καὶ αὐτὸς παρρησιώως μετέσχε τῶν αὐτῶν.

παρρησιώως, ἄττ. παρρησιώως ἰπληττω πλῆττω πλῆττως, ἰδ. πλῆττω ἐσφαμένως : Φιλῶστρ. Εἰκ.1,10 παρρησιώως τὰς νεύρας ἰπέι κιδαριστοῦ) 2) τὸ παθ. πλῆττωμαι ἐσφαμένως ἢ κατὰ τὸν μόνον μέρος, προσδῶλλομαι ὑπὸ παρρησιώως κ. μτφ. ὑφίσταμαι διασάλευσιν φρενῶν, γίνονται παράφρων, μανιώδης, τρελλός : Εὐρ. Ἦρ. 935 ἔλαξε δ' ἄμα γέλωτι παρρησιώως, Ἄριστφ. Λυσ.831 ὄρω πρῶτοντα παρρησιώως νῶν, αὐτ. Ἐκκλ.137 βουλευμάτα . . ὡσπερ μεθυόντων ἐστί παρρησιώως, Ἀγοθρχ.103 παρρησιώως ἐσθαι τι ἰεκλήροσσαι, Πλούτ. Αἰμ.34 ὑπὸ δὲ μεγάλους τῶν κακῶν πάντα θαμβῶντι καὶ παρρησιώως μάλιστα τὸν λογισμὸν εἰοικώς 3) ρημ.π. παρρησιώως, παρρησιώως.

παρρησιώως-ον ἰπλοκῶσσι, ὁ ἔχων πεπλεγμένους τοὺς πλοκάμους κατὰ τὰ πλάγια Ἦρ. εἰ παρρησιώως τὰς τρίχας.

παρρησιώως ἰπλοκῶσσι ἰπλοκῶσσι) μτγ. τὸ ἐμπλέκειν, τὸ ἐνυφαινεῖν, ἢ συνύφαναι : ΕΜ 498,9 καίρωμα ἢ παρρησιώως τοῦ στήμονος, ἢ διαπλεκόμενη ὑπερ τοῦ μὴ συγχέεσθαι αὐτῶν ὁμ. μτφ. τὸ παρεμβάλλειν, ἢ παρεμβολή : Ἐρμῳγ. Ἰδ.24 τὰς παρρησιώως τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἰπέι ποιητικῶν ποραπορῶν ἐν πεζῶ λόγῳ) 2) ἢ ἀνάγειν, ἢ σύμμετρεῖν, ἢ ἐνωσις, τὸ ἀνακρίνωμα : Σέξτ. Ἐμπ. Μοθ.1,95 χυμῶν παρρησιώως, Κλήμ. Ἀλ.5 ὁμ. μτφ. : Ἐρῳστρ π.Γαλ.4,475 παρρησιώως κενῶ, Ξενοκρ.π. Ὀρει.6,2,58,146 παρρησιώως νάπυος, Διοσκ. 5,79 παρρησιώως ὕγρου, Ἐπιφάν.1,778C οὐδὲ θανάτου παρρησιώως ἔχον εἶδος.

παρρησιώως-η-ον ἐπ. συγκεκ. μτγ. ἐνεστ. τοῦ παρρησιώως βλ.λ., ὁ ἐρχόμενος, παρῶν εἰς τινα τόπον Ἦρ. «παρρησιώως παρῶσι».

παρρησιώως-ῶσσι ἰπλοκῶσσι) μτγ. ἀπλοῦμαι, ἐκτείνεσθαι πλῆσιον : Μολ.Γαλ.452,9 εἰς αἰνίδα παρρησιώως πρῶσλῶθι 2) ρημ.π. παρρησιώως.

παρρησιώως-ος ἰδ. ἰπλοκῶσσι κ. νεῶτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ παρρησιώως, πλοῦς εἰς μικρὸν ἀπόστασιν ἀπὸ τινος καὶ ἰδίας ὁ κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς : Θουκ.1,36 τῆς . . Σικελίας καλῶς παρρησιώως κείται, αὐτ.44 ἢ νήσος ἐν παρρησιώως κείσθαι, Ξεν. Ἑλλ.6,2,9 κείσθαι τὴν Κέρκυραν . . ἐν καλλιστῶ . . τοῦ εἰς Πελοπόννησον ἀπὸ Σικελίας παρρησιώως, Πολύβ. 2,11,13 εἶλον καὶ πόλεις τινὰς . . ἐν τῷ παρρησιώως, Ἄριστειδ.1,237,11 παρρησιώως καὶ περίηλοι καὶ εἰσῆλοι αὐτῶν ὁμ. γεν. πλοῦς, ταξίδι : Λουκ. Ἄλ. Ἰοτ.1,28 ἐν δὲ τῷ παρρησιώως πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρρησιώως, Πάπ. ὁ παρρησιώως τοῦ Ἀνταίοναλιτοῦ 2) μέρος, τόπος τῆς παρρησιώως, ἢ ἀκτὴ, παρρησιώως εἰς ἣν γίνεται τὰ πέρασμα Στράβ.14,5,3 παρρησιώως τραχὺς Πλατωνιστῆς καλοῦμενος, αὐτ.3,2 ὁ παρρησιώως ἀπας ὁ Λυκικακός, Διόδ. Σ 3,38 ὁ δὲ παρρησιώως αὐτοῦ κατὰ πολλοὺς τόπους ἔχει νήσους μακράς, Περίπλ. Ἐρ.Θαλ.12,16 ἰεκδ. Hudson) παρρησιώως ἐπισηπῶσσι 3) ὡς ἐπίθ. ὁ κατάλληλος πρὸς ἀκτοπλοῦν : Πολύβ.ἀπ.193 παρρησιώως παισιώως μενος τοὺς Σιδωνίων παρρησιώως.

παρρησιώως Ἦρ. «τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἴστασθαι, ἢ ἴσταναι».

παρρησιώως-ατος ἰδ. ἰπλοκῶσσι) λεξ. τὸ ποροπέεσθαι : Σουῖδ. ἐν λ. παρρησιώως.

παρρησιώως-η-ος ἰδ. νεῶτ. ναυτ. εἰδικὸς πλωτήρ ἐν χρήσῃ ὡς ἀμυντικὸν μέσον κατὰ τῶν ὑποβρυχίων ναρκῶν καὶ ὡς ἐπιθετικὸν κατὰ τῶν ἐν καταδύσει ὑποβρυχίων.

παρρησιώως ἰων. τ. τοῦ παρρησιώως βλ.λ. : Ὀρφ. Ἄργ.733 ἄκρον προβλήτα παρρησιώως.

παρρησιώως ἰνέω) κ. μσν. μέλλ. παρρησιώως, ἢ νῆα πλῆσιον, φυσῶ παρὰ τὰ πλάγια, ἐκφεύγω πλάγιως, ἐπὶ τῶν ἀνέμων περιορισθέντων ὑπὸ τοῦ Αἰόλου : Ὀδ.Κ 24 ἴνα μὴ τι παρρησιώως ὀλιγον περ Ἰβερνορδ.Γοργ. εἰδῶν τὰ μὴ ξεφυσήσῃ ἰκυρ. φυσῆσθαι πλῆσιον τοῦ δεαλισμοῦ) μπεδὸ τὸ παρρησιώως) ὁμ. μσν. νῆα παρρησιώως ἢ πλῆσιον τινός, μτ. αἰτ. : Γεωπ.1,1,2 ὁ Ἀπλησιώως ἔχει παρρησιώως αὐτὸν τινος ἀποινῶ, μυρῖζων : Διοσκ. 1,17,3 παρρησιώως ὀνοθαλασμοῦ ἰμυρῖζων ὡς τὸ ὀνοθαλασμοῦ) 4) ρημ.π. παρρησιώως.

παρρησιώως ἰδ. κ. μσν. ὁπῆ ὁδὸν δύναται νὰ διέλθῃ ἀήρ, ἀνοίγμα, διόδοος, διέξοδος : Ἰνπ. Φύσ.Ποιδ.25 εἰ τις ἐν ἀκκῶ ὕδωρ ἐνεδὸν ἀποινῆσει . . καὶ παρρησιώως τῷ ὕδατι ποιήσῃεν, Γεωπ.10,56,6 παρρησιώως μὴ ἀπολείποντες.

παραπόδας ἐπίρρ. ἀντί παρὰ πόδας, βλ. πούς· Ἦσ. «παρὸ πόδος» εὐθέως ἐγγύθεν.
παρὰ ποδί Ἦσ. «παρὰ τοῖς ποσίν».

παραποδίζω ἰσοδίζω, μέλλ. παραποδίσω κ. ἄπτ. παραποδῶ, ἐμπλέκω, περιπλέκω τοὺς πόδας, δθ. γεν. κωλύω, παρεμποδίζω, ἐμποδίζω, δεσμεύω: Πλούτ.2,28,8 διὰ τὸ τινὰς τῶν τόπων βατώδεις διότις ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάσμασι καὶ παραποδίζεσθαι τὴν τῶν ὀπλων χρεῖαν, αὐτ.18,31,6 τὰ προεξηρημένα παραποδίζεσθαι || κ. παθ. παραποδίζομαι ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, ἐξαπατώμαι, πλανώμαι, σφάλλομαι: Πλάτ.Νόμ.652B προσέχοντες τὸν νοῦν, μὴ πη παραποδισθῶμεν, αὐτ. Ἐπιστ.330B φοβούμενος τοὺς τῶν διαδασθάντων λόγους, μὴ πη παραποδισθῆναι, Μητροδ.Χ ἐν Πάν. Ἠρακλ.831,5 τῶν αἰσθήσεων παραποδισθῶμεν, Πλούτ.16,4,10 παραποδίζεσθαι καὶ τὴν τῶν κυβερητῶν καὶ τὴν τῶν ἑρετῶν χρεῖαν, Ἰώσ.Αΐ 16,46 μῆτε γήρα παραποδίζομεν, Γαλ.9,57,5· Ἠλιόδ.Α18,10,30 τὴν ῥύμην τοῦ δρόμου παραποδίζομενος· ὁμ. μτ. γενικ: Κλήμ. Ἀλ.172 ἢ γλώσσα . . τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας παραποδισθεῖσα· κ. ἐμπρόθ. ἰεῖς ἢ πρὸς τι: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.1,171 παραποδίζεσθαι εἰς ἃ ἄν δέη γράφειν, αὐτ.193 μὴ παραποδίζεσθαι πρὸς τὰς χρεῖας· 2) ρηματ.π. παραποδισμός, παραποδιστός.

παραποδιστός-αν ἰσοῦς κ. ποι. παρπόδιος ὁ παρὰ τοὺς πόδας, ὁ πρὸ τῶν ποδῶν, δηλ. ὁ ἐπικείμενος: Πίνδ.Ν 9,38 φόνου παρπόδιου.

παραποδισμός(ισ) ἰσοποδίζω) μτγν. τὸ παραποδίζειν, ἡ παρακωλύσις, τὸ ἐμπόδισμα: Ἰεροκλ.Στ.21Α παραποδισμός ἐξέως, Γαλ.19,386 πάθος ἐστὶ παραποδισμός τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας νοσώδης, Ἀρτεμίδ.Δαδ.3,42 παραποδισμός τῶν χρεῶν, Ἰάμβλ.Πρότρ.21 παραποδισμός ψυχῆς.

παραποδιστός-ἡ-ὄν ἰσοποδίζω) μτγν. ὁ παραποδισζόμενος, ὁ κωλυόμενος, ὁ ἐμπόδιζόμενος: Ἀρρ.Ἐπικτ.1,25,3 τὰ μὲν σά . . ἀπαρπόδιστα, τὰ δὲ μὴ σά κωλυτὰ καὶ παραποδιστά.

παραποδούομαι μέσ. γυμνοῦμαι ὅπως συναγωνισθῶ, παραβληθῶ πρὸς τινα: Πλάτ.Θεαίτ.162B αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παραποδούομενος.

παραποθνήσκω (ἀποθνήσκω) μτγν. ἀποθνήσκω πρὸς τοῦτοις, παραπόλιμαι: Δίων Κ ὄπ.102,11 [εἰκ].

παραπολιός-εως [ἴ] (παραπολιώ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ ποιεῖν τι κατὰ μίμησιν ἄλλου, νόθευσις: Γαλ.14,62 ἐμαθὸν δὲ παραπολήσεις αὐτοῦ πολυλάς· || ὁμ. μτφ. : Ἰω.Χρυσ.11,638C [ἐκδ. Pat.] τὰς παραπολήσεις καὶ τὰ παραχαράγματα, Ἐπιφάν.1,198B ἡ τῆς ἐξηγητικῆς παραπολήσις· || μτγν. κ. νεώτ. ἡ πρὸς ἐξαπάτησιν ἢ κερδοσκοπίαν κατασκευὴ ὁμοιωμάτων τινος, δόλια ἀπομίμησης, πλαστογραφία, κίβδηλεια: Ἰουστιν.Νεαρ.73 Πρόλ., - παραπολήσις ἑμπορικῶς σήματος [ἡ παράνομος χρήσις ἀλλοτρίου σήματος πρὸς ἀθέμιτον κέρδος]· 2) μτγν. κ. μσν. μικρὰ μεταβολή, ἐλαφρὰ ἀλλοίωσις: Φοιδάμμ.1,3 παραπολήσις ὄνοματος, Εὐστ.1403,60 τὸ μὴ μολεῖν ἀνάθημα δαιτὸς εἶναι παραπολήσεως λόγῳ ταῦτόν ἐστι τῷ φέρμινε δαιτὶ ἑταίρη καθ' Ὀμηρον, αὐτ.Πον.116,86.

παραπολιόομαι μτγν. ἀντί παραπολιῶ βλλ.: Ἐπιφάν.1,406B ἐπισωρεύει λόγους δι' ὧν παραπολιεῦνται τὴν ἑαυτῶν πλάνην.

παραπολήσις(ισ) νεώτ. ὁ παραπολιῶν τι, ὁ κατασκευαζών τι κατὰ δόξαν ἀπομίμησιν ἄλλου.

παραπολιτικός-ἡ-ὄν μσν. ὁ ἀπομιμούμενος, ὁ ἀπομιμητικός: Εὐστ.Πον.57A1 ὁ ποικιλίαν παραπολιτικὴν ἐν αὐτῷ ἐργάζεται.

παραπολιέω (πολιῶ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἄδρ. παραπολήσα, ποιῶ τι ὅμοιον πρὸς ἄλλο τι ἐπὶ δόλῳ, κατασκευάζω τι κατ' ἀπομίμησιν πρὸς ἕξα-

πάτησιν, νοθεύω, κίβδηλεύω· Ἦσ. «παραποιεῖν παραπολίειν»: Διόδ.Σ 1,78 νόμιμα παραπολιούτων, ἢ μέτρα καὶ σταθμὰ παραπολιούσων· || εἰδ., ἐν ὄναφ. πρὸς νόμισμα, νεώτ. κ. πρὸς χαρτονομίσματα, παραχαράττω: Ἰουστιν.Νεαρ.73 Πρόλ. οἱ παραπολιούτες [οἱ κίβδηλοῖσι, παραχαράκται]· || τὸ μέσ. παραπολιόομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμκ. Ἦσ. «παραπολιόσασθαι παρασφραγίσαι»: Θουκ.1,132 παραπολιόσασθαι σφραγιᾶ ἱεραρχαράδας, ὁ γρ. ἀντί πορασηγηνάμενος· 2) τὸ ἐνεργ. μτφ. διαφθεῖρω: Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,30 ὡς παραπολιόσαστα βίον ἀνθρώπου· κ. παθ.: Βασ.1,416B τοῦτ' ἐστὶ μὴ που δόγμα παραπολιούμενον, Ἐπιφάν. 1,712B τῆς αὐτοῦ . . παραπολιούμενης διανοίας·

3) μεταβάλλω κατὰ τι, ἀλλάσσω, ἀλλοιῶ, τροποποιῶ ἐλαφρῶς: Παιουσ.5,10,1 τὸ δὲ ἄλλος τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς, παραπολιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἀλτιν. . . καλοῦσι· Ἰουλ.Λόγ.2,70,1· κ. παθ. παραπολιούμενα τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα: Ἀριστ.Ρητ.141α,28· 4) ἰδιοποιῶμαι, ἀντιποιοῦμαι τὴ μεταβάλλω αὐτὸ κατὰ τι, ἀπομιμοῦμαι: Ἀθην.12,513α πολλὰ δὲ τῶν Ἐνθάδε παραπολιήκεν ὁ Στρηχορός, ὡσπερ τῶν Ὀρέστειαν καλούμενην· κ. παθ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.782 ἐστὶ δὲ τὸ βάλλ' ἐς κόρακας παρ' ὕπνοισιν παραπολιθῆν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν, Εὐστ.1349,4 κ. ἄπολ.: Πάπ. παρεπολιήσασθην· || ποιῶ, κίμωλω παρῳδιῶν: Δίων Χρ. 32,81 ταιγαροῦν οὐ κακῶς τὴν παρεπολήσε τῶν σαπρῶν τούτων ποιητῶν· 5) εἰσάγω ἐπιστόδιον

τὸ εἰς ποίημα: Ἦρ.2,116 κατὰ ἴκαθ' αἰ παραπολιῶ ἐν ἑλιάδῃ [ισθ. ἀντί κατὰ γὰρ ἐποίησα]· 6) ρηματ.π. παραπολιήμα, παραπολήσις, παραπολιήτης.

παραπολαύω (ἀπολαύω) μτγν. κ. μσν. ἀπολαύω πρὸς τοῦτοις, συναπολαύω ἢ ἀπλῶς ἀπολαύω, ἔχω τὴν ἀπολαύσιν πράγματός τινος, μετέχω τινός, συμμερίζομαι τι: Φιλ.2,15 παραπολαύειν τῆς τιμωρίας, Ἰώσ.Πι 2,16,4 παραπολαύειν τῆς ἐνίην κωκοβουλίας, Λουκ. Ἀλέξ.45 παραπολαύσαι τῆς Παφλαγῶνων μωρίας, Δουμάσκ. Ἀρχ.7 παραπολαύειν ἐστὶ τῆς τοῦ εἰδους ὑποστάσεως τῆν ἐκπύσιν, Κασάρ.Δασ. ἐν Σάο.3,101 τῆς τερηνοτάτης εὐωδίας . . παραπολαύσαντες.

παραπολέγω (ἀπολέγω) ἀπολέγω, ὀποιοῦμαι, ἀρνοῦμαι: Πάπ. παραπέλεγέ τε . . ἡκείν ἐπὶ τὴν αὐτοῦ διαγνώσιν.

παραπόλλυμι (ἀπόλλυμι) κ. μσν. καταστρέφω ἀδικῶς, ἀφανίζω κακῶς, καταναλίσκω, καταδανῶ ἀσκόπως, ἀπόλλυμι, σπαταλῶ, διασπαθίζω: Πλούτ.Ἠθ.439B παραπόλλυμι τὸ ναῦλον, Δίων Κ 74,2 παραπόλλυμι ἡλικίαν τὴν ἐκ τῆς Ἰταλίας, Χαρίτ.1,7 παραπόλλυμι καιρόν· || συνήθ. ἐν τῷ μέσ. κ. παθ. μτ. παρακ. β' παραπόλλυλα ἀπόλλυμαι πρὸς τοῦτοις ἢ παρ' ὄξαν, χάνομαι ἔδικα: Ἀριστφ.Σφ.1228 παραπολεῖ βρώμενος (βερναροδ. Γρηγ. «θὰ χαθῆς κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ἵπασα) ἀπὸ τὰς φωνάς), Διον.Κωμ.2,35 παραπόλλυωλεν ἢ τέχνη, Δημ.543 ὁ μὲν ἡττώμενος καὶ παραπόλλυωλεν (βερναροδ.Γρηγ. «καὶ κοντὰ εἰς αὐτὰ [τῆν ἀτίμιαν] ἐχάθη»), Ἐπικ.Δοξ.14 ὁ βίος μελλησμῷ παραπόλλυται, Μέν.ἀπ.835 ἀκαρῆς παραπόλλυλας, Λουκ. Νιγρ.13 δέδοικε μὴ παραπόλληται μεταξὺ λουμῆνος, Δίων Κ 63,29 οἷος τεχνίτης παραπόλλυμαι [qualis artifex pereo], Πάπ. λιμῶ παραπολλοῦμαι, αὐτ. μὴ παραπολλώμεθα ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, Φώτ. Ἐπιστ.55,11 τῶν γεννημάτων παραπολλυμένων, Εὐστ.Ἰλ.42,9 παραπόλλυται λοιμῷ.

παραπολόω ἐπίρρ. ἀντί παρὰ πολὺ: Ἰππ. Ἀρβρ.7, Διοσκ.3,80 παραπολόω ἔλασαν.

παραπομένω (ἀπομένω) μτγν. ἀπομένω παρὰ τι, ἐμμένω: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,12 παρὰ μόνους τοῖς τοῦ παλατίου φύλαξι . . τοιοῦτον παραπομένει σχῆμα, αὐτ.2,13.

παροπνεύω (ιοπευώ) σχόλ. παραπέμνω : Σχόλ.Όππ.Α.Ι.186 παροπνεύειν νῆα.
παροπνηή (ή) (παροπέμνω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καί τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροπνεύειν βλ.λ., ἡ μετὰ συνοδείας ἀποστολῆς ἡ μεταφορά : Ψήφισμα π.Δημ.249 τὰ μετ' αὐτῷ ἀποσταλέντα σκάφη . . ἐπὶ τὴν ταῦ οἴτου παρασηπὴν εἰς Ἑλλάσπανταν, Ὀνήσανδρ.6,14 ἡ κατὰ θάλασσαν παροπνηή || νεώτ. ναυτ. ἄ. νηροπιὴ βλ.λ., κονδύγι· 2) προπονή, συνοδεία, ἀκολουθία, ἰδίως πρὸς φροῦρησιν, φύλαξιν : Ἄριστλ.Οἰκ.1351b,24 παροπνηὴν δώσειν, Πολύβ.30,9,13 δεόμενος αὐτὸν δεξασθαι τῆ πόλει καὶ πέμψαι παροπνηήν, αὐτ.15,5,7 δοῦν ἐφόδια καὶ παροπνηήν ἐξαπέστειλε, Διδόξ.Σ 20,45 περὶ τῆς αὐτονομίας διαλεχθεὶς καὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ἔτυχε παροπνηήσῃ || ὄμ. ἐπὶ νεκρικῆς πομπῆς, κηδείας : Ἐπιγρ. παροπνηή καὶ κηδεία || ὄμ. ἐπὶ ἀθλητῶν περιστοιχιζομένων ὑπὸ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῶν : Χαρτ.6,2· 3) μεταφορ., μετακομιδῆ, προσκομιδῆ, προμήθεια : Ἦσο. «παροπνηή μετακομιδῆ» : Ἀντιφών.190,15 παροπνηήν ποίειν τῶν ἰχθύων, Ξεν.Ἑλλ.7,2,18 παραπέμψαι τὴν παροπνηήν, αὐτ.23 ἐκάστης ἡμέρας παροπνηαὶ ἐγίνοντο (εἰσιζόντα προμήθειαι), Αἰσχίν.2,168 συμπαροπνημένω μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν . . τὴν εἰς Φλιοῦντα παροπνηήν, Ἄριστλ.Πολιτ.1327a,8 τὰς τῶν γιναμένων καρπῶν παροπνηάς (εἶτε δι' εἰσαγωγῆς εἶτε δι' ἐξαγωγῆς)· 4) νεώτ. ἀποστολῆ, διαδίδασις, μεταδίδασις : παροπνηή τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον, -παροπνηή ἐγγραφοῦ εἰς ἀρχὴν τινα' || νεώτ. ἀναγραφή, σημείωσις ἐν κειμένῳ ἢ ὑποσημείωσις ὑπ' αὐτὸ, δι' ἧς ὀρίζεται ἀκριβῶς ὁ συγγραφεὺς, τὸ σύγγραμμα καὶ ὁ στίχος ἢ ἡ σελίς, ἐξ ἧς ἐλήφθη λέξις τις, χωρὶον ἢ εἰδήσις καὶ δοῦν ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ εὕρῃ πλείονα τῶν παραιθέντων· 5) ἡ παρουσίασις, ἡ ἐμφάνισις : Φιλ.2,318 ἡ ἐξω παροπνηή (ἢ παρουσιασις, ἐξαγωγή ἀγάλατος τινος ἐκ τοῦ τύπου, τῆς μήτρας).
παροπνηικά (τά) μτγν. τὰ εἰς παροπνηήν τελούμενα χρήματα, αἱ δαπάναι, τὰ ἐξοδα τῆς μεταφορᾶς, τὰ μεταφορικά : Ἰουστίν.Νεαρ.128,9.
παροπνηιμοσ-ον σχόλ. ὁ προπέμνω, συνοδεύω τινά, ἐπιθ. τοῦ Ἐρμού : Σχόλ.Εὐρ.Μῆδ.759.
παρέπνημοσ (ὁ) ὁ παράπνημοσ βλ.λ. Ἦσο. ἐνλ. πάροχοι παραδάται, παροπνηοί.
παροπνηόσ-ἄν (ἰναροπέμνω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ παραπέμνω, ὁ συνοδεύω τινά, ἰθ. πρὸς φύλαξιν, φροῦρησιν : Πολύβ.1,52,5 παροπνηοῦσ . . ναῦσ ἰπολεμικὰ πλοῖα συνοδεύοντα ἐμπορικὰ πρὸς ἀσφάλειαν, αὐτ.15,2,6 τριήρεις παροπνηοῦσ, -παροπνηὸν πλοῖον πολεμικὸν πλοῖον συνοδεύον νηροπνηήν ἐξ ἐμπορικῶν πλοίων πρὸς προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν αὐτῶν ὀπὸ πάσης ἐπιθέσεωσ : Ἄκροπ.Κ ἐν ASS Μαῖου 7,80,37 παροπνηοῦσ γὰρ εὐρήκει καὶ προποπνηάσ,-παροπνηόσ ἀξιωματικὸσ ἰθ συνοδεῖων τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν τῶν συσταγμάτων' || τὸ θηλ. ὡσ ὀσ. ἡ συναδόσ : Κλήμ.Ἄλ.32,40 (ΣΥΓΗ.) παροπνηόσ ἀγαθῆ· 2) ὁ προμηθευτῆσ : Πάπ.
παροπνηεμα (τὸ) δημ. παράπνηον, δεινολογία, μεμφιορία : δ.διστ. ἔχω παροπνηέματα στὰ χεῖρά μου γραμμένα | κ δινα θὰ σμιζέωσ τὰ τὰ δυό, θὰ σοῦ τὰ πῶ ἐνα ἐνα, ὄμ. ἔχω δυό λόγια νὰ σοῦ πῶ τοῦ παροπνηέματου (λόγια παροπνηετικά).
παροπνηεσ (ή) μσν., δημ. -η μεμφιορία, παρόπνηον : Πρόδρ.2,441 αἱ θλίψιν . . τὴν ἔχω εἰς τὴν φυχήν μου, | ἔδεσ καὶ παροπνηέσιν, Ἐρωτόκρ.1,441, αὐτ.2,212 γράμματα . . τὴν παροπνηέσιν τοῦ νιαῦ καὶ τὸν καπμὸν τοῦ λέσι, δ.τραγ. γιά

πέσ μου τὴν κυράσσο μου, τὴν παροπνηέσ σου νὰ τὴ θλιθόμεθα μαζί καὶ ὄχι μοναχῆ σου.
παροπνηετικὸσ-ἡ-ὸ μσν. κ. δημ. ὁ ἐκφράζων παρόπνηον, ὁ μετὰ παρόπνηου λεγόμενος ἢ γινόμενος, ὁ πλήρης παρόπνηου, ὁ λυπητερός : Ἐρωτόκρ.4,1422 λόγια παροπνηετικὰ λέει, -φωνὴ παροπνηετικῆ· κ. ἐπιρρ. -κά : Παπῶδ.Χριστ. Τεμπ.10 ἠρώτασ παροπνηετικὰ τὴν μάμμιν.
παροπνηοῦμα δημ. ἄ. παροπνηοῦμαι βλ.λ.
παροπνηόσ-εωσ (ή) μσν. ἡ παροπνηέσ βλ.λ. : Σωφρόν ἐν Spicil. Rom.3,484.
παροπνηόσ-α-ικο δημ. κ.-οσ ἐπὶ προσ., ὁ ἐπιρρησῆσ, ὁ ἔχων κλίση, διάθεσιν εἰς τὸ νὰ παροπνηῖται διαρκῶσ, ὁ μεμφιοριοσ, ὁ μικρόλυποσ, ὁ δούδρητῆσ, ὁ κλαφιάρησ : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.6,5 γιάτ' ἔχουν σκιάδουσ ἐμφοροσ, πολλὰ παροπνηιάρουσ, δ.διστ. παροπνηιάρικό μου τὴ ἔχεισ κὶ ὄλο κλαίσ, λ.τραγ. παροπνηιάρω μου, μὴν κλαίσ.
παροπνηιάρικοσ-η-ο δημ. ἄ. παροπνηετικὸσ.
παροπνηιάρω δημ. κ. -ισμαί παροπνηοῦμαι βλ.λ. 2) ρηματ.π. παροπνηέσσω, παροπνηέσσω.
παροπνηιάρω μσν. -παροπνηιάρω, ἀπολαύω τινόσ, καρποῦμαι τι : Ἄνδρ.Βι.Ἰω.Χρυσ.8,339,43 τῆσ τοιαύτησ προνοίασ εἰς δύναμιν παροπνηέσθαι.
παροπνηιάρω (τὸ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ἄλθερά θυμικῆ διάθεσισ προσώπου τινόσ διὰ προσγεγόμενον εἰσ αὐτὸν ἀδικημα ἢ διὰ γεγονόσ ἢ κατάστωσιν δυσάρεστον, ὡσ καὶ ἡ ἐκφρασισ αὐτῆσ, μεμφιορία, δεινολογία, διαμαρτυρία : Ἄραβ.Μῦθ. Χαλ.1,81 δὲν παῖδ νὰ τὸν ὀνειδίξῃ διὰ τὴν σιωπὴν του, ὄπου δὲν τῆσ ὀμίλησ . . καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μεγαλύτερόν του παρόπνηον, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.41,2 νὰ κλάψουμε τὰ ντέρτια μας καὶ τὰ παρόπνηά μας, Κάλδ.Ἰδ.6,3 φέρουν τὰ κύματα | καὶ τὸ παρόπνηόν τουσ | οἱ Ὠκεανιαί, Κρυστ. Ποιήμ.86,14 [ἐκδ.Φέξη] ἀκούει τὴν ἀγάπη τῆσ καὶ τὸ παρόπνηόν τῆσ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 40,8 κὶ εἶναι σάν προσταγῆ κὶ εἶναι τὴ ἀκόμη | τραγοῦδι εἶτε παρόπνηον γλυκό, φρ. τὸ χῶ παρόπνηον ἰαθόπνηον κικρῖαν διὰ τι, -ὑποβάλλω παρόπνηον (ἰδατυπῶ, γραπτῶσ ἢ προφορικῶσ, πρὸσ προϊστώμενόν μου ἀρχὴν αἰτίσιν ἐπιανθόρθωσέσ προσγεγόμενῆσ ἀδικιασ) || φρ. δ.διστ. με παίρνει τὸ παρόπνηον κὶ δλα παροπνηιάρω |καταλαμβάνομαι ὑπὸ λύπησ ἢ ὑπὸ δοκρῶν ὡσ ἀδικηθῆσ ὑπὸ τῆσ τύχησ ἢ τῶν ἀνθρώπων, φρ. τὰ παρόπνηά σου στὸ δῆμαρχο λείρων. ἐπὶ τὸν παροπνηοῦμένω ἀκαίρωσ κατὰ τὴν τύχησ αὐτῶν ἢ πρὸσ ἐκδήλωσιν ἀδιαφορίασ διὰ τὰς διαμαρτυρίασ τινόσ· 2) θρηνώδης παροπνηορία, θρηνολόγημα : Σολωμ.Θάνατ. Βοσκού 2 μιά βοσκοπούλα . . κλαίει | καὶ τὰ παρόπνηα ἢ σπηλιὰ γλυκὰ τὰ μεταλέει.
παροπνηοῦμαι-έσμαι μσν. κ. νεώτ., δημ. παροπνηοῦμαι κ. παροπνηιάρω μέσ, τοῦ παροπνηῶ βλ.λ., ἔχω ἢ ἐκφράζω παρόπνηον, μεμφιοριαν, αἰτιώμαι τινα διὰ τι, δεινολογοῦμαι, διαμαρτύρομαι, κλαίγομαι γιά κάτι : παροπνηοῦμαι διὰ τὴν μοῖραν μου -κατὰ τοῦ προϊσταμένου μου- διὰ τὴν ἀδικίαν' || μχ. ποθ. παρακ. παροπνηεμένοσ-η-ο, ἰθ. ἐπὶ προσ. ὁ τεθλιμμένοσ, ὁ λυπημένοσ, ὁ δυσπρεστυμένοσ : Ψυγάρ.Ταξ.91 οἱ γλάροι σάν παροπνηεμένοσ φυχῆσ πεταδουσ κὶ ἐφαῖλαν τὸ μυρολόγι τουσ, -κανεῖσ δὲν ζεμειεσ παροπνηεμένοσ.
παροπνηόσ-ον (ἰνότιοι) μτγν. ὁ παραβαλάσσιοσ : Γαιτ.ΑΠ 7,71 παροπνηόσιν ὄμμα.
παροπνηῶ-έω μσν. καταθλίβω, καταλυπῶ, τολαιπωρῶ, κερραίνω, κάμνω κάποιον νὰ ἔχη παρόπνηον : Διγεν.Αικρ.1941 Ἐθὸν ἔχουσ μάρτυρον μὴν με παροπνηέσσω, Ἐρωτόκρ.4,407 πολλὰ μ' ἐπαροπνηέσασ κύρι, νὰ τὸ κατέχῃ· 2) μσν., νεώτ., δημ. συνηθ. τὸ μέσ. παροπνηοῦμαι βλ.λ.

έξω, έκφράζω παράνονον, μεμφιμοιρώ, δεινολο-
λούμαι, διαμαρτύρομαι, κλαίγομαι : Έρωτόκρ.1,329
έμε κανελαί δέ μου 'φταιξε, μηδέ παραπονοούμαι,
αὐτ.4,1999 μηδέ μου παραπονεθής και μη βαρέν
ή φή σου, Πολύτ. Έλλ.Τραγ.251,2 να είλω τρα-
γούδι χλιθερό και παραιονομένο (λυπητερό),
Κρυστ.Ποιήμ.96,16 (έκ.Φεξή) και λές τραγούδι . .
παραιονομένο' 3) ρηματ. π. παραπόνουσι.

παραιορουμεαι (παρερουμεαι) άποθ. μτ. μέσ.
μέλλ. κ. παθ. άορ. πορουμεαι παραπληροές ή
πλησίον τινός, συμβαδίζω, πορακολουθώ : Άριστλ.
Ζ1 577b,31 ές . . αυμαρπρεύων και παραιορουμε-
μενος παρουμενε τά ζεύγη προς τό έργον, Πολύδ.
6,40,7 οί δ' Ιππεις . . ποτέ δέ παρά τά υποζύγια
πλάγιοι παραιορουνται' όμ. επί παιδαγωγών :
Διον. Άλ.Ρωμ.7,9' || μτφ. συνοδεύω : Φύλαρχ.
44J ικώδ. Άθην.) άκράφα δέ ουδέν . . παραιο-
ρευέτω ίδέν συνοδευε τό δεινόν' 2) διερχο-
μαι έμπροσθεν ή διαβαίνω πέρα τινός, παρέρ-
χομαι, περνώ : Πολύδ.3,99,2 παραιορουμευεις τόν
χάρακα τών πολεμίων ήκε' όμ. κ. έμπροθ. Ισπαρά,
όπό τί, διά τινος : αὐτ.3,14,6 παραιορουμεομένων
τών θηρίων παρά τό θέλιος, αὐτ.2,27,5 άδφον . .
όφ' όν έδει παραιορουμεθηναι τούς Κελτούς, ΚΔ
Μάρκ.2,23 παραιορουμεσθαι αυτών . . διά τών
σπορίων, αὐτ.9,30 παραιορουμεοντο διά τής Γαλι-
λαιας' όμ. κ. άπολ. : αὐτ.Μαθ.27,39 οί δέ παραιο-
ρουμεομένοι έβλασφήμουν αυτών' 3) έιδ. έπί
τών άστέρων, διερχομαι διά του ζωδιακού κύκλου :
Κατ. Άστρλ.Κ8(4),210.

παραιορουμεύω Ισορθεμύω! Έπιγρ. μετακομιζω,
διαβιδάζω έμπορεύματα πέρα λίμνης.

παραιορριπτω Ισορριπτω! μν. άπορριπτω
έγγύς ή πλαγίως : Θεοφύλ.Σ' Ιστ.52B έν τή τών
υποζυγιων τών έπικελιμενων παραιορριψέ φόρτον.
παραιορρί(ν)ι (τό) μν. κ. δημ. μικρά τις θύ-
ρα πλησίον τής μεγάλης, ά. παραπύλιον : Κορ.
Άτ.4Α,388 έν λ. : || δημ μικρά όπισθια ή κρουφια
θύρα : τόν έμπαεσ από τό παραιορρί' 2) δημ.
μικρά θυρίσ επί τής μεγάλης έξωθύρας.

παραιορρύφορ-ον Ισορρυφορσι! μτγν. ό πορ-
φυρούς κατά τά πλάγια, ό έχων πορφυρά παρυ-
φήν : Πολύδ.7,46 παραιορρύφορος χλαμύς, αὐτ.10,
42 π- στρωμνή, Άλκιφρ.1,39 τά παραιορρυφορα
τών Ισχυιων (τά πορφυρά πλάγια τών Ισχυίων).

παραιορστέλλω Ισοστέλλω! μν. άποστέλλω
συγχρόνως, ταυτοχρόνως : Ποχμ.Γ 2,587,7 έκδ.β.1.

παραιορτάμιος-α-ον κ. παραιορτάμιος-ον κ. νεώτ.
ό παρά τας όχθας ποταμού κείμενος, κατοικών,
διαβιών ή γινόμενος : Ήρ.2,60 πόλιον παραιορτα-
μίην, Εύρ.Βάκχ.874 πέδιλον παραιορτάμιον, Άρι-
στλ.Ζ1 630b,26 ζών παραιορτάμιον, ού ποτάμιον
έπί του έλφοαντος, Διδό.Σ 3,8 τήν παραιορτάμιον
(χώραν) του Νείλου κατοικούντα, αὐτ.2,11 τούς
παραιορταμιούς τόπους, Πλούτ.Μάρ.19 παραιορ-
τάμιον μάχην, Ήλιόδ.Αιβ.10,1 παραιορταμίας (χώ-
ρα) έχόμενος || τό οὐδ. κτ. πληθ. παραιορτά-
μια ές οὐς. τά παρά τας όχθας τών ποταμών
φυόμενα φυτά : Θεόδρ.Φι 3,2,4, αὐτ.4,5,6' || τό
άρα. κτ. πληθ. Παραιορτάμιοι όνομασια πόλεως
έν Φωκίει επί του Κηφισού : Ήρ.8,33 Έλάτειαν
και Ύάμολιον και Παραιορταμίας και Άβας.

παραιορτάμιος (τό) νεώτ. ποταύς συμβάλλων
εις άλλον μεγαλύτερον ποταμόν.

παραιορτατέ έπιρρ.- μν., δημ. άντί παρά ποτέ,
ύπερποτε : Έρωτόκρ.5,785 πολλά σμηδαία . . φα-
νίκα | παρά ποτέ τως λαμπαρά.

παραιορולי (τό) δημ. τό λαχανοόμενον φυτόν
βράσκη ή λαχανώδης ή βοτρυ'τις, ή άσπαραγ-
γοειδής : παροιμ. καιρός σπέρνει τά λάχανα,
καιρός τά παραιορουλια |βλ.λ. καιρός 71' 2) ή
παραιορτάς βλ.λ.11.

παραιορουμεαι-εως (ή) νεώτ. άνατ. έκάστη τών
πλευρικών και κατά ζεύγη διατεταγμένων άπορουμε-
σεων τών σπονδυλών, έν χρ. προς ύποδοχήν τών
όπισθίων άκρων τών πλευρών τών θώρακος.

παραιορραξία (ή) νεώτ. Ιατρ. νευροφυκική διατα-
ραχή συνισταμένη εις τήν έπιτέλεσιν πράξεώς τι-
νος άντί άλλης ή εις τήν μη άναγνωρίσιν άντικει-
μένου τινός και τήν έξήγησιν τής χρήσεως αυτού.

παραιορράσις-εως (ή) Ισραηλιπράσκει ή μετά ζη-
μίας πώλησις πρώτος τινός, ή πώλησις έμπο-
ρευματός τίνος εις τιμήν κατωτέραν τής άξισ
του κόστους αυτού : Έπιγρ. παραιορράσις . . παραιορ-
ρασιν τών έν τή άγορά πωλυμένων.

παραιορράσις κ. άττ. παραιορράττω, Ιων. παραιορ-
ρήσσω, μέλλ. παραιορράξω, πράττω παρά τά
διατεταγμένα, έκτελώ τή έξω του κυρίου σκοπού
μου, παρέργω : Ήρ.5,45 ει γάρ δὴ μη παραιορρη-
ξε μηδέν, έπ' ό δέ έστάλη έποιεε, ειλε άν τήν
Έρκεινών χώρην, Δίων Κ76,7 ούτε πολυπραγμο-
νών ούτε παραιορράσιων, αὐτ.53,24. 2) συσπρ-
γώ, συμπράττω, βοηθώ εις τινα πράξιν : Σοφ.Αί.
261 μηδένος άλλου παραιορράξαντος Ισχόλ. εμπ-
νένος συμματασχόντος έν άμαρτημάτων και συμ-
πράξαντος' 3) πράττω τή άδικίαν, Ιδ. άδικυ-
ρολογώ παρανόμως, εισπράττω χρήματα άδικως
και παρανόμως : Πλούτ. Άγ.16 παρά τήν νενομι-
σμένην τάξιν τών χρόνων ένεδβαλε τοίς τέλεισι
και παραιορραττε' κ. παθ. : Πάπ.

παραιορρσθία (ή) Ισραηλιπρσθεύω! κ. μν. πρσ-
σθία γενομένη κατά παραιορρασιν τών έντολών τής
πολιτείας ή και προς βλάθην τών συμπερόντων
αυτής, παρανόμος και δολια πρσθία : Δημ.515
παρανόμων ή παραιορρσθίας . . έμελλον αυτού
κατηγοριν, Φιλόδ.Ρητ.2,224S παραιορρσθίας κα-
τακριθέντες, Πολύδ.8,40 παραιορρσθίας γρα-
φή, Τζέτζ.Χιλ.6,51 παραιορρσθίας δικη.

παραιορρσθευτής (τό) Ισραηλιπρσθεύω! σχόλ. ό
ένεργών παραιορρσθειαν, ό διεξάγων τας ύποθέ-
σεις τής πρσθίας του κατά παραιορρασιν τών έν-
τολών, άς έλαβε παρά τής πόλεως αυτού : Σχόλ.
Άριστφ.Νεφ.69) Εθνοπις ώς παραιορρσθευτήν
Ιωκωφδει τον Άμμυνσιαν.

παραιορρσθεύω (πρσθεύω) ένεργώ παραιορρ-
σθειαν, έκτελώ τά καθήκοντα πρσθευτου άπι-
στως και δολιως έναντιον τών διατογών ή του συμ-
φερόντος τής πολιτείας μου : Δημ.401 οί προδι-
δόντες και οί παραιορρσθειαντες και αι άωρο-
δοκούντες, Αισχίν.2,94 τήν επί τούς Άμμυτιόνας
πρσθειαν έξομοσάμενος παραιορρσθεισα' || συ-
νήτ. τό μέσ. παραιορρσθευομαι έν τή αυτή σμη. :
Πλάτ.Νόμ.941Α έάν ώς πρσθευτής τις . . κατα-
φευδόμενος τής πόλεως παραιορρσθειται προς
τινα πόλιν, Ίσοκρ.18,22 Φίλωνα . . ένδειχθέντα
παραιορρσθευεται, Δημ.740 παραιορρσθεισατ' εις
Αίγυπτον, Λουκ.Θε.Δ 20,4 παραιορρσθειεις, ώ ού-
τος, Ιδία ταύτη κοινολαγούμενος' 2) μτγν.
μτφ. διαφθείρω, παραιορρσθίω : Τατιαν.173B όπως ταίς
μυθολογίας τήν άλλθειαν παραιορρσθειώσιν'

3) ρηματ.π. παραιορρσθειαι, παραιορρσθευτής.

παραιορρημα-ατος (τό) πάπ. κ. μν. κ. παραιορρ-
ρημα έν τή πληθ. οίδηματα εις τάς κνήμας τών Ιπ-
πων : Ίππιατ.77.

παραιορρηκόμενος-η-ον μν. δημ. κ.-πικραμένος
ό καθ' ύπερβολήν λυπημένος : Έρωτόκρ.2,2379
όφορ κακό στην Άρσθί τήν παραιορρηκων.

παραιορρσίσις-εως (ή) μτγν. πιβ. σίδημα, φούσκω-
μα, φλόγοςσις : Άέτ.6,27 Ιάναγν.-πρσισις.

παραιορρσιμα-ατος (τό) κ. πληθ. πριονίδια, πρι-
ονίσματα : Έπιγρ. παραιορρσιματα έλέφαντος, αὐτ.
έβένου παραιορρσιματα' || κ. μτφ. έν άναφ.
πρός λόγον, λεπτολογία, άνάγεια λόγου άναπτύ-
ξεις : Άριστφ.Βάτρ.88) παραιορρσιματ' έτών.

παράρθεσιμ (είμι) μν. βαινν πρός τὰ πρόσω, πρός τὰ ἑμπρός : Λυρ. 'Αλ. 'Αδέσπ.20,8.
παράρθεσιμιά (ή) σγλ. ή υπέρβασις τῆς ὤρισμένης προθεσμίας : Σχόλ.Λουκ.Τόξ.44 ὑπερήμεροι ἐπὶ πάσης παραρθεσιμίας λέγεται.
παράρθεσιμῶ-έω μν. ἀναβάλλω πέρα τῆς προθεσμίας, ἀφῆνω νὰ πέρασῃ ἡ ὠρισμένη προθεσμία : Εὐστ.Πον.206,10 οὐ παραρθεσιμῆσας τὴν πρόγνωσιν.
παράρτοι (τὸ) δῆμ. ἐν χρ. κ. κτ. πληθ. παραρτοίκια τὸ ἐξῴπριον, τὸ ἐπὶ πλεόν και ἐξω τῆς προικῶς λαμβανόμενον.
παράρτοιόντα (τὰ) νεώτ. χημ. δευτερεύοντα προίοντα παραγόμενα κατὰ τὰς χημικὰς ἀντιδράσεις ἐν χρ. ὡς πρώτῃ ὅλῃ δι' ἄλλην βιομηχανίαν.
παράρτοιῦ μτγν. φευδῶς προφητεύω : Συμμ.ΠΔ 'Ιερ.29|36|26.
παράρτοιῶ-έω 'Ησ. «παραρτοιῶσαι» ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι».
παράρτοιῶχομαι μτγν. δέχομαι, ἀποδέχομαι ἀπερικέπτως : 'Αρρ. 'Επικτ.1,20,11 χάσκοντες πᾶσαν φαντασίαν παραρτοιῶχομεθα.
παράρτοιῶχομα-ατος (τὸ) μν. ἐν τῇ ρητορ. ἀπροσδόκητον, οὐκ ἔκ τῶν προλεχθέντων συναγόμενον πόρισμα : Ρήτ. 'Ελάσσ.Λατ. ἔκδ.Ηβαίμ 76,23.
παράρτοιῶξ 'Επιγρ. κ. πᾶν προσέχω και ἐγώ παραλλήλως εἰς τι : 'Επιγρ. καλῶς οὖν ποιήσεις παραρτοιῶξ ἐν αὐτοῖς' || ἐποπτεύω ἔργον τι και ἐγώ : Πλάτ. παραρτοιῶξ τῶ ἔργῳ.
παράρτοιῶσις-εως (ή) μτγν. κ. γλῶσσ. ή παράνομος προαποίησις : Κῶδ. 'Ιουστιν.1,4,34,15.
παράρτοιῶσιουμ-ίωμα μτγν. παρονόμως προαποίημα : Κῶδ. 'Ιουστιν.1,4,34,15, αὐτ.Νεαρ. 113,3 παραρτοιῶσιουμ τὸν νόμον |προαποίημᾶ ἀγνοίαν τοῦ νόμου|.
παράρτοιῶσις (ή) 'Επιγρ., δωρ. παραρτοιῶσις ὁ παρὰ τὸν προστάτην, ὁ πάρεδρος, ὁ ἀναπληρωτῆς τοῦ προϊσταμένου, τοῦ προέδρου ἐν τινι συγκεκριμένῳ ὀμηγύρει, συναλεύσει, ἴδ. ἐν Βουλῇ : 'Επιγρ. ἐπὶ ἱεροθύτα Νυμφώδωρου τοῦ Φιλωνος παραρτοιῶσι(τα) τὰς βουλάς.
παράρτοιῶσι-έω 'Επιγρ. εἶμαι παραρτοιῶσις βλ.λ.
παράρτοιῶσις-ίδος (ή) μν. προσωπεῖον, μάσκα, μουσόνα : Εὐστ.1281,1 ἐξ περιθετος κεφαλῆ και περικεφαλαίσι, φρασί, ἐλήγητο, καθά και παραρτοιῶσις ή παρὰ τῶ προσώπῳ θημεμένη».
παράρτοιῶσιμ μτγν. παθ. χύνομαι πλησίον : Νόνν.Δ 48,599 παραρτοιῶσιμ δὲ πηγῇ.
παράρτοιῶσιμ κακῶς πρυτανεύω, κακῶς διοικῶ : Ρήτ.3,603W τὰ τῆς δικαιοσύνης ζυγὰ παραρτοιῶσιμ.
παράρτοιῶσι-εως (ή) 'Επιγρ. πιθ. ὁ παρὰ τὸν πρύτανιν, ἀντικαταστάτης ή βοηθός τοῦ πρυτάνεως βλ.λ.11.
παράρτοιῶσιμ ἐπιγρ. μν. δημ. πολὺ πρότερον : 'Ερωτόκρ.2,113 ἦρθαν παραρτοιῶσιμ ρηγόπουλα μεγάλοι.
παράρτοιῶσιμ-ατος (τὸ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ παρὰπαισα βλ.λ. : Οἶνόν. π. Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.5,25.
παράρτοιῶσιμ μν. προσκόπτω, παραρτοιῶσιμ, σφάλματα, σκουπίσματα : Πλούτ. 'Αρῆσκ.Φιλ.5,20,5 |πιθ. παραρτοιῶσιμ, ὅλλ.ΠΔ Δευτ.22|.
παράρτοιῶσιμ (τὸ) μν. πτέρυξ τῆς ἐκκλησίας : Μιχ. 'Ατταλ. 'Ιστ. 'Ανέκδ.215B ναὺς παραρτοιῶσιμ κεκοσμημένως και κίσα, Δουκῶγγ. ἐν λ. πτερόν.
παράρτοιῶσιμ μν. πτερυγίωσ πλησίον, ἀπὼτ ἢ κινῶ τὰς πτερυγιάς μου παραρτοιῶσιμ, διπλα' 2) ἴδ. μτφ. κολακεύω' Φώτ. «παραρτοιῶσιμ κολακεύειν ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων».
παράρτοιῶσιμ (τὸ) μν. μέρος ή εἰδος οἰκοδομῆς : Acta et Diplom. gr. ed. Miclos. et Mei,55.

παράρτοιῶσιμ-εως (ή) μν. ἀναφ. πρός οἰκοδομήν, τὸ ἔχειν παράρτοιῶσιμ βλ.λ.' || τὸ κατασκευάζειν παρὰ τῇ οἰκοδομῇ, ἴδ. ναφ. παραρτοιῶσιμ : Φιλῆς 1,295 (ἐκδ. Mil.).
παράρτοιῶσιμ κ. μν. μέα. ἀναφ. πρός ἀλοφῆς, ἐφορμῶσιμ : 'Ασκ.Ησιόδ.Πρ.π.Γαλ.12,584, αὐτ.681, πρθλ. 13,250, 'Αέτ.12,34. 2) παθ. ὑφίσταμαι ποσοσίμω γῆν, πρόσσφιν ἐπ' ἐμοῦ : Σοφ.ΟΚ 717 χερσὶ παραρτοιῶσιμ πλάτα |δὲ ποσορμωζόμενος εἰς τὰς χερσας, ὑφίσταμένος μάλαξινι |ἀμφι., 'Απολλ.Δαμ. Πολιορκ.173,15 παραρτοιῶσιμ σάνιδων |εἶμαι προσηρημοσμένος κατὰ μήκος τῶν σανιδων| 3) μέσ. ἐγγίξω ἐλαφρῶς, ἐπιφάω : Μέν.66,4, Πλούτ.Κλεομ. 37 ἡδὲ κειμένον . . τῶ ξυφιδίω παραρτοιῶσιμ καθ' ἕκαστον, Σαρ.1,108 αὐτοῦ δακτύλῳ παραρτοιῶσιμ, Γεωλ.10,4,6 ἔαυτοῦς ἐμύλυναν παραρτοιῶσιμ μισαρῶν 4) ἐγγίξω κατὰ λάθος : 'Ἰπ.πιατρ.49 πρόσκαυσον, φυλάσσόμενος μὴ παράφῃ τοῦ τένοντος 5) ἔχω σχέσεις, συνάφεται μετὰ τινος : Πλάτ. γυναικῶς ή ἀνδρός παραρτοιῶσιμ 6) πλησιάζω, προσεγγίζω : 'Απολλ. 'Ιατρ.π. Ορειβ.19,5 π-τῆς εἰς τὸ νοσῶδες παραρτοιῶσιμ.
παράρτοιῶσιμ μτγν. ἐκπύω, πτύω ἐγγύς ή πληγίως ή ἐδῶ και ἐκεῖ : Φιλοστρ. 'Απολλ.4,10 παραρτοιῶσιμ ἄφρον ἐκβάλλω ἄφρον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τοῦ στόματος, αὐτ.Εικ.1,31 π. τοῦ μέλιτος ἱστάξω μέλι 2) μτφ. γράφω ἀμελῶς, ἀπροσέκτως : Φιλόστρ.Σοφ.2,93, Εὐνάθ.Β Σοφ 454B τοῦς τῶν σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτας παραρτοιῶσιμ βίους 3) ἀπορρίπτω, ἀποδοκιμάζω περιφρονητικῶς : Φιλ.1,488 ὡς παρορῶν και παραιοῦμαι, και δσα ἀνέπ' ὠφέλειά διεξέρχοντα παραρτοιῶσιμ κ. παθ. : Καλλ. Εκ.1,3,2.
παράρτοιῶσιμ-ατος (τὸ) (ή)πιτω) μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραρτοιῶσιμ, σφάλμα, πταῖσιμα : Πολύβ.9,10,6 ὀμολογοῦμενον ἀν εἶποι τις εἶναι τῶν παρτῶντων παραρτοιῶσιμ, Φλ.ῶδ.ἐν 'Ηρακλ. 1251,14 |πληθ|, Λογγίν 36,2 2) ἦπτα, καταστροφή : Διόδ.Σ 19,100 τὸν 'Αντίγονον ἀπογύωναι τὰς προσόδοις ταῦτα, διὰ τὸ γεγονὸς παραρτοιῶσιμ 3) κ. νεώτ. παράδοσις, ἀμάρτημα : ΠΔ 'Ιεζ.14,13 γῆ ή ἐν ἀμάρτη μοι τοῦ παραρτοιῶσιμ παραρτοιῶσιμ, ΚΔ Ματθ.6,14 ἐάν γάρ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραρτοιῶσιμα αὐτῶν, οὐτ.Γαλ.6,1 ἐάν και προσληφθῆ ἀνθρωπος ἐν τινι παραρτοιῶσιμ 4) πᾶν εἶδ. λάθος κατὰ τὴν πληρωμῆν ποσοῦ.
παράρτοιῶσιμ-εως (ή) κ. μν. τὸ ἐγγύς πίπτεω, τὸ παρ' ἀλλήλοισ κείσθαι : 'Αριστλ.ΖΓ 71ε,28 2) ή ἐκ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτροπή, παράδοσις : Πολύβ.15,23,5 παραρτοιῶσιμ τοῦ καθήκοντος κ. ἀπολ. παραρτοιῶσιμ : αὐτ.16,20,5, ΠΔ 'Ιερ.22,21 ἐλάλησα πρὸς σὲ ἐν τῇ παραρτοιῶσιμ σου, Φιλ.ῶδ. Παρρ.170, Μηνστ.31, 'Ωδ9 τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων και παραρτοιῶσιμ 3) κ. νεώτ. γραμματικὸν λάθος : Σέξτ. 'Ερμ.Μαθ.1,210 4) ή τὸ τόπου παραρτοιῶσιμ ή θέσις τόπου τινὸς πόρρω, μακρὸν τῆς ὁδοῦ : Πολύβ.4,32,5 5) κατὰ τὴν παραρτοιῶσιμ κατὰ τὴν διάρκειαν : Πολύβ.11,73 κατὰ (τὴν) τοῦ διώγματος παραρτοιῶσιμ || ὅθ. διωξις, καταδιωξις : αὐτ.3,115,2 κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦς Κελτοῦς παραρτοιῶσιμ ἴτε κατεδίωκον τοῦς Κελτοῦς.
παράρτοιῶσιμ-ατος (ή) ἐμνήμωσις, σύωσις, ἐμνησασ : Ππ.Μοχλ.5 πηληθ|.
παράρτοιῶσιμ (τὰ) μτγν. κωμ. νεοπαιμ. λ. ἀσθένεια τις κώλυσσάσ τινα νὰ ἀναδελφῇ νικητῆς κατὰ τὸ πῦθια : ΑΠ II,129 πρθλ. παραιοθιμα.
παράρτοιῶσιμ συνήθ. ἀρροσ. κτ. ἀπαρφ. γίνεται ἄρχῃ πυώσεως : Ππ.1122F παρὰ τὸ οὐς ἐδόκεε παραρτοιῶσιμ.
παράρτοιῶσιμ (τὸ) μτγν. ὄνομα ποδὸς ἐν τῇ μετρίῳ ἀποτελοῦμένου ἐκ μίαις βραχείαις, μίαις μακράς και τριῶν βραχείων συλλαδῶν : Διου.481K.

παράπλιον [τό] Ἐπιγρ. κ. μιν. μικρά πύλη, θυρίδιον παρά την μεγάλην πύλην || ὄμ. μικρά πύλη κατά τὰ πλάγια τοῦ οἴκου διὰ τῆς οποίας ἐξήχοντο καὶ εἰσήχοντο τὰ ζῶα· ΚΠρωφ. πρὸς τὸν Ἰγὺν Ρωμανῶν 257,11.

παράπλις-ιδος [ἡ] μτγν. παραπύλιον βλλ., μικρά θυρίς κρυπτή· Ἠλιθ.β.Αἰθ.β.12 κατά τινα παραπυλίδια .. ἀσθενεῖς τὰς θύρας ἐκμοχλεύσας.

παράπυτος-ον ὁ διακεκολλημένος διὰ λεπτῶν σανίδων πύξου, ὁ κελαντισμένος μὲ ταμισιρί· Κρατίν.47 παράπυτος κλίην.

παραπωλώ-έω Ἐπιγρ. κ. πάπ. παραπιπράσκω βλ., πωλώ τι εἰς τιμὴν κατωτέρην τῆς τρεχούσης τιμῆς τῆς αγοράς· Ἐπιγρ. παραπωλώ ἐλαιον ἀφθόνως ἔλατταν παρά πολὺ τῆς ἐνεστώσης τιμῆς **2**) πάπ. πωλώ ἀδεμίτως, παρανόμως.

παρὰπλοῖα καλύπτω, σκεπάζω διὰ νόηματος, ὅ. γρ. ἀντὶ περιτωμάζω· Ἀριστλ.Νεότ. 470α,9 ἄν ὡς παραπετωμασμένοι τοῦ καλουμένου νινιγεῖ. **παρὰράπτω** νεώτ. προστοιμάζω δι' ἀραιᾶς προσκαιροῦ ρμφῆς, ράπτω μὲ ἀραιᾶς βελονίης, διὰ τὴν συγκρατήσῃ προσωκαιρῶς τεμάχια ὑφάσματος, τρυπήνω· Κορ.Ἀτ.4,589.

παρὰράσσομαι μσν. συναρμολογῶ παραπλεύρω, διπλα· Εὔστοι.εἰς Μαν.Κομιν. ἐν Ταε. ἀε Thea.6,404.

παρὰργῶ-έω δημ. βραδύνω, χρονίζω καθ' ὑπερβολήν, ἀργοπορῶ, χάσμερατὰ ὑπὲρ τὸ δέον· Βιζυνη.107,112 ἄν παρὰργῶσα γιὰ τὴν ἐκκλησία.

παρὰρρημα-ατος [τό] μτγν. ἀτελής ἐξάρθρωσις, ὑπεξάρθρωσις· Ἰαλ.1811,666, Ἠλιθόδ.Χειρ. π.Ὁρειβ 48,65,3.

παρὰρρησις-εως [ἡ] μτγν. ἐξάρθρωσις· Πλούτ. Σύγκρ.Κριμ.κ. Λοικ.2 ὥσπερ οἱ τῶν ἱατρῶν δεσμοί, καιπερ εἰς τὰ κατὰ φύσιν ἀγοντες τὰς παραρρησίαις || παρὰρρημα βλ.· Γαλ.6,870,6 ἐν ταῖς ἐξαρθρώσει τε καὶ παραρρήσει.

παρὰρρῶ-έω [ἡ] ὑψίσταται μερικῆν, ἀτελή ἐξάρθρωσιν· Ἰνπ.Τέχν.17 ἄρθρον παρὰρρῆσαν, Ἀπολλ. Κιτ.2, Γαλ.Χρ.Μορ.12,10 **2**) μθ. ἐξαρθρῶ· Πλάτ. Ἀε.367B ἰδ. γρ.1.

παρὰρρῶ-ὴω [2] παρὰρρῶ βλλ.11] Πλάτ. Ἀε. 367B κῶν ἐπιμελῆν τις παρέλυσεν, ἐλωθῆσαστο, παρὰρρῶσεν | κῶδ. Stob.1.

παρὰριθμησις-εως [ἡ] μτγν. ἐσφαλμένη, φευδῆς ἀριθμησις· Χρῦστ. Σταϊκ.241.

παρὰριθμῶ-έω μτγν. κ. πάπ. συναριθμῶ, συνυπολογίζω· Πάπ. παρὰριθμῶ τὰς αἰγὰς τινι πρὸβ.Φιλ.1,61 **2**) Ἐπιγρ. πάπ. ἀριθμῶ πράγματα, εἶδη ἐν ἀπογραφῇ **3**) ἐν ἀναφ. πρὸς λόγους, προσδίδω ἰδιαιτέραν ἀξίαν· Πλούτ. Ἠθ.78F τοὺς λόγους παρὰριθμούμενοι καὶ παραμετρούντες **4**) σφάλλω, λαθεύω, κάνω λάθος κατὰ τὴν ἀριθμῆσιν, λογαριάζω ἐσφαλμένως, κ. γεν. ἀπατώ, μτ. αἰτ.· Σταϊκ.ἀπ.3,147 ἰένεργ. κ. παθ.1.

παράρμα Ἠσ. παρὰρμα βλ.

παρὰρμῶζω μτγν. προσωρμῶζω τι πλησίον, ἐγγὺς προσθέτω, προσωρτῶ· Βασ.1,749B ἐκάστη γὰρ ἀρετῆς θύρα τὴν κακίαν, ὁμοιστάτην ἰδέαν, ἐκατέρωθεν παρὰρμωσεν.

παρὰρτος-ον δωρ.τ. τοῦ παρῆφορος βλλ.3], ἀναίσθητος, ἀηρόσεκτος, ἀδιάφορος.

παρὰρπηῶ μτγν. ἀρράζω, ὑποκλείπτω τὴν ἀπόγνω· Λοικηλ. ἐν ΑΠ11,153 ἄν δὲ παρὰρπηξῆς ἀρτους καὶ κλάσματα ἀνάιδως.

παρὰρρῶμῶ έω μτγν. ὑμελώ, πορμελώ τινος· Διδό.Σ 14,116 παρὰρρῶμῶ τῆς φυλακῆς.

παρὰρρῶν μτγν. ραῖνω, ραντίζω παρερχόμενος· Ποσειδών.π. Ἀθην.15,692G ἄλλο μῆδεν ἔξωθεν παρὰρρῶντοντες.

παρὰρρῶμα-ατος [τό] ὁ ἀνάγκ. τοῦ πορῶρρμα βλλ.· Γαλ.1821,748.

παρὰρράπτομαι παθ. ράπτομαι ἐν εἶδει κροσσῶν κατὰ μήκος τινος, προσωρράπτομαι διὰ ραφῆς· Ἠρ.4,109 τῶν τὰ δέματα περὶ τὰς σιούρας παρὰρράπτεται **2**) ἐπὶ ἐπιδέσμων, ράπτομαι ἐπὶ τινος· Γαλ.1821,917.

παρὰρρέγχω μτγν. ρέγγω, ροχαλίζω πλησίον τινός ἢ συγχρόνως· Λοικηλ.ἀπ.1223 (Μαρκ.).

παρὰρρέω κ. μσν. κ. νεώτ., ὄρρ. παρερρῆν, παρρακ. παρερρῆγκα, ρέω παρά τι, πλησίον τινός ἢ πέρα αὐτοῦ· Ἠρ 2,150 ἐξ τὸν Τίγγιν ποταμῶν παρερρῆοντα τὴν Νίνων ἐξεφῶροεν, αὐτ.6,20 Τίγγρησ ποταμὸς παρερρῆεν ἐς θάλασσαν ἐξείη, Στρῶδ.9,2,31 εἶρηται ὅ· ὅτι παρερρῆεν τὰς Πλατατὰς ὁ Ἀσωπός, ὁ παρερρῆων παρά τὴν πόλιν ποταμός κ. πορριμ. ὄρρρ παρερρῆεν [ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὑπόσχομαι νὰ μὴ φερῆσθωὶν κόπων, μόχθων]· Κρατίν.60, πρὸβ. Λιδῶν.Ἐπιστ.109,2 κ. ἀπαλ.· Ἰνπ. Ἀερ.6 **2**) ἐκφεύγω ὀλοθαιώνω· Σοφ. Φιλ.658 εἰ μοὶ τι τῶζων τῶνδ' ἀνημελημένον παρερρῆσκει, Σεν. Ἀν.4,4,11 ἀλειεῖνθον ἦν ἢ χιών ἐπιπνεπτωκῆτα ὄτω μὴ παρερρῆσι [εἰς ἐκείνων ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν εἶχεν ἐκτιναχθῆ ἢ χιῶν] **3**) μθφ. ἐκφεύγω, διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος· Πλάτ. Νόμ.781B πολλά ὑμῖν παρερρῆει, Γεωφ.Προοίμ.4 φιλοσοφίαν καὶ ῥητορικὴν παρερρῆσκει, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,203 καὶ παρερρῆσσαν εἰς βάντιςματα κατεξερραίνετο || ἐπὶ προσ. ἐν φρ. παρερρῆεν τῶν φρεσῶν διαφεύγει τοῦ νοῦ μου ἢ τῆς αἰσθησεως· Εὔπ.357,6 **4**) παραμελῶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐντολῆς, συμβουλῆς· ΠΔ Παροιμ.3,21 ulé μὴ παρερρῆσι, τήρησον δὲ ἐμὴν βουλήν καὶ ἐνοιαίν, ΚΔ Ἐθρ.21 μήποτε. παρερρῶμεν **5**) φεύγω, ἐκφεύγω δραμοίως· Ἀριστλ.Γρ.86ε,9, αὐτ.ΖΜ 664η,29 ἴνα μηδῆν παρερρῆσι παρά τὴν ἀρτηρίαν [πλάγιως εἰσδύση] **6**) εἰσχωρῶ που ἐξ ὑπεροσεφῆς ἢ κρυφίως· Δημ.170 λόγοι παρερρῆσκεισι πρὸς ὑμᾶς φευδεῖς, Πλούτ. Ἠθ.969B παρερρῆσει ἀνδρωπος εἰς τὸν νεῶν, Ἐωνν Ρήτ. Προγν.6 ὁθεν ἔπαρερρῆσκειν ὁ τοιούτος λόγος, Λοικ. Ἠσῶδ.5 εἰ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παρερρῆεν λάθρη Ἰησῶα ἀταξία ἤτις ἤθελεν εἰσχωρῆσει κατὰ λάθος **7**) κτ. μθφ. παρρακ. παρερρῆσκεις ἐπὶ φωνῆς, ἀσταθῆς· Ἀριστλ. Ἀκουσσι 804α,32 φωναὶ ἀσθραὶ καὶ παρερρῆσκειται.

παρὰρρηγνύμι κ. παρὰρρηνύμι [Πλούτ. Φάθ.19], παρρακ. β' παρερρῶμα [ἐν παθ. σημ.], διασπῶ, διαρρηνύμι εἰς τὸ πλευρόν, ἰδ. διαρρηνύγω γραμμὴν μάχης· Ουοικ.4,96 ὑπὸ τῶν Θεβαίων ἐφεπομῆν καὶ παρερρηνύντων, Πολυάιν.2,27,2 παρερρηνύμι τοῦ πύργου μέρος ἰεπίφωγος ρήγμα | κ. παθ.· Ουοικ.5,73 παρερρηνύντου ἡδῆ εἶμα καὶ ἔφ' ἐκάτερα, Ἀρρ. Ἀν.2,22,7 || ὄμ. παθ. διαρρηνύμι, διασπῶμαι, ὑψίσταται ῥήγμα· Σοφ.Φιλ. 824 παρερρῶμεν ποδοῖς αἰμορραγῆς φλέφ, Ἀριστφ.8άτρ.414 χιτωνίου παρερρῶνέντος, Πλούτ. Ἀλέξ.17 τὰ παρερρῶγῶτα τῆς ὄρεινῆς [τόπου πετρῶδεις, φάραγγος, Ἀρρ. Ἀν.2,11,1 τὸ παρερρῶγῶς τοῦ στρατεῦματος ἰτὸ μέρος τοῦ στρατεῦματος τὸ ὅποιον ἔπαθε ρῆσιν, διάσπασιν ἐκ τοῦ πλάγιου] **2**) μθφ. παρραδιάζω, παρραδοῖνω. Ουεμίστ.Λόγ.15,199B παρερρηνύντας τὸν νόμον πρὸβ.αὐτ.Λόγ.16,212D **3**) φωνῆ παρερρηνύμι φωνῆ σπασίμεν, συγκομπετής, ὁσον ἐκ τοῦ πάθους, τῆς συγκινησεως, τῆς ὄργῆς· Θεόφω.Χαρ. 6,7 || ὄμ. κ. η. Πλούτ.ΤΓράχ.2 τραχυνόμενον τῆ φωνῆ καὶ παρερρηνύμενον.

παρὰρρησις-ατος ἄν νεώτ. ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν Ρήνον εὐριακόμμενος ἢ οἰκῶν· παρερρηνῆσις ἐπαρχία - πληθυσμός.

παρὰρρηξις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διάρρηξις, διάσπασις γραμμῆς μάχης· Ἀρρ. Ἀν.2,11,7 ἐν τῇ πρώτῃ παρὰρρηξί τῆς φάλαγγος.

παρὰρρηξις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διάρρηξις, διάσπασις γραμμῆς μάχης· Ἀρρ. Ἀν.2,11,7 ἐν τῇ πρώτῃ παρὰρρηξί τῆς φάλαγγος.

παρὰρρηξις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διάρρηξις, διάσπασις γραμμῆς μάχης· Ἀρρ. Ἀν.2,11,7 ἐν τῇ πρώτῃ παρὰρρηξί τῆς φάλαγγος.

παρὰρρηξις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διάρρηξις, διάσπασις γραμμῆς μάχης· Ἀρρ. Ἀν.2,11,7 ἐν τῇ πρώτῃ παρὰρρηξί τῆς φάλαγγος.

παρὰρρηξις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διάρρηξις, διάσπασις γραμμῆς μάχης· Ἀρρ. Ἀν.2,11,7 ἐν τῇ πρώτῃ παρὰρρηξί τῆς φάλαγγος.

παρὰρρηξις-εως [ἡ] μτγν. ἡ διάρρηξις, διάσπασις γραμμῆς μάχης· Ἀρρ. Ἀν.2,11,7 ἐν τῇ πρώτῃ παρὰρρηξί τῆς φάλαγγος.

παράρρησις-εως (ή) μτγν. ἢ μὴ κανονική, ἐσφαλμένη ἔκφρασις : Πλούτ. Ήθ.994D παρρρήσεις ἐκλέγων, **παρρρητός**-ή-όν ἐπί προσ., ὁ δυνάμενος νὰ συγκινηθῆ : Ἰλ.1 526 ὄρωρτο τ' ἐπέλοτο παρρρητοί τ' ἐπέεσοι· 2) ἐπί λέξεων, παρρητικὸς, ρηστικὸς λόγος : Ἰλ.Ν 726 Ἔκτωρ ἀμήχανός ἐσσι παρρρητοῖσι πιθέσθαι· 3) Ἦσ. «παρρρητοῖσι παραμυθηταί».

παρρρηγῶ-ῶ μτγν. ριγῶ παρά τι, πλησίον τινός : Ρουφίν. Ἐπιγρ. ἐν ΑΠ 5,43 καὶ παρρρηγῶσεις μαινομένοι οὐρθῶσις.

παρρρηζίτης (τό) δημ. ὁ παρά τὴν ρίζαν τῶν δένδρων φυόμενος κλάδος, παραφυᾶς, κωλορίζι : οἱ παρρρηζίτες τῆς ἐλίας· πρὸβλ. Κορ. Ἀτ.4,390. **παρρρηζών** (τό) νεώτ. βοταν. ἐκάστη τῶν διακλαδῶσεων τῆς κυρίως ρίζης.

παρρρινῶ-ῶ Ἐπιγρ. ρινίζω νόμισμα : τετράδραχμον παρρρινημένον.

παρρρηπίζω μτγν. κ. μαν. ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος, μτ. γενικ. : Γρηγ.Ναζ.100,9 παρρρηπίζουσι αὐτὸν τοῦ ὄρθου λόγου· || παθ. παρρρηπίζομαι φέρομαι ὡς δι' ἀνέμου τῆδε κἀκεῖσε : Ἰώσ.Γενέσ.47C διὰ τὸ . . ἡλικία νεαζούση παρρρηπίζουσι [δ.γρ. παρρρηπίζεσθαι].

παρρρηπισμός (τό) μαν. τὸ παρρρηπίζειν βλ.λ. : Ἰω.Κλίμ.1109B.

παρρρηπίτω κ. σχόλ., νεώτ. κ. δημ., μτγν. τ. παρρρηπίτω-έω [ΠΔ Ψαλμ.83(84),1], κ. π. μτγν. ποι. παρρρηπίτω (ΑΠ 9,174,441), δημ. κ. παρρρηπίτνω ρίπτω, πετῶ πλησίον· 2) μτφ. διατρέφω τὸν κλυδωννὰ πρᾶξω, κάμω τι, μτ. μτχ. : Σοφ.ΟΤ 1493 τίς παρρρηπίθει τέκνα, τοιαῦτ' οὐεῖδη λαμβάνων· 3) μτ. αἰτ. πράγμ., ριφοκινδυνεύω : Σοφ.ἀπ.555,5 π- λεπταῖς ἐπὶ ῥοπήσιν ἐμπολάς μακράς, Διόδ.Σ 13,79 ἀπάντων ἀφειδίδας τὰ σώματα τοῖς κινδύνοισι παρρρηπίτῶντων [ἐκτίθημι εἰς κινδυνόν]· 4) ... νεώτ. ρίπτω κάτω ἢ πηλαγῶς, κατὰ μέρος, ἀπαρρίπτω, ρίπτω περιφρονητικῶς : Ἀλκίφρ.3,51 ὁστέα καθάπερ τοῖς, κωλι παρρρηπίτῶντες, Ἄγαθ. ἐν ΑΠ 6,74· συνηθέστερον κτ. παθ. : ΠΔ Ψαλμ.83(84),10 παρρρηπιτεῖσθαι ἐν τῷ ὀκτῷ τῷ θεοῦ, Ἰώσ.Α 19,24 τῆς θυγατρὸς παρρρηπίμνης· πρὸβλ. Ἰουλ.Ἀδγ.7,229C, ΑΠ 9,174·

5) δημ. ρίπτω, βάλω ἀμικλάσμενος πρὸς τινα, παραδειγνῶ στο ρίζωμ : παρρρηπίτνωμε λιθάρι· 6) ὁμ. δημ. ρίπτω τὴ ὑπὲρ τὸ δέον : παρρρηπίζεις ἀλάτι στο φαί καὶ τὸ ἐκνεακὸ λύσσα· || κ. φρ. τὸ παρρρηπίζεις ἔξω [παραμέλησες τὴν τακτικὴ σου δουλειὰ καὶ ἀσχολεῖσαι περὶ πολλὰ ἄλλα ἐκτός τοῦ ἐπαγγέλματός σου, κυρ. εἰς διασκεδάσεις]· 7) ἐκστομίζω, παθ. : Σχολ.Πίνδ.Π 1,3 οὐ μάτην αὐτῷ παρρρηπίται τὸ εἰπεῖν· 8) τοποθετῶ τινα κατὰ χάριν : ΠΔ Βασ.1,2,36 παρρρηπίθῶμ με ἐπὶ μισάν τῶν Ιερατειῶν σου φαγεῖν ἄρτον.

παρρρηχίτος-ή-ὸ δημ. παρηγωνισμένος, παρημελημένος, παραπεταμένος, περιφρονημένος : Παλαμ.Τάφ.7,19 καί τὸ πῖο παρρρηχίτῳ βραχόσπαρτο χωράφι, Μαλακ.Συντρ.8,2 δὲν εἶσαι οὐ πού ξεφυχᾶς παρρρηχίτος σέ μὴ ἄκρη.

παρρρηχῆ (ή) μτγν. κ. μαν. κ. παρρρηχία τὸ ρέειν πλησίον τινός : Πολυδ.4,203 στεφάτωμα μιμηλῆς παρρρηχὸ ὑπὸ τῷ δέματι· ἢ ἐπὶ ποταμοῦ : Ἀκροπ.Γ Χρον.12D τὸν λαὸν περὶ τὰς παρρρηχίας καθίζει τοῦ Ἰστρου [περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ].

παρρρηχοῦμαι-έσμαι μτγν. παθ. παρρρηχομαι, περνῶ πλησίον σιπρίζων, ἐπὶ βέλους : Ἰώσ.Π 5,2,2 κενὰ ὡσπερ ἐπὶ τῆς δατοχοῦντων, παρρρηχοῖται πάντα ἰτὰ βέλῃ.

παρρρηχος-οος-ουν οον Ἐπιγρ. κτ. αἰτ. πληθ. παρρρηχος κεραμίδας [αὶ πρὸς ρύσιν τῶν ὀμβριῶν ὑδάτων ἐξέχουσαι κεραμίδες].

παρρρηθίζω μαν. καταστρέφω, χαλάω τὸν ρυθμόν : Ψελλ. ἐν Σ68,4,433 ἠτάκτουν τε τὴν χορείαν καὶ παρρρηθίζων.

παρρρηθῆμος-ον κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὸν ρυθμόν, ἄνευ ρυθμοῦ, ἐκτός ρυθμοῦ· ἐφαρμόζον ἐν Ἀριστ.Θεομ.121 [ἐνθά παρρρηθῆμοσι· 2] ἐπὶ τοῦ σφραγιστοῦ, ἀτακτικὸς, ἀκανόνιστος, ἀνώμαλος : Ρουφ.Σφυγμ.7,4, Γαλ.8,516· 3) ὁ ὦν ἐν τῷ ρυθμῷ ἢ μετῶν χρονικῶν : Ὀρφ.Ἰγμν.31,3 (-ἀρυθμοσι).

παρρρητοσκομαι μαν. ρέω πλησίον ἢ μαζῇ, ὄθ. κ. μτφ. παρακολουθεῖ, ἐπομαι τινι : Εὐστ.1074,4 παρρρητοσκομαι τῇ φράσει.

παρρρητῶμα-ατος (τό) [ἐρύω] κ. νεώτ. κ. παρρρητῶμα πᾶν τὸ συρόμενον, τὸ ἀπλούμενον κατὰ μῆκος ἢ ὑπεράνω τινός κ. χρησιμεύον ὡς παράφρασμα· ὄθ. παραπέτασμα δερματίνον ἢ τρίχιον ἀπλούμενον κατὰ μήκος τῶν πλευρῶν τῶν πλοίων πρὸς προστασίαν καὶ προφύλαξιν τῶν ἀνδρῶν : Ξεν.Ἑλλ.1,6,19 τοὺς ἐπιδάτας εἰς κοίλην ναῦν μεταβίβασας καὶ τὰ παρρρητῶματα παροδοῶν, Μοσχίλ. Ἀθῆν.5,208C παρρρητῶματα ἐκ τρῶδων παχέων συγκεῖμενα διὰ ἀλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα [δ.γρ. παρατρήματα], ΠΔ Ἐξ.35,11 τὴν σκηνὴν, καὶ τὰ παρρρητῶματα· || ὁμ. νεώτ. ναυτ. τὸ ἐξ ὀθῶνων κατασκευάσασμα ἐπιμυκῶν καὶ ὀρθογωνίου σχήματος ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν μικρῶν πλοίων καὶ ἰδ. ἰσποφόρου, ἐν χρ. ὡς προφυλακτικὸν αὐτῶν ἀπὸ εἰσβολῆς ὑδάτων, ἄ. μουσαμῆς τῆς μπάντας· 2) παρρρητῶμα ποδὸς = κάλυμμα τοῦ ποδός : Σοφ.ἀπ.527· 3) δεσμοὶ ἐπιδέσμων : Γαλ.18(12),748 [πιθ.ἀνάγν. παρρρητῶματι].

παρρρητῶμιος-ία-ιον νεώτ. ἐπὶ κτηνῶν ἐλάσας ὡς, ὁ παρὰ τὸν ρυθμὸν ὄχηματος ζευγνύμενος : παρρρητῶμιος ἵππος.

παρρρητῶω-ῶ Ἦσ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. παρρρητῶμενος, σημειῶ διὰ παραπλάσματος.

παρρρητός-εως (ή) παρρρητῶμα βλ.λ.]: Ἀισχ.Ἰκ. 715 στολμοὶ τε λαίφουρος καὶ παρρρητούσις νεώς, **παρρρητῶ**-έω μτγν. παρασύρομαι, ἐξαπατώμαι, παραπλανώμαι : ΚΔ Ἐβρ.2,1 δεῖ . . προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παρρρητῶμεν.

παρρρητῆ (ή) νεώτ. ναυτ. ἀφαιρετὴ ἀρτάνη βοηθητικὴ τῆς κυρίως ἀρτάνης, ἄ. κοντρακόβα.

παρρρητῶμα-ατος (τό) μτγν. κ. νεώτ. τὸ προσαρτῶμενον, προσαρμολζόμενον πρὸς τι, τὸ παραπλεύρας ἀνητημένον, περίπτον : Λουκ.Φιλοφ.8 ἢ τοῖς ἐξῶθεν παρρρητῆσιν τοῦ καιοῦ ἐνδον διατρίβοντες;· || κ. νεώτ. πᾶν ὅ,τι εἶναι προσρητημένον εἰς ἄλλο κύριον ἐξάρτημα, προσάρτημα, συμπληρωματικὴ προσθήκη : παρρρητῶμα ὑπουργεῖο - σχολαίου· || κ. εἰδ. παρρρητῶμα ἐφημερίδος [ἐκτακτικὸς ἐκδοσις, συνήθ. μονοσελίδος].

παρρρητίζομαι Ἦσ. παρασκευάζομαι.

παρρρητῶμαι-έομαι ἰαν. ρ. ἀποθ. ἔτοιμοζω, παρασκευάζω πρὸς χρῆσίν μου : Ἦρ.7,20 ἐπὶ τέσσαρα ἔτα . . παρρρητέτο στρατιῆν [ἰσχυλεῖτο εἰς προπαρασκευήν, αὐτ.142,8,76] ὁμ. Ἀκρ.Ἰνδ.27,10 π- τὰς νέας ὡς ἐς πλόον· || κ. ἀπολ. ἔτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, γίνομαι ἔτοιμος : Ἦρ.8,108 παρρρητέοντό τε ὡς ἀλεξήσομενοι, αὐτ.9,29 πᾶς τὴν παρρρητῶ ὡς ἐς πλόεμον.

παρρρητῶμα-ατος (τό) μτγν. ἄρτημα, καρῦκευμα : Φιλ.1,44,39 τὸ τέλειον ἀγαθόν . . ἡδυσμάτων σημαντῶν παρρρητῶμα κάλλιστον.

παρρρητῶσις-εως (ή) μτγν. ἔτοιμοσία : Μάρκ. Ἀύρ.π. Ἰουστ.Μ 101B παρρρητῶσις βελῶν· 2) τὸ ἡδύνειν, ἀρτῆειν : Φιλ.1,389,22 ὄψων περιεργῶσι παρρρητῶσει.

παρρρητῶω μτγν. κ. μαν. ἐπὶ φαγητοῦ, ἡδύνω διὰ προσθέτων ἀτυμμάτων, καρυκεῖω : Φιλ.2,47,8 ὁ φον ἄλες, οὐς οἱ ἄδροδίαται παρρρητῶουσι ὡς

σώφω' || κ. μφ. : Εύστ.100,30 Ιστορίαις π- τήν ποιήσιν. 2) μέσ. παρρησιάζομαι, έτοιμάζομαι : Πλούτ.Λούκ.7 ναός. . δπλων και βελών γεμούσας παρρησιάζομενος ένεβαλεν εις Βιθυνίαν. **παρρημα** παρρρημα βλλ.

παρρημις 'Ησ. «τό παρά τόν ρυμόν».

παρρημις 'Ησ. «παρρημις» [πθ.παρρημις]. **παράς** (ό) [τουρκι.], δ.φρ. παράς, πλθ. παράδες, γενικ. παραδών(ν) κ. παραδών(ν), τό ευτελέστερον τουρκικόν νόμισμα, ίσον πρός τό 1/40 του γροσίου, δθ. τό 1/4000 της τουρκικής λίρας [τριπλάσιον εις άξίαν του όνομαστικού άσηρου βλλ.], μέχρι των μέσων του παρελθ. αί. κυκλοφορούσν ώς κέρμα [κάκινον], έκτοτε δέ μ. ώς λογιστική υποδιαίρεσις ύφιστάμενον. || έν συχνή χρ. μφ. εις φρσ καθ' έν. ή πλθθ. : δέν άξίζει έναν παρά (όλου) άνόθεος έπί προσ., ευτελέστατος έπί παρα, 1, δέ(ν) δίνω έναν παρά (όδοσφορ) τελείως διά τι, τόν έκανε έναν παρά ή τριά(ν) ή πέντε παραδών(ν) [τόν κατεξηυτέλισον έλέγχων ή έπιτιμών ή ύβρίζων], δέκα ή δώδεκα στόν παρά (τό χαλί σου είναι προθύμως προσφερομένων ή ευχερέστατα προσκτιτών διά τήν πληρομνήν, άλλα και τήν άποάζην, τήν ευτέλειαν αυτών' έν χρ. κ. περι προσ.) : δ.διστ. πού δίνον τά κορίτσια δώδεκα στόν παρά' || φρ. δέν κάνει (σου) παράδες (όδεν άξίζει) : τό χαλί σου είναι πολυτιμώμενο δέν κάνει παρά κ. μφ. τά έπιχειρήματα σου δέν κάνουν παράδες [είναι σαθρά!]

|| συνειδ. κ. περιληπτ. έν φρ. τό πολύ χρήμα, ή εις χρήμα περιουσία, τό βίος, τά χρήματα : τόν έχει τόν παρά [είναι πλούσιος], - βρίσκειται με παράδες [έχει άρκετά χρήματα], - θέλει νύφη με παράδες [με άξιόλογον προίκα], - λυπάται τόν παρά [είναι λίαν φειδωλός, τσιγγούνης], - παρās με ούρα [πολύς πλούσιος], παρρημ. έχεις παράδες; σου κάνουν τεμενάδες, όμ. γιά τόν παρά κόλαζεσαι, με τόν παρά κ. αντίζεις, Λασκαρ.109,1 [έκδ.Φέξη] ό θεός δέν έχει χρεια γιά παράδες. || παράγ. παραδάς, παραλής, παραδούχος' βλλ.

παρρησιάζω παρρησιάζω βλλ.

παρρησιάζω (ό) [περσιστí farsang] κ. νεώτ. 'Ησ. «μέτρον όδοσ τριάκοντα σταδίουσ έχον», αρχαίον περσιόν μέτρον μήκουσ Ισοδουνομόν κατά τούσ χρόνουσ του 'Ηροδότου πρός τριάκοντα στάδια ήτοι 5250 σημερινά μέτρα περίπου : 'Ηρ.2,6 μεμετρήσασ τήν χώρην. . παρρησιάζησι, αὐτ.5,53 ό παρρησιάζησιν δύναται τριάκοντα στάδια, Ξεν.'Αν.1,10,1 τέτταρες δ' έλέγοντο παρρησιάζει είναι της όδοσ, 'Αρρ.'Αν.1,4,4. || νεώτ. φρ. άπέχει παρρησιάζας μφ. εις δήλων μεγάλω διασφορά. 2) άγγελιαφόρος : Σοφ.άπ.125, Εύρ.άπ.686' πρβλ.'Ησ. έν λ. παρρησιάζω [άναγν. παρρησιάζη] άγγέλω].

παρρησιάζω δελεάζω, έλνώω, πλανάω : Αισχ.Πέρσ. 97 παρρησιάζει βροτόν έν άρκυσ 'Ατα.

παρρησιάζω ατος [τό] δημ. μετακίνησις, μετασάλεμα, κούνημα.

παρρησιάζω μτγν. κ. πάπ. διασείω, διασαλεύω μέχρι θεμελίω, ύποσκάπτα, ύπονομείω, παρρησιάζω, παρρησιάζω' || κ. μφ. : Φιλ.2,69 παρρησιάζω νόμουσ παλαιούσ(ύμφ.άνγν.), 'Ιουστίν.'Νεαρ.135,1 παρρησιάζει τά δικαιώσ τετιμωμένα κ. παθ. : Πλάτ. των νόμων ούτως κελεύονταν μή δέν παρρησιάζεσθαι τά ύπό τού άρχοντα άπαξ άποφανθέντα 2) πάπ διαταράττω, διακόπτα, μεταϊώ των συμφωνιών, συνεννόησι.

παρρησιάζω [τό] δωρ. τ. του παρρησιάζω βλλ.

παρρησιάζω η-ο δημ. ό μή έχον τόξον, μέτρον εις τό, τι λέγει ή πράττει, ό άτίσχυός, άπιστός : μ αυτόν τόν παρρησιάζω συντροφιάσας.

παρρησιάζω άω 'Ησ. σαρώω πλησίον ή πληγίωσ.

παρρησιάζω κ. 'Επιφρ. παρρησιάζω, σπουδώνω πλησίον ή εις τό πλάγι : 'Ηρ.6,125 παρρησιάζε παρά

τάς κνήμασ του χρυσού όσον έχώρειον οι κόθαρνοι, 'Επιφρ. παρρησιάζει δέ τούσ λίθουσ άπαντάσ γήϊ ήϊ εκ τήσ τάφρου.

παρρησιάζω [τό] μτγν. κ. νεώτ. έπιμήκης και διασχίδης κατά τό τέλος σημαία, πιθήμενη εις τήν κορυφήν του ίσοσ πλοίου, χάριν κόσμου : Λουκ. Πλ.5 και τό Ιστίου τό παρρησιάζω πυραυγέσ.

|| νεώτ. τό έν είδει μικράσ σημαίασ έγγυρομον συνήθωσ τεμάχιον ύφάσματος, δι' ου έκτελούνται σήματα έν τώ στρατώ και τώ ναυτιώ' || όμ. και ή δι' ου κοσμοούνται αι λόγχαι των Ιππέων, αι σάλπιγγεσ, μικρά σημαία.

παρρησιάζω ατος [τό] νεώτ. ό φέρων παράσιον : παρρησιάζωσ ναύσ' || ώσ ούσ. Ιππέυδ ή όπλίτης φέρων, κροτών λόγχην, σάλπιγγα κεκοσμημένην διά παρρησιάζω.

παρρησιάζω [τό] δημ. όν. του φυτοσ όσρις.

παρρησιάζω ατος [τό] ατος κ. νεώτ. ό κατά μήκος δεδεμένος Ιπποσ, ό μη έξευγμένος άλλα πλησίον της άμάξης δεδεμένος εις τήν σείραν και πορευόμενος, ό εις τά πλάγια του συνήθουσ ζεύγυ Ιππων συρόντων δχημά τι, ά. σείραφορός : Πολυδ.1,141 παρρησιάζωσ Ιπποσ, Θεμιστ.Λόγ.60,12 ήμιόνων ζυγίων τε και παρρησιάζωσ 2) μφ. σύντροφος : Εύρ.'Ορ.1017 ποδί κηδοσύνωσ παρρησιάζωσ 3) γεν. παρρησιάζωσ, ό παρά τό πλευρόν άλλοσ κείμενος : Ξεν.Κυν.5,23, Αϊκ Ζ115,10 κάθιται εις έπί της πρύνης και έντεθεν τε και εκειθεν παρρησιάζωσ καθήσιν όρμηιάσ. || δία [πλευροί] παρρησιάζωσ αι δύο κατώταται των άληθών, γνησίων πλευρών : Πολυδ.2,182. 4) ώσ ούσ. παρρησιάζωσ αι εκατέρωθεν της γλώσσης κοιλότητες : Ρούφ.'Όνομ.57, Πολυδ.2,107' πρβλ.περσιείρια.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

παρρησιάζω ατος [τό] τό παρρησιάζω τούσ βραχιόνιασ, τάσ χείρασ κατά τόν δρόμον, κίνησις, κούνημα των χείρων έν τώ τρέχειν : 'Ιππ.Δι.2,64.

κας ἰερί τῶν μαρτύρων, ἐτελεστών τῆς διαθήκης, ἐπισφραγίζω τὴν διαθήκην τοῦ ἀποθανόντος) 3) σημεῖα, σφραγίζω ἐπί τινας· ἐν τῷ παθ.: Ἐπιγρ. θυμιατήριον ἵνα τὸ ἄλφα αεσημάνται 4) σημεῖον ἐν παρόδῳ (πρὸλ. παράσημον)· Ἄριστ.Λ.Τοπ.105b,16 π-δόξας κ. γεν. σημειοῦμαι τι· Ἄριστ.Ρητ.1397a,2, Πολυδ.16,22,1 πάντα παρεσημαίνοντο καὶ βυρέως αὐτοῦ τὴν αὐθόδειαν ὑπέφεραν· 5) παρατηρῆσι ἡ συμπεριεῖναι· Πολυδ.3,90,14 ἐξ ὧν καὶ παρασημάναι ἄν τις τὴν κατάπληξιν καὶ καταδιώξιν· ἥ νεώτ. διὰ σημάτων ἢ συμβόλων κατανοῶ, μονθάνω· 6) σημεῖα διὰ φθωγοσήμων, γράφω νότες· Ἄριστόξ. Ἄρμον.39M π-μέλη, τὰ μετέθη τῶν διαστημάτων· ὁμ κ. ἀπολ.: αὐτ.40M· 7) θέτω φευδές σῆμα, παραποιῶ, παραχαράττω· Πολυδ.3,86 ἀργύριον παρασεσημασμένον [κεκιθδηλευμένον]· ἥ ὄνομα παρασεσημασμένον ἰερί ἐσφαλμένης λέξεως· Ὁσμ.Μ 204R· πρὸλ. παραποιῶ· 8) μτγν. ἐν τῷ ἐνεργ. παρασημάνω προδιῶ διὰ τῆς ἐκφράσεως, ἐκδιπῶ, ἐπὶ τῶν ζῶων· Φιλόδ.Θε.α'γ'1,11· 9) ὁμ. ἐνεργ. μον. συμβολίζω· Πρῶδρ.1,22 σταυροῦ τὴν τετραμερείαν πάντως παρασημαίνει· 10) νεώτ. ὁμ. ἐνεργ. παρασημαίνωμαι βλ.λ.7).

παρασημανσις-ως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ παρασημαίνωμαι βλ.λ.5), ἡ διὰ σημάτων ἢ συμβόλων κατανόησις.

παρασημαντικός-ή-ὸν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρασημανσιν βλ.λ., ὁ διὰ συμβόλων ἢ σημείων σημειούμενος τι· 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. ὡς οὐσ. παρασημαντική [ἐν. τέχνη] ἡ διὰ γραπτῶν συμβόλων ἢ σημείων παράστασις τῶν μουσικῶν φθόγγων ἁματόσ τιως, ὡς ἀντιλαμβάνεται τοῦτους ἀκριβῶς ἡ ἀκοή, ἄ. μουσική γραφή ἢ σημειογραφία· Ἄριστόξ. Ἄρμον.39M.

παρασημασία (ἡ) μτγν. ἔνδειξις, δειγμα, σημεῖον· Πτολ.Τετραβ.93,8 τὰς παρασημασίας ἀνέμων, αὐτ.Γεωγρ.2,17· 2) ἔντιμος, εὐφημος μνησι· Πολυδ.22,20,1 γυνὴ ἄξια μνήμης καὶ παρασημασίας· 3) ποισικὸν πρόθημα ἢ ἀ' συνθετικόν, οἶον δεῦ -ἐν τῷ δεῦκέδρας· Θεόδρ.Φι 3,12,3 [πρὸ].

παρασημασμένον (τὸ) παρασημασμένη σφραγίς· Πλάτ.Κωμ.77 σημεῖα παρασημασμένα.

παρασημασθῆναι-όμαι μτγν. πάπ., μσν.κ. σχόλ. σημειοῦμαι τι εἰς τὸ περιθώριον· Πάπ., Σχόλ.Ἰλ.Κ398 Ἀρμόνιος . . πρώτον στιγματίζει φθοί τὸν Ἄρισταρχον παρασημασάσθαι αὐτοῦς [τοῦς στήχους]· ἥ γεν. σημειοῦμαι· Εὐστ.419,6 Εὐριπίδης μαντικός τινας φήφους κλήρους καλεῖ, ἄς δέλετος παρεσημασθῆναι ἐν πτήσεσιν ὀρνίθων· 2) προσηγορεύω· Πάπ. παρασημασθῆναι ἐπιστολήν· 3) σημειοῦμαι, παρατηρῶ ἐν παρόδῳ· Διοσκ.Θηρ.3· ἥ γεν. παρατηρῶ· Ὁξων Ρήτ.Προγν.4, Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.5,69· 4) ὑποδεικνύω, ὀρίζω· Γαλ.7,467, Σωρ.2,2.

παρασημασσις-ως (ἡ) μτγν. Ἐπιγρ. κ. μσν. σημειώσις εἰς τὸ περιθώριον· Πτολ.Γεωγρ.1,24,7, αὐτ. 5,5 διὰ φιλῶν τῶν γραμματίων καὶ τῶν παρασημασίων δεικνύται τὰς θέσεις, Εὐστ.1512,3· 2) προδικαστικὴ ἀπόφασις· Ἐπιγρ., Ἰουστιν.Νεαρ.82,5 ἀκροάσονται δὲ πάντες [οἱ δικαιοῦν] τῆς μὲν δίκης ἄχρι τριακαθῶν οὐσας νομισμάτων, ἐν σχήματι παρασημασσεως, αὐτ.86,2· 3) μνημόνευσι· Διοσκ.Θηρ.26· 4) ὑπόδειξις, ὑπόμνησις· Φιλοῦμ.π. Ἀέτ.5,127.

παρασημοί(ν) (τὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., δωρ. παράσημον σημειώσις, σημεῖον ἐν τῷ περιθώριῳ· Ἄριστ.Λ.Σοφ.Ἐλ.177b,6 παράσημα ποιησθαι· 2) διακριτικὸν σημεῖον ὑπὸ ποικίλας ἐνώσις· δθ. ἀμβολον, σημαία ἐπὶ πλοίου· Πλούτ.Ἠθ.162A καὶ τῆς νεώτ. τὸ παράσημον ἐκπέμφθη πλοῖα καὶ στρατιώτας ἐπὶ τὰς κατάρσεις παραφυλά-

ξοντας, ΚΔ Πράξ.28,11 παρασήμω Διοσκούροις Ἰφρόδωσ ὡς σῆμα ἡ ἐμβλημα τοῦς Διοσκούρους· ἥ ἐμβλημα πόλεως· Πλούτ.Ἠθ.399F οὐτε Κορινθίοις τι βάραχρον προσήκουσιν ὡστε σύμβολον ἡ παράσημον εἶναι τῆς πόλεως· ἥ κ. ἐπὶ πατρικίων καὶ κληθίων· Πλούτ.Κοριολ.20 οὐδὲν δ' ἔδει . . πρὸς διάνγνωσιν ἐσθλήτος ἢ παρασημῶν ἑτέρων· ἥ ἐπὶ ἀξιωματοῦχων· αὐτ. Αντ.33 τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα, αὐτ.Σύλλ.9 παράσημα στρατηγικὰ [λατ. insignia praetoria], Ἀθην.12,514A τὸ παράσημον δ' ἐπετίθεντο τῇ κεφαλῇ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς· ἥ εἰδ. νεώτ. κ. δημ. διακριτικὸν σύμβολον ἢ μετ' ἄλλων ἀπονεμόμενον ὑπὸ τῆς πολιτικῆς τιμῆς ἔνεκεν ἢ πρὸς ἠθικὴν ἀμοιβὴν δι' ἐξαιρετικὰς ὑψηλείας· παρασημῶν ἀνδρείας· 3) χαρακτηριστικὸν σημεῖον, γνώρισμα· Ἀλεξ.117 τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν [οἱ] ἰσχάδες, τὰ σῆμα τῆς Ἀττικῆς, Νικόστρ.27 ἐλ . . τὸ λαλεῖν ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, Πλούτ.Ἠθ.118B τὰ τοῦ πένθους παράσημα [ὁ] ἱματισμὸς κ. τὰ ἄ. ἐνδεικτικὰ τὰ φερόμενα ὑπὸ πενθούτοις· Ἄππ.Ἐμφ.Πολ.1,16 τῷ παρασήμῳ τοῦ σχήματος [διακριτικὸν γνώρισμα ἐκ τοῦ φερέματος, ἐκ τῆς στολής]· ἥ γεν. διακριτικὸν γνώρισμα· Εὐνάπ.Β.Σοφ.456B τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθλήτος παράσημον [τὸ] πορφυροῦν χρῶμα, αὐτ.Ἰστ.ἀπ.239D βασιλικά παρασήματα· ἥ ἐπιγραφὴ ἡ παράστασις ἐνδεικτικὴ· Ἐπιγρ. τέχνας μὲν παράσημον ἔχει τάφος· πρὸλ ἐπίσημος· ἥ) ἔνδειξις, ὑπόδειξις, σημείον· Πλούτ.Καίσ.29 ταῦτα τοῦ μὲν Ῥωμαίων εἶναι παράσημα· 5) παράσημα σωματικά ἐνδείξεις, σημεῖα γενησέως· Πτολ.Τετραβ.122· πρὸλ.Πορφ.Ἐμφρ.5,2· 6) σύνθημα· Πλούτ.2,598B· πρὸλ.Κόντ.Κριτικ.Γραμματ. παρατηρήσεις ἐν Ἀθηνῶν 7,13.

παρασημοί(ν) (τὸ) διὰ φευδῶς σημεῖου σεσημασμένους, παρακεκομμένους, ὁ μὴ γνήσιος, κίθδηλος, νόθος, ἰδ.ἐπὶ νομισμάτων· Δημ.766 ἐι τις δ' τῆς πόλεως ἐστὶ νόμισμα, τοῦτο διαφθεῖραι καὶ παράσημον εἰσφέρειν, Πλούτ.Ἠθ.65B ὡσερ νόμισμα παράσημον, Πολυδ.3,86· ἥ μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Ἄριστφ. Ἀχ.518 ἀνδράρια κομνηρῶ, παρακεκομμένα, ἄττια καὶ παράσημα καὶ παραξένα· ὁμ. Αἰσχ.Ἄγ.780 δύναιμι . . παράσημον αἰνῶ ἰδύναμις κοκῶς σεσημασμένη, μὲ ἔπαινον, δηλ. ἐσφαλμένως ἐπαινουμένην, Εὐρ.Ἰππ.114 δόξα . . παράσημον, Δημ.307 παράσημον ρήτωρ· 2) ἐπὶ λόγων καὶ φράσεων, φευδῆς, κίθδηλος, ἐσφαλμένους· Κεραεὼλ ἐν ΑΠ II,144, Γαλ.1δ.Βιβλ.17 Ἀττικὸν παράσημος [ἀναγν. -σῆμων] ἐν [ἐν.βιβλίον]· ἥ ὁμ. ἐπὶ λόγου τὸ παράσημον ἢ ἰδιορρυθμία τοῦ ὕφους· Δημήτρ.208· 3) ὁ κατὰ τὸ πλεονρόν, πλεονῆς σεσημασμένους, σεσημασμένους· Πλούτ.Ἠθ.1510D Ὀμπος . . ὀλίγοι τῶν ὀνομάτων ἀρθρα ἐπιτίθησι . . διὸ καὶ παράσημα τῶν ἐπῶν ἐν οἷς ταῦτα ποιεῖ γέγονεν, αὐτ.823B π-τιω ἐπίσημος, γνωστός, περίφημος διὰ τι, αὐτ.Βροῦτ.2 τὴν Λακωνικὴν ἐπιτηδεῶν βραχυλογίαν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐνιαχοῦ παράσημος ἐστίν [ἀξιοπορατήρητος, ἀξιοδοῦμαστος], Γαλ.12,439 τὸ παράσημον φεύγουσα ἰερί γυναικῶν, τὸ περιφανές, τὸ ὑπὸ πάντων παρατηρούμενον· 4) ἐνδεικτικός, δηλωτικός, μτ. γενικ· Πλούτ.Κοριολ.23 τὸ παράσημον ὄνομα τῆς πρὸς ὕμιας ἔχθρας.

παρασημοφορία (ἡ) νεώτ. ἡ ἀπονομή παρασημῶν βλ.λ.3).

παρασημοφορῶ-έω νεώτ. τιμῶ, κοσμῶ διὰ παρασημῶν, ἀπονεμῶ παρασημῶν· ἐπαρασημαρήθησαν παρὰ τῆς αὐτοῦ μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως.

παρασημῶν δημ. κεντῶ· μὲ παρασημῶσε μ' ἔνα βελόνι κ' ἐπαθα μύλονση· ἥ μτφ. ἀναφ. πρὸς γυναικα ἐν ἀλαφρ. σημ.

παρασήμεως ἔπιρρ. ἔσφαλμένος, ἡμαρτημένος : ΕΜ 191,34 ἔπισσασυρμένως φθεγγόμενος καὶ παρασήμεως ἡ ἱκανότης ἐκάστου στοιχείου τοῦ τονισμοῦ!

2) μτ. χαρακτηριστικοῦ προδήματος : Θεόφρ. Φ13,12,3 ἄμφω καλοῦσι κέδρους, πλὴν παρασήμεως κέδρον ὀξύκεδρον [κωδ.].

παρασθενός (ἰ) νεώτ. χημ. ὄρος, ἄ. ἀτομικότης, ἡ ἱκανότης ἐκάστου στοιχείου πρὸς ἔνωσιν καὶ κορροσίαν μετὰ ὠρισμένων ἀτόμων ὑδρογόνου ἢ ἄλλων ἰσοδυνάμων ἀτόμων.

παρασιγῶ-ῶ μτγν., ἰων. παρασιγῶ-ἔω [Ἰπν. Ἔπιστ.19] παρέρχομαι ἐν σιγῇ, παρασιγηῶ, δὲν μνημονεύω : Στράβ.12,3,26 αὐτὸν παρεσίγησε μέγιστον τὸν παταμῶν ὄντα.

παρασίμως-ον ὑπόσιμος βλλ. : Κατ. Ἀστρλ.Κ 7,91. **παρασίνομα** μον. παραβλάπτω, φέρω βλάβην : Μχ. Ἄτταλ.309,12 [ἐκδ. Β.] οὐδὲν παρασίνοτα.

παρασίπριον (ἰ) νεώτ. ναυτ. τὸ μικρότερον τῶν παριστίων ἐκπεταννύμενον κατὰ τοὺς μεγάλους δρόμους παρὰ τὸ σίπαρον ἢ τὸ σιπάριον, κουρτέλατσα τοῦ κούντρου.

παρασίριον (ἰ) ὄμφ. ἔνω. ἐν Πάπ. τὸ παράσιρον τὸ συνηπένον.

παρασίτειον (ἰ) παρασίτιον βλλ. **παρασιτέω** μτγν. παρασιτώ βλλ. : Ψ ἰω.Χρυσ. 610,1008Α τριάκοντα καὶ ὀκτώ ἔτη παρασιτεῶ τῇ κολυμβήθρῳ.

παρασίτης (ἰ) νεώτ. ἄρκτηλ. χλωριοῦχον βορικόν ἄλας τοῦ μαγνησίου.

παρασίτησις-εως [ἠ] γλωσσ. σιταγωγία, σιτοπομπεία, ἐπισιτισμός, ἡ ἐπιμελητεία τοῦ στρατοῦ.

παρασίτια [ἠ] μτγν. κ. νεώτ. τὸ νὰ εἶναι τις παράσιτος : Λουκ.Παράσ.37 φιλοσόφους .. παρασίτια σπουδάσαντας εἰδείξα.

παρασιτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς παράσιτον, ὁ τοῦ παρασίτου : **παρασιτικός βλος** || ὁμ. νεώτ. ὁ ὀφειλόμενος εἰς παράσιτον : **παρασιτικὴ ἀσθένεια** || ἡ παρασιτικὴ [ἐ]ν. τέχνη τὸ ἐπάγγελμα τοῦ παρασίτου, τὸ νὰ ἀπητᾶ τις ἐκ τῆς τραπέζης ἐτέρου : Λουκ.Παράσ.4 κ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ τέχνη : Ἀθῆν. 6,240Β περὶ παρασιτικῆς τέχνης λέγοντα.

παρασιτικῶς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον ἀρμυζόντα εἰς παράσιτον βλλ., εἰς βάρος ἄλλου : **ζῆ παρασιτικῶς**.

παρασίτιον (ἰ) μτγν. μέρος, τόπος συναντήσεως, ἀρχεῖον τῶν παρασίτων Κρατ.Γραμμ.π. Ἀθῆν.6,235Ι ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεισαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παράσιτοι, τοῦτο παρασίτιον προσσηγορεῖτο [ἰδ.γρ. -εἰον], Πολυδ.6,35 ἀρχεῖόν τι Ἀθῆναι παρασίτιον καλούμενον, ὡς ἐν τῷ νόμῳ τοῦ βασιλέως ἔστιν εὐρεῖν.

παρασιτισμός (ἰ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ παρασιτοῦντος, τὸ νὰ εἶναι τις παράσιτος, τὸ νὰ ζῆ παρασιτικῶς **2)** εἰδ. βιολογ. ἡ περίπτωσις συμβιωσεως παρασίτου τινὸς ὀργανισμοῦ μετ' ἄλλου ὀργανικοῦ ὄντος ἐπὶ ζῆμιά ἢ βλάβῃ τούτου.

παρασιτοκτόνος-ον νεώτ. ἐπὶ φαρμάκων κττ., ὁ κτείνων, φονεύων τὰ παρασίτια.

παρασιτολογία [ἠ] νεώτ. κλάδος τῆς νοσηλογίας ἀσχολούμενος εἰς τὴν μελέτην τῶν ὑπὸ παρασίτων προκαλουμένων ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ὀργανισμῷ παθολογικῶν ἀλλοιώσεων καὶ διαταραχῶν.

παρασίτος (ἰ) κ. μν. κ. νεώτ. ἀρχικός ἐν ἀγαθῇ σμ. **2)** ἀσυνήθως συνδαιτυμῶν τι, σὺνδειπνος, ὁμοτρόφετος : Ἀθῆν.6,234D «Ἡρόδικος .. γράφας περὶ παρασίτων φησὶν αὐτως : τὸ τοῦ παρασίτου ὄνομα νῦν μὲν ἄδοξόν ἔστι, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις εὐρίσκονεν τὸν παράσιτον ἱερὸν τι χρῆμα τὸ σὺνδοθῆν παρόμοιον : αὐτ.236C πρῶτος δ' Ὀμηρος .. εἰσήγαγε παρασίτων, τὸν Πόδην εἶναι λέγων εἰλαπινιστὴν τοῦ Ἐκτορος

2) εἰδ. ἐπὶ ἱερέων ἢ τῶν ἐχόντων ἱεροῦ τινος τὴν ἐπιτροπείαν, ὁ ἐξ ἀξιώματος μονοῦ ἢ ὁ διὰ τινα περιόδον ἐκλεγείη πρὸς εἰσπραξίαν καὶ συναγωγὴν τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς καὶ ἄλλων προϊόντων τῷ ἱερῷ καθωρισμένων : Κράτ.π. Ἀθῆν.235Β πρότερον δ' ἐκαλοῦντο παρασίτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν ἀφροῦμοι, καὶ ἦν ἀρχεῖόν τι παρασίτων, αὐτ.235C ἐπιμελεῖσθαι δὲ τὸν βασιλευόντα .. ὅπως τοῖς παρασίτους ἐκ τῶν δῆμων αἰρῶνται κατὰ τὰ γεγραμμένα, αὐτ. κατατ. τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν, αὐτ. κατατ. ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἐτίθεισαν τοῦ ἱεροῦ σίτου οἱ παρασίτοι, τοῦτο παρασίτειον προσσηγορεῖτο Ἡσ.παρασίτοι ἀρχὴ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκδοχὴν **3)** ὁμ. εἰδ. ἐν τῇ πολιτείᾳ Μεθωνοῶν, ἀξίωμα τι ὑποδεέστερον εἰσπράκτορος ἀναγκαστικῶν εἰς εἰδὸς εἰσφορῶν ὑπὲρ τοῦ ἀρχοντος παρ' ᾧ ὁ παράσιτος, ὁ λιθ. συνεσιτώμενος : Ἀριστλ.ἀπ.551 παρασίτοι τοῖς μὲν ἀρχοῦσι δὴ καθ' ἕκαστον ἦσαν, τοῖς δὲ παρεμάρχοις εἰς. Τεταγμένα δ' ἐλάμβανον παρ' ἄλλων τέ τινας καὶ τῶν ἀλίτων ὄφων, Ἐπιγρ.π. Ἀθῆν.6,234F ἀρχοντες καὶ παρασίτοι ἀνέθεσαν

4) ὁμ. εἰδ. ἐπὶ ἱερέων κ. ἐπὶ ἐν ἱεροῖς διακονούντων, ὁ ἐκ τῶν τοῦ ἱεροῦ πόρων κ. ἰδ. προσφορῶν, θυσίαν σιτιζόμενος Πολυδ.6,35 κπερὶ ἱερέων λεγόμενον σὶ ἐν ταῖς θυσίαις συντέργων **πρβλ.** Ψήφ.π. Ἀθῆν.6,234E τὰ δὲ ἐπιμήνια θυσίᾳ ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. Οἱ δὲ παραῖτοι ἔστων ἐκ τῶν νόθων καὶ τῶν τούτων παίδων κατὰ τὰ πάτρια **5)** εἰτα, κ. μν. κ. νεώτ. ἐν κακῇ σμ. συνηθέστ. [αὐτ.237Α «πολύ δ' ἔστι τοῦνομα παρὰ τοῖς νεωτέροις»] ὁ διὰ κολακείαν καὶ εὐθύμω βωμολοχίῳν προσεταιριζόμενός τινα καὶ τῆς ἐστιθῆσεως αὐτοῦ μετέχων, ὁ οἰοῦν κατ' ἐπάγγελμα ζῶν διαπᾶν ἄλλου ἢ ἄλλων, σελέμης, ὄθ. συνεκδ. ὁ κόλαξ, ὁ χαμερηὴς καὶ εὐτελής : Ἐπιχ.36, Ἄραρ.16 οὐκ ἔσθ' ὄπως οὐκ εἰ παρασίτος, φίλτατε ὁ δ' Ἰσχυόμαχος ὄθι τρέφων σε τυγχάνει, Ἄλεξ.π. Ἀθῆν.237Β δὴ ἔστι, Ναυσίτικε, παρασίτιον γένη .. τούτων δ' ἐκατέρω τῶν γενῶν ὁ μὲν τύπος τῆς ἐργασίας εἰς ἔστι κακακείας ἁγῶν || ἐν τῇ σμ. ταύτῃ κ. τίτλος κωμῶνδιῶν τῶν Ἀντιφάνου, Ἄλεξῆδος καὶ Διφιλοῦ || ὁμ. τίτλος ἔργου τοῦ Λουκ. περὶ παρασίτου || ἐν συντάξ. κ. μτ. γενικ. : ΑΠ 11,346 κενῆς παρασίτου τρῆξις, παρασίτος ἐνός ἐφοπλιστοῦ **6)** ἐπὶ ἐδέσματος, ὁ ἐν τοῖς διὰ τὴν ἐστίασιν βρώμασι περιλαμβανόμενος : Λουκ.Λεξιφ.6 ἰχθύς ἦν παρασίτος.

παρασίτοι (ἰ) νεώτ. κ. δημ. ζωϊκὸς ἢ φυτικὸς ὀργανισμὸς ζῶν ἐπὶ ἄλλων ζῶων ἢ φυτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν τρεφόμενος, οἷον ἡ ταινία, ὁ ἐχίνιοκοκκος κ. ἄ. **2)** ὁμ. κτ. πληθ. παραῖτια (ἰ) εἰδ. εἰς τὸν ὀσφύρατον τηλεγράφων, αὐτὰ διαταραξείας ἀτινές ὀφείλονται εἰς ἠλεκτρικὰ φαινόμενα καὶ μεταδίδονται ἀπὸ τῶν ἀκουστικῶν ἢ τοῦ μεγαφῶνου ὡς κρότοι παρεμβλητοί.

παρασιτοφθία [ἠ] νεώτ. ἱατρ. ἰδεοληθτικὸς φθὸς ἐναντι τῶν παρασίτων καὶ καθόλου τῶν μικροβίων ἢ τῶν εἰς ταῦτα ὀφειλόμενων νόσων.

παρασιτώ-εω κ. νεώτ. ἐσθίω, τρώγω καὶ κατοικῶ παρὰ τινι, μτ. δοτ. : Πλάτ.Λάχ.179Β καὶ ἡμῖν τὰ μερικά παρασιτέω **2)** νεώτ. εἶμαι παρασίτος τινος βλλ.5), ζῶ παρασιτικῶς, ἀγω βίον παρασίτου : Ἄλεξ.195 ἀφ' οὗ παρασιτώ [ἀφ] ὅτου ἔγινα παρασίτος, αὐτ.201,) παρασίτω τινι, Ἀξιόν.61, Διφιλ.63, Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.223, Σωκρ. Ἔπιστ.1,4 ἄλλοτριον παρασιτεῖν ἀγαθόν, Λουκ. Παράσ.4 **3)** ἀπολαύω τῆς τιμῆς τὰ μετέχω τῆς διαπάνος τοῦ δημοσίου σιτήσεως **πρβλ.** παρασίτος ἰ) κ. 4) : Πλουτ.Σόλ.24 ἴδιον τοῦ Σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως, ὅπερ αὐ-

τός παραιοιψειν κέκληκε' || κυρ. επί των Ιεράων δαιο ώνομάζοντο παραιοιψοι βλ.4) : 'Αθην.6,234F τούτους δέ παραιοιψειν εν τώ Δηλίω ένωσιόν. **παραιοιψησις-εως** ή ή μγν. κ. νεώτ. τό παρα- τρέχειν, παρέρχεσθαι εν σιγή, ρητορικόν σχήμα. καθ' ό αύτή ή σιγή έχει ώς άποτέλεσμα τήν διέ- γενειν προσαχής εις τό παραιοιψώμενον πράγμα : Κοιντκ.9,3,99, Τρύφ. Τρόπ.199S, Κλημ. 'Αλ.609, Έρμεί. 'Αλ.Φαίτρ.188A. 2) νεώτ. γλωσσολ. ή έκπρωσις του άρκτηκού φωνήεντος λέξεώς τινος, όσον ίεν- τροπή, ίδιμυλώ' πρβλ. άφαιρέσις 7) 3) μτφ. ά- ναβολή, άνακοπή : Σχολ.Πτολ.Τετράβ.161' 4) νεώτ. άποσιώπησις βλ.λ.

παραιοιψώω άω κ. νεώτ. παρατρέχω, παρέ- ρχομαι έν σιγή, παραλείπω να άναφέρω τι : 'Υπε- ρειδ. έν Πάπ.1607,69, Πολύβ.2,13,7 τήν μεν άλλην 'Ιδριαν παραιοιψών, ΠΔ Ψαμ.1081(109),1 ό θεός τήν απείναι μου μη παραιοιψήσης, Φιλόδ.Ρητ.2, 293S, Μηναι.12,6 Μεγ. Έσπερ. μη παραιοιψήσης ταυ βοάν ύπερ ήμών προς Κύριον κ. παθ. : Πολύβ.6,11,8 παραιοιψάται κατά κρίσιν, ού κατ' άγνοιαν, 'Αλέξ.Ρήτ.1,16' 2) κρατώ, τηρώ σιγήν, σιγώ : Πολύβ.24,10,7 περι δέ τής συμβάσης τώ Νικάνδρω περιπετείαι σük άξιον παραιοι- ψήσαι, Διόδ.Σ 30,9' κ. άπολ. : ΠΔ Γέν.34,5 πα- ραιοιψήσας δέ 'Ιακώβ έως του έλθειν αυτού, Πολύβ.22,4,16' 3) Ισταμαι, παριστομαι έν σιγή, επί του χορού : 'Ήσ. έν λ. διαύλιον όμ. αύτ. «πα- ραιοιψών' μακροθυμών».

παραιοικίρω μγν. σικρωτώ, ηηδω έγγύς, πλη- σιον : Νόνν.Δ 3ο,172 δρακοντες . . λοξά παρα- σκαιοροντες, Γρηγ.Ναξ.1,324Π μόχασις όμου τή γενέσει ταίς, μητράςιν έαυτών παραιοικιροντας. **παραιοικίρω** 'Επιγρ. σιάκίρω, άνασκάκίρω : 'Επιγρ. παραιοικάφι γήν τήν νεάν πσσαν, ειδν δέ (μη παραιοικάφην, άποτινέτω.

παραιοικελής -ούς-ές μγν. ό έχων τάς πλευράς άνίσους, άσύμμετρος : 'Ήρων Μέτρ.55 [άντιθ. ίσοσκελής].

παραιοικέλια (ταί) μγν. τό άκρα, επί επιδέ- σμας : 'Ηλιόδ.Χειρ.π. 'Ορειδ.48,58,3' 2) πρόσθε- τα, συμπληρωματικά στηρίγματα, βοηθήματα, επί μηχανών : 'Ηλιόδ.Χειρ.π. 'Ορειδ.49,4,20.

παραιοικέπασμα-ατας (τό) μγν. παρακάλυμμα, πλάγιον σκέπασμα βλ.λ. : Πολύδ.7,208.

παραιοικεπάστρα (ή) μγν. ταινία καλύπτουσα πσσαν τήν κεφαλήν : Γαλ.1811,785 έφ' ών όλην κε- φαλήν σκεπάσι θέλομεν, π- έκλήθη.

παραιοικέτω μγν. καλύπτω, σκεπάζω έκ πλα- γίου : 'Απολλδ.Δσμ.Πολιορκ.169,1 τά έφ' έκάτερα πλευρά . . παραιοικέπειται.

παραιοικεάζω κ.νεώτ., μγν. ενίωτ. παραιοικάζω Ιός έν 'Επιγρ. παραιοικεσμένων), παραιοικε- σκεύαζον (ισπαν.), μέλλ. παραιοικεσάω (άλλά γ' έν. παραιοικεσά : 'Επίκ.Φύσ.14,2, κ β' πληθ. παραιοικεσά- ατε : 'Επιγρ.1, άόρ. α' παραιοικεσάα (ισπνθ. συμ-), παραιοικ. παραιοικεσάα (ισχν. κ. συμ-), ύπερα. παραιοικεσάα (ισπαν.Δημ.570, αύτ.305), μέσ. κ. σπαν. παθ. παραιοικεσάσμαι (ισχν. κ. άντι-), παραιοικ. μέσ. κ. σπαν. παθ. παραιοικεσάζωμην (ισχν. κ. άντι-), μέσ. μέλλ. παραιοικεσάσμαι (ισπαν. : Οουκ.6,41, Ξεν. 'Απομν.3,4,11), μέλλ. παθ. παραιοικεσάσθήσμαι (ισπαν. : Ξεν.ΚΠ 3,3,52), μέσ. άόρ. α' παραιοικεσάσμην (ισχν.κ.έπι-, συμ-), παθ. άόρ. α' παραιοικεσάσθην, παραιοικ. μέσ. κ. παθ. παραιοικεσά- σμαι, ύπερα. μέσ. κ. παθ. παραιοικεσάσμη κ. παραιοικεσάσμενος ήν, Ιων. γ' πληθ.παθ.ύπερα. παραιοικεσάσθαι (Ήρ.7,218), τετελεσμ.μέλλ. παραιοικεσά- σμενος έσασμαι (Ξεν. 'Ιππορχ.6,1) (π. 'Ήρ.9,10 άντι λέξ. παραιοικεσάδο τοίς 'Ελλησι, ό Reiske διώρθωσε παραιοικεσάστοι, καθιστώ τί έτοιμον προς τι, καταρτίζω (τό παραιοικεσάζω κυρ. σημαί-

νει πορίζομαι και έτοιμάζω ό,τι δέν έχω κατ' άντιθ. προς τό κατασκευάζω, σημαίνον διευθετώ και έτοιμάζω ό,τι έχω) : 'Ήρ.9,82 δεινόν παρα- σκευάειν, Φερεκρ.172, Οουκ.4,74 στρατείαν παραιοικεάζειν, 'Αριστφ. 'Αχ.1176 θόθνια, κρητών παραιοικεάζετε, Λυσ.13,26 πλοια παραιοικεσάν- τω, Ξεν. 'Αγισ.1,24 τούς Ιππείας παραιοικεάζειν, αύτ.ΚΠ 2,1,9, αύτ. 'Ελλ.1,4,11. ΚΔ Γράξ.10,10 παραιοικεσάόντων δέ έκείνων επέεσεν επί αυτών έκτασις, - παραιοικεάζω φαγητόν - φάρμακον γλύκισμα' || κ. παραιοικ. έχω, κρατώ τί έτοιμον : Λυσ.1,24 τής θύρας παραιοικεσάσμένης' || μέσ. έτοιμάζω ή παραιοικεάζω δι' έμαυτόν : 'Ήρ.7,25 παραιοικεσάζετε δέ και όπλα ές τάς γεφυράς, Αίσχ.Πρ.920 τόλον παλαιστήν νύν παραιοικεσά- ζεται Ιπποτεομάζει τοιοϋτον άντιπαλον δι' έαυτόν, Οουκ.1,18 παραιοικεσάσαντο τά πολέμια, αύτ.2,56 έπλήσθη τί Πελοποννησών παραιοικεσάζετε, αύτ 2,80, Δημ.50 τόν γάρ του πράττειν χρόνον εις τό παραιοικεσάζεσθαι άναλίσκομεν (εις έτοιμασιν, προπαραιοικεσάειν, Θεόδφ.Χορ.21,11 παραιοικεσάσμε- νος λαμπρόν Ιμάτιον || νεώτ. μέσ. έτοιμάζω, προετοιμάζω, καταρτίζω έμαυτόν : παραιοικεσά- ζεται διά τό πολυτεχνίον - διά τά άπολορηθή' || τό μέσ. κ. άπολ. έτοιμάζομαι, κάμνω έτοιμα- σίας : 'Ήρ.9,15 παραιοικεσάσμενος μεγάλως, Οουκ.2,80 τώ ναυτικώ . . παραιοικεσάσμενός, Ξεν. 'Αν.7,3,35 παραιοικεσάσασθαι, ώστε άμνο- σθαι' || έν τώ έν. ένεσθ. κ. παραιοικ. δύναται να θεωρηθεί έίτε ώς παθ. έίτε ώς μέσ. : 'Ήρ.9,96 παραιοικεσάζοντο ές ναυμαχίην, αύτ.1,71 παραιοικε- αζόμενος . . στρατεύεσθαι, Οουκ.3,68 παραιοικε- αζόντο . . προς ταύτα' πρβλ. Αίσχ. 'Αγ.353, 'Αριστφ. 'Ορν.227' || όμ. κ. μτ.άπαρφ. μέλλ. : Ξεν.ΚΠ 7, 5,12 έλοικι πολιορκίσην παραιοικεσάζόμενός' || συγχ. έπομένου του ώς μτ. μτχ. μέλλ. : 'Ήρ.5,34 παραιοικεσάσαντο δέ ώς πολιορκισόμεναι, αίτι. 2,162 παραιοικεσάζετε ώς έλοικι έν επί τον 'Απριην, Οουκ.4,13 παραιοικεσάζοντο . . ώς ναυμαχίοντες (όπερ άνωτέρω έκφερεται διά του ώς επί ναυμα- χίαν), αύτ.8, Ξεν. 'Ελλ.4,2,18 παραιοικεσάσθαι ώς μάχη έσόμενός' πρβλ.αύτ.ΚΠ 3,2,8' || όμ. μτ. μτχ. μέλλ. άνευ του ώς : Οουκ.5,8 τέχνη δέ παραιοικεσάζετε έπιθισόμενος, αύτ.6,54, Ξεν. 'Ελλ.4,1,41 παραιοικεσάζετε πορευόμενος' || όμ. μτ. του όδωκ. κ. μέλλ. άριστ. : Οουκ.2,97 παραιοικεσάζοντο όδωκ. . . έμβαλοϋσιν' πρβλ. Πλάτ.Θεαίτ.183D' || έν τώ παραιοικ. παραιοικεσάσμαι είμαι έτοιμος, είμαι προητοιμασμένος : 'Ήρ.3,150 κάρτα εύ παραιοικεσά- σμεναι, 'Αριστφ. Έκκλ.839 τράπεζαι . . παραιοικεσά- σμεναι, Οουκ.6,104 ηστροκίτερον . . παραιοικεσάσμενάς (ωπλησμένον, μάλλον προς άσκησιν πειρατείαις, Ξεν.Οιω.5,13 εύ παραιοικεσάσμεναι και τάς φυγάς και τά σώματα, αύτ.ΚΠ 2,1,11, Πλάτ. Φαιδ.91B παραιοικεσάσμενάς . . έρχομαι επί τόν λόγον' || κ. παθ. επί πραγμ. : Οουκ.4,67 έπειδή.. παραιοικεσάστο (ότε έγιστον οί έτοιμοισίαι), Πλάτ. Μειξ.248Α τούτψ άριστον παραιοικεσάσαι ζήν' || όμ. κ. ύπερσυντ. : 'Ήρ.3,150 ές τήν πολιορκίαν παραιοικεσάστο (δ.γρ.) αύτ.7,218 παραιοικεσάστο ώς άπολεθόμενοι' || έπομένου του ώστε ή ώς κ. μτ.άπαρφ. : Εύρ. 'Ήρ.1241 παραιοικεσάσθαι' ώστε μεταθελαιν, Ξεν.ΚΠ 4,2,13 παραιοικεσάσθαι . . ώς ίκανοί είναι' κ. μ. μτ. άπαρφ. : Αίσχ. 'Επτ.440 άπει- λειν . . παραιοικεσάσμενος, Εύρ. 'Ήρακλ.691 δρύν παραιοικεσάσμενόν' πρβλ. Αίσχ. 'Αγ.1442, 'Αριστφ. Νεφ.607' || όμ. κτ. άόρ. : 'Αριστφ. Ρητ.1388α.26 ώστε άν . . παραιοικεσάσθωσιν ούτως έχειν' 2) έξυπνίσκομαι, εύρίσκομαι, έπινοώ, προμηθεύω : 'Αντιφ.1,28 οί έπιβουλεύοντες τούς θανάτους τοίς πέλας μηχανώνται τε και παραιοικεσάζουσιν, Οουκ.3,49 παραιοικεσάσάντων . . τή νή ούνον και

ἄλφια, Λυσ.1,28 ὄργας ταῖς ἀκούουσι κατά τῶν τὰ δίκαια πραττόντων παρασκευάζουσι, Πλάτ. Συμπ.183D πᾶσαν ἡμῖν εὐδιανομίαν παρασκευάζει ἢ ἐν κακῇ σημ. βυσσοδομῶ, μηχανῶμαι, μηχανορραφῶ : Δημ.840 ἀντίδοσιν ἐπ' ἐμὲ παρεσκευάσαν· 3) καθιστῶ τινά τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, μτ. πτχ. ἢ ἐπιθ. : Ξεν.ΚΠ1,6,18 τὰ σώματα ἄριστα ἐχόντας παρασκευάσειν, αὐτ.5,2,19, Πλάτ.Νόμ.803E ταῦς θεοὺς ἴλεως αὐτῷ παρασκευάζειν, Ἄριστλ.Ρητ.1387b,17 τοὺς κριτὰς τοιοῦτους παρασκευάζειν· πρβλ.αὐτ.1380b,31· 4) ἄσκω, προγυμνάζω, συνηθίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, μτ. ἀπαρφ. : Ξεν.Ἐλλ.7,5,19 τὸ στράτευμα παρεσκευαίεται ὡς πόνον μηδένα ἀποκάμνειν [συνηθίζω τινὰ νὰ μὴ ποιῇ τι, αὐτ.1πν.2,3, Πλάτ.Πολ.405C παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μηδὲν δεῖσθαι νυσσάτοζοντος δικαστοῦ, Πάπ. παρασκευάζειν τινὰς τὴν τιμὴν ἀποβιβάζοντα· ἢ νεῶτ. ἄσκω, προγυμνάζω : παρασκευάζει μαθητὰς διὰ τὸ πολυτεχνεῖον ἢ ὄμ. μτ. τοῦ ὄπως κ. μέλλ. : Πλάτ.Γοργ.503A παρασκευάζειν ὄπως ὡς βελτίσται ἐσσονται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαὶ ὄμ. μτ. τοῦ ὡς κ. εὐκτ. : Ξεν.ΚΠ2,1,21 αὐτῶν παρεσκευάσας τὰς γνώμας ὡς ἰτέον εἶη· 5) εἶδ. προεῖσαί, εἰσαίω εἰς τὴν κατανοήσιν, καθιστῆμι τινὰ ἱκανὸν εἰς τι : Διον.Ἄλ.Ρητ.10,13 δεῖ παρασκευάσαι τὸν ἀκροατὴν ἐν τῷ προομίῳ· 6) σχηματίζω πατρίαν, κόμμα, κλίμα, μηχανορραφῶ : Ξεν.Ἐλλ.1,7,8 παρεσκευάσαν ἀνθρώπους, Ἰσαί.8,3 φρ. παρασκευάζω τινὶ δικαστήριον προετοιμάζω δικαστήριον ἐξ ἐνόρκων φίλων, Ἰνα δικάσωσι τινά : Λυσ.13,12 ὄμ.ο.ημ. κ. μέσ. : Ἰσαί.10,1, Δημ.23) αὐτὸς παρεσκευάζετο καὶ κατὰ πάντων ἐφέυετο ἢ κ. καθ. γίνομαι ὁπαδὸς τινος, ἰδ. διὰ δωροδοκίας : Δημ.501 ἢ καὶ δλωξ ὑπὸ σοῦ παρεσκευάσθη; ἢ π. ρήτορα, καθοδῶν, παραπέθειθ ἀνθρώπους νὰ προσέλθωσιν ὡς μάρτυρες, προσεταιρίζομαι τινος, ὥστε νὰ τῶχ εὐνοϊκῆς ἀποφάσεως δι' ἀπάτης ἢ διὰ τῆς βίας : Ἄνδοκ.1,105 τοὺς συκοφάντας παρασκευάζεσθαι, Ἰσαί.1,7 ρήτορας παρασκευάσμενοι, Δημ.852 μάρτυρας φευδεῖς παρεσκευάσται· 7) προσαρμύζω : Ξεν.Οἰκ.7,22 παρεσκευάσαν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς [φύσιν] ἐπὶ τὰ ἐνδόν ἔργα καὶ ἐπιμελήματα· 8) παράγω, προκαλῶ : Διοκλ.ἀπ.43 παρασκευάζειν τοὺς ὄγκους καὶ τὰ καύματα· 9) ὄμ. μέσ. μτφ. ἀπολαύω : Πλάτ.Πολ.365B ἀδίκω δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευάσμεν· 10) μτγν. ἐν τῷ μέσ. κτ. εὐφρμ. ἀποσπῶ : Πάβωσι.1,24,4 Σαοὺλ εἰσήλθε παρασκευάσθαι.

παρασκευάζεις· εως [ἢ] μτγν. παρασκευῆ βλλ. : Διδό.Σ 21,16 παρασκευάσεις μυστικῶν δυνάμεων. **παρασκευάσμαι**· ατος [τὸ] κ. νεῶτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρασκευάζω βλλ., ἐτοιμασία : Ξεν. Οἰκ.11,19 χρῆσθαι τοῖς τε πρὸς τὴν υἱεῖαν . . παρασκευάσμαι, Ἀιν.Τακτ.22,19· 2) νεῶτ. βιολ. τὸ παρασκευασθῆν δι' ἰδιαιτέρας ἐπεξεργασίας πρὸς πρακτικὴν ἢ πειραματικὴν ἀσκίαν : ἀνατομικὸν - μικροβιολογικὸν παρασκευάσμα.

παρασκευαστήριον [τὸ] νεῶτ. τὸ ἐν ναυστάθμῳ συνεργεῖον, ἐνθα παρασκευάζονται τὰ τῶν πλοίων ἐξαρτήματα, μπάγκος.

παρασκευαστής [τὸ] κ. νεῶτ. ὁ παρασκευάζων; ὁ ποιῶν τι : Πλάτ.Γοργ.518C καὶ ἐπιθυμῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους· 2) νεῶτ. βαθμὸς τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ τοῦ ναυπηγικοῦ, βοηθὸς καθηγητοῦ ἐτοιμάζων τὴν ὕλην καὶ τὰ ὄργανα τῶν πρακτικῶν ἀσκήσεων καὶ πειραμάτων ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις.

παρασκευαστικός· ἡ-ὄν ὁ ἐμπειρος εἰς τὸ παρασκευάζειν : Ξεν.Ἀπομ.3,1,6 παρασκευαστικὸν τῶν εἰς τὸν πόλεμον τὸν στρατηγὸν εἶναι χρῆ,

Ἄριστλ.Ἄρετ.1250a,3, Ἄλκιμα.4 παρασκευαστικὸς νόσος [ἰδ.γρ.], Θεόφρ.Χαρ.5,1 ἡ δὸνηξ παρασκευαστικὴ ἰὸ προξενῶν ἡδονῆν, αὐτ.19,1 λύπη παρασκευαστικὴ, Ἐπίκ.Φύσ.11,11 π- βεβαίαια τόπου, Φιλοδ.Εὐσ.65, Ἄνδρον.Ρ 474M παρασκευαστικός πρὸς τι· ἢ ὄμ. κ. ὑπερβ. : Λογγίν.15,1 ὄγκου αἱ φαντασίαι παρασκευαστικώταται· 2) ἀπολ. προπαρασκευαστικός, ἀντίθ. ἀποθεραπευτικός : Γαλ.6,117· 3) ἡ παρασκευαστικὴ βίβλος πραγματεία περὶ παρασκευῆς πρὸς ἄμυναν : Ἀιν.Τακτ.7,4· ἢ τὸ παρασκευαστικὸν σύνθημα διδόμενον εἰς ὁμάδα ἀνδρῶν, ὄπως εἶναι ἔτοιμοι πρὸς πορείαν : ΔίωνΚ 47,43 οἱ τὸ τε στάσιμον καὶ τὸ παρασκευαστικὸν . . σαλπίνγων μελωδοῦντες.

παρασκευαστός· ἡ-ὄν ὃν δύναται τις νὰ παρασκευάσῃ ἢ παράσχῃ : Πλάτ.Πρωτ.319B μηδ' ὑπὸ ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώπαια, αὐτ.324C.

παρασκευῆ [ἢ] κ. νεῶτ. ἡ πράξις τοῦ παρασκευάζω βλλ., ἐτοιμασία, προετοιμασία : Ἡρ.9,82 παρασκευῆν μεγαλαυρεῖα τοῦ δαιμόνου, αὐτ.3,25 παρασκευῆν σίτου παραγγελίας ἰπαρογγελλας νὰ ἐτοιμασθῇ σίτος, Ἄριστφ.Ἀγ.190 ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεων, Θουκ.2,17 ἐν τούτῳ παρασκευῆς ἦσαν ἰέν ταυτῆ τῇ καταστάσει τῆς ἐτοιμασίας; ἢ ἐτοιμασία, ἀσκίσις, προπαρασκευῆ, ὅσον δὴλητοῦ παρασκευάτοζτος τὸν λόγον, ὃν μέλλει νὰ ἀπαγγεῖλῃ : Ξεν.Ἀπομ.4,2,6 λέγειν . . ἀνευ παρασκευῆς [ἐκ τοῦ προχειροῦ, Ἰσοκρ.4,13 λέγοντας τοὺς μὲν ὡς ἐξ ὑπογίουτο γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευῆ, Πολύβ.3,26,5 ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς ἰδίας πραγματείας μνησθέντες ἰαλλάγου προκατασκευῆ βλλ.], Ἀλέξ.Ρητ.1,2 λέγειν ἀπὸ παρασκευῆς [ἀντιθ. τυτοσχεδῶν] ἢ ὄμ. ἐν λόγῳ προοίμιον : Διον.Ἄλ.Ἰσαί.15 ἰληθῆ· πρβλ. παρασκευῆ 5) ἐν τέλ.· 2) ἐν συνεκφ. μτ. προβθ. : Ἄντιφ.6,19 ἐκ παρασκευῆς ἰέκ προμελέτης, ἐκ προθέσεως, αὐτ.5,22 ἀπὸ παρασκευῆς οὐδεμίας, Θουκ.5,56 μάχη ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς [ἐκ παρατάξεως, μάχη κανονικῆ], αὐτ.1,133 ἀπὸ παρασκευῆς, αὐτ.4,8 δι' ὀλίγης παρασκευῆς ἰέντοζ ὀλίγου χρόνου, ἐκ τοῦ προχειροῦ, αὐτ.8,14 ἦσαν ἐν παρασκευῇ πολέμου ἰένησχο- λούτο ἐς ἐτοιμασίαν διὰ τὸν πόλεμον, αὐτ.2,80, Λυσ.31,80 ἴν' ἀγαθὸν πρᾶθυμῶνται γίνεσθαι ἐκ παρασκευῆς, Ἄριστλ.Ρητ.1382b,3 ἐν παρασκευῇ εἶναι, αὐτ.Ρητ.Ἀλ.1427a,4 μετὰ παρασκευῆς πλει- στης ἡδίκησεν, Πλάτ.Ἐπιστ.326A ἀνευ παρασκευῆς· 3) τὸ παρέχειν, πορίζειν, προμηθεύειν : Πλάτ.Πολ.361B διὰ παρασκευῆν φίλων καὶ οὐσίας, αὐτ.Νόμ.962A ὑγιεῖας σώματα παρασκευῆν ἢ τὰ μέσῃ ἢ τὸ τρόπος προμηθείας : Ἰλάτ.Γοργ.510A τίς . . τέχνη τῆς παρασκευῆς τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι, αὐτ.513D δύο εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σώμα καὶ ψυχὴν· 4) δολοηλοκία, μηχανορραφία, τεχνάσματα, ἀπερ ἐλπίοι τις πρὸς ἐπιτυχίαν εὐνοϊκῆς ἀποφάσεως ἢ πρὸς ἐπιφήσιον προτάσεως νόμου : Κρατίν.185, Ἄντιφ.5,79 χρημάτων γὰρ ἕνεκα ἢ πάσα παρασκευῆ γεγνήσθαι ἐπ' ἐμοὶ κἀκέλευθ, Ἄνδοκ.1,1, Λυσ.12,75 γνόντες τὴν παρασκευῆν ἢ τὸ προετοιμασθῆν, καταρτισθῆν διὰ τινά σκοπὸν : Πλάτ.Πολ.495A πλοῦτοί τε καὶ πᾶσα ἢ τοιαύτη παρασκευῆ πρβλ.Ξεν.ΚΠ 8,3,14· 6) συχν. ἐν σπρπρωτ, σημ. ὁ ἐξοπλισμὸς, καὶ πᾶσα ἡ πολεμικὴ ἐτοιμασία . . Θουκ.2,100 ἴπποις καὶ δπλοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, αὐτ.6,31, Ἄνδοκ.1,107 τὸ μέγεθος καὶ τὴν παρασκευῆν τοῦ βασιλῆως, Ξεν. Ἀγροθ.13, αὐτ.Ἐλλ.5,2,23, Δημ.260 γίνεσθαι τὰς παρασκευὰς ἐποίησα, Ἄριστλ.Ρητ.1383b,3 αἱ πρὸς πόλεμον παρασκευαί· 6) γεν. δύναμις, μέσῃ : Θουκ.1,1 ἀκμάζοντες τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφοτέροι παρασκευῇ τῇ πάσῃ· 7) φυσικὰ μέσα ὑπε-

ρασιπέως· Ἄρρ. Ἐπικτ.1,2,30, αὐτ.4,8,42 φύσις καὶ **παρασκευή**· πρβλ.1,6,37· **8)** ἐν Ιατρ. φρ. ἡ ἰδιοσυγκρασία νεογενήτου βρέφους· Γαλ.6,32· **9)** προδιάθεσις τοῦ πνεύματος· Πλωτίν.4,6,3 δὺναμις καὶ **παρασκευή**· **10)** μτγν. ἡ π. Ἰουδαίοις ἡμέρα τῆς προετοιμασίας, ἡ πρό του Σαββάτου τοῦ Πάσχα· Κδ Μάρκ.15,42 ἐπὶ ἡν παρασκευή, αὐτ. Ἰω.19,14 ἦν δὲ παρασκευή τοῦ Πάσχα, αὐτ.31, αὐτ. Λουκ.23,54 ἡμέρα ἡν παρασκευή· **11)** μτγν. ἡ Πάρασκευὴ ἡ 8ῃ ἡμέρα τῆς ἀπόκρεω (ἡ πρό τῆς Τεσσαρακοστῆς)· **11)** κ. νεώτ. ὡς κύρ. δν. ἡ Παρασκευὴ ἡ 8ῃ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος, δ. ἡ Ἀφροδίτης (ἐνν. ἡμέραι· Κλήμ. Ἀλ. 877· **11)** μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ μεγάλη Παρασκευὴ ἡ τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν· Κωδ. Ὁφφ.· **12)** ἡ πυρετῶν παρασκευὴ ἡ προσέγγισις τῆς ἐτήσιας περιόδου, τῆς ἐπαχῆς καθ' ἡν πλεονάζουσι οἱ πυρετοὶ [οἱ ἐλώδει· Διοσκ.5,29.

παράσκευος-ον ὁ παρασκευασμένος (ἐδὴν ἡ γραφὴ ἔχη καλῶς)· Σ Μεταφ. ἐν Βι.Χρυσ.8,409, 32 **παράσκευοι γεγονότας**, περιμένον.

παρασκηνιακός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήνων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὰ παρασκηνία τοῦ θεάτρου, ὁ τῶν παρασκηνίων· **1)** ἐν χρ. κ. μτφ. ὁ ἐν κρυπῶ, ἰδιαιτέρως, ὁ οὐχὶ κατὰ τὸν ἐπίσημον τρόπον γινόμενος· ἐνέργειαι **παρασκηνιακαί**.

παρασκηνιακός ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ παρασκηνιακὸν τρόπον, ἐκ τῶν παρασκηνίων, χωρὶς ἄμεσον ἐπέμβασιν, ἐμφανίσιον· διευθύνει τὴν ὀργάνωσιν **παρασκηνιακῶς**.

παρασκηνίον(ν) [τὸ] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ παρὰ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου χάρος, ἐκάστη τῶν δύο πλευρικῶν πτερύγων τῆς ἀκνήθης· Ἐπιγρ. τῆς λιθείας τῆς εἰς τὸ **παρασκηνίον**· **2)** κ. Πολυδ.4, 109 **παρασκηνίων φησι** λέγεσθαι ὅπότε ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέον τινα τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾧδῃ· **3)** συνηθ. ἐν τῷ πληθ. **παρασκηνία** πλάγισι σκηνῶν, αἱ ἐκ πλαγίου φέρουσαι εἰς τὴν σκηνὴν ἄισοδοι· Δημ.520 τὰ **παρασκηνία φράτων**, Ἀλκυφρ.2,4 ἐν τοῖς **παρασκηνίοις** [πιθ.ὅτι ἐν τοῖς προσκηνίοις]· **1)** νεώτ. θευτρ. ὀρθογώνια πλαίσια, ἐφ' ἃν εἶναι τεταμένια σκηνογραφήματα, ἐκατέρωθεν τῶν τῆς ἀκνήθης, πρὸς ὀδοκρυφίον τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτῆς· **4)** ὁμ. πληθ. νεώτ. μτφ. τὰ μυστικά συμπάθοντα, αἱ ἐν κρυπῶ τελοῦμεναι καὶ μὴ κοινολογοῦμεναι ἐνέργειαι· τὰ **παρασκηνία τῆς πολιτικῆς** κρίσεως, - τὰ **παρασκηνία τῆς ζωῆς τοῦ Α'**· **5)** ὁμ.νεώτ. ναυτ. ἐπιμήκης ὀρθογώνιος ὁδὸς, ἣτις ἀναρτᾶται ἐκ τῶν σκηνοῦχων πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ ἡλίου.

παρασκηνῶ-άω [1] [σκηνή] κ. **παρασκηνῶ-έω** τίθημι, στήνω τὴν ἀκνήθην μου πλησίον τινός· Ξεν. Ἀν.3,3,1,28 ἄλλ' ἐξοπλισάμενοι ἐλθόντες **παρεσκηνήσαμεν** αὐτῶν.

παρασκηνῶ-όω [2] **παρασκηνῶ-άω** βλλ.· Ξεν.ΚΠ 4,5,8 **μεθ' ὧνπερ παρεσκηνῶ** [ἰδ.γρ. μεθ' ὧνπερ ἐσκήνω]· **1)** ἐμμαι πλησίον τινός· Πλωτ. Ἠθ.51β ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἐκάστῳ καὶ **παρασκηνῶν**, αὐτ.735D **μήνες τῶν χειμῶν παρασκηνούντες**· **2)** ἀπλώνω ὁδόνην ὡς ἀκνήθην ἡ καταπέτασμα ὑπερῶν τινός· Αἰσχ.Εὐμ.634 φάρας **παρεσκηνῶσεν** [ἰδ.γρ.1.

παρασκηνῶ μτγν. ἀστράπτω καὶ πίπτω πλησίον, ἐπι κεραυνοῦ· Λουκ.Γίμ.10 ὁ δὲ κεραυνός εἰς τὸ Ἀνακτεῖον **παρασκίψας**.

παρασκιά [ἡ] νεώτ. ἐνδοίμενος σκιερὸς χάρος ὀπισθεν φωτισζόμενον σώματος μεταξὺ τῆς κυρίως σιακῆ καὶ τοῦ φωτισζομένου χώρου.

παρασκιάζω μτγν. ἐπισκιάζω, ἐπισκοπίζω· Παρφ.Γνώμ.38 **π- τὰς ἰδιότητας τοῦ ὄντος**.

παρασκιρῶ-άω μτγν. ηἰδῶ, πάλω, σκιρτῶ πλησίον, ἐπι ἰχθύος· Αἰλ.Ζ1 13,2 πολλοὶ **σκιρτοῦ**

παρασκιρῶντες ἐκ τῶν συντρέφων φωλεῶν ἀναθορόντες [ἰδ.γρ. περιουκ.· **2)** ἐπιπηδῶ ἡ ἐρρομῶ κατὰ τινος· Πλωτ.Μάρ.38 καὶ **παρεσκίρτησε παρ' αὐτὸν** ὑπὸ γαυροδότητος.

παρασκοπολάβιον [τὸ] νεώτ. τὸ κλισιοσκόπιον τῶν ποταμῶν ναυτικῶν πυροβόλων.

παρασκοπῶ-έω ριπτῶ πλάγιον, λοξὸν βλέμμα εἰς τινα· Πλάτ.Συμπ.221B ἡρέμα **παρασκοπῶν** καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολεμίους [ἰδ.γρ. περισκοπῶν]· **2)** **παρεσκοπῶ** ἐσφ.φρ. ἀντὶ παρεκόπης· Αἰσχ. Ἀγ.1252.

παρασκοτῶ-όω μτγν. περικαλύπτω διὰ σκότους· Ἰω.Χρυσ.6,974,32 ἄγγελον τὸν **παρασκοτῶντα** τοὺς ἰησοῦς τοῦ ἐχθροῦ σου.

παρασκύβω μσν. κ. δημ. κύπτω καθ' ὑπερβολὴν, πλῆθον τοῦ δέοντος προσπαθῶν ἀνὰ τῶν, εὐρωαί τι· Διήγ. Ἀγλλ.609 γυναικὲς ἐπαρέσκυφαν **νὰ ἰδοῦσιν τὸ φουσάτον**, Βιζυην.57,25 **στά ρέματα** **παράσκυφα**, **νὰ τὸν εὐρῶν γυρεῖα**.

παρασκορυθωπάζω μσν. ἀρχίζω **νὰ γίνωμαι** σκυθρωπὸς· Νικ.Χων.Χρον.103D **αἱ χειμεριναὶ τροπαὶ ἤδη παρασκορυθωπάζον**.

παρασκυλεύω μτγν. λαμβάνω λείαν, σκυλεύω καθ' ὑπερβολὴν, λαφυραγωγῶ· Ἀθανάσι.1,217.

παρασκοτῶ-όω Ἐπιγρ. ἐπενδύω διὰ σκότους, διὰ δέρματος· κιθῶτιον **παρεσκυτωμένον**.

παρασκῶπτω παρεμβαίνω, μετ' ἀστείοντάων, χαριεντισμῶν, σκώπτω πλάγιος· Ὑμν.Δήμ.203 **χλεύεις μιν** [ἀμύθ. . . **πολλὰ παρασκῶπτουσι**] ἐτρέφατο, Πλωτ.Κικ.38 τοῦ **παρασκῶπτειν** τι καὶ **λέγειν** χαρὲν εἰς τοὺς συμμάχους.

παρασμήχω μσν. ἐντρίβω, ἐνθρόπτω ἐλαφρῶς· Ἰππιατρ.16 **παρασμήχω** ἄλαλ λεπτοῖς.

παρασοθῶ-έω ἀποσοθῶ, ἀποδιώκω πτηνά· Ἀριστοτ.Θαυμ.841b,22 [ἰδ.γρ. ἀντὶ κατασοθ-]· **2)** ἀμύθ. ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως παρέρχομαι, διαβαίνω ἐμπροσθεν τινος· Πλωτ.Κάτ.Προσοθ.24 **καὶ ποτε τοῦ γυναικοῦ θρασύτερον παρασοθήσαι** παρὰ τὸ δωμάτιον.

παρασολοικίζω μσν. παραφθεῖρω· Νικ Βυζ.756C **παρασοῦσομοις-η-ο** δημ. ὁ ἔχων παραμορφωμένα τὰ σοῦσοῦμα, δηλ. τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου, ὁ ἔχων ἐλαττωματικὴν διάπλασιν τοῦ προσώπου.

παρασοφίζομαι μεταχειρίζομαι κωδῶς τὴν σοφίαν, τέχνην ἢ ἐπιτηδεύοιτῆτά μου· Χρυσ.Σταῖκ. 3,199 **παρασοφίζόμενον** **πονηρῶς**· **2)** μτ. αἰτ. **παρασοφίζεσθαι** τινα ἐπιθυμεῖν εἶναι σοφώτερον τινος· Ἀριστλ.Ρητ.1375b,21 **π- τὸν ἱατρόν**, Ἀγαθρχ.49 **π- ταῖς δόξαις τὴν φύσιν**.

παρασοφισμα-ατος [τὸ] μτγν. πρόσθετος ἐπιπόνησις, ἐφευρισμῶς, σοφία ἡ κακὴ γίνεται χρήσις· Φρόν.Σοφ.Παρ.103B [πληθ.].

παρασπαδίας [ἰδ] νεώτ. ἀνατ. ἀνωμαλία εἰς τὴν διάπλασιν τῆς οὐρήθρας, καθ' ἣν τὸ στόμιον αὐτῆς ἐμβάλλει οὐχὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τοῦ σώματος τῆς οὐρήθρας, ἀλλὰ πλάγιος.

παρασπαίρω μτγν. κ. μσν. ἀσπαίρω, ἀγωνιῶ πλησίον· Γρηγ.Ναζ.3,192B **μέλη . . ἡμισπάρακτα . . ἄττε** **παρασπαίροντα**, Πρόδρ.274 **πνεῖσι** τι μικροῖν καὶ **παρασπαίρεις** ἐπι.

παρασπάς-άδος [ἡ] κ. μσν. κ. νεώτ. βλαστὸς ἀποσποσθεῖς πρὸς φύτεσιν· Θεόφρ.Φ12,1 αἱ γενέσεις τῶν δένδρων καὶ δλωρ τῶν φυτῶν ἢ αὐτόμαται ἢ ἀπὸ σπέρματος ἢ ἀπὸ ρίζης ἢ ἀπὸ παρασπάδος, Γεωμ.10,3,4 ἀντιθ. **παρσπαφάς**· Θεόφρ.Φ12,2,4· **1)** νεώτ. βοταν. κλάδος ἀναφανόμενος αὐτόματῶς παρὰ τὸ μητρικὸν φυτόν.

παράσπαισις-εως [ἡ] μτγν. κ. ἀγῶλ. **παρσπασις** ὁ βλλ., γλώσσ. τὸν παραίρεισις· Σχολ.Θουκ.1,122· **2)** ἡ ἔλξις, διασπαστικὸν ὑπὸ θηρίου· Πορφ. Ἀποχ.1,10.

παρρασασμός (ὁ) μτγν. τὸ ἀποσπᾶν τι πλαιγίως, ἀφαιρεῖν: Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 5, 13, ἢ διὰ παρρασασμῶν [μήτρας] πρβλ. Ἀέτ. 16, 72.

παρρασείρω κ. ἀχόλ. σπείρω πλησίον ἢ προσέτι: Θεόδωρ. Φαίτ. 3, 10, 3 τὰ παραφτυεύμενα καὶ τὰ παρρασείρμενα' || κ. μτφ. ἐν τῷ παθ.: Πλάτ. Ἀξ. 366Α παρρασπαρμέν τοῖς πόροις ἢ φυχή, ἴωσ. Π1, 7, 3 τὸ ἴουδαῖον γένος πολὺ κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην παρέσπαρται τοῖς ἐπιχωρίοις, Γαλ. 1, 345 ἢ μιμελὴ παρέσπαρται τῇ σαρκί [ἔχει διασπαρῆ, διαχυθῆ εἰς τὴν σάρκα], αὐτ. Φυσ. Δυν. 2, 8 τοῖς στίλοις παρέσπαρται ἰπὸ αἵματι.

παρρασπείρωμαι-άομαι μτγν. συσπείρωμαι πλησίον, κουλουριάζομαι: Ἀπολλ. 3, 14, 6 θεῶνται τῷ βρέθει παρρασπείρωμένον δράκοντα.

παρρασίζω φέρω τὴν ἀσπίδα μου πλησίον τινοῦ, δὴσ. συνεκδ. μάχομαι παρὰ τινι, ἴσταμαι πλησίον τινος κατὰ τὴν νόχην: Εὐρ. Ἰων. 1528 μά τὴν παρρασίζουσαν ὄρμασιν ποτε, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 3, 19 [μτ. δότ.]: κ. ἀπολ.: Εὐρ. Φοῖν. 1435 ἀδελφὴ θ' ἢ παρρασίζουσα ὄμοσ' κ. μτφ.: Εὐρ. Ἡρ. 1099 τόξα . . & πρὶν παρρασίζοντ' ἑμοῖς βραχίονα' 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, τοποθετῶ μετὰ ἢ εἰς τὰ πλάγια: Ἰσμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 40Ρ [ἐνεργ. κ. παθ.].

παρρασπότης (ὁ) ἀσπίδοφόρος, ὄπλοφόρος παρ' ἄλλω, ὁ ἐν ὄπλοις σύντροφος: Εὐρ. Ἡλ. 886 σὺ τ' ὦ παρρασπίστ', ἀνδρῶν εὐσεβεστάτου παιδεύμα Πυλάδῃ, αὐτ. Φοῖν. 1165 ὄρω δὲ Τυδῆ καὶ παρρασπότης πυκνοῦς, αὐτ. Κύκλ. 6.

παρρασπιτό (τὸ) δημ. μικρὰ εὐτελὲς οἰκοδομὴ παρὰ τὴν κυρίαν οἰκίαν.

παρρασπώνδειος-ον μτγν. ὁ κατὰ τὰς σπονδάς γινόμενος: Φιλ. 2, 454 τὰ παρρασπώνδεια ἰένν. μέλη [ἴμνοι] φαλλόμενοι κατὰ τὰς σπονδάς.

παρρασπώνδηδόν ἐπίρω. μσν. διὰ παρρασπώνδησως: Τιμόρ. ἐν Notitt. Mss. Val. 9, 206.

παρρασπώνδημα-ατος (τὸ) μτγν. παράδασις τῶν σπονδῶν, πράξις παρὰ τὸς συνθήκας: Πολύβ. 2, 58, 4 οὐ μείζον παρρασπώνδημα καὶ δεινότερον αὐτ' εἰπεῖν εὐμαρῆς, Πλούτ. Καῖσ. 22 τὸ παρρασπώνδημα ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀράν εἰς τὸν αἴτιον τρέποντας, Ἀππ. Κελτ. 18.

παρρασπώνθησις-εως (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. παράδοσις τῶν σπονδῶν, τῶν συνθηκῶν: Πολύβ. 2, 7, 5 πολλὰς ἀφορμὰς ἔχουσας εἰς παρρασπώνθησιν, Στράβ. 7, 1, 4 ἐν τῇ πρὸς Οὐάρων Κοινὴν ἴλλιον παρρασπώνθησι, Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 2, 110 π- εἰς τινα.

παρρασπώνθητης (ὁ) μσν. παρρασπώνδος βλ. 2): Εὐστ. 1400, 39 παρρασπώνθητὰς καὶ ὑπερβαίνοντας τὰς ἱερὰς τῶν ὄρκων φιάλας.

παρρασπώνθια (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρρασπώνδῃν, παρρασπώνθησις βλ. 1.

παρρασπώνδος-ον ἰσπονδῆ κ. νεώτ. ὁ ἐναντίος συνθήκῃ ἢ συμφωνίᾳ, ὁ παραβαίνων τὰς σπονδάς, ὁ παρὰ τὰς συνθήκας γενόμενος: Θουκ. 4, 23 ἐπιδρωμῆν . . παρᾶσπονδος, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 30 μῆδεν παρᾶσπονδον ποιοῦντας, αὐτ. Ἀγῆσ. 3, 5, Ἰσοκρ. 14, 45 ἦν τι παρᾶσπονδον αὐτοῖς ἐκείνοι προσατάττωσιν, Ἀθην. 1, 4 τοῦ θηριάδους καὶ παρᾶσπονδος βίαια [τοῦ] μῆδεμῖαν σπονδῆν, συνθήκην τηροῦντος; 2) ἐπὶ προσώπων, ὁ παραβάτης συνθηκῶν, ὁ ἐπίορκος: Λυσ. 12, 74 ὅτι παρᾶσπόνδους ἄμιας ἔχει, ἴωσ. Α1 10, 8, 2 ἀσεβῆ καὶ παρᾶσπονδα ἀποκαλεῖν, Ἡράκλ. Παραδ. 15.

παρρασπώνθω-έω κ. νεώτ. παραβαίνω τὰς σπονδάς ἢ συνθήκας, ἀθετῶ συναφθεῖσαν συνθήκην ἢ συμφωνίαν: Δημ. 85 παρρασπώνδων καὶ λύων τὴν εἰρήνην, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 72 ἀρξάντων δὲ παρρασπώνδῃν εἰς αὐτοὺς ἐτέρων' 2) μτφ. παραβαίνω τὴν ὀφειλομένην εἰς τινα πίστιν' Ἡσ. «παρρασπώνθημένοι» ἔθεσμοι, παρηγορημένοι: Πολύβ. 1, 7, 8 παρᾶσπόνθησαν τοὺς Ῥηγιώτας,

Πλούτ. Σὺλλ. 3 καταστήσας ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρρασπώνθησαι τὸν ἔτερον, Ἐπιγρ. τοὺς παρρασπώνθησας τὰς πόλεις' κ. παθ. ὑφίσταμαι παρᾶσπασιν πίστεως: Πολύβ. 3, 15, 7 οὐδ' οὐ περιόφθαθα παρρασπώνθημένους, ἴωσ. Π1, 1, 19, 4 αὐτ. Βί. 59 π- ὑπὸ τινοσ' 3) παρρασπώνδω πίστεις - δεξιὰς παρραδίωζ ὑποσχέσεις τοῦ ὄρκων γενομένου: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6, 30, αὐτ. 7, 46.

παρρασπώνθω ἐπίρω. μτγν. παρὰ τὰς σπονδάς: Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 5, 80.

παρρασπορά (ἡ) μτγν. κ. Ἐπιγρ. τὸ σπείρειν πλησίον: Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 1, 46, Ἐπιγρ. παρρασπορά ἀγρῶν' 2) διασπορά: Γαλ. 2, 272 πνευματικῆς ἄλης παρρασπορά ὑπὸ τῆς σαρκὸς κατὰ διακήδησιν ἀναδιδομένης.

παρρασπορί (τὸ) δημ. ἡ ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ καλλιέργεια τμήματός τινος τσιφλικίου, δι' ἴδιον λογαριασμόν.

παρρασπώνω δημ. ὠθῶ, σπρώχνω καθ' ὑπερβολήν: Βίζυην. τ' Ὀνειρον 9 ἀγέρας τὸ παρᾶσπρωχνε με δύναμη μεγάλη.

παρρασπῶ-άω, μέλλ. παρρασπῶ, σύρω βιβαίως, μεθ' ὁμοῦς πλαιγίως, ἀποσπῶ: Σοφ. Ἡλ. 732 ἔξω παρρασπᾶ κἀνοκωχεύει παρείς' || τὸ παρρασπώμενον ἢ παρρασπᾶ βλ. 1: Θεόδωρ. Φ1 2, 1, 3 δεῖ δὲ ὑπόρριζον μάλιτα τὸ παρρασπώμενον ἢ ὑπόπρηνον εἶναι' 2) ἐκλέγω δεῖ ἔμαυτον: Ἰσμβλ. Πυθ. 14 μόνον ἄν τιν τῶν θεῶν εὐμενῶς ἐξηγουμένον κατὰ βραχὺ προσώιν ἡρέμα ἄν αὐτῆς παρρασπᾶσθαι τὴν δυνηθεῖν' || κ. μτφ.: Σοφ. ὈΚ 1185 τινὰ πρὸς βίαν παρρασπᾶσαι γνῶμης, αὐτ. Αντ. 792 ἀδίκους φρένας παρρασπᾶς ἰδη ὧστε εἶναι ἀδίκουσι, Φιλ. 6δ. Ρητ. 1, 1748 π- κρῖαν' παθ. παρρασπᾶσμενος ἰώθημενος μακρῶν, ἐπὶ κύκλω ὀρμμένω ἐκ τοῦ πλαιγίου: Εὐκλ. Ὀπ. 36' || μέσ. ἀποσπῶ τινα ἢ τι ἀπὸ τινοσ πρὸς ἑμαυτὸν: Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 33 παρᾶσπᾶτό τινας τοῦ Φαρανάδου, Δημ. 10, Πλάτ. Σοφ. 241c παρᾶσπᾶσμεθα . . ἰσχυροῦ λόγου ἰσποσπῶ ἐξ ἐπιχειρήματος, Ἰσμβλ. Μυστ. 3, 27 μαντικῆς ἴχνης παρᾶσπᾶστα.

παρᾶσσον ἐπίρω μτγν. παρᾶστικῶν, παρᾶστικῶν, διὰ μῖας: Ἀπολλ. Ρ 1, 383 τὸ δὲ παρᾶσσον . . ἰθ' στυφελεῖξαν ἐρωῆ νεῖδοθεν ἐξ ἔξορκος' 2) ἐπὶ τόπου, παρᾶσλευρῶς: Ἀπολλ. Ρ 3, 569.

παρᾶσπᾶδῖον (τὸ) μτγν. παρᾶσπᾶς βλ. 1, τὸ πλησίον ἴσάμενον, στύλος, στήριγμα: Ἡρώων Αὐτομ. 270, 2 τὸ παρᾶσπᾶδῖον τοῦ πίνακος.

παρᾶσπᾶδῶν ἐπίρω. ἐγγύθεν. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, πλησίον, εἰς τὸ πλάι: Ἰλ. Ο 22 λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρᾶσπᾶδῶν, Ὀδ. Κ 173 μιλχιόσις ἐπέεσσι παρᾶσπᾶδῶν ἀνδρα ἐκιστον, Θεόγν. 473 τῷ πίνεϊν δ' ἐθέλοντο παρᾶσπᾶδῶν οἰνοχοεῖται, Αἰσχ. Χο. 983 ἐκείναι' αὐτὸ καὶ κύκλω παρᾶσπᾶδῶν, Θεόκρ. 25, 103 παρᾶσπᾶδῶν ἐγγύς ἀμέγαϊν.

παρᾶσπᾶτώ στάζω ἐπὶ τινοσ, ἐν τινι: Ἰνν. Γυν. 1, 78, 84, Διόδ. Σ 2, 4 παρᾶσπᾶτώσας ἀνά μέσον τῶν χειλῶν κ. παθ.: Μενέμ. π. Ὀρει. 6, 7, 22, 3, Γαλ. 8, 6 παρᾶσπᾶτώμενου βραχυτάτου μέλιτος.

παρᾶσπᾶτί (τὸ) μσν κ. δημ. ἐργασία πανουχίος, ἢ πολλοῦ μέρους τῆς νυκτός, πανουχίς γυνοικῶν πρὸς ἐργασίαν: Κορ. Ἐτ. 4Α, 390.

παρᾶσπᾶθμίδες (αἱ) Ἡσ. «τῆς θύρας τα πρὸς τῷ στρόφιγγι».

παρᾶσπᾶθμίζω γλωσσ. κωκῶς, ἐσφαλμένως σταθμίζω.

παρᾶσπᾶθμος-ον μτγν. ὁ ἐλληπῆς κατὰ τὸ βῆρος, ἐλληποβαρῆς, λειψός: Ἰουστίν. Κῶδ. 10, 27, 2, 6 παρᾶσπᾶθμον νόμισμα.

παρᾶσταινω δημ. δ. γρ. παρᾶστένω, δ. τ. παρᾶστανῶ, ἀόρ. (ἐ)παρᾶσπᾶση, παθ. παρᾶσταινομαι, ἀόρ. (ἐ)παρᾶσπᾶθηκα, παρᾶσπᾶ βλ. 1. οὕτως ἢ ἄλλως: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 47, 3 ἐπαρᾶσταιναν τὸν

ἄδη ποῦ ἀκαρτέρει τὰ σκυλιά, - μὴ μὰς τὰ παρασταίνεις τόσο τραγικά. 2) μέσ. παρίσταμαι, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι: Ἀραβ. Μύθ. Χαλ.1,45 μού παρασταίνονται εἰς τὸ δολήτιον μίαν ἡμέραν δύο σκυλιά μαύρα. 3) ναυτ. τοποθετῶ προσκαίρωσ ἴστιον, κερασίαν κλπ., ὅπως ἐξακριθῶσ ἐάν ἐχη τὰς ἀπαιτούμενας διαστάσεις ἢ τὸ ἀνάλογον σχῆμα, παραβάλλω, δοκιμάζω, προβάω.

παράσταμα ὄψρ. κ. ἀρκ. τ. τοῦ παράστημα βλλ. **παράστανη** (ἡ) δημ. ἡ παρά τὸ κυρίως ποιμνιοστάσιον μικρά στάνη βλλ.: ἢ ἔν τῇ ἴδιᾳ περιοχῇ ἔνθα ἡ στάνη, ἀλλ. εἰς μέρος ὑψηλότερον ἢ κ. ἀντιθέτως χαμηλότερον μικροτέρα στάνη: Κρυστ. Τραγοῦδι τῆς στάνης 146,13 καὶ στάνη καὶ παράστανη, νὰ ἰδῆς τὰ κρύα νερά μου.

παράστανον Ἡσ. ἀόχηγν. **παρσάτων** Ἐπιγρ. παρίσταμαι βλλ. **παρσατάς-άδος** (ἡ) Ἰπαιρίσταμαι κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κυρ. τὸ ἐγ.ύς, πλησίον Ἰσάμενον ἔν τῷ πληθ. παρσατάδες(αι) τὰ ἐκατέρωθεν τῆς θύρας ἀρθὰ ξύλα ἢ μάρμαρα, παρσατάται, ξυλοστάται: Κρατίν.42 παρσατάδες καὶ πρόθυρα Βούλει ποικίλα, Πολυδ.1,76 σταθαί δὲ τὰ ἐκατέρωθεν ξύλα κατὰ πλευράν τῶν θυρῶν, ἀ καὶ παρσατάδας φασίν, Ἡσ.: ἢ ὄμ. τετράγωνοι στυλοὶ κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ τοίχου τῆς προσόψεως οἰκίας ἢ ναοῦ πρὸς στερέωσιν καὶ ἐξωροισμῶν αὐτῶν: Ἐπιγρ. τὰς λευκολίθους παρσατάδας: ὄμ. ἔν τῷ ἐν.: Βιτρ.10,102. ἢ ἔν τῷ πληθ. ἐπὶ τῆς στοᾶς ἢ εἰσοδοῦ ναοῦ ἢ οἰκίας: Καλλιξ.η. Ἄθην.5,196B δέκεται δ' ἐπὶ μὲν τῶν τῆς σκηνῆς παρσατάδων ζῶμα μαρμαρίνα ἐκατόν, ἐν δὲ ταῖς ἀνά μέσον χώραις. 2) τὸ μεταξὺ τῶν παρσατάδων περιλαμβανόμενον διάστημα, πρόνος ἢ εἰσοδος εἰς: ναὸν ἢ εἰς οἰκίαν, ἔν τῷ πληθ.: Εὐρ. Φοίν.415 Ἀδράτου δ' ἦλλον εἰς παρσατάδας, Ξεν. Ἱέρ.11,2 τὴν πόλιν τελεῖται καὶ ναοῖς, καὶ παρσαταίν, καὶ ἀγοραῖς, καὶ λιμέσι κατεσκευασμένην, Πολυδ.7,122 παρσατάδας δὲ ὁ Ξενοφών, ἄς αἰ νῦν ἐξέδρας: ὄμ. ἔν τῷ ἐν.: Εὐρ. Ἄνδρ.112 ἐξέλκει δὲ καὶ παρσατάδας.

παρσατάσις-εως (ἡ) Ἰπαιρίστημι κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ ἴσταναι, βέβαιον, ὠθεῖν, θίνα κατὰ μέρος, τὸ ἀπώθειν, ἀπομακρύνειν, δὴ. συνεκτ. τὸ ἐξορίζειν τινά, ἐκποτισμός, ἐξορία κτ. Ἡσ. κ. «παρσατάσις φυγή, καὶ τὸ φυγαδεύειν παρσατάσθαι»: Πλάτ. Νόμ.85C ἑνάτων δὲ ἡ δεσμῶς. . . ἡ παρσατάσις εἰς ἰερά ἀνά τῆς χώρας ἔαχτα ἱεκοπίσεισι, Ἀριστλ. Πολιτ.1208b,19 ἀποδημητικὰς ποιέσθαι τὰς παρσατάσεις αὐτῶν ἱεχοστικαί(ζειν). 2) μτφ. κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ παριστάνειν, βέβαιον ἐμφανῶς τι ἐνώπιόν τινος, ὅθ. τὸ ἐπιδεικνύει τι ἢ τὴν ὁμοίωσιν, τὴν εἰκόνα τινός: Φιλῶδ. Ρητ.2,345. ἢ ὅθ. ἐξήγησις, ἀπόδειξις: Ἄρρ. Ἐπικτ.2,19,1. ἢ νεώτ. γενικῶτ. ἢ ἐμφάνισις, ἀπόδοσις, παρουσίαις συγκεκριμένων ἢ ἀφρημένων πραγμ., ὄμ. δὲ καὶ τὸ πράγμα τὸ οὕτως ἀποδοδόμενον, καταδεικνύμενον: ἢ παρσατάσις τῶν συλλογιστικῶν τρόπων διὰ γραμμάτων τοῦ ἀλφωδότη, - ἡ παρσατάσις τῆς γιγαντομαχίας - τῆς Σταυρωσεως: ἢ ὄμ. νεώτ. δημ. -η ἢ ἀπὸ σκηνῆς ἐμφάνισις, διδασκαλία, ἐκτέλεσις θεατρικοῦ ἔργου: χειμερινὰ παρσατάσις, - ἡ παρσατάσις ἀρχίζει στὰς δέκα, - ἡ παρσατάσις τοῦ ἔργου ἐπιτρέπη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας: ἢ ὄμ. νεώτ. ἢ ἐξωτερικὴ ὀφει ἀνθρώπου ἢ ζῴου, ἢ ἐμφάνισις, τὸ παρσατάσιμα, τὸ παρουσιαστικῶν, ἰδ. ἐπαινετικῶς: ἔχει μεγαλοπρεπῆ - ἀρρενωπὴν παρσατάσιν: ἢ ὄμ. νεώτ. συνεκτ. ἢ κοινωνικὴ ἐμφάνισις ἀξιωματώσου, ἢ κατὰ τὸν νόμον ποσοδιωρισμένη: φρ. ἐξοδα παρσατά-

σεως ἰτὰ εἰς ἀξίωματώσου παρεχόμενα ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἐξ ἴδιου καταβάλλόμενα διὰ τὴν ἀξιοπρεπῆ κοινωνικὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ! 3) εἰδ. ἢ ἐκθεσις ἀντικειμένων πρὸς πώλησιν καθ' ἕκαστα, ἢ λιανικὴ πώλησις: Ἀριστλ. Πολιτ.1258b,23 τῆς δὲ μεταδλητικῆς μέγιστον μὲν ἔμπορία: καὶ ταῦτες μέρη τρία, ναυκαλῆρια, φορηγία, παρσατάσις. 4) διορισμός τινος ὑπὸ ἄλλου πρὸς τὸ ἐνεργῆσαι ἢ ἀποδεχθῆναι τι: Ἐπιγρ. δι' ἐπιτροπῆς καὶ παρσατάσεως ἢ μτγν., μιν. κ. νεώτ. νομ. ἢ ἐνώπιον δικαστηρίου ἢ ἀ. ἀρχῆς κατὰ διορισμὸν ὑπὸ τοῦ ἀμέσως ἐνδιαφερομένου ἐμφάνισις δικηγόρου ἢ ἀ. πληρεξουσίου, ὡς ὁ νόμος ὀρίζει ἢ ἐπιτρέπει: Πανδ.ἐπτ., - ἀμοιβὴ διὰ τρεῖς παρσατάσεις ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου - τοῦ ἐισηγητοῦ. 5) Ἰπαιρίσταμαι αὐτὸ, τὸ ἴστασθαι ἐγγύς, παραπληρώσις: εἰδ. ἢ παρὰ, ἢ ἡγεμόνι στάσις, θέσις τινός: Ξεν.ΚΠ8,4,5. 6) μτγν. κ. μιν. ἢ ἐκθεσις, ἐπιδείξις πραγμ. πολυτήτων, πολυτελῶν, ὁ πλοῦσις διδασκός: Πλάτ. Μακκ.1,15,32 εἶδε. . . κυλικεῖον μετὰ χροσμάτων. . . καὶ παρσαταίν ἱκανῶν. ἢ ὄμ. ἐπὶ προσ., ἢ μεγαλοπρεπῆ, ἢ πομπῶδης ἐμφάνισις, ἰδ. ἢ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς ἀκολουθίας του ἐν Βυζ.: 7) μτφ. κ. νεώτ. πάν ὅ,τι ἡ φυγὴ ἐν ἐργηγόρσει ἢ ἐν ὕπνῳ θεᾶται, θεωρεῖ, στοχάζεται, τοῦ ἐν τῇ φυγῇ παρόν, ἐπὶ τῇ φυγῇ παριστάμενος, στοχασμός, σκέψις: Πολυδ.5,9,6 καὶ μεγίστη δὴ καὶ παρσατάσις ἐπὶ τούτοις εἶχε τὸν τε βασιλεῖα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἱψικὴν ἐντύπωσις: ἢ νεώτ. φυχολ. παρσατάσις ἢ νοητὴ εἰκόνα προτέρου αἰσθηματος ἢ προὑπαρκτάσεως ἀντιλήψεως, σαφῶς καὶ ἐπὶ τῆς πραγματικότητος ἢ ἰδ. ἐν καταστάσει πάθους ἢ φρενοπαθείας συγκεκριμένων καὶ ἀκανονιστῶν: ἀνάπλησις παρσατάσεων - ἐν τῇ πυρετικῇ διεγέρσει αἱ παρσατάσεις ἀσυναρτήτως διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἦγον εἰς παράληρον: ἢ ὄμ. μαθημ. σύνολον ἀριθμῶν, γραμμάτων καὶ συμβόλων καθαρίζοντων πρόξεις ἐκτελεσθεῖσας ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν: 8) μτφ. θάρρος, ὀρηκὴ θυμική, ἐτοιμότης πνεύματος: Πολυδ.3,63,14 καὶ λαμβανόντων ὀρηκὴν καὶ παρσατάσιν, αὐτὸ 16,33,2 ἠγωνίζοντα μετὰ παρσατάσεως. 9) ὄμ. κλίσις, ἐπιθυμία, διάθεσις: Μέν. 540,8 φυγῆς πονηρὰς δυσσεβῆς παρσατάσις: Ἐπικ. Ἐπ.1,30ῦ ἄλογοι παρσατάσις, Διόδ. Σ 33,16 παρσατάσις φυγῆς πρὸς ἔλευθερίαν. 10) παραφορά, ἀπόγνωσις, ἀπελπίσια: Ἄντιφάν.104 τὸ λυποῦν ἠγῶν ἔς παρσατάσιν. ἢ εἰδ. κτ. πληθ. παρσατάσεις ἢ ἐξ αἰτίας γεγονότος τινός ἢ καταστάσεως διαμαρτυρία διπλωματικῶ ἀντιπροσώπου πρὸς τινὸς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κράτους παρ' ἣ εἶναι διαπεπιστευμένος. 11) ὡς κρτ. δικον. ὄρος ἡ καταβολὴ δραχμῆς, ἢ κατὰ τὴν κίνησιν δημοσίας ἀγωγῆς καταβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, εἶδος τοῦ νῦν παραβόλου βλλ.: Ἄνδοκ.16,5, Ἰσαί.42,31.

παροσάτης (ὁ) Ἰπαιρίσταμαι κ. μιν. κ. νεώτ. ὁ πλησίον ἰσάμενος: ὅθ. ὁ ὑπεραρσιστής: Εὐρ. Ρησ. 506 κτανῶν δὲ φρουροὺ καὶ παρσατάτας πυλῶν, Μηναῖ.12 Συνεξ. Ἁγίου Νικολάου καὶ δεξιέ τοῖς κινδυνεύουσι παρσατάτα. 2) ὁ παρὰ τὸ πλευρὸν ἰσάμενος σύντροφος, σωματριώτης (ὡς προσάτης, ὁ πρό τινος ἰσάμενος σωστρωτῆτης, καὶ ἐπιστάτης, ὁ εἰς τὴν ὄπισθεν σειρᾶν ἰσάμενος: Ἡρ.6,117 τὸν δὲ ἄνωτοῦ παρσατάτην ἀποκτείνει. Ξεν.ΚΠ3,3,59 ἐκ τούτων αὐτῶ καὶ παρσατάτας καὶ ἐπιστάτας ἠπτόεν, αὐτ.8,1,10, Ἀριστλ. ΗΝικ.1130α,30, Ὀρκοκ. Ἀθην. Ἐφρήδων η. Λυκούργ.77 ὄμ. καταισχυνῶ ὄπλα τὰ ἰερά, οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παρσατάτην ὄτω ἄν σταιχῶσιν, Παλούαι.2,10,4 παρήγγηλε τοὺς ἐπιστάτας μεταδαινέειν εἰς παρσατάτην, Πολυδ.8,105, Στοδ.

4,148' 3) γεν. σύντροφος : Πίνδ.Ν.3,37 Τελαμών Ἰδῶα παραστάτας ἑὼν ἔπεραν, Ἦρ. 6,107 ἀναστνάξας εἶπε πρὸς τοὺς παραστάτας, Αἰσχ.Πέρσ.956 ποῦ δέ σὺ παραστάται, Σοφ.Ἀντ. 671' || ἐπὶ ἴππου : Βάβρ.76,3 παραστάτην ἐν μάχῃ· δθ. βοηθός, αὐνήγορος : Εὐρ.ἀπ.295 παραστάτης δίκης 4) ἐπὶ τῶν θεῶν, προστάτης : Ξεν.ΚΠ3,3,21 παραστάτας ἀγαθῶν καὶ συμμάχους καὶ συμβούλους τῶν ἀγαθῶν 5) εἰδ. ἐπὶ τοῦ Διοσκοροῦ : Τραγ.Ἀδελφ.14' 6) ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερὰ σύντροφος εἰς χορὸν τεταγμένος ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ : Ἀριστλ.Πολιτ. 1277α,12 ὡσπερ οὐδὲ τῶν χορευτῶν κορυφαίου καὶ παραστάτου, αὐτ.Μεταφ.0108β,27' 7) Ἐπιγρ. ὑπόλληλος συλλόγου, παραματείου, ἐπιστάτης || κτ. πληθ. ὁ ὑπηρετῆς τῶν ἐνδεκα ἐν Ἀθήναις' ΑΒ 296, Φώτ.391,5 «παραστάται» οἶον οἱ παριστάμενοι ἢ ὑπηρετοῦντες τοῖς ἐνδεκα, τούτεστι τοῖς βασιαντιστοῖς', ΕΜ 652,16' 8) ἱατρ. οἱ παραστάται οἱ ὄρχεις : Φιλ.1,45. Ἀθῆν.9,395F παρήσαν δὲ πολλακίς ἡμῖν καὶ οἱ καλούμενοι παραστάται' ὁ μ. προσωποποιημ. ἐν τῷ δυϊκ. : Πλάτ.Κωμ. 174,13' || ὁ μ. ἐπὶ ἐπιδημιῶν : Ἰνπ.Ὀστ 14' πρβλ.Γαλλ.9,108' 9) ἐπὶ σπερματικῶν πόρων : Ἠρόφ.π.Γαλλ.Χρ.Μορ.14,11 παραστάται ἀδεννοειδεῖς, κίρσοιιδεῖς' πρβλ.Ροῦφ.Ὀνομ.185, Γαλ.4,643' 10) ἐν τῷ ἐν. τὸ ὑσειδὲς ὄσπου : Ἠρόφ.π.Πολυδ. 2,202, Ροῦφ.Ὀνομ.155' 11) Ἐπιγρ. κ. νεῦτ. ναυτ. ἐπὶ πλοίου, τεμάχια ξύλου θεθειμένα ἐκατέρωθεν τῆς στήριος καὶ χρησιμεύοντα πρὸς στερεώσιν τοῦ ἴστου, μπαμπάδες τοῦ κορακιοῦ' ὁ μ. ἐν Ἐπιγρ. κτ. δυϊκ. παραστάτα' 12) ὁ ἐξώτερος κατακόρυφος κανὼν καταπέλτου : Ἠρωμ.Βελον.91,10, Φιλ.Μηχ.Βελον.55,10' 13) νεῦτ βοταν. ἕκαστον τῶν δύο κτύτάρων, ἄτινα ἀναφαίνονται παρὰ τὴν φώθηκιν τῶν ἀγγειοσπέρμων φυτῶν.

παραστατικός-ή-όν μτγν. κ. νεῦτ. ὁ κατάλληλος, ἀρμόδιος ὅπως ἴσταιται πλησίον τινός· 2) ὁ φέρων εἰς φῶς, ἐπιδεικνύων τιν : Ἀντιόχ.π. Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.7,162 παραστατικός ἑαυτοῦτε καὶ τοῦ ἑτέρου, Στωϊκ.ἀπ.2,73 π-ἀληθοῦς' || ὁ ἐνδεικτικός, μτ. γενικ. : Διον.Θρ.641,28 τὰ καιροῦ παραστατικά (ἐνν. ἐπισημῆματα' πρβλ.Ἀπολλ. Δύσκ.Ἀντων.7,26, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.8,202' || ὁ καθιστῶν φανερόν, ἀποκαλύπτων τιν : Δαμάσκ.Ἀρχ.224 ὀλοτελῶν κόσμων παραστατικός 3) νεῦτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παράστασιν, ὁ τῇ βοήθειᾳ προὑπαρχουσῶν παραστάσεων γενόμενος· παραστατικὴ διδασκαλία' || ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος πρὸς παράστασιν, ὁ δυνάμενος νὰ παραστήσῃ, νὰ ἐκφράσῃ καλῶς τὰ πράγματα : παραστατικὴ περιγραφή - ἐκθεσεις-ἐκφρασεις' || μαθημ. παραστατικὴ γεωμετρία ἢ ἀπλὸς παραστατικὴ ἢ ἀσχολουμένη μὲ τὰς μεθόδους τῆς ἀπεικονιστικῆς τῶν στερεῶν σχημάτων ἐπὶ ἐπιπέδου ἐπιφανείας· 4) ὁ δυνάμενος νὰ ἐξεγείρῃ, νὰ προκάλεσῃ, μτ. γενικ. : Πολυδ.3,43,8 καὶ παραστατικὸν ἀγωνίας, Πλούτ.Λυκ.21 παραστατικὸν ὄρημ' || ὁ δημιουργῶν, προκαλῶν διάθεσιν, ροπήν, τάσιν : Φιλῶδ.Μουσ.71κ παραστατικός πρὸς τὰς πράξεις, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,307 παραστατικός πρὸς συνουσίαν' || ὁ μ. παραστατικός ἀπὸ τινος εἰς τιν : Φιλῶδ.Οἰκ.52' 5) ὁ ἔχων ἐτοιμότητα πνεύματος, εὐτολμος, ὁ εἰς τὸ ἐπακρον θαρραλέος : Πολυδ.16,5,7 [συγκρ.] 6) ὁ ἀπεγνωσμένος, ἀηλιτισμένος, μανιώδης, παράφορος : Πολυδ.β,1,67,6 καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν διάστασιν, αὐτ. 16,46,10 παραστατικὰ τὰς διανοίας ἴσσαν' 7) παραστάς βλ.λ. : Βιτρ.5,1,6. Πλίν.Φι 33,52' 8) Ἐπιγρ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τάφος· 9) κ. νεῦτ. ὡς οὐσ. τὸ παραστατικὸν τὸ μέρος τῆς ψυχολογίας τὸ ἐρευνῶν τὰς παραστάσεις, ἄ. γνωστικόν.

παραστατικῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεῦτ., δημ. -ἀ μετὰ μεγάλου θάρρους, εὐθαρσῶς, εὐτολμῶτατα : Πολυδ.16,28,8 παραστατικῶς καὶ δαιμονίως ἐνήρμωσεν εἰς τοὺς ἐναστῶτας καιροῦ, Διόδ.Σ 18,22 ὑπομεινόμενος τὸ δεινὸν παραστατικῶς· κ. συγκρ. παραστατικώτερον, αὐτ.20,11 παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν' 2) νεῦτ., δημ. -ἀ κατὰ τρόπον παραστατικῶν βλ.λ., διὰ ζωηράς, συγκεκρίμενης ἐκφράσεως.

παραστατίς-ἴδος (ἡ) θηλ. τοῦ παραστατίης βλ.λ., βοηθός, ἐπίκουρος, συναγωνιστής : Σοφ.Τρ.889 ἐπειδὴν ὡς δὴ πλησία παραστατίς, αὐτ.Οκ 559 αὐτὸς τε χῆ σὴ δύσμορος παραστατίς, Ξεν.Ἀπομν.21,32 εὐμένης δὲ παραστατίης οἰκέτις.

παραστατίων ἴσσαν βλ.λ. «ἀγγεῖον θερμαντικόν».

παραστατῶ-ῖω ἴσταιται πλησίον, ἀπολλ. : Αἰσχ. Ἀγ.877 ἐκ τῶν δέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ, αὐτ.14 φόβος γὰρ ἀνθ ὕπνου παραστατεῖ, αὐτ.Ἐπ.669 αὐτῶν ἔνυ παραστατεῖν πέλας' πρβλ. Σοφ.ΟΤ 400, Εὐρ.Φοιν.160' 2) ἐπὶ θεῶν, ἐρχομαι πρὸς βοήθειαν, βοηθῶ, μτ. δοτ. : Αἰσχ.Ἀγ.1079 τὸν θεὸν καλεῖ οὐδὲν προσήκων' ἐν γόσι παραστατεῖ, Σοφ.Ἠλ.917 τοῖς αὐτοῖσι τοῖ οὐχ αὐτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ, Ἀριστοφ.Θεσμ. 370 ἡμῖν θεοῦς παραστατεῖν.

παρασταυρῶ-ῶ λεξ. διὰ τῶν πλησίον ἀλλήλων ἐμπηγομέναν σκολόπων, χαρακῶν, περικλιεῖ· Σουῖδ. παρασταυρούντες, ὄρθα ξύλα πηγύντες·

παρασταγάζω πᾶπ. στεγάζω ἐπιπροσθετικῶς : παρασταγάζω . . τὰ ἐχόμενα οἰκήματα.

παρασταγῆσσα-ατος (τὸ) νεῦτ. στέγη ἐπικληνὴς κατὰ μίαν μόνον πλευρῶν, ἄ. μονόριχη.

παραστέγη (ἡ) σχόλ. πρόσθετος στέγη : Σχόλ. Ὀππ.Ἀλ.2,153.

παρασταίχων, ἄορ. παρέστῃχον, διαβαίνω, περὶ πλησίον, μτ. αἰτ. τόπου : Ὑμν.Ἀπόλλ.217, Αἰσχ. Χο.568 δόμοις παρασταίχοντα (πιθ. ἀντὶ δόμοις' κ. ἀπολλ. : Σοφ.ΟΤ 808 καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄραφ, ὄχους παρασταίχοντα τηρήσας, ΑΠ 9,679 ἄλλο γὰρ ἄλλης (πόλεως) πῆμα παρασταίχων . . ἠκέαστο· 2) παραβαίνω : Ἠρώδ.5,50 ἦν τὶ τοῦτων ὧν λέγω παραστέιξης 3) εἰσέρχομαι : Σοφ. Ἀντ.1255 δόμοις παρασταίχοντες.

παραστέκομαι μσν. δημ. μέσ. ἐπικούρω τινι, βοηθῶ τινα, συντρέχω, παρέχω συνδρομὴν εἰς τινα, αὐνήθ. μτ. γενικ. : Ἐρωτόκρ.4,1592 τὸν Ἀριστο δὲ μάρμυρας δὲν ἀφήνει ἄλλως νὰ τοῦ παρασταθῆ, -σὲ κάθε δύσκαλη περίστασι τοῦ παραστέκεται ἢ θεῖα τοῦ (τὸν βοηθεῖ χρηματικῶς) || ὁ μέλλ. θὰ παρασταθῶ κ. ὁ ἄορ. παραστέθηκα ἐν χρ. κ. ὡς μέλλ. κ. ἄορ. τοῦ παραστέκω βλ.λ. ὁ μ. ἢ μτχ. ἐνεστ. παραστέκόμενος, ἦτοι ἐν τῇ σμ. παριστάμενος, παραστατής, ὑπασιπιστής, κ. μτφ. ἄρωγός, ἐπίκουρός τινι, ὑποστηρικτής· ἐνίστε κ. ὑποστηρικτικός ὁ ὑπηρετικός ἀκόλουθος, ὁ εἰς ἐξυπηρετήσιν τινος προθυμούμενος : ζῆ σάν παραστέκόμενος κἀποῖου πλασύσιου, -ὁ ὑπαυργός ἔχει πολλοὺς παραστέκόμενους.

παραστέκω μσν. δημ. παρατ. παρέστεκα, οἱ ἄ. χρόν. ἐκ τοῦ παραστέκομαι βλ.λ., ἴσταιται, ἀτέκω πλησίον ἄ. πρὸς ὑπεράσπισίν του ἢ ὡς ἀκόλουθος, εἶμαι παραστατικός, μτ. αἰτ. : Παλαμ.Τάφ.28,16 μιά φωχούλα ἀθύρητη παντοῦ αὐ παραστέκει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38,13 καὶ παραστέκει τὸν ὕπνο σου βαθῶς ὁ λογισμός μου' || κ. ἀπολλ. συμπαριστάμαι, συμπαρευρίσκομαι : αὐτ.23,22 ἢ Ἀγάπην παράστεκε μπραστὰ μου, Παναγ.Ἀγ.Ὀρ. στή σκηνῇ παραστικῶν οἱ μεγάλοι φωσῆρες' || συνήθ. μτ. γενικ. προσ., ἴδ. ἐν τῇ σμ. τοῦ παριστάμαι ὡς βοηθός, ὡς συμπαρῆκτης : Ἐρωτόκρ. 2,β καὶ παραστέκαν τ' ἀφεντός, σὸν ἴσαν μαθημένοι, - τῆς παραστέκει στῆς βαρεῖες δουλειές.

παραστέλλω κ. μιν. σύρω, τραβά, θέτω πλαισίω, έν άναφορά πρός παραπέτασμα : 'Ηλιόδ. Αίθ. 10, 28 τὸ καταπέτασμα μικρὸν παραστέλλομαι θεωροῦ τῶν δρωμένων ἐγίνοντο' κ. παθ. : Σωρ. 2, 61' **2)** συστέλλω : Γαλ. 2, 225 παραστέλλω ταύς μύς' **3)** ἐλαττώω ἐξοίσησι : 'Ιππ. Ἐπιδ. 5, 69' **4)** ἐμποδίζω, σταματῶ : Σωρ. 1, 49 παραστέλλω πλάδον Ἰπαθ. 1' **5)** μτ. γενικ. ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ : Εὐστ. Πον. 280, 20 παραστέλλω τοῦ ζην.

παραστειμα μτγν. Ἐπιρ. παραστήμα βλλ. **παραστενέχομαι** μτγν. στενάζω παρὰ τινι, παραπλευρώς, δίπλα : 'Απολλ. Ρ 4, 1297 νόσφι δὲ κοῦραι ἀθρόαι Αἰθήγιο παρεστενάχοντα θυγατρὶ. **παραστεφάνη** ἡ) νεώτ. βοταν. ὁ χιτών, τὸ περιβλήμα τῶν ἀνθέων φυτῶν πινῶν, συνιστάμενον ἐκ τριχοειδῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποφύσεων ἐκφυομένων ἀπὸ τῶν πετάλων. **παραστήλη** (ἡ) γλώσσ. τύμβος, μνήμα, τάφος : παραστήλη ἠρώων.

παραστήλιον (τὸ) νεώτ. ναυτ. μικρὸς ἱστὸς ὅστις παρατίθεται εἰς τὴν πλοία, πύρωνα, ἢ δρόμωνα, ὅπωςθεν καὶ κατὰ μήκος τῆς στήλης τοῦ ἐπιδρόμου, ἄ. ἀρμπορέττο τοῦ πικιοῦ.

παραστήμα-ατος (τὸ) [παρίσταμαι] μτγν. Ἐπιρ., νεώτ. κ. δημ., δωρ. κ. ἀρκάδ. παράστημα, μτγν. παράστημα ἄγαλμα τοποθετημένον πλεῖστον ἄλλου' **2)** παραστάς βλ. λ. 2), τὸ μετοξὺ τῶν παραστάδων περιλαμβανόμενον διάστημα : Ἐπιρ. παράστημα τοῦ πρᾶσιου' **3)** ἔξαρσις, ἀθάρρος : Διόδ. Σ 17, 11 τῷ παραστήματι τῆς φυχῆς πλεανεκτούτες ἐνεκαίτερον τοῖς δεινοῖς, αὐτ. 26, 14 εὐγενῆ παραστήματα λαθόντες, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 39 βεῖω τιμὴ παραστήματι κινήθεισα ἰσὺο θείας πινὸς ἐμνεύσεως, Φιλ. 2, 220, Ἰώσ. ΠΙ 2, 18, 4. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 5, 66' **4)** ἐν τῷ πληθ. ἀρχαὶ ἰφίλοσοφικαὶ, γυναικ. ἀξιώματα : Μάρκ. Αὐρ. 3, 11 ταῖς δὲ εἰρημίνας παραστήμασι ἐν εἰτι προσέτω, τὸ δρον ἢ ὑπογραφεὶν αἰεὶ παιεῖσθαι τοῦ ὑπολήπτοντος φανταστοῦ' **5)** ἐπὶ χρόνου, ἢ παροῦσα στιγμή : Πορφ. Γνωμ. 44' **6)** νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ στάσις τοῦ σώματος κατὰ τὸ βῆδισμα, παρουσιαστικὸ : Πισαντ. Ἀγ. Ὀρ. 25 κρατοῦν τὸ παράστημα ὁλόθιο, - ἐθαυμάσθη τὸ παράστημα τῶν εὐζῶνων.

παραστιά (ἡ) δημ. ἡ ἐστία τῆς οἰκίας, γωνιά, στιά, παραγῶνι, τζάκι.

παραστιάς ἐπίρρ. δημ. παρὰ τὴν ἐστίαν, κονιὰ στὸ παραγῶνι, ἀπὸ τζάκι : Κρυστ. Τραγ. ὁ Γένους 123 καὶ παραστιάς ἀλόγισα, μέσ' ἀπ' τὸν πυρᾶμαξ, τῆς γειτονιάς ὁλόγισατὲς θά κἀθῶνται οἱ κοπέλλες.

παραστίξω μτγν. κ. λεξ. σημειῶ στίξιν, σημαδεύω εἰς τὸ πλάγιον : Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 55C' **2)** ἐπιλογαριασμῶν, δὲν στίξω ἀκριθῶς : Ἡρόνδ. 5. 50 ὡς ἦν τι τοῦτων ὦν λέγω (τῶν χιλίων πληγῶν) παραστίξῃς, αὐτὸς σὺ καὶ τάρχασι καὶ τόκουσι τ]ε]ρ]σει' **3)** Ἡσ. σημειῶ τὰ ὄντομα τῶν παραβατῶν ἢ τῶν ἐλλειμματιῶν τῶν μὴ εἰς τὸ δικαστήριον ἐμφανισζόμενων' πρβλ. ἀπ. ἐν λ. καταστίξω.

παραστίλω μτγν. ἀπαστράπτω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ. 3, 3, 2. Κλήμ. Ἀλ. 252 χρυσὸν καὶ ἀργύρων . . παραστίλθουσιν οἱ νοαὶ.

παραστιχίδιον (τὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ παραστιχί βλλ. : Διογ. Λ 2, 78 (δ. γρ.).

παραστιχί-ιδος (ἡ) ἱστίχος] μτγν. κ. πόπ. τὸ πλῆθαι, παραπλεῖσθαι, εἰς τὸ πλάγι γεγραμμένον, ἡδ. ἐπὶ συντόμων ποιημάτων ἢ στίχων' πρβλ. ἀκροστιχίς] : Διογ. Λ 593. Γελλ. 14, 6, 4' **2)** ἐπὶ μακρῆς συνταγῆς, ξόρκι : Πλάτ. ὡς ὁ θεολόγος Ὀρφεὺς παρέδωκεν διὰ τῆς παραστιχίδος τῆς ἰδίας.

παραστοιχία (ἡ) νεώτ. βοταν. μία τῶν μορφῶν τῆς φυλλοταξίας βλλ.

παραστολεύς-εως (ὁ) [παραστέλλω] Ἐπιρ. χειρουργικὸν τὸ ἐργαλεῖον.

παραστολιάζω μσν. δημ. κατακόπτω, ἀκρωτηριάζω, κἀνῶν σημοδιακόν, σημαδεύω : Ἐρωτόκρ. 4, 939 ἥρριχτε, παραστολιάζε, ἐσκότων' ἀπ' ἀστεινούς.

παραστομῶ-ῶ μσν. δῆζῶν, ἀκόνω : Θεοδῶδ. Διάκ. Ακρ. 4, 28 παρεστομῶ ξίφος.

παραστορέννυμι στῶνῶν κατὰ μήκος, ἐξαπλώνω : Ἀριστ. Ἰππ. 481 ἐγὼ σενη τὸν Ἡρακλέα παραστορῶ [ἀττ. μέλλ.] ἥκ. παθ. παραστορνυται' Ἡσ.

παραστοχάζομαι μτγν. σκοπεύω, ἐποφθαλμιῶ τι, ἀποβλέπω εἰς τι, προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τινός : Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 3, 222 παραστοχάζομαι τῆς αὐτοματίας [κἀδ.]' πρβλ. Ἡρόδ. Ἰστρ. π. Ὀρειθ. 5, 30, 25' **2)** ἀπολ. τιμῶ, ὑπολογίζω, ἐκτιμῶ : Σωρ. 1, 20. **παραστράθος-ον** πάπ. κ. μσν. ὁ ὄλιγον ἀλλοίθωρος, ὁ παλιῶς βλέπων : Εὐστ. 206, 29 ἐπινέξ δὲ οἱ ἐπιλόχοι ὁ παράστραθος'.

παραστράτεύομαι μτγν. βαδίζω μετὰ στρατοῦ, παρακολουθῶ τὸν στρατόν, οἶον πρὸς τροφοδοσίαν κττ. : Σουῖδ. ἐν λ. λείξει τὸ γένος τῶν ἐργαστικῶν καὶ παραστρατούμενων ἀνδρῶων. **παραστρατηγία** (ἡ) πάπ. μτφ. ραδιογραφία, μηχανογραφία.

παραστρατηγῶ-ῶ ἐκδιῶω διαταγὰς ἀνιστρατευομένους πρὸς τὰς τοῦ στρατηγοῦ : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 10, 45 χῶρει διὰ ταχέων καὶ μὴ παραστρατηγεῖ, Πλούτ. Αλ. μ. ἡ παραστρατηγεν μὴδὲ λογοποιεῖν, αὐτ. Ἀλέξ. 39, Ἰουά. Ἀθ. 278C' **2)** παθ. γίνομαι ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως : Ἀριστ. Ἀθ. 6, 2 παραστρατηγηθῆναι διὰ τῶν φίλων.

παραστράτημα (τὸ) δημ. ἡ συντελεσμένη πράξις, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραστρατῶ βλλ., κυρ. ἐν μτφ. χῶρ, ἢ ἀπὸ τῆς ἠθικῆς παρέκκλισις, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀσφρονος βίου περιστατικῆ ἀπομακρυνσις, ἠθικὸν ὄλοσθημα, βαρὺ παράπτωμα, παρεκτροπὴ ἥ εἰδ. ἐπὶ γυναικὸς κόρης ἢ ἐγγάμου ἐν ἀναφ. πρὸς παρανόμους ἐρωτικὰς σχέσεις : μ' ὅλα τὰ παραστρατήματα τῆς τῆν ξαναπῆρε ὁ ἀνδρας τῆς, - τὸ πρῶτο παραστράτημα μιάς κόρης σχεδὸν πάντα ἔχει καὶ δεῦτερο καὶ τρίτο' **2)** ἀντὶ παραστράτισμα βλλ. 3).

παραστράτι (τὸ) [στράτι] δημ. ἄ. παράστρατο στενὴ ὁδός, στρατὸς, παρὰ πλατεῖαν πῶς ὁδόν, ἀπὸ σημείου πινὸς τούτης ἀρχομένη καὶ ἀγούσα συνήθως συντομώτερον πρὸς τὸ τέλμα' πρβλ. μονοπάτι : παρομι. τὸ καλὸ τὸ παλληκάρη ξαίρει καὶ ἄλλα παραστράτια ἢ ἄ. μονοπάτια] ἰδ. εὐφυῆς ἢ ὁ πεπειραμένος εὐρίσκει ἄλλον ἢ τὸν συνήθη τρόπον ἐπιτυχίας ἢ ἐκφυγῆς].

παραστρατιά (ἡ) [στράτι] δημ. ἡ ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδῶν κατὰ πλάνην ἐκτροπὴ καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἐσφαλμένη πορεία : ξένος ὁ ἀμαξίας καὶ μάς χασομέρησαν' δυὸ ὥρες οἱ παραστρατιάς τους, - ὁπὸ παραστρατία χάσαμε τὸ δρόμα.

παραστρατίω [στράτι] δημ. ἐκτρέφω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, τὸν κἀνω νὰ βῆ] ἀπὸ τῆς στρατοῦ, ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο : τὸ σκατὰθὶ μάς παραστράτιες, - δὲν ξαίρεις καὶ σὺ τὸ δρόμο καὶ θά μάς παραστρατίης' **2)** ἀμτβ. ἀντὶ τοῦ παραστρατιῶ βλλ. ἥ μτχ. παθ. παρὰκ. παραστρατιμένας ὁ ὑπάστας ἐκτροπῆν ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραστράτισμα ἐξ αἰτίας ἄλλου, ἰδ. ἐν μτφ. ἠθικῆς σημ. : παραστρατισμένος ἐξ αἰτίας τοῦ πιστοῦ' δημ. ἀντὶ παραστρατιμένους τοῦ παραστρατῶ βλλ. **3)** ρημ. π. παραστράτισμα.

παραστράτισμα (τὸ) [παραστρατίω] ἢ ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐκτροπὴ, παρέκκλισις, τὸ παθεῖν παραπλάνησιν' παρομι. τὰ παραστράτισματα γιὰ τοὺς ἀτζαμῆδες (κ. ἐν μτφ. σημ ἢ ἄ.

γνωσι ή ή άπειρία άγει εις πλάνην' 2) έν ή σμ. τὸ παραστράτημα βλ.λ.) 3) τὸ σφάλλεσθαι κατά τὰ θήμα, όλσθημα: από να τιποτένια παραστράτσημα στραμπούλλισα τὸ πόδι μου.

παράστρατο (τὸ) δημ. ά. παραστράτι ή ούχι εύθεια, ή λοχή στρατά: παροιμ. έχει ό νοικοκύρης στρατά, έχει ό κλεφταρής παράστρατο.

παραστρατοπεδεύω στρατοπεδεύω πλησίον ή άπέναντι τινος: Πολύβ.2,6,3 παρεστρατοπέδευσαν τοίς βεδοθηκόσι, Διον. Άλ.Ρωμ.2,41 π. άλλήλοισ' κ. άπολ.: Πολύβ.3,17,4 παραστρατοπεδέυσας Άννιδας ένεργός έγγινετο περι τήν πολιορκίαν, Πολύβ.ιν.5,2,10' κ. μέσ. μτ. δοτ.: Χίων3,1.

παραστρατώ-άω Ισρατάτι δημ. έκτρέπομαι τής εύθείας όδοού, κυρ. έν ήθικη έκδοχή, κάνω παραστρατήματα βλ.λ.

παράστραμα-ατας (τὸ) διαστροφή, έπί παραλλήσεως τού προσώπου: 'Ιην.11C τά έν τοίσι προσώποισι παραστρέματα.

παραστρέφω κ. νεώτ. στρέφω πλαγίως, διαστρέφω, μεταβάλλω: Πλάτ.Κρατ.418B σμικρά πάνυ παραστρέφοντες ένίτασ τάναντία ποίειν σημαίνει' || παθ. μετατοπίζομαι πλαγίως, στρέφεται προς τὸ έτερον μέρος: 'Ιην. Άρθρ.35 π-ή ένθα ή ένθα ή ρίς, Κωμ. Άδέσπ.386 τὸ στόμα παρεστραμμένοσ' || έπί δένδρων: Θεόφρ.Φ14,2,6 ούκ εύφεις, άλλα παρεστραμμένον, Νικ Όθρ.758 παρεστραπται δέ κά όσσε: 2) μτφ. μεταστρέφω, κυρ. όιαστρέφω, μεταβάλλω έπί τὸ χείρον: Εύρ.άπ.491 π. τήν μοίραν ές τὸ μη χρέων, Άριστλ.Πολιτ.1342ε,22 ψυχαί παρεστραμμένοί τής κατά φύσιν έξεως: 3) παρastreφειν τριβωνα στρέφειν προς τά άνω ή πλαγίως: Θεόφρ.Χαρ.22,13 και καθεζόμενος παρastreφείη τόν τριβωνα 12 άνελεύθερος ήτοι ό λιαν φειδώλοσι.

παραστρογγύλος-ον μτγν. όλιγον στρογγύλος, στρογγυλοειδής: Άπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.150,8.

παραστροφή (ή) μτγν. διαστροφή: Έρασίστρ. π.Γαλλ.1,208 παραστροφή του Ινίου: 2) άκρα, κράσπεδον, παρυφή, έπί ένδύματος έπίσημού, μανδύου: Γαλ.1811(776, 'Ησ.ένλ. λέγην.

παραστροφής (ιδος) (ή) μτγν. παραστροφή βλ.λ.2), παρυφή: Σωρ.1,43 (1ηλθ.1), 'Ησ. ένλ. έπίλευτο.

παραστρώνυμι μτγν. άόρ. παρεστρωσα, παραστορένωμι βλ.λ.: 'Ιώσ.Π179,9 και γυναικί τις αύτόν και παισί κειμένοισι παραστρώνυσα.

παραστροφώ-άω μτγν. ποι. άντί παρastreφώ βλ.λ.: Άπολλ.Ρ 2,665 όμματα δέ σφι λοξά παραστρώνυται.

παραστόφω μτγν. ειμί στυφός ηως, στυφίζω λιγο: Δίφιλ Σίφν.π. Άθην.3,73Α δυσέκκριτος διά τὸ παραστόφειν, Σωρ.1,95, αύτ.2,13.

παρασυγγραφή (ή) πάπ. παράθοσις ή παραβίασις συμβολαίου, άπάτη διά μερικής ή όλικής παραβίασεως ή μη έκτελέσεως συμβολαίου τινός.

παρασυγγραφέω-έω παραβαίνω τὸ συμβόλιον, άπάτω δια παραβίασεως τών όρων του συμβολαίου: Δημ.1291 ούδέν άδικείσ ημάς, ούς παρασυγγεγραφέακας εις Ρόδον καταγαγών τήν ναύν' κ. άπολ.: Δημ.1293.

παρասυγχέω μτγν. συγχέω: Άπολλ.Δύσκ.Συνδ.239,4 έπιμεμυητοί οι τάσυνυτάξειςπαρասυγχέοντες.

παρασυγχωρ-έω πάπ. έκχωρώ εις ύπομίσθασιν κτήμά τι διά συμφωνίας.

παρασυζήνυμι σλόλ. συζηνύωμι πλησίον, πασαπλευρώσ: Σχόλ.Εύρ. Όρ.10:ό κατά πορείαν κπδεμανικήν παρասυζηνύμενος.

παρασυκοφαντώ-έω μτγν. φέγω κακοβούλωσ, κακοπίτωσ: Φιλ.1,340 τὸ πρόχειρον του λόγου παρασυκοφαντείν' || κ. άπολ. εύρισκόσ σφάλμα: Πλούτ.'Ηθ.73B έτέρου δέ μικρολογουμένου παρά πάντα και παρասυκοφαντούντοσ.

παρասυλλέγομαι έγγύς ή όμοου μετ' άλλων συναθροίζομαι: Άνδοκ.1,133 μετέσπον δ' αύτώσ. . οι παρասυλλεγέντες υπό τήν λεύκην.

παρասυλλογίζομαι μσν. κ. δημ. συλλογίζομαι έσφαλμένοσ, ούχι όρθώσ: Στουδ.Θεόδ.176 [έκδ. Μί.] 2) δημ. σκέπτομαι τι ή περι τινος πολύ, έντόνωσ, άναμνηστικοσ ζωηρώσ: μήν παρασυλλογίζεσαι τὸ θάνατο που θά 'ρθή, - άπ' όταν του έφυγε τήν παρασυλλογίζεσαι.

παρασυλλογισμός (ό) μσν. ό μη όρθός, ό έσφαλμένοσ συλλογισμός:Στουδ.Θεόδ.232 [έκδ. Μί.]

παρασυλλογιστικός-ή-όν ό έμπειροσ και σκεπτόσ άμα ή ό άπατηλόσ: ΕΜ 35,28.

παρασυλω-άω μσν. διαρπάω, παρανόμωσ άφαιρώ, άπογυμνώ' έν χρ. μ. μτφ.: Γεώργ.Παχυμ.Βι Μιχ.Παλ.232Α παρσυλα τάσ άπ' έκείνων εύνοίασ φιλοφρονούμενοσ

παρασυμβάλλομαι μτγν. παραβάλλομαι, έξομοιοομαι προς τινος: ΠΔΨακμ.48(49),20 παρասυμβάλλη τοίς κτήνεσι τούσ άνοήτοισι.

παρασύμβαμα-ατος (τὸ) [συμβαίνω] μτγν. κ. μσν. έν τή όρολογία τών Στωϊκών, δευτερευόν συμβάν ή περιστατικόν: Χρύσ.Στωϊκ.2,59 10 χωλόσ ειχε μέν δη που σύμβαμα τήν χυλείαν, τὸ τραύμα δέ παρασύμβαμα προσέβαθεν, Εύστ.Πον.112,79 εϊ τί που κακόν ή σύμβαμα ή παρασύμβαμα'

2) είδ. έν τή γραμμ. όνομάζεσαι ούτωσ άπόσπον ρήμα συντασσόμενον μτ. αίτ.: Άπολλ.Δύσκ. Άντων.115,12, αύτ.Συντ.3004, αύτ.6.

παρασυμβουλεύω σλόλ. ιδιω συμβουλήν ούχι όρθήν: Σχόλ.'Ηλ.Δ 104.

παρασύμβουλος (ό) μσν. ό μη όρθόσ συμβουλεύω, ό κακόσ σύμβουλοσ: Θεόφρον.'Όδ.776,17.

παρասυμπαθητικός-ή-όν νεώτ.άνατομ. ό παρά τὸ συμπαθητικόν σύστημα ύπάργων: παρασυμπαθητικόν σύστημα [τῶν νευρικών σύστημα άπαρτιζόμενον εκ του έμφεταλικού και του ιερού αυτόνομου συστήματος, όπερ νευροί τά σπλήγχνα και τά άγγεία ήτοι τά όργανα, ών ή λειτουργία τελείται άνευ τής βουλήσεωσ] || παρασυμπαθητικόν ή πνευμονογαστρικόν νεύρον τὸ εις τὸ παρασυμπαθητικόν σύστημα άνήκον.

παρασυμπαθητικοτονία (ή) νεώτ. ίατρ. ή διαταραχή τής φυσιολογικής άνιαγωνιστικής λειτουργίας τών δύο όμάδων του αυτόνομου νευρικού συστήματος ήτοι του παρασυμπαθητικού και του συμπαθητικού νεύρου, τή έπικρατήσσει του πρώτου.

παρասυνάγχη (ή) μτγν. φλεγμονή τών μυών τής έτέρας τῶσ πλευρών του λάρυγγος: Γαλ.8,248, Καίλ.Αύρ.'Όξ.3,1.

παρασυνάγω μτγν. συνάγω πασανόμωσ, συν αθροίζω κρυφώσ, ιδ. ποιώ παράνομον ή κρυφίαν συναγωγήν έναντίον τών τής Έκκλησίας διατάξεων πρβλ. Άποστ.Καν31 «χωρίς συνάγω», Καν. Γάγγρ.6 «πέρα τήν εκκλησίαν ίδια εκκλησιαζέω», Σωκρ.4 29,441Β, αύτ.7,5,625 Α. Ζωναρ.π.Καν.31 Συνόδοον έν Τροούλλω 155 ό έν Εύκτιρρω λειτουργών ή βαπτίζων έντόσ οικίας παρά γυνώμη του έπισκόπου τής πόλεωσ εκείνης παρσανάγει.

παρασυναγωγή (ή) μτγν., μσν. κ. νεώτ. έν τή ρητ. προσαγωγή, παρουσίασις τινος προς παραβολήν, προς σύγκρισιν: Άλέξ.Ρητ.1,24 άμα προσώπων και πραγμάτων παρσαναγωγήν ποιήσάμενοι' 2) μτγν. κ. μσν. έν είδ. έκκληση. χρ. ή παρά τοус κανόνας τής Έκκλησίας γινόμενη συνέλευσις κληρικων ή λαϊκών και κληρικών πρβλ. Βασ.Καν.1 «παρσαναγωγώσ δέ τάσ συνάξεις, τός παρά τών άνοπιστάκτων πρεσβυτέρων ή έπισκόπων και παρά τών άπαιδεύτων λαϊκών γινόμενασ: Νικήτ.'Όρθόδ.Πίστ.5'

3) νεώτ. κτ. ένεκτ. παράνομοσ ή κρυφία συνάθροισις.

παρասυνάγωγος [ἰδ] μιν. ὁ ἀνήκων εἰς παρասυναγωγὴν βλ.λ.2] Ἄριστον.εἰς Βασ.Καν.1 ἐστὶ δὲ συνάγοντες ἀνυπότακτοι τούτους ἢ ἐκείνους παρասυνάγωγι.

παρասυνάξις-εως μτγν. παρασυναγωγὴ βλ.λ.2] Κωδ.Ἰουστιν.1,5,8,3, αὐτ.5, Βολασμ. εἰς Νομοκόν. Φωτ.1121,2,174, αὐτ.1 Βασ.πάντες... οἱ αἰρετικοὶ μήτε παρասυνάξεις ἢ παραδεδίγματα ποιήσασιν.

παρասυναπτικός σύνδεσμος [ἰδ] μτγν. ΑΒ 643,1 ἡ παρασυναπτικὴ δὲ εἰσιν ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως καὶ τῶσιν δηλοῦσιν· εἰσὶ δὲ οἷδε, ἐπεὶ, ἐπειπερ, ἐπειδή, ἐπειδήπερ : Διον.Πρ.642,25, Ἄπολλ.Δύσκ. Σύνδ.220,14, Σιμηλίκ.Φυσ.9,29.

παρասυνάπτοι μτγν. πᾶσι συνδέομαι μετὰ τινος συνδέσμου : Κρίν.3,269, Φιλ.1,321 ἰπῶν ἀξιωματῶν) τὰ μὲν συνημμένα, τὰ δὲ παρասυνημμένα τὸ μάλλον ἢ ἦτον παρասυνάπτανται || κ. ἐπὶ λόγου : Ἄπολλ.Δύσκ.Σύντ.14,9 οἱ συνδεδεμένοι λόγοι ἐκ συνημμένων ἢ παρասυνημμένων ἢ καὶ ἐπὶ συμπληγμένων.

παρασυνεργός-όν μτγν. ὁ ἀντενεργῶν, ὁ ἀντιδρῶν, ἀντίθ. συνεργός : Βέττ.Βάλλ.78,22 παρասυνεργός δύναμις.

παρասυνεσις-εως [ἰδ] ἢ μὴ ὀρθῆ νόησις, παρανόησις : Γαλ.1811,370 τοῦ ἀπλῶς πᾶσαν ἀνοίαν ὀνομάζει παρασυνεσιον, ἀλλὰ τὴν παρακειμένην τε καὶ τὴν πλησιάζουσαν τῇ γνώσει : Ἰνν.Τεχν.10 παρασυνεσιον ἔχει πᾶνυ πολλὴν διὰ τὰ τοιαῦτα.

παρասυνεφέρω μιν. δημ. κ. παρασυναφέρω, ἄορ. ἐπαρասυνήφερα, συνέρομαι ὀλίγον, ἀναλαμβάνω κἀπως : Ἐρωτόκρ.4,259 σάν ἐπαρασυνήφερον ὁ λογισμός του, αὐτ.531, αὐτ.1099.

παρασυνήθης-ους-ες μιν. ὁ παρὰ τὰ εἰσώβητα, ὁ ἀσυνήθης : Ἄχμ.Ὀνειροκρ.218.

παρασυνήθης ἐπίρρ. παρ. κατὰ τρόπον ἀήθη, ἀσυνήθιστα, παρῶξενα.

παρασύνθεσις-εως [ἰδ] μτγν. κ. νεώτ. γραμμ. σύνθεσις προθέσεως μετὰ ρήματος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένου : Ἄπολλ.Δύσκ.Συντ.324,9, Φαθωρ. ἐν λ. πρόθεσις 2) νεώτ. παραγωγή ἢ σχηματισμός λέξεως ἐξ ἄλλης συνθέτου.

παρασύνθετος-ον μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἀπὸ συνθέτου παραγόμενος ἢ σχηματιζόμενος : Ἄπολλ.Δύσκ.Σύντ.330,5 πᾶν μέρος λόγου συνθετὸν καὶ εἰς ἕτερον σχῆμα μεταπέσει ἔχει τὸ μεταπεπτηκός οὐκέτι σύνθετον, παρασύνθετον δὲ, ΕΜ 131, 42, αὐτ.155,57, αὐτ.493,18, - τὸ ἀποστατῶ εἶναι παρασύνθετον || νεώτ. καὶ ὁ ἐκ δύο ἢ πλείονων συνεκφερομένων λέξεων παραγόμενος : Ἀρεοπαγίτης (Ἄρειος, Πάγος)· ἀνδραγαθία ἰσθήρ, ἀγαθός, Ἄγιοταφίτης (Ἄγιος Ἰάφωσι) || ὁμ. νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. παρασύνθετα ὡς οὐσ. αἱ παρασύνθετοι λέξεις.

παρασυνθέτως ἐπίρρ. γραμμ. διὰ σχηματισμοῦ ἐκ συνθέτου ἢ παρασυνθέτου βλ.λ.ς : Ἄν.Ὀξ.3,182 δρακοντόζωνων, ἦν καὶ σπειροδρακοντόζωνων ἄλλοι παρασυνθέτως προσαγαρεύουσι.

παρασύνθημα-ατος [ἰδ] μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀντισύνθημα, δευτερον σημειον ἀφθογγον, ὁ προσετιθέτω τῷ συνθῆματι : Αἰν.Τακτ.25,1, Πολύβ.9,13,9 τὸ δὲ τελευταίον συνθημάτων καὶ παρασυνθημάτων, Ὀνήσανδρ.26 τὸ δὲ παρασύνθημα μὴ διὰ φωνῆς λεγέσθω || νεώτ. στρατ. ἢ δευτέρα τῶν δύο λέξεων, αἰτίνας ἀποτελούν τὸ δλον σύνθημα : ἔκφρ. πρὸς ἀναγνώρισιν : πρᾶξωρι εἰς τὸ παρασύνθημα || ὁμ. νεώτ. ναυτ. προσωμωφωμένη μυστικὸν ὄμμα ἀναγνωρίσεως μεταξὺ συναντωμένων πολεμικῶν πλοίων ἢ πλοίου καὶ ξηρᾶς.

παρασυνίσταται πᾶν. τίθειμαι παρὰ τὸ πλεονόν τινος, παρέχω βοήθειαν εἰς τινά.

παρσυρίζω μτγν. παίζω τὴν σφίριγγα πηλοστον τινός· Νόνν.Δ 1,521 Γίγαντι νόθος παρσυρίζε ποιμήν.

παρσασυρμα-ατος [ἰδ] μτγν. μιν. ἐκδορά, ξέγδορα : Παύλ.Αἰγ.4,14.

παρσασυρτός-ή-όν μιν. ὁ παρὰ τινά συρδόμενος, παραπληρωσὶς ἀγόμενος : ΚΠορφ.Ἐκθ.1,4857 παρσασυρτὸν βασιλικὰ ἱππάρια.

παρσασύρω κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. παρσασέρνω, μέλλ. παρσασυρῶ (Ἰσ.) ἄορ. παρσασύρω (Αἰσχ.Πρ.1065), μτχ. παρσασύρας (Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.11), δημ. (ἐ)παρσασύρω, μέσ. κ. παθ. παρσασύρομαι ἰσθρίκ.Λυδ.17121), παρσ. παρσασυρῶν, ἄορ. παρσασύρθην, δημ. (ἐ)παρσασύρθηκα, ἄορ. β' παρσασύροην (Φιλ.2,565), παρσ. παρσασέσσυρμαι, μτχ. παρσασυρμένους ἑαυτ.570, Ἰσ.) ἐπὶ ὀρηκτικοῦ ρεύματος, παρσασέρνω, σύρω βιαίως, φερόμενος ὀρηκτικῶς ἀρπάξω καὶ μετ' ἐμαυτοῦ λαμβάνω, συμπαρσασύρω : Ἄριστοφ.Ἰνπ.527 καὶ τῆς στάσεως παρσασύρων ἐφορεῖ τὰς δρῦς, Πολύβ.16,4,14, Διόδ.Σ 17,55 τοῦ ρεύματος ἢ ὄξυτος πολλοῦς... παρσασύρω, Ἄνν. Κορν.Πρόλογ.1 ῥέων ὁ χρόνος... παρσασύρει πάντα καὶ παρασάσει || κ. παθ. : Φιλ.1,223 τῆ τοῦ κατακλισμοῦ φορὰ παρσασύρομαι, Βασ.Λόγ.2,126ε παρσασυρόμενοι εἰς καὶ κατακλιζόμενοι || νεώτ. κ. ἐπὶ παντός ταχέως φερομένου, κινουμένου : τὸν παρσασύρω διερχόμενον αὐτοκίνητον κ. παθ. : παρσασύρθη ὑπὸ τῆς ἀτμομηχανῆς 2) μτγν. κ. μτφ. ἐπὶ ρητόρων, σύρω πρὸς τὸ ἐμαυτοῦ μέρος, προσελθὼς πρὸς τὰς ἰδέας μου : Γολυδ.4,21 παρσασύρωι οἶος ῥήτωρ, Λογίμ.Υφ.32,4 πφεκον ἀπαντα τᾶλλα παρσασύρειν καὶ προσάσειν || ὁμ. μτφ. τὸ παθ. ἀπολ. : Χορρίκ. Λυδ.17(21) εἰς ἐτέραν παρσασύρεσθαι τέχνην, Ἄων. εἰς Ἄριστλ.ΗΗΝικ.418,21, Τζέτζ.Χιλ.9,751 || φρ. παρσασύρομαι ὑπὸ τῶν ὀπλων σύρομαι, ἀναμειγνύομαι εἰς ἀνταρσίαν, στάσιν : Θεμιστ.Λόγ.7,93C

3) νεώτ. κ. δημ. σύρω πᾶν ἐξω τῆς ὄδοῦ, ἢ ἀκολουθεῖ : μετ' παρσασύρω, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ὡς τὸ σπῆτι του || κ. μτφ. ὀδηγῶ εἰς τὸ ἄτοπον, ἀποπλανῶ, κἀμω τινά νὰ παρεκτραπῆ : τὸν παρσασύρω τὸ πάθος του καὶ καταστράφη κ.παθ. : παρσασύρθηκε ἀπὸ τὴν γυναῖκα του 4) ἐπιφύου, περνῶ ξυστὰ : Ἰνν.Κεφ.Τρωμ.11 τὰ πλάγιον τοῦ ὁστέου παρσασύρονα βέλεα 5) ἀρπάξω καὶ φεύγω : Σοφ.ἀπ.767 Ἰκτινος ὡς ἐκλαγξε παρσασύρας κρέας 6) νεω. σύρω, ὀδηγῶ τινά που : Ἐπιγρ. παρσασύρω τινά εἰς τὰ κριτήρια 7) τὸ παθ. παρσαστρέφομαι, στραμομυλίζομαι, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος : Διόδ.Σ 17,58 πολλῶν μὲν βραχίονας... ἀποκούπτεσθαι, εὐκὶ ὀλίγων δὲ τραχήλους παρσαστρέσθαι 8) τὸ μέσ. παρσασύρω, σούρνομαι : Σχόλ.Θεοκρ.15,48, Ἰνπιατρ.5,32 παρσασύρεται τὴν καλιάν τῷ ἔδαφει 9) μτγν. ἐπὶ χρόνου, διερχομαι, περνῶ τὸν καιρὸν μου ὅπως ὀδῶς : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,67

10) παρσασύρω ἐπος λέγω τὴ ἀκαίρω, ἀσυνέτως, ἐκφέρω λόγον ἀσύνητον : Αἰσχ.Πρ.1065 αὐ γὰρ δῆπου τοῦτ' ἔγ' ἐπὶ τὸν παρσασύρος ἐπος 11) μτφ. τὸ παθ. σκώπτομαι, γελοιοποιῶμαι : Φιλ.2,566 παρῶσθη καὶ παρσασύρω κ. μέσ. : αὐτ.570 παιδίας παρσασυρμένοι (σκωπτικὰς παιδιὰς) 12) μτγν. ἐν εἰδ. σπμ. γεωμ. τὸ παθ. ὀπισθαίνω, γλιστρῶ κατὰ τὴν φορὰν μίαν καμπύλης : Πρόκλ.Υποτ.4,4, αὐτ.34 13) Ἰσ. ἐπαρσασυρμένοι ὑπεκλισμένοι, ἐπὶ τῶν πλοιασίων.

παρσαστολαεύς-εως [ἰδ] νεωτ. ναυτ. πλάγιος συστολαεύς βλ.λ., ὅστις ἐν ἀποδραφῇ ἀνέμω ἀναδέχεται προσκλιρῶς προμνηθῆν μεγάλου Ἰσίου, δημ. κόντρα στίγκος ἢ φάλτσοσ στίγκος.

παρσασφαγίς-ιδος [ἰδ] μτγν. τὸ πρὸς τὸν πράχλον μέρος τῶν κλειδῶν, τὸ πρὸς τὸν λάφυρον μέρος. ἔνθα σφάζεται τὸ ζῆον Πολυδ.2,133 κλειδῶν δὲ τὸ μὲν πρὸς ὠροπλάτας, ἐνωμῖς, τὸ δὲ πρὸς τράχηλον παρσασφαγίς.

παρσασφαιγίς-ιδος [ἰδ] μτγν. τὸ πρὸς τὸν πράχλον μέρος τῶν κλειδῶν, τὸ πρὸς τὸν λάφυρον μέρος. ἔνθα σφάζεται τὸ ζῆον Πολυδ.2,133 κλειδῶν δὲ τὸ μὲν πρὸς ὠροπλάτας, ἐνωμῖς, τὸ δὲ πρὸς τράχηλον παρσασφαγίς.

παρσασφαιγίς-ιδος [ἰδ] μτγν. τὸ πρὸς τὸν πράχλον μέρος τῶν κλειδῶν, τὸ πρὸς τὸν λάφυρον μέρος. ἔνθα σφάζεται τὸ ζῆον Πολυδ.2,133 κλειδῶν δὲ τὸ μὲν πρὸς ὠροπλάτας, ἐνωμῖς, τὸ δὲ πρὸς τράχηλον παρσασφαγίς.

παρσασφαιγίς-ιδος [ἰδ] μτγν. τὸ πρὸς τὸν πράχλον μέρος τῶν κλειδῶν, τὸ πρὸς τὸν λάφυρον μέρος. ἔνθα σφάζεται τὸ ζῆον Πολυδ.2,133 κλειδῶν δὲ τὸ μὲν πρὸς ὠροπλάτας, ἐνωμῖς, τὸ δὲ πρὸς τράχηλον παρσασφαγίς.

παρσφάζω μτν. πλήττω πλαγίως : 'Ανών.π. Σουίδ. ἐν λ. πνεύσας ὀπὸ τὴν μάλιν παρσφάξε. **παρσφαλής**-αῦς-ές μτν. ὁ μὴ σταθερός, ἀκροσφαλής, ἐπὶ ἀνθρώπων : Νίκ. Ἀλεξ.416 αἰά τε πολλὰ παρσφαλέες σπέρχονται.

παρσφαλίω μτν. ἀσφαλίω διὰ τινος προσθέτου ἀσφαλέως, ἐν τῷ μέσ. τ. ἐξασφαλίωμαι διὰ προσθέτων ὀχυρώσεων : ΠΔ Νε.38 καὶ παρ' αὐτὸν [τὸν ποταμὸν] παρσφαλίασα.

παρσφάλισμα-ατος [τὸ] πρόσθετος ἀσφάλεια : Πάπ. περὶ δὲ Νεῖλου οὐδὲ παρσφαλισμάτα μοι εἰδίδου, οὐδὲ καταγραφῆν.

παρσφάλλω κ. μον., μέλλ. παρσφαλώ, ὄδρ. παρσφέλια (Πλ.Θ.311, παθ. ὄδρ. β' παρσφάλην (Φιλ.2,440), μτχ.παρσφαλέως [Κωμ. Ἀδῆσπ.262], παρσκα. παρσφαλαί [Κριτ.ῶ.13, Πλάτ.'Ἐπιν.976β], ὠδὴ πλαγίως, κόμῳ τὴν νύκτῃ εἰς τὰ πλάγια, ὄδ. νὰ ἐκτραπῆ τοῦ σκοποῦ, νὰ σφαλιθῇ, νὰ ἀστοχήσῃ, ἐν ἀναφ. πρὸς βέλος : Πλ.Θ.311 παρσφάλην γάρ Ἀπόλλων ἰσχόλ. «σφαλήνη καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησαν» | **παρσφάλω** τινά τινος κάνωμ τινά νὰ ἀποτύχῃ εἰς τι : Πινδ.Ν.11,31 ἰσχυὸν οἰκείων παρσφάλεν καλῶν, Ὀπν.'Αλ.3,200 πολλοὺς δὲ παρσφάλησασ νόοιο εἰς ἀπὴν ἐνέγκε· || κ. παθ. ἐν μτφ. χρ. πλανῶμαι, παραπλανῶμαι : Κριτ.ῶ.13 νοῦς παρσφάληται, Πλάτ.'Ἐπιν.976β ἀληθείας . . ἐτὸς παρσφάλημένοι, Κωμ. Ἀδῆσπ.292 ταύτης ὁ κωμῶς ἀχθεταί παρσφαλέως, Φιλ.2,440 εἰ τὴ παρσφάλη, Πρὸκλ.Παροιμ.548ς, Γρηγ.Νύσσο.3, 207C μηδαμῶ παρσφάληται τῆς ἀληθείας, Ἐυλόγ.π.Φώτ.Βιβλ.542,8, Φώτ.'Ἐπιστ.27,25, αὐτ.31,2 τοῦ πολλῆκίς παρσφαλέντος ὀρμηξ.

παρσφήνιον[τὸ] Ἐπιγρ. σφηνίδιον ὑποβοηθητικὸν τῶν σφηνῶν : Ἐπιγρ.Δίλοιο Δεξίφ . . σφηνάσ καὶ παρσφήνια ποιήσαντι μισθός.

παρσφήνω-ῶ μτν. ἐντήμημι εἰς ρωγμῆν παρσφήνῃ : Σωρ.2,31, Ἀσπασία π. Ἀέτ.16,22, Ἦσ. ἐν λ ὄραρινοὶ ὄσα παρσφηνούνηται λιθάρια εἰς τὰς ραγάδας.

παρσφίγγω μτν. παρὰ ἢ πρὸς τὴ σφίγγω, δένω σφινγίτᾳ μετὰ τινος : Ἀλέξ.'Αφρ.Πρ.1,43 ἢ φύσις παρσφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὕγιες.

παρσφράγιζω μτν. θέτω ἐπὶ τινος σφραγιζά : ἐν χρ. τὸ μέσ. : Τέλ.38H δὴν τρόπον δταν βασιλεὺς . . τὰ ὄντα παρσφραγίζονται, οὐκ ἔστιν ἀφασθαι, Πάπ. 24 παρσφραγίζονται τὰ ἀποδόχια· κ. παθ. : Τέλ.38H τὰ ὑπάρχοντα παρσφραγίζονται· 2) Ἦσ. «παρακόπτω, παραχράπτω, κινδολεύω, παραποιῶ» | Μοῖρ.313 «παρσφραγίζεσθαι».

παρσφραγισμός[τὸ] μτν. ἡ ἐπὶ τινος ἐπίθεσις σφραγιζόμενος, σφράγις : Πάπ.· 2) παραποιήσις, κινδολήσεις : Ἠρακλ.Θη8. Ἀποτέλεσμα.10,27.

παρσφύριος-ον μτν. ὁ παρὰ τὰ σφυρὰ κείμενος : Ὀπν.'Αλ.3,307 παρσφύρια τένοντες.

παρσφύρος-ον μον. ὁ πάσχαν ἐκπύρωσιν, φλόγωσιν τῶν σφυρῶν : Ἰππιατρ.53,9 γίνεσθαι ἐκ τούτου παρσφύρον.

παρσφάζω μτν. ἐκτελῶ χειρουργικὴν ἐπέμβασιν διὰ παρακεντήσεως : Γαλ.12,412.

παρσφειδίαζω «παρσφράσσω».

παρσφεδόν ἐπίγρ. μτν. κ. μον. ἐπὶ τόπου, πλησίον, ἐγγύς : Ἀπολλ.Ρ.2,10 τοῖον δ' ἐν πάντεσι παρσφεδόν ἐκφατο μῦθον, αὐτ.859, Ὀπν.'Αλ.5, 194· || μτ. ὄστ. : αὐτ.4,442· 2) ἐπὶ χρόνου, πάραυτα, εὐθύς, ἀμέσως : Ἀπολλ.Ρ.1,354, Νίκ.Θηρ.800 ὑπὸ πῆλαξος δὲ παρσφεδὸν ἤγαγον αἰσαν· 3) σχεδόν, μόλις Διον.'Αλ.Ρωμ.7,45· 4) ἐγγύς ἢ ἐν τῷ μετὰ : Ἀπολλ.Ρ.2,859 τόνδε παρσφεδὸν ἐκτερεῖσιν αὐτοῦ, Θεοδώρ.1,129, Ἐυστ.Παν.203,92.

παρσφάμεν ἐπ. ἀπαρφ. ἄρρ. β' τοῦ ρ. παρῆχω.

παρσφάθειν ἀπαρφ. ποι. ἄρρ. β' τοῦ παρῆχω.

παρᾶσχεις-εως[ἡ] μτν. παροχή, χορηγία : Δίων Κ.55,10 τὴν παρᾶσχειν τῶν Ἴππων.

παρσχηματίζω μεταβάλλω, ἀλλάω τὸ πραγματικὸν καὶ ἰδιόζον σχῆμα τινος, μετασχηματίζω, μεταμορφῶ : Θεόφρ.π.Πλάουτ.'Ἠθ.631E, Διοτ.ογ.π. Στοβ.4,7,61 ὁ βασιλεὺς . . θεός ἐν ἀνθρώποις παρσχηματῖται | ἔχει μετασχηματισθῆ εἰς . . 1, Διογ. Λ.6,9· 2) μτν. ἐν εἰδ. γραμμ. σημ. σχηματίζω λέξιν ἐκ λέξεως διὰ τινος μικρᾶς μεταβολῆς : Πτορφ. Κατ.69,20, Σχόλ.'Αριστφ. Ἀχ.424, Ἰερουκ.50A παρσχηματῖσας τὴν πατρὶ ἰσχηματῖσας ἐκ τῆς λέξεως πατήρ τὴν λέξιν πατρίε' κ. παθ. : Ἀπολλ.Δύσκ. Σύνδ.237,27, ἘΓν. ἐν λ. πλείοτερον θηλυκῶ καὶ οὐδ'ετέρω γένει παρσχηματίζεται· 3) λέγων διεστρομμένα, ομιλῶ οὐχὶ ὀρθῶς, οὐχὶ κανονικῶς : Σουίδ. ἐν λ σχηματίζόμενος· 4) προβάλλω φευδῆ προσημασία, προφάσεις : Ἀνών.π.Σουίδ. ἐν λ. τούτῃ τοῦ βασιλέως στρατιωτικῶς διεβάλε, φάσκων τούτους μὲν παρσχηματίζειν.

παρσχηματισμός[τὸ] μτν. κ. νεώτ. σχηματισμός, παραγωγή λέξεως ἐξ ἄλλης διὰ μικρᾶς τινος μεταβολῆς, ἰδίως τῆς καταλήξεως : Ἀπολλ. Δύσκ. Σύντ.50,25, EM 262,56 σί μ'εἰ τοῖν Αἰολεῖς δέρη γέλουσι καὶ κατὰ παρσχηματισμὸν δέρρι· 2) σχόλ. μετασχηματισμός, μεταβολὴ ἐν τῇ μορφῇ, ἐπὶ ἐκφράσεως, ὕφους : Σχόλ.Εὐρ.'Ἐκ.763· 3) μτν. μον. παραμορφώσις ἐκ κακῆς θέσεως, ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου : Παύλ.Αἰγ.3,76.

παρσχιζῶ σχίζω κατὰ μήκος, τέμνω, κόπτω παρὰ τὴ, διανοίγω : Ἠρ.2,86 λίθω ὀξείη παρσχιζομένη παρὰ τὴν λαπάρην· || κ. ἐπὶ σώματος ζῶων : Αἰλ.Π.17,31 τῶν ὀτων . . παρσχιζαντες τὴν πλευρὰν εἰς ὄσον καθεῖναι τὴν χεῖρα· || κ. ἐπὶ ἰχθύων : Ἐπιγρ.π. Ἀθῆν.7,309F κόκκυκος, ὄδς παρσχιζόμες πάντες, Ἀλεξ.133,4 σαῦρον . . παρσχιζον χρυσῶς· κ. παθ. : Διόδ.Σ.1,91 πρὸς δὲ τὴν θραπέλειον τοῦ παρσχιζομένου ὀσάματα· || ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ ἱματίων : Πολύαιν.6,49 ἱμάτια κατὰ μήκος παρσχιζόμενα· κ. παθ. : Γαλ. 2,72,15 τῷ παρσχιζομένῳ χιτῶνι.

παρσχιζ-ιδος ἰλή κ. νεώτ. μικρὸν τεμάχιον ξύλου ἀποσχιζόμενον ἢ ἀποκοπτόμενον ἐκ μεγαλύτερου, σχίζα, πελεκούδι· || ἱατρ. μικρὸν θραύσμα ὄστου ἀποσπασθὲν ἀπὸ τούτου ἢ συνεχόμενον ἐπὶ διὰ λεπτοῦ μίσχου, ἐπὶ κατάμματος : Ἰππ. Ἀγγ. 24 παρσχιζίδες ὄστῆων, Γαλ.18(21),536.

παρσχιζομαι [ἡ] πάπ. νεκροτομία βλλ., ἰδίως τομὴ πρὸς ταρῆχυσιν.

παρσχιστής [τὸ] μτν. κ. παρσχιστής ὁ ἐκ πλαγίου ἢ κατὰ μήκος σχίζων, ἐπὶ τῶν διὰ μαχίρας τεμνόντων κατὰ μήκος τὰ σώματα πρὸς βασισάμων : Διόδ.Σ.1,91 ὁ . . παρσχιστής . . διατεμῶν ὄσα νόμος κελεύει τὴν σάρκα παρσχιζομα φεύγει δρόμω, Πρὸκλ.Τετραῶ.250· 2) ἀκρωτηριαστής : Πολύδ.13,6,4 οὔτοι δ' ἦσαν ἀνδρόφονοι καὶ παρσχιζομαι, λωποδύται, τοιχωρῆχοι.

παρσχιστικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παρσχιζοτήν βλλ.α : θραπέλια παρσχιστική.

παρσχοίνιζω μτν. φράσσω τὴ διὰ τεταμένου σχοινοῦ : Στράβ.15,1,55 παρσχοίνισται δ' ἡ ὀδός, τῷ δὲ παρελθόντι ἐντός . . θάνατος.

παρσχοίνισμα-ατος [τὸ] μτν. σχοινοῦν τεταμένον παρὰ τινα ἢ κατὰ μήκος : Πολυδ.7,160.

παρσχολόω-ῶ μτν. κ. μον. ἐξετάζω μετὰ πλείοσις προσοχῆς καὶ φροντίδος π : Γρηγ.Νύσο. 2,535A προσήκει παρσχολόησαι τὸν λόγον· || μον. ἐν τῷ μέσ. τ. καθ' ὑπερβολὴν ἀσχολοῦμαι, φροντίζω περὶ τινος : Συμεῶν ἐν Ἀν.Βοασσο.5,471 βραχεῖα ἤσθη βίου μυταῖον παρσχολόουμενο.

παρσφάζω πάπ. προσάγω εἰς τὸν ἐντεταλμένον ἀξίωματούχον τὸν ἀπελευθερούμενον, κατὰδίκαν

2) μιν. ἐν τῷ μέσ. τ. διασφάζω : Ἐπιφάν.2.246A δ' αὐτὸν παρσφάζετο.

παρὰσφρεύω σχόλ. σφωρεύω, ἐπισφωρεύω παρά τινα : Σχόλ. Ὁδ.Α.147, αὐτ.Π.51.

παράτα (ή) (Ιταλ.) δημ. παράταξις ἢ παρέλασις στρατιωτικὴ ὄθρ. πομπή, ἐορτὴ καθ' ἣν συμμετέχει καὶ ὁ στρατός. || εἰρων. θουρωδώτης ἐμπαικτικὴ παρέλασις, ἰδ. ἐπὶ ἀποδοκιμασίας.

παράταγῆ (ή) Ἐπιγρ. κ. μιν. διαταγὴ πρὸς πληρωμὴν, ἐπιταγή : Ἐπιγρ. Ἀφροδισειάς. 2) μιν. παράταξις βλ.λ. : Δούκ.171,13 παραταγὰς καὶ συνασπισμοὺς τῶν πολεμίων, Διήγ. Ἀγίλλ.24 πρὸς μάχας καὶ παραταγὰς ὄλους δοκιμασμένους.

παράταγμα-ατος (τό) μτγν. σῶμα στρατιωτῶν παρατεταγμένων : Ἰνπολ.Α.ρ.222,31.

παρὰταινάρίζω ἐορτάζω τὰ Ταινάρια ὡς οἱ Λάκωνες : Ἐρμιππ.32.

παρὰταίρι (τό) δημ. ὁ στερούμενος τοῦ ἀντιστοίχου του ἐν τῷ ζεύγῳ, ὁ μὴ ἔχων σύντροφον, ἀσύντροφος τε : Ζερβ.Λυρ.Σατ.1,106 κανεὺς δὲν τὸν φηροῦσε· μόν' ἴδιο παρὰταίρι μέσ' στὸ κάρδι μοναχὸς κι ἀμίλητος γυρνώσε.

παράταιρος-η-ο δημ. ὁ μὴ ὀρθῶς ἡρμοσμένος, ὁ κακὰ ταιριασμένος, ἀνόμοιος ἢ ἀσύμφωνος πρὸς ἄλλον, μεθ' οὗ ἔδει ν' ἀποτελῆ ἐνιστόν τι, ἰδ. ἐπὶ παραμίαν ἀποτελούστων ζεύγος, πρβλ. διλογος : παρὰταιρα παπούτσια.

παρὰτακτικός-ή-ἄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς παράταξιν : παρὰτακτικὴ σύνταξις ἢ κατὰ παράταξιν βλ.λ.).

παρὰτάξιμα-ατος (τό) μτγν. τὸ τεταμένον, τὸ ἠηλωμένον ὄθρ. κάλυμμα, παραπέτασμα : Ἀκύλ. ΠΔ'Ἐξ.27,16, Σῶμμ.ΠΔ'Ἐξ.27,16.

παρὰτάνω παρατείνω βλ.λ.), παρατέτω : Ὁδ. Α.138 παρά δὲ ξεστῆν ἐτάνωσε τράπεζαν (τμ.).

2) τανύω τι παρά τι : Ἰνπ. Ἀρθρ.44 τὰς χεῖρας παρατάνυστα πρὸς τὸ σῶμα προσδιῆσαι.

παρὰταξις-εως (ή) κ. μιν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρατάσσειν ἢ παρατάσσεσθαι, τοποθέτησις πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἀτόμων ἢ πραγμάτων τοῦ ἐνὸς παρά τὸ ἄλλο : Θεόδωρ.ΦΑτ.1,6,1' || ὄθρ. νεώτ. τάξις, θέσις πινὸς παρ' ἄλλον, γυμναστικὴ ἢ στρατιωτικὴ κανονικὴ τάξις : παρὰταξις μαθητῶν - στρατιωτῶν - πλοίων. 2) κ. νεώτ. μετοικικὴ διδάξις τῆς φάλαγγος, κανονικὴ τάξις ἀνδρῶν ἢ τμημάτων στρατοῦ ἢ σχηματισμός, καθ' ὃν τὰ μαχητικὰ στοιχεία τάσσονται παραπλεύρωσ ἀλλήλων ἐν πυκνῇ ἢ ἀκροβολιστικῇ τάξει πρὸς μάχην : Θεουκ.5,11 διὰ τὸ μὴ ἐκ παρατάξεως . . τὴν μάχην . . γενέσθαι, Δημ.123, Αἰσχίν.3,88 ἐκ παρατάξεως μάχη κρατήσαντες, Ἀσκληπιόδ.2,5, Αἰλ.Τακτ.7,1 μάχη ἐκ παρατάξεως.

|| νεώτ. ὁ κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τακτικῆς σχηματισμός τῆς ναυτικῆς δυνάμεως πρὸς ναυμαχίαν. 3) μτγν. παρατεταγμένη στρατιωτικὴ δύναμις : Πολύβ.15,12,3 ἐν τῷ μεταξύ χωρῶν τῶν παρατάξεων πολλά . . ἐπασχε κακά. 4) ἡ ἐκ παρατάξεως διδομένη μάχη, κ. γεν. μάχη : Ἰσοκρ.10,53 δευνότεραν ἐποίησαντο παρατάξιν τῆς πρὸς Πιγαίων αὐτοῖς γενομένης, ΠΔ' Ἀριθμ.31,14, Πολύβ.1,40,1 ὄρων ἀποδειλιῶντας ταύς Ῥωμαίους ἐν ταῖς προγεγενημέναις παρατάξεσι, Φιλόδ. Ὁαν.29, Ἄρρ. Ἐπικτ.3,22,69, Ἐπιγρ. μετὰ τὴν ἀνὰ παράταξιν γενομένην αὐτοῖς ποτὶ Πριανεῖς. 5) νεώτ. στρατιωτικὴ παράταξις, στρατιωτικὴ τελευτὴ πρὸς ἐπίσημον τέλος ἐορτῆς ἢ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπισήμου ξένου : ἡ παράταξις τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς. || ὄθρ. συνεικδ. πομπὴ ἢ τελευτὴ ἧς μετέχει παρατεταγμένων τμημάτων στρατοῦ. || φρ. ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει μετὰ πολλῶν τιμῶν, μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἢ κ. εἰρων. ἐν συνοδείᾳ ἐξειυλιστικῇ.

6) μιν. πλήθος στρατῶν συνοδεδόν τιμητικῶς τινα : Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,8 τὴν ἐπιτελεῖ μετὰ γάλην παράταξιν. 7) ὄμ. μιν. γεν. πλήθος, στρατιά : Μηνναῖ.34 Ὀρθρ. Ὁδ.3 παρατάξεις δαιμόνων κατέτροψας γενναίως. 8) κ. νεώτ. πολιτικὴ μερίς, ὀμάς κομμάτων ἐπιδιωκόντων τὴν πραγμάτωσιν τοῦ αὐτοῦ γενικοῦ σκοποῦ καὶ διαφοράς ἐχόντων ἐν ταῖς λεπτομερείαις τοῦ προγράμματός αὐτῶν : Αἰσχίν.3,1 τὴν μὲν παρασκευὴν ὄρατε . . καὶ τὴν παράταξιν . . καὶ τὰς κατὰ τὴν ἀγοράν δεήσεις - δημοκρατικὴν παράταξιν, - παράταξις βασιλοφρόνων. 9) μτγν. σχηματισμὸς φατριῶν ἐκ διαστάσεως γνωμῶν ἐπὶ τῷ ζητήματι : Πλούτ.Κίρ.θ φιλονικίας οὐσης καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν. 10) ὄμ. μιν. πείρωμα ἀντιπολιτεύσεως, ἀντιφάσεις : Μάρκ.Αὐρ.1,3 κατὰ παράταξιν, ὡς οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ λεολογισμένως. 11) συνωμοσία, σκευωρία, υπηχὰν : Δημ.1081 μὴ περιπέδειν πένθητας ἀνθρώπους . . καταστασιασθέντας ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου. 12) μτγν. μτρ. Ἰσχυρογνωμοσύνη : Ἀριστέιδ Ἀδγ.1,349,9 ἀπανολὰ τινα καὶ παρατάξει. 13) μιν, δημ. διασκεδάσις, θεραπεία, περιποίησις, ἀνεσις : Ἐρωτόκρ.1,1132 τὸ λογισμοὶ καὶ τοῦ κερμυθὸ παρατάξῃ ἐν δώσω, αὐτ.1431. 14) νεώτ. γραμμ. ἢ ἐν τῇ συντάξει τοῦ λόγου διὰ τὴν συμπλεκτικῶν, διαζευκτικῶν, ἀντιθετικῶν καὶ συμπερασματικῶν συνδέσμων, ὡς καὶ τὸ αἰτιολογικὸ γάρ, ἐκδήλωσης τῆς ἐν αὐτῷ ἐσωτερικῆς συνοχῆς νοημάτων, ἀντιθ. ἢ καθ' ὑπόταξιν σύνταξις. 15) ὄνομασία πλοῖου πινός : Ἐπιγρ.

παρὰτάσσω μτγν, ἀπτ. ἀπῶν τορράττω, τρομάζω λίων' ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Ἄρρ. Ἐπικτ.3,22,5 ὑπὸ τῶν φανασίων παραταραχίσεις, Ἐπιφάν.1,757Α ἐάν . . παραταραχθῆ τὰ νήσια.

παρὰτάσσει-εως (ή) μτγν, μιν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρατείνω βλ.λ., ἐπὶ χρόνου, ἐπιμήκυνσις χρονικὴ, συνέσχησις, ἐξασκοῦσθαισι : Σέξτ. Ἐμπ.Πυθ.3,107, Πτολ.Τετραβ.7,5, Πρόκλ.Εἰσ.50 χρονικὴ παράτασις, Σταϊκ.ἀπ.3,96 ἐπιμύσια . . μετὰ προκοπῆς πινος καὶ παρατάσεως, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.77,13 εἰς μὲν παράτασιν, σκαπέτῳ τὰς ἀμπελοῦς, εἰς δὲ συντελεσιῶσιν, σκαπέτῳ τὰς ἀμπελοῦς, αὐτ.252,4 παράτασις τοῦ ἐνεστώτος [συνέσχησις τοῦ παρόντος], αὐτ.273, 17 ἐν παράτασει γενέσθαι ταῦ τρέχονε, Πλωτίν.1,5 εἰ ἐν παρατάσει χρόνου τὸ εὐδαμονεῖν, αὐτ.3,7, 8, Δαμασκ. Ἀρχ.298 τὸ αἶε φαμεν παράτασιν ἔχειν, - παράτασις τῆς πρᾶθεσίμας - τῆς ἀδείας - τῆς νόσου. || φρ. παράτασιν διδωμί τινα παρὲως προθεσίμην, ἀναβολὴν πρὸς πληρωμὴν : Πάν. || γραμμ. χρόνου παράτασις χρονικὴ διάρκειαια παρατεινομένη παρ' ἄλλην πρᾶξιν, πρβλ. παρατακτικός : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.70,27, ΕΜ 472,22 οὐ γὰρ παράτασιν χρόνου σημαίνει τὸ καὶ Ἐξῶν ἀλλὰ συντελεσιῶν, Εὐστ.19,28. || ἡ λ. ὡς ἀντιθ. τῷ ἐνεστώτῳ χρόνος : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπίρρ.124,5.

2) ἐπὶ πραγμ., διάταξις βλ.λ. : Ἀριστ.Λ.ΖΜ 677b, 37 ἡ τῶν ἐντέρων παρατάσις, Ἰάμβλ.Μυστ.1,9. 3) ἐπέκτασις, ἔκτασις, διάστασις : Σέξτ. Ἐμπ.Μοθ.9,367 ἔξ παρατάσεως.

παρὰτάσσω κ. μιν. κ. νεώτ., ἀπτ. παρατάττω, ὄθρ. παρτάσθω, μέσ. κ. παθ. παρτάσασμαι, παρταρ. παρτασάσθημι, μέσ. ὄθρ. α' παρταξάμην (Ξεκ. Ἐλλά.3,3,5), μτρ. παρταξάμενας Ἰσοκρ.12,92) παθ. ὄθρ. παρταξάθημι, μτρ. παρταξάθημι [Πλάτ.Πολ.556B], παρταρ. παρτατάγματι, ἀπαρφ. παρτατάξθαι (αὐτ.Πρωτ.333E), μτρ. παρτατάξι-γμένος [Θουκ.4,96], γ' πληθ. ὑπερσ. παρτατάξατο Ἰ.Ηρ.8,951, τᾶσσω, τοποθετῶ τινα παρ' ἄλλον, θέτω ἐν κανονικῇ τάξει πρὸς μάχην : Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

τάσσειν ἐξέτασαν, Ἰ.Ηρ.9,31 τὸ δὲ ὄσθενέστερον παρτάξε κατὰ τοὺς Ταγέτας, Θεουκ.7,3 τὴν μὲν πλείστην τῆς στρατιᾶς παρ-

ταξε πρὸς τὰ τειχη, Ξεν.Ἑλλ.1,1,33 ἀπαντας παρρατάσσει παρὰ τὸ Λύκειον. ὡς μαχοῦντες, -παρρατάσει τὴν ὑπ' αὐτὸν δύναιμι εἰς δύο σειράς. || κ. μτ. ἀπαρρ. : αὐτ.4,5|| τοὺς μὴ ἀπὸ τῶν συμμάχων φρουρούς παρρατάσει φυλάττει. τὸ τεῖχος [ιδιάνην, ἐταξε] ἴτους παρρατάσει διατάξας ἀ φυλάττωσι. || τὸ μέσ. παρρατάσσομαι παρρατάσσει τὰ ὑπ' ἐμὲ τμήματα, τοὺς ἀνδρας μὴ πρὸς μάχην : αὐτ.7,5,23 καὶ μήνερ ἰππέας οἱ μὴ πολέμιοι παρρατάξαντες ὀπλιτῶν φάλαγγα βῆθος ἐφ' ἕξ ἰδιάνην. ἀντιπαρρατάξαντο), Πασχ.χρον.719,8 ἦλθεν παρρατάσσομενος εἰς πόλεμον || κ. ἐπὶ πλοίων : Θουκ.1,52 οἱ δὲ τὰς ναῦς. . παρραταξάμενοι μετεώρους ἠύσχαζον || μέσ. κ. ποθ. τάσσει ἢ τάσσομαι παρὰ τὴν ἢ παρὰ τι : Ἡρ.8,95 τῶν ὀπλιτῶν ὁ παρραταχάτο παρὰ τὴν ἀκτὴν, Πλάτ.Πολ.556P παρραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίω || ποθ. τάσσομαι εἰς παρρατάσει μάχης : Θουκ.4,32 εἰ δὲ τοῖς πλάγιοις ἰεπίοισι, ὑπὸ τῶν ἐκατέρωθεν παρραταξιμένων ἰβολόμενοι || τὸ μέσ. μτ. δοτ. ἐν ἔθρ. σμ. : Ξεν.Ἑλλ.4,3,5 ὡς παρρατάξαντο ἀλλήλους, Ἰσοκρ. 12,92 στρατοπεδεύσασμαι μεθ' ἡμῶν. . καὶ παρραταξάμενοι τοῖς πολεμίοις [ἐναντίον τῶν. .] ὄμ. κ. παρρατάσσομαι ἐπὶ τινα : Ἀνπ.Ἑμφ.Πολ.5,22 || παρρατάσσομαι πρὸς τινα) ἀντιπαρρατάσσομαι εἰς τινα : Ἰσοκρ.4,96 οὐχ οἶοι τ' ἦσαν πρὸς ἀμφοτέρωσιν ἄμα παρρατάσσει τὰς δυνάμεις, Πολύβ.2,1,8 || ἀπολ. ἴσταμαι, εὐρίσκειμαι παρὰ τὸ πλεονρόν, πλησίον πινὸς κατὰ τὴν μάχην : Θουκ. 4,96 ὑπαχωρησάντων γὰρ αὐτοῖς τῶν παρραταξιμένων, Ξεν.Ἑλλ.3,4,23 || κ. ἐπὶ ναυμαχίας : Θουκ.1,29 ἀνταναγαζόμενοι καὶ παρραταξάμενοι, ἐναυμάχησαν, Ξεν.ΚΠ5,3,5 2) μάχομαι, πολεμῶ. Κύριλλ.Λεξ. κπασθ δυνάμει πολεμῶ : Δημ. 297 μὰ τοὺς ἐμὲ Πλαταιαῖς παρραταξιμένους 3) μτγν. κ. μτφ. ἀντιμάχομαι, ἀντιδρῶ : Γρηγ.Ναζ. Κατ'Ἰουλιανῶ 3 καὶ πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρρατάσσειται δυσκολίαν 4) τὸ μέσ. παρρατάσσομαι : Ἦσ. ἐν πολέμῳ θνήσκω 5) νεώτ. κ. ἐπὶ πραγμάτων, παρρατέτω, ἐκβέτω, ἀραδιόω : παρρατάξει τὰ διάφορα ἐμπροσθέντα 6) ὄμ. νεώτ. κ. μτφ. ἐπὶ λόγου, ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, διατυπῶ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου : παρρατέκει σειρῶν - ἀλυσιτ ἐπιχειρημάτων 7) ἐν τῷ μέσ. τ. ἴσταμαι παρρασκευασμένος, ἔτοιμος πρὸς. . : Πλάτ.Πρωτ.333B καὶ μὲ ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἦδη. . ἀγωνισθῆναι καὶ παρρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρινεσθαι, Ἐπίκ. ἀπ.489 8) τὸ ἐνεργ. ἀντιβολῶ, ἀντιπαρραδάλλω : Ἰσοκρ.11,7 πότερα γὰρ τοῖς περὶ Αἰόλου λεγομένοσι ἄνθρωποι παρρατάξιμεν 9) τὸ μέσ. μτ. ἀπαρρ. ἀνοῦμαι ἐπιμόνω : Ἄρρ.Ἐπίκτ.1,5,3, Μάρκ.Αὐρ.8,48 κἂν ἀλόγως παρρατάξηται 10) τὸ ἐνεργ. προστάτω : Ἐπιγρ. Δελφῶν φερέτω Σωσισχὰ τὸ ἡμμνοῖτον Καλλιεῖδα. . ἢ ὡν καὶ Δημοκράτειας παρρατάξη.

παρρατατικός-ἡ ὄν μτγν. μ.σ. κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων παρρατάσει, παρρατεινόμενος, συνεχιζόμενος : Ἦσ. ἐκτεταμένος : Ἀπολλ.Δισκ.Σαντ.70,8 παρρατατικὴ διάθεσις, αὐτ.262,16 παρρατατικὴ προφορά || παρρατατικός [οἱ] δὲ οὐσ. εἰς τῶν παραγωγῶν χρόνων τοῦ ρήματος σημαίνων πράξιν γινόμενῃ ἐν παρρατάσει ἢ διαρκείῃ ἢ κοτ' ἐπανάληφιν συνεχῆ εἰς τὸ παρελθόν : αὐτ.10,19 || οἱ καταλήξει τοῦ παρρατατικοῦ ἐν μέσ. τῷ ἐνεργ.τ. εἶναι -ον ὄσον ἔλυον - ἔγραψον, δημ. -α, ὄσον ἔλυα - ἔγραφα - ἔτρωγα, συνηρ - ουν κ. -ων ὄσον ἐφίλουν - ἐδήλουν - ἐνίκων, δημ. -ούσα ὄσον [ἐ]πενθεούσα - [ἐ]νικοῦσα-ἀγαπούσα, κ.-α(γ)α ὄσον [ἐ]κράταγα - φύλαγα - ἀγάπαγα : μέσ. κ. ποθ. -μην [ο]μην-οὔμην-ώμην), ὄσον ἔλυομην - ἐφίλομην - ἐτίμωμην, δημ. -μυν(α) κ.:-μοῦν(α) [ο]μοῦν(α)

-όμοῦν(α) -[ο]μοῦν(α)], ὄσον παιδεύομυα - τραδιόμυα) - ἀγαπῶμυα) 2) μτγν. ὁ μὴ πλήρης, ἀντιθ. συνηλεστικός : Σέξτ.Ἑμφ.Μοθ.10,91.

παρρατατικός μτ ν, μ.σ. κ. νεώτ. κατὰ παρρατάσει, παρρατεινόμενος : Σχόλ.Ὀδ.Δ 184 παρρατατικῶς ἐφη κλαῖτε, Εὐστ.Ἰλ.455 οὐ χάριν παρρατατικῶς ἐφη τὸ ἐφέξεσθαι 2) μτγν. κατὰ τρόπον παρρατατικῶν βλλ 2), ἀντιθ. συνηλεστικός : Διδόκ.Σέξτ.Ἑμφ.Μοθ. 0,101.

παρραταυότης-πτος [ἡ] μτγν. νόθος, πλαστή ταυότης : Δομάσκ.Ἀρχ.224.

παρρατείνω κ. μ.σ. κ. νεώτ, μέλλ. παρρατενω [Ἦσ.], ἀόρ. παρρατενω, παρρακ. παρρατετάκα [Πλούτ.Ἦθ.832P], παθ. μέλλ. παρραταθῆσομαι [Πλούτ.Λύσ.204(1)], παρρακ. παρρατέμαι [Ἡρ.2,8, Ἀριστοφ.Νεφ.212], μτγ. παρρατεινόμενος, ἐκτείνω, ἐξαλοῦμαι κτλ. καὶ κατὰ μῆκος ἢ ἐμπροσθέν τιος ἐκτείνω, παρρακτείνωμαι : Ἡρ.1,780 παρὰ χεῖλος ἐκκότερον τοῦ ποταμοῦ αἰμασίη πλινθῶν ὀπτεῶν παρρατείνει || κ. μτ. οἰτ. τόπου : αὐτ.203 τὰ πρὸς τὴν ἐσπέρην φέροντα ὁ Καύκασος παρρατείνει, Θουκ.4,8 || κ. μτ. δοτ. : Στράβ.8,2,2 πρὸς ἀρκτους βλέπον καὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρρατεῖνον || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Πολύβ.6,31,5 παρρατείνειν παρὰ τὰ μέρη κ. ἀπολ. ἐκτείνωμαι : Ἀριστολ.Ζ1 529a,22 ἀπὸ τοῦ ἐντέρου κάτω παρρατεῖναι || μτ. οἰτ. ἐκτείνωμαι εἰς. . : Ἀριστεῖδ. 1,11,7 πάντας χρόνους καὶ τόπους παρρατείνειν κ. ποθ. : Ἀριστοφ.Νεφ.212 ἡ δὲ γ' εὐδοί' . . ἦδὲ παρρατατικὰ μακρὰ 2) Ἦσ. «παρρατέκω, πλατύνω» 3) ἀναπτύσσω τι : Ξεν.Ἀν.7,3,48 κέλευε διὰ τοῦ πεδίου παρρατεῖναι τὴν φάλαγγα παρὰ τὰς κώμας κ. παθ. : αὐτ.1,7,15 παρρατέτατο δὲ ἡ τάφρος ἄνω διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ δώδεκα παρασάγγας 4) μτγν. μτφ. τὸ ἐνεργ. ἐν ἀμτθ. χρ. ἐξαλοῦμαι πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις, κατολαβῶναι τὸ δλον : Δημήτρ.Λάκ. 1055,10 φυχὴ μικρῶ σώματι παρρατεινῶσα 5) ἐκτείνω, ἐπιμηκύνω : Ἀριστολ.Ποιητ.1455b,2 παρρατείνειν τοὺς λόγους, αὐτ.1451b,38, Λουκ.Ἰκαρ.29 ἐπὶ πλείον τὴν διάσκεψιν παρρατείνειν, αὐτ.Νεκρ. Δ 4,2, αὐτ.Εἰκ.13 || κ. ἐν ἀμτθ. χρ. ἐξακολουθεῖ, αὐξάνεται ἡ χρονικὴ διάρκειά μου : Ἰώσ.Α1 15,7,4 ἐνιαυτοῦ μῆκος παρρατείνειν, Παρθ.8,5 παρρατεινοντος τοῦ πόντου, ΚΔΠράξ.20,7 παρρατεινέτω τὸν λόγον μέχρι μεσανυκτίου, Ἀππ.Συρ.48 || μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Συνέσ.Ἐπιστ.32 εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρρατεινῶτο, -παρρατείνεται ἡ νόσος ἐπὶ μῆνος ἄνευ οὐδεμιᾶς βελτιώσεως κ. ποθ. : Λουκ.Ἐρωτ.4 || ὄμ. νεώτ. τὸ μέσ. ἐξακολουθεῖ, διορκῶ ἐπὶ πολλῇν ὄραν : χειροκροτήματα παρρατεινόμενα || ὄμ. νεώτ. ἐξακολουθεῖ τὸ ἰσχυρὸν πέρα τοῦ τεταγμένου ὄριου ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : ἢ προθεσμία παρρατέθῃ ἐπὶ μακρόν 6) μτγν. ἐξακολουθεῖ νὰ ζῶ : Πλούτ.Ἦθ.832B Ἀντιφῶν. . παρρατάσκειν ἕως καταδόσεως Δημοκρατίας, Κλήμ. Ἀλεξ. 353 παρρατακεῖν ἀχρι τῶν Δαρειῶν χρόνων 7) μηκύνω λέξιν τινὰ ἐν τῇ προφορᾷ, προσφέρω αὐτὴν ὡς μακρὰν : Λουκ.Πένθ.13 γοερόν τι φθειγόμενος καὶ παρρατεινῶν ἕκαστον τῶν ὀνομάτων || ἐπιμηκύνω τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, ἐπὶ τῆς ἡχοῦ : αὐτ.Οικ.3 ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὡσπερ τὰ ἄντρα συνειπηγῶν. . καὶ παρρατεινῶν τὰ τελευταῖα τῆς φωνῆς 8) ἀπλῶ τι χημα καὶ ταῦνα αὐτό, ὄσον τὰ δέρματα ὑπὸ τῶν βυρσοδεφῶν ὄθ. ταπεινῶ, ἐξευτελιῶν ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Ἀριστοφ.Νεφ.213 ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρρατέθη καὶ

Περικλέους ἰέν τῷ στίχ. τούτῳ ἐν συαγετισμῷ μτ. τοῦ στίχ. 212 γίνεται λογοπαίγνιον τι· βλ. ἀνωτέρω 1) ἐν τέλει· 9) ἐπιβροδῶνα, ἀναβάλλω : Πίσπ.

10) καταπαύει, βασιανίζω, κουράζω : Ξεν.ΚΠ,1,3, 11 ἕως παρατείνωμι τούτων, ὡσπερ οὖν ἐμὲ παρατείνει ἀπὸ σοῦ κωλύων, Πλούτ.Ἡθ.135D·

|| κ. παθ. κατατρυχομαι, βασιανίζομαι : Πλάτ. Συμπ.207B καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατείνωμενα ὧστ' ἐκείνα ἐκτρέφειν· || καταπονοῦμαι, κατακουράζομαι : Ξεν.Ἀπ.3,13,6 παρὰ τὸ μισθὸν ὀδὸν πορευθεὶς, Πλάτ.Εὐθ.303B, αὐτ.Λύσ.204C παρπαθήσεται ὑπὸ σοῦ.θάμα λέγοντος 11) Ἡσ. ἐσπύλλουμι· 12) ἐν τῷ μέσ. τ. φουσκῶνω, σιάω :

Ἄριστφ.ἀπ.506,1 παρτατάμαι λιπαρὰ κἀπῶν [αἰσθὸν ἔσκασα τρώγων λιπαρὰ φαγητῶν] 13) ὁμ. τὸ μέσ. ἐν φρ. παρατείνωμι ἐς τοῦσαχτον ἐκτείνω μέχρις ἐσχάτων τὰς δυνάμεις μου, ἐντείνω αὐτὰς μέχρι τοῦ ἀνωτάτου δυνατοῦ ὄριου, ἀγωνίζομαι μέχρις ἐσχάτων : Θουκ.3,46 πολιορκίᾳ παρατείνεσθαι ἐς τοῦσαχτον· 14) ἐν γεωμ.σημ. σχῆμα τι ἐπὶ ἢ ὑπὲρ γραμμῆν θέτω· ὁθ. ἐπιβέτω, ἐφαρμόζω σχῆμα τι ἐπὶ εὐθείαν γραμμῆν : Πλάτ. Μέν.87A παρὰ τὴν δοθείσαν αὐτοῦ γραμμῆν παρταίναντα· κ. ἀπολ. : αὐτ.Πολ.527A τετραγωνίζειν τε καὶ παρατείνωμι καὶ προστιθέναι·

15) καίλιαν παρατείνω αὐξάνω τὴν κοιλιολυσίαν, ἥτις λύω, ὑπάγω τὴν καίλιαν, ποιῶ τινα εὐκόλιον : Φιλιστ.π.Ἀθῆν.3,115ε· 16) ἐν χρ. κ. ὡς βοηθ. ρ. συντασσόμενον μτ. καταγορ. μτχ. ἐν τῇ σημ. τοῦ διαιτελῶ : Φιλόστρ.Ἀπολλ.7,22 πῶ παρατενεὶς δεδιῶς ταῦτα; [ἕως πότε θὰ ἐξακολουθῆς νὰ φοβῆσαι ταῦτα, πόσον καιρὸν θὰ φοβῆσαι αὐτὰ].

παρταχιζῶ μσν. παρὰ τι ἀνεγείρω, κτίζω τείχος, ἐπὶ πλέον τεχιζῶ : Φιλόστρ.Ἐπιστ.39 παρταχιζέιν τὰς Ἀθήνας.

παρταχιζέον (τὸ) μσν. ἀνοικτὸν μέρος παρὰ τὸ τείχος πόλεως : ΚΠορφ.Ἐκθ.101,9.

παρταχιζμα-ατος (τὸ) τείχος πλησίον τινὸς ἀνεγερθέν, ἔρυμα, ὄχυρωμα : Θουκ.7,11 ἢ μὴ τις τὸ παρταχιζμα ταῦτο πολλῇ στρατιᾷ ἐπελθὼν ἔλη, αὐτ.42, Ἐπιγρ.Ἐφέσου, Διδῶ.Σ 11,20 τοῦ ναυτικοῦ περιτεχιζματος, Ἄνπ.Λιβ.123, Λουκ.Ἰστ. Συγγρ.38 ἀνατρέφαι τὸ . . . παρταχιζμα.

παρτακτείνω κ. μσν. κυρίως ἐπὶ ζυλῶν, μετασχηματίζω εἰς ἄλλο σχῆμα ἢ μορφῆν· ὁθ. γεν. ἄλλως, μεταβάλλω, μεταποιῶ, πλάττω φεῦδῃ ἐν χρ. τὸ μέσ. : Ὀδ.Ξ 131 αἰψὰ κε . . . ἔπος παρτακτείναιο [σχὸλ.επαραγεχνήσας, παρὰ τὴν ἀλήθειαν κατασκευάσας]· || κ. ἀνευ κακῆς σημ. ἐνεργῶς κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον : Ἰλ.Ξ 54 οὐδὲ κεν ἄλλως Ζεὺς παρτακτείναιο, Εὐστ.Πον.283,11·

2) μτγν. οἰκοδομῶ παρὰ τι, κτίζω ἐγγύς, πλησίον τινός : Πλούτ.Πομπ.40 παρτακτείναιο λαμπρότερον οἰκίαν ἐκείνης.

παρτακτελταῖος-α-ον μτγν. ὁ παρὰ, ὁ πρό τούτῳ τελευταίου, προτελευταῖος· ὁθ. ἡ παρατελευταία [συλλαβῆ] ὡς οὐσ. ἡ παραλήγουσα βλλ. : Ἀθῆν.3,106C θεσίσις τῆς παρτακτελταῖος ἐτέθη καὶ τὸ τέλος, ΑΒ 686,5 εἰς τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, ἄλλα καὶ εἰς τὴν παρατελευταίαν.

παρτακτελτος-α-ον μτγν. ὁ παρατελευταῖος βλλ. : Πλούτ.Μέτρ.2, Ἄριστφ.Κ 1,27, Σιμηλίκ.Φισ. 62,1, Διον.Ορ.ἐν ΑΒ 686,1 ἡ τισαυτὴ λέξις βαρύνονας παρτακτελτος ἐκαλεῖτο ὡς ἐπὶ τῆς παραλήγουσας κειμένης τῆς βαρείας· 2) σχὸλ. τὸ οὐδ. παρτακτελταν ὡς οὐσ. εἰδὸς τι μέτρου : Σχὸλ.Ἄριστφ.Πλ.598 ἐμονόμετρον ὃ καὶ παρτακτελταν ὀνομάζεται.

παρτακτελτώ-άω μτγν. κ. μσν. εἶμαι πρό τούτῳ τελευταίου, κ. ἐν γραμμ. σημ. εὐρίσκειμαι ἐν τῇ παραληγοῦσῃ : Πλούτ.Β' Οἰμ.12, Εὐστ.1557,89 ἢ οὐ συλλαβὴ ἐν τούτοις παρτακτελτώ.

παρτακτελνωθῆμαι-έομαι μτγν. μετέρχομαι ἀπὸ τὴν κατὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν τελῶν, ἢ φόρων : Διογ. Λ 4,46 ὁ πατήρ παρτακτελνωσάμενός τις, πανωίκιος ἐπράχθη μεθ' ἡμῶν

παρτατέμω, μέλλ. παρατεμῶ, λακων. παρταμῷ ἸἈρισφ.Λυσ.116, ἐγγύς, πλησίον, πλαιγίως ἢ καταμίκως κἀπῶ, ἀποκόπτω : αὐτ. Δουναί. 8ν ἐμουτῆς παραταμῶσα θήμιου, αὐτ.132, Ἄλεξ.172, 12 τυροῦ τροφῆλια χλωρὰ . . . παρατεμῶν, Ποσειδων.15] μαχαίρην μικρὰν παρατεμῶντες· || ἀποκόπτω κατὰ τὰ ἄκρα : Σχὸλ.Ἄριστφ.Ἰνπ.525 ποταμοὶ παρασύρυντες καὶ παρατεμῶντες τὴν γῆν· || ὁμ. κ. μέσ. : Βασ Λόγ.εἰς Ἐξάμ.7 παρτεμῶμεθα γῆν, ἀναπτόμεν οἰκίαν πρὸς οἰκίαν· || μτ. γενικ. διαίρ., ἀποκόπτω μέρος τινός : Ἄριστείδ.Λόγ.48(24),27 δεῖ δὲ καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ παρατεμῶν ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ παντός· || τέμνω, κόπτω, λοξῶς : Ἐπιγρ.· κ. παθ. : αὐτ. [ἐξ]οὐκα παρατεμῆμενα [αἰσθητομῆμενα] ἐξοἶα· 2) κόπτω ἐσφαλμένως, διαπραττω, κἀμῶν σφάλμα κατὰ τὴν κοπήν : Θεόφρ.Φ1 6,32 οὐκ ἐστὶ γάρ οὔτε παρατεμῶν οὔτε πλείον τῶν τεταμῶνων.

παρταταγμένως ἐπίρρ. ἰέμ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ παρατάσσω, ὡς ἐν πολεμικῇ παρατάξει, μετὰ καλοῦ ὀπλισμοῦ, σταθερῶς : Πλάτ.Πολ.3991ε παρταταγμένως καὶ καρτεροῦντως ἀμύνεσθαι τὴν τύχην· 2) μτγν. κατὰ τρόπον συγκεκροτημένον : Γαλ.8,362· 3) ὁμ. μτγν. ἐν γεωμ. ἐν. ἐπὶ εὐθείας γραμμῆς, παραλλήλως πρὸς τι : Ἀπολλ. Περγ.Κων.1,27.

παρταταμένως ἐπίρρ. [εἰ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ παρατείνω] σχὸλ. κ. νεώτ. διὰ παρατάσεως, ἐκταταμένως : Σχὸλ.Ἰλ.Ρ 748 παρ' ὄλον πεδίον παρταταμένως διήκων.

παρτατηρημένως ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. [εἰ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ παρατηρῶ ἐω], μετὰ προσοχῆς, ἀκριδώς : Φιλ.1,221 τὴν σκηνὴν ταύτην κεκλησάσθαι φσις μαρτυρίου σφόδρα παρατηρημένως, Κλημ. Ἄλεξ.540, Ἠλιοδ.Κειρ.π. Ὀρειβ.49,8,7· 2) κατὰ τὸν κανόνα, συμφωνῶς πρὸς τὸν κανόνα : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.238,29· 3) κ. μσν. κατὰ παρατήρησιν, ἐκ παρατηρήσεως : Ἰω.Χρυσ.1,85,4 οὐδὲν τῶν τοιοῦτων παρατηρημένως φθέγγετο ἢ θεῖα γραφῆ, Εὐστ.93,8.

παρτατραμῶνως ἐπίρρ. (παρτρέπω) ἐπίρρ. μσν. παρακλιδὸν βλλ. : Εὐστ.1499,4 παρτατραμῶνως καὶ κατ' ἐκκλίσιον τοῦ ἀληθοῦς.

παρτατεχνολογῶ-έω μτγν. εἰσάγω ὡς ἐν πυρῶδω, ἢ λέγω ἐν παρεκβάσει· ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Δημήτρ.178 ταῦτα μὲν δὴ παρτατεχνολογῆσθω.

παρτατεχνῶμαι-έομαι σχὸλ. τεχνάζομαι τι παρὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπατῶ διὰ παραποιήσεως, γλώσσ. τοῦ παρατεκταίνωμι βλλ. : Σχὸλ.Ὀδ.Ξ 131 παρτατεκτῆνασθαι τὸ παρτατεχνῆσασθαι.

παρτήρημα (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρτατῶ, ἐγκατάλειψις, ἄφισμα.

παρτηρήσις [τὸ] δημ. ἐγκατάλειψις τινος.

παρτηρήμα-ατος μτγν., μσν. κ. δημ. ἢ ἐν τινι γινωμένη παρατήρησις : Διον. Ἄλ. Ἄμυ.2,17, αὐτ. Δημ.13, Ἀμμων.127 τὸ προκείμενον τοῦ Ἡρακλείδου παρατήρημα ἰσχυρὸν καθὰ παραγμῆλλαται ὀυτονοῖν, Ἰω.Χρυσ.1,639B προκατελημμένον τοῖς νουμοῖσις παρατηρήμασι· || ἰδ. ἐπὶ οἰωνῶν· πρβλ. Ἡσ. «παρατηρημάτων»-ἐπιτηρήσεων, παραφάλαξιν, κληδονισμῶν τε καὶ ἀπαντήσεων : Φώτ.· || δημ. μ. ἐν φρ. κακὸ παρατήρημα κακὸς οἰωνῶς, κακὸ σημάδι· 2) μτγν. ὁ τηρητέος ὄρος : Ἄλεξ.Ἄφρ.Τον.515,9.

παρτηρήσιμος-ον Ἡσ. ἐν λ. ἀποφράδας ἐὸ δυνάμενος διὰ παρατηρήσθαι.

παρτηρήσις-εως [τὴ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ῆ ἢ ἐνέργεια τοῦ παρτατῶ, ἢ ἐκ τοῦ ἀνεγνῶντος

μετά προσοχής θεωρία, επαγρύνησις, εποπτεία : Αιν.Γουτ.10,25 διειλημμένοι εις παρρηρηθῆμα
2) μτγν. κ. νεώτ. ἐνδελχῆς, προσεκτικῆ ἐξέτασις : Διόδ.Σ.128, Πλουτ.Ήθ.363B οὕτως ἀκριθῆ ποιούμενοι τὴν παρρηρηθῆμα, ὡστε καὶ μίαν ἐξη τριχὰ μέλαιναν ἀβυτον ἠγεῖσθαι, - αἱ νεώτεροι παρρηρηθῆμα ἐπὶ τοῦ Ἀρεως, - μετεωρολογικαὶ παρρηρηθῆμα || μετὰ παρρηρηθῆμα μετὰ δυνατότητος νὰ παρρηρηθῆ, νὰ γίῃ τὴ ἀντιληπτή : Κδ Λουκ.17,20 αὐκ ἐρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρρηρηθῆμα
3) νεώτ. ἐπίστασις τῆς προσοχῆς, παρακολούθησις : ἡ παρρηρηθῆμα αἰτίων καὶ ἀποτελεσμάτων - τῆς ἀλληλουχίας τῶν γεγονότων
4) μτγν. κ. ἐν κακῇ σμ. ἡ ἐκ τοῦ πλησίου ἐχθρική θεωρία, ἐπιτήρησις πρὸς ἀνακάλυψιν σφαλμάτων : Πολύδ.16,22B τῆς τῶν αὐλικῶν παρρηρηθῆμα καὶ κακοπραγμοσύνης, Πλουτ.Ήθ.266B ἐνέδρα καὶ παρρηρηθῆμα
5) νεώτ. στρατ. κατόπτευσις, παρακολούθησις τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ παρρηρηθῆμα, ἀεροπλάνου κτλ.
6) μτγν. ἐμπειρικὴ θεωρία, ἐξέτασις τινος, ἀντίθ. λογισμός : Γαλ.1,127 || φρ. κατὰ ἱστορίαν ἡ παρρηρηθῆμα μετ' ἐπιστήμης ἢ ἀληθῆς ἐξετάσεως : Φιλδδ.Ρητ.1,40S
7) τήρησις κανόνων : Διον.Ορ.629,21
8) μτγν. κ. νεώτ. ἐν γροσμ. σμ. ὁ,τι τις σημεῖσι, ἐξετάζει, σχολιάζει : Λογγίν. Ὑφ.23,2 ἔχειται μάλλον παρρηρηθῆμα ἀξία, Ἀμμών.127, Σχολ.Ἀριστφ.Βάτρ.125B ὡστε ματαία ἡ παρρηρηθῆμα τῷ Συμμάχῳ || φιληὶ παρρηρηθῆμα ἀπλή σημειώσις : Ἀπολλ.Δύσιμ.Ἀντων.41,8
9) νεώτ. γραμματικὴ παρρηρηθῆμα ἢ ἀναγομένη εἰς γραμματικὰ φαινόμενα - συντακτικὴ ἢ ἀναγομένη εἰς συντακτικὰ φαινόμενα
10) νεώτ. κ. ὄμ. ἀντίρρησις, ἀντιθέτος γνώμη, ἀντιγνώμη, ἀντιλογία : θὰ ληφθῶν ὑπ' ὄψιν αἱ ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρρηρηθῆμα σας, - δέχαμαι, μετὰ τὴν παρρηρηθῆμα ὅμως ὅτι .
10) ὄμ. νεώτ. ἐλέγχος, φόγος, ἐπιπλήξις : τοῦ ἔκαμε δριμυτάτας παρρηρηθῆμα, - δὲν δέχαμαι παρρηρηθῆμα
παρρηρηθῆμα (τό) νεώτ. θέσις χρησιμεύουσα πρὸς ἐκτέλεσιν παρρηρηθῆμα ἰδ. ἐν στρατ. σμ. φυσικὴ ἢ εἰδικὴ παρεσκευασμένη ὑψηλὴ θέσις, ἀφ' ἧς εἶναι δυνατὴ ἡ κατόπτευσις τῶν κινήσεων τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοῦ.
παρρηρηθῆμα (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ θεωρῶν, ἐξετάζων, διερευνῶν : Διόδ.Σ.1,16 περὶ τε τῆς τῶν ἀστρων τάξεως . . τοῦτον πρῶτον γενέσθαι παρρηρηθῆμα || ἀκριθῆς ἐξεταστής : Δικαιοαρχ.Ἰστ.1,4 οἱ Ἀθηναῖοι συκοφαντοῦσιν παρρηρηθῆμα τὸν Ξενικῶν βίωσιν
2) μτγν. ὁ ἐφορεύων, ἐπόπτης : Βασ.2,655B τοὺς ἀγγέλους παρρηρηθῆμα ἐκάστω, Ἦσ.ἐν λ. ἐπικόκουρος ὁ παρρηρηθῆμα ἐν σταδίῳ
3) σκοπός : Σχολ.Ἰλ.Ψ 359
4) νεώτ. στρατ. ὁ ἀπὸ παρρηρηθῆμα, ἀεροπλάνου κτλ. παρακολουθῶν τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ
5) ὄμ. νεώτ. ὁ κατόπιν ἐντολῆς παρακολουθῶν τὴν κίνησιν καὶ δρᾶσιν σώματος ἢ ἰδρυμάτων τινος, ἀνευ ἐνεργου συμμετοχῆς : οἱ παρὸ τῆ Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν Ἀμερικανοὶ παρρηρηθῆμα
παρρηρηθῆμα - ἡ-όν μτγν. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τοῦ παρρηρηθῆμα, ὁ ἰκανὸς εἰς παρρηρηθῆμα : Διοσκ.Οθρ.Προοίμ., Πτολ.Τετράδ.4, Πρόκλ.Τετράδ.94,13, αὐτ.5,30 οἱ παρρηρηθῆμα τῆσιν τῶν . . γεωργῶν
2) νεώτ. ὁ ἐκδηλῶν παρρηρηθῆμα βλ.91 : παρρηρηθῆμα ὕψος
παρρηρηθῆμα ἐπίρρ. μτγν. διὰ παρρηρηθῆμα βλ.11, ἐρευνητικῶς : Πτολ.Τετράδ.4 παρρηρηθῆμα σκεπταμένοις, Πρόκλ.Κράτ.74P || ἀντίθ. συμπτωματικῶς : αὐτ.105,13 ἦτοι συμπτωματικῶς ἢ καὶ παρρηρηθῆμα
παρρηθῆμα κ. μαν. κ. νεώτ., ὄμ. κ. παρρηθῆμα, ἄρρ. παρρηθῆμα, ὄμ. ἡπαρρηθῆμα, παθ. πα-

ρηρηθῆμα, ὄμ. ἡπαρρηθῆμα, ὄμ. μτγ. παθ. παρρηθῆμα, ὄμ. ἡπαρρηθῆμα, βλέπω τὴ ἐκ τοῦ συνέργου καὶ μετὰ προσοχῆς, θεωρῶ, εποπτεύω, ἐφορεύω : Ἐπίμ.Ἐπιστ.2,54U θεῖα φύσις παρρηρηθῆμα τὰς τῶν ζῶων ἐξόδους || κ. μτ. ἀναφορ. ἢ ἄ. ἐξηρτ. πρότ. : Ξεν.Ἀπ.3,14,4 παρρηρηθῆμα, ἔφη, τοῦτον οἱ πλησίον, Φιλῆμ.100,1 παρρηρηθῆμα τῆς ἔπαρην || κ. μτ. μτγ. κατηγ. : Ἀριστλ.Ζ1 620a,8 παρρηρηθῆμα ἀναδοῦμενον ἐκ τῆς θαλάττης || νεώτ. κ. ὄμ. παρακολούθῆμα διὰ τοῦ βλέμματος, ἐξετάζω : παρρηθῆμα διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὰς ἡλιακὰς κηλίδας, - παρρηθῆμα ἐκείνου τὸ λουλουδί ποῦ ἔχει φυτρώσει || ὄμ. κ. ἀμτβ. στρέφω τὸ βλέμμα μου, κοιτάζω : παρρηθῆμα ἐδῶ
2) μτγν. κατ' ἐπιφανείαν βλέπω, ἐξετάζω ἐπιφανειακῶς, οὐχὶ κατὰ βάθος : Φιλδδ.Ρητ.1,249S
3) μτγν. παραφωτῶ, ἐπιτηρῶ : Πολύδ.1,29,4 παρρηθῆμα ταῖς περὶκαῖς καὶ ναυτικαῖς δύναμει τοὺς προκειμένους τῆς πόλεως τόπους, αὐτ.11,9,9
4) ἐπιτηρῶ μετὰ προθέσεων κακῶν, ἐνεδρεῦω, ἀναμῆνω, περιμένω τὴν εὐκαιρίαν : Ἀριστλ.Ρητ.1384b,7, αὐτ.Τοπ.16ia,23, Πολύδ.18,3,2 ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἐνεδρεῦσαι καὶ παρρηρηθῆμα, Φιλδδ.Ὀργ.43W παρρηρηθῆμα καιροῦς εἰς κλάσιν, Κδ Λουκ.6,7 παρρηρηθῆμα δὲ αὐτόν . . οἱ Φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ σαββάτῳ θεραπεῦσαι κ. ἀπολ. : Βέττ.Βαλ.205,13 κ. παθ. : Δικαιοαρχ.Ἰστ.1,16, Δίων Κ 42,24 μῆτε ἐκδηρῆσαι ἐδῶνατο παρρηρηθῆμα γάρ || ὄμ. σμ. μέσ. : αὐτ.14,1 καὶ αὐταὶ ἦσαν παρρηρηθῆμα αὐτόν
5) κ. νεώτ. κ. ὄμ. συνεχῶς ἐχῶ ἐστραμμένη τὴν προσοχὴν μου εἰς τι, προσέχω : Δημ 281 ὄμωσ τοῦτο μὲν γενέσθαι παρρηρηθῆμα διετέλου, Διον.Ἄλ.Δημ.53 τοῦ ἀναγινώσκοντα χρῆ παρρηρηθῆμα ἵνα ταῦτον ἔκαστα λέγηται τὸν τρόπον, - κοιτάζει τὴ κάθηται καὶ παρρηρηθῆμα
6) φυλάττω, τηρῶ : Ἀριστλ.Ρητ.1405b,33 εὐλαβεῖσθαι δεῖ καὶ παρρηρηθῆμα ἐν ἀμφοῖν τῷ μέτριον || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Δίων Κ 53,10 δασ προστάττουσιν [οἱ νόμοι] ἀκριθῆς παρρηρηθῆμα || ὄμ. ἐν τῷ μέσ. τ. τηρῶ, φυλάττω, κρατῶ συμφῶνως πρὸς τὸ θρησκευτικὸν ἔθος : Κδ Γαλ.4,10 ἡμέρας παρρηρηθῆμα καὶ μῆνας, Ἰώσ.Α114,10,25 τῶν τῶν σαββάτων ἡμέρων παρρηρηθῆμα
7) ἐν τῷ παθ. τ. λαμβάνομαι ὑπὸ σημειώσις : Μέν.542,6
8) νεώτ. διακρίνω, ἀντιλαμβάνομαι : παρρηρηθῆμα αἰσθητὴν βελτίωσιν εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ἀσθενούς || τὸ παθ. ἰδ. ὡς τριτοπῶνος. παρρηρηθῆμα γίνεται ἀντιληπτόν, αἰσθητόν, ἐμφανίζεται, σημειοῦται : παρρηρηθῆμα ἄλλειψις κρέατος : μεγάλη ἔκλασις τῶν ἡδῶν
9) νεώτ. ἐλέγχω, φέγω, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω : τὸν παρρηρηθῆμα ὁ λοχαγός, διότι ἦτο ἀξύριτος
10) ρημ.τ.π. παρρηρηθῆμα, παρρηθῆμα, παρρηρηθῆμα, παρρηρηθῆμα.
παρρηθῆμα, ὄμρ. κ. ποι. παρρηθῆμα, μτγν. κ. παρρηθῆμα ἰσπ.π. γ' ἐν. παρρηθῆμα ἰ' Ὄδ.Α 192, Ἦρ.4,73), γ' ἐν. παρρηθῆμα παρρηθῆμα ἰ' Ἀριστφ.Ἀχ.85, αὐτ. ἰπν.1223), ἄρρ. παρρηθῆμα ἰ' Ἰλ.Α 779, Ὄδ.Ε 92), παρρηθῆμα παρρηθῆμα, μέσ. ἄρρ. β' παρρηθῆμα, ἄττ. παθ. παρρηθῆμα, παρρηθῆμα, θέτω, τοποθετῶ πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, παραθέτω : Ὄδ.Φ 177 παρρ δὲ τίθει διφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτόν, Ἐπιγρ., Πάν. || ἐν τῷ μέσ. τ. θέτω ἐμπρὸς μου ἢ πλησίον μου, δίδω ἐντολήν, κελεύω νὰ θέσωσι τὴν πλησίον μου : Ὄδ.Β 105 νύκτας δ' ἀλλύσκεν, ἐπεὶ δαΐδας παραθέτω, αὐτ.Ω 140, Εὐρ.Κύκλ.390 σκύφος παραθέτω : **2)** γεν. ἐπὶ φωνητῶν, παραθέτω, προσφέρω, σερβίδω : Ἰλ.Ψ 810 σφιν δαΐτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι, αὐτ.Υ 90, Ὄδ.Α 192 ἢ οἱ βρωαῖν τε πόσιν παρρηθῆμα, αὐτ.Υ 260, οὐτ.Δ 66, αὐτ.Ε 92 θεὰ παρρηθῆμα τράπεζαν, Ἀριστφ.Ἀχ.85 παρρηθῆμα θ' ἡμῖν ὄλους ἐκ κρι-

δάνου βαῦσι, αὐτ. Ἰη.52, αὐτ.57, Ἀριστομέν.12. Ξεν. Ἀν.4,531 παρὰτιθεσαν ἐπὶ τὴν τράπεζαν κρέα· || μιν. κ. ἀπολ.: Πρὸδρ.1,133 ἀφ' οὗ δὲ παρὰθεσοῦσαν καὶ νίφεται καὶ κἀτζι· || τὸ ἄρα. τῆς μτχ. κτ. πληθ. ἀ παρὰτιθέσθαι ὡς οὐσ. οἱ ἔχοντες ὡς ἔργον τὴν παρὰθεσιν τῶν ἔδεσμάτων, οἱ ὑπηρετοῦντες ἐπὶ τὴν τράπεζαν, οἱ σερβιτόροι: αὐτ.ΚΠ8,8,20 οἰναχοῦσι καὶ λαυτροχόουσι καὶ παρὰτιθέντας· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ παρὰτιθέμενα τὰ προσφερόμενα, τὰ σερβιριζόμενα φαγητὰ: αὐτ.2,1,30 ἦν δὲ τὰ παρὰτιθέμενα ἅσι λαὸς αὐτῶν γε καὶ τὰς καλουμένους ἐπὶ δεῖπνον, αὐτ.5,2,16· || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. θέτω ἢ διατάσσω νὰ παρὰθεθῆ, νὰ ἐναποθεθῆ τροφή ἐνώπιόν τινος: Ὀδ.Ο 506 ἤσθην δὲ κεν ὄμνιν ὀδοιπόριον παρὰθεμιν, Ὀυκ.1,30, Ξεν.ΚΠ8,6,12 μήτε αὐτοὶ ποτε ἀνευ πόνου σίτην παρὰθεσθε: || οἱ τὰ εὐτελέστερα παρὰτιθέμενοι οἱ τρεφόμενοι εὐτελέως, πτωχολῆ, ἡκιστα πολυδαπάνως: αὐτ.Ἰέρ.1,20· || κ. ἐπὶ τροφῶν, ἄς ἐναποθεθὼν ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν νεκρῶν: Ἦρ.4,73 τῷ νεκρῷ πάντων παρὰτιθεῖ· κ. παθ.: αὐτ.1,119· || κ. ἐπὶ ἱερῶν: Ἐπιγρ.Ἐπιδάουρου ἀκέλος τοῦ πρώτου βῆδος παρὰθέντω τῷ θιῷ· 3) προσφέρω, πορίζω, παρέχω, δίδω: Ὀδ.Γ 205 αἶ γὰρ ἔμοι . . θεοὶ δύνανται παρὰθετεν ἰεσοφ.ἀνάγν. περιβείην, Πλάτ. Θεαίτ.157C παρὰτιθένται ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι (ἴητοι παρὰτιθένται ἐκάστα τὰ σοφὰ ὡστε ἀπογεύσασθαι αὐτῶν), αὐτ.Πρωτ.325E· || κ. ἐπὶ μητρὸς παρεχούσης τὸν ἐαυτῆς μαστὸν πρὸς θηλασμόν: Σωφ.1,105· 4) μέσ. παρὰτιθεμαι προσάπτω, δίδω: Πaus.2,14,4 οὗτος ἦν ὁ τῷ χωρίῳ τὰ θναμα παρὰθεμένου Κελεάς· 5) ὄμ. τὸ μέσ. ἐκθέτω πρὸς πώλησιν: Ἀριστολ.Ζ1 622b,34 ὄσα παρὰτιθένται οἱ φαρμακοπῶν· 6) ἐπιτίθημι, θέτω ἐπὶ τινος: Ἡσιόδ.Θ 577 στεφάνους παρὰθεκε καθάραι· 7) προβάλλω ἐνώπιόν τινος, προτείνω, παρέχω ἐξηγήσεις: Ξεν.ΚΠ1,6,14 παρὰτιθεῖς ἐκαστον τὶ εἶη ὄφελος στρατιᾶς τακτικῶν ἀνευ τῶν ἐπιτηδείων, Πάπ. παρὰτιθέναι ἐν τισὶ ὡς οὐ χρή· 8) ἀναφέρω, παρουσιάζω: Ἰσαί.9,32, Φιλῶδ.Μουα.79Κ, ΚΔ Ματθ.13,24 ἄλλην παραβολὴν παρὰθεκεν αὐτοῖς· || ἐν τῷ μέσ. τ. φέρω ἢ ἀναφέρω τὴν πρὸς ὑποστήριξιν ἢ ὡς μαρτυρίον: Πλάτ.Πολιτ.275B διὰ ταῦτα μήν καὶ τὸν μῦθον παρὰθεμέμεθα, αὐτ.279Α, Πλούτ.Ἠθ.833E, Δίων Χρ.17,10, Ἀθῆν.11,479C παρὰτιθέμενος τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους, Πορφ.Ἀποχ.1,3, Ἐπιγρ. παρὰτιθεσθαι ἀποδείξεις, Πάπ. ἀντίγραφον ἐπιστολῆς παρὰτιθεσθαι· || πάπ. ὄμ. τὸ μέσ. ἐπιδεικνύω ἢ καταθέτω πράξεις ἢ ἔγγραφα πρὸς ἐπίρρωσιν τινος· 9) ἀναφέρω, μνημονεύω: Διον. Ἀλ.Δημ.37, αὐτ.Συνθ.23 ἰεσοφ.ἀνάγν.1· || κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.65,9 παρὰτιθεσθαι ἐνωϊαν τινος· || παρὰτιθεμαι ἐκδόσεις παρὰθετώ, ἀναφέρω, μνεῖαν ποιῶμαι τὴν ἐκδόσεων: αὐτ.Ἀντων.89,22· || κ. ἀπολ. ἀναφέρω περιπτώσιν, παραδείγματα: αὐτ.52,7· 10) πάπ. ὄμ. μέσ. συνιστῶ διὰ συστατικῆς ἐπιστολῆς· 11) μτχ. κτφ. ἐνθέτω, τοποθετῶ ἐν τάξει εἰς τὸν νοῦν μου, κἀμνη κτῆμά μου: Πλάτων.4,4,8 ἄ τις ὄρα παρὰτιθεσθαι παρ' αὐτῶν· 12) τίθημι, τοποθετῶ τὴν παρὰ τὴν ἑτέρον: Πλάτ.Φιλ.47A ἢ τὰ διακρικόμενα συγχεῖν καὶ ἄμοι λύπας ἡδοναῖς παρὰτιθέναι· κ. παθ.: Δημόδ.ὄ παρὰθεσίσης τῆς ἀπολογίας ἰθὴ κατηγορίας· 13) κτ. ἐπέκτ. παρὰθετώ, παραβάλλω, συγκρίνω ὅπως ἀνέρω τυχόν ὁμοιότητάς ἢ διαφοράς: Πλάτ.Δημητρ.12 τοῦταν μὲν οὖν ἐπίτηδες ἐκέλευ παρὰθεῖκαμεν· 14) γραμμ. παρατάσσω, ἀντιθ. συντίθημι, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.42,5· 15) παρακατατίθημι, καταθέτω, ἐμπιστεύομαι εἰς τινά πᾶν

τὸ ἐμοὶ ἀνηκόν, καταθέτω πρὸς φύλαξιν: Χαρίτ. 8,4· || κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ἦρ.6,86, β' ἤλθον ἐς τὴν Σπάρτην τοῦτο τοῦ παρὰθεμένου τὰ χρήματα οἱ πατέρες, Ξεν.Ἀθ.2,16 τὴν μὲν οὐσίαν ταῖς νήσοις παρὰτιθενται, Πολύβ.3,17,10, Πάπ. τῶν ἀδικειῶν ἄ παρὰθεμέμεθα παρ' αὐτῶν· 16) ὄμ. τὸ μέσ. παρὰτιδω τινὰ εἰς τὴν φροντίδα ἑτέρου: Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,8,22 παρὰτιθεσθαὶ τινὶ ὄφρανον· || ἐναποθετώ, παρὰτιδῶ: ΚΔ Λουκ.23,46 πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρὰτιθεμαι τὸ πνεῦμά μου, αὐτ.Πράξ.14,23, αὐτ.20,32, αὐτ.Πέτρ.1,4,19 17) ὄμ. τὸ μέσ. ἀποτολῶ, διακινδυνεύω, ἐκθέτω εἰς κίνδυνον: Ὀδ.Β 237 σφάς γὰρ παρὰθεμει κεφαλὰς, αὐτ.Γ 74 τοῖ τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρὰθεμει, Τυρτ.12,18· 18) ἐφαρμόζω τὴν ἐξ ἰδίας πρωτοδουλείας πρὸς τὴν σκοπὴν μεταχειρίζομαι τὴν πρὸς σκοπὴν τινά: Πλάτ.Φοῖδ.65E τὴν ὄψιν παρὰτιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι. **παρὰτίλλω**, μέλλ. παρὰτίλλαι (Ἀριστοφ.Ἰη.383), μέσ. μέλλ. παρὰτιλοῦμαι (Μέν.363,5), μτχ. παθ. παρὰκ. παρὰτιλλόμενος (Ἀριστοφ.Λυσ.89, Πλάτ. Κωμ.174,14), ἀποσπῶ τὰς τρίχας ἐκ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος, πλῆν τῆς κεφαλῆς: Ἀριστοφ.Ἰη.373 τὰς βλεφαρίδας σου παρὰτιλῶ· || ἐν τῷ μέσ. τ. ἀποσπῶ τὰς τρίχας μου, ἐνεργῶ ἀποτρίχωναι τῶν διαφορῶν μερῶν τοῦ σώματός μου: αὐτ.Ἀχ.31 πέρδομαι, ἀπορῶ, γράφω, παρὰτίλλομαι, Μέν.363,5· || συχ. ἐν χρ. ἡ μτχ. παθ.παρὰκ. παρὰτιλλόμενος ὁ πλήρη καὶ τελείαν ἀποτρίχωναι ὑπόστασις, ἐντελὴς μαθημένος, ὡς ἦσαν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ τρυφλοὶ καὶ φιληθνοὶ ἄνδρες: Ἀριστοφ.Λυσ.89 καὶ νῆ Δία κομφότατα τὴν βληγῆ γε παρὰτιλλέμενη, αὐτ.Βάτρ.516, αὐτ. Λυσ.151, Πλάτ.Κωμ.174,14 μύζτων νιναικίως καὶ ἄρπὶ παρὰτιλλόμενος· || ἐπεβάλλετο καὶ ὡς ποιητὴ εἰς τοὺς μοιχοὺς: Ἀριστοφ.Πλ.168 ὁ ἀλόος μοιχὸς παρὰτίλλεται, Λουκ.Δραμ.33 ὡς ἀπόλοιτο παρὰτιλλόμενος τὰ πρῶτα· 2) μιν. ἐν χρ. ἡ τ. ἐπὶ φυτῶν, ἀραιῶν διὰ παρὰτίλλεως: Γεωθ.2, 38,2 ἐν τῷ σκάλλειν οὖν χρῆ παρὰτίλλεσθαι· 3) ρηματ.π. παρὰτίλλαι, παρὰτίλλός, παρὰτίλτρια, παρὰτίλλετον. **παρὰτιλλύνω** (τὸ) σχόλ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ παρὰτίλλω, μᾶλλον τῶν τριχῶν τῶν διαφορῶν μερῶν τοῦ σώματος: Σχολ.Ἀριστοφ. Πλ.168 τὸν ἀλόοντα μοιχὸν παρὰτίλλεσθαι, **παρὰτίλλω**-εως (ἡ) μτχ. ὁ παρὰτίλλος βλ.λ.: Κλήμ. Ἀλ.232 παρὰτιλλέμεν τε καὶ παρὰτιμωμένον, αὐτ.Παιδαγ.3,11,60 ἡ τοῦ γενεῖου ἐν χρῶ κουρὰ παρὰτίλλαι γεινυῖσθαι. **παρὰτίλτρια** (ἡ) δοῦλη ἔργον ἔχουσα νὰ παρὰτίλλῃ τὰς τρίχας τοῦ σώματος τῆς κυρίας τῆς Κρατιν.256 παρὰτιλτριῶν ἔχων χερῶν λυδιστὶ τιλλουσῶν μέλη πανηρὰ, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.4,27. **παρὰτιμάζω** μιν. υπερβαλλόντως ἀτιμάζω, ἀτίμιαν προξενῶ, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Δοῦκ.Ἰστ.Βυζ. 167D τὸν λαὸν ἀπαντα . . ἔξω τῆς πόλεως εὐρόντες παρὰτιμωμένον. **παρὰτιμόσια** (ἡ) Ἐπιγρ. ἡ ἑκτακτὸς ἐκτίμησις, ὁ κατ' ἀναλογίαν ἑκτακτὸς προσδιορισμὸς τινος: Ἐπιγρ.Μισοσίην. **παρὰτιμωσις**-εως (ἡ) μιν. ἐπιτίμωσις βλ.λ.: Φώτ. κτ. Μονιχ. ἐν Ἀν.Βολφ.1,256 ταῖς Ἰσαιοις παρὰτιμωσι τῆν πάλιν καὶ ἡ παρὰτιμωσις. **παρὰτίμων** (τὸ) Ἐπιγρ. ἐλάττωσις τιμῆς. **παρὰτιμονία** (ἡ) δημ. διαπραξις σφάλματος εἰς τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου, παροικισίς, ἀστραβοσημονία· 2) μτφ. ἐσφαλμένῃ ἢ ἐπιφθογῶς πρᾶξις, ἐνέργεια. **παρὰτιμονιάζω** δημ. διαπράττω σφάλμα κατὰ τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου, παροικιάζω. ἀ. στραβοσημονιάζω.

παραιτιμῶ-άω έσφ.άνάγν. τοῦ προτιμῶ-άω έν λιθόν.Μελ.4,11.

παράτιπλον(τὸ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. έπεξηγηματική σημείωσις, έπίτομος έξέλιγσις τίτλων πινῶν ἡ βιβλίων τῶν πανδεκτῶν : Κώδ.Ίουστιν.1,17,2,21, Σχόλ.Βασ.2,53 σημείωσις δέ τὸ περί γάμου παράτιπλον ὅτι καὶ ἀγράφως συνίσταται γάμος ἢ νεώτ. νομ. παραπομπή εἰς τὰ σχετικὰ χωρία τοῦ αὐτοῦ ἢ έτέρου μέρους τῆς κωδικοποιήσεως τῆς Ίουστινιανέου νομοθεσίας

παράτιπλος(ὁ) νεώτ. δευτερεύων τίτλος ἀρθου έφημερίδος παρά τον κύριον.

παραιτρωσκω μτγν. κ. μσν. τραυματίζω, προξενῶ τραύματα, πληγῶν πλησίον ἄλλων : δθ. μτφ. κοκοποιῶ : Μέν.Πρ.116D παραιτρώσαντι τήν ἀλήθειαν αὐδαμῶς κ. παθ. : Ἀνών. έν Ρήτ.3,608, 16 τὸ λογιστικόν τῶ Τελαμωνίω παραιτρώσκεται 2) ὄμ. μτφ. παραβολή, ἀθετῶ, παραβιάζω : Ίω.Λυδ.Ρωμ.1,4) τὸν νόμον παρετρώσατε, Ἄνών. Cat.in.Psaltn.802,26 ἵνα μή τι παραιτρώσωμεν τῶν πατρικῶν παραιτρήσεων.

παραιτιγῶ Ἡσ. «παραιτέμνω, καταστρέφω», **παραιτιγῶ** μσν. ὑποβόλλω, θέτω ὅλον τι ὑπὸ τήν επίδρασιν ἀτμῶν, κανονίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη :

Γεωμ.11,18,13 ῥόδα ἀρχόμενα ἀνοίγεσθαι παραιτῆσις θείω, ἔξεις παραχρήμα λευκά.

παράτοιρος-η-ο μσν. δημ. ὁ τελειῶς έτοιμασθείς, παντελῶς έτοιμος : Λιβ.Ροδ.1049 νά εἶμαι έγὼ παρότοιμος εἰς τὸ έπιχειρημά μου.

παραιτόλμηρα-ατος(τὸ) μσν. λίαν τολμηρὰ πράξις : Παχυμ.Γ Ἄνδρ.Παλ.62C ὁμολαγοῦμεν τὸ παραιτόλμηρα.

παραιτολμος-ον μτγν., κ. νεώτ., δημ.-ος-η-ο ὁ ἀσυνέτως, ὁ έν αὐτῷ δέοντι τολμηρός, ριψακινδύνου, παράβολος : Πλούτ.Πομπ.32 ἀεὶ μὲν ἀνδρώδης οὐσα καὶ παραιτολμος, -παραιτόλμος πράξις, -παραιτόλμων σχέδιον - διάδημα.

παραιτολμῶ-άω μτγν., παρακ. παραιτετόλμηκα, εἶμι παραιτόλμος, ἀσυνέτως τολμηρὰ πράττω, ριψακινδυνεύω έν οὐ δέοντι πρὸλ. Σουίθ. ἐπαραιτετολμηκότες έαυτῶν ἀφειδήσαντες : Πολύβ.ἀπ.66 παραιτολήσαντες καὶ τελειῶς ἀπελιπσαντες τήν σωτηρίαν, Εὔστ.31,12 εἰ καὶ τοῖς ἄσθερον μαχθηρῶς παραιτολμάται κατά τι Αἰγύπτιον έθος 2) τὸ αὐθ. τῆς μτχ. παθ. παρακ. κτ. πληθ. παραιτετολμημένα ὡς οὐσα. φράσεις, λόγοι ὑπέρ τὸ δέον τολμηροί, ὑπερβολικοί : Λογγίν.Υφ.8,2 τὰ περί τοῦς Ἄλωάδας . . παραιτετολμημένα.

παραιτόλμως έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. ὑπέρ τὸ δέον τολμηρῶς : Ἡλιόδ.Αιβ.9,21 πρὸς τσαούτας μυριάδας οὕτως παραιτόλμως ἀντιπαύξάμενος

παραιτομή(ἡ) Ἐπιγρ. κ. πάπ. πλαγία, λοξή τομή έν βράχῃ : Ἐπιγρ.Δήλου 2) μτφ. τμήμα περιόχης τινος : Πάπ.

παραιτομον(τὸ) ἱξύλον Ἐπιγρ. Δήλ. τὸ παραιτετημένον, τὸ πλαγίως ἢ λοξῶς κεκομμένον.

παραιτομος-ον πάπ. ὁ λοξῶς, πλαγίως έσχηματισμένος, έπί ρυτιδῶν.

παραιτονία(ἡ) νεώτ. μουσ. σφαλερός τόνος, μουσική παραφωνία.

παραιτονος-ον κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ έγγύς ἢ πλαγίως έκτεταμένος, τετατισμένος : Εὔρ. Ἄлк.399 Ἰδε γάρ Ἰδε βλεφαρον καὶ παραιτόνος χέρας 2) ὁ κοκῆχος : Ἡσ. έν λ. βαρβαρισμός παραιτόνος διδάκτωρ 3) νεώτ. ὁ ἀνακριθής, έσφαλμένος κατὰ τὸν τόνον ἢ ὄμ. νεώτ. μουσ. ὁ ἀσύμμετρος μουσικός, παρῶφωτος, παρᾶχορδος 4) μσν. ὁ παραπλεύρως τεταμένος, τετατισμένος : ΨΚαλλιθ.1,31 5) νεώτ. ναυτ. ἀρρ. παραιτόνος ὡς αὐσ. ἀχονίον πρὸς στήριξιν τῶν έπιστηλίων ὡς καὶ τοῦ θορατικοῦ καὶ τῆς έπίθορατῆδος τῶν ἀρτεμώνων, παταράτος ἢ παταράτιο.

παραιτόξουσας-εως(ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ εκτόξουσας τινος πρὸς τὰ πλάγια, δθ. εκτόξουσας, ριφίς πλάγιων, λοξῶν βλεμμάτων : Πλούτ.Πθ.521B ἡ συνδιαστρέφουσα τήν φυχήν παραιτόξουσας αὐτῆ καὶ παραιτόξουσας αἰσχρο 2) μσν. τόξουσας μακρῶν τοῦ στόχου, ἀστοχία : Γρηγ.Κύπρ.4,5.

παραιτόνος-ον μτγν. ὁ λίαν ἀτοπος, ἀπρεπής : Ἄνών.π.Σουίθ. παραιτόνος ὀρμήσαντες διά τήν ἀπειρίαν.

παραιτόριον(τὸ) ἱλατ. Ἡσ. «άντιπανον».

παραιτόρημα(τὸ) δημ. ἡ καθ' ὑπερβολήν ἔλιξις, ὑπέρ τὸ δέον τάσις.

παραιτραδῶ-άω δημ. ὑπέρ τὸ δέον ἔλκω, τραδῶ πολύ, ὑπερβολικά : τὸ παραιτραδῶς τὸ σκονί καὶ θά σπῆσι 2) μτφ. πορατείνω ὑπέρ τὸ δέον τήν χρονικήν διάρκειάν τινος : παραιτραδῆξαμε τίς ἐξετάσεις, -παραιτραδῆει τήν κουθέντα ἢ κ. έν ἀμτβ. χρ. πορατείνομαι καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβολικά : παραιτραδῆει ἡ ἀρρώστια καὶ δέ φαντάζομαι νά τὰ βγάλη πέρα κ. παθ. : παραιτραδημένω σκονί 1) κ. μτφ. :

παραιτραδημένη παρομοίωσις.

παραιτραδῶ ἀπορφ. ἀόρ β' τοῦ παραιτρώω.

παραιτραγικεῦομαι σχόλ. κωμικός μιμοῦμαι τοῦς τραγικοῦς ποιητάς, κωμικός, γελοῖος καθίσταμαι : Σχόλ. Ἄριστ.Σφ.1473 ὄρχομνος ὁ γέρων παραιτραγικεῖται.

παραιτραγῶδης(τὸ) δημ. ἀτόπημα, θορυβῶδες καὶ ἀπρεπές έπεισῶδιον : στό γλέντι ἐγίναν ένα σωρὸ παραιτραγῶδα.

παραιτραγῶδῶ-άω μσν. δημ. καθ' ὑπερβολήν ἄδω, τραγῶδῶ πολύ : Ἐρωτόκρ.1,726 καὶ στέκουνε σται γειτονίης καὶ παραιτραγῶδοῖσι.

παραιτραγῶδος-ον μτγν. ὁ ἀκαίρως, ὑπέρ τὸ μέτρον καθ' ὑπερβολήν τραγικός, δθ. πομπώδης : Πλούτ.Ἡθ.7A ὡσπερ τοίνυν . . τήν θεατρικήν καὶ παραιτραγῶδον, Λογγίν.Υφ.3,1 οὐ τραγικά έτι ταῦτα, ἀλλά παραιτραγῶδα.

παραιτραγῶδῶ-έω μτγν. ὀμιλῶ, διηγούμαι τραγικός, ὡς οἱ τραγικοί, μιμοῦμαι τὸ τραγικόν ὕφος : Πολυδ.10,92 σπυρίδιον ὃ καὶ πλέκος εἴρηκε παραιτραγῶδων ἰδ' Ἄριστοφάνησι κ. εἰς λατ. μεταγραφῆν : Πλάυτ.Ψευδ.707 illio homo est; vide ut paratitragoedat carnufex.

παραιτραπέζιον(τὸ) μτγν. μσν. κ. νεώτ. μσν. κ. παραιτραπέζιον ἰΚ Πορφ. Ἐκθ.594,12, Πασγ.Χρον.390D) βοηθητική τράπεζα έν τῷ ιερῷ βήματι τῶν ναῶν, ἐφ' ἧς ἀποτίθεντο τὰ προσφερόμενα δῶρα μετά τῶν ἀναγκαιοῦντων σκευῶν, πρῖν ἢ μεταφερθῶσιν επί τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς πρὸς καθαγιασμόν, πρόσθεσις : Λειτουργία Ἁγ. Ἰακώβου 36,26 ὅτε μέλλει ὁ διάκονος τιθέναι εἰς τὸ παραιτραπέζιον, λέγει ὁ ιερεὺς εὐλαγητῶν τὸ δνομα . . Κ Πορφ.594,12.

παραιτραπέζιος μσν. τραυλιζῶ τι επί τιτι : Θεοφύλ.Σ Ἐπιστ.62 ἐνοιιο παῖδες παραιτραυλιζοῦσι.

παραιτραπέχλης-ος μσν. ὁ τήν κεφαλὴν ἀρήνων νά κλίνει πρὸς τὸ έτερον τῶν μερῶν, ὁ έχων τὸν τράχηλον κεκαμμένον πρὸς τὸ έτερον μέρος, επί τῶν ἀδριατικῶν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τῶν πεπονημένων ὑπὸ τοῦ Λυσίππου : Τζέτζ.Χιλ.8,421.

παραιτραπέχλῶ-έω μσν. εἶμαι παραιτραπέχλης, ἀφήνω τήν κεφαλὴν νά κλίνει πρὸς τὰ πλάγια : Τζέτζ.Χιλ.11,100 παραιτραπέχλῶν δέ ὡστε δοκεῖν πρὸς οὐρανὸν έναντενίξειν.

παραιτραχῶν μσν. καθ.στώ τι καθ' ὑπερβολήν τραχύ, σκληρόν ὑπερβολικά : έν χρ. μ. τὸ μεσ. έν μτφ. σημ. : Μετοχ.Ο 127 παραιτραχύνεται τήν έρμηνειαν έν οἷς εκκαστοτε σπουδαίξει.

παραιτρέφω κ. μσν. κ. νεώτ. ἀόρ. α' παραιτρέφα, ἀόρ. β' παραιτραπον(ἱστοδ.Ο 103). παθ. ἀόρ β' παραιτρέπην(ἱστοδ.Μιθριδ.1), τρέπω κατά μέ-

ρος ἢ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, ἠγιοστρωθῶ· Ἰλ.Ψ 398, αὐτ.423 παρτρέφας ἔχε μύνησας Ἰήνουσ ἐκτός ὁδοῦ· || νεώτ. τρέφω, στρέφω πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, κίμων τινὰ καὶ παρεκκλήνη ἑστὴ κατευθύνσας του· Ἡρ.7,128 εἰ τὸν ποταμὸν ἔστι παρτρέφοντα ἐτέρη ἐξ θαλάσσαν ἐξαγαγεῖν, αὐτ.130, Θουκ.1,109, Πλάτ.Νόμ.736B, Δίων Κ 47,47 τὸν ποταμὸν παρτρέφας, Φιλόστρ.Εικ.1,23 ἰτὸ ὕδαρῖ παρτρέφαι τοῦ εἰδούς, Ζηνοδ.5,29 χαρῶδραν παρτρέφαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χῶραν, -παρτρέφω τὸ ρεῦμα ρυάκος· || ὠθῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ· Πινδ.)718,|| Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεφεν ἄμμι θεός· || ἐν τῷ μέσ. τ. ἐκτρέφωμαι, ἔξω δρόμῳ φέρομαι, ἀποπλανῶμαι· Ξεν.Ἑλλ 5,1, 6 παρτρέπόμενος εἰς Τένεδον· || μτγν. κ. μον. ἐν μτφ. χρ.: Δίων Κ ἀπ.83,1 παρτρέπασθαι ἔξω τῷ βελτίστου, Ἐρωτόκρ.1,1716 καὶ β' βαλεσέ βαθιά νερά κί ὁ νοῦς μ' ἐπαρετρέπη· κ. ποθ.: Παισα.4,4,8 ἐκ τοῦ νοῦ παρετρέπη· || κ. μτ. γενικ.: Θεοδώρ.3 τῆς πατρώας πίστεως παρετρέπη· || παρτρέπομαι τοῦ λόγου κίμων παρέκθεσιν ἀπὸ τοῦ λόγου· Ξεν.Οικ.12,17 καὶ τὸδε μισι πατραπόμενος τοῦ λόγου. ἔδηλωσεν περὶ τοῦ παιδείεσθαι· 2) παρτρέπω τὸν λόγον ἀποστρέφω, ἄλλην τινὰ διεύθυνον δίδω εἰς τὸν λόγον, δθ. διαστρέφω ἢ νοθεύω αὐτόν· Ἡρ.3,2 ἀλλά καὶ παρτρέπουσι τὸν λόγον, προσποιούμενοι τῇ Κύρου οἰκίῃ συγγενεές εἶναι Διον.Ἄλ.Ρωμ. 6,75 ἐάν τι παρτρέφω τὸν λόγον ἔξω τοῦ ἀληθοῦς· 3) ἀλλοιωθῶ, μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός· Ἡσίοδ.Θ 103 ταχέως δὲ παρτρέπε δῶρα θεῶν, Ἀπολλ.Ρ 3,902 κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.885D παρά τὸ δίκαιον ὑπὸ τινων δῶρων παρτρέπεσθαι κηλούμενοι· || ὁμ. κ. μέσ.: Θεόδωρ.22,151 ἀνδρα παρτρέψασθε, γόνον δ' ἐκλέθατε δῆροισ, Ἀπολλ.Ρ 3,902 Ἄργος γάρ μ' ἐπέσει παρτρέπει· 4) μεταβάλλω, ἀλλοιωθῶ, ἀλλάζω τι· Ἡρ.7,16,γ' οὐκ οἶά τε αὐτὸ παρτρέφαι, Αἰλ.Ζι 2,11, Δίων Χρ.12, 67 παρτρέπειν ὄνομα· κ. παθ.: Ἄνπ.Μιθριδ.Γ' 5] σίρω, ἀπομακρύνω· Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ. 37,12 παρτρέπειν τὸ ἐν κακίᾳ εἰρημένον· 6] ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ· Αἰλ.Ζι 2,14· 7] ἐπὶ ἀέρος κατὰ τὰς ἐπιδημίας, μεταβάλλω εἰς δυσμενῆ, εἰς μὴ εὐνοϊκόν, χαλῶν· Ἀέτ.5,94 παρτρέπειν τὰς κράσεις· 8] μον. τὸ παθ. ἐπὶ οἴνου, μεταβαλλομαι εἰς ὄξινον, ξινίζω· Γεωμ.2,47,5 σὶνω πατραπέντι ὕδαρτέτερον· 9] πάπ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἔχω σχέσεις ἢ ὁσοληφίας μετὰ τινος.

παρτρέφω κ. μον. ἄορ. παρτρέφω (Ἡρώδιαν, Ἰστ.3,15,5), παθ. ἄορ β' παρτρέφην (Μέν.866), τρέφω πλησίον μου ἢ μετὰ· Τιμοκλ.9,2 παρτρέφειν τὸν βουλόμενον, Πλούτ.Ἡ8.830C ἴππουσ παρτρέφουσαι, κύνας, κέρδικας· κ. παθ.: Αἰλ.Ζι 3,1 κυνίδιαι, προσσεικίως ἀναγὰς παρτραφῆναι· || ὁμ. παθ. ἐπὶ δούλων, ἀνατρέφομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν τέκνων τινός· Ποσειδών.36] δῶμῳμος Ἀθηνῶν τῷ δεσπότη παρτρέφωτο, Ἀρποκρ.ἐν λυμόθωνας· Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.279 μόθωνας καλοῦσι Λάκωνας τοὺς παρτεροφόμενους τοῖς ἑλευθέροις παῖδας· || κ. ἐπὶ βαλκανῶν, τρέφομαι μετὰ τῶν νομιμῶν γυναικῶν· Πλούτ.Ἀρτ.27 ἔξήκοντα δὲ καὶ τριακσίαι παρτρέφοντο κάλλει διαφέρουσαι παλλακίδας· || ἐπὶ προσ. ἀνατρέφομαι ἢ τρέφομαι παρά τινος· Συνεδ.244C ἦσαν δὲ οὗται τῶν ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ πάσαι παρτεροφόμεναι αὐτῶ· 2) ἐπὶ ἀνθρώπων κ. ζῶων, ἀναφελῶς τρέφω, παθ.: Δημ.403 ἐν χορηγίαις ἀλλοτριούσ ἐπὶ τῷ τριταγμῶν σὶν ἀναπητῶσ παρτεροφόμενος, Μέν.244, Πλούτ.Ἡ8.13C τότε ὑβρίζεσθαι δοκοῦντες, δτι μάτην παρτεροφονται, Λιδόν.4,8, 28,14 Θωμ.Μαγ.690 τοὺς ἐν ταῖς τῶν πλουσίων τραπέζαισ παρτεροφόμενους κλόκας· 3) ἀ-

ναστρέφω ὁμοίως· Ἡρώδιαν.Ἰστ.3,15,5 ἀμφοτέρους τοὺς ἐκ παίδων παρτρέφω· 4) συντηρῶ, διατηρῶ ἐπιπροσθετῶσ· Ἀριστλ.Ἀθ.62,2 καὶ παρτρέφουσαι κήρυκα καὶ ἀσπλητῆν· 5) ἐν τῷ παθ. τ. ἀνατρέφομαι, ἐκπαιδεύομαι, μορφώνομαι ἐπιπολιώσ· Πλούτ.Ἡ8.37B ἔδει πολὺν χρόνον ἐν φιλοσοφίᾳ παρτεροφόμενον, αὐτ.138C.

παρτραφόμενος-η-ο δημ. μτγ. παθ. παρακ. τοῦ παρτρέφω, κατώτερος ὑπηρετῆς χρησιμοποιοῦόμενος εἰς βασιυαστέρας ἢ ἔξωτερας ἐργασίας· || ὁ ἐπιδεικνύων προθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἐξυψηρετῆ ἰσχύοντά τινα διὰ νὰ ἔχη τὴν εὐνοίαν τοῦτου.

παρτραφόντως μτγν. ἐν παρόδῳ· Βασ.2, 155B ἡμεῖς οὖν παρτραφόντως τῶν μαρτυριῶν ἐψηφόμεθα.

παρτρέφω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μέσ. μέλλ. μτ. ἐνεργ. σημ. παρδραμοῦμαι (Κωμ. Ἀδέσπ.555), ἄορ. β' παρτρέφωμαι (Ἰλ.Ψ 636), ἄορ. α' παρτρέφω, δημ. (ἐπαρτρέφω, ποι. μτγν. ἄορ. α' παρτραφρέας (Ἀπολλ.Ρ 3,955), παρακ. παραδέδρομα (Ἰστ.1, γ' πληθ. ὑπερσ. παραδεδραμηκασαν (Ξεν. Ἀν.7,1,23), ἐγγῦς ἢ ἐμπροσθεὶν τινος διέρχομαι δρομοῖας τρέχων· Ἰλ.Κ 350 ὁ δ' ἄρ' ὠκα παρτρέφωμαι, αὐτ.Χ 157, Ἀριστφ.Σφ.1432 οὗτω δὲ καὶ σὺ παρτρέφ' εἰς τὰ Πιττάλου, Ξεν.Ἀν.7,4,18 τοὺς παρτρέφοντας παρ' αἰκίαν καιομένην ἠκόντιζον εἰς τὸ φῶς ἐκ τοῦ σκότους· 2) τρέχω παρά τινα, συνοδεύω αὐτόν, μτ. ὁστ.: Εὐνάπ.Β Σοφ. 499B χάρις παρτρέφουσα ταῖς συνουσίαις· || οἱ παρτρέφοντες ὑπηρετῆς, ὑπάλληλοι· πρβλ. δημ. παρτραφόμενοι· ΠΔ Βασ.3,14,27 καὶ ἐπέθετο ἐπ' αὐτὸν οἱ ἠγούμενοι τῶν παρτραφόντων, Πάπ. οἱ παρά τὴν διοίκησιν παρτραφόντες· 3) ὑπερβαῖνω τινὰ εἰς τὸν δρόμον, ὑπερτερῶ ἐν τῷ τρέχειν, περῶν, Ξεπερῶν σὲ τρέξιμο· Ἰλ.Ψ 636 ἴφικλον δὲ πόδεσ παρτρέφωμαι, Ἀριστφ. Ἰππ.1353, Κωμ. Ἀδέσπ.555 χελώνη παρτρέχει δασυπόδα· 4] δημ. ἀνταγωνίζομαι, ἀμιλλῶμαι εἰς τὸν δρόμον, παραβγαίνω στὸ τρέξιμο· παρτρέφετε νὰ ἰδοῦμαι ποῖός θὰ φθάσῃ πρώτος· 5] ὑπερτέχω, ὑπερτεροῦ, ὑπερβάλλω· Πολύδ.3,25,2 ὀλίγω χρόνω τοσούτον παρτέδραμε τοὺς καθ' ἑαυτόν, αὐτ.29,12,Εὐνάπ.Ἰστ.252D· 6) καθίσταμαι, γίνομαι ἀνώτερος, νικῶ, ὑπερνικῶ· Εὐρ.Ἡρ.1020 τὰ δ' ὑπερέβαλε, παρτέδραμε τὰ τότε κακὰ· 7] ὑπερβαῖνω κατὰ τὴν ἀρχίνουσι, ἐξαπατῶ· Ὀππ. Ἀλ.3,96 παρά δὲ φρένας ἔδραμον ἀνδρῶν· 8] κ. μον. διατρέχω, διαπερῶ διαίστημά τι τρέχων, ἀπευδῶν· Ξεν.Ἀν.4,7,6 ὁ δεῖ σταν λοφθίωσιν οἱ λίθοι παραδραμεῖν, Πρόδρ.2,67 οὐ παρτρέφεις τὴν ὁδὸν πεζός μετὰ τρυγίλων, Λιδ.Ροδ.170 πῶς τὸ θαλασσαπέλαγος τὸ τόσον παρτρέχει· 9) προστρέχω· αὐτ.7,1,23 οἱ πελτασται ἐπὶ τὸ κέρας ἀνώτερον παρεδεδραμηκασαν, αὐτ.4,7,11 δεῖσας μὴ οὐτός πρώτος παραδράμη εἰς τὸ χωρίον· 10] διαβιά· Σχόλ.Φιλόστρ.Ἡρ.391 [Βοῖασ.] ἐπτά εἰσιν αἱ ἠλικίαι ἀς παρτρέχει ὁ ἀνθρωπος· 11] μτφ. διέρχομαι ἐπιτροχάδην, πραγματεύομαι μετὰ μεγίστης συντομίας, δθ. ἐπιπολιώσ θεωρῶ, ἀντίθ. προσέχω τῷ λόγῳ· Ἰσοκρ.4,73 μακρότερα· ἢ εἰπεῖν καὶ μὴ ταχῶ λίαν παραδραμεῖν, Διον.Ἀλ.Ρητ.5,3 παρτέργως παρτρέφειν, Πλούτ.Ἡ8.520B· 12] Ἡα. «παραδέδρομα» παρεμνήσθη· 13] μτγν. κ. νεώτ. ἐν σιγῇ παρτέροχομὶ τί, παραλείπω, παρσιωπῶ· Πολύδ.10,43,1 μὴ παραδραμεῖν, ἀλλά ποιήσασθαι περὶ αὐτοῦ τὴν ἀμρόζουσαν μνήμην, Γαλ.8,869, Δίων Κ 79,12 ἴνα ταῦτα παραδράμω, -παρτέρεζε τὰ δευτερευούσας σημασίας γεγονότα· 14] μτγν. περιφρονῶ, καταφρονῶ· Θεόκρ.20,32 ἄ δ' ἀστυκὰ οὐκ ἐφίλησεν, ἀλλ', ὅτι βρώκλος ἐμίμ, παρτέ-

δραμε' 15) φεύγω ἐν χρ. κτ. προστ. παράτρεχε φύγε : 'Αλεξ.16,11' 16) ἀποφεύγω, διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀπαρτήρητος μὲν : Πολύδ.6,6,4 οὐ παρατρέχει αὐτοῦς ἡ διαφορὰ, ἀλλ' ἐπίσημαίνεται τοῖ γινόμενον' 17) ἐπὶ χρόνον, παρέρχομαι : 'Ἡρώδιαν.1στ.2,12,4 τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν' 18) δημ. τρέχω πολύ, πορεύομαι πρὸς πολλὰς διευθύνσεις, ὑπὲρ τοῦ δέον' μὴν παρατρέχεις, ἔχομεν καιρὸν, - παράτρεξα σήμερα φροντίζοντας γι' αὐτὴ τῆ δουλειά.

παράτρεω ἐπ. ἐκ φόβου παρεκκλίνω, τρομάζω καὶ φεύγω, παραμερίζω, ἐπὶ ἴππου ἐπιβάλλομαι καὶ πηδῶ πλαιγίως : 'Λ.Ε.295 παρέτρεσαν δε αὶ ἴπποι ἰαχολ. εἰδὰ δέος ἐφυγον'.

παράτρημα-ατος (τὸ) ἐσφ. ἀνάγκ. ταῦ παράτρημα βλ.λ. ἐν Μισσῶν. π. 'Αθῆν.5,208C.

παράτρητος-ον μτγ. 1) ἐτερουπημένος κατὰ τὴ πλάγια, δθ. αὐλὸς παράτρητος αὐλὸς διατήρητος κατὰ τὰ πλάγια, ὄν μετεχειρίζομεν ἐν τοῖς θρησκευτικαῖς μέλεσιν : Πολύδ.4,81 αὐλοὶ παρατρητοὶ θρήνοιος ἤρματτον, οὗξ καὶ νωθὲς πνεύοντες' 2) παράτρητος αὐλισκος σωληνίσκος χρήσιμος δι' ἐνέσεις φαρμάκων : Ροῦφ.π. 'Ορειβ.8,24,62 τῶν αὐλισκῶν οἱ μὲν εἰσιν εὐθύτρητοι, οἱ δὲ παρατρητοὶ' 3) παράτρητος πόρος, πόρος, ὅπῃ διηνονημένη εἰς τὰ πλάγια : 'Αντυλλ.π. 'Ορειβ.50,3,3.

παρατριθεῖ (ἡ) μτγ. κ. νεώτ. τριθεῖ πράγμα-τος τις μετ' ἄλλου, ἢ πρὸς ἄλληλα τριθεῖ : Φιλ. Βύθδ.2 ἐκ παρατριθεῖς ξυλῶν εὐρον πῦρ' 2) τριθεῖ διὰ δύο σωματίων, συνουσία : 'Επιφάν.1,125D ἐκ παρατριθεῖς καὶ σπέρματος ἀνδρός' 3) μτφ. προστριθεῖ, φιλονικία, σύγκρουσις, ἔχθρα, λογομαχία : Πολύδ.2,36,5 ἐν ὑποφιασις ἦν πρὸς ἀλλήλους καὶ παρατριθεῖς, 'Αθῆν.14,626B αὶ ἐν ἀλλήλοισ παρατριθεῖται καὶ φιλοτιμία, Βασ.117C τὰς ἐξ ἀντιλογίων παρατριθεῖς' 4) παραπλευρούς, ὁδός, ἀπόδοσις, παραστράτι : Μάξ.Τύρ.39,3.

παρατριθεός-ον γλωσσ. ἡ διορίζουσα τοὺς ἀγρούς ἀτραπὸς, μεθόριος ἀτραπός, ὄρος, ὄριον.

παρατριθεῖν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τριθεῖν τι πλησίον ἢ παραπλευρώς ἄλλου : 'Ἡρ.7,10,α' ἐπέαν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον παρατριφεῖμεν ἄλλω χρυσῷ διαγιγνώσκομεν τὸν ἀμείων' 2) παθ. τριθεομαι πλησίον ἢ παραπλευρώς ἢ καὶ ἐπὶ τινος : Θεόγν.417 ἐξ βάσανον ἐλθῶν παρατριθεομαι ὡστε μολύβδω χρυσός, 'Αριστλ.Χρωμ.793α,33 καθάπερ πρὸς τὰς βάσανους παρατριθεομαι' 2) προστριθεῖν, τριθεῖν ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι, μτ. ὄστ. κ. αἰτ. : Αἰλ.Ζ1.17,44 πέτραις τὸ κέρας παρατριθεῖν' κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Σοφ.ἐν λ. ὄπου αὶ ἔλαφοι τὰς ἐλάφους παρατριθεούσας τὰ κέρατα ἀποβάλλειν πρὸς θάμνους 3) κ. μέστ. προστριθεομαι, τριθεομαι πρὸς τι ἢ ἐπάνω εἰς τι : 'Αριστλ.Ζ1.540β,12 παρατριθεόμενα μόνον ὀχεύεται τὰ ὕπνια πρὸς τὰ ὕπνια, Σωφ.1,7 ἰάμφ. ἀνάγκ.' 3) τριθεῖν κατὰ τὰ πλάγια ἢ ἐλαφρώς, ὀλίγον : Διόδ.Σ.5,33 τὸ σῶμα διασκυιν οὐρῶν καὶ ὀδόντας παρατριθεόντες, Αἰόλ.ἀπ.141, Σέξτ. 'Ευμ.Μαθ.7,258 παρατριθεῖν τοὺς ὀφθαλμούς' 4) μτφ. τὸ μέσ. παρατριθεομαι πρὸς τινα ἐρχομαι εἰς προστριθεῖς, εἰς φιλονικίαν, εἰς ἔχθραν πρὸς τινα, συγκρούομαι μετὰ τινος : Φάλ. 'Ἐπιστ.70 Πασίτων προστριθεομένη πρὸς ἡμᾶς, Πολύδ.27,15,6. αὐτ.16,22,6 εὐθέως ἐξήλασται καὶ παρετριθετο πρὸς τὸν Τληπόλεμον, Βασ.3,66B 5) κ. π. - κ. ἐν τινα πρὸς τινος : αὐτ.4 47,7 ἦδεσαν γὰρ τὸν Προυσιαν παρατριθεόμενον ἐκ τινος' κ. ὀπολ. : αὐτ.9,11,2'

6) ὄμ. τὸ μέσ. ἐν φρ. παρατριθεομαι τὸ μὲτωπον σκληρῶν τὸ μὲτωπον, οἰσινεὶ διὰ διηνεκοῦς τριθεῖς, δθ. ἀπασιληρῶνται, ἀποβάλλω πᾶν ἴχνος ἐντραπήης, εἶμαι ἢ γίνομαι ἄλλως ἀνοήσθητος, ἀναίσχυτος : Στράβ.13,1,45 ἐχρῆν γὰρ καὶ τοῦτο πλάσια παρα-

τριθεόμενος τὸ μὲτωπον, 'Επιφάν.1,729' 6) παθ. εἶμαι τελείως ἐξηγητημένος : Πάπ. παρατριθεοθαί ἀναβάσει' 7) δημ. φθειρομαι ἐκ τῆς διηνεκοῦς τριθεῖς, καθ' ὑπερβολήν, πέρα τοῦ ἐπιτρεπομένου ἢ ἀνεκτοῦ τριθεομαι, φθειρομαι : παρατριφεθήκανε τὰ ρούχα σου καὶ πρέπει νὰ κάνης ἄλλα' 8) δημ. τριθεῖ καθ' ὑπερβολήν, λῶν : παρατριθεῖ τὰ ρούχα ἀπὸ πλῆσιμο καὶ θά λειώσω' 9) ρηματ. π. παρατριθεομαι, παρατριφεῖς, παρατριθεῖς.

παράτρημα-ατος (τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἱατρ. φλόγῳσις, ἐρύθημα ἐμφανιζόμενον εἰς δύο ἐφαπτομένης δερματικές ἐπιφανείας διὰ τῆς προστριθεῖς ἢ διὰ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ δέρματος ἐξ ὑπεριδρώσεως ἢ ἄλλων ἐκκρίσεων οὐρῶν, κοπράνων κτλ., σύγκμα : Δισκ.1,39, 'Αντυλλ.π. 'Ορειβ.10,24,10, Γαλ.13,395 παρατρίμματα μηρῶν ἐξ ὀδοιπορίας' 2) ἐντρίμμα βλ.λ. : 'Ιω.Σικελ. ἐν Ρήτ.6,319,11' τοσαυτάχως οὐν λεγομένου τοῦ κάλλους τέταρτον ἐστὶ τὸ δι' ἐπιμελείας . . ὡσπερ ἐκ παρατρίμματων τινῶν γινόμενον.

παράτριφεις-εως (ἡ) κ. μων. ἡ μετὰ τινος ἢ πρὸς τι τριθεῖ σώματός τινος, προστριθεῖ δύο σωμάτων πρὸς ἄλληλα : 'Αριστλ.Κόσ.395β,5 ὁ μὲν αὖν ἐξακαντισμός ἐστὶ πυρὸς γένεσις ἐκ παρατριφέως, 'Επίκ. 'Ἐπιστ.2,45U, Φιλ.Μηχ.Βελον.78,10, Διόδ.Σ.3,36 ἐν τῇ διὰ τῆς ὕλης παρεῖα καὶ παρατριφεῖ φύσιν . . κατασκευάζονται, Πλούτ. 'Αρ.έσκ.Φιλ.3,3,11, Μάρκ.Αὐρ.6,13 ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παρατριφεις' 2) ἐπὶ πολυτίμων ὕλων, τριθεῖ τινος πηλασίου, παραπλευρώς ἄλλου πρὸς σύγκρουσιν καὶ δοκιμασίαν : Θεόφρ.Λιθ.45 τῆ παρατριφεις τὸν χρυσὸν δοκιμάσει' 3) ἐλαφρὰ, ἀνεπαίσθητος τριθεῖ, προστριθεῖ, πρόσφασις : Χρυσ.Στωϊκ.π.Σέξτ. 'Ευμ.Πύρρ.1,70 τὰ ποδὸς πρὸς τὴν γῆν παρατριφεῖ, Διογ.Λ.10,101 κατὰ παρατριφειν καὶ συγκρούσιν νεφῶν, 'Ευστ.153,73.

παράτρημος (ὁ) μων. δημ. ὁ καθ' ὑπερβολήν, ὁ μέγας τρῶμος, τρομάρα : 'Ερωτόκρ.2,1496 κὶ ἐδὰ 'χει πόνο στὴν καρδιά, παράτρημος τοῖ' ἴδιει.

παρατροπή (ἡ) κ. μων., δημ. κ. νεώτ. ἡ ἐνέρεσις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρατρέψω, ἀλλαγῆ τῆς κατευθύνσεως, παρεκκλίσις, δθ. ἀποτροπή, μέσον ἀποτροπῆς : 'Εὐρ. 'Ιων.1230 οὐκ ἐστ' οὐκ ἐστὶν θανάτου παρατροπὰ μελέα μοι, Πλούτ. 'Ἡθ.168B φυγὰς ἐαυτοῖς μηχανώμενοι καὶ παρατροπὰς τῶν ἀβουλήτων, 'Αλκίφρ.1,20' 2) ἐλαφρὰ, μικρὰ ἀλλαγῆ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, μετατροπή : αὐτ.476A διὰ καὶ παρατροπῆς γενομένης τοῦ ὀνόματος ἑλληνιστὶ κύων κέκληται τὸ ἄστρον, Τρύφ.Τροπ.Προοίμ. τρόπος ἐστὶ λόγος κατὰ παρατροπήν τοῦ κυρίου λεγόμενος' 3) ἐκτροπή, λοξοδρομίασις : 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.167,3' 4) παραροδήγησις, παραπλάνησις, παραστράτισμα : Πλούτ. 'Ἡθ.758B ἐπηλυς ἐπίπνοια παρατροπή τοῦ λογιζομένου καὶ φρονουίντος' 5) παράκρουσις : Διον. 'Αρεοπ.1373B παρατροπή οὐν ἐστὶν αὐτοῖς τὸ κακὸν καὶ τῶν προσηκόντων αὐτοῖς ἐκβασίς' 6) ἐν ἀμτβ. χρ. παρεκτροπή : αὐτ.1106B παρατροπή τῆς ὁδοῦ, 'Απολλ. 'Ιατρ.π. 'Ορειβ.7,19,5 παρατροπή εἰς τὸ νοσῶδες, Γαλ.1811,181 παρατροπή εἰς τὸ παρά φύσιν' 7) ἡ ἐκ τῆς ὀρθῆς, εὐθείας ὁδοῦ ἐκτροπή, πλάνη, σφάλμα, ἀτόπημα, ἀτοπία : Πλούτ. 'Ἡθ.40B τοῖς ἀμαρτανόμενοις ἐφιστάναι τὴν διάνοισιν, ὡρ' ἂν αἰτιῶν καὶ ὀδῶν ἡ παρατροπή γέγονεν, 'Ἰάμβλ.Μυστ.3,25' 8) διαστροφή, παραμρφωσις : Πλούτ. 'Ἡθ.1104D ἐκ τούτου παρατροπῆς γενομένης καὶ δπλα καὶ σκευή.. συνθάπτοντες ἦδιον ἔχουσι' 9) φρ. ἐκ παρατροπῆς διὰ διαστροφῆς τῆς σημασίας : Κλήμ. 'Αλ.490' 9) μτφ. ὁ φάσις ροῦς, πλάγιον ρεῦμα : Λογγίν. 'Υφ.13,3 ὁ Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ . . νάματος εἰς αὐτὸν μυρία . . παρατροπὰς ἀπο-

χευεσόμενος. **ΙΟ** παρέκθασις : Πλούτ' Ηθ.855D αἱ γὰρ εἰς βολαὶ καὶ παρτροπιὰ τῆς Ἰσταρίας μά-
λιστα ταῖς μύθαις **διδόνται**, Λουκ.Δημ.Εγκωμ.6
τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόραν μεταθάλας καὶ τὰς
ἐκ τῶν παρτροπιῶν ἐπανόδους. **ΙΙ**) μιν. Δημ.
ταραχῆ, σύγχυσις : Ἐρωτ.μικρ.4,1264 **κάν'** ὁ λαός
μὲ τὰ φωνῆς παρτροπὴ κενάλην.

παρτροπίδιον (τὸ) νεώτ. ναυτ. προσεχολὴ ἐν
εἶδει πτερυγίου ἐκατέρωθεν τῆς γάστρου τῶν
πλοίων κατὰ τὴν στροφὴν αὐτῆς, παραλλήλων
πρὸς τὴν τρόπιν, χρησιμεύουσα πρὸς ἀνακοπήν
τῶν μεγάλων διατοιχίσεως κατὰ τὰς τρικυμίας.

παρτροπικός-ή-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς παρτροπὴν, ὁ παρτροπος βλ.λ.31,
ἀποτρεπτικός : Σχόλ.Εὐρ. Ἄνδρ.528.

παρτροπος-ον κνεάτ. ὁ παρτραπέσις, παρεκ-
κλίνας τῆς κανονικῆς θέσεως ἢ κατεβύσεως αὐ-
τοῦ, λοξός, λοξοδρομήσας· δθ. μθ. ὁ τῆς ὀρθῆς
ὁδοῦ ἐκτραπέσις, ὁ παρῶνομος : Πινδ.Π.2,35 **εὐναί**
δὲ παρτροπον ἐς κακῶτα' ἀόρταν ἐβαλον ποτὶ
κοίταν ἰόντ'. **2)** μθ. ὁ παράδοξος, παράξεν-
ος, ἀσυνήθης, ἀλλόκοτος : Πλούτ.Λύσι.12 **χρωτὸς**
δὲ παρτροπον ἀνθος ἀμέρσαι, Ὀππ. Ἀλ.1,515 λε-
χῶν **δὲ παρτροπον ἀσαν** ἔχουσιν, αὐτ.4,18'
3) ἐν ἐνεργ. ση. ὁ ἀποτρεπών, ἀποτρεπτικός :
Εὐρ. Ἄνδρ.528 **δύστανος**, τὸ δ' ἐγὼ μέρου παρ-
τροπον μέλος εὐρώ· **4)** μθ. ἔπος παρτρο-
πον παραβολή, παροιμία : Νόνν.Εὐαγγ.ἰω.10,20
τοῖον ἔπος **κατέλεξε παρτροπον**.

παρτροπιῶ-έω ἐπ. παρτροπέω, ἐκ τοῦ ὀρθοῦ
ἐκτρέπω, ἀπάτω, πλανῶ, παραπλανῶ : Ὀδ.Δ.465
τί με ταῦτα παρτροπιῶν ἀγαρεύεις; **2)** μθ.ν.
παρραπέω : Ἀπολλ.Ρ.3,946 ἰλισεῶ μιν πυκνούς
παρτροπιῶν ἐπέεσι.

παρτροπος-ον (παρτροπέω) μθ.ν. ὁ ὁμοῦ, ὁ
ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἀνατραπεῖς : Πολύβ.38,15,3, αὐτ.
40,2,3 **δοῦλαι-οἰκογενεῖς καὶ παρτροφοί**, αὐτ.5.

παρτροχάζω μθ.ν. ποι. τ. τοῦ παρτροχέω βλ.λ.,
παρέρχομαι τρέχων, ὑπερβαίνω, ἔξαπενῶ : Λου-
κ.Α.Π.9,372 **οὐ μάν λεπταῖσιν ἐπαιάζοντα πο-**
δίστραις . . παῖδα παρτροχάσα, αὐτ.11,163'
2) μθ.ν. παρέρχομαι, ἀφῶν ἀπαρτήρητον : Α
Πλ.4,169 **ὡς βροῦτης ὁ Πάρις τίνδε παρτροχάσα**,
Ἐλλ. Ἰφίραμ.10 **εὐσεβίη οὐ με παρτροχάσεν'**
3) τρέχω παραπλευρώς, δίπλα : Ἄνπ.Εμφ.Πολ.
3,70 **τοὺς δὲ . . τῆς οὐρᾶς (τῶν Ἰππῶν) ἀντεχομέ-**
νους παρκεάδων παρτροχάζειν' **4)** μθ. δοτ.
πρσθ. τρέχω πλησίον τινός : αὐτ.Συρ.64 **Λυσίμα-**
χον . . παρτροχάσαι ποτὲ ἐπὶ πλείστον αὐτῷ.

παρτροχιλιός-ον νεώτ. ἀνατομ. ὁ παρὰ τὴν
τροχιλίαν βλ.λ. κείμενος : παρτροχιλιός ἀπόφυ-
σις ἰσπεδωδῆς προσεχολῆ φηλαφητῆ παρὰ τὴν
τροχιλίαν τοῦ κάτω ἄκρου τοῦ βροχιοῦ οὐστού.

παρτροχίος-ων [τροχοδός] μθ.ν. ὁ παρὰ τὸν
τροχόν, ὁ πλησίον τοῦ τροχοῦ ὄν. εὐρισκόμενος·
δθ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. παρτροχία ὡς οὐσ. τὰ
παρὰ τοὺς τροχοὺς μέρη τοῦ ὄργανου καὶ γενι-
κότερον παντός τροχοφόρου : Πολύβ.1,47 **τὰ δ'**
ἐπιανεσθηκότα δερμάτια περὶ τὸν ἄξονα κατὰ τὰ
παρτροχία, παρτροχία.

παρτροχῶ-άω μθ.ν. δ. τ. τοῦ παρτροχιάζω
βλ.λ.11 : Γρηγ.Ναζ.2,34D **παρτροχῶντες ὀδῆται**.

παρτροχῶ-άω μθ.ν. ποι. τρυγῶ παρὰ τὴν ὄ-
ραν, τρυγῶ ἀόρτους σταφυλάς, ὀμφακίζομαι ἢ
κρυφίως καὶ κλεπτικῶς τρυγῶ, κόπτω σταφυλάς :
Ἀριστ.αιν.1,3 **2)** μθ. ἐπὶ λαθροποῦ ἐρώτος,
ἐπὶ κρυφίῳ ὀφροδισιασμοῦ οὐχὶ μετὰ συνουσίας
διαπαρτρομένου : αὐτ.2,7 **Πεδοκλήης παρτροχῶν**
παιδισκίρων ὄρων καὶ τοῦ φιλημάτων ἀμαθῆς.

παρτροχῶ Ἦσ. ἐπαρραφῶν ὀγγυζῶν· πρθλ.
Φάτ. «Ἐλληται δὲ ἀπὸ τῶν ὀρνεῶν δτ' ἀν ταῖς
οἰκείας νεοτταῖς γοερά ἐπιφωνοῦσιν».

παρτροπήμα-ατος (τὸ) μθ.ν. πλάγια ὀπή, πλά-
γιον τρύμημα, ἄνοιγμα στὰ πλευρὰ : Πρὸκλ. Ἄλκ.
197C **εἰ δὲ καὶ τὰ παρτροπήματα ἀνοιχθεῖν**
πλείους ἰφθόγγους ἀφίησιν.

παρτροψῶ-άω μθ.ν. πλησίον ἄλλου τρυφῶ,
τρυφηλῶς διδάγω πλησιάζω τὸς εὐπόρους, μθ.
δοτ. πρσθ. : Γρηγ.Ναζ.20,357C **ὥστε πᾶσι παρα-**
τροψᾶν καὶνὴν εὐπορίαν τὸ ἀπορεῖν ποιούμενος'
2) κ. μθ. γενικ. πράγμ. ἐντροψῶ εἰς τὴν **κ** μθ.φ.
μετέω τινος ἀγαθοῦ : Βί.ἰω.Χρυσ.8,420,8 **παρα-**
τροψῆσαι τῶν ταύτης καλῶν.

παρτροψῶν, μέλλ. παρτροψῆσαι Ἰ.Σουητ.Γάλλ.
41, ἄορ. β' **παρτροψῶν** Ἰ.Πη.Επιδ.5,86), περιτροψῶ,
κρυφίως τρώγω ἢ κατὰ τὰ ἄκρα, τὰ πλάγια ὀδώντων,
διὰ τῶν ὀδόντων ἀποκόπτω : αὐτ. Ἀριστ.φ.Βάτρ.
988 **τῆς τῆς ἑλάσς παρτροψαγεν;** αὐτ.Εἰρ.415, Αἰλ.
Ζ1,1,27 **τὸν ἐαυτοῦ πλακῶμων παρτροψαγεν**, Εὐστ.
1066,16 **τόποι, οὗς αἱ χαράδραι παρτροψῶουσαι**
καταρρίπτουσι, αὐτ.14,26 **τὸν πλεκτῶμων τῶν**
ἰδίων παρτροψαγόντες **κ** κ. μθ.φ. : Αἰγυοστίν.π.
Σουητ.Γάλλ.4 **τῆς ἀρχῆς παρτροψῆν**, Φιλῶστο.
Σοφ.2,151 **δικαστηρίων παρτροψῶν**.

παρτροψῶ-άω ἐπ. παρτροπέω, μετατρέπω τὴν
γνώμην τινός, τὸν κῶμον ἢ ἀλλάξω γνώμην, δθ. με-
ταπέω κ. ἐπὶ θεῶν, ἐξίλεω, ἐξευμενίζω : Ἰλ.1,500
τοὺς θεῶεσι καὶ εὐχολῆς ἀναγῆσιν, λαίβη **τὰ**
κνίσση τε παρτροψῶσ' ἀνθρωποὶ λισσοῦμενοι.

παρτροπῆς (ὁ) [παρτροπῆσικῶ] ἀρχ. λεξ. ὁ
διαστρεβλωτής : Ἦσ. ἐν λ. παραγοράκης **παρ-**
τροπῆς τῶν εὐ θεβέντων νόμων.

παρτροσιτών Δημ. τελῶν, ταυθῶ, τοπιτών,
τεντώνω καθ' ὑπερβολήν, πέρα τοῦ κανονικοῦ ὅ-
ριου· **2)** μθ.φ. διὰ πίεσεως, πιέζω ἐξοναγκά-
ζω· **3)** ρημ. π. παρτροσιτώμα.

παρτροσιτικῆ (τὸ) Δημ. παρωνόμων σκληπτικόν
ἢ εἰρωνικόν ἢ ἄλλως χαρακτηριστικόν, παρᾶνόμ.

παρῆττω ἀπ. τ. τοῦ παρᾶισω βλ.λ.

παρτυγχάνω κ. νεώτ., ἄορ. β' **παρτυχῶν**
(Πλάτ.Πολ.474Α), παρακ.παρτετυχῆκα (αὐτ.Πρωτ.
340E), μθ.κ. παρτετυχῆκος [Πολύβ.12,28Α,5] κ. πα-
ρτετυχῶς [αὐτ.12,27,8], ἐκ τύχης εὐρίσκειομαι πα-
ρών, παρτυχίζομαι τυχαίως, συμβαίνει νὰ εἶμαι
πλησίον, πορῶν : Ἰλ.Λ.74 **σὺ γὰρ θὰ θεῶν παρ-**
τύχηνε μαρναμένοισιν, Ἦρ.7,236 **παρτυχῶν**
τε τὰ λόγῳ καὶ δέισας μὴ ἀναγῆσιν Ξέρξης,
αὐτ.9,107, Πολύβ.3,70,7 **μὴ δύνασθαι παρτυχεῖν**
τῇ μάχῃ, αὐτ.12,28Α,5 **εἰ παρτυγχάνω εἰς και-**
ρὸν ἐρχομαι, φθάσω εἰς εὐθετον στιγμήν, εἰς κα-
λὴν ὥραν : Πλάτ.Πρωτ.340E **εἰς καιρὸν γε παρτε-**
τύχηκεν ἡμῖν ἐν τοῖς λόγοις Πρόδικος· **2)** παρα-
ρτυγχάνω εἰς τι ἐπισκέπτομαι τι : Πλάτ. παρα-
τυγχάνω εἰς κώμην· **3)** ἐμφανίζομαι, πα-
ρουσιάζομαι : Πλάτ. παρτυγχάνειν ἐπὶ διαγνώ-
σιν **κ** κ. ἐπὶ πραγμ. : Ἰππ. Ἄρθρ.38, Θουκ.4,19
βίᾳ διαφύγειαν παρτυχάουσις τινός σωτηρίας
αὐτ.8,11, Πλάτ.Πολ.474Α **κ** κ. νεώτ. ἢ μθ. ἄορ.
β' ὁ παρτυχῶν ὀσπιδῆποτε συνέπνευε νὰ εἶναι
πλησίον, ὁ πρῶτος παρουσιασθεῖς, πᾶς τις κατὰ
τύχην, ὁ τυχαῖος : Θουκ.1,22 **τὰ δ' ἔργα . . οὐκ ἐκ**
τοῦ παρτυχόντος πυνθανόμενος ἤλιωσα γρά-
φειν, Ξεν.ΚΠ.1,4,18 **σὺν τοῖς παρτυχούσιν Ἰππό-**
ταις . . ὁ τραυματίας μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκο-
μεῖον ὑπὸ παρτυχόντος διαβάτου **κ** μθ.ν. κ.
ἀπολ. : Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.ῶ,82 **λαϊκάκι καὶ νοτα-**
ρίους καὶ παρτυχόντας, ἕως τριάντα **κ** κ. μθ.ν.
κ. κτ. ἐνεστ. : ΚΔ Πράξ.17,17 **διελέγετο μὲν οὖν . .**
ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν πρὸς τοὺς πα-
ρτυχῶντας· **4)** ἀπολ. εἶμαι κατὰ τύχην,
οὐχὶ κατ' ἀνάγκην, περιστατικῶς παρῶν, παρτυρι-
σκομαι : Ἦρ.1,59 **παρτυχῶν καὶ θεασάμενος τὸ**
τέρας, αὐτ.6,108· **5)** τὸ οὐδ. τῆς μθ. ἐνεστ.
παρτυχῶντων ἢ ἄορ. παρτυχῶν ὡς οὐσ. αἰ ἐ-

κάσποτε περιστάσεις: Ξεν. Ἰηπαρχ.9,1 ποιειν δὲ τὸ παρατυγχάνον ἀεὶ αὐτῷ δεῖ ἵνα πράττη πᾶν ὅ,τι αἱ ἐκάσποτε περιστάσεις ἀπαιτοῦσι

|| πρὸς τὸ παρατυγχάνον κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν περιστάσεων: Θουκ.1,122 αὐτὸς δὲ ἀφ' αὐτοῦ τὰ παλλὰ τεχνῶνται πρὸς τὸ παρατυγχάνον' || ἐν τῷ παρατυγχάνοντι κατὰ τὰς περιστάσεις: αὐτ.5,38 ἐν τε τῷ παρατυχόντι ἀμυνεῖν τῷ δεομένῳ καὶ μὴ πολεμήσειν τῷ' || ἀποκρίναμαι ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ ἐκ τοῦ προχείρου: Πλούτ. Ἡθ.154A ἀπεκρίνατο δὲ Ἥσιοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος' || ἐκ τοῦ παρατυχόντος δηλως ἔτυχεν, ὅπως-ὅπως: Εὐστ. 1634,12 ἐπιτιπὸς οὗτω γράφας καὶ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος: 6) ἢ γιν. περιέρχομαι, περιπίπτω: Πολυδ.12,27,8 τὸν πλείστοις κινδύνουσι παρατετυχότα' 7) τὸ οὐδ. -ῆς μτχ. ἀορ. παρατυχόν ἀπολ. ἐξόν, ἐν ᾧ εἶναι ἢ ἴσο εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀφ' οὗ δύναμαι ἢ ἡδύναμην νά . . , μτ. ἀπαρφ.: Θουκ.1,76, αὐτ.5,60 νομίζοντες ἐν καλῷ παρατυχόν σφισι ζυμβαλεῖν.

παράτυλάριον (τὸ) πάπ. προσκεφαλίδιον, μαζιλαράκι.

παράτυλος (ὁ) Ἐπιγρ. κοιλίωμα πρὸς ὑπόδοχὴν τοῦ τύλου βλλ.

παράτυπια (ἡ) νεώτ. κ. δημ. τὸ εἶναι τινα παράτυπον, παράθλασις ὠρισμένων τύπων.

παράτυπος-(η)-ο(ν) πάπ., σχόλ., νεώτ. κ. δημ. ὁ παράθλασις, παρακεκομμένος, παρακεχαρωμένος, κίβδηλος: Πάπ., Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.516 παράτυπα νομίσματα' 2) νεώτ. μτφ. κ. δημ. ὁ παρά τὸν τύπου, παρὰ τὰ κεκανονισμένα λαμβάνων ὑπόστασις: παράτυπος ἐνάργεια, -παράτυποι πράξεις, -παράτυποι(ν) ἔγγραφα(ν).

παράτυπῶ-ῶ (ἡ) νεώτ. ἐνεργῶ παρὰ τοὺς τύπους, παρατύπως, παρὰ τὰ κεκανονισμένα.

παράτυπῶ-ῶ (2) μτγν., ὄμιλ. παρατυπιώω τυπῶ, τυπῶν κακῶς, σφαλερῶς, ἀπὶ ἀκριβῶς, ὁθ. παραποιῶ, ἐν χρ. μ. τὸ μέσ.: Πολυδ.8,27 τὸ παρασημνήμενος ὁ Θουκυδίδης ἐπὶ τοῦ παρατυπῶσασθαι τὴν σφραγίδα λέγει' κ. παθ.: αὐτ.3,86 ἀργύριον παρατετυχόμενον, Ἀρτοκρ. ἐν λ. παράσχηος ρήτωρ' 2) μτφ. ἐπὶ παραποιήσεως τῆς πίστεως: Βασ.1,854B ὁ τῆς πίστεως Λόγος παρατετυπιώμενος' 3) μεταβάλλω διαρκῶς τὴν μέθοδόν μου: Σωρ.1,4.

παράτυπωμα (τὸ) δημ. κακὴ τύπωσις, τυπογραφικὸν ἀδλεπτήμα.

παράτυπῶν δημ. τυπῶ, ἐκτυπῶ, τυπῶν πολλὰ ἢ πλεόν τοῦ προσήκοντος.

παράτυπος ἐπίγρ. νεώτ. κατὰ παράτυπον βλλ.2) τρόπον, παρὰ τοὺς τύπους, τὰ κεκανονισμένα: ἐνηργήσατε παρατύπως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἠγέθησαν διαμαρτυρία.

παράτυποισις-εως (ἡ) μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρατυπῶ, φευδῆς, ἀπατηλὴ ἀποτύπωσις, κίβδηλον ἀντίτυπον: Πλούτ. Ἡθ.404D εἰδῶλων ἀφ' ἐνὸς εἰδους μυρία παρατυποισις.

παράτυπικός-ῆ-όν μτγν. ὁ ἐσφαλμένος, ἀπατηλῶς, φευδῶς ἀπεικάτων, σχηματῶν, ἀπομιμούμενος, ἐκφράζων, παριστάν: Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.8,67 καὶ ἄλλας παρατυπικὰς ἰφροτασίας τὰς ἀπὸ ἀποκειμένων, Γαλ.7,107' || ἐπίγρ. -ῶσι: αὐτ.8,225 ἀμυδρῶς καὶ παρατυπικῶς αἰσθάνεσθαι.

παρτυρία (ἡ) νεώτ. χημ. προϊὸν τῆς τυρίας βλλ. τοῦ γάλακτος.

παρτυρικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν παρτύπων, ὁ τοῦ παρτύπου.

παρτυρικός-ῆ-όν νεώτ. ἰατρ. ὁ παρὰ τὸ τυφλὸν ἔντερον κείμενος.

παρτύφος (ὁ) νεώτ. κ. δημ. νόσος ὀξεῖα λοιμικὴ παρουσιάζουσα συμπτώματα ὁμοία πρὸς τὰ

τῆς ἐλαφρᾶς μορφῆς τυφοειδοῦς πυρετοῦ, ὑποχωροῦσα μετὰ 15ῃ ἡμέρην, μικρὰ: θνησιμότητος.

παρτύφω δημ. τ. τοῦ παρτύφω βλλ.: Κρουστ. Ἄγροτ.Τὸ μαγεμένο μαντήλι 88 μὴν ποσοτάς τὰ πρόβατα καὶ πᾶς, παιδί μου, κλέφτης. **παρτύφα** (ἡ) αἰολ. λ. ἀντὶ παρτεῖα βλλ.: Θεόδωρ. 30,4 στυνῶν ἔχοντα χαίτων, ὤχρων τε τὰν παρτυφάν [ὁ,χρ. παρτεῖα], Ἡρωδιαν.2,563' 2) πάπ. δ. τ. τοῦ παρτύφω βλλ.

παρτυφίον βληλανομα τελείως: Θεόδωρ.Φ Αἴτ.3,7,|| λεπτόπλαστα καὶ ταχὺ παρτυφίονα.

παρτυφίζω μτγν. κ. μσν. ἐκ τοῦ πλάγιου φωτίζω, λάμπω ἐν χρ. μ. τὸ παθ. λαμβάνω τὸ φῶς, φωτίζομαι: Στράβ.2,5,42 ἐν ὄλασι . . τὰς θερμινὰς νυξὶ παρτυφίζεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου' || κ. μέσ. λάμπω, εἶμαι φωτισμένος, διατηρῶ, ἔχω φῶς: αὐτ.1,18 τὴν Κελτικὴν ἐν ὄλασι ταῖς θερμινὰς νυξὶ παρτυφίεσθαι' 2) κ. μσν. ἀπεικάτω, διὰ τοῦ φέγγους παριστῶ, παρεμφανῶ: Διον.Περ.89 κριθεὶο παρτυφίζουσα κάρηνον, Εὐστ.1405,47 τριήρους σχῆμα παρτυφίεω.

παρτυφίω-ῶ μτγν. ποι. βλέπω λοξῶς, στραβίζω, ἀλλοιοθωρίζω: Κερκ.4,20.

παρτυφῶ-ῶ ποι. ὁμικὴ παρηγορῶν ἢ παραβαρύνω, λέγω λόγους παρηγορητικούς, παραμβουθαί: Ὁδ.Ο.53 μύθοις ἀγανοῖσι παρτυφῶσας ἀποπέμφη, αὐτ.Π.279, Κόιντ.5,261' 2) προσπαθὼ διὰ πειστικῶν λόγων νὰ πείσω τινὰ νὰ πράξῃ τι, παραινῶ, συμβουλεύω: Ὁδ.Σ.178 μὴ ταῦτα παρτυφῶ . . , χρωτ' ἀπονίπτεσθαι' 3) μτγ. αἰτ. πράγμ. ὁμιλῶ περὶ τίνος ὄχι περὶ μικροῦ πραγματος ἢ διὰ λόγων ἐμφανίζω, παρουσιάζω, παριστάνω τὴ ὡς εὐχάριστον: αὐτ.Λ.488 μὴ δὴ μοι θανάτον γε παρτυφῶ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

παρτυλακίω μσν. μετακινῶ τοὺς ὄρους, τὰ ὄρια: Ἰω.Μον.Καν.π.Μοριν.120C.

παρτυλακιστής μτγν. μσν. ὁ μετακινῶν τοὺς ὄρους, τὰ ὄρια: Μοριν.93B περὶ ἐμπυριστοῦ, περὶ παρτυλακιστοῦ.

παρτυλία (τὰ) Ἡσ. «τὰ παρὰ τὴν αὐλὴν μέρη» 2) Φάτ. ἐπρόσχωρα».

παρτυλιζῶ πλησίων κείμαι: Εὐρ. Ἴων.493 παρτυλιζουσα πέτρα μυθώδεις Μακρῆσις' 2) μτγν. πλησίων διατριβῶ, κατοικῶ ὁθ. τὸ μέσ. παρτυλιζομαι ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐλῇ διανυκτερεύω μένω παρὰ τινι, ἴδ. ὡς φρουρῆς, φύλαξ οὗτοῦ: Ἀθην.5,180E παρτυλιζονται οἱ ὄρουφοροὶ τοῖς βασιλεῖσι.

παρτυλιζομαι (ἡ) ἰαυλή) ὁ παρὰ τὴν αὐλὴν ὁθ. πλησίων, ἐγγὺς ὦν ἢ κατοικῶν: Σοφ.OK.785 ἦκεις ἐμ' ἀξων οὐχ ἴν' εἰς δόμουσ ἀνης, ἀλλ' ὡς παρτυλιζομαι οἰκίσης ἱπλησίων, παρὰ τὰ ὄρια, αὐτ.Αἴ.892 τίνος βοῆ παρτυλιζομαι ἐξέβη νάπους; ἰεφθασεν ἔδω ἐκ τοῦ δάσους, αὐτ.ἀπ.503' 2) μίτηρ πάρτυλος ἀμφ. σημ. ἐν Ἐπιγρ.

παρτυλος-ον (2) ἰαυλόσ) ὁ παρὰ τὰ ὄρθα αὐλῶν, ἀσυμφωνος πρὸς τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, κακόφωνος, παράφωνος: Κωμ. Ἀδῆσπ.1,254 [=Γραγ. Ἀδῆσπ.93] ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδουλγίας ἐκπέμπει μέλη παρτυλομα' 2) Εὐστ. 1597,26 «παρτεῖα ἡλεμῶν».

παρτυλώ-ῶ μτγν. ἐγγύς, πλησίων παίζω τὸν αὐλὸν ἢ ἀσυμφωνῶς πρὸς τὸν ἦχον αὐτοῦ: Πολυδ.4,67.

παρτυλιζῶ μτγν. διὰ προσθήκης αὐξάνω, μεγεθύνω: Διον. Ἀλ.Συνθ.15 2) τὸ μέσ. αὐξάνομαι λίαν: Γαλ.7,128 τινὲς δὲ ἴτων πυρετῶν παρτυλιζόνται κατὰ βραχῶ.

παρτυξίη (ἡ) μτγν. αὐξήσις: Φιλ.1,359 παρτυξίην ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπειθείας λαβοῦσα.

παρτυξήσις-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. ἡ διὰ προσθήκης τεμαχίων ἢ μερῶν ἐποσέησις: Γεμιν.6,28 παρτυξήσις ἡμερῶν καὶ νυκτῶν' || μεγεθύνσις, ἀντίθ. μειώσις: αὐτ.18,4. Εὐστ.Πον.346,9 κατὰ

παραιοχσιν εις πολλα· || ἐπὶ τῆς σελήνης, ἢ πληρώσει, γέμισις· Διοσκ.5,141 ἐν τῇ τῆς αεληνης παραιοχῆσει· || αὐχῆσις τῆς ἐντόσεως· Πορφ. π.Εύσ.Εὐαγγ.Προπ.3,11, 'Ιουλι.Λόγ.4,147B· 2) προ-οδευτικὴ αὐχῆσις παραλλήλων σειρών· Βέττ.Βάλ.295,6· 3) μετρικὴ μῆκυσις, ἔκτροσις· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.1,126· 4) τὸ δδεν ἐν ὑψηλοῖς τόνοις· 'Αντυλλ.κ.Ὀρειβ.6,10,7 ἢ παραιοχῆσεως φιλοστε-χνία· 5) ρητ. τὸ προσδίδειν στόμφον, δδίνωσις· Κοϊντλ.9,2,106.

παραιοχητικῶς ἐπίρρ. ἐπαυσητικῶς, μεγαθυ-τικῶς, ἐν μεγαθύσει, ἀντιθ. μειωτικῶς· Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.3,42 παραιοχητικῶς μὲν ἐνοήσαμεν Κύ-κλωσα .. μειωτικῶς ἔ τὸν Πυγμαῖον ἄνθρωπον.

παραιοχῆμα μτγν., ὄσρ. παραιοχῆσα, παθ. ὄσρ. παραιοχῆσθην, παραιοχῆμα βλ.λ.· Στροβ.15,2,8 κἀν παραιοχῆσι τινες αὐτὸ πρὸς τοῖς μυρίοις τῆν Καρμανιαν ἐξασκιοχίλων τίθεντες, Φιλ.1,22, αὐτ. Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.6,26, Πτολ.Μαθ.2,6 τὰς ὑπεροχὰς τῶν ἐγκλίσεων παραιοχῆν· κ. παθ.· 'Ιαμβλ.Νικ.Ἀριθμ.70P· 2) μῆκύνω, ἐκτείνω συλλαθῆν με-τρικῶς· Διον.Ἄλ.Συνθ.11· κ. παθ.· αὐτὶ 15 συλλαθῆ .. τετάρτων γραμμάτων προσθηκίας παραιοχη-θεῖσα· 3) ἀμῆθ. αὐξάνομαι· Γέμιω.6,39 ὅσον ἢ ἡμέρα παραιοχῆι, τοσοῦτον καὶ ἢ νύξ μειοῦται.

παραιοστερος-η-ο ὄσρ. ὁ ἔχοτας πάντων, ὁ τελευταῖος τῶν τελευταίων· 2) ἐπίρρ. παραιο-στερα ἀργότερα, ὑπερῶτερα, πιὸ εἵπειτα.

παραιοστρος-ον ὁ κατὰ τινὰ τρόπον, ὀπω-σοῦν, κάπως αὐστροπερῶς· Δικαιοτρχ.1,9 αὐθέκατος καὶ παραιοστρος μισοπονηρία.

πάραυτα ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. κ. παραιοτὰ [ἐκ τοῦ παρ' αὐτὰ τὰ πράγματα], μσν. ὄσρ. κ. πά-ραυτα [Ἐρωτόκρ.1,335], παραιοτῆμα, ἀμέσως, παραιοτῆ, σπῆ στιγμή· Αἰσχ.Ἀγ.737 πάραυτα δ' ἔλαθεν ἐς 'Ιλιον πόλιν, Ἄδμ.67,2 ἡ δὲ συμβαίνει παραιοτὰ, ὄθεν ἐξηλέγχθη τὸ πρᾶγμ' ἐπ' αὐτο-φώρῳ, Πολύθ.23,5,11, 'Ἐπικ.ἀπ.423 τὸ πάραυτα πεφυγμένον κακόν, Ἐρωτόκρ.2,615 πάραυτ' ἢ γνῶμην ντοῦ ἄλλαξε· 2) πρὸς στιγμήν, στιγμή-σίας· Εὐρ.ἀπ.1079,5 πάραυτα δ' ἠσθεῖς ὕστερον στένει διπλά· || κ. παροιμ.· 'Ἐπικ.ἀπ.423 τὸ πάραυτα πεφυγμένον κακόν [ἐπὶ] συμφορὰς τα-χέως παρερχομένης· 3) μτ. γενικ. κατὰ τὸν αὐ-τόν χρόνον, ταυτοχρόνως, τῆν ἴδια στιγμή· Σωκρ.Ἐπιστ.11 [Ἀριστιππ.] ἤκοντες πάραυτα τοῦ θανεῖν.

παραιοταί ἐπίρρ. Ἐπιγρ. αὐτεῖ βλ.λ.· Ἐπιγρ.Κρήτης.

παραιοτικά ἐπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. πάραυτα βλ.λ.1)· Ἡρ.2,89 οὐ παραιοτικά διδοῦσι ταριχεύ-ειν, αὐτ.6,35, Αἰσχ.Ἰκ.76 οὐδ' ἐν ἀγκυροχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραιοτικά, Εὐρ.ἀπ.273 ἢ καὶ παραιοτικά ἢ χρόνῳ, Πρόδρ.1,281 καὶ νάν-τες ἐσηκώθησαν, ἔφυγον παραιοτικά, αὐτ.2,127· || κ. ἐνάρθρ. τὸ παραιοτικά· Ἡρ.1,19 καὶ τὸ πα-ραιοτικά μὲν λόγος οὐδεις ἐγένετο, αὐτ.7,137, Ἀριστφ.Σφ.833· || κ. ἔμπρῳθ. ἐκ ταῦ παραιο-τικά· Πλούτ.Κορ.20· || κ. ἐν τῷ παραιοτικά· Θουκ.2,11, Πλάτ.Φαιδρ.240B· 2) μτ. οὐσ. πρὸς δῆλωσην βραχέας διαρκείας ἢ τοῦ ἀμέσως ἐπι-κείμενου· ὄθ. ὁ παραιοτικά ἄδης ὁ παρῶν, ὁ ἀμέσως ἐπικείμενος θάνατος· Εὐρ.Ἀλκ.13 ἦνεσαν δὲ μετ' ἰθαι Ἄδμητον ὄθην τὸν παραιοτικ' ἐκ-φυγεῖν· || ἢ παραιοτικά ἄσπρῶτης ἢ στιγμήσια, ὀλιγοχρόνιος· Θουκ.2,64 ἢ δὲ παραιοτικά τε λημπρῶτης καὶ ἐς τὸ εἵπειτα δδξα ἀειμνήστας καταλείπεται· || ἢ παραιοτικά ἐλίψις ἢ πρόσκαι-ρος· αὐτ.8,82· ὄμ. αἰ παραιοτικά ἠδοναί· Ξεν.ΚΠ 1,59· || κ. τὸ παραιοτικά ἠδύ· Πλάτ.Φαιδρ.239A· 3) μτγν. κ. ποσοτικῶς, μόλις· ΚΑ Κορ.2,4,17 τὸ γὼρ παραιοτικά ἀλαφρόν τῆς θλίψεως.

παραιοτικῶς ἐπίρρ. μσν. παραιοτικά, πάραυτα· Ἐφραῖμ Καιο.3,290,82.

παραιοτόθεν ἐπίρρ. μσν. αὐτόθεν· 'Αρρ.ἀρ. [57] παραιοτόθεν ὡς ἔχον ἐπεξίοντες.

παραιοτόθι ἐπίρρ. μσν. αὐτόθι· Τζέτ.Πρό Ὀμ.193 χειμερῖος ἀνέμοσις παραιοτόθι εἰρῶντο.

παραιοχῆσις Ἡσ. ἐκῆμτω πλαγίως τὸν αὐ-χένα· 2) Φώτ. «παραιοχῆσις».

παραιοχῆσις-η-ον μτγν. ὁ ἐγγύς, πλησίον ἢ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κείμενος ἢ ὁ κρεμάμενος ἐξ αὐ-τοῦ· ΑΠλ.4,263 παραιοχῆσιν φερέτηρ.

παραιοχῆσις-εως [ἢ] μσν. ματαῖα, ἀνόητος καύχησις· Εὐστ.Πον.171,66.

παραιοφαιεῖν ἀπαρφ. ὀσρ. β' τοῦ παραιοθω βλ.λ.

παραιοφάγωμα [τὸ] ὄσρ. ἢ καθ' ὑπερβολὴν βρώσις, τὸ νὰ φάγη τις πολὺ, ὑπερμερῶς.

παραιοφάνη ποιη. τ. παραιοφῶν πληθῶν, ἐγ-γύς ἢ ἐπὶ τοῦτο δεικνύω, κάμνω τὴ φανερόν, ἐκ-καλύπτω· 'Ἡσιόδ.Ἐρ.734 μὲν αἰδοῖα .. παραιο-φαιόμεν, Φιλῆμ.70 παραιοφῶν ἐστιν σπῆν· || πα-ραιοφῶν τὴ τοῦ σώματος παρέχω μέρος τοῦ σώ-ματος εἰς θέαν, ἀποκαλύπτω· Ἀριστφ.Ἐκκλ.94 ἦν ταῦ σώματος οὐδὲν παραιοφῆναι τὰς καθη-μένοις ἔδει, Φιλόστρ.Εἰκ.1,10 παραιοφῶναι τῶν ὀδόντων ὅσον ἀπόχρη ὄδοντι, αὐτ.2,32· || φαί-νομαι, ἐμφανίζομαι πληθῶν ἢ ἀντιπρῶ, ἀποκαλύ-πτομαι, βγαίνω ἀπὸ φανερά· Πλάτ.Θεαιτ.199C, αὐτ.Σοφ.231B ἐν τῷ νῦν λόγῳ παραιοφαιέντι, Ἀριστλ.Πολιτ.1449a,2, Δίων Κ 51,17 ταῦτὰ τε ὄμα ἐκ τῶν νεφῶν ἐξεπίπτε καὶ δπλα παραιοφῶντο, Διον.Περ.364· 2) ἐμφανίζω, παρουσιάζω· Ἀ-ριστφ.Λυσ.183 παραιοφῶν μὲν τὸν ὄρκον, ὡς ὀμ-ώμεθα [τὸν τρόπον τοῦ δρομῆ] κ. παθ.· Πλάτ.Θεαιτ.122a εἶει καλὸν ἤμην παραιοφῶναι, Ἱεροκλ.Χρ.Ἐπ.2,442M παραιοφαιεῖα σιωτηρία, Πάπ.παρα-φαιεῖς ὁ θεὸς ἔλεξε· || ἐρχομαι εἰς θέαν, γί-νομαι ἀντιληπτός· Ἀσκληπιδ.10,11, αὐτ.14· 3) βα-δίζω παρὰ πνα, συμπορευόμενος μετὰ τινος, φωτίζω, φέγγω, δεικνύω μέρος τὴ· Ἀριστφ.Βάτρ.1362 διπύρουσ ἀνέγουςα λαμπάδας .. χειροῖν .. παραιοφῶν ἐς Γλύκεις, Πλούτ.Τίραχ.14· 4) ἐν-δεικνύω, ὑποδεικνύω· Εὐνάπ.ΒΣοφ.464B παραιο-φῶν ἐναι τῆς σοφίας οὐκ ἀμήτοιο.

παραιοφῆσις-εως [ἢ] ὄσρ. λαθραῖα, κρεφῖα ἀφαίρεσις, ὑπεξαίρεσις· Σχόλ.Θουκ.1,122.

παραιοφῆσις-εως μτγν. λῆθρα, κρεφῖα ἀφαιρῶ, ὑπεξαίρω· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3 Ρε. [ὀ.ἀνάγν].

παραιοφάνη μτγν. ἐν ταῦτ' ἀφανίζω, ἀφα-νίζω τὴ· 'Αθωνάσ.1,42,47, Γρηγ.Νύσσ.2,1028C τῆν ἐαυτοῦ μνήμην παραιοφαιεῖν· κ. παθ.· Ἐπιφάν.1,359C ἢ κακοδοξία παραιοφαιεσθήσεται.

παραιοφανισιά [ἢ] μσν. ὄσρ. παραβολή, ὑπαι-νιγμός· Ἐρωτόκρ.2,1246 γιά τῆν ὄρα τοῦτη εἶπα τῆν παραιοφανισιά.

παραιοφῆσις [ἢ] νεώτ. ἰατρ. παραλλαγή ἀφα-σίας ἀποτελοῦσα ἀταξίαν τοῦ προφορικοῦ λό-γου, καθ' ἣν ὁ πάσχων σφάλλεται περὶ τῆν ὄρ-θην τὸν λέξωσιν ἔννοιασ, ἐπαναλαμβάνει τὰς αὐ-τὰς λέξεις ἢ λέγει ἄλλας ἀντ' ἄλλων.

παραιοφῆσις-εως [ἢ] || ἱπαρῶφημι], ποι. παραιο-φῆσις κ. παραιοφῆσις συμβολῆι, παραίσεις, πει-θῶ· 'Ἰλ.Λ 793 ἀγαθὸ δὲ παραιοφῆσις ἐστὶν ἐται-ραυ· 2) τρόπος, μέσον καταπραῖνσεως· ΑΠλ.5,373,3 παραιοφῆσιν εὐρεν ἐρωτών· 3) θέλεις, παραλογιστικὴ παραίσεις, ἀπότη, ἐξελόμισμα, ἐπὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης· 'Ἰλ.Ξ 217 παραιο-φῆσις ἢ τ' ἐκλεφε νάον πύκα περ φρονοῦστων· || λόγος ἀπατηλός· Πινδ.Ν 8,32 ἐχθρὰ δ' ὄρα πάραιοφῆσιν ἢ καὶ πάλασι.

παραιοφῆσις-εως [ἢ] (2) ἱπαρῶφῆσις ||], ἰων. γενικ. -ιος, πληθ. ὄνομ. -ιες, αἰτ. -ιας, ἐν χρ. κτ. πληθ. τὰ ἔσωτερικὰ μέρη τοῦ γυναικείου αἰδοῖου· Ἰππ.Γυν.2,171· || γεν. οἱ κρυφαὶ τόποι οἱ κατὰ τὸ γυ-ναικεῖον αἰδοῖον· Γολ.19,126.

παράφρασις-εως ἢη ἰβ] ἰναραφαίνουσι) μτγν. μν. σχηματισχὸς ἐιδώλου ἐν κατόπτηρ δθ. συνεκδ. αὐτὸ τὸ σχηματιζόμενον ἐν κατόπτηρ ἐιδώλων : Χαλκιδ. Τιμ.240 ἰα. 273 Wtohel].

παράφρασις ἰ] παρόρτομαι, ἐλαφρώς ἢ κρυφίως φηλαφῶ, φάω, χαϊδεύω, ἰδ. τὸ γυναικίον αἰδοῦσαν : Ἰηη Γυν.Φασδ' ἢ κ. μέσ. : αὐτ. Γυν. ἰ,13.

παράφρασις (φράσσω, φράσκω) μτγν. στρεβλῶς, ἀτόπως, πηλμελῶς λέγω, δθ. παραφρονῶ ἢ ἀλλοφάσσω βλ.κ. : Γαλ.19,128.

παράφρῆντις (ὁ) δημ., θηλ. παραφρέντρα, ὁ ἐν ἁμέσῳ ὑποδεεστέρῳ μοῖρα κύριος, ἀφέντης' δθ. ὁ ἀντικαθιστῶν ἢ ὑποκαθιστῶν τὸν ἀφέντην ἢ ὁ προσωρινὸς ἀφέντης, ὁ ἐπὶ ἡμερησίᾳ ἀμοιβῇ ἐπὶ τίνα χρόνον μισθῶν τὰς ὑπηρεσίας τινός.

παράφρῆνον ἰβ] μτγν. ἐν χρ. συνθῆ. κτ. πληθ. **παράφρῆνα**, πᾶν ὅτι φέρει ἐπιπροσθέτως, ἐκτός τῆς κυρίας προικῆς, μεθ' ἑαυτῆς ἢ νόμῳ, ἐξωπροι-κα βλ.κ. : Πάπ. Ἰουστιν. Νεορ.97,5 ἢσ. ἐν λ. ἐπιλον.

παράφρῆνω δημ., ἀόρ. (ἐ)παράφρῆσο, μέσ. πα-ραφρένομαι, παθ. ἀόρ. (ἐ)παράφρῆθηκα, μτχ. παθ. παρακ. παραφρῆμένος, φέρω τὴν πλῆου τοῦ δέοντος, κουβαλῶ καθ' ὑπερβολὴν : σήμερα πα-ράφρα ξύλα κι ἐπέσε ἢ μέση μου' 2) προσομοιάζω τὴν πρὸς ἄλλο, παρομοιάζω : τὸν παραφρέρεις μὲ τὸ γείτονα σου, ἀλλὰ πέφτεις ἐξω' 3) μτθ. ὁμοιάζω κατὰ τι, ἔχω ὁμοιότητα τινα, μοιάζω κάπως : τὰ ρούχᾳ σου παραφρένομαι μὲ τὰ δικά μου' 4) τὸ μέσ. παραφρένομαι πα-ραφρέρομαι; βλ. παραφρέω 23].

παράφρῶ κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ποι. παρφέ-ρω, μέλλ. παροίω [Σοφ.ΟΚ 1675], μέσ. παρφέ-ρομαι, δημ. κ. παρφέρομαι, παθ. ἀόρ. παρ-νεχθῆν ἢσ. ἢσ.], ὁστ. μτχ. ἀορ. αἰ' παροισθέντι [αὐτ.], νεώτ. ἀόρ. παρνεχθῆν, παρὰ τινα, πλη-σίον τινός φέρω, περιφέρω, ἰδ. ἐπὶ ἐδουσιμάτων, παρατίθειμι, παραθέτω ἐνώπιόν τινος, παρουσιάζω, σερβίζω : Ἦρ. ἰ,119 παραφέρων τοῖσι προσέ-κειται τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδός . . καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, Ξεν.ΚΠ,36 πολλὰ αὐτῷ παρα-φέρειν καὶ θήρεα καὶ τῶν ἡμέρων' ἢ κ. ἐπὶ ἐπιτραπέζιων σκευῶν : Ἀριστοφ.ἀπ.466 παραφέ-ρειν ποτήρια, Σώφρ.15 πάρερε τὸν σκύφον' ἢ κ. παθ. τίθειμαι ἐπὶ τῆς τροπέλης, σερβίζομαι : Ἦρ. ἰ,133 ἐὶ δὲ τὴν παραφέροισα, ἐθίσθησάν ἄν οὐ παύεσθαι, Πλάτ.Πολ.354β τοῦ ἀεὶ παραφερομέ-νου ἀπευγόνται' 2) τὰ παραφερόμενα τὰ πα-ρατιθέμενα ἐδέσματα, τὰ σερβιριζόμενα φαγητὰ : Λουκ.Μισθ.Συν.26 ὁ δῖακονος τὰ σοὶ παρακεί-μενα φέρων ἐκείνω παρατίθεικεν' 2) προσκο-μίζω, φέρω πλησίον : Εὐρ.Ἐλ.724 λαμπαδῶν . . ἄς τετραπόροις Ἰηποῖς τροχάζων παρέφρων 3) πα-ρὰ τινι φέρω, παρακομίζω, προσφέρω, παρα-δίδω, θθ. ἐπὶ συνθῆματος, μεταδίδω : αὐτ. Φοῖν. 1140 ζῦνθημα παραφέροντι ποιμῆϊν ἄλων' 4) ἐκθέτω, παρουσιάζω, ἐπιδεικνύω : Ἦρ.4,65 τὰς κεφαλὰς ταύτας παραφέρει καὶ ἐπιλέγει, αὐτ.3,130 ἐκέλευσε μαστιγὰς τε καὶ κέντρα πα-ραφέρειν ἐς τὸ μέσον' 5) κτ. ἐπέκτ. προσφέρω, προβάλλω, παρουσιάζω, φέρω εἰς τὸ μέσον : Σοφ.ΟΚ 1675 ἐν νυμῶν δ' ἀλόγιστα παροίσωμεν ἰδόντε καὶ παθόντε, Εὐρ.ΙΑ 981 ἀσιζόντομαι δὲ παραφρέουσ' οἰκτροῦς λόγους' 6) ἀναφέρει-ώς αἰτίαν, ἐπάγωμαι : Ἦρ.9,26 καὶ καινὰ καὶ πα-λαιὰ παραφρέοντες ἔργα, Ἀντιφ.3,48 παραφέ-ρειν νόμον' 7) ἀναφέρω, μνημονεύω : Πλάτ. Ἐπιστ.311Α χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ζῦνωσιαν παραφρέοντες' 8) μτγν. κ. μων. ἐπικαλοῦμαι : Διον.Ἀλ.Ρομ.7,27 πίστετε παραφρέοντες τοῦ μὲ βεβαίως αὐτοῦς διηλλάχθαί, Εὐστ.Διον.Περ.306 μάρτυρα παραφρέειν' 9) φέρω τὴν πέρα ἢ μακράν, παρακομίζω, ἀπομακρύνω, παίρνω μαζί

μου : Ξεν.ΚΠ,2,4 ὄχετο παραφρέων πρὶν λα-δεῖν αὐτὸν ἕτερον, Πλάτ.Πολ.315α ἢ παθ. φέ-ρομαι, μεταφέρομαι μακρὰν ἢ πέρα : Θουκ.4,135 τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος οὕτως ἐς τὸ δῖακονον, Πλούτ.Μάρ.35. οὐτ.Σύλλ.29, αὐτ.Δίων. 25' 10) μτγν. ἐκφέρω : Πολυδ.4,69 παρᾶγειν ἐπ' αὐτῆς ἰτῆς σύριγγος τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στό-ματος καὶ παραφρέειν καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦ-μα' 11) φρ. παραφρέω τὴν χεῖρα κινῶ ὀρμητι-κῶς τὴν χεῖρα, ἐπὶ χειρονομίαν κατὰ τὴν ἀγόρευ-σιν : Δημ.305 ἢ δευρὶ τὴν χεῖρ' ἀλλά μὴ δευρὶ παρῆνεγκα' ἢ κ. παραφρέω τὸν βραχίονα παρὰ τὰς πλευράς ἐπὶ ὀριζοντίου κινήσεως τῶν χειρῶν κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν ἄρσιν αὐτῶν : Ἰηη. Ἄρθρ.12' 12) ἐν τῷ μέσ. τ. ἐρχομαι ἐν σπουδῇ, σπεύδω, παρουσιάζομαι : Ἀριστλ.Ζ' 534α,3 τὰ δ' ἐκπίπτε παραφρόμενα' 13) μτγν. ὁμ. τὸ μέσ. παρέρχομαι, διαδίδω, περνῶ : Πλούτ.Πελ.10 τοῦ πρώτου παραφερομένου, δευτέρου ἐπήγειν ἢ τύχη χεῖματάς τας ἀνδράσιν' ἢ ἐπὶ χρόνον ἐν ὁμ. σημ. κ. ἀμτθ. : Θουκ.5,20 αὐτόδεκα ἐτῶν δι-εκαθόντων καὶ ἡμερῶν ὄλιγων παρενεκοῦσάν, αὐτ.26' 14) παρατρέφω, ἀποστρέφω : Ξεν.Κυν. 5,27 ταχὺ γὰρ ἐκάστου παραφρέει τὴν ὄφιν πρὶν νοῆσαι ὅτι ἐστὶ' 15) μτγν. ἴδω κατὰ μέ-ρος, παραμερίζω : Πλούτ.Κάμ.41 τοὺς ὑσσότους παραφρέειν, ἐπιλαμβάνομαι τας χερσίν' 16) ὁμ. μτγν. ἀπομακρύνω, ἀποτρέφω : Κδ Μάρκ. 14,36 παρῆνεγκε τὸ πατήριον ἀπ' ἐμοῦ τοῦτο' 17) στρέφω ἢ κινῶ πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, πρὸς τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν, ἐπὶ μελῶν παρα-λελυμένων ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Ἀριστλ.ΗἨκ. 1102b,22' ἢ κ. ἐπὶ προσπεποιημένης παραφρο-σύνης Πλάτ.Βασ.1,21,13 καὶ παραφρέτω ἐν τας χερσίν αὐτῶν' ἢ κ. ἐπὶ μεθύσει : Διον.Λ 7,183 ἐν . . τας οἰνώσειαν ἡαύχαζε παραφερόμενος τας σκέλεσι' 18) μτγν. διαστρέφω, ἐν χρ. μ. ὁ παθ. τ. : Φρῦν.Σοφ.Παρ.112β τὸ βλέμμα παρανῆ-νεκται' 19) ὁμ. μτγν. παροδηγῶ, κακῶς ὁδηγῶ, παραπλανῶ : Πλούτ.Ἠθ 41D ἐκδρακχεύομαι καὶ παραφρέουσι τοὺς ἀκρωμένους' κ. παθ. : αὐτ.15D παραφρέεσθαι τὰ τέρποντι πρὸς τὸ βλάπτον' 20) ὁμ. τὸ παθ. πλανῶμαι, σφαλλο-μαι : Πλάτ.Φιλ.38D, αὐτ.Φοῖδρ.265B ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινος ἐραπτόμενοι, τὰχα δ' ἄν καὶ ἄλ-λοσε παραφερόμενοι' ἢ ὁ παρενεχθεὶς ἰτῆς γνώμης ὁ παράφρων : Ἰηη.Προορ.1,21' 21) μτγν. ἀλλάσσω, μεταβάλλω διὰ μικρὰς τινος μεταβο-λῆς, παραλλάσσω : Ἄηπ.Ἐμφ.Πολ.3,61 παραφέ-ρειν γνώμην' κ. παθ. : αὐτ.2,68 παρενεχθέντος τοῦ ὄνοματος, αὐτ.Συρ.58' 22) ὁμ. μτγν. ἀπὸ τοῦ πλαιγίου παρατρέχων, ἀποσπῶ, ἀφαρπάζω, παρασύρω, ἐπὶ ρεύματος ποταμοῦ : Πλούτ.Τιμ.28 πολλοὺς ὁ ποταμὸς . . παραφρέων ἀνώλλυε, αὐτ.Ἠθ 432B' ἢ παθ. παρασύρομαι : Διόδ.Σ 18,35 ἐξεδέχετο τοὺς παραφερομένους ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ' ἢ κ. μτφ. : Μάρκ. Ἀργ.ΑΠ 11,26 σέ, βάικχε, φέρων ὑπὸ σοῦ τῆματι παραφρέομαι' 23) νεώτ. κ. δημ., μτφ. ἐπὶ βίαιου συναισθημά-τος, παρασύρω, ἐξάπτω : μὴ ἀφίνης ποτὲ νὰ σὲ παραφέρῃ ὁ θυμός σου' ἢ μτγν. κ. νεώτ. κ. ἐν τῷ μέσ. παραφρέρομαι, δημ. παραφρέομαι ἐξάπτομαι ἐκ βίαιου συναισθημάτων, συναρπάζο-μαι, ἐξέρχομαι τῶν ὀρίων, παρατρέπομαι : Δίων Χρ.1,681 μάλλον δὲ ληρέιτε . . παραφρέεσθε καὶ μάλλον ἐοικάτε κραιπαλῶσι, - παραφρέθηκε κι εἶπε λόγια πού δὲν ἔπνευε' 24) παρατρέφω τι, παραβλέπω, δὲν δίδω προσοχὴν, ἀδιαφορῶ διὰ τι, παραμελῶ τὴ : Χρῆσμ π.Δημ 531 τὰς ὥρας παρ-νεγάτε τῆς θυσίας καὶ τῆς θεωρίας' 25) μτγν. ἀφῆνω τὴν νὰ ἐκφύγη, νὰ διαφύγη : Πλούτ.Ἀρατ.43 τότε μὲν οὖν παρῆνεγκε τὸ ῥῆθὲν' ἢ παθ.

ἐκφεύγω, διαφεύγω : Ξεν.Κυν.6,24 ἐν δὲ εἰς τὰς ἀρκύας ἐμπίπτη ἢ ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῆ· 26) μῆν. πάσχω μεταβολήν, μεταβάλλομαι, διαφέρω, ἐπὶ διαλέκτων : Ξάνθ.Ι, Κόνων46,4 παρενεγκόντος τοῦ ὄνοματος, Φιλόδ.Σπρ.20 παρφέροντα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον διαλλάττοντα· ἢ παρφέρω παρά τι ἢ πρὸς τι διαφέρω ὁπότινος : Δίων Κ 59,3, Εὐνάπ. Ίστ.ἀπ.237D· 27) μῆν. ὑπερέχω, ὑπερνικόω, ὑπερβαίνω, πρ. αἴτ. πρσα. κ. δοτ. πράμν. : Λουκ.Χαρῖδ.19 τὰς ἀλλὰς ὁ πατήρ οὐκ ὀλίγῳ τῷ μέσῳ παρενεγκούσαν ἑώρα. **παρ(α)φεύγω** ἐπ. διαφεύγω διερχόμενος πλησίαν καὶ ἔμπροσθέν τινος, ξεφεύγω : Ὁδ.Μ 99 τῆ δ' οὐ πῶ ποτε ναῦται . . εὐχετόωνται παρφυγεῖν. **παρὰφιλῶ-ῶ** Ἡσ. ἐφιλῶ, παρῶγα, ἀπατῶ, φανακίζω. **παρὰφθμι, ποι. παρὰφθμι κ. πάφθμι** ὁμιλῶ ἠϊώσ πρὸς τινα, παρὰμυθοῦμαι, παραινῶ, παραινῶ, συμβουλεύω : Ἰλ.Α 577 μῆτρὶ δ' ἐγὼ παρὰφθμι, καὶ αὐτῆ περ νοεούσῃ· 2) ἐν τῷ μέσ. τ. καταπρόσω, δυσωπῶ, μαλάσσω : αὐτ.Μ 249, Ὁδ. Π 287 μνηστήρας μαλακτοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι, αὐτ.Τ 6, Ὑμν.Δήμ.336, Ἡσίοδ.Θ 90 μαλακοῖσι παρφαίμενοι ἐπέεσσι, Παρμ.Ι,15, Ἀπολλ.Ρ 2,287 τοῖα παρφαίμενη κατέρυκεν· 3) συχ. μεθ' ὑποθεβλημένης τῆς ἐνοίας τοῦ δόλου, τῆς ἀπάτης, δδ. δολίως πειθῶ, ἀπατῶ, παραβαίνω, δέν φυλάττω : Πίνδ.Ο 77,66 ἔων δ' ὄρκον μέγαν μὴ παρφαίμεν, αὐτ.Π 9,43· ἢ ἐν τῷ μέσ. τ. ἔξαπατῶ ἐμαυτὸν : αὐτ.Ν 5,32 παλλὰ γάρ μιν ναυτὶ θυμῷ παρφαίμενα λιτάνευεν, Ὁρφ. Ἀργ.1317 μελιχια παρφαίμεν δὲ τὸν ὄν πόσιον. **παρὰφθάδῶν** μῆν. προφθάνων, προφθάνοντασ, μτ. γενικ. : Ὀππ. Ἀλ.3,298 σπευδόντασ μετὰ δοῖτα παρὰφθαδῶν ἀίσουσι ἀλλήλων· 2) ὁ πολ. ἀνταγωνιστικῶσ : αὐτ.Α,97. **παρὰφθάνω, ἄορ. β' παρὲφθην, μτχ. παρὰφθάσ, μτχ. μέσ. ἄορ. β' παρὰφθόμενος, προφθάνω, καταφθάνω, ἰδ. περῶν τινα εἰς τὸν ὄρθον, στὸ τρέξιμό, τὸν φθάνω διώκων :** Ἰλ.Χ 197 τσοσάκι μιν . . ἀποστρέφασκε παρὰφθάσ, αὐτ.Κ 346 ἐγὼ δ' ἄμπε παρὰφθαίησι πῶδεσσι ἰκῶδσ. παρὰφθῆρασι· ἢ τὸ μέσ. ἐν μτφ. χρ. : αὐτ.Ψ 515 κέρδεσσι, οὐ τι τάχει γε, παρὰφθόμενος Μενέλαον· 2) ἐπὶ Ἰηπου, κικῶ ἐν ἀγῶνι δρόμου, ἐρχομαι πρῶτοσ εἰς Ἰηποδρόμιον : Παισα.5,8,8 ἵπποσ μὲν δῆ . . Κραυζίδα παρὲφθην, Ἡλίοδ.Αἰθ.4,4. **παρὰφθαρτικός-ή-όν μῆν.** ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νά φθειρῆ, ὁ λίαν καταστρεπτικός : Διον. Ἀρεοπ.157D τὸ τοῦ θεοειδοῦσ παρὰφθαρτικός. **παρὰφθέγγομαι** ὑποβάλλω, προσθέτω τροποποιήσιν τινα ἐν τῇ ὁμιλίᾳ μου : Πλάτ.Εὐθ.296Α οὐκ αὐθ, ἔφην, παύσεισ παρὰφθέγγόμενος· 2) ὑποβάλλω λόγον, ἐν τῷ μεταξὺ λέγω, ἀναφέρω ἐν παρόδῳ : Ὑπερείδ.Εὐξ.32 ὁπότε παρὰφθέγγοιο ἐν τῷ λόγῳ παλλάκιε ὡσ πλοισίεσ ἐστιν Εὐξέπιννασ, Ἰσαί.8,23, Πολυδ.8,28,17,13, Φιλόστρ. Ἀπολλ. Ι,19 εἰ τι παρὰφθέγγετο· 3) μῆν. κακῶσ, ἔξω τοῦ ὄρθου ὁμιλῶ, λέγω ἀνοησίεσ : Ἰάσ.ΠΙ 2,14,8 τοῖσ δὲ παρὰφθνεξαιμένωσ ἤτοῦντα συγγνώμην, Σχόλ.Σοφ.Φιλ.1194· 4) ὁμ. μῆν. ὑποκρούω νηὶσ τὸν λόγον, τὸν διακόπτω : Πλούτ. Ἀλέξ.6, αὐτ. Ἠθ.738P δῆλασ ἦν καταγελῶν καὶ παρὰφθνεγγετο· 5) ὁμ. μῆν. ἠλίωσ, μελιχίωσ, σιγὰ ὁμιλῶ : Ἡλίοδ.Αἰθ.10,33, αὐτ.5,8 παρεκλεύετο ἥρεμα καὶ Ἑλληνιστὶ παρὰφθνεγγόμενος· 6) ὁμ. μῆν. φιθυριζῶ, ἐρωτῶ φιθυριστὰ : Εὐνάπ.Β 2οφ.494Β παρὰφθνεγγεσθαι τι πράκτεον· 7) ὁμ. μῆν. λέγω ἀνακριθῆ ἢ φευδῆ ἢ ἐσφαλμένα : Γολ.14,630 τῶν παρὰφθνεξαιμένων πάντων ἐλεγχθέντων· 8) ὁμ. μῆν. ἐκτομιζῶ παρὰ τι : Φιλόστρ Εἰκ. 2,5 παρὰφθνεγγεσθαι τὴν εὐχὴν τῷ τροπαίῳ.

παρὰφθνεκτήρια ἰταὶ μῆν. εορτῆ τιε πρὸ τοῦ γάμου, καθ' ἦν ὁ νυμφίοσ προσγύροε τὴν νύμφην ὡσ τοιαύτην : Πολυδ.2,118 ἰδ.ἀνάγν.Ι. **παρὰφθνεγμα-ατοσ** ἰταὶ προσθήκη τροποποιήσεωσ ἐν τῷ λόγῳ, ἢ ἐν παρόδῳ, παρέρχω, ἐκ τοῦ προαίρου ὁμιλία : Πλάτ.Εὐθ.296Β ἦκει τὸ αὐτὸ παρὰφθνεγμα· 2) μῆν. τυχαίοτ λόγοσ : Ἀριστείδ.Λόγ.28149· 3) ὁμ. μῆν. τὸ ἐσφαλμένωσ τὸ φευδῶσ λεγθέν, δδ. φευδῶσ : Ἐπιφάν.Ι,415D τὸ αὐτῆσ λόγον τὸ παρὰφθνεγμα. **παρὰφθνεῖρω** μῆν., μον. κ. νεώτ., ἄορ. α' παρὲφθνερα, παραικ. β' μτ. παθ. σημ. παρὲφθνερα Ἰ'Απολλ.Δύσκ.Συντ.292,41, παθ. ἄορ. β' παρὰφθνερα Ἰ'Πλούτ. Ἠθ.848Β1, παραικ. παρὲφθνερα Ἰ'Φιλ.2,57, μτχ. παρὰφθνερμένωσ, φθειρῶ π.ω, νοθεύω κατὰ τι, ὁλοῖω ἐν μέρει καὶ ἰδ. ἐπὶ τὰ χεῖρα : Ἀρτέμων Ἠ τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν παρὰφθνεραῖν, Ἰ'Απολλ.Δύσκ.Συντ.82,20 παρὰφθνεραῖν τὸν λόγον, -διδὰ τῶν παρεμδολῶν τὰν παρὲφθνερα τὸ ὕφοσ καὶ τὸ νόημα τὸν κειμενὸν· ἢ παθ. ἐν μέρει, κόπιω φθειρῶμοι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι : Φιλ.2,57 αὶ παρὰφθνεραῖν στήθεωσ, Φιλόστρ. Ἠρ.10,4 τῆσ γῆσ παρὰφθνεραῖσ, αὐτ.Εἰκ.2,5, Εὐστ.Πον.44,85 Μελαυντιάδα, ἦν ἢ παρὰφθνεραῖα γλῶττα Μελιτιάδα ἐθέλει καλεῖν· 2) ὁμ. τὸ παθ.ἐπὶ χαρακτῆροσ, διαφθειρῶμαι : Φιλόστρ.Σοφ.Ι,16,2 ὑπὸ τινοσ παρὰφθνεραῖν· 3) ἐν τῷ μέσ. τ. ἀπολλῶμν, χάνω : Πλούτ. Ἠθ.848Β παρὰφθνεραῖε τὴν φωνήν, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.292,4 παρὰφθνεραῖ τὸ λογιτικὸν ἰσπολέεσασ τὸ λογικὸν, παρὰφθνεραῖ· ἢ κ. παθ. ἀπολλῶμαι, εἶμαι ἀπολλῶλόωσ, ἔγω χαθῆ : αὐτ. Ἐπιρρ.164,26 αὶ φωναὶ παρὰφθνεραῖσ· 4) ἀποδολῶσ : αὐτ.134,8 παρὰφθνεραῖ τὸ ε, αὐτ. 15,13· 5) ἐξευτελίωσ, ἐξουθενῶ, ὑποδιδάωσ : Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,29 παρὰφθνεραῖν φιλωσφίαν· 6) μεταβάλλω, μεταποιῶ, ἀλλάσσω : Στέφ.Βυζ. ἐν Λ. Μέγαρα παρὰφθνεραῖν τὴν ἀρχουσιαν (συλλαθῆνι, Εὐστ.1532,1) ἐν τῷ παθ. τ. καθίσταμαι ἀρχοτοσ, περιπλῆτω εἰς ἀρχηστίαν : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.139,25 τὰ τῆσ ἀρχαίωσ χρήσεωσ παρὰφθνεραῖ· ἢ περὶ παρὰφθνεραῖσ λέξεωσ τίλοσ ἔργου τοῦ Διδμοῦσ : Ἀθῆν.9,368B· 8) μον ὁμ. τὸ παθ. φθάνω, περιπλῆτω ἐπὶ ἀπεισιμόν, ἐν ἀρχηστίαν· Ἰω. Λυδ.Ρωμ.2,15 νόμοσ ἄρτι παρὰφθνεραῖ· 9) μον. ἐν μτφ. χρ. διαφθειρῶ τὴν συνείδησιν τινοσ διὰ παντοῖων μέσων : Σέργ.Μαυρ. ἐν Σάθ.3,215 καὶ ἐν Συρία τοῦσ Ἀραβασ παρὰφθνεραῖνεσ. **παρὰφθνερα** (ἦ) μῆν., μον. κ. νεώτ. ἢ πράξιεσ καὶ τὸ ἀποτέλεμα τοῦ παρὰφθνερα βλλ.1), ἐλαφρὰ φθορὰ, μικρὰ ἀλλοίωσιεσ ἐπὶ τὰ χεῖρα, διαφθνερα : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.164,24 παρὰφθνερα ἐν ταῖσ φωναῖσ· ἢ κ. ἐπὶ τῆσ μουσικῆσ : Πλούτ. Ἠθ.1131P περὶ τῆσ ἀρχαίωσ μουσικῆσ καὶ τῆσ αὐτῆσ παρὰφθνερασ· ἢ κ. ἐπὶ τῆσ γλώσσεσ : Ἐρρω.Μεθ.3 κατὰ παρὰφθνεραῖν, Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἄμαξόνειον, Εὐστ.1936,23. **παρὰφθνεροσ-ον** μῆν. κ. μον. ὁ λίαν διεφθνερμένωσ : Γρηγ.Ναζ.2,14Α δὴσῆτα νουαριθία καὶ παρὰφθνερα, Φωτ. Ἐπιστ.102,35 παρὰφθνερωσ φύσει. **παρὰφθνερα** ἠήμνι, ἀφήμνι, ἀφήμνι κατὰ μέρος : Θεόφρ. ΦΙ 7,4,12 τὰ μὲν οὖν φυσικά τῶν ἀπορρημάτων παρὰφθνερα· 2) πᾶν ἀπολῶ ἐκ τῆσ ὑπνερεσασ. **παρὰφθνερασ** (ἦ) Ἐπιρρ. τίλασ ἀξίωματοῦχοῦ ἐν συνδολῶσ θρησκευτικῆσ τοῦ Παντικκαπαιοῦ. **παρὰφθνερασ**-εωσ ἦ) νεώτ. περιφινεξίεσ τοῦ πέουσ ὀπισθεν τῆσ στεφάνησ τῆσ βολάνου ὑπὸ τῆσ ἀπίσθεσ ἦτιε ἐκμισθεσασ καὶ δασθησασασ ἀροῦσ τὰ ὀπίσθη ἦδη δὲν δυνατόα ν' ἀναταχθῆ. **παρὰφθνεραῖον** ἰταὶ νεώτ. προῖον ἐκ παρὰφθνερα, ἐν χρ. ἰδ. ὡσ φθνερακὸν καθαριτικόν. **παρὰφθνερα** (ἦ) νεώτ. μείγμα στερεῶν ὑδρογονανθνερακὸν ἀποτελοῦν ἐν καθαρῶ καταστάσει δια-

φανή άσσημον μάζαν έλαφρώς κυανολεύκου χρώματος, ήτις κατόπι μαλάξεως παρουσιάζει λιπαράν ύφήν, έν χρ. εις τήν παρασκευήν κηρών.

παραφλόγισμα-ατος [το] όρεκτικόν τ' έδεσμαι, παρασκευάζομενον δι' όπτήσεως παρά τήν φλόγα: Άχα7 κνισηρά παραφλόγισματα.

παραφλυδέρημα-ατος [το] μιν. άνόητος φλυαρία: Νεΐλ. Ορ. Έπιστ.49.

παραφλυδέρω-έω μτην. φλυαρῶ άνόητως: Γαλ. 18|1,763, Εύνάπ.Ίστ.όπ.265D.

παραφομοιω-όω μτην. παρομοιάζω: Δέξιππ. Κατ.65,24.

πράφορα 'Ησ. «παρατετραμμένα» 2) δημ. έπιρρ. παραφώρως βλ.λ.

παραφορά [ή] κ. νεώτ., [ων. παραφορή, δωρ. παρφορά, παρά πλευρος κινήσις, πορεία] όθ. φρ. παραφορές ποιοῦμαι επί τοιαυτοῦ, σχηματίζω παραβορῶνας, ρύσας: Άγορθχ.23 Νεΐλωσ πολλὰς έκτροπὰς καί παραφοράς ποιοῦμενος

2) κινήσις παλινδρομική, πηγαίνουσα πρὸς τ' ένωσιν, 1,73, αὐτ.2,14' 3) κινήσις ταλαντευομένη, κυμαινομένη, άναποφάσιστος, επί ζίφους: Ονήσαυδρ. 26,1'

4) συνήθ. επί τής διανοίας, τοῦ νοῦ, ταραχή, διατάραξις: Αλοχ.Εὐμ.330 τῶσα μέλος παρκοπά, παραφορά φρεναπλανήσ, Πλούτ.'Ηθ. 249B τής διανοίας παραφορῶν ένεργάσασθαι, Άρετ.Χρον.Νούσ.1,5 παραφορά τής αίσθησιος

' παραφορῶσιν, φρενίτις: Ίάμβλ.Μυστ.3,7 παραφορά καί έκτασις' || μτην. κ. νεώτ. γεν. τὸ παραφέρωμαι έκ βίαιου συναισθηματος ή πάθος, έξαφής, πορεκτροπή έκ βίαιου θυμοῦ: αὐτ.Χρον. Παθ.1,6 αγαθόν πρὸς αγήν σωφρονέειν τε καί κρηθνεσθαι τήν παραφοράν, - έν παραφορῶ θυμοῦ - χαράς - ένθουσιασμοῦ' 5) μτην. άνώμαλον, άκανόνιστον, άτακτον βῆδισμα, άσταθῆς βῆμα: Άδαμ.2,21'

6) έν ένεργ. σημ. προμῆθεια, παροχή: Έπιγρ.Δελφῶν παραφορά ζυγαστρῶν.

παραφορμά 'Ησ. «άρχή τις τῶν συνεζιόντων βασιλείῃ»

παραφορῶν-ον [παραφέρω] κ. νεώτ. 6 μετά σφοδρότητος παρά τι φερόμενος, κινουόμενος, σφοδρῶς, όρηκτικῶς: Πλάτ.Θεμ.3 λέγεται γάρ οὕτω παραφορῶς πρὸς δόξαν εἶναι' || νεώτ. επί πραγμ.: παράφορας έρωσ - ένθουσιασμοῦ'

2) 6 από τής εὐθείας όδοῦ, τοῦ ορθοῦ δρόμου παρεκκλινῶν, 6 έκτροπέλις, μακρῶν παρασυρθείς, πλανηθείς: Πλάτ.Σοφ.228D παραφορῶν ζυνέσεως γινομένης φυγῆς' || όμ. κ. επί βολῆς, έξακοντισμοῦ, 6 έκτροπέομενος, παρεκκλινῶν τής καταθεινσέως του: Φιλ.Μιχ.Βελον.80,9'

3) μτην. 6 παράφρων, μανικός, τρελλός: Τέλ.9Η ιδ.άναγν. παράφρονι, Λοικ.Έρωτ.13 έμμανές τι καί παράφρονον άναθοήσας' 4) επί πραγμ., 6 έξωφρενικός: Πλούτ.Άρτζ.1 μῦθαι άπίθανοι καί παράφοροι' 5) νεώτ. 6 εύκόλως παραφερόμενος, έξεπατόμενος, θυμώδης παράφορος άνθρωπος' 6) 6 σφοδρόμενος, άσταθής, άκροσφαλής, πταίων: Εφρ.Εκ.1050 τυφλόν τυφλῶ στεινοντα παραφώρῳ ποδῖ, Πλάτ.Νόμ.775D σπειρην παράφορος άμα καί κακός 6 μεθύων, Πλούτ.'Ηθ.501D' || παράφρονον βαδίζειν επί μεθύσῳ, παραπαῖω, τρεκίλω: Λοικ.ΒΓτρ.12 ὡς σφαλερόν βαδίζειν καί παράφρονον' || τὸ παράφρονον τῶν πινόντων τὸ παροπαῖω τῶν μεθύσῳν: Κορνοστ.Φύσ.Θε.30'

7) επί έπίδεσμοῦ, 6 όποκείμενος εις διάστημα, 6 δυναμένην τὸ διαφύγει, νά έκφυγή: 'Ιππ.'Αρθρ.14'

8) ένεργ. 6 συγγέων, ταράττων: αὐτ.Προορ.1,36 παράφρονον γνῶμησ' 9) μτην. τὸ οὐδ. παράφρονον ὡς οὐσ. ειδός τι τοῦ φυτοῦ αἰνιγμα: Πλιν.Φι 35,184'

10) όμ. μτην. τὸ οὐδ. παράφρονον ὡς έπιρρ. παραφώρως, μονικός: Λοικ. Δραμ.10 Ύπαμόν τι καί παράφρονον δεσορκοτέσ.

παραφορότης-ητας [ή] πλαγία, άδέξιος κινήσις, όθ. άδεξιότης τοῦ σώματος, σκαϊότης, άνεπιτηδεϊότης έκ κακοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σώματος: Πλάτ. Τιμ.87B πολλὰ δὲ σάματα καί διὰ τήν παραφορότητα πτώματα παρέχον.

παραφορτίζομαι μτην. παρεμβάλλω τι ὡς πρόσθετον φορτίον, φέρτον έν τῷ φόρτω προστίθμι, παραφορτίζω: Πολυδ.2,139' || κ. μτην.: Πλούτ.'Ηθ.8B ταῦτα τῷ λόγῳ παραφορτίζομην.

παραφορτώω [το] δημ. ή πράξις καί τὸ άποτέλεσμα τοῦ παραφορτῶν, υπερφορτῶσις.

παραφορτῶνω δημ. έπιτίθμι φόρτον υπερβολικόν, φορτῶνω πέρα τοῦ μέτρου, υπερβαλόντως: παραφορτῶσις τὸ μαυλῆσαι καί θά τὸ μεσοκόφης' κ. παθ.: Κρυστ.Τραγ.Στάν.'Ελα βοσκούλα, έλα 4 κόβεις μῆλα άπ' τῆ μηλιά τήν παραφορτωμένῃ' 2) έν μτην. χρ. έπιδορῶνω τινά διὰ πολλῆς έργασίας ή διὰ πολλῶν φρονιτιδῶν' 3) όμ. μτην. έν τῷ μέσ. τ. παραφορτῶνωμαι ένόχλω τινά διὰ συχνῶν παρακλήσεων ή υπερβολικῶν άπαιτήσεων: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.86 τὸν κύριον έπιστάτην τὸν παραφορτῶνονταί πολλοί, - μάς παραφορτῶσάνε να τούς δανείσομε.

παραφορῶ-έω κ. μων. δημ. παραφέρω βλ.λ.1), φέρω καί θέτω έμπροσθεν τινος, παρατίθμι: 'Αριστοφ.'Ιππ.1215 άπαντα γάρ σοι παραφέρωμαι κ. παθ.: 'Ηρ.1,133 από Δελίνου παραφορέεται οὐδέν λόγου άξιον' 2) έν τῷ μέσ. τ. συλλέγω, συναθροίζω, συνάγω δι' έμαυτόν: Πλάτ.Νόμ.858B καί τινος έτέρας άρχομένους συστάσεως παραφορῶσασθαι χύδην' 3) μων. δημ. τὰ μέσ. υποπτεύω τι, ύφορῶμαι: Έρωτόκρ.4,5 παραφοροῦντ' από μακρὰ, μά δέν τὸ θεμελιώνου.

παραφώρως έπιρρ. μτην. κ. νεώτ. κατά παράφρονον τρόπον, με μανίαν: Ρήτ.1,552 συζεύξας δον βοῖ τέτνων ὠράτο παραφώρως τήν αὐλακα' 2) νεώτ. μετ' έξάφως, σφοδρῶς.

παραφράγμα-ατος [το] κ. νεώτ. φράγμα, φραγμός παρά ή περί τι, περιπεφραγμένος ή κεκλεισμένος τόπος με πλησίον ή πρὸ αὐτοῦ κείμενον φράκτην, έπαλξις, περίφραγμα, όχύρωμα: Θουκ. 4,115 πῦρ ένήσειν διεννοοῦντα εις τὰ ζύλινα παραφράγματα' 2) κ. νεώτ., επί πλοίου, διάφραγμα πλευρικόν κατά τὸ διάμηκος τοῦ πλοίου: αὐτ.7,25 πύργους τὰ ζυλίλους έχουσαν καί παραφράγματα' 3) προφυλακτική, παραπέτασμα: Πλάτ. Πολ.514B ὡσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς πρὸ τῶν ανθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα, Άππ.Έμφ. Πολ.2,118 έκ τοῦ θεάτρου διέθεον ες τὰ τοῦ βουλευτηρίου παραφράγματα, Δίων Κ 59,29, Γοργ. Νύσσ.2,677' 4) μτην. μτην. φραγμός, όριον: Δαμ.'Αρχ.400 παραφράγμα καί έμπόδιον.

παραφράζω μτην., μων. κ. νεώτ. λέγω, έκφράζω τὸ αὐτὸ πράγμα δι' άλλων λέξεων: Φιλ.2,140 ένθύμημα μεταφράζειν καί παραφράζειν, Έρμογ. Προγν.4, Γαλ.15,467, Εὐστ.1406,19 βιβλίον δλαν παραφράζειν' 2) κ. νεώτ. μεταγλωττίζω έκ ελευθέρως, μεταφράζω μάλλον κατ' έννοιαν ή κατά λέξιν: Έρμογ.Μεθ.24, Γαλ.5,678' 3) μων. μιμοῦμαι: Εὐστ.249,23 εἰς Όμήρου παραφράσας Ευριπίδης.

παραφρακτής [ο] νεώτ. παράφραγμα βλ.λ.2).

παραφρακτικός-ή-όν μτην. 6 έπάγων παράφραξιν, 6 έμφρακτικός, ειδ.ιατρ. 6 έπιφέρων δυσκοιλιότητα: Ξενοκρ.π. Ορειβ.2,58,87 κοχλίας δύσπεπτο παραφρακτικοῖ ιδ.άναγν. παρεφρακτικοῖν.

παραφρασίς-εως [ή] μτην. κ. νεώτ. ή δι' άλλων λέξεων πλέον σαφῆς έκφρασις τινος, σαφηνισή ή εξήγησις πλέον έκτεταμένη παρά τὸ κείμενον συγγραμματος τινος, έπεξήγησις: Έρμογ. Προγν.3, Γαλ 171,258, Κοινήτλ.1,9,2' 2) νεώτ. κατ' έννοιαν καί οὐχί κατά λέξιν μεταγλωττίσις γραπτοῦ κειμένου: ή παραφρασίς τής Άγίας

Γραφής 3) νεώτ. μουσ. ἢ διὰ μεμονωμένον ὄργανον διασκευῆ μουσικοῦ τινος ἔργου, συμφωνικῶν ἢ μελοδραματικῶν.

παρὰφράσσω μτγν., ἄττ. -άττω διὰ τὴν πλησίον ἢ ἐμπρὸς κειμένου φραγμαῶ ἐμφροτικῶν, κλειῶ, ἀσφαλίξω, διὰ προτειχίσματος φράττω, ὀχυράω·: Ἡρώδιαν. 1στ.4,1,5 παρὰφράττοντες πάσας εἰσόδους εἰ τινες ἦσαν λανθάνοντες· κ. παθ.: Πολύδ.10,46,3 παρὰφραφάω τὸ δὲ ξείνον ἐπὶ δέκα πόδας, Ἡρώδιαν. 1στ.3,3,2

παρὰφραστής (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ παρὰφράζων κειμένον τι, ἰδίως ξένον, ὁ διὰ παρὰφράσεως σαφέστερον καθιστῶν τι : Ἀμμών.Φιλ.ΑΠρ.31,17· 2) ὁ παρὰφράζων κειμένον τι εἰς ἄλλην γλῶσσαν.

παρὰφραστικός-ὁ-ήν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρὰφρασιν, ὁ τῆς παρὰφράσεως βλ.λ.ι: Ἀφθόν.Προγ.3,4 ἐργάσια δὲ αὐτῆν ἰτὴν χρεῖαν τὸ τοῦδε κεφαλαίος ἐγκωμιστικῶ, παρὰφραστικῶ· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρὰφρασιν βλ.λ.2, ὁ δι' αὐτῆς γινόμενος· 3) μον. κ. νεώτ. ἐπιρρ.-ῶς : Εὐστ.55,32 ἐρμηνεύει δὲ πως παρὰφραστικῶς τὴν αὐτὴν γνώμην.

παρὰφρασία (ἡ) νεώτ. φυκικὴ πάθησις παρουσιάζουσα παραληρηματα μετὰ φευδοισθησιῶν συστηματικῶν ἢ φευδοισθησιατικῶν ἢ μετὰ συστηματικῆς ἐξελιξέως, τὰ ὁποῖα ἀπολογίῶν εἰς ἄνοιαν.

παρὰφρίζω (ἀφρόζι) μτγν. ἀφρίζω, ἐκβάλλω ἀφρούς κατὰ τὰ πλάγια, ἰδίᾳ κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ στόματος : Νίκ.Ἀλεξ.223 θῆγει λευκὸν ὀδόντα παρὰφρίζει τε χάλινος.

παρὰφρόνησις-εως (ἡ) παρὰφροσύνη βλ.λ.: Ἰηπν.Ἐπιστ.18, ΠΔ Ζαχ.12,4 πατάξω .. Ἰηπνον ἐν ἐκστάσει καὶ τὸν ἀναβάτην αὐτοῦ ἐν παρὰφρονήσει, Ἡρόδ. 1στρ. ἐν Rb.Mus.58,70.

παρὰφρονία (ἡ) μτγν. παρὰφρόνησις: ΚΔ Πέτρ. 2,2,16 ἐκώλυσε τὴν τοῦ πρᾶφῆται παρὰφρονίαν.

παρὰφρόνησις-αν ποι. ὁ παρὰφρων βλ.λ.: Σοφ.ΟΤ 691 ἰαθὶ δὲ παρὰφρόνημον, ἄσπαρον ἐπὶ φρονημα πεφάνθη μ' ἄν.

παρὰφρονῶ-έω κ. νεώτ., μτγν. ποι. παρὰφρονῶ -έω γίνομαι παρὰφρων, ἐξίσταμαι τοῦ νοῦ, καθίσταμαι μανικός, τρελλός, χῶνὸ τὸ λογικῶ μου, τρελλανόμος : Ἡρ.ι,109 οὐδ' εἰ παρὰφρονῆσαι τε καὶ μαίνεται κάκιον ἢ νῦν μαίνεται, αὐτ.3,34, αὐτ.35, Αλαχ.Ἐπτ.806, Σοφ.Φιλ.Β15 τὶ παρὰφρονεῖς αὐ· τὶ τὸν ἄνω λεύσσει κύκλον, Ἀριστφ.Νεφ.844, Ἀντιφ.2,2,9· 2) κατέγωμαι ὑπὸ παραληρηματος, παραληρῶ : Ἰηπν.Προγ.10 ἰδ.ὄναγν.ι.

παρὰφρόνης ἐπιρρ. ὡς αἰ παρὰφρονες, μετὰ παρὰφροσύνης, ἐν παρὰφροσύνη: Διογενιον. 1,41, Ζήν.1,43 ἐπὶ τὴν παρὰφρόνην γεγονότων.

παρὰφροσύνη (ἡ) κ. νεώτ. ἡ κατάστασις τοῦ παρὰφρονος, ἐκστάσις τῶν φρενῶν, ἀπώλεια τοῦ νοῦ, χάσμαι τοῦ λογικοῦ, τρέλλα : Πλάτ.Σοφ.2281) παρὰφρόου συνέσεως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο ἴσθιτι πλὴν παρὰφροσύνη, Ἀφιν.333Η, Ροῦφ.π. Ὁρειδ.44,7,1) παρὰφροσύνη καὶ βουδώνων ἐπανάστασις, Γαλ.2,884,4 παρὰφροσύνη ἄλισκεσθαι· 2) νεώτ. κτ. ἐπέκτ. ἄφρων λόγος, ἀσύνετος πράξις : αὐτὸ ποῦ πᾶς νὰ κάνης εἶναι παρὰφροσύνη· 3) παραλήρημα φρενικόν : Ἰηπν.Προγ.10 παρὰφροσύνη αἰ μετὰ γέλωτος,αὐτ. Ἀφρρ.2,2,αὐτ.6,53.

παρὰφροσύνη-έω (φροσύνη) μτγν. φροῦρῶ παρὰ φνι, πλησίον τινός, φιλάττω : Στράβ.3,4,20 ὁ μὲν δύο ἔχων τάγματα παρὰφροῦρει τὴν πέραν τοῦ Δαυρίου· κ. παθ. : Ἡλιόδ.Αἰθ.8,3 ἐπεσθαι .. τὸν Ἀχαιμὴν προστάξας, ἡρέμα καὶ οὐκ εἰδὸς τὰ παρὰφροῦρον.

παρὰφρογάνιξ (φρογάνον) παθ. ἀναχώνυμι, ἀνυψῶ τὰς ὄχθας ὄχεται τινος διὰ τῆς συσσωρεύσεως φρυγάνων μετὰ χώματος.

παρὰφρυγανισμός (ὁ) Ἰσοφαρυγανισμὸς) πάρ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρὰφρυγανίζειν βλ.λ., ἡ ἀνύψωσις τῶν ὄχθων ὄχεται τινος διὰ τῆς συσσωρεύσεως φρυγάνων μετὰ γῆς.

παρὰφρυγόμεαι μτγν. παθ. μτφ. διακωλομαι, φλέγωμαι ἐκ φθόνου, ἀγνώμῃ, ἀδόμητον, δυσθερμῶ ἐπὶ τινι : Εὐνάπ.ΒΣοφ.503Β οἱ μὲν κόλακες παρὰφρυγόντο θαυμάζοντες ὅτι καὶ ἀπὸ σχημάτων ἐστὶ μαντικός.

παρὰφρυκτεῦομαι παρὰφρυκτωρῶ βλ.λ.: Λυσ.13,67 παρὰφρυκτεῦόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς .. ἀπετυμνανίσθη.

παρὰφρυκτωρῶ-έω (φρυκτωρῶ) διδωμι διὰ τὸν πυρσῶν μυστικῶν σημεῖον εἰς τὸν ἐχθρὸν, εἰδοποιῶ διὰ τῶν πυρσῶν τοὺς ἐχθροὺς προδοτικῶς· Ἀρποκρ. ἐπαρὰφρυκτωρεῖν : : τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσήκον χρῆσθαι, τούτοις ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φίλων.· : Δελν.ἀν.9,3.

παρὰφρων-ονος (φρήν) κ. μον. κ. νεώτ., ποι. πάφρων, ὁ ἐκτραπείας τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ὁ ἄφρων, ὁ ἀσύνετος, ὁ ἀνόητος, ὁ ὀλιγόστος, ὁ ἀπερίσκεπτος : Σοφ.Ἠλ.473 εἰ μὴ γῶ παρὰφρων μάντις ἔφυν καὶ γνῶμας λειπομένα σοφᾶς· ἢ ὁ μὴ ἔχων σώας τὰς φρένας, ὁ ἀπολέσας τὸν ὄρθον νοῦν, τρελλός, μουρλός : Βακχ.10,103 ἰύσσεας πάφρωνονος, Εὐρ.Ἰηπν.232 τί τὸδ' αὐτὰρ πάφρων ἔρριφας ἔπος : Πλάτ.Νόμ.649D ὅσα δι' ἡδονῆς αὐτὸ μεθύσκοντα παρὰφρονος ποιεῖ, Πλούτ.Πομπ. 72 ὁμοιοι παρὰφρωνι καὶ παραπλήγι τὴν δῖνοιαν, Φλέγ.Θαουμ.127,7 ἰWeskerai.1) ἐμμανῆς γινόμενος καὶ παρὰφρων, Πρόδρ.Ἐρωτ.126 (Boiss.) κ. ἐπιρρ. μτφ. : Ζηνὸδ.1,43 παρὰφρόνης γελᾶν.

παρὰφυσίον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ παρὰφύος βλ.λ.: Ἦσ. ἐν λ. Ἐρμῶι.

παρὰφύος-άδος (ἡ) (παρὰφύω) κ. μον. κ. νεώτ. πᾶν τὸ παρὰφύομενον κ. ἰδ. ἐπὶ φυτῶν, νεαρὸς βλαστὰς φύομενος ἐκ τοῦ ὑπογείου τμήματος τοῦ κορμοῦ ἢ ἐκ τῆς ρίζης τοῦ μητρικοῦ φυτοῦ, κωλορίζι, παραπούλι, ἀντίβ. παρὰσπᾶς : Θεόδωρ.Φ)2,2,4 ἀπάντων δὲ ὄσων πλείους αἱ γενέσεις, ἢ ἀπὸ παρασπᾶδος, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἀπὸ παρὰφυσάδος, Ἰουλ.Ἐπιστ.384 ζιζανίου παρὰφυσάδι, Εὐστ.Πον.149,29· ἢ μτφ. : Ἀριστ.ἨΗκν.1096α,21 παρὰφυσάδι .. εἰκαε, τὸ ὄντος, Φιλ.1,330 αἰ κατὰ λεπτὸν διαιρούμενοι τόποι παρὰφυσάδες εἰσι τῶν πρακτικῶν, Φώτ.Βιβλ.267,23 τὰς ἐκατέρωθεν οἰρετικὰς παρὰφυσάδας τῆ μαχαίρα τέμνει τῆς ἀληθείας· 2) ἐπὶ ζῶων, κλάδος, διακλάδωσις φλεβός : Ἰηπ.Ὀστ.18· ἢ ἐπὶ τινῶν ἄλλων ἀποφύσεως, οἷον τῶν ποδῶν τοῦ ἀστακοῦ : Ἀριστ. Ζ1,526α,29 ἔχουσι δὲ καὶ παρὰφυσάδες λεπτὰς οἰ .. πόδες· πρὸλ.αὐτ.ΖΜ 672β,27· 3) μτφ. ἐπὶ ὑποδιαίρεσιν ἐν τῇ λογικῇ : Στοβ.2,7,2, EM 784,28 κ. Σουίδ. ὑποφύσεις παρὰφυσάδες φανύλων λογισμῶν ἐξῶθεν φυόμεναι· ἢ ὁμ. Πλωτίν.6,2,16 «τὸ πρὸς τὴ παρὰφυσάδι εἰσικός»· 4) νεώτ. μτφ. διακλάδωσις, παρακλάδι : ὁ μολοσθικισμός εἶναι παρὰφυσά τὸ κομμουνισμῶ.

παρὰφύος-αὐς-ές (κ. μον. ὁ παρὰφύομενος, ὁ φύομενος πλησίον, ὁ βλαστάνων παραπλεύρας, ἐπὶ πλείονων τῶν κατὰ φύσιν διακτύλων : Παῦλ.Αἰγ.6,43· ἢ τὸ οὐδ. παρὰφύος ὡς οὐσ. ἡ παρὰφύος βλ.λ.: Ἀριστ.Ρητ.1356α,25 συμβαίνει τὴν ἀπορρηκτικὸν οἶον παρὰφύες τὴς διαλεκτικῆς εἶναι.

παρὰφυκισμός (ὁ) [φύκος] μτγν. ὁ διὰ φύκου βλ.λ. καλλωπισμός τοῦ προσώπου, ἡ ψιμυθίωσις, τὸ φθεισιδωμῶν : Κλήμ. Ἀλ.86,13 [Sylb.] παρὰφυκιστὸς τοῦ προσώπου.

παρὰφυκτός-όν μ. ἐν τῷ παρ. γ. παρφυκτός βλ.λ.: Πινδ.12,53.

παραφύλα(γ)μα-ατος [τὸ] (παραφυλάττω) μγν., μων. κ. δημ. ἡ ἐπιτήρησης, ἡ προσοχή, ἡ προφύλαξις : Βασ.3,426, Ἀρέθ. ἐν Ἀν.Βοασσ.5,3,6. **2)** δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παραφυλάττειν, ἡ παραφύλαξις, τὸ παραμύνημα.

παραφύλακῆ [ἡ] μων. ἡ ἐπιμελής φύλαξις, ἡ ἀσφαλὴς φρουρήσις, ἡ διαφύλαξις : Διόδ.Σ 17,71 ἡ τῶν χρημάτων παραφυλακῆ, Περιπλ. Ἐρ.Θαλ.19 παραφυλακῆ χάριν ἑκατοντάρχης μετὰ στρατευμάτων ἀποστέλλεται, Εὐάγρ.271D παραφυλακῆς ἕνεκα τῶν ἐξῶν ἑκστρατευμάτων // ἄγρυπνος προσοχή : Ἰεροκλ.Πλ.Χρ.Ἐπ. παραφυλακῆ ἐν λόγοις καὶ ἔργοις. **2)** φυλακῆ, φρουρά, φρουροί, φύλακες : Πολύβ.2,58,1 πρεσβεύσαντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἤξιωσαν δοῦναι παραφυλακῆν αὐτοῖς, αὐτ.4,17,9, Χαρίτ.8,3 πολλὰ ἦν παραφυλακῆ καὶ οὐδεὶν ἐξῆν προελθεῖν // τὸ ἔργον, ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀστυνομίας ἢ τῆς φρουρῆς : Ἐπιγρ. **3)** μων. τὸ χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ἐκτελεῖται ἡ φρουρήσις, ἡ βάρδια· πρβλ φυλακῆ : Θεοφύλ.Σ 5,8,4 νυκτὸς ἐπιγεναμένης, πρώτη παραφυλακῆ ἀπάρας, ἰδιόρθ. φυλακῆ, EM 801,27 παραφυλακῆ νυκτερινῆ **4)** παρατήρησις : Ἰπν. Ἐπιστ.16 φυλαί τῶν θρασυειῶν οἱ καιροί, ὧν ἡ παραφυλακῆ τὸ τέλος.

παραφύλακισμός [ὁ] μγν. παροτήρησις, ἐπισκόπησις : ΨΚαλλισθ.3,31 εἰς παραφυλακισμὸν ἔλθειν ἰδ.γρ. προηλακισμὸν).

παραφύλακίτης [ὁ] Ἐπιγρ. στρατιώτης τῆς παραφυλακῆς βλ.λ.2).

παραφύλακτικός-ή-ον μγν. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν παραφυλακῆν, τὴν παραφύλαξιν : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.3,58 τὸ .. πιστὸν ἀπὸ τοῦ παραφυλακτικού ἐστί τεκμηρίσθαι ἰδ.γρ.1. **παραφυλακῶ-ἔω** Ἐπιγρ. εἶμαι παραφύλαξ, ἐτελεῶ καθήκοντα παραφύλακος, φραυροῦ.

παραφύλαξ-ακος [ὁ] Ἐπιγρ. κ. μων. ὁ παραφυλάττων, ὁ φύλαξ, ὁ φρουρός : Ἐπιγρ., Εὐάγρ. Νικόδ.642,19 [I.Thi.] τὴν θύραν παραφύλακας ἐτήρονον, αὐτ.604,5, Σουῖδ. ἐν λ. δεξιόσθατος. **2)** μων. βοηθὸς φύλακος : Στουδ.Θεοδ.1232B. **3)** Ἐπιγρ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκ παραφυλακῶν ἀποτελουμένης φρουρῆς, ἄ. ἀρχιπαραφύλαξ.

παραφύλαξις-εως [ἡ] (παραφυλάττω) μγν., μων. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παραφυλάττω : Ἀφροικαν.Κεστ.314,50 πρὸς παραφύλαξιν ἀμτρονον, Εὐσ. Ἐκκλ.1στ.10,5 τινὲς αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοιαύτης παραφύλαξεως ἀνεκρούοντο, Σχόλ.Ἰω.Κλήμ.366,2 ἀποδέλπει ἡ φυχή τὸν χαλινὸν τῆς παραφύλαξεως. **2)** νεώτ. ἡ κρυφία παρακολούθησις, τὸ παραμύνημα.

παραφυλάσσω (φυλάσσω), ἀπ. παραφυλάττω κ. μων.κ. νεώτ., δημ. παραφυλά(γ)ω, ἀόρ. παραφύλαξ, κ. δημ. ἐπαραφύλαξα, παθ. ἀόρ. παραφύλαχθην κ. δημ. ἐπαραφύλαχτηκα, μτθ. φυλάττω πλησίον, φυλάττω ἐπιμελῶς, φρουρῶ ἀγρύπνως, ἐπὶ στρατιωτῶν φρουροῦνται : Πολύβ.4,3,7 παραφύλαξων τὴν τε χώραν καὶ τὴν πόλιν // τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτ. σημ. : αὐτ.5,92,8 βουλομένους τοιαύτας μὲν τοῖς ἀνδράσι παραφυλάττεσθαι τὴν. χώραν // τὸ ἔνεργ. ἀπολ. φυλάττω, φρουρῶ, εἶμαι φρουρός, βάρδια : Πλούτ.1,ἀλδ.20 τὴν παραφυλάττουσαν αἰετὴν ἐδέκαξεν. **2)** μτφ. προστατεύω, ὑπερασπίζω : Πολύβ.2,58,2 διέτριβαν ἐν Μαντινείᾳ παραφυλάττοντες τὴν ἐκείνων ἑλευθερίαν, Πάπ. παραφυλάττειν τισὶ τὸ ἀνεπηρέαστον τὴν ἀέλειαν, ἀσυδοσίαν. **3)** κ. νεώτ. παρατηρῶ τὴν προσεκτικῶς, προσέχω, ἐπιτηρῶ τὰς κινήσεις τινός, παρακολοῦθω τινὰ κρυφίως, Δημόκρ.87 τὸν φαῖλον παραφυλάττειν δεῖ, Ξεν. Λαϊκ.4,4 παραφυλάττουσιν ἀλλήλους, ἐάν τι βραδουργῶσι, Πλάτ.Πολιτ.297Δ ὡσπερ ὁ κυβερνή-

της τὸ τῆς νεῶς καὶ ναυτῶν. . Συμφέρον παραφυλάττων, Πλούτ.Ἡθ.775E καιρὸν παραφυλάττειν ἐν ψ. ἱερημένει τὸν καιρὸν, καθ' ὃν .., αὐτ. 969F ὅπ' ὄφθαλμοῦ παραφυλάττειν [τινὰ] ἔχων τοὺς ὄφθαλμοὺς μου προσηλωμένους ἐπὶ τινος, ἐπὶ κυνὸς παρατηροῦντος τινὰ προσεκτικῶς, . τὸν παραφύλαξε καὶ τὸν εἶδε νὰ μπαῖν ἀπὸ ἀπίτης. **4)** φυλάττειν ἐξασφαλῶ τι, καταβάλλω φροντίδας ὅπως διαφυλάξω τι : Πλάτ.Νόμ.628A πρὸς ἀλλήλους παραφυλάττειν .. ὥστε εἶναι φίλους, Πλούτ.Ἡθ.418D παραφυλάττειν αὐτὸν μὴ .. ἰφυλάττουμαι, προσέχω μήπως. . // τὸ μέσ. παραφυλάττουμαι προσέχω, φυλάττουμαι, ἀγρύπνῶ : Ἀριστλ.Πρ.951a,18, Πολύβ.16,14,10 δεῖ καὶ τοῦτο τὸ μέρος .. τοὺς δὲ γράφοντας αὐτοὺς παραφυλάττεσθαι ἱπροφυλάττεσθαι. **5)** μων. κ. δημ. προσφάττω, διαφάλλω, διατηρῶ τὴν ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος : Λίθ.Ροδ. 1170 ὄρκους .. ἐποίκαμεν τὰ εἴπαμεν εἰς ἀλλήλους // νὰ τὰ παραφυλάσσωμεν, κανεῖς καὶ μὴ τὰ μάθη, - τὰ παραφύλαξαι τὰ ρούχα του. **6)** ἀμτθ. φυλάττουμαι, εἶμαι προσεκτικός : Πλάτ. Νόμ.715A παραφυλάττοντες δὲ ἀλλήλους ζώσιν, ὅπως μὴ .., Ἀριστλ.Ρητ. Ἀλ.1424a,22 παραφυλάττειν ὅπως .. ὄμ. κ. ἐμπροθ. ἱπερὶ τι) : Πλάτ.Πολιτ.284A περὶ τὰς πράξεις παραφυλάττουσι // μων. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Γεωμ.2,26,1 παραφυλάττεσθαι μὴ .. τάττειν τὴν ἄλιον. **7)** νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ. ἐνεδρεῶμαι, παραμυνεῶμαι : παραφύλαξας ἐπετέθη σίφνης, - τὸν εἶδον ποὺ παραφύλαγα πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο. **8)** Ἐπιγρ. ὑπηρετῶ ὡς παραφύλαξ βλ.λ.1.

παραφυλαξί-ιδας [ἡ] (φύλλον) γλωσσ. κ. μων. τρυφερὸς βλαστὸς δένδρου, παραφυάξ κ. ἰδ. παραβλάστημα τοῦ κλήματος : Φυλῆς Φυτ.130 καὶ παρὰφυλλος [sic] τῆς φυῆς ἀποτρέχαι.

παραφυλλον [τὸ] γλωσσ. κ. νεώτ. εἶδ. βοταν. δῆμος, κώμη. **2)** νεώτ. ἡ παρὰ τὴν βᾶσιν τοῦ φύλλου μικρὰ πρᾶσινη καὶ φυλλοειδῆς ἀπόφυσις. **παραφύμα-ατος** [τὸ] μων. ἱατρ. ἡ αἰθήσις, ἡ ἐπιδωσις : Μιχ.Ἐφ.Μ Φυσ.143,11.

παραφύσιν [ν] ἐπίρρ. νεώτ. κ. δημ. ἀντὶ παρὰ φύσιν, ὑπὲρ τὸ φυσικόν, παρὰ τὸ σὺνήθεον, ὑπερβαλλόντως, ὑπερβολικῶς. **2)** δημ. ἐν κακῇ σημ. κ. ὡς οὐσ. ἡ πορὰ φύσιν ἀσέλγεια, ἡ παιδεραστία : τοῦ ἀρέσει τὸ (ἢ τοῦ ἀρέσουν τὰ) παραφύσιν.

παραφύσις-εως [ἡ] (παραφύω) κ. νεώτ. ἄ. παραφύσις βλ.λ.1) : Θεόφρ.Φ1,7,2,5 ὅσα παραφύσιν τὰς ἰσοπαχεῖς ἰρίδας : ἀπὸ τῆς μέσης πῶς ἡ παράφυσίς ἐστί, Πολυδ.7,145 τῶν δένδρων αἱ παραφύσεις // κ. μτφ. Ἀλ.Στρωμ.2,208,7 [Dind.] τὰς παραφύσεις τῶν ἀμαρτιῶν ἐπικόπτειν.

2) νεώτ. βοταν. ἡ ἄγονος νηματοειδῆς ἀπόφυσις τοῦ μυκηλοῦ κρυπτογάμων τινῶν φυτῶν καὶ ἰδιῶς μυκήτων καὶ λειχηνῶν. **3)** παραφύσεις μυῶν φθαί βλ.λ. : Ἰπν. Ἀρθρ.45. // ἡ προσκόλλησις τῶν φλεβῶν ἢ τῶν τενόντων : Γαλλ.4,662 τὴν πολυειδῆ διάφυσιν τε καὶ παράφυσιν ἔσχε, αὐτ.Χρ. Μορ.1,21. **4)** ἡ παρὰ φύσιν, τερατώδης αἰθήσις : Ἀριστλ.Ζῆ 773a,2 τὸ μὲν μίαν ἔχον καρδίαν ἐν ζῶνι τὰ δὲ πλεονάζοντα μόρια, παραφύσεις.

παραφύσῶ-ἄω κ. νεώτ. κ. δημ. φυσῶ πηγάτως, φυσῶν παρεκτρέχω τινὰ, διὰ τοῦ φυσήματος φέρω εἰς κακὸν δρόμον : Κλήμ.Ἀλ.10B τῶν παραφυσῶντας εἰς φυσῶσιον φυλαξάμενοι τὸν αἰρέσεων ἀνέμους. **2)** μτφ. ἐρεθίζω, παρορμῶ, παρορμῶ : Αἰσῶπ.Μυθ.94 γαλινῶς δεσποτίας. . παραφυσῶντες ἐπεγειροῦνται πρὸς ὄρνγα. **3)** νεώτ. φυσῶ λίαν, καθ' ὑπερβολήν.

παραφύτευσις-εως [ἡ] (παραφυτεύω) μων. τὸ φυτεύειν τι πλησίον τινός : Γεωμ.9,10,10 τῇ τῶν σικιλλῶν παραφυτεύσει.

παραφυτεύω (φυτεύω) μιν. κ. μιν. φυτεύω τι πλησίων τινός· Πλούτ. Ηθ.92B οι... γεωργοί τὰ ῥόδα . . βελτίω ποιῆν ναιμίζουσι ακόρροδα . . παραφυτεύοντες· κ. μτ. δοτ. κ. αἰτ. : Φιλόστρ. Εἰκ. 316,12 παραφυτεύειν τινί τι, Συνέσ. Παροιμ.62,1,Καταβ. 1) γλυκέα ὀρμησί παραφυτεύουσι· κ. παθ. : Φιλ.1,301, Λιβάν.27,47 (ἐκδ. Heyl) καὶ τῷ τριγλῷ δὲ πολλά . . παραπεφυτευμένα δένδρα στήψω, Γεωπ. 5,48,4 παραφυτεύσαντες ἀμπέλοις.

παρέφυτος-ον (φύω) ὁ πλησίων ἢ παραπλευρώως τινός φυόμενος : Θεόδωρ. Φαῖτ.3,158 συμβαίνει γ' ἐνίοτε, τῶν παραφυτῶν παραιομένου θατέρου, καὶ θάτερον αὐαίνεσθαι.

παραφύω (φύω) κ. μιν., μέλλ. α' παραφύσω, ἄορ. α' παρέφωσα, φύω, παράγω, τι εἰς τὰ πλάγια, κόμωυ τι νὰ φυτρώσω, νὰ βλαστήσῃ, νὰ ἐκβάλῃ παραφυτόδας βλ.λ.1) : Θεόδωρ. Φι 7,22, αὐτ.7,7,4-2) κυρ. μέσ. ἢ παθ. μτ. ἐνεργ. παρακ. β' παραπέφωκα κ. ἄορ. β' παρέφω, φύομαι πλησίων ἢ φυτρώω, βλαστῶν παραπλευρώως, εἰς τὰ πλάγια, ἐκφύω, ἐκβάλλω παραφυτόδας : Ἡρ.2,92 ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυόμενῃ ἐκ τῆς δίχτης γίνεται, Ἀριστ. ΖΜ 658a,26 ὑπὸ . . τὸ βλέφαρον . . παραφύονται μανὰ τριχες, Θεόδωρ. Φι 3,17,3 ἀπακοπὴν καὶ ἐπικαυθὲν ἰτὸ ζύλον παραφύεται καὶ ἀναβλαστάνει, Πλούτ. Δημ.31 παραπέφωκεν . . πλάσταν, Γαλ.18|2,980 τῶν οὐδόντων οἱ παραφυόμενοι τοῖς κατὰ φύσιν, Αἰλ. Πι 3,1 ἐκ τῶν παραφυομένων δένδρων, Γεωπ.4,3,11 παραφυήναι τῆ γῆ' || κ. μτφ. φύομαι, γεννώμαι παρὰ τίνα τι, ἀναφαίνομαι πλησίων τινός : Ἀναξ. Ξλ.22,13 παραπέφωκε ἡ Γυνάθεινα πηλοσιν, Μέν. ἀπ.407 ἐγγυρὸς ἀγαθοῦ παραπέφωκε καὶ κακόν, Σέργ. Μακρ. ἐν Σάθ.3,275 ἤρσαντο ἐν ἐκάστη χώρᾳ . . παραφύεσθαι οἱ δυνάσται (νὰ ξεφυτρώσων) 3) προσφάομαι, προσκολλῶμαι : Γαλ.2,258 4) ρηματ.ii. παράφωσις, παράφωσις.

παραφωνή (ἡ) (φωνή) μτγν. ὁ φευδῆς ἦχος, ἢ ἀπήχησις, ἢ εἰκὼν τῆς φωνῆς ἐν τῷ αἰσθητηρίῳ τῆς ἀκοῆς : Ἐπίκ.π. Πορφ. Ἀρμον.216ῦ ἀπὸ τῶν φωνῶν τῆς παραφωνής παραγινομένης ἐπι τὸ τῆς ἀκοῆς αἰσθητήριον.

παραφωνία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἢ συνήχισις φθόγγων, ἢ συναρμόσισ φωνῆ, ἢ ἁρμονία, ὡς καὶ ἡ μελωδικὴ διαδοχὴ γεινιωζόντων διαστημάτων, οἷον τετάρτης καὶ πέμπτης : Βακχεΐ. Μουσ.8 2) μουσ. νεώτ. κ. δημ. φθόγγος ἠχῶν παρὰ τοὺς νόμους τοῦ ρυθμοῦ, τῆς ἁρμονίας, κακοφωνία, παρατονία, φάλτασ· 3) μτφ. ἀσυμφωνία, διαφωνία.

παρέφωνος (-η)-ο(ν) (φωνή) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πλησίων ἠχῶν, ὁ συνηχῶν, ἰδ. τὸ ἄρα κτ. πληθ. παράφωνασι συμφωνία, ἁρμονία τινε, οἷα ἡ διὰ πέντε : Λογγίν.28,1 ὡς . . ἐν μουσικῇ διὰ τῶν παραφῶνων καλουμένων ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται· 2) ὁ μέσος μεταξὺ συμφωνίας καὶ παραφωνίας φθόγγος : Γαυδ.8 «παραφῶνοι δὲ φθόγγοι οἱ μέσοι μὲν συμφῶνοι καὶ διαφῶνοι ἐν τῇ κρούσει σύμφωνοι» 3) νεώτ. κ. δημ. ἐπι μουσ. φθόγγων, ὁ κακὸς, ἀσυμφωνῆς ἠχῶν || ἐπι προσ., ὁ κακός φωνος, ὁ φάλτασ· 4) ἐπίρρ. νεώτ. παραφῶνωσ, δημ. παράφωνα· || ἐν χρ. κ. μτφ. κατὰ παραφώνιον βλ.λ.3).

παραφώνω-έω (φωνῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἀναφώνω τι διακόπτωυν τινὰ λέγοντα : Πλούτ. Ηθ.183C δημηγορῶν δὲ . . ἐβαρβάρισε· τῶν δὲ καθήμενων τινός ὡς εἶδε τὸ ῥῆμα λεχθῆναι παραφώνησαντος· 2) Ἡσ. κ. Φώτ. ὡς γλώσσ. τοῦ παρατρύζω βλ.λ. 3) νεώτ. φῶω, φάλλω ἢ ὀμιλῶ παραφῶνωσ, κόμωυ παραφώνων.

παραφωσώνιον (τὸ) νεώτ. ναυτ. τὸ παρίστιον τοῦ φῶσωνος ἢ τοῦ φῶσωνίου, κουρτελαστίνι.

παραφωτίζω-ίδος (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἐκάσθη τῶν ἐπι τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου κυκλικῶν θυρίδων, τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς ἀερισμὸν καὶ φωτισμὸν τῶν ὑποφραγματίων καὶ τῶν θαλαμίσκων, φινέστρα, φινεστρίνι, ἢ γυαλί τῆς μπάντας.

παραφωτίσματος-ατος (τὸ) (φωτίζω) μιν. φευδῆς φώτισμα, αἰρετικὸν βάπτισμα, παραβῆπισημα : Πράξ. Συνδός.σπ. Μεσσα 698 τολμήσας καὶ παρασυνάξεισ καὶ παραφωτίσματα πληρώσας.

παραφωτισμός (τὸ) (φωτίζω) μτγν. ὁ φευδῆς. ὁ νόθος, ὁ ἀτελής φωτισμός, οἷος ὁ τοῦ ἡλίου μετὰ τὴν δύσιν οὗτοῦ : Ποσειδών.45J ὄπου μὲν γὰρ εἰς ὄρη δύεται, πλείω τὸν μετὰ δύσιν χρόνον τῆς ἡμέρας συμβαίνει ἐκ τοῦ παραφωτισμοῦ ἰδ. γρ. περιφωτισμοῦ.

παραχάζω, ἄορ. προστ. παράσσω, μέσ. ἄορ. παρεχάσσομαι, παραχωρῶ, παραμερίζω, κἄνω τόπο· Ἡσ. ἐπαρεχάσσομαι, παρεχώρησεν.

παραχάλασμάτιον (τὸ) μτγν. χάλασματίον, μέρος χαλαρώμεν, ζετανωμένο : Ἡρων Αὐτομ.23,8 τὰ παραχάλασμάτια αὐτῶν . . προσκαλλῶ.

παραχαλνίς-ίδος (ἡ) νεώτ. ἢ ἐπι τῶν χελεῶν τοῦ ἰπποῦ ἡρμωσμένη στομίη τοῦ χαλινοῦ.

παραχαλκῶω μτγν. κ. μιν. χαλκεύω πλησίων ἢ παραπλευρώως, εἰς τὸ πλάγι : Ἀφθόν. Πιραν.8 |δ. γρ.1, Τέειτ. Ὀμ. Ἀλλ.15,63, αὐτ.18,538.

παραχαλῶ-ᾶω (χαλῶ) διανοίγω ὀσόδον, διεξόδον διὰ τι : Ἰνπ. Γυν.1,38 ἦν αἰ μήτρα . . μὴ παραχαλᾶσαι τὴν λοχεῖν κάθαρσιν· 2) ἀμτθ. ἐπι πλοίου, χαλαροῦμαι, ὑφίσταμαι χαλαρώων τῶν ἁρμῶν, δι' ὧν εἰσέρει τὸ ὕδωρ, ἀφίνω, νὰ εἰσέλθῃ τὸ ὕδωρ, διαρρέω, παίρνω, κἄνω νερά : Ἀριστ. Ἰνπ.434 κᾶγωγ', ἐάν τι παραχαλᾶ, τὴν ἀντίαν φυλάξω.

παραχάραγμα-ατος (τὸ) (παραχαράσσω) μτγν. κ. μιν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραχαράσσειν βλ.λ., φευδῆς χάραγμα, νόθος, κίθδηλον νόμισμα : Κλήμ. Ἀλ.780 διακρίναι τὸ ἀκίθδηλον νόμισμα τοῦ παραχάραγματος, Ἐπιγρ. || ὁμ. μτφ. : Μεθδδ. Συμπ.34,14 δικὴν παραχάραγματος, Συνέσ. 115B παραχάραγμα ἀγίστασις, Ἰππιατρ.115 παραχάραγμα τῆς φύσεως καὶ τέρατα.

παραχάραγιός (τὸ) μιν. ἡ ἐνέργεια τοῦ παραχαράσσειν : Κασσιον.518B.

παραχαράκτης (ὁ) (παραχαράσσω) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. κ. παραχαράκτης ὁ παραχαράσσω, ὁ ἀπομιμοῦμενος χάραγμα τι ἐπι ὀπάτη, δόλω, ὁ κατασκευάζων κίθδηλα νομίσματα, ὁ κίθδηλοποιός : Βέττ. Βάλ.74,18, Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ.516, Εὐστ. Πον.74,33 παραχαράκτος δίκην· || μιν. κ. νεώτ. συνεκδ. ὁ ἀλλοιῶν, ὁ διαστρέφωυν τι, διαφθορεῖς, διαστροφεύς : Κύριλλ.κ. Σουιδ. ἐν λ. Σπρόδων 3382B τῆς φύσεως παραχαράκτης, Εὐστ. Πον. 38,14 παραχαράκται τῆς ἀληθείας.

παραχάραξιμος-ον (παραχαράσσω) λεξ. ἐπι νομισματοσ, ὁ παρακεχαράγιμος, ὁ παραποιηθεῖς, ὁ κίθδηλος : Σουιδ. ἐν λ. ὑπόχλωκος παραχάραξιμον νόμισμα· || συνεκδ. ὁ φευδῆς ὁ νόθος, ὁ φαῦλος, κακός : Μαρτυρ. Βασ. Ἐπισκ. Ἀμασ. 25 π. Δουκόγγ. τὴν ἀνεμυλίῶν τε καὶ παραχάραξιμον διδάχην βδελυξάμενος.

παραχάραξις-εως (ἡ) (παραχαράσσω) μτγν., μιν. κ. νεώτ. δημ. -η ἡ ἐνέργεια τοῦ παραχαράσσειν, φευδῆς χάραξις, ἀπομίμησις χαράγματι τινος ἐπι ὀπάτη· || κ. δημ. ἰδ. ἢ κατασκευῆς κίθδηλων νομισμάτων, πλάστων χαρτονομισμάτων ἢ ἄλλων τίτλων· || συνεκδ. παραποιήσις, διαστροφή : Ἐπιφάν.1,321D οὐ πληρεστάτων, ἀλλ' ὡς ἐν παραχάραξι, Γεώργ. Ἀλ. Βι. Ἰω. Χρυσ.2,244,44 ἐπι παραχάραξις τῆς ἀληθείας.

παραχαράσσω, ἀπτ. παραχάραπτο κ. μιν. κ. νεώτ., ἄορ. παρεχάραξα, παθ. ἄορ. παρεχαρά-

χθην κ. -άνην, μτχ. παρακ. παρακεχαραγμένους, σφραγιζώ ἐκ νέου ἢ διὰ νέας σφραγιδος ἦται δι-
δω νέαν ἀξίαν, τιμὴν εἰς τὸ νόμισμα· Ἦσ. «παρα-
χαράσσαν· παραλλάσσαν, παρασημαίνον»· Ἀλέξ.
Μέν.π.Πλοῦτ. Ἠθ.332c. Δεῖ καμὲ νόμισμα παρα-
κόφει καὶ παραχαράξει τὸ βαρβαρικὸν Ἑλληνι-
κὴ πολιτεία, Διογ.π.Διογ.Α 6,20, αὐτ.7, Στράβ.
Χρηστ.12,23, Ἰουλ.Λόγ.7,21B κ. C, Σουΐδ.ἐν λ. γωθι
σαυτὸν καὶ τὸ νόμισμα παραχάραξεν· κ. παθ. ἢ
Μακάρ. Ὀμ.12,65D ὡσπερ ἔάν ἢ νόμισμα τὴν εἰ-
κόνα τοῦ βασιλέως ἔχον καὶ τοῦτο παραχαράγη·
|| μτφ. : Λοικ.Δημῶν.5 παραχαράττων τὰ εἰς
τὴν δαίταν ἰπροσδιορίζων νέους δρους ζωῆς·
2) εἶδ. ὑποβιδάζω, ὑποτιμῶ, ἐξευτελιζώ τὸ νόμι-
σμα : Δίων Χρ.31,24 οἱ παραχαράσσοντες τὸ νό-
μισμα, κἀν μέρος λυμνήνωντος, τὸ σύμπαν διε-
φθάρκεναι δοκοῦσιν· κ. παθ. ἢ Ἀρποκρ.ἐν λ. πα-
ράσσημος ρήτωρ· || κ.μτφ. : Φιλ.2,298 τὰ καθω-
σιωμένα παρακόπτην καὶ παραχαράσσειν ἰπα-
ραβιάζειν . . ἢ, Λοικ. Ἐρωτ.22 παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ
πονιρᾶς διαθέσεως παραχαράξει δύναμεινός
ζώης ἄχραντος ἢ τῆς φύσεως νομοθεσία φυ-
λάττεται· Δομᾶσκ. Ἀρχ.13 παραχαράσσειν τὴν
πᾶσιν ὑπόδειν· 3) μτφ. γραμμ. μεταχειρίζο-
μαι ἐν ἄλλῃ ἢ τῇ ὀρθῇ σημασίᾳ : Ἀριστείδ.1,508S
δνόματα κεκαυνοτομημένα καὶ παρακεχαραγμέ-
να ἰτὰ χρησιμοποιούμενα ἐν ἄλλῃ σημ. : πρβλ.Γαλ.
7,834· 4) νεώτ. ἀπομοιροῦμαι χράγαμμά τι ἐπὶ
ἀπᾶτι, κ. ἰδ. κατασκευάζω κιβδηλο νόμισμα,
κιβδηλεύω, παραποιῶ· 5) μτφ. διαστρέφω, πα-
ραποιῶ : Βασ. Ὀμ.9,75 τὴν φύσιν παραχάρασσαν,
Συνεῶ. Ἐπιστ.5 τὸ θεῖον δόγμα παραχαράττειν,
Σωκρ. Ἐκκλ. Ἰστ.6,26 τὴν ἀπὸ τῶν ἀπαστόλων εἰσ-
εῖτι νῦν φυλαττομένην παράδοσιν παραχαράτ-
τει, Κύριλλ. Ἱεροσ.Κατχ.4,22,66 ἰLobeck τούς θε-
σμούς παραχαράττειν . . παρεχάραξε τὴν ἀλή-
θειαν· 6) ρηματ.π. παραχάραγμα, παραχαρά-
κτης, παραχάραξις, παραχαρόδεμος, -αγμός.

παράξασκω μον. χάσσω ὀλίγον : Εὐστ.Πον.
341,84 ἐκ μικρὸς τις παραξάσκει βόθουτος.

παράξασσον Ἦσ. ἀναχώρησον.

παραχειμαδίον (τό) μον. τόπος ἐν ᾧ παρα-
χειμάζει τις, μέρος κατάλληλον πρὸς διαχειμασί-
ν, χειμαδίον : Μαυρικ.Στρατηγ.1,2, αὐτ.6,2· || και-
ρὸς παραχειμαδίου ἢ ἐποχὴ μεταβάσεως πρὸς
παραχειμασίαν : Λέων Σοφ.11,49 ἐν τῷ καιρῷ τοῦ
παραχειμαδίου· πρβλ.Δουκῆγγ.

παραχειμάζω (χειμάζω) κ. μον. κ. νεώτ., μτχ.
παρακ. παρακεχειμακῶς, διέρχομαι ποὺ τὸν χει-
μῶνα, περνῶ τὸ χειμῶνα εἰς κάποιον τόπον, δια-
χειμαζέω, ξεχειμωνιάζω : Δημ.909 ἐπιστολὰς . . ἀ-
πενεγκεῖ τὸ παιδί τῷ ἐμῷ παραχειμάζοντι ἐκεῖ,
αὐτ.1292 ἐνταῦθα δ' ἐπιδημήσαντας παραχειμά-
ζειν εἶδει καὶ περιμῆνειν τὴν ὥραν· Ἰσπερὶδ.ἀπ
260, Πλοῦτ.Σερτ.3 ἐν τῇ πόλει . . παρεχειμαζε,
ΚΔ Πράξ.27,12 εἰς Φοινίκα παραχειμασσει, αὐτ.28,
ἢ ἐν πλοῖω παρακεχειμακῶτι ἐν τῇ νήσῳ, αὐτ.
Τηρ.3,12, Περιήλ. Ἐρ.Θαλ.32, Ἄνν.Κομν.2,271,5 παρα-
χειμάζειν εἰς . . κ. παθ. : Δούκ.145D ἦσαν τὸν χει-
μῶνα ὄλον ἐκεῖ παραχειμασθέντα σκήπτρα εἰς
φυλακὴν τῆς πόλεως· 2) ρηματ.π. παραχει-
μασία, παραχειμασῆς.

παραχειμασία (ἡ) ἰπαροχειμαζῶ μτγ. κ. μον.
τὸ παραχειμάζειν, τὸ διέρχεσθαι ποὺ τὸν χειμῶνα,
τὸ ξεχειμωνιάσασμα : Πολύβ.3,35, ἐπιτελέσας . . τὰ
προεξηρμένα κατὰ τὴν παραχειμασίαν, Διόδ.Σ 14,
38 ἀπήγαγε τὴν δύναμιν εἰς παραχειμασίαν, αὐτ.
20,28 ἐνταῦθα τὴν παραχειμασίαν ἐποίησαντο,
ΚΔ Πράξ.27,12 ἀνευθέτου . . τοῦ λίμενος ὑπάρ-
χοντος πρὸς παραχειμασίαν, Ἐπιγρ. Ἄνν.Κομν.
2,185,21 παραχειμασίαν ποιεῖσθαι ἐν . .

παραχειμασιζωος (ἡ) νεώτ. παραχειμασία βλλ.

παραχειμαστικός-ή-όν μτγ. κ. νεώτ. ὁ κα-
τάλληλος, ὁ ἀρμόδιος πρὸς παραχειμασίαν : Σταθ.
125 παραχειμαστικός λιμὴν, αὐτ.345.

παραχειμῶν-ον μον. ὁ χειμερινός : ASS Σε-
πτεμβρ.8,326,57 ἐν παραχειμῶσις τόποις.

παρὰ χεῖρα Ἦσ. «μετὰ χεῖρα, ἐν χερσίν».

παραχειρίζω νεώτ. ναυτ. μτβ. ἔκω σκονίον
παρὰ χεῖρα, ἰστάμενος δηλ. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ση-
μείου καὶ δραττόμενος αὐτοῦ διὰ κανονικῆς ἐναλ-
λαγῆς τῶν χειρῶν, τραβῶ χεῖρα ἰπαρὰ χεῖρι.

παραχειρογραφία (ἡ) πάπ. τὸ παραχειρογρα-
φεῖν, ἡ παραβίασις γραπτῆς συμφωνίας.

παραχειρογραφῶ-ῶ παραβιάζω, παραβιάζω
γροπτὴν συμφωνίαν : Πάπ. ναύλου καὶ ἄλλων
δοπιανῶν ἐπιτεί(μου) παραχειρογ(ραφ)ούτων).

παράχλωπιτης (ὁ) μτγ. κ. νεώτ., τὸ θηλ. παραχε-
λωπιτιζ-ιδος ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀχελῶον κατο-
κοικῶν : Στράβ.9,5,10 παρ' ἐν οἰκοῦσιν οἱ Παρα-
χλωπιται· || κ. κ. νεώτ. τὸ θηλ. παραχλωπιτις ἰχθύ-
ραι ἡ παρὰ τὸν Ἀχελῶον χώρα : αὐτ.10,2,9 τὴν
Παραχλωπιτίν καλοῦμένην χώραν.

παραχεῖρι (τό) δημ. ἡ διὰ τῶν χειρῶν παρε-
χομένη τιτὴ βοήθεια πρὸς ἐπιτέλειαν ἔργου τινός :

δασέ μου ἕνα παραχεῖρι νὰ σύρωμε παρὰ ἰδῶ
τὸ ντουλάπι· 2) τὸ παρέχον τὴν διὰ τῶν χει-
ρῶν βοήθειαν πρόσωπον, ὁ βοηθός, ὁ συνεργά-
της : Βλ Συμμ.51 ἐν λ. βοηθός.

παραχερσαί (ἡ) ἰχέρσας πάπ. ἡ κατάστασις
τῆς χέρσου, ἐπὶ μὴ ἀρδευομένης γῆς.

παραχέω ἰχέω, μέλλ. παραχεῶ, ἀόρ. α' παρέχεα,
παθ. παρεχέθην ἰδ.γρ. παρεχέθη, χέω παρὰ τὴν
χώνυν προσεῖτε ἢ ἐπιπροσθεῖως : Ἐπιγρ. παρὰ τὸν
οἶνον ὕδωρ παραχέειν· || γεν. χέω τι ἐντός τι-
νος, ἐχέω : Ἦρ.4,75 οἱ δὲ γυναικες αὐτῶν ὕδωρ
παραχέουσαι κατασώχουσι περὶ λίθων τρηχύν,
Πλάτ.Κωμ.69,4 ἦπυρον παραχέων ἐρχομαι . .

σπονδὰς δ' ἐπιτα παραχέας τὸν κτταβον
παροῖσας, αὐτ.6 τὸ μύρον . . παραχέων βαδίζω,
Πλοῦτ. Ἠθ.235A βαλανῶν ἐπὶ πλείστον παραχέ-
οντος ὕδωρ· κ. παθ. : Διοσκ.2,77 παραχεομένου
ὑδατος· || χέω τι ἐπὶ τίνος : Γαλ.6,328 τοῖς σκέ-
λεσι ἔλαιον παραχέει· 2) ἐπὶ στερεῶν ὕλων
ἀποτελούμενων ἐκ κόκκων, κόνεως κττ. . ἐχέχω τι
παρὰ τι, διασκορπίζω τι πλησίον, ἀφήνω τι νὰ
ρεύσῃ παραπλευρῶς : Ἦρ.1,185 χούιν ἐκ . . τοῦ
ἀρύγματος . . παρὰ τὰ χεῖλεα τοῦ ποταμοῦ πα-
ραχέουσα· κ. παθ. : Πλοῦτ. Ἠθ.82F δελφάκιον . .
χρῶμενον . . κριθατῆ παρακεχυμέναις· 3) τὸ
παθ. ἐκτείνωμαι, ἀπλοῦμαι παραπλευρῶς : Πλοῦτ.
Λύσ.3 τῆς Λυδίας παρακεχυμένης ἰδ.γρ. ἀντὶ πε-
ρικεχυμένης· 4) πάπ. ἀσάω τὸ ἔργον τοῦ πα-
ραχύτου βλλλ.· 5) ρηματ.π. παραχύτης, παρά-
χυσις, παραχύμα.

παράχλιος-ον (ἡ) μον. ὁ παρὰ τὴν χηλὴν
βλλ. : Ἰππιατρ.96 παράχλια στρέμματα.

παράχλαινω ἰχλαινώ χλαινώ τὸ ὀλίγον, θερμαι-
νῶ ἐλαφρῶς : Ἰππ.Γυν.Φύσ.32, αὐτ.Γυν.2,205 ἐν
νυρὶ μαλθακῷ παραχλαινίσειν, αὐτ.158 ἔλαιον πα-
ραχλαινίσειν παρὰ τὸ πῦρ.

παραχναύω μτγ. χναύω μέρος ἐκ τίνος πρά-
γματος, ἀποδοῶν τὴν κρυφίαν, τρώγω ἀρκοικι-
κᾶ, ἐπὶ τοῦ κόρακος : Αἰλ.Ζ1,47 τῶν πυρῶν πα-
ραχναύσαι βουλόμενος.

παραχναύσις (τό) δημ. τὸ ποῶδες φυτὸν ἐπι-
λόβιον βλλ. τὸ δασύ.

παραχοντραίνω δημ. μτβ. ἀόρ. παραχόντρυνα,
κοιτῶ τὴν καθ' ὑπερβολὴν παχῶ, ἐπὶ προσ. παχύ-
νω τινὰ ὑπερ τὸ δέον, ὑπερβολικᾶ : τὴν παραχόν-
τρυνε ἡ καλοπέραση· ἢ συντελῶ εἰς τὸ νὰ
φαίνησθαι τις παχύτερος ἀπ' ὅτι πράγματι εἶναι :

αὐτὸ τὸ φῶρμα σὲ παραχοντραίνει· 2) μτφ.
καθιστῶ τὴν βαρύτερον, σκληρότερον, αὐστηρό-

τερον : τὰ παραχουτραίνει τὰ πράματα - τὰ λόγια του· 3) ἀμτβ. γίνονται παχύτερος του δέοντος, καθιστάται καθ' ὑπερβολὴν παχύς, χοντραίνω ὑπερβολικῶς, γίνονται πολλὸ χοντρός : παραχόντρυνε καὶ δὲ μπορεὶ νὰ περατήσῃ.

παραχորδή ἴη νεώτ. βυζ. μουσ. ἡ διὰ τῶν φθσηρικῶν σημειωσῶν τῶν ἤχων μεταβολὴ ἐν ἄσματι.

παραχորδίζω [χορδίζω], μέλλ. ὄπρ. παραχορδῶ, κρούω οὐ τὴν προσήκουσαν χορδὴν, πλήττω τὴν οὐ κρουστέαν χορδὴν, ἀφάλλομαι κατὰ τὴν κρούσιν χορδῆς· AB II,32 «παραχορδίσαι, ἀμαρτεῖν κιθαρίζοντα»· Ἀριστφ. Ἐκκλ.295 αὐτῶ προσέειπε ὅπως μηδὲν παραχορδίζεις ὡν δεῖ σ' ἀποδείξαι ἰσχυρῶς «παρὰ ρυθμὸν ποιήσης»· 2) κτ. Ἦσ. διαφωνεῖν, ἀμαρτάνειν.

παράχορδον νεώτ. μουσ. ὁ κακῶς ἐντεταμένος, ὁ ἐσφαλμένως χορδίζόμενος, ὁ ξεκουρδιστός· 2) ἐπὶ ἡχῶν, ὁ παραγόμενος οὐχὶ ἐκ τῆς κρουστέας χορδῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς παρ' αὐτὴν τεταμένης· ἢ γεν. ὁ παράτονος, ὁ παράφωνος.

παραχορδῶ-έω Φώτ. ἀντὶ παραχορδίζω βλ.λ.

παραχορεύω κ. δημ. χορεύω πλησίον τοῦ χοροῦ ἢ ἐν χορῶ· Εὐρ. Ἰων.463 ἄστια παραχορευομένη τρῖποδι μαντεύματα κραινεῖ [ἐσφ.γρ. ἀντὶ παρὰ χορευομένη]· 2) δημ. χορεύω παραπολύ· παραχόρεφες τὶς ἀποκριές.

παραχορήγημα-ατος [τὸ] (παραχορηγῶ) μτγν. τὸ μέρος, ὁ ρόλος δευτερευόντος χοροῦ ἀποχωροῦντος ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ὅταν ἡ παρουσία αὐτοῦ καθίσταται πλέον περιττή, ὅλον ἐν μὲν τῇ τραγῳδίᾳ οἱ προπομποὶ ἐν Αἰσχ.Εὐμ.1032, ἐν δὲ τῇ κωμῳδίᾳ τὰ τέκνα τοῦ Τρυγαίου· Σχόλ. Ἀριστφ. Εἰρ.113· ὄμ. ὁ χορὸς τῶν παιδῶν ἐν αὐτ.Σφ.248, οἱ βάτραχοι ἐν Βατρ.263· 2) τὸ μέρος, ὁ ρόλος τετάρτου τινὸς ὑποκριτοῦ ἔχοντος μικρὰν ἀπὸ σκηνῆς ὄρασιν· Πολυδ.4,110 ἐπὶ δὲ τέταρτος ὑποκριτῆς τὸ παραφθέγγεται, τοῦτο παραχορήγημα καλεῖται.

παραχορηγῶ-έω μτγν. χορηγῶ, παρέχω, δίδω· Ἀθῆν.4,140B παραχορηγόντος αὐτὰ ἰτὰ ζῶα ταῖς φιδίταις ἐνὸς τῶν εὐπορούντων, Γρηγ.Νύσος. 3,181B [Hase]· 2) ρημ. π. παραχορηγῆμα.

παραχορταίνω δημ., ἄδρ. παραχόρτασα, μτχ. παθ. παρακ. παραχορταίσμενος, ἀμτβ. χορτάζομαι ὑπὲρ τὸ δέον, τρώγω μέχρις ὑπερκορεσμοῦ, χορταίνω παρὰ πολὺ· χόρτασα καὶ παραχόρτασα μάλιστα· ἢ μτφ. ἀσπαλαβῶνα τὴ πληρέστατα, μέχρις ὑπερκορεσμοῦ· παραχόρτασε πιά τὰ γλέντια καὶ τὶς γυναικίκες, - παραχορτάσαμε πιά ἄπ' τὰ λόγια καὶ τὶς ὑποσχέσεις σου· 2) σπαν. μτβ. χορτάζω τινὰ ὑπὲρ τὸ δέον, κάνω κάποιον νὰ χορτάσῃ ὑπερβολικῶς.

παραχραίνω [χραίνω] μτγν. ἀναμειγνύω, μαίνω, μολύνω πρὸς τούτοις, τὸ παθ.· Πλούτ.ἀν.7,26 τῇ οἰκείᾳ στερησίᾳ παραχραίνόμενα.

παραχρήμα ἐπίρρ. κ. μων. κ. νεώτ. ἀντὶ παρὰ τὸ χρῆμα, ἐπὶ τῶ πράγματι, παρ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἐν τῶ ἄμα, αὐτοσχημεί, εὐθὺς, παρευθὺς, πάραυτα, ἀμέσως· Ἦσ. «παραχρήμα» παραυτικά ., εὐθὺς· Ἦρ.3,15 αἶμα ταύρου πῶν ἀπέθανε παραχρήμα, αὐτ.7,150, Κριτῆ.6,23 παραχρήμα τέρφασαι ἰσχυρῶς πρὸς στιγμήν, Κρατίν.6, ταχέως καὶ παραχρήμα, Θουκ.7,75 ἀπυτορολήκεισαν ., πάλα τε καὶ οἱ πλείστοι παραχρήμα, Λυσ.25,17 ἐὰν ἀδικῶ παραχρήμα δῶσω δίκην, Ἰσοκρ. 18,64 εἰ καὶ μὴ παραχρήμα ἀλλ' ὀλίγον ὕστεραν, ΚΔ Ματθ.21,19 καὶ ἐξηράνθη παραχρήμα ἡ σικκὴ, αὐτ.Λουκ.4,39 παραχρήμα δὲ ἀναστᾶς δικινεῖ, αὐτ.Πράξ.3,7 παραχρήμα δὲ ἐξετελέθησαν αὐτὰ αἱ βάσεις, - ἡ ἐντολή σας ἐξετελέσθη παραχρήμα· ἢ ὄμ. κ. μτ. τὸ ἄδρρ.· Ἦρ.6,11 τὸ παραχρήμα μὲν πόνος ὄνιν ἔσται, Ἀντιφ.5,73 ἐν

δὲ τῶ παραχρήμα οὐκ ἔστιν ἀρχὴν ὀρθῶς βουλεύεσθαι, Θουκ.1,138 τῶν τε παραχρήμα ., καὶ τῶν μελλόντων [τῶν παρόντων], αὐτ.2,17 ὀπὸ τῆς παραχρήμα ἀνάγκης [τῆς ἐν τῶ παρόντι .], αὐτ. 51, οὐτ.81 πρὸς τὸ παραχρήμα περιδεές, αὐτ.1,22 κτήμα τὸ ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρήμα ἀκούειν, Ξεν.Ἑλλ.6,4,11 ἐκ τοῦ παραχρήμα . ἐστρατεύετο [ἐκ τοῦ προχείρου, ἀνευ προπαρασκευῆς καὶ μελέτης], αὐτ.1,30 λέγειν τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ παραχρήμα, τὰ δὲ βουλευσάμενους [ἐκ τοῦ προχείρου], αὐτ. Ἀπομν.2,1,25 αἰ . . ἐκ τοῦ παραχρήμα ἦδοναι, Πλάτ.Νόμ.645C ἀσθεῖες εἰς τὸ παραχρήμα γίνονται, αὐτ.Πολ.455A ἐν μὲν τῶ παραχρήμα ἰκανὸς εἰπεῖν αὐτὸ ῥᾶδιον, αὐτ. Πρωτ.356A τὸ παραχρήμα ἡδὺ ἢ ἀμέσως ἡδονή, αὐτ.Πολιτ.310C τὴν ἐν τῶ παραχρήμα δῶκαντες ῥάστωνιν, αὐτ.Κρατ.399D ἐκ τοῦ παραχρήμα λέγειν [ἐξ ὑπογίου, ἐκ τοῦ προχείρου], Ἀντιφ. Σοφ.58 αἰ παραχρήμα ἦδονα [αἰ στιγμιαία, αἰ ἀκαριαία], Δημ.9 ἐκ τοῦ παραχρήμα ., εἰπεῖν, Καλλ.ἀν.106,3,Πλούτ.Κάμ.42 παραχρήμα. διηλλάττοντο, αὐτ.Ἠθ.6F ἐκ τοῦ παραχρήμα ., εἰπεῖν, Ἀριστεῖδ.2,407J ἐν τῶ παραχρήμα, Λογγίν.18,2 ἐκ τοῦ παραχρήμα πρὸς τὸ λεχθῆν ., ἀνθυπαντῶσιν, Ἰουλ.Θερ.262A νόμα ἐκ τοῦ παραχρήμα κείμενοι· ἢ ὁ Cobet θεωρεῖ ὡς γλωσσήματα τὰ ἐπίρρ. εὐθὺς, ἄρτι, εὐθὺς, ὅταν εὐρήναι συνημμένα μετὰ τοῦ παραχρήμα· Ἀντιφ.1,20 ἀθ. θέως παραχρήμα ἀπονηθσκε, Ξεν.Ἑλλ.1,4,14 κρινεσθαι παραχρήμα τῆς αἰτίας ἄρτι γεννημένης, Ἰσαί.1,11 εὐθὺς παραχρήμα, Δημ.1178 εὐθὺς παραχρήμα ἵπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσεται· ἢ μτγν. κ. μων. κ. μτ. γενικ.· Δίων.Χρ.11,130 παραχρήμα τῆς εὐεργεσίας, Εὐνάπ.Ἰστ.ἀν.240D παραχρήμα τῆς διαδάσεως, Γεωπ.10,75,16 παραχρήμα τοῦ λαθεῖν.

παράχρησις-εως (ἡ) (παραχρώμα) μτγν. κ. μων. κακὴ χρῆσις, κατόχρησις· Βασ.2,245A τὴν ἐκ περιττοῦ καὶ περιφρονησεως παράχρησιν, Ἀνών.π. Σουῖδ. ἐν λ. Ὀριγένης παράχρησις σῴματος [ἐν αἰσρ. ση.μ.], Εὐστ.827,25 ἡ σκωπτικὴ παράχρησις, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,203 τῆς παράχρησεως καὶ διαφθορᾶς τοῦ . βαπτίσματος.

παραχρηστηρίζω μτγν. δίδω φευδεῖς χρησμούς, ἀπατῶ-τινα δίδω ἐἰς αὐτὸν φευδῆ χρησμόν· Στράβ.9,2,4 εἰ μὲν παρεχρηστηρίσας, κολασθεῖσιν αὐτῆς.

παραχρηστικός ἐπίρρ. σχολ. καταχρηστικῶς· Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.313 [μῶδ.Β.].

παράχρηστα [τὰ] ἰχρῖα μτγν. φαρμακευτικὰ ἀλοιφοῖ· Σευῆρ.Ἰατρ.π.Ἀέτ.7,96.

παραχρῖω ἐπιχρῶ, ἐπαλείφω· Ἰηπῶν.50 μάλθη τὴν τρῖπον παραχρῖειν, Σουῖδ. ἐν λ. κωνιάται οἱ τοὺς τοίχους παραχρῖοντες· ἢ τὸ παθ. παραχρῖομαι ἐπὶ ἀλοιφῆς, χρησιμοποιοῦμαι πρὸς ἐπίχρησιν, ἐπαλείφειν· Γαλλ.12,183.

παράχρησις-οος-οον-οον [χρῖοι] μτγν. ὁ ἔχων φευδῆς ἢ ἠλλοιωμένον χρώμα τὸ χρώμα του, ὁ ξεθωριασμένος· Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.51 διάστροφον δὲ ἡ παράχρουν ἢ ἐπερὸσχημον μηδὲν.

παραχρυσωμένως-η-ον μων, δημ. παραχρυσωμένως-η-α ὁ ἐπίχρυσος, ὁ περιχρυσος, ὁ χρυσοτῶς· Ἐρωτόκρ.2,529 γράμματ' ἄργυρα καὶ παραχρυσωμένα, αὐτ.5,51 τὴν κάμεραν τὴ πλιὰ ὁμορρῆ τὴν παραχρυσωμένην, αὐτ.786 στὸν οὐρανὸν ὕ τὰ νέφεα σὰν παραχρυσωμένα.

παραχρῶ-άω [χρῶ] 2) μτγν. ἄ. παραχρῶσθηρίζω, δίδω φευδῆ χρῆσοῦν· Στράβ.Χρστ.9,8.

παραχρώμα-άμα κ. μων. χρώμα, μεταχειρίζομαι κακῶς, ποιοῦμαι κακῶν χρῆσιν τινός, καταχρώμα, κακοποιῶ κακομεταχειρίζομαι· Ἀριστφ.ἀν.55 οἱ μὲν αὐ χρώματα, αἱ δὲ παραχρώματα, Φιλ.2,61 ἴδιον τούτου, χρῶ μὴ παραχρώμενος,

|| ὄμ. κ. μτ. δοτ.: Πολυβ.6,37,9 ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παραχρῶσάμενος εὐρεθῆι τῷ σώματι, Διον. Ἄλ.Ρωμ.6,93 ὡσπερ ἀνδραποδοῖς παραχρῶσμένοι, Μαλάκ.1 210,14 ἑαυτῷ παραχρῶσάμενος πηπίσας ἀπέθανε·

|| ὄμ. ἐπὶ καταχρήσεως λέξεως: Εὐστ.405,45 Σοφοκλῆς παραχρῶσται τῇ λέξει ποιητικώτερον· 2) ὄμ. ἐν αἰσθρ. σμ. κῶνον καταχρήσεται· Φώτ.392,21 κ. Σουῖδ. «παραχρῶσται πολὺ» σφοδρῶς συνουσιάζει, ἀκολάστως μίγνυται· εἰρηται δὲ καὶ ἐπὶ [Σουῖδ. περι] ἐκτάτου πράγματος ὃ ἐκ περιουσίας γίνεταί· 3) π- εἰς τινα φέρομαι καὶς πρὸς τινα ἢ ἀνατίθω αὐτῷ, ἀδικῶ, ἀσεβῶ κτλ εἰς τινα: Ἦρ.5,92,1 παραχρῶσθε ἐς τοὺς συμμάχους· 4) ἐκ παρέργου χρώμοι, μεταχειρίζομαι τι ἐν παρέργῳ, ὡς τι πάρεργον, ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ, καταφρονῶ τινος: Ἦρ.1,108 πρῆγμα τὸ ἄν τοι προσθεῖ, μηδαμῶς παραχρῶσῃ, αὐτ.4,159, αὐτ.8,20 παραχρῶσάμενοι τὸν βᾶκιδος χρῶμον ὡς οὐδὲν λέγοντα· || ἢ μτχ. παραχρῶσμενοι ἀπολ. ἐπὶ ἐπιτοχῶν ὀρηκτικῶν καὶ ἐξηγριωμένων μηδωμῶς φειδομένων τῆς ἐαυτῶν ζωῆς: αὐτ.7,223 παραχρῶσμενοί τε καὶ ἀτέοντες· 5) μεταχειρίζομαι, χρησιμοποιοῦ δι' ἀπώτερον ἢ δευτερεύοντα σκοπόν: Ἀριστλ.ΖΜ 688α,23 ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν παρακέρχρηται καὶ πρὸς ἕτερον ἔργον ἢ φύσιν· || ποιοῦμαι χρῆσιν εὐρεΐαν, χρώμα ἑλευθερίως.

παραχρωματοφόρος-ον νεώτ. ἐπὶ μικροβίω, ὁ παράγων χρωστικὴν οὐσίαν ὡς ἐκκρίμα καὶ διατηρῶν ταύτην ἐπὶ τῶν ἐαυτοῦ ἐλύτρωμα.

παράχρωμος-ον χρώματι μτν. ἄ. παράχρους βλλ.: Πολυδ.4,139 ἢ μέν. . ὑπωχρῶς πάσαι δὲ παράχρους ἐκαλεῖτο.

παράχρῶννυμι, μέλλ. παραχρῶσω, φθεῖρω, μεταβάλλω τὴν μουσικὴν διὰ τῆς χρωματικῆς ἀρμονίας: Ἀριστλ.Πολιτ.1342α,24 τῶν ἀρμονιῶν παρεκδόσεις εἰσι καὶ τῶν μελῶν τὰ σύντονα καὶ παραχρῶσμένα· 2) ρημ.π. παρόχρωσις.

παράχρωσις-εως [ή] (παραχρῶννυμι μτν. ἢ χρῆσις τῆς χρωματικῆς κλίμακος, ἢ διὰ τῆς μετέξεως τῆς χρωματικῆς μεταβολῆς: Πλουτ.Ἠθ.645D τὰς.ἐν τοῖς μέλεσι παραχρῶσις βδελυττόμενος· 2) μτφ. ἢ χαρακτηριστὸς ἀπόχρωσις: Σιμπλίκ.Καρ.216,5· 3) ἢ ἀλλοιωθεῖσα τὸ χρώμα ἐλκῶν, ἀσθενείας, ζεθωρίασμένη ἐλκῶν: Σιμπλίκ.Ἐπιτκ.21D σκιῶν τινος ἡδονῶν καὶ παραχρῶσεις ἰτὰ ἀμυδρὰ χρώματα, τὰ ἐκ τῆς πολυκαίρειας ἢ ἐκ τῆς συχνῆς πλύσεως ἀποβαλόντα τὸ καθ' αὐτὸ χρώμα.

παράχρωμα-ατος [τὸ] (παραχρῶω) λεξ. τὸ ἐπιχυθὲν, προστεθὲν ὑγρῶν: ΕΜ 172,13 ὁ χωρὶς παραχρῶματος οἶνος, αἶον ἐφήματος.

παράχρῶν μον. κ. δημ. περιχέω τινά: Πρόδρ. 2,119 ὁ δ' ἄλλος πάλιν γέμισε, παράχρῶσε με· 2) δημ. χέω τι εἰς ὑπερβολικὴν ποσότητα, χύνω περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει.

παράχρῶσις-εως [ή] Ἐπιγρ. ἢ ἐνέργεια τοῦ παραχρῶεν, ὁθ. ἢ νόθευσις οἴνου δι' ὕδατος.

παραχρῶτης [ή] (παραχρῶω) μτν. ὁ ἐργάτης, ὁ ἐπιχέων, εἰδ. ὑπηρετῆς Βαλανεῖου κομίζων τὸ πρὸς λαοὺσιν ὄδωρ καὶ ἐπιχέων αὐτὸ ἐπὶ τὸ σῶμα τοῦ λαομένου: Πλουτ.Ἠθ.538 ἀναγκάζειν ἔχειν ἐκείνω τοὺς παραχρῶτας ὡς μεμιασμένον, Ἀθῆν. 12,518C εἰσῆχθησαν εἰς τὰ βαλανεῖα λουτροχῶδοι καὶ παραχρῶται, Πλάτ. παραχρῶτες δημοσίου βαλανεῖου· πρβλ. βαλανεῦς, λουτροχῶς· 2) πάπ. ὁ ὑπηρετῶν ἐν τῇ αἰγυπτιακῇ θρησκευτικῇ τελετῇ καταχτήρια βλλ.

παράχρωμα-ατος [τὸ] (παραχρῶννυμι μτν.νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παραχρῶννυμι, ἢ κίλυφης διὰ χρώματος, σωρῶς χρωμάτων χρησιμεύων ὡς πρόχρωμα εἰς τὰ πλάγια διάρυχος ἢ τάρφου: Στράβ.5,1,5 διώρυγι δὲ καὶ παραχρῶ-

μασι . . διωγέτευται, αὐτ.10,2,19 παραχρῶμασι τε καὶ διοχετεύεισι βιάσασθαι τὸν παταμόν· || νεώτ. συσσωρεύεισι χρώματος περὶ τὴν ρίζαν φυτοῦ τινος ἢ μοσχεύματος πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγροσίας τοῦ ἐδάφους παρὰ τὰς ρίζας· 2) δημ. ἐνταφιασμός, ταφή· 3) δημ. ἀπόκρυψις ἐν τῇ γῇ· πρβλ. παραχρῶν.

παράχρῶννυμι [χῶννυμι], μέλλ. παραχρῶσω, ἐπισωρεύω χῶμα πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγια: Ἦρ.1,185 χῶμα δὲ παρέχωσι παρ' ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ τὸ χεῖλος· || Ἐπιγρ. ἐπιχωματῶ.

παράχρῶν νεώτ. κ.δημ., ἄορ. παρέχωσα κ. δημ. (ἐ)παραχρῶσα, παθ. ἄορ. παρεχρῶσθην κ. δημ. (ἐ)παραχρῶσθηκα, μτχ. παρακ. παρακεχρῶσμένας κ. δημ. παραχρῶσμένος, ἐπισωρεύω χῶμα, καλύπτω διὰ χῶματος, κρύπτω ἐν τῇ γῇ, κατορῶσσω, ἐγκατορῶσω· || θάπτω, ἐνταφιάζω· 2) ἐμβάλλω, εἰσάγω ἢ συντελῶ εἰς τὸ νὰ εἰσδύσῃ τί που πέρα τοῦ δέοντος, χῶμα βαθαῖ· 3) δημ. τὸ μέσ. παραχρῶννομαι γίνομαι εἰς ἄκρον ὀχλήρους, καθίσταμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐνοχλητικός εἰς τινα: τοῦ παραχρῶννοσαι πάντα, ἀλλὰ κάποτε θά μετανιώσῃς· 4) ρημ.π. παράχρωσις, παραχρῶσιμο.

παράχρωρημάτων Ἦσ. «ἐκβολῶν».

παράχρῶσις-εως [ή] (παραχρῶω) μτν. κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ παραχρῶεν, ἢ υποχώρησις, ἢ παραμέρισις: Στράβ.10,2,12 οἱ ἄρκτηκοι . . συνεκλείνουσι κατὰ τὰς τοιαύτας παραχρῶρησεις· || υποχώρησις, ἀπισθοχώρησις: Πρόκλ.Υποτ.5,110 ἢ ἐπὶ τὸ βόρειον τοῦ Ζ παραχρῶρησις· 2) μτν. κ. νεώτ. ἢ ἐκούσιος ἐγκατάλειψις, ἐκχώρησις, παράδοσις, μεταβίβασις πράγματός τινος ἢ δικαιώ-

τος εἰς τινα, μτ. γενικ. : Πλάτ. παραχρῶρησις δα-νευσι, αὐτ. λαθεῖν κατὰ παραχρῶρησιν [ἐπὶ κα- τοχῆς χώρας τινῆς, - παραχρῶρησις· θέσεως - δι- καιώματος- προνομία· || νεώτ. θεία παραχρῶρησις [ἢ ἀνοχή τῆς θείας Προνοίας ἐναντι τοῦ κακοῦ συμφῶνως πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας], φρ. κατὰ θείαν παραχρῶρησιν [κατὰ θείαν ἀνοχήν, ἐπιείκειαν]· || γεν. τὸ ἀποσφραδεῖσθαι ἐκ τινος, ἀποχώρησις, ἀπομά- κρυνσις: Διον.Ἄλ.Ρωμ.4,27 μὴ ὑπὲρ ἡγεμονίας παραχρῶρησιν, Διόδ.Σ 13,43 οὐβ' ἀρκυμένους τῇ παραχρῶρησει τῆς ἀμφισθητισμοῦ χώρας, Πλουτ. Κἀτ.Νεώτ.58 τῆ παραχρῶρησει τῆς ἀρχῆς, Ἄρρ. Ἐπιτκ.3,24,10 παραχρῶρησιν ἄλλων ἄλλαις· 3) νεώτ. διεθν. δικ. ἢ πράξις, δι' ἣς κράτος τι μεταβιβάζει, κατ' ἀμοιβαίαν συμφωνίαν, εἰς ἕτε- ρον τὴν κυριαρχίαν ἢ τὴν ἐκμίσθωσιν τμήματός τινος κατοικημένον ἢ μὴ τὸ οὐκ εἰκότως ἐδάφους.

παράχρωρητήριον [τὸ] (παραχρῶω) νεώτ. ἄ. ἐκ- χωρητήριον βλλ.ἱ.

παράχρωρητής [ή] νεώτ. ὁ ποραχρῶν, μεταβιβάζων τι.

παράχρωρητικός-ή-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ εὐκό- λως παραχρῶν, υποχρῶν, ἐνδίδων, ὁ υποχωρη- τικός, ὁ ἐνδοτικός: Πλουτ.Ἠθ.485C παραχρῶρητι- κῆς δόξης καὶ δυνάμεως, - παραχρωρητικὰ προ- τάσεις [ἄ. ἐνδοτικὰ βλλ.31]· || τὸ οὐδ. παρα- χρωρητικός εὐς οὐσ. ἢ ἰδιότης τοῦ παραχρωρητι- κοῦ: Μάρκ.Αἰρ.1,16 τὸ παραχρωρητικὸν ἀδασκᾶ- νως τοῖς δυνάμιν τινα κεκτημένους.

παράχρωρίζω παραδίδωμι, παραχρῶω, ἐχειρί- ζω: Ἐπιγρ. κίνας ἔχοχον εἶναι θανάτωι παρε- χρῶσαι [κατετίκασα εἰς θάνατον].

παράχρωρις-ον [χῶρι] σχόλ. ὁ πλησίον κεί- μενος, ὁ συνορευόμενος, γλῶσσ. τοῦ παραδῶμιος: Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 184 ἀκτῶν παραδῶμιον ἀντὶ τοῦ παραχρῶριον, ὅπου αἱ βῆμοι τῶν ναῶν εἰσιν.

παράχρωρῶ-έω [χρωρῶ] κ.μυν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. παραχρῶρησομαι, κ. μτν. παραχρῶρῶσω, ἄορ. πα- ρεχρῶρησα, παθ. ἄορ. παρεχρῶρηθην, χρωρῶ,

ἀποσύρομαι πρὸς τὰ πλάγια, κάμνω τόπον, σπον. ἔν κυρ. σπμ. ἐκτοπιζομαι, μεταθίθεμαι : Ἰηρ.Τον. Ἄνθρ.47. || συνηθ. ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, παραμερίζω, ἀμτθ. ἀπολ. : Ἀριστ.Βάτρ.767 ἕως ἀφικεῖτο τὴν τέχνην σωφύτερος ἑτερος τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει, οὐτ. Ἐκκλ.633. Ἄνδοκλ.126 καὶ σιωπῶ, καὶ παραχωρεῖν, εἰ τις ἀναβαίνειν βούλεται, Πλάτ.Συμπ.213B παραχωρήσει γὰρ τὸν Σωκράτη ὡς ἐκείνον καθέξειν, Δημ.112 καὶ τὸ λοιπὸν πειθόμενος ὑμᾶς ἔστιν περὶ αὐτῶν, ἢ παραχωρήσοντας ἔαν συμβουλεύειν· ὁμ. μτ. δοτ. : Ξεν.Ἑλλ.5,4,28 τῶν θεραπευόντων τῷ δεομένῳ παρεχώρει, Ἄρρ.Ἐπικτ.4,1,107. || ὑποχωρῶ, συγχωρῶ, συγκαταθίθεμαι, ἐνδιδοῖν, ὑπέικω, ὑποτάσσομαι, μτ. δοτ. : Πλάτ.Πρωτ.336B ὁμολογεῖ μὴ μετείναι οἱ μακρολογίας καὶ παραχωρεῖ Πρωταγόρα· ὁμ. μτ. δατ. κ. γενικ. : αὐτ.Σ θαυμάζοιμ' ἂν εἴ τῷ ἀνθρώπῳ παραχωρήσει· κ. μτ. συστοιχ. αἰτ. : Ἀριστ.Πηχ.4,10b,25 εἰ τις ταῦτα παραχωρήσειε ἰεάν τις ὑπέλων ὑποχωρήσειε (αὐτοῦ) ὁμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. : Πλάτ.Νόμ.959B τῷ δέ. νόμῳ νομοθετοῦντι παραχωρεῖν χρὴ τὰ τοιαῦτα· 2) μτ. γενικ. ἀποχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι· ἐκπινος : Δημ.38 ἀξίω. . μὴ παραχωρήσει. . τῆς τὰ-ξέως, Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,50 ἐκ τῆς πόλεως παραχωρεῖν ἰδ.γρ.1' 3) ἀφήνω ἐλευθέραν διόδον εἰς τινα ἀποσυρόμενος εἰς τὰ πλάγια, ἀφήνω τὴν ὁδὸν ἀνοικτην εἰς ἄλλον, εἰς ἐνδείξιν σεβασμοῦ· μτ. δοτ. προσ. κ. γενικ. πράγμ. ἡ τόπου : Ξεν.Ἀπομν.2,3,16 καὶ ὁδοῦ παραχωρήσει τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ, αὐτ.ΚΠ 7,5,20 ὁ . . ποταμὸς ἡμῖν παρακεχώρηκε τῆς εἰς τὴν πόλιν ὁδοῦ, Ἰσοκρ.6,13 χρὴ τοῖς ἐχθροῖς τῆς ἡμετέρας παραχωρήσει, Δημ.63 Φιλίππῳ . . Ἀμφιπόλεως παρακεχωρήκαμεν ἱπαραδωκαμεν τὴν . . εἰς τὸν . .), αὐτ.247, αὐτ.523 τῆ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας ἰσφήνω τὸ ἔργον τῆς τιμωρίας εἰς τὴν πόλιν, Αἰσχίν.3,5, αὐτ.165 παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, Πολύδ.4,5,1 παρεκεχωρήκει τοῦτῳ τῆς ὅλης ἀρχῆς· 4) παρέχω, δίδω, χορηγῶ : ΠΔ Μακκ.2,2,28 τὸ μὲν διακριθεῶν περὶ ἐκάστων τῶ συγγραφεῖ παραχωρήσαντες, Ἄρρ.Ἐπικτ.1,7,15 τὰ ὄμωλογημένα παραχωρεῖν· || ἐπιτρέπω, στέργω, ἀφήνω : Πλάτ.Πολιτ.260B ὄνομα ἕτερον αὐτοῖς παραχωρήσαντες θέσθαι τινά, αὐτ.Ἀπολ.34A, Πρόδρ.2,138 καὶ πάντας ἀνυπόδεδον ἂν μὲ παραχωρεῦσαν, | νὰ ξέβαινα, νὰ ἔβλεπα· || δίδω, παραδίδω, ἐγγειρίζω, ἐπὶ πωλήσεως : ΠΔ Μακκ.2,8,11 ἐνανήκοντα σώματα ταλάντου παραχωρήσειν· κ. παθ. ἐπιτρέπομαι, παραδίδομαι : Κορνοῦτ.Ρητ.366B, Πλούτ.Ἡθ.787D· || εἰδ. νομ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐγκαταλείπω τινί τι ἐκουσίως, ἐκχωρῶ, ἀπονέμω, μεταδιδάσκω εἰς τινα πράγμα ἢ δικαίωμα : Πάπ. παραχωρῶ δάνειον, - μὰς παρεχώρησε δύο δωμάτια πρὸς κατοικίαν, - παρεχώρησε τὸ δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως· ὁμ. κ. μτ. δοτ. : Πάπ. κ. παθ. : Ἐπιγρ. ἀλλότρια δάνεια παραχωροῦμεναι, Πάπ. παρακεχωρημένους τὸν Μενάνδρου κληρῶν· 5) φρ. ἐνταῦθα παραχωρεῖ εἰς τοῦτο καταλήγει, κατατῆ : Πλούτ.Ἡθ.365C· (δ) ρέα, τρέχω, ἐπὶ τοῦ σιάλου : Ὀρειδ.Σύνοφ.8,9 (ὁ γρ. προχωρεῖν)· 7) ρηματ. π. παραχώρησις, παραχωρητήεις, παραχώρημα.

παράχωσημο ἰδὸ] δημ. ἢ παράχωσις βλλ. **παράχωσις**-εως ἰή] νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ παραχώννυμι, παραχώνω βλλς. **παράχωστος**-η-ον] μsn. κ. δημ. ὁ ὀλινοῦ παρακεχωσμένος, κεκαλυμμένος, δθ. ὁ ἀφανής, ὁ κρύφιος, ὁ ἀπόκρυφος, δ. ἀπόχωστος : Ἐρωτ.κρ.1 ἀμέτε σὲ παράχωστο τόπα, καὶ φυλαχῆτε· κ. ἐπίρρ. παράχωστα : αὐτ.Π.1337 παράχωστα τὴ μάνναν του ἐθέλησε νὰ κρᾶξῃ.

παραφαλιδίαι ἢ] δημ. κ. παραφαλιδίσιμα(τό) ἢ ἐκτροπή τῆς φαλίδος κατὰ τὴν κοπὴν ὑφάσματος. **παραφαλιδίω** δημ., μτχ. παθ. παρακ. παραφαλιδιζόμενος, περικόπται, περιπέτνω τὴ διὰ φαλίδος ὑπὲρ τὸ δέον, φαλιδίω ὑπερβολικὰ, περιρραστότερον ἀπ' ὅσο πρέπει· 2) κ. μτφ. ἐπὶ κειμένον συγκόπται, συντέμνω πολύ, ὑπὲρ τὸ δέον : ἢ λογοκριαία παραφαλιδίαιε τὸ ἄρθρο. **παραφάλιστος** ἰδὸ] μτγν. ὁ διὰ περικοπής, φαλιδίασματος κιθαρηλέων νόμισμά τι, ὁ περικόπτων νόμισμά τι διὰ φαλίδος καὶ ἀραιρῶν μέρος τοῦ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου αὐτοῦ : Ἰουστίν.Πανθ. ἱγίτλ.κεφ.ἱπερὶ παραχωρακτῶν καὶ παραφαλιστῶν. **παραφάλω** μτγν. κ. μsn. φαῦω, θίγω, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, κρούω ἀπαλῶς : Πλούτ.Δημήτρ.9 αἰ . . Σκύθαι πίνοτες καὶ μεθυσκόμενοι παραφάλωσι τὰς νευράς τῶν τῶξων, αὐτ.Ἡθ.133A ἐφαπτεται τοῦ τῶξου καὶ παραφέλλει τὴν νεύρα· κ. μτ.γενικ. : Ὀνήσανδρ.10476 παραφέλλαι χορδῆς· 2) κ. μτ. δοτ. συμπάλλω τινί : Φιλίστορ.Εἰκ.21· 3) μsn. φάλλω παραφώνως, πορατόνως : Πρόδρ.2,533 μὴ νὰ τὸν πίσησ' ὁ στρόφος, | καὶ λυτρωθῶμεν τὸν γοργόν, διὰ νὰ μὴ παραφέλλῃ. **παραφάουσις**-εως ἰή] μτγν. ἡ ἐλαφρὰ φαῦσις : Πλούτ.Ἡθ.588B σκρκα παραφάουσι χειρὸς. **παραφάου** (φαῦω) κ. μsn., παρακ. παραφάου-κέναι ἰσξέτ. Ἐπιμ.Μαθ.7,116), φαῦω ἐλαφρῶς, ἐπιπολαῖω, ἐγγίζω ἀκριβοῶς, ἥρεμα : Ἰηρ.Γυν.2,160· ὁμ. μτ. γενικ. : Πλούτ.Εὐμ.7 ὑπὸ τὸν θώρακα τρώσας ἡ παραφέουσι τοῦ βουδώνος ἀνοδός, αὐτ.Ἡθ.971C ὥστε μηδὲ δίκοντας αὐτοῦ τῶν φορτίων παραφάουσι τὸ ὕργον· 2) μτφ. θίγω ἐλαφρῶς ἢ ὀλιγὸν ζήτημά τι : Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.7,116 παραφάουκέναι τῆς δόξης, Εὐνάπτ.68,7 ἔτεροί τινες παραφάουόντες τοῦ καλοῦ, Γρηγορ.Ν1,1380,14 [ἐκδ.Σεχραε.1 οὐ παραφάουοντα καὶ τὸν Ἄξιόν θεθεάμεθα ποταμόν· κ. παθ. : Ἰηρ.Νούσ.4,44 παραφάουσαι μοι ἀποφῆναι . .· 3) ρηματ. π. παράφουσις. **παραφέλλω** μτγν. φελλίζω ἀσαφῶς, ὁμλῶ ἐλλειπῶς, ἐν οὐκ ἀκριβεῖ γνώσει τῆς ἀληθείας, τῶν πραγμάτων : Στράβ.2,1,9 ἀπαντες . . οἱ περὶ Ἰνδικῆς γράφαντες . . φευδολογοῦν γεγόνασι, . . καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι παραφελλίζοντες ἤδη. **παραφεύδομαι** μτγν. κ. μsn. φεύδομαι, φευδόμενος ἐπιτηδείως ἀποπλανάω, παραποιῶ, ἀπατώ, ἐξαπατώ : Γρηγ.Νύσσ.2,44B δσα παραφεύδεται τὰς αἰσθηθείας ἡμῶν· || κ. μτφ. ὁ παθ. παρεφευσμένος ὁ παραπεποιημένος, ὁ φευδῆς, ἀντίθ. εἰλικρινής : Ἀγαθρ.55 τυγχάνει οὐκ εἰλικρινῶς ἀλλὰ παρεφευσμένον· || κ. μτφ. : Βί.ἱω.Χρυσ.8,379,13 αἶον παρεφευσμένης τῆς καταφοράς. **παραφήνω** δημ. κ. παραφένω ὁπῶ τ, φήνω κάτι καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ δέον. **παραφήσις**-εως ἰή] ἱπαραφήσιμ] μτγν. κ. μsn. τριβή, προστριβή, ἐντριψίς : Παῦλ.Αἰγ.6,87. **παραφήσις**-εως ἰή] γλωσσ. ἢ κατὰ τὰ πλάγια φαῦσις τινός, προστριβή τῶν πλευρῶν ἢ τῶν μηρῶν τινος ἰδ. ἐξ ἱππασίας, παράτριμμα, δθ. φλόγωσις καὶ ἔκκωσις, σίγμαμα ἐκ τῆς ὀρμητικῆς ἱππασίας ἢ τῆς παρατεταμένης πορείας. **παραφήστος**-η-ον μτγν. ὁ ἔχων τὴν κοπὴν ὠμαλισμένην πρὸς τὰ κάτω : Πολυδ.4,15], αὐτ.154 παραφήστων θεραπευνιδίων. **παραφήσιζομαι** ἀπατώ διὰ νενοθευμένης ψηφοφορίας, ἐξαπατώ : Ἡσ. ἐν λ. παρεκρούσατο «ἐκχεύσατο, παρεφήσιζατο, διεσκέδαοεν»· 2) ρηματ. π. παραφήσιμός. **παραφήσιμος** ἰδὸ] ἱπαραφήσιζομαι ἢ διὰ νενοθευμένης ψηφοφορίας ἐξαπατῶσι· || δθ.γεν. ἢ ἀπάτῃ· Ἄν.Βάχμ.1,329,32 «παραφωσιμαὶ λέγεται καὶ ὁ παραφήσιμός».

παράφηξ μτγν. φήξω, τρίβω τι κατά τὰ πλάγια ἐλάφως : Απλ.Ζ1 9,16 τῷ μαράθῳ προσοποθῆναι καὶ παραφήξω τὸ δμμα· 2) καθιστῶ τι ὁμαλόν, λείον, λεαίνω, ὁμαλίζω : Πλούτ. Ἡθ.614B παραφήξην τοὺς τοίχους· 3) ὁπαεῦθι τι διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ λόγου, καταπραῖνον, καθησυχάζω : Κολλ.Δήμ.45 φά δὲ παραφήξαισκα κακόν . . φῶτα ἰδ. γρ. παραφύχοισαι· 4) ρηματ. π. παραφῆξις.

παρὰφιδιον (ἰδὸ) πάπ. ἀντί παροφίδιον, ὑποκορ. τοῦ παροφίς βλλ., μικρὰ παροφίς, πιστάκι : βάλλε εἰς παρὰφιδιον.

παρὰφιδυρίζω μων. κ. νεώτ. φιδυρίζω περί τινας ἢ πρὸς τινα ἡσυχῶς, οὐκ ἐντόνωσ, ἐμμέσως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ψχρυσ.8,824D (ἐκδ.Ραγ.) παρὰφιδυρίζω ἰδ. . . 2) ρηματ. π. παρὰφιδυρισμός.

παρὰφιδυρισμός (ἰδὸ) ἴσαρὰφιδυρίζω μτγν. τὸ παρὰφιδυρίζω : Ἐπιφῶν.1,101B οὐχ ὑπάναγμα . . παρὰφιδυρισμῷ τῆς τοῦ δῆμοσι δασκαλαίς.

παρὰφίμων (ἰδὸ) πάπ. μαγικὴ πράξις ἐνεργοῦσα διὰ τῆς ἐπαφῆς : ἐν τοῦτῳ τῷ παρὰφίμῳ.

παρὰφίς-ἰδος (ἰδὸ) Ἡσ. κ. γλωσσ. ἀντὶ παροφίς.

παρὰφύγοσι (ἰδὸ) (φάγοσι) πάρεργος φάγοσι, τυχαῖα κατηγορία, λ. Εὐήλου τοῦ Παρίου : Πλάτ. Φαίδρ.267A δς ὑποδῆλωσίν τε πρώτος εὖρεσ καὶ παραινούς· αἱ δ' αὐτὸν καὶ παρὰφύγοσι φασίν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν.

παρὰφωφῶ-έω Ἡσ. γλωσσ. τοῦ διασφωφῶ βλλ.

παρὰφικτήριον (ἰδὸ) ἄ. παρὰφικτῶ βλλ. : Σοφ. Ἰχν.317 λυπὴς ἀκεστρον καὶ παρὰφικτήριον.

παρὰφικτῶ (ἰδὸ) κ. μων. ἀναφυκτῶ, ἀνάφυξις, ὄροσισμός, παραουσία, παρηγορία· Ἡσ. «πασοφυκτῶ, παραμυθία» : Εὐρ.Ἐκ.280 ἦδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστὶ μοι παρὰφικτῶ, αὐτ. Ὀρ.62 ἔχε δὲ δὴ τιν' ἀλέγων παρὰφικτῶν, Τιμακλ.6,4 παρὰφικτῶς . . φροντίδων ἀνεύρετο ταύτας, Ἰσαί.2,13 παρὰφικτῶ βίου, Δημ. 1399 παρὰφικτῶν τῷ πένθει τῶν τούτων εὐκλείως ἔχοντες, Ἀριστεῖδ.Λόγ.441Π7,12 παρὰφικτῶ κινδύων, Ἰδμδλ.Προτρ.20 παρὰφικτῶ χαλεπῶν, Γεωπ. 11,24,3 παρὰφικτῶν τοῦ πάθους ζητῶν, Εὐστ.Πον. 340,3 φέρων μοι παρὰφικτῶν, γράμμα δεσποτόν, αὐτ.341,78 ἦρκεσε τὸ ἀνθος εἰς παρὰφικτῶν.

παρὰφικτῶ (ἰδὸ) Ἐπιγρ. ἀντὶ παρὰφικτῶ βλλ.

παρὰφυχολογία (ἰδὸ) νεώτ. εἰδικὸς κιάδος τῆς ψυχολογίας ἔχων ἀντικείμενον τὴν ἐρευνᾶν καὶ σπουδῆν τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ὅτινα δὲν εἰσὶν δυνάτον νὰ ἐρμηνευθῶσι διὰ τὸν κοινὸν ψυχολογικὸν μεθόδων (ἰδὸ) ὑπνωτισμός, ἡ τηλεπάθεια κτ.τ.)

παρὰφύχω (ἰδὸ) μτγν. κ. μων. ἀναφύχω, ὄροσιζω, τὸ παθ. : Πλούτ. Ἡθ.909F τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ παρὰφύχθεν θερμὸν ἴεσφ. γρ. ἀντὶ παρὰφύχθεν· 2) μτφ. παραμυθῶμαι, παρηγορῶ, καταπραῖνω : Κολλ.Δήμ.46 φά δὲ παρὰφύχαισκα κακόν . . φῶτα, Ξιφιλ.Ἰω.266B ἸΓρετς.τὰ παρὰφύχων τὸν ἰδὸν αὐτοῦ, τοῦτ' ἐστιν ἔλεον ἰπιθ.γρ.ἰ || ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σκμ. : Θεόκρ.13,54 ἐπὶ γυναικαὶ κοῦρον ἔχοισαι σακρυδόντ' ἀγαννοταί παρὰφύχοντ' ἐπέεσιν.

παρὰφωρισίσις-εως (ἰδὸ) νεώτ.ἱατρ. σπάνιον δερματικὸν νόσημα ὀλοκλήρου τοῦ σώματος, παρομοιάζον πρὸς τὴν φωρίσιν.

παρὰφωρα ἐπίρρ. δημ. κ. πάρωρα μετὰ τὴν κατ'ἀλλήλων ὄραν, εἰς λίαν προεκχωρημένην ὄραν, πολὺ ἄργον, ἐξέσθρας : Κρυστ.Ποιήμ.88,23 (ἐκδ. Φέξη) καὶ νύχτα δὲν θά τραγουδῶ παρὰφωρα σὰ πλάγια | τὸ θλιβερόν τραγοῦδι μου.

παρὰφωρίζω δημ. μτφ. παρακ. παρὰφωρισμός, ἐπὶ καρπῶν, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ δέον ὀριμιάζω βλλ., ὑπερὸριμιάζω, παραγινομαι : παρὰφωρισμένα φρούτα (τὰ παραγιωμένα)· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ἔχω διέλθει ἤδη τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, ἰδ. τῆς διὰ τὸν γάμον : παρὰφωρισσε τὸ κορίτσι καὶ δὲν μοραῦν νὰ τὸ παντρεύω.

παρβαίνω ποι. ἀντὶ παραβαίνω βλλ.

παρβαρεταία (ἰδὸ) δημ. τὸ θαμνώδες φυτὸν βερβερίδι ἢ κροτικῆ.

παρβασία (ἰδὸ) ποι. ἀντὶ παραβασία βλλ. : Αἰσχ. Ἐπτ.743 παρβασιῶν δέξυνοιον.

παρβάτης (ἰδὸ) ποι. ἀντὶ παραβάτης βλλ. : Αἰσχ. Εὐμ.553 τὸν ἀντιγολιμον δὲ φαμι παρβάταν ἰδ. γρ. παρβάσανι.

παρβεθάω ποι. ἀντὶ παραβεθαῶς, μτφ. ἐνεργ. παρακ. τοῦ παραβαίνω βλλ.

παρβολάδην ἐπίρρ. ποι. ἀντὶ παραβολάδην βλλ.

παρβινυμένω μτφ. ἀντὶ παραγινομένου : Ἐπιγρ. παρβινυμένη Ἐπιγρ. ἀντὶ παραγινοῦνται.

παρβάκος-όν ὁ ὕγρος, ὁ υατερὸς, ὁ βεβρεγμένος, ὁ διάβροχος : Ἀρχιλ.140 παρβάκων ἐπίσαν (ἰδ. γρ. παρβάκων), Σίμων.Ἀμ.21 σὺν παρβάκοισιν ἐκπεσόντες ἐμψασιν ἰδ. γρ. παρβάκοισιν), Ἀριστφ. Εἰρ.1148 ἐπειδὴ παρβάκων τὸ χωρλον (τὸ λιμνάζον).

παρβάλα (ἰδὸ) δημ. τὸ ποῦδες καὶ ζιζάνιον φυτὸν οἰνώθητι βλλ.· 2) τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν οἰνώθητι ἢ πετροδῆιτος, ἄ. ἀσπρόκόλωσ.

παρβάλαγονός (ἰδὸ) μων. ὁ ἀγωγός, ἐπιστάτης τῶν παρβάλεων : Ἐπιγρ. ἀντὶ παραγινοῦνται.

παρβάλη (ἰδὸ) κ. μων. ὄρω. παρβάλας, ἀττ. συνηρ. παρβάλη οὐσιαστικοποιηθὲν θηλ. τοῦ ἐπιθ. παρβάλεως, ὄρω, δέρμα παρβάλεως, τομάρι πάνηρος· Ἡσ. «παρβάλην, παρβάλεως ὄρω» : Ἰλ.Γ17 παρβάλην ἄμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα, αὐτ.Κ 29 παρβάλη μὲν . . μετὰφροναν . . κάλυψεν, Πίνδ.Π 4,81 ἀμφὶ δὲ παρβάλας ἐστέτο . . ὄμβρους, Ἡρ.7,69 Αἰθίοπες δὲ παρβάλεως τὸ καὶ λεοντάς ἐνομήμοιο, Ἀριστφ. Ὀρν.1250 παρβάλας ἐνημμένας, Ἀναξάνδρ.65, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.27 νεβρίδα ἢ παρβάλην αὐτὸν ἐνήφθησι || ὁμ. παρομι. ἐν Εὐστ.374,44 «παρομιμωδῶς παρὰ τοῖς ὑστερον παρβάλην ἐνεῖσθαι λέγεται ὁ ποικίλος τὸν τρόπον καὶ οἰον πολύτιμος τὸ ἦθος» (ἐπὶ δολιῶν καὶ πανοργῶν).

παρβάλειος-ον ἢ παρβάλεος-ον ἰων. τ. κτ. Εἰμ 652,35) ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἰδιόζων εἰς παρβάλιον, ὁ τῆς παρβάλεως, ὁ ἐκ τῆς παρβάλεως : Ἀριστφ.Θαυμ.831ε,5 παρβάλειον φάρμακον (ἰπιθ. παρβάλαγχέσι, Δισσκ.2,76 παρβάλειον στέαρ) || μτφ. ἐπὶ ἀγρίων ἀνθρώπων : ΠΔ Μακκ.4,9,28 τὴν σάρκα . . καὶ τὴν τῆς κεφαλῆς ὄρωσι ὁ παρβάλεως ἥθρες ἀπέσυραν.

παρβαλέω δημ. ἄ. παρβαλίξω βλλ.

παρβαλέω (ἰδὸ) δημ. κ. παρβαλόφτερας τὸ πτηνὸν ἐποφ. ὁ γνήσιος, τσαλαπεινός.

παρβάλη (ἰδὸ) ἀττ. συνηρ. τ. τοῦ παρβάλεως βλλ. Ἀριστφ. Ὀρν.1250 παρβάλεως ἐνημμένους.

παρβάληφορος-ον ὁ ὑπὸ παρβάλεως φερόμενος : Σοφ.ἀπ.11 παρβάληφορον δέρος (τὸ δέρμα, ἢ ὄρω τῆς παρβάλεως).

παρβάλια (ἰδὸ) καὶ παρβάλειος : Ἀριστφ.Ζ1 503b,5 (χροιάν) ὄρωρον καθάπερ οἱ σαῖροι, μέλιαν ὤσπερ τὰ παρβάλια διασπνοικιμῆν.

παρβάλαγχές-ος (ἰδὸ), ἰων. παρβαλιαγές τὸ ποῦδες καὶ δηλητηριώδες φυτὸν ἀκόνιτον βλλ.11 : Ἀριστφ.Ζ1 612α,7 ἢ δὲ παρβάλια, ὅταν φάγη τὸ φάρμακον τὸ παρβάλαγχές, ζητεῖ τὴν τὸν ἀνθρώπου κόπρον, Πλιν.Φ1 20,50, αὐτ.27,7, Διοσκ.4,76.

παρβαλιαγῶς (ἰδὸ) μτγν. τὸ παρβαλιαγῶς βλλ. : Αἰλ.Ζ1 4,49 τοῦ καλουμένου παρβαλιαγῶς.

παρβαλιθεύς-έως (ἰδὸ) μων., ἰων. παρβαλιθεύς, τὸ νεογνὸν παρβάλεως : Εὐστ.1625,46 ἐπαρβάλεων τὰ νεογνὰ παρβαλιθεύς.

παρβαλίξω δημ.κ. παρβαλέω, δθ. ἀόρ. (ἐπὶ κροδάλεφα, εἰμαι παρβαλός, ποικιλόχρους· 2) ἰδ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν ἡθικῶν, εἰμαι πωσ ἀσεμῶς, οὐκ ἄσμοιος : ἢ κροφί τοὺς παρβαλίξω λιγάκι (ἐλευθεριάει).

παρδαλιοκτόνος-ον (πάρδαλις, κτείνω) μτγν. ὁ φονεύων παρδάλις : Ἀγαθ. ΑΠ7,578.

πάρδαλις-εως (ἡ) κ. πόρδ- κ. μιν. κ. νεώτ., ἰων. γενικ. -ιος, δατ. παρδάλει, γένος αἰλουροειδῶν σαρκόδορον θηλαστικῶν ζώων, ἄ. λεοπάρδαλις, πίνθηρ· EM 652,38, Φώτ.443,24 «πάρδαλιν οἱ ἄλλοι Ἕλληνας Ἀττικαί παρδάλιν· Ὀμηροὶ τὸ μὲν ζῶον διὰ ταῦ α, τὴν δὲ δορῶν διὰ τοῦ α> ἰσθλά. πόρδαλις, παρδάλην) : Ἰλ.Ν103 παρδάλινος ἰώκων, αὐτ.Ρ20 παρδάλιος . . μένος, Ὀδ.Δ457 δράκων καὶ παρδάλις ἠδὲ μέγας σῦς, Ὑμν. Ἀφρ.71, Σοφ. Ἰχν.296 πόρδαλις, Ἀριστφ. Νεφ.347 παρδάλει ἡ λύκος, αὐτ. Λυσ.1015 οὐδὲν ἔστι θηρίον γυναικείος ἀμαχώτερον, . . αὐδ' ὡδ' ἀναϊδῆς οὐδεμῖα πόρδαλις, Πλάτ. Λάχ.196B λέοντα ἡ πάρδαλιν, Ἀριστλ. Ζ1 500α,28 ἡ δὲ παρδάλις τέτταρας ἐν τῇ γαστρὶ ἔχει, αὐτ. ὄβι2α,9 ἡ δὲ παρδάλις ὄταν φάγη τὸ φάρμακον τὸ παρδαλιανθῆς, αὐτ. Φυσιογν. 809β,36, Θεόφρ. ΦΑἰτ.6,5,2 παρδάλις, Πλούτ. Κικ. 36 παρδάλις αὐτῶ . . ἀποστελταί, Που8,2,7 ταῖς παρδάλεσιν, ΚΔ Ἀπ.13,2 τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὁμοίον παρδάλει, Ὀππ. Κυν.3,63 παρδάλιος δ' ὄλοιο διδυμο γένος, Εὔστ.787,39 εἰς παροιμίαν ἐπὶ πανούργων κείται τὸ στικτόν τῆς παρδάλεως ἢ κτ. Ἀπί. ἂ. Ἀπολλ. Σοφ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. πόρδαλις «πάρδαλις» ὃ ἀραπν, ἡ δὲ θήλεια παρδαλις* 2) εἶδος ἀρνακτικῆς θαλασσιανῆς ἰχθύος : Αἰλ. Ζ1 9,49, Ὀππ. Ἀλ.1368 3) Ἦσ. ὃ παρδαλος βλ.λ.21 4) εἶδος ἐμπλάστρου : Ἀέτ.12,1.

πάρδαλος (ὁ) δ. γρ. ἀντὶ πάρος βλ.λ. : Αἰλ. Ζ1 1,31 2) εἶδος πτηνοῦ, πιθ. ὃ χαραδριός : Ἀριστλ. Ζ1 617β, ὃ ὃ παρδαλος . . ὄνονε . . ἀγελατον . . τὸ δὲ χρώμα σποδιοειδῆς.

παρδαλός-ἡ-ὸ δημ. ὃ ἔχων χρώμα κατάστικτον ὡς ἡ παρδαλις, ὃ παρδαλωτός, ὃ ποικιλόχρους : παρδαλὸ γατάκι, - παρδαλὸ σακάκι 2) μτφ. ἐπὶ λόγων, ὃ ἐπαυφοτερίζων, ὃ ἀσαφής, ὃ σκοτεινός : τὰ λόγια τοῦ εἶναι παρδαλὰ ἢ ὄμ. μτφ. ἐπὶ πράξεων, ἀνώμαλος, ἀσυνάρτητος ἢ εἰδ. ὃ ὑπόπτος, ὃ σμυφιδολογῆθικῆς ἢ διαγωνῆ τοῦ εἶναι παρδαλῆ 3) τὸ θηλ. παρδαλή ὡς οὐσ. γυνή ἔκευθερίων ἠθῶν, οὐχ ἀμέμπτου ἠθικῆς.

παρδαλωφτερος (ὁ) δημ. ἄ. παρδαλωχτορας, τὸ πτηνὸν ἐποφ ὃ γνήσιος.

παρδαλώδης-ους-ες ἰπαρδαλις μτγν. κ. μιν. ὃ ὁμοίος πρὸς παρδαλιν : Ἀθῆν.2,38F διὰ δὲ τὸ μάχιμα καὶ θηριώδεις . . γίνονται ὄθεν καὶ τὸ παρδαλώδες, Εὔστ.1990,23.

παρδαλώνω δημ. μιθ. καθιστῶ τινα παρδαλόν, ποικιλόχρου.

παρδαλωσύνῃ (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ παρδαλοῦ βλ.λ.21 κ. 31.

παρδαλωτός-ἡ-ὸν μτγν. κ. νεώτ. ὃ ἔχων χρώμα στικτόν ὡς ἡ παρδαλις, ὃ διδάστικτος, ὃ ποικιλόχρους, ὃ παρδαλός : Λουκ. Δίς Κατ.8 μιθόλευκοι καὶ καταστῆμνοι καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροῶν.

παρδαμάλῃ (ἡ) ὄντι καρδαμάλῃ βλ.λ. : Κωμ. Ἀ-δέσπ.1107.

παρδαῖν ἐνεργ. ἀφρ. β' ἀπαρφ. ταῦ πέρδομαι βλ.λ. **παρδαίματα** (τὰ) Ἐπιγρ. ἀντὶ παραδείγματα βλ.λ., τὰ πρὸς κόμησιν νεῶν διακοσμητικά.

παρδοῖ (ἡ) μτγν. ἀντὶ παρδοῖ βλ.λ. : Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ 1,144 (πιθ. ἀναγν.).

παρδαίτας-α-ον Ἐπιγρ. πιθ. ἐπὶ χρώματος, ὃ ποικιλόχρους, ὃ παρδαλός.

παρδαίς μτγν. ἑαφρ. γρ. ἀντὶ περδαίς βλ.λ. : Πλούτ. Ἠθ.965F.

παρδῖον (τὸ) ἀγνωστόν τι εἶδος ζώου : Ἀριστλ. Ζ1 49Bb,33 τὸ θηρίον τὸ παρδῖον ὀνομαζόμενον (δ. γρ. Ἰππαρίδιον).

παρδοκόμος (ὁ) μιν. ὃ τρέφων, ὃ διατηρῶν πάρδος : Παντεχνῆς Κ ἐν Δαπν. etc. ὁ,50,51.

παρδοκός-όν δ. γρ. ἀντὶ παρδοκός βλ.λ. : Ἀρχιλ.140 παρδοκὸν ἐπίσιον, Σίμων. Ἄμ.21 παρδοκαΐσιν . . εἰμυσιν.

πάρδος (ὁ) μτγν. κ. μιν. τ. τοῦ πάρδαλις βλ.λ. : Αἰλ. Ζ11,31 λύκοι καὶ πάρδοι, Σχολ. Ἀριστφ. Πλ.699 ὄθεν καὶ πάρδος ὄρυμπτικὸν γὰρ τὸ ζῶον, Δίηγ. Ἀχιλλ.728 λέοντες καὶ πάρδοι.

παρέα (ἡ) Ἰσπαν.) δημ. ὄμιλια, κοινωνία, συναστροφή, συντροφία : ὄλο μ' αὐτοῦς κάνει παρέα, - τὸν χάρασαν οἱ παρέες ποῦ κάνει, - δὲ μὰς κάνει πιά παρέα ἰάποφευγεὶ τὴν συναστροφή μασ' 2) ὄμας φίλων, ὄμιλος συμναστροφή κττ. : τὸν προσκόλεσαν στὴν παρέα τους, - προχωροῦσαν παρέες παρέες ἴκαθ' ὄμιλους ἢ ἑταίρους, φίλους, συντροφος : εἶναι ἡ παρέα μασ'.

παρέασι ἐπ. ἀντὶ πάρσει τοῦ πάρσειμι βλ.λ.

παρέασις-εως (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρεῖν, χαλάρωσις τῆς ἀλύσεως τῆς ἀγκύρας, λασκάρισμα, κολομαύρισμα τῆς καθένας.

παρεγγίζω (ἐγγίζω) μτγν. κ. μιν. πηλασιάζω, προσεγγίζω, προσομοιάζω τινί : Κρατεῦ. Π. Διοσκ. 2,127, Θεοφύλ. Σ β1,5 (ἐκδ. Βονπ.) τὸν πολεμίων παρεγγίζόντων, Ἀκριπ. Γ. Χρον.26D μετὰ καὶ ἐτέρων μερικῶν εἰς τὰς τῶν λογικῶν παιδευσμάτων θύρας παρήγγια.

παρεγγύλω (ἐγγύλω) μτγν. ἐγγύλω προσέτι, κἄνω ἐγγυλάς τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης, παρεγκολάπτω : Γαλ.4,89,17 παρεγγύλωεν ἡ φύσις ὡσπερ ἠμικύκλιόν τι, αὐτ.90,11' κ. παθ. : αὐτ.91,12 παρεγγύλωθαί.

παρέγγρατος-ον ἰπαρεγγράφω] κ. μιν. ὃ παρανόμως ἐγγεγραμμένος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν, ὃ νόθος : Ἦσ. «παρέγγρατος» νόθος παῖς, παρεγγεγραμμένος : Αἰσχίν.2,177 ἀνηρωποὶ παρρέγγρατοι γεγεννημένοι πολῖται ἰδία πλავίον μέσων ἐγγραφέντες ἢ μτφ. ὃ φευδῆς, ὃ προσποιητός, ὃ ἐπίπλαστος : Πλούτ. Ἠθ.3C αἱ τίτθαι δὲ καὶ αἱ τραפוὶ τὴν εὐνοίαν ὑποδολιμαίαν καὶ παρρέγγρατον ἔχουσιν ἢ ἐπὶ θεοποιθέντων ἠρώων, ὃ παρεῖσαστος : Λουκ. Ζ7τρογ.21 Γανυμήδους καὶ Ἀσκαλπιού, τῶν παρεγγράπτων γούτων 2) μιν. ὃ παρρέμβλητος, ὃ ἐμβόλιμος : Εὔστ.1379,62 οὐδ' αὐτὸς ἐξέφυγε παρρεγγράπτου γραφῆν συγγραφῆς.

παρέγγρατος-ον ἰπαρεγγράφω] μτγν. ὃ παρανόμως ἐγγεγραμμένος ὡς πολίτης, παρρέγγρατος : Ποσειδών.36J, Ἀθῆν.5,211F παρρέγγρατος Ἀθηναίων πολίτης ἐγένετο 2) ὃ ἐμβόλιμος, ὃ παρρέμβλητος : Ἀθῆν.5,180F ἡ τῶν ἀκροαμάτων εἰς τὸ σῶφρον . . συμπόσιον εἰσαγωγὴ παρρέγγρατος ἑστίν ἐκ κρητικῶι χοροῦ μετενηνεγμένη.

παρεγγράφω (ἐγγράφω) κ. μιν. ἐγγράφω τι παραπλεύρως τινός, παραθέτω, προσθέτω : Πλάτ. Νόμ.733C εἰς νικάσιον γράφαντα τὸ νόμο πατρῶδες . . παρεγγράφειν δὲ καὶ τὸ αὐτοῦ 2) ἐν καιρῇ σημ. ἐγγράφω τινά που κρυφίως, φευδῶς, παρενεῖρω, παρεμβάλλω, παρεσιάγω, παρεντίθημι ἢ Ἦσ. «παρεγγραφέντων» ῥαδιουργηθέντων : Αἰσχίν.3,74 ἐν ψηφίσματι μετὰ τῶν ἄλλων γραμμάτων παρεγγράφεις, Στράβ.9,1,10 παρεγγράφαντα ἐν τῷ νεῶν καταλόγῳ μετὰ τὸ ἔπος τοῦτο, Πλούτ. Πράκx.17 νυκτὸς ὑπὸ τὴν ἐπιγραφῆν τοῦ νεῦ παρενεγγραφάν τινες τὸν στίχον τοῦτον, Λουκ. Ἀναδ.19 εἰ μὴ αὐτὸν φέρων ταῖς τὸ γέροντας . . διαθήκεις παρενεγγράφεις, Τζέτ. Χιλ.7,748 ἀπερ εἰ παρενεγγράφει ὁ Τζέτζης τῷ βιβλίῳ κ. παθ. : Γαλ.15,9 ἢ ἐγγράφω τινά παρανόμως ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν, πολιτογραφῶ παρανόμως ἢ Ἦσ. «παρεγγεγραμμένος» ὃ μὴ κατὰ νόμον ταῖς πολιταίς ἐντεταγμένος, δημοποίητος : Λουκ. Δίς Κατ.28 αὐτὸν ἐς τοὺς φυλέ-

τας τούς έμοις παρενέγραφα και άστών άπέφνηα' κ. παθ. : Αίσχιν.2,76 παρεγραφεί αίσχρως πολλής· 3) ρηματ.π. παρέγγρατος, παρέγγραφος, **παρεγγύη** (ή) έγγύη, δωρ. παρεγγύα προσταγή, διαταγή : Ξεν. Αν.6,5,13 ταχύ ακούων την παρεγγύην, έλάυνει· 2) γλωσσα. άποστολή, έφοδος· 3) Επιγρ. δωρ. παρεγγύα έγγύσις καταβληθείσα ύπό τινος συμβολλομένου.

παρεγγύμα-ατος [τοί [παρεγγύη] μτγν. κ. μον. κέλευσα, έντολή, πρόσταγμα, διαταγή : Άριστειδ. Κ 2,6' || παράγγελμα : Οίνω.μ.Εύσ.Εύαγγ.Προπ. 226Α τούτου μόν του παρεγγυήματος άφίειν σε, Τιμόθ. Άντιφ.309B (Grets.) Ξένα τά του διδάσκαλου παρεγγυήματα.

παρεγγύσις-εως [ή [παρεγγύη] κ. μον. ή διαδίδασις διαταγής, ή μεταδίδασις προσταγματος : Ξεν.Λακ.11,4 διά παρεγγύσεως καθίστανται τότε μόν εις έννομιτας, Εύστ.Πο.215,18 μετά παρεγγύσεων· 2) διδάσκαλος, οδηγός, προτροπή, παραινέσις : Οίνω.μ.Εύσ.Εύαγγ.Προλ.5,28.

πάρεγγυς [έγγυς] έπίρρ. εγγύτατα, πάnu πηλυσίον, πλησιέστατα, πολύ κοντά : Άριστλ.Ζ1 605h,25 έν τον πάρεγγυς τόποις ή διαφορά γίγνεται των τούτων· 2) επί χρόνου, έγγύς, πλησίον : Άριστλ.Πολιτ.1335a,1) ή δέ παρά των πατέρων βοήθεια τοίς τέκνοις ούτε λίαν πάρεγγυς είναι . . και περί την οίκονομίαν ένγκληματικόν τό πάρεγγυς, ούτ.Ζ1 773b,9 εάν μόν ή έτέρα όχεια τής έτέρας μένεται πάρεγγυς ή μία . . άμέσως μετά την άλλην· 3) έγγύς, πλησίον, σχεδόν, περίπου, όμοίως : Άριστλ.Μεταφ.1040h,11 πάρεγγυς γενέσθαι, αút.Σοφ.Έλ.167,5 τό πάρεγγυς τής λέξεως, αút.Πολιτ.1271h,2) ή δέ Κρητική πολιτεία πάρεγγυς μόν έστι ταύτης ίσχεδόν όμοία, Θεόδωρ.ΦΑιτ.6,17,9.

παρεγγυή-άω [έγγυή] κ. μον. παραδίδο νινά τινι, έφοριζίω, συιστά ή έμπιστεύομαι τινά εις την φροντίδα τινός· 'Ησ. «παρεγγυήσαντος παρασχόντος, Φώτ. κ. Σουίδ. «παρεγγυή, παραδίδωσι, παραγγέλλει, παραινεί, παρακατοίθειται» : 'Ηρ.3,8 τοίσι φίλαισι παρεγγυήσ' όμ. μτ. άπαρφ. Άντιφ.Σοφ. 50 τό βίη έοικε φρουρά ή έφημέρω τό τε μήκος του βίαι ήμέρα μιά . . ή άναβέβηφαντες προς τό φώς παρεγγυόμεν τοίς έπιγιγνομένοις έτέροις, Πλούτ. Άντ.1) έδούλετο . . την άρχην . . Δολβελλάα παρεγγυήσας' όμ. μτ. άπαρφ. Φιλόδ. Εύσ.110 τοίς φίλοις τρηπείν παρεγγυήκως, Δίων Κ 59,28 παΐσα τή Άθηνά τίθηνείσθαι παρεγγυάν' κ. παθ. : 'Ισαΐ.άπ.31 παρεγγυάσθαι τι [έμοι έμπιστεύεται τίς τί] || επί πραγμ., συιστά, έπεινώ, συστήνω : Μέν.άπ.487 τουτ' έγώ παρεγγυώ, Φιλόδ.Ρητ.1,137S μέθοδος ήν οι σοφισται παρεγγυώνιν, Σχόλ.Άριστφ.Σφ.351 παροιμία παρεγγυώσα μηδέ των μικρών καταφρονείν [ιδιάσκουσαι] || όμ. τό μέσ. έν τή αύτή σημ. : Όλυμπ.Άλφ.94B· 2) ώς στρατ. όρος, παραδίδομι, μεταδίδομι τό σύνθημα τό τό πρόσταγμα άπό του ένός εις τον έτερον, μεταβιβάζω τό σύνθημα ή την διαταγήν καθ' όλην την γραμμήν Μοίρ.324P «παρηγγύσεν Άπτικοί παρήγγειλεν Έλληνες», 'Ησ. «παρεγγυή παραγγέλλει διαδίδομενα» : Εύρ.ΐκ.700 και παρηγγύων κελευομένων άλλήλοισι σών ραλλη βοή θείν', άντίρειδες, Ξεν. ΚΠ7,1,10 Εγγύθημα παρεγγυήσας Ζεύς σωτήρ, αút.3,3,58' όμ. άπολ. : Πολύδ.7,18,4 σπεύδοντες παρεγγύων επί τούς είσιπεντικώτας [σπεύδοντες να μεταδίδωσαι τό πρόσταγμα τής έπίθεσεως έναντίον των . .] || όμ. άνευ τής έννοίας προσταγματος 'Ησ. «παρεγγυάται λέγει, παραδίδωσιν, έντέλλεται, παραινεί. διδάσκει, προλέγει, παραγγέλλει, διαβεβαιούται, ή παρεγγυή» : Ξεν. Άν.4,7,24 ακάουσαι βούτων των στρατιωτών θάλαττα

θάλαττα και παρεγγυώντων· 3) επί στρατηγού, δίδο πρόσταγμα, εκδίδο άμεσον διαταγήν, διατάσσω, μτ. δοτ. κ. άπαρφ. : Ξεν.ΚΠ 3,2,8 εύθης παρηγγύσεν τοίς Πέρσας παρασκευάζεσθαι, αút.7,5,17' όμ. μτ. μ. άπαρφ. : αút.2,3,21 παρηγγύσεν εις δύο άνειν τον λόχον, αút. Άν.4,1,17 παρηγγύα έπεσθαι, αút. Έλλ.4,2,19 παρηγγύσων μόν ακολουθείν ή γήοικουσι· || όμ. τό μέσ. έν τή αύτή σημ. : αút.Λακ.1,8 τή έννομιτάρχη παρεγγυάται εις μέτωπον καθίστασθαι, Άνν.Κοιν. 2,11 ταύτα παρεγγυάμαι προς τινά || μτγν. μέσ.παρεγγέλλω, ύποδέχομαι, συμβουλεύω : Πλούτ. 'Οθ.16 έκείνω δέ . . παρεγγυάμαι σοι τελευταίον, μήτε έπιλαθέσθαι . . μήτε . . μνημεύειν· 4) προτρέπω, παροτρύνω, παρακινώ, ένθαρρύνω : Πλούτ.Κάμ.37 παρεγγυώντας άλλήλοισι μη άπολείπεσθαι του στρατηγού [έπί στρατιωτών παρακλευθόντων άλλήλου], Λουκ.Νεκρ.Δ1,2 τό μόν όλον παύσασθαι άτάται παρεγγύα ηρωοισι, Ιεροκλ.Πλ.χρ. Έπ.423M· 5) έγγυώμαι, ύπισχνούμαι, ύπόσχομαι, τάζω· Κύρ. «βεβαιώ έμπιστευτικώς» μτ. αйт. κ. άπαρφ. : Σοφ.ΟΚ 94 σημετα δ' ήξειν τώνδε μαι παρηγγύα, ή σεισιον ή βροντήν τιν' [κτ. Jebb. = έλεγέ μοι] 6) ρηματ.π. παρεγγύσις, παρεγγύημα.

παρεγγίρω [έγγίρω] μτγν. έγείρω τί έν μέρει, αίρω, ύφά τι εκ του έδάφους ούτως, ώστε να έφάπτεται αυτού έν μέρει, μισογκάτω : Πλούτ. Εύμ.11 Τηων έκαστον ρυτήρσι . . ύποζώσας . . παρήγειρε διά τροχάλιας, ώστε τοίς . . όπισθίοις ακέλευσι επί τής γής έρειδεσθαι.

παρεγκάμπω μτγν. εκτελώ πλάγιαν κάμψιν του σώματος : Άντυλλ.π. Όρειβ.6,34,2 κατά άννευσιν τής βάχεως τοίς χερσί παρεγκαμπτόντων των γυμαζομένων.

παρεγκάπτω κάπτω, καταβροχιζίω τι έπιπροσθέτως, χάφτω κάτι μαζί με άλλο : Εθβουλ.15,9 παρεγκέκαπται άνρ' ένενέ ή δέκα, Πλούτ. 'Ηθ.130B τό πνεύμα . . παρεγκάπτειν [ηθ. παρεγκόπτειν].

παρέγκειμαι [έγκειμαι] μτγν. παθ. κείμαι έν τώ μέσφ, παρεντιθέμαι, παρεμβάλλομαι, είμαι ένάλμενος άνάμεσα : Γαλ.181,1,178 παρέγκεινται, αút.189 και ούτος ό άφορισμός έν τισι των άντιγράφων παρέγκειται, Συμπλίκ.Φυσ.44,22.

παρεγκλευόμαι μτγν. κ. μον. παρακλεύομαι, προτρέπω, παρακινώ, ένθαρρύνω, μτ. αйт. κ. άπαρφ. : Πλούτ. 'Ηθ.188B παλλών συντρεχόντων προς αυτόν και παρακλευομένων έκείνων τον λόφον καταλασείν' όμ. μ. μτ. δοτ. : Βί.Κυριλλ. έν ASS 'Ιουλιου 2,686,37 παρακλευόμενος τώ σώματι.

παρεγκεράννυμι μτγν. κ. μον. έγκεράννυμι [ή] πλέον, άναμειγνύω προσέτι, έν παρ. μτγ. παρακ. : Πολυδ.3,86 παρεγκεραμένον άφθύρον [τό μη καθαρόν και άμιγές, τό κιθδηλον], Ψελλ. έν Άν. Βοασσι.1,196 τό παρεγκεραμένου [τφ άύρφ].

παρεγκεφαλιδικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις την παρεγκεφαλίδα, ό τής παρεγκεφαλίδος : παρεγκεφαλιδικά φλέβες [αί φλέβες τής παρεγκεφαλίδος, αίτινες φέρουσιν τό φλεβικόν αίμα άπ' αύτης προς τή καρδιαν], - παρεγκεφαλιδικοί βόθροι [οι τά δύο ήμισφαίρια τής παρεγκεφαλίδος ύποδεχόμενοι δύο κάτω βόθροι τής έσω ήμισφαιρίας τής κόγχης του ήνακου όστού], - παρεγκεφαλιδική συνδρομή [ή όφειλομένη εις άλλωίσεις ή καταστροφήν τής παρεγκεφαλίδος].

παρεγκεφαλής [δος [ή] [έγκέφαλος] κ. νεώτ. άνατ. τό όπίσθιον τμήμα του έγκεφάλου τό κατασκηνόν έντός όστεοεινώδους θήκης, όποτελουμένη ύπό του ήνακου βόθρου του κνίκιου και του έγκαρσιου πετάλου τής ακροάς μνήνιγος, ά. μετεγκεφαλος : Άριστλ.Ζ1 494b, 2 διφυής δ' έν πσίαιν έστιν ό έγκεφαλος, και ήπι τούτου ή κα-

λουμένη παρεγκεφαλίς ἐσχάτη, Ἡρόφ.π.Γαλ.Χρ. Μορ.8.11, Νεμέσ.204,5 ἡ ὀπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφαλοῦ, ἦν καὶ παρεγκεφαλίδα καὶ παρεγκρανίδα καλοῦσιν.

παρεγκεφαλίτις-ιδος|ῆ| νεώτ. Ιατρ. μορφή τῆς μηνιγοεγκεφαλίτιδος ἐντετοπισμένη εἰς τὴν παρεγκεφολίδα.

παρεγκεφαλοκλήλη |ῆ| νεώτ. Ιατρ. πρόπτωσις τῆς παρεγκεφαλίδος ἐκτός τῆς κρανιακῆς κάψης διὰ τινος σχισμῆς τοῦ Ἰνωκοῦ ὀστού.

παρεγκλίνω κλίνω τὴν πρὸς τὰ πλάγια, κἀμνω τὴν κλίνῃ πλάγιωσ· Ὁρφ. Ὑμν.63,7 κ. παθ.· Ἰππ. Ἄρθρ.54 παρ' ὅστων παρεγκεκλιμένην τὴν φύσιν ἔχον [δ.γρ.], Πλούτ.Φωκ.2 λοξῶ καὶ παρεγκεκλιμένῃ πορείᾳ σχήματι χρώμενον, Ἐθων Σμ.128H κατὰ τὴν θέσιν παρεγκλίνοσθα· || θέτω, ἀνακλίνω πλησίαν ἢ παραπλεύρωσ· ΠΔ Σοφ.Σειρ.47,19 παρεκκλίνας τὰς λαγόνδας σου γυναιξί [δ.γρ.] || κινῶ, αἰώω· Ὀνήσιανδρ.29,2 μεταωρα τὰ ζῆλα . . παρεκκλίνοντες· 2) αὐτὸ κλίνω πλάγιωσ· Ἀριστλ.Ζ1 498a,16 εἰς τὸ πρόσθεν κἀμπτειν μικρὸν εἰς τὸ πλάγιον παρεκκλίνοντα· || μτ. γενικ. παρεκτρέπομαι, παρεκκλίνω τινός· αὐτ. Ἀθ.41,2 (πολιτεία) μικρὸν παρεκκλίνοσα τῆς βασιλείης· κ. μτ. αἰτ.· Θεόδωρ. Αντ.6,17,3 μικρὸν παρεκκλίειν τὴν ἀκμὴν (δὲν ἀφίσταμαι ἀπὸ τῆς ἀκμῆς)· || παρεκκλίνω, περιπλανῶμαι, περιφέρωμαι, τριγυρίζω, ἐπὶ τῶν ἀτόμων· Ἐπικ.ἀπ.281,351U, αὐτ.333,355U || ἐπὶ τοῦ ἡλίου, διερχομαι τὸν μεσημβρινόν· Θεόδωρ. Αν.16· 3) ἀλλοίω, μεταβάλλω, ἀλλάσσω ὄλιγον, μεταποιῶ τὴν κατὰ μικρόν· Ἀθῆν.15,701D παοεγκλινόντες τε τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς ἀλεξητήριόν τινα παρομιάν λέγουσιν, αὐτ.10,454B, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.950 παρεκκλινεῖν τὸ τόνω· 4) ρηματ.π. παρἔγκλις.

παρἔγκλις-ιδος|ῆ| (παρεγκλίω) μτγν. κ. μον. παρἔγκλις, πλάγια κλίσις, λοξή διεύθυνσις, ἐκτροπή· Ἐπικ.ἀπ.230 κινεῖσθαι τὰ άτομα τοτὲ μὲν κατὰ στάθμην, τοτὲ δὲ κατὰ παρἔγκλιαν, Φιλῶδ.Σημ.36 παρεγκλίσει, Πλωτίν.3,1,1 παρεγκλίσει· || διάστασις, ἀπομάκρυνσις, ἀποχωρισμός· Βέττ Βάλ.342,11· 2) κἀμψις τῆς μήτρας· Σωρ.2,7, Παῦλ.Αλγ.3,64· 3) ἀλλοίωσις, μεταβολή, ἀλλάγη· Πλούτ.ΓΓράφχ.5 μικρὰ παρεγκλίσει καὶ μεταβῆσει σχήματος μέγα κινήσας, Δαμόσκ. Ἀρχ.440 παρἔγκλιαις τῆς οὐσίας.

παρεγκλιτικός-ή-όν μτγν. ὁ παρεκκλίνων, ὁ πρὸς πλάγιαν διεύθυνσιν, ὁ πλάγιος· Διογ.Οἰν.33 παρεγκλιτικὴ κίνησις.

παρεγκλιτικός ἐπίρρ. μον. συμβολικῶς· Τζέτζ. Προλ.Κωμ.2,10,27 (Κωϊβ.).

παρεκόπτω μτγν. ἐγκόπτω, διακόπτω, ἀποκλείω, παρεμποδίζω, σταματῶ· Πλούτ.Ἡθ.130B τὸ νευθεῖνα παρεκόπτειν [δ.γρ.] || κωλύω τινὰ διὰ παρεπιθεμένον ἔμποδιον· Ἰω.Χρυσ.2,639,24.

παρεκράνις-ιδος|ῆ| [ἐγκρανίς] μτγν. ἡ παρεγκεφαλίς βλ.λ.· Νεμέσ.204,5 ἡ ὀπισθεν κοιλία τοῦ ἐγκεφαλοῦ, ἦν . . καὶ παρεγκρανίδα καλοῦσιν.

παρεκρύπτω (ἐγκρύπτω) μον. κρύπτω ἐντός, ἐγκρύπτω· Πρόδρομ. Ἐρωτ.214 τροφήν παραδεικνύς καὶ παρεκρύπτων φόνον.

παρεκκλήλημα-ατος (τὸ) [ἐγκλήλημα] μτγν. τὸ μεταξὺ τῶν πράξεων τοῦ δράματος παρευβαλλόμενον, διαλογικόν ἢ χοριδὸν τεμάχιον, τὸ προστιθέμενον μέρος εἰς τὸ δράμα· Ἡλιόδ.Αἰθ.7,7 ἔτερον ἐγίνετο παρεκκλήμα τοῦ δράματος ἢ Χαρίκλεια· 2) σημειώσεις ἢ ὀδηγίαι τῶν βιβλιογράφων ἢ σχολιαστών ἐν τῷ περιωριῶ τῷ χειρογράφου δράματος τινος περὶ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ ἐν τῇ σκηνῇ· Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.18 πάντα παρεκκλήματὰ εἶσι καὶ παρεπιγραφαί· δεῖ γὰρ τὸν αἰκῆτὴν τὸ πρασυχθῆν ποιῆσαι.

παρεγκυκλῶ-έω μτγν. εἰσάγω· Ἡκλ.Πορφ.121,3 παρεγκυκλεῖν τὸ δόγμα τῶν ἰδεῶν.

παρεγκύπτω μον. ἀρχίζω τὰ φανώμαι, ἀναφανίσκομαι· Ἐσφοδῶλ.Σ 51,4 [ἐκδ.Βόννης] μετοπώρω παρενεκυπτεν ὦρα.

παρεγκυρήσις-εως|ῆ| (παρεγκυρή) μτγν. ὁ σφετερισμός, ἡ οικειοποίηση τῶν δικαιωμάτων τινός, ἡ ἐπέμβασις εἰς ἔργα ἄλλου, ἡ ἀνάμειξις εἰς ξένας ὑποθέσεις· Κικ. Ἀττ.15,4,3' || ἐπέμβασις, μεσίτευσις· Ἐπιγρ. μῆδεμῆ παρεγκυρήσις· 2) ἐσφαλμένος συλλογισμός, συμπέρασμα· Κλήμ. Ἀλ.324,17 [Συβίλ.δ.] ἔτερον παρεγκυρήσων.

παρεγκυρῶ-έω ἐπιγκυρῶ τὴν κακῶς, ἐπεμβαίνω, παραδιδάσκω· Φιλ.ἀπ.49H οἱ τὴν φύσιν παρεγκυρεῖν τολμῶντες· || μτ. ἀπαρφ. ἐπιγκυρῶ τὴν παρὰ νόμους· Ἐπιγρ. || ἐκφράζω τὴν ἢ συζητῶ περὶ τινος ἐσφαλμένουσ, προσβάλλω ἐσφαλμένα ἐπιγκυρήματα, κἀμνω ἐσφαλμένον συλλογισμόν· Πλούτ.Σύγκρ.Τιμ.Αἰμ.1 εἰ μὲν . . βουλοῖτο τίς παρεγκυρεῖν, ὧσ· 2) ἀποδίδω, ἐρμηνεύω συμβολικῶς· Ἀσκληπιάδ.Τρ.3J παρεγκυρεῖν τὴν κόλασιν [ἐνν. τοῦ Ἰζήιονος], Ἀρτεμῖδ.Δαλδ.4,72 μῆδεν παρεγκυρεῖ λέγειν εἰς τὰ κεκρυμένα· 3) τὰρῶσσω· Ἐπιγρ. μῆδενοσ μέρος τῶν ἀρχαίων ἐθῶν παρεγκυροῦμενον· || ἀναμεινῶμαι εἰς τὴν ἀνατρέψω, ἀλλοίω· Πόπ. παρεγκυρεῖν τοῖς ὑπ' ἐμοῦ διατεταγμένοις· 4) ἀντικρούω, διαμφισθετῶ τὴν ὡς φευδές· Σχόλ.Πιῦδ.Π 2,78 τὸν δ-λαν μῦθον παρεγκυρηκασιν ὡσ ὡς διφυῶν γεγονότων, αὐτ.9,68 παρεγκυρεῖν ὁ Χείρων τὸν Ἀπόλλωνα, ἀπεὶ προείπειν ἐκεῖνοσ· 5) θέτω τὴν ἐν τῇ χειρὶ τινος, ἐγκυρῶ τὴν τιμ, μεταφέρω, ἐκχωρῶ εἰς τινα· Σέξτ. Ἐμ.Πυρρ.1,234 τοῖς μέντοι γε εὐφωσι τῶν ἐταίρων τὰ Πλάτωνος παρεγκυρεῖν· 6) ρηματ.π. παρεγκυρήσις.

παρεγχέω κ. μον. ἐγχέω προσέτι, ἐπὶ πλέον, ἐπιπροσθέτως· Ἀριστλ.ἩΕὐδ.1235b 39, Γρηγ.Νύσσο.1,402D κακὴν φιλατησίαν τῷ πατρὶ παρεγχέασαι, Γεωμ.8,23,2 παρεγχέομεν ἐφήματος μέρος· κ. παθ.· αὐτ.Μετ.359a,2 περιπηθῆσας τὸ στόμα [τοῦ ἀγγέλου] τοιούτοις ὡστε μὴ παρεγχέσθαι τῆς θαλάσσης, Πλούτ.Ἡθ.82B δελφάκιον . . χρώμενον . . κριβαῖς παρεγκυρῆματισ [δ.γρ.], Γαλ.18(2),469, Ἀθῆν.1,26B ἤδυν γὰρ εἶναι τὸν ὄνον παρεγκυροῦντι τῆς θαλάσσης· 2) ρηματ. π. παρἔγχυμι, παρἔγχυμα.

παρεγκυρήματα ἐν μέσ. μέλλ. παρεγκυρήμ[η]φεται ἐγγίξω, πλησιάσω, προσπελάσω· Ἡσ. σπαρεγκυρήματα ἐγγίσει, προσπελάσει.

παρεγκυρῆνυμι μτγν. θίγω ἐκασφῶς ὑπαίτιττοιμαι· Ἀθῆν.5,215E πῶθ Πλουτοκίδιδης τὸν Σωκράτην παρεγκυρῆσας τὸν Θεάωνος στρατιῶν.

παρἔγχυμα-ατος|ῆ| (παρεγκυρῶ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ κατὰ προσθήκην χεόμενον ἐντός τινος, τὸ προσέγχυμα, κτ. Ἐραστρτ. κ. νεώτ. ἀνατ. τὸ σύνολον τῶν στοιχείων ἐξ ὧν ἀποτελοῦνται τὰ συμπανῆ σπλάγχνα τοῦ σώματος, οἶον τὸ ἥπαρ, οἱ νεφροὶ καὶ ὁ σπλῆν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σάρκα καὶ τοὺς μῦθωνσ· Γαλ.14,697, Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.2,72 ἥπατος καὶ σπληνόσ, ἡ στοιβοειδῆσ σάρξ, ἡ παρἔγχυμα λεγομένη· 2) νεώτ. βοταν. μαλακός, σπογγώδης καὶ ὑποπόριστος κυτταρώδης ἱστόσ τῶν φυλλῶν, τῶν νεαρῶν κλάδων καὶ τῶν καρπῶν πληρῶν τῷ μετοξὺ τῶν ἰνωδῶν ἱστῶν κεκῆ.

παρεγκυματίω κ. μον. ἐγκυματίω, ἐγχέω, σταλάζω· Γαλ.12,740· || κ. παθ. ἐπὶ ὕγρου, ἐγχέομαι κατὰ μικρὸν ποσότητα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ· Ἀλέξ.Τραλλ.2,153 κἀλλίαν πατεῖ [τὸ κολλούριον] ὑπέλεφονεσαν ἡ παρεγκυματίζομενον.

παρεγκυματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενοσ εἰς τὸ παρἔγχυμα, ὁ τοῦ παρἔγχυματος βλ.λ.21.

παρεγγυματώδης-ους-ες νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ παρεγγύματος ἢ ὁ ὀμοιάζων πρὸς παρεγγύμα βλλ.λ. | **παρεγγυματῶδη** ὄργανα [τὰ ἐν τῇ τελείᾳ μορφῇ συμπληρῶν ἀπλῶν, ὧν ἡ οὐσία φασίνεται παρεγκεχημένη μεταξύ τῶν ἀγγέλων.]

παρεγγυμίζομαι μυν. συγκερῶννυμι, μετατόχουσι δι' ἀναμειξίας α. οὐσίαι: Εὐστ. Πον.66,14 πικρία παρεγγυμιζομένη μέλιτι, αὐτ.116,29 τῆ γεύσει δὲ παρεγγυμίζεται . . τὸ μὴ φιλιπῆται.

παρεγγυσία [ἢ] [παρεγγέω] μγν. ἄ. παρεγγυσίας βλλ.λ.: Μον.4,254.

παρέγγυσις-εως [ἢ] μγν. κ. μυν. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρεγγεῖν, τὸ παρεγγεῖν βλλ.λ. ἢ κατὰ προσθήκη, ἡ ἐπιπρόσθετος ἔγγυσις, ἐπὶ ὄδρωπος: 'Αρετ.Χρον.Παθ.2.] **παρέγγυσις** ἐνυγρος, Γαλ.8,350 | ὑπόχυσις: Θεοφάν. Νόν.1,258,7. 2) ἐπισώρευσις λίπους: Ουσοφάν. Μόρκ. Έρ.964,3

παρεγγυρεῖ σχόλ. ἀπρὸς. ἐπιτρέπεται προσέπ, ὁμοίως, πτ. ἀσφ. : Σχόλ.Ένκ.Μήδ.900 οὐκ ἀναγκαστὸν . . λέγειν, . . ἀλλ' ἐνεκα τῶν κακῶν ἀνθρώπων τὰ ταιαῦτα παρεγγυρεῖ λέγειν.

παρεδρία [ἢ] [παρεδρεύω] μγν. ἄ. παρεδρία βλλ.λ. | 'Επιγρ. παρεδρίαν ποιοῦμεναι τῆς θεοῦ 2) ἐφαρμογή: Φιλῶδ. Οἰκ.71] παρεδρίεται.

παρεδρευτής [ἢ] [παρεδρεύω] μγν. ὁ παρεδρεύων, ὁ πάρεδρος, ὁ συγκάθεδρος: Σωκρ.Σχ.3,204,3 **δαμόνων** παρεδρευτή, Μόρκ. Έρ.964,4 ὁ Κύριος ἐπισκέπτεται τὸν παρεδρευτήν.

παρεδρευτικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρεδρίαν, ὁ ἐμμένων, ὁ ἐπιμένων, ὁ συνεχῶς ἐπιαναλαμβάνομενος: 'Αντυλλ.π. Ορειδ.10,29.] **παρεδρευτικῆς** λιπῆσεως χρεῖα.

παρεδρεύω [πάρεδρος] κ. μυν., νεώτ. κ. δημ. ἐδρεύω διαρκῶς πλησίον τινός, παρακάθημαι συνεχῶς, μένω, παραμένω πάντοτε παρά τινι, εἶμαι ἀείποτε πλησίον τινός: Εὐρ. 'Αλλ.746 'Αἰδοῦ νόμφη παρεδρεύσις' | ὁ παρεδρευόντες οἱ θεράποντες τῶν ἀσθενῶν, νοσοκόμοι: Φιλῶδ. 'Οργ.29W' | ὁμ. ἐπὶ τῶν φυλάκων τῶν κλειθρῶν, τῶν ὑδροφρακτῶν: Πάπ. | ἐπὶ τοῦ δαίμονος τοῦ προστατεόντος τὴν οἰκίαν: Πάπ. 2) φοιτῶ, συχνάζω, ἀκολουθεῶ, ὑπηρετῶ, περιποιούμαι: Πολύβ.29,11,10 ταχέως ἀνέστησαν τὸ στρατόπεδον ἐκ τῆς χώρας, καὶ παρήδρευσαν, ἕως . . Διόδ.Σ.14,71 οἱ τοῖς κἀνονοῖσι παρεδρευόντες, 'Αθῆν.7,283C οἱ τὰς κτελείας παρεδρευόντες ἄνδρες, 'Επιγρ. παρεδρευεῖν θυμέλαις, οὗτ. παρεδρευεῖν γυμνασίαις, 'Επιγρ. παρεδρευέτωσαν ἐν τῷ ἱερῷ τὴν ἐπιβάλλουσαν τιμὴν' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δικαστῶν, εἶμαι πάρεδρος, συμπάρεδρος, ἐκτελῶ καθήκοντα πορρέδρου βλλ.λ.4) νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ ἄ. ἀρχῶν σωματείων: Δημ.572 κατεχειροτονήσατ' αὐτοῦ παρεδρευόντος ἀρχοντὶ ἐν τῷ ἡεῖ, 'Αριστ. 'Αθ.56,1. οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῶν παρεδρευεῖν, καὶ εὐθὺς διδῶσιν ἐπὶν παρεδρευσασιν' ὁμ. ἐπὶ τοῦ Αἰακοῦ ὡς παρεδρου: 'Ισοκρ.9,15 λέγεταί παρά Πλαῦτωνι καὶ Κόρη μεγίστας τιμὰς ἔχων παρεδρευεῖν ἐκείνους, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,269 ἐνώπιον τοῦ ὑπάτου καὶ τῶν παρεδρευόντων, ἀπήγαγον αὐτάς, . . οἱ δῆμοι | εἶμαι πάρεδρος βλλ.λ.4) | εἶδ. τακτ. καταλομβῶν τὴν ἐσχάτην τάξιν, κατέχω τὴν τελευταίαν σειρὰν: 'Ασκληπιόδ.3,6, αὐτ.7,7 τὸ παρεδρευόν ζυγόν' 5) εἶδ. γραμμ. ἡ παρεδρευοῖσα [συλλαβὴ] ἡ προτελευταία συλλογὴ ἢ παραλήγουσα: 'Απολλ. Δύσι. 'Επιρ.135,16, αὐτ.167,10 ὁ παρεδρευῶν χρόνος [τὸ ποσὸν τῆς παραληγουσῆς], αὐτ.174,14 τῷ α, τῷ π παρεδρευέσθαι ἴσον τὸ α ἢ ἡ εἶναι ἐν τῇ παραληγουσῇ, 'Αθῆν.9,392Α τὰ δὲ εἰς ξ ἀρσενικά ἀπὸ] ρηματ.π. παρεδρεῖα.

παρεδρία μγν. ποι. τ. ἀντὶ παρεδρεύω βλλ.λ.: Νόν.Δ.9,112 ὄμμασι ἀγρύπνοισι παρεδρήσασα Λυαίῳ, αὐτ.16,19 οὐδὲ τις ὑμέων με παρεδρήσαν ἐρέεινε.

παρεδρία [ἢ] κ. παρεδρεία, ἰων. παρεδρίη τὸ παρεδρεύειν, τὸ πλησίον ἢ μετὰ τινος καθέσθαι, ἡ διαρκῆς διαμονὴ πλησίον τινός, παρακαθεδρία, συγκαθεδρία: Μέμν.60' | ἢ ἡ ὑπηρεσία: Κορνοῦτ. Φύσ. Θε.6 ἡ τῶν ἄλλων παρεδρία 2) ἐπὶ πραγμ., ἡ διαρκῆς παρουσία τινός παρά τινι, ἡ συνεχῆς ὑπαρξίς: 'Αριστ. ΖΜ 652α.32 ἡ φύσις μηχανάται πρὸς τὴν ἐκάστου ὑπερβολῆν βοήθειαν τὴν τοῦ ἐναντίου παρεδρίαν [τὴν μετὰ τοῦ ἐναντίου ἐνωσιν] | ἢ ἐμμονή, ἐπιμονή: 'Ἰηπ.Παρογγ.8 **παρεδρία** κακοπαθείης' 3) τὸ ὑπούργημα, τὸ ἄξιωμα τοῦ παρεδρου βλλ.λ.4) : Μαρτυρ.π.Δημ.1373 Στέφανον ἀπελάσαι ἀπὸ οὗς παρεδρίας καὶ οὐκ ἔάν ἐτι παρεδρευεῖν' 4) μγν. ἡ διαρκῆς τήρησις, ἡ συνεχῆς ἐκτέλεσις: Εὐστ. 'Εικλ. 'Ιστ.10,7 τῷ τοῦ νόμου τούτου παρεδρία.

παρεδρικός ἔπρρ. πάπ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ ὑπὸ τὴν ιδιότητα παρεδρου βλλ.λ.6.]

παρεδριῶ-άω μγν. ἀντὶ παρεδρεύω βλλ.λ.: 'Απολλ.Ρ.2,1039 παρεδριῶν.

πάρεδρος-ον [ἢ] [ἢ] [ἢ] κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. ὁ παρεδρεύων, ὁ παρακαθήμενος τινι, ὁ καθήμενος παραπλευρῶς, πλησίον τινός, ὁ συμπάρεδρος, ὁ συμμετόχος: 'Ἡσ. «παρακαθήμενος, παραμένων, σύνθρονος»: Πίνδ.Π.4,4 Διὸς αἰλητῶν πάρεδρος . . ἴερεα, Εὐρ. 'Εκ.616 αἰχμαλωτιδῶν πάρα, αἰ μὴ πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων θάσσοισιν, αὐτ. 'Ορ.83 ἕως μὲν ἄπυρος πάρεδρος ἀθλίω νεκρῷ' | ὁ παρακαθήμενος, ὁ καθεζόμενος παρά τινα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ὁ ὁμοτράπεζος, ὁ συνδαιτυμῶν: 'Ἡρ.5,18 ἐπείαν δείπνον προτιθῶμεθα τότε . . καὶ τὰς κουριδίας γυναικας ἐαγέσθαι παρεδρους' 2) νεώτ. ὁ ἀναπληρῶν τινα, ἢ ὁ μὴ τακτικῶς μετέχων τινός: τὰ τακτικά καὶ τὰ πάρεδρα μέλη τοῦ συμβουλίου' 3) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἄρσ. κ. θηλ. πάρεδρος ὡς οὐσ. ὁ συμπαρακαθήμενος, ὁ συμβοηθός, ὁ συνεργός, ὁ ἐταίρος, ἰδ. ἐπὶ θεῶν ἢ ἥρώων αἰτίνας παρακαθῆνται πλησίον ἄλλων ἀνωτέρων θεῶν ὡς κοινωναὶ ἢ ἐκτελεστοὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, ἀγγελιοὶ κτ., ἐπομένει γενικ. ἢ δοτ.: Πίνδ.Ο.8,22 Διὸς . . πάρεδρος ἀσκαίται Θέμις, αὐτ.2,84 βουλαῖς ἐν ὄρθαισι 'Ραδαμάνθους, ἐν τε Γὰς ἔχει πάις ἐτοίμον αὐτῷ πάρεδρον, 'Αριστ.Φ. 'Ορν.1753 πάρεδρον Βασίλειαν ἔχει Διὸς, 'Ελλ. 'Επιγρ.άμμ.783 'Ερμῆς 'Αφροδίτα πάρεδρον' γυν. 'Ισ.139 καί με καλεῖσθαι πάρεδρον' | ἐν χρ. κ. μτφ.: Σοφ. 'Αντ.798 ἱμερος. τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεομῶνδ' οὐ συναπέρδους τῶν σεβαστῶν θεομῶν ἐν τῇ διοικήσει τοῦ κόσμου, Εὐρ.Μήδ.842 τὸ σαφία παρεδρους . . . ἔρωτας' 4) ὁμ. ὡς οὐσ. ὁ συγκαθήμενος ἢ βοηθός βασιλέως ἢ ἄλλου ἀνωτάτου ἀρχοντος, ἐπὶ τῶν συμβούλων τοῦ Ἑέρπου: 'Ἡρ.7,147 οἱ μὲν δὴ πάρεδροι αὐτοῦ ὡς ἐπύθοντο πολέμια εἶναι τὰ πλοῖα, αὐτ.8,138 τῷ δὲ βασιλεῖ σημαίνει τις τῶν πάρεδρων' | ὁμ. ἐπὶ τῶν ἐφόρων ἐν Σπάρτῃ: αὐτ.6,65 τοὺς ἐφόρους μάρτυρας παρεδροῖ τε ἐόντες' | ὁμ. ἐν 'Αθῶναις, οἱ βοηθοὶ τῶν τριῶν ἀνωτάτων ἀρχόντων, ὧν ἔργων ἦτο νὰ βοηθῶσαν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων αὐτῶν: 'Αρχιπ.27, Ψῆθισμ.π. 'Ανδοκ.1,78 ὄσαν εὐθυναὶ τινέες εἰσι κατεγνωσμένα ἐν τῶς λαγιατηρίοις ὑπὸ τῶν εὐθύων καὶ τῶν πάρεδρων, Δημ.1369 τὴν ἀρχὴν παρ' αὐτοῦ πριάμενος, πάρεδρος γενόμενος, δίδωσι, 'Αριστ. 'Αθ.56,1 λαμβάνουσι δὲ καὶ παρεδρους ὁ τε ἀρχων καὶ

ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ πολέμαρχος δύο ἕκαστος, οὓς ἂν βούληται, καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ ἢν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνας διδόναι ἐπὶ τῶν παρεδρεύουσιν" || ὁμ. ἐπὶ βοηθῶν ἄλλων ἀρχόντων, αὐτῶν· "Ἐλληνοταμίαι· Ἐπιγρ." || ὁμ. ἐπὶ τῶν στρατηγῶν· "Ἐπιγρ." || ὁμ. ἐπὶ τῶν εὐθύνων ἀρχόντων· αὐτῶν· " || ὁμ. τοποτηρητῆς στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ, ὑπαρχηγός· "Ἐλλην. Οἴ. 10, 1" || νεώτ. κ. ὁμ. ἂ ἀναπληρωτῆς ἀρχοντος ἢ ἄλλου ἀνωτέρου δημοσίου λειτουργοῦ ἀντικαθιστῶν αὐτὸν εἰς ὠρισμένα μόνον ἔργα· **δημαρχιακός παρέδρος** ἱεκάστος τῶν ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐκλεγομένων βοηθῶν καὶ ἀναπληρωτῶν τοῦ δημάρχου, -παρέδρος δικαστής, ἢ δικαστικὸς παρέδρος (δικηγόρος ἀντικαθιστῶν εἰρηνοδίκην), - ἐμμισθος παρέδρος ἢ παρὰ πρωτοδικαίας κατέχων τὸν κατώτερον βαθμὸν δικαστοῦ, - παρέδρος Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἰσηγάλληλος ἐκτελεθῶν ἔργα εἰσηγήσεως καὶ μετῆγον τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας μετὰ συσβουλευτικῆς φήσου, - παρέδρος ἐλεγκτικῶ ἀνευδίῳ ἰσηγάλληλος ἀσώων τὴν ἐποτέταν καὶ τὸν προληπτικῶν ἔλεγχον ἐπὶ τοῦ λογιστικῶ τῶν ἀναλαμβάνομένων ὑποχρεώσεων) 5) μτφ.· "Ἀριστοδ. 1, 119" Ἐρεχθὰ τοῖς ἐν τῇ ἀκραπόλει θεοῖς παρέδραν ἀποδείξασα, Ἀρισταιν. 2, 16 παρέδρος ἡδονῆ ἢ δευτερεύουσα ἡδονή)· πρβλ. ἀνωτ. 31" 6) εἶδ. ἐν τῇ μαγειείᾳ, ὁ προστατεύων τὸν σίκον δαίμων, τὸ στοιχεῖο τοῦ σπιτιοῦ· "Ἐπιγρ., Πάν." || ὁθ. ἐπὶ πραγμ., τὸ παρέχον μαγικὴν τινα βοήθειαν· Πάν. τριτίσχος Ὀμήρου παρέδρος.

παρεζομαι καθέζομαι παρὰ τι, κἀθημαι πλησίον τίνος, π. Ὀμ. μ. τ. π. ἠθ. ἀνήκοντες εἰς ἀόρ. παρεζόμεν, οἶον προστ. **παρέζο, μτχ. παρεζόμενος, παρστ. παρέζετο**· "Ἰλ. Α 407 παρέζεα καὶ λαθὲ γούων, αὐτ 557 παρέζετο καὶ λάβε γούων, Ὀδ. Υ 434 σὴ τὰδε μπτρὶ παρεζόμενος κατάλεξον, Θέογον. 563 παρεζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλῶν ἀνδρα χρεών, Γρηγ. Νασζ. 9, 11 (Drogk.) μέχρι τίνος κόπροιο παρεζομαι;

παρεθείς ποι. ἀόρ. α' μτχ. τοῦ παρήμι, βλλ. **παρεθύρι** Ἰδοί δημ. ἀντὶ παραθύρι βλλ.

παρεια β' ἐν. πρόσ. ὀριστ. τοῦ πάρεμι βλλ.

παρειαί ἡ) κ. νεώτ. αἰολ. παρεια, ἰων. παρηί, ὄωρ. ἄχρ. παρᾶ, Ἐπιγρ. κ. παρῆα, ἑκάτερον τῶν πλάγιων μερῶν τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου ἢ τῆς κεφαλῆς ζώου, τὸ μάγουλον, π. Ὀμ. πάντοτε κτ. πληθ. (ἐπὶ δὲ τῶν ἐν παραλαβῆνεται τὸ ἰων. παρηίον)· "Ἰλ. Γ 35 ὤχρος τε μιν εἶλε παρειαί, αὐτ. 393, αὐτ. Χ 491 δεδάκρυνται δὲ παρειαί, Ὀδ. Π 190 κἀδ δὲ παρειαὶν δάκρυα ἦκε χαμαῖς, Αἴσχ. Πρ. 406 παρειαὶν νατίοις ἔτευξα παγίσι, Σοφ. Ἀντ. 783 Ἔρωσ ... ὃς ἐν μαλακίσι παρειαίσι νεανίδος ἐννευχεύεις, αὐτ. 1239 λευκῆ παρειαῖ. Εὐρ. Τρω. 280 ἔλκ' ὀνύχῃσσι δίπτυχα παρειαί, Ξεν. ΚΠ 6, 4, 3 ελείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειαί, Πλάτ. Πολιτ. 270B τῶν δ' αὐ γενειῶντων αἱ παρειαί λεαινόμεναι πάλιν, Παναθ. Χριστ. Τερμ. 72 ὡς παρειαί παρθένου" || ὁμ. κ. ἐπὶ ἀεταῖ· "Ὀδ. Β 153 δρυψαμένω δ' ὀνύχῃσσι παρειαί ἀμφὶ τε δεῖρας δεξιῶ ἤϊζαν" || νεώτ. ἀνατ. ἢ προσθία μοῖρα τῆς κάτωθι τοῦ ὑποκοχχίου ὀρθοαμικῶ χεῖλους καὶ τοῦ ζυγματοπικῶ τῶσσι χώρα τοῦ προσώπου, ἢ ἔχουσα ὑπόθεμα τὸν βυκανητὴν μῦν" 2) τὸ ἐπὶ τῆς παρειαί μέρος τοῦ κράνουσ, τὰ πλάγια τῆς περικεφαλαίας πρὸς προφύλαξιν τῶν ὀτων καὶ τῶν πλάγιων τῆς κεφαλῆς· "Ὀμ. Ὑμν 31, 11 χρυσῆς ἐκ κόρυθος . . παρὰ κράτῳν τε παρειαί λαμηραὶ ἀπὸ κρατῶσ . . κατέχουσι πρόσωπον (πιθ. ἀνάγκη), Ἐπιγρ." 3) κ. νεώτ. ναυτ. τὸ ὑπὲρ τῆν ἴσαλον κυρτὸν μέρος τῆς πρῶρας πλοῦου ἑκατέρωθεν τῆς στείρας μέχρι τῆς πρώτης θυ-

ρίδος, ἢ μάκα τοῦ πλοῦου· Πολυδ. 1, 89 ἐτῆς πρῶρας τὰ ἐκατέρωθεν, Φῶτ. κ. Σουτῆ. γνωθὸς καὶ μέρος τῆς νεῶσ· || νεώτ. ναυτ. ἑκατέρα τῶν πλευρῶν τῆς θήκης τοῦ τροχλοῦ τῆς καλυπτούσης τὸ καρύλλιον αὐτοῦ" 4) νεώτ. γεν. πλευρῶν, τοῖχμα σκευῶν, ὄγγειου, κρατῆρος κττ.· αἱ παρειαὶ τοῦ ποτηρίου" 5) γῆς παρειαὶ τὸ φυτὸν ἀνεμῶν ἢ φοινικῆ, εἶκ. ἐν Ψ Διοσκ. 2, 176.

παρειακός - ἡ ὀν. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφορῶν μενος εἰς τὴν παρειαὶ βλλ. 11, ὡς τῆς παρειαί· **παρειακοὶ ἀδένες** ἰσοδυναμοῦναι τὸ βλενονοῦν τῶν παρειαί τοῦ προσώπου, - **παρειακαὶ πτυχαί, παρειαί** Ἐπιγρ. ἀντὶ παρῆσαν γ' πλθβ. πρόσ. παρστ. ὀριστ. τοῦ πάρεμι βλλ.

παρειαί ἰδί κ. πάρωσ Ἰ. Ησ., συνήθ. ὡς ἐπίθ. παρειαί ὄφεις εἶδος ἐρυθροφαιού ὄφεισ, ἱεροῦ τοῦ Ἀσκηπτοῦ· Κροτιν. 225, Ἀριστοφ. Πλα. 690 ὡς παρειαί ὡς ὄφει, Δημ. 313 ταῖς ὄφεισ τοῖς παρειαί θάλιθων· ὁμ. κ. ἀνευ τοῦ ὄφεισ· Ὑπερίδ. ἀπ. 80, Θεόφρ. Χαρ. 16, 4 καὶ ἐάν τῶν ὄφειν ἐν τῇ αἰκίᾳ, ἐάν (μὲν) παρειαί, Σαθάζιον κατεῖν, ἐάν δὲ ἱερῶν... Αἰλ. Ζ 18, 12 φ παρειαί ἢ παρῶσ, οὕτω γάρ Ἀπολλῶδωρος ἐθέλει, Φιλόμυ. 32 πάρωσ 2) παρῶσ ἴππου ὁ καστανόχρους ἴππος· Φῶτ. ἐμεταξὺ τεφροῦ καὶ κυρροῦ" τὸ θηλ. παρῶσ κ. παρῶσ κ. παρῶα Ἰ. Πάν.· "Ἀριστ. Ζ 630α, 29 χρώμα ἔχει μέσον τῆ τεφροῦ καὶ κυρροῦ, οὐχ οἶον αἱ παρῶα ἴπποι καλούμεναι.

παρειαί - ἄδος ἡ) μτγ. ἐπίθετος τῆς παρειαί· "Ἠλιόδ. Χερ. π. Ὀρειδ. 48, 20, 9, Γαλ. 1811, 787" 2) ἡ παρειαί· "Ἀπολλ. Ρ 4, 172 (πιθ. γρ. παρηίον).

παρειαῖον ἀόρ. β' τοῦ παρῶρ, ἐν χρ. ὡς ἐνεστ, παραπῶρ τὸ ὡς ἐν παρῶρ, μτ. ὄστ. προσ. κ. αἰτ. πρῶμ. παραπῶρ τὴ εἰς τινα· "Ἡρ. 1, 37 οὐτε τινα δειλίαν μοι παρῶρ, αὐτ. 108 παρῶρ ἀνδρὶ τῶδε ἄχαρι οὐδ' ἐν" 2) παραδελφία, ἀμελῶ, παραμελῶ· "Ἀντιφ. 1, 24 ὄπως ἢ τοῖς νόμοις παρῶρσ καὶ δῶ δῖκην ὡν ἡδῖκικε, Δημ. 545 παρῶρσ πρὸς τὰ δίκαια Μειδῶν, Λυκούργ. 64, Πολυδ. 4, 24, 8 ὅτι δεῖ παρῶρσ τὸ γεγονός, Δίων Κ 46, 40 οὐτ' ἀτιμᾶσται καὶ παρῶρσ πάντα, αὐτ. 56, 4 παρῶρτε ἂ μὴδεις ἀν ἄλλοσ παρῶρσ, Ἀλκίφρ. 3, 42 ἐξῶν μοι παρῶρσ ὅσον ἐξῆμικῶν" 3) βλετὸν τὸ ριπίτων πλάγια βλεμῶματα· "Ἀριστοφ. Βάτρ. 815 ἡνίκ' ἀν δ' ἐξύγαλον παρῶρσ θήγοντος ὀδόντα ἀντιπένησ.

παρειαῖν ἐκτ. ἐνεστ τοῦ πάρεμι ἰεμί) βλλ.

παρειαῖον ἀόρ. α' τοῦ παρήμι βλλ.· "Ἰλ. Ψ 868.

παρειακα ἔνεργ. παροκ. τοῦ παρήμι βλλ.

παρειακάζω κ. μον. θέτω τὴ πλησίον ἄλλου τινὸς καὶ συγκρίνω αὐτὰ πρὸς ἄλληλα, παρομοιάζω, συγκρίνω, παραβάλλω δύο τινὰ, παραλληλίζω· Πλάτ. Πολ. 473C ὁ τῶ μάλιστα παρειακάζομεν κύματι ἰθ. γρ. ἀντὶ προεικάζομεν, αὐτ. Πολιτ. 260B καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δὴ, καὶ τοῦνομα παρειακάζομεν, Ἀριστ. ΖΜ 653α, 3 δεῖ δὲ λαθεῖν, ὡς μεγάλω παρειακάζοντα μικρόν, Φιλόδ. Ρητ. 1, 253S ταῖς γλαυσίην ἡμᾶσ παρειακάζον, Γαλ. 2, 890, 15 τὰς ἀποφύσιν παρειακάσσε πλεκτανάσι, Ἀθην. 2, 38E ταῦρω παρειακάζουσι τὸν Διόνυσον" κ. παθ.· "Ἀριστ. Αἰοθ. 445α, 13 τὸ ὄσφραντῶν . . παρειακάσαι οἶον βαφαί τῆς εἰνας ἰσραῖναι κατ' ἀναλογίαν ὅτι εἶναι . .) Φιλ. 2, 111, Τζέτζ. Λυκόφρ. 87, 395" 2) καθιστῶ, κάμνω τὴ ὅμοιον πρὸς τινα· Σχολ. Εὐρ. Φοῖν. 1185 νεφέλην τῇ Ἥρᾳ παρειακάζειν.

παρειακάσαι ἡ) ἰπαρειακάζω) μον. τὸ παρειακάζειν βλλ. 11· Τερμ. 748 [ἐκδ. Μίτ].

παρειακάσει ἰθ) ἰπαρειακάζω) μτγ. τὸ παρειακάζειν, ἢ σιγμῆσι, ἢ παραβολῆ· Μακρ. 44, 7 ἐν παρειακάσει τῆς προλαβοῦσης ἀσθενείας, **παρειακῶ, ἀόρ. β'** παρειακάθων, ἐν ἀπαφρ. κα εἰκαθεῖν, ἀποσύρομαι εἰς τὰ πλάγια, ὑποχωρῶ,

ένδιω· Ἦσ. «παρεΐξαι, παραχωρήσαι»: Σοφ.ΟΚ 1334 πρόσ νυν σε. αἰτώ πιθέσθαι καί παραικαθεῖν, αὐτ. Ἀντ.1102 ταυτ' ἐπαινέεις καὶ δοκεῖς παραικαθεῖν; ἢ διῶν τινὶ τὴν ἄδειαν πρὸς τι, ἐπιτρέπω: Θουκ.4,36 κατὰ τὸ ἀεὶ παρείων τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου [κτ. σχόλ. ἐνδιώθων καὶ ἀνάδοσιν παρέχων, κτ. Βερναρδ.Γρην. «κατὰ τὸ ἐκάστοτε ἐπιβατὸν ἡμέρας, παρέχον ἐπιβάσιν τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου» καθ' ὅσον ἐκάστοτε παρῆεν ἐπιβάσιν τοῦ κρημνώδους τῆς νήσου], Πλάτ. Πολ.374Ε ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκη, αὐτ. Θεαίτ. 159D ἀσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκη, αὐτ. Νόμ.934C, Πλουτ.Καμ.27 ἐμφυόμενοι τοῖς χωρίοις ἀποτόμοι οὐσί . . αὐ μὴν ἀλλὰ . . παρείκουσιν, αὐτ. Ἠθ.8B κατὰ τὸ παρείκον τῶν καιρῶν 2) χαλαρῶ, ἀρήνω, τὴν νὰ πέση: Κλέαρχ. Ἰστ.25 τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρείκοντας ἔκκρεμμένους 3) ἄπροσ, παρείκει μοι μοὶ ἐπιτρέπεται, ἐξορτάται ἀπ' ἐμοῦ: Σοφ.Φιλ.1048 πᾶλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι . . εἴ μοι παρείκοι [σχόλ. «εἰ καιρὸς ἐπιτρέφει μοι», Θουκ.3] ἐγγίνοντο τῶν . . Ἰππέων δη παρείκα ἰσπουδήθητε ἦτο δυνατόν ἢ κατορθωτόν], Πλάτ. Συμπ.187E καθ' ὅσον παρείκει [καθ' ὅσον ἐχωρεῖ, καθ' ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη], Λιβάν. Λόγ.59,123 ὅπως ἂν παρείκη ἴδσον εἶναι δυνατόν; ἢ ὁμ. κ. μτ. ἄπαρφ.: Πλάτ. Νόμ.734B τὸν ἐν βουλόμενον . . οὐκέτι παρείκει . . ἀκολάστως ζῆν, αὐτ. Σοφ.254C ἔάν ἄρα ἡμῖν πη παρείκῃη . . ἀπαλλάττειν ἰδιόθ' ἀντὶ παραικαθεῖν].

παρελιώ-έω μτγν. τυλίσσω πῆριξ: Γαλ.1811,728. **παρελιώτω** ποι. τ. ἀντὶ παρελιώσω βλλ.: Σχόλ. Εὐρ.Φοίν.146 τὸν βουστρχοῦν παρελιώπτοντων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργωνώδες.

παρεμίαι παθ. παρακ. ὄριστ. τοῦ παρήμι βλλ. **παρεμμένος** ἐπίρρ. μτγν. παθ. παρακ. τοῦ παρήμι βλλ., παραλευμονένος, πορημελημένως, ἀμελώδης: Ἦσ. «καταφορονικῶς, πορευομένως»: Αἰλ Π11,7 παρεμμένως ἔχειν αὐτῶν ἰέν. τῶν ἐξόπισθεν, εἶμαι παράλυτος κατὰ τὸ ὀπίσθια ἄκρο).

πάρεμι 1) [εἰμι], ἄπορφ. παριέναι, ὄρω. παριμέν Ἐπίγρ.1, ἐν χρ. ὡς μέλλ. τοῦ παρέρχομαι, ἀλλὰ κ. ἐν σημ. ἕνεσθ. παρῆεν ἐν χρ. ὡς παρατ., παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον, διαβαίνω ἔμπροσθεν, πορεύομαι πλησίον, περῶ ἀπὸ κοντά: Ὀδ.Δ.527 φύλασσε δ' ὄγ' εἵς ἐναυτόν, ἢ ἐ λάθαι παριών, Ἠρ.4,79 ἐπεὶ τὸ δὲ παρῆε σὺν τῷ θιάσῳ ὁ Σκύλης καὶ εἰδὸν μὴ βακχεύοντα οἱ Σκύθαι, Ξεν. Ἀν.3,2,35 ὡσπερ οἱ δεῖλοι κύνες τοὺς μὲν παριόντας διώκοντας καὶ δάκνονσιν [τοὺς διαθιόντας, τοὺς διαδάτασι], Πλάτ. Πολ. 616Α τοῖς ἀεὶ παριοῦσι σημαίνοντας, Ἐπίγρ. παρίτω ἢ παραπορεύομαι, διέρχομαι παραπλευρῶς: Θουκ.4,47 μαστιγοφόροι τὸ παριόντες ἐπετάχονον τῆς ὁδοῦ τοὺς σχολασίτερον προτόντας ἢ πορεύομαι κατὰ μήκος τῆς παραλίας, ἐπὶ στρατοῦ: αὐτ.8,16, αὐτ.32 παριών πεζῆ ἐκ τῆς Μιλήτου, Ξεν. Ἑλλ.2,118 οἱ Ἀβυθηνοί . . παρήσαν πεζῆ, αὐτ.4,5,19 οὐκέτι πεζῆ παριόντες ἐκ Σικυῶνος διὰ τῆς τῆς μέρας δυστυχίαν, ἀλλὰ παραπλέοντες ἢ ὁμ. μτ. οἰτ. τόπου, διέρχομαι παρά τι, διαβαίνω πλησίον τινός, περῶ κοντά ἀπὸ κατί: Ἠρ.7,109 τὰς ἠπειρωτῆδας πόλις παραῖτας, αὐτ. 1,167 τὰ παριόντα τὸν χώρον, Ἀνδοκ.1,146 παριών τὴν οἰκίαν, Ξεν. Ἀν.5,4,30 ὅπως . . παρήσαν χωρία, Στράβ.14,5,14 νύκτωρ παριών τὴν οἰκίαν ὁμ. κ. ἔμπροθ. ἱπαρά τινα: Ἠρ.3,14 παρήσαν αἰ παρῆσαν παρά τοὺς πατέρας [πιθ. ἀντὶ παρήσαν], Ξεν.ΚΠ 5,2,29 παρ' αὐτῆν δεῖ βαθυλόων παριέναι 2) ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, Ξεπερῶ: Ἀριστφ. Ἰππ.331 ἐφάνη . . ἄνθρω . . ὅς σε παύσει καὶ πάρεσι . . πανουργία . . καὶ θρᾶσει [Βερναρδ.Γρην. «εἶθ' ἂν περᾶσι εἰς τὴν

πανουργίαν καὶ τὴν θρασύτητα»: κτ. Σχολ. «ὑπερβαλεῖ σε, παραδραμεῖται, νικήσει σε», Ξεν.Κ11 1,4,5 ταχὺ μὲν εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῆ ἱππικῆ τοῖς ἡλίε, ταχὺ δὲ παρήε διὰ τὸ ἔρδαν τοῦ ἔργου [τοιαύτως δὲ κατέστη ὑπέρτερος]: 3) προχωρῶ, παρέρχομαι καὶ μεταβαίνω που, ἴδ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ εἰσερχομαι, ἀναβαίνει, ὑπάγει εἰς τὴ μέρας, ἔμπροθ. [εἰς τι]: Ἠρ.3,84 παριέναι ἐς τὸ βασιλῆα, αὐτ.77 ἐς τὸ πρόσω παριέναι, Εὐρ. Ἰων.228 παρίτ' εἰς θυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφακταῖς μῆλοισι δόμων μὴ παρίτ' εἰς μυχόν, Ξεν.ΚΠ 1,2,2 μὴ βία εἰς αἰκίαν παριέναι' ὁμ. κ. μτ. ἐπίρρ.: Εὐρ. Ἑλ.451 ἔσω πάρεμι, Πλάτ.Φαῖδ.59Ε εἶπεν ἐπιμένειν καὶ μὴ πρότερον παριέναι 4) μτφ. ἐπὶ λόγου, μεταβαίνω ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς υποθέσεως εἰς ἄλλο, παρατρέχω: Ἀριστφ.Νεφ. 1075 πάρεμι ἐνευθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας, Πλάτ.Νόμ.776D ὁ δὴ παριών τῷ λόγῳ ἔτυχον εἰλῶν ἰέν παρὼςω! 5) προσέρχομαι, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι: Ἀριστφ. Ἀχ.43 πάριτ' εἰς τὸ πρόσθεν ἰέλθετε εἰς τὰ ἔμπροσθ, Ξεν. Ἀν.7,3,46 παρηγγύσσε τοὺς εἰς τριάντονα ἐτη παριέναι ἀπὸ τῶν λόγων εὐζώνων, Πλάτ.Νόμ. 830C τὸ . . μάχιμον τῶν . . ἀγωνιστῶν εἰς τὸν μέγιστον τῶν ἀγώνων . . τολμήσει παριέναι' ἢ μτφ.: Ἠρ.7,143 ἄνθρω ἐς πρώτους νεωστί παριών 6) προσέρχομαι, παρουσιάζομαι διὰ νὰ ὁμιλήσω, ἀνέρχομαι, ἀνοβαίνει ἐπὶ τοῦ βήματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου διὰ νὰ ὁμιλήσω, νὰ λάθω τὸν λόγον, νὰ βγάλω λόγο: Πλάτ. Ἀлк. 1,106C φερε δὴ . . παριέναι συμβουλεύσων Ἀθηναίους, Δημ.11 παρήσαν Ἀμφιπολιτῶν ἱέραξ καὶ Στρατοκλῆς ἐπὶ τοῦτὶ τὸ βῆμα, κελεύοντες ἡμᾶς πλεῖν [εἰκ. ἀντὶ παρήσαν], αὐτ.285 ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ «τίς ἀγαρεύειν βούλεται» παρήει δ' οὐδεὶς, Αλοχίν.3,71 παρήσεν τῇ ὑπερασία εἰς τὴν ἐκκλησίαν [εἰκ. ἀντὶ παρημην], αὐτ.159 παριών . . ἐπὶ τὸ βῆμα: ἢ εἰδ. ἐν Ἀθήναις, οἱ παριόντες οἱ πολιτικοὶ ρήτορες, οἱ δημαγωγοί: Ἀνδοκ.2,1 εἰ μὲν . . οἱ παριόντες μὴ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντες . . ἐφαινοντο, Δημ.27 πᾶσι τοῖς παριοῦσι λέγων διδόνω, αὐτ.170 7) μεταβαίνω ἀπὸ ἀνδρός εἰς ἀνδρα, μεταδιδομαι, διαθιβάζομαι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα: Ξεν. Ἀν.6,5,25 ἐκ τούτου σύνθημα παρῆει Ζεὺς σωτήρ.

πάρεμι [2] [εἰμι] κ. νεώτ. κ. δημ. μ. ἐν τῇ μτχ. παρῶν-οῦσα-όν, ἄπορφ. παριέναι, ἐπ γ' πληθ. πρόσ. παρέασι ἰλ.Ε 192], ἰαν. ὑποτ. παρέω ἰΗρ.4,58], ἐπ. ἄπορφ. παρήμεναι ἰὸδ.Δ 440], μτχ. παριέων ἰλ.Ω 475], ἐπ. παρατ. παρέην ἰὸδ.Γ 267], β' ἐν. πρόσ. παρήας ἰδ.γρ. ἐν Ὀδ.Δ 497], γ' πληθ. πρόσ. πάρεσαν ἰλ.Α 75], ἄπτ. παρατ. παρή [Αἰσχ.Χο.523], μτγν. παρήμην ἰΛουκ. Ἀλ Ἰστ.2,25], ἐπ. μέλλ. παρέσομαι ἰὸδ.Ν 393] εἶμαι πλησίον ἢ μετὰ τινος, ἴδ. εἶμαι παρῶν, παρευρισκομαι: ἰλ.Β 485 ὄμειτ γὰρ θεαί ἐστε πάρεστέ τε ἴστε τε πάντα, Ὀδ.Γ 267 πάρ δ' ἄρ' ἔην καὶ αἰσιδὸς ἄνθρω, ΚΔ Ἰω. 11,28 ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σε: συνῆθ. κτ. μτχ.: ἰλ.Ω 475 ποῖπνον παρῆεντο, αὐτ.Ο 325 σημάντορας αὐ παρῆεντος, Παρμ.21 ἀπέοντα νόω παρῆοντα, ΚΔ Κορινθ.1,5,3 ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἄπῳ τῷ σώματι, παριών δὲ τῷ πνεύματι, αὐτ. 2,13,2 προεῖρηκα καὶ προλέγω, ὡς παριών τὸ δεῦτερον, καὶ ἄπῳ νῦν γράφω ἢ ὁμ. τὸ πάρα ἐν χρ. ἀντὶ πάρεστι κ. πάρεσι: ἰλ.Υ 58 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γὲ θεῶν, αὐτ.Ψ 479 πάρα γὰρ καὶ ἀμείναντες ἄλλοι: ἢ εἶμαι πλησίον τινός, εἶμαι, μένω, διατρίβω παρὰ τινι, μτ. δοτ.: Ὀδ.Ε 105 φησὶται ἀνδρα παριέναι, αὐτ.Δ 640 ἀλλὰ που αὐτὸν ἀγγῶν ἢ μῆλοισι παρήμεναι, Ἀριστφ. Ὀρν.131 ὅπως πάρεσι μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία ἱπαρακαλῶ νὰ εἶσαι παρ' ἐμοῦ καὶ σὺ καὶ

τά παιδία). Ἄνθ.4,17 αἱ παρήσαν παροινούντι αὐτῶ, ΚΔ Κοριθ.2,10,11 οἱ αἱ ἐόμεν τῶ λόγῳ δι' ἐπισταλῶν ἀπόντες, τοιοῦτοι καὶ παρόντες τῶ ἔργῳ ὁμ. κ. ἐμπροθ. Ἰσραῖ τινι : Σοφ.Φιλ.1056 ἐπεὶ πάρεσι μὲν Τεῦκρος παρ' ἦνιν ἢ εἰμαι παρῶν ἐν τινι γεγονότι, παρειαίκομαι κατὰ τὴν ἐξέλιξιν γεγονότος τινός, παρίσταμαι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινός, μτ. δοτ. : Ὁδ.Δ 497 μάχη δὲ τε καὶ σὺ παρήσθα, Δημ.9 ἦτις ταῦτ' εἶρε καὶ παρῆσαι τοῖς πράγμασιν ὁμ. κ. ἐμπροθ. ἴεν τινι, ἐπὶ τινι : Ἰλ.Κ 217 ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνησι παρῆσαι, Ἀριστοφ. Ἀχ.513 φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, Πλάτ. Πρωτ.335Β αἰκέτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρῆναι ἐν ταῖς συναυσίαις, Δημ. 750 εἰ μὴ τινὰς ἀρ' ἐπὶ ταῖς . . γιγνομένοις ἀγῶσαι παρήσαν. 2) παρίσταμαι τινι ἢ βοηθός, εἶμαι, παρειαίκομαι πλησθὺν τινὸς πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ, βοηθῶ τινι, παραστέκομαι, μτ. δοτ. : Ὁδ.Ν 393 καὶ λίην τοῖ ἐγὼ γε παρῆσομαι, Ἰλ.Σ 472 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρῆμεναι, Αἰσχ. Πέρσ.235 ὡδὲ τις πάρεσιν αὐτάς ἀνδρονλήθειαι στραταῦ, Εὐρ. Ὀρ.1159 πλησίαν παρήσθα κινδύνων μοί' ἢ ἴδ. ἐν ἀναφ. πρὸς κατηγορούμενον τινά : Δημ.911 τοῖς . . παροῖσιν αὐτῶ καὶ συνδικουαίν' ἢ εἰδ. ἰατρ. ἐπὶ νοσοκόμων, βοηθῶν κτ. : Ἰππ. Αφορ.1. Ἡρόδ. Ἰατρ.η. Ὀρειβ.10,37,11. 3) ἔρχομαι, ὑπάγω καὶ εἶμαι εἰς τινά τόπον, ἀφικνούμαι, φθάνω, ἔχω φθάσαι, ἐμπροθ. ἴεν τινά, ἐπὶ τινί, πρὸς τινά : Ἡρ.1,9 μετὰ δ' ἐμὲ ἐσελθόντα παρῆσαι καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἐμὴ ἐς κοῖτον Ἰσθό κρεβάτι, οὗτ.8,60,3 οὕτε ἦμιν ἐς τὸν Ἰσθμόν παρῆσαντο οἱ βάρβαροι, αὐτ.1,118 πάρισθί μοι ἐπὶ δαίτην, Θουκ.6,88 οἱ . . ἐκ τῆς Κορίνθου πρέσβεις παρήσαν ἐς τὴν Λακεδαιμόνα, Ξεν. Ἀν.7,1,11 ὅς ἀν μὴ παρῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν Ἰπὴν στρατιωτικῆν ἐπιθεώρησιν, αὐτ.6,6,26 πάρεσαι πρὸς τὴν κρίσιν, αὐτ.7,1,35 τὴν ὑπερραῖαν παρῆσθεσθαί ἐπὶ τὸ στράτευμα, αὐτ.ΚΠ 2,4,21 αὐτὸν παρῆναι πρὸς αὐτὸν ὁμ. κ. μτ. ἐπιφρ. : Θουκ.3,8 Ὀλυμπιάζει παρῆναι, Πλάτ. Ἄπολ.33D πάντως δὲ πάρεσιν αὐτῶν πολλοὶ ἐνγαυθοί, οὗς ἐγὼ ὄρω, ΚΔ Πράξ.10,33 ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν ἀκούσαι πάντα τὰ προστεταγμένα ὁμ. κ. μτ. αἰτ. τόπου : Εὐρ. Κύκλ.95 πόθεν πάρεται Σικελῶν Αἰτναίων πάγον, αὐτ.106, αὐτ.8,αυχ.5 πάσει Διρκῆς νάματ' Ἰασηνὸν θ' ὕδωρ ὁμ. μτ. δοτ. : Εὐρ. Ἰππ.805 ἀρτι . . κάγω δόμοις . . πάρεμι σῶν κακῶν νευθήτρια : ὁμ. κ. ἀπολ. : ΚΔ Ματθ.26,50 εταίρε, ἐφ' ᾧ πάρεαι, αὐτ. Πράξ.10,21 τίς ἡ αἰτία δὲ ἦν πάρεστος : ἢ ὁμ. ἐμπροθ. (ἐκ . . τινός) ἔχω ἔλθει ἐκ . . : Ἡρ.6,24 ἐκ δὲ ταύτης παρῆν ἐς τὴν Ἀσίην, Σοφ.ΟΚ 1540 ἐπεὶ γὰρ με τοῦκ θεοῦ παρόν, Αἰσχίν.2,101 Φίλιππον ἐκ Θράκης παρόντα ὁμ. κ. μτ. ἐπιφρ. : Ἀριστοφ. Ἀχ.862 ὅσαι Οὐβιθεον αὐληταί πάρα 4) ἐπὶ πραγμ., εἶμαι, εἰρίσκομαι, ὑπάρχω πλησθὺν τινός, δηλ. εἶμαι ἔτοιμος, πρόχειρος, εὐκόλος : Ὁδ.Ξ 80 ἔσθιε νῦν . . τὰ τε δῶμασαι πάρεσιν, αὐτ.Β 62 εἴ μοι δύναμις γε παρῆν ἰεῶν εἶχον τὴν δύναμιν, αὐτ.Ψ 128 ὅση δύναμις γε πάρεσιν ἰδῶσον δύναμι, τὸ κατὰ δύναμιν, Ἡσιόδ. Ἐργ.454 ἀπάρα ἔργα βόεσσιν, Ἰππ.Κατ' Ἰπρ., αὐτ. Ἀρθρ.78 εἰ τὰ θεσμά μὴ παρῆν, αὐτ. ἐκ τῶν παρορτών τὸ ἐδορασον εὐρίσκειν, Δημόκρ.224 ἰ τοῦ πλεονος ἐπιθυμίη τὸ παρῶν ἀπόλλυσι, Μέν.ἀπ.62 δ,τι πάρεστι ἰδ,τι εὐρίσκειται πλησθόν, πρόχειρον ἢ ὁμ. ἐπὶ ἀισθημάτων, φυγικῶν κατοοταστικῶν κτ.. φρίσταται, ὑπάρχω : Ἡρ.8,20 οὕτε τι ἐξοκμιτῶνον . . ὡς παρῆσομένου αφὶ πολέμου, αὐτ. ἐν τοῖσι τότε παρῆσοι . . καιοισι, Αἰσχ. Πέρσ.391 φόδος δὲ πάσι βαρβάρους παρῆν, Σοφ. Ἀν.254 πάσι θαύμα δυσχερῆς παρῆν ἢ ὁμ. εἰδ. ἐπὶ

ἰδιοτήτων ἢ κατηγορημάτων : Πλάτ. Λυσ.217D παρῆν γ' ἀν αὐτάς ἰβριξίν λευκότης, Πλωτίν.5,6,4 5) κ. νεώτ. κ. δημ. παρόν ἐπὶ χρόνου, ὁ κοθ' ὄν ὑπάρχουμεν, δηλοῦμεν ἢ πράττομεν τι, ἐν ἀν.ἰθ. πρὸς τὸν παρελθόντα καὶ τὸν μέλλοντα : Σοφ. Ἠλ.1293 τὸ παρόντι νῦν χρόνῳ ἰάντιθ. ὁ παρεληλυθώς, Πλάτ. Νόμ.683C ἡ νῦν παροῖσα ἡμέρα, Ξεν. Ἀν.5,6,4 ἡ ἱερὰ ξυμβουλὴ λεγομένη εἶναι δοκεῖ μοι παρῆναι, Δημ.9 ὁ . . παρῶν καιρός, Ἀριστοφ. Πουήτ.1457α,18 τὸ μὲν τὸν παρόντα χρόνον τὸ δὲ τὸν παρεληλυθότα, ΚΔ Πέτρ.2,1,12 ἐστηριγμένους ἐν τῇ παραύση ἀληθεία. 6) τὰ παρῶντα τὰ ὑπάρχοντα πρόχειρα ἢ ἔτοιμα, ἢ ὑπάρχοντα προμήθεια : Ὁδ.Α 140 χαρίζομένη παρορτών ἴσθῳ δὲ εὐρίσκαμενα, δηλ. τὰ πρόχειρα καὶ οὐδέποτε ἔτοιμασίαις χρῆζονται ἢ τὰ παρόντα κ. ἰων. παρῶντα ἢ παροῖσα κατάστασις τῶν πραγμάτων, αἱ ὑπάρχουσαι περιστάσεις : Ἡρ.1,113 κάρτα τε ἐδοξε βουκόλῳ πρὸς τὰ παρῶντα εἶν λέγειν ἢ γυνὴ, αὐτ.6,100 φράζει . . πάντα τὰ παρῶντα αφὶ πράγματα ὁμ. κ. κτ. ἐν παρῶν, ἰων. παρῶν : αὐτ.1,20 ὅκως ἀν τι προειδῶς πρὸς τὸ παρῶν βουλευήται, Σοφ.Φιλ.149 πειρῶ τὸ παρόν θεραπεύειν, Ἐμπ.106 πρὸς παρῶν ἢ κ. νεώτ. τὰ ἐνόητα, τὰ ὑπάρχοντα : ΚΔ 13,5 ἀρκοῦμενοι ταῖς παροῖσιν, - εὐχαριστοῦμαι εἰς (ἢ μὲ) τὰ παρόντα ἢ ὁμ. ὡς ἐπιφρ. ἐν φρσ τὸ παρόν ἰτῶρα ἀκριθῶς, τὰ παρόντα ἰτῶρα : Σοφ. Ἠλ.215 αὐ γνῶμαι ἰαχῆς ἐξ ὄλων τὰ παρόντ' αἰκείας εἰς ἀτας ἐμπίπτει . . αἰνώς, Θουκ.5,40 ἐκ τῶν παρῶντων ἰσχυφάνως πρὸς τὰς παροῖσας περιστάσεις, αὐτ.6,3 νῦν ἔθενται ἐν τῶ παρόντι ἰάντιθ. τῶ ἔπειτα, αὐτ.1,95 ταῦς Ἀθηναίους νομιζόντες ἰκανοῦς ἐξηγεῖσθαί καὶ σφισιν ἐν τῷ τότε παρόντι ἐπιτηδεύοντες, αὐτ.3,40 πρὸς τὸ παρόν αὐτίκα, αὐτ.2,88, Πλάτ. Νόμ.693B ὄλον δὴ καὶ τὸ παρόν εἰπομεν, αὐτ.Φαῖδ.67C αἰκείω . . ἐν τῶ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῶ ἔπειτα μόνην, Ἰσοκρ.15,94 πρὸς γὰρ τὸ παρόν πανταχῶς ἔξει μοι καλῶς, Ἐπίμ. Ἐγκ.2,2 ἐπὶ τοῦ παρόντος ἰκατὰ τὸ παρόν, τώρα, Ἀρρ. Ἀν.1,13,5 τὸ πρῶτον σφάλμα ἐς τε τὰ παρόντα χαλεπὸν, αὐτ.5,22,5 ὡς μάλιστα πρὸς τὰ παρόντα ἐν καιρῷ οἱ ἐφαίνετο παρῆτασσο, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ.1,201 ὡς πρὸς τὸ παρόν 7) ἀπρόσ. πάρεσι μοι μοὶ εἶναι εὐκόλον, πρόχειρον, ἐξαρτῶν ἀπ' ἐμοῦ, εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν μου νὰ πράξω τι' Φῶτ. κ. Σουῖδ. ἐπάρεσιν, ἐκ παντὸς δυνατὸν ἔστιν : πρβλ. ἔξεστι, μτ. ἀπαφρ. : Αἰσχ. Εὐμ.867 ταιαυθ' ἔλεσθαί σοι πάρεσιν ἐξ ἐμοῦ ἰτοιαυθα σοῦ εἶναι εὐκόλον νὰ δεχθῆσαι παρ' ἐμέ, Σοφ.Φιλ.364 τάλλα μὲν πάρεσι σοι πατρῷ' ἔλεσθαί, Ἀνδοκ.2,2 πάρεσιν ὅμιν ὄραν ταῦς . . πρόττοντας ὁμ. κ. κτ. παρατ. παρῆν : Ἡρ.8,20 παρῆν σφὶ συμφορῇ χράσθαι πρὸς τὰ μέγιστα, αὐτ.9,70 παρῆν τε ταῖσι Ἐλληνισι φονεῦσιν ὁμ. κ. ἀνευ τῆς δοτ. : Αἰσχ. Πέρσ. 401 παρῆν ὄμου κλύειν παλλῆν βοήν, Ἀριστοφ. Πλ.638 πάρεσι χλαίρει, Δημόκρ.164 ὄραν πάρεσιν ἢ ἢ μτχ. οὐδ. παρόν, ἰων. παρῶν μτ. ἀπαφρ. ὡς τὸ ἐξόν, εἶναι δυνατὸν ἢ εὐκόλον, ἐπιτρέπεται, ἡμπορεῖ ἢ Ἡρ.1,129 παρῶν αὐτῶ βασιλέα γενέσθαι ἰέν ᾧ ἴπλο εἰς τὴν ἔξουσίαν του νὰ γίνῃ βασιλεύς, αὐτ.6,137 παρῶν ἀποτίσι ἀποκτείναι τοὺς Πελασγούς, Σοφ.Φιλ.1098 παρόν φρονῆσαι, Θουκ.4,19 παρόν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι, Ξεν. Ἀν.5,8,3 αἰνοῦ δὲ μὲ δ' ὀφραίνεσθαί παρῶν ἰδὲν ὑπάρχει οἶνος οὐδὲ διὰ φύλισμα, πρβλ. οὐτὸ γιὰ γιαικρίθ, Πλωτ.Φάβ.11 τὸν λόφον ἐκ τὰυ βᾶστυ κρούφα κατασχεῖν παρόν 8) τὸ ἀρ. τῆς μτχ. παρῶν συνήθ. ἐν χρ. π. τραγικῶς, ἐν τέλει στίχου, ὁπως καταστήσῃ τὸν λόγον ζωηρότερον : Σοφ. Αἰ.1156 ἀνδρ' ἐνουθετε παρῶν ἰκατὰ πρά-

σποννι, αὐτ.1131) τούς θανόντας οὐκ ἐξς θάπτεν παρών ἔρχεται ἐδῶ καὶ δὲν ἀφήνει νά . . . 1, αὐτ. 'Hλ.300 ὁ κλεινός αὐτῆ ταυτὰ νυμφίος παρών, αὐτ.Τρ.422' || νεώτ. κ. δημ. μ. κτ. μτχ. παρών -όντος-ούσα-όν ὡς ἐπίθ. βλ.λ.

παρύναι ἄορ. β' ἄπαρφ. τοῦ παρήμι βλ.λ. **παρύνεται** γ' πληθ. παρακ. τοῦ παρήμι βλ.λ.

παρύνειν ἄορ. β' ἔχων ὡς ἐνεστ. τὸ παραφῆμι ἢ παραγορεύω, πείθω τινὰ διὰ πλῆγιον μέσων, προσελκύνω, φέρω πρὸς τὸ μέρος μου δι' ἀπατηλῶν λόγων κτλ. παραπειθῶ, ἐξαπατῶ. 'Hσ.παρεινεῖν παραμυθίασασθαι. παρανέσαι. παραπέσειν. παραλογισασθαι», Φώτ. κ. Σουίδ. «παρείνη, παραρείση, παρειπών, παρεινέσας»: 'Hλ.Α.555 δειδοικα . . μὴ σε παρείνη . . . Θέτις, αὐτ.Ζ.337 νῦν δὲ με παρειπούσ' ἄλαχος μαλακοῦς ἐπέεσσι, Αἰσχ.Πρ.131 πατρώας μύγης παρειπούσα φρένας [σχόλ. «καταπέσασα»] || ὄμ. μτ. συστοίχ. αἰτ. συμβουλεύει τινί τι, παρέχῃ συμβουλήν τινι, παραινῶ, παρακινῶ : 'Hλ.Ζ.62 παρεινεῖν ἀδελφεοῦ φρένας . . . ἀσιμα παρειπών, αὐτ.Η.121.

παρειργω ἀποκλείω, κωλύω, ἐμποδίζω ὁ ἄορ. π. 'Hσ. «παρειρξαν ἐκώλυσαν».

παρειρύω (εἰρύω) ἰων. τ' ἀντί παρερύω βλ.λ. : 'Hρ.7.36 κατανέφραντες δὲ καὶ τήν γῆν φραγμῶν παρειρύσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

παρειρῶ (εἰρῶ III) ἐνέρω, παρενέρω, συμπλέκω, συναρμολῶ, παρεισάγω, παρεμβάλλω : Αἰσχ.ἀπ. 251.3 παρειρῶς πλεκτάνην, Σοφ. 'Αντ.368 νόμους παρειρῶν (ἐψθαρμ. διόρθῃ. παρειρῶν), Ξεν.Συμπ. 6.2 αὐδ' ἄν τριχῶ, μὴ ὅτι λόγον ἄν τις παρειρῶι, Πολύβ.18.18.13 οὐτ' ἐπιλοθεῖσθαι παρειρῶντα τήν χεῖρα δυνατόν, 'Αθῆν.5.190Α οὐ γὰρ ὡς παρόδῃμα προτείνει, ἄλλ' ἐπιχαρίτως παρειρῶς.

παρειρῶ μτχ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ παρήμι βλ.λ. 2) μτχ. παθ. ἄορ. β' τοῦ περῶ βλ.λ.

παρειρῶ γ' πληθ. πρόσ. ἐνεργ. ἄορ. β' τοῦ παρήμι βλ.λ. Ἀντιφ.6.44.

παρεισάγω κ. μον. κ. νεώτ. ἄορ. παρεισήγαγον, παρακ. παρεισήγα, παθ. ἄορ. παρεισήχθην, εἰσάγω τινὸς ἐκ τῶν πλῆγιων, προσάγω, εἰσάγω, παρακασιάζω, ἐπὶ προσώπων προσαγομένων εἰς δημοσίον συνάθροισιν : 'Ισοκρ.8.82 παρεισήγον τούς παῖδας τῶν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότων, Πολύβ.3.63.2 προσάγειν τούς αἰχμαλωτούς || συνιστῶ, προτείνω τινὰ ὡς ὑπόψῃφιον διάδοχον : Πλούτ.Γάλλ.21 βουλευομένου . . . περὶ διαδόχου τὸν Ὀθωνα παρεισήγον ὁ Οὐλπίος 2) εἰσάγω μυστικῶς, κρυφίως : Πολύβ.2.7.8 παρεισάγειν εἰς ἔρυκα (τοὺς Γαλάτας) εἰσάγω, δέχομαι εἰς τὴν πόλιν' κ. παθ. : αὐτ.1.18.3 φυλακὴν ποιούμενοι τῶν ἐξῆθεν ἐπιθέσεων καὶ τῶν παρεισάγεσθαι καὶ παρεισπίπτειν εἰσθώτων εἰς τὰς πολιουρούμενας πόλεις 3) εἰσάγω εἰς ποιήμα, παρεμβάλλω εἰς διήγησιν : 'Αριστλ.ἀπ.142 παρεισάγειν κινδύνους, Πολύβ.3.47.7 τὸν Ἀννίβην ἀμύμητον τινὰ παρεισάγαντες στρατηγῶν (παριστάωντες ὡς . . . 1, αὐτ.5.2 ὁ σίους 'Hσιόδος παρεισάγει τούς Αἰακίδας, Φιλῶδ.Εὔσ.32 παρεισήγα, Κορνεύτ.Φῶσ.Θε.9' κ. παθ. : αὐτ.20' 4) εἰσάγω πὶ ἐπιτηδεῖας, δολίως, ἀπατηλῶς, λαθροίως : Πολύβ.6.56.12 τῶν ὑπὲρ τῶν ἐν ᾧδου διαλάφεις οὐκ εἰκῆ καὶ ὡς ἐτυχεν εἰς τὰ πλῆθη παρεισαγαγεῖν, Αἰδῶδ.Σ.1.96 τὰς παρὰ πολλοῖς εἰδωλοποιίας ἀναπελάσμενας παρεισαγαγεῖν, Πλούτ. 'Hθ.3.28D Σωκράτης ξένα παρεισάγων δαιμόνια, ΚΔ Πέτρ.2.21 ἐν ὅμιν ἔσονται φευδοδιδάσκαλοι, ὄφνης παρεισάξουσι αἰρέσεις ἀπωλείας, Σουίδ. ἐν κ.Κωρκαίος θεῶν τινὰ παρεισάγουσιν οἱ κωμικοί, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3.164 μεμῆθηκας ἐν ταῖς περὶ τῶν καθόλου δεξιέας τὸν δεινα καὶ τὸν δεινα μάρτυρας παρεισάγειν' κ. παθ. : Ἐφορ.8.1

μουσικὴν παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις: 5) καθίστημι, καθιερῶ : Πολύβ.4.21,1 ταῦτα δὴ μοι δοκοῦσιν οἱ πάλαι παρεισαγαγεῖν οὐ τρυφῆς . . . χάριν 6) ρηματ.π. παρεισαγωγῆ, παρεισάκτος.

παρεισάγωγῆ ἴθι (παρεισάγω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρεισάγειν, ἡ εἰσαγωγὴ παρὰ τι : Θέων Ρήτ.10 παρεισάγωγῆ πρᾶσπου, Πλωτίν.2.9.5, Βασ.1.831ν ἡ παρεισαγωγῆ τῶν κρείττωνος, αὐτ.2.1100Α τῆ παρεισαγωγῆ ἐκὼν ἔξνιζόντων, Γρηγ.Κύπρ.π.Βανδ.2, 654,10 [ἐκδ. Venet.] λόγων ἄλλων παρεισαγωγαί' 2) νεώτ. ἡ κρυφία, λαθροῖα εἰσαγωγῆ.

παρεισακούω μσν. κακῶς εἰσακούω δὲν εἰσακούω, μ. παθ. : Ζαχαρ.Πάπ.2.163B τὸ στόμα ἡμῶν παρεισακούεται ἐν τῇ αἰτίσει.

παρεισακτος-ον (παρεισάγω) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ κρυφίως εἰσαχθεὶς που, ὁ λαθρῶ εἰσελθὼν που, χωρὶς νὰ ἔχη τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα ἢ χωρὶς νὰ ἔχη προσκληθῆ : ΚΔ Γολ.24 διὰ δὲ τούς παρεισάκτους φευδοδιδάκτους, ὄφνης παρεισήλαθον κατασκοπήσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν, Γεώργ. 'Αλ. Βι. 'Iω.Χρῆσ.8.187.40 περὶ τῶν καλουμένων παρεισάκτων, Βι. Ἐπιφάν.2.349) **παρεισάκτε** τῆς πόλεως ἡμῶν || ὄμ. κ. ὡς παρωνύμιον τοῦ Πτολεμοῦ τοῦ ΙΙου : Στράβ.17.18 ὁ Κόκκις καὶ Παρεισακτος ἐπικληθεὶς Πτολεμαῖος.

παρεισάρον 'Hσ. «κράσπεδον, ἀκρωτήριον».

παρεισθαίνω ἐμθαίνω, εἰσθαίνω πλογίως, εἰσέρχομαι βαθμυθῶς που : Ὀρφ.ἀπ.32βιν.3' 2) ρηματ. π. παρεισθασις.

παρεισβάλλω μτγν. βάλλω, ρίπτω τὴ ἐντὸς πλησίον ἢ κρυφίως, παρεμβάλλω : Βασ.2.718Α τιμὰς ἠλπίσαμεν καὶ ἀτιμίας παρεισβάλλεις, 'Επιφάν.1.285ι), Σουίδ. ἐν λ. παρειραντα' 2) ἀμτθ. πῆπτω ἐντὸς καὶ πλησίον τινός, παρεισέρχομαι : 'Hσ. ἐν λ. παρεισκρίνεται, Φώτ. κ. Σουίδ. ἐν λ. παρεισκρίνει παρεισέρχεται, παρεισβάλλει.

παρεισθᾶσις-εως ἴθι (παρεισθαίνω) μσν. τὸ παρεισθαίνειν, τὸ εἰσέρχεσθαι βαθμυθῶν εἰς τι ἢ ἀρχῆ πράγματος τινός : Μετὰ Θεοφάν.440.

παρεισθατικὸς-ή-όν σχόλ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πλῆγιον εἰσόδον : Σχόλ. 'Αριστφ. 'Αχ. 970 περίοδοι παρᾶθικαι πρὸς τὸ θέατρον.

παρεισδιάζομαι μτγν. εἰσέρχομαι ποῦ διὰ τῆς βίας, παραβιάζω ὡς εἰσόδον : 'Ιάμβλ.Νικ. 'Αριθμ.14) ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη παρεισδιάζεται

παρεισργάφῃ ἴθι μτγν. κ. νεώτ. ἡ παράνομος, ἡ διὰ δόλου ἔγγραφῃ προσάγω τινός ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν δημοτῶν : Πλούτ. 'Hθ.756D παρεισργαφῆς δίκην φυέγειν.

παρεισδέχομαι εἰσδέχομαι ἐπιπροσθέτως, προσδέχομαι προσέτι, ἐπίσης : Σοφ.Τρ.537 κόρην . . . παρεισδέδεγμα ὄφρον ὡστε ναυτίλος, 'Αριστλ. ΖΜ.662ι,9 ἀναγκαῖαν ἐν ἄγροσι οὐσι παρεισδέχεσθαι τὸ ὑπρὸν ἄμα τῆ τροφῆ.

παρπισδύνω, παρακ. παρεισδέδικα, κ. μον. διεισδύνω πλῆγιως, κρυφίως, διολισθαίνω, εἰσχωρῶ ἐντὸς τινός, ἁ. παρεισδύω βλ.λ. : 'Αριστλ.Πρ.88.ι,7 τὸ ἔλαιον παρπισδύνει, Γεωμ.17.23.2 βάκος ἐπιθεῖ, ἐπιθεμισθεὶ δὲ ἐπιμελῶς ὡς μηδὲν παρπισδύναι' || μτφ. εἰσέρχομαι, κατανοῶ : Δημόδ.3 εἰς τὰς γυναικας παρπισδύνει, Απολλ.Δύσκ.Συντ.319.24 παρπισδέδικα εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους.

παρπισδύσις-εως ἴθι κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρπισδύνειν ἢ παρπισδύνειν, ἡ διεισδύσις, ἡ διολισθησις, ἡ παρπισφρησις : Χρῆσ.Στωϊκ.3.199 ὡς μακρόθεν οὐκ ἀστείας παρπισδύσεως γινομένης, 'Απολλ.Δύσκ.Συντ.81.9 παρπισδύσις τοῦ ἐτέρου ἄρρου, Γαλ.8.581' ὄμ. μέρι δηλητηρίου : Φιλοῦμ.4.1' 2) ἀνοιγμα, μέρος πρὸς εἰσόδον : Θεόφωτ.Φιλκ.1.7.2' || σὴ εἰσόδου, γράς, ρωγῆς : 'Επίκ.Δόξ.47, Δραμάσκ. 'Αρχ.

28· 3) τρόπος, μέσο· εισόδου· Πάπ· || μέσον ύπεκφυγής· Ἡρων Πνευμ.Ι. Προοίμ. [πθ. γρ. παρεδύσαις]· 4) άμφ. σημ. έν Βέττ.Βάλ.345,Β ε-
παρεισδύω κ. νεώτ. ά. παρεισδύω βλλ., εισδύω που επίτηθείως ή κρυφίως, ή εκ λάθους. παρεισ-
 έρχομαι, παρεισφύρω, τρυπάνω· ΚΔ'Ιουδ.4 πα-
 εισέδυσαν γάρ τινες άνθρωποι, οι πάλοι πα-
 ραγγραμμένα εις τουτό τό κριμα, Ἀπολλ.Δύσκ·
 Ἀντων.4,23 τά παρεισδύοντα τών διαλέκτων
 || κ.μτφ.· Κλήμ· Αλ.659 εις τήν έννοιαν παρεισδύ-
 ουσα· 2) τό μέσ. παρεισδύσαι, έν ένεργ. σημ.· Ἰην.Ἐπιδ.5,86 ές τό στόμα παρεισδύεσθαι, Ἀριστ.Πρ.933α,16 [τό ύδωρι παρεισδύομενον πνίγει, Ἐπικ.Ἐπιστ.2,49Υ άλλοφυλλιας· κατά μικρόν παρεισδουμένης, Γαλ.2,653, Ἡρωδ.Ιον.Ἰστ.2, 12,1 κελεύει παρεισδύεσθαι ές τήν πόλιν· || έπί του δήγματος βδέλλης, διεισδύω έντός· Ἄρετ· ὈΕ.Νούσ.2,6· || κ. έξέων, δι. ελαττωμάτων έν άναφ. πρός έθνος, πόλιν κττ., βαθμηδόντα διδίδο-
 μοι· Πλούτ· Αγ.3 έπει παρεισέδου·· εις τήν πό-
 λιν άργυροί και χρυσοί ζήλος, αút.Ἡθ.216B·
 3) ρηματ.π. παρεισδύσαις.
παρεισείδω άόρ. β' του άγρ. ένεστ. παρεισο-
 ρώ, εισείδων πлагίως, έκ του πлагίου ή κρυφίως· Ἀριστφ.Λυσ.155 Μενέλαος τάς Ἐλένας τά μάλα πα γυμνάς παρεισίδων (ιδ.γρ. παραιδών).
παρεισείμι παρεισέρχομαι· Νικηστρ.4, Φιλίππδ. 8, Ἀριστλ. Ἀναπν.47εα,30, Μέν.άπ.202.
παρεισελάθω μτχ. άόρ. β' του παρεισέρχομαι.
παρεισενέγκας μτχ. άόρ. α' του παρεισφύρω.
παρεισενηγεμένος μτχ. παθ. παραι. του πα-
 ρεισφύρω βλλ.
παρεισένηνοχα ένεργ. παραι. του παρεισφύρω.
παρεισέρπω μτγν. άόρ. παρεισειρήσσω, εισ-
 έρπω λάθρα, σιμρόμενος εισέρχομαι που κρυφίως, τρυπάνω· Φιλ.π.Εύσ.Ευαγγ.Προν.8,14.
παρεισέρχομαι μτγν. μτ. ένεργ. άόρ. κ. παραι. εισέρχομαι που πлагίως ή κρυφίως· Πλούτ.Ποπλ. 17 έπιβαυλεύων δέ τάν Ποροίαν άνελείπον παρεισ-
 ήλθεν εις τό στρατόπεδον· || ειδ. ιστρ. έπί δα-
 κτύλων ή όργάνων, παρεντίθεμαι, παρεμβάλλομαι· Γαλ.1β11.323, αút.332· || γεν. εισέρχομαι που, έμβαίνω, εισθαίνω· Ἐπικ.άπ.281,35 Υ δπως·· τή-
 χη παρεισελάθη, Πολύβ.1,73 παρεισελάθοντες·
 ώς φίλιοι, και κατασχόντες τήν πόλιν, Πλούτ.Κο-
 ριολ.23 παρεισελάθων άφνω πρός τήν έστίαν εκά-
 θισσε, ΚΔ Ρωμ.5,20 νόμος δέ παρεισήλθεν ἴνα πλε-
 ονάση τό παράπτωμα· || εισέρχομαι διά πлагί-
 ας εισόδου ή διό δόλου· Γαλ.8,749 όμ. μτ. άπαρφ.· ΚΔ Γαλ.2,4 διά δέ ταύς παρεισάκτους φευδαδέλφους, οτι τινες παρεισήλθον κατασκο-
 ηήσαι τήν έλευθερίαν ήμών· 2) μτφ. έπί ιδέας, μτ. δοτ. έπέρχομαι, καταβαίνω στό νού· Βέττ.Βάλ. 357,9 παρεισέρχεσθαι τινι.
παρεισθω προστ. ποι. παραι. του παρήμι βλλ.
παρεισίτω γ' έν. πρόσ. προστ. του παρεισαιμι.
παρεισίων μτχ. του παρεισαιμι βλλ.
παρεισκομίζω μτγν. εισκομίζω πлагίως ή κρυφίως· Ἰώσ.Π1 2,9,2 νόκτωρ κεκαλυμμένας εκ-
 κόνας παρεισκομίζειν· κ. παθ.· αút.5,12,1.
παρεισκήνω μτγν. κ. μων. εισκρήνω τι πлагί-
 ας, εισάγω, εισφύρω τι κρυφίως, παρεμβάλλω·
 Εύστ.1397,63· όμ. τό παθ. εισάγωμαι, εισέρχομαι
 κρυφίως παρεμβάλλομαι· Ἡσ.Φιλτ, Εύστ.263,5.
παρεισικκλώ έω μτγν. κ. μων. εισκικλώ τι
 λάθρα, εισάγω τι κρυφίως, άπαράτηρη· Εύστ. 683,61 «παρά τοίς ύστερον παρεισικκλειται λόγους τό
 ώς έκ περιόδου τινός κυκλικώς παρεισάγειν και
 στοργύλλειν τό φραζόμενον· έτι δέ και άλλως, τό
 πολλάκις περί τό αύτό στρέφεσθαι και οίον τροχειώδώς
 ελκείσθαι»· Ἀθην.1,32 Ιχθύν πα-

ρεισικκλήσεν ούδ' δρώμενον· || ειδ. εισά-
 γω, παρεμβάλλω παρεισάγειν· Πρόκλ.Παρμ.829ς.
 Δομάσκ· Αρχ.23· κ.παθ.· Πρόκλ.Τιμ· 31f.
παρεισοδεύω μτγν. ενεργώ, συντελώ εις τό
 να παρευθίη τίς που, κάμνω τινά να βοδίση που·
 Λουκ.Φιλόν.12 δι' ύδατος ήμάς άνεκαινισεν, ές τό
 τών μακάρων Ιχνια παρεισώδευσε και εκ τών
 άσεδών χώρων ήμάς έλυτρώασατο.
παρεισοδιάζω μων. εισάγω έν παρδδω, έπ-
 εισάγω, παρεμβάλλω άς έπεισάδιον, έπεισοδιάζω·
 Εύστ Πον.100,40.
παρεισοδος (ή) μτγν. πлагία εισόδος· Σωρ.1,58.
παρεισοίω μέλλ. του παρεισφύρω βλλ.
παρεισπειρω μων. προσθετως ένεπείρω, έν χρ. κ. μτφ.· Ψελλ. έν Σάθ.5,355 ήθος όπό του πρώ-
 του γενόρχου εις τούς έξ έκέينو παρεισπαρέν.
παρεισοπέμω μτγν. εισπέμνω τι πлагίως ή κρυ-
 φίως· Ἰώσ.Π1 5,3,1, Πλούτ· Ηθ.760B.
παρεισπίτω εισπίπτω, έμπιπτω πлагίως ή λά-
 θρα, εισορμώ, εισβάλλω, εισέρχομαι κρυφίως·
 Θεόφρ.Φαιτ.5,16,1, Διον· Αλ.Ρωμ.7,11 παρεισπεσόν-
 τες έλαθον, Λουκ.Δίκ.Φων.11 καλών ιδών καλόν
 ειπείν αύτό βούλεται, τό δέ παρεισπεσόν τάλόν
 ειπείν αύταύς άναγκάζει· κ. ειδ. έν πολέμω· Πα-
 λυδ.14,1,38 παρεισπεσεν εις Θυάτειρα, Διδδ Σ
 20,44 τούς πολεμίους υπέλαθον παρεισπετωκέ-
 ναι, προδιδομένης τής πόλεως, Πλούτ.Σερ.3
 καθ' άς οι βάρβαροι πύλας έλαθον παρεισπε-
 σόντες· 2) πίπτω παρά τι, έν τή δόφ τιος·
 Πλούτ.Λούκ.17 έπ' από ταυτόμορτου παρεισε-
 σόντος, είτε τό βασιλέως επίτηδες έμβάλοντος
 αύτόν εις τούς διώκοντας.
παρεισπλοκή ή ή μτγν. ή παρά τινι άλλη, ή
 έπιπρόσθετος έμπλοκή· Ἡρων Πνευμ.Ι Προοίμ. ή
 κατά κένωσιν παρεισπλοκή (κωδ.).
παρειπνήω μων. πνήω έντός έκ του πлагίου·
 || μτφ. έπί φήμης, εισέρχομαι, διαδίδομαι κρυ-
 φίως· Νικητ.Εύγ.5,172.
παρεισορεύομαι μτγν. εισορεύομαι, εισ-
 έρχομαι, έμβαίνω πлагίως ή κρυφίως· ΠΔ Μακκ. 2,8,1
 παρεισορευόμενοι λεληθότως εις τάς κώ-
 μας προσεκαλύοντο τούς συγγενείς.
παρεισπραξίς-εως ή ή μων. τό παρεισπράσ-
 σειν· Μιχ· Ακομ.2,48,8, αút.96,20, αút.107,9 [έκδ.Λ.ι.
παρεισπράσσω μτγν., όπτ. παρεισπράττω
 εισπράττω σίν τοίς όφειλουμένοις και άλλο, ήγοι
 εισπράττω πλέον του ώρισμένου, εισπράττω χρή-
 ματα παρανόμως, έπί εισπρατήρων τών φώρων·
 Πολυδ.9,32· 2) ρηματ.π. παρεισπρωξίς.
παρεισρέω κ. μων. πлагίως ή κρυφίως ρέω,
 παρεισέρχομαι· Θεόφρ.άπ.174,7 (ύδωρι) εις τάς
 μωπιλάς παρεισρέειν· || όμ παρεισδύω, εισέρπω,
 εισέρχομαι κρυφίως, διολισθηίνω· Πλούτ.Λυσ.17
 οι δέ εις τά τών άνδρών συσσίτια παρεισρευον-
 τες εύ μάλα πανούργως, Σέργ.Μακρ. έν Σάθ.3,
 215 λάθρα παρεισρευέντων κακοδόξων τινών·
 || παθ. εισέρχομαι πлагίως ή κρυφίως, λαθραί-
 ας· Ἀριστλ.ΖΜ 654b,5 έάν παρεισρευή ύγρόν
 εις τήν άρτηρίαν· πρδλ. Ἀγοθιν.π· Ὀρειθ.10,7,28.
παρειστρέχω μτγν. τρέχω έντός κρυφίως·
 Κύριλλ. έν Μιχ.2,409 άναιρουμένης έν ήμιν τής
 άμαρτίας ή τής άρετής παρειστρέχει γένεαις.
παρεισφύρω κ. νεώτ., παθ. παρεισφύρομαι· έν
 τοίς, χρ. άνώμαλ. ώς τό άποκύν φέρω βλλ., φέρω
 τι πлагίως, δθ. κρυφίως έν μέσω, πλησίον άλ-
 λων δθ. παρεισάγω· Δημ.484 νόμον·· παρεισ-
 φέρομεν γράφοντας άντί τουδε παρεισάγομεν
 νέον νόμον, όστις ν' άντικαταστήση τόν πολαιόν·
 || ειδ. έν πάπ. διεξάγω, εκτελώ λαθρομυρίοιον·
 || γεν. εισάγω, εισκομίζω, φέρω· Ἀπολλ.Ρ.Συνδ. 213,9
 παρεισφύρειν Στωϊκίς δόξας, Ἀσπιάσ.243α·
 κ. παθ. έχω εισαχθή, φέρομαι· Ἀριστλ.άπ.Π10 χυ-

τρίδες εἰς τὰς μέθας παρεισφθρόνται' κ. νεώτ. παρεισθύω· συνθ. ἐπὶ τυπογραφικῶν ἢ λογιστικῶν λαθῶν γενομένων ἐξ ἀβελήφιας ἐν τινι κειμένῳ ἢ λογιρασίῳ· 2) ἐφαρμόζω προσέτι: ΚΔ Πέτρ. 2,1,5 σπουδὴν πάσαν περιεισνεύγαντες ἐπιχρησθήσατε τῶν . . ἀρετῶν· 3) παρεντίθημι, παρεμβάλλω: Σχολ.Διον.Θρ.29H.

παρεισφθίρομαι μτγν. εἰσθύομαι που πρὸς φθορὸν ἐπ' ὠφέλεια που: Φιλ. Ἀγρ.3 τοὺς ἐπὶ τῷ αἰσθεταῖ παρεισφθίρεσθαι βουλομένους ἀνεργον, ἰώσ.ΠΙ 4,84 παρεισφθαρέντος αὐτοῖς ληστρικοῦ τάγματος.

παρεισφοροῦμαι-έμαι μ.συν. εἰσέρχομαι προσέτι πρὸς τὰ μέσα: Τζέτζ.Ποιδ. Ἀγ.45 παρεισφοροῦνται δ' εἰς ἀνάκτορα κράτους συγκλητικοίς.

παρεισφρώ μ.συν. νεώτ. κ. ὀρ. παρεισφρῶσα εἰσθύω, ὀλισθαίνω: Τζέτζ.Χιλ.8,493 τῆ κέλλη τῆ ἐκείνου λαθραίως παρεισφρῆσαντες.

παρεισφρῶσις-εως ἴη μτγν. κ. νεώτ. τὸ λάθρα παρεισέρχεσθαι, παρεἰσθῆσις, κρυφαῖ εἰσέλευσις: Ρήτ.ἐν Walz 4,486.

παρεισχέω μτγν. εἰσχέω, χύνομαι προσέτι εἰς τι' || μτφ. ἐν τῷ παθ.: Εὐνόπ.Β.Σοφ.477B γυναικίς παρεἰσχεσθαι παρὰ τὴν πλῆγαι θύρα.

παρέξ ἱπαρδ, ἐκὶ πρὸ φωνηέντ. παρέξ κ. πάρεξ ἱμ. π. Ἡρ. κ. ἰώσ. κ. πρὸ συμφωνηθῶν ὡς πρὸθ. μτ. γενικ. τόπου, ἐκτός, ἔξω: Ἰλ.Κ 349 παρέξ ὀδοῦ ἐν νεκίεσσι, Ὀδ.Ι 116 νῆσος ἔπειτα λάγεια παρέξ ἱμῶνος τετόνωσται' || κ. γεν. ὄλιγον ἐκτός: Ἀπολλ.Ρ 2,113 παρέξ ὀλιγον θανάτοιο' || ὡς τὸ χωρὶς, ἐκτός, πλῆν, ἐξαιρέσει τις: Παρμ.8,37 οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο παρέξ τοῦ ἐόντος, Ἡρ.Ι,14 παρέξ δὲ τοῦ ἀργύρου χρυσὸν ἀπλεῖτον ἀνέθηκε, Ἰηρ.Τροφ.51 παρέξ ἄστεοιο καὶ νεύροιο, Πλάτ.Επιν.976D ἐπιστήμην . . ἐπιχειροῦμεν ἐπέραν πάσης τῶν ἐπιρηνῶν εὐρείην, Πολύδ.8,26,9 μὴδὲν ἰδιοπραγεῖν παρέξ τῶν προσστατημένων' || κ. μτ. αἰτ. ἐκτός: Παισ.7,18,6 πάλισματα παρέξ αὐτῆς Πάτρας τοσάδε ἄλλα ὤκησαν' 2) μτ. γενικ. ἐναντίον, κατὸ: Ἀπολλ.Ρ 2,344 οἰνωσιὸν πάρεξ, αὐτ.3,743 παρέξ οὐ πατρός κ. μτ. αἰτ.: ἄπ. 1315 πάρεξ Διὸς βουλήν, αὐτ.2,341 πάρεξ ἐμά θέσφατα θῆναι· 3) μτ. αἰτ. μακρὰν, εἰς ἀπόστασιν τινα, ἔξωκα, παραπέρα: Ἰλ.17 πολλὰν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευεν, Ὀδ.Μ 276 παρέξ τὴν νῆσον εἰλαύνετε νῆα μέλαιναν' πρβλ.Ἰλ.Ο 199,αὐτ. Ω 349· || καὶ μακρὰν τῆς φρονήσεως, ἀφρόνως, ἀνοήτως: αὐτ.Υ 133 μὴ γαλέπαινε παρέξ νόον' πρβλ.Κ 391· || ὁμ. ἐν ἀνοσία: Ἰλ.434 ὅς με κέλευσι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλῆα δέχεσθαι· 4) ὡς ἐπίρρο. ἐπὶ τόπου, πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτός, πορέκει: Ἰλ.Α 486 στή δὲ παρέξ, Ὀδ.Ι 488 λαθῶν περιμῆκα κοντόν ὄσα παρέξ, Ἀπολλ.Ρ 2,272 τῆλε παρέξ' πρβλ. Ὀδ.Ε 439' || μτφ. ἐκτός, μακρὰν τοῦ σκοποῦ, ἀσκόπως: Ἰλ.Μ 213 ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εὐοικε δῆμον ἐόντα παρέξ ἀγορευμένον, Ὀδ.Ψ 16 ταῦτα παρέξ ἐρέουσα κ. π. Ἰλ.Ξ 168 ἄλλα παρέξ μεμνόμεθα ἰδὸς ὀμιλήσασμεν ἐπὶ τισι ὄλλωυ· || ἐκτός, πλῆν: Ἡρ.Ι,130 ἐπ' ἔτα τριήκοντα καὶ ἑκατὸν θυῶν δέοντα πάρεξ' || κ. ὀπλ.: Πολύδ.3,23,3 ταῦτα παρέξ δὲ μὴδὲν.

παρεκβαίνω κ. νεώτ. ἐξέρχομαι κατὰ μέρος ἀπὸ τινος, ἀπομακρύνομαι, βγαίνω ἀπὸ κάτι, μτ γενικ.: Ἡσιόδ. Ἐργ.226 μὴ τὴ παρεκβαίνουσι δικαίον, Ἀριστλ.Πολιτ.Ι3,25b,6 ὅσον ἦδη παρεκβεθεκε τῆς ἀρετῆς, Πολύδ.12,7,1 πολὺ τὴ τοῦ καθήκοντος παρεκβαίνειν' || κ. μτ. τῆς ἐκ ἢ ἀπὸ: Ἀριστλ. ΖΓ 767b,6 παρεκβαίνειν ἐκ τοῦ γένους, Πολύδ.8, 28,8 τοῖς καθόλου παρεκβαίνουσι ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως, Πρόκλ.Στοιχ.Φυσ.124 παρεκβαίνειν ἀπὸ τῶν κρείττωνων' || μτ. αἰτ. ὑπερβαίνω, παραβαίνω, παρανομῶ: Αἰσχ.Χο.645 τὸ πᾶν Διὸς σέ-

δος παρεκβάτες οὐ θεμιστῶς, Ἀριστλ.ΗΝικ. 1160b,20 ἐπὶ μικρὸν παρεκβαίνειν τὴς πολιτείας εἶδος, αὐτ.Πολιτ.1307b,23 ἵς ἐστὶ παρεκβεδικαία τὴν εὐθῆτητα, Θεόφρ.ΦΙ 31,5 ποταμοῦ παρεκβάτος τὸ βεῖθρον, Φιλόδ.Ποιμ.5,15 παρεκβαίνειν τὸν καινὸν νόον' || ὀπλ. παρεκτρέπομαι, ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, λοξοδρομῶ: Ἀριστλ.ΗΝικ.1126a,35 ὁ μικρὸν παρεκβαίνω, αὐτ.Πολιτ.1275b,1 αἱ παρεκβεδικαῖαι πολιτεῖαι, αὐτ. 1282b,13 (ἀντίθ. ὁρθαὶ πολιτεῖαι, Ἀντίστ.Α.Πλ.4,24c παρεκβαίνειν εἰς ἄ μὴ θέμις' 2) ἐξέρχομαι τοῦ προκειμένου, τοῦ κυρίου θέματος, κῆνον παρέκβασιν: Ἀριστλ.ΗΝικ.1095b,14 ὅθεν παρεξέδημεν, Πολύδ.4,9,1 ἀπὸ γὰρ τούτων ἐξέδημεν.

παρεκβάλλω κ. μ.συν.βάλλω, ρίπτω τὴ πλῆγαι, κατὰ μέρος: Σχολ.Εὐρ.Ἰπν.237, Πρόδρ.2,541' ἐκεῖ τὸν ἀποστέλλει καὶ τοῦτο δὲ μηχανικόν, ἴνα τὸν παρεκβάη, Ἰσ. ἐν λ. ἀμθριπῶν· 2) λαμβάνω, παραλαμβάνω σταχυολογῶ καὶ συμπιλά τὰς παρατηρήσεις ἄλλων: Εὐστ.3,1 καὶ ἐκεῖ γὰρ τὸ ἔργον ὁμοίως μεθώδευται παρεκβαλοῦσι τὰ εὐχρηστα ὡς ἐν τῇ ἐκλογῇ, Διήγ. Ἀχιλλ.1803 παρεξέδαλαμεν αὐτὴν διήγησιν τοῦ Ἀχιλλέως.

παρέκβασις-εως ἴη κ. νεώτ. τὸ παρεκβαίνειν, ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τινος μέρους, ἢ ἀπομακρύνσις' || μτφ.παρακροή, παρέκκλισις ἀπὸ τινος: Ἀριστλ. Πολιτ.1307a,7 λύσαντι . . αἱ πολιτεῖαι . . δια τὴν . . τοῦ δικαίου παρέκβασιν' || ἰδ. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ χεῖρα παρεκκλίσεων τῶν κυριαιτέρων τύπων πολιτευμάτων, οἷον ἡ τυραννίς εἰναι παρέκβασις τῆς βασιλείας, ἡ ὀλιγαρχία τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ δημοκρατία τῆς πολιτείας: Ἀριστλ.ΗΝικ.1160a,31' πρβλ.Πολιτ.1279a,20' 2) ἀπομακρύνσις ἀπὸ τοῦ προκειμένου, τοῦ κυρίου θέματος: Ἰσαί.6,59, Παλύδ.1,15,13 ταῦς ἀρμόζοντας πεποιήμεθα λόγους ὑπὲρ τῆς παρεκβάσεως, Ἀπολλ.Κριτ.3,Διον. Ἀλ.Ρωμ. 1,53 τὴν παρεκβασιν ποιήσασθαι, Διόδ.Σ 1,37 μακρὰς ποιόμεθα τὰς παρεκβάσεις' πρβλ. Πολύδ. 3,27, Φιλόδ.Ρητ.1,575, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.3,101.

παρεκβατικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρέκβασιν βλλ. 2) συζητητικός: Ἀλεξ. Ἀφρ.Πυρ.12 παρεκβατικὸς λόγος.

παρεκβατικῶς ἐπίρρ. μ.συν. κ. νεώτ. κατὰ τόπον παρεκβατικῶν βλλ., διὰ παρεκβάσεως: Εὐστρ. ΗΝικ.7,12, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ 653 ταῦτα παρεκβατικώτερον εἰρήκαμεν, Σουΐδ., Φωτ.

παρεκβολέομαι σχολ. διηγοῦμαι, λέγω ἐν παρεκβάσει παρεκβολικῶς: Σχολ. Ἀπολλ.Ρ 4,281 ὁ Σκύμνος . . παρεκβολεῖται ὡς ἄρα ἐλθόντες οἱ Ἀργοναῖται . .

παρεκβολή ἴη μτγν. ἡ παρέκβασις βλλ.2: Ἰάμβλ.Βαθ.8' 2) συμπλήσις, συνοργηθῆ, συνάθροισις σειρὰς κριτικῶν λέξεων οἷον ὑπὸ τοῦ Εὐστ. ἐπὶ τοῦ Ὀμ.Πίνδ.κ.Διον.Περ.: Διον.Περ.426' || παρεκβολαὶ διαφόρων γραμματικῶν τίτλ. ἐπὶ σχολ.Διον.Θρ. εἰς Κώδ.Βλ.Πικ.1411,5118.

παρεκβολικός-ῆ-όν μ.συν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρεκβολὴν βλλ.1), συζητητικός: Εὐστ.4,38 κἄνευον προλαβῆν χρὴ ἔχόμενον ἦδη καὶ προκλητικόν τοῦ παρεκβολικοῦ.

παρεκδέχομαι μτγν. ἐκλαμβάνω ἐσφαλμένον, νῶ κακῶς, παρονῶς: Μάρκ.Αὐρ.5,6 τὸ δὲ νῦν λεγόμενον παρεκδέχθ.

παρεκδίδωμι διδω εἰς γάμον κρυφίως, ὑπανδρεύω κρυφά: Παρεκδιδόμενη (τίτλ. ἔργου τοῦ Ἀντιφῶν).

παρεκδοχ(ή) μτγν. διάφορος ἐκδοχῆ, διάφορος ἐρμηνεία, ἐσφαλμένη ἀντιληψίς: Φιλ. Βύβλ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.1,34C πρὸς τὰς αὐτῆς παρεκδοχὰς τῶν ἐν πράγμασιν ὀνομάτων.

παρεκδοχικός ἐπίρρ. σχολ. συνεκδοχικῶς βλλ.1: Σχολ. Ὀδ.Ι 486.

παρεκδραμεῖν ἀναφ. ὄορ. β' τοῦ παρεκτρέχω βλ.λ.

παρεκδρομή ἡ μιν. ἡ παρεκβάσις λόγου, παρέκκλισις : Εὐστ.Πον.284,20 ταῦτα ὡς ἐν παρεκδρομῇ τινι λόγου γεγράφεται.

παρεκδύομαι μτυν. παθ μτ. ἐνεργ. ὄορ. β' ἐξέρχομαι καὶ φεύγω λαθραίως : Λουκ.Τραγ.41 καὶ ἦδη περιβλέπει οἱ παρεκδύς ἀποδράσεται.

παρέκει μιν. κ. νεώτ. δημ. κ. παρακεῖ περαιτέρω, πὺδ πέρα, παραπέρα : Ἐρωτόκρ.2,677 γιατί παρέκει τοῦ νεροῦ σὲ δροσερὸ λαγκάδι, θά πάω παρέκει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 38,19 ἔνα ρολοὶ ἀργομετρῶ παρέκει τῆ διαβατάρικη ζωῇ 2) μφ.ἐν φρ. δημ. ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει ἀρκεῖ ἕως ἐδῶ, μὴν ὑπερβαίνω τὰ ἐπιτραπημένα δρια.

παρεκεῖ ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἔκει περίπου : Ἦσ. κ. Σουῖδ. ἐν λ. ἐπέκεινα.

παρεκέσκειτο ἐπ. παρατ. τοῦ παρᾶκειμαι βλλ. **παρέκθεσις** ἐως ἰή) σχόλ. παρεμβολή, καταχώρησις μέρος μετρικοῦ συστήματος μεταξὺ εἰσθέσεως καὶ ἐκθέσεως : Σχόλ. Ἀριστφ. Αχ.1007.

παρεκθέω μτυν. κ. μιν. τρέχων παρέρχομαι, προχωρῶ, διαβαίνω πλησίον : Ἰτρ. αἰτ. τόπου : Ἀπολλ.Ρ.1,592 παρεξέθειον Μελίβοιον || κ. μτ. γενικ. τόπου : Ἄνν.Κομν.2,277 || ἀπολ. παρεκδύω, εἰσδύω, εἰσέρχομαι : Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,13 ἐλλέδορος παρεκθέων εἰσω.

παρεκθλίβω ὠθῶ πλάγιω : Ἀριστλ.Πρ.932α,13. **παρεκκάθειρω** μτυν. καθαίρω ἐξηγῶ, σαφηνίζω παρεμπιπτόντως : Ἐπίφ.Φυσ.119C.

παρεκκλήσιον (τὸ) νεώτ., δημ. παρεκκλήσι ἢ παρακλήσις μικρὸς ναὸς ἐξαρτῶμενος ἐξ ἄλλου μεγαλύτερου ἢ ἀνήκου εἰς ἴδρωμα τὴ ἰδιώτην ἢ καὶ ἐκτισμένος ὅπως περιλάθει ἐν αὐτῷ τόφον : τὸ παρεκκλήσιον τῆς Μητροπόλεως - τῆς Μονῆς - τῶν φυλακῶν - τῶν ἀνακτόρων, Δρος. Ἐσπερινὸς 1 στό ρηγιαγμένο παρεκκλήσι.

παρεκκλίνομαι κ. μιν. κ. νεώτ. κλίνω τὸ ὄλιγον πρὸς τὰ πλάγια ἢ εἰς ἄλλην τιὰ διέθυσιν, ἐκτρέπω τῆς κανονικῆς τοῦ θέσεως : Ἀρχηγ.Γαλ.12, 656 παρεκκλίνας ἐαυτὸν, Εὐστ.Πον.328,3 παρεκκλίνας τὴν μάχην || ἰδ. π-γραμμ. μεταβάλλω ὄλιγον, κλίνω, ἐπι τοῦ τύπου τὼν λ. : Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,47 παρεκκλινάντες τοῦνομα ἑλληνικὸν ὑπάρχον εἰς τὸ ἀσαφές. 2) στρέφομαι κατὰ μέρος ἀπομακρυνόμενος, ἀποστρέφομαι τινα, ἐποφεύγω : Ἀριστλ.Ζ1 578b,10 καὶ ὅταν ὀργῶσι, παρεκκλινουσιν ἀλλήλας || ἀπολ. παρεκβαίνω, παρεκτρέπομαι, ἀπομακρύνομαι τῆς κανονικῆς μου θέσεως : Αἰσχίν.1,176 μηδὲμὴ παρεκκλίνας αὐτὸν ἔάν, Ἀριστλ.Ζ1 666b,7 ἢ καρδία μικρὸν εἰς τὰ εὐώνυσα παρεκκλινεῖν ἰκλίνει πλάγιωσι, αὐτ.ΗΝικ.1103α,18 ὄνομα μικρὸν παρεκκλινᾶν ἀπὸ . . [ἐσχηματισμένον διὰ μικρὰς ἀλλαιώσεως ἀπὸ τοῦ . . οἶον ἦθος ἐκ ταῦ ἔθος]. 3) κ. ἀμιβ. παρεκκλίνω, ἐκτρέπομαι : Εὐστ.Πον.57,66 ὅτε εἰς ἠρωϊκοὺς μύθους παρεκκλίνει κατ' οὐδὲν δέον || κ. μφ. ἐξέρχομαι τῶν ἠθικῶν κττ. ἀρχων : ὁ σύλλογος παρεξέκλινε τοῦ σκοποῦ του 4) νεώτ. ἀστρολ. ἐπὶ σφαίρας, ἐξέρχομαι τῆς τροχιάς μου σχηματίζων μικρὰν μετ' αὐτῆς γωνίαν : ἢ σφαῖρα παρεξέκλινε τῆς τροχιάς τῆς.

παρέκκλισις-ἐως ἰή) μτυν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρεκκλίνειν βλ.λ.1, ἐκτροπή, παρεκτροπή : Στοβ.Ἐκλ.1,40 || νεώτ. ἡ γωνία καὶ ἡ ἀπόστασις καθ' ἣν παρεκλίνει τις ἢ τι 1) || παρᾶέκκλιαις τῆς μήτρας κλίσαις τῆς καμπύλης τοῦ ἄξονος τῆς μήτρας γυναικὸς ἔνεκεν χαλαρώσεως τῶν μητριάων συνδέσμων κ.α.αἰτίων.

παρεκκοπή ἰή) μτυν. ἡ ἀποκοπή, ἀπόκλεισις, τὸ φράξιμον τῆς φωνῆς. : Γαλ.14,438,10 παρεκκοπάς καὶ ἐλαττώσεις τῆς φωνῆς.

παρεκλέγω κρυφίως συλλέγω, εἰσπράττω, συναγάω : Δημ.435 εἶναι τινα καὶ κλέπτειν καὶ παρεκλέγαντα τὰ καινὰ [ἰδιοποιούμενον, σφετερίζομενον τὰ δημόσια χρήματα] πρβλ. Φιλ.2,575, Δίων Κ 54,21 || ἐπι τῶν πτηνῶν, συλλέγω τροφήν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Αἰλ.Ζ1 8,25 ὁ τι ἂν τύχη παρεκλέγων 2) προημῶ : Εὐνάπ.1οτ.251D παρεκλέγειν τὸ τῆς δόξης ἄθνατον.

παρεκλείπω μτυν. παραλείπω, παρέρχομαι, παρατρέχω : Ἀριστοειδ.1,171 καὶ γὰρ εἶαι ἱπράξεισι τὰς παρεξέλιπον 2) λείπω, ἀπολείπω, ἐκλείπω : ΓΔΚριτ.11,12 παρεκλείπειν αὐτοὺς τὰ βρώματα [ἐσθ' ἀνάγν.].

παρεκλογαί [οἰ] μιν. αἱ ἄδικαι εἰσπράξεις : Πλαν.κ. μφρ. Βοηθίου Παραμυθ.Φιλοσ.8 ἰεῦδ. Βεταν.1.

παρεκλόω μτυν. ἀνακουφίζω ἀπὸ τι : Σωρ.2,11 παρεκλόειν τοῦ ἐπισπασμοῦ || παθ. ἀπορρίπτω ὡς ἀπαρόδεκτος, ἀποκλείομαι : Φιλῶδ. ἐν Ἡρακλ.1251,18 παρεκλόεσθαι πρὸς ἅπαντα δι' ὧν ἄμεινον βιώσονται.

παρεκαμνῶνάνω μτυν. μονθῶν παρεμπιπτόντως ἢ βραβητόν : Φιλῶδ.Μουσ.105Κ παρεκαμνῶνάνει τὴν μουσικὴν.

παρεκκόωμαι μτυν. πλέω πλησίον, διαβαίνω, περνῶ παραπλεύων, μτ. αἰτ. τόπου : Ἀπολλ.Ρ.2,941 παρεξένοιον Ἐρυθινούς.

παρεκκλίω μιν. παρεκκλίνω, κλίνω εἰς τὸ πλάγιον, ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ : Εὐστ.891,11 παρεκνευεῖν ὦδε κἀκεῖ.

παρεκπέμνω μιν. προπέμνω, ἐκπέμνω, συνοδεύω ἐν χρ. κ. μφ. : Φιλ.2,224 αὐούς τὰς ἐλπίδας ἐκἀστον παρεκπέμνοντες.

παρεκπερῶ-άω περῶ, διαβαίνω παρεκεῖ ἢ πέρα τινός μτ. αἰτ. τόπου : Αἰσχ.ἀπ.23 Ἀθίνας Διάδας παρεκπερῶν.

παρεκπηδῶ-άω μτυν. ἐκπηδῶ, ηἰδῶ, τινάσσομαι ἔξω : ΨΧρυσ.1ω.10,899D ἄλλ' εὐθέως ἰουδαίος παρεκπηδῶ, λέγων.

παρεκπίπτω μτυν. πητώ ἔξω, γίνομαι ἐπικλινής, παρεκκλίνω : Πλούτ. Ἀρέσκ.Φιλ.3,121 παρεκπίπτειν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη 2) ἐκπίπτω ὡς εἰ κατὰ τύχην, μένω ἔξω, ἐπί λ. : Διον. Ἀλ.Συντ. 25 μέσου παρεκπεσόντος τοῦ ἐκαὶ σκοπῶ 3) ὀρμῶ εἰς . . : Φιλ.Βελοπ.80,43 οὐ δυνάμενοι εἰς τὴν πόλιν παρεκπεσέειν.

παρεκκληρῶ-όω μτυν. συσκευάζω, στοιβαζώ : Ἡλιδ.π. Ὀρειδ.50,49,2.

παρεκπροφεύγω ἐποφεύγω τινα, ἐκφεύγω τῶν χειρῶν τινος, διαφεύγω : Ἰλ.Ψ 314 ἴνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.

παρεκπροθύομαι-πύρομαι ἀνάπτω ἐν βωμῶ μετὰ ξυ, γίνομαι πυρώδης : Ἀριστλ.Μετ.341b,30.

παρεκπύρωσις-ἐως ἰή) μτυν. ἡ πυρόλησις ἐκ τοῦ πλογίου : Φιλοπ.1ω.Υπομ.Μετ.75,7.

παρεκρέω μτυν. ἀναφρ. ὄορ. β' παρεκρυῖται, ρέω καὶ περῶ πλησίον, παρορρέω : Διοσκ.Εὐπ.1, 242 πρὸς τὸ μὴ παρεκρυῖται τὸ ἔλαιον.

παρεκρίπτω ἀναφρίπτω, ἐπι τῆς θαλάσσης : Κυραν.33 παρεκρίπτει εἰς τοὺς ἀγιαλοὺς [ἰσμφ.].

παρᾶέκστασις-ἐως ἰή) μτυν. ἡ μεγάλου ἰσφασίς βλ.λ. : Εὐσ.Ἐκκλ.1στ.5,16,6 ἐν κατοχῇ τινι καὶ παρεκστασις γενόμενον ἐνθουσιᾶν.

παρεκστραφί ἰή) μτυν. τὸ στρέφωσθαι τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, στροφῆ, παρέκκλισις, ἐπι ἐραστῶν : Μάχχ.394D παρεκστραφῆ προσώπων.

παρᾶέκταμα-τασις (τὸ) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρεκτανύειν βλ.λ. ὅμ. πῶν τεμαχίον προσιθέμενον εἰς σῶμα τὴ πρὸς ἐπέκτασιν του, μάτισμα.

παρεκτανύω μτυν. παρεκτανύω βλ.λ.1) Κόιντ. 3,337 κενεὴ δὲ παρεκτανύστο φαρῆρη, Εἰρην.ΑΓ1 5 χεῖλα δ' ὄκραβαφῆ λοξὰ παρεκτανύει.

παρέκτασις-εως ἴη) μτν. κ. νεώτ. τὸ παρεκτείνειν, ἢ ἔκτασις εἰς μήκος, ἢ ἐπέκτασις, ἐπαύλησις: Ἐπικ. Ἐπιστ. 2,53C παρέκτασις ἀέρος (ἐξάπλωσις), Σωφ. 2,43 παρέκτασις τοῦ χρόνου, Γαλ. 7,467 παρέκτασις τῶν ἐπισημασιῶν, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 6,57 χρονικὴ παρέκτασις. || προεκβολή, προόγκωσις τῶν ψευδῶν πλεωρῶν: Ροῦφ. Ὀστ. 25'

2) ἡ διὰ προσθήκης ἢ παρενθέσεως ἐπιμήκυνσις συλλαβῆς: Διον. Ἀλ. Συνθ. 15 Ὀμηρος ἐπὶ προσήνεμον αἰγιαλῶν τῇ παρεκτίσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαιτον ἐμφαίνειν βουλομένου ἤχου. **παρέκτατοι**· οἱ μτν. οἱ ἐκ τῆς νεανικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἐρχόμενοι: Νόν. Μ. 67.

παρεκτείνω κ. μον. κ. νεώτ. ἐκτείνω εἰς γραμμὴν, ἐπιμηκύνω, ἰδ. ἀναπτύσσω σῶμα στρατιωτικὸν εἰς γραμμὴν: Πολυδ. 11,12,4 παρεκτείνω ἴσον ἐποίησε τὸ παρ' αὐτοῦ δεξιὸν τῶν Ἀχαιοῦν Εὐωνύμῳ' κ. παθ.: Πλούτ. Ἀριστ. II τῆς στρατοπέδεως παρὰ τὸν Ἀσωπὸν παρεκτεταμένης. || ὁμ. ἐπὶ οὐλοῦ: Πολυδ. 1,26,15 ἐπὶ μίαν παρεκτείναντες ναῦν, Διόδ. Σ 13,98 ὅτι πλείστον παρεκτείναι τὰς ναῦς. || κ. γεν. ἐκτείνω πληθυντικῶς: Πλούτ. Ἀγ. 20 παρεκτείνασα τῷ Ἁγίδι τὸ σῶμα. || ἐπεκτείνω, ἐξαπλώνω: Ψλοῦκ. Φιλόπατρ. 23 εἰς λόγους ταῦτα παρεκτείνει. **2)** ἀμιβ. ἐκτείνωμαι, ἔχω ἔκτασιν, ἐπὶ τόπου: ΠΔ Ιεζ. 47,19 παρεκτείνω ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν μεγάλην, Διόδ. Σ 14,22 τὸ δεξιὸν κέρας παρὰ τὸν Εὐφράτην παρεκτείνω, Στράβ. 13,4,17 αἱ κώμαι παρεξέτεινον ἀπὸ Πισιδίας . . . ἕως Λυκίας. || ἐπὶ χρόνου: Θεόφρ. Φαιρ. I, 13,9 τὰ δοκοῦντα δικαιοῦνται ἐν τούτοις μάλιστα γίνεσθαι τοῖς τόποις, ὅτε παρεκτείνουσις ἐπὶ πολλῷ τῆς ὥρας, Εὐστ. 97,31 τὴν τριακονταετη γενεάν Ἡρόδοτος βραχὺ τὴν παρεκτείνων φησὶν ὡς . . . ἐπὶ ἡμιτραίτων κυρεσιῶν: Ἀγαθιν. Γολ. 7,367 τριταίην παρεκτείνοντες' κ. ἐπὶ ἀγώνων: Φιλόδ. Μουσ. 109Κ παρεκτείνοντων τῶν ἀγώνων. **3)** ἐπὶ ἄνθρωπ. ἐπεκτείνω τὴν ζωὴν, ἐπιζῶ: Διον. Ἀλ. Ἰσρί. I καὶ μέχρι τῆς Φιλίππου δυναστείας παρεξέτεινε. || ἐν τῇ λογικῇ, εἶμαι μεγαλύτερας ἐκτάσεως, ἔχω μεγαλύτερον ἔκτασιν: Ἀριστ. Α' Ὑστ. 99α,35' **4)** παθ. μτ. δοτ. ἐκτείνωμαι παρὰ τι, εἶμαι ἀκριβῶς παράλληλος μὲ κατ' ἢ ἔχω τὴν ἴδιαν ἔκτασιν πρὸς τινα: Διόδ. Σ 3,10 παρεκτείνεσθαι χεῖλεσι ποταμοῦ, Στωϊκ. ἀπ. 2,156 ὅλα ὄλκιοι παρεκτείνεται, Ἰουλ. Λόγ. 4, 134Α ὄλκιοι παρεκτείνοντες τοὺς σώμασιν. || ἐπὶ χρόνου. Διογ. Βαθ. Στωϊκ. ἀπ. 3,2,6 παρεκτείνεσθαι τῷ χρόνῳ. **5)** μτφ. μετροῦμαι πρὸς τι: Δημοκρ. 233 παρεκτείνεσθαι τι, ΠΔ Παροιμ. 23,4 μὴ παρεκτείνω πένθς ὧν πλουσιώ.

παρεκτελώ-έω μτν. ἐκτελέω παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν θέλησιν τινος: Μόσχ. 4,125 μὴ ἄλλα παρεκτελεῖσθε τὸ δσίμων.

παρεκτιθῆμι ἐκτιθῆμι, ἐκθέτω, ἀφηγοῦμαι τὴν ἐν λεπτομερείᾳ: Εὐνάβ. Ἰστ. ἀπ. 223D παρεκτιθῆμι τὰ πράχθεντα ὅπως γέγονε κ. μέσ.: Κατ. Ἀστρ. Κ 1,80. || παθ. -εσθαι ἐκθέτω κρυφίως τὸ τέκνον μου: Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ. 69 τὸν παῖδα . . . ὂν ἐξῶ δωμάτων εγκλείσασα παρεξέθευ.

παρεκτικὸς-ῆ-όν (παρέχω) μτν. ὁ δυνάμενος νὰ παράσχω, ἐπιφέρει τι, ὁ παραίτιος: Στωϊκ. ἀπ. 2,119, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 7,203 παρεκτικὸς ἀληθδόνος' προβλ. Ἀλέξ. Ἀφρ. Μεταφ. 58,29' || κ. ἐπὶ κακοῦ: Γαλ. 17(12),147 παρεκτικὸς ἐλπίδος, Θεολ. Ἀριθμ. 6 παρεκτικὸς διαδόος, Πρόκλ. Στοχ. Φυσ. 9 παρεκτικὸς τοῦ εὐ'. **2)** ὁ γενναιοδώρας, ἐλευθέρσιος, κουβαρντὸς: Ἀριστ. Φ. Βυζ. Ἐπιγ. 43,7, Βέττ. Βαλ. 47,3.

παρέκτασις-εως ἴη) μον. ἢ ἀπονοσις, ἐξίλωσις: Βασίλ. 2,835 πρὸς παρεκτίσιον τῆς ἐφ' ἡμῖν ὀργῆς τοῦ θεοῦ.

παρκετομή (ἴη) μτν. ἐκκοπή: Ἐπιφάν. 1,333B.

παρέκτοπος-ον γλωσσ. ὁ ὀλίγον μακρὰν, πλαγίως τῆς ὁδοῦ κείμενος.

παρεκτός ἐπίρρ. κ. μον. κ. νεώτ. ἐκτός, πλὴν, ἔξω: ΚΔ Μαθ. 5,32 ὅς ἂν ὀπλοῦση τὴν γυναικὰ αὐτοῦ παρεκτός λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχάσθαι, αὐτ. Πράξ. 26,29, Καλλίν. Θύν. Βλ. 68 παρεκτός λοιπὸν ὅτι αὐτὸς τὸν ὑπεσχηθῆ προτασίαν καὶ αὐνδρῶν. || μον. ἀνευ, χωρὶς: Λιβ. Ροδ. 114 ἔξω. || κ. παρεκτός ἀγάπης. **2)** ἀπολ. ἔξωθεν: ΚΔ Κορ. 2,11,28 χωρὶς τῶν παρεκτός (ἐκτός τῶν ἐξωτερικῶν πραγμάτων),

παρεκτρέπω (τρέπω) κ. μον. κ. νεώτ. τρέπω, ἀτρέφω τὴν πλαγίως ἢ πρὸς ἄλλο μέρος, ἀπομακρύνω τὸ ἀπὸ τῆς διευθύνσεως, ἦν εἶχε: παρεξέτρεψαν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ διὰ διωργῶν. || κ. μτφ. ἰδ. ἐπὶ κακοῦ, κῶμῳ τὴν νῦν παρεκκλίην, τὸ ἀποτρέπω, ὀθ. ἀποφεύγω τ: Εὐρ. Ἰκ. 1111 παρεκτρέποντες ὄχητον ὡστε μὴ θανεῖν [παρασκευάζοντες μέσον ἐκφυγῆς]. **2)** μτν. μτφ. διαστρέφω, παραμορφῶ: Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6,33' **3)** παθ. ὑφίσταμαι ἐκτρέπων πρὸς τὰ πλάγια, πάσχω παρεκκλίσιον: Ἀριστ. Ζ 7/3α, 15 τοῦ μὲν τῶν πόρων παρεκτετράφθη, τοὺς δὲ συμπεφνήναι, Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 81 παρεκτρέπεσθαι τῆς ὁδοῦ. **4)** κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. μτφ. ἀόρ. δημ. παρεκτρέπηκα ἐκτρέπομαι, ἀπομακρύνομαι τῆς εὐθείας, τ. ἐ. τοῦ προσηκόντος, ὑπερβαίνω τὰ ὄρια τοῦ πρέποντος, ὀθ. ἐκπίπτω, παρορσίζομαι εἰς τι ἀπροεξέ ἢ εὐθείας: Πλούτ. Ἠθ. 114C πρὸς ἀπρακτὰ πένθη καὶ θρήνηους ἀγενεῖς ἐκτρέπεσθαι, -πορξετραπῆ εἰς ὑβρείς, -ἦπιε πολλὴ καὶ παρεχτράπηκε. **5)** ρημ. π. παρεκτροπή.

παρεκτρέχω μτν. οἱ χρ. ὡς οἱ τοῦ τρέχω βλ. λ., ἐκτρέχων περιέρχοντα, τρέχω καὶ διοβαίνω πλησίον ἢ πλαγίως: Πλούτ. Φλαμ. 8 οἱ δὲ τοὺς μισχομένους . . . παρεκδρομῶντες ἐκ πλαγίων ἐκτείνω. **2)** μτφ. π. Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρ. 171,25 παρεκδρομηκτότα παρὰ τὰς εὐθείας Ἰθύοι παραγθέντες ἐκ τῆς ὀνομασίαι. **3)** ἐπὶ ἀστρολογικῶν ἐπιδράσεων, ἀπορρέω: Βέττ. Βαλ. 185.

παρεκτρίβιον (τρίβιον) μτν. παρεκτροπή βλ. λ. 2) μικρὰ παρὰ τὴν τρίβιον ὁδὸς, μονοπάτι: Γρηγ. Νύστ. 2,1030 ἢ τὰ παρεκτρίβια διαθετόντες.

παρεκτριβίον ἐκβάλλω τὴν πλαγίως διὰ τριβίος: Ἀριστ. Οὐρ. 289α,20.

παρεκτροπή (ἴη) κ. νεώτ. ἡ ἐκτροπή, ἀπομάκρυνσις ἐπὶ ποταμοῦ, στρωφὴ: Δίων Κ ἀπ. 35,98 οὐτε τοὺς Ῥωμαίους ὀφελος ἐκ τῆς παρεκτροπῆς γενέσθαι. **2)** εἶδ. πλαγία ἀτραπὸς: Κλήμ. Ἀλ. 87'6. **3)** κ. νεώτ. κ. μτφ. παρεκκλίσις ἀπὸ τῆς σεμνότητος ἢ τοῦ καθήκοντος: παρεκτροπαὶ παιδικαί. **4)** παρεκτροπή νυξιδίος νεώτ. ναυτ. ἢ παρεκκλίσις τῆς μαγνητικῆς νυξιδίος ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπήρειαν τῶν σιδηρῶν τμημάτων τοῦ πλοίου. || κ. νεώτ. πυροβ. τὸ μέγεθος τῆς κατὰ τὸ σημεῖον τῆς πτώσεως παρεκκλίσεως τοῦ βλήματος ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου βολῆς. **5)** ἰσὸ παθ. 1) ἀποχωρισμός, ἀπομάκρυνσις, πλάνη: Δημ. τερ. 84 παρεκτροπή τῆς τόξεως, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ. 167,3 παρεκτροπή κυριώτερος σχήματος, Συμπλκ. Φυσ. 232,25 παράλλαξις καὶ παρεκτροπή ἢ πρὸς τὸ ἂν'. **6)** ἀταξία, ἀνωμαλία: Στεφ. Ἀθ. Ἰπν. I, 1101.

παρεκτροχάζω Ἐπιγρ. κ. μον. παρέρχομαι, διοβαίνω, περνῶ διπλα: Ἐπιγρ. **2)** τρέχω ἐκτός τῆς ὁδοῦ, ἀφήνω ἑλευθερῶν τὴν διάδοσιν, παρεκτρέχω: Τζέτ. Χιλ. 18,84 παρεκτροχάσαντες τοὺς μιαιοὺς τοσοῦτον.

παρέκτωρ-ορος (ὶ) Ἐπιγρ. ὁ προνοῶν, προφυλάττων, φροντιστῶν.

παρπεφαινώ μτν. δεκνύω, παρουσιάζω, φανερώω ἐν μέρει: Πέτρ. Σικ Ἰστ. Μανιχ. 6,2ν παρεκ-

φαίνουσιν αὐτῷ καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς μυστήρια·
 || παθ. φαινόμεσι πλαγιόθεν: Γαλ. 19,354 λόσοσ το παρεκφαινόμενον τῆς διανοίας εἰς ἐπίτασιν ἄγων.
παρεκφέρω καταφέρω: Ἐπιγρ. παρεκφέρειν τὸ μέγεθος τῆς δωρεᾶς [ἀμφι]. 2) Ἰδ. παθ. παρεκτρέπομαι, ποιούμεσι κατάφροσιν, βγαίνω ἀπὸ τοῦ μέτρον: Ἀριστοτ. π. Στοδ. 3,17,18 κρατεῖ ἡδονῆς οὐχ ὁ ἀνεχόμενος, ἀλλ' ὁ χρώμενος μὲν, μὴ παρεκφερόμενος δέ, Πλούτ. Ἡθ. 1021. τὸ δὲ πέρα τοῦ μετρίου παρεκφέρουσι, ἢ παρὰ φύσιν εἶναι· πρὸ βλ. Μητροδ. ἐν Ἡρακλ. 831,1· 2) ἐκκρίνομαι ὁμοῦ μὴ ἄλλου τιδός: Ἀέτ. 5,28.
παρέκφορος [οἱ] νεώτ. ναυτ. ὁ δευτέρος ἐκφορος τῶν θαλάσσιων, τὸ φάλασσο μαντιέλο.
παρεκφρακτικός ἡ-ὄν ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ παραφρακτικός βλ. λ.
παρέκφυσις-εως [ἡ] μυσ. ἔκφυσις πλησίον ἄλλης ἐκφύσεως: Φιλῆς 1,259.
παρεκχέω μυσ. ἐκχέω, χύνω ἐκτός βαθρυδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον: Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 7,90 παρεκχέειν ἐκ τινος εἰς τὴν κατά σταγόν· κ. παθ.: Γαλ. 18|21,447· 2) ἐπὶ ποταμῶν καὶ λιμνῶν, ἐκχειλίζω, ξεχειλῶ, πλημμυρῶ: Στράβ. 16,2,33 βάραθρα ἀ ποιεῖ παρεκχέομενος ὁ Νεῖλος, Διόδ. Σ 5,47 παρεκχέθη τὸ βῆμα λάθρως ἐξέπεισεν εἰς τὸν Ἑλλησποντον· 3) π. ἰατρ. γίνουσι παχῆς, πολυσαρκος: Σωρ. 1,42 παρεκχέειν εἰς πηλεῶδη ὄγκον.
παρέκχυμα-ατος [τοῦ] μυσ. διάχυσις, ἐκκρίσις: Ροῦφ. Ἀνατ. 66 πιμελή ἐστί παρεκχυμα λευκόν.
παρέκχυσις-εως [ἡ] μυσ. κ. μυσ. ἡ ἐκχειλίσσις, πλημμυρᾶ, ἐπὶ ποταμῶν: Πολύβ. 34,10,4 τὸ πλαζόμενον ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὕδωρ, μεθ' οὗ ἰχθύες κατὰ τὰς παρεκχυσίας ὑπατρέχοντες, Στράβ. 3,5,7 παρεκχυσίην εἰς τὰ πλάγια μάλλον διδόναι· || ἐκχυσις, ἐξόρμησις ὑγρῶν: Γαλ. 19,124 αἱ παρεκχύσεις τοῦ αἵματος, ἅς δὴ καὶ ἐκχυμώσεις ὀνομάζει, Ἰηπιατρ. 1,35,9 συμβαίνει ποτὲ παρεκχυσίαι τῶ ζώω καὶ ὕδαρσι· || κ. ἐπὶ τῶν χυμῶν: Κασσ. Φ 76, Καίλ. Αὐρ. Χρον. 38.
παρέλα [ἡ] [ἰταλ.] ὄδημ. ἔϊδος συσκευοῦ κ. εἰδ. τὸ πολυῦσαστον βλ. λ.· 2) συμβολὴ δύο ζύλων: παρέλα με δόντι ἰδόντωντῆ συμβολή, - με σφῆνα [ἢ δονυχτῆ] - μισο καὶ μιὰ [ἢ ἰσότηρις].
παρελαία [ἡ] νεώτ. νευρικός σχηματισμός ἐντός τοῦ προμήκιου μυελοῦ.
παρελατικός ἡ-ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρελαίαν βλ. λ.
παρελάσις-εως [ἡ] μυσ. κ. νεώτ. ἡ διέλευσις ἐμπροσθέν τινος, τὸ πέρασμα, ξεπέρασμο: Ἄρρ. Ἐπίκτ. 37,4· || νεώτ. εἰδ. διέλευσις στρατοῦ ἢ ὀργανώσεων ἢ καὶ σχολῆων κατὰ φάλαγγας ἢ κατὰ παραγωγὴν πρὸ ἀρχηγῷ ἢ προσώπου εἰς δ ἀποδίδονται τιμαί, ὡς καὶ κατόπιν ἐπιθεωρήσεως ἢ τελετῆς διὰ κεντρικῶν ὁδῶν.
παρελατῶ ὄω μυσ. ἐλατῶν, ἐλατῶνων βαθυηδῶν, ὀλιγοστεῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον: Ἰω. Χρυσ. Παρθεν. 41,6,269.
παρελαύνω κ. νεώτ. κ. -ᾶω, ὄορ. παρήλασα κ. ἐπ. παρέλασσα, ἐλαύνω, ἐπέρχομαι πλησίον τινός ἢ παρέρχομαι ἐλαύνω ἐπὶ ὀρήματων τρεχόντων κατ' ἀντίθετον φοράν, ἀντιπαρέρχομαι: Ἄρρ. σιστ. Ὀρν. 1129 καὶ Θεαγένης ἐναντίως δὺ ἄρματα, ὅπθ τοῦ πλάτους ἄν παρελασάτην· || κ. γεν. κατὰ τὴν αὐτὴν φοράν παρελαύνω, ξεπερνῶ: Ξεν. ΚΠ 5,3,55 αὐτῶς δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσωδον, κατεθεῖτο τὰς τάξεις, Θεοκρ. 5,89 τὰς αἰγας παρελαύνει καὶ ἀδύ κὶ πομπυλίσσδει, Λόγγ. 3,15· || κ. μτ. αἰτ. προσ. ἄμφθ. προσπερνῶ, ξεπερνῶ τινα: Ἰλ. Ψ 638 ἰρυσίν μ' Ἰπποισι παρήλασαν Ἀκτορλίνας· || ὄμ. παρέρχομαι, προσπερνῶ πλέων: Ὀδ. Μ 186 οὐ γὰρ πῶ τις τῆδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ· κ. μτ.

αἰτ. προσ.: αὐτ. 197 ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν· || ὄμ. ἀπέρχομαι, σπεύδω ὀχοῦμενος, ὀχοῦμαι: Ξεν. ΚΠ 3,3,4 ταῦτ' εἰπὼν παρήλαυε· 2) ὡς ὄμφθ. ἐλαύνω, ὀδηγῶ Ἰδίφρον, ἄρμα, Ἰπποῦς: Ἰλ. Ψ 382 καὶ νῦ κεν ἢ παρελάσῃ ἢ ἀμφήριστον ἐξῆκεν· μτ. αἰτ.: Ξεν. Ἀν. 1,2,17 ἐπειδὴ δὲ πέντας παρήλασε, ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὄπλα· || ὀχοῦμαι ἐπὶ τινος, οἶον ἄρματα ἢ ἵππου: αὐτ. 1,2,16 παρελαύνων ἐφ' ἄρματος· πρὸ βλ. 3,4,46· || μτ. αἰτ. προσ. ἐλαύνω, ὀδηγῶ: αὐτ. ΚΠ 4,2,12 ἐνετείλατο αὐτοῖς πρός ἑαυτὸν παρελαύνειν τινὰς· 3) νεώτ. διερχόμενος κατὰ φάλαγγας ἢ κατὰ παραγωγὴν πρὸ ἀρχηγῷ ἢ προσώπου εἰς δ ἀποδίδονται τιμαί, ὡς κατόπιν ἐπιθεωρήσεως ἢ τελετῆς διὰ κεντρικῶν ὁδῶν: τὰ τμήματα τοῦ στρατοῦ, αἱ ὀργανώσεις καὶ τὰ σχολεῖα παρήλασαν πρὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ἐπισήμων· || νεώτ. ναυτ. παρελαύνω τὰς παλεμίας ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων, πλέω κατὰ παραγωγὴν ἀντιπαρὰ πλέων τὸν ἐχθρὸν, πυροβολῶν διαδοχικῶς αὐτόν.
παρελάω μυσ. μῆφομαι, ἐπιπλήττω, ἐλέγχω: ΠΔ Μαικ. 2,4,33 παρήλαγεν ἀπακεχωρηκῶς εἰς ἄστυλον τόπον, Γαλ. 2,645.
παρελάσθαι ἀπαφρ. ὄορ. β' τοῦ παραιῶ βλ. λ.
παρελάσει-εως [ἡ] μυσ. κ. νεώτ. τὸ περᾶν, διοδεύειν πλησίον ἢ ἐμπροσθέν τινος, παραδεία: Μιχ. Ἐφ. ΜΦυσ. 79,22· || ἡ διάβασις κ. Ἰδ. ἐπὶ χρόνῳ, ἡ διάρρρσεις, τὸ πέρασμα: Ἄνν. Κομν. 1,231 πολλῶν ἐνιαυτῶν παρελεύσεις, Διήγ. Ἀχιλλ. 85 μετὰ δὲ τὴν παρέλευσιν ἄλλων τεσσάρων χρόνων, - μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ χρονικοῦ διαστήματος - ὀλίγων ἡμερῶν· || μυσ. μφ. κτ. εὐφωμ. ὁ θάνατος: Ἄνν. Κομν. 2,270.
παρελαθόν-όντος [τοῦ] [μτχ. ὄορ. β' τοῦ παρέρχομαι] νεώτ. κ. ὄδημ. χρόνος παρελαθῶν, διάρρρσεις: αὐτὰ συνέβαινον κατὰ τὸ παρελαθόν, - εἶναι συνῆθαι τοῦ παρελαθόντος· || ὁ παρελαθῶν, διάρρρσεις βίος ἀτόμου, ὁμάδος ἢ ἔθνους ὀλοκλήρου, τὰ πεπραγμένα αὐτῶν: τὸ παρελαθόν τῆς οἰκογενείας-τῆς Ἑλλάδος· || ἐν χρ. κ. ὀπόλ. ὡς οὐσ. ἐπὶ προσ. κ. κυρ. ἐν ὑποτιμητικῇ σημ.: ἔχει παρελαθόν ἡ γυναικα ποῦ πῆρες.
παρελαθόντως ἐπίορ. μυσ. κ. μυσ. περὶ τιῶς, κατὰ πλεονασμῶν: Διοσκ. Ὀφρ. Προοίμ., Ἰτολ. Ἄρμον. 2,8, Σχολ. Ὀοικ. 3,82 τὸ φιλέταιρος παρελκόντως κείται, Ἐυστ. 26,7.
παρελαύσις-εως [ἡ] μυσ. μυσ. κ. νεώτ. παρράσις, ἐπέκτασις, βροδύτης, ἀργοπορία, ἀναβολή: ΠΔ Ἰωδ. 25,3 μὴ γὰρ τις ὑπολάβοι ὅτι ἐστί παρελκυσίαις περραισίαι· Ἰσ., Φώτ. [κωδ.-εσις]-ἡ παρελκυσίαις τοῦ ζητήματος.
παρελαυσμός [οἱ] μυσ. κ. μυσ. ἡ παρελκυσία ἀργοπορία, βροδύτης, ἐπὶ ὄσθενείας: Ἀέτ. 9,28 2) ἡ ἐπιμήκνυσις τοῦ ἡχοῦ: Εὐστ. 1005,6 οὐ συγκριτικός ὁ σχηματισμός τοῦ νωίτερον, ἀλλ' ἀπλῶς παραγωγῆς ἐστί παρελκυσμός.
παρελκυσίτης [οἱ] γλωσσ. ἡ παρελκυσίτης, ὁ παρελκων, βροδύτης, ἀναβολῶν.
παρελκῶ μυσ. κ. νεώτ. παρελκῶ βλ. λ. 3: Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων. 265, τὸ ὑποურγεῖον παρελκῶε τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ.
παρέλκω κ. νεώτ., μέλλ. -ύσω, ὄορ. -εἴλκωσι, παρακ. -εἴλκωσι, παθ. παρακ. -εἴλκωσι, ἀσῶν τὴν πλησίον ἢ εἰς τὰ πλάγια, σῶρω κατὰ μέρος: Πίνδ. Ο 7,46 καὶ παρέλκει παραγμάτων ὄρθαν ὄδῶν, Χρυσ. Στωικ. Διογ. Λ 7,182 παρέλκειν τινὰ ἀπὸ, Πλούτ. Κάμ. 2 παρέλκειν τὸ ἀκόντισμα καὶ συμπληκόμενος τοῖς ἀρίστοις, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ 2,77 παρέλκει ἡ φαντασία πρὸς τι· || μέσ. σῶρω πρὸς ἑμαυτὸν, κατορθῶναι νὰ λιμῶνται τὴν διὰ τινος ἰσοπύου: Ὀδ. Σ 282 οὐνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο· || ἐνεργ. σῶρω, ὀδηγῶ, ἄγω ἐκ τοῦ

πληγίου, ὡς ὁδηγεῖ τις ἵππον χειραγωγῶν αὐτόν : Ἱρ.3,102 κειρηφόρον ἐκατέρωθεν ἔρρινα παρέλκειν' || κ. νεώτ. σύρομαι ὄμοσ, τραβιέμαι : Ἀρ. ποικρ. ἐν λ. ἄρμηποι : ὁ ἐλαύνων τὸν ἔτερον παρέλκεται' || κ. νεώτ. ναυτ. σύρω, ριμουλακῶ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεύμα, πλωτόν τῆς σκάφης διὰ παρόλκτου· κ. παθ. : Ἱρ.2,96 ἐκ γῆς παρέλκεται ἱρμουλκεῖται (πλοῖον) ἀπὸ τῆς ἄχθης' || παρασύρω : Ἀριστφ.Εἰρ.1,306 μὴ κενὰς παρέλκειν, κτ.Σχολ.ἱ κωπληταὶ εἰς τὸ : ἀέρα, ἄνευ βυθίσσεως τῶν κωπῶν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐν χρμ.φτ. ὅταν προσποιῆται πῆς ὅτι ἐργάζεται, χωρὶς νὰ πράττῃ τῆ' || ὁμ. σύρω ἐντός, εἰσάγω : Ἀριστλ. Μεταφ.985a,20 ὅταν ἀπορήσῃ . . τότε παρέλκει αὐτόν ἰτόν κωπῶν, Πλούτ.Ἡθ.363D τὰ ἴουδαϊκά εἰς τὸν μῦθον παρέλκειν' || παθ. σύρομαι ἐντός, εἰσάγομαι ὡς συνοδεῖα μέλους : Φιλῶδ.Μουσ.95Κ' || ὁμ. εἰσάγω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀναδιβάζω ἔργον : Ἀριστφ.Νεφ.553 Ἐυποῖαι μὲν τὸν Μαρίκαν πρῶτιστον παρελκίσαν' 2) ἐπιμηκύνω, παρατείνω, ἐπὶ χρόνου : Πολύδ.2,70,3 τὰ κατὰ τὸν κίνδυνον παρέλκειν ὀλίγας ἡμέρας, Ἐνιγρ. μὴδὲν παρέλκων ἰάνευ ἀναβολῆς' || μτ.αιτ.ἀναβάλλω : Πάν. παρ.εἰλικουα, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,45 παρ.εἰλικουα τὸν χρόνον, Λουκ.Ἐρωτ.54 τοῦ παρέλκειν πλεῖω χρόνον εἰς ἀγοράν ἐξίμεν' ἄπολ. : Ὁδ.Φ III ἀλλ' ἄγε μὴ μῦθαι παρέλκετε (μὴ ἀναβάλλετε τὸ πρόημα διὰ προφάσεων) παθ. ἀναβάλλωμαι : Πολύδ.5,30,5 τῶν ὀφθαλμῶν παρελκόμενον καὶ καθυστερομένον' 3) ἄμτβ ἐπιμηκύνωμαι, ἐξακολούθω : Λουκ.Ἐρωτ. 25 ἐν γὰρ τοῖς παροῦσιν ἦδιστα τὰ παρελκόντα, Εὐνάπ.Ἰστ.260D· παθ. Λουκ.Ἐρωτ.21' || ὁμ. πλεονάζω, περισσεύω : Φιλ.1,227 περὶ τὰ καὶ παρέλκοντα, Ἀρρ.Ἐπίκτ.1,7,29 παρέλκει τὰ θεωρήματα ταῦτα πάντα, Σέξτ.Ἐμπ.Πυρρ.2,175' περὶ τῶν παρελκόντων λόγων τίτλ. ἔργου τοῦ Χρῆστος. Στωϊκ.27' π. γραμμ. τὰ παρέλκοντα τὰ πλεονάζοντα, τὰ περὶ τὰ, ποῦ περισσεύουν : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.3,6' κ. παθ. : Πολύδ 9,20,6 τὰ ἐκ περὶ ταῦ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι ἰσχύματα προσήρηται εἰς τὰς τέχνας, ἐξωτ.κρητ. προσήρηται' παθ. Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,20,Πλούτ.Ἡθ.3861, Απολλ. Δύσκ. Ἄντων.79,27' || νεώτ. τριτοποσρ. κ. μ. κτ. ἔνεστ. κ. παρ.τ. παρέλκει, παρελκίει εἶναι ἡ ἦτο περὶ τὸν, πλεονάζον· τὸ φιλοφρόνημα - ἡ προσήγορία - ἡ φράσις παρέλκει' 4) παράγομαι : αὐτ.6,16 παρέλκειν ἀπὸ . .

παράλλειψω μσν. παραλείπω, ἀφήνω τῆ : Λαυρέντ. Βί. Μωϋσεῶν ἐν ἌSS Αὐγοῦστου 6,210,24 οὐδὲν τὸν εἰργασμένον αὐτῷ παρενέλιπεν.

παρέλλειψις-εως(ί) μτγν. ἡ παράλειψις ἐνός ἐκ τῶν δύο συμφωνῶν, ὅσον κάλιον ἀντὶ κάλλιον : Τρύφ.Παθ.1,26' 2) ἐλάττωμα, κωλοσύρι : Ἄνών. Παρμ.ἐν Πάν. παρέλλειψις τῆς φύσεως ἰάμφ.ἱ.

πάρελξις(ί) νεώτ. μικρὰ μεταβολὴ τῆς ἐλλειπτικῆς τροχιάς πλανήτου προερχομένη ἐκ τῆς ἐπιδράσεως ἄλλου πινὸς πλανήτου ἢ ἄλλου πινὸς σώματος τοῦ ἡλιακοῦ αὐστήματος.

παρελίζω μτγν ἀπόλλυμι, χάνω τὰς ἐπιπλάξαι μου, ἀπογοητεύομαι : Φιλῶδ.Παρρ.80.

παρέλωμα ἰδοί δημ. ἡ πρόξες καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρελώνω βλ.λ., ἡ συμβολή, ἔνωση δύο ζῶων' 2) ἡ ἀγκύρισις μεγάλων πολυσπᾶστων πρὸς ἄριον βαρέος ἀντικείμενου.

παρελώνω ἱπαρέλα) δημ. ἐν τῷ ναυτ. συμβάλλω, ἐνώω δύο ζῶα.

παρμβαθύνω μσν. εἰσχωρῶ βαθέως ἔσω εἰς χώρας : Ἰώσ.Γενεσ.64,3.

παρμβαθίω μτγν. κ. νεώτ. βοίω, βαδίζω πλεῖστον πινός : Πλούτ.Ἡθ.598B παραβόοντες καὶ παρμβαθίνοντες' || ἀναβαθίω πλησίον ἐτέρου ἐπὶ θερίπων, ἄρματιου κττ. : Διον.Ἀλ.Ρ.μ.2,34 τε-

θερίπων παρμβαθίω, αὐτ.5,47 παρμβαθίω ἐφ' ἄρματιου' 2) νεώτ. ἐμβαθίω πλεῖστον, παρμβαθίζωμαι, εἰσέρχομαι μεταξύ δύο ἢ πλείονων πραγμάτων' 3) κτ.ἐπέκτ. ἐμβαθίω εἰς τὸ μέσον, ἐμβαθίω, μεσολαβῶ μεταξύ δύο ἢ πλείονων προσώπων πρὸς συμβιβασμὸν ἢ ὑπὲρ ἐνός ἐξ αὐτῶν' 4) ὑπεισέρχομαι εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἀσχολίαις ἄ. : τὸ ὀλοκληρωτικὸν κράτος παρμβαθίει εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις' παθ.λ. παρμβαθισμός' 5) νεώτ.δικον, προσέρχομαι, δικαστικῶς ἐμβαθίω πρὸς συμμετοχὴν μου εἰς δίκην ὑφισταμένην μεταξύ ἄλλων προσώπων, ὡς ἔχων νόμιμον συμφέρον, ὅπερ δεῖον νὰ τεθῆ ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστηρίου καὶ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκδίκασι' || ὁμ. γεν. μετέχω κατὰ πρόσκλησιν δικαιοπραξίας συμβεβαθίων καὶ συναινῶν μεθ' ἐνός τῶν συμβεβαθιμένων' || εἶδ. ἀποδέχομαι ἢ πληρῶνα συναλλαγματικὴν ἀντὶ τοῦ ἐν αὐτῇ ὄρισμένου ἀποδέκτου.

παρμβαθῶ κ. νεώτ., μέλλ. -βάλλω, τοποθετῶ τὴν πλησίον ἢ μεταξύ, παρενείρω, παρενθέντω, χάνω ἀνάμεσα : Ἀριστφ.Σφ.481 τοῦτο γὰρ παρμβαθούμεν τῶν τριχοίνικων ἐπῶν, Δημ.1026 ἐάν . . ἐτέρος παρμβαθῆ ἰλόγου, Αἰσχίν.1,167 αἰσχροῦς ὑποδίας παρμβαθῆ ἰπαρμισσῆ, Ἀριστλ.Ρητ.1,415b,16 ὅτε νυστάζειεν οἱ ἀκροαταὶ, παρμβαθῆσκον τῆς πενηκονταδράχμου ἰπαρνεῖρειν εἰς τὸν λόγον περὶ τῆς πενηκονταδράχμου διδασκαλίας, ἐπὶ Προδίκου τοῦ σοφιστοῦ, - παρνεβέβαθε προσκόμοστα' παθ.λ.Τοπ.157a,1' νεώτ. κ. παθ. : παρνεβέβηθησαν πολλὰ ἄστοποι πράξεις - γεγονότα' || παρνεβέτω ξένα χωρία : Πλούτ.Ἡθ.730F παρνεβάλλειν τὴν εἰς τὰ Ἡσιόδου' παθ.λ. Ἀλέξ. Ἀφρ.Τοπ.309,27' ἐν στρατ. τακτ. παρνεβάθη στρατεύματα εἰς γραμμὴν μάχης : Πολύδ.1,33,7 τῶν δὲ μισθοφόρων τοῦς μὲν ἐπὶ τὸ δεξιὸν κέρας παρνεβάθη' || ὁμ. παρνεβάθη ἀνθρώπους εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματος : Ἀσκληπιδ.10,17' || τοποθετῶ εἰς τάξιν τινά, ταξινόμω : Πλάτ.Νόμ.741a οὐ δεῖ πολίτας παρνεβάλλειν νόθη παιδεία' 2) εἶδ. ἐν πάν. ρίπτω ἐλάσις εἰς πειστήριον, τροφοδοτῶ πειστήριον δι' ἐλαίων' 3) ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τῆ : Πάν. εἰς ἐκθεσμά πράγματα παρνεβάλλειν ἑαυτόν' 4) ἰατρ. προσθέντω συστατικὸν εἰς φάρμακόν τι : Σωρ.1,122, Ἀέτ.16,85' 5) φέρω εἰς γραμμὴν, παρατάττω ὡς εἰς μάχην : Πολύδ.2,27,7 σπουδῆ παρνεβάλλον τοὺς πελλούς, Πλούτ.Ἡθ.618D' || ἄμτβ. ἐμβάλλω, εἰσβάλλω πλεῖστον : αὐτ.5,69,7 παρνεβάλλον εἰς ναυμαχίαν' || εἰσβάλλω, κόμω εἰσβολὴν : αὐτ.29,7,8 παρνεβεληκόντων τῶν ἡμετέρων στρατοπέδων εἰς Μακεδονίαν' 6) ἐπὶ στρατίας, στρατοπεδεύω : ΠΔ᾽Ἐξ 15,27 παρνεβάλλον δὲ ἐκεῖ ἐπὶ τὰ ὕδατα, Πολύδ.1,77,6 παρνεβεληκόντος ἐν τινι πεδίω' 7) ἐπὶ φιλοξενουμένων, προσκεκλημένων εἰς δεῖπνον, λαμβάνω τὴν ὄρισθείσάν μοι θέσιν, παίρνω θέση : Πλούτ.Ἡθ.615.

παρμβαθισίς-εως(ί) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ παρμβαθίωειν βλ.λ.3)' || νεώτ. δικον, ἡ προσέλευσις τρίτου εἰς δίκην ἐκκρημῆ μεταξύ ἄλλων, ἀξιούσης ὅτι ἐκεῖ ἔννομον συμφέρον καὶ ἐπιδικῶντος νὰ ληφθῆ τοῦτο ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκδίκασι' || κ. γεν. τὸ παρμβαθίωειν βλ.λ.4).

παρμβαθιστικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ παρμβαθίων, παρνεβητικός.

παρμβατισμός ἰδοί νεώτ. ἡ ἐπέμβασις τοῦ κράτους εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις πρὸς ρύθμισιν τῆς λειτουργίας αὐτῶν, ὡς πρὸς τὴν παραγωγήν, τὰς τιμὰς, τὰ ἡμερομίσθια κττ., ἀποδελπούσα εἰς τὸν οἰκονομώτερον διακανονισμὸν τῆς ὅλης ἐθνικῆς οἰκονομίας.

παρεμβεθλημένως έπιρρ. μυν. διὰ παρεμβολής· Μιχ. Ἄτταλ.57,6.

παρεμβλαστάτων μτγν. έμβλαστάτων πλησίον, προσαυξάνω· Φιλ.1,573 αἷς θρῆοι λόγοι, καὶ ἀπερ στελέχη φοινίκων, παρενέδλασαν.

παρεμβλέπω βλέπω λοξῶς, πλαγίως· Εὐρ. Ἐλ. 1558 κυρτῶν τε νῶτα κείς κέρως παρεμβλέπων· πρβλ. Φιλόδ.Κακ.37J, Ἦσ. ἐν λ. παριλλαίνουσα.

παρέμβλημα-ατος [τό] νεώτ. τὸ παρεμβαλλόμενον, παρεντιθέμενον.

παρέμβλησις-εως [ή] μτγν. ἡ στρατοπέδευσις· Ἀκὼλ.ΠΔ Ἠσ.29.1.

παρεμβολαῦς-έως [ό] νεώτ. ἡλεκτρ. μεταγωγέυς ἐν χρ. κατὰ τήν φόρτισιν ἢ ἐκφόρτισιν συστοιχίας συσσωρευτῶν.

παρεμβολή [ή] κ. νεώτ. τὸ παρεμβάλλειν, παρερνεύειν, ἢ τοποθετεῖν πλησίον ἢ μεταξὺ· Αἰσχίν.3,205 παρεμβολή πραγματῶν εἰς λήθην. ἢ έμβαλεῖν· πρβλ. Φιλόδ.Ρητ.1,261S. || η.γραμμ. παρεμβήσις· Ἀλέξ.Ρητ.Εικ.25. || νεώτ. παρεισαγωγῇ, προσθήκῃ· παρεμβολαί νομ. προσθήκαι ἢ μεταβολαί, αἱ ἐπιφερόμεναι ὑπὸ τῶν συντακτικῶν τοῦ Πανδέκτου τοῦ Ἰουστινιανοῦ. || νεώτ. φιλοσφ. ἢ ένθεσις φυχικῶν καταστάσεων, καὶ ένεργειῶν ἐν τοῖς οὐσι, ἐρμηνευσμένων κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συναισθανόμενον καὶ βουλλόμενον ἡμέτερον ἐγώ· || πλθθ. παρεμβολαί νεώτ. τηλεγραφ. σήματα ἄλλου σταθμοῦ ἐκπομπῆς παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τῶν σημάτων τοῦ ἀνταποκρινομένου σταθμοῦ. 2) παρτάξις στρατοῦ ἐν γραμμῇ μάχης· Πολύβ.11,32,6 ταῦτη χρῆσασθαι τῇ παρεμβολῇ· || στρατ. τακτ. εἰσαγωγῇ ἀνδρῶν εἰς τὰς τάξεις· Ἀσκληπιόδ.δ.1,10. || ὅμ. ὁμάς στρατιωτῶν· ΠΔ [ἐν.32,213] παρεμβολή θεοῦ αὐτῆ· πρβλ.33,8. 3) στρατοπέδευσις, στρατοπέδον· Δίφιλλ.57, Θεόφιλ.9, Κριτ.1, ΠΔ ἘΞ.14,19 ὁ προπροϋόμενος τῆς παρεμβολῆς τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, Πολύβ.3,74,5, Πλούτ.Γάλβ.27 ἦκε δὲ καὶ Μάριος Κέλος εἰς τήν παρεμβολήν· || γεν. στρατιωτῶν κατάλυμα, στρατῶν· Πολύβ.δ,29J γινομένης τῆς τῶν Ἰππέων παρεμβολῆς κατὰ . . τὰς σινηνάς· || παράπληγμα· ΚΔ Πρόξ.21,34 ἐκέλευσαν ἀγεσθαὶ αὐτῶν εἰς τήν παρεμβολήν· || ἐν πάπ. ὄν. ἀμφοδῶο βλλ. 4) παρεξέρεσις βλλ. Πολύβ.21,5,4 τὰς έμβλαδας καὶ παρεμβολὰς εἰς τήν πολέμιαν ναῦν ἐπαρτάττεσθαι πῦρ (δ.ἀνάγν.παροβολάς) 5) παλαιστικὸν τέχνημα δι' οὗ καταρρίπτεται τις διὰ τῆς μεταξύ τῶν σκελῶν του ἐμπλοκῆς τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου του, τρικλοποδιά· Λουκ.ᾠκ.60 οὐκὼν παλαιῶν ὡς θέλων παρεμβολήν βαλεῖν ἐπιλήγη· πρβλ.Πλούτ.Ἠθ.638F.

παρεμβολίζω νεώτ. περιέλισσω, τυλίσσω λεπτόν σχοινίον, παρέμβολον βλλ.

παρεμβολικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἄξ ἐν στρατοπέδῳ· Πλούτ.Ἠθ.643D παρεμβολικά δειπνα.

παρεμβόλιμος-η-ὄν μυν. ὁ παρεντιθέμενος, παρεμβαλλόμενος, παρελκαστικός· Θεοφύλ.Βαυλγ.4,521, Φωκ.Ἰω.Παλαιστ.39 ὁ νῦν παρεμβόλιμος Λατίνων ἐπίσκοπος.

παρεμβόλιον [τό] μτγν. εἶδος κυνηγετικῆς δικτύου παρεμβαλλομένου μεταξύ τῶν κυριῶν δικτύων· Πολύβ.5,35.

παρεμβόλαισις-εως [ή] νεώτ. κ. -ισμα [τό] ἢ πρῶξις τοῦ παρεμβολίζω βλλ., ἢ περιτύλιξις σχοινίου, παρεμβόλου βλλ.

παρεμβολοειδής-οῦς-ές ἐ δ διομοίς πρὸς παρεμβολήν, παρενθεσιν· Ἠσ. ἐν λ. βόμβιαξ.

παρεμβολοθέτης [ό] γλωσσ. ὁ τοποθετῶν, ὀριζῶν παρεμβολήν, στρατοπέδον.

παρέμβολον (τό) νεώτ. λεπτόν σχοινίον, ὄπερ περιείσσειται πέραξ ἄλλου, ὄπως κατατάσῃ τοῦτο ὁμαδικῶς κλινδίκων.

παρέμβυσμα-ατος [τό] νεώτ. βύσμα κυρ. ἐξ έλαστικοῦ ὀλικῆς ἐν εἶδει δακτυλίου, παρεντιθέμενον μεταξύ δύο μεταλλικῶν τεμαχίων πρὸς έξασφάλισιν τῆς στεγανότητος τῆς συνδέσεως.

παρεμβῦμι μτγν. παρενείρω, παρενέβω, χῶνω τὴν πλησίον· Λουκ.Ἰστ.Συγγρ.22 μεταξύ οὕτως εἰτελή ὄνοματα καὶ δημοτικά καὶ πτωχικά πολλά παρενέδυστα.

παρεμβαίνομαι μτγν. μαινομαι πῶς, εἶμαι ἐν μέρει μαινώμενος· Τιμ.Λεξ.ἐν λ. κορυβαίνω.

παρεμβανής-αῦς-ές γλωσσ. ὁ ὄπωσοῦν, ὄλιγον μαινώμενος, ἐμμανής.

παρέμμεναι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ πάρεμι βλλ.

παρεμμίγγυμι μτγν. κ. μυν. κ. -μίγγω ἀναμειγνύω προσέτι, προσαναμειγνύω, προσθῆτω εἰς τὴν μεῖζιν καὶ ἄλλο· Ψιδισκ.4,137, Αἰλ.Ζ1 3,30 φῶν ένδον έντων εἶτα μέτω τα ἐαυτοῦ παρενέμιξεν, Ὀλυμπ.Ἀλλ.7C περί τοῦ πολιτικῶς ἐαυτῶν γνῶναι ποιεῖται τὸν λόγον· παρεμμίκεται δὲ καὶ περί τοῦ καθαρτικῶς, Τζέτζ.Χιλ.2,347 ταῦρον. . . παρενέμιξεν ἀγέλαις.

παρεμπίπτω μυν. ακώπτω, περιπαίζω· Τζέτζ. Χιλ.2,32

παρεμπάσω μτγν. κ. ἴσον. ἐπιπάσσω ἢ μειγνύω προσέτι, πάσπαλιζῶ καὶ ἀνακατῶν ἀκόμα· Δαμόκρ.π.Γαλ.14,121 παρεμπάσων τε τὰ ξηρά πάντα μίγματα, Δισσκ.5,76 οἱ δὲ φημύθιον παρεμπάσσοσιν έντι τοῦ θείου, Γεωπ.2,34,1. || κ. παθ. μθ. ὄστ.· αὐτ.3,9 παρεμπάττεται δ' αὐτῆ [τῆ κριθῆ] τὸ λεπτόν αὐτῆς.

παρεμπάδω-ὄω μτγν. ἐμπεδῶ, έξασφαλίζω προσέτι· Ἠσ., Ἰερ.Ψαλλ.1,768,31 τὴν ταυτοδουλίαν έντεῦθεν ἐκατέρων παρεμπεδῶν.

παρεμπαλιζῶ μυν. πλησιάζω, προσεγγίζω, ἐρχομαι κοντά· Ἠσ.Γενέσ.59B τῷ φωσάτῳ παρεμπαλιζομεν ἐπιτρέχοντες.

παρεμπήγγυμι μυν. ἐμνήγω τὴν πλησίον, χῶνω ἀκόμη· Πρόδρ.Ἐρωτ.213 ἄλλο παρεμπήξαντος ἄκρον τὸ ξίφος κτ. παρκα. ἐμπερηγια εἶμαι στερωμένος· Ψελλ. εἰς Ἄν.Βασαο.1,220 τούτοις παρεμπήγηεν ὁ αφοδρὸς πό·ος.

παρεμπήδω-δω πάπ. ἐφορμῶ, κῶνω ἐπιδρομήν.

παρεμπίνω Ἠσ. πίνω εἰς ὑπερβολήν, πολύ.

παρεμπίπτημι μτγν. πληρῶ, γερμύ κρυφίως μέ τι· Πλούτ.Μάρκελλ.18 τὸ τεῖχος παρεμπήσας δηλών· || παθ. ὑπερπληροῦμαι, γερμύ· Ἐρασιστρ.π.Γαλ.7,331 ἐπὶ πλέον δὲ πληρωσεως παρεμπήπτανται βραχιόνες τε καὶ κνήμαι καὶ χεῖρες, ὡσπερ τοῖς ἀπὸ τῶν γυμνασίων εἰς διάτασιν ἐρχομένοις.

παρεμπίπρωμαι μτγν. φλογίζομαι, ἀνάπτω διὰ τῆς προστριβῆς· Στράδ.15,1,52 τοῦ μῆ παρεμπίπρωσθαι τὰ σκέλη.

παρεμπιπτόντως έπιρρ. νεώτ. κατὰ παρέμβασιν εἰς τὸ κύριον θέμα, έξω τοῦ κυρίου θέματος, οἰονεῖ ἐν παρενθεσει.

παρεμπίπτω κ. νεώτ., μέλλ. -πεσοῦμαι, πίπτω πλησίον, ἀνάμεσα, εἰσδύω, προστίθεμαι· Δημόκρ. π.Πλούτ.Ἠθ.733D ἄρχα παρεμπίπτουσι λοιμῶν, Πλάτ.Χαρμ.173D οὐ ἀν ἐφῆ παρεμπίπτουσαν τήν ἀνεπιστημύσαν έννεργον ἡμῖν εἶναι, ΠΔ Σοφ. Σολ.7,25 οὐδὲν μεμιασμένον εἰς αὐτὴν παρεμπίπτει, Ἀλκίφρ.1,13 ἔρωσ με οὐκ ἐξ παρεμβασιν ὑπὸ τοῦ λαγίμοῦ κωδερνώσθαι· || ὄμ. λάθρῳ εἰσχωρῶ, παρεσοῦμαι· Αἰσχίν.2,173 παρεμπεσόντων δ' εἰς τήν παλιτείαν ἡμῶν, Ἐπίκ.Γνώμ.16 βραχέα σοφῶ τέχη παρεμπίπτει, Πλάτ.Φόβ.19 παρεμπιπτόντως ένδελειχῶς, Πλωτίν.δ,9,9 παρεμπεσοῦσθαι αἰώματος φύσις πρὸς αὐτὴν ἡδὲς εἰλκυσεν· || ἐπὶ ἐχθρῶν, ἐπιπίπτω, προσβάλλω· Φιλ. Βελον.80,43. || ὄμ. διαδέρχομαι παρά τι· Ἀριστλ. ΖΓ 768b,36 εἰς τὰ μόρια τοῦ προαισῶνο παρεμπε-

σόντος 2) ἐν τῇ λογ. ἐπὶ δρου, παρεμβάλλομαι, παρεντίθεμαι : αὐτ. Αἰπρ.42b,8 **κάνεις** τὸ π. σον δὲ παρεμπίπτω, τὸν αὐτὸν τρόπον ἢ π. γραμμ. τὸ παρεμπίπτον ἄβρον τὸ παρεντιθέμενον ἄβρον : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.33,18 ἢ π. Ιστρ. παρεμβάλλομαι, μεσάζω, ἐπὶ τῶν παρεμβάλλομαι μων κρισίμων ἡμερών ἐν ἄθαθεια : Γαλ.9,228 κ.ἐπὶ τοῦ διαλείποντος σφυγμοῦ : Ροῦφ.Σφυγμ.8,3, Γαλ.8, 525 3) ἐπερβαίω, συμβαίω ἐν τῷ μεταζῷ : Σέξτ. Ἐρημ.Μαθ.9,42b μὴ **δυναμένω παρεμπεσεῖν σημείου** : πρθλ.Πλωτίω.5,3,11, ἰδμθλ.Μυστ.1,4 ἢ κ. ἐν τῇ γεωμ. ἐπὶ γραμμῶν, παρερβαίω μεταζῷ κρηβήλης καὶ ἐφαπτομένης : Εὐκλ.3,16, Ἀπολλ.Περγ.Κων. 1,32 ἢ ὄμ. ἐπερχομαι, συμβαίω, ἐμφανίζομαι : Ἀριστλ.Ζῆ7,42b,8 **παρεμπίπτει γὰρ τὰ κινητικὰ τῶν μαρίων πρότερα δυντα τῇ γενέσει τοῦ τέλους**, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,31ῦ **τά ἀεὶ παρεμπίπτοντα**, Ἐρημ.Εὐρ.4,14 **εἰ ἀμφισβήτησις παρεμπέσει** 4) ὑποπίπτω, ὑπόκειμαι ὑπὸ τῆν κυριότητα τινος : Πλούτ.Ἡθ.570F ἢ κ. ἀπολλ. συμφωνῶ κατὰ τύπον : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.256,23 **καὶ δὴ οὐν τὸ λεγέτω δεύτερον καὶ τρίτον (πρόσωπον) ὑπαγαγεῖται ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναί ὡς οὐ φεῦδος μὲν ἐστὶ τὸ παρεμπίπτεον δισδὸν πρόσωπον.**

παρμηλάσσω μτγν., ὄττ. -ττω παραλλάσσω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, φράσσω : Ἀλέξ.Τραλλ.2 **παρμηλάσσειν τοὺς πόρους** : πρθλ.Διοσκ.5,81, Ἀντυλλ.Ἄ.Ορειβ.10,22,1 ἢ παθ. καλύπτομαι δι' ἐμπλάστρου, ἐμφράττομαι : Διοσκ.Ἀλεξ.Προοίμ. **παρμηλάσσεσθαι τὰς πόρους.**

παρμηλαστικός -ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς ἐμφροσὶν τῶν πόρων : Διοσκ.Ἀλεξ.1,109 **παρμηλαστική δύναμις** : πρθλ. Ἀέτ.9,42, Ἀλεξ.Τραλλ.5,5.

παρμηλέκω μτγν. κ. μον. ἐμπλέκω μετὰ τινος ἢ μεταζῷ 2) παθ. ἐμπλέκομαι μετὰ τινος, ὁθ. περιέχομαι ἐν τινι : Δίφιλ.Σ.π. Ἀθῆν. 2,57C **ἔχειν παρεμπελεγμένον τὸ ρητινωδες** ἢ εἰσάγω, παρῆσάγω ἄνδρας εἰς τὰς τάξεις στρατεύματος : Ἀσκληπιδ.10,17 3) μειγνύω, ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω : Ὀρειβ.ἀπ.41 **παρμηλέκειν τὸ ποτῶ τὴν τροφήν** κ. μέα : Φώτ. Ικῶδ. **παρμηλεξάμηνι [ἀμφ.]** ἢ παθ. εἶμαι ἀναμειγνύμενος, ἀνακαταμένος εἰς τι : Βέττ.Βάλ.181,35 4) μτγν. ὑφαίνω τι ἐν τινι, ἐνυφαίνω : Εὐστ.2,2 **μύθος τῆ ποιήσεως παρμηλέκων.**

παρμηλοκή (ἡ) μτγν. κ. μον. τὸ περιελθεῖσθαι, περιλαμβάνεσθαι εἰς τι, ἢ ἐγκλείσει : Ἐπίκ.ἀπ. 92,274 **παρμηλοκή κενού** : Ἡρών Πνευμ.1Προοίμ. **ἢ κατὰ κένωνιν παρμηλοκή** Ικῶδ. **παρῆσποκή** [ὀμφ.] ἢ ἐπὶ ὀδόντων τροχοῦ, ἡ ἐμπλοκή : Θέων Σμ.180H 2) στρατ. νακτ. ἢ παρῆσταξις ἐλαφρῶς ὀπλισμένων στρατιωτῶν, μεταζῷ ὀπλιτῶν : Ἀσκληπιδ.10,17 3) **παρμηλολή** : Πρὸκλ. Παρμ.578S **ἢ τοῦ μάλλον καὶ ἧττον παρμηλοκή** κ. ἀστρολ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Πετόσ.π.Βέττ. Βάλ.281,23 ἢ διηγηματικὴ παρμηλολή, σύμπλεξις ἐν τῷ μέσῳ, ἐπεισῶδιον : Εὐστ.103,39 **ἱστορικὴ παρμηλοκή ἐν τρισκαίδεκα ἀτῆσις ἐκτέθειται** 4) ἐν συγκριτ. ἐν. ὑπερπλήρωσις : Ἀγαθρχ.34.

παρμηποδίζω μτγν., μον. κ. νεώτ. γίνωμαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, παρακάλω : Λοκ.Ἐρωτ.15 **πολλά δὲ ταῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένους καλαῖς ἢ τύχη παρεμποδίζει**, Εὐστ.Πον.328,7 **παρῆσποδῖα ἐκ τῶν τῆς αοφίας κρατήρα, - παρμηποδίζει ἐν τῶν πρόσδον τῆ ἐργασίας** ἢ κ. παθ. παρακάλωσομαι : Γαλ.4,504 **μηδασὶ παρμηποδίζομενον, - παρμηποδίζεται ἢ ἐργασία.**

παρμηποδισμός [ὀ] μτγν., νεώτ. -ισις ἐμφραξίς, κώλυμα, ἐμπόδιον : Ἐρωτ.ἐν λ. κώφωσις, Γαλ.14,776 **ὅταν παντελῆς παρμηποδισμός ἢ τοῦ ὀράν**, Ἀσπασία η. Ἀέτ.16,72.

παρμηποδῶν ἐπίρρ. μτγν. ὡς ἐμπόδιον : Πρὸκ. Γαζ.Ἐπιστ. 27, Ἀλέξ.Τραλλ.2 **ὀπνικὰ τὰ τῆς γαστρός παρμηποδῶν γίνεται.**

παρμηποῖω-έω μτγν. δημιουργώ, πλάττω προσέτι : Πλούτ.Ἡθ.520B **βλάπτει λεληθῶτας τῷ μελέτην παρεμποιεῖν τὸ ζῆτειν τὰ μὴ προσήκοντα.**

παρμηπολή [ἡ] πάπ., μτγν. προφ. τοῦ παρεμπολή. **παρμηπολή** ὡς εἰσάγω τὴ κρυφίως, φευδῶς, συμφωνῶ κρυφίως : Εὐρ.Μῆδ.910 **γάμοιο παρμηπολῶντι** ἱπρὸς τῷ νομίμῳ γάμῳ συνάπτειν καὶ ἄλλωνι ἢ ὄμ. πολίτης παρμηπολημένος παρῆσποκτος : Κωμ. Ἀδῆσπ.96.

παρμηπόρευμα-ατος(τὸ) μτγν. κ. νεώτ. ἐμπόρευμα εὐτελές, ὀλίγη ἀξία, πάρεργον κέρδος : Ἡσ. ἐν λ. ρωπικῶ. 2) μτφ. παράρτημα, πάρεργον : Λοκ.Δημ.Ἐγκώμ.10 **παρμηπόρευμα τῆς Ἐλένης** φέρων, Μάρκ.Αὐρ.3,12 **μηδὲν παρμηπόρευμα** 3) ἀποτέλεσμα : Γαλ.Χρ.Μορ.8,7 **παρμηπόρευμα τῆς εἰσπνοῆς ἢ τῶν ὁσῶν γίνεται διαγνώσις** 4) νεώτ. ἐν τῷ ναυτ. ἐμπόρευμα μικρὰ ποσότητος φορτωθῆναι ἐπὶ πλοίου καὶ μεταφερθῆναι δωρεάν, ὅπως πωληθῆ ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου κυρίως καὶ διανεμηθῆ τὸ κέρδος μετοξῷ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐμπόρου.

παρμηπορεύομαι μτγν. ἐμπορεύομαι τι ἐν παρῆργῳ, ἐκ περισσοῦ κερ. μτφ. Ἀκκίφρ.ἀπ.ε.16 **μικρὰ παρμηπορεύεσθαι τῆς ἀφοροδότης** ἢ ὄμ. μτφ. παρέχω τέρφιν αὐν τῇ διδασκαλίᾳ : Λοκ. Ἰστ.Συγγρ.ῶ ἱστορία εἰ μὲν ἄλλως τὸ θερπνὸν παρμηπορεύσασθαι, πολλοὺς ἀν τούς ἐραστὰς ἐπισποσασαίτο.

παρμηρός ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. κ. παρμηρός περισσότερο ἐμπρός, προσωτέρω, περαιτέρω, ὀλίγον πιδῖ προστά : Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,152 **ἔπειτα ηροβαίνοντας παρμηρός εἶδον μίαν εὐρυχωρατῆτην πλατείαν.**

παρμηπροσθεῖν ἐπίρρ. μσν. παρμηροσθεῖν βλλ. : Διγεν. Ἀκρ.3868 **διά νά γράφω κι ὀδοον παρῆσπροσθεν εἰς τοῦτο**, Λιβ.Ροδ.2,684 **ἄφες καὶ τὸ παρῆσπροσθεν πρῶγμα, μηδὲν πιστεύεις.**

παρῆσπροσθεῖς-εως[ἡ] νεώτ. Ιστρ. διαταραχὴ τῆς σφύξης, ἀνάδοκος σφυγμοῦ.

παρμηφαίνω κ. νεώτ., ὄορ. **παρῆσφῆνα**, δεικνύω τι πλάγιως, ἐμφανίζω, φανερώω : Πλάτ.Τιμ. 50E **τὴν αὐτῷ παρμηφανῶν ὀφιν** ἢ γεν. δηλῶ, δεικνύω, παρουσιάζω : Ἀριστλ. Ἀκουστ.80,β,13, Χρῖσ Στωϊκ.2,52, Πολύβ.12,24,2 **ὡς ἐν εἰ γαστρίμαργον παρμηφαινεῖν**, Φιλῶδ.Εὐστ.18, Πλούτ.Περ. 16 **κακοήθως δὲ παρμηφαινοῦσιν αὶ κωμικοί**, Ἀπολλ.Δύσκ.204,22 κ. παθ. : Φιλ.1,485, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.11,28 ἢ ἐπὶ ὄσμῆς, παρουσιάζω, ἐμφανίζω, δημοσιάζω : Διοσκ.1,47 **παρμηφανῶν δὲ μὴν τινος** Ιτ. ἔ. ὀμοιάζειν μὲ ὄσμῆν. .), αὐτ.1,61 **παρμηφαινεῖν σμύρνης** ἢ δηλῶ μετ' ἐμφάσεως, τονίζω ἰδιαίτερώς : Φιλῶδ.Ρητ.1,85S, Διογ.Λ.6,3 **παρμηφαινών τὸν ναῦν** 2) παθ. φαινομαι, ἐμφανίζομαι ἐν τινι πρῶγματι παρμηπιπτότως, τυχερώς : Ἀριστφ.Φυσ.212a,8 **διά τὸ παρμηφαινεσθαι τὴν ὀπην καὶ τὴν μορφήν** ἢ ἐπὶ ἀντανακλασμένῳ ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἀντικειμένῳ, παρουσιάζομαι αὐτοχρόνως : αὐτ.Πρ.932b,23.

παρμηφανίζω, δωρ. ὄορ. ὄορ. **παρμηφάνιζα**, παρῆσφῆνα βλλ. : Ἐπιγρ. **παρμηφάνιζειν τὴν παρῆσφῆνα.**

παρμηφάρακτος Ἡσ. ἔδασελγῆς, πέρπερος.

παρῆσφῆσις-εως[ἡ] κ. νεώτ. ὑποδῆλωσις, ὀρισμός κερ. σημασία, ἔννοια τῶν λέξεων, τίτλος ἔργου ταῦ Χρῖσ.Στωϊκ.ἀπ.2,6 **πρθλ.Φάλ.Ἐπιστ. 84,4, Ἀπολλῶ.Ἰστορ.ἀπ.102J, Γαλ.10,83 ἢ φυχικὴ παρῆσφῆσις** φυχικὴ ἔννοια, φυχικὸν νόημα : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπιρρ.131 23 (ἀντίθ. πρῶγμα) 2) ἐνδειξις, δεῖγμα, σμῆνιον : αὐτ.Συντ.334,15 **χρονικὴ**

παρρηφάσις 3) διαστροφή ἑνώσιας, ψευδῆς παράστασις : Φιλῶδ.Κακ.38J.

παρρηφατικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ παρρηφάσιον, δηλῶν ἢ σημαίνων τι : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἀντων.63,10 **παρρηφατικός** προσώπου· προδ. αὐτ. Συντ.68,6 || τὰ παρρηφατικά κ. νεώτ. **παρρηφάτικα** ἠ ἐγκλίσεις αἱ τέσσαρες ἐγκλίσεις ἱοριστική, ὑποτακτική, εὐκτική, προστακτική αἱ παρρηφάσιονσαι πρόσωπον καὶ ἀριθμόν, ἀντίθ. ἀπαρέμφατον : Διον. Ἀλ.Συνθ.5.

παρρηφερής-οὔς-ές κ.νεώτ. ὁ ὀλίγον ἢ σχεδόν ὁμοίος, ὁ κἀπως ὁμοίος, προσόμοιος, παρόμοιος : Ἀριστλ.Ζ1 524b,10 **παρρηφερῆ** ὀρνυθῶδη (ἐσφ. ἀνάγκη. πιθ. περιφερῆ), Διόδ.Σ.1,35 ὡτα δὲ καὶ κέρκον καὶ φωνὴν ἴσην **παρρηφερῆ**.

παρρηφῆρῶ μτγν. εἰμαι ὀλίγον ἢ σχεδόν, κἀπως ὁμοίος : Ἀσκληπιάδ.Ν π. Γαλ.14,168 ἄλυσσος **βοτάνη** τῆ **πρασῆ** **παρρηφῆρουσα** 2) παθ. εἰσαγγαμί ἐντός προσέτι : Βέττ.Βάλλ.246,15 3) παθ. κῆλαινομαι ἐπίσης καὶ ἐγώ : Γαλ.19,616 τὰ **παρρηφῆρομένα** ἐν τῷ χύματι.

παρρηφερῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον παρρηφερῆ βλ.λ.ι : Ζώσ.5,16 τῆ θέσει τοῦ ζώου **παρρηφερῶς**.

παρρηφράσσω μτγν., ἀπτ. -πτω ἐμφράττω, αἰτουπάνω πλαγίως : Γαλ.6,768 τὰς καθ' ἡμπα **παρρηφράττει** διεξέδδου, Κασσ.Πρ.60 **παρρηφράττει** τοὺς πόρους.

παρρηφύομαι μτγν. φύομαι πλαγίως, προσκολλῶμαι ἐπὶ τινας : Λουκ.Δραπ.10 **παρρηφύετο** οὐτε Ζηλοῦν τὰμὰ ἐς βάθος οὐτε κομίδι ἀπάδον.

παρρηφύσις-εως(ἡ) μτγν. τὸ φύσει πλαγίως ἢ πλῆσιν, πλαγία αὐξήσις καὶ προσκόλλησις : Ἡλιῶδ.π. Ὀρειβ.45,9,3.

παρρηαλλάγη μτγν. ἀλλαγῆ, ἀλλοίωσις ἢ διαστροφή ἔνεκα ἐξαρθρώσεως : Γαλ.14,796 **κατὰ δὲ τὰ σφρατὰ βραχεῖα** μὲν **παρρηαλλαγῆ** γινομένη **δυσασοκατάστατος**.

παρρηαλλάσσομαι μτγν. ἀνταλλάσσομαι : Γαλ.Φιλ.Ἰστ.19.

παρρηδεικνύομαι μτγν. μεσ. ἐπιδεικνύομαι ἐν παρόδῳ, ἐπὶ ἡθοποιῶν : Πολυδ.4,98 || ὄμ. ἐπιδεικνύω, δεῖχνω : αὐτ.145 **παρρηδεικνύσθαι** **πολυπραγσοῦσιν** || κ. γεν. ἐπιδεικνύω, ἀναπτύσσω : Δαμάσκ. Ἀρχ.116 || ὄμ. ο.πμ. κ. ἐν τῷ ἔνεργ. π. Ὀλυμπ. Ἀλχ.79B.

παρρηδημῶ-έω πάπ. ἐνδημῶ ἐν τινι τόπῳ.

παρρηδιδῶμι μτγν. ἐνδιδῶ, ὑποχωρῶ : Πλούτ. Ἡθ.813D ὑφέσθαι τὶ καὶ **παρρηδιδῶμι**, Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.1,13 **μηδὲ σπουδῆν τοῦ δήμου τοσίνδε ἀνατρέφαι**, ᾧ τὶ καὶ **παρρηδοῦναι** **προθυμαμένῳ** **δήμαρχαν** **δντα ἡρωζε** || ἐπὶ ὄξεισις ἀσθενείας, καταπραῖνομαι : Γαλ.12,494 || π. Ἡσ. «**παρρηδοθῆ**» **παρρητεθῆ**».

παρρηδῶμαι παθ. μτ. ἔνεργ. ἀορ. β' πλαγίως εἰσδύομαι, εἰσέρχομαι : Πάν., Πλούτ. Ἡθ.479A **κόλαξ** **παρρηδῶ** **θυρατός**.

παρρηδίδω, ἀπαρφ. -ιδεῖν, ἀορ. β' ἐν χρ. ὡς ἐνεστ. [τοῦ] ἀφρ. **παρρηδῶ**], ἀποδίδέω πλαγίως πρὸς τι : Ἀριστφ.Λυσ.156 **γυμνάς** **παρρηδῶν** **ἐξέβαλ'** ἰδ.γρ. **παρρηδῶν**.

παρρηδῶμι μτγν., μσν. κ. νεώτ. βάλλω τὶ ἐν τῷ μεταξῷ, παρρηαγῶ, παρρηεβάλλω : Σωρ.2,60 **παρρηδῶναι** **χεῖρα** κ. μτφ. : Πλούτ. Ἡθ.793D **ἐσῆυτον** εἰς **πάντα** **παρρηδῶν** **ἱσρησιάζων** **ἐσῆυτον** εἰς **πάν** **πράγμα** || **παρρηδῶτω**, **παρρηεβάλλω** : Ἀλέξ. Ἀφρ.Τοπ.521,34 **τῷ λόγῳ** **περιττάς** **πρωτάσις** **παρρηδῶναι**, Ἀνν.Κομν.1,338 **παρρηδῶναι** **μεταξῷ** **τῶν λόγων** **προδ.** **Εὔστ.**7,39.

παρρηήγουν ἐπ. παρρη. τοῦ πορρανήνέω βλ.λ. **παρρηήγουν** [γ] ἐν. παρρη. ἐν σμ. ἐνεστ. κ. ἀορ.] **πάρρησι**, **πάρρηκεται** : Ἀπολλ.Ρ.1,664.

παρρηθενῖν δωρ. ἀντὶ **παρρηθεῖν** ὡς ἀπαρφ.ἀορ. τοῦ **παρρηπω** βλ.λ.

παρρηθενσις-εως(ἡ) μτγν. κ. νεώτ., δημ.-ῆ τὸ παρρηθενῖν πλαγίως, ἢ πλαγία ἢ κακῆ ἔνθεσις : Γαλ.19,193 **φυλάσσομαι** **χρητὰς** **τῆς τροφῆς** **παρρηθενσις** || ἢ ἔγκυσις : Ὀρειβ.ἀπ.58 2) **εἰσαγγαγῆ**, **παρρηβολῆ**, εἰδ. Ιατρ. ἔστυον ἐν πληγῇ : Ἀέτ.8,27 3) π. γραμμ. ἢ **παρρηθενῖν** ἐν τῷ λόγῳ **πρωτάσις** ἢ **λέξις** : Εὔστ.30,43 κ. π. συγγρ. : αὐτ.100,33 **παρρηθενσις** **τῶν ἱστοριῶν** κ. π. ρήτ. : Κοῖνιτλ.9,3,23, Ἐρμογ.Ἰδ.1,12 **κατὰ** **παρρηθενῖν**

4) **νεώτ. μτφ.** ἢ **ἐκτός** τοῦ **θέματος** ὁμιλία, **παρρηέκτασις** 5) **νεώτ. κ. δημ.** δύο σημεῖα ἐν ἀσχηματὶ τόξου ἐντός τῶν ὀπίσθων περικλείεται ἢ **παρρηθενῖν** ἐντός τῶν 6) **στρατ.** **τοκτ.** **παρρησαγγαγῆ** ἀνάδρον εἰς τὰς τάξεις : Ἀσκληπιάδ.6,1.

παρρηθεντικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρρηθενῖν βλ.λ.31 **παρρηθεντικῆ** **πρωτάσις** || **νεώτ. κ. δημ.** κτ. **πληθ.** οὐδ. **παρρηθεντικά** τὰ δύο σημεῖα τῆς παρρηθενσεως. **παρρηθεντος**-αν μσν. κ. νεώτ. ὁ παρρηθενῖν-έως, **παρρηθενθῶν**, **παρρηθενθῶν**, **παρρηθενθῶν** : Εὔστ.67,29 **παρρηθεντας** **αἰτίσθω** 2) **νεώτ.** ὁ **περικεκλεισμένος** ἐντός παρρηθενσεως βλ.λ.4).

παρρηθεῖω νεώτ. τ. τοῦ παρρηθῆμι βλ.λ., θέτω τι μεταξῷ δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων, **παρρηεβάλλω**, **παρρηεῖρω**, **παρρησαγῶ**.

παρρηθῆκη ἡ|ἡ κ. νεώτ. τὸ παρρηθενῖν, **παρρηεβαλλόμενον**, **προσθήκη** : Ἡρ.1,186 **τοιγῆδε** **δὲ** **ἐξ** **αὐτῶν** **παρρηθῆκη** **ἐποίησάτο** **ἰεπί** **συμπληρώσεως** **τῶν** **ἔργων** **ἐτέρου** || ὄμ. **περιττῆ** **παρρηέκτασις**, **παρρηθενσις** : Ἡρ.6,19 **παρρηθῆκιν** **ἐχρησσε** **ἐς** **Μιλησίους** **ἰδῶκε** **χρησσοῦν** **ὡς** **ἐν** **παρρηθενσει**, **αὐτῷ** **7,5** **τοῦ** **λόγου** **παρρηθῆκιν** **ποιεῖσάκετο** **τήνδε**, Πλούτ.Πομπ.41 **ἐτέρας** **τοῦ** **πολέμου** **παρρηθῆκας** **ἐποίητο** **ἰσχυροῖτο** **εἰς** **ἔτερα** **πράγματα** **κατὰ** **τὰ** **διακείμενα** **τοῦ** **πολέμου** || ἐν φρ. **ἐν** **παρρηθῆκῃ** **μέρει** **παρρηέως**, **ἐν** **παρόδῳ** : Ὀλυμπ. Ἀκκ.211 || **παρρηθῆκη** **δφ**· τὸ **παρρηφώνημα** βλ.λ. : Πολυδ.6,56 2) **συμβουλή** **παρρηχομένη** **πρὸς** **πορρημοδίον** **τοῦ** **κινδύνου** : Λιβῶν. Λόγ.59,95 **ἐγὼ** **μὲν** **δὲ** **συγχαίρω** **τῷ** **βασιλεῖ** **ἐπιπαρρηθῆκῃς** **ταύτης** 3) **μικρὰ** **ποσότης** **ἐπιπορρηματῶν** **λαμβανομένη** **ὡς** **προσθήκη** **εἰς** **τὸ** **φρόνισον** **ἰστυθῆ**, **ἐμπορία** : Πλούτ. Ἡθ.151E **πλειονῶς** **ἀξία** **τῆς** **ἐμπορίας** **ἢ** **παρρηθῆκῃ** **πρδλ.** **Πολυδ.**1,97, Ἡσ. 4) **νεώτ.** **ναυτ.** **ἔρμα** **πλοίου**, **σαθοῦρα**.

παρρηθῖω μτγν. ἐνθῖω ὀλίγον : Σωρ.245. **παρρηθῖμοσις** ἡ|ἡ γλωσσ. **ἐλλειψὶς** **προσσοχῆς**, **ὀλιγωρία**.

παρρηθυμῶμαι-έομαι μτγν. **παρρηθῖω**, **παρρημελῶ**, **ἀφρηφῶ** : Φιλ.1,78, Μάρκ.Αὐρ.5,5 **καὶ** **τοῦτο** **δὲ** **ἀσκηπτεῖ**, **μη** **παρρηθυμῶμενῶ**, **μηδὲ** **ἐμφιληδοῦντι** **τῷ** **υωθεῖ** || παθ. ἀορ. ἐν ἐνεργ. σμ. : Πάν. **παρρηθυμηθείς**, **αὐτ.** **ἵνα** **καὶ** **παρρηθυμηθῆς**. **παρρηθυμῶς** (ὁ) μτγν. τὸ ὀγκώδες, **ἐξέσκηπημένον**, **πλῆστον** **ὑφους** **λόγου** : Θεόδ.π.Λογγίν.3,5. **παρρηαυτοφῶρος**-αν ὁ καρποφορῶν κατὰ πᾶν δεῦτερον ἔτος : Θεῶφρ.Φ1,20,3 **παρρηαυτοφῶρα** **δὲ** **καὶ** **οὐκ** **ἔπιτειοφῶρα** **τῶν** **δένδρων**, .. **τὰ** **ἔρηρα** **καὶ** **ἔπιλωθῆ**.

παρρηθῶ μτγν. **παρρηαυδῶ**, **παρρηαυθῶν**, **παρρηαυθῶν** : Ἀπολλ.Ρ.3,367 **τοῖα** **παρρηθενῖν** Ἄργος. **παρρηθῶσις**-εως(ἡ) νεώτ. ἐσφαλμένη ἀντίληψις, **παρρηθῶσις**, **παρρηθῶσις**.

παρρηθῶ-έω νεώτ. ἀντιλαμβάνομαι ἐσφαλμένως, **παρρηθῶ**, **παρρηθῶ**.

παρρηθῆ ἡ|ἡ νεώτ. φαρμακ. **μεγίμω** **διαφορῶν** **κρησῶν** **οὐσιῶν**, **χρησῶν** **εἰς** **τὴν** **φωρμηκευτικήν**. **παρρηθῆ** μτγν. ἐνοπλίζω : Λυκόφρ.π.Τζέτ.205. **παρρηθῆ**-όμοιαι μσν. ἐνομοῖα **μετὰ** **τις** : Θεοφύλ.Σ.8A **αὐλήν** **ἦτις** **παρρηθῶται** **τῇ** **οἰκίᾳ**.

παρενόχλημα-ατος (τόλ μγν. κ. μον. ἢ παρενόχλησις βλλ. : Φιλ.2,519 πανοικίος . . συναναίρεθεις ὡς περὶ τὸν ἄχθος καὶ παρενόχλημα.

παρενόχλησις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἢ διατάραξις τῆς ἡσυχίας τινός, ἐνόχλησις κατὰ τὴν δι-ἀρκειαν αὐτῆς ἐργασίας τινός : Ἀέτ.8,16. || νεώτ. **παρενόχλησις** τοῦ ἐχθροῦ ἢ διατάραξις τὴν προσπαθεῖων τοῦ ἐχθροῦ διὰ μικρῶν καὶ αἰφνι-δίων ἐπιθέσεων.

παρενοχλῶ-εω κ. νεώτ. ἐνοχλῶ τινα μεγάλως, παραβλάπτω τινός τὰ συμφέροντα ἢ τὴν ἡσυχίαν : Ἰημ.Ἐπιστ.13, Ἀριστλ.Ρητ.1381η,15, Πολύβ.1,8,1 περὶ τῆς συνοροῦσης οὐχ ὡς ἔτυχε παρηνώχλων τοῖς τε Καρχηδονίοις καὶ τοῖς Συρακοσίοις· κ. ἀπλ.μτ. δοτ. : ΠΔ Κριτ.14,17 ἀπήγειεν αὐτῇ ὅτι παρηνώ-χλησεν αὐτῆ, Φιλῶδ. Ὀργ.86ω, ΚΔΠράξ.15,19 μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν· || μτ. αἰτ. ἐνοχλῶ μεγάλως : Πολύβ.1,6,37,3 οἱ μι-αθοφόροι βοηθήσαντες παρενοχλῶσιν αὐτούς, Ἰεροκλ.Χρ.Ἐπ.7,431μ. κ. παθ. : Δημ.242 παρηνώ-χλησθε δὲ καὶ ὑμεῖς Ἰσως, Πολύβ.3,53,6 κατὰ μέρη δὲ καὶ κατὰ τόπους παρενοχλούμενος κ. ἐπὶ νόσους : Ἐπιγρ. παρηνώχλουμη ὑπὸ νευρικῆς διαθέσεως· || νεώτ. φρ. παρενοχλῶ τὸν ἐ-χθρόν διὰ συνεχῶν μικρῶν ἐπιθέσεων ἢ αἰφνιδια-σμών δὲν τὸν ὀφῆνω τὰ ἡσυχάσασθ.

παρενοσάλευσις-εως (ἡ) μον. τὸ σαλεύειν τῆδε κἀκείσε, κλονήσις, τινάγημα, σάλευσις : Νικ.Χων. Χρον.5,2 μαντικὴ παρενοσάλευσις ποδῶν.

παρενοσαλεύω σαλεύω, κινῶ τῆδε κἀκείσε : Ἀ-ριστοφ.Πλ.291 μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὠδὶ πα-ρενοσαλεύων (τινῶσσω φηλὰ τοῦς πόδος καὶ χο-ρευῶ), Φιλῶστρ.Ἀπολλ.2,13 πρός αὐτὸν παρην-σαλεύειν χορευῶ κατὰ τὴν μελωδίαν τοῦ αὐλοῦ.

παρενοσκήπτω μον. ἐνοσκήπτω πλαιγίως, ἐν τῷ μεταξύ : Ἰωσ.Γενέσ.99,9.

παρενοσπεῖρω μγν. κ. μον. ἐνοσπεῖρω, σπεῖρω μεταξύ, σπεῖρω τῆδε κἀκείσε, διασπεῖρω : Γρη. Νύσσ.2,640B παρενοσπέρη ταῦτοις, Εὐστ.7,20· κ. παθ. : Πρόκλ.π.Σιμηλίκ.Οὐρ.656,4 παρενοσπα-ρένας· || κ. μφ. π. νεώτ. παρενοσπεριε δι-χονοῖας μεταξύ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας.

παρενοστάζω μγν. ἀφῆλω τὰ στάζει τὴ ἐπὶ πλέον ἢ κατὰ λάθος : Σωρ.1,86, Γαλ.12,794, Ἀέτ.4,9.

παρενοσταξίς-εως (ἡ) μγν. ἢ ἐπὶ πλέον ἐπί-σταξις : Σωρ.2,28.

παρενοσφηνούμαι-όμομαι μγν. ἐνοσφηνούμαι πλογίως, δῆπλο : Σωρ.2,31.

παρενοτάξις-εως (ἡ) μγν. παρενοβόλῃ, παρεν-θήκη, προσ-θήκη ἐν τῷ μεταξύ : Πλούτ.Ἠθ.1022D τὰς τῶν μεματήτων παρενοτάξις· || ἐπὶ ἐλα-φρώς ἀπλησμένον στρατευμάτων, παρενοβόλῃ με-τὰ τοῦ δολιχῶν : Ἀσκληπιῶδ.6,1.

παρενοτάττω μγν. τάσσω προσθέτως ἐν τῷ μεταξύ, παρενοβάλλω, παρενοβέτω : Πλούτ.Ἠθ.1020A δεῖ δ' αὐτὰς ἰτὰς μεσότησας ἐκεῖ παρενοτάξαι.

παρενοτείνω μγν. ἐντείνω πηλησόν, τευνῶν τὴ πηλησόν ἢ ἐπὶ πλέον : Πλούτ.Ἠθ.84A ταῖς ἐπὶ τὰ χορ-δαῖς δύο παρενοτείνω· 2) ἐντείνω ἐπὶ πλέον, δυναμώνω : αὐτ.623B π-τὴν φωνῆν· πρβλ. Διον.Ἀλ.Δημ.54· || καθήστημί τὴ σοβαρώτερον, ἐπιδεινῶ : Ροῦφ.Σατ.Γον.43 παρενοτείνε τὰς ἐντά-σεις· 3) παρενοτάγω ἢ παρενοτείνω ἐπὶ τὸν λόγον τὸν μέρη ἐκ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Ἀ.Ι.

παρενοτερικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ δι' ἄλλης ὁδοῦ καὶ οὐχὶ δι' ὁ τοῦ ἐντέρου γινόμενος : παρενοτερικὴ εἰσαγωγή - θρηφίς ἰεῖσαγωγή τροφῆς εἰς τὸν ὄρ-γανισμό οὐχὶ διὰ τοῦ πεπτικοῦ σωληνός ἀλλ' ἐνοσφικεῖως ἢ ὑποσφορίως.

παρενοταυξίς-εως (ἡ) γλωσσ. ἢ κατὰ τύχην συνάντησις.

παρενοτήμι μγν. εἰσάγω, παρενοτάγω, κατα-χωρίζω : Διοσκ.5,120, Σωρ.1,84, Γολ.6,574 βραχὺ τὴ παρενοτιθέντες ἄρτου, Πάπ. παρενοτιθέντες καυ-τήριον· || π.τακτ. παρενοτάγω ἄνδρας εἰς τὸς τά-ξεις : Ἀσκληπιῶδ.10,18· 2) παρενοβάλλω, παρε-νοτείνω, παρενοβέτω, θέτω ἐν τῷ μέσῳ : Γαλ.18,179 τὰ δ' ὅλα παρενοτιθέντες, Λογγίν.27,1· || κ. παθ. -εμαι παρενοβάλλομαι, τίθεμαι ἐν τῷ μέσῳ : Ἐρμολ. Ἰδ.2,10· 3) ἐν γὰρ. παρενοτιθεσθαι ἐαυτὸν.

παρενοτομή (ἡ) νεώτ. ναυτ. ἢ κομπλοῦτης τῶν πλαιγίων πλευρῶν καὶ τοῦ ποδῶματος παντὸς ἱστίου, τὸ βερέμι.

παρενοτρίβω μγν. τρίβω τὴ πλαιγίως, εἰς τὴν ἄκρην τινός : Ἐπιφάν.1,131C παρενοτρίβεν αὐτοῦ τὴν πλευρῶν τῇ πλευρῷ τοῦ γυνοῦ.

παρενοτρώγω τρώγω προσεῖ, ἐπὶ πλεόν· κ. παθ. : Εὐδοκ.π.Ἀθην.14,622P παρενοτρώγεται τευθίς ἐξουπητημένη.

παρενοτυγχάνω μγν. παρστυγχάνω, συναντῶ κατὰ τύχην ἰδ. οἱ παρενοτυγχόντες οἱ ἀνωγῶ-σαι : Ἐπιγρ.Ἐπιφάν.1,417A τὸ δεῖνὸν ἀποκαλύ-πτοντες εἰς διδρόβωσιν τῶν παρστυγχανόντων.

παρενοτύχη (ἡ) γλωσσ. ἢ κατὰ τύχην συνάν-τησις.

παρενοῦφαινα μγν., ὄφρ. -ύφανα, ὑφαινω τὴ ἀνάμεσα εἰς τὴ, ἐνοῦφαινω : Ἀλέξ. Ἀφρ Γρ 2,52 ἢ φύσις τὸ νεῦρον διαξάνασα πανταχόθεν εἰς πολλὰς Ἰνας ἐπὶ εὐθείας παρενοῦφαινον οὕτω τὴν σάρκα ὡς κρόκην στῆμον.

παρέξ ἢ παρέξ κ.μον., νεώτ. κ. δημ., δ.τ. τοῦ πάρεκ βλλ., ἐκτός, παρεκτός : Ἰλ.Κ 349 παρέξ ὁδοῦ, Ἦρ. 1,14 παρέξ τοῦ ἀργύρου χρυσόν, Σολωμ.Ἐθν. ὕμν.67,2 ποτὸς ἀφῆνε ἐκεῖ τὸν τόπον, παρέξ ὅταν ἔσκηλωθῃ·

παρεξάγω κ. μον. ἀγω, ὁδηγῶ παρὰ τὴ ἢ πέ-ρα τινός, μτ. αἰτ. τόπου : Ἦρ.4,158 ἴεσφ. ἀ-νάγην. ἀντὶ παρήγονι· 2) παροδηγῶ, παραπλανῶ, ἀποπλανῶ (ἐν τῆρσει) : Ἰλ.Κ 391 πολλήσιν μ' ἄτη-αι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ· πρβλ. ὕμν.Ἀφρ. 36· 3) ἐξάγω, ἐξέλω : Θεοφύλ.Σ'ιστ.77,5 τὰ βέλη παρεξάγουσιν· 4) ὑπερέγω, ἐξέχω, ὑπερ-βάλλω : Εὐσ.Ευαγγ.Ἀν.372C τοῦ Λευτὶ τῷ τῆς Ιε-ρωσύνης τιμημάτων τὸν Ἰούδαν παρεξάγοντος.

παρεξάγωγη (ἡ) μγν. τὸ ἐξέρχεσθαι, τὸ πο-ρεύεσθαι ἐξω ἐναντίον τινός, ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.5,13 παροδεύων ἅμα τοῖς ἄλλοις πασις ἐν παρεξάγωγῃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκικεκρί-σθαι ἰτὸν Ἀσκληπιῶν· 2) ἢ ἐξαγωγή, τὸ βγῶλ-σμο ἐξω : Μεθόδ.426A τῇ παρεξάγωγῃ τῆς ἀχα-ριστου συναγωγῆς τῆν ἀντεισαγωγῆν ἐποίησατο τῆς εὐχαριστου Ἀννης.

παρεξαιρῶ μγν. αἴρω, σηκώνω, ὑψώνω πλη-σίων : Στράβ.11,14,4 εχειν δὲ καὶ βακτηρίας . . ἄς παρεξαιρῶντας εἰς τὴν ἐπιφάνειαν . . ὠξέσθαι· || παθ. αἰρομαι, ἐπαίρομαι : Σκύριν.343 παρεξαρ-θέντες οὐκ ἀνθρωπίνως ἴεπαρθέντες.

παρεξαιρέω-έω μγν. κ. μον. ἐκβάλλω τὴ ἐκ τοῦ μέσου, ἐξάγω, ἀφαιρῶ : Τζέτζ. εἰς Ἄν Κρ.3, 321 μίαν μακρὰν [συλλαβὴν] παρεξαιρέων· 2) μέσ. λαμβάνω κατ' ἐκλογὴν, ἐκλέγω καὶ παίρνω : Ἐπιγρ. παρεξελόμενοι οἰκήματα εἰς ἀπόθεσιν τῶν σκευῶν.

παρεξαιλλάττω μγν. κ. μον. ἀλλάσσω τὴ κά-νω, κῶνω τὴ ἀλλοίωσιν παρ. : Μέν.Σαμ.42· || ἢ μτ. παθ. παρσκ. παρεξαιλλαγμένω-ση-ον ὁ διά-φορος, παραδόξος, γλώσσ. τοῦ ποταμίου : Σχόλ. Σωφ.Ἀντ.849, Εὐστ.Πον.46,20 ἢ τόλμα . . ἐνέρ·εἰς τίς ἐστὶ παρεξαιλλαγμένη τοῦ συνήθους.

παρεξαιμείω μγν. παραπέλω, παρερραμαι, διαβάσω πηλησόν τινός, μτ. αἰτ. : Ἀνδρ.Ρ 1,581 Πηλιάδας δὲ παρεξαιμείβον ἐρίπνας· || κ. ἐν τῆρσει : αὐτ.254 παρὲκ γόνου γονός ἄρειδων.

παρεζαρκώ -έω μσν. έξερκώ, διαρκώ, διατηρούμαι, σώζομαι: Τζέτζ.Χιλ.3,976 δς τάφος παρεζήρκεσε μέχρι καί Θεοφίλου.

παρεζάρτιον (τό) νεώτ. νουτ. μικρός έξύστης, προέχων εις τὰς πλευράς τῶν ξυλίων Ιστιοφόρων πλοίων, ἐφ' οὗ στερεοῦνται τὰ ἐντόνια τῶν Ιστών.

παρεζαυλώ-έω μπν. κ. μσν., μ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. παρεξηλημένοι, ἐφθαρμένοι ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως ἐν τῇ οὐλήσει' δθ. γεν. καταπεποιημένοι, παρατετριμένοι, ἀνίκονοι εἰς ὄμιλιν καί ἐργασίαν: 'Αριστῶ. 'Αχ.681 κωφούς καί παρεξηλημένους, Εὐστ1597,26 τοίς παραούλοι, ταυτὸν δ' εἰνείην παρεξηλημένους Φαίαξι' π. Σουίδ. παρεξηλημένους νοῦς' πρθλ.'Ησ., Φώτ.

παρεζέμι (εἶμι), παρατ. παρεζέμην, πορεύομαι, βαινῶ παραπλεύρως, πλησίον τινός κατά μήκος, κωρῶ πλαγίως παρά τινα: 'Ηρ.7,58 ἤιε πρὸς ἐσπέρην, Αἰνόν τε .. καί Στεντορίδα Αἰλινν παρεζίών' κ. μτ. τῆς παρὰ κτ. πλεονασμ. : Πλούτ. 'Ηθ.754F, αὐτ.Κάμ.18 παρὰ τὰς πόλεις παρεζιόντες ἐβόων ἐπὶ τὴν 'Ρώμην παρεύεσθαι' || κ.ἀπολ. παρέρχομαι, διαδαινώ, προσπερνῶ : 'Ηρ.5,12 ὡς δὲ παρεζίη ἡ γυνή, Εὐρ.Φοῖν.1248 παρεζιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν .. ἐξηύδων τάδε' ὁμ. κ. μτ. συστοίχ. αἰτ. : 'Ηρ.5,12 τὴν αὐτὴν ὁδὸν παρεζιέναι' 2) συνεκδ. ἐπὶ ποταμῶν, ρέω παρά τινα κώραν ἢ πόλιν: Πουστ.4,31,2' || ὁμ. κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀναδύω, ἀναφαίνομαι : Φιλῶδ. Σπμ.10'

3) μπφ ἐπὶ ὀμιλοῦντος ἢ γράφοντος, τρέπομαι ἐξῶ τοῦ θέματος : Πλάτ. Πολ.503Α παρεζιόντος τοῦ λόγου' || ὁμ. ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν σειράν, παρεκδαινώ : Παῦλ. Αἰγ.3,45 τὴν τάξιν τῆς διδασκαλίας παρεζιέναι' 4) ὁμ. ἀποφύγω νὰ ὀνομάσω, ἀντιπαρέρχομαι: Θερμιστ. Λόγ.21,246B παρεζιέναι τὸ νόμομα' 5) παραδιῶκα, παραδαινώ, παραδλόπτω, χαλῶ : 'Υμν. Δημ.478 (ἀμφ.), Αἰσχ. Πρ. 551 ἄρμονον Διὸς θνατῶν παρεζίαισι βουλαί, Σοφ. Ἀντ.60 φήφον τυραννῶν ἡ κράτη παρεζιμέν' 6) παραμελῶ, ὀλιγωρῶ, περιφρονῶ : Σωκρ. 'Ἐπιστ.6, || κακῶς πράττοντα τινα παρεζιέναι.

παρεζειπεῖν ὁ,γρ. τοῦ παρεζέειπειν, λέγω τὴν πλαγίως προσέτι' ἐθ. λέγω τὴν παρὰ τὴν ὀλίθειαν, ὀμιλῶ ἐναντίον τῆς ἀληθείας: 'Οδ. Δ 348 οὐκ ἄν ἐγὼ γε ἄλλα παρεζειπίμοι, παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω ἰδιόρθ. παρεζέειποιμι).

παρεζειρσεῖα (ἦ) τὸ μέρος τοῦ πλοίου τὸ πέρα τῶν ἐρετών, τὸ κατώτατον τῆς πῦρας καί τῆς πρῆννης πλοίου, ἐν οἷς δὲν ὑπάρχουσι κωπηλάται καί κωπηλατικά θρανία: Θουκ.4,12, Πλούτ. 'Ηθ.347B, 'Αρρ. Εὐξ.3, Πολύαιν.3,11,13.

παρεζελαύνω κ. μσν., μέλλ. παρεζελάσω (ἐνν. ἄρμα, ἵππον κτ.ι), ἐλαύνω παρέρχομαι, διαδαινώ πλησίον τινός, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω ἐν ἀγῶνι, ξεπερνῶ : 'Ιλ. Ψ 344 εἰ γὰρ κ' ἐν νόσση γε παρεζελάσθησθα διώκων' || κωπηλατῶν πορέχομαι, διέρχομαι πρὸς, πλησίον τινός, μτ.' αἰτ. : 'Οδ. Μ 55 ἐπὴν .. τάσγε (τοῖς Σειρήνας) παρεζελάσσοιεν ἢ παρεζέ ἐλάσσοιεν' ἑταίρου, Πλούτ. Κἀτ. Νεωτ. 39 ῥοθὴ τὸν ὄχθην παρεζελαύνων ἐπὶ νεύς ἐξήρους' ὁμ. κ. ἐμπροθ. ἰσπαρὰ τι : Πλούτ. Ἄλλ. 35 παρὰ τὰς πῦρας τῶν πολεμίων νεῶν .. παρεζελαύνειν' || ἐλαύνω, πορεύομαι παρὰ τι, κατά ὑψὸς τινος : 'Ηρ. β,125 ὡς βασιλεὺς παρεζελάσκεε καὶ ὁ ναυτικός .. οἰχώκεε φευγῶν, Πλούτ. Ἄρτ. 12 'Ἀρτασούρας .. ὀφθαλμὸς ἐτυχεν ἵππῃ παρεζελαύνων ἰδιεργόμενος ἐπιφρονί'. 2) ἐπιφρονε παρακολουθῶ ἢ καταδιώκω τινὰ ἐκ τοῦ συνέγγους, μτ. δοτ. : Πλούτ. Φιλ.10 τάφρου .. μεγάλης καί βαθείας ἐν μέσῳ διεργούσης παρεζελαύνων ἀλλήλους ἐκατέρωθεν, ὁ μὲν διαθῆναι καὶ φυγεῖν, ὁ δὲ τοῦτο κωλύσαι βουλόμενος' 3) μπν. κ.

μσν. ξεριμι τινος, ἐξέρχομαι ἐκ τινος : Νικ. Δαυιδ εἰς Γρηγ. Νοτ. 69,26 (Διοσκ.) τοῦ ἀγαθοῦ πατρῆρη καὶ παρεζελαύνῃ, Τζέτζ. ἐν 'Αν.Κρ.3,322,27.

παρεζελαγχος ἰδί σφίσιμα ἐν χρ. ἐπὶ ἀναίρεσεως γνώμης, σοφιστικός ἐλεγχος : 'Αριστ. Σοφ. 'Ἐλ.176α,24' 2) ὑπερέλεγχος ὑποδεικνύων ὅτι ὁ ἀντίπολος σφάλλεται διττὰς : Γολ.17,11 δ18.

παρεζελέγχω ἐξελέγχω τὴν διὰ σοφισμάτων, ἀνοιρῶ, ἀνασκευάζω τὴν διὰ σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων, φευδῶν συλλογισμῶν : 'Αλέξ. 'Αφρ. Τον.172,10' κ. παθ. : 'Αριστ. Τον.12α,8.

παρεζελάκω μσν. παρασύρω τινὰ, προσελκύω, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος δι' ἀπάτης : Κίνωμ.109C ἔργον ποιούμενοι ὅπως 'Ρωμαίων τινὰς δόλω ἐπὶ τὴν κατὰ νῶτον ἐλασχῶσαν παρεζελεκύσσοι στρατίαν.

παρεζερέομαι μπν. ἐπ. ἐρωτῶ : 'Απολλ. Ρ 3,979. **παρεζερέω** ὁ, γρ. ἀντὶ πάρεζ ἐρέω : 'Οδ. Ψ 16 ταῦτα παρεζερέουσα.

παρεζέρχομαι κ. μσν. μέσ. μτ. ἄορ. κ. παρακ. ἐνεργ. ἄορ. παρεζήλθον ἰὸ μ ἐν χρ. χρόνος π.' Ὀμ., κ. οὗτος μ. ἐν ἀπορφ. κ. μτχ.), ἐξέρχομαι λάθρα ἢ πλησίον τινός : 'Οδ. Κ 573 βεῖα παρεζελοῦσα [σχόλ. ἐραθίως παραδραμούσα, ἴησι κρυφίως]' || παρέρχομαι πλησίον, διαδαινώ ἀπὸ κοντά, μτ. γενικ. : 'Ιλ. Κ 344 ἐμὲν μιν πρῶτα παρεζελαθῆναι ἰδιοιο τυτθόν (κτ. Βερναρδ. Γρ. εἰς ἀφίωμην ἐν αὐτὸν πρῶτα νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ τῆς πεδιάδι περῶν ἀπὸ τοῦ πλάγι μας, ὀλιγόν)' κ. μτ. αἰτ. : 'Ηρ.1,197 σιγῆ δὲ παρεζελαθῆναι τὸν κάρνοντα οὐ σφί' ἔξεστι, αὐτ. 6,117 τὸ δὲ φάσμα τοῦτο ἐμῶτων μὲν παρεζελαθῆναι, τὸν δὲ ἐμῶτου παραστάτην ἀποκτεῖναι' ὁμ. κ. ἐμπροθ. ἰσπαρὰ τι : Πλούτ. 'Αλέξ.76 πάντες παρὰ τὴν κλίην παρεζήλθον' κ. ἀπολ. : Δίων Κ 74,5 ὡς δὲ παρεζήλθε ταῦτα (ἐπὶ νεκρικής κομητῆς)' 2) μσν. ἐξέρχομαι, ἐκρέω : Στέφ. 'Αθ. 'Ιπν.1,112D' 3) μπφ. μτ. γενικ. ἐν τῷ φρ. παρεζέρχεσθαι τὴ τῆς ἀληθείας (ἀφίπτασθαι, πορεκτρέπεσθαι ἀπὸ τῆς ἀληθείας) : Πλάτ. Φιλ.66B οὐκ ἀν μέγα τὴ τῆς ἀληθείας παρεζελάθεισ ἰδὲν ἠθέλεε ὀμοκαρῆσθαι πολὺ τῆς ἀληθείας, δηλ. ἠθέλεε πλησιάζει τὴν ἀληθειαν' 4) ὑπερβαίνω, παραδαινώ, ἐκφεύγω : 'Οδ. Ε 104 οὐ πως ἐστὶ Διὸς νόον .. οὔτε παρεζελαθῆν ἄλλω θεῶν οὐθ' ἄλωσις, αὐτ.138, Σοφ. Ἀντ.921 ποῖαν παρεζελοῦσα δαιμιῶν δίκην;

παρεζεστηκῶς μτχ. παρακ. τοῦ παρεζίστημι βλ.λ.21.

παρεζετάζω ἐξετάζω τὴν ἀντιπαραβάλλον αὐτὸ πρὸς ἑτέρον, ἐξετάζω δι' ἀντιπαραβολῆς, κατ' ἀντιπαραβολήν, ἀντιπαραβάλλω, ἀντιπαραθέτω, συγκρίνω διὸ τινὰ πρὸς ἄλληλα, παραλληλῶς : Δημ. 742 ἀναγκασίον δὲ παρεζετάσαι αὐτούς παρὰ τούτους, ὁμ. μτ. αἰτ. κ. δοτ. : Δίων Κ 53,7 τὶ γὰρ ἄν τις καὶ παρεζετάσειεν αὐτῶ τὴν Γαλιτίας ἄλωσην, Γρηγ. Νατζ.1,369B τοῖς ἐνδοκίμοις παρεζετάσει τὰ κέλευθον παρεζετάσας, 'Ἰω. Δοκίμ. (ἐθ. Δ. Ktcl.) 11,3 κολοφῶνι τὸν ἀρετῶν ἐκείνου παρεζετάσαι καὶ κατὰ λεγόμενα' ὁμ. μτ. ἀπλῆς αἰτ. : 'Αριστ. εἰδ. 1,171 ταῦτ' ἐστὶν ἀγῶ τοῖς παρεζετάζειν βουλομένοις ἀχθοραί' 2) ἐξετάζω, Γροκ. Γ. Α. 'Ἐπιστ. 78' 3) μτ. ἀπορφ. ὀριέω, καθορίζω τὸ γεγενῶς ὅτι : Φάλ.147,1' 4) ρηματ. π. παρεζέτασις.

παρεζετάσις-εως ἴη) ἡ ἐνέργεια τοῦ παρεζετάζω βλ.λ.ι), ἀντιπαραβολή, ἀντιπαραθέσις, συγκρίσις : Γρηγ. Νατζ.1,369 ταύτην ποιούμαι τὴν παρεζετάσιον, Θεοδωροπ. Θεραπ.2,7.

παρεζεύρισμα-ατος (τό) ἰσπαρεζευρίσκω) μπν. τὸ εὐρισκόμενον, ἐπινοούμενον παρὰ τὸ ἦδη ὑπάρχον, τὸ παρασφύισμα, ἡ ἐπινώσις, ἡ πρόφωσις : Φρῖν Σοφ. Περ.103B.

παρεζευρίσκω ἐξευρίσκω τὴν προσέτι, ἀνακαλύπτω τὴν ἐπιπροσθέτως, εὐρίσκω, ἐπινώω τὴ παρὰ τὸ,

ήδη ύπαρχον: 'Ηρ.3,31 τῖνα . . μὴ αὐτοὶ ἀπόλωνται τὸν νόμον περιστάλλοντες, παρεζεύρον ἄλλον νόμον σύμμαχον τῷ ἐθέλῃναι γαμεῖν ἀδελφείας ἰσνεκόλυφαν ἄλλον νόμον ἐξουδετεροῦντα τὸν προηγούμενον' κ. παθ.: Φιλ.2,46 νόμιμα παρεζευρημένα, 'Επιφάν.1,254C τὸν ἡπ' αὐτῶν παρεζευρημένον πατέρα' 2) ρημ. π. παρεζύρημα.

παρεζήγημα-τος ἰδὲ Ἰπαρεζήγῃ μτγν. ἄ. παρεζήγησι βλλ. 'Ὀλυμπ.Κατ. ἐν' Ἰερμ.3,180F (Hase).

παρεζήγησι-εως ἰή Ἰπαρεζήγουμαι μτγν. κ. νεώτ.: ὁμ. παρεζήγησι κ. παραζήγησι ἡ ἐσφορμένη ἐξήγησι, ἡ κοκὴ ἐρμηνεία: Νειλ.'Ἐπιστ.262 τῶν παρεζήγησων ἀφέμενοι' 2) νεώτ. κ. ὁμ. τὸ ἐκλαμβάνειν τι ὡς λεχθὲν ἢ γενόμενον ἐκ κακῆς πρὸς τὸ ἀτομόν του προθέσεως, κακῆ, ἐσφαλμένη συνεννόησις, παρανόησις: τοῖς συνέθε κάποια παρεζήγησι καὶ δὲ μιλιούνται.

παρεζήγησι ἰδὲ Ἰπαρεζήγουμαι ἰδὲ παρεζήγούμενος: Ε Μιλ. ἐν Ἰοππ. Sav. Μαι 1868,315.

παρεζήγουμαι-έομαι μτγν., μσν., νεώτ. κ. ὁμ. ἐξήγῳ ἐσφαλμένως, ἐρμηνεύω κακῶς, παρερμηνεύω: Κέλ.σ.π.'Ὀριγ.1,1077. 'Αθανάσι.1,517D, Σιμπλικ. Οὐρ.378,29 παρεζήγειοθαί τὸν 'Αριστοτέλην, Θεοφύλ.Βουλι. in Lat.272 Ming. Boiss.' 2) τὸ μέσ. ἢ παθ. παρεζήγουμαι, ὁμ. παρεζήγίεμαι κ. παραζήγίεμαι ἀντὶ παρεζήγῳ βλλ.2) 3) ρηματ. π. παρεζήγημα, παρεζήγησις, παρεζήγησις.

παρεζήγῳ-έω νεώτ., ὁμ.κ. παραζήγῳ ἢ παραζήγῳ, ἀόρ. παρεζήγησα, κ. ὁμ. παραζήγησα, παθ. παρεζήγουμαι, ὁμ. κ. παρεζήγίεμαι, ἀόρ. παρεζήγηθη κ. ὁμ. παραζήγηθηκα, παρακ. μτχ. παρεζήγίεμενος κ. ὁμ. παραζήγίεμενος, ἀντὶ παρεζήγουμαι βλλ.1) 2) ἐκλαμβάνω τι ὡς λεχθὲν ἢ γενόμενον ἐκ κακῆς πρὸς τὸ ἀτομόν μου προθέσεως, ἀποδίδω ἐσφαλμένως κακῶς προθέσει εἰς τὴν: παρεζήγησον τοὺς ἀκοπούς σου, -εἶναι παρεζήγημένοι γιὰ κάτι ἐρωτοδουλεῖς || ὁμ. τὸ μέσ. παρεζήγουμαι κ. παρεζήγίεμαι ἢ παραζήγίεμαι: παραζήγίεται εὐκαλα, - παραζήγηθὶ κανε ἀπάνω στὸ γλέντι καὶ παίξανε καρκεκλιές' || ἢ παθ. μτχ. παραζήγίεμενος-η-α οὗ τὴν καθόλου διαγωγὴν ἔχουσι παρεζήγηται οἱ ἄλλοι: πρβλ. ἀδίκημενος, παραγνωρισμένος.

παρεζήγημι ἐπιτρέπω, ἀφήνω, διέλεθρ, διαδῆ ἢ ἐξέλεθρ τι: Δίων Κ 40,2 ἔκεινα παρεζήγιντας ἰτὰ ἄρματα, αὐτ.50,31 ἐβουλεύεσθαι παρεζήγιντας αὐτοὺς δῆως φεύγουσι σφίσι κατὰ νότου ἐπιθῆται: || ὁμ. ἐπὶ χρόνον, ἀφήνω, διέλεθρ, νὰ περάσῃ: 'Ηρ.7,210 τέσσαρας . . παρεζήκῃ ἡμέρας' 2) ἀόρ. ἀπαρφ. παρεζέμεν διαδίδειν, γυνωστοποιεῖν: 'Υμν.Δῆμ.478 (πιθ. γρ.1' πρβλ. πορέξειμι.

παρέξις-εως ἰή Ἰπαρέξῳ τὸ παρέξειν || ἰδ. ἰατρ. τὸ παρεξίει ἑαυτὸν πρὸς ἐγχείρησιν βλλ.2) 'Ἰππ.Κατ' Ἰατρ.3, αὐτ.Μοχλ.41' 2) ἡ ποροχὴ, ἢ προμήθεια: 'Ἐπιγρ. πάρεξις κεράμου.

παρεξίστω μτγν. τάσσω, κατατάσσω ἐν τῇ αὐτῇ τάξει ὡς ἴσον: 'Ἰω.Χρυστ.4,646.

παρεξίστημι κινῶ, μετακινῶ τὴ ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως, ἐξάγω τὴ ἐκ τῆς θέσεώς του: Πλουτ.'Ηθ.713A παρεξίστας βόμυθι καὶ πολυχορδῆσι τὴν διάνοιαν ἰεκτήρεω, περὶσπὸς αὐτῆν' 2) τὸ παθ. μτ. ἀορ. β', παρακ. κ. ὑπερσ. ἐνεργ. ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὑψίσταμαι μεταβολὴν τινά, μεταβάλλομαι Σουιδ. «παρεκστῆναι παρεκτραπῆναι»: 'Ἐπιγρ.170,16, Πολυδ.32,76 ὁ δὲ Ἰσοκράτης ἐμπεύων εἰς τὴν αἴτιαν . . παρεξίστη τὴν διανοίαν Ἰπαρφρόνησε, τὰ ἔχασε' ὁμ. κ. ἀπολ.: ΠΔ 'Ὀσ.9,7 κακωθήσεται Ἰσραήλ ὡσπερ ὁ προφήτης ὁ παρεξιστήκως, Εὐσ.'Ἐκκλ.'Ἰστ.5,16,14 Θεόδοτος . . πολὺς ἀπρεῖ λόγος παρεκστῆται' || ὁμ. κυλικιον παρεξιστήκως ὁ ἐμπρακτικὴ τῆς φυσικῆς κοιτοστάσεως, ὁ δξίσιος: Λυκάφρ.ἀν.2,3 κυ-

λικιον ὑδαρὲς ὁ παῖς περιήγε τοῦ πεντωδόλου ἀτρέμα παρεξιστήκως.

παρεξίσθῳ-ῶς κ. μσν. θέτω τὴ πλησίον ἄλλου ὡς ἴσον, κατατάσσω εἰς τὴν αὐτὴν τῶξιν. ὄντιπαρσθάλλω: 'Αρχέστρ.ἀν.59 οὐ μέντοι κελίω γε παρεξίσθῳ αὐτὸν ἰτὸν ὄλονοι, 'Ἰσ. παραξίτων . . παρεξίσθῳ, Εὐστ.Παν.54,55 πρὸς χεῖρας δωροφάδου . . τὸ σῶμα παρεξίσθῳ' κ. παθ.: αὐτ.241,84 θεῶ παρεξίσθῳμνοι, Μνηστ.12,3 Συνεξ. τίνι τῶν τῷ Θεῷ εὐαρεσασάντων παρεξίσθῳθ.

παρεξοδεύω μσν. ὀδεύω ἐξῷ τῆς κυρίας ὁδοῦ, ἀπομακρύνομαι τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, λοξοδρομῶ: Εὐστ.Παν.216,10 τί μοι παρεξοδεύειν καὶ μὴ ἐπανακάμψαι εἰς τὸ προτεινόμενον τρόχισμα; **παρεξοδος** ἰή ἡ πλαγία ὁδός, ἐξοδος: Εἴφουδ.178,45 τῶν παρεξοδῶν τὸ παλατίου φύλακες' 2) μτγν. κ. μσν. μτφ. ἢ παρέκδοσις: Ἰγν.Ναξ.'Ὀδ.18, 'Επιφάν.1,141D, αὐτ.16D τῖνα ἢ ἐν παρεξοδῷ γενόμενα; 3) ἡ διόδος, ἐπὶ κλύσσημα: Μνηστ.β.Ἰ.Ὀρειβ.8,38,2' 4) ὁ συνέκδομος τοῦ χειρουργοῦ ἱατροῦ, ἢ θήκη τῶν ἐργαλείων: 'Ἰππ.Εὐσχ.8 παρεξοδῶσι λιτοτέρη.

παρεξοκέλλω μτγν. ἐξοκέλλω ὀλίγον τι, πορεκτρέπομαι κατὰ τι: 'Επιφάν.1,503D παρεξοκέλει.

παρεξοδεύων-έω πάπ. ὄλως ἐκμυδενίζω.

παρεξοθεύων-έω μτγν. θεωρῶ τὴν μηδαιμινον, περιφρονῶ τινά τὰ μέγιστα, τὸ παθ.: Εὐστ.'Ἐκκλ.'Ἰστ.10,7, παρεξοθευθέντες τὴν θρησκείαν' πρβλ. παρεξοθεύων.

παρέξω ἐπίρρ. τὰ ἐξῷ, τὰ ἐκτός, τὸ ἐξωτερικόν, μτ. γενικ.: ΠΔ Λευίτ.8,17 κατέκαυον αὐτὰ παρεξῷ τῆς παρεμβολῆς ἰδ. γρ. ἀντὶ πυρὶ ἐξῷ.

παρέξωθεν ἐπίρρ. μσν. ἀντὶ ἐξῷθεν βλλ.: Καλλίμ.Χρυστ.2219 (ἐκδ.Λ.), ΑἮβ.Ροδ.1225 ἰεῖδ. W.) ἐπαράγγειλαν με νὰ μὴ με φθάσῃ ὁ ἡμερινὸς παρέξωθεν τοῦ κάστρου.

παρέξωθῶ-έω ἐξῷθῳ τινά πλαγίως, πλαγιόθεν, ἐκβάλλω τινὰ δι' ὠθήσεωσ ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ· κ. παθ. παρεξωθοῦμαι: 'Αριστ.Κ.ὄσ.395h,31 συγγενές πνεῦμα . . παρεξωσθέν εἰς μυχιούς σύριγγας αὐτῆς.

παρεοίκα μτγν. κ. μσν. εἶμαι πως ὁμοίος, ὁμοιάζω ὀλίγον τι, παρεμφέρω, μτ. ὁστ.: Διοσκ.2,160, Φιλῶγρ.π.'Ὀρειβ.5,20,5, Σχδλ.'Αριστ.Περ.178 ἐργαλείων τῷ Α' στοιχείῳ παρεοικός, Εὐστ.Παν.41,15 θεῶ παρεοικός.

παρεοικότως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ γρόπον ὀλίγον τι ὁμοιον πρὸς . .: Πολυδ.9,131.

παρεπαίνω (ῶ) πάρεργος ἡ πλάγιος ἢ δευτερεύων ἡ τυχαῖος ἔπαινος: Πλάτ.Φαῖδρ.267A Πάρινον Ἐπιθῶν . . ὅς ὑποδῆλωσαν τὴ πρώτος ἡῦρε καὶ παρεπαίνους.

παρεπαίρωμαι μτγν. ἐπαίρωμαι ὑπερβαλλόντως, καθ' ὑπερβολήν: Βέττ.Βόλ.9,18 παρεπαρμένον ταῖς διανοίαις.

παρεπαίρω μσν. αἰρῶ, ἀποφέρω, ἀφαιρῶ: 'Αναστ.Σιν.'Ὀδ.338,16 παρεπαῖρα τὸς θρόμβους τοῦ αἵματος, Ζαχαρ.Πάπ.Διαλ.3,7.

παρεπαισθάνομαι μτγν. συμπληρῶ τὴν αἰσθησιν: Φιλῶδ.Θε.1,13.

παρεπαισθημα-ατος ἰδὲ Ἰπαρεπαισθάνομαι μτγν. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρεπαισθάνομαι, ἢ συμπληρωσις τῆς αἰσθήσεως: Δημήτρ.Λάκ ἐν Πλάτ.

παρεπεισοδιάζω μσν. παρεπειρω, παρεμβάλλω τί που ἐν εἰδει ἐπεισοδίου, ἐπισυνάπτω τὴ ἐν παρεργῷ: Εὐστ.100,40 ὡσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα τὸν τε Περιθροσν καὶ τὸν Ἐξῆδιον παρεπεισοδιάζει ἰδιόρθ. ἀντὶ παρεπεισοδιάζει.

παρπεθοθῶ-έω μτγν. βοηθῶ τινά ἐκ τοῦ πλησιον: Διόδ.Σ.2,6 τοὺς ἔνδον ἀπολειοπτάς τὰς ἐνναυθαί φυλακάς, καὶ παρπεθοθούστας τοῖς ἐπὶ τῶν κάτω τοιχῶν κινδυνεύουσαι.

παρεπιγράφη (ή) [παρεπιγράφω] μτν. κ. μσν. τὸ πλαγίως, τὸ ἐν τῷ περιθωρίῳ γεγραμμένον ἐν εἴδει προσθήκης : Πάπ. || εἶδ. σικινηκὴ ὀδηγία ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ χειρογράφου δράματός τινας : Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 3, Σχόλ. Αἰσχ. Εὐμ. 117. 2) μσν. ρητορικὸν σχῆμα, καθ' ὃ παρεμβάλλεται, λέγεται ἢ ἐν παρόδῳ: Τζέτζ. Λυκόφρ. 1 «τοῦτο τὸ σχῆμα καὶ ὁ ποιητικὸς τρόπος παρεπιγραφῆ καλεῖται, ὅτι ὁ ἀνῶθεν οὐκ ἐμφαίνεται δεικνύται παρεπιγραφόμενον ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς».

παρεπιγράφω μτν. κ. μσν. γράφω τὴν πλησίον ἐπιγραφῆς τινος, δηλ. διορθῶ : Στρόβ. 14, 5, 14 ἐπειδ' ἔκεινος ἐν παιδίᾳς μέρει δεξιόμενος ἐκέλευσε παρεπιγράβει «βρονταὶ δὲ γερόντων» || γράφω ἐν τῷ περιθωρίῳ, ἐν τῷ παθ. : Πάπ., Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 222 τοῦτα ἰτὸ οὐκ εἶπε παρεπιγέγραπται δηλοῦν ὅτι μιμεῖται τὴν τὴν ἀπόδρα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 1 ὁ ἀνῶθεν οὐκ ἐμφαίνεται δεικνύται παρεπιγραφόμενον ἐκ τῆς κειμένης γραφῆς. 2) ρηματ. π. παρεπιγραφή.

παρεπιδεικνύμι μτν. δεικνύμι τὴν παραλλήλως πρὸς τὴν ἄλλα, ταυτοχρόνως πρὸς τὴν : ΠΔ Μακκ. 2, 15, 10 παρεπιδεικνύς τὴν τῶν ἔθνων ἀθεσάν και τὴν τῶν ὄρκων παράδεισιν' || ἐπιδεικνύμι τὴν εἰς τὴν : Γαλ. 8, 600 παρεπιδεικνύται κακῶς ἰτὴν τέχνην' 2) μέσ. παρεπιδεικνύμαι φανερῶ, ἐκδηλῶ, ἀναπτύσσω, ἐκθέτω τὰς ιδέας μου Φιλ. 2, 39' || ἐν μειοτικῇ σμ. ἐπιδεικνύομαι, κῶνος ἐπιδειξίν : Πλούτ. Ἠθ. 43D ἐστὶ γὰρ καὶ τοῦτο . . παρεπιδεικνυμένας, Φιλ. 2, 220, 27 τὸ μὴ παρεπιδεικνυθεὶς μηδὲ δημαγωγείν, Λοῦκ. Ἰστ. Συγγρ. 57 δύναμιν λόγων . . παρεπιδεικνυθεὶς.

παρεπιδημία (ή) μτν. κ. νεώτ., δωρ. παρεπιδημία ἢ ἐν ξένη χώρα προσωρινή διαμονή : Πολύβ. 4, 4, 2 τὴν παρεπιδημίαν τοῦ Ἀδριατικοῦ διαλαγοῦντες, Ἐπιγρ. παρεπιδημίαν ποιήσασθαι' || μτφ. ἐπὶ τῆς ζωῆς : Πλάτ. Ἀξ. 365B παρεπιδημία τίς ἐστὶν ὁ βίος πρὸλ. Ἰνπαρχ. π. Στοβ. 4, 44, 8 ἐν τῷ βίῳ οἴκει τὴν παρεπιδημίαν ποιησόμεναι.

παρεπιδημιος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἐν ξένῳ τόπῳ προσκαιρῶς διαμένων, ζῶν ὡς οὐσ. : Καλλιξ. 2, Πολύβ. 32, 22, 4 τοῖς Ἕλλησι τοῖς παρεπιδημοῖς, ΠΔ Γέν. 23, 4 εἶπεν Ἀβραάμ . . πάροικος καὶ παρεπιδημος ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν.

παρεπιδημῶ-έω μτν. κ. νεώτ., βωιωτ. μτχ. ἐνεστ. παρεπιδημῶν, διατριβῶ, μένω ἐν τινὶ (ξένῳ) τόπῳ, εἶμαι πάροικος, ξένος εἰς τὴν τόπον : Μόχ. π. Ἀθῆν. 13, 579 A ἀνδρωπος ξένος καὶ παρεπιδημῆσας Ἀθήνησιν ποτε, Πολύβ. 27, 7, 3 πρῶτα ἐμ . . ἀπαλλάττεσθαι . . Μακεδόσιν, ὅσαι παρεπιδημοῦντες ἔτιχον, ἐκκλ. φρ. τῶν κατοικοῦντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. 2) μεταβαίνω, ταξιδεύω : Πολύβ. 13, 8, 3 ἀπὸ τῆς βοιωτίας εἰς τὴν Λακεδαιμόνα παρεπιδημῆσαντες.

παρεπιδικος-ον γλῶσσ. ἐμπειρος, πανοργος. **παρεπιθύμησις-εως** (ή) μσν. καρτερία, υπομονή, ἀνοχή, μακροθυμία : Εὐσ. Βί. Κωνστ. 3, 64 μακρὰ παρεπιθύμησις.

παρεπικουρῶ-έω μτν. παρέχω βαθίθειαν, ὠφέλειαν εἰς τὴν : Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 5, 75 οὐδὲ γὰρ ἢ . . τῶν ὑδρείων ἐφοδος δύναται ἢ τοῖς Χαλδαίοις παρεπικουρεῖν.

παρεπικρίνω πάπ. ἐπικρίνω, κατοκρίνω ἀδίκως. **παρεπιμολύνω** μτν. μολύνω τὴν ἐπικαλύπτον διὰ ξένης ὕλης : Φιλ. 2, 38, 3.

παρεπινοῶ-έω μτν. ἐπινοῶ τὴν ἐπιπέλομαι : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 454 μέσ. : Διόδ. Σ 12, 1 (δ. γρ.) πολλὰ δὲ καὶ ἴδια παρεπινοήσασμενος ἐξέφρα. 2) παθ. γίνομαι σὺν ἄλλῳ τινὶ, ἐν ἀκολουθίᾳ ἄλλου τινὸς ἀντιληπτός, μανθάνομαι ταυτοχρόνως : Πλωτίν. 6, 6, 10.

παρεπιπάσσω μτν. ἐπιπάσσω, ἐπιρρίπτω, ἐπιπέω τὴν πλησίον τινός : Διοσκ. 5, 81.

παρεπιπλέκομαι μτν. ἄστρον. ἐπὶ ἄστέρων, εὐρίσκειται ἐν ἀστρονομικῇ συζυγίᾳ : Γαλ. 19, 55, 7 ἐάν δὲ παρεπιπλάκωσιν.

παρεπισκοπῶ-έω ἐξετάζω, παρατηρῶ, ἐρευνῶ τὴν ἐπιπέλομαι τινός ἢ ὁμοίως πρὸς τὴν : Ἀριστοφ. ΗΜ 1197b, 32, Πλούτ. Ἠθ. 129ε οὐ γέρον καὶ τὴν ἐαυτῶν παρεπισκοποῦσι δαιταν.

παρεπιστοιμα-ίζομαι μτν. ἔκω τὴν πρὸς ἐμῶν τόν : Φιλ. 1, 540 ἐκείνων ἰτὴν αἰσθησέων' ἐκάστη μικρὰ ἄττα τῶν ἐν τῇ φύσει παρεσπῶσαστο.

παρεπιστείβω μτν. περιπατῶ ἐπὶ τινος, βαδίζω σὲ κάτι : Ἀπολλων. ΠΔ Ψαλμ. 8, 18 νοντοπῶρος παρεπιστείβουσι κελεύθους.

παρεπιστέλλω πάπ. ἐκδίδω διαταγὰς, διατάσσω : καθὰ παρεπέσταλται, οὐτ. ὅπως τὰλλα αἰκονομηθῆς καθὰς παρεπέσταλται (δ γρ. καθ' ὡσπερ ἐπέσταλται).

παρεπιστρέφω μτν. ἀμτβ. στρέφομαι πλάγιως : Ἐρατοσθ. π. Στοβ. 17, 1, 2 παρεπιστρέφει μικρὸν πρὸς τὴν ἑω ἰσπερ τοῦ Νεῖλου, Μαρκιαν. 1, 11' 2) μέσ. στρέφομαι διερχόμενος καὶ παρατηρῶ τὴν : Πλούτ. Ἠθ. 521b ὑποδελόντα καὶ παρεπιστρέφοντα, Διογ. Λ 2, 23 παρεπιστρέφόμενος ἡσυχὴ καὶ τῆρῶν ἄμύνασθαι εἰ τις οὐ ἐπέλαθο.

παρεπιστρέφω (ή) μτν. τὸ παρεπιστρέφειν βλ. α., στροφῆ, γύρισμα πρὸς τὸ πλάγια : Πλούτ. Σύλλ. 35 βίβεις ὁμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγίνοντο καὶ παρεπιστροφῆαι συνεχεῖς προσώπων.

παρεπιστρέφω μτν. παθ. ἐπὶ τῆς δραστηριότητος τῶν φαρμάκων, ἐντείνονται, αὐξάνω : Ἀρχιγ. π. Ὀρειβ. 8, 2, 4 ἥμερα παρεπιστρέφεται ἰδὲ ἐλλέβορος καὶ σίσιλον ἄγει.

παρεπιστρέφω μτν. ἐπιτρέφωμαι, ἐκτελῶ, προσεῖ : Φιλοῦμ. Ἀέτ. 5, 78 (παθ.).

παρεπιτομή (ή) μτν. πλάγια ἐντομή : Φιλ. Βελον. 63, 37 βάθος τῆς παρεπιτομῆς.

παρεπιτροπος (ὶ) νεώτ. νομ. δεῦτερος ἐπιτροπος ἀνηλικῶν, ἐπιτηρητῆς τῶν πράξεων τοῦ κυρίου ἐπιτρόπου καὶ ἀναληρωτῆς αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀντιθέσεως μετοξὺ ἐπιτρόπου καὶ ἐπιτροπευμένου ἀνηλικῶν.

παρεπιφαινώμι μτν. ἐπιφαινώμι, παρουσιάζομαι πλησίον τινός : Ἠρόδ. Ἰστρ. π. Ὀρειβ. 10, 17, 2 εἰ τὴν ἐξῆθεν παρεπιφαινόιτο σύμπτωμα 2) συμβαίνομαι κατὰ τύχην, συμπτωματικῶς, τυχαίως : Φιλ. 2, Ποιημ. 5, 32 τὸ παρεπιφαινόμενον περὶ τὸν (τὸ συμπτωματικόν).

παρεπιφέρω μτν. μεταχειρίζομαι τὴν πρὸς τὴν, πρὸς τὴν σκοπὸν : Περιπλ. Ἐρ. Θαλ. 33 τὸ λοιπὸν παρεπιφέροντες πρὸς ἴδιον δρόμον.

παρεπιχέω χέω, χύνω τὴν ὡς πρόσθετον εἰς τὴν, ἐπιπροσθετικῶς χύνω τὴν εἰς τὴν : Ἠρώδ. Αὐτομ. 2, 4 ἔλιπον παρεπιχέωσιν δεήσει εἰς ταῦτα : πρὸλ. Σωρ. 1, 100, Γαλ. 12, 430.

παρεπιφάω μτν. φαύω, ἐγγίζω ἐλαφρῶς : Πλούτ. Ἀρεσκ. Φιλ. 2, 12, 1, Πλούτ. Ἠθ. 888C παρεπιφάει τῶν μέσων τριῶν κύκλων ὁ καλούμενος ζῶδιακος.

παρέπλω ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ παραπλέω βλ. α.

παρέπομαι κ. νεώτ. ἀκολουθεῖ ἐκ τοῦ συνέγους, συνοδεύω, συντροφεύω : Ξεν. Ἀπολ. 27, Ἐπιγρ. παρῆσθαι τῇ ἐκφορᾷ || παρακολουθεῖ τὴν : Πλάτ. Φαιδ. 89A προὔτρεψε πρὸς τὸ παρῆσθαι καὶ ἔνασκειν τὸν λόγον' || μτφ. ἐπακολουθεῖ εἰς τὴν : αὐτ. Νομ. 667B ἐδωδὴ μὲν καὶ πάσαι . . παρῆσθαι τὴν ἄσριν' || εἶμαι φυσικὸν ἐπακολουθεῖν τινος, προσδιῶξέ τὴν : αὐτ. Θεορ. 1, 166A τοῦτο μάλιστα ἐπὶ πάντων παρῆσται (εἰς ἔλα εἶναι ἴδιον, κοινόν) || εἶμαι ὑποτέλεσμά τινος : Πολύβ. 4, 21, 1 τῆν τῶν θεῶν αὐστηρίαν, ἵτις αὐτοῖς παρῆσται' || πάπ. εἶμαι παρῆσται τινος, ἀνῆκα εἰς τὴν : τὰ παρῆσται γῆδια

Ιγαῖα ἀνήκουσαι εἰς τι χωρίον' || λογικ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ὡς οὐσ. τὸ παρακολουθῆμα, ἢ συν- ἔπεια, ἀναγκαῖα ἢ τυχαία : Ἀριστλ. Σοφ. Ἐλ.168b,3f' || τὰ **παρεπόμμενα** τὰ ἀναγκαῖα ἐπακολουθοῦσα : Λογγίν.0,1' || νεώτ. γρομμ. τὰ **παρεπόμμενα** τῶν πτωκτικῶν - τῶν ρημάτων τὰ ἀπαράτητα πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἐννοίας αὐτῶν γνωρίσματα [τῶν μὲν ὀνομαζόντων τὸ γένος, ἢ κλίσις, ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ πτώσις, τῶν δὲ ρημάτων τῆ φωνή, ἡ διάθεσις, ἡ συζυγία, ὁ χρόνος, ἡ ἐγκλίσις, ὁ ἀριθμὸς καὶ τὸ πρόσωπον]' 2) εἶμαι σταθερὰ, ἀνολλοίωτος ἰδιότης, γνώρισμα : Φιλῶδ. Σημ.23 ταῖς ἀνθρώποις τοῦτο παρέπεται τὸ σύμπωμα.

παρεργάτης-ου ἰδί || ἐπιπροσθέτως καὶ ἐργάτης τινός, ὁ ἐκτός τινος καὶ τὸ ἄλλο πράττων : Εὐρ. Ίκ. 426 κομῆς γ' ὁ κήρυξ καὶ παρεργάτης λόγων.

παρεργαῖος ἰδί πάπ. || προϊστάμενος εἰς τινα ἐπιχειρήσει.

παρεργολάβ-ῶν μτγν. μεταβάλλω τι πρὸς χρῆσιν μου : Φιλ.1,54f τὰ φιλοσοφίας εὐρέματα παρασπῶνται τε καὶ παρεργολαβοῦσι.

παρέργος-ον κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὸ (κυριώρως) ἔργον, δευτερεύων, ἐπουσιώδης, συμπωματικὸς, τυχαῖος, παρασησῖος : Πλάτ. Τιμ.38D ὁ λόγος πάρεργος ὢν, αὐτ. Νόμ.766a οὐδὲ πάρεργον χρή τὴν παιδῶν τροφήν τὸν νομοθέτην ἕαν γίνεσθαι, Ἀεξ.98,2 πρὸς τὸ κέρδος . . πάντα τάλλα . . πάρεργα γίνεσθαι, Πλάτ. Πάνθ. πάντα πάρεργα παιησάμενος, - πάρεργος ἀσχολία πολλῶν εἶναι ἢ μουσική' 2) τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ πάρεργον δευτερεύουσα, ἐπουσιώδης ἐργασία, ἀσχολία, πράξις : Εὐρ. Ὀρ.610 καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θῆσομαι πόνων, αὐτ. Ἠλ.509 πάρεργ' ὁδοῦ ἰδευτερεύων σκοπὸς τοῦ ταξιδίου, Δημ.1233 παντελῶς τάλλα πάρεργα πρὸς τὸ λαβεῖν νομίζουσι, - τὸ ἔχω ὡς πάρεργον ἰώσ ἐκτός τῆς κυρίας ἐργασίας μου, ὡς ἐρασιτεχνῶν ἀσχολιών' || ἐπι- πρόσθετον συμβῆναι, γεγονός : Εὐρ. Ἐλ.925 πάρεργον **δοῦσα** τοῦτο τῆς τύχης' || ἀσήμαντον συμ- βῆναι ἢ γεγονός ἐν σχέσει πρὸς ἄλλο : Εὐρ. Ἡρ.1340 πάρεργα τὰ τὰδ' ἔστ' ἔμῳν κακῶν' || πάρεργα δόμων οἱ ὡς ὑποδεέστεροι ὑπάρχοντες ἐν τῷ οἴκῳ, οἱ νόθοι : αὐτ. Ἠλ.63 πάρεργ' Ὀρέστην καμῆ ποιεῖται δόμων' || πάρεργος γίνομαι τιθεμαι εἰς τὸ τέλος κατὰ τινα πράξιν, ὑφίστασθαι τὴ τελευταῖος : Πaus.10,27,2 Πρίσμον δὲ οὐκ ἀποθανεῖν ἔφη, . . ἄλλ' ἀποσπασθέντα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ πάρεργον τῷ Νεοπτολέμῳ πρὸς ταῖς τῆς οἰκίας γενεαῖα θύραις' || ἐπιρρ. φρ. ἐν πάρεργῳ δευτερευόντως, συμπωματικῶς, ἐπιπροσθέτως : Θουκ.6,69 ἐν **παρέργῳ** . . εἰ τὸ ἄλλο συγκρατασσεφάμενοι, Σοφ. Φιλ.473 ἐν **παρέργῳ** θοῦ με [μεταχειρίσσομεν ὡς τὴ ἀσήμαντον, Εὐρ. IT 514 ὡς ἐν **παρέργῳ** τῆς ἑμῆς δυσπραξίας, Πλάτ. Θεαιτ.184A εἰ τις ἐν **παρέργῳ** ἀκέφεται, - ἀσχολοῦμαι ἐν **παρέργῳ** εἰς τὴν ζωγραφικὴν [κατὰ τὰ διακειμή- ματα τῆς κυρίας ἐργασίας μου, παρεμπιπτόντως]' || ἐν **παρέργῳ** μέρει ἐν τῇ αὐτῇ σμμ. : Πλάτ. Πολ.370C' || ὄμ. ἐκ **παρέργῳ** : Θουκ.7,27 ἐκ **παρέργῳ** πόλεμον ποιεῖσθαι, αὐτ.1,142.

παρέργως ἐπιρρ. κ. νεώτ. παρὰ τὸ ἔργον, δευτερευόντως, ὁθ. ἀμελῶς, ἐπιπολαιῶς, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀκριβῶς : Πλάτ. Νόμ.793E εἰ τις ἀκριβῶς ἀπο- τελοῖ καὶ μὴ **παρέργως** τοῖς ἐληθμόνοις χρεῖστο' ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐξεταστικῶς : Δημ.215 τοῦς πα- ρέργως, ἄλλ' οὐκ ἐξεταστικῶς ἐκκλησιαζόντας, Δειν.3,14 **παρέργως** ἔχειν πρὸς τὰς ἀποφάσεις ἰαμελῶς, μετ' ὀλιγωρίας ἀποφασίζεσθαι, Ἠγήσιππ. Κωμ.1,6 οὐ **παρέργως** ἔμαθον πρὸλ. Μέν.462,6, αὐτ. Σαμ.293, Πορφ. Ἀποχ.2,61, -**παρέργως** διδάσκω τὴν γαλλικὴν γέν **παρέργως**, ἔχων ὡς δευτερεύον ἔργον' || ἐν παρόδῳ, παροδικῶς : Φιλῶδ. Μουσ.39K.

παρερβίζω μτγν. ἐξερεβίζω, παροργίζω. Ἰώσ.β1,45 **παρερβίζοντο** ταῖς φωναῖς πρὸλ. Σύμμ. Παροιμ.24,19, Θεοδῶτ. Ψαλμ.36,1, Ἀέτ.16,6,1, Συμηλκ. Ἐπίκτ.66D.

παρερβῆτις μτγν. κινῶ ὡς διὰ κωπῶν, ὡς ἐν κωπηλασίᾳ : Πολυβ.5,71 ὡσερ κώπαις τισὶ **παρερβῆτις** τὸ σῶμα ἰδ.γρ. παρεργυῖνι.

πάρερμα-ατος [τὸ] παράιρημα βλ λ.

παρερμηνεία ἡ νεώτ. ἐσφαλμένη ἔρμηνεια παρανόησις, παρεξήγησις τινος ἀπὸ γλωσσικῆς ἢ ἄλλης ἀπόψεως : **παρερμηνεία λέξεως - φράσε- ως - χωρίου - νόμου - τῶν λόγων τινός - τῆς ἀ- νόψεως - τῆς προθέσεως** 2) εἶδ. ἱατρ. πα- θολογικὴ σφαιερὰ κρίσις ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῶν διὰ τῶν αἰσθητηρίων μεταδιδωμένων ἐρε- θισμάτων, καταλήγουσα συνήθως εἰς συστηματι- κὸν παραλήρημα βλ λ.

παρερμηνεῦμα-ατος [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. παρερ- μηνεία βλ λ. : Ἐπιφάν.1,886C τὰ **παρερμηνεῦματα** τῆς κακοδόξου αἰρέσεως.

παρερμηνεύσις-εως [ἡ] νεώτ. παρερμηνεία βλ λ. **παρερμηνεύτης**-ου ἰδί μσν. κ. νεώτ. ὁ δια- πράττων κατὰ λάθος ἢ οκοπίμως παρερμηνείαν βλ λ. || **παρερμηνεῖται** ἰοῖ [ἐνν. τῶν γραφῶν] αἰρέσις τις τοῦ χριστιανισμοῦ.

παρερμηνεύω μτγν. κ. νεώτ. ἔρμηνεύω ἐσφαλ- μένωσ, κακῶς, παρεξηγῶ, παρανοῶ : Στράβ.7,3,10 **παρερμηνεύειν** τὸν ποιητήν, - **παρερμηνεύω** χω- ριον, - **παρερμηνεύσαν** τοὺς λόγους μου.

παρερπύζω παρέρπω βλ λ.1) : Νόνν. Δ.9,110 **πα- ρερπύζων** Διονυσίω.

παρέρπω, ἄορ. παρήρπισσα, ἄορ. ὑποτ. παρέν- θη κ. ἀπορφ. παρενθῆν [Ἐπιγρ.], ὑφέρπω, ἔρπω κρυφίως, κρυφασπέννομαι, γλιστρῶ : Ἀριστφ. Ἐκκλ.51f εἶσω **παρερπύσσασα** . . **καταθέσθαι** θοί- μάτιον, Θεοκρ.15,48 **κακοεργός** . . **παρέρπων** αἰ- γυπτιοῖ' 2) ἐπὶ ρητόρων, παρουσιάσσομαι ἔσω πρὸς δῶπος ὁμιλήσας : Ἀριστφ. Ἐκκλ.398 **πρὸς** Νεοκλείδης ὁ γλάμων **παρερπυσεν** 3) δῶρ. ἀντὶ τοῦ παρέρχομαι πλησιάζω κάπου : Θεοκρ.15, 60 εἶτα, **παρενθῆν** εὐμαρές, Ἐπιγρ. **παρέρπειν** ἐς τῷ Ριττινῷ, Ἐπιγρ. **παρέρπειν** ἐν τῷ ἱερῶν, Ἐπιγρ. **μηδὲ** **παρερπῆτω** μηδὲς ἀμύπητος εἰς τὸν τόπον' || φαίνομαι, ἐμφανίζομαι δημοσίᾳ : Διάλ.2,9.

παρερῶω, ἰων. παρειρῶω μ. κτ. ἄορ. ἐνεργ. κ. παθ. σύρω παρὰ τὴν πλευράν. παραλλήλως πρὸς τὴν πλευράν : Ἡρ.7,36 **φραγμὸν** **παρειρῶσαν** ἔθενε καὶ ἔθενε, ἴνα **μὴ** **φοβῆται** τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπερορῶντα' 2) σύρω πρὸς τὴν μίαν πλευράν, σύρω, τροβῶ πλαγίως : Ἰηπ. Ἐπίδ.3,1a **στόμα** **παρειρῶσθη** ἰδιοστράφῃ.

παρέρχομαι κ. μσν. κ. νεώτ., ὡς μέλλ. ἐν χρ. τὸ **πάρεμι** βλ λ., ἐξ οὐ κ. οἱ λοιποὶ ἐγκλ. κ. ὁ παρστ., ἄλλα νεώτ. ἰπθ. κ. π. ἀρχ.1 **παρστ.** **παρηρ- χάμην**, μέλλ. μτγν. κ. **παρλεύσομαι**, ἄορ. **πα- ρήλθον** κ. ἀπαρφ. **παρελθεῖν**, πορκα. **παρελή- λυθα**, σπονιτῶ. **παρελήλυθον** [Θεοκρ.22,85f, διέρ- χομαι πλησίον, περνώ κοντὰ ἢ διέρχομαι] πέρα τινός, προσπερῶ, διαβαίνω : Ὀδ.Π 357 **εἰσίδον** αὐτοὶ **νῆα** **παρερχόμενον**, οὐτ.Ε 429 **κύμα** **παρῆλ- θεν** ἐπὶ πτηνῶν : αὐτ.Μ 62 οὐδὲ ποτήτᾳ **παρέρχε- ται** ἐπὶ προσώπων : Αἰσχ. Ἰκ.1004 **πᾶς** **τις** **παρ- ελθὼν** **δύμματος** **θελκτήριον** **τόξωμι** **ἔφευγεν** ὄμ. ἐπὶ νέφους : Δημ.291 **ἴπαρῆλθεν** ὁ κίνυνοσὶ ὡσερ **νέφος** ἰδῶσ **περνάει** τὸ σύννεφο], Κ Δ Λουκ.18,37 ἴ**παουσ**, - **παρέρχεται** ἰδιέρχεται, διαβαίνει, αὐτ. Ματθ.8,28 **παρελθεῖν** **διὰ** **τῆς** **ὁδοῦ** **εἰκείνης** 2) ἐπὶ τοῦ χρόνου ἢ ἐν ἀναφ. πρὸς αὐτόν, δι- ἐρχομαι, περνώ, φεύγω : Ἡρ 2,86 **ἔπειδ** **δὲ** **πα- ρέλθωσιν** **αὶ** **ἐξδομήκοντα** ἡμέρας, Αἰσχιν.3,69 **παρελήλυθα** **τὰ** **Διουσιᾶ**, Κ Δ Ματθ.5,18 **ἔως** **ἂν** **παρέλθῃ** **ὁ** **οὐρανός** **καὶ** **ἡ** **γῆ**, αὐτ.Καρ.2,5,17 **τὰ**

ἀρχαία παρήλθεν, ἴσθω γέγονε καινά τὰ πάντα
 || ἴδ. κτ. μτχ. ὁ παρελθών, ὁ παρεληλυθώς ὁ περα-
 σμένος (ἰαί) : Σοφ. Ἦρ. 69 ὁ παρελθών ἀροτος
 ἢ παρελθούσα ἐποχή τῆς ἀρδεύσεως, αὐτ. ΟΚ 1397
 παρελθούσαι δόδοι (περιηκανήσεις τοῦ παρελθόν-
 τος), Εὐρ. Ἄν. 1028 ὁ παρελθών χρόνος, Πλάτ.
 Φαιδρ. 231β αἱ παρεληλυθότες πόνοι, Ξεν. Ἀν. 4, 3,
 2, αὐτ. ΚΠ 8, 20 ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ ἰκατά
 τὸ παρελθόν, ἢ παρελθούσα ἐβδομάς κ. ἐν τῷ
 παρκαί : ΚΔΠέτρ. 1, 4, 3 ὁ παρεληλυθὸς χρόνος τοῦ
 βίου || κ. ἀπολ. ὁ παρεληλυθώς μέν χρόνος
 τὸ παρελθόν : Ἀριστλ. Ποι. 1457α, 18 πρβλ. αὐτ. Κατ.
 5α, 8, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 3, 106 || κ. νεώτ. τὸ οὐδ.
 τῆς μτχ. τοῦ ἀορ. ὡς οὐσα τὸ παρελθόν βλ. λ.
 ἐν ἀντιφ. πρὸς τὸ μέλλον : Ἀριστλ. Φυσ. 218α, 9
 || ὄμ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ παρκαί. ὡς οὐσα τὰ
 παρεληλυθότα τὰ περασμένα : Δημ. 292 || ἐπι-
 γηγόνοντα ἢ καταστάσεων, ἀπερχομαι, ἀπομακρύν-
 ομαι, περνώ : ΚΔΜατθ. 26, 39 παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ
 τὸ ποτήριον τοῦτο, αὐτ. Μδρι. 14, 35 || μιν. ἐ-
 ξαρτιζομαι, σθῆνω : Νεκρῶς. Ἀκολουθ. ὡς ὄναρ
 παρέρχεται καὶ διαλυεῖται πᾶς ἄνθρωπος, Διηγ.
 Ἀχιλλ. 1574 πῶς ὡς σκία παρέρχεται ἢ δόξα τῶν
 ἀνθρώπων, - ἢ νόσος παρήλθε' 3) ὑπερβαίνω
 τινὰ ἴδ. ἐν τῇ ταχύτητι, ξεπερνῶ : Ἰλ. Ψ 345, Ὀδ. Θ
 230 ποσὴν μὴ τίς με παρελθῆ' || ὑπερβαίνω,
 ξεπερνῶ, εἶμαι ὑπέρτερος τινος κατὰ τι, περνώ
 κάποιον σὲ κάτι : Ὀδ. Ν 291 δὲ σε παρελθῆ ἐν
 πάντεσι δόλοισι, Θέογν. 1285 οὐ με δόλω παρε-
 λεύσει, Εὐρ. Βάκχ. 906 ἕτερος ἕτερον ὄλωκα καὶ
 δυνάμει παρήλθεν, Ἀριστφ. Ἰνπ. 277 ἦν δ' ἀναι-
 δεῖα παρελθῆ σ', Αἰσχίν. 3, 129 παρελθόντες τῆ
 πρώτῃ στρατείᾳ μάλα μετρίως ἐχρήσαντο τοῖς
 Ἀμφισσειῶν, Δημ. 132 τὰς λόγους τάργα παρέρ-
 χεται, αὐτ. 400 4) διέρχομαι πρὸ τινος χωρὶς
 νὰ δῶσα προσοχήν, ἀδιαφορῶ διὰ τι : Ἰλ. Θ 23, 9
 οὐ .. φημι τεόν .. βῶμον νηὶ πολυκλήιδι πα-
 ρελθέμεν' || ἀδιαφορῶ, παραβλέπω, παρα-
 μελῶ, περιφρονῶ : Εὐρ. Ἰκ. 231 παρελθὼν θεαὸς
 ἀπώλεσας πόλιν, ΚΔ 11, 42 ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡ-
 δίσουμον .. καὶ πᾶν λαχάνου καὶ παρέρχεσθε
 τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ θεοῦ' || ἐπι
 νόμου, παραβαίνω, ὑποσεκλιζῶ : Ἀντιφ. 5, 12, Λυσ.
 6, 52 παρελθὼν τὰν νόμον ἂν ὄμεις ἔθεσθε, Δημ.
 977 τοὺς κοινούς παρελθὼν νόμους' || ἐπι λό-
 γου, ἀντιπαρέρχομαι τι, παραλείπω : Ἀριστφ. Σφ.
 637 πάντ' ἐπελήλυθεν καὶ δὲν παρήλθεν, Πλάτ.
 Φαιδρ. 278Ε, ΚΔ Λουκ. 15, 29 οὐδέποτε ἐντολήν
 σου παρήλθων, Δημ. 977 τοὺς κοινούς παρελθὼν
 νόμους' 5) ὑπεκφεύγω, διαφεύγω, ξεφεύγω ἀπὸ
 κάτι : Ἰλ. Α 132 μὴ δὴ οὕτως .. κλέπτε νόφ, ἐπεὶ
 οὐ παρελεύσεαι οὐδὲ με πείσεις, Ἡσίοδ. Θ 613
 οὐκ ἔστι Διὸς κλέφαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν,
 Ἦρ. 3, 72 φυλακάς .. εἰούσας οὐδὲν χαλεπὰς πα-
 ρελθεῖν, Εὐρ. Ἄλκ. 695 ζῆς παρελθὼν τὴν πεπρω-
 μένην τύχην, Δημ. 227 τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβα-
 λάς .. οὐκ ἐνὶ τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, Πλωτίν. 6,
 7, 11 τὴν ἐν τῷ ὄλω φυγὴν παρέρχεσθαι' 6) πα-
 ρέρχομαι τι (τινα) ἴδ. ἐπι πραγμ., διέρχομαι πρὸ
 τινος ἀπαρτήρητος, διαφεύγω, ξεφεύγω τὴν προ-
 σοχήν τινος : Θέογν. 419 πολλὰ μ' αἰ συνιτέα
 παρέρχεται, Σοφ. Ἦρ. 226 αὐδὲ μ' ὄμματος φρου-
 ρᾶν παρήλθε τόνδε μὴ λεύσειν στόλον, Δημ. 21,
 550 ταῦτ' γὰρ αὐ μικροῦ παρήλθε μ' εἰπεῖν κ.
 ἀπολ. : Σοφ. ΟΚ 902 ὡς μὴ παρήλθωσ' αἱ κόραι,
 ΚΔΜατθ. 5, 18 μία κεραία οὐ μὴ παρελθῆ ἀπὸ τοῦ
 νόμου' 7) διέρχομαι, περνώ καὶ προχωρῶ εἰς
 τι μέρος, δθ. μτφ. φθάνω, καταλήγω : Ἡσίοδ. Ἐργ. 216
 ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν κεραιῶν εἰς τὰ δι-
 κάια, Δημ. 9, 117 Λακεδαιμονίους ἄρξαι καὶ πα-
 ρελεύσασιν εἰς τὴν αὐτὴν δυναστείαν ἡμῖν, Λουκ.
 Ουειρ. 12 παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν τὸ μὲν

χρυσίον .. ἐξαντλεῖν, αὐτ. Νεκρ. Δ 12, 4 || μτφ.
 φθάνω, κατοντῶ εἰς τι, γίνομαι τι : Ἀριστλ. Ἄν. 593
 εἰς παροιμίαν παρήλθε τὸ πρᾶγμα [κατήντησε
 νὰ γίνῃ παροιμία], αὐτ. Ρητ. 1403β, 23 εἰς τὴν τρα-
 γικὴν .. ὁδὲ παρήλθεν ἢ ὑπόκρισις' 8) δια-
 βαίνω τὴν θύραν, περνώ μέσα, εἰσέρχομαι : Ἦρ. 3,
 77 ἐπεὶ .. παρήλθον ἐς τὴν αὐλήν' || παρέρχο-
 μαι ἔσω ἢ ἔσω εἰσέρχομαι εἰς τὴν αἰκίαν, μισῶν
 μέσα : Αἰσχ. Χο. 849, Σοφ. Ἡλ. 1337, Ἀριστφ. Νεφ.
 853 εἰσα παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοῦς γνηγεῖας' ὄμ
 Σοφ. ΟΤ 1241 περιναί ἔσω θυρώνος κ. μτ. αἰτ. :
 Εὐρ. Μῆδ. 1137 παρήλθε νυμφικούς θαλάμους' ὄμ.
 ἐπὶ στρατοῦ : Ξεν. Ἀν. 5, 5, 11 εἰς τὴν πόλιν βία πα-
 ρεληλυθὸς ἐνίους οἰκνοῦν ἐν ταῖς οἰκίαις,
 Δημ. 237 παρεληλυθέναι Φίλιππον ἔσω πυλῶν'
 9) ἐρχομαι πρὸ τινος, παρουσιάζομαι ἐνώπιόν
 τινος, ἴνα ὁμιλήσω : Θουκ. 5, 45 ἐς τὸν δῆμον πα-
 ρελθόντες καὶ ἐπερωτώμενοι, Αἰσχίν. 3, 95 παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν λόγους διεξέλεγε κ. συνήθ.
 ἀπολ. : Ἦρ. 8, 81 ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀρι-
 στείδης, Ἀριστφ. Θεσμ. 443 ὄλιγων ἔνεκα καυτῆ
 παρήλθον ῥήματα, Θουκ. 2, 59 παρελθὼν ἔλεγε
 τοιάδε, Ξεν. Ἀπολ. 10 παρελθὼν εἶπε, Λυσ. 25, 14 ὁ
 βουλεύμενος παρελθὼν ἔλεγέ τ' αὐτ' || πλησιάζω,
 ἐρχομαι : ΚΔΛουκ. 12, 37 παρελθὼν διακονήσει
 αὐτοῖς' || ὁ παρκαί. παρεληλυθὸς πάρεμμι, εἶ-
 μαι παρῶν, ἔγω ἔλθε : Θουκ. 4, 86 ἐπ' ἐλευθερώ-
 σει .. τῶν Ἑλλήνων παρελήλυθα.
πάρεσσαν ἐπ. ἀντιπαρῶσαν, παρκαί. τοῦ παρεμίμ.
παρεσθίω ἐσθίω, τρώγω, ἔγω ὡς τροφήν καὶ ἐτέ-
 ρον ἐκτός τῆς κυρίας : Ἰνπ. Ὀδοντ. 16 τὰ παρεσθίον-
 τα ἐν τῷ θηλάξει ῥᾶον φέροι ἀπογαλακτισμόν'
 || μτφ. τρέφομαι πνευματικῶς, μορφοῦμαι, διδά-
 σκαμαι καὶ ἐκ τινος ζήτησις διδασκαλίας : Ἰουλ.
 κατὰ Χριστιανῶν 229, 19 τοῦ χάριν ὄμεις τῶν παρ'
 Ἑλλήσι παρεσθίετε μαθημάτων, 2) διὰ δήμω-
 τας ἀποσπᾶ μέρος τινός, τρώγω μέρος ἀπὸ τι-
 νος : Ἀριστφ. Ἰνπ. 1026 ὁ κῶαν ὀδὶ ὡπερ θύρας
 σαῦ τὸν λογίην παρεσθίει' || μτφ. δίκνω διὰ
 σκωμμάτων, σκώπτω, πειράζω τινά : Διογ. Λ 2, 66,
παρέσις-εως ἢ ἡ μτφ. ἀπομακρυνσις, ἀναχώ-
 ρησις, φυγὴ τινος ἐκ τινος τόπου : Πλωτ. Σύγκρ.
 Δίων Βρούτ. 2 ἢ Διονυσίου πάρεσις ἐκ Συρο-
 κισσῶν' || ὀπόλυσις, ἀπαλλαγὴ : Διον. Ἄλ. Ρωμ.
 7, 37 2) χαλάρωσις τῶν δυνάμεων, κατόπτησις,
 παράλυσις : Ἰνπ. Ἐπιδ. 4, 45, Ἀρετ. Χρον. Νουσί. 1, 7
 παραπληγὴ πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσιος, Πλωτ.
 Ἠθ. 6, 52 ἔτι δὲ πλείστοις εἰς πάρεσιν αἱ μέ-
 θαι τελευτούσιν' || κ. μτφ. : Δαμ. Πρ. 440 ἢ ἀπὸ
 τῆς ὄλης πάρεσις' 3) νεώτ. ἰατρ. ἐλαφρὸ πα-
 ράλυσις, ἴδ. τὸν σφιγκτήρων (κώστεας, ἐξωστή-
 ρος κτλ.)' 4) ἐπὶ χρεῶν, ἀπολλαγή, ἄφεσις,
 χάρισμα : Φαλ. 81, ἢ χρηματικὴν πάρεσις ἐπὶ ἁμαρ-
 τῶν ἢ ἄφεσις, συγχώρησις : ΚΔ Ρωμ. 3, 25 διὰ πά-
 ρεσιν τῶν πραγνομένων ἁμαρτημάτων' 5) ἀ-
 μέλεια, περιφρόνησις : Ἀππ. Βασιλ. Ἄν. 13.
παρέσκεθον γ' πλθθ. ἀορ. β' ἀντιπαρέρχον τοῦ
 παρῶν βλ. λ.
παρεσκευάσθαι, -ατο γ' ἐν. τοῦ παθ. παρκαί.
 κ. ὄπερσ. ἀντιπαρεσκευάσθαι, -αστο τοῦ παρα-
 σκευάσθαι βλ. λ.
παρεστάμεν, -μεναι, -στεῖς ἀπαρκαί. κ. μτχ. ἀορ.
 β' τοῦ παρίσταναι βλ. λ.
παρεστιγμένος π-ον νεώτ. ὁ ἐχών παρ' αὐ-
 τῷ στιγμῆν' || νεώτ. μουσ. παρεστιγμένος φθθγ-
 γος ὁ ἠξήγημένος κατὰ τὸ ἦμισο τῆς ἀξίως αὐτοῦ
 καὶ παριστάμενος ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου διὰ σι-
 μμηῆς δεξιῶ τοῦ σημείου αὐτοῦ γραφομένης.
παρέστιος-ον κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν ἐστίναν ἢ
 ἐπ' αὐτῆς : Σοφ. Ἡλ. 269 παρῆστιος ἀπένδοντα
 λιθάς, Εὐρ. Μῆδ. 1334 κτανούσας .. ἀνὸν κἀσιν πα-
 ρῆστιον, Ἀπολλ. Ρ 4, 713 ἢ δ' εἰσω πελάνους καλεῖν

παρεσιώς || κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν αὐτὴν ἐστίν, ἐν τῷ αὐτῷ σῶμα ζῶν, συνεπιώμενος, συγκαιτοι- κος : Σοφ. Ἀντ.372 μὴτ' ἐμοὶ παρεσιώς . . ὅς τὰδ' ἔρδει.

παρεσιώς-ῶσα-ῶς μτχ. τοῦ παρακ. παρέστηκα τοῦ π. παρίστημι βλλ.

παρεσχαίρησις ἰδί μσν. ὁ παρὰ τὴν ἐσχάραν βλλ., ὁ ἔχων ὡς ἔργον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐσχά- ρος : Ψ'ω.Χρυσ.10,906.λ.

παρεσχατός-ον μτγν. ὁ παρὰ τὸν ἔσχατον, προτελευταῖος : Φιλ.66 ὁ γάρ ἐν πλείοσι δεύτε- ρος, τῷ παρεσχατῷ κατάλληλος : || γραμμ. ἢ παρεσχατὴ ἢ παραλήγουσα : Ἀπολλ.Λεξ. Ὁμ. [ἐν λ. ἀγρόνομοι] τῆς παρεσχατῆς ὄξυτονουμένης.

παρετάξω Ἦσ., Ἐπιγρ. μτχ. μέσ. ὄορ. παρ- ετάξμενος Ἐπιγρ., ἠέτω πλησίον καὶ συγκρίνω τὴν πρὸς ἄλλο : Ἦσ. 2) βλέφω ὡς ἀπαδεικτὸν, ἐπι- δοκιμάζω : Ἐπιγρ. ὄτινι ἄμ μῆ . . παρετάξωμαι ὀνοθυμῶδόν 3) μέσ. ἐπιτυχῶν τὴν συγκατά- θεσίν τινος : Ἐπιγρ. Τεγέας.

παρετοιμάζω μτγν. παραιοσιεύω προσέτι : Γρηγ. Νύσσ.2,1045 εἰ δέ καί τις τοιοῦτόν τὴ παρ- ητοιμάσεν.

παρετοιμασία ἰή γλῶσσα. πρὸςθετος ἢ συνα- φῆς προετοιμασία, παρασκευή.

παρέτοιμος-ον μσν. ἔτοιμος, παρεσκευασμέ- νος : Διηγ. Ἀχιλλ.332 ἐσυναῖθησαν . . παρέτοιμοι πρὸς κίνημα καὶ συμπλοκὴν πολέμου.

πάρητος-ον μτγν. χαλαρός, καταπετωκῶς, παράνυτος, παραλυμένος : Δισοκ.ΑΠ5,54 Δωρὶς παρέτοις ἐξέχυθῆ μέλεισι, Διόδ. Σ.3,26 μέχρι αν. ὡ. διακόφης τὰ νεύρα ποιήσῃ πάρετον τὸ ζῶον, Μολ.Ἄλ.1,262,5 πάρετος γενομένης ἐτελεεύτα.

παρετυμολογία ἰή νεώτ. ἡ ἐσφαλμένη σύν- αφις λέξεως πρὸς ἄλλην, πρὸς ἣν οὐδῶλως σχε- τίζεται ἐτυμολογικῶς.

παρετυμολογῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ὑπαινίσσο- μαί τὴν ἐτυμολογίαν λέξεως τινος : Ἀθῆν.1,35C, Ἀχιλλ.Τάτ.15 παρὰ τὸ ἐσθιρίξεν ἀστέρας αὐτοῦς παρετυμολογῶν, Σχόλ. Ἀριστ.Θεσμ.574 παρετυ- μολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς 2) νεώτ. ἐτυ- μολογῶ ἐσφαλμένως, κακῶς, παρασυρόμενος ἐκ τοῦ ἐτύμου ἄλλης λέξεως.

παρευιάζομαι μτγν. ζῶ ἡρέμας καὶ ἐν ἀρ- μονίᾳ μετὰ τῶν γειτόνων μου : Πολύβ.4,32,5 ἦγον τὴν εἰρήνην παρευιαζόμενοι.

παρευιαστής-οῦ ἰδί μτγν. εἶδος πτηνῶν ζῶν- των πλησίον οὐδῶτων καὶ ἐπισκεπομένων ἐν εὐδίᾳ τὴν ξηρὰν : Κλέαρχ.73 [ἰθ]. ἀντὶ παρευιαστής.

παρευδοκίμησις-εως ἰή μτγν. ἡ ὑπεροχὴ τι- νος εἰς εὐνοίαν ἢ τιμὴν [ἐναντι ἄλλου] : Σχόλ. Ὁδ.Ε 215 οὐδὲν γὰρ οὕτως ἦπτετο τῆς Καλυφίδος ὡς ἡ παρευδοκίμησις 2) λοιδορία, κακολογία : Ψ'ω.Χρυσ.11,544D παρευδοκίμησις τῶν πλησίων.

παρευδοκιμῶ-έω ὑπερτερῶς τινος κατὰ τὴν ἰσχύ, φήμην, δόξαν : Πλουτ.Πομπ.37 παρευδοκί- ησαν αὐτὸν ἵππους ἀγωνιστὰς ἐλαύνων, Λιβάν. Λογ.62,44 αἱ χελάωναι τοὺς ἵππους παρευδοκι- μοῦσι, Διον. Ἀλ.Κρις31 ἐκάτεροι τούτων . . τῶν ἀρετῶν κρατοῦσι, ῥώμῃ δὲ καὶ ἰσχύϊ παρευδο- κίμησε Θουκυδίδης, Ἀλκιφρ.1,39 παρευδοκιμεῖν τῇ ἀκολασίᾳ τινά μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Εὐστ. Πον.6,60 παρευδοκιμασάμενος τὸν ἀνάξιον 3) μσν. ὑπεριερούμαι, ὑπερβάλλομαι ὑπὸ τινος : Τελέα.26H, παρευδοκιμεῖσθαι ὑπὸ τῶν τοιοῦτων καὶ χειροτονία καὶ ψήφω, Λουκ. Ἐρμῶτ.51 παρευ- δοκιμεῖται ἰή ἀλθραία ὑπὸ τοῦ φύδουσι παρὰ πολὺ, Ἀχιλλ. Τάτ. Βί. Ἀράτ.6, Φιλόστρ. Ἐπιστ.9 2) μσν παρευδοκιμοῦμαι παρὰ τινι τυγχάνω με- γάλῃ εὐνοίᾳ ἐκ μέρους τινός : Μηνοί.12,6 Συνε- προσελθόντες . . τῷ Ἐπαρχῷ . . ὅτε παρευδοκι- μοῦμενοι παρ' αὐτῷ.

παρευμερῶ-έω μτγν. ὑπερέχω εἰς εὐμε- ρίαν, ἔχω μεγάλην εὐμερίαν, ἀκμήν, ἀφθονίαν : Φιλ.1,19, Ἐπιγρ νυνὶ δὲ πάντων ὅσα λέλεκται παρευμερησάντων 3) παθ. ὑπερβάλλομαι, νι- κῶμαι ὑπὸ τινος, Διόδ. Σ.20,79 ἐν τε ταῖς χειροτο- νίαις ὑπὸ τοῦ τυχόντος δημιουργοῦ παρευμε- ρεῖσθαι, Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.388B ἐπὶ θηρίων ἀρεταῖς . . παρευμερούμενον ὑπ' αὐτῶν . . σεμνύνεσθαι 3) Ἦσ. «παρευμερηθεῖς» παροραθεῖς.

παρευμερῶς ὀδῶν, κατεθῆναι, κυβερνῶ : Σοφ. Ατ.1,069 ἀρξομεν . . χερσὶν παρευμεθύνοντες.

παρευθύς κ. παρευθὺ Ἰσουλδ.ἐν λ. ἀρχήνι ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. εὐθύς, ἀμέσως, στῆ στι- γμῇ : Δίων Κ.63,19 παρευθύς εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπο- πλεύσαι, Πρίσκ.3251) Μακάλλ.143,13 τὸ βρέφος παρευθύς ἐγέννησε μῆλον ἐπτά, Πρῶδρ.1,126 καὶ παρευθύς ὑπόδημαν ἐπιφρονεῖ καὶ πετῶναι, Διηγ. Ἀχιλλ.685, Καισ. Δαν.ἐν Σάθ.3,47 ἔδιδε παρευθύς, Σὼκρ.Μ.Ἄμψρ.134 καὶ παρευθύς σηκῶνεται ἀπὸ χάμου, καὶ τραγουδαί.

παρευκληῶ-έω κοθησυχάζω, καταπραῶνω : Εὐρ Ἦρ.99 ἠύχοιζε καὶ δαικροπρόδος τέκνων πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκλήει λόγους.

παρευλαδοῦμαι-έομαι ἀχόλ. εὐλαδοῦμαι, φο- βοῦμαι μὴπως γίνῃ τι : Σχόλ.Σοφ.Τρ.1 παρευλα- δεῖσθαι μὴ ποτε . . ἀναγκασμοὶ μεταβείναι τι.

παρευμαρῶ-έω Ἦσ. «πορημαίρησιν» κατε- φρόνησεν.

παρευμαστήρ-ἦρος ἰδί ὁ κοιμῶμενος πλησίον τινός 3) δθ. ἐπιστος, σωματοφύλαξ τινός 3) πρβλ. παρακοιμώμενος : Μέν.Ἰρ.101) παρευμαστήρ τοῦ βασιλέως, Ἀγαθ.3,16 κατακτείνουσι προτέρους τοὺς παρευμαστήρας τῶν θρασυπότων.

παρευνέτις-ιδος ἰή μτγν. ἡ παρὰ τινι κοιμω- μένη, σύνουτος, παράκοιτος, σύζυγος : Νόνν.Δ.8, 243 παρευνέτιν ἐνοσηγιαίου.

παρευνῶ-άω συγκοιμῶμαι, συγκαιτοικῶ, μτ. δοτ. : Ἀφρικαν.Κεστ.412,23.

πάρρευος-ον ὁ παρὰ τινι ἢ μετὰ τινος εὐναζό- μενος, παρακοιτῆς, συγκαιτωμένος, σύζυγος : Ψ'ων Ἐλεγ.2,9 εὐειδῆς . . θήλεια πάρρευος 3) μτφ. ὁ πάντοτε μετὰ τινος ὄν, πάντοτε πορῶν τινι, σύντροφος : Αἰσχ. Ἐπιρ.1009 πῆμα πατρὶ πάρρευον ἰσχόλ. «τουτέστιν οἰκίον καὶ ἐξ ἐκείνου γενό- μενον».

παρευνομαί-όμοι παρευνάζομαι βλλ. : Ὀρφ. Ἀργ.136 Λαοδόη παρευνηθείς, Νόνν.Δ.2,355, **παρευρησις-εως** ἰή πρόφασις, πρόσχημα, δι- καιολογία : Ψήφ.π.Δημ.239 μηδένα Ἀθηναῖον μηδεμὰ παρευρεῖται ἐν τῇ χώρα κοιταῖον γίνε- σθαι, Πάπ. διὰ παρευρέσεως, Ἐπιγρ. οὐτε τέχνην οὐτε παρερῆσαι οὐδεμίαν 3) πρόσχημα πρὸς ἐξαπάτησιν, ἀπάτη, φευγία : παροιμ.π.Στράβ.9,24 Ὀρακία παρευρέσις, Ζηνόδ.4,37.

παρευρήμα-ατος ἰδί μτγν. παρευρέσις βλλ. : Παισ.2,16,3 τὰ εἰς τὴν παῖδα καὶ τὸν θυγατρι- δοῦν παρευρήματα, Οἰνόμ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.5,27 τὰ παρευρήματα οὐ δέχομαι, ὅτι οὐκ ἦν καθαρὸν . . τὸ ἱερεῖον.

παρευρημένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς παθ. μτχ. παροκ. τοῦ παρευρησκῶ βλλ., μετ' εὐφύτου, ἐπιτηδεῖως, ἰκανῶς : Ζηνόδ.2,60 εἰρηται ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ παρευρημένως κρινόντων.

παρευρήρησις-εως ἰή γλῶσσα.) πορευρέσις βλλ

παρευρισκω κ. μιν. ἀνακαλύπτω, ἐπινοῶ τι, ἐφειρισκω : Ἦρ.1,26 τῶν μὲν (αἰτιῶν) ἐδόνατο μείζονας παρευρισκείν, Στράβ.16,2,25 ἐν Ῥώμῃ πολλὰ παρευρισκῆσθαι φασί, Ἐρμολ.Εὐρ.3,1, Παιου.9,5,3 οὐ γὰρ τὴν ἡδυνάμην εἰς αὐτοὺς παρευρεῖν 2) παθ. ἀνακαλύπτομαι ἐν τινι : Παιου.3,31 ἐς οὐ . . σφί δάιδον τὴν παρευρεθῆν 3) ἐπινοῶ τι, πλάπτω, μυθολογῶ, ἐν τῷ παθ. τ. : Φιλόστρ. Ἦρ.3,1 ὡς ἀλλήθι καὶ μὴ παυρημένω 4) μιν. κ. νεῶτ. μέσ. εἶμαι παρών, παρίσταμαι, εἶμαι αὐτόπτης γεγονότος τινός : Καισ.Δαμ. ἐν Σάθ.3,41 οἱ παρευρεθέντες ἀρχιερεῖς, - παρευρέθην κατὰ τὴν αὐμπλοκὴν || ὄμ. νεῶτ. ἰδ. ἐπὶ συναναστροφῶν, συναθροίσεων κτλ. ἢ ἐπισήμων ἐκδηλώσεων, παρίσταμαι, εἶμαι παρών, συμμετέχω, λαμβάνω μέρος : εἰς τὴν δεξιῶσιν παρευρέθησαν πολλοὶ διπλωμάται, - παυρηρέθη καὶ ὁ Ἕλλην πρῶσθευτῆς κατὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς συμφωνίας.

παρευτάκτος ἰδὲ μγν. μέλος ἐδικίῃς τινος ὀργανώσεως ἢ σωματείου ἐφῆβων : Λουκιλλ.321, Ἐπιγρ.Δήλου : ὁ ἰδεῖται τὴν λαμπάδα τῶν παυρητάκτων Θλήσας νικῆσας ἀνέθηκεν 7) θηλ. πιθ. ἐν Βάρρ.π.Νόνν.93L.

παρευτακτῶ-ἔω μγν. ἐπὶ φρουρῶν, ἀσκή, ἐκτελῶ εὐτάκτως, κανονικῶς τὰ καθήκοντά μου : Πολυβ.3,50,7 τὰς . . ἡμέρας ἐπιμελῶς παυρητακτοῦσι καὶ τηροῦσι τοὺς τόπους ὄμ. ἐπὶ αὐλικῶν : Σὺτ.5,56,7 τοὺς εἰθισμένους παυρητακτεῖν 2) ὑπηρετῶ ὡς παυρητακτῶν : Ἐπιγρ.

παυρητιζῶ τακτοποιῶ, παρασκευάζω, ἐτοιμάζω : Εὐρ.17 725 ἀπέλθεθ' ὑμεῖς καὶ παυρητιζέτε τὰνδον 3) μέσ. : Πολυβ.5,108,4 παυρητιζασθαι τὰ κατὰ τὴν Ἰλλυριδίαν κ. παθ. : Εὐρ.Κύκλ.594 παυρητιζέσθαι δ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν πυροῦν Κύκλωπος ὄφιν.

παυρητυχῶ-ἔω Σουῖδ. κατορθῶν ν' ἀποκίτῃσω τι, ἐπιτυγχάνω, κερδίζω : Σουῖδ. ἰέν λ. Ἀναστάσιος τὴν Μαρίνου παυρητυχῆσαντος εὐνοῖαν. **παυρηφρατίς-ἰδος** ἰδὲ μγν. ἐπὶ χώρας ἢ πόλεως, ἢ παρὰ τὸν Εὐφράτην κειμένη : Ἐφραιμ 3,94,97 παυρηφρατίδες πόλεις.

παυρηχωῶμαι-ἔμαι μγν. εὐχωροῦμαι παρὰ τινι, γλεντῶ μαζί με κάποιον : Ἄνπ.Ἐμφ.Πόλ.1,48 παυρηχώθη σὺν τοῖς φίλοις.

παυρηφάτομαι μγν. προσφάω εἰλαφρῶς, μόλις θίγω τι : Πλούτ.Ἦθ.5,73F ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις . . τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ καὶ πῶς τῆς τρίτης παυρηφάτοσθαι ἔοικεν 2) μγφ. ἐγγίζω, θίγω, ὑπαινίσσομαι τι : Φιλόδ.Μουα.96K.

παυρηδρεῦω μγν. ἐπὶ στρατοῦ, εἶμαι ἐγκατεστημένος καὶ φρουρῶν πλῆσιον τινός : Πολυβ.2,24,13 ἐν Σικελίᾳ καὶ Τάραντι στρατόδεκτα δύο παυρηδρεῦεν || παυρηδρεῦω τινὶ ἐνεδρεῦῶν παρακολούθῳ τινα : Πολυβ.3,109,7 τοῖς σιτολογοῦσι παυρηδρεῦεσθαι κατὰ τόπους 2) ἴσταμαι ὀπισθὲν τινος εἰς τὴν γραμμὴν : Αἰν.Τακτ.13,3.

παυρηφθεῖα ἰδὲ Ἐπιγρ., ἰων.-εἰη ἢ κατάστασις τοῦ ἁμαρτήρου παυρηφθεῦ, πιθ. τῆς αὐτῆς σημ. πρὸς τὸ παυρητάκτος βλλ.

παυρηφθαρμένως ἐπίρρ. μγν. ἐφθαρμένως, κατεστραμμένως : Εὐπόλεμ. Ἀλέξ.Πολ.18,Γαλ.18,193.

παυρηχῶμαι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἀπαρφ βλλ.

παυρηχῶ κ. μιν. νεῶτ. κ. ὄμ., μέλλ. παυρηχῶ κ. παυρηχῶσθαι, ὄμρ. παυρηχῶν, ἐπ. ἀπαρφ. ὄμρ. παυρηχόμεν, προστ. παυρηχῶσθε ἸΕὐρ.Ἐκ.842 ἀντὶ παυρηχῶ ἐσφ.γρ.), ποι. ὄμρ. παυρηχῶσθαι Ἰστοῖδ. Θ 639, ἀπαρφ. παυρηχῶσθαι ἸΑριστφ. Ἰπν.321), αἰολ.παυρηχῶσθαι, ἐπ. παυρηχῶσθετο ἸΟδ.Ξ 521 ὄντι παυρηχῶσθετο ἐσφ.γρ.), παρακ. παυρηχῶσθε, μέσ. κ. παθ. παυρηχόμεναι, μέλλ. παυρηχῶσθαι κ. παυρηχῶσθαι, ὄμρ. β' παυρηχόμεναι Ἰσοῖ.3,1Β,191, νε. τ. παθ. ὄμρ. παυρηχέθην, παθ. παρακ. μτ. μέσ. σημ.

παυρηχῶσθαι, ἐχειρίζω, δίδω εἰς χειρῶς τινος τι : Ἰλ.Σ 556 παυρηχῶσθαι δρασμειοντες ἰδοῦματα ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες ἀσπερηχῶ παυρηχον 2) δίδω, προσφέρω, ἀπονέμω : Ἰλ.Τ 146 δῶρα μὲν, αἰ κ' ἐθέλησθα, παυρηχόμεν ἰδὲ ἀπαρφ. κείτοι ἀντὶ προστ. παυρηχῶσθε, Ὀδ.Σ 317 τοῦτοισι φάσθαι πάντεςσσι παυρηχῶσθε || χορηγῶ, προμηθεύω εἰς τινά τι ἰπ. Ὀμ. μ. ἐν Ὀδ.1 : Ὀδ.Ξ 250 Ἰερῆια πολλὰ παυρηχῶν θεσπίων, αὐτ.Ο 493 Ζεὺς . . δὲ δὴ τοῦ παυρηχῶ βρωσίον τε πόσιν τε, αὐτ.Σ 360 σίτον . . ἐπηετανὸν παυρηχόμεν, Ἦρ.4,83 τοῖσι μὲν πεζῶν στρατῶν τοῖσι δὲ νέας παυρηχόμεν, Εὐρ.Μήδ.389 γῆν ἄστυλον καὶ δόμους παυρηχῶν ῥύσεται τοῦμὸν δέμας, Ἐρμ.π.63,9 αἰ δὲ Συρακῶσσι αὐς . . παυρηχῶσσι, Λυσ.19,44 τῶν ὄλων τὴν ὄλην παυρηχῶ τρισυμριος δρασμάς, Δημ.365 πληρωμαθ' ἢ πόλις παυρηχῶ ἰξευρισκεί καὶ ἀπορτίζει πληρωμάται, Ἐπιγρ. ἀργυρίου παυρηχῶσθαι, αὐτ. ποῖμνια παυρηχῶν, - ἢ ἐργασία παυρηχῶ τὰ μέσα τῆς ζωῆς, - μοῦ παυρηχῶ προθύμως τὴν συνδρομῆν του' || κ. ἀπολ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Ὀδ.Θ 39 ἔγω δ' εὐ πάσι παυρηχῶ ἰδὲ δλοῦς θά φροντίσω, νὰ προμηθεύω τ' ἀναγκαῖοῦνται' || ἐκκλ. φρ. παυρηχῶ, Κύριε χορηγῶσθαι, ἐμψόν, δώσε || μέσ. δίδω, χορηγῶ, προσφέρω, προμηθεύω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐξ ἰδίων, ἐκ τῶν ἰδίων μέσων : Ἦρ.6,8 νέας παυρηχόμενοι ὀδύκωσθαι, αὐτ.8,48 τριήρεας παυρηχόμενοι ἐστρατεῖοντο, αὐτ.8,17, Θουκ.8,97 εἶναι δὲ αὐτῶν ὀπόσοι καὶ ὄλλα παυρηχόμεναι, Ξεν. Ἀν.6,2,10 μηδεμίαν δύναμιν παυρηχόμενον ἐκ τὴν στρατῶν Ἰμῆ προσφέροντα καμίαν ἐνάχυσιν, συμβολήν), Ἀριστλ. Ἀθ.39,6 οἱ τὰ τιμητάτα παυρηχόμενοι ἰοὶ φορολογούμενοι πολῖται), Ψήφ.π. Δημ.253 μεγάλας χρεῖσας παυρηχῶσθαι τῷ δήμῳ, Ἐπιγρ. παυρηχῶσθαι ἴδλα Ἰηρομηθεῖται μίαν σειρὰν ὄλων' || νεῶτ. παθ. δίδωμαι, χορηγοῦμαι, προσφέρωμαι : εἰς τὰν λαὸν πρῆναι νὰ παυρηχῶσθαι δῶρεν ἢ μῶρφωσις || κ. ἀναφ. πρὸς ὄλον πράγμ., δωροῦμαι, προσφέρω, φέρω : Ὀδ.Σ 133 ὄμρ' ἀρετὴν παυρηχῶσθαι θεοῖ, Σοφ.ΟΚ 1493 φίλους ἐπαῖοι δίκαιαν χάριν παυρηχῶσθαι παθῶν, Ἀντιφ.5,76 παυρηχῶν εὐνοῖαν εἰς τινά, ΚΔ Πράξ.28,2 παυρηχῶν οὐ τὴν τυχοῦσιν φιλανθρωπίαν ἤμιν, αὐτ.Κολ.4,1 οἱ κύριοι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τοῖς δούλοισι παυρηχῶσθε, Μνησῖ.12,4 Ἐσπερ. Στιχηρὰ τοῖς πιστοῖσι παυρηχῶσθαι ἰάματα, Μνησῖ.8,29 Ἀπολυτ. τὸν αἰῶνα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παυρηχόμενα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος, - ὁ ἡλότος παυρηχῶσθαι τὴν ἀνεσιν || μγν. παυρηχῶ δόξαν τινός φαίνομαι, παρουσιάζομαι ὡς τι (τις), μοιάζω σὸν : Πλούτ.Ἦθ.131Α ὑφειμένους δόξαν παυρηχῶσθαι || μγν. παυρηχῶσθαι τινὶ δίδω ἀποδείξεις, πιστοποιῶ εἰς τινά : ΚΔ Πράξ.17,31 πῶσθιν παυρηχῶν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν || σιγὴν παυρηχῶ σιωπῶ, παύω : Σοφ. Τρ.115 σιγὴν παυρηχῶν κλύθι μου' || μγν. παυρηχῶ ἡσυχίαν προσφέρω ἡσυχίαν, ἡσυχάζω, εἶμαι ἡσυχος : αὐτ. Πράξ.22,2 ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἐβραϊστὶ διαλέκτῳ προσέειπεν αὐτοῖς, μάλλον παυρηχῶσθαι ἡσυχίαν 3) μτ. τελ. ἀπαρφ. δίδω, προσφέρω, χορηγῶ, παραδίδω τι πρὸς τινά σκοπόν : Ὀδ.Δ 89 ἰδίως παυρηχῶσθαι, γάλα θῆσθαι, Ἀριστφ. Νεφ.441 τὸ γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν παυρηχῶ τύπτειν, πεινῶν, διψῶν, Θουκ.8,50 τὸ στρατεύματα τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐτοίμος ἦν . . παυρηχῶσθαι αὐτοῖς διαφθερῆσαι || κ.κτ. παραλείπειν τοῦ ἀπαρφ. : Αἰσχ.Πέρσ.210 ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας παυρηχῶσθαι || ὄμ.μτ.τελ. ἀπαρφ. παυρηχῶ ἐμαυτόν τινι προσφέρω, παραδίδω τὸν ἐαυτόν μου εἰς τινὸ πρὸς τινά σκοπόν, παραδίδωμαι εἰς τινά ὄπως : Ξεν.Κ11 1,2,9 παυρηχόμεν ἐαυτοῦς τοῖσι θεοῦσσι χορησθαι, ἦν τι δέονται, Πλάτ.Φαῖδρ.228B

ἐμαυτὸν σοὶ ἐμμελεῖν παρέχω, αὐτ. Ἀπολ.33B παρέχω ἐμαυτὸν ἐρωτῶν' || ἄπον. μτ. μτχ. τοῦ σκοποῦ ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Λουκ.Τόξ.35 παρέχει ἐαυτὸν δεδασμένον' || ἄμ. μτ. τελ. ἀπαρφ. ἄνευ αὐτοπαθοῦς ἄνω. ἀφίεμαι, παραδίδομαι, ὑποτάσσομαι πρὸς τινά σκοπόν : 'Ἦρ.9,17 παρέχοντας διαφθαρήναι ἀσχηστῶ μόρῳ, Σοφ.ΑΤ1146 κρυφῆς πατεῖν παρείχε τῷ θέλοντι ναυτίλων, Ἀριστφ.Νεφ.422 θαρρῶν εἴνεκα ταύτων ἐπιχαλκεύειν παρεχοίμ' ἄν, Ξεν.Απομν.1,254 τοῖς ἱατροῖς παρέχουσι . . ἀποτέμνειν καὶ ἀποκείναι, Πλάτ.Γοργ.475D τῷ λόγῳ ὡςπερ ἱατρῶν παρέχων ἀποκρίνου, αὐτ.Πρωτ.348Α' || εἶδ. ἐπὶ γυναικῶν, ἐν ἀλαχρ. σημ., παραδίδομαι πρὸς ἀσέλγειαν εἰς τινά : Ἀριστφ.Λυσ.227 ἐάν δέ μ' ἄκουσαν βι-ἀλῆται βίαι· Ἀπόκρ. κακῶς παρέχῃ κουρή προσκινήσομαι, Λουκ.Ἐταίρ.Δ 5,4 παρέχων, ὡ Κλω-νάριαν, ἱκευοῦσας παλλὰ καὶ ἄμρον τινά μιά δούσης, αὐτ.Ἐνάλ.Δ13,1 φετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι καὶ διὰ τοῦτο παρείχεν ἐαυτήν, Ἀρ-τεμίδ.Δαλδ.1,78' 4) δίδω, προξένω, προκαλῶ τὴ εἰς τινά, φέρνω : 'Οδ.Υ8 ἀλλήλοισι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσι, Ἀλκ.88 οἴναισι πα-ρέχην, Πίνδ.Π.9,23 ἡσυχίον βουσίην εἰρήνων πα-ρέχοις πατρώοις, Αἰσχ.Πέρσ.322 Ἀριόμαρδος Σάρδεσι πένθος παρσαχῶν, Σοφ.ΟΤ53 τὴν τότ' αἰσιῶ τύχην παρέσχες ἡμῖν, αὐτ.ΟΤ1306 τοῖαν φρίκην παρέχεις μοι, Θουκ.3,45 πενία ἀνάγκη τὴν τόλμαν παρέχει, Ἐπιγρ. οὐτε ὄδῃμν.οὔτε ἄλλο αἰετικὸς οὐδὲν παρέχει' || παρέχω ἔργον προ-κόλλω ἀπασχόλησιν, κόπον, κούρασι : Ἀριστφ. Νεφ.523 ἡ ἱκωμῶδιαι παρῶχε μοι ἔργον πλει-στον' || ἄμ. μτγν. παρέχω ἐργασίαν προκαλῶ κόπους, φροντίδας, ἐνοχλήσεις, κουράζω, βασι-νίζω : ΚΔ Πράξ.16,16 ἦτις ἐργασίαν πολλὴν πα-ρέχε τὸς κυρίας αὐτῆς μαντευομένη' || μτγν. παρέχω κόπους τλαιπωρῶ, βασανίζω : ΚΔΜατθ. 26,10 τί κόπους παρεχετε τῇ γυναικί ; ἔργον γὰρ καλὸν ἐργάσασθε εἰς ἐμέ, αὐτ.Μάρκ.14,6, αὐτ. Λουκ.11,7 μὴ μοι κόπους πάρεχε' || κ. νεῶτ. παρέχω πράγματα προξένω κόπους, δυσκολίας, ἐνοχλήσεις εἰς τινά : 'Ἦρ.7,239, Ἀριστφ. Ὀρν.931, Ξεν. ΚΠ4,5,46' || παρέχω τινὶ ἀσθῆσιν τινος ἐπι-σπῶρ τὴν προσοχὴν τινος ἐπὶ τινος, κἄν κἄ-ριστον νὰ παρατηρήσῃ κάτι : Θουκ.2,50 αὶ δὲ κῦ-νες μᾶλλον ἀσθῆσιν παρείχον τοῦ ἀδοσιαν-τος' || ἄλλ' ἀπλῶς ἀσθῆσιν παρέχω γίνουμαι ἀισθητός, ἀντιληπτός : Θουκ.3,22 ὅπως τὰ ὄπλα μὴ κρυφόμενα πρὸς ἄλληλα ἀισθῆσιν παρέχοι, Ξεν.Ἀν.4,6,13 ἀπελθεῖν τοσοῦτον ὡς μὴ ἀισθη-σιν παρέχῃ 5) μέσ, παρέχομαι ἰσρετήν, ἰδιό-τητά τινά ἀναπαύσσω, ἐπιδεικνύω, δείχνω : 'Ἦρ.7, 6 πάσαν προθυμίην παρεχόμενοι, Θουκ.4,85 πᾶν τὸ πρόθυμον παρεχόμενοι, Ξεν.Ἀν.7,6,11 πλείστην προθυμίαν ἐμαυτῷ γε δοκῶ συνειδέναι περὶ ὑ-μᾶς παρσηχημένος, Δημ.228 ἦν Ἰεῦνοισι ἐνδέ-δειχθ' . . καὶ νυνὶ παρῶχεσθε' 6) ἐπὶ φυσι-κῶν ἀντικειμένων ὡς πρὸς τὴν δημιουργίαν ἢ προ-τὸν αὐτῶν, ἀποδίδω, ἀποφέρω, παράγω : Ἰλ.Ψ 835 ἀλλὰ παρείχει ἰένν. αἰσθρῶν ὁ σολοκ, Ὀδ.Τ113 θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθύς' αὐνήθ. υἷα. : 'Ἦρ.4 44 [ποταμὸς] κρακοδειλοῦς παρέχεται' || μέσ σχηματίζω, κἄν, φτάνω : 'Ἦρ.4,86 παρέχεται λι-μνην ὁ πόντος' || μέσ. ἔχω νὰ παρουσιάσω, νὰ ἐπιδείξω : 'Ἦρ.1,93 ἔν δὲ ἔργον πολλὸν μέγιστον παρέχεται ἡ Λυδία, αὐτ.7,161 Ἀθηναῖοι ἀρ-χαϊότατον ἔθνος παρεχόμενοι' 7) παρου-σιάζω, φέρω, προσάγω τινά ἐνώπιόν τινος : Λυσ.13,23 ὠμολόγουν παρῆξιν ἰδ. γρ. παρῆξιν εἰς τὰν βουλὴν, Ξεν.Ἐλλ.7,4,38 παρῆξιν εἰς τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων ὀνόσους τις προκαλοῖτο, Αἰσχιν.2,117 τὰς δὲ πόλεις παρεχούσας εἰς κρίσιν

τοὺς ἀδικήσαντας' 8) δίκαν. φέρω παρέχομαι μάρτυρα παρουσιάζω, φέρω μάρτυρα πρὸς ἀ-πόδειξιν : Λυσ.238 ταῦτ' οὐν ὡς ἀληθῆ ἐστὶ . . μάρτυρας παρέχομαι, Πλάτ. Ἀπολ.19D μάρτυρας δ' αὐτοὺς ὕμῶν τοὺς πολλοὺς παρέχομαι' || ἄμ. παρέχομαι τεκμήριον παρουσιάζω ἀποδεικτικῶν μέσον, ἀπόδειξι : Ἀντιφ.1,11 ταῦτα. τεκμήρια παρ-είχοντα ὡς σὺκ ἔνοχοι εἰσι τῷ φόνῳ, Πλάτ.Πορμ. 128B τεκμήρια δὲ αὐτοῦς πάμπολλα καὶ παμμεγέ-θη παρέχεται' || ἄμ. παρέχομαι ἐκμαρτυρίαν : Ἰσαί.3,18' || παρέχομαι μαρτυρίαν : αὐτ.3,19' 9) παρουσιάζω τινά ἢ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, καθιστῶ τινά τι, κἄν κἄποιον κάτι : Πίνδ.Ο1,21 δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, 'Ἦρ.3,4 τὴν διεξοδὸν οἱ ἀσφαλέα παρῶχεῖν, Ἀνδοκ1, 136 παύσειν τούτους ταῦτα ποιούντας καὶ βέλ-τους παρέχειν, Πλάτ.Φαίδρ.277Α τοῦτ' ἀεὶ ἀε-λιανον παρέχειν ἱκανοί, Ἰσοκρ.51C κοινήν τὴν πό-λιν παρέχειν κοινὸν ἐνευκτιήριον πάντων' || μέσ. μτ. κατηγ. καθιστῶ τινά τι : Εὐρ.Ἀνδρ.55 θεὸν παρ-ασχέσθαι εὐμενῆ, Πλάτ.Πρωτ317B καὶ πολλοὶ δυσμενεστέροους παρέχονται ἀνάγκη τοὺς ἀν-θρώπους' 10) μτ. ἀποπαθεῖς ἄνωγν. κ. κα-τηγ. δεικνύω ἐμαυτὸν ὡς τι, φαίνομαι, παρουσιάζ-ομαι ὡς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, δείκνυμαι τέτοιος ἢ τέτοιος : Ἀντιφ.2,22 παρέχω ἐμαυτὸν ὅσων καὶ δίκαιον, Λυσ.14,1 τοιοῦτον γὰρ πολίτην ἐαυ-τὸν ἐξ ἀρχῆς παρέσχεν, Ξεν.ΚΠ2,1,22 παρέχειν ἐαυτὸν εὐπειθεῖ ταῖς ἀρχαῖς, Πλάτ.Εὐθύφρ3D σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν, αὐτ.Πρωτ.312Α αὐτὸν σαφιστὴν παρέχων' || μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : ΚΔ Τίτ.27 περὶ πάντα σεαυτὸν παρέχόμενος τύ-πον καλῶν ἔργων, Ἐπιγρ. εἰδούμαι καὶ πρόθυμον ἐαυτὸν παρέχεται' 11) μέσ. παρουσιάζω ὡς τι, δεικνύω ὡς τι, ἔχω : 'Ἦρ.7,61 ἄρχοντα παρῆξαν-το Ὀρτάνεια [παρουσιάζον ὡς ἀρχοντα αὐτῶν], αὐτ.7,62' 12) ἐπὶ πρέσβειων, παρουσιάζω ἐν τῷ προσώπῳ μου, ἀντιπροσωπεύω : Θουκ.4,64 πόλιν τε μεγίστην παρεχόμενος καὶ ἐπίων τῷ μᾶλλον ἢ ἀμυνόμενος' 13) παραχωρῶ, ἐπι-τρέπω, δίδω τὸ δικαίωμα : Σοφ.Τρ.112 ἐπεὶ παρ-έσχες ἀντιφωνήσαι, Θουκ.1,37 παρέχει αὐτοὺς δι-καστάς, ΚΔ Τιμ.1,6,17 τῷ παραδοθῆναι ἡμῖν πεντα-πλασίως εἰς ἀπόλαυσιν ἀγοσσοεργεῖν, πλουτεῖν' || ἀπολ. κτ. προστ. πάρεχε παραμέρισε, κάμε τόπο : Εὐρ.Τρ.308 ἄνεχε, πάρεχε, φῶς φέρε, αὐτ.Κύκλ 203, Ἀριστφ.Σφ.1326 ἄνεχε, πάρεχε' κλαύσεται τις τὰν ὄπισθεν ἐπακολουθοῦσ-των ἡμᾶς' || ἄμ. πάρεχ' ἐκποδοῦν τραδή-ξου, ἡγάγειν ἀπὸ δῶ' 14) ἀπρσο. παρέχει τινὶ μτ. ἀπαρφ. ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατὸν, εὐκό-λον εἰς τινά νά, εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν τινὸς νά, μπορεῖ κανεὶς νά . . : Πίνδ.1,7,69 τὸν ἀνεῖν ἀγαθῶν παρέχει, 'Ἦρ.1,170 παρείχ' ἄν σφι εὐδαιμονεῖν, Θουκ.6,86 ἡμῖν οὐ παρῶχεῖσαι ἀμύνασθαι, Εὐρ. 'Ἠλ.1080 σωφρονεῖν παρείχε'σαι' || τὸ οὐδ. τῆς μτχ. παρέχον ἀπολ. ἐφ' ὅσον εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν τινὸς, μιά καὶ μὴ μπορεῖ κανεὶς νά ἰσρῶ. ἐξόν, παρόν) : 'Ἦρ 5,49 παρέχον ἰμῖν ἀρχεῖν' || ἄμ. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τοῦ ἀορ. παρῶχον ἀφοῦ κατέστη δυνατὸν νά : Θουκ.1,120 εὐ δὲ παρῶχον ἐκ πολέμου πάλιν ἐμυθῆναι, αὐτ.5,14 καλῶς παρ-ασχόν, αὐτ.5,60 κάλλιον παρῶχον' 15) μέσ. μαντήια παρέχομαι μαντεύω : 'Ἦρ.2,174 ἀληθῶς θεῶν ἐόντων καὶ ἀφουδέα μαντήια παρεχομῖν' 16) ὑπόσχομαι : Θουκ.3,36 Σάλαιβον ἀπέκτειναν ἔστιν ἄ παρεχόμενον τὰ τ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Πλαταιῶν . . ἀπάξειν Λακεδαιμονίους [σχόλ. ἐπίσχυομένου]' 17) μέσ μτ. ἀριθμητικῶν, ἀπο-τελῶ, γίνομαι, κἄν : 'Ἦρ.1,32 ἐνιαυτοὶ ἐβδομη-κῆντα παρῶχοντα ἡμέρας δικασίας καὶ πεν-τακισχίλιας καὶ διαμύριας, Ξεν.ΚΠ1 6,1,28.

παρέφθισις-εως ἰή) μτγν. ἔφθισις βλ.λ.: Παλαιῶ. 43 ἐπυρία τοῦς βουλομένουσιν . . ὄνομα δ' ἦν τῷ πράγματι παρέφθισις.

παρέφω ἰων. κ. ἐπ. ἀντί παρῶ ὑποτ. τοῦ πάρεμι. **παρεῶ-άω** μτγν. κ. μsn. ἀφῆνω τινά διὰ ἔλθη, πορῆλθῃ, παραμελῶ τιν· Ὀλυμπ. Ἄλλ. 117C παρεῖά-κεσαν ἥ ἐγκαταλείπω, παρατώ, ἀφῆνω· Ψελλ. Δοίμ. 8,4 τὰ ἀσπίω παρεάσας χαιρεῖν ἥ παρ-μελῶ κατά λάθος τὴν ἐκτέλεσιν ἐντολῆς ἐν δια-θήκῃ περιεχομένης· Ἐπιγρ. ἥ παθ. παραλεί-πομαι· Σωπ Ρητ. Ἐρμολ. 5,177W συνέβη αὐτὰ πα-ρεαθῆναι, Τζέτζ. ἐν Ἄν. ὈΞ. 3,347,9 ἄπερ παρεῖά-θησαν Εὐκλεῖδῃ λόγοις ἥ μsn. ἐπιτρέπω· Νικ. Χων 166B μηδένα παρεώντες ἐντυγχάνειν αὐτῷ ἥ γλῶσσ. τοῦ παρήμι· Σχόλ. Εὐρ. Φοῖν. 508.

παρηθάσκω μτγν. παρηθῶ βλ.λ. 2)· Φιλ. 1,604 τὰ λυτῶντα πάθη παρηθάσκει (ἰδ. γρ. παρηθῆκει.

παρήθος ὠν (ἠῆθ) κ. νεώτ. ὁ παρελθὼν τὴν ἡ-βην, τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· Φιλ. 2,59 ἔ) ὁ ὑπερ-βάς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, παρηκασμέ-νος· Α. Πλ. 4,289 ἔ) παρήθων ἰσθμῶ ὡς οὐσά. τὸ φυτόν συκὴ ἡ ἱερὰ θεωρούμενον παρ' Ἰνδοῖς ὡς πεποικισμένον διὰ μαγνητικῶν ἰδιοτήτων· Κτησ. π. Ἀπολλ. Παρὰδ. 17 ξύλον γενέσθαι . . ὁ καλεῖται πάρηθων. Τοῦτ' ἐφ' ἑαυτῷ ἔλκει πᾶν τὸ προσ-κομισθὲν αὐτῷ.

παρηθῶ-άω κ. νεώτ. παρκα. παρηθῆκα, διέρχο-μαι, διαβαίνω, περνῶ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου, γίνομαι παρήλιξ· Ἡρ. 3,53 γέρων ἦδη καὶ παρηθ-ικός, Θουκ. 2,44 ὄσαι δ' αὐτὸ παρηθίκατε, Ἰώσ. Π1 7,87, Λογ. 3,15 ἔ) μτφ. ἐπὶ χρόνου, παρέρχο-μαι, διέρχομαι, περνῶ· Αἰσχ. Ἀγ. 985 χρόνος πα-ρήθησεν, Θεοφύλ. Σ 133,21 ἦδη τοῦ θεοῦσ παρη-θικός τ. 3) μτφ. ἐπὶ ὄνου, ἐξασθενῶ, ἀδυ-νατιζῶ· Λουκ. Λεξίφ. 13 ἄζυνον τοῦτον παρηθη-κότος . . καμίζων ἔ) εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀ-κμὴν τῆς ἡδῆς· Γαλ. 14,755 τῶν παιδῶν . . τῶν ἀ-κμαζόντων . . τῶν παρηθῶντων.

παρηγομονικά ζῶδια ἰταί ἄστρολ. τὰ συν-απτόμενα, τὰ συνδεδόμενα μὲ τὰ δεσπόζοντα, κύ-ρια σημεῖα· Κατ. Ἄστρ. Κ 1,165.

παρηγοσις-εως ἰή) μτγν. τὸ διδάσκειν, τὸ ἔρ-γον τοῦ διδασκόντος· Νουμῖν. ἀπ. η. Εὐσ. Εὐάγγ. Προν. 737 11 ἐκδέξάμενος τὴν παρηγοσίαν.

παρηγόμιος ἱσπαράγω) ἐπίγρ. μτγν. πλεονα-στικός, ἐπὶ συνηθ. λ. ἡς μέρος ἀπώλεσε τὴν σμ.· Ἀπολλ. Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. τανύηκες ἥ Πλ. Π 768 1 τανυ-κίας δόξους, παρηγγέμιος, ἀντί τοῦ ταναοῦς.

παρηγοναῖς ἥσ. «παραγῶγες, ἀπάταις».

παρηγόρημα-ατος μτγν. κ. μsn. προτροπή, συμβουλή, παραινέσις· Αἰσχ. ἀπ. 348 ἄτεγκτος πα-ρηγορήμασιν ἔ) παραμυθία, παρηγορία· Φιλ. 2,39 παρηγόρημα βίου, Σέξτ. Ἐμμ. Μαθ. 6,18 λυπο-μένων παρηγόρημα, Πρόδρ. 2,443 μικρόν τι πα-ρηγόρημα κεκτημένοι σπανίως ἥ ἡ πράξις τοῦ παρηγορεῖν, παραμυθεῖσθαι τινά· Λιβ. Ροδ. 185 διὰ παρηγορεμῶν μου πρῶστασσει καὶ τραγοῦθη-μα . . καλοφωνίζου ἔ) ἀντιφάρμακον, ἀντί-δοτον· Πλούτ. Ἠθ. 543A τὰ φάρμακα καὶ τὰ πα-ρηγόρηματα μηχανάσθαι, Ἀλκιφρ. 1,35 καίτοι γε ὤμην τὸν ἄκρατον ἔσσειαι μὴ παρηγόρημα.

παρηγόρησις-εως ἰή) μτγν. κ. νεώτ. καταπρά-υνσις ἀλγούντος μέλους· Μοσχ. Ἰατρ. η. Γυν. Παθ. 27,16 παρηγόρησις τῶν μασθῶν ἔ) παρηγο-ρία βλ.λ. 2)· Κάλβ. Ὀδ. 3,25 ὡ μητέρα, ὡ τῶν πρῶ-των μου χρόνων σταθερά παρηγόρησις.

παρηγορητής-οῦ ἰδί) νεώτ. κ. δημ., θηλ. παρη-γορήτρια κ.-ήτρα, ὁ παρηγορῶν, παρομυθούμε-νός τινά λυπημένον ἰδ. ἐπὶ πένθους· Δέν ὑπάρχει γιὰ μένα παρηγορητής ἥ) συνηθ. θηλ.· Σολωμ. Ἀδμρ. 19,21 ἀπὸ τῆς ἐρημῆ ἀναφανήτρα ἰδηλ. τὴν καμνάνα πού ἔναι στούς δύστυχοῦς πα-

ρηγορήτρα, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 55 κτ ὕστερα ἡ σπερ-δοκλιὰ παρηγορήτῃ ἀκούστικε νὰ λῆη στή αιγασιὰ ἔ) ἔλδ. ὡς ἐπίθ. τῆς τῆς Παναγίας ἡ Πα-ρηγορήτρια ἡ-ήτρα ἡ εἰς τὰς ψυχικὰς θλίψεις παρηγορος, ἡ παραμυθία τῶν Χριστιανῶν.

παρηγορητικός-ή-όν βλ.λ. κ. μsn. κ. νεώτ. παρη-γορητικός βλ.λ.· Σχόλ. Ἰλ. Ν 736 παρορρητοῖσι, παρηγορητικός λόγος, Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 1,138 πα-ρηγορητικά λόγια ἔ) καταπραυντικός· Γόλ. 14,335 καταπλάσσαι παρηγορητικώτατος.

παρηγορία ἰή, ἰων.-ἰη κ. μsn. κ. νεώτ. δημ. παρηγορία κ. παρηγόρια παρόρμησις εἰς τινά, παρ-αινέσις· Ἀπολλ. Ρ 2,128 1 Ἀργου . . παρηγορήσιν ἥσων . . νῆ ἐκέλευσεν ἐρέσθαι ἥ) μτφ. ἐνίσχυ-σις· Αἰσχ. Ἀγ. 95 χρίματος . . ἀδδλοισι παρηγο-ρησις ἥ) μτφ. τῆς παρηγορίας ἰσγορία βλ.λ.· Ἰουλ. Λόγ. 1,17B τοῖς φίλοις δὲ τῆς ἰσπ. παρηγο-ρίας μετὰ διδούς ἔ) ὁ διὰ καταλλήλων λό-γων μετριάσεις τοῦ ἀλγους καὶ ἡ πρὸς τὴν αἰ-σιοδοξίαν τροπὴ, παραμυθία, ἐξαλάφρωμα· Πλούτ. Κτ. 4 παραμυθία τοῦ πένθους, αὐτ. Περ 34, Ἐπιγρ. υἱοῦ παρηγορία ἰήνι τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ υἱοῦ, ΚΔ Κολ. 4,11 ὁτινες ἐγεννήθησαν μὴ παρηγορία, Διηγ. Ἀχιλλ. 365 τέκνον μου . . φυχίς παρηγορία, ἀνάπαυσις τοῦ γήρους μου, Ἀραβ. Μυθ. Χαλ. 1,82 ἀρωματικά . . διὰ παρηγορίαν τοῦ δύστυχοῦς ἀ-γαπητικοῦ, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 143,14 καὶ μὴ μνησού-λα ἐνοῦ παιδιοῦ παρηγορία δὲν ἔχει, Σολωμ. Ἀ-νάμν. 2 χωρὶς κᾶν νὰ μὴ ἀφήση στοχασμὸ παρη-γορίας, Ποπ. ἀδ. Χριστ. Ἐμμ. 64 (ἐκδ. Φέξη) ἔκλειτε καὶ παρηγορίαν δὲν εἶχε ἴθιο ἀπαρηγόρητοσ, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 58 ὅλες οἱ μῆνες κλαίγουμε καὶ βρισκῶν παρηγορία, - καλὴ παρηγορία [εὐχὴ εἰς νεβθούνας] ἥ) παροιμ. παρηγορία στὸν ἀρ-ρωστο ὥσπου νὰ βῆγῃ ἡ φυχὴ ταυ [ἐπὶ ματαῖσις ἐλπίδος ἡ ἀναμονή] ἥ) μτφ. ἐπὶ τῆς σελήνης ἀδευόντων παρηγορία· Σεκουδ. 6 ἔ) δημ. παρηγορία ἡ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ συντροφιῶν τῶν οἰκείων μετὰδασσις κ. συνηθ. διανοικτερεύσις ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐπιθεμένου νεκροῦ ἥ) μsn. στήν παρηγορία ἔ) δημ. τὸ μετὰ τὴν ἐκφορῶν τοῦ νεκροῦ δεῖπνον προσφερόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ οὐτοῦ ἡ ποτόν ἥ) κάθισα στήν παρηγορία, - παίρων-πνίω τὴν παρηγορία ἔ) καταπρόνσις, κατευ-νασμός, κατάπαυσις· Διοσκ. Καρ. ἀπ. 142, Ἄρετ. Χρον. Νούσι. 3 παρηγορία τοῦ παροξυσμοῦ ἔ) ἐπάνυμνον· Ἰώσ. Π1 4,8,3 (ἰδ. ἀνάγν. προσγορία).

παρηγορίζω δημ. ἐσφ. ἀντί παρηγορεῶ βλ.λ. ἥ) συνεκδ. ἡδύνω, γλυκαίνω· Σολωμ. Ὀδ. εἰς Σε-λήνην 14 σὺ τὴν νύκτα τερπνὰ παρηγορίζεις.

παρηγορητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ἐνθαρρυντι-κός, παραμυθητικός· Πολυδ. 3,100 παρηγορητικὸς λόγος ἔ) κατευναστικός, καταπραυντικός· Ἰππ. Διαίτ. 53 παρηγορῶν βηχός, Γαλ. 12,268 παρηγορῶν φάρμακον, αὐτ. 10,268 παρηγορῶν κα-ταπλάσματα, Ἀθῆν. 15,676 παρηγορῶν κεφαλαί-γίας ἥ) νεώτ. ἰατρ. παρηγορητικὴ θεραπεία ἡ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ ὄχι πρὸς ἴασιν τοῦ πάσχοντος.

παρηγορητικός ἐπίγρ. δι' ἡλίων τρώπων· Ἰππ Ἀθρ. 62 συγκρ. παρηγορητικώτερον· Γαλ. 1,21 1.

παρηγορος-ων ἰσπαρέω) κ. νεώτ. δωρ. παρ-άγορος ὁ παραμυθητικός, ὁ χορίζων παρηγορίαν ἥ) Ἀπολλ. Ρ 1,479 παρηγορὸς μῦθοι, Καρτωτ. Ὀδῆ σ' ἕνα παιδίον 86 ὡ ἀγγελε παραστάτη, ὡ παρη-γορο φῶς μου ἥ) ὡς οὐσ. ἡ Παρηγορος ὡς θεοτῆς προσηγορ. (πρβλ. παρηγορήτρα ἐν λ. παρηγορητής)· Πaus. 1,43,6 θεός, ἦν Παρηγορον ὀ-νομάζουσιν ἔ) ὡς οὐσ. ἐνισχυτής, ἐνθροονυ-τής· Σοφ. Ἠλ. 229 ἀνετὲ μ' ἀνετε, παράγοροι, Ἐλ. Ἐπιγράμ. 344 ἔ) μτ. γενικ. ὁ καταπαύων, ὁ μειών, ἐξουδετερωτὸν κοκόν τινά· Μάκρ. Αὐρ. ἰ) η. Ἰουστ. 1,71 παρηγοροὶ δὶφης καὶ λιμοῦ.

παρηγορᾶ ἔω κ.μον. κ. νεώτ., δημ. -άω, πορατ. παρηγόρου, ἐπ. παρηγορέεσκον, δημ. παρηγορούσα κ. παρηγόραγα, μέλλ. παρηγορήσω, ὄρ. παρηγόρησα, μέσ. πορατ. παρηγορούμην, ὄρ. παρηγορούσθην, παθ. μέλλ. παρηγορήσῃμαι, ὄρ. παρηγορήθην, νεώτ. κ. δημ. παρηγορήθηκα, παραινῶ, προτρέπω, συμβουλεύω, ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω : Λίσχ.Πρ 1001 ὄχλεις μάτην με κύμ' ὄπως παρηγορῶν, Ἦρ.9,54 παρηγορεὺν Ἀμοφάρετον || παρορμῶ, μεταστρέφω, γυρίζω τὰ μυαλά : Αἰσχ.Πρ 646 παρηγόρουσι λείσοι μῦθοις, Εὐρ.Ἔκ. 283 στρατὸν παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόβου γυναικῶν [γύρισέ τους τὰ μυαλά, γιατί εἶναι κρίσιμα ὀ.] || παρηγορᾶ κ.παρηγορούμαι τινα μτ. ἴπιαρφ. μεταστρέφω, παραινῶ, παρορμῶ τινα : Σοφ.ὄπ.176 ὄμ. κ. υἱός : Ἦρ.5,104 τὸν Γόργον παρηγοροῦσε ἀπιστάσθαι κ. μτ. ἄρν. μῆ . : Πίνδ.Ο 9,77 Οἴτιος γόνος οὐλίω νιν ἐν Ἄρει παργαροεῖται μτ. σφετέρης ἀτέρπε ταξιδιούσθαι αἰχμᾶς, αὐτ.9,55. 2) παραμυθούμαι, δίνω, κάνω παρηγοριά : Αἰσχ.Πέρσ.530 παῖδα . . παρηγορεῖτε, Εὐρ.Φοῖν.1449 καὶ ὄλιον θυρομένην παρηγορεῖτον, Θεοφ.Ἰλ.5,3 λόγιος . . παρηγοροῦντο . . τὸν ἡγεμόνα, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ 143,13 ὄλεος ὀ μάνην κλαίγανε κὶ ὄλες παρηγοροῦνται, Σολωμ. εἰς Μοναχὸν 66 αὐτὸ σιάζει τὸ προσκέφαλο καὶ σὲ παρηγορᾶ, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.65 ἰεκδ.Φέξη| ἤρχισε νὰ τὴν παρηγορᾶ λέγουσα. 3) προῦνω, κατανεύω, μετριάω, μολακώνω, λιγοστεύω : Φλῆμ.234 τὰ κακά δι' ἑτέρων κακίων παρηγορεῖ, Μέν.549,5, Διον.Ἄλ Ρωμ.1,77 παρηγορεῖν τὴν Λύπην, Πλούτ.Ἠθ.156C παρηγορεῖν τὰ πάθη, αὐτ.Πολλ. 16 παρηγορεῖν τὴν χολώτητα, Μουσαῖ.39 Ἐρωτα θυλιλάς παρηγορέεσκε, Ἐπιγρ. τὸν βίον τρυφῆ παρηγορεῖν, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,136 ἐπαρηγόρησα . . τὴν πεινασμένην . . κορδίνα μου μὲ τὰ πωρικά κ. παθ : Ἐλλ.Ἐπιγράμμ.1096,6, Ἀθην 15,687D αἰ ἐν τῷ ἐγκρατῶν . . αἰσθητικὸς ὄμασις ἡδέϊσις παρηγοροῦνται, Διήγ.Ἀχιλ 599 νὰ παρηγορηθοῦν ἐκ τῶν πολλῶν ἰδρώτων || τὸ οὐδ. τῆς μυχ. ὡς οὐδ. τὰ παρηγοροῦντα τὰ καθησυχαστικά μέσα : Δημ.1400 δεῖ ὄμως πειρᾶσθαι καὶ πρὸς τὰ παρηγοροῦντα τρέπειν τὴν ψυχὴν. || ἐπὶ ἰατρῶν, καταπαρῶνω, μετριάω τὸν ἐρεθισμὸν ὄλογοῦντος μέλους : Ἰππ.Διατ.5B παρηγορεῖν τὸν πλεῦμονα πρβλ. Ἀρετ.Χρον.Νούσ.2,3 ἐν τῷ δοκ. ὄπτ. λόγῳ οὐνηθέστ, τὸ παραμυθούμαι). **παρηγοῦμαι**-έομαι ἡπά. παραμείνω, περιφρονῶ, **παρηδῶνυ** μτγν. ἡδύνα, γλυκαίνω, νοστιμίζω, ἄθ. κ. κεραικῶς : Δωρ.π.Ἀθην.7,309F παρηδύνειν χλόη τυρῶ ροῖ αἰλιρῶ ἀλλ' ἐλαίω. || μτφ. ἐπὶ τῆς γλώσσας : Διο.Ἄλ.Δημ.45 εἰ μὴ τὸ παρηδῶνον ἡ σύχχυσια ἐπενέγκοι. **παρηθῆμα**-στος ἰδίῳ μτγν. τὸ στραγγαλισθῆν, ὄιοστράγγισμα, κατακάθῃ : Γολ.Χρ.Μορ.19,85 ἀποσφάγμα τὸ τρυγῶδες παρηθῆμα. **παρηθῶ**-έω διηθῶ, στραγγίζω, σουρώνω : Ἰππ. ὄδοντ.14 ἰεπί τῶν σπλάγγων), Γαλ.Χρ.Μορ.6,16. **παρηθίος**-ὄδος ἰδί μτγν. παρείο : Ἐπ.Ἄλ. Ἀδ.9,111ῖ. **παρηθῶν** (ἰδί) ἰων. ἰωνί το ὄχρ. πορεῖον ἐν χρ. ἐν ἰλ. ἐν τῷ ἐνικ. ἀντί παρείῳ [ὄ μ. κτ. πληθ. ἐν χρ. π. Ομ] μάγουλο : Ἰλ.Ψ 690 κόφε δὲ παπτήναντα παρήθων || ἐπὶ σιγῶνος λύκου : αὐτ.1) 159 παρήθον σίματα φωνῶν [οχόλ. κ. φειρογμένον ὑπὸ σίματος] || κτ. πληθ. ἐπὶ λέοντος : ὄδ.Χ 404 παρήα τ' ἄμφοτέρωθεν σίματαόντα ἔλεει || ἐν ἰῆ ἰων. πεζ. πθ. : Ἐπιγρ. Λουσα. μένους παρήα. 2) ἐπὶ ἴππων, τὰ κεραιγοῦσθῆσαν, κῶσμημα κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ χαλινου κα. λυθῆτων τὰς παρείδας : Ἰλ.Δ 142 ὡς δ' ὄτε τίς τ' ἔλεφαντα γυνή φοινικὶ μίγην . . πολέες τὲ μὴν ἤρῃσαντο παρήθον ἔμμεναι ἴππων.

παρηθίος-ἰδος ἰδί κ. συνήρ. παρήθ-ἦδος μτγν. τ. τοῦ παρήθον βλ.κ.1) : Αἰσχ.Χο.24 πρῆπει παρηθῆς φοινίκοις ἀμυγμοῖς [κτ. πληθ.], οὐτ'.Ἐπ.534 διὰ παρηθῶν, Τραγ. Ἀδέσπ.584 [λυρ.], Εὐρ.Ἔκ.410 ὄδος παρείαν προσβαλεῖν παρηθῆ, αὐτ'.Ἠλ.1023 λευκὴν . . παρηθῆα κ. ὡς συνηρ. ἐν. : αὐτ.1Α 187, Ἄνυτ. ΑΠ 9,745 πληθ. Εὐρ.1Α 681 παρηθῆδες, Φρόν.Τραγ.13. **παρηκία** ἰδί μαν. κ. νεώτ. παρακοή, ἀνυπακοή, ἀπειθεία : Ἀκρον.Γ ἐν ASS 2,754,23. **παρηκόσων** μτγν., μαν. κ. νεώτ. ὁ κακῶς ἐσφολμένως ἀκούων, ὁ παρανοῶν : Εὐστ.Πον.106, 70 παρηκόων ἀνδρῶν ἀκρωμένων. 2) ἀνυπακούος, ἀπειθῆς : Ἀποστ.Διατ.146. **παρηκοῦμένος** ἐπίρρ. ἀμελῶς, μετ' ὀλιγωρίας : Ἰαμβλ.Πυθ.29,57 ἐπ' αὐτὰ τοῖ μὴ παρέρχων μῆδὲ παρηκοῦμένω. **παρηκτῆς**-οἰδίῳ ἰδί Ἦσ. ἰπάντα πράττων ἐπὶ κακῶ. **παρηκῶ** ἔχω ἔλξει κατὰ μήκος, ὄθ. εὐρισκομαι παρακλειρῶς, ἐκτείνομαι κατὰ μήκος τινος : Ἦρ. 2,32 παρηκῶσι παρὰ πᾶσαν ἰτὴν θάλασσαν) Λίδυες, Ἰππ Τον.Ἀνθρ.6 παρὰ τὸ ὄστέον παρηκτείν, Οἰουκ 2,96 παρηκῶσι πρὸς ἡλίου δῦσιν μεχρὶ τοῦ ὄσκιου ποταμοῦ, Ξεν.Κυν.4,1 παρηκτείν εἰς τὸ πλάγιον' || ἐπὶ μακρῶν ποιημάτων, ἐκτείνομαι, φθάνω εἰς μήκος : Ἀριστλ.Ποι 1457η,22 εἰ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν τραγῶδιων . . παρηκτείν. 2) παρορμιάζομαι, ἐξέρχομαι : Σοφ.Αἰ.742 ἐνδοθεν στέγης μὴ ἔω παρηκτείν. 3) ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρελθεῖν, περάσει : Ἀριστλ.Φυσ.222η,1 ὁ παρηκτων χρόνος ἰὸ παρελθόν, ἀντίθ. ὁ μέλλων πρβλ. παρέρχομαι. || μτφ. φθάνω εἰς τέλος : Παρθ. 4,4 παρηκτωνος ἦδη τοῦ πολεμίου. 4) ὁ παρηκτων χρόνος ἡ τὸ παρηκτων τοῦ χρόνου ὁ ἦδη διερχόμενος, ὁ μόλις παρελθὼν ἐν συσχέσει πρὸς τὸν ἀμέσως μέλλοντα, ἦτοι τὸ τώρα : Πλάτ.Ἄλυ. 2,148 ὡς τὸ παρηκτων τοῦ χρόνου [μέχρι τοῦ παρόντος, Ἀριστλ.Φυσ.222η,1] τὸ νῦν τελευτή καὶ ἀρχὴ χρόνου, ἀλλ' οὐ τὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦ μὲν παρηκτωνος τελευτή, ἀρχὴ δὲ τοῦ μέλλοντος. 5) ἐπὶ πνευτοῦ, διαλείπω : Ἀρετ.Ὀξ.Νούσ.1,1 παρήκη ἰδ.γρ. παρείκη. **παρηλιε**-ἰκος ἰδί μτγν. κ. νεώτ. ὁ ὑπερβάς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, πᾶρηθος, περασμένος : Πλούτ.Ἠθ.175E μῆτρὸς αὐτοῦ παρηλικος μὲν οὐσῆς δοθῆναι δ' ἀνδρὶ βουλομένης. || μτ. οὐδ. οὐσ. : Στράτ.ΑΠ 12,228 παρηλικα παιδικὰ συγχερ. παρηλικότερος : Σωρ.1,15, Γρηγ.Νύσσ 1,3D οἱ παρηλικότεροισι κατὰ τὸν χρόνον. 2) διερχομαι τὸ νουμισμένον ὄριον ἐν τινι ὑπερρείῳ, συμπληρῶν τὰ χρονία τῆς ὑπερρείας : Πάπ. **παρηλίκος** (ἰδί) κ. παρηλίων ἰδί φευθῆς, ἡλαστὸς ἡλιος : Ἀριστλ.Μετ.372α,16, Θεόφρ.Σημ.22 ἐάν παρηλίοι δῶμα γένωνται, ὁ μὲν νοτῶθεν ὁ δὲ βορρῶθεν ὄμ. παρηλίων ἰδί : Ἀρατ.881, Πλούτ.Ἠθ. 894F. || ὄμ. νεώτ. οὐδ. τὸ παρηλίο τὸ φάσμα τοῦ ἡλίου ἀνταναικλόμενον ἐπὶ τῶν νεφῶν. **παρηλίας**-ον μτγν. ὁ παρὰ τὸν ἡλιον, πηλίσιον τοῦ ἡλίου : Πτολ.Τετραβ.100. **παρηλλαγμένος** (ισορρολλάσσω) ἐπίρρ. μτγν. διαφώρως, ἀσυνήθως, καινοφανῶς, παραδόξως : Πολύβ.8,15,13,6 ποιούμενοι τὸν κίνδυνον ἐκστατικῶς καὶ παρηλλαγμένως, Διδό.Σ 14,112 τὸν ἀνδρα Διονύσιος τιμωρεῖται παρηλλαγμένως. **παρήμα** μ. κτ. μτχ. παρημένος-η-ον ἐν χρ. ὡς παθ. παρακ. τοῦ παρῖω βλ.κ. ὑτ. δοτ. εἶμαι καθιτημένος, καθήματι πλησίον τινός : Ἰλ.Α 421 νησιὶ πορήμενος, Εὐρ.Ἰκ.290 Ἀηοῦς ἐσχάρασι παρημένη. || παρακάθημαι [κοιτράω] εἰς τὴν τράπεζάν τινος : ὄδ.Ρ 456 ἀλλοτρίοισι παρήμενος οὐ τι μοι ἔτλης σίτον . . ὄδμενα. || γεν. κῶσθημα, διαμένω, κατοικῶ παρὰ τινα, μετὰ τινός : αὐτ.Ν 407 σμεσαι παρήμενον' || ἀπολ. κάθη-

μαί πλησίον ἢ πλησιάζω τινά : Ἰλ.1311 παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλως. || ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν σπαρασσόντων τὸ ἦπαρ τοῦ Τίτουσ· Οδ.Λ 578 ἐκότερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον.

παρημελημένως ἱσπαρμελώϊ ἐπίρρ. μγν. ἀμελῶς, ἀφροντίστως, ἀπερίσκεπτα : Πλούτ. Ἡθ. 340D, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,12 τοῖς δὲ παρημελημένως ἰδιακεῖσθαι τὰ σώματα; διὰ νενίαν.

παρημερεύω μγν. διέρχομαι τὴν ἡμέραν παρὰ τινα ἢ ἐν τινι ἔργῳ : Πολυδ.1,65 παρημερεύειν τινα ἔργῳ ἢ ἀνθρώπῳ.

παρήμερος-ον, ὄμρ. παράμερος-ον ὁ ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐρχόμενος, καθημερινός : Πίνδ.Ο 1,102 τὸ δ' αἶψι παρήμερον ἐσλὸν ὑπατον ἐρχεται παντὶ θνητῷ. 2) ὁ ἀνὰ πᾶσαν δευτέρον ἡμέραν συμβαδίων, ὁ ἑτεροήμερος : Πολυδ.1,65.

παρημερία (ἡ) νεώτ. κρυσταλλογρ. ἡμιεδρική κρυσταλλική τάξις παρουσιάζουσα κέντρον συμμετρίας, καθ' ὃ ἀνά δύο οἱ κρυσταλλοὶ ἔχουσι παραλλήλους ἐκατέρωθεν τὰς ἑδράς αὐτῶν.

παρημοσύνη (ἡ) Ἡσ. κθεραπεῖα.

παρήξεις-εως (ἡ) δυσπορῖα, δύσκολος δρόμος : Αἰσχ. Ἀγ.556 εἰ λόγειμι . . σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους.

παρηνώτις-ιδός (ἡ) (ἡ) τῶν) μγν. θηλ. ἐπίθ. ἡ ἐπακτία, ἡ ἐπὶ τῆς ἀκτίας : Ἀπολλωνιδ.ΑΠ7,693 παρηνώτις χερμάς χλακιάκι.

παρηορία (ἡ) οἱ πлагίως τοῦ παρηόρου βλλ. ἴππου ταμεῖνο ἱράντες δι' ὧν προσεδέγτο οὗτος παρὰ τοῖς ἐζευγμένους ἴππους τοῦ ἀριμοτος : Ἰλ. Θ 87 ἴππαιο παρηορίας ἀπέγαμνε, αὐτ.Π 152. 2) αἰ ἐκατέρωθεν ποταμοῦ ἐκτάσεις, παραποτάμιοι : Ἀρατ.600 ποταμοτο παρηορία αἰκιδώνται.

παρηόρος-η-ον μγν. τ. τοῦ παρήορος βλλ. : Ἀπολλ.Ρ 4,943 τὴν δὲ ἴνῃα παρηορίην κόπτεν ῥόος ἰήλαων, ὄθει μετέωρον πρὸς τὰ ἔμπρός· || παρήορος βλλ.3), ἀφρων, ἀνόητος : Ἀντίπ. Θεοσ.ΑΠ9,603 παρηόριόν τε νόημα.

παρήορος-ον (παράειρω) ἐπ. κ. ἰων, ὄμρ, ἀττ. κ. π. τραγ. παρᾶορος-ον, ὄμρ. ὄμρ. κ. πάραρος-ον συνημμένος ἢ συνηρημένος· δθ. παρήορος (ένν. ἴππος) ὁ παρὰ τὸ σύνθετος ζεύγος τῶν ἴππων (τὴν ξυνωρίδα) δεδεμένος εἰς τὸ ἄρμα ἴππος, ἀ. σειράφορος : Ἰλ.Π 471 ἐπέει δὲ κείτο παρήορος ἐν κανίση, Διον. Ἀλ.Ρωμ.7,73. 2) ὁ κατὰ μῆκος κείμενος, ξηλωμένος : Ἰλ.Η 156 ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, Αἰσχ.Πρ.365 ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας κείται. 3) μτφ. ἀφροντις, ἀμέριμνος, ἀσυναίσθητος : Ἰλ.Ψ 603 παρήορος οὐδ' ἀσειφρων ἦσθα πάρος, Θεόκρ.15,8 ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος, Τρυφιδ.371 παρήορον ὄμμα τιταίνειν. 4) ὁ ἐξω φρενῶν, παράφρων, τρελλός· πρβλ. πάρηρος : Ἀρχιλ.56,5.

παρηρία (ἡ) Ἡσ. «μωρία» πρβλ. παρορρέω, παρήορος βλλ.31.

πάρηρος (ὁ) Ἡσ. «μωρός» (κῶδ. πάρερος, ἀλλὰ κατόπιν τοῦ παρηρία).

παρης (ἡ) συνηρ. τ. τοῦ παρης βλλ.

παρησυχάζω μγν. παρέρχομαι τὴ ἐν σιγῇ : Φιλ.1,93 τὸν δὲ πλῆττοντα παρησύχασε· παθ. : αὐτ.1,504 ἄξιαν δὲ μηδ' ἔκεινο παρησυχάζῃσθαι.

παρήσω μέλλ. τοῦ παρήμι βλλ.

παρήχημα-ατος (τὸ) λεξ. παρήχησις βλλ. : Σουίδ. ἐν λ. παραγραμματαίω.

παρήχησις-εως (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ διαδοχὴ ὁμοίων ἤχων, ὡς σχῆμα λόγου· Ἐρμογ.Εὐρ.4,7 ἔδταν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας λέξεις ἢ ὀνόματα εἴπη τις ὁμοίως μὲν ἤχουσαν διάφορον δὲ τὴν δῆλωσιν ἔχουσαν ὡς πεῖθει τὸν Πειθέαν· || νεώτ. ἡ ἐν πεζῷ λόγῳ ἢ τῇ ποιήσει ἐπανάληψις φθόγγου ἢ συλλαβῆς ἢ ἐν Σοφ.ΟΤ371 τυφλόσ τὰ τ' ὤτα τὸν ἐν ἰούσ τὰ τ' ὄμματ' αἰ).

παρηχητικός-ή-όν λεξ. ὁ μετὰ παρηχέωσ, ὁ τῆς παρηχέωσ βλλ., παρῆχθῃπ. ἐν Σουίδ. λ. Ναύσω. || παρηχητικῶς ἐπίρρ. κατὰ παρηχητικὸν τρόπον : Εὐστ.1633,17

πάρηχος μσν. ὁ ἄδων παρὰ τὸν ἦχον, ὁ παρόφωνος : Πρόδρ.2,79 οὐ δὲ τυγχάνεις πάρηχος καὶ φάλλειν οὐκ ἰσχύεις.

παρηχοῦμαι-έομαι μγν. κ. μσν. ὁμοιάζω καὶ τὸν ἦχον πρὸς τὴ : Σχόλ. Ἀριστ.Πλ.586 παρηχεῖσθαι τινι, Εὐστ.139,31 παρηχεῖσθαι πρὸς τι || παρηχοῦμαι ἕκ τινος παραγομαι ἕκ τινος λέξεωσ κατὰ παρήχησιν βλλ. : Εὐστ.87,24. 2) ἡ παθ. μτχ. παρὰκ. ὡς ἐπίθ. παρηχημένος παρὰτονος, παρὰφωνος, παρὰχορδός : Γρηγ.Νύσσ.1,2961.

παρθέβαιος μτχ. παθ. ὄμρ. τοῦ παρατίθημι βλλ.

παρθέβαια (ἡ) ἄμρ. ἡ παρθέβαιος βλλ.

παρθεναγωγέιον (τὸ) νεωτ. ἐκπαιδευτήριον θηλέων || εἰδ. τύπος σχολείου τῆς στοιχειώδους ἐκπαίδευσέωσ ἐν ᾧ φαιτῶν ὀποκλειστικῶς θῆλεα· || ἀνώτερον παρθεναγωγέιον ἐκπαιδευτήριον θηλέων ἐν ᾧ μετὰ τῶν μαθημάτων τῆς μέσης ἐκπαίδευσέωσ παρέχεται εἰδικὴ μόρφωσις προσιδιάζουσα εἰς τὴν φύσιν, τὰ ἔργα καὶ τὸν προσρισμόν αὐτῶν ὡς Ἑλληνίδων μητέρων.

παρθεναῖα (ἡ) παρθεναῖα βλλ. : Εὐρ. Ἡρακλ.592, αὐτ.Τρ 980.

παρθέβαιον (τὸ) λεξ. κοινόθειον, μοναστήριον παρθέβαιων· Λεξ. χειρογρ κῶδ. Παρια.1708 «παρθεναῖα, τὰ μοναστήρια καὶ παρθεβαινέας καὶ παρθενακομεία τὰ ἐπιμεκούμενα τῶν παρθέβαιων».

παρθέβαιος-ον, ποι. παρθεβαιήσος-ον ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς παρθεβαιον, παρθεβαικόσ, κοριτοήσιος : Πίνδ.Ν8,2 παρθεβαιήσις παίδων . . γλεφάρσι, Αἰσχ. Ἀγ.229 σίωνα παρθέβαιον Ἰτὴν ζωνὴ τῆς παρθέβαιου, Εὐρ.Τρ.676 παρθέβαιον . . λέχοσ· π. μγν. πεζ. πορθέβαια τέκνα : Πάντ. παρθέβαια ἄσματα : Στέφ.Βυζ. ἐν λ. Ἐρμολίη. 2) ὡς οὐσ. τὰ παρθέβαια κ. παρθέβαια ἄσματα ἀδόμενα πρὸς αὐλὸν ὑπὸ χοροῦ παρθέβαιων εἰς ὀρισεμένας ἑορτάσ, ἰδ. τοῦ Ἀπόλλωνος : Ἀριστφ. Ὀρν.919 κύκλιὰ τε παλλὰ καὶ καλά καὶ παρθέβαια, Σχόλ.Πίνδ.Π 3,139. 3) ὄμρ. ὡς οὐσ. ἐορτὴ τῆς Παρθέβαιου Ἀρτέμιδος ἐν Κερσσησίῳ : Ἐπιγρ. **παρθέβαια-ατος** (τὸ) ἐργασία, δουλεία κόρης, κοριταστική δουλεία : Εὐρ. Ἰων 1425 χρόνιον ἰστών παρθέβαια τῶν ἐμῶν || κτ. πληθ. ἀσχοχιοὶ ἡ διασεκδάσεις, ψυχγαγῶνια κορασίων : οὐτ. Φοῖν.1265 οὐκ ἐν χορείαισ οὐδὲ παρθεβαιύμασ· 2) νόθος παρθέβαια τέκνον ἀνυπανδρῶν γυνόκόσ : αὐτ. Ἰων 1472.

παρθέβαισις-εως (ἡ) μγν. ἡ διαπαρθέβαισις, διακόρευσις : Λουκ. Ὀρχ.44 ἐσεται τὴν δανάης παρθέβαισιν καὶ Περσεύωσ γέννησιν.

παρθεναύω κ. μσν. ἀνατρέφω ὡς παρθεβαι. δίνα κοριταστική, σεμνὴν ἀνατροφήν . Εὐρ. Ἰκ.452 παρθεβαιύειν παίδασ ἐν δόμοισ καλῶσ, Λουκ. Ἐνάλ.Δ 12,1 καλλιστην οὐσαν ἐπαρθεβαιευν εἰς χαλκοῦν τινα θάλασον ἐμβαλῶν. 2) μέσ. ἐπὶ γυν, δικάω παρθεβαικὸν βίον, ζῶ διατηρούσα τὴν παρθεβαιαν, ἀγνώσ : Ἡρ.3,124 πολλὸν μιν χρόνον παρθεβαιεῖσθαι, Αἰσχ.Πρ.648 ὡ . . κόρη, τί παρθεβαιεῖ δαρὸν, ἐξὸσ σοι γάμου τυχεῖν μεγαίσαι, Εὐρ.Φοῖν.1367, αὐτ. Ἐλ.283 θυγάτηρ ἀνανδρός πολία παρθεβαιεταί ἰώσ που ἀσπίρσιν τὰ μαλλία τῆσ μένει παρθεβαισ· || ὄμρ. κ. τὸ ἐνεργ. ἀμιβ. παρθεβαιεῖν ἐπὶ τῆσ αὐτῆσ σημ. : Ἠλιδ.Αἰθ. 7,8 τὸ . . παρθεβαιεῖον τοῦ ἀστεωσ καὶ νυμφώνασ ἤδη φανταζόμενον, Μηναι.12,9 Ὀδ.4 καὶ μετὰ τόκον ὄφθησ παρθεβαιεῖουσά πάλιν, Ἀκολ.Κυρ. Πόσχ. Ὀδ.4 ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαι τὴν παρθεβαιεῖουσαν νηδὸν πέφνηε Χριστός· 3) παθ. ἐπὶ γυναικόσ, διαπαρθεβαιεῖομαι, διακορευόμαι :

Σχόλ. Απολλ. Ρ. 3,997 παρθενεύεται υπό Διονύσου (περί της Ἀρισθνης).

παρθενών-ώνος (ὸ) ποι. μτγν. ἀντί παρθενών βλ.λ. : Ἀντίπ. Θεσσα. ΑΠ 9,790, Μουσαι. 263.

παρθενή (ἡ) γλῶσσ. παρθένος.

παρθένιν (ἑν. ζώνην) αἰτ. ἑνικ., πθ. ἔσφ. γρ. ἀντί παρθένειον : Πίν.

παρθένια (τὰ) παρθένεια βλ.λ. : 2) τὰ σημεῖα τῶν χαρακτηριστικῶν τῆν παρθενίαν : ΠΔ Δευτ. 2, 15 ἐξοίσια τὰ παρθένια τῆς παιδός πρὸς τὴν γερούσιαν ἐπὶ τὴν πύλην, αὐτ. Κριτ. ΙΙ, 37 τὰ παρθένια μου ἢ παρθένια μου, ἐπὶ κόρησι.

παρθενία κ. ἐπ. -ἡ κ. παρθενεία κ. μσν. κ. νεώτ. δημ. παρθενία ἡ ἰδιότης τῆς παρθένου, ἥτις γυναικὸς μὴ ἐλθοῦσας εἰς συνουσίαν : Σαπφ. Ι02, Πίνδ. 17, 45 ἐρατὸν λύσιον κεν χαλινὸν ὄφ' ἤρω παρθενίας, Αἰσχ. Πρ. 898 ταρβὼ γὰρ ἀσπερωγορα παρθενίαν, Εὐρ. Φοῖν. 1487, Ἀριστ. Πρ. 894β, 35, Ἀπολλ. Ρ. 2, 502 παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον, ΠΔ Ἱερ. 3, 4 πατέρα καὶ ἀρχηγὸν τῆς παρθενίας σου, Πορθ. 26, 2, Σωφ. 1, 30, Ἀκολ. Ἀκαθ. Ὑμν. Αἰν. Θεοτ. τὴν ὑπάρθνητα τῆς παρθενίας σου, -πρῶικα ἔχει τὴν παρθενιά τῆς κ. ἐπὶ ἀνδρός : Ἀχιλλ. Τάτ. 5, 20 τὴν σὴν παρθενίαν μεμυμημένον, εἰ τίς ἐστί καὶ ἐν τοῖς ἀνδράσι παρθενία :

ἢ δημ. φρ. παίρνω τὴν παρθενία διαπαρθενεύω, διακορευώ γυναικῶ κ. μτφ. γεύσομαι, λαμβάνω πρῶτος ἐκ τίνος : ἐγὼ θά πάρω τὴν παρθενία ἀπ' τοῦ γιοματάρη :

ἢ παρθενική ηλικία ἐν ἀντιδ. πρὸς τὴν μετὰ τὴν διαπαρθένευσιν : Πλούτ. Βρούτ. Ι3 εἶχε δ' αὐτὴν . . οὐκ ἐκ παρθενίας, ἀλλὰ τὸ προτέρου τελευτήσαντος ἀνδρός ἔλαβε, ΚΔ Λουκ. 2, 36 ζήσασα ἐπὶ μετὰ ἀνδρὸς ἐπίτα ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς, Ἐπιγρ. τὸ ἀπὸ παρθενίας ἀλειδοῦσθαι καὶ ἀγνόν :

ἢ δημ. ἡ παρθενικότης βλ.λ. : Σολωμ. Φαρμικ. στὸν Ἀδθ β θπου ἔτρέμαν τὰ λουλοῦδια τὰ λαμπρά τῆς παρθενίας, Μολακ. Συντρ. 72, 6 ὤμαρ φάσις τὰ κρύφια δνειρά τῆς ροδάτη ἡ παρθενία, σάν αἰμοστατῆς :

ἢ μτφ. ἀγνότης : ἡ παρθενία τῆς ψυχῆς.

παρθενιάος-ῆ-όν μτγν. ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισματῶν τῆς Παρθένου : Κατ. Ἀστρ. Κ. 7, 112.

παρθενίας-ου (ὸ) ὁ μῦθος παλαίχας, πόρνης :

ἢ παρθενιαίσι (ὸ) ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Σπάρτῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου ἐξ Ἀχαιῶν καὶ Σπαρτιατῶν γεννηθέντες καὶ μὴ θεωρούμενοι γνήσιοι Σπαρτιαταί : Ἀριστ. Πολιτ. Ι306β, 29, Στράβ. 6, 3, 2 :

2) εἶδος πλακοῦστου : Ἡσ. ἀδύρτακῶδες τὸ πέμμα :

παρθενικός-ῆ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικον, ἀρμόδιον, ἀναφερόμενος εἰς κόρην, κοριθιστικὸς :

πρὸλ. παρθένιος : Διδόξ. Σ Ι6, 26 παρθενικὴ σκευή, Πλούτ. Συγκρ. Λικ. Νομ. 3 ὁ παρθενικός χιτών :

2) παρθενικὴ νεήσις παρθένος κόρη : Ὀδ. Η 20 ὄμ. Ἐλλ. Ἐπιγράμ. 2 παρθενικὴ κόρη :

ἢ παρθενική ὡς οὐσ. ποι. παρθένος, ἀνύπαντρο κορίτσι : Ἰλ. Σ 567 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡθεοὶ . . φέρων μελιπέδα καρπὸν, Ὀδ. Α 39 ὕμφοι . . γέροντες παρθενικαὶ τ' ἀταλαί, Ἡσ. Ἐργ. 699 παρθενικὴν δὲ γαμῆν, Ἴνα ἤβασ κεδνά διδάξας, Ἀκμ. 26, Ἀκμ. Συμπλήρ. ΙΙ, 5, Σαφφ. Συμπλήρ. 20α, 15, Πίνδ. Π 9, 99 εἶδον ἀφῶνοι . . φιλάταν παρθενικαὶ πόσιον, Βαχχ. Ι6, ΙΙ, Εὐρ. Ἡκ. 174 πάσισι δὲ παρ' Ἦραν μελλούσιν παρθενικαὶ στείχων :

ἢ παρθενικὰ πράττειν τὰ τῶν παρθένων ἔργα ἐκτελεῖν : Αἰλ. ΠΙ 12, 1 :

3) νεώτ. κ. δημ. ὁ χαρακτηριστικῶν τὴν μὴ συνουσιασθεῖσαν, δθ. ἀγνήν, ἀσιπλον κόρην : Γρυσ. Σ. κ. Τερρ. Ι0, 13 τὰ μάτια τὰ παρθενικά :

ἢ μτφ. : Σολωμ. Θάν. Ὀρφανῆς 3 θπού ἔχ ὀαν παρθενικὸν τριαντάφυλλον τὸ στόμα ὄμ. ἀγνός, ἀδῶφος παρθενική ψυχῆ :

4) νεώτ. ἀνατ. παρθενικός ὕμνη ὕμνη κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κόλπου τῆς

γυναικός, ὕμενώδους ἢ σαρκώδους συστάσεως, συνήθως κυκλικὸ ἢ ἡμισελήνοειδούς σχήματος :

5) παρθενικός ἀνήρ ὁ σύζυγος παρθένου, ὁ πρῶτος σύζυγος : πρὸλ. παρθένιος ἀνήρ : ΠΔ Ἰωήλ Ι, 8 θρήνησον πρὸς με ὑπὲρ ὕμφοιν . . ἐπὶ τὸν ἀνδρα αὐτῆς τὸν παρθενικόν :

6) τὰ παρθενικὸν ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν ἀρτεμισία βλ.λ.

παρθενικότης-ητος (ἡ) νεώτ. τὸ γνῶρισμα τοῦ παρθενικοῦ, τὸ να εἶναι τις παρθένος.

παρθενικός μσν. κατὰ τρόπον παρθενικόν, ὡς ἀρμόζει εἰς παρθένον : Εὐμάθ. 5, 6.

παρθένιον (τὸ) κ. νεώτ. κόρη, κοπέλλα, κορίτσι, κοριθόπουλο : Ἀκλιφρ. 3, 33 :

2) βόταν. τὸ φυτὸν πύρετρον τὸ παρθένιον, ἀ. βασκανθήρα ἢ βάλασμον : ἰππ. Ἐλικ. Ι4, Νικ. Θηρ. 863, Διοσκ. 3, 133, Πλίν. ΦΙ 21, 176 :

3) τὸ φυτὸν ἐλέγνη βλ.λ. Ι : Διοσκ. 4, 85 :

ἢ τὸ φυτὸν λινοζώστις βλ.λ. 2 : Θεόφρ. ΦΙ 7, 7, 2, Διοσκ. 4, 189 :

ἢ νεώτ. βόταν. γένος προσωπῶν φυτῶν :

3) νεώτ. μουσ. ὄν. εἰδους τίνος κλαδικομυθάου ἐν Ἀγγλίᾳ.

παρθένιος-α-ον κ. -ος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικον ἢ ἀναφερόμενος εἰς κόρην, κοριθιστικὸς, κοριθιστικός :

πρὸλ. παρθενικός : Ὀδ. Α 245 λῦσε δὲ παρθενικήν ζώνην, Ἡσίοδ. Θ 205 παρθενίους τ' ἀδρους μειδιήματα τ', Ἀνακρ. 13Α παρθένιος ἔρωσ, Πίνδ. Π 12, 9 τὸν παρθενίσις ὑπὸ τ' ἀπλάτους ὀφίλων κεφαλαίς, Αἰσχ. Ἀγ. 215 παρθενίου θ' αἵματος ὄργῃ, Εὐρ. Φοῖν. 224 δεύσιαι παρθένιον χλιδῶν :

ἢ παρθένιος αὐλὸς αὐλὸς ἔχων ἐξῆτερνον τοῦ παιδικοῦ αὐλοῦ ἦχον : Ἀριστ. ΖΙ 52β, ι, Ἀθήν. 4, 176Γ αὐλοῦ ἀνδρείου, παιδικοῦ, παρθενίου, Πολυδ. 4, 81 :

ἢ τὸ οὖδ. παρθένιον ἐπιρρ. παρθενικός : Ἀνακρ. 4 παρθένιον βλέπειν :

2) ὁ ἀνήλικον ἢ ἀναφερόμενος εἰς παρθένον θεῶν : Λεωνίδ. Ταρ. ΑΠ 6, 202 ζώνην . . Ἀτθίς παρθενίων ἦκεν ὑπερθεν θυρῶν ἰτῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ τῆς Παρθένου Ἰ' Ἀρτεμιδος :

3) τὸ ἀρο. παρθενίου ὡς οὐσ. ὁ ἐκ παρθένου, ἀνυπάνδρου κόρης υἱός :

Ἰλ. Π 180 Ἐὐδωρος . . παρθένιος :

ἢ ὡς ἐπίθ. τῆς τικτοῦσας ἀνυπάνδρου : Πίνδ. Ο 6, 31 παρθενία ὠδῆς :

4) παρθένιος ἀνήρ ὁ πρῶτος σύζυγος, ὁ διαπαρθενεύων κόρην : Πλούτ. Πομ. 74 :

5) μτφ. ἀγνός, ἀσιπλος, καθάρος, λευκός : Ἀριστ. Ὀρν. 1099 παρθενία λευκοτροφα μύρτα (περὶ τῶν λευκῶν μύρτων) :

6) παρθενία γαῖα Σαμία γῆ, κῶμα ἢ ἐν Σάμῳ ὅπερ ἐθεωρεῖτο ἔξον θεραπευτικῆς ἰδιότητος : Νικ. Ἀλεξ. 147 :

7) σχόλ. παρθένιος ὡς οὐσ. ὄν. μηνός τίνος : Σχόλ. Πίνδ. Ο 3, 35 :

8) παρθένιον (τὸ) ὡς οὐσ. βλ.λ.

παρθενίς-ιδας μτγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ παρθένιος, ὄν. ἀνθος τίνος χρησιμοποιουμένου ὡς στεφάνου : Πολυδ. 6, 106 :

2) τὸ φυτὸν ἀρτεμισία βλ.λ. : Πλίν. ΦΙ 25, 73.

παρθενιακόριον (τὸ) γλῶσσ. παρθενιακή βλ.λ., κοριθόπουλο.

παρθενιακή (ἡ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ παρθένος, κοριθισαί, μικροῦλα, παιδοῦλα : Ἡρωδιαν. Γρ. Ι, 317.

παρθενογενεσία (ἡ) νεώτ. κ. παρθενογένεια κ. παρθενοναγία ἡ ἐκ παρθένου, δηλ. ἀδιακορευτοῦ γυναικός καὶ ἀνευ ἐπενεργείας ἄρρενος ὑπερφυσικῆ γέννησις Ἰουσήθ. ἐν τῇ μυθολογίᾳ καὶ ταῖς θρησκείαις πολλῶν λαῶν :

2) νεώτ. βιολ. ἡ ἀναπαραγωγὴ ὀργανισμοῦ γέντομου, ὀστρακοδέερμου, φυτοῦ κτλ. ἄνευ γονιμοποιήσεως τοῦ θήλεος ὑπὸ τοῦ ἄρρενος, ἀλλ' ἐκ μόνου τοῦ φῶριου αὐτοῦ : παρθενογενεσία τῶν μελισσῶν.

παρθενογενής-οῦς-ές μσν. ὁ ἐκ παρθένου γεννηθεὶς, προελθών : Τιμόθ. Ἱεροσόλ. 245Β περὶ τοῦτου τοῦ παρθενογενούς δεσποτικοῦ σημείου :

παρθενογενήτης-ος-ον μσν. παρθενογενής βλ.λ. : Λεόντ. Βυζ. Ι, 1716Α.

παρθενοναγία (ἡ) ἀ. παρθενογενεσία βλ.λ.

παρθενόβριψ-τριδος [ἰδ] νεώτ. ζωολ. γένος θυσανοπτερών εντόμων τῆς οἰκογ. τῶν θριπιδῶν.
παρθενοκαρπία [ἠ] νεώτ. ὁ σχηματισμός κορποῦ ἄνευ προηγουμένης γονιμοποιήσεως.
παρθενόκισος [ἰδ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν ἀμπελοειδῶν.
παρθενοκομῆσιον [ἰδ] ἄ. παρθενοῖον βλλ. **παρθενοκομία** [ἠ] μτγν. ἡ περὶ τῶν παρθένων μέριμνα, ἡ ἀνατροφή τῶν παρθένων : Ἄν. Ὁξ. 2,398, Γρηγ. Ναζ. 2,541C.
παρθενοκόμος-ον μτγν. ὁ φροντίζων περὶ τῶν παρθένων : Ἄν. Ὁξ. 2,398.
παρθενοκτονία [ἠ] μτγν. ὁ φόνος παρθένου : Πλούτ. Ἡθ. 314C.
παρθενόκομος-ον μτγν. ὁ φονεύων παρθένον : Λυκόφρ. 22.
παρθενόλυτος γάμος [ἰδ] μτγν. ὁ λύων, ὁ χαλῶν, καταστρέφων τὴν παρθενοῖαν : Ἰατῖδ. Πηλ. Ἐπιστ. 2,99 μὴδέω τῆς ἡλικίας αὐτῆς δυναμένης παρθενολύτων ἀνασχέσθαι γάμων.
παρθενομάρτυς-τυρος [ἠ] μσν. ἡ παρθένος μάρτυς : Εὐστ. Πον. 171,46 ἡ σοφὴ παρθενομάρτυς.
παρθενομήτωρ-ορος [ἠ] μτγν. κ. μσν. ἡ παρθένος ἀμα καὶ μήτηρ, ὡς ἐπίθ. τῆς Παναγίας : Ἄθανάσ. 2,34 διὸ καὶ παρθενομήτωρ ὡς Θεοτόκος ἡ ἁγία Μαρία, Μηνσι. 12,3 Ὁδ. 3, Σταυροθ. ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ.
παρθενονίπη-ου [ἰδ] ἰοπίπεύω] ὁ περιδιδέπων, ὀρεγόμενος τὰς παρθενοῖας, ἐκείνος ποῦ κακοκοιτάζει, ποῦ νοστιμεύεται τὶς κοπέλλες : Ἰλ. Α 385 ταξότα, λωστήτηρ, κέρασι ἀγαλαί, παρθενονίπια, Συνέσ. 841: τὸν παρθενονίπια.
παρθενονοῖός-όν μσν. ὁ ποιῶν τινα παρθένον, ἀγνόν, ἐξαγνιστῆς : Κύριλλ. Ἱεροσ. 119 παρθενοποιός τῶν ψυχῶν.
παρθενοποιῶ-έω μτγν. ποιῶ τινα παρθένον, ἀγνόν : Ὀριγ. 7,304A.
παρθενοπραγής-οῦς-ές μσν. ὁ πρέπων, ἀρμόζων εἰς παρθένον : Εὐστ. Πον. 264,27 καθαρότητα παρθενοπραγῆ.
παρθένο-ο ἐπίθ., δημ. ἀντὶ ἀπαρθενοσ βλλ. : Κρυστ. Τὸ μαγεμ. μαντήλι 118 [ἐκδ. Φέξη] πῶχοιμε λόγγα πάρθενα [παρθένα, ἀπάτητα].
παρθένο [ἠ] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. παρθένα ἡ διατηρούσα ἀρρηκτὸν τὸν παρθενοῖκὸν αὐτῆς ὑμένα, ὀδοκρέουτος, ἀχάλαστη, ἀγνή, κορίτσι : Ἡσιόδ. Θ 514 πρώτος γὰρ . . Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα παρθένον, Σοφ. Τρ. 148 ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῆ, λάθῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος, Θεόκρ. 27,65 παρθένος ἔνθα βέδηκα γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρπω, ΠΔ Ἡσ. 7,14 ἡ παρθένοσ ἐν γαστρὶ ἔξει, ΚΔ Λουκ. 1,27 ἀπεστάλη ἀγγελος . . πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην, Λουκ. Ἐρμῶτ. 81 Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα ἀρπάσας, παρθένον οὖσαν, διεφθέρει· πιθ. κ. ἐν σημ. τοῦ κόρη βλ. 3: Κυριακὴ τοῦ Πάσχα Ὁδ. 6,2 ὁ τὰς κλεισὶ τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, Σολωμ. Φαρμακ. 12 καὶ κοιμᾶται παρθένα σεμνή, Γρην. Σκ. Τερρ. 10,10 τὸ τῆς γνώσεως ξινόμηλο σ' ἄλαμπος, παρθένα, - ἔμεινε παρθένα σ' ἄλη τῆς τῆ ζωῆ 2) Παρθένας ὡς κύρ. δν. παρθενοῖκὸν θεοτήτων, ὡς τῆς θεοῦ Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθῆναις : Παισ. 5,11,10 ἐν Ἀκροπόλει . . τῆ Ἀθηναίων τὴν καλουμένην παρθένον ἢ δθ. κ. νόμισμα ἐν Ἀθῆναις φέρον τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀθηνᾶς : Εὐρ. ἀν. 675, Παιλυδ. 10,75 φιλοῦσι δὲ ἱένν. αἱ ἐν Κορινθῶν ἑταιρίδες: τὰς ἐξ Ἀθηνῶν παρθένοσ ἢ μ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος : Εὐρ. Ἰνν. 17 χλωρῶν δ' ἀν' ὕλην παρθένω ξυῶν δει· ὄμ. τῆς ἐν Ταύροις Ἰφιγενείας : Ἡρ. 4,103 [Ταῦροι] θύουσι μὲν τῆ παρθένω . . τὴν δὲ δαίμονα ταύτην . . λέγουσιν αὐτοὶ Ταῦροι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἶναι· ὄμ. ἀνυῦρ-

μου τινὸς θεότητος : Ἐπιγρ. ἢ ὄμ. αἱ Ἑστιάδες παρθένοι [ἐν Ρώμῃ] : Πλούτ. Κικ. 19 ἱεραὶ παρθένοι [περὶ τῶν αὐτῶν] : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 1, 69, Πλούτ. Ἡθ. 89B ἢ κ. ἀπλῶς αἱ παρθένοι : Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,66 ἢ κ. Παρθένοσ κατ' ἐξοχὴν ὡς δν. τῆς Παναγίας : Μηνσι. 12,25 Κοντάκ. ἡ Παρθένοσ σήμερον τὸν ὑπερῷσιον τίκτηι, - Παναγία μου παρθένα, βοήθησέ με 3) γεν. κόρη, κορίτσι, κηλοῖα : Ἰλ. Χ 128 παρθένοσ ἠΐθεροσ τ' ἀρρίων ἀλλάχων, Σοφ. ΟΤ 1422 ταῖν δ' ἀθάσιων . . παρθένοι ἐμσιν, Ἀριστ. Ἰνπ 1302, Ξεν. ΚΠ 4,6, 9 θυγάτηρ, παρθένοσ . . γάμου ἤδη ὥρασι, Ἄνπ. Μίθρ. 117 αἱ παρθένοι αἱ συναποθανεῖν αὐτῶ ἐλόμεναι, ΚΔ Κορ. 1,7,28 ἐάν γῆμη ἡ παρθένοσ οὐχ ἡμαρτε, Καισάρ. Διαπ. ἐν Σάθ. 3,186 αἱ οἰκούρουσαι παρθένοι τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου . . ἀποξέσασαι, Κάλδ. Ὁδ. 6,4, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 5 κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὰ θάμνα θά καρτεροῦμε τὶς παρθένοσ 4) μτγν. ἡ παρθένοσ τινὸς ἢ μνηστῆ, ἡ ἀρραβιαστικαία του : ΚΔ Κορ. 1,7,36 εἴ τις ἀσχημονεῖ ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει . . ὁ θέλει ποιεῖτω 5) ἀγαμος γυνὴ ἐν γενεῖ δθ. κ. ἐπὶ μὴ διατηρούσα τὴν παρθενοῖαν : Ἰλ. Β 514 οὐδ' τέκεν Ἀστυόχη . . παρθένοσ αἰδοίη, Πίνδ. Π 3,34 παρά Βοϊτιάδασ κρηνοῖσιν φέει παρθένοσ, Σοφ. Τρ. 1219 τὴν Εὐρυτεῖαν οἰδα . . παρθένον, Ἀριστ. Περ. 530 κἀγὼ, παρθένοσ γὰρ ἐτ' ἡ . . ἐξέθηκα . . ὑμῖσ δ' ἐξεδρέψατε 6) ἀστρὸν ὡς κύρ. δν., δν. τοῦ μεγαλύτερου ἀστεριστοῦ τοῦ Εὐδοκίου κύκλου : Εὐδοκ. ἠ. Ἰνπάρχ. 1,25, Ἀρατ. 97 κ. νεώτ. : ὁ ἀστερισμὸσ τῆς Παρθένου 7) ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ : Ξεν. Λογγίν. 4,4, Ἀρετ. Χρον. Παθ. 1,7 ἡ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖσι παρθένοσ 8) παρθένοσ γῆ ἢ ἄ. παρθένα βλλ. γαῖα : Πάπ. 9) ὡς ὄρα. παρθένοσ ὁ μὴ συνουσιασθεῖσ : ΚΔ Ἄνπ. 14,4 οὗτοί εἰσιν αἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολυῦθησαν παρθένοι γὰρ εἶσι 10) ὡς ἐπίθ. παρθένοσ-ον κ. δθμ. παρθένοσ-α-ο τῆς παρθένου, παρθενοῖκός, δθ. ἀγνός : Εὐρ. Ἰνπ. 1006 παρθένον ψυχὴν ἔχων, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 319 μίτηρ παρθένοσ ἢ ἐπιπηγῆ, ἀμόλυτον, καθαροῦ Ἀισχ. Περσ. 613 λιθόσιν ὕδρηλαίσ παρθένοσ πηγῆσ ἢ ἐν τοπωνύμ. Παρθένοσ φρέαρ : Ὑμν. Δῆμ. 99 ἢ νεώτ. ὑψ. παρθένοσ δάσσοσ τὸ μὴ τυχὸν ἐκμεταλλεῦσθαι, ἀσκήτων καὶ δουσιδιατόων ἐκ τῆς κλοισίας βλαστώσεωσ.
παρθενοσφαγοσ-ον ὁ ἐξ αἵματος σφαγαίσεωσ παρθένοσ προελθὼν : Αἰσχ. Ἀγ. 209 μισίων παρθενοσφάγοισ ρεῖθροισ πατρῶωσ χέρασ.
παρθενοτροφία [ἠ] μτγν. ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἀνατροφή παρθένων, κοριθίων ἠδθλ. παρθενοκομία : Κλήμ. Ἀλ. 546.
παρθενοτροφῶ-έω ἀνατρέφω παρθένον, μεγαλῶν κόρηγ : Σουιδ. ἐν λ. διαπαρθενοῖσαι μέσ. Θεανῶ Ἐπιστ. 6,1 ἐν ταῦτοισ παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νέαν ψυχὴν μου.
παρθενοφωρία [ἠ] μσν. ἡ φθορὰ τῆς παρθενοσ, ἡ δικοκρευσίσ παρθένοσ, εἰδ. ἐν ταῖσ βυθ. φροσλ. διατάξεσιν ὡσ δικαιοῖμα ἀπαίτητων τοῦ ἀρχοντοσ ἐπὶ τῶν ὑποτέλων αὐτοῦ κατὰ τὸ φελοῦδαλ. ἔθιμον [ἢ us primaes nocetis] : Χρυσόστομ. Στεφ. Κράλλη Σερβίας ἐν Σάθ. 1,235 δάσεωσ καὶ ἀπαίτησεωσ ἦγον τὸν κερφαλαῖου τῆς σιταρκειάσ . . τῆσ παρθενοφωρίασ ἠῆτοί φόρου δν κατέβαλλον οἱ νυμφεῦόμενοι καὶ οὐ κατὰ τὸ χρυσόβουλ. ὑποτελεῖσ ἦσαν οἱ οἰκοῦντεσ ἐν περιφερείασ ἐξηρητημένασ ἀπὸ μωνῶν).
παρθενοφωνα μέλη [ἰδ] μσν. μέλη ᾄδόμενα ὑπὸ παρθένων: Λεοντ. μαγ. ποιήμ. ἐν Λυρ. Ἀδῆσπ. 1096 [ἰδ. γρ. παρθενοφρονσ).
παρθενοχρωσ-ωτοσ [ἰδ] ἠ] μτγν. ὁ ἔχων παρθενοῖκὸν, λεπτὸν χρώμα : Μελέαρω. ΑΠ 4,12 γλυκὺν Ἠρίνησ παρθενοχρωτα κράκων.

παρθενῶ ὄν μτν. καθιστῶ παρθένον, ἐξαγνίζω : Ψ' Ψω.Χρυσ.Β.959C. παστῶσας καὶ παρθενῶσας καί, ὡς εἶπεν, ἐξαγγελῶσας.

παρθενῶδης οὐς ες λεξ. ὁ ὁμοιος πρὸς παρθένον : Στέφ.Βυζ.ἐνλ. παρθένιος.

παρθενῶν-ῶνος ἰδὸ συνιθ. κτ. πληθ. τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ προωρισμένα διὰ τὰ κράσις ἰδιαιτέρα διαμερίσματα : Αἰσχ.Πρ.646 ὄψεις ἐννυχοὶ πωλούμεναι εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐρούς, Εὐρ.Φοῖν.89 ἐπέσε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλίπειν μεθήκε' 2) ἐν τῶ ἐν. τμήμα τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ναοῦ τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς Ἰπτισηέντος ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων Ἰκτινίου καὶ Καλλικράτους τῇ ἐποποιεῖα τοῦ Φειδίου, ἔθετο αἱ Ἀιθίδες ἐπιλοίεινον τὸν κόσμον τῆς θεᾶς' ἢ ὄθ, κτ. συνεκδ. σήμας, ὁ ναός : Δημ.617 τῶν ἀνοσθημάτων. . τὸ κάλλος, προπλάσια ταυθ', ὁ παρθενῶν, στοσί' 3) ὄμ. ὁ σπῆς τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Μαιῶσις κτ. ἐπὶ Μαιάνδρῳ) : Ἐπιγρ. ἢ ὄμ. τῆς Μεγάλης Μητρὸς ἐν Κυζίκῳ κ. Ἐρμιόνη : Ἐπιγρ. 4) ὄν. μνηστὴς πινος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ : Πτολ.Μαθ.11,3 5) μτν. μονή παρθένων : Ἐπιφάν.492. 6) Σουῖδ. «παρθενῶνας» τοῦ τῶν παρθένων χοροῦ.

παρθενῶπος-ῆ-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων ὄψιν παρθένου, παρθενικήν : Εὐρ.Ἡλ.949 πόσις μὴ παρθενῶπος, ἀλλὰ τάνδρεια τύπου' 2) μτφ. ἐπὶ λέξεω, ὁ ἔχων λεπτότητα καὶ χάριν παρθένου, λεπτός, κομψός : Διον. Ἀλ.Συνθ.23 εὐφωνά τε βούλεται εἶναι πάντα ὀνόματα καὶ λεία καὶ μαλακά καὶ παρθενῶπα.

πάρθεσαν ποι. συγκ. ἀντί παρέθεσαν τοῦ παροτίθημι βλ.λ.

παρθεσίη ἰθὶ μτν. παρακαταθήκη, ἐγγύησις : Διοσκ.Ἐπιγρ.ΑΠ7,37 τύμβος. . Σοφακλέους, ὄν παρὰ Μουσαίου, Ἰρήν παρθεσίην, . ἔλαχον.

παρθικός-ῆ-όν μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τοὺς Πάρθους' 2) ἐἶδ. Παρθικὸν τιμητ. ἐπιθ. διαφ. Ρωμαίων στρατηγῶν νικητῶν τῶν Πάρθων' ἢ ὄμ. ὄν. λεγόντων τοῦ ρωμ. στρατοῦ' ἢ ἄγαντες ἰδρυθέντες πρὸς τιμὴν τοῦ Τραϊανοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ' 3) Παρθικὰ ὡς οὐσ. ἱστορία τῆς Παρθυσίας : Στρώβ.ἰθ.9,3' 4) ἴω. Αὐδ. Ρωμ.2,13 «φλογοβαφῆ δέρματα» 5) μτφ. πάρθιον βέλος ὑπουλος διὰ λόγων προσβολῆ ἐν τέλει λόγου, αὐχτησίσεως κτ.

παρθολέτης-ού ἰθὶ μτν. ὁ τῶν Πάρθων ἐξολοθρευτῆς : Χρυσ. Σ.ἰθ.12,42.

παρθῶν-ατος ἰθὶ πιθ. ἐν Ἐπιγρ. πρόσθετον θῦμα ἐπιπλέον τοῦ προοριζομένου διὰ τὴν βυσίαν.

πάρι ἰταλ. ἄριον' κ. κτ. αἰτ. ἀλ πάρι ὡς διενθ, χρημασιτ. ὄρ., εἰς τὸ ἄριον, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ἢ τρέχουσα τιμὴ εἶδους πινός εἶναι ἴση πρὸς τὴν τιμὴν κόστους ἢ ὅτι ἢ τρέχουσα τιμὴ ἀξίως πινός εἶναι ἴση πρὸς τὴν ὀνομαστικὴν' 2) ὡς τραπεζ. ὄρ. ἢ ἀνευ ἐξόδων ἱτραπεζ. προμηθεΐας) ἀποστολῆ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον.

παριαμθίς-ἰδος ἰθὶ μτν. ὁ μέλος ἀδόμενον πρὸς κιδάρας : Ἐπιχ.109 ὑπευλεῖν κιδάρα παριαμθίς, Ἀπολλοδ.π.Ἡσ.

παριαμθός ἰθὶ μτν. ὁ πυρρικός μετρικός πούς : Ἀριστεῖδ.Κ.1,22, Τερεντιαν.1461' 2) Φώτ. «παριαμθίς» βλ.λ. 3) εἶδος κιδάρας : Πολυδ.4,59.

παριαμθῶδης-οὐς-εἰς ἄν. μετρικός πούς συγκείμενος ἐκ βραχείας, μακρῆς, βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν : Διομ.482Κ.

παριανός-ῆ-ό δημ.κ.σπαν. παριανέικος-π-ο ὁ πάριος βλ.λ.1) παριανὸ κρασί, - παριανὴ μυζήθρα' 2) ὡς οὐσ. ἔθν. Παριανός, θηλ. Παριανή ὁ Ἰάριος βλ.λ.2).

παρία-οὐθὶ ἰθὶ νεώτ. Ἰθαγενῆς τῶν Νοτίων Ἰνδιῶν ἀνήκων εἰς παλαιότατον λαὸν ὑποταγέτα

εἰς τοὺς ἐπιδραμοντάς Ἰνδοὺς καὶ περιελάθοντα εἰς μευονεκτικὴν ἀπὸ πάσης ἀπόφωας θέσιν ἐναντι τῶν κατακτητῶν' 2) μτφ. ὁ κοινωνικῶς καὶ πολιτικῶς μειονεκτῶν εἰς δικαίωματα ἀνθρώπως ἢ λῶος ἐναντι ἄλλου ἢ ἄλλων ἐν τῶ αὐτῷ κράτει.

παριαῖω ποι. ἐνθάζομαι, κοιμῶμαι πλησίον : νόξ ἢ μετὰ πινος : Ἰλ.1,336 τῆ παριαῖων τερηέσθω' πρβλ. Ἀπολλ.Ρ.1,806' κ. κτ. τμήσιν : Ἰλ.1,470, Ὀδ.Ξ.21 πᾶρ δὲ κύνες. . αἰ ἐν ἴσθου.

παριδρῶν μτν. ἰδρῶν, ἐγκαθιδρῶν ἠλθισον' Ἡσ. «παριδρῶσαντες» παρακαθίσαντες' μέσ : Νικί.ΑΠ9,315 παριδρῦεται, Φιλ.2,347' παθ. : αὐτ.1, 682 ἐγγύς οὕτως αἰ ἀγαθὸν παριδρῦεται σοὶ καὶ συμπεφυκεν.

παριδρῆ ἰθὶ μτν. πρῶν ἰέρεια : Πλούτ.Ἡθ.7951: παριδρῆνος (ἰδὸ, δημ., θηλ. παριδρῆνα, ὁ ἀκόμοιος τῶν Παριδρῶν, ὁ ἐκ Παριδρῶν.

παριδρῆνικός-π-ο δημ. παριδρῆνός-ῆ ὄν βλ.λ. : παριδρῆνα μοντέλλα, - παριδρῆνικὸν τρόπον.

παρίζω, αἰολ. παρίζω. ἐπ. ἀόρ. α' κτ. τμ. παρῶ. εἰσεν παρακαθίσταμαι, κάθημαι πλησίον : Ὀδ.Δ.311 Ἰηλεμάχῳ δὲ παρίζω, Ἄλλ.52, Ἡρ.6,57 παρίζειν βουλεύουσι τοῖσι γέροισι' ἢ κ. μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. : Ἡρ.7,18 παρίζόμενος Ξέρξη, Βίων2,22' πρβλ. παρέζομαι' 2) μτφ. καθίζω τινὰ πλησίον, κἀν κἀποιον νὰ κοθίσαι πλησίον : Ἰλ.Ψ.359 παρὰ δὲ σκοπὸν εἰσεν, Ἡρ.5,18 κρέσσον. . ἀρχήθεν μὴ ἔλαθην τὰς γυναικῆς ἢ ἔλαθουσα καὶ μὴ παρίζομαι ἀντίας ἴζεσθαι ἀληθῶνας σφίσι ὄφθαλμῶν.

παρίημι, μέλλ. παρήσω, ἀόρ. α' παρήκα, ἀόρ. β' ἴγ' πληθ.1 παρείσαν, μετοχ. ἀορ.β' παρείς, παροικ. παρεῖκα Ἰκλέαρχ.251 κ. παρεῖκα Ἰσοδόφ.Φ15,3,61, παθ. παρείμαι, ἀόρ. α' παρείθην, ἀπαρφ. ἀορ.α' παρείθηναι κ. ὄρ. παρείθηναι, ἀόρ. β' παρείθην, παρκα. παρείμαι Ἰεὺρ.Φοῖν.852), ἀφήνω τὶ νὰ πέσει παραπλευρώς κ. γεν. παραμελῶν τὶ ἀφήνω νὰ πέσει : Σαφ.16 πᾶρ' δ' ἴθεισι τὰ πέτρα, Σοφ.Ἡλ. 819 πρὸς πύλην παρείσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐάνων βιον, Εὐρ.Ἡρ.1203 ὡ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων πέπλον, Κλέαρχ.25 τὴν χεῖρα παρεικῶς' παθ. : Ἰλ.Ψ.868 ἢ δὲ παρείθην μῆρινθος ποτὶ γατῆν ἰερέμασθῃ πρὸς τὴν γῆν' 1) παρέρχομαι τὶ, καταλείπω ὀπισθὲν μου, παραλείπω, ἀφήνω : Ἡρ.1,177 πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος καὶ οὐδὲν παρείς, Σοφ.Ἡλ.732 ἠνιοστρόφος, ἔξω παρασπᾶ κἀνοκωχεῖται παρείς κλυθῶν' ἐφιππον, Δημ.314, Πλάτ.Νόμ.754Α μὴ τῶνιν γινώσκοντές γε παρῶμεν αὐτὸ ἄρρητον' κ. παθ. : Πολύδ.2,59,3 περὶ μὲν τούτου παρείσω' 3) παρέρχομαι τὶ χωρὶς νὰ τὸ προσέξω, παραμελῶ τὶ, δείχνω ὑδιαφορία γιὰ κάττι : Πινδ.Π.1,86 μὴ παρείς καλὰ, Ἡρ.1,14 τούτων μὲν παρήσομεν τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες, Αἰσχ.Ἄγ.291 οὐδ' ἀφρασμασθεῖς ἴπνω νικώμενος παρήκεν ἀγγέλου μέρος, Σοφ.ΟΚ.363 τὰ παθήματα παρείσ' ἔάσω' κ. παθ. : Σοφ.Ἡλ.545 παῖδων πόθος παρείτω, Δημ.21,548 τούτων ἐξορίσταν ἀνηρῆσθαι καὶ μῆδαιη παρείθηναι' ἢ μτ. ἀπαρφ. παραλείπω, παραμελῶ νὰ πράξω τὶ : Πλάτ.Φαῖδρ.235Ε παρῆντα τοῦ μὲν τὸ φρονιμὸν ἐγκωμιάζων, ταῦ δὲ τὸ ἄφρον φέγων, Ἰουδθ. Μαθ.Ἐπιστ.1' κ. μτ. ἐπαναλαμβανομένης ἀρν. Σοφ. ΟΤ.283 μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι' ἢ μτ. μτχ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πλουσ.3,59 οὐ παρείη σείων ὁ Θεός' ἢ ἀπολ. Ἐπιγρ. αὶ δὲ κα παρῆ κὶ ἀν ἀμείλησθ' ἢ ἀναφ. πρὸς χρόνον, ἀφήνω νὰ παρῆθῃ : Ἡρ.7,183 ἔνδεκα ἡμέρας παρῆντες μετὰ τὴν βασιλῆως ἐξέλασιν, αὐτ.8,9 νύκτα. . παρῆνας : Θουκ.4,27 4) χαλαρῶν, μετριῶς τὴν ἐνστάσιμ : Ἀριστ.Ἰνπ.440 τοὺς τετρίτους παρείς, τὸ νευμὶ ἔλατταν γίνεσθαι, αὐτ.Ἰνπ.436 ἄθρει, καὶ τοῦ πόδός παρείς Ἰχαλάρωνε ὀλίγον τὰ κάτω ἄκρο τοῦ

Ιστίου· || παραλύω, ἀδυνατιζώ : Διογ.Λ 9,86 οἶνος παρήσι· || μετριάζω, λιγοστεύω, συκράτω : Σοφ.ΟΚ 1212 τοῦ μετρίου παρείς ἰσίου ἄφωσος ὄλιγον τὴν μετριοπροσόνῃν, Εὐρ. ΐκ.11 λέγ' ἐκκαλύφας κρᾶτα καὶ παρείς γόνου, οὐτ.Τρ.650 τούτου παρείσα πόθοσιν ἐμμονον ἐν δόμοισι, αὐτ. ΙΑ 1609 λύπη δ' ἀφαίρει καὶ πόσει πάρες χόλον' || ἐγκαταλείπω, ἀφήνω, παρᾶτω : Οἰκ.1,85 ἄς οἱ πατέρες .. ἡμῖν παρεδόσαν μελέτας .. μὴ παρῶν .. || ὄμ. ἐγκαταλείπω, ἀφήνω τὴν χρῆσιν τινος, παύω νὰ μεταχειρίζομαι τι : Θεόδωρ.Φι 5,3,6' || παθ. χαλαροῦμαι, παραλύω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατιζώ : Εὐρ.Βάκχ.635 κόπου δ' ὄμο .. παρείται, αὐτ. Ὀρ.881 παρειμένος νόσου ἐξασθενημένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, αὐτ.Βάκχ.683 σώμασι παρειμένοι (μὲ ἐξασθενημένα τὰ σώματα), Πλάτ.Νόμ.9311 παρῶσι καὶ προπάτορος παρειμένους γήρας, Δισοκ. 3,73 παρειμένα μέρη τοῦ σώματος, Διόδ.Σ 14,105 τὰ σώματα παρειμένοι, Δίων Κ 68,33 τοῦ σώματος τι παρῆθ'ηται· 5) ἀναφ. πρὸς ποιήν, καθιστῶ ἠλιωτέραν, τὴν ἐλαφρύνω : Λυκούργ.9 παρῆτοθα δὲ τὴν ὑπὲρ τούτων τιμωρίαν συμβέδηκεν' || συγχωρῶ εἰς τινα (προᾶξιν τινος) : Ἀριστφ. Βάτρ.699 τὴν μίαν ταύτην παρείται συμφορὰν αἰτουμένοις (νὰ συγχωρησῆτε τὴν μόνην αὐτὴν ἀμαρτίαν)· || παθ. ἐλαφρύνομαι ἢ ἀπολλάσσομαι ἀπὸ τινος ὑποχρεώσεως : Ἐπιγρ. ἐπολιθον παρῆθ'ημεν· κ. μτ.γενικ. : Ἐπιγρ. παρῆτοθα τὰς πόλεις τῶν τόκων ἢ ἀπαλλαγῶσιν αἱ πόλεις ἀπὸ τούτων τόκους· 6) παρέχω, παραδίδω, παραχωρῶ : Ἡρ.6,103 τὴν νίκην παρείς τούτω καθῆλθε ἐπὶ τὰ ἐσωτῶ ὑπόπονδος, Αἴαχ. Ἀγ.943 κρατεῖς μέντοι παρείς γ' ἔκων ἐμοί, Εὐρ.Φοῖν.523 οὐ παρήσω τῶδ' ἔμην τυραννίδα, αὐτ.Τρ.693 ἐνδόντες τύχη παρείσαν αὐτοῦς κυμάτων δρομήμασι, Οἰκ.6,23 εἰ δὲ τῶ ἄλλως δοκεῖ, παρήμι αὐτῶ τὴν ἀρχὴν, Ἀριστλ. Πολιτ.1325α,37 οὐδὲ δεῖν δυνάμενον ἀρχεῖν παρείται τῶ πλησίον' || παραχωρῶ, δίδω, ἀφήνω εἰς ἄλλον : Σοφ.Φιλ.132 οἱ παρείς τόδε, Τραγ. Ἀδέσπ.353 Ζεὺς τὰ μικρὰ .. ἄλλοις δαίμοσιν παρείς ἐξ' || μέσ. ἐγκαταλείπω, ἀφήνω, παρᾶτω : Ἀριστλ.Ρητ. Α.Α.1446β,28 παρείσθαι δὲ δεῖ τὴν συμμαχίαν, ὅταν μὴ ἀνάγκη τις ἢ ποιέσθαι αὐτὴν' || παραιτοῦμαι τινος ἰοδῶματος, δικαίωματος κτλ. : Δίων Κ 39,23 στρατηγίαν παρείται· κ. παθ. : Πλάτ. (ἡ) παρειμένη ἴφειμενη εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν ἰδιώτου· 7) παρήμι τιμι μτ. ἀπαρφ. ἐπιτρέπω, δίδω τὸ δικαίωμα, τὴν ἄδειον εἰς τινα νὰ .. : Ἡρ.7,161 ἄλλω δὲ παρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχείην, Σοφ. Ἡλ.1482, Ἀριστφ. Ἰππ.341 πάρες πάρες πρὸς τῶν θεῶν αὐτῶ διαρραγήναι, Ἀριστλ. Πολιτ.1336β,29 οὐδενὶ .. πῶποτε παρήκεν ἑαυτοῦ παρειαγέην' || ὄμ. μτ. ὑποτ. : Εὐρ.ἀπ.308 πάρες .. ὑπερβῶ· κ. ἀπολ. ἰένουσμένου τοῦ ἀπαρφ. : Σοφ.ΟΚ 591 ἄλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἦθελον, παρείσαν ἰένν. ἐμοί φεύγειν, Ἀριστφ. Ἰππ.340 διαρραγήσονται. Ἀπόκρ. καὶ μὴν ἐγὼ οὐ παρήσω (ἰένν. διαρραγήσονται) αἰ. Πλάτ. Συμμ.199C' || δθ. παρήμι τινὶ τι ἰάνει ἀπαρφ. ἐπιτρέπω εἰς τινα (νὰ πράξῃ) τι, ἐπιτρέπω σὲ κάποιον κᾶτι : Σοφ.Φιλ.967 μὴ παρῆς σαυτοῦ βροτῶσι θνείδος (μὴ διδῆς τὸ δικαίωμα νὰ σὲ θνείδωσαι)· || ὄμ. παρήμι ὥστε ἐπιτρέπω, δίδω τὴν ἄδειαν οὕτως, ὥστε νὰ : Σοφ.ΟΚ 570 παρῆκεν, ὥστε βραχέα με δεῖσαι φράσαι· 8) παρῆχω τὴν ἄδειαν, δέχομαι, παραδέχομαι τινα ἐντός τινος (τόπου), ἐπιτρέπω τὴν διάδοσιν τινος εἰς τι μέρος : Ἡρ.3,72 οὐδεις ὄστις οὐ παρήσει ἰήμεας'. οὐτ.8,15 παρκελεύοντο δίκως μὴ παρήσοσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς βαρβάρους, οὐτ.9,1 παρειαίνε ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, Εὐρ. ΐκ.468 Ἀδραστον εἰς γῆν τήνδε μὴ παρειαίνε, Πλάτ. Πολ.561B οὐδὲ παρείς

εἰς τὸ φρούριον, αὐτ.Φαῖδ.90B ἐμὲ παρίωμεν εἰς τὴν ψυχὴν ἰδᾶς μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτὴν τὴν ἰδέαν· κ. παθ. : Δημ.194 βαρβάρους εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρείται· || μγν. ἐπὶ πανδοχεῶν, δέχομαι (ἡελᾶτην) : Πολυδ.2,15,6 παρειαίνε τούς καταλλάτας οἱ πανδοκεῖς .. ἡμισσασίου· 9) ἐπιζητῶ, ἐπιδιδῶ τὴν ἄνοιαν τινος : Πλάτ. Νόμ.742B παρειαίνε τούς ἀρχόντους' πρβλ.αὐτ. 951A· 10) ζητῶ παρὰ τινός τι, ἐκπληροῦν τινα, ὑποχρεῶνομαι σὲ κάποιον : Πλάτ.Πρωτ.341B οὐδέσσο παρειαίνε, Σοφ.ΟΚ 1666 οὐκ ἂν παρειαίνε οἱσὶ μὴ δοκῶ φρονεῖν ἰδὲν θὰ ζητοῦσα χάρη, δὲν θὰ ἐπαίρνα ὑποχρέωση· || ὄμ. ζητῶ συγγνώμην διὰ τι : Εὐρ.Μήδ.892 παρειαίνεσθα καὶ φάμεν κακῶς φρονεῖν ἰζητοῦμε συγγνώμην καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι· || ἀπαίτω, ἀξίω : Πλάτ. Ἀπολ.17C τούτω ὄμῶν δέομαι καὶ παρειαίνε, παρικτόν Ἡσ. «παρερχόμενον» παρικός ἐπὶ χρόνου, ἔχω παρῆθει, εἶμι περασμένος : Πίνδ.Π 6,43 τὰ μέν παρικεῖ· ὄμ. κτ. μγν. παρακ. τῶμ παρικῶτων : Ἐπιγρ., ἄλλα μθ. παρακ. τοῦ παρειαίνε, παριλαιῖον Ἡσ. «παριλαιῖουσα» ἐμβλέπουσα ἄλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί». πάρινα (πάρι) ἡλῶσσω, μαμάρινα. παρινάριον νεώτ. φυτολ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ροδιεοῶν. πάριον (τὸ) Ἡσ. «πιστόν, κάτοχον» ἰάναγν. πάριον. παριόντος Ἐπιγρ. γενικ. μγν. τοῦ εἶμι ἀπὶ παρῆτος, παρόντος : Ἐπιγρ.Βιωτ. πάριος-ια-ον νεώτ. ὁ ἐκ τῆς νήσου Πάρου προερχόμενος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ταύτην, παριανός : πάριος οἶνος' || πάριον μάρμαρον ἢ πάριον χρονομικὸν μαρμαρίνην ἐπιγραφὴν εὐρεθείσα ἐν Πάρῳ καὶ ἀποικημένη ἐν Ὀξφόρδῃ περιέχουσα χρονομικὸν τῶ ἔτους 264/3 καὶ ἀποτελοῦσα σπουδαιοτάτην πηγήν διὰ τὴν ἱστορικὴν ἔρευναν· 2) ὡς οὐσ. ἔθν. ὁ Πάριος κ. θηλ. ἡ Πάρις δ, ἡ κάτοικος τῆς νήσου Πάρου. παριουρηγῆς Ἐπιγρ. ὁ ἐν Πάρῳ κατασκευασθείς· πρβλ. ἀπικουρηγῆς κτ. : Ἐπιγρ. Δίλου. παρηνάξιος μγν. παρηνάξιος βλλ. : Ἀφρικων. Κεστ.57V' μέσ. : Ὀνήσανδρ.23,1, αὐτ.33,6 παρηνάξιασται ταῖς τάξιασιν. παρηνάξιος (ἡ) μγν. τὸ παρηνάξιν, τὸ παρηνάξιν βλλ. : Ἀρρ.Τακτ.27,3, Αἰλ.Τακτ.35,3. παρηνάξιασιν-εως(ἡ) μθ. πάροδος, διάδοσις, ἐπίππου· μγφ. παρηνάξιασιν χρόνου τὸ παρῆρχεσθαι τὰ ἐν χρονομικῶ τινι διαστήματι γενόμενα ἢ ἄ. ἡ τοῦ χρόνου παρῆλευσις : Θεοφάν.Κερ.1024. παρηνάξιασιν ἐβέρχομαι διὰ τινος ἢ ὑπερβαίω τι ἐπίππου : Εὐρ. Ἐλ.1665 οὐ κασιγνήτω διπλῶ πόντον παρηνάξιασιν· || ὑπερβαίω, προσπερνῶ τι ἐπίππου : Ἀρρ.Τακτ.37,1, Φιλόστρ.Σοφ.1,24,9· 2) προχωρῶ ἐπίππου κατὰ μῆκος τινος : Οἰκ. 7,78 αἱ δὲ Συρακόσιασιν παρηνάξιασιν ἐς προσέκειντο καὶ ἐσκαυκίζοντες, Πολυδ.5,83,7 ταῦτα δὲ .. λέγαντες .. παρηνάξιασιν· || ἀκολουθῶ ἐπίππου : Διοκ.Παράσ.61 τὸ ἰππεῖον ἢ τὸ παρηνάξιασιν (ἂν ἔλαιοι)· 3) ἐφορμῶ ἐπίππου πρὸς τι, καλῶσθαι : Πολυδ.3,116,3 παρηνάξιασιν ἐπὶ τὰ μέσα τῆς ἄλης παρατάξιασιν· 4) ὑπερβαίω, ὑπερτερῶ, ξεπερνῶ : Εὐβουλ.77 δεῖνον παρηνάξιασιν Κυπριασιν ἄρτους. πάριπος-αν μγν. ἂ βαίωμεν ἐπίππου πλάγιως τινός : Πολυδ.11,18,5 τὸ παραπλήσιον ἐγγίγνετο καὶ περὶ τὸν Ἀναξίδομον ὑπὸ τῶν παρηνάξιασιν· 2) ἂ παρὰ τὸν ἵππον βαίωμεν, συμβασιζόμεν μετὰ τοῦ ἵππου : Πολυδ.5,4· 3) πρόσθετος ἵππος, παράσειρος βλλ. : Κῶδ. Ἰουστιν.12,50,4, Ἰω.Αυδ Ρωμ 3,7. παρηνάξιασιν μγν. παραπέτωμαι βλλ. : Διογ. Οἰν.25, Αἰσων.140.

παρισάζομαι ιγν. παρισάομαι βλ.λ. : Σέξτ. Έμμ.Μαθ.1,166, αὐτ.9.323, Βασίλ.1,62 ἵνα ταῖς κορυφαῖς αὐτοῦ παρισάζωμεν.

παρίσαλος (ή) ένν. καμπύλη ἢ γραμμή νεώτ. ναυτ. ἐκώστη τῶν ἐπιπέδων καμπυλῶν αἰτίνες παρίσατοι τῶν νοητῶν τομῶν τῆς γάστρας τοῦ πλοίου εἰς ἐπίπεδα παράλληλα πρὸς τὴν ἴσολον γραμμὴν εἰς διάφορα ἀπὸ τῆς τριπύρας ὕψη

παρίσθμιος-α-ον κ.νεώτ. ὁ παρὰ τὸν ἴσθμὸν βλ.λ., παρὰ τὸν λαίμῳν || τὸ οὐδ. παρίσθμιον ὡς οὐστ. τὸ ἀνω στενὸν μέρος τοῦ φάρυγγος : Ἀριστλ.Ζ1 493α,1 τὸ μὲν διφυές τοῦ στόματος παρίσθμιον κ.κτ. πληθ. : Πλούτ.Ἡθ.1,005α, Γαλ.6,674. || νεώτ. ἀνατ. παρίσθμια τὰ μεταξὺ τῶν παρίσθμιων καμμορῶν καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν πλάγια μέρη τῆς σαρκώδους ὑπερώας. 2) ὁμ.τὰ παρίσθμια αἱ ἀμυγδαλαί : Ἰνπ.Ἀδ.7,Ρουφ.Όνομ.64 ὁμ.νεώτ.ἀνατ. παρίσθμιος ἀμυγδάλη. 3) νεώτ. ἀνατ. παρίσθμιοι καμάροι βλ. καμάροι. 4) τὸ οὐδ. πληθ. παρίσθμια φλεγμονὴ τῶν ἀμυγδαλῶν : Ἰνπ.Ἀφορ.3,26, Γαλ.17,632. || ὁμ. μ.τ. τῶν ὑπαυγιμῶν εἰς τοὺς παρὰ τὸν ἴσθμὸν τῆς Κορίνθου τὰ ἴσθμια, ἀγῶνας : Κερεδά.ΑΠ11,129. 5) νεώτ. ὁ παρὰ τὸν ἴσθμὸν τῆς Κορίνθου κείμενος ἢ γινόμενος.

παρίστης (ή) νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἀνθρωπικὸν ὄλας τοῦ ἀσθεστίου μετὰ φθορίου, λαυθαίου, δημητρίου κ. ἄ.

παρίσκεψις-ιος (ή) ὄφρ. περίσκεψις (έν᾿ Ἐπιγρ.πθ.).

πάρισος-ον κ. νεώτ. σχεδὸν ἴσος, ὀμφικληνός, ἀμφίρροπος : Πολύδ.2,10,2 πάρισος ἄγων, αὐτ.1,13, 12 πάρισος ταῖς δυνάμει, Στράβ11,7,1 πέλαγος πάρισον τῷ Ποντικῷ, αὐτ.2,1,28 ἴση ἡ πάρισος γε (ένν. ἡ εὐθεία). 2) έν τῇ ρητ., κ. νεώτ. ἐπὶ προτ. τοῦ λόγου, ὁ ἀκριβὴς ἴσοζυγιόμενος, παράλληλος, ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς περιπὸν συλλαβὰς κ. γενικῶτ. ἀντιστοιχίαν λέξεων πρὸς τὰς τῆς προηγ. προτάσεως : Ἀριστλ.Ρητ.1410β,1 πάρισον καὶ ὁμοιστέλειτον, Διδό.Σ 12,53 Ἰσάκωκα καὶ ἄριασα, Πλούτ.Ἡθ.350D ἀντίθετα καὶ ἄριασα καὶ ὁμοιοπύτωτα || παρόμοιος κατὰ τὴν κατασκευὴν : Διον.Ἄλ. Σύνθ.22 οὐτε πάρισα τὰ κῶλα ἀλλήλοισ εἶναι οὐτε παρόμοια, Ἐρμολ.Μεθ.16 πάρισον σχῆμα.

παρισούσος-ον ὁ σχεδὸν σύγχρονος : Θεόφρ. Φαῖτ.1,18,3 (πθ. διορθ. περισούσος).

παρισῶ ὠ, μέσ. μέλλ. παρισῶσμαι, ἐξισῶ, ἐξισῶμαι, κάμνω τὴν ἴσον πρὸς τὴν : Ἐρμολ.Ἰδ.1,12 αἱ συλλαβαὶ αἱ κατὰ τὸ τέλος παρισούσαι τὰ κῶλα ὁμ. παρισῶ τὴν τινα : Ἀριστείδ.Λόγ.26,108 παρισούω τῷ τῆς ἀρχῆς μεγέθει τὸν λόγον, Ἡλιόδ.Αἰθ.10,30 τὰ στέρινα τῆ κεφαλῆ παρισούω. || μεταχειρίζομαι τὴν παρισῶσιν βλ.λ. : Ἐρμολ.Ἰδ. 1,12 2) μέσ. ἐξισῶ ἑμαυτὸν πρὸς τινά. μετρώ, συγκρίνω τὸν ἑαυτὸν μὴ πρὸς τινά : Ἡρ 4,166 παρισεύμενοι βασιλεῖ, Θεόδκρ.18,25 ἐπέη χ' Ἐλέγγ παρισωθῆ. 3) μέσ. γίνομαι ἴσος ἢ ὁμοιος πρὸς τινά : Πλάτ.Πολ.498B ἀνδρα ἀρετῆ παρισωμένον καὶ ὡμοιωμένον || εἶμαι ἴσος τὸ μέγεθος πρὸς τινά : Παισ8,25,13 οὐδὲ νῆϊ παρισουμένας πορθμίδι παράσχοιτο ὁ Λάδων νῆισος. || κ. νεώτ. εἶμαι ἐπιδικτικὸς συγκρίσεως, δύναμαι νὰ συγκρίβω πρὸς τινά : Ἐρμολ.Ἰδ.2,10.

παριστάνω μτγν. κ. νεώτ., δημ. κ. παρασταίνω ἀντὶ παρίστημι βλ.λ. διαφέρων αὐτοῦ μ. κτ. τὸν ἔνεστ. κ. παραστ. έν τῇ σμν. τοῦ παρίστημι βλ.λ.1) Πολύδ.3,113,8 καὶ τάλλα Ἰγαγμάται τούτοις ἐν τοῦ κατὰ λόγον παρίστασι ζυγοῦνται. 2) ἐπιδεικνύω, δεικνύω, παρουσιάζω : Πολύδ.3,96,3 ἢ γὰρ ἐφέδρελα τῶν πεζῶν. ὠνησε θάρρος παριστάνουσα πρὸς τὸν κίνδυνον. 3) μτ. κατηγ. ἐμφωνίζω τὴ ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον. καθιστῶ τὴ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον : Κδ Ρώμ.6,13 μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὄπλα ἀδικίας. || παριστάνω

ἑμαυτὸν τινὶ τὴ ἐμφωνίζομαι πρὸ τίνος ὡς, καθιστῶμαι τινὶ : Κδ Ρωμ.6,16 ὧ παριστάνετε ἑαυτοῦς δούλους εἰς ὑπακοήν. 4) νεώτ. κ. δημ. μτ. κατηγ. εἰκονίζω διὰ περιγραφῆς τινος οὕτως ἢ ἄλλως, ἐμφωνίζω, παρουσιάζω, δείχνω : γὰ πολὺ ὠρατα τὴν παριστάνεις. || ὁμ. ἄμτβ. παρουσιάζω τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὴν ὑποδομίαν, ἐπιδικῶκα νὰ φαινῶμαι κάποι πού δέν εἶμαι : μέσ παριστάνει τὸν ἐυγενῆ - τὸν πολυέξερ. 5) ἀντὶ παριστῶ βλ.λ.41, ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω : ὁ πῖνας παριστάνει ἐπέλασιν Ἰππικῶ.

παρίστημι κ. μον. κ. νεώτ., π. μτγν. έν τῷ ἔνεστ. κ. παραστ. παριστῶ-ὠ κ. παριστάνω βλ.λ. δημ. παρασταίνω βλ.λ., ὁμ. παριστάνω ἀντὶ παρίστημι ἸἘπιγρ. || ὁ χρ. κτ. τὸ ἴσθμι βλ.λ. : μτγν. παρακ. παρῆστακα ἸΠολύδ.3,94,7, Σέξτ. Έμμ.Μαθ' 7,273) κυρ. εἶναι μτβ. έν τῷ ἔνεργ. ἔνεστ., παρατ., μέλλ. κ. ἄορ. α', ἀλλά συνήθ. κεῖται ἐπὶ μτβ. σμν. κ. κτ. τοῦς μέσοις χρόνοις, ἔνιοις μέν κτ. ἔνεστ. κ. παρατ., πάντοτε δὲ σχεδὸν κτ. τὸν μέσ. μέλλ. κ. μέσ. ἄορ. α' ἱεξαιρέτως τῶν σμν. 7 κ. 14) ὁ ἔνεργ. ἄορ. κ. παρακ. πάντοτε ἐπὶ μέσ. σμν. ἴσθμν, στήνω, θέτω, τοποθετῶ πλησίον τινός : Δημ.1194 παραστήσαντά τινα τῶν σκελετῶν φυλάττειν, Πολύδ.3,72,9 τοὺς Ἰππέας διελθῶν εἰς ἐκἄτερον παρεστήσε τὸ κέρας, Ἐπιγρ. παριστάναι σορὸν σορῶ. || τάσσω, παρουσιάζω ἐνώπιόν τίνος : Δημ.286 πλησίον δυνάμιν δείξας καὶ παραστήσας τὰ ὄπλα, Κδ Ματθ.26,53 παραστήσει μοι πλείους ἢ δῶδεκα λεγεῶνας ἀγγέλω. || μέσ. ἴσταμαι, τοποθετοῦμαι πλησίον ἢ παραπλευρῶς τινός : Ἰλ.Ο 442 θέτω δὲ οἱ ἀγγι παρῆστη, Ὀδ. Α 335 ἀμφίπλοος δ' ἄρα οἱ κεδυῆ ἐκἄτερος παρῆστη ἐπὶ ἐπαιτού : Ὀδ.Ρ 450 ἔξειλις πάντεσσι παρίστασαι ἐπὶ μαχητῶν : Ἰλ.Χ 371 οὐδ' ἄρα οἱ τῆς ἀνοητητῆ γε παρῆστη ὁμ. ἐπὶ προτύπου ζωγράφου, μοντέλου : Ξεν.Ἀπομν.3,112 ζωγράφω παρῆστηκυία || συνήθ. κτ. μτχ. ἄορ. ἔνεργ. μτ. μέσ. σμν.1 παραστάς ἀφοῦ ἐστάθη πλησίον : Ἰλ. Υ 472 ὁ δὲ Μούλιον αὐτὰ παραστάς δουρὶ κατ' οὐς, αὐτ.Ρ 333 φηαι. . ἐμοὶ ἀγγι παραστάς, Εὐρ. Ὀρ.365 τὸδ' εἶπεν ἐμφανῶς κατασταθείς ἰδ.γρ. ἀντὶ κατασταθείς, Κδ Λουκ.1,19 Γαβριὴλ ὁ παρῆστης ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. 2) μέσ. ἴσταμαι πλησίον τινός ὡς βοηθός, ὑπερασπιστής, ὑπερασπίζω, προστατεύω, παραστέκω : Ἰλ Φ 231 Τρωαὶ παραστῆσθαι καὶ ἀμύνην, Ἡσιόδ.Ο 439 ἐσθλή δ' Ἰππῆσσι παρῆσθῆμεν, Ἡρ 1,87 τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον. . παρῆσθηαι καὶ ρύσασθαι μιν, Σοφ.Α1.1384 τούτῳ γὰρ ὦν ἐχθιστος Ἀργείων ἀνῆρ μόνος παρῆσθης ἐχρῖνον, Ξεν Κ17,5,3,19 οἱ σοι, ἐάν δυνώμεθα, πειρασόμεθα. . βοηθοὶ παρῆσθηαι, Δημ.1120 οὐ παρῆστη οὐδ' ἐδοθήσεν. 3) μέσ. νεώτ. νομ. παρίσταμαι ἰδὺς συνηγορῶν τινος ἰσάκῳ τῆν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ὑπεράσπισιν τινος ὡς δικηγόρος, συνηγορῶς αὐτοῦ : δέν θά παραστῆ δικηγόρος εἰς τὴν ὑπόθεσίν μου. 4) μέσ. εἶμαι περιπαθὸς ἀφωσιωμένους εἰς τὴν : Ἰνπ.Ἐπιδ.17 Ἰπποισι παρῆστέτες. 5) μέσ. κυρ. κτ. τοὺς παροχημ. χρόνους, εἶμαι πλησίον τινός ὄθ. ἔχω ελθεῖ ἰθὺλη, ἔφρασα ἢ ἔχω φθάσει : Ἰλ.Η 467 νῆες δ' ἐκ Λήμνιοι παρῆστασαν οἶνον ἄγρυσαι, αὐτ Γ 405, φρ. ὡς ἐπ' παρῆσθης καλῶς ἤλθεσ. || κτ. μτχ. παρακ. παρῆστηκῶς-κυτῶ-κός ὁ εὐρισκόμενος ἢ ἢ ἐνώπιόν τίνος ἔθ. ὁ παρών, ὁ παρώνος. Ἀριστρ.Ἰνπ.3,99 οὐ μεθίστησι τοῦ χρωμάτος τοῦ παρῆστηκός, Πλάτ.Νόμ.962D ὁ νῦν παρῆστηκῶς ἤμῖν λόγος ὁμ. έν τῷ ἄγγ. τ. παρῆστώς-ῶσπ-ός : Σοφ.Φιλ.734 τῆς παρῆστώσης νόσου, αὐτ.1340 τοῦ παρῆστώτος θέρους. || τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. παρῆστικῶς ἀπολ. = ὄντιος δυνατοῦ, ἀφοῦ ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὸ χερί τινός :

Θαυκ.4,133 Θησαυοί Θεσπιών τείχος περιείλον . . παρηστῆσθε ῥῶον ἐπειδῆ . . ὅτι ἦν αὐτῶν ἀνθος ἀπωλώλει' || τὸ οὐδ. τῆς μγ. ὡς οὐσ. κτ. πληθ. τὰ παρεστῶτα αἱ παρούσαι περιστάσεις, τὰ τωρινά, τὰ σημερινά : Αἰσχ. Ἀγ. 1053 τὰ λῶστα τῶν παρεστῶτων λέγει, Ἀριστοφ. Πην. 564 ἐκ τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθηναῖοι πρὸς τὸ παρεστὸς ἱκατὰ τὸ παρόν, γιὰ τώρα, γιὰ τὴν ὄρα), Ἔνν. Ἰππαρχ. 91 πρὸς τὸ παριστάμενον ἰέν τῆ αὐτῆς σημ. 1) ἐπὶ συμβῆδων, εἰμαι πλησίον, ἐπικείμεαι, φθάνω, πλησιάζω : Ἰλ. Γ 1853 ἀλλά τα ἤδη παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιῆ Εὐρ. Ἐκ. 229 παρέστηχ' ὡς τοικ' ἄγων μέγας' || συμβαίνει, παρουσιάζομαι : Ὀδ. 152 κακὴ Διὸς ἀϊσα παρέστη ἡμῖν, αὐτ. Q 28 σοὶ παρρηστήσεσθαι ἐμελλον μοῖρ' ὀλαή, Ἦρ. 1, 23 τῷ δὲ λέγασι θῶμα μέγιστον παρρησθῆναι, Δημ. 21, 547 ἐάν του καιρὸς ἡ χρεῖα παρρησθῆ, ἐάν παρρησθῆ εὐκαιρία, - δὲν παρρησάται ἀνάγκη 7) ἐπὶ χρόνων, ἐρχομαι, φθάνω : ΚΔ Μάρκ. 4, 29 παρρησθῆκεν ὁ θερισμὸς ἰδὴλ. ἡ ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ) || δδ. Πάπ. ἡ γῆ παρρησθῆκεν ἐφθασεν εἰς ἐποχὴν θερισμοῦ, ὠριμάνσεως' || δδ. ἐπὶ καρπῶν, ὠριμάζω, γίνονται : Ἐπιγρ. δταν ὁ πρώτος πλόρος παρρησθῆ 8) τοποθετῶ πλησίον ἀλλήλων, παραθέτω, παραβάλλω, συγκρίνω : Ἰσοκρ. 12, 40 ταῖς πλόσαι παρρησάται μὴ τὰς μικροτάς ταῖς μεγάλας 9) φέρω, παρουσιάζω ἐνώπιόν τιος (μ.π.μγν. ἐν τῷ ἐνεργ. τ.) : ΚΔ Λουκ. 2, 22 ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱερουσόλυμα παρρησῆσαι τῷ Κυρίῳ, αὐτ. Πράξ. 23, 24 κτήνη τε παρρησῆσαι ἰνὰ παρουσιάζωσιν ὑποζύγια ἔξωμι), αὐτ. Ρωμ. 6, 13 παρρησῆσατε ἑαυτοὺς τῷ θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, αὐτ. Πράξ. 1, 3 παρρησῆσεν αὐτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτόν' || κτρ. μέσ. ἐν τῇ μεθ. σημ. ταύτη π. δοκίμοις : Ἔνν. Ἀν. 6, 1, 22 παρρησῆσάμενος δύο ἱερεῖα ἐθύετο τῷ Διὶ' || μγν. (ἰδ. ἐν τοῖς παρωχ. χρ.) κ. ἐωτ. παρουσιάζομαι σου, προσέρχομαι, παρευρισκομαι : ΠΔ Φαλμ. 21 παρρησῆσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ ἀρχόντες συνήχθησαν, ΚΔ Πράξ. 27, 23 παρρησῆ γάρ μοι τῆ νυκτὶ ταύτῃ ἀγγελος, αὐτ. Πράξ. 27, 24 Καίσαρ σὲ δεῖ παρρησῆσαι, - παρρησῆσαν πολλοὶ ἐπλησιο εἰς τὴν δεξιῶσιν, - ὠμίλησαν εἰς ἐκ τῶν παρρησάμενων 10) μγν. παρρησῆμι τινά τι παρουσιάζω τινά ὡς τι, καθιστῶ τινά τι, δημιουργῶ, κάνω κάποιον κάτι : ΚΔ Κολοσ. 1, 28 ἵνα παρρησῆσωμεν πάντα ἀνθρώπων τέλειον ἐν Χριστῷ' || καθιστῶ τινά τι, μεταβάλλω τινά εἰς τι : Πλούτ. Ἡθ. 676 C ἡ πῖσσα τὸν οἶνον εἰσποτον παρρησῆσαι' || ποθ. αἶνας παρρησάται γίνεται εὐποτος, μετρίζεται ἡ γευσίς του : Θεοφρ. Φαῖτ. 6, 14, 10' 11) μέσ. παρουσιάζω εἰς τὸ δικαστήριον πρόσωπα οἰκεία πρὸς τὸν κατηγορούμενον διως προκαλέω τὸν οἶκτον τῶν δικαστῶν : Λυσ. 20, 35 τοὺς παῖδας παρρησῆσάμενοι' ὅμ. ὡς κατηγορούμενος παρουσιάζω τοιαῦτα πρόσωπα : Δημ. 546 παῖδια γὰρ παρρησῆσεται καὶ κληθεῖσι καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται' || γεν. παρουσιάζω πρὸ τοῦ δικαστηρίου : Ἰσαί. 4, 13 μάρτυρας παρρησάται κ. ἀπολ. παρρησάται τινά παρουσιάζω ὡς μάρτυρα : Ἰσαί. 9, 9, Δημ. 915 παλλοὺς παρρησάται, ἐπιμαρτυρούμενοι ὅτι' || παρρησάται τίνα εἰς τὴν κρίσιν ὑποβάλλω τινά εἰς κρίσιν, εἰς ἔλεγχον : Πλάτ. Πολ. 555 B τὸν ταῦ ταιούτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες παρρησῆσάμεθ' αὐτόν εἰς τὴν κρίσιν 12) παρρησάται τίνα τίνα συνιστῶ, ἐπαίνω τίνα εἰς τίνα, καλοσοπῶν ἡ ἰώσ Αἰ 15, 7, 3 ΚΔ Κορ. 1, 88 βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρρησῆσαι τῷ θεῷ 13) μέσ. ἐρχομαι, προσχωρῶ, συντάσσομαι μετὴν γνώμης ἡ ἀποφίν τιος : Ἦρ. δ. 99 παρρησῆσαι εἰς τὴν Περσέων γνώμην' || ἀπολ.

προσχωρῶ, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι : Ἦρ. 3, 13 παλιρκεύμενοι χρόνῳ παρρησῆσαν, αὐτ. 3, 155 οἱ παλέμει παρρησῆσονται, Δημ. 597 τῷ πολέμῳ παρρησῆται ἰσοποκρησῆσι' προβλ. ΕΜ 653, 2' 14) παρρησῆμι τίνα τι φέρω, παρουσιάζω εἰς τὸν νοῦν τιος, ἐνώπιον τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τιος, ὑποβάλλω, ἐμπνέω τι εἰς τίνα : Δημ. 28 ὑπόθεσιν . . οὐχὲ τὴν οὖσαν παρρησῆσάντες ἔμην, αὐτ. 537 οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρρησῆσε τὴν ὀργὴν, ἀλλ' ἡ ἀτιμία, Αἰσχίν. 2, 159 παρρησῆσαι ὁ κινδύνας διαλογισμῶν, μὴ . . Πολύδ. 3, 94, 7 μέγαν φόδον καὶ πολλὴν ἀπορίαν παρρησῆσάσταις τὰς πόλεις' || μτ. ἀπαρφ. ἐμβάλλω τὴν ἰδέαν εἰς τίνα νά, ἐμπνέω τινά, ὅπως. : Πaus. 9, 14, 6 τοῦτο Ἐπαρμεινῶνδρα παρρησῆσεν ὅπως Θηδαιῶσι . . ἀπαγαγεῖν, Αἰσχίν. 1, 74 παρρησῆσεν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν ἰνὰ ἐμπνεύσαι τὸ θαρρῶν, πεποθῆσιν ἰδ. γρ.)' || μτ. εἰδ. προτ. διὰ τοῦ ὅτι ἡ ὡς ἐμβάλλω εἰς τίνα τὴν ἰδέαν ὅτι, κάνωμ τινά νὰ παραδεχθῆ ὅτι : Ἔνν. Οἰκ. 13, 1 ὅταν παρρησῆσῃς τίνα . . ὅτι δεῖ ἐπιμελεῖσθαι ὧν ἂν αὐτὸ βούλη, Πλάτ. Πολ. 600 C δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτὸν παρρησάται . . ὡς οὗτε οἰκίαν οὐτε πόλιν τῶν αὐτῶν διοικεῖν οἷός τ' ἐσονται' 15) μέσ. ἐρχομαι εἰς τὸν νοῦν τιος, ἐπέρχομαι, παρουσιάζομαι ὡς ἰδέα, ἐμπνευσις : Παρμ. 16, 2 τῶς νόος ἀνθρώποισι παρρησάται, Σοφ. ΟΤ 911 δόξα μοι παρρησῆσθαι ναοὺς ἰκεῖσθαι, Θουκ. 3, 96 ἐκπληξίς μεγίστη δὴ τῶν πρὶν παρρησῆται, Ἀνδοκ. 2, 2 παρρησῆσαι θαῦμα, αὐτ. 2, 24 παρρησῆσαι γνῶμη (ἰπιδ. ὁ ἀνάγν.), Πλάτ. Φαῖδ. 66 B, αὐτ. 333 C σοὶ τοῦτο παρρησῆκεν ὡστε' || ὄπρσ. παρρησῆσται τίνα μτ. ἀπαρφ. ἐπέχεσθαι ἰδέαι εἰς τὸν νοῦν τιος, ἐρχεται σὲ μὲν κάποιου, τοῦ κατεβαίνει' : Ἦρ. 7, 46 τῷ οὐ παρρησῆσεται . . τεθνήσκει βούλεσθαι, Λυσ. 7, 17 εἰ τῶν οἰκετῶν παρρησῆται μοι μηδὲν φροντίζεῖν, αὐτ. 21, 12' || φαίνεται εἰς τίνα : Πλάτ. Φαῖδ. 58 B ὡστε μοι ἐκείνον παρρησῆσθαι μὲν εἰς Ἄδου ἰόντα ἄνευ θείας μαίρας ἵεσθαι, Δημ. 28 οὐχὲ παρρησῆσται μοι ταῦτα γινώσκεις' ὅμ. μτ. εἰδ. προτ. : Θουκ. 4, 61 παρρησῆσται δὲ μηδὲν ὡς οἱ . . Ἀδριστεῖς ἡμῶν πολέμοιο, Λυσ. 12, 62 μηδὲν τοῦτο παρρησῆ, ὡς Ἐρατοσθένης . . κατηγορῶ' || μγν. τὸ οὐδ. τῆς μγ. ὡς οἷα τὸ παρρησῆσάμενον τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸν νοῦν τιος, ἰδέα, ὅ τι τοῦ κατεβαίνει κανονῶς : Λουκ. Χαρ. 13 τὸ δὲ παρρησῆσάμενον ἐλευθερώς λέγω' || ἐκ τοῦ παρρησῆσάμενον λέγειν ὁμικεῖν ἐκ τῶν ἐνόητων, ἐκ τοῦ προχείρου : Πλούτ. Δημ. 9, Γολ. 14, 29' 16) ἐπὶ προσ. παρρησῆμι τίνα διαορθῆται τινά οὕτως ἢ ἄλλως : Φιλῶδ. Ὀργ. 28 W παρρησῆσθαι πρὸς μελαγχολίας, Πλούτ. Θησ. 35 Ἀθηναίους ἄλλα τε παρρησῆσεν ὡς ἡρωα τιμᾶν Ἠροσῆα' || μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἦρ. 4, 136 τὸν . . δεσπότην ἡμεῖς παρρησῆσάμεθσ οὕτω ὡστε ἐπὶ μηδμορῶς . . ἀτραπεύσασθαι, Πολύδ. 3, 109, 9 ἑαυτοὺς παρρησῆσασθε πρὸς τὴν μῆχην' || ὅμ. μέσ. διαθέτω ἡ πειθῶ τινά πρὸς τι : Πολύδ. 29, 3, 5 παρρησῆσάτο τὸν νεανίσκον πρὸς τῷ κοινωνεῖν τῷ Περσέῳ τῶν αὐτῶν ἐπίδω' ὅμ. μτ. εἰδ. ἀπαρφ. : Χίων 3' || ποθ. εἰμαι διατεθειμένος, ἔχω τὴν διάθεσιν : Φιλῶδ. Μουσ. 71 K παρρησῆσθαι πρὸς τὰς πράξεις, αὐτ. Ὀμ. 450 ἰσθνικῶς παρρησῆσάτω 17) μέσ. φέρω τινά πρὸς τὸ μέρος μου διὰ τῆς βίας, ἐξαναγκάζω τινά εἰς τι : Ἦρ. 8, 80 εἶδε γὰρ, ὅτε οὐκ ἐκόντες ἦβελον ἐς μῆχην κατὰσθασθαι . . ἀέκωντας παρρησῆσασθαι, Σοφ. ΟΚ 916 ἄγειθ' ἂ χρῆξεις καὶ παρρησῆσαι βία, Θουκ. 1, 98 Ναξιῶσι δ' ἀποστᾶσι . . ἐπολέμησαν καὶ παρρησῆσασθαι, αὐτ. 1, 29 τοὺς τὴν Ἐπίδαμον πολιορκούντας παρρησῆσασθαι ὁμολογία, Πλάτ. Νόμ. 706 B ταὺς οἰκούντας τὴν Ἀτικὴν παρρησῆσάτω εἰς χαλεπὴν τίνα φορὰν δασμοῦ, δύναμιν πολλὴν

κεκτημένος" || άπολ. προσελκύνω τινά, τραβάω με τό μέρος μου, παρασύρω εις τή (idia της εύφους ή της εύμενούς ατάεως άπέναντι αυτού): 'Ηρ.3,45 Ικανοί ήσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι, Θουκ.1,124 τών μεν ήδη άρχεν, τών δε διανοείσθαι, παραστησώμεθα έπελεύθοντες' 18) μτν. επί ποιητών κ. συγγραφέων, περιγράφω, δείκνυω, παριστάνω, παρουσιάζω: Φιλόδ.Όμ. 650 τών Νέστορα παρέστησε (ό ποιητής) πειθόνα, 'Αθην.3,110F ώς Φιλάλλιος έν Αύγη παρίστησιν, αύτ.4,133B κ. άπολ.: Κορνοστ.Φύσ.Θε.1 δι' έτουμολογίας παρίσταναι: || παθ. παριστάνω, υποτίθεμαι: Σέξτ.'Εμμ.Μαθ.7,310 παριστάσθω δτι (ός υποστέλλω δτι)' 19) παθ. νεώτ. παριστώμαι, παριστάνομαι: ή 'Αθηνά του Φειδίου παρίσταται κρατούσα τό δόρυ και τήν άσπίδα, - παρίσταται άπό σκηνής (παριστάνονται)' 20) καθιστώ φανερόν, άποδεικνύω: Λυσ.12,51 ταύτα ένώ πολλοίς τεμηρίαίς παραστήσω, ΚΔ Πράξ.24,13 ουτε παραστήσει δύναται περί ών κατηγορησάι μου, Φιλόδ.'Όργ.85W καθάπερ προΐοντες παραστήσομεν' 21) πάμ., 'Επιγρ. διδω, παραδίδω' 22) μέσ. ανυέρχομαι, συγκεντρώνω τός δύναμεις μου: Διόδ.Σ 17,43, Πλούτ.'Αлк.19 άνεβάρσαν και παρίσταται τώ καιρω πρός τήν άπολογίαν, 'Αρρ. άπ.161ζ παρεστηκότες τας γνώμαιοι' 23) παρέστηκα τών φρενών παρεφρόνησα, έχασα τό λογικό μου: Πολύβ.18,53,6 ό δ' αυτίς παρεστήθηκε τών φρενών ώς ουτε πράττειν έτόλμα τών έξής αυδών όμ. αύτ.14,57 έξεπιτομμένων και παρεστώτων ταις διανοαίς: πρβλ. παραστάσεις.

παριστία (ή) μν., δημ. παραστία τό περι τήν θέσιν του πυρός μέρος της έστίας, ή έστία, τό τζάκι: Έυστ.132,32 καλοειν δέ βαύνων -. Πλατωνήσοι τόν του πυρός τόπον, δν παρίσταν έλεγόμεν ιδιωτικώς.

παριστιδίζω-αν μτν. δ παρά τόν Ιστών, τόν άργαλειό: Λεωνίδ.Γαρ.ΑΠ7,726 παριστιδίας διενεμμένη ή γραυχι.

παρίστια (τά) νεώτ. ναυτ. συμπληρωματικά Ιστία τών μεγάλων Ιστιοφόρων, χρησιμοποιούμενα συνήθ. επί έλαφρών άνέμων και Ιδ. κατά τήν αύριοδρομίαν, ά. κουρτελάτσες.

παριστορία (ή) μν. φευδής Ιστορία, άφήγησης: Φώτ.Βιβλ.381,7 εις έτεραν αναφέρει τών ειρημένων τήν παριστορίαν.

παριστορώ-έω μτν. έρωτώ τι, εξετάζω έν παροδω, ζητώ ά μέσω παρεπιπτόντως: Κικ.Αττ.6,1,25, 'Ανν.Κομν.1,186' 2) διηγούμαι, σημειώ, παρατηρώ συμπλωματικώς, παροδικώς: Πλούτ.'Αρέσκ. Φιλ.2,24,4, Δαμάσκ.'Αρχ.123' 3) διηγούμαι φευδείς Ιστορίας, φευδολογώ: Θεοφύλ.Σ 174C.

παριστήριος-α-ον ('Ιστρος) μν. κ. νεώτ. ό παρά τόν ποταμόν 'Ιστρον (Ιδούναθι) ή ό επί του 'Ιστρον: Τζέτζ.Χιλ.3,482 παριστρία γέφυρα, Γρηγορ.Ν 16B τοίς παριστρίοις όμορούντα Σκυθαιοί, -τά παριστρία έθνη' || τό ουδ. κτ. πληθ. παρίστρια τά παρά τόν ποταμόν 'Ιστρον μέρη: Νικ Χων.24A άφικνεΐται πρός τά παριστρία.

παριστώ-άω κ. μν. κ. νεώτ., δημ. παριστάνω κ. παρασταίνω, άόρ. παρήστησα κ. δημ. (ή)παράστησα, παθ. άόρ. παρεστάθην, δημ. (ή)παρεστήθηκα αντί παρίστημι βλ.1: 'Απολλ.Δύσκ. Στυτ.272,13 (δ.γρ.), Σέξτ.'Εμμ.Πυρρ.2,42,108 κ. παθ.: Παρμ.16,2 παριστάται πρβλ. παραστάνω' 2) νεώτ. κ. δημ. έμφωνίζω τι κατά τήν τάρον, ούτως ή άλλως, εικονίζω διά περιγραφής, περιγράφω, διατυπώ: μάς παρήστησε τά πράγματα πρλω τραγικά, - μάς τόν παριστάνει θηριώ' 3) μν. εισάγω, παρουσιάζω τινά ένώνιον τινος, συνιστώ, συστήνω: 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.1,20 σάς παρακαλώ νά με παραστήσετε εις αυτόν άντίς διά τήν άλλην

κόρην' || κ. παθ. έν μέσ. σημ. παρουσιάζω έμαυτόν: αύτ.28 άν δέν με παραστήσης εις τόν βασιλέα, άγώ λαμβάνω τό θάρρος να παρασταθώ' 4) νεώτ. κ. δημ. έμφωνίζω, παρτάσσω, εικονίζω, άπεικιάζω, ζωγραφώ: εικών παριστώσα τήν 'Ανάστασιν του Χριστου, - άνάγλυφον παριστών τήν 'Αθηνά' 5) επί ήθοποιών, υποδύομαι πρόσωπων έν τή θεάτρω, υποκρίνομαι, παίζω ρόλον: παρήστωσε τήν 'Ηλέκτραν (τό πρόσωπον της 'Ηλέκτρας)' || δημ. επιδεικνύομαι, έπιδεικνώ κ. φαίνομαι κάτι που δέν είμαι: μάς παριστάνει τό μάγκα-τίν όσα-τίν άγια-τίν άθώα' 6) δημ. αναβιδιάζω επί της σκηνής θεατρικών έργων: ό θίασος τών νέων θα παραστήση τών 'Ηλέκτρα' || κ. παθ. συνηθέστ. παίζομαι, επί θεατρικού έργου: ή κωμωδία Βαδυλωνία παραστήθηκε πρώτη φορά στάς Πάτρας.

παρίσχη 'Επιγρ. αντί παρέχη, -βλ. παρέχω, **παρισχιος**-ον μτν. ό παρά τό ίσχιον: Διογ.Λ 2,139 Ιεσφ.γρ. αντί ταρίχιον), 'Ησ. έν λ. κλωνιστήρ.

παρισχιανίω (ισχιανίω) καθιστώ τινα όλιγον τι Ισχνόν, αδύνατον, τό παθ.: 'Αριστλ.Ζ1 546a,3 ό εις τράγοι πίνοντες δυτες ήττον γόνιμοι εΐσιν . . άλλα παρισχιανίζομενοι δύναται όχεύοντες γενών.

παρίσχω (ίσχω), έπ. άπαρφ. παρισχέμεν, αντί παρέχω βλ.λ., έτοιμάζω, κρατώ έτοιμον, έχω κοντά: 'Ιλ.Δ 229 τώ μάλα πολλά έπέτελλε παρισχέμεν' || προσφέρω, δίδω: 'Ιλ.1 638 πν θε τό επτά παρίσχασεν έξαχ' άρίστας, Πινδ.Π 8,76 τά δ' ουκ έπ' άνδράσιν κείται δαίμων δε παρίσχη' 2) προνοώ, προβλέπω, προμηθεύω: 'Επιγρ.

παρισώ-όω (ισώ) καθιστήμι τί Ισον πρός άλλο τι, έξισώ: 'Ερμω.1δ.1,12 α συλλαβαί αι κατά τό τέλος παρισώσαι τά κώλα' || όμ. μτ. αйт. κ.δοτ.: 'Αριστειδ.Λόγ.26(14),108 παρισών τώ της άρχής μεγέθει τόν λόγον, 'Ηλιόδ.Αιβ.10,30 προφθάσαντα μικρόν τό στέφαν τή κεφαλή του ταυρου παρισώσαι' || κ.παθ. μτ. μέλλ. παρισώσομαι καθιστώ έμαυτόν Ισον πρός τινα, έξισοομαι σιμ: 'Ηρ.4,166 ός. παρισώμενος Δαρείω, αύτ.8,140,1,Θεοκρ.18,25 έπει γ' Ελένα παρισώθη, 'Αριστειδ.Λόγ.26(14),2 παρισώσομαι' || όμ. τό παθ. γίνομαι ίσος ή όμοιος πρός τινα: Πλάτ.Πολ.498B άνδρα δε άρετή παρισωμένον και ώμοιωμένον μέχρι τού δύνατο' || όμ. τό παθ. είμαι τόσον μέγας όσον: Πλουσ.8,25,13 ουδέ νη παρισωμένους πορθημιδ παράσχοιτο ό Αδώνων νήσους' 2) τό ένεργ. άπολ. χρησιμοποιώ τό ρητορικόν σχήμα παρισώσις βλ.λ.: 'Ερμω.'1δ.1,12' 3) τό παθ. συγκρίνομαι, παραβάλλομαι: 'Ερμω.'1δ.2,104' 4) ρηματ. η. παρισώσις: ήπαρίσωμα.

παρισώδης-ους-ες (παρίσος (2) μτν. ό κατά τόν τρόπον τών παρίσων, ό έχων παρίσον είδος: Βλ.'Ισοκρ.257W ζηλωτής έγένετο του Γοργίου κατά τό όμοιοκαταληκτώδες και παρισώδες.

παρισώσις-ατος (τό) (παρίσως) ή παρίσωσις, Ισότης, όμοιότης κ. Ιδ. κατά τήν κατάταξιν τών λέξεων ή τών κώλων λόγου, ή όμοιοτελεότητων τών κώλων, ή όμοιοκαταληξία: Κρατιν.Νεώτ.7,4 τοίς αντίθετοις, ταις πέρασι, τοίς παρισώμασι.

παρισώσις-εως (ή) (παρισώ) είδ. ρητορ. τό καθιστάνειν παρίσους τός προτάσεις περιόδου ή κώλου τινός Λεξ.Ρητ.295,31 εκείδος σχήματος, ό καλείται και όμοιόπτωτον και όμοιοτέλετον: 'Ισοκρ.12,2 ουκ όλιγων δ' αντίθετων και παρισώσεων και τών άλλων ιδεών τών έν ταις ήρταρειαίς διαλωμοποιών, 'Αριστλ.Ρητ.14(10),23, αύτ. Ρητ.'Αλ.1435b,39, 'Ερμω.'1δ.1,11, Σουίδ. έν λ. Γοργίας παρισώσεων έχρησάτο' || όμ. επί κώλων Ισων κατά τόν άριθμόν τών συλλαδών: 'Ερμω.'1δ.1,12' || συνήχησις, όμοφωνία: Συριαν. 'Ερμ.1,51R' 2) εξίσωσις: 'Ιάμβλ.Μυστ.1,9.

παρισωτικός-ή-όν μτγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρίσωαν βλλ.2), ὁ παρισῶν, ἔξισῶν τι, ὁ ἔξισωτικός: Εὐστ.789,59 κατὰ σχῆμα κάλλους παρισωτικός.
παριτέ (ἡ) [γαλλ.] νεώτ. ἀκλ. εἶδ. διεθνῆς ὄρος, ἐπὶ νομισμάτων ἢ χρηματιστηριακῶν ἀξιών, ἢ ἐμπορικῇ ἢ ἀνταλλακτικῇ ἰσοτιμίᾳ.
παριτός-ή-όν [πάρσιμ] μτγν. ὄν δύνανται τις νὰ προσεγγίσῃ, νὰ πλησιάσῃ, ὁ ἐπιπόρευτος: Καλλ. Λουτρ.Πολ.90 Ὁ Ἐλικὸν οὐκέτι μοι παριτέ.
παρκάθηκα Ἐπιγρ. ὄρω. ἀντὶ παρακαταθήκη.
παρκάλισις-εως (ἡ) Ἐπιγρ. ἢ κυκλῶσις, ἢ μεταφορά τῇ βοηθείᾳ κυκλῶρων ἢ τροχῶν, ἄ. διακάλισις: παρκάλισις τῶν λίθων ἐπὶ λιμένι [μετακομισεως τῶν λίθων εἰς τὸν λιμένα διὰ κυλισεως].
παρκέ [τό] [γαλλ.] δημ. ἀκλ. παρκέτο βλλ.
παρκέτα (ἡ) [ἰταλ.] δημ. ναυτ. τὸ δρομόμετρον βλλ., ἔξλο τῆς παρκέτας [τὸ δεκτωτόν], -ρίχων παρκέτα [δρομομετρού], -σάγουλα τῆς παρκέτας [τὸ λεπτόν σχοινίον τοῦ δρομομετρού], -αβίγα ἢ ἀνέμη τῆς παρκέτας [τὸ ἐξέλεκτρον].
παρκέτο [τό] [ἰταλ.] δημ. ἄ. παρκέ (τό) ἀκλ. εἶδος λεῖου στανιδώματος διαπέδου δωματίων καὶ αἰθουσῶν κατεσκευασμένων ἐκ μικρῶν τετραγῶν αἰκλῶν ξύλου διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων, διατεταγμένων καταλλήλως, ὥστε νὰ παράγωσιν εὐάρεστον ἐντύπωσιν.
παרקετοστρώων δημ. προσαρμῶζ παρκέτο βλλ. ἐπὶ στανιδώματος δωματίων καὶ αἰθουσῶν.
παרקετοστρωσία (ἡ) νεώτ. ἢ ἐπίστρωσις, ἢ προσαρμῶγ παρκέτου βλλ. ἐπὶ στανιδώματος δωματίων καὶ αἰθουσῶν.
παρκινῶνεις νόσος (ἡ) νεώτ. ἰατρ. κ. παρκινῶν σύνδρομον [τό] νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ αὐξήσεως τοῦ μυκτοῦ τῶνου μετὰ τῆς τῶνου τῶν ἄκρων, ἄ. τραυμῶδης παράλυσις.
παρκλίνω ποι. ἀντὶ παρακλίνω βλλ.: Ἡσιόδ. Ἐργ. 262 οἰ λυγρὰ νοεῦντες ἄλλη παρκλίνωσι δίκας σκολιάς ἐνέποντες.
παρκον (τό) [ἰταλ.] νεώτ. κ. δημ. μικρὸν τεχνητὸν δάσος, ἀσάλλιον: || μέγας δενδρόφυτος κήπος χρησιμῶν ὡς τόπος περιπάτου καὶ ἀναψυχῆς: Πορφύρ.Σκ.1241 τὸ χαρῶνιμο πάрко εἶχε πάρει | . . . μὰ ἄμορφα γιαντινῇ, Παναντ.ΘΔ Ἡ γυναῖκα στὸ πάрко ἀπὸ τὸ πάрко ἐπέσασεν ἡ ὠριμη κυρία, -τὸ πάрко τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως.
παρκύπτω ποι. ἀντὶ παρακύπτω βλλ.
παρλαμάς [γαλλ.] μον. ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς φραγκοκρατίας γενικῇ συνέλευσις τῶν βασιλέων τοῦ πριγκιπάτου τῆς Ἀχαΐας πρὸς συζητήσιν σοβαρῶν ὑποθέσεων, ἄ. κούρτη.
παρλαμέντο(ν) [τό] [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. παλαιότερα ὄνομασά τῶν πρώτων κοινοβουλίῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ [13ον—18ον αἰῶνος]: || περιληπτικὴ ὄνομασά τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνω καὶ κάτω Βουλῆς [τῶν Λόρδων κ. Κοινοτήτων].
παρλιακός-ή-ό δημ. ὁ τὸν ναῦν βεθλαμμένος καὶ πῶς σωματικῶς ἐλλιπής: || ἐν χρ. κ. ὡς ὄρος.
παρμάκι [τό] [τουρκ.] δημ. κ. μπαρμάκι πάσσαλος, παλούκι 2) ποικιλία τῆς σταφυλῆς τῆς Κριθίνου.
παρμακλικί [τό] [παρμάκι] δημ. κ. μπαρμακλικί, πληθ. παρμακλίκια, τὸ κιγκλίδωμα, ἰδ. τὸ ξύλινον.
παρμάρα (ἡ) δημ. ἢ νόσος τῶν αἰγοπροβάτων ἀγαλακτία, ἄ. παρμῶς. 2) ἐπὶ προσ., ἢ ἡμιπληγία: παρμάρα ταῦ δεξιῶν ποδῶν - χερσῶν.
παρμεζάνα (ἡ) [ἰταλ.] δημ. ἢ παρμετζάνα, εἶδος σκληροῦ ἰταλικοῦ τυροῦ ἐκ γάλακτος ἀγελάδος.
παρμεθλωκα ἐπ παρακ.ταῦ παρμεθλωκάκω βλλ.: Ἰλ.Δ ἰ τῷ . . . Ἄφροδίτῃ . . . παρμεθλωκα.
παρμένη (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος καλασπέρων ἐντόμων 2) τὰ θηλ. τοῦ παρμένος βλλ.

παρμενίδειος-α-ον κ-ος-αν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν φιλόσοφον Παρμενίδην ὁ τοῦ Παρμενίδου: Πλάτ. Ἠθ.1017C παρμενίδειος ἔξνας: || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. Παρμενίδαι τὰ αὐτογράμματα τοῦ Παρμενίδου: Διογ.Λ.2,106 οὗτος καὶ τὰ Παρμενίδαι μετεχειρίζετο.
παρμένος-ή-ο δημ. μτγ. παρ. τοῦ παίρνω βλλ., ἢ ἐπιθ. ὁ βεθλαμμένος κατὸ τὸ σῶμα, ὁ ἡμιπαράλυτος: πρβλ. παρμάρα 2) ὁ μὴ ἔχων σῶμα τὰς φρένας, ὁ μὴ ὕγιης διανοητικῶς 3) ὁ φαντασιόπληκτος, ὁ ἐπληρμένος.
παρμένο ποι. ἀντὶ παραμένο βλλ.: Πίνδ.Π 8,40 ἰούς . . . παρμένοντας αἰχμῶ, Σοφ.Ἰγν.169.
πάρμη (ἡ) [λατ.] μτγν. εἶδος μικρᾶς περιφεροῦς ἀσπίδος τῶν Ἰππέων καὶ τῶν φίλων: Πολύβ.6,22,1 ἢ δὲ πάρμη καὶ δύνανται ἔχει . . . καὶ μέγθος ἄρκου πρὸς ἀσφόδελαν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,71.
παρμένοσις-α-ον ποι. ἀντὶ παραμένοσις βλλ.: Θέογν.198 αἰεὶ παρμένοσιν τελέθει, Πίνδ.Π 7,18 παρμένοσιαν θάλλοισαν εὐδαιμονίαν.
παρμένοσις-ον ποι. ἀντὶ παραμένοσις βλλ.: Πίνδ. Ν 8,17 ἄλλος ἀνθρώποισι παρμένοσις.
παρμόρις (ὁ) [παρνώρι] δημ. ἢ ἄλωσις, τὸ πάρσιμος: ὁ παρμός τῆς Πόλης: 2) ἡ παρμάρα βλλ.
παρνασ(σ)ία (ἡ) νεώτ. βαταν. πόα πολυετής ἐν χρ. φαρμ. ὡς στυπτικόν.
παρνασ(σ)ιακός-ή-όν νεώτ. ἄ. παρνώσιος βλλ.
παρνώσιος-άδος (ἡ), ἰων. Παρνώσιος, θηλ. τοῦ παρνώσιος βλλ.1): Εὐρ.Ἰων86 Παρνώσιδες δ' ὄδατοι κορυφαί.
παρνώσιος-α-ον κ. παρνώσιος-ον, νεώτ. κ. παρνασ(σ)ιακός-ή-όν, τὸ θηλ. κ. Παρνώσιος-άδος ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄρος Παρνασσὸς ὁ τοῦ Παρνασσῶ: Πίνδ.Π 10,8 Παρνώσιος . . . μυχῶς, Αἰσχ.Χα.953 ὁ Λοξίας ὁ Παρνώσιος, Σαφ. Ἄντ.1143 μολεῖν . . . Παρνασσίαν ὑπὲρ κλιτύν, Εὐρ. ἸΤ 1244 Παρνώσιον κορυφάν, Ἀριστφ.Ἀχ.348 ἀνθρακας Παρνώσιον [διόρθ. παρνώθιον βλλ.]: 2) νεώτ. τὸ ἀρσ.κτ. πληθ. παρνώσιον ἢ -ιακοὶ ὡς οὐα. ὁποδοὶ ποιητικῆς σχολῆς ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰ., κεκρυμμένοι ὑπὲρ τῆς αὐστηρῶς τηρήσεως τῶν στιχογραφικῶν κανόνων καὶ κατὰ τῆς ἀτημέλειας τοῦ ὄψους καὶ τῶν αἰσθηματικῶν ὑπερβολῶν τῶν ρωμαντικῶν, ὡς καὶ κατὰ τῶν ἐπιχειροῦντων τὴν ἐκπαίσεισιν τῶν ἐπιστημονικῶν προόδων διὰ τῆς ποιήσεως: 3) νεώτ. ζωολ. τὸ ἀρσ. παρνώσ(σ)ιος, ὡς οὐα. γένος λεπιδωπτέρων ἡμερίων φαλαινιδῶν ἐντόμων.
παρνασ(σ)ις-ἰδος (ἡ) κ. παρνώσις, ποι. παρνασίδας βλλ.1): Αἰσχ.Χο.563 ὄψωμ δὲ φωνῆν ἴσομεν Παρνώσιδα, Παιῶν Δελφ.4.
παρνώθιος-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ὄρος Πάρνηξ, ὁ τῆς ἢ ὁ ἐκ τῆς Πάρνηξ: Ἀριστφ.Ἀχ.348 ἀνθρακας Παρνώθιοι [κτ. διορθ. ἀντὶ Παρνώσιοι].
πάρνωξ [τό] νεώτ. ζωολ. γένος φυτοφάγων παρνώων ἐντόμων.
παρνώσιος [τό] μτγν. ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἀπομακρύνοντας, ἀποδιώκοντας τὰς ἀκρίδας: Παιου.1,248 Ἀπόλλων χαλκῶς . . . Παρνώσιον δὲ καλοῦσιν, ὅτι σφίσι παρνώων βλαπτότων τὴν γῆν ἀποτρέφειν ὁ θεὸς εἶπεν ἐκ τῆς χώρας.
παρνώσιον-ωνος [τό] μτγν. ἄ. παρνώσιος βλλ.: Στράβ.13,1,64 θυσία συντελεσθαι παρνώσιον Ἀπόλλωνι: 2) ὄνομασά μνηστῶν παρὰ τοῖς ἐν Ἀσία Αἰολεῦσι: Στράβ.13,1,64 παρ' Αἰολεῦσι δὲ τοῖς ἐν Ἀσίᾳ μείρις τῆς καλεῖται παρνώσιον ἰπιθ. ἀνάγν. πορνοπίων: πρβλ. παρνώσιος.
πάρνοψ-οπος [τό] εἶδος ἀκρίδος, ἄ. κόρνοψ Φωτ.398,15 ἐπάρνοψες, ἀπτέρησθαι αἰ δὲ τὰς Κυπρίας ἀκρίδος οὗτας ἀπέδρασαν, Σουιδ. ἐπάρνοψ ἀκρίδος εἶδος: οἱ δὲ μελίσσας ἀγρίας: Ἀ-

ριστφ. Ἀχ.150 ὅσον τὸ χρῆμα παρνόων προσέ-
χεται, αὐτ. Ὀρν.588 τὰς οὐρανίας οἱ πάρνοες οὐ
κατέδοντες, Νικοφ.1, Στράβ.13,164 ἀπὸ τῶν παρ-
νόων, οὗς οἱ Οὐραῖοι κρόναος λέγουσι, Γαλ.
Χρ.Μορ.3,2, Παισ.1,24,8 παρνόων βασιπόντων
τὴν γῆν, Αἰλ.Ζ1,6,19 παρνόων νέφη ἐπιφοιτή-
σαντα τῇ γῆ.

παρντεσσού (ἴδι) (γαλλ.) ἀκλ. νεώτ. ἐπενδύτης,
ἐλαφρόν καὶ οὐκ μακρὸν ἐπιανωφόριον, παλτό.

παρντόν (γαλλ.) δημ. κ. μον. ἐπιανωφόριον, μαρτόν ἢ
παρντόν, ἐν χρ. ἐν ἐκφράσει φιλοφροσύνης, ἀντὶ
τῆς λ. συγγνώμης κ. τῆς φρ. μὲ συγχωρεῖτε: παρ-
ντόν νά παρῶαμε, - μὲ τὸ παρντόν.

παρξόα-ιά (ἰα) (ἰαρά, ξέω ἢ ξέσις, ἢ λείανσις τῶν
λίθων: Ἐπιγρ. τῶν πλευρίων παρξόα τοῦ ἄνω
στίχου τοῦ ὑπὸ τῷ ὑποδοκίφῳ).

παρό ἀντὶ παρ' ὁ, δι' ὁ, τοῦτου ἕνεκα, ὅθεν:
Ἀριστ.Χρωμ.798α,23, αὐτ. Ἀκουσ.802α,1, αὐτ.
Θωμ.834β,29, Διόδ.Σ31,15, Φιλ.1,46, Σωρ.1,85
|| ὁμ. ἐν συγρ. ἐνοῖα: Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,278 κλε-
ονάσαντα παρό ἐστι.

παρόα (ἠ) πἀπ. θηλ. τοῦ παρε[ας βλ.λ.2].

παρογοῦμαι-δομαι ἰα. δημ. ὄγκουμι ἐλαφρώς,
γίνομαι πῶς κυρτός, κομπήλος: Κατ. Ἀστρ.Κ7,238.

παροδεία (ἠ) Σουιδ. «ἢ παρἔλευσις».

παροδύσιμος-η-ον (παροδύω) ἀχλ. γλῶσσα
τοῦ παριτός: Σχόλ.Καλλ.Λουτρ.Παλ.90 παρ-
δατέ, παροδύσιμα.

παροδύσις-εις (ἠ) (παροδύω) ἰα. ἡ παρο-
δεία βλ.λ.: Πρόκλ.Τετραβ.200 ὅσα ἄλλα συμβαί-
νει διὰ τῆς παροδύσεως ἢ κακωθίσεως ἢ βοη-
θουμένης τῆς ὑπαντήσεως.

παροδυτικός-ή-όν μον. ὁ ἐνεργῶν, ὁ συντε-
λῶν εἰς τὸ νά διέλθῃ, περάσῃ τι, ἐπὶ τῶν οὐρητή-
ρων: Στέφ. Ἀθ.ἰνπ.2,432D.

παροδυτικός ἐπίρρ. μον. ἐν παρόδῳ: Ταρῶς.
1453,1477 (ἐκδ.Μί.).

παροδυτός-ή-όν (παροδύω) μον. ὄν δύ-
ναται τις νά παροδύσῃ, νά διέλθῃ, διαδατός:
Θεοδ. Ἀλανίας 393 (ἐκδ.Μί.).

παροδύω (ὀδεύω) ὀδεύω, διέρχομαι ἔμπροσθέν
τινος, παρέρχομαι, ἀντιπαρέρχομαι, παρατρέγω,
περῶ μπροστὸ ἀπὸ κάποιο ἢ κἀτι: Θεοκρ.23,47
ὀδοίπρος, μὴ παραδύσει, Γλαυκ.ΑΠ9,341: || ὁμ.
ἐπὶ ρέντος ὀδατος: Πολύαιν.3,9,61: || ὁμ. ἐπὶ
τοῦ οὐρητήρος: Ἀρχιγ. κ. Φιλῶν.π. Αἰετ.1,4:

|| ὁμ. ἐπὶ χρόνου: Πορφ.π.Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,11
διὰ τῶν καιρῶν ὁ χρόνος παροδύει: || μτ.
αἰτ. διέρχομαι διὰ μέσου ἢ πλησίον τινός, προ-
περνῶ τῶν: Ἐπιγρ.Διόδ.Σ32,27, Πλούτ.Ἡ8,973D

ταῖς συνήθως παροδύουσι τὸν τόπον, Λουκ.Νιγρ.
36 τὰ δὲ βέλη... οὐ μένει ἐν τῷ σκαπῷ, ἀλλ'
ἐπὶ τῆς σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδύ-
σαντα, Ἐρμολ.Τρισμ.π.Στοβ.1,49,44: κ. παθ.: Ἰώσ.
Π15,10,2 οἱ τηκόμενοι ἤδη παρωδύοντα, Πλαῦτ.

Ἡ8,759B παροδύεται παλλάξις: || εἰδ. ἄστρον.
ὀδεύω, πορεύομαι, διέρχομαι διὰ μέσου τινός:
Πλούτ. Ἡ8,670C ἤλιου τὸν λείοντα παραδύοντα,

Πολ.Τετραβ.109, Βέττ.Βάλ.145,9 τὰ αὐτοῦ ὄρια
παροδύειν: 2) μτφ. διέρχομαι, διάγω, περ-
νῶ, καταναίλασκω: Ἐπιγρ. τὸν βίαν παροδύειν:

3) ρημ. π. παροδύσεις, παροδεία, παροδύσι-
μος, παροδύτός.

παροδηγῶ-έω μον. ὀδηγῶ τινα ἔξω τῆς εὐ-
θείας ὁδοῦ, ἀπομακρύνω, ἀποπλανῶ τινα τῆς εὐ-
θείας: Θεοφύλ.Κ288,12 (ἐκδ.Βόνν.) ἴνα... μὴ ἔξω
τῆς νύσσης τὴν ἱστορίαν παροδηγῶμεν, Γεώργ.
Ἀλ.Βί.ἰα.Χρυσ.8,242,3 τῶν εὐ παροδηγῶντων.

παροδία (ἠ) ἀρχ. λεξ. κ. μον. πλῆγια ὁδός, ἀ-
τραπὸς, μονοπάτι: Παχυμ.ΓΙΜιχ.Παλαιολ.156α νυξί
καὶ παροδία βοηθόμενος πρᾶσαινε τῷ Γάνω:

2) Ἡσ. ὡς γλῶσσα. τοῦ παροιμία.

παροδικός-ή-όν (πάροδος) ἰα. μον., νεώτ.
κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πάρο-
δον, τὴν εἰσοδὸν τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὄρχηστρον,
ὁ τῆς παρόδου βλ.λ.: Ὑπόθ.Αἰσχ.Περσ. παροδι-
κὸν μέλος ἰδὸ πρώτων ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἀδόμε-
νον: || Ἡσ. «παρόδος χρώμενος»: 2) εἰδ.
ἄστρον. παροδικὴ ἀποκατάστασις ἀποκατάστα-
σις εἰς τὴν πρώτην θέσιν μετὰ πλήρη περιστρο-
φῆν, πλήρως ἀνακύκλισις, περιφορά: Πρόκλ.
Ὑποτ.1,30: 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ταχέως
παρέρχόμενος, ὁ διαδατικός, ὁ περαστικός, ὀλι-
γοχρόνιος, ὁ πρόσκαιρος, ὁ προσωρινός: Βέττ.
Βάλ.98,26 παροδικὴ ἀποδημία, Βασίλ.149 οὐχ
ἰδρυμένην ζωὴν, ἀλλὰ παροδικὴν, Μαλόλ.175,10
τῶν ἀνθρώπων τὸν παροδικὸν τοῦ βίου δρό-
μον, - παροδικὴ αἰκονομικὴ κρίσις - ἀσθένεια

4) εἰδ. ἄστρολ. ὁ σύμφωνος πρὸς τὴν χρονο-
κρατορίαν, ἀντίθ. κατὰ γένεσιν: Βέττ.Βάλ.100,29.

παροδικότης-ητος (ἠ) νεώτ. τὸ νά εἶναι τις
παροδικός βλ.λ.3), διαδατικός.

παροδικῶς ἐπίρρ., ἰα., μον. κ. νεώτ., δημ. παρ-
οδικῶς κατὰ τὸν τρόπον παροδικῶν βλ.λ.3), διαδατι-
κῶς, ἐν παρόδῳ: Βέττ.Βάλ.171,17, Γρηγ.Νύσσ.2,163B
παροδικῶς ἐνδεικνύμενον, αὐτ.1,207A ὅτι παρ-
οδικῶς ἐπιφοιτῶμεν τῇ παρούσῃ ζωῇ, Παλλᾶδ.
Ἰατρ.ἰνπ.Αγμ.1, Ἀνθρ.Κρ.158B εἰ μὴ κατ' ἐγκω-
μίαι δόξαν παροδικῶς ἐσχεδίσασαι ἰδὸ λόγος:

2) κατὰ τὸν τρόπον παροδικῶν βλ.λ.4), σύμφωνος
πρὸς τὴν χρονοκρατορίαν: Βέττ.Βάλ.100,26.

παρόδιος-ον (ὁδός) κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν
κείμενος, εὐρισκόμενος ἢ κατοικῶν: Ὑπερέδ.ἀπ.
261 παρόδιος τοίχος, Πλούτ.Ἡ8,521D παρόδιος
θυρίδες ἰναρᾶθρα βλένοντα πρὸς τὴν ὁδόν), Πάπ.
παρόδιος θύρα, - παρόδιοι ἰδιοκτῆται (οἱ
ἔχοντες ἀκίνητόν τι συνορεύον πρὸς τὴν ὁδόν):
|| Λεξ.Ρητ.293,7 «παρόδιος οἶκος ἢ παρ' ὀδοῦ
φέρουσα εἰς τὴν ὁδὸν οἰκίσις»: 2) τὸ οὐδ.

παρόδιον ὡς οὐσ. ἢ πρόσοψις: Ἐπιγρ.: 3) ὁμ.
τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ διόδιον: Πάπ. παροδικὸν
καμήλων: 4) παροιμιώδης: Βασ.Ὀμλ.13 ῥῆμα
παρόδιον τετριμμένον πρβλ. Ἡσ. ἐν λ. παροιμία.

παροδίτης (ἠ) κ. νεώτ., θηλ. παροδίτης-ιδος, ὁ
παροδύων, ὁ παρέρχόμενος δι' ὁδοῦ, ὁ ὀδοί-
προς, ὁ διαδατικός, ὁ διαδατικός, ὁ περαστικός:
ἰνπ.Ἐπιστ.17, Μοικ.ΑΠ9,249 ὡ παροδίτα, Ἰάμβλ.
π.Φώτ.Βιβλ.74,31 τοὺς παροδίτας ἠστυεόντας.

παροδίτης-ιδος (ἠ) ἰα. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ παρ-
οδίτης βλ.λ.: Ἀγκ.Μέσσο.ΑΠ7,429, αὐτ.9,373 παρ-
οδίτης ἠθῶν.

παροδοίπρος (ἠ) Ἐπιγρ. ὀδοίπρος, παροδίτης.
παροδοίτης-ιδος (ἠ) νεώτ. ἰατρ. πᾶσα φλε-
γομένη τῆς παρὰ τοὺς ὀδόντας χώρας τοῦ στό-
ματος, καὶ ἰδ. ἡ φατνιακὴ πυόρροια.

παροδοποιῶ-έω ἰα. κατασκευάζω πάρο-
δον: Ἀθῆν.Μηχ.16,11.

παρόδος (ἠ) (ὁδός) ὁ παροδίτης, ὁ ὀδοίπ-
ρος: Ἐπιγρ., ΠΔ ἱεξ.16,25 διήγαγε τὰ σκέλη
σου παντὶ παρόδῳ.

παρόδος (ἠ) κ. μον. νεώτ. κ. δημ. τὸ παρέργε-
σθαι, διαβαίνειν πλησίον ἢ ἔμπροσθέν τινος, διέ-
λευσις, διάβασις, εἰσοδος: Θεουκ.4,82 τὸν... Περ-
δικαν πολέμιον ποιοῦντα, νομίσαντες αἴτιον εἶ-
ναι τῆς παρόδου, αὐτ.1,126 καθεζομένους δὲ τι-
νας καὶ ἐπὶ τῶν σημνῶν θεῶν τοῖς βωμιστῶν ἐν
τῇ παρόδῳ ἀπεχρήσαντο (κατὰ τὴν διάδοσιν,
καθὼς παρήχοντο), Δίων.Κωμ.3,17 τὴν παρόδον
ἴν' ἐχρητὸν θυρῶν ἐνδυστέραν ἰτὴν διὰ τῶν
θυρῶν εἰσοδόν): || ὁμ. ἐν φρ.: Ἀριστλ.Οὐρ.
306b,27 ἐκ παρόδου ἰέν παρέργω, σχεδόν, περί-
που, ἔξωδίκως, λόγου συμπλεσόντος, τροχᾶδην),
Πολύβ.5,68,8 βότριν μὲν ἐν τῇ παρόδῳ καταλα-
δόμενος, Φιλόδ.Ρητ.1,245S ἐν παρόδῳ [ἐκ παρό-

δου, Διοδ. Σ 18,16 τῶν δὲ ἐν παρόδῳ προσειλημμένων τετρακισχίλιους, Πλούτ. Ηθ.345C πάροδον τινὴ ἐπὶ τὰς ὕστεραν πράξεις δίδόναι, ΚΔ Κορινθ.1,16,7 αὐθέλως . . ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἴδειν || κ. νεώτ. ὁμ. κ. ἐπὶ χρόνου, ἡ παρέλευσις, τὰ πέρασμα : Πορφ. Γνωμ.44 πάροδος τοῦ χρόνου, - τὸν συνήνησα μετὰ πάροδον τριῶν ἔτην. 2) πορεία, ὁδός, τραχία : Ἀριστλ. Οὐρ.294b,26, αὐτ.296b,4 πάροδοι καὶ τροπαὶ τῶν ἄστρων || εἰδ. ἀστρολ. ἡ περιστροφή τῆς χρονοκατορίας : Βέττ. Βάλ.37,9*πρβλ. Παλ. Τετράβ. 109. 3) ατενὴ ὁδός, Διοδός, διὰβάσις, στενωπός, πέρασμα, μονοπάτι : Θουκ.3,21 ὥστε πάροδον μὴ εἶναι [παρὰ πύργους], ἀλλὰ δι' αὐτῶν μόνων διήεσαν, Λυσ.2,30 εἰς Θερμοπύλας ἀπήνησαν, ἡγάμενοι διὰ τὴν στενότητα τῶν χωρίων τὴν πάροδον . . διαφυλάξει, Ξεν. Ἀν.4,7,4 μὴ αὕτη πάροδος ἐστὶν ἢν ὁρᾷς ὅταν δέ τις ταύτην περὶαίται παριέναι, αὐτ.Κυν.6,6 ἰσθμῷ Διοδοί, Δημ.62 τὸν μὲν Φίλιππον παρελθεῖν καὶ λαβεῖν τὰς παρόδους οὐκ ἐδύναντα κωλύσαι [ἢν καταλάβῃ τὰς διόδους, τὰ πέρασμα], Πολυδ.1,75,8 πενταγῶδῃ τὴν παρ' αὐτῷ στόματι πάροδον, Φιλῶδ. Ρητ.1,334S, - ὑπάρχει μικρὰ πάροδος μεταξὺ τῶν δύο βράχων. 4) στοά, διὰβάσις ὑπεράνω ὀχυρωσέων : Ἐπιγρ. 5* εἰδ. ἐκατέρω τῶν πλαιγίων εἰσόδων εἰς τὴν ὀρχήστραν τοῦ θεάτρου, μεταξὺ τοῦ προακινήλου καὶ τῶν κερκιδῶν : Σημ.20 παρέχονται οἱ μὲν ἐκ παρόδου οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς θύρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ καὶ λέγοντες, Πλούτ. Δημήτρ.34 αὐτὸς δὲ καταβάς, ὡς περ οἱ τραγωδοὶ διὰ τῶν ἄνω παρόδων, Πολυδ.4,126* || δδ. ἡ πρώτη εἰσοδος τοῦ χοροῦ εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἣτις ἐγένετο ἐκ τοῦ πλαιγίου : Πολυδ.4,108 *καὶ ἡ μὲν εἰσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται : Ἀριστλ. ΗΝικ. 1123a,23 κωμῶδοις χαρηνῶν ἐν τῇ παρόδῳ πορφυράν εισφέρων, Πλούτ. Ηθ.805D λαμπράν ποιεῖται τὴν πάροδον ὡς περ δρόμας τῆς πολιτείας. || ὁμ. συνεκτ. τὸ πρῶτον χορικὸν ἄσμα, ὅπερ ἐφαλλεν ὁ χορὸς εἰσερχόμενος διὰ τῆς παρόδου εἰς τὴν ὀρχήστραν : Ἀριστλ. Παιητ.1452b, 22 χορικοὺς πάροδος μὲν ἡ πρώτη λέξις ἄλου χοροῦ, Πλούτ. Ηθ.785A. 6) ἡ χρησιμοποίησις τῆς σκηνῆς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τὴν παράτασιν θεατρικοῦ τινος ἔργου : Ἐπιγρ. ἡ πάροδος εὖρεν δραχμῆν. 7) ἡ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ἀνάγνωσις, ἡ δημοσία ἀπαγγελία : Ἀντίοχ. ΑΠ.11,422. 8) νεώτ. κ. ὁμ. δευτερεύουσα ὁδὸς φέρουσα πρὸς ἄλλην μεγαλύτεραν : αἱ πάροδοι τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρου. 9) ἐπὶ πλοίου, ἐξωτερικὸς διάδρομος δίκην παραμήκου ἐξώστου κατὰ μήκος τῶν τοίχων τοῦ σκάφους εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀνωτέρας σειρᾶς τῶν σελυμάτων ἐρείσας, ἐφ' οὗ παρετάσσοντα ὀπλίται πρὸς μάχην. Ἡσ. ἐπάροδος, μέρος τι τῆς νεώσας : Πλούτ. Δημήτρ.43 πσσαρρακοντήρη . . ἐτέραις . . τετρακισχίλιος, χωρὶς δὲ τούτων ὀπλίται δεχομένη ἐπὶ τῶν παρόδων καὶ ταῦ καταστρώματος, Πολυδ.1,88* || νεώτ. ναυτ. ἐλευθερὸν μέρος τοῦ καταστρώματος ἢ τοῦ ὑποστρώματος πλοίου ἐκατέρωθεν τοῦ μεγάλου καθέκτου ἢ μεσοστέγου ἢ καὶ περιφράγματος μηχανοστασίου ἢ λειητοστασίου ὡς καὶ κεντρικοῦ πύργου, δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ μεταξὺ πρῶρας καὶ πρῆμης ἐπικοινωνία, πέρασμα. 10) μτγν. μτφ. : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.3 Προοίμ. πάροδος καὶ ἐπιδόθηρα ταῦ συγγραφεῖν || 1) τὸ προσέχεσθαι, τὸ πορροισάζεσθαι, ἢ προσέλευσις, ἢ ἐμφάνισις κ. ἴδ. ἐνώπιον δημοσίας συνελεύσεως : Δημ.1481 οὐδὲ . . παραλεθῶν τὸν μέχρι τῆς παρόδου δημοτικόν, Ἰουλ. Ἀδγ.7,205B* || μτγν. γεγ. ἢ ἀφίξις, ἡ ἐμφάνισις, ἢ παρουσία : Πολυδ.8,30,13

ἦκον . . κεχρημένοι τῇ πορείᾳ συμμετρως, ὥστε μηδεμίαν ἐπίστασιν γενέσθαι παρόδον ἐπὶ τὴν πλῆν. Εὐσ. Εὐαγγ. Πραπ.5,107 ἡ τοῦ σωτήρος ἡμῶν εἰς ταῦς ἀνθρώπους πάροδος, αὐτ. Εὐαγγ. Ἀν.5,137 εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον πάροδος. **παροδοῦμαι-εἶμαι** Ἡσ. «παροισιάζομαι» πρβλ. παροδία.

παροδοῦμαι μτγν. ὁδῶραρον προσέτι ἡ ὁμοῦ μετὰ τινος ἄλλου, θρηνοῦ, κλαίω σφοδρῶς : Δίων Κ43,19 τὰ αἰκία πάθη παρωδύραντο.

παροδῶτας [ἰδ] ὄμρ. ἀντὶ παροδίτης βλλ. : Ἐπιγρ. τὸ δ' ἐν πρᾶσσι, ὡ παροδῶτα.

παροικίζω νεώτ. ναυτ. ἐκτρέφω πλοῖον τῆς καθωρισμένης πλεύσεως αὐτοῦ ἐκ κακοῦ χειρισμοῦ τοῦ οἰκῆος ἢ ἐξ ἀπροσεξίας, παρατιμονιάζω || τὸ μέσ. ἐπὶ πλοῖον, ἐκτρέφω τῆς καθωρισμένης πλεύσεως. 2) ὁμηγ.π. παροικιάσις.

παροικισις-εως [ἠ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροικιάζω, παρατιμονιά, στραβοτιμονιά.

παροίγνυμι κ. παροίγω ἀνοίγω τὴν κατὰ τὰ πλάγια ἢ ὀλίγον, ἡμισοίγω, μισοίγω : Εὐρ.1Α 857 τίς ὁ καλῶν πύλας παροίξας ἰσάνοιξας ὀλιγον τὴν θύραν, Ἀριστφ. Εἰρ.30 παροίξας τῆς θύρας [κτ. Μοῖρ.315 «παροίξας τῆς θύρας, Ἀττικῶς παρανοίξας τῆς θύρας, Ἑλληνικῶς, Φρύν. ἐν ΑΒ 60,20 «παρεχωμένης τῆς θύρας» οἱ ἰδιώται παρανεχωμένης ὁμοίως παροίξει τὴν θύραν].

παροιδάω μτγν. οἰδαῖνω ἐλαφρῶς, ὀλίγον, πρῆσκομαι, φουσκῶνω ἕλα : Ἀρετ. Χρον. Παθ.2,1 ἦν τὸ πᾶν παροιδάην σκῆνος, Πολυδ.4,185 παροιδάειν τὰ παρίσθια.

παροιδῆσις-εως [ἠ] [παροιδῶ] μτγν. ἡ παρά τι οἰδῆσις, ἐξοἰδῆσις, τὸ φουσκῶνω : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.4,1,1 διὰ τὸ τὰς ἐκτροφὰς αὐτῶν τῇ παροιδῆσει τοῦ . . πελάγουσ [ἰδ. γρ. ἀντὶ παροιδῶσει, Ὅρειβ. ἀπ.128.

παροιδῶσκω μτγν. σχηματίζω, ἐπιφέρω μικρὸν ἐξοιδῆμα : Ἀρετ. Ὁξ. Νουσίω,2 μετρίως ἐρεθίζει τε καὶ παροιδῶσκει.

παροιδῶ-έω μτγν. ἄ. παροιδάω βλλ. : Ἡρόδ. Ἰστρ. ἐν Rh. Mus.58,88, Διοσκ. Ἀλεξ.27 παροιδεῖ δὲ αὐτῶν τὸ ἄσμα, Ἀντυλλ. Ὅρειβ.6,27,2 τοῖς ἐκ νόσου παρωδικκόσι || κ. μτφ. : Φιλ.1,276 τὸ κυμαίνον καὶ παρωδικκὸς ὕφαισα.

παροῖδα αἰολ. ἀντὶ παροῖσε βλλ. : Ἄлк. ἐν Πλάτ. Ὁξ.1789 ἀπ.1153 [ἰδ. παροῖθ].

παροῖθε [παροῖσι.πρό φωνήεντ. παροῖθεν ὡς πρὸθ. μτ. γενικ. τόπου ἢ προσ. ἐμπροσθεν, ἐνώπιον τινος : Ἰλ.Α 360 καὶ ῥα παροῖθ' αὐτοῦ καθέζετο, Ὁδ.Δ 625 παροῖθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροισι, αὐτ. Π166* ὁμ. κ. κεχωρισμένη ἀπὸ τῆς ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένης πτώσεως : Ἰλ.Γ 162 παροῖθ' ἐθαύουσα, φίλον τέκος, ἴκευ ἔμοιο, αὐτ.Π 255* ὁμ. κ. μτ. τὴν πτώσιν : Ἀλκ.9 Κορωνήσας παροῖθεν. 2) ὁμ. ὡς πρὸθ. ἐπὶ χρόνου, παροῖθεν ἔμοιο πρὸ ἔμοιο, πρὶν ἀπὸ μένα : Αἰσχ. Πρ.503 χρυσὸν τῆς φήσεως ἐν παροῖθεν ἐξευρεῖν ἔμοιο, Σοφ. Τρ.605* 3) ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ τόπου, πρὸ, ἐμπρός, ἐμπροσθεν, ἀπ' ἐμπρός : Ἰλ.Ψ 498 οἱ δευτέροισι τε παροῖθεν, Ὁδ.Τ 33 παροῖθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη . . φάος . . ἐποίησ' ὁμ. ἀντίθ. τῷ ὑπένευθεν : Ἰλ.Δ 185. 4) ὁμ. ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, πρωτίτερα : Ἰλ.Ψ 20 τὰ παροῖθεν ὑπέστην, Ὁδ.Ζ 174 ἀλλ' ἐπὶ πολλὰ θεοὶ τελευτοῦσιν παροῖθεν, Πίνδ.Ο 13,102 τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν ἔοικεν ἠδὲ παροῖθε λελέχθαι, Αἰσχ. Ἀγ.1372 πολλῶν παροῖθεν καιρῶς εἰρημένων. || κ. μτ. τοῦ ἀρθρου : Ὁδ.Α 322 ὑπέμνησάν τε ἑ πατρὸς ἄλλοθεν ἄτ' ἢ τὸ παροῖθεν ἰτὸ πρότερον, αὐτ.Β 312, αὐτ.Σ 275, Πίνδ.Π 2,60 ἕτερον τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν παροῖθε γενέσθαι ὑπέρτερον τῶν προτέρων, τῶν ἀνθρώ-

παν τοῦ παρελθόντος, τῶν προγόνων, Αἰσχ.Πέρσ. 180 τῆς πάροιθεν ἐφύρθησεν (τῆς προηγουμένης), Σοφ.Ήλ.1131 ὡς ὠφελοῦν πάροιθεν ἐκλήπειν βίαν πρὶν . . . ἐκπέμψαι ἱπρὶν ἢ, καλύτερα παρὰ, Εὐρ. Φοῖν.853 τῆς πάροιθεν ἡμέρας (τῆς προτερας) ἢ ὄμ. μν. ἀσφαρ. πρὶν : Θεοκρ.17,48 πάροιθ' ἐπὶ νῆα καταθεῖν· πρβλ. παρότερος, παροίτατος.

παροιμία (ἡ) (παροιμῶ μτγν.ά. παροιμία βλ.λ.1: ΠΔ 1εζ.20,38 ἐκ τῆς παροιμίας οὕτων ἐξάξω αὐτούς, αὐτ.Ζαχ.9,12 ἀντὶ τῆς καίας ἡμέρας παροιμίας σου διπλά ἀνταποδώσω σοι.

παροιμία-ατος (τὸ) (παροιμῶ) μν. τὸ παροιμ. ἢ κατοίκησις, ἢ διαμονὴ ἐπὶ ξένης : Gregent.Diapr.145,8 τὸ ἐν γῆ ἄλλοτρία . . παροιμία.

παροιμία-ως (ἡ) (παροιμῶ) κ. μον. τὸ παροιμ. ἢ παραπλευρώς ἢ πλησίον τινός κατοικήσις, διαμονή, γειτονία, γειτνίασις : Θουκ.4,92 τοσοῦτω ἐπικυδνοῦντέραν ἐτέρων τὴν παροιμίαν τῶνδε ἔχουμεν· 2) ἡ παροιμία βλ.λ.1 : ΠΔ Γεν.28,4 κληρονομήσας τὴν γῆν τῆς παροιμίας σου, Τζετζ.Χλ.8,431· 3) ἡ μετοίκησις, ἢ ἀποδημία τῶν φυγῶν : Πλωτῖν.2,9,6.

παροιμία (παροιμῶ) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ κατοικεῖν τινα ἐν ξένη χώρα ὡς πάροικον ἀνευ πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἢ ἐν ξένη τινὶ χώρᾳ κατοίκησις, διαμονή : ΠΔ Σοφ.Σαλ.19,10 ἐμμένητο γὰρ ἐτι τῶν ἐν τῇ παροιμῶ αὐτῶν, αὐτ.Σοφ.Σειρ. Προλ. τοῖς ἐν τῇ παροιμῶ βουλομένοις λιδομαθεῖν [εἰς τοὺς ἐκτόκις, ΚΔ Πράξ.13,17 τῶν φίλων ὠφωσεν ἐν τῇ παροιμῶ ἐν γῆ Αἰγύπτου, αὐτ.Πέτρ.1,1,17· 2) μτγν. μον. ἡ ἐκκλησία, ἢ πρώτη χριστιανικὴ κοινότης ἐν τινὶ πόλει κτ.Σύνοδ. Ἁγῶν Κανῶν 18 παροιμῶσι, αἱ παροιμῶσις ἐκάστος τὰς πόλεις ἐκκλησίαι : Εὐα.Ἐκκλ.1,10τ.8,13 παροιμία Ἄντιοχείας ἐκκλησία Ἄντιοχείας· 3) ἐκκλησιαστικὴ διοίκησις : αὐτ.3,28 τὴν κατ' Ἀλεξάνδρειαν παροιμῶσιν· 4) ὄμ. ἐνορία : αὐτ.1,1' πρβλ.Δουμάγγ· 5) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τινὶ πόλει τῆς ἀλλοδαπῆς κατοικοῦντων ὁμοεθνῶν : ἡ ἐλληνικὴ παροιμία τοῦ Καίρου, - ἡ ἐλληνικὴ παροιμία τοῦ Λονδίνου, - αἱ ἐλληνικαὶ παροιμῶσι τῆς Ρουμανίας-τῆς Αἰγύπτου - τῆς Ἀμερικῆς, - ἡ ἐν Ἀθῆναις Ἀγγλικὴ παροιμία.

παροιμῶ κ. νεώτ. ἀδρ. - ὠκισα καταικῶ, βάλλω τὰ νᾶ κατοικήσῃ πλησίον ἄλλου ὡς ἄποικον, μτ. αἰ. κ. δοτ. προσ. : Σύμμ.ΠΔ 1εζ.12,25 παραιοκίζειν τινά τινα ἢ παθ.ἐπὶ προσ., ἐνοικίζωμαι που πλησίον ἄλλου ὡς ἄποικος, κατοικῶ, ἐγκαθίσταμαι πλησίον ἄλλου τινός : Ἦρ.4,180 πρὶν ἢ σφῖ Ἑλλήνας παραιοκισθῆναι, Λουκ.Ἐρωτ.6 ξένους Ἰανίω κόλπῳ παραιοκισμένον ἢ τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Καλλ.Ἐπιγρ.24 πεζῶν κ.μ.σ. παραιοκισατα.

παροιμῶ-ος-ἡ-ὄν μτγν. κ. μον. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παροιμίαν ἢ τοὺς παροιμῶσι : Κῶδ.Ἰουστιν.1,2,24 παροιμῶν δικαιοῦν, Ἰουστιν. Νεαρ.7 Προοίμ., Θεοφύλ.Βουλγ.3,666ε διὰ τὴν παροιμῶν δουλείαν.

παροιμῶ-ιδος (ἡ) μτγν. δ. γρ. ἀντὶ περιοικίς βλ.λ. : Στράβ.5,3,10 τὰς πολλάς τῶν ἄρτι λεχθεῖσάν παροιμῶσιν πρότερον ἐσχηκυῖα.

παροιμῶ-ατος (τὸ) (παροιμῶ) οἰκοδομημῶ πλησίον ἄλλου οἰκοδομημῶτος, μεσότοχος, χώρισμα, διάφραγμα : Ἀριστλ.ΖΜ 672b,20 οἶον παροιμῶ μῶσῃσας καὶ φραγμῶν τὰς φρένας· 2) οἰκοδομημῶ πλησίον ὁδοῦ : Δίων Κ 68,15 παροιμῶ μῶματα 1ηθ εἰκ.1.

παροιμῶ-ῶ (οἰκοδομῶ) κτίζω τὴν πλησίον ἢ ἀπέναντι πνοῶς : Θουκ.2,75 ξύλα . . τέμνοντες . . παραιοκισμένον ἐκατέρωθεν, φορημῶν ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέαιτο ἐπὶ παλὺ τὸ χῶμα, αὐτ.7,11 οἱ δὲ παραιοκισμῶσιν ἡμῖν τείχας ἀπλοῦν· 2) ἀσφαρῶν τὸ οἰκοδομῶν, διὰ

κτισίματος, διὰ τοίχου : Δημ.1276 ἀσφαρῶν . . καὶ παροιμῶσιν . . ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ, Ἀριστλ.Ζ1 623b,32 τὰς εἰσοδῶσι δὲ παροιμῶ μῶσιν, ἐάν εὐρεῖται ὡσι [ἐπὶ τῶν μελισσῶν ἀτίνες καθίστασι τὰς εἰσοδῶσι τῶν σιμβλῶν στενοτέρας, οἰκοδομοῦσαι οὐτὰς ὀλόγυραι], Δίων Κ 74,15 τὰς ὁδοῦ παροιμῶ μῶσας· 3) ρηματ. π. παροιμῶ μῶμα.

παροιμῶ-τρι(ν) (τὸ) δημ. δῶρμα διδομένον εἰς τοὺς πτωχοὺς πάροικους βλ.λ.51 : Κατάστιχ. Νενήτ. ἐν Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.275 ἐν λ. νᾶ δίνουον καὶ τὸ παροιμῶ τριν ἐως τὴν ζωὴν τῶν.

παροιμῶ-ον κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ παροιμῶ, ὁ κατοικῶν παραπλευρώς ἢ πλησίον τινός, ὁ γείτων, ὁ γειτονικός, μτ. γενικ. : Αἰσχ.Πέρσ.869 πόλεις . . παροιμῶ Ἐθρηκίων ἐπαύλων, Σοφ.Ἄντ. 1155 Κᾶδμον πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφιπόλις ὄμ. μτ. δοτ. : Θουκ.3,113 μὴ οἱ Ἀθηναῖοι . . χαλεπότεροι σφῖσι πάροικοι ὡσιν, Διογ.Ἀθ.1,7 ποταμῶ παροιμῶσιν ὄμ. ἀπολ. : Σοφ.ἀπ.503 ἡ πάροικος πηλαμῶσ· ὁ γείτων : Σαμφ.80 οὐκ ἀσίνης πάροικος ὄμ. παροιμ. : Ἀριστλ.Ρητ.1395a,18 Ἄττικὸς πάροικος [ἐπὶ ἀνησῶμο γειτονοῦ], Δουρ. 96 J· 2) πάροικος πόλεμος ὁ κατὰ τῶν γειτόνων πόλεμος : Ἦρ.7,235 παροιμῶ δὲ πολέμου σφῖ ἐόντος οἰκίου, Δίων Κ 75,5 διὰ τὸ τότε τὸν Σεβῆρον τῷ παροιμῶ πολέμῳ πραιοκισθαῖ· 3) ὁ ἀλλότριος, ὁ ἀλλοδαπός, ὁ ξένος : ΠΔ Γεν.15,13 πάροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῆ οὐκ ἰδίᾳ, ΚΔ Πράξ.7,6 ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ πάροικον ἐν γῆ ἄλλοτρία· 4) τὸ ἄρσ. κ. θηλ. ὡς οὐσ. ὁ κατοικῶν, ὁ διαμένων ἐν τινὶ ξένη χώρᾳ ἀνευ πολιτικῶν δικαιωμάτων Ἦσ. ἐπάροικος, ξένος, παρεπίδημος : Διογ.Λ 1,82, ΚΔ Πράξ.7,29 ἐφυνοῦ. Μωυσῆς ἐν τῷ λόγῳ τοῦτω καὶ γέγενετα πάροικος ἐν γῆ Μωδιμ., - οἱ Ἑλληνες πάροικοι τῆς Ἀλεξανδρείας ἢ ὁ κατοικῶν που προσκάρως, προσωρινῶς : ΚΔ Πέτρ.1,2,11 παρακαλῶ ὡς παροιμῶσ καὶ παραιοκισμῶσ ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, Μηναι.3,4 Ἐσπ. ξένος καὶ πάροικος ἐπὶ τῆς γῆς δεικνόμενος ἢ ὁ μέτοικος : Ἐπιγρ. ἢ ὁ ἀποικος : Κῶδ.Ἰουστιν.1,34 πάροικος· 5) ὄμ. κτ. πληθ. οἱ πάροικοι ὡς οὐσ. οἱ ἐνορίζαι : Κατάστιχ. Νενήτ. ἐν Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.275 ἐν λ. παθᾶ Μεθόδιος . . ὠφηνεν τὸ λείφανόν του . . μ' ἔσαν παρὰν τοῦ κᾶθε παροιμῶσ· 6) γεν. τὸ ἄρσ. κ. θηλ. ὡς οὐσ. ξένος, ἀλλότριος, ἀλλοδαπός : ΚΔ Ἐφεσ.2,19 οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων· 7) ὄμ. κτ. πληθ. οἱ πάροικοι οἱ ἐν τοῖς καλλιεργουμένοις χωρίοις τεχνῖται καὶ μικρεμποροὶ, οἱ μὴ ὄντες γεωργοὶ, ἀλλὰ βοηθοὶ αὐτῶν· 8) ὄμ. ὡς οὐσ. οἰκοδομῶσ δούλος, ὑπράτης, βοηθός : ΠΔ Λευτ.22,10 πάροικος ἱερέως, ἢ μισθωτός, οὐ φάγεται ἄγια· 9) δημ. γεν. κ. αἰοικος : Πασπάτ.Χιακ.Γλωσσ.275 ἐν λ.

παροιμῶ-ῶ κ. μον. κ. νεώτ. κατοικῶ παρὰ τινα, πλησίον τινός, μτ. αἰτ. : Ἰσοκρ.4,162 ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἑλληνες τὴν Ἀσίαν παραιοκισαῖν κατοικοῦσι καθ' ὅλην τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας ὄμ. μτ. δοτ. : Θουκ.1,71 πόλει ὁμοίᾳ παραιοκισμέντες, Ἐπιγρ. τὰς πυραμῖσι παραιοκῖν ὄμ. ἀπολ. : Θουκ.6,82 ἡμέσις . . ἴωνες ὄντες . . Δωριεῦσι, καὶ πλείοσιν αὐσι καὶ παραιοκισῖν ἢ ὄμ. μτ. δοτ. κατοικῶ μετὰξῶ, ἀνάμμεσα : αὐτ.3,93 φοβούμενον ἀνθρώποις ἐστὶ μεγάλη ἰσχύι παροιμῶσιν . . ἐπολέμουον ἀνθρώποις νεοκτιστάστας· 2) ἐπὶ τόπου, κείμαι, εὐρισκομαι πλησίον : Ξεν.Προσ.1,5· 3) μτγν. κ. μον. κατοικῶ ἐν τινὶ ξένη χώρᾳ ἀνευ πολιτικῶν δικαιωμάτων, διαμένω που ὡς πάροικος, εἰμαι πάροικος βλ.λ.4) : Διόδ.Σ 13,47 οὐ . . μόνον τοῖς πολιταῖς ἐξέμεναι πανδημει προσέταξαν ἀλλὰ καὶ τοῖς παροιμῶσιν ξένοις, Φιλ.1,416 ὡς ἐπὶ ξέ-

νης παροιμείν, ΚΔ'Εβρ.11,9 παρώκησεν εις τήν γήν τής επαγγελίας ως Άλλατρίαν, Μηναι.12,2 Συνε, και ήν παροιμν εις γήν 'Ισμαήλ' || κατοικώ, διαμένω που: ΚΔ Λουκ.24,18 ού μόνος παροιμεις έν 'Ιερουσαλήμ, Σέργ.Μακρ. έν Σάθ.3,300 ήσυχως παρώκησεν εις Χάκην' 4) μτφ.: Φιλ.1,8.Θων.38 τόν άνθρωπών βιον παρωμικότες' 5) ρημ. η. παροιμικός, παροιμικός.

παροιμία (ή) (παροιμια) κ.μν. κ.νεώτ., δημ. κ.παροιμιά σύντομον απόφθεγμα έκ τών φερομένων εις τό στόμα του λαού, εκφράζον συνήθως μεταφορικούς, άλληγορικούς και σκωπτικούς διαφόρους βιολικούς άληθειας κτηθείσας έκ μακράς πείρας' Βασ.'Ομιλ.13 «παροιμία, ρήμα παρόδιον τετριμμένο, έν τή χρήσει τών πολλών και από όλίγων επί πλείονα όμοια μεταληφθηία δυνατόν»: 'Ησ. «παροιμία» βιωφελής λόγος, πορά τήν όδόν λεγόμενος, οίον παρόδιον' οίμος γόρ ή όδός' αύτ. «παροιμία» παραινέσεις, παροιμιαί, νοουθεσίαι, ήθών έχουσαι και παθών επανόρθωσιν», Ευστ.855 «οίσις και παροιμία διαφέρουσιν» πρβλ. γωμικών, απόφθεγμα: Αλογ.'Αγ.264 εύάγγελος μέν, ώσπερ ή παροιμία, Σοφ.Α1.664 έστ' άληθής ή βροστιών παροιμία, 'Αριστοφ.Θεσμ.528 τήν παροιμίαν δ' έπεινώ τήν παλαιάν, Πλάτ.Συμπ.222B κατά τήν παροιμίαν, αύτ.Σοφ.261C τό κατά τήν παροιμίαν λεγόμενον, ΚΔ Πέτρ.2,222 συμπέδικα δέ αύτοίς τό τής άληθούς παροιμίας, κώναν επιστρέφας επί τό 'Ιδιαν εξέρραμα, και ύς λουσαμένη εις κύλισμα βορδόρου, Λουκ.Νεκρ.Δ,81 έκείνο τό τής παροιμίας, Αθην.7,307C ή δέ λεγομένη παροιμία κεστρεύς νησάται επί τών δικαιοπραγώντων άκούεται' || δη. κτ. πληθ. Παροιμιαί έν έκ τών σημαντικωτάτων βιβλίον τής ΠΔ ού τό πρώτον μέρος έγράφη υπό του Σολομώντος' 2) σύμβολον, σύγκρισις, παραβολή, άσάφής εκφρασίς: ΚΔ 'Ιω.10,6 αύτ.16,25 ταύτα έν παροιμιαίς λελάθηκα ύμιν, αύτ.29 'Ιδε νύν παρρησία λαλείς και παροιμιαν ούδέμιαν λέγεις' 3) παρέκβασίς, έκτροπή: 'Ηρώνδ.2,61, 'Ησ., Φώτ.

παροιμιάζω (παροιμιαί), έν τή φρ. τών Σολομώντων **παροιμιάζειν** μνημονεύω, παραθέτω, άναφέρω τάς παροιμίας του Σολομώντος: ΠΔ Μακκ.4,18,16 τόν Σαλωμώνα επαροιμιάζειν ήμιν τόν λέξαντα' 2) τό μέσ. ποιώ τή παροιμίαν, καθιστώ τή παροιμιάδες: Πλάτ.Νόμ.818B ό τόν θεόν πρώτων παροιμιασάμενα, || τό παθ. εισέρχομαι εις παροιμίαν, γίνομαι παροιμιάδης: αύτ.Φιλ.45D τούς μέν . . σάφρονάς παυ και ό παροιμιαζόμενας έπίαχει λόγος εκάστοτε, 'Αριστλ.Ζ1'746b,7 τό περι τής λιθής παροιμιαζόμενον, Θεόδωφ.Φι'77,2 παροιμιαζόμενάς έστι διά . . μικρότητα κόρχαρος, Στράβ.10,4,17 ώστε και παροιμιαζέσθαι πρός ταύς προσποιούμενους μη ειδέναι, ε' Ισασιν «ό Κρής άγνοεί τήν θάλατταν» ίώστε είναι παροιμιάδες επί τών προσποιούμενων άγνοιαν . ., Πλούτ.'Ηθ.950F τό παροιμιαζόμενον [καθώς λέγει ή παροιμία]' 3) τό μέσ. όμιλω έν παροιμιαίς, εκφράζω τή διά παροιμίων, λέγω παροιμίαν, ποιούμαι χροσιν παροιμίαν, Ινα εκφράσω τή: Πλάτ.'Ιπν.Μ.301C ταιαυτα . . φασιν άνδρωπω έκάστοτε παραιμιάζόμενοι, αύτ.Θεοαίτ.126C ει αύτως . . φασιν οι παροιμιαζόμενοι ίοι έν παροιμιαίς λαλούντες', 'Αριστλ.ΗΝικ.1129b,29 και παροιμιαζόμενοι φασιν' 4) ρηματ.η. παροιμιαστής.

παροιμιακός-ή-όν μτγν. κ.νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν παροιμίαν, ό τής παροιμίας, ό παροιμιάδης: Πλούτ.'Ηθ.636F τόν κόσμον άντί τής παροιμιακής θύρας επί σεαυτών άνοίξας, - παροιμιακή ρήσις' 2) παροιμιακόν (μέτρον) άναπαιστικό καταληκτικό δίμετρος όσων. τών αυνηθ. εις τό τέλος άναπαιστικού συστήματος.

παροιμιακός έπίρρ. μτγν. κ.νεώτ. κατά τρόπον παροιμιακόν, έν παροιμιακώ, ώς παροιμία, παροιμιακός: Στράβ.11,216 τό τή παροιμιακώς λεχθέν . . εις Φάσιν ένθα ναυσιν έχαστος δρόμος', Παλλδ.ΑΠ'9,379 φασί παροιμιακός.

παροιμιαστής (ιδ) (παροιμιαστώ) μτγν. κ. μσν. ό ποιών παροιμίας, ό συντάκτης, ό συγγραφέας παροιμίων, επί τού Σολομώντος: Σύμμ.ΠΔ 'Εκκλ.12,10 [όμφ. γρ.], 'Αθανάσι.1.850, 'Ιω.Χρυσ.6,203,13, 'Ανδρ.Κρ.117, Ευστ.Πον.108,1' 2) μσν. ό έχων τήν συνήθειαν να ποιηται χροσιν παροιμίων, ό συνθηζών να μεταχειρίζται παροιμίας: Φώτ.'Επιστ.266,4 'Αρκαδίαν με αιτείς, έπιοι έν τις παροιμιαστής.

παροιμιαστικός έπίρρ. μσν. παροιμιακός, έν παροιμιαίς: Γερμ. έν Σάθ.2,43.

παροιμιαστικός (ιδ) μτγν. κ.νεώτ. ό γράφων ή συλλέγων παροιμίας, ό συλλέκτης και έρμηνευτής παροιμίων: Ζηνδ.6,245.

παροιμιαστικός γλωσσ. παροιμία.

παροιμιάδης-ους-ες μτγν. κ.νεώτ. ό έν είδει παροιμίας ή έν παροιμιαίς λεγόμενος ή άναφερόμενος, ό όμοιος πρός παροιμίαν, ό ώς παροιμία, ό παροιμιακός: Πλούτ.'Ηθ.664C ό λεγόμενος ούτωσί και παροιμιάδης [έφιλ βαλδός ού μικρόπτι διαφεύγει τόν κεραυνόν, αύτ.302E παροιμιάδης έστι τό, Δεινότερα Σαμβικαυ παθειν, Φιλόστρ.'Απολλ.1,8' || ό περιφωμος, ό περιώνυμος: άνήρ παροιμιάδους άρετής - ήθους - χαρακτήρος, - είναι παροιμιάδης ή ταιγκανιαύτα του.

παροιμιαζόμενος (τοί) μσν. τό παροιμιάδως λεγόμενος: Γερμ.761 [έκδ. Μί.1].

παροιμιάδως έπίρρ. μτγν., μσν. κ.νεώτ. κατά τρόπον παροιμιάδως, έν παροιμιαίς: 'Ασπίσ.ΗΝικ.160,23, Σχόλ.'Αριστοφ.Πλ.287, Ευστ.Πον.277,60.

παροιμιαστικός-ον (τοίς) 'Ησ. ό καθ' όδόν, ό γείτων. **παροιμιασσαντες** 'Ησ. εκτραπέντες τής όδου.

παροιμιαστικός-ατος (τοί) (παροιμιά) μτγν. άντικείμενον καιμωταχειρίασεως υπό παροιμιαστών, τό υπό μεθυσθέντος καικοπιούθην άτομον, πρόσωπον: Πλούτ.'Ηθ.350C εκώλυσε τούς τών συμμάχων υιούδς ενύδρισμα τε και παροιμιαν γενεσθία Μακεδόνων, Λόγγ.4,19 παροιμια Μαγάθωνος γενόμενον Ιδ. γρ. έμπαροιμιαν).

παροιμιαστικός-εως (ή) (παροιμιά) μσν. ή παροιμια βλλ.: Νικ.Χων.566,10.

παροιμία (ή) (παροιμιά) κ. μσν. ή κακή, ή ύβριστική συμπεριφορά του οίφω βεβαρημένου, ό τρόπος, τό καιόν φέρισμον του μεθυσμένου' 'Ησ. «παροιμία: ή έκ του οίνου ύβρις, και οιαδήποτε άμαρτία», αύτ. «παροιμιαί' κραιπάλαι: ύβρεις από οίνου»: Άσα.145 λοιδορία ή παροιμία ή άλλη τις διαφορά ήμιν γεγονέται, Ξεν.Συμπ.6,2 τό τωινυν παρ' οίνον λυπεινός τούς συνόντας, τουτ' έγώ κρίνω παροιμιαν, 'Αμφικ 29 άτελές . . δειπνον ού ποιεϊ παροιμιαν, Δημ.403 ή παροιμία του καθάρματος τουτουί δεινή, Αίσχιν.1,61 τό δλον πράγμα παροιμια γέγονεν, αύτ.2,4, Πλούτ.'Ηθ.120B καθάπερ έκ του συμποσίου, πριν εις τινα παροιμιαν έμπεσειν, Κλήμ.'Αλ.Παιδ.2,2 παροιμιαν νοσειν, 'Αθην.10,421A εύτελές . . δειπνον ού ποιεϊ παροιμιαν, 'Ηρωδιαν.1στ.5,81 εις ύβριν και παροιμιαν εκδεκαχουμένων, Ευστ.1910,53' 2) γεν. ή συμπεριφορά παράφρονος, τό φέρισμον παράφρονον, σκληροσθ άνθρώπου: Μηναι.12,13'Ορθρ.'Ωδ.9 γενηθώς . . τή άποφάσις τής τυραννικής παροιμίας, **παροιμιακός** άντι παροιμιά βλλ.: 'Ησ. «παροιμιασσαι: ύβρίσαι, λοιδορησαι».

παροιμιακός-ή-όν, τό ύπερθετ. παροιμιακώτατος, ό παραδεδομένος εις τόν οίνον, ό οινόποτης, ό μεθυσός ή ό άσχημώων έν τή μέθη αύτου: 'Αριστοφ.Σφ.1300 ό γέρων . . τών ζυνόντων πολύ παροιμιακώτατος' έπίρρ. -ώς: Κικ. Άπτ.10,10.

παροιμιές-ον Ισινόει κ. νεώτ. επί προσ., ὁ ἐν τῇ μέθῃ αὐτοῦ ἀσχημονῶν, αὐθαδιάζων, ποῦ κάνει κακὸ μεθύσι: 'Ἀριστ.Φ.Αχ.981 ὅτι παροιμίος ἀνὴρ ἄψυ, ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμιάσας, ἐπράσσοτο πάντα κακὰ ἰεσφ.φρ. ἀντὶ πάροινου, σχόλ. «μεθύσιος καὶ ὑβριστῆς») 2) ὁ κατὰ τὴν οἰνοποσίαν ἀρμόζων ἢ γινόμενος, ὁ συνοσθεύων τὴν οἰνοποσίαν, τὸ συμπόσιον: Φιλ.1,353 ἄγαν παροιμίος, Πλάτ.Δημ.4 ποιητῶν τρυφερὰ καὶ παροιμίος γράφαντος, Λοκ.Ὀρχ.34 τὸ Φρύγιον καὶ τὸ ὀρχήσεως εἶδος τὸ παροιμίον καὶ συμποτικόν, 'Αθην.14,629Β ἰωνικὴ ὀρχήσιος παροιμίος ἴην ἐξόφρευον κατὰ τὰ συμπόσια, Σχόλ.Ἀριστ.Φ.Σφ.127 παροιμίος ὄψαι, αὐτ.1231 παροιμίος μέλη ἰτὰ κατὰ τὰ συμπόσια φελλόμενα ἄσματα, ὡς τὰ ἀκόλια, αὐτ.1232 τὰ Πραξιλλῆσιος παροιμία.

παροιμιές-ον Ισινόει κ. μιν. ὀ. παροιμιός Βλ.11, ὁ παρ' οἶνον λυπῶν τοὺς συνόντας: 'Ἡσ. ἐπάροις δ' αμυρτωλὸς μεθυστῆς, ὕβριστῆς, λαϊδωρός. ἔκλυτος: Προτίν.Λυρ.1,8, Ἀντιφάν.146 ἀνθρωπος πάροισιος, Λυσ.4,8 δούχειρ ἴλιαν καὶ πάροιός ἐστιν, Λοκ.Τιμ.55 μεθύσιος καὶ πάροιος, οὐκ ἄχρι ὄψης καὶ ὀρχηστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς: || τὸ οὐδ'. πάροιον ὡς οὐσ. ἢ ἰδιότης τοῦ παροιμίου, ἢ παροιμία: Μέν.Περικ.444: || ὁ αἰσινότης, ὁ μεθύσιος: ΚΔ.Τιμ.3,3 τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίλητον εἶναι, ... μὴ πάροιον, μὴ πλῆκτιν, αὐτ.Πτ.1,7 δεῖ ... τὸν ἐπίσκοπον εἶναι ... μὴ αὐθάδη, μὴ ὄργιλον, μὴ πάροιον 2) μτφ. ὁ ἀκόλαστος: Θεοφύλ.Σ 197,4 [ἐκδ.Βοπα.] πάροιος βασιλεία 3) ἀντὶ παροιμίος Βλ.12: 'Αθην.14,629Β ἀγγελαικὴν δεῖ πάροιον ... ὀρχησιον [δ.γρ. ἀντὶ παρ' οἶνον], 'Ανακρεόντ.40,13 ατιγέω μάχας παροιμίους.

παροιμιόχος ἰδί ἰσινόχοσι μιν. ὁ ὑπρέτης ἢ βοηθὸς τοῦ οἰνοχόου Βλ.1: Κωδ.Ὀφφ.22,5.

παροιμιόχος-έω μτγν. οἰνοχὸς ἰσινόχοσις πλησίον τινός, ἰστίμενος πλησίον τινός χέω οἶνον ἐν τῷ ποτηρίῳ αὐτοῦ, κερνάω κάποιον κρασί: Κότιν.4,279 δαινομένοισι παροιμιόχοι μέθυ λαρόν.

παροιμιώ-έω [παροιμιός κ. μιν. μτ. διπλῆς αὐξήσεως, παρσι. ἐπαρωμίον ΙΔημ.658], ὄρ. ἐπαρωμίον [Ξεν.Ἀν.5,8,4], παρσι. πεπαρωμίνα [ΑΙολιχ.2,154], μτχ πεπαρωμνική [Εὔστ.1325,34], παθ. ὄρ. ἐπαρωμνίδη [ΙΔημ.612], παρσι. πεπαρωμίνα [Λοκ.ΖΤραγ.14], ἀντὶ. ἀτακτῶ παρ' οἶνον, φέρομαι σικώκας καὶ ἀτάκτως κατὰ τὴν οἰνοποσίαν, ὑβρίζω ἐν τῇ μέθῃ: 'Ἀριστ.Φ.Εκκλ.143 τὸν παροιμιώτ' ἐκφέρασο' οἱ τοξόται, Ἀντιφάν.40,2 οὐ νήφοντα δεῖ παροιμίν, Ἀντιφ.4,1,7 τῶν ... μαρτύρων ἀκκόατε, οἱ παρῆσαν παροινοῦντι αὐτῶ, Λυσ.3,19, Ξεν.Ἀν.5,8,4 μεθύων ἐπαρωμίνα, Ἀριστλ.Πρ.871a,8 οὐχ οἱ σφόδρα μεθύοντες παροινοῦσιν, ἀλλ' οἱ ἀκροθώρακες' ὄμ. ἐμπροθ. [εἰς τινά]: 'Ἀριστ.Φ.ἄν.249 παροιμείεις εἰς με πρὶν δειδιπνάναι, Ἀντιφ.4,1,6 ὕβρει δεῖ καὶ ἀκαλασίᾳ παριωνῶν εἰς ἄνδρα πρεσβύτην, Δημ.658 μεθύων ἐπαρῶνι μάλιστα μιν εἰς αὐτὸν, εἶτα καὶ εἰς ἡμᾶς' ὄμ. κ. παθ.: Φάλ.21,3 παροιμειεσθαι εἰς τὸ σῶμα' || γεν. ὑβρίζω, προσβάλλω, θνειδίζω, ἀκόπτω, κοκομεταχειρίζομαι: ΠΔ'Ἡσ.4,1,12 οὐ μὴ ὕερθς τοῦς ἀνθρώπους οἱ παροιμήσουσιν εἰς σέ, Φιλ.ὄδ. Ὀργ.35W παροιμιν εἰς ἱκέτας' || κακολογία, βλασφημίῳ, περιφρονῶ: Στοβ.4,57 τίτλ. εἰς τοὺς τετελευτηκότας παρσιεν' 2) φέρομαι ὡς οἶνω βεβαρμένος, ὡς μεθύων, κῶνα ἀνυ μεθυσιμένος: Πλάτ.Εὐφωρ.4C παροιμίας ... καὶ ὀργισθεῖς ἰέν τῷ παρσιουσμῶ τῆς μέθης, Πλάτ.Ἄλλ.38 ὄβριζοντα καὶ ταῦς τριάκοντα παροινοῦντας' 3) ζῶ, διαγῶ βίον ἐκλυτον, παραλυμένον: Πλάτ.Ἡθ.437 νῦν μὲν ἦπτον οἱ αὐτοί, νῦν δὲ μάλλον ἀκβακχεύονται καὶ παροινοῦσι' 4) μτβ. παρ'

οἶνον λυπῶ τοὺς συνόντας, διατελῶν ἐν μέθῃ μεταχειρίζομαι τινα κακῶς, μεθύων φέρομαι πρὸς τινα βίαιως καὶ ἄπειρος: Πάν. ἐπαρωμίνα κ. παθ.: Δημ.403, αὐτ.125B μὴδὲν ἡμᾶς ἀνήκεσταν παθεῖν μὴδ' αὐτοῦς ποιῆσαι παροινομένους ὑπὸ τούτων' || γεν. κοκοποιεῖ, κοκομεταχειρίζομαι τινα: Διόδ.Σ 28,5, Πάν. Λησταὶ παροιμήσαντες ἡμᾶς' κ. παθ.: Πάν. παρσιενεσθαι' 5) ρηματ. π. παροιμία, παροιμίνα.

παροιμιώ ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ παροιμίου Βλ.1: Πολυδ.6,21.

πάροιος 'Ἡσ. ἐπρόδος.

παροιμαίεις μτχ. παθ. ὄρ. α' τοῦ παραφέρω Βλ.1: 'Ἡσ. «παροιμαίεντι» παρενεχθέντι.

παροιστρήσις-εως ἴη [παροιστράω] μτγν. κ. μιν. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ παροιστράω Βλ.1, φρενιτικῶ, μανία, παραφροσύνη: 'Ιω.Χρυσ.2,220C, Τζέτ.Χιλ.10,54 τῆς παροιστρήσεως τῆς τόσης τῆς Μαινάδος, Εὔστ.Πον.64,10 ἀποκαλιόμενοι ζυγομαχίας αὐτῶν καὶ παροιστρήσις γάμου.

παροιστρίω μτγν. ἀντὶ παροιστράω: Ἀμφιλ.98A εἰς ἔχθραν σέ δτρύνει καὶ παροιστρίζει κατὰ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ.

πάροιστρος-αν ἰσιστραί μτγν. ὁ κατὰ τὴν σφασδρός, ὁ ἐλαφρῶς παράφορος, ἐμπαθῆς, ὁ ὄλγον τὴν μανιώδη, μανιακός: Ὀριγ.Κέσ.97,348, Σιμπλικ.Ἐπικτ.78 πάροιστρος ἐπιθυμία, αὐτ.20D πάροιστρος φαντασία.

παροιστρώ-άω (κ.-έω) ἰσιστράω μτγν. κ. μιν. ἀντὶ οἰστράω Βλ.1: ΠΔ'Ὀσ.4,16 ὡς δάμαλις παροιστρώσα παροιστρήσων Ἰσραήλ, αὐτ.Ἰεζ.2,6 παροιστρήσουσι, καὶ ἐπισυστήσονται ἐπὶ σέ κύκλω, Διόδ.Σ 34,5,28A, Κέσ.π.Ὀριγ.1,433A παροιστρώσαν γυναίκα, 'Ιω.Χρυσ.5,62D [ἐκδ.Ραγ.] καθάπερ ἄρκτος παροιστρώσα, Τζέτ.Χιλ.2,219 εἰ μὴ ποὺ παροιστρήσαντες [θῆρας] ἐκ τινῶν ἄλλων τόπων εἰς τέρας προσερρῶσαν' 2) μτβ. ἐρεθίζω, προκαλῶ, προτρέπω: 'Ἡσ. «παροιστρήσουσι» παροῦναι, ἐρεθισαί: ΠΔ'Ὀσ.4,16 ὡς δάμαλις ... παροιστρήσων Ἰσραήλ, Βασ.1,105B αἱ μανικαὶ καὶ παροιστρώσαι ἐπιθυμιαί, Πάν. μαϊνάδων ἐπὶ αὐτὸν χαροῦς παρῶιστρήσων κ. παθ.: 'Ιουλ.Ἐπιστ.89B ὑπὸ [δομιμόνων] παροιστρώμενοι.

παροιστρώς-αν ἰσιστράω συγκρ. ἐπίθ. τοῦ πάροισθε, ὁ εὐρισκόμενος ἐμπροσθέν τινος, ὁ ἐμπρόσθιος, ὁ προσηγόμενος: 'Ἰλ.Ψ 459 ἄλλοι μοι δακέουσι παροιστρώεσσι ἔμμενοι ἴπποι (σχόλ. ἐμῶν ἐμπροσθεν) ὄμ. μτγν. ἐμπροσθεν, ἐνώπιόν τινος: 'Ἀπολλ.Ρ 4,982 ἐσσι δέ τις πορθμοτο παροιστρώ Ἰανίοιο νήσοσ' 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ πρότερος, ὁ πρηνέστερος, ὁ ἀρχαιότερος: Γρηγ.Ναζ.Ὄδ.190,18 [Drogk.] εἰ χρόνος ἐστίν ἐμοῖο παροιστρώς' || ὄμ. τὸ οὐδ'. κτ. πλῆθ. παροιστρώ ἐκ παλαιού, ἀνέκαθεν: Εὐφωρ.34' 3) τὸ ὑπερθετ. πᾶραιτατας-π-ον ὁ πρῶτος, ὁ πρότερος παντός ἄλλου: 'Ἀπολλ.Ρ 1,910 ἦ, καὶ ἐβίαι' ἐπὶ νῆα, παροίτατος ἱπρώτοσ, αὐτ.2,29 δς μιν ἐτυφε παροίτατος.

παροιστρώ (παροιστράω) ἐπίρρ. μτγν. πέρα, περαιτέρω ἦ: 'Ἀπολλ.Ρ 2,425 καὶ δεῖ με μῆκετι τῶνδε παροιστρώ ἐξερέεσθα.

παροιχίασις-εως [ἢ ἱσροίχομαι] μιν. ἀπέλευσις, ἀναχώρησις, ἀποχώρησις: Τζέτ.Χιλ.8,431 ἀθυμοῦντες τῇ παροιχίαισι τούτου.

παροιχμοί ἰσχομαι κ. νεώτ. (μ. ἐν τῇ μτχ. παθ. παρσι. παρῶχημας), μέλλ. παροιχμοίσι, παρσι. παρῶχημα κ. ἰων. παροιχμοί, μτγν. παρῶχημα, ἔχω περάσις, παρῶχθον, ἐπέρασα: 'Ἰλ.Δ 272 παρῶχητα γηθόσους κῆρ' 2) ἀμ. ἐπὶ χρόνου: 'Ἰλ.Κ 252 παροιχόμεν δὲ πλέων νύξ [δ.γρ. παρῶχηκεν], Πίνδ.Ν 6,33 παροιχομένων γὰρ ἀνέρω ὄψαι [ἀνδρῶν τῶν παρελθόντων γένων], αὐτ.1718,12 δεῖμα ... παροιχόμενον, 'Ἡρ.1,209 ἐν τῇ πα-

ραιχομένη νυκτί [κατά την παρελθούσαν νύκτα], αὐτ.2,14 τὸ παροχομένου χρόνου [τοῦ παρελθόντος]. αὐτ.8,72 Ὁλύμπια δὲ καὶ Κάρνεια παροίωκει [παρήλθον], Κρατίν.71 ταυστρακον παροίχεται [παρήλθεν ὁ κίνδυνος τοῦ ἐξοστρακισμοῦ], Ξεν Ἑλλ.1,4,17 τὴν παροχομένων αὐταῖς κακῶν μόνος αἴτιος εἶη, αὐτ. Ἀν.2,4,1 μηδὲ ἄλλου μηδένων τὴν παροχομένων [τὴν παρελθόντων], Πολύβ.8,29,7 δ . . θόρυβος ἤδη παρωχάκει, Διον. Ἰ.Ἀλ.Ρωμ.11,5 οὐ παρωχῆκεν ὁ τῆς ἀρχῆς ἡμῶν χρόνος, Ἰώσ.Αἰθ.12,3, Πλούτ.Κάμ.14 ἐν τῇ παρωχημένῃ νυκτί, ΚΔ Πράξ.14,16 ἐν ταῖς παρωχημέναις νενεαῖς, Ἐπιγρ. τὰ παροχομένα || ὁ προεξηρημένος : Ἰππ. Ἀγμ.14 3) εἶδ. γραμμ. κ. νεώτ. ὁ παρωχημένος [χρόνος] ὁ χρόνος τοῦ ρήματος, ὁ δηλῶν ὅτι ἐγένετο ἢ ὑπῆρξε τὶ κατά τὸ παρελθόν, οἷον ὁ παρατιτικός, ὁ ἀόριστος καὶ ὁ ὑπερσυντέλικος : Πλούτ. Ἡθ.10Β1, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.123,17, αὐτ.Συντ.272,5 παρωχημένοι φωναί [οἱ τύποι τῶν παρωχημένων χρόνων] 4) γίνομαι, κοπιῶμαι εἰς νεκρὸς : Αἰσχ. Ἰκ.738 πολυδρόμου φυγῆς ἀφελος εἶ τῃ μοι παροίχεται . . δέλματι [βερναρδ.Γρ. «χάνομαι [ἠγναίνω] ἀπὸ τὸν φόβον μου!»] 5) ὑπερβ. ἀπέρχομαι ἀπὸ τινος ἀπομακρύνομαι, ἀπατώμαι, πλανῶμαι : Αἰσχ. Ἰκ.452 κάρτα νεικούς ταῦθ' ἐνώ παροίχεται [μτ. σχόλ. «ἐκτός ἐσομαι τοῦ νείκους», Βερναρδ.Γρ. «πολυἀπατώμαι ἐγὼ [εἰς τὴν κρίσιν] περὶ τῆς φιλονικίας ταυτήσ», Εὐρ.Μήδ.995 δύστανε μοίρας, ὅσον παροίχει [βερναρδ.Γρ. «πόσον μακρὰν εἶσαι τοῦ ἀν φαντασθῆς τὴν ἐπικεμένην σου συμφορὰν»] || ὀλιγοῦ, ἀμελῶ, παραμελῶ : Πάπ. παροίχεται τῶν πραγμάτων 6) ρημ.α.π. παροίχης.

παροκέτο (τὸ) [ἱταλ.] δημ. ναυτ. κ. παροκέτο τὸ δολώνιον βλλ. : τσιμποῦκι τοῦ παροκέτου [τὸ ἐπιστήθιον τοῦ δολωνίου, φρ. σόπρα παροκέτο [ἀνακωχὴ διὰ τὸ δολωνίου, -μποῦκα παροκέτο [μετάβαλλε τοὺς πρῶταίους ὁλόκους].

παροκιάζω μτγν. κ. μων. ἀντι δολιάζω, γονατίζω Ἡσ.επαροκιάζοντες, γονατίζοντες, αὐτ.επαρωκίασεν, ἐγονάτισεν, Φώτ.κ.Σουῖθ.επαροκιάζων, γονατίζων : Τιμόθ.Γαζ. εἰς Ἀριστφ.Βυζ. Ἐπιτ.147,11.

παροκωχῆ (ἡ) [παρέκω] τὸ παρεχέν, τὸ χορηγεῖν, τὸ προμηθεύειν, ἡ παροχή, ἡ χορηγία : Θουκ.6 85 νεῶν παρακωχῆ, Ἰώσ.Αἰ 17,9,5 οὐνήγεν ἐπὶ παρακωχῆ γνημῶν τοὺς φίλους [δ.γρ. ἀντι παρακωχῆ] ἠρδλ. παρακωχῆ, ποραχῆ.

πάρολι [τὸ] [ἱταλ.] δημ. κ. πάρολη [ἡ] ἐν τοῖς τηλοῦσι παιγνίοις, ὅρος σημαίνων ὅτι παίκτης τις κερδίσας δὲν ἀποούρει τὸ κερδῆθὲν ποσόν, ἀλλὰ διακυβεύει ἐκ νέου τοῦτο μετὰ τοῦ ἀρχικῶς κατατεθέντος ποσοῦ.

παρολιγορῶ-έω ὀλιγορῶ ὀλίγον, ἀμελῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ : Ξεν Ἑλλ.7,4,13 οἱ μόντοι Ἀρκάδες οὐ παρωλιγορῶσαν, ἀλλ' εὐθύς παραγειλαντες ἐδοήθηον, Πολύβ.4,46,6 τῶν δὲ πλείστον παρολιγορῶντων κ. παθ. : Πλάτ. Ἐπιν.991) μηδέποτε λήθῃ μηδὲ ἀμελείτ τῶν κρειττόνων ἡμᾶς παρωλιγορῆσαι [ἢν παραμελουῦμεθα], Πολύβ.5,27,6 νομοῖσι μεγαλείως παρολιγορῆσαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντες, Φιλῶδ. Ὀργ.42W, Φιλ.2, 19,18 μηδὲν ἀγνοία παρολιγορῆθὲν, Λογγίν. Ὑφ.33,2 ἐν ταῖς μενέθεσιν . . εἶναι τὶ χρῆ καὶ παρολιγορῶμενον.

παρολισθάνω κ. παρολισθαίνω [Ἀπολλ.Δαμ. Πολιορκ.154,4], μέλλ. παρολισθήσω, ἀόρ. β' παρωλισθον, ὀλισθαίνω πλάγως, γλιστρώ εἰς τὰ πλάγια : Ἰππ. Ἀρβρ.16 παρολισθάνει εἰς τὰ πλάγιον || ἐνολισθάνω, διολισθαίνω, ἐσέρχομαι πρὸς λάθρα ἢ κατὰ τύχην, εἰσδύω κρυφίως, τρυπῶναι : Πλούτ. Ἡθ.69BC δταν παρολισθῆ τὶ [εἰς τὸν πνεύμονα] φερομένου τοῦ πνεύματος, οὐτ.

701C, Διοσκ. Ἀλεξ.11 τὸ εἰς τὰ ἔντερα παρωλισθικός, Λοικ.Προσ.Πταισμ.15 ὅτι μοι τὸ σφάλμα εἰς ἄλλο μακρῶ αἰσιώτερον περιετράπη καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρωλισθον 2) σφάλλωμαι, κάνω σφάλμα : Πολύβ.31,31, 3) ρημ.α.π. παρολισθῆσαι, παρολισθημα.

παρολισθημα-ατος [τὸ] μτγν. κ. μων. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρολισθάνω βλ.λ. 1), τὸ γλιστρώμα : Πολυγρον.Κατ. Ἰωθ.77, Φώτ. Ἐπιστ.371,40 τὸ σὺν ἀνέχριν παρολισθημα.

παρολισθησις-εως [ἡ] [παρολισθάνω] μτγν. κ. μων. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρολισθάνω βλ.λ.1, ἡ πρὸς τὰ πλάγια ὄλισθησις, ἡ γλιστρῆ : Εὐσ.Βί.Κωνστ.2,69 τὶς δὲ ταῖς τῶν τοιούτων ζητημάτων ἀκριβεῖαις ἐξῆς τῆς ἐπικινδύνου παρολισθησιεως ἀντισταίη, Φώτ. Ἐπιστ.185,29.

παρολικῆ (ἡ) [παρέλικω] μτγν. κ. νεώτ. τὸ παρελκεῖν, ἀναβολή, ὑπέρβασος, βραδύτης, ἀργοπορία, χρονοτριβή : Φώτ. ἐυπέρβασος : Ἰώσ.Αἰ 16,11, 8, Χαρίτ.1,5,2, Πορφ. Ἀποχ.145 παρολικῆ χρόνου, Ἡλιδ.Αἰθ.6,5 μηδὲ ἐπιτείνετ μοι τὴν συμφορὰν παρολικῆ τῆς ἀπαγγελίας, Ἀκλιφρ.1,22 ἐπὶ τῇ παρολικῇ τῆς βραδύτητος ἐκταθείς, Θεολ. Ἀριθμ.52 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρελκεῖν, ἡ ἀπὸ ἑπείρας ρυμοῦκῆσις πλοίου ἢ ἄλλου πλωτοῦ διὰ παρόλκου βλ.λ.1), τὸ γενετικκλι 3) γραμμ. πλεονασμός : Ἀπολλ. Δύσκ.Συντ.307,4 ἐν παρολικῇ εἶναι, αὐτ. Ἐπιρρ.207,4 || εἶδ. λογικ. : Στωϊκ.ἀπ.2,79 κατὰ παρολικῆ 4) πάπ. ἐκπροθέσασος πληρωμῆ.

παρόλκημα-ατος [τὸ] [παρέκω] ἡ ρυμοῦκῆσις πλοίων : Ἐπιγρ. εὐσχῆμονας τοὺς ἐπὶ τῶν παρολκημάτων.

παρόλκος (ὁ) [παρέλικω] μτγν. κ. νεώτ. κῶλος δι' οὐ σφύρονται ἢ ρυμοῦκοῦνται πλοία, ἀκάτια, φορητῆδες κττ. ἀπὸ ἑπείρας ἢ ἀπὸ ἄλλου πλοίου, τὸ γενετικῆ : Ἐπιγρ., Πάπ., Σχόλ.Θουκ.4,25 2) νεώτ. ναυτ. ρυμῆσιον μονίμως ἀπὸ ἀνεκτῶν συγκρατούμενον κατὰ μήκος τῆς πλευρᾶς τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς πορείας ἡ τοῦ λεμβοῦχοῦ μέχρι τῆς κῆρας στήριγος τῆς ἐξωτερικῆς κλιμακος πρὸς διευκόλυσιν τῆς παραλαβῆς ἢ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν λέμβων πρῶραθεν τῆς ἀνάδοῦ, ἡ βαρδαμῆνα τῆς μᾶντας 3) νεώτ. ναυτ. περιαιρετός ὁλόκος κεραιῶς προσηθήμενος ἐν κακοκαιρίᾳ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν κωρύς ὀκλῶν, τὸ κοντραμπράτσο 4) γλωσσ. κὼς ἐπιθ. ὁ λυγνώδης, ὁ εὐκαλλπος.

παρόλου ἐπίρρ. μτγν. ἀντι διόλου κ. βλ.λ. : Πορφ. Ἐμῆρ.10,4.

παρομαρτῶ-έω [ἰμαρτῶ] μτγν. κ. νεώτ. συμπαρομαρτῶ βλ.λ., παροκολοῦμαι, συνοδεύω : Πλούτ. Ἀντ.26 τῶν δὲ ἀνθρώπων οἱ μὲν εὐθύς ἀπὸ τοῦ παταμοῦ παρωμαρτῶν ἐκατέρωθεν, Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.2,2, Λοικ.Τιμ.55 ἡ γαστεία προπηγεῖται καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτῆ, Ἰουκκ.π. Στοδ.4,50,85 πολλὰ ἐν τῷ ζῆν πρεσβυτῆ ἀνδρὶ χαλεπὰ παρομαρτεῖν, Πορφ. Ἀποχ.2,49 ἀνευ τῶν παρομαρτῶντων ἐνοχλήσεως.

παρομοιάζω μτγν. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. παρμοιοιάζω, ἀόρ. παρωμοιάσα κ. δημ. παρμοιοίασα, ἀμτθ. εἶμαι, φονίνομαι διοισίς πρὸς τινά, ὁμοιοιάζω τινί : ΚΔ Ματθ.23,27 Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκοσμημένοις, -παρμοιοιάζει με τὴν μητέρα της, Βασ.1,2841, παρμοιοιάζων, Νικ.Δαυῖδ εἰς Γρη.Ναζ.67,12 [ἰδοικ.] πυρὶ θερμαινόμενὸν παρμοιοιάσω 2) μων., νεώτ. κ. δημ. ὡς μτθ. θεωρῶ ἢ παριστῶ τινά εἰς ὄμιον πρὸς ἄλλον, παρεκιάζω, συγκρίνω, παραβάλλω : Παχυμ.Γ.βλ.Κόντ.Φιλολ.Ποικιλία ἐν Ἀθηνᾶς 1,168, τὸν παρμοιοιάζουον πρὸς τὸν Ἀριστοτέλη 3) δημ. ἐκλωμβάνω τινά ἀντ' ἄλλου ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος, κάνω λάθος ἐν τῇ ἀναγωγῆσι πινός : τὴν παρμοιοίασα με τὴν κόρη σου.

παρόμοιος-ον κ. παρόμοιος-οία [δημ. -οιαί-οιο(ν) κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ὁ λίαν, ὁ περίησος, ὁ σχεδὸν ὁμοίος πρὸς τινά ἄλλον, ὁ προσόμοιος, ὁ ἀπαράλλακτος, ὁ παραπλήσιος, ὁ πορευθερής, μτ. δοτ.: Πολυδ.9,130 «παρ' ὀλίγον ὁμοίος»: Ἦρ. 2,73 εἰ τῆ γραφῆ παρόμοιος, τοσόσδε καὶ τοῖ- ὁδοε, αὐτ.4,183, Θουκ.1,132 παρόμοιον πραχθῆ- ναι ἐφαίνετο τῆ παρούσῃ διανοίᾳ, Ἰσοκρ.15,192 οὔτε . . . παρομοίαν οὔτε παραπλήσιαν ἔχει τοῦ- τού τῆν δύνανμιν ἰδ.γρ. ἀπὶ ὁμοίαν, Ἀριστλ.Τζ 1,61α,19 ἡ δὲ νεοτρία παρομοία ταῖς σφαιραῖς ταῖς θαλασσίαις ἐστί, Θεόφρ.Φ1 9,16,4 πᾶσα πα- ρομοία τῷ σίτῳ, Πολυδ.6,3,11 παρόμοιον ἔχειν τι τοῖς ἀριστοκρατικοῖς, Διοσκ.3,127 πᾶσα . . . παρο- μοία ἀφίνθῳ» || ὁμ. μτ. γενικ.: Κυρανδ. πα- ρομοίος τινος» || ὁμ. κ. ἐμπροθ. [πρὸς τινά]: Θουκ.1,80 πρὸς . . . Πελοποννησίους καὶ τοὺς ἀ- στυγεῖτονας παρόμοιος ἡμῶν ἡ ἀλάχῃ» || ὁμ. κ. ἄπολ.: Δημ.12 παρόμοιόν ἐστιν καὶ περὶ τῆς τῶν χρημάτων κτήσεως, Πλούτ.Ἦθ.4D παρόμοιον ποιῶντες ὡπερ ἂν εἶ τις, Κδ Μάρκ.7,8 καὶ ἄλλα παρομοία τοιζότα πολλά ποιεῖτε, αὐτ.13, Καισ. Δοπ. ἐν Σάθ 3,180 ἀγόρασα ἄλλην μίαν παρο- μοίαν, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,28 μισρωῶν δα σοῦ διη- γηθῶ παρόμοιος ἱστορίες, Σολωμ.Μάρκ.Μπόσα- ρη 36 παρόμοια ἡῶν δα λαλήσω, } τοῦ κόσμου τὴν ὕστατην μέρα: 2) ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ πᾶν, ὁ σχεδὸν ἴσος, ὁ ἰσάριθμος: Ξεν.Ἑλλ.3,4,13 ὄντες παρόμοιοι τοῖς Ἑλλῶσι τὸν ἀριθμὸν: 3) εἰδ. γραμμ. ὁ ἔξων, ὁ χρησιμοποιῶν παρήχησιν: Δη- μήτρ.25, Διον.Ἀλ.Συνθ.22 οὔτε πᾶρισα . . . τὰ κώλια ἀλλήλοισι εἶναι οὔτε παρόμοια» || τὸ οὐδ. πα- ρόμοιος ὡς οὐσα ἢ παρομοίωσις: Ρουτλ.2,12

παρομοιω-ῶ [παρομοίωσις] μτγ. κ. μαν. νεώτ. κ. παρομοιώνω, ἄορ. παρωμοίωσα, παθ. παρωμοι- ὶωην, θεωρῶ ἢ παριστῶ τὴν ὅμοιον πρὸς ἄλλο, παρεικάζω, συγκρίνω, παραβάλλω, παρομοιάζω, περιγράφω, εἰκονίζω διὰ συγκρίσεως: Φιλοῦμ. 35,1, Διον.Βυζ.109, Ἀνών.Γεωγρ.53 παρομοιοῦν τινά τινα, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.56 ἐπειδὴ ἦτο κῆπος κον- τὴ καὶ στρωγυλὴ τὸ σῶμα, τὴν παρωμοίωσαν μὲ τοὺς χονδρούς κοφίνους» || τὸ παθ. γίνομαι παρόμοιος πρὸς τινά, προσλαμβάνω τὴν μορφὴν τινος: Τσιαν.Κατ.Ἑλλ.144C φυχῆ παρωμοιῶμέ- νον, Εὐσ.Εὐαγγ.Ἀπ.5,4 εἰκόνα κατὰ πάντα τῷ πατρὶ παρωμοιῶμένην, Πάπ. παρομοιοῦμαι θεῷ.

παρομοίως ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. κ. πα- ρόμοια περίησος, σχεδὸν ἴσως: Ἀριστλ. Ἀναπν. 4,78b,3, Θεοφάν.Νόνν.1,116' 2) νεώτ. δημ. πα- ρόμοια κατὰ τὴν ὁμοίαν παρόμοιον: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ. 1,82 ἐπλάγασεν . . . εἰς τὸ κρεβάτι . . . καὶ ἐσκε- πᾶσθῃ ὡς εὔρε τὸν Ἀράπην παρομοίως, Σολωμ. Λάμπρ.25,44 καὶ παρόμοια, τὸ λέγει, Χριστὸς ἀ- νέστη, Κρυστ.167,12 ἰεὺδ.Φεζήν) μέσα μου κὶ ἐγὼ παρόμοια ἀνατριχιάζω» || νεώτ. κ. δημ. ἐπί- σης, συνήθ. ὡς ἀπάντησις εἰς εὐχὴν: σοῦ εὐχα- σμαί ὁ, τι ποθεῖς.—Εὐχαριστῶ, παρομοίως.

παρομοίωσις-εως [ἡ] [παρομοίω] κ. μαν. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρομοιοῦν, ἀφομοίωσις, ἐξομοίωσις, ἰδ. ἐπὶ τῶν ἡῶν ἐν τῷ τέλει διαδοχί- κῶν κώλων, παρήχησις: Ἀριστλ.Ρητ.1410b,24 «πα- ρομοίωσις δὲ ἂν ὁμοία τὰ ἔσχατα ἔχη ἐκότερον τῶν κώλων. Ἀνάγκη δὲ ἡ ἐν ἀρχῇ ἢ ἐπὶ τελευτῆς ἔχειν» καὶ ἀρχὴ μὲν αἰεὶ τὰ ὄνόματα ἰώσ π.χ. ἀγρὸν γὰρ ἔλαβον ἀργὸν παρ' αὐτοῦ, ἡ δὲ τελευτῆ τὸς ἐσχάτους συλλαβάς, ἡ τοῦ αὐτοῦ ὄνόματος πτω- σεις ἢ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἰώσ π.χ. ψήθησαν αὐτὸν παῖδαν τετοκένας, ἀλλ' αὐτοῦ ὅστιν γεγονέναι καὶ ἐν πλείστασι δὲ φροντισί, καὶ ἐν ἐλαχίστασι ἔλιπαι: Διον.Ἀλ.Λυσ.14 παριώσις καὶ παρομοίωσις, αὐτ.: Ἀμμ.2,17' || κ. νεώτ. κ. δημ. λογοτεχν. σχῆ- μα λόγου, καθ' ὃ ὁ γράφων ἢ ὁ λέγων τι παρα-

μοιάζει αὐτὸ πρὸς ἕτερον τι πρᾶγμα διὰ τῶν ἐ- πιρρημάτων ὡς, ὅπως, καθὼς, ἰώσιον, ἀσμίμω, ὅλον ἐν ΠΔ Ἀσμ,1,10 ὠραιώθησαν σιαγόνες σου ὡς τρυγόνες, οὐτ.4,3 ὡς ἀπαρτὸν τὸ κέκινον χεῖλη σου, καὶ ἡ λαλιά σου ὠραία, ὡς λέπυρον ῥόσας: || σύγκρισις, παραβολή: Ἀριστλ.Ρητ.Ἀλ. 1430b,9, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,17 ἡ πονηρία τῶν γυ- ναϊκῶν δὲν ἔχει παρομοίωσιν.

παρομολογία [ἡ] [παρομολογῶ] μτγ. προσ- ποιητὴ ὁμολογία, μερική παραδοχή, συγκριτάθε- σις, ὡς εἶδος ρητορικοῦ σχήματος: Κοϊντλ.9,3,99 Ρουτλ.1,19 2) Ἐπιγρ. συμφωνία.

παρομολογῶ-έω μτγ. ὁμολογῶ ἢ παραδέχο- μαι, συγκριτάθεμαι προσέτι, κ. νεω. ὁμολογῶ: Πολυδ.3,89,3 παρομολογῶσι καὶ αὐχνοῦρεῖν ὡς αὐτε νονεχέατερον . . . οὐδένα δυνατὸν ἦν χρῆ- σθαι ταῖς τοῦτε . . . καιροῖς, αὐτ.7,37 παρομολο- γούτωνν πεποιθόθα μὲν τὸν ἐπίπλουον' || τὸ μέσ. παρομολογούμαι ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ.: Πάπ.

παρομφαλικός-ή-ὸν νεώτ. ἄνατ. ὁ παρὰ τὸν ὄμφαλον κείμενος: παρομφαλικά ἀγγεῖα [ὑποπε- ριτοναϊκὰ φλεβίδια ἐμβάλλοντα εἰς τὴν πύλαιαν φλέβα παρὰ τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ ἥπατος].

παρόμνημα-ατος [τὸ] [ἰομή] Ἦσ. παρωνυμία- σμα ἰκαδὸ. παρῶμνημα.

παρόν-όντος [τὸ] κ. νεώτ. κ. δημ. οὐδ. μτγ. ἔνεστ. τοῦ παρείμι βλ.λ. ὡς οὐσα. ὁ παρὼν χρόνος καθ' ὃν ὑπάρχομεν, ὁλοκλήρως ἢ πράττομεν τι, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον: φρ. ἐπὶ τοῦ παρόντος [ἰδιὰ τῶρα], ὁμ. κατὰ τὸ παρόν, - πρὸς τὸ παρόν [προσφωρηνῶς].

παρονειδίζω μτγ. πλάγιως, ἐμμέσως ὄνειδι- ζῶ: Διόδ.Σ 38,9/10, Σχολ.Ἀριστοφ.Νεφ.543 οὐκ ἔστι δῆλος τίνι παρονειδίζει, Σχολ.Εὐρ.Ορ.32 διὰ τοῦ «οἶα δὴ γυνή» παρονειδίζει τῇ μητρὶ.

παρονομάζω κ. νεώτ. ὀνομάζω τὴν δι' ὄνομα- τος ἐλαφρῶς ἠλλοιωμένου, μεταβεβλημένου, καλῶ τι μεταβάλλων ἐλαφρῶς τὸ ὄνομα αὐτοῦ: Στράβ. 13,145 ἡ οὖν Ἀλύθη ποῦ ἡ Ἀλόπη ἢ ὄπως βού- λανται παρονομάζειν κ. παθ.: αὐτ.6,1,15 τὴν πό- λιν Μεταπόλιον εἰρήσθα πρότερον Μέταπον, παρωνομάσθαι δ' ὕστερον, αὐτ.9,1,3 Ἀκτικὴν τὴν νῦν Ἀττικὴν παρωνομασθέναι» 2) πα- ράγω, σχηματίζω ὄνομα τὴν ἐξ ἄλλου: Δημήτρ.97, Στράβ.11,1,5 καθάπερ καὶ ἄλλα πολλά τὰ μὲν καινὰ ἔθεσαν τὰ δὲ παρωνομάσαν» κ. παθ.: λαμβάνω ὄνομα, ὀνομάζομαι ἐκ τινος: αὐτ.11,2,15 ἴαωσ ἀπὸ τῶν Κασπίων παρωνομασθέντα [τὰ παι- δίαι], Διόδ.Σ 2,4 ὄπερ ἐστὶ κατὰ τὴν νῦν Σύρων διάλεκτον παρωνομασθένον ἀπὸ τῶν περιστε- ρῶν' || ὁμ. τὸ παθ. λαμβάνω παρωνυμίον, παίρνω παρατσούκλι: Πλούτ.Κικ.17 ἐκ τούτου δὲ Σύρας παρωνομάσθη, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιρ.148,11 παρωνομάζεσθαι παρὰ τι, αὐτ.Ἀντων.3,17 παρ- νομάζεσθαι ἐν πσι, Πλωτίν.6,1,9 παρωνομάζεσθαι ἀπὸ τινος: || ὁμ. διὰ τὸ παρωνομάσθαι ἐνε- κα τῆς χρήσεως τῆς παρωνομοσίας βλ.λ.2): Ἐρ- μογ.Ἰδ.2,5 3) προστίθημι τινὶ ὄνομα τὴν: Πλούτ. Ἦθ.318F τῇ Τύχῃ τὴν ἀνδρείαν παρωνομάσεν [προσέθεσε τὸ ἐπίθετον ἀνδρείαι] 4) ρηματ. π. παρωνομοσία.

παρονομασία [ἡ] [παρωνομάζω] μτγ. κ. νεώτ. λογοπαίγιον ἐπὶ λέξεων ὁμοίῳν διαφόρου ὅμως σημασίας, συνήχησις, παρήχησις: Ἡρωδ.Ἰαν.Ρητ. 95S, Κικ.Ρητ.2,63, αὐτ.256, Ἀλέξ.Ρητ.2,20, Ρουτλ.1,3' 2) εἰδ. ρητορ. σχῆμα λόγου, καθ' ὃ λέξις τις λη- φθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν τῷ κυρίῳ σημασίᾳ αὐτῆς, ἐπιφθέρεται κατόπιν τροπικῶς κατ' ἄλλην ἔννοιαν ἔχουσαν ὁμοιοτήτα τινα πρὸς τὴν πρῶτην: Ἐρμογ. Ἰδ.2,5' || γν. ρητορικὸν σχῆμα καθ' ὃ μετα- βάλλοντες κατὰ τι λέξιν τινὰ σχηματίζομεν ἕτερον διαφόρου σημασίας: Ρητ.β,477 «παρωνομοσία δὲ

γίνεται όταν τι τών ληφθέντων εις τήν διάνοιαν όνομάτων ή ρημάτων βραχύ μεταποιήσαντες έτέραν κινήσωμεν έννοιαν ώς έχει τό ρήθεν υπό τινος πρόσ τόν όποιον τόν διαζόμενον συνεχώς δι' άμπέλους, ού κλήματα φέρουσιν, άλλ' ένκλήματα' 3) τό παράγωγον : Διονυσόδωρ.η. Άπολλ. Δυσικ. Άντων.3,16 4) ειδική όνομασία, πρόσωνύμιον : Άθην.14,629C α) καλοούμενα πυρρίχαι και πάς ό τοιούτος τρόπος τής όρχήσεως και α) πολλαί παρονομασίαι : 73 πρόσωνύμιον, παρανόμι : Παπαδ.Χριστ.Τερη.73 πολλαίκι έπρόσθετον παρονομασίαν τινά, κατά τό όνομα έκάστου.

παρονομαστής 161 νεώτ. μαθημ. ό έτερος τών όρων κλάσματος τινος γραφόμενος κάτωθεν τής υπό τόν όριθμητήν γραμμής και έμφώσιν τόν όριθμόν τών μερών εις ά διαρρέθη ή άκερασία μονάς πρόσ σχηματισμόν κλάσματος : || φρ έφθάσας-καταντήσαμε ή καταλήξαμε στον ίδιο (ή στον αυτό) παρονομαστή εις τήν ίδιαν κατάστασιν ή εις τό αυτό συμπέρασμα ή άποτέλεσμα.

παρονομαστοποιέ-έω μτην. πλάττω, σχηματίζω πορώγαγόν τι όνομα : Δημητρ.Λάκ. έν Πάν. Ήρακλειωτ.1014,56.

παροξύω μτην. όξίζω όλίγον τι, είμαι ύποξύς, υπόξινος, έχω λίγη ξινάδα : Διοσκ.1,19.

παροξύς (ιδος ή) μτην. μονάς βάρος άντιστοιχούσα πρόσ έν και ήμισυ κεράτιον βλλ.8) | = | 1/2| Γαλ.19,764 «ή παροξύς κεράτιον έν ήμισυ».

παροξύσις (ίδ) όημ. άντι παροξυσμός βλλ., συνταραξίς άπότομος, άνατάραξις : Γρου.Σκ.Τερη.18,9 ξάφωμο κρυφός παροξυσμός' τό κύμα λιανοτρέμει.

παροξύνεις-έως ή ή (παροξύνω) νεώτ. ή ένέργεια του παροξύνει βλλ., ή έρεθίσαις, ή παρόρμησις, ή παρόρρησις.

παροξυντής 161 «Ήσ. κ. νεώτ. ό παροξύνων, έρεθίζων, παρορμών' || «Ήσ. «παροξύνται' οι τρεφόμενοι υπό τών έταιρών ώς άν δη έρασταί».

παροξυντικός-ή-όν κ. μων. κ. νεώτ. ό παροξύνων ή ό κατάλληλος εις τό παροξύνειν, ό παρορμητικός, ό διεγερτικός, ό προτρεπτικός : Ξεν. ΚΠ 2,4,29 έπειδάν δε παρέλθη τό κέρας, παροξυντικόν εις τό σπεύδειν πάντας . . τρέχοντας όρασθαι, Δημ.489' οι τοιούτοι λόγοι, παροξυντικοί μέν είναι πρόσ τό τάς άτελείας ύμιάς άφελέσθαι πέσαι, Πλούτ.Πομπ.37 'Ρουτίλιου λόγον εύρεσθίηναί φησι παροξυντικόν επί τήν άναίρειαν τών . . 'Ρωμαίων, Πολυδ.4,71 παροξυντικόν αδλημα' 2) ό έξεγείρων, παροργίζων, ό έρεθιστικός, ό προκλητικός : Ίσοκρ.1,31 μηδέ φιλαίτιος ών, Βαρύ γάρ, μηδέ φιλεπιτιμητής, παροξυντικόν γάρ, Πλούτ. Ηθ.457C τά δε, και βοίτνε λέξ ήπι τραχήλου, βαινε και πέλα γχονί, και τάλλα, παροξυντικά' || είδ. ίατρ. ό έπιτετατό τά κακά συμπτώματα, ό έπιδεινωτικός, ό έπιδωρυντικός : Ήπν.Προορ.1,50, Γαλ.19,219, ή δειλίη μέν όχληρός και παροξυντική, ΨΧρουα.11,899B [εκδ.Ραγ.] πράγματα παθοσικά, παροξυντικά' 3) τό αύθ. ώς αύσ. ή ιδίότης του παροξύνει βλλ.11 ή -εσθαι : Άριστλ. Άρετ.1251α,β, τό παροξυντικόν του ήθους' 4) παροξυντική ήμερα ή ήμερα του παροξυσμού κατά τούς διαλείποντας πευετούς : Γαλ.7,340' 5) νεώτ. ίατρ. ό μετά παροξυσμού έπερχόμενος : παροξυντική αιμοσφαιριουρία.

παροξυντικώς έπίφρ. μτην. κατά τρόπον παροξυντικόν, έρεθιστικώς παροργίζοντα : Πλούτ. Ηθ.21Α του Πινδαρου σφοδρά πικρώς και παροξυντικώς ειρηκώτας, Πολυδ.4,24.

παροξύνω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. παροξύνω, άόρ. παρώξυνα, παρακ. άπαφρ. παρωξυνέκωαι (Γολυδ. 31,1,3) κ. παρωξυνέκωαι Γ' (Ώς.Α1 11,6,7), παθ. άόρ. παρωξύνθη, παρακ. παρώξυμα (Λυσ.4,8), όξύνω τί, παραθήςω, παρακονώ, άκονίζω, κ. μτρ. ό-

ξύνω τινά πρόσ τι, παρορμά, παρακινώ, προτρέπω, παροτρύνω : Ξεν.ΚΠ 6,2,5 ταύτους έπειώνω τε παρώξνω, Δημ.526 ε1 μέν τοιουν άποτρέφει σύμφεροι τούς άλλους, τούταν και τί έκείνα κολαστέον . . ει δε παροξύναι και τούτων . . έατέον' || κ. έμφοθ. ήπρος τί, έπί, εις τί : Ξεν. Άπομν.3,3,13 παροξύνει πρόσ τά καλά και τά έντιμα, Ίσοκρ.5,3 ούτοι μέν γάρ παρώξνω επί τόν πόλεμον, Άριστλ Ζ1,577b,31 παραπροεμύμενος παρώξνω τά ζεύγη πρόσ τό έργον, Έπίκ. Φύσ.54G, Πολυδ.2,22,2 προτρεπόντο και παρώξνω πρόσ τήν έπί 'Ρωμαίους στρατείαν, Πλούτ. Θεμ.13 παροξύνει στρατηγούς επί μάχην, 'Ηρωδιαν.Ίστ.5,1,6 τούς ές ώμότητα παροξύνοντας' || κ. μτ. άπαφρ. : Ξεν. Άπομν.3,5,3 άπερ αύχ ήκιστα παροξύνει κινδυνέων ύπερ εύδοξίας τε και πατριδός, Ίσοκρ.12,37 πολλαί με παροξυνόντων γραφειν αυτόν' || παθ. έξάπτομαι, παρακινούμαι πρόσ τι : Ξεν. Έλλ.6,4,6 ταύτα άκούων παρωξύνετο πρόσ τό μάχην συνάπτειν, Πλάτ. Έπιστ. 321Α έν τοίς θεάτροις όρώ τούς άγωνιστάς υπό τών παιδών παροξυνόμενους, Άριστλ.Πολιτ.1302α, 39 διά κέρδος . . και διά τιμήν . . παροξύνονται πρόσ άλλήλους αύχ ίνα κτήσωνται σφίσιν αύτοίς' || όμ. κ. μτ. άπαφρ. : Ίσοκρ.5,101 τίς αύκ άν άκούσας παροξυνθείη πολεμειν πρόσ αυτόν, Πολυδ.1,14,1 παρωξύνθη έπιστησαι τώ πολέμω, Διόδ.Σ 19,108 παρωξύνθη τό παραλήσιον ποιήσαι' 2) έξάπτω τινά σίονε κεντών αυτών, διεγείρω τινά πρόσ όργήν, έρεθίζω, παροργίζω : Εύρ. Άлк.674 πατρός δε μη παροξύνεις φρένας, Θουκ. 1,84 ήν τίς . . ξύν κατηγορία παροξύνη, 'Ηρωδιαν. Ίστ.3,10,16 τώ γάμου μίος διηγουμένη παρωξυνεν αυτόν' || τό παθ. μτ. δοτ. πράμ. έξερεθίζομαι διά τί, παροργίζομαι πρόσ τί : Θουκ.5,99 τούς ήδη τής αρχής τώ αναγκαίω παροξυνόμενους' || όμ. κ. μτ. δοτ. προσ. έξοργίζομαι κατά τινος : Λυκοϋργ.87 παροξυνέται (τω Κόδρω) 2) σπασάμενος τό έμφος άπακτεία τόν Κόδρων, Διόδ.Σ 10,11' || όμ. έμφοθ. ίδία τινα, υπό τινος, πρόσ τι, έπί τινι, κατά τινος : Θουκ.6,66 χαλεπώς δε ενεγκόντος του Άρμοδιου πολλώ δη υδλλον τί έκείνον και ό Άριστογείτων παρωξύνετο, Λυσ.4,8 υπό τής άνδρωπιου παρωξυμμένος δέμειρη λίαν και παρόσιος έστιν, Δημ. 12,9 τόν καιρόν δε και τό παρωξύνθη τήν πόλιν πρόσ τάς άποφθαίσεις φοδείσθαι, Πλούτ. Θεμ. 31 δι' όργην τινα παροξύνεται κατά τών πολιτών, Μέν.Σομ.276, Έπιγρ. || κ. μτ. μητ. : Κδ Πράξ. 17,16 παρωξύνετο τό πνευμα αυτού έν αύτώ θεωροϋντι καταίδωλων ούσαν τήν πόλιν' || όμ. κ. άπολ. : αύτ.Κορινθ.1,13,5 ή άγάπη . . ούκ άσχημονεί . . ού παροξύνεται, Μηναι.3,3 Συνξ. ό Άγιος . . παροξυνθείς καταεγέλασε μέν τής άνοσίας του 'Ηγεμόνος, κατεχέλευσσε δε τήν τών ειδώλων άσθενειαν' || όμ. τό παθ. έπί νόσων, έπιδεινωμίαι, χειροτερεύω : Ήπν. Άρχ. Ήτρ.4 παρωξύνεται οι πυρετοί' 3) ποιοϋμαι αύστηροτέρων χρήςην ή έπίθεσιν φαρμάκου τινός : Γαλ.12,710' 4) μτην. κ. νεώτ. γραμμ. τονίζω τήν παραλήγουσαν λέξεως δι' όξέος τόνου, θέτω όξείαν επί τής παραλήγουσης λέξεώς τινος, παρωξυτώνω : Άθην. 11,484' α1 μέν όξύνουσι τήν τελευταίαν ώς καλή, οι δε παροξύνουσι ώς μεγάλη' κ. παθ. : Άπολλ. Διόσκ. Έπιρρ.189,28, Γαλ 1β(2),167, Άθην.7,323C ως αίτιας ή παραλήγουσα παροξύνεται' 5) νεώτ. ναυτ. παρωξύνω τόν άνεμον πλέω τήν έγυτάτην βλλ. άσπον τό δυνατόν όξέυατα πρόσ τόν άνεμον, ώστε μόλις να ασθενύονται ή να μη παίζουιν τό ίστιά. όημ. κοντραστάρω τόν καιρό' 6) άμτρ. σπεύδω, όρμώ : Περιπλ. Έρ.Θαλ.20' 7) ρηματ. η. παρώξυνσις, παρωξυσμός.

πάρουζος-εος-υ (ἰούζος) ὁ ὄξυς κατά τι, ὁ ἀπολήγειν εἰς ὄξύ, ἐπὶ τεθρασυμένῳ ὄστω: ἴππ. Ἄγμ. 31· 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὁ ὄξύς, ὁ ὄξύθυμος, ὁ εὐκράβητος, ὁ εὐέξαπτος, ὁ θυμώδης, ὁ ἀψύς: Ἄντιφάν. 80,8 οὐ μάχιμος, οὐ πάρουζος.

παροξυσμός (ἰοί (παροξύνω) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. παροξυσμός ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροξύνειν βλ. λ. 2), παρακλιθεὶς πρὸς ὄργην, ἐρεθισμός, ἔξαψις, παροργισμός: Δημ. 1105 ὄσσις μὲν πρόσεστιν ὄργη τῶν πραττομένων ἢ λήμμά τι κέρδους ἡ παροξυσμός ἢ φιλονικία, ΠΔ Ἱερ. 39(32), 37 οὐ δίκαιερα αὐτοῦς ἐκεῖ ἐν ὄργη μου, καὶ τῷ θυμῷ μου καὶ ἐν παροξυσμῷ μεγάλῳ, ΚΔ Πράξ. 15, 39 ἐγένετο οὖν παροξυσμός, ὡστε ἀπογορησθῆναι αὐτοῦς ἀπ' ἀλλήλων, Ἀριστ. 1δ, 1, 476 τὸ μῖσος καὶ ὁ παροξυσμός, αὐτ. 566· 2) παρακινῶν, παρορμητικὸς πρὸς τι: ΚΔ Ἐβρ. 10, 24 κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων· ἢ μsn. παροξυσμός μελλεῖας ὁ νόθος, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία πρὸς συνουσίαν: Ζωναρ. εἰς Καν. 30 τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου· 3) κ. νεώτ. ἱατρ. ὄξεια καὶ μεγάλη, ἀπότομος ἐπιδημία ἐν νοσήρῳ τινος καταστάσεως, ἀπότομος ἐπίτασις τῶν συμπτωμάτων τῆς νόσου ὡς ἡς κατέχεται τις: ἴππ. Ἀφορ. 1, 1, αὐτ. 12, Γαλ. 17(2), 387· 4) ὁμ. νεώτ. ἱατρ. νευρική ἐκδήλωσις βραχείας διάρκειας ἐπερχομένη κ. λήγουσα ἀπότομος· 5) νεώτ. γεν. ἔξαψις, ἐπίτασις ψυχικῆς τινος καταστάσεως: Παπαδ. Χριστ. Τεμπ. 63 ὁ παροξυσμός τῆς περιεργείας τῶν ἐξήφθη εἰς τὸ ἔπακρον, Βιζυην. Ποιητ. 122, 14 ἱέκδ. Φέξη! κ. ἀδράχκει μὲ παροξυσμῷ γοργὰ τὴν καρμινίνα.

παροξυτόνησις-εως (ἡ) (παροξυτόνω) μτγν. κ. μsn. τὸ παροξυτοῦναι, τὸ θέτειν ὄξειαν ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας: Εὐστ. 1409, 54 ὁ ἐν παροξυτοῦναι ἀγρότης, αὐτ. 1584, 38.

παροξυτόνος-ον (ἰούξυτονος) μτγν., μsn., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λέξεων, ὁ ἔχων ὄξυν τόνον, ὄξειαν ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας: Ἰω. Ἀλεξ. Τον. Παραγγ. 16, 5 βαρύτονα καλεῖται τὰ παροξυτόνα καὶ προπαροξυτόνα καὶ προπερισπώμενα ἢ νεώτ. παροξυτόνος στίχος οὐτινος ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ τίθεται ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας.

παροξυτόνω-ῶ (παροξυτόνωσι) μτγν., μsn. κ. νεώτ. τονίζω λέξιν τιὰ δι' ὄξεως τόνου ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας, θέτω ὄξειαν ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας λέξεώς τινος, παροξύνω: Εὐστ. 1600, 18· 2) ρημ. π. παροξυτόνησις.

παροξυτόνωσις ἐπίρρ. μτγν. μετ' ὄξειας ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας: Ἀγαθρ. 6, Ἐρμ. γ. 2, 2, Ἀθῆν. 9, 409Α χρῆ. . προπαροξυτόνωσις προφέρεσθαι.

παροπαροξία Ἡσ. «εἰδός τι πῆρας».

παροπαροξίον Ἡσ. «μικρὰ μάχηρα» (ἰ. γρ. παροπλιδίον).

παροπλιζῶ (ἰοπλιζῶ) μτγν. κ. νεώτ., μέλλ. παροπλιζῶν, ἄορ. παρῶπλις, παρακ. παρῶπλικα, μsn. β' ἐν. πρὸς. ἐπ. ἄορ. παροπλιζάσαι, παθ. ἄορ. παρωπλισθῆν, μτχ. παρακ. παρωπλιζόμενος, ἀφοπλιζῶ, ξαρματῶν: Πολύβ. 2, 7, 10 οὐδὲν ἐποίησαντο προυργιστέρον τοῦ παροπλιζαντάς αὐτοῦ, Διόδ. Σ 4, 10 διὰ τὸ τοῦς Μινύας παρωπλικένας τὴν πόλιν, Πλούτ. Συγκρ. Δημητρ. Ἀντ. 3 Ἀντωνίων. . Κλεοπάτρα παροπλιζάσα καὶ καθέλεξασα ἢ παθ. τὰ ὅλα παροπλιζάσαι: Πλούτ. Κατ. Νεώτ. 68 κωλοῦμαι δὲ χρῆσθαι τοῖς ἑμαυτοῦ λογισμοῖς καὶ παροπλιζοῦμαι ἢ ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Νουμῆν. Ἡρ. π. Ἀθῆν. 7, 306C τοῖσι κεν ἄρμενα πάντα, παροπλιζάσαι δὲ μύρα, κούρυλον ἢ τὸ ἐνεργ. νεώτ. ναυτ. ἀφοπλιζῶ πλοῖόν τι, θέτω πλοῖόν τι εἰς κατάστασιν παροπλιζοῦ βλ. λ. ἢ ὁμ. κ. παθ. 2) ρημ. π. παροπλιζῶν, παρῶπλις.

παρόπλιον (ἰτό) νεώτ. τὸ ἀμέσως μετὰ τὸ προπλιον μέρος τῆς ὀπλῆς ἢ τοῦ πετάλου ὀπληφόρου ζῦφου.

παρόπλισις-εως (ἡ) νεώτ. ἄ. παροπλισμός βλ. λ. **παροπλισμός** (ἰοί (παροπλιζῶ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παροπλιζῆν, ἡ ἀφοπλισις, ὁ ἀφοπλισμός, τὸ ξαρματῶμα: Διόδ. Σ 33, 4 ἢ νεώτ. ναυτ. κατάστασις πλοῖου ὄρμισμένου ἐν ναυστάθμῳ ἢ λιμένι καὶ συντηρούμενου δι' εὐσθιβίου πληρώματος, θέσιμο ἢ ξαρματῶμα.

παρόπτησις-εως (ἡ) (παροπτῶ) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροπτῆν, ἡ ἐπιπολαία, ἀτελής ἢ μὴ ἐπαρκῆς ὀπτησις: Ἡρόδ. Ἱατρ. π. Ὀρειβ. 10, 10, 4 ἀπὸ τῶς διαπύρουσος ταίχους παροπτήσις, Σωρ. 2, 15, Καίλ. Αὐρ. Χρον. 3, 4.

παρόπτης-ον (ἰοπτός) μτγν. ὁ παροπτηθεὶς ὁ ἀτελῶς ὀπτηθεὶς, ὁ μὴ ἐπαρκῆς ἐφημέριος, ὁ ἡμιόπτος, ὁ μισοφημέριος: Ὀρειβ. ἀπ. 128, Γλωσσ.

παροπτῶ-ῶν (ἰοπτῶ) μτγν. ὀπτῶ τὸ ὄλιγον, ἐλαφρώς, ἔφαθ τι ἀτελῶς, ἐπιπολαίως, οὐκ ἐπαρκῶς, μισοφῆνῳ: Ἀγαθρ. 47, Διόδ. Σ 3, 20 τὰ ἐντὸς πάντα (τοῦ ζῦφου) βραχύν χρόνον ἐν ἡλίῳ παροπτησάντες κατευχθεῖσθαι, Σχολ. Ἀριστ. Ὀρν. 1545 εἶδος ἰχθύος, ὁ παροπτῶντες ἐσθίουσιν· κ. παθ.: Πολύβ. 12, 25, 2 ἐκπυροῦμένου τοῦ χάλκου τὸν μὲν ἀνθρώπον πανταχόθεν παροπτῶμενον καὶ περιφλεγόμενον, Γαλ. 14, 334, 4 βοεῖα κρέατος παροπτημένου ἢ ὁμ. ὡς θεραπευτικὴ μεθόδος: Ἡρόδ. Ἱατρ. π. Ὀρειβ. 10, 10, 2 παροπτῶσαν τὰ μέρη μέχρι τοῦ δισσασχετεῖν.

παρόραμα-ατος (ἰτό) (παρορῶ) μτγν. κ. νεώτ. λάθος ἐξ ἀδελφίας ἢ ἀπροσεξίας, σφάλμα ἐκ παραδρομῆς, ἀβλέπημα: Φιλῶδ. Σμ. 29, Πλούτ. Ἡθ. 515B παροράματα δι' ἀμέλειαν, Λογίην. 33, 4 ἀμσρτήματα μάλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν ἢ παροράματα δι' ἀμέλειαν, Πρόκλ. Παρμ. 5568· ἢ νεώτ. εἰδ. τὸν γραφικὸν λάθος: διόρραματάων.

παρόρασις-εως (ἡ) (παρορῶ) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ἡ κακῆ, ἡ πλημμελής ὁρασις: Ρούφ. ἀπ. 116 ὄσσις παρορῶσις γίνονται, οἷον κωνωπίων προφανομένων, Γαλ. 7, 99 ἴλιγγι τε καὶ παρορῶσι· 2) κ. μsn. κ. νεώτ. κακὴ παρατήρησις, ἀπροσεξία κατὰ τὴν παρατήρησιν, ὀλιγωρία, παράβλεψις, ἀμέλεια: ΠΔ Μακκ. 2, 5, 17 διὸ γέγονε περὶ τὸν τόπον παρορῶσις, Πλούτ. Αἰμ. 3 τῆ γη πόλει χαλεπὸν ἢ περὶ ταῦτα συγγνώμη καὶ παρορῶσις, Λαυκ. Διῶ. Φῆξιν 3 ἐς τασσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παρορῶσις ἔξειν, Οἰκουμ. Ἀποκ. 463, 16, Ἀνών. Κατ. Ψαλλ. 1, 130, 12 ἢ γὰρ ὑπέρθεις τῆς τιμωρίας οὐκ ἔστι παρορῶσις, ἀλλὰ μαρορθωμάς.

παρορῶτικῶς-ῆ-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρορῶσιν βλ. λ. 2), ὁ παρορῶν, ὁ παραβλέπων: Πλούτ. Ἡθ. 716B παρορῶτικῶς τοῦ συμμέροντος.

παροργίζω (ἰοργίζω) κ. μsn. κ. νεώτ., μέλλ. παροργιῶν, ἄορ. παρῶργισα, παθ. ἄορ. παρωργισθῆν, μτχ. παρακ. παρωργισμένος, διεγειρω, κινῶ τινε εἰς ὄργην, κάμνω τινὰ νὰ καταληφθῆ ὑπ' ὄργης, ὑπὸ θυμοῦ, ἔξοργίζω, ἔξερθεθῶ, θυμῶν γένεσι: Ἀριστ. Ἀθ. 34, 1 ἔξαπατηθέντος τοῦ δήμου διὰ τοῦς παροργισάντας, ΠΔ Βασ. 3, 16, 13 ὡς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ, τοῦ παροργισα κούριον τὸν θεόν Ἰσραήλ, αὐτ. Δευτ. 32, 21 ἐπὶ θεοὶ ἀσυνέτω παροργιῶ αὐτοῦς, Φιλ. 1, 682, ΚΔ Ἐφεσ. 6, 4 οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, Μηναι. 12, 7 Ἐσπ. Θεοσικ. Δέσποινα πᾶναγε μὴ παρῶριζῶν τὸν παροργισάντα Θεὸν τὸν εὐσυνιδέητον κ. μέσ. κ. παθ. παρωργίζομαι κυριεύομαι ὑπὸ σφοδρῶς ὄργης, κατακαυθάνομαι ὑπὸ σφοδροῦ θυμοῦ, ὄργίζομαι, θυμῶν πολὺ: Δημ. 805 ὅταν ὑμᾶς ἴδῃ πρὸς τινε παρωργισθέντας τι ἰδ. γρ.

ἀντί ὄργισθέντας), Θεόδωρ. Φι9,16,6 ἀνδράποδα παροργισθέντα, Στράβ.7,21 γελῶσαν δὲ τῷ φυσικῷ καὶ αἰωνίῳ πάθει δις ἐκάστης ἡμέρας συμβαίναντι παροργισθέντας ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ τόπου (πιθ.γρ. ἀντί προσοργισθέντας) 2) ρημ.π. παροργισμός, παροργισμα, παροργισμός.

παροργισμός-εως (ή) νεώτ. ἄ. παροργισμός βλλ. **παροργισμα**-ατας (ἰδί) (παροργίζω) μτγν. κ. παροργισμός (ἰ) ἡ παρακίνησις πρὸς ὄργην, αἰτία ὄργης: ΠΔ Βασ.3,16,33 καὶ προσέθηκεν Ἀχασά τοῦ ποιήσαι παροργισματα, τοῦ παροργίσαι τὸν κύριαν θεόν τοῦ Ἰσραήλ, αὐτ.20(21),22.

παροργισμός (ἰ) (παροργίζω) μτγν., μν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροργίζειν βλλ., ἐρεθισμός, ὀργή, θυμός: ΠΔ Βασ.3,15,30 καὶ ἐν τῷ παροργισμῷ αὐτὰ ὡς παρώργισε τὸν κύριον θεόν τοῦ Ἰσραήλ, ΚΔ Ἐφεσ.4,26 ὀργίζεσθε καὶ μὴ ἀμάρτανετε ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδύετω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ἡμῶν, Παχυμ.ΓΜχ.Πολ.27ΒC.

παροργιά (ἰ) ὄργισμα μτγν. ὄργω, ἐκτείνω, ἀπλώνω τὴν πλησίον τινός, παρεκτείνω, προτείνω: Αἰλ.Ζ1 1,4 εἰ δὲ ἐξεῖται τὰ στόμα, τῶν τις οἱ ἐξῆς τὴν οὐρανὸν παρώργεζεν (ἐπὶ τῶν ἀκράτων).

παροργίαι Ἐπιγρ. κρητ. ἀντὶ ὁμορείου βλλ. **παροργίος**-ον (ἰ) ὄργισμα μτγν. κ. νεώτ. κ. παροργίος ὁ πλησίον ἢ ἐπὶ τῶν ὄργων κείμενος, εὐρισκόμενος ἢ κατοικῶν, ὁ ὄρεινός: Στράβ.12,8,13 ἢ τε παροργίος λεγομένη Φρυγία (ἰ) ὄργισμα ἀντὶ τῆς ἐσφ.γρ. τῶν κωδ. παρώργιος), Ἰώσ.Π1,4,7 τὸ μεταξὺ τῆς Ἀντιπατρίδος παροργίου καὶ τῶν Ἰσπανικῶν αἰγιαλῶν πρβλ. παρώργια.

παροργίζα (ή) νεώτ. ἰατρ. ἡ κίτσα βλλ.21. **παροργιστός**-ον (ἰ) ὄργισμα μτγν. κ. παροργιστός ὁ ὀπωσθησθεὶς ὄρθιος, εὐθύς, ὁ μὴ ἐνελεγμένος ὄρθιος: Ἀπολλ.Δαμ.Πολιορκ.146,7, αὐτ.154,4.

παροργιστός-ον μτγν. ἄ. παροργιστός βλλ.: Ἀπολλ.Δαμ.Πολιορκ.143,11.

παροργία (ή) Ἐπιγρ. πιθ. ἡ ἀποτυχία ἢ παραμέλησις τῆς φρουρήσεως τῶν συνόρων: καὶ γενεθλαὶ κατὰδικον Λυσάνδρον ὑπὲρ παροργίας.

παροργίζω (ἰ) ὄργισμα μτγν. περιορίζω τὴν ἐντός ὄργιον, θέτω, διαγράφω τὰ ὄρια τινός, ὅθ. προσδιορίζω, καθορίζω: Λογγίν.2,2 τὴν ἀπανεστῆτην ἀσκασίν τε καὶ χρῆσιν ἰκανῆ παροργίας καὶ συνενεγκεῖν ἢ μέθοδος, αὐτ.10,6 ὁ δὲ ποιητὴς οὐκ εἰς ἀποξ παροργίζει τὸ δεινόν, ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ .. ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ 2) ἐξέρχομαι τῶν ὄργων, ὑπερβαίνω, παραδιὰ τὸ τὰ ὄρια, ἰδιοιοιῦμαι κτήμα γειτόνων: ΑΒ 293,16 ἐπαροργίζω, ὑπερβαίνειν τοὺς οἰκείους ὄρους, ἀποτεμνόμενον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων: Ἀμμιαν.ΑΠ11,209 κἂν μέχρις Ἡρακλέους σπηλῶν ἔλθης παροργίζων κ. παθ. ὑφίσταμαι παραδίαιον τῶν ὄργων: Πάν. παραρρίζομαι ὑπὸ τῶν γειτόνων || τὸ παθ. λαμβάνω ἔκτασιον ὄργων, ἔχω ἐκτεταμένα τὰ σύνορα, τὰ ὄρια: Ἐπιγρ. 3) τὸ παθ. ἐξορίζομαι, ἐκτοπίζομαι, ἀποκλείομαι: Πλούτ.Ἡ8,353E τὴν θάλασσαν ἐκ πυρὸς ἠγοῦσιν καὶ παρρησιμένην 4) ρημ.π. παροργισμός, παροργιστής.

παροργίω (ἰ) ὄργισμα μτγν. ὄργω κατὰ τι, ὀλιγον τι, ἐξεγείρω ἐλαφρῶς: Ἀλκ.99.

παροργίος-ον (ἰ) ὄργισμα ὀχλή, ἄ. παρῶργιος βλλ.: Σχόλ.Ἰλ.Υ 490, αὐτ.Χ 190 ἡ παρὰ ταῖς πρυμνωρεῖσιν παιδίαι παροργίος.

παροργίος-ον (2) (ἰ) ὄργισμα Ἐπιγρ. κ.π.π. ὁ παρὰ τὸ σύνορον ὄν, ὁ πλησίον τῶν συνόρων, ὁ μεθόριος: Πλούτ.Ἡ8,356B ὁ μ. κ. μτ. ὄριος: Ἐπιγρ. παροργίος τῆ Αἰθιοπία (συνορεύων μετὴν Αἰθιοπίαν) 2) τὸ οὐδ. κτ. π.π. παρῶργια τὰ ὄρια, τὰ σύνορα: Πάν. τὰ παρῶργια τῆς πόλεως.

παροργισμός (ἰ) (παροργίζω) μτγν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροργίζειν βλλ.21, ἢ

μετάθεσις, μετακίνησις τῶν ὄργων, τῶν συνόρων, ὅθ. κ. ὁ σφετερισμός ἀλλοτρίως γῆς: Βασ.1,947D ὄσοι μετὰ παροργισμοῦ τῶν πλησίων ταύς ὄρους ὑπερέβησαν, Ἐπιγρ. δημοσίας δίκας .. ὑπὲρ παροργισμῶν χώρας, Πάν.

παροργιστής (ἰ) (παροργίζω) μτγν. ὁ ὑπερβαίνων, παραδιὰ τῶν ὄρια καὶ καταλαμβάνων ἀλλοτρίαν γῆν, ὁ σφετεριστής, ὁ ἀρπάζ, ὡς τίτλος ἐν Ἀμμιαν.ΑΠ11,209 εἰς Παροργιστής.

παροργία (ή) (παροργίζω) μτγν. ἡ παράθεσις τοῦ ὄργου, ἡ ἐπιτοκία: Βασ.3,114.

παροργιστός-εως (ἰ) ὄργισμα μτγν. παραβαίνω τὸν ὄργον μου, γίνομαι ἐπιτοκός, ἐπιτοκῶν, παρασπονδῶ: Ἀπ.Κελ.19 ἠρέθισαν τοὺς Βρεττανούς παροργίσει, Φιλῶστρ. Ἀπολλ.5,35 ἐπιτοκῆσιον σχήματος εἰς τὸ ὡς παροργεῖν δοκεῖν, Βασ.2,764D παροργεῖν δὲ διδάσκοντες, αὐτ.764A οἱ παροργισαίντες 2) ρημ.π. παροργία.

παροργισμα-ατος (ἰ) (παροργίζω) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ παροργισῶν, παρότρυνσις, παρακίνησις, ὑποκίνησις: Ἰώσ.Α1 17,12, καὶ τοῦτο παροργισμα ἦν αὐτῷ εἰς τὸ μεταποιεῖσθαι τῆς ἡγεμονίας.

παροργισμός-εως (ή) (παροργίζω) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παροργισῶν, παρακίνησις, προτροπή: Ξεν. Ἰπαρχ.1,25 παροργισμός τῶν φυλάρχων εἰς τὸ φιλοτιμείσθαι, Πλούτ.6,39,8 ἔκ δὲ τῆς τοιαύτης παροργισσεως οὐ μόνον ταὺς ἀκούοντας .. ἐκαλοῦνται πρὸς τὴν ἐν τοῖς κινδύνοις ἀμύλλαν, Ἀνδρ.Πρ.572M, Μιλῶδ.Μουσ.98K, Ἰάμβλ.Προτρ.4 παροργισμός ἐπὶ τι, αὐτ.1) παροργιστέος τινός 2) νεώτ. φυχολ. ἡ ἀσυγκράτητος τάσις πρὸς ἐκτέλεσιν διαφόρων ἀναγκαστικῶν πράξεων.

παροργιστικός-ή-ον μτγν., μν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παροργισμῶν, ὁ παροργισμῶν, ὁ προτροπικός, ὁ παρακινητικός: Ξεν.Κοικρ.Π.Ορειβ.2,53 παροργιστικός ὄρεξεν, αὐτ.146 παροργιστικός ἀφορδισίων, Πλούτ.Λυκ.15 ἦν μὲν οὐν καὶ ταῦτα παροργιστικά, Διοσκ.2,110, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.289,16 καὶ ὄσα παροργιστικά ἐστίν, ὡς τὸ ὄρνυειν, ἐρεθίζειν ἰένει ρ. τὰ δηλοῦντα προτροπήν, Λογγίν.14,3 πλεόν δὲ τούτων παροργιστικῶν, εἰ προσθείης, Θεοφύλ.Σ 71,7 [ἐκδ. Βοσπ.] παροργιστικὸν μέλος.

παροργιστός-εως (ἰ) ὄργισμα μτγν., μέλλ. παροργισμῶν, ὄργισμῶν, προσοργίζω πλεόν τι πλησίον ἄλλου: Λυσ.13,25 παροργισσάντες δύο πλοῖα Μουνοχάσιον.

παροργιστός-εως (2) (ἰ) ὄργισμα κ. νεώτ., ὄργ. παρῶργισμα, παροτρύνω, παροξύνω, προτρέπω, παρακινῶ εἰς τι Φῶτ. ἐπαροργιά, διεγείρει, παροξύνει, μτ. αἰτ. προα.: Ξεν.ΚΠ 24,10 εὐ ποιοῦντα παροργισμῶν μάλλον ἢ λυποῦντα καὶ ἀναγκάζοντα ὁμ. κ. ἐμπροθ. (εἰς, ἐπί, πρὸς τι): οὐτ.2,1,12 λόγοι .. παροργισσάντες εἰς τὸ ἀγαθόν, αὐτ.8,1,12 δεῖ ἄλλους παροργισμῶν ἐπὶ τὰ κατὰ .. ἔργα, Ἀριστ.ΗΜ 1206a,9 παροργισμῶν πρὸς τι, Φιλῶδ. Ρητ.2,60S, αὐτ.Μουσ.35K παροργισμῶν εἰς ἀκαλασίαν, Πλούτ.Νόμ.21 παῖς .. ἦν .. τοῦ Νομῶν παροργισσάντος ἐπὶ τὴν βασιλείαν ὁμ. μτ. αἰτ. πράγμ.: Διοσκ.2,140 τὸ εὐζῶμον πλεον βρωθὲν συνουσίαν παροργισμῶν, αὐτ.1,16 παροργισμῶν ἀφορδισίας ὁμ. κ. μτ. ἀπαρφ.: Ξεν.ΚΠ 8,143 τοῦτους οὐτε μελετᾶν τῶν .. πόνων οὐδένα παρῶργισμα, Ἀριστ.ΛΗΝικ.1179b,7 || κ. παθ. εἶμαι πρὸθυμος, ἐμπροθ. ἰένει, πρὸς τι: Πολύδ.2,22,6 οἱ περὶ αὐτῶν ἡγεμόνες οὕτω παρρωμήθησαν ἐπὶ τὴν ἀτραπειαν, Δίων Κ 40,46 ἐπὶ ἀλλήλους παρρωμήνητα πολλὰ μὲν δασανόμενοι, πολλὰ δὲ ἐπὶ πλεῖω μαχόμενοι, Ἐπιγρ. παρρωμήσασθαι πρὸς τὸ φιλοδοξεῖν 2) τὸ ἐνεργ. ἀμύβ. ἔχω πρὸθυμος, εἶμαι πρὸθυμος: Θεόδωρ. Ἰδρ.28 παρρωμῶντος τοῦ σώματος, Διογ.Λ 683 παρρωμῶν πρὸς τι 3) ρημ.π. παρῶργισμα, παρῶργισμα.

παρορμῆ-τω (2) ἰορμῶ-ἔω, ὄρμος| μτγ. ὄρμῶ, ὄρμιζομαι παραπλευρώς ἢ πλησίον τινός, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, ὄραγμένος ἐν τῷ λιμένι, πλησίον τινός: Διάδ.Σ 14,49 τοῖς παρορμύται πλοίοις ἐμβολὰς δούς, αὐτ.50 τῶν παρορμύτων πλοίων τὰ μὲν συνέτριψε, Παιου.1,44,5 ἐναυῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίσον παρορμῆι τὸ ναυτικὸν τῶν Κρητῶν ὁμ. μτ. δοτ.: Πλούτ. Ἀντ.32 Παιπηγῶ μὲν τοῦ στόλου παρορμούτους, Ξεν.Ἐφ.1,13 ἔτυχον ἐν Ῥόδῳ πειρατὰς παρορμούτους αὐτοῖς.

παρορμής-τος (ῥῆ) (ὄρμις) ὁ καθιστῶν δυσολίωνων τὴν πτῆσιν τῶν πτηνῶν ἢ ὁ ἔχων κακοῦς ολιωνοῦς, ὁ δυσολίωνος: Αἰσχ.Εὐμ.770 ὄδαυς ἀθύμους καὶ παρῶρμιθας πόρους τιθέντες.

παρορμυμι μτγ. παορρύνω, παορρῶ, προτρήω, παορρικνῶ: Ἀπολλ.Ρ.3,486 παρὰ μητέρα μύθια ὄρμυθι ἰέν τρησθῆι.

παορρῶγῆ (ῆ) (παορρῶσα) ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παορρῶσσειν, ὄρμυθι πλησίον, παραπλευρώς ἐτέρας ὄρμυθς: Ρῆτ.1,436 τῶφρων ὄρμυθι, ἀκολόπως παορρῶγαί.

παορρῶγμα-ατος (τῶ) (παορρῶσα) νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παορρῶσσα, ὄρμυγα πλησίον ἐτέρου ὄρμυματος: || εἰδ. στρατ. ὄρμυγα ἀχηματίζον γνῶσαν μετ' ἄλλου μεγαλύτερου ὄρμυματος.

παορρῶσω κ. νεώτ., ἀπτ. παορρῶττω, ὄορ. παρῶρμω, ὄορσσω πλησίον ἢ παραλλήλως πρὸς τι: Θουκ.4,101 αὐτὰ ἀπεσταύρουσιν . . καὶ τῶρρον ἄμα παρῶρρυσσον: 2) ἀμύλλωμι πρὸς τινα ἐν τῷ ὄρμυτι: Διογ.Λ.6,27 ἔλεγε περὶ μὲν τοῦ παορρῶττειν καὶ λακτιζεῖν ἀγωνίζεσθαι τούς ἀνθρώπους: || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σση. : Ἐπίκτ. Ἐγγ.29,2 Ἀορ.Ἐπίκτ.3,15,4 ἐν τῷ ἀγῶνι παορρῶσσεσθαι: 3) ρηματ.π. παορρῶγῆ, παορρῶγμα.

παορρῶνιδωτός-ῆ-όν ὁ ἔχων μέλανα ἄκρα, κρῶσπεδα: Ἐπιγρ. παορρῶνιδωτός χιτῶν.

παορρῶμαι-έομαι μτγ. παριστάνω τι χορεύων ἐσφαλμένως παρὰ τοῦς κανόνας: Λουκ. Ὀρχ.80 τῶς . . Διὸς γονάς ὄρχουμένους τις καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν παρῶρχειτο.

παορῶ-ω κ. μ.σν. κ. νεώτ., μέλλ. παρῶφμαι, ὄορ. παρεῖδον, παθ. ὄορ. παρῶφθην ἰδημ.133, παορκ. παρῶφμαι (Μέν.ἀπ.207), προσθλήνω, ἐμθλήνω ὡς ἐν παρῶφ, παορτηρῶ, κοιτῶζω: Ξεν.ΚΠ 7,1,5 ἤρχοντο ἤδη τὸ τῶν πολεμίων στρατεύματα ἀντιπροσῶν παορῶν (κῶδ. ἀντὶ καθορῶν): || ὁμ. μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. παορτηρῶ τι εἰς τινα: Ἡρ.1,37 οὔτε δειλίην οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἄχασι παριδῶν τοι ποιέω ταῦτα, Ἀριστφ. Ὀρν. 454 τύχοις ἂν χρῆσθῶν ἐφευγῶν ὅτι μοι παορῶς: 2) βλέπω τι ἐν παρῶφ, διερχόμενος πού βλέπω τι χωρὶς νὰ τὸ προσέω, παρέρχομαι, παορτρέγω τι διὰ τοῦ βλέμματός, παοραδλέπω, δὲν ὑπολογίζω, δὲν διδῶ προσοχὴν εἰς τι: Μάχ.π. Ἀθην.6,244Δ τὸ βασιλέος πυθῶματος τάλκηναρος μὴ παρῶρακεν Ἀρχαίους τοῦς κωιδίους, Μηνσι. 12,11 Ὀορπ.ᾠδ.9 Θεοτ. τῶς ἀνομίας παορῶν καὶ τῶς ἀμαρτίας μου ἱπαοραδλέπων, μὴ καταλογίζωμαι κ. παθ.: Ἀριστλ.Ζ1 602b,3 τὰ δὲ μικρὰ τῶν ἰχθυιδῶν ἀνίεται διὰ τὸ παρῶρασθαι, Πολυδ.5, 55,9: 3) ὀλιγωρῶ, παρῶμω, ἄμωλῶ, περιφορῶ, ἀφρονητῶ, ἀδιαφορῶ περὶ τινος: Ἀντισφ.1,24 ὅπως ἡ τοῦς νόμοις παριδοῦσα μὴ δῶφ δίκην, Ξεν.Ἐλλ.7,4,21 οἱ δὲ Ἀρκάδες οὐδὲν τι μάλλον ἐκίνοσαν, ἀλλὰ ταῦτα πάντα παρῶρων, Δημ. 281 τὸ τόν Φιλίππον ἐάν ἀξέανθεσθαι, παρῶραντας κούδῆ καθ' ἐν φιλαττομένω, αὐτ.179 τὴν κοινήν ἀπάντων σωτηρίαν παρῶφανται, Πολύβ. 16,20,8 ἀφαφευδόμενοι καὶ παρῶραντες τὴν ἀλήθειαν, Διων.Κ 52,12 τοῦς μὲν τιμῶ, τοῦς δὲ παρῶρῶ, Ἐπιγρ. ἐν οὐδενὶ τῶν συμφερόντων παρῶρκασαι τὴν σύνοδον κ. παθ.: Δημ.133 ταῦτα . .

ἐαθέντα καὶ παρῶφθέντα, ἀπόλωσε Θορῆκν, Ἀριστλ.Μεταφ.995a,27 τυγχάνει παρῶραμένον, ΠΔ Ἐκκλ.12,14 ὁμοίαν τὸ ποίημα ὁ θεὸς ἀξεί ἐν κρίσει, ἐν παντὶ παρῶραμένω ἐάν ἀγαθόν καὶ ἐάν πονηρὸν, Πολύβ.5,2,8 οὐ φέρειν δυνάμενος τὴν ἐλάττωσιν παρῶρῶμενος: 4) παρῶραρῶ, παρῶρῶχομαι, ἐπιτρέπω: Ἐπιγρ., Φιλῶδ.Ρητ.2,267S: 5) βλέπω τι ἐσφαλμένως, κακῶς, ἀντικαθόντομα διὰ τῆς ὄρασεως ἄλλο ἄντ' ἄλλο: Πλούτ.Θεαῖτ. 157B ὅσα τε παρῶκοῦν ἢ παρῶραν ἢ τὸ ἄλλο παρῶσθῶνθεσθαι λέγεται, αὐτ.ἱππ.Μ 300C οὐ κινδυνεύεις . . ἀλλὰ πάνυ ἐτοίμωζ παρῶρας: 6) βλέπω πλαγίως, λοξῶς, ἐμπροσθ. . . [εἰς, πρὸς, ἐπί τινα]: Ξεν.Συμπ.8,42 παορῶν εἰς ἐκεῖνον εἰπεν, αὐτ.ΚΠ 7,1,4 παρηγγύσει δὲ παρῶραν πρὸς τὸ σπῆματ, Ἀριστλ.Ζ1 630b,1 τὸ εἶδ. προκρίμαν καθῆκει ἐπὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς, ὡστ' εἰς τὸ πλάγιον παρῶραν μάλλον ἢ εἰς τὸ πρῶσθεν, Αἰλ. Τακτ.42,1, Ἀσκληπιῶδ.12,11 παρῶραν ἐπὶ τὸν ἠγούμενον, Διων Κ 73,14 ὑπὸ τοῦ δέουσι ὀφθ' ἀναβλέπειν εἰς αὐτοῦς εἰ μὴ παρῶρῶσθαι πῶς ἐτοίμωζμεν: 7) ρηματ.π. παρῶρασαι, παρῶρασμα.

πάρος ποι. μόριον, ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ χρόνου, πάλαι, ἄλλοτε, πρότερον, προηγουμένως, πρῶτωτέρα: Σουῖδ. ἐπάρος, χρονικός καὶ τοπικός ἀντὶ τοῦ ἐμπροσθέν, μτ. παντός χρόνου πλητ.τῶ ἕνεστ, κ. παορκ.ὄριστ.: Ἠλ.Δ 73 ὄρτρουε πάρος μεμαυτῶν Ἀθῆνην, αὐτ.Α 669 οὐ γὰρ ἐμὴ τς ἐσθ' . . οἴη πάρος ὁμ. ἀντίθ. τῶ. νῦν: Ὀδ.Σ 325 νῦν δὲ πέρ μευ ἄκουσας, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας ὁμ. μτ. τῶν γε κ. περ.: Ἠλ.Ρ 270 ἐπεὶ οὐδὲ Μεναιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, Ὀδ.Ε 82: || ὁμ. κ. μτ. τοῦ ὄρθρου: Ἠλ.Τ 42 οἶ περ τὸ πάρος, γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον, αὐτ.Ψ 480, Πίνδ.1 6(7),1 τίνι τὴν πάρος ἰτῶν πρότερον, τῶν προγῶνων, Ἡρ 9,2 οἶ περ καὶ πάρος ταῦτ᾽ ἐγίνωσκον (ἠρῶν, Αἰσχ.Πρ. 405 θεοῖς τοῖς πάρος, Σοφ.Αἰ.34, αὐτ. Ἠλ.1445 τὴν ἐν τῷ πάρος χρόνῳ, Εὐρ.Φοῖν.1733 ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχῆματ' αὐδῶν: 2) μτ. ἕνεστ. κ. παορκ. ὄριστ. ἡρὸς δῆλωσιν ἐνεργείας ἢ κατῆστασῶς ἀρχῆθεν γινόμενης ἢ ἀληθευοῦσας καὶ ἔσκαλουθῶσας καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ λέγοντος, ἔξ ἀρχῆς μέχρι τοῦδῶ, ἀνεκῶθεν ἐξ ὧς τώρα: Ἠλ.Μ 346 οἶ τὸ πάρος περ ἱαρχεῖτε τῶλεθούσι, αὐτ.Α 553, αὐτ.Δ 264 αἰὸς πάρος εἰχεαί εἶναι, Ὀδ.Ε 88 πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις: 3) ἰὸς σὺνδ.1 ἦν, πρότερον, ποτοῦ, μτ. ἀπαρφ. ὄορ.: Ἠλ.Σ 348 ἐνθά με κύμ' ἀπόερσε πάρος τᾶδε ἔργα γενέσθαι, Ὀδ.Α 21 ὁ δ' ἄσπερχῆς μενέαινεν, Ὀδυσῆϊ πάρος ἦν γαῖαν ἱκέσθαι: ὁμ. σπαν. μτ' ἕνεστ.: Ἠλ. Σ 245 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροτον πάρος ὄροπιο μέδεσθαι ἱερὴν ταῦ καιροῦ . . : || μτ. ἀνήσῶς ἐπομένου τοῦ πρὶν γε: Ἠλ.Ε 218 πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως, πρὶν γε . . ἰούχῃ πρὶν . . ἔως αὐ), Ὀδ.Β 127 οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν . . , πρὶν γ' αὐτὴν γῆμασθα: 4) πρὸ τοῦ προσήκοντος χρόνου, πάρα πρὸς τὰς ταχέως, προπετῶς, βρασέως, προῶρως, πρὶν τῆς ὥρας, παρῶδῶζω: Ἠλ.Ψ 474 τὸ πάρος λαβρεύεαι: ἰδ.ἐρμην. ἀνεκαθεν ἔως τώρα: 5) μάλλον, πρότερον, ταχύτερον, προτιμότερον, κάλλιον: Ἠλ.Θ 166 πάρος τοι δαίματα δῶσας μᾶλλον θᾶ σοῦ δῶσας δυστυχίαν, καταστροφῆν), αὐτ.Π 629 πάρος τῖνα γὰτα καθέξει, Εὐρ. Ὀρ.344 τίνα γὰρ ἐπὶ πάρος οἶκον ἄλλον . . σέβεσθαι με χρῆς: 6) σπαν. ἐπὶ τόπου, ἐμπρός, ἔμπροσθεν: Σοφ. Ἠλ.1502 σοὶ βασιτέστον πάρος ἰσὺ πρῆπει νὰ βαδίζῃς πρῶτος, νὰ ηγαίωγς ἐμπρός: 7) ὡς πρῶθ. ποι. ἀντὶ τῆς πρὸ βλ., ἐπὶ τόπου, μτ. γενικ. πρὸς, ἐμπροσθεν, ἐνώπιον, μ. ἀπαξ π. Ὀμ.ἐν Ἠλ.Θ 254 εὐζῆστο Τυδεΐδασο πάρος σχήμεν . . Ἰηπούς, Σοφ.Αἰ.73 στείχε δωμάτων πάρος, Εὐρ. Ἐκ.1049, αὐτ.Φοῖν.1271, οὐτ.

Ὁρ.112 δόμων πάρος, αὐτ.1217, αὐτ. Ἀνδρ.572-8) ὄμ. ὡς προθ. ἐπὶ χρόνου, πρότερον, προηγουμένως, πρώτιστα: Ἐφρ. Ἀνδρ.1208 θαναίν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνον ἰνα πεθάνης . . πρὶν ἂν τὰ παῖδιά . .) 9) μᾶλλον, πλείον, περισσώτερον, ὑπέρ, ὑπεράνω, πέρα, ἔκπεννα: Σοφ. ΟΚ418 πάρος τοῦμου πόθου προὔβεντο τὴν τυραννίδα, αὐτ. Τρ.724 τὴν δ' ἑλπίδ' οὐ χρῆ τῆς τύχης κρίνειν πάρος (προκρίνειν, προτιμᾶν) 10) πρὸ, ἀντί τιος, ὑπέρ τιος: Ἐφρ. Ἡρακλ.536 παρθένου μέγαν λόγον κλύων, ἀδελφῶν ἢ πάρος θέλει θαναίν.

πάρος (τὸ) αἰολ. ἀντὶ πῆρος βλ.λλ.

παρορμία ἰη) νεώτ. ἱατρ. διαστροφή τοῦ αισθητηρίου τῆς ἀσφρήσεως, καθ' ἣν τὰ πάσχοντα άτομα αισθάνονται ὁσμὰ ἀναπάρτους ἢ διασπρέστους ὡς εὐαρέστους καὶ τάνταλαιν.

παρόσθον ἐπίρρ., μτγν. ἡνωμ. ἀντὶ παρ' ὅσον, καθ' ὅσον: Σξζτ. Ἐφρ. Μαθ.7,419-2) ἐπειδὴ, καθότι: Φιλῶδ. Σημ.12.

παροσφραίνω μον. πλησιάζω τὴν εἰς τὴν ρῖνα τινος πρὸς τὸ ἀσφρανθῆναι, προσφέρω, δίδωμι εἰς τὴν τινα διὰ τὸ μυρίση, μτ. ὄστ. προσ. κ. αἰτ. πράγμα: Γεωπ.13,17 κόρεις θλάσας παρόσφραίνε τῷ ζῳφ.

παροσφρηκτικὴ αὐλάξ ἰη) νεώτ. ἀνατ. ἀγκυλοειδὴς αὐλαξ ἀφορίζουσα τὸν πρόσθιον ἐκ τοῦ ὀπισθίου ὁσφρηκτικοῦ λοβοῦ τῆς περιφερικῆς χώρας τοῦ ρινικοῦ ἔγκεφαλοῦ.

παρότρυνσις-εως ἰη) (παροτρύνω) μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παροτρύνειν, παρότρυνσις, προτροπὴ, παρακίνησις: Παχυμ.Γ ἐν Βί. Ἀνδρον. Παλ. 39B πρὸς ἀπόστασιν παρότρυνσις.

παροτρυντικός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παροτρύνειν, ὁ συντελών πρὸς παρότρυνσιν, ὁ προτροπικός, ὁ παραοτρυντικός, παρακινητικός: Εὔστ.1169,55 παροτρυντικός εἰς μάχην.

παροτρύνω κ. μν. κ. νεώτ., ἄορ. παρότρυνα, παρορμῶ, παροξύνω, προτρέπω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω εἰς τι: Ἡσ. «παροτρύνει, διεγείρει», Σουῖδ, «παρότρυναν, παρῶξυναν»: Πίνδ. Ο.3,38 ἐμ δ' ὦν παρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν (ἐν τῆσει), ΚΔ Πράξ.13,50 οἱ δὲ ἰουδαῖοι παρότρυναν τὰς γυναικας . . καὶ ἐπήγειρον διαγμῶν ἐπὶ τὸν Παῦλον, Ἰώσ. Α17,6,1, Λουκ. Τῶξ.35 παροτρύνει με πρὸς τὸν λόγον, Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,142 τὴν σὴν εὐμένειαν ἐπὶ τὸδε παρότρυνεν κ. παθ.: Θεοφύλ. Σ.71B τῆς Ῥωμαϊκῆς πληθῦτος παροτρυνάμενης πρὸς πόλεμον 2) εἰδ. ἱατρ. ἐκτοπιζῶ, μετατοπιζῶ τὴν μήτραν: Ἰπν. Γυν.2,138 ἄπασα πρόφασις ἰκανὴ τὰς ὑτέρας παροτρύνει, ἦν ἔχωσι τὴ φλαῦραν 3) ρημ. ατ. η. παρότρυνσις.

παρούα ἰη) πᾶν. θηλ. τοῦ παρούας, βλ. παρείας 2). **παρούας** ἰδ) μτγν. ἀντὶ παρείας βλ.λλ. ἰη) Αἰλ. Ζ18,12 «ὁ παρείας ἢ παρούας, αὐτὰ γὰρ Ἀπαλλόδωρος ἐθέλει».

παρούατις-ας ἰουδ) μτγν. ὁ ἔχων ὡτα κρεμάμενα: Καλλ. Ἀρτ.91 κύνας . . παρούατους ἰπιθ. ἀνάγν. ἀντὶ παρούασιος=παρούας).

παρούατο ἰδ) δημ. ἀντὶ παροκέτο βλ.λλ.

παρούλις-ιδος ἰη) ἰουδ) μτγν., μον., νεώτ. κ. παρουλιτις-ιδος φλεγμονὴ ἢ ἀπόστημα ἐπὶ τῶν οὐλῶν: Πολυδ.4,199 «παρούλις, οὐλῶν ἀπόστασις», Παῦλ. Αλγ.3,26 «φλεγμονὴ περὶ τὸ μέρος τῶν οὐλῶν», Κέσ. Ἰατρ.6,13, Γαλ.6,402, αὐτ.7,731, Ἀεί.8,26 2) νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ παρὰ τὰ οὐλα ἢ ἀπόστημα ἐπὶ τοῦ περιοστέου τῆς φαντακῆς ἀποφύσεως τῆς γνάθου ἕνεκα φλεγμονῆς ἐκ τερηδομένου ὀδόντος.

παρούλιτις-ιδος ἰη) νεώτ. ἱατρ. ἀπόστημα ἐκ φλεγμονῆς παρὰ τὰ οὐλα, ἄ. παρούλις βλ.λλ.2).

παρούλος-ον ἰουδ) μτγν. ὁ ὀλίγον τὴν αὐλῶν, ὁ κατὰ τὴν αὐλῶν, ἄ ληγάκι αὐγούρας, κατσαρός: Πολυδ.4,135 ὁ δὲ πάρούλας, τάλλα ἐοικώς τῷ πρὸ αὐτοῦ, μάλλον νεανίεσι.

παρούλιτρίξ-ον μον. ὁ ἔχων ἐλαφρῶς οὐλας τὰς τρίχας, ποῦ ἔχει τὰ μαλλιά ληγάκι αὐγούρα: Γεωπ.18,16 πρόβαστα παρούλιτρίχα.

παρούρος ἰδ) ἰουδ) μτγν. ὁ φυλάττων παροπλεύρω, ὁ παραφύλαξ Ἡσ. «ὁ εἰς φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, οὐρὸς γὰρ καὶ ὁ φύλαξ καὶ ὁ ἐπίουρος», δ. γρ. ἐν Ὁδ. Λ.489 βουλομένη καὶ παρούρος ἔων ἠπτευέμεν ἄλλω (ἀντὶ κ' ἐπάρ-).

παρούρος-ον ἰουδ) μτγν. ὁ παρὰ τὴν οὐρῶν, ὁ πλησίον τῆς οὐρῶς: Πτολ. Μαθ.8,1 ἐν τῇ παρούρῳ ἐπιστροφῇ.

παρούσια ἰη) ἰνάρειμι κ. μν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἀφρημένη ἔννοια τοῦ πάρεμι, τὸ παρῆναι, τὸ νὰ εἶναι τῆς παρῶν, ἐπὶ προσ.: Φωτ.400 «καὶ ἐπὶ τὸν παρῆναι δὲ τάσσειται»: Αἰσχ. Περσ.169 ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότης παρουσίαν, Σοφ. Ἡλ.948 παρουσίαν μὲν ἴσθα . . φίλων ὡς αὐτῆς ἡμῖν ἔστιν ἴσθων μὲν ἀπὸ φίλους γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχομεν κανένα ἐδῶ διὰ τὰ μᾶς βοθησῆναι, αὐτ. Α1.540, Εφρ. Ἀλκ.606 ἀνδρῶν . . παρουσία ἰσθῶδες οἱ παρόντες, αὐτ. Ἐκ.1005, Θουκ.6,86 πόλει δὲ μεζῶνι τῆς ἡμετέρας παρουσίας ἐποικουήντες (ἰὴμων παρόντων), ΚΔ Κορινθ.1,16,17 χαίρω ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανῶ καὶ Φουρτουστάτου . . ὅτι τὸ ὕμν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεληθῶσαν, αὐτ. Φιλ.2,12, -τὰ ἔλεγεν ἐπὶ παρουσίᾳ μου ἰεμοῦ παρόντος, ἐνώπιόν μου, ἐμπρός μου) ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ.: Εφρ. Ἐκ.227 γίνωσκε δ' ἀλίην καὶ παρουσίαν κακῶν τῶν σῶν, Ἀριστοφ. Θεσμ.1049 τῆς ἐμὸν οὐκ ἐπόφεται πάθος, «ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ, Πλάτ. Γοργ.497B τοὺς ἀγαθούς οὐχὶ ἀγαθὸν παρουσίᾳ ἀγαθούς καλεῖ, αὐτ. Φαῖδ.100D, Δημ.1447 τὰ . . τῆς τύχης δόξιας ἔχει τὰ μεταβολὰς καὶ κοινὰς ἀμφοτέροις τὰς παρουσίας Ἰβερνοῦ Γρ. ἐτὰ πράγματα τῆς τύχης ταχέως μεταβάλλονται καὶ ἐξ ἴσου εἶναι ἄλλοτε μὲ τὸ ἐν μέρος καὶ ἄλλοτε μὲ τὸ ἄλλο, Ἀριστ. ΗΕῦδ.1217b,5 αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν (αἴτιον) τῆς παρουσίας τοῖς ἄλλοις τοῦ ἀγαθῶ εἶναι 2) ὀφείξις, ἔλευσις, πρόσῆλευσις, ἐρχομή: Ἀμμῶν.115 «ἐπέλευσις»: Σοφ. Ἡλ.1104 τίς . . φράσειεν ἀν ἡμῶν ποθεινὴν κοινόσων παρουσίαν, Εφρ. Ἀλκ.209 εἰμι καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν, Θουκ.1,128 θυζάντιον . . ἔλων τῇ προτέρα παρουσίᾳ, Διον. Ἀλ. Ρωμ.145 τῆς Αἰνεῖου παρουσίας εἰς Ἱταλίαν, Πλούτ. Κόσμ.34 πυρὰ πολλὰ καύσας διεσῆμνε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν, ἢ ἐγκαίρως παρουσία του ἐκεῖ ἔδωσε τὴν κατάστασιν

|| ὄμ. ἐπὶ ἐπισκέφως βασιλέων ἢ ἄλλων ἐπιστῶν προσώπων: Πλάτ. || ὄμ. ἐπὶ ἐπιφανείας θεοῦ: Ἐπιγρ. || μτγν., μον. ἢ ἔλευσις, ἢ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ: ΚΔ Πέτρ.2,1,16 οὐ γὰρ σεσοφισμένοι μῆθους . . ἐγνωρίσαμεν ὕμιν τὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος, Ἰουστ.1,52, Ἰνναῖ.12,2 Ὁρθρ. Ὁδ.3 Θεοτ. κατενόησας Θεοῦ παρουσίαν πραγματικῆς ἐν ὄμμασι, θεοπέυστα 2) μτγν., μον., νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐμφανίσεως, ἐλεύσεως τοῦ Σωτήρος εἰς τὸν κόσμον, ὡς κλητὴ ζώντας καὶ νεκρούς: ΚΔ Μαθ.24,3 εἰπέ ἡμῖν ποτε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ συντελείας τοῦ αἰῶνος; οὐτ. 27, αὐτ. Θεσσ.1,2,19 ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ, αὐτ. Ἰω. Ἐπ.1,2,28 ἴνα ὄταν φανερωθῇ . . ἡ ἀσχυρθόμεν ἂν αὐτῶ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἰγνάτ. Θεοφ. Φιλῶδ.9, Ἰουστ.1,52-Δευτέρα παρουσία 3) ἡ κατάλληλος στιγμή, εὐκαιρία: Σοφ. Ἡλ.1251 ὄταν

παρουσία φράζω, τόν' ἔργων τῶνδε μεμνήσθαι
 χρεών [δ.γρ.] 4) φρ. ἐν Ἐπιγρ. παρουσίαν
 ποιήσθαι τοῖς παρεπιδημοῦσι [ἐνίξειν, φιλοξε-
 νεῖν τοὺς παρεπιδημούντας] 5) εἶδ. ἀστράλ. ἢ
 θέσις πλανήτου τινός ἐν τινι σημείῳ τοῦ ζῳδια-
 κού : Βέττ.θάλ.49,26 ἦται κατὰ παρουσίαν ἢ
 κατὰ συμμάρτυριαν· 6) ὁσία, παρουσία· Ἦσ.
 «παρουσία οὕτως ἐκάλουν καὶ τὸ ὑπάρχοντα πα-
 ρουσίαν καὶ μὴ ποθ' ἢ παρὰ πρόθεσις παρέλ-
 κει» Φώτ. «παρουσία λέγεται οὕτως ἐπὶ τῶν
 παρόντων δαφίλειας» : Κράτ.16 παρουσία χρημά-
 των, Πλάτ.Κωμ.177 ὡς . . ἔχομεν παρουσίας· Μέν.
 ἀπ.471· 7) χρηματικὴ συνεισφορά, φορολογία :
 Σχόλ.Λοκ.Φάλ.1,3 παρουσίαι.

παρουσίαζω [παρουσιάζω μιν, νεώτ. κ.δημ.,
 ἀόρ. παρουσίασα κ.δημ. (ἐ)παρουσίασα, παθ.
 ἀόρ. παρουσιάσθην, δημ. (ἐ)παρουσιάσθηκα,
 ἀμτ. πάρειμι, εἶμαι παρών, παρευρισκομαι, ἀφι-
 κοῦμαι, ἔρχομαι : Ἄνων.Ἀριστλ.Η.Νίκ.438,6, Ζα-
 ρωφ.Πλάτ.Διαλογ.3,7 παρουσιάζουσα μορφή, Φώτ.
 Ἐπιστ.386,10 καλὸν δὲ παρουσιάσαι καὶ αὐτοῦς,
 Ζωαρ.Καν.13, Τρούλλ.142 μὴ διαβάλλοιτο ὁ γά-
 μος, δν ὁ κύριος παρουσιάσας καὶ ἐν αὐτῷ θαυ-
 ματουργήσας εὐλόγησε, Παχυμ.Γ Μιχ.Παλ.263 Α
 παρουσιάσας ὁ πάπας· 2) νεώτ. κ.δημ. μτθ.
 φέρω τὴν πρὸ τῶν ὁμαρτῶν τινός, ἐμφανίζω, δεῖ-
 κνύω, ἐπιδεικνύω, προσάγω : παρουσίασε τὸ συμ-
 βόλαιον εἰς τὸ δικαστήριον - τὰ χαρτιά του -
 τοῦς μάρτυράς του, - ἢ κατάστασις τοῦ ἀθε-
 νοῦς παρουσιάζει κάποιαν βελτίωσιν, - θά μάς
 παρουσιάσῃ ἐκκλησίαις· || φέρω ἐμπρός, προ-
 βάλλω : στρατ. προσάγω. παρουσιάσατε ἄρμ·
 || τὸ μέσ. φαίνομαι : ἢ διεθνῆς κατάστασις πα-
 ρουσιάζεται περιπελεγμένη· 3) νεώτ. κ.δημ.
 ὀδηγῶ, προσάγω, εἰσάγω τινά παρὰ τὴν λέγων τὸ
 δνομα καὶ τοῦς τίτλους οὗτου, συνιστῶ, συστήνω :
 θά μάς παρουσιάσῃ εἰς τὸν βασιλεῖα - εἰς τὸν
 ὑπουργόν, - σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον τὰδε·
 || τὸ μέσ. παρουσιάζομαι ἐμφανίζομαι αὐτο-
 προσώπως, προσέρχομαι ἐνώπιον τινός, ἰδ. ὡς κα-
 τώτερος πρὸς ἀνώτερον : ἔλαθε διαταγὴ νὰ πα-
 ρουσιάσῃ ἐνώπιον τοῦ ὑπουργοῦ καὶ νὰ ἀπα-
 ληθῇ, - παρουσιάσθη, πρὸ τοῦ λοχαγοῦ παρα-
 πονούμενος· || ὁμ. τὸ μέσ. ἐπι παρῶν, ἀνα-
 φύομαι, προκίπτω, ἀναφαίνομαι : ἐσταμάτησε τὸ
 ἔργον διότι παρουσιάσθησαν τεχνικαὶ δυσχερεῖαι·

4) ρημτ. n. παρουσίασις, παρουσίασιμος.
παρουσίασιμος-(η)-ο(ν) νεώτ. κ.δημ. ὁ ἀξιός
 νὰ παρουσιασθῇ που, ὁ ἐμφανισιμος βλλ. : μ'
 αὐτὸ τὸ φόρεμα δὲν εἶναι καθόλου παρουσιά-
 σιμος, - δὲν εἶσαι παρουσίασιμος γιὰ τὸ γάμο.

παρουσίασις-εως [ἡ] νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ πα-
 ρουσιάζειν, ἢ ἐμφάνισις, ἢ προσαγωγή.

παρουσιαστικός(ν) [τὸ] νεώτ. κ.δημ. ἰοῦδ. ἢ τέχνη
 τοῦ ἀποθνήσκειν, παρουσιαστικός, τὸ σύνολον ὄπερ
 διὰ τῆς ὄψεως, τῆς ἐκφράσεως, τῆς ἐνδυμασίας,
 τῆς στάσεως, τῶν τρόπων αὐτοῦ παρουσιάζει τις,
 ἢ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, παρὰστασις τινός : ἔχει
 συμπληθτικόν(ν)-ἀποκρουστικὸνπαρουσιαστικόν(ν).
παρουφά [ἡ] λακων. ἢ βοιωτ. ἀντὶ παρυφῆ βλλ.
 Ἦσ. «ἢ ἐν τῷ χιτῶνι παρυφάρα».

παροφθαλμιστής [ὁ] γλῶσσα κ. μαν. γόνος θαυ-
 ματοποιῆς, ταχυδακτυλοουργός : Νίκ.Χων.Χρον.78B.

παροφθαλμιστική [τέχνη] ἡ τέχνη
 τοῦ ἀπατῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θεατῶν, ἢ θαυ-
 ματοποιῆς, ἢ ταχυδακτυλοουργία : Σχόλ. εἰς Συ-
 νέσ.363.

παροχέτευσις-εως [ἡ] [παροχέτευσι] κ. νεώτ. ἢ
 ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παροχέτευειν,
 ἢ μεταστροφή τῶν ὕδατων ὀχετοῦ ἢ διώρυχος
 εἰς ἄλλον παρακείμενον ὀχετόν, ἢ διαγέτευσις
 ὕγρου τινός πρὸς ἄλλον τινά κατεῦθυναν : Ἰνπ.Χυμ.

1,Γαλ.16,149· 2) νεώτ. ἠλεκτρολ. ἢ ἐνωσις τῶν
 ἄκρων ἠλεκτρικοῦ κυκλώματος πρὸς τοὺς ἠλε-
 κτροφόρους ἀγαθοὺς διανομήσ.

παροχέτευτικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων
 ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παροχέτευσιν, ὁ καθόλ-
 ληλος ἢ ὁ συντελων εἰς τὴν παροχέτευσιν, ἀντὶθ.
 ἀντισπαστικός : Γαλ.10,641· || νεώτ.-ιατρ. παρο-
 χετευτικὰ φάρμακα τὰ ἐπιφέροντα συρροήν τοῦ
 αἵματος ἐκ χύραος τινός τοῦ σώματος πασχούσης
 ὑπεραιμίας εἰς ἄλλον, ἄ. ἐπισπαστικά.

παροχέτευω κ. νεώτ., ἀόρ. παρωχέτευσα, με-
 τοχέτευω, διαοχέτευω τὸ ὕδωρ ὀχετοῦ ἢ διώρυχος
 εἰς ἄλλον ὀχετόν ἢ διώρυχα κ. ἰδ. ὑφαιρῶ, ὑπο-
 κλέπτω τὸ ὕδωρ ὀχετοῦ τινός δι' ἑτέρου πλαγίου
 ὀχετοῦ· Ἦσ. «παροχέτευθων» δταν ἀπὸ τούτου τοῦ
 μέρους στρέφῃ τὸ ὕδωρ εἰς ἄλλον ὕδραγωγόν.
 Φώτ. «παροχέτευει, παραπλαγιάζει» ἢ ἀπὸ ἐτέ-
 ρου ὕδρηγού εἰς ἕτερον ἐπιβάλλει ἢ μεταφέρει
 τὸ ὕδωρ» : Πλάτ.Νόμ.844A τῶν ὕδατων πέρι γε-
 ωργολσί . . νόμοι κείμενοι οὐκ ἀξιοὶ παροχέτευ-
 εῖν λόγους, ἀλλ' ὁ βουληθεὶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τό-
 πον ἀγειν ὕδωρ ἀγέτω, Πλούτ.Θσμ.31 ἐλάν τουτ' ὡς
 ὑφαιραμένους τὸ ὕδωρ καὶ παροχέτευοντας·
 κ. παθ. : Θεοφρ.Φαῖτ.5,17,4 αὐδαμοῦ γάρ οὐδὲν
 περιττὸν οὐδὲ παροχέτευόμενον ἐκπίπτει τῆς
 τροφῆς· || τὸ μέσ. παροχέτευμαι ἐν τῇ αὐτῇ
 σμ. : Πλούτ. Ἠθ.779F εἰς ἑτέρουσι τὸ τῆς ἀρχῆς
 παροχέτευεσθαι· 2) μτθ. : Εὐρ.Βάκχ.479 τουτ'
 αὐ παρωχέτευσας εὐ κοῦδὲν λέγων [Βερναρδ.
 Γρ. «καὶ ταῦτην πάλιν τὴν ἐρώτησιν καλῶς ἐξέφυ-
 γες καὶ χωρὶς ἀνὰ λέξης τίποτε»].

παροχέυομαι ἐπὶ ζῶων, ὀχευομαι, βατεύομαι καὶ
 ὑπὸ ξένου ἄρρενος : Ἀριστλ.Ζ163α,7 παραχεύ-
 ονται . . καὶ τὴν τοὺς ἄρρενας ἔχουσῶν τινες.
παροχέυς-εως [ὁ] [παροχέω] μτγν. κ. μαν. ὁ πα-
 ρέχων, ὁ χορηγός, ὁ δωρητής, ὁ προμηθευτής,
 ἐπὶ τοῦ Ἐρμού : Κυραν.15, Ἠρωδίων.Επιμ.116 πρύ-
 τανις ὁ παροχέυς, Γρηγορ.Ν ἐν Ἄν.Βασσα.3,188
 μεγίστων παροχέυς ἀγαθῶν, Σχόλ.Ἰω.Κλίμ.426,37
 ἀγαθῶν παροχέυς δωρεῶν· || ὁμ. ὡς γλῶσσα.
 τοῦ βραθεῖς : Σχόλ.Εὐρ. Ὀρ.1650.

παροχή [ἡ] [παρέχω] κ. νεώτ. ἢ ἐνέργεια τοῦ
 παρέχειν, χορηγίσις, χορηγία, ὁσία, προμήθεια :
 Θουκ.685 νεῶν παροχὴ αὐτανόμουσι [πιθ.ἀνάγν.
 παροκωχῆ, κτ. Βερναρδ.Γρ. «ὥστε οὐχ ὑποτελεῖς
 εἶναι φόρου ναῦς παρέχοντας»), Πολυδ.22,13 ἀπαν-
 τας . . τοὺς παραγενομένους ἀπεδέχετο φιλαν-
 θρώπων . . μεγαλομερέστατα δὲ καὶ κατὰ τὴν
 ἀπάντησιν καὶ τὰς τῶν ξενίων παροχὰς ἰκατά
 τὴν ὑποδοχὴν τῶν πρέσβεων), Διον.Ἄλ.Ρωμ.6,96
 πολλῶν πᾶνυ μισθώσαντες χρημάτων τὰς παρο-
 χὰς, Ἐπιγρ. παροχὴ βόλιμου, αὐτ. παροχὴ ἐλά-
 τας, αὐτ. θυμάτων παροχαί, - ἢ παροχὴ ἐπι-
 δόματος εἰς ταὺς πτωχοὺς κατὰ τὰς ἐορτάς·
 || ἐπὶ μηχανῶν, ἐγγυσις ἐκ τοῦ ἀπαιτούμενου ὕ-
 γρου εἰς τὸ κινήτριον μηχανήμα πρὸς λειτουρ-
 γίαν αὐτοῦ : παροχὴ ὕδατος - ἐλαίου - βενζίνης
 κττ. ἐκ μηχανῆν· 2) νεώτ. νομ. πᾶν ὅ,τι ὑπο-
 χρεοῦται νὰ πράξῃ ὁ ὀφειλέτης συμφώνως πρὸς
 τὸν σκοπὸν ἐκάστης ἐνοχῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου
 ὀφειλομένη πράξις· 3) ἀπόστις, πληρωμὴ, ἀ-
 μοιβή : Πάντ· 4) αὐτὸ τοῦτο τὸ παρεχόμενον
 ἐπίδομα, δῶρημα· Ἦσ. «παροχῶν, δωρημάτων,
 χαρισμάτων» : Ἰνπὸδ.π.Στο8,4,1,9 τὰς δὲ ἰσρχὰς
 τὰς δεομένης παροχὰς τινος καὶ δαπάνας, αὐτ.
 κ.Κλήμ.Ἄλ.483 ἀδε [φιλία] ἐκ παροχῆς, Πολυδ.32,
 19,2 πρὸς δὲ ταῦτους διεσάφωρον μῆτε κατάλυμα
 δοθῆναι οἷσι μῆτε παροχῶν.

παρόχθιος-ον νεώτ. ὁ παρὰ τὰς ὄχθιας ποτα-
 μοῦ ἢ λίμνης κείμενος ἢ κατοικῶν : παρόχθιος πό-
 λεις - ἀγροί, - οἱ παρόχθιοι [οἱ παρὰ τὰς δόχθας
 οἰκοῦντες] πρὸθλ. παραποτάμιος, παραλλίμιος.

παροχικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παροχὴν βλ.λ.ι, ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατάλληλος πρὸς παροχὴν : **παροχικός σίφων**.

παροχίον (τό) Ἐπιγρ. δημόσιος ξενών.

παροχλίω (ὀχλίω) μτγν. κινῶ, ἀποκινῶ τὴν ὡς διὰ μοχλοῦ, μετακινῶ, ἐκβάλλω, ἀποτινάσσω βάρους τ. Φώτ. «παροχλίωσαι, μετακινῶσαι»: Ἄγαθ. ΑΠ 9,204 νῦν δὲ μόλις βαιὸν με παροχλίωσαι ἀρούρης ἀνθρακωποι.

παροχλῶ-ῶ (ὀχλῶ) παρενοχλῶ, ἐπιφέρω, προκαλῶ εἰς τινα πρόσθετον ὀχλήσιν: Ἀριστλ. Ἀθ.16,7 οὐδὲν δὲ τὸ πλῆθος αὐτῶ ἐν τοῖς ἄλλοις παρωχλεῖ κατὰ τὴν ἀρχὴν (πάπ. ἀντί παρηνώχλει), Θεόδωρ. Φ.Αιτ.3.10,5 φανερόν ἐστι μάλλον παροχλοῦσαι αἱ βίαιαι ταῖς σκιάς.

πάροχος (ὁ) ἰόχοι κ. νεώτ. ὁ πλησίον ἄλλου τινὸς ἐν ὀχλήματι καθήμενος, ὁ παροχοῦμενος, ὁ συνέποχος: Ἡσ., Σουῖδ. «πάροχος, ὁ ἀναβοῶν εἰς τὸ ὄραμα, ἢ τὸ εὐχόμενος»: ἴδ. ὁ παράνομος: Φώτ.394,20 «πάροχος, ὁ παροχοῦμενος ἐκ τρίτων τῶν ὑμῶν καὶ τῆ νύμφῃ ἐπὶ τῆς ἀμάξης»: Σουῖδ. «πάροχοι λέγονται καὶ οἱ παράνομοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις: ἐπὶ ὀχλήματος γὰρ τὰς νύμφας ἤγον, ἢ τὸ εὐχόμενος»: Ὀρν.1740: ὅθ. ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος: Ἀριστφ. Ὀρν.1740 Ζηνὸς πάροχος γάμων τῆς τ. . Ἡρας, Λουκ. Ἡρ.5 πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστῖον συμπάροχοι δῶδα καιρομένην ἔχων». 2) Ἰσαρέχῳ ὡς ἐπιθ. πάροχος-ον κ. νεώτ. ὁ παρεχών, ὁ χορηγῶν τ. κ. ἴδ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ χορηγός, ὁ προμηθευτής, μτ. γενικ.: Πορφ. Ἀποκ.2,12 πάροχοι τινος, -πάροχος τροφήμων ἢ ὄμ. ὡς γλώσσα ἐπὶ τοῦ πρόθετος: Σχόλ. Ἀριστφ. Πλ.182. 3) παράχοι (οἱ) ἐν ταῖς Ρωμαϊκαῖς ἐπαρχίαις, οἱ παρέχοντες εἰς τοὺς περιόδουσαν δημοσίους λειτουργοὺς ἐπὶ ὠρισμένῳ ποσῷ χρημάτων τὰ πρὸς ὀδοποιαν χρήσιμα ἐφόδια: Ὀράτ. Σάτ.1,546, Ἐπιγρ. ἢ συνεκδ. ὁ φιλοξένης, ὁ ξενιῶνα τινὰ ἀπόδημον, ταξιδιωτήν: Κικ. Ἀττ.13,2Α,2.

παροχοῦμαι-έομαι ὀδοῦμαι καθήμενος πλησίον τινός, εἶμαι πάροχος, συνεποχοῦμαι τινι: Ξεν. ΚΠ 8,3,14 παρωχεῖτο δὲ αὐτῶ ἠνόχος μέγας, Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,2,1492,3 τοῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πρότερον ἀμα ταῖς σκώμμασι παροχοῦμενοις ἴδ.γρ. παροχοῦμενοις, Λουκ. Ἐνάδ.15,3 Ποσειδῶν ἐπιδεδηκὸς ἀρματα, παραχοῦμένην τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων πρᾶξῃ, Διωκ Κ 63,20 καὶ αὐτῶ Διόδωρος . . παρωχεῖτο.

παρόφημα-ατος (τό) ἱεροφῶμαι μτγν. τὰ πρόσθετον ὄφημα, ἐκλεκτὸν ἔδωγμα προσφερόμενον ἐκτάκτως: Ἀθην.9,367: ἐν δὲ Εὐρώπῃ πάλιν ἐπὶ παροφήματος διὰ πλειόνων εἰρκεν, αὐτ. 367Δ, Φιλῶστρ. Ἡρ.Π.ροοίμ.1 παροφήματα τῶν ἀμπέλων (καρποὶ δένδρων φουμένων μεταξύ τῶν κλημάτων) πρβλ. ὄφον, ὄφημα.

παροφήματιον (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ παρόφημου βλ.λ.: Πολυδ.6,56 ἔστι δὲ καὶ τούτα ζωμιου εἰδός τι, ἢ ὡς τινες, μάξις ἢ τις παρενθήκη ὄφου, ὁ οἱ νῦν ἀν εἰποῖεν παροφήματιον.

παρόφια (ἡ) νεώτ. ἱστρ. πηλυμελής λειτουργία τῆς ὀράσεως, καθ' ἣν ὁ πάσχων ἀντικαθίσταται κακῶς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα.

παρόφιδιον (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ παρόφιδ βλ.λ., πινάκιον.

παρόφιον (τό) μον. ἀντί παρόφιδ βλ.λ.2) Δημήτρι. Πελ. ἱερικ.58 ἄλας εἰς παρόφια μεθ' ὕδατος λύσαντες.

παρόφιος-ιδος (ἡ) (ὀφον) κ. νεώτ. ἐκλεκτὸν, ἐκτακτὸν ἔδωγμα, προσφερόμενον παρὰ τὸ σὺνηθες φαγητόν, ἄ. παρόφιδος: Φρύν ἐν ΑΒ 60 «παρόφιδες τὰ ὄφια . . καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν εἶπὶ τὸν λεκανίων»: Φερεκρ.147, Ἀριστφ. ἀπ.187, Ξεν.ΚΠ 1,3,4

βουλόμενος τὸν παῖδα ὡς ἡδιστα δειπναίν . . προσῆγεν αὐτῶ καὶ παρόφιδας καὶ παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα ἢ κ. μτφ.: Μάνν.2 τῶν κακῶν παρόφιδες ἰνάσι δοκιμασίαι δυστυχίας! 2) κ. νεώτ. - τὸ πινάκιον, ἐφ' οὗ ἴδ. παρατίθενται ἐξαιρέτια ἐδέσματα παρὰ τὸ σὺνηθές φαγητόν Ἡσ. «παρόφιδες, τὰ μεγάλα τρυβλία»: Ἀντιφών. 60 καλέσας τὴν παρατίθειαν ἐν παρόφιδι, Ἀλεξ. 86 εἰσω ποικίλων παρόφιδων, ΚΔ Μαρτβ.23,25 καθαρῖζετε τὸ ἐξέθων τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παρόφιδος, αὐτ.26, Ἀρτεμίδ. Δαλδ.1,74 πινάκος καὶ παρόφιδες ἢ νεώτ. ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ πινάκιον, πιάτ.

παρόφωμα μέλλ. τοῦ παροφῶ βλ.λ.

παρόφωμα-άομαι μτγν. τρώγω τὴν ὡς ἐκλεκτὸν ἔδωγμα: Λουκ. Μισθ. Σιν 26 τὸ σκληρόν τῆς μαλαχῆς φύλλον . . ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παροφώμενος, Πολυδ.10,87 ἐδέσματος εὐτελοῦς, ὁ ἔστι παροφώσασθαι, Κλήμ. Ἀλ.82,4 οἶον τρωγᾶλιόν τι ἐπὶ τῶ δειπνῶ παροφώμενος 2) ρηματ.π. παρόφωμα.

παροφώνημα-ατος (τό) ἱεροφῶν(ων) πρόσθετον ἐκλεκτὸν ἔδωγμα προσφερόμενον παρὰ τὸ σὺνηθές φαγητόν, ἠδοντικὸν πρόσθετον φαγητόν, μτφ. ἐν Αἰσχ. Αγ.1447 ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν θοίνης παροφώνημα ἡσὰδ' εὐνής χλιδὴν καὶ ἄλλην, πρόσθετον ἡδονήν, ἀπόλαυσιν).

παροφώνω-ῶ ἀγοράζω παροφώνημα τ. βλ.λ.: Κρατίν.92, Ἀριστφ. Ἐκκλ.226 μοιχοῦς ἔχουσι ἐνδον ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ 2) οὐταῖς παροφώνουσαι ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ 2) ρηματ. π. παροφώνημα.

πάρπαγος (ὁ) ἀντὶ παράπαγος βλ.λ.: Ἡσ. «πάρπαγος ὁ ἀνω τῆς θύρας μάνδαλος».

παρπαράνεια (ἡ) Ἐπιγρ. ἐορτὴ τελουμένη ἐπὶ τοῦ ὄρου τῆς Ἀργολίδος Παρπαράς Ἡσ. «ἐν ᾧ ὄγῳ ἤγετο καὶ χοροὶ Ἰσταντο».

παρπαπίθων ἐπ. μτχ. ὄρ. β' τοῦ παρπαπίθω.

παρπόδιος-όν ποι. ἀντὶ παραπόδιος, ὁ ἐπὶ ποδὸς ὢν, ὅθ. ὁ ἐπικέμενος: Πινδ. Ν 9,38 βουλεύεται φόνου παρπόδιον νεφέλαν τρέφαι.

παρπόρφουρος-ον Ἐπιγρ. ἀντὶ παραπόρφουρος, **παρπόρφουρος-ον** ἀντὶ παραπόρφουρος βλ.λ.: Ἐπιγρ. χιτώνας μάλινον κοριθῶν παρπόρφουρον.

παρράλιος-η-ον μτγν. ἐπ. ἀντὶ παρράλιος βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ 4,1560, Διον. Περ.253 ἰδ.γρ.ι.

παρραπτῶς Ἐπιγρ. αἰτ. ἐπιθ. ἀντὶ περιπαρπῶτος.

παράκτης (ὁ) Ἰνός, ρέζῳ) κακοποιός, πανοῦργος Ἡσ. «πάντα πράττων ἐπὶ κακῶ».

παρρησία (ἡ) ἰνός, ρησις κ. μων. κ. νεώτ. ἡ θαρραλέα καὶ εὐκρινὴς ἔκφρασις γνώμης, τὸ νὰ ἐκφράξῃ τις ἐλευθέρως καὶ μετὰ θάρρους τὰς ἐαυτοῦ σκέψεις, ἐλευθεροστομία, εὐκρινεῖα: Εὐρ. Ἰπν.422 ἐλευθεραὶ παρρησία θαλλόντες οἰκοῖεν πόλιν . . Ἀθηνών, αὐτ.Βάκχ.668 πότεια σοὶ παρρησία φράσων τὰ καίθειν ἢ λόγον στειλώμεθα, αὐτ.Φοῖν.391 αὐκ ἔχει παρρησίαν, Ἀριστφ. Ὁεσμ. 541 εἰ γὰρ ὁδοῦς παρρησίας κάξον λέγειν, Πλάτ. Πολ.557β ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ παρρησίας γίγνεται, Ἰσοκρ.2,28 δίδου παρρησίαν τοῖς εὐφρονούσιν, αὐτ.8,14 δημοκρατίας ὁδοῦς αὐκ ἔστι παρρησία, Δημ.73 τάλῃθι μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, Δείν.2,1 τὴν ὑπὲρ τῶν δικαίων παρρησίαν ἀπαδόμενος, Πολυδ.2,38,6 ἰσηγάρια καὶ παρρησίας καὶ . . δημοκρατίας . . σύστημα, ΚΔ Πράξ.2,29 ἔξον εἰπεῖν μετὰ παρρησίας πρὸς ὑμᾶς, αὐτ.4,13 τὴν τοῦ Πέτρου παρρησίαν, αὐτ.29, Ἀκολοῦθ. Λειτουργ. Χρυσοστ. Εὐχὴ καταξίωσον ἡμᾶς, Δέσποτα, μετὰ παρρησίας ἀκατακρίτως τοῦλᾶν ἐπικαλεῖσθαι σε, Μηναι.12,1 Ὀρθρ. Ψδ.9 δυσώπισσον ἐκένεως τῇ προφητικῇ παρρησίᾳ χρωόμενος ἢ μτγν. περὶ παρρησίας τίτλος ἐργου τοῦ Φιλῶδ. ἢ κ. δογ. ὡς ἐπίρρο. μετὰ παρρησίας, ἐλευθέρως, ἀνυποκρίτως, ἀπροκαλύπτως, ἀνεπιφυλάκτως, ἀναφανδόν, φανερά, καθαρὰ,

ξάστερα : ΚΔ Μάρκ.8,32 παρρησιάζει τὸν λόγον ἐλάλει, αὐτ.Ψα.7,13, αὐτ.26 παρρησιάζει λαλεῖ καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι, αὐτ.10,24 εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, ἐπεὶ ἡμῖν παρρησιάζει, αὐτ.18,20 ἐνῶ παρρησιάζει ἐλάλησα τῷ κόσμῳ ἢ ὄμ. ἀνευ φόβου, ἐλευθέρως : Ἀέτ.15,8 παρρησιάζει . . ἐκτεμνεται τὸ δέμα, Ίουστίν.Νεορ.1,1,1 2) κ. ἐν κακῇ σημ. ἀβουροστομία, ἀθυρολογία : Πλάτ.Φαίδρ.240Ε εἰς δὲ μέθην ἰάντους, πρὸς τῷ μὴ ἀνεκτῶ ἐπ' αἰσχει παρρησιάζει κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένη χρωμένον, Ίσοκρ.11,40 περὶ μὲν τῆς πρὸς ἀλλήλους κακηγορίας νομοθετήσομεν, τῆς δ' εἰς τοὺς θεοὺς παρρησιάζει ὀλιγωρήσομεν, Κικ.Ἀττ.1,16,8, Πρῶτρ.2,482 καὶ τὸ νὰ λέγῃς ἀναίδως καὶ μετὰ παρρησιάζει 3) ἐλευθερία ἐνεργείας, ἰσχὺς πρὸς δράσιν : ΓΔ Λευιτ.26,13 συντέριψα τὸν δεσμὸν τοῦ ζυγοῦ ὑμῶν καὶ ἤγαγον ὑμᾶς μετὰ παρρησιάζει, Βέττ.Βαλ.6,3 παρρησιάζει ζωῆς καὶ θανάτου ἰδικαίως, ἐξουσία (ζωῆς καὶ θανάτου), Ἀριστ.Αἰν.2,7 4) ἐλευθεριότης, μεγαλόδωρα : Ἐπιγρ. κεκόσμηκε τὸν αὐτοῦ βίον τῆ καλλίστη παρρησιάζει ἢ ὑπερβάλλουσα, μεγάλη, χρῆσις : Ἐπιγρ. ἐπὶ τῇ . . τῶν καμάτων καὶ πάσης ἐπιμελείας παρρησιάζει 5) γλωσσ. ἀφθονία.

παρρησιάζομαι (παρρησιάζει) κ. μων., μέλλ. παρρησιάζομαι κ. παρρησιάζομαι ἢ ΠΔ ἰδὲ 22,261, ἄορ. ἐπαρρησιάζομαι, παρκα. πεπαρρησιάζομαι, μεταχειρίζομαι παρρησιάζει, ὁμιλῶ μετὰ παρρησιάζει, λέγω τὴ ἐλευθέρως καὶ εὐθαρῶς : Πλάτ. Γοργ.487D ὅτι γε οἷος παρρησιάζομαι καὶ μὴ αἰσχύνεσθαι, αὐτ.491Ε ὁ ἐγὼ σοὶ νῦν παρρησιάζομαι λέγω, Αἰσχίν.1,80 διότι ἐπαρρησιάζομαι μοι καὶ διελέχθη : ἢ ὄμ. κ. ἐμφορ. ἰπρὸς τινα, περὶ τίνος, κατὰ τίνος : Ξεν.ΚΠ.5,3,8 πολλά . . ἐγὼ γε κἀκεῖνος ἐπαρρησιάζομαι πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ.Λόχ.178Α ἡγοῦμεθα γὰρ χρῆνην πρὸς γε ὑμᾶς παρρησιάζομαι, αὐτ.Χαρμ.156Α, Ίσοκρ.11,1 περὶ δήας ἐπαρρησιάζομαι τῆς παιδείσεως, Δημ.287, Πολύβ.12,13,8 καθ' οὗ πεπαρρησιάζομαι πολλά, ΓΔ ἰδὲ 22,26 παρρησιάζομαι ἐναντίον κυρίου ἀδεύσας εἰς τὸν οὐρανόν, ΚΔ Πράξ.14,3, Λουκ.Ἀποκ.3,30 ταῦτα . . ὑπέρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι : πρὸς σέ : ἢ ἐν τῷ παρκα. πεπαρρησιάζομαι ἐν ἐνεργ. σημ. : Δημ.54 νῦν θ' ἀγιώσκει πάνθ' ἁπλῶς οὐδὲν ὑποστελεῖται μνος πεπαρρησιάζομαι ἢ ὄμ. ὁ παρκα. ἐν παθ. σημ. : Ίσοκρ.15,10 περὶ δὲ φιλοσοφίας πεπαρρησιάζομαι (ἐκφοράσεις ἐλευθερίας, Φιλῶδ. Παρρ.40 πεπαρρησιάζομαι φωνῶν ἢ ὄμ. κ. μων. ὁ παρκα. : Ἀνθ.Κομ.1,41) ἢ ἀλήθεια ἐπαρρησιάζομαι (ἐλέγετο ἐλευθέρως καὶ μετὰ θάρρους) ἢ ὄμ. κ. ἐνεργ. : Φιλῶδ. Παρρ.580, Εὐστ. Πον.265, 82 τοῦτο ἡ ἡμέρα . . παρρησιάζομαι τὸν μναχόν 2) μων. ἐμφανίζομαι, ἀναφανίζομαι : Σέργ. Μακρ. ἐν Σαθ.3,214 ἤρξατο τὸ σχῆμα τῶν ἁγίων ἀρχιερέων παρρησιάζομαι ἀρχικώτερον ἐν τοῖς ἔθνεσι 3) ρηματ. π. παρρησιάζομαι.

παρρησιάζομαι ἐπίορ. μτν. συγκρ. κ. παρρησιάζομαι μετὰ μείζονος παρρησιάζει βλ.λ. ἢ : Ὀργ.Φιλοσοφου.3259 ἰέκδ.Μι.1.

παρρησιάζομαι (ὁ) (παρρησιάζομαι) ὁ παρρησιάζομαι, ὁ ἐλευθέρως καὶ εὐθαρῶς ὁμιλῶν, ὁ ἐλευθερόστομος : Ἀριστ.Η Νικ.1124b,29, Φιλῶδ. Παρρ.620, Διδῶ.Σ 14,5 Αὐτόδουλον, ἀνδρα παρρησιάζομαι, Λουκ.Θε.Ε 3 χρῆ δὲ παρρησιάζομαι ὅτι μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν, Διογ.Λ.2,127, αὐτ.Α.34 ἐκικόπητι θ' ἰκανῶς καὶ παρρησιάζομαι.

παρρησιάζομαι -ή-όν ὁ ἔχων κλίσην εἰς τὸ παρρησιάζομαι, ὁ συνθηκῶν νὰ ὁμιλῇ μετὰ παρρησιάζει, ὁ ὁμιλῶν ἐλευθέρως καὶ εὐθαρῶς, ὁ ἐλευθερόστομος : Ἀριστ.Ρητ.1382b,20 οἱ δεῦθύμοι καὶ παρρησιάζομαι, Φιλῶδ. Ὀργ.74, W' ἐπίορ. -ῶς

μετὰ παρρησιάζει : Μάρκ.Αὐρ.5,30 καὶ τὸ ἀνεχέσθαι (ἴσως) ἀντιδανόντων παρρησιάζομαι ταῖς γνώμας αὐτοῦ κ. συγκρ. ὠτέρων : ἰωσ.111,2,14 κ. ὑπερβ. ὠτάρα : Μιχ.Σύγκ. Ἐγκωμ.Διον. Ἀρεοπ. 5531.

παρρησιόποιος (ὁ) μων. ὁ παρρησιάζομαι, ὁ ἐλευθέρως καὶ εὐθαρῶς ὁμιλῶν : Στούδ.Θεοδ. 1489 [ἐκδ.Μι.].

παρρησιόπιδες-ους-ες μτν. ὁ πλήρης παρρησιάζει, ὁ μετὰ παρρησιάζει ὁμιλῶν, ὁ ἐλευθερόστομος ἰδ. τὸ ἐπίορ. -ῶς κ. συγκρ. παρρησιόπιδες μετὰ πλείονος παρρησιάζει : Διδῶ.Σ 15,6 ἀποκρίνασθαι παρρησιόπιδες.

παρσένος λακων. ἀντὶ παρσένος βλ.λ. : Ἀλμ.1, Ἀριστ.Αυσ.1263 μόλε δέορ, παρσένος σιά.

πάρισμο (τὸ) ἰσπανοῖα δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παίρω βλ.λ., ἡ λήψις ἢ ἡ ἄλωση : τὸ πάρισμο τῆς Πόλης ἀπὸ τοῦ Τούρκου, - τὸ πάρισμο τοῦ Κάστρου - τοῦ χαρκαῶματος 2) ἀποκοπή, περικοπή, σμικρυνσις ἀντικειμένου τινός : τὸ παράθυρο θέλει λιγὰκι πάρισμο γιὰ νὰ κλείνῃ.

παρισμός (ὁ) νεώτ. ἄ. ζωροστριασμός βλ.λ.

παρσουλακίρι Ἡσ. ἐτὸν τρίβωνο, δταν γένηται ὡς θυλακίς ἰσοκων. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου παρασουλακίς,

παρσατλή, **παρσατῶσα** κττ. ἐπ. ἀντὶ παρσατλή, παρσατῶσα, ὄορ. β' εὐκτ. κ. μτχ. τοῦ παρσατλή.

παρσατήθω ἐπ. ἀντὶ παρσατήθω β' δουκ. ὑποτ. ὄορ. β' τοῦ παρσατήθω βλ.λ. : Ὀδ.Σ 183.

παρτάδες Ἡσ. «ἀμπελοι».

παρταμένο (τὸ) δημ. ἄ. παρτιμένο βλ.λ.

πάρτασος Ἡσ. ἄγυρνον. Λάκωνες.

παρτέλλεται Ἡσ. «κρανεϊταί».

παρτιμῶν, **παρτιμῶν** ἐπ. ἀντὶ παρτιμῶν βλ.λ.

παρτιέντζα (ἡ) ἱταλ.) δημ. ἀναχωρησις, κ. ἰδ. ἀπόηλος 2) σημεῖον, σύνθημα ἀναχωρήσεως πλοίων καὶ σιδηροδρόμων : σφυραεῖ παρτιέντζα.

παρτίρι (τὸ) ἱταλ.) δημ. τμήμα κήπου προωρισμένου διὰ καλλιέργειας ἀνθῆων.

παρτίδα (ἡ) ἱταλ.) δημ. μερίδι, τμήμα, τεμάχιον, μέρος ἐνὸς ὅλου : **μιά παρτίδα φασόλια**, - **παρτίδα ἔμπορευμάτων** (προσότης ἔμπορευμάτων) 2) ἐπὶ χαρτοπαγίων κ. ἄ. τυχηρῶν ἢ τεχνικῶν παιγνίων, τὸ ὅλον παγίον, τὸ σύνολον τῶν πράξεων, αἰτνες ἀπασιτῶν, ὅπως ἐξέληθι τις νικητῆς : **ἐπάξαμε τρεῖς παρτίδες σκάκι** - μιλλιάρδο.

παρτιθεῖ (ἐπ. παρτιθεῖ, παρατίθει) : Ὀδ.Α 192.

παρτιμένο (τὸ) ἱταλ.) δημ. μωσ. κ. παρταμένο ἐνάριθμον ἢ ἀνευ ἀριθμῶν βάσιμον ἢ μέλος βραχείας ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον διαρκείας 2) ἰδιωμ. ὄροφος οἰκίας : **στό δεῦτερο παρτιμένο**.

παρτιτούρα (ἡ) ἱταλ.) δημ. μωσ. τετραδίων ἢ βιβλίων περιέχον πάντα τὰ μέρη συμφωνικῆς μουσικῆς συνθέσεως, ἄ. κτ. ἐξέλιχθον μερολόγιον.

παρτομῆ-ἰδος (ὁ) Ἡσ. «μικρὸν τῷ μήκει βιβλίδιον».

παρτασιάζω (παρτασιάζει) δημ. τεμαχίζω, κατακομματιάζω, ὁθ. κ. καταρρακῶ.

παρτασιάζομαι (τὸ) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρτασιάζει βλ.λ., τεμαχισμός, κομματῆσιμα.

παρτασῶ (ὁ) δημ. ἔκαστον τῶν μερῶν, τῶν τμημάτων, εἰς ἃ τεμαχίζεται τι, μικρὸν τμήμα, κομματάκι, ὁθ. ράκος, κουρέλι.

παρυβρίζω μτν. φέρομαι πρὸς τινα, μεταχειρίζομαι τοῦτον ὑβριστικῶς, προσβάλλω τινά : Βασ.3,913C, αὐτ.2,417D τὸν εὐεργέτην παρυβρίζομαι κ. ἐν τῷ μέσ. τ. μτ. ἐνεργ. σημ. : Ἐπιγρ.

παρυγαίνω μτν. ὑγροῖνω εἰς μικρὸν βαθμόν, νοτίω τὸ ὄλιγον, ὁθ. μαλακῶνω, μαλακῶνω : Ἡρόδ. Ἰστρ.π. Ὀρειδ.5,27,23 συνεχεῖ ποτῶ παρυγαίνοντας τὰ κατῆρα τῶν σωματίων, Ἀθην.8, 356β παρυγαίνει δὲ κοιλίαν ἐφόμοσος ἐπὶ πλείονος 2) τὸ παθ. ἐπὶ τῶν ἐντέρων, ὑφίσταται κἄθαρσιν : Σωρ.1,122, Μνησθ.Ἀθ.π. Ὀρειδ.ἄεθ.6,19,5.

παρύργος-ον μτγν. ὁ ὑφυργος, ὀλίγον ὑργός: Μαν.1,87 παρύργοισι τόποισι παρήμενοι ἐργάζονται· 2) τὸ θηλ. παρύργος κ. τὸ οὐδ. παρύργον ὡς οὐσ. εἶδος ἐμπλάστρου ἑφευρεθέντος ὑπὸ τοῦ Ἡρα· Γαλ.2,703 «ἐμπλαστικῶ τινι φαρμάκῳ ὁσίον τὸ καλοῦμενον παρύργον ἐστὶ», αὐτ. 13,952. *Ορειδ.ἀν.90· 3) φρ. πάργυρα πρᾶσσα ἀσχολοῦμαι εἰς παρυδάτιος ἐργασίας, ἐργάζομαι παρὰ τὴν παραλίαν: Βέττ.Βαλ.2,6.
παρυδάτιος-ον νεώτ. ὁ παρὰ τὸ ὕδωρ ὧν, εὐρισκόμενος ἢ γηγόμενος ἢ ζῶν: παρυδάτια φυτά.
παρύδρος-ον ὁ παρὰ τὸ ὕδωρ ζῶν, διαιωτέμενος, ἐπὶ τῆς ἀλκυόνος: Ἀριστλ.Ζ1 593b,8 καὶ τῶν ἀλκυόνων δὲ γένεα παρύδρον ἐστὶ· 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐνυδρος, ὁ ὑδρόβιος: Θεόδωρ.Φ1 4,124.
παρυλίχια (ἄλη) πάπ. κατασκευάζω προχώματα, φράγματα διὰ κλάδων θάμνων.
παρυλιμός (ῶ) ἴβλη πάπ. κατασκευὴ προχώματων ἐκ κλάδων θάμνων.
παρυμνώ-έω μτγν. ὑμνώ, ἐγκωμιάζω τινὰ παρ' ἄξιαν: Ἀριστείδ.2,157J.
παρυνάγομαι μσν. κάμπομαι, λυγίζομαι: Νικ.Χων.148,7 [ἐκδ.β'] παρυνάγομαι ἐστὶ, δάκρυσι καὶ λίταισι παρυνάγομαι.
παρυπαντώ-άω μτγν. ἐρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, συναντῶ, ἀνταμώνω: Ἰώσ.Π1 1,31,4 παρυπάντησε δὲ αὐτῶ παρὰ δόξαν ἐρημία πολλή.
παρυπάρχω σχόλ. εἶμαι ὁμοῦ μετὰ τινος, ὑπάρχω παρὰ τινά, πάρεμι: Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.1041 παρυπάρχουσι τινι βοηθοί, αὐτὶ· Ὀρ.579 παρυπάρχον τινὶ σύμμαχοι, Σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.2,474, αὐτ.3,273.
παρυπάτη (χορδή) ἡ παρὰ τὴν ὑπάτην χορδή, ἡ ἀμέσως μετὰ τὴν πρώτην χορδήν, ἡ δευτέρα ἐκ τῶν πέντε: Ἀριστλ.Πρ.917b,30, Πλούτ.Ἡθ.1134F.
παρυπατοιδής-οὐς ἔως μτγν. ἐπὶ μουσικοῦ τόνου, ὁ ὁμοιος τῷ τόνῳ, τῷ ἦχῳ τῆς παρυπάτης χορδῆς: Ἀριστείδ.Κ 1,6.
παρυπάτος-η-ον νεώτ. ὁ παρὰ τὸν ὑπατον, τὸν ἀνώτατον κείμενος.
παρυπεφαίνω μσν. ὑπεμφαίνω ὁμοῦ μετὰ τινος, δεικνύω τὶ μετὰ ἄλλοι συγχρόνως: Νικ.Χων.Χρον.337,21 συνάλλαγμα γαμικὸν βραχὺ ἢ οὐδὲν παρυπεφαίνον τὸ ἄσμενον.
παρυπία ἡ νεώτ. ναυτ. ὑπέρα ἀφαιρετή, πρὸς ἐνίγχεσιν τῆς κυρίας ὑπέρας τῶν κεραιῶν τῶν δολώνων τῶν μεγάλων πλοίων, κοντραμαντάρι.
παρυπήνη ἡ ἡ νεώτ. ναυτ. ἔξαρτιον, ἀχοινίον συγκρατοῦν καὶ ἐνιασχῶν τὸ σύνολον τοῦ προδόλου ἐκ τῶν κάτωθεν, ἰδ. τὸ στερεοῦν τὸ δωράτιον καὶ τὴν ἐπιδωροτιδίδα, κόντρα-μουσταίκα.
παρυπνώ-ώω μτγν. παρακοιμῶμαι, κοιμῶμαι πλησίον τινός, πλαιγιάζω δίπλα: Κόιντ.10,28 Ἐνδυμίωνα παρυπνώοντα βέθεσαι.
παρυπογράφω σχόλ. κ. μσν. ὑπογράφω παρὰ τινά, παρὰ τὴν ὑπογραφὴν τινος θέτω τὴν ἐμὴν: Ἰσιδ.Θεσσ.112 [ἐκδ.Μ.Ι.]· 2) σχόλ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἐπισυνάπτω: Σχόλ.Εὐρ.Ὀρ.126.
παρυποδεικνύμι μσν. δεικνύω τὶ συγχρόνως μετ' ἄλλου ἢ ὑποδεικνύω ἐν παρόδῳ: Φώτ.Ἐπιστ.212,26 τοιαῦτα σχήματα παρυποδειξίται.
παρυποδύνω μτγν. παρεισάγω: Μητροδ.ἀπ.45.
παρυποζεύγνυμι μσν. ὑπὸ ζυγῶν τίθημι τὶ παρ' ἄλλο, ζεύγνυμι ὑπὸ τὸν αὐτὸν ζυγῶν: Θεόδ. *Υρτ.Ἐγκώμ.Μαρ.22.
παρυποκλέπτω μσν. ὑποκλέπτω τὶ ἐκ τοῦ πλησίον, πωῶ τὶ κρυφά ὡς κλέπτῃς: Παχυμ.ἑλ' Ἀνδρ. Πλασιολ.351A παρυποκλέπτων τὴν ἐκπλευσιν.
παρυποκρίπτω ὑποκρίπτω τὶ παρὰ τὶ ἄλλο: Ἀνών.ἐν Ἀν.Βοασσα.3,127 ταῦτ' εἰπέιν . . μοι ὑπέαχου . . τίνι δὲ τρώψω παρυποκρίπτεις;
παρυπολαμβάνω μτγν. ἐκλαμβάνω τὶ ἄλλο ἀνί' ἄλλου, ἐννοῶ ἐσφαλμένως: Ἀριστότ.Ἄρμον.

30M μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς παρυπολαμβάνοντες τὸ πρᾶγμα.
παρυπομνησκω μτγν. ὑπομνησκω πλαιγίως, ἐν παρόδῳ, παρεπιπτόντως: Πολυδ.5,31,3 ἐκ τοῦ τὰς ἐκάστων ἀρχᾶς καὶ συντελείας παρυπομνησκείν, Φιλῶδ.Κακ.24J.
παρυπομνηστικός-ἑως ἡ) μτγν. πάρεργος ἀνάμνησις τινος: Μάρκ.Αὐρ.1,10 δι' ἑτέρας τινός τοιαύτης ἐμμελοῦς παρυπομνησεως.
παρυπονοῶ-έω μτγν. νοῶ τὶ παρεπιπτόντως, ὑπονοῶ, ὑποθέτω: Φιλῶδ.Παρρ.490· 2) υποπτεύω πρὸς τοῦτοις: Δαμόσκ.Ἄρχ.118· 3) συμπεραίνω σὺν τοῖς ἄλλοις: Γαλ.16,537.
παρυποπτεύω μσν. παρανοῶ βλλ.2): Τζέτζ.Χιλ.2,26.
παρυπόστασις-ἑως ἡ) μτγν. ἐνηρμωσιμένη ἢ παρόλληλος ὑπαρχίς: Πορφ.Γνωμ.44, Πρωκλ.Πολ.1,38K· 2) παρυπαρχίς, ἐκφύλισις: Συμηλίε. Οὐρ 429,34 ἐκτροπή καὶ παρυπόστασις ἐστὶ τοῦ κατὰ φύσιν τὸ παρὰ φύσιν, αὐτ.Φυσ.1262,8.
παρυποφάινω μσν. παρυποδεικνύμι βλλ.: Ἀνών. Βί.1ω.Χρυσ.8,336,42 ἀμφίβολα παρυποφαινόντες τεκμήρια, Ἀνδρ.Κρ.113D οὐ τὸν σταυρὸν διὰ τοῦ σημείου τρανῶς παρυπέφηνε, Φώτ.Ἐπιστ.219,8.
παρυποφύχω μτγν. ὑποφύχω τί πως, φύχω, ὄροσιζω ἐλαφρότως: Διοσκ.2,85.
παρυπότιος-ον μσν. ὁ ὀλίγον ὑπίτος, ὁ σχεδὸν ἐπίπεδος: Θεοφύλ.Σ' Ἰστ.44A ὀπλιτικὸν διατάξας κατὰ τὰ παρύπτια τοῦ Ἰζαλέ στρατοπεδεύεται.
παρυπτῶ-άω μτγν. ἐπὶ τοῦ στομάχου, πάσχω διατάραιν ἐκ ναυτίας, ἀνακατῶνομαι: Σωρ.1,36.
παρυφάινω κ. μσν. κ. νεώτ. ἄδρ. παρυφάνα, παρακ. παρυφάγκα (Φιλ.Βυζ.Θαυμ.2,51, παρ. παρυφαινομαι, ἄδρ. παρυφάνθη, παρακ. παρυφασαμαι [Ἀριστλ.Ζ1 529a,15], μτγ. παρυφασμένος [Ξεν.ΚΠ 5,4,48], προσωφάινω, ὑφάινω κατὰ τὰ πλάγια ἢ κατὰ μήκος, ὑφάινω ἢ πλέκω παρυφην εἰς ὑφασμα· ἐν χρ. τὸ παθ.: Διόδ.12,21 μηδὲ περιτίθειαι χρυσία, μηδὲ ἐσθῆτα παρυφασμένην, Πολυδ.7,53 ἰμάτιον λευκόν, πῆχυν πορφουρῶν ἔχον παρυφασμένον· 2) ὁμ. ἐν τῷ παθ. τ. συνεινούμαι κατὰ μῆκος τινος: Ἀριστλ.Ζ1 529a,15 παρυφάνται· δ' ἀπὸ τῆς κοιλίας . . συνεχόμενος ὑμένω μακρὸς πόρος· ἢ μσν. κ. μτγ. κ. Ἐύστ. Πον.174,81 τούτων ἀπάντων, δ' δὴ καὶ φύσει ταῖς ἀφηγήσει παρυφαινεται· 3) μτφ. ὁμ. τὸ παθ. ἀπλοῦμαι εἰς τὰ πλάγια καὶ κατὰ μήκος, δθ. διπλα παρυφασμένα γραμματ. στρατιωτῶν ὀπλισμένων ἐμπειρικῆλοισι παντοχόθεν ἀσπλον πληθὸς ἐν εἰδει παρυφῶν εἰς σχῆμα τετρογώνου ἢ πλίνθου: Ξεν.ΚΠ 5,4,48 ὑπὸ δὲ τῶν παρυφασμένων ὄπλων πᾶς ὄχλος δεινὸς φαίνεται· 4) μτγν. τὸ ἐνεργ. ὑπερέχω τινὰ εἰς τὸ ὑφάινω, ὑπερτερῶ ἐν τῇ ὑφάντη: Φιλῶστρ.Ἐικ.2,28 ὅρα καὶ τὴν ἀράχην ὑφάινουσιν ἐκ γειτόνων, εἰ μὴ παρυφάινῃ καὶ τὴν Πηνελόπην.
παρυφαιρούμαι-έωμαι μσν. ὑφαιρῶ τὶ χάριν ἐμαυτοῦ παρὰ τινος, παίρνω τὶ ἀπὸ τινος κρυφίως δι' ἑμαυτὸν: Ἀνδρ.Κρ.24C εἰδες ὅπως τῆς παρθένου παρυφαιλετο τὸν φόδον;
παρυφαινόσ-αν γλωσσ. ὁ παρυφασμένος, ὁ γαρνηρισμένος μετὰ γῶρον εἰς τὰ ἄκρα.
παρυφασμα-ατος (ῖο) μτγν. παρυφή βλλ.1): Γαλ.1821,776, *Ορειδ.651,1 καθάπερ ἐπὶ τῶν παρυφασμάτων γίνεται.
παρυφή ἡ κ. νεώτ. ἡ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ὑφάσματος ταινιοειδὴς ὑφή, στενὴ λωρίδα κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν ὑφάσματος ἐν εἰδει περιωρίου, οὐγία, γῦρος, κενάρη πρδλ.Πολυδ.7,53 καὶ μέντοι ἐν τοῖς κίτῳσι πορφύρα ῥάβδοι παρυφῆ καλοῦνται: Κλέαρχ.9, Φύλαρχ.π. Ἀθῆν.12,211; μηδ' ἀνδινα φορεῖν μηδ' ἐσθῆτας ἔχειν πορυφ-

ράς ἐχούσας παρωφής, Γλιούτ. Ήθ.239C σακκοφόρον ἀνείλαν διότι παρωφής εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλε, Γολ.1θ|2|791, Ἐπιγρ. 2) μτγν. μτφ. τὸ ἄκρον, τὸ τέρμα, ἡ κορυφή : Ἰουλ.Γαλ.238B παρωφην κακῶν εἰργάσασθε 3) νεώτ. ὄμ. μτφ. τὸ ἄκρον, τὸ πέρασ ἐκτάσεως, τὸ ὄριον, τὸ σύνορον : παρωφὴ δάσους - χωρίου.

παρωφής-οὐς ἐς κ. μσν. ὁ ἔξων, ὁ φέρων παρωφην πρβλ.Πολυδ.7,53 «παρωφής δὲ καὶ παραλογγές τὸ ἐκατέρωθεν ἔχον παρωφασμένην πορφύραν» ὄθ. τὸ οὐδ. παρωφές ὡς οὐσ. παρωφίς βλ.λ. : Ἀριστφ.ἀπ.320,7, Φώτ. ἐν λ. παράρηχϋ.

παρωφίζάνω μτγν. συμπαρομαρτώ, ἐπὶ συμπαρωμάτων νόσων : Σευήρ. Ἰατρ.Κλυστ.3D, Ἀθαν.270I. **παρωφίς** -ίδος (ἡ) μτγν. ὑπόκορρ. τοῦ παρωφῆ βλ.λ.1) : Πολυδ.7,46.

παρωφιστάνω (παρωφιστήμι) μτγν. δηλῶ, ἐνδεικνύω : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπιγρ.129,18 κ. παθ. παρωφιστάνομαι ἐνδεικνύομαι, προκίπτω ἕκ τιος : αὐτ.Συντ.297,5 τὰ ποικίλως παρωφιστανόμενα ἐκ τῶν ῥημάτων.

παρωφιστήμι μτγν., ἐνεργ. παρακ. μτ. παθ. σημ. παρωφιστήκα (Ῥήτ.4,21W), παθ. παρωφισταμαι Ἰ'Ηρόδ. Ἰατρ. π. Ὀρειδ.8,3,7I κ. παρωφιστάνομαι Ἰ'Απολλ.Δύσκ.Σύντ.297,5), ἀόρ. β' παρωφιστήην ἸΣτωϊκ.ἀπ.248), Ἰστημι τὸ παρά τι ἄλλο, παραπλευρώω, πλησιῶν τινός, ὄθ. τὸ παθ. ἴσταμαι παρά τιναί, παρωφάρχω : Ῥήτ.4,2I παρωφιστήκα τῆ χρηστῆ παρασκευῆ εἰδῶλων 2) τὸ παθ. ὑπάρχω ὡς ἐξηρημασμένος ἕκ τιος, μτ. ὄστ. : Στωϊκ.ἀπ.248, Σέξτ.Ἐπιμ.Πυρρ.1,205, Διου.Λ.9,105 μόνον ἀνθιστάμεθα πρὸς τὰ παρωφιστάμενα τοῖς φαινομένοις ἀδελφαί, Πλωτίν.2,9,14, Πορφ.Γνωμ.43, Ἀσκληπ.Μεταφ.371,2 κ. ἀπολ. : Σιμηλίκ.Κατ.110,5 3) κατ' ἀκόλουθον, κατὰ συμφωνίαν ὕψισταμι, ὑπάρχω, ἐγίνομαι : Ἰώσ.ΑΙ 15,8,4 4) παρωφιστάνομος φόβος ὁ ἐξ ἐνστικτοῦ, ὁ ἐνστικτώδης φόβος : Ἡρόδ.Ἰατρ.π. Ὀρειδ.8,3,7 τὸν παρωφιστάνομον ἀποθήμενον φόβον 4) ἐν γραμμ. ἐνν. ὑψίσταμαι, ὑπάρχω ἐκ παραγωγῆς : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.297,5 τὰ ποικίλως παρωφιστανόμενα ἐκ τῶν ῥημάτων, αὐτ.4,5 τὸ ἐξ ἐκάστης λέξεως παρωφιστάνομον νοητόν, Εὐστ.128,25 πολλὰ τὰ λέξει παρωφιστάτα σημαίνοντα, αὐτ.Πον.92,74 5) τὸ οὐδ. τῆς μτχ. παρωφιστάνομαι ὡς οὐσ. αἰ στερεοαὶ οὐσίαι αἱ ἐνυπαρξόμεσαι εἰς τὸ οὖρος, τὰ κατακίθια : Γαλδ.25I, αὐτ.19,574.

παρωφίλαος μσν. ὁ κατὰ τι, ὁ ὀλίγον ὑψηλός : Θεοφύλ.Σ'ιστ.37A σχολαίαν εὐρηκότες τὴν κάθοδον τῶν παρωφίλων καθέρισσαν.

παρωφίω-ῶ μσν. ὑπερφῶ : Εὐστ.Πον.4I,76 καταβαίνων τὴν ὑψηλὴν ἀνάδασιν, εἰς ἣν τὸ ἅγιον πνεῦμα παρωφώσασέ σε ἄκοντα κ. παθ. : αὐτ. 189,43, αὐτ.278,80.

παρωφίωμα-ατος (τὸ) μσν. ἡ κατὰ μικρὸν ὕψωσις, τὸ μικρὸν ὕψωμα : Εὐστ.Πον.253,3I τὸ ὑποκωμμένῳ θεμελίῳ ἀνακόλουθον σαι τόπαρωφίωμα.

παρωφαινε ποι. τ. τοῦ παρωφαινε β' ἐν. προστ. ἀόρ. τοῦ παραφαίνω βλ.λ.

παρωφάμενος ποι. τ. τοῦ παρωφάμενος μτχ. μέστ. τοῦ παρῶφμι βλ.λ.

παρωφάσθαι ποι. τ. τοῦ παρωφάσθαι ἀπαρφ. μέστ. ἀόρ. τοῦ παρῶφμι βλ.λ.

παρωφασία (ἡ) ποι. τ. τοῦ παρωφασίη βλ.λ.

παρωφασίς-εως (ἡ) ποι. τ. τοῦ παρῶφασίς βλ.λ.

παρωφάρω ποι. τ. τοῦ παρωφάρω βλ.λ.

παρωφάμενος ἀπαρφ. ἐπ. ἀόρ. β' τοῦ ρ. παρωφάγω βλ.λ.

παρωφικτος-ον ποι. τοῦ μὴ ἀπαντωμένου παρωφικτος ὁ διαφευκτός, ὃν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ : Πίνδ.Π 12,30 τὸ μόρσιμον οὐ παρωφικτον. **παρωφίσις**-ίδος (ἡ) Ἦσ. «βράτραχος».

παρωά (ἡ) μτγν. παρωφῆ βλ.λ. : Σωρ.1,83. **παρωάσις** (ἡ), θηλ. παρωά κ. παρῶσ ἰσθμ. ἐπὶ Ἰηποῦ, ὁ καστανός· Φώτ. «ὁ μεταξὺ τεφροῦ καὶ πυρροῦ» : Ἀριστλ.Ζ1 630α,29 τὸ δὲ χρώμα ἔχει μέσον τὸ τεφροῦ καὶ πυρροῦ, οὐχ οἷον αἱ παρωάσι Ἰηποι καλούμεναι.

παρωδή (ἡ) μτγν. παρωδία βλ.λ. : Φιλῶδ. Ὀμ.530, Κοϊντλ.9,2,35, Ἀθην.2,64C Μάτρων ἐν Παρωδαίς.

παρωδήμα-ατος (τὸ) παρωδία βλ.λ.1) : Ἀνών. Κατ. εἰς Ἰώδ 455,16|30,9) ῶδη, φησίν, αὐτοῖς ἐνεδόμενη καὶ παρωδήμα.

παρωδήσις-εως (ἡ) σχόλ. τὸ παρωδεῖν : Σχόλ. Ἀριστείδ.166.

παρωδία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παρωδῶ, ἡ παρά τοῦς κανόνας, παρῶφανος ῶδη, παρατραγουδοῦ, ἰδ. κωμικὴ ἀπομίμησις, διαστρόφη, σκωπτικὴ ἢ καὶ χλευαστικὴ μεταβολὴ λόγου σπουδαίου ἢ ποιήματος πρβλ. Σουίδ. «οὗτω λέγεται ὅταν ἐκ τραγωδίας μετενεγθῆ λόγος εἰς κωμωδίαν» : Ἀριστλ.Ποιητ.1448α, 13 Ἠγήμων ὁ ὀσάσιος ἰδὲ τὰς παρωδίας ποιήσας, Ἀθην.15,698B καὶ σφίξεται αὐτοῦ τῶν παρωφῶν βιβλία τέσσαρα 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. ἀνεπιτυχῆς καὶ ἐπὶ τὸ γελοϊότερον ἐκτέλεσις, παρῶσασις, ἐνέργεια : παρωδία δικαστηρίου-βουλήσ· 3) μτγν. ἡ ἄσις μέρους ἐποῦς τινός, τοῦ ὑπολοίπου ἀναφερομένου πεζῶς· Ἐρμωφ.3,436 «ὅταν ὁ λέγων μέρος τοῦ ἐποῦς τὸ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ πεζῶς ἐρμηνεύσῃ».

παρωδικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν παρωδίαν, ὁ γελοῖος, ὄθ. ὁ ἀστείος, κωμικός : Διου.Ἀλ.Δημ.54 ταῦτα ἐνεστι προφῆρεσθαι ἡδονῆ ἐν παρωδικαῖς μέλεσιν.

παρωδίον (τὸ) μσν. ὑπόκορρ. τοῦ παρωδία βλ.λ. ἀνευ ὑπόκορρ. σημ. : Ἄνν.Κομν.1,406.

παρωδός-όν (ῶδη) κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὸ ἕσμα, ὁ ἐκτός τῶν τοῦ ἕσματος κανόνων, ὁ ἀνάρμοστος ἢ ὁ παρῆκον σκωτικὴν νῦξιν, ἀσφαεῖς ὑπαινημοῦς : Εὐρ.ΙΑ 1146 ἀνακαλύψω γὰρ λόγους κούκιε παρωδοῖς χρῆσόμεσθ' αἰνίγμασι ἸΔΒερναρδ. «τῆν ἀλήθειαν γελοῖως διαστρέφουσι ὑπαινημοῖσι» ἢ νεώτ. ὁ ἄδων ἕσμα τι παρηλλαγμένον ἐπὶ τὸ γελοϊότερον 2) μτγν. τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. ὁ παρωδῶν, ὁ ποιητῆς παρωφῶν : Ἀθην. 1,5B καὶ Μαρτῆας ὁ Πιτανατός ὁ παρωφός, αὐτ.4,158D 3) Ἐπιγρ. ὄμ. ὡς οὐσ. ὁ ἀπαγγέλλων παρωδῶν.

παρωδῶ-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀόρ. παρωδῆσα, γ' ἐν. παθ. παρακ. πεπαρωδῆται Ἰ'Αθην.8,364B1 ποιῶ παρωφῶν, ἀπομιμοῦμαι, μεταποιῶ, διαστρέφω ἐπὶ τὸ γελοϊότερον, τὸ κωμικότερον, ἕσμα, ποιήμα, πεζῶν ἢ προφορικῶν λόγων : Διου.Λ 4,52 εὐφύης γὰρ ἦν καὶ παρωδῆσαι, Λουκ.Χάρ.14 εὐ παρωδεῖς ἡδη, ὦ Χάρων, Φιλῶστρ.Σοφ.5 παρωδεῖν ἐπὶ τινι τόδῃ τὸ ἐλεγείον κ. παθ. : Ἀθην. 8,364B ἀπερ ἐκ τῶν Ἡσιόδου . . Ἠεῶτ. κτ. ἐπέκτ. ἐκτελῶ, ἀπομιμοῦμαι τὴ κατὰ τρῶπον γελοῖον 2) Ἦσ. «χλευάζω» 3) Σουίδ. «ἐδλλην ἕδω φῶδῆν» 4) Ζωναρ.1519 «παρωδῆκει, ἔξω τῶν γεγραμμένων εἰπεν».

παρωθήσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ παρωδῶ βλ.λ.141, ὠθησις πρὸς τὸ πρῶσω 2) μτφ. προτροπῆ, παρότρυνσις, παρωκίνησις.

παρωθῶ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. παρωθήσα (Ἰω.Λυδ.Ρωμ.2,2B), μέστ. κ. παθ. παρωθῶμαι ἸΞεν. Ἐλλ.2,3,141, γ' ἐν. μέστ. ἀόρ. α' παρωθῶσαι ἸΠΔ Μακκ.2,4,11), ἀπαρφ. παρωθῶσθαι Ἰεθρ.Ἡρακλ. 237), μτχ. παρωθῶμενος ἸΠλότ.Πολ.471C, ἀπαρφ. παθ. παρ.κ. παρωθῶσθαι ἸΔημ.23I, ὠθῶ τὴ ἐκ τῶν πλῆγιων πρὸς τι, σπρώχνω ἀπὸ τὰ πλῆγια κῶτι πρὸς τινα κωτεῦθουσιν ἢ πρὸς τι πράγμα : Ἰηπ.

"Αρθρ.18 παρωθέιν ἐς χόρην" 2) μτν. προ-
 ωθῶ, ἐλαύνω, παρασύρω, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Πο-
 λυδ.1,474 ἄλλ' ὑπὸ τῆς κλύδωνος καὶ τῆς
 τοῦ ροῦ βίας τὸ ῥιπτούμενον ἐν τῇ καταφορᾷ
 παρωθεῖσθαι, αὐτ.3,46,3 3) ὄμ. μτν. ἀπωθῶ,
 ἀποκρούω: Πολυδ.5,84,3 ἕως παρώση τὴν βατέ-
 ρου προανήν· 4) μον. ἐκδιώκω: Αἰσχίν.1,103
 παρωσάμενος ἄνδρα πρᾶσθῆναι καὶ ἴτυχηκότα·
 5) τὸ μέσ. μτφ. ἀπωθῶ μακρῶν τοῦ, ἀπορί-
 πτω, περιφρονῶ: Εὐρ. Ἡρακλ.237 τούσ' οὐσὺς μὴ
 παρωσασθαι λόγους· 6) ἀφήνω κατὰ μέρος,
 ἀποποιῶμαι: Σοφ.Τρ.358 ὄν ἴ' ἔρωται νῦν πα-
 ρώσας αὐτοῦ ἐμπαλιν λέγει (Βερναρδ.Γρ. ὄν
 ἀφήσας κατὰ μέρος οὗτος λέγει τάναντία)·
 7) παραγκωνίζω: αὐτ. Ἡλ.1037 τάνδον παρώσας
 λέκτρα· || κ. ἐν τῷ παθ. τ. παραμελοῦμαι, πε-
 ριφρονοῦμαι, παραγκωνίζομαι: Ξεν. Ἑλλ.2,3,14 ἦδη
 οὐς ἐνόησον ἦκιστα μὲν παρωθόμενος ἀνέ-
 χεσθαι ἰδ. ἀνάγν. παραρωσᾶσθαι, Δημ.23 παρω-
 σθαι καὶ ἐν οὐδενός ἐίναι μέρει (Βερναρδ.Γρ.
 ἐοτι εἶναι παρηγωνισμένος καὶ δὲν λογαριάζε-
 ται γιὰ τίποτα)· 8) δὲν λαμβάνω ἢ' ὄφιν μου,
 δὲν λογαριάζω· ἐν μτφ. μ. χρ.: Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.519
 παρωθούμαι τὸ χρεῶν· Ἰβάλω καὶ τέρωνος τὴν
 μοῖραν· 9) μτν. καθαιρῶ· ἐν χρ. μ. τὸ μέσ.:
 Λουκ.Τίμ.4 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε . . ἀπο-
 φαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς ἴεκ τοῦ τιμητι-
 κοῦ ἀξιώματος· 10) ὄμ. ἀντικαθίστω: Γαλ.14,2·
 || ὄμ. ἀποβάλλω, καθιστῶ τὴ ἀχρησταν, ἀχρη-
 στεῦω: Ἀπολλ.Δύσκ.221,5 ἡ χρῆσις τῆς ἐμὸς τὸ
 κλητικόν παρωσαστο ὡς ὀμόφωνον αἰτιατικῇ
 τῇ ἐμέ· 12) μέσ. ἀναβάλλω, ὑπερτίθειμαι: Πλάτ.
 Πολ.471C δοκεῖς οὐδέποτε μνησθῆσθεσθαι, ὅ ἐν
 τῷ πρόσθεν παρωσάμενος ταῦτα πάντα εἰρη-
 κας· 13) μον. ὑπερτεροῦ, υπερβάλλω: Ἰω.Λυδ.
 Ρωμ.2,28· 14) νεώτ. παρωνίω, παροτρύνω, προ-
 τρέπω τινά, τὸν σπρώχνω, ἐπί τῆ καλῆς καὶ κακῆς
 σμῆ· 15) ρημ.τ.π. παρωθῆσις.

παρωκέανιος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὸν
 ὠκεανὸν κείμενος, κατοικῶν, παρῆλιος, πορθα-
 λάσιος: Πλούτ.Καῖσ.20 οἱ μὲν παρωκέανιοι πάν-
 τες ἀμαχεῖ προσεχώρησαν, Νικηφ.Γρηγ. Ἰστ.Βυζ.
 2,4. - παρωκέανιοι πληθυσιοί.

παρωκεανίτης (ὁ) μτν., θηλ. παρωκεανίτιδος
 (Πολυδ.34,5,6), ὁ παρωκέανιος, ὁ παρὰ τὸν ὠκε-
 ανὸν κατοικῶν: Θεόπομπ. Ἰστ. π. Ἀθῆν.12,5269,
 Στράβ.17,3,19 ἀπὸ τῶν Αἰθιοπίων τῶν παρωκε-
 ανιτῶν ἀσεατάνα φασὶν ἡμέρας ἑννέα· || τὸ
 θηλ. παρωκεανίτις (ἡ) ἢ παρὰ τὸν ὠκεανὸν
 ἀκτῆ, παραλία: Πολυδ.34,5,6, Στράβ.2,5,33 τὴν
 δὲ πᾶρωκεανίτην ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας μέχρι τινός.

παρωκεανιτικός-ή-ὄν μτν. ὁ παρωκέανιος:
 Στράβ.4,2,1) ἴβηνη τῆ) μὲν παρωκεανιτικὰ τὰ δὲ
 εἰς τὴν μεσόγειαν, αὐτ.4,3,1.

παρωλένιος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὴν ὠλέ-
 νην, τὸ δαστοῖν τῆς ὠλένης κείμενος: Πολυδ.2,138
 τὰ μὲν ἔξωθεν τοῦ βραχίονος μῆες, τὰ δὲ ἐνδον
 παρωλένια· 2) ἴσ. «παρωλένια τῶν χειρῶν»
 τὸ δισσέν· 3) Πολυδ.2,139 κάγκάλοι καὶ ἀγκαλίδες.

παρωλενίτις-ιδος ἡ) ὠλενίς βλλ. : Πολυδ.10,170
 ἐπιούσ' ἄν καὶ ὠλένας καὶ ὠλενίδας καὶ πα-
 ρωλενίδας ἐν τοῖς Δημοσιπράτοις, εἰρημένας.

παρῶλος ἴσ. «τὰ ἀπὸ τῶν τετόντων μέρη».

παρῶμαλος-ον μτν. ἐπί τόπου, ὁ σχεδὸν ὀμα-
 λος ἡ ἴσιος: Στράβ.3,5,1 κύκλος τῆς νήσου τε-
 τροκῆσιος ατάδιοι, παρῶμαλος τὸ πλάτος.

παρῶμις-ιδος ἡ) μτν. ἀορτήρ, λωρίς: ΠΔ ἘΞ.
 28,14 τὰς ἀσιπιδίσικας, κατὰ τὰς παρῶμιδας αὐ-
 τῶν ἐκ τῶν ἐμπροσθίων.

παρωμιωμένως ἐπίρρ. ἴεκ τῆς μτχ. παρωμιω-
 μένος) μον. κατὰ παρομοίωσιν, διὰ παρο-
 μοιώσεως: Μιχ. Ἀτταλ.87,20 [ἐκδ.β'].

παρων-ωνος [ὁ] κ. νεώτ., μτν. κ. παρών εἶδος
 μικρᾶς καὶ ἐλαφρᾶς ἐπιβάτιδος ἢ στρατιώτιδος
 νεῶς: Πολυδ.ἀπ.193 ὁ δὲ ἔπλεε παρᾶπλους ποιη-
 σάμενος τοὺς Σιδητῶν παρώνας, Σχόλ. Ἀριστφ.
 Εἰρ.142· 2) νεώτ. διστήλον ἱστιοφόρον πλοῖον
 μετὰ πλήρους ἐξαρτισμοῦ σταυρωτῶν κεραιῶν
 καὶ τετραγώνων ἱστῶν ἐπ' ἀμφοτέρων αὐτῶ τῶν
 ἱστῶν, ἄ. νεώτ. βρῆκιον, δημ. μηρῖκι.

παρωνίω (τῆ) νεώτ. ναυτ. εἶδος τῆ μικροῦ πά-
 ρωνος.

παρωνύμη [ἡ] μον. παρωνύμιον βλλ.31 κ. 41:
 Μακάλλ.1395,12 ὦ τιν παρωνύμιον ἔθικαν οἱ Ἄν-
 τιοχεῖς Βαγουλᾶν.

παρωνύμιος-ης (ἡ) μτν. ἡ παρονομασία:
 Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.46, αὐτ.47P ἀποσφύζοντες τὴν
 οικειότητα τῆς παρωνυμίας.

παρωνύμιος [ἡ] μτν., μον. κ. νεώτ. πρόσθεταν
 ὄνομα, παρωνύμιον ἢ σκωπτικὸν προσωνύμιον,
 παρωστούλι: Πλούτ. Ἡθ.401A πολλά δὲ τῶν ὀνο-
 μάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμῖαι, αὐτ.421E·
 2) μτν. λογοπαικτικῆ μεταβολῆ τῶν λέξεων: αὐτ.
 853B· 3) ὄμ. μτν. ἐναλλασσόμενον ὄνομα:
 Δαρμάσκ. Ἀρχ.61· 4) νεώτ. γραμμ. παραγωγή
 λέξεως, ὀνόματος ἐξ ἄλλου.

παρωνυμιάζω καλῶ διὰ παραγωγῶν ὀνόμα-
 τος: Ἀριστλ.Φυσ.245b,11· 2) ἐν τῷ παθ. τ. πα-
 ρωνυμιάζομαι παρωνυμῶς λέγομαι: αὐτ.ἩΕὐδ.
 1229a,35.

παρωνυμιασμα-ατος [τὸ] ἀρχ. λεξ. ἐπώνυμον
 βλλ.: ἴσ. ἐν-λ. παρῶμνημα.

παρωνύμιος-ον κ. νεώτ. ὁ ἀφιστάμενος, ὁ
 πορκεδαῖωνος ἐκ τῆς ἐνωσίας, ὁ ἐλαφρῶς μεταθε-
 δημένος κατὰ τὴν ἐνωσίαν· ἐν χρ. μ. τὸ οὐδ. ὡς
 οὐσ.: Πλάτ.Νόμ.757D ἀναγκαῖόν γε μὴ καὶ
 ταῦτοίς παρωνυμῖαισι πατε προσχρησασθαι πό-
 λιν ἄψαν· 2) τὸ οὐδ ὡς οὐσ. ὄνομα πορ-
 αγόμενον ἐξ ἄλλης λέξεως διὰ μικρᾶς τιнос μετα-
 βολῆς: αὐτ.Σοφ.268C μιμητῆς δ' ὦν τοῦ σοφοῦ
 δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τὴ λήφαται, Χρῶσ.
 Στωϊκ.3,198, Ἀπολλ.Δύσκ. Ἐπίρρ.160,3· || πλήρες
 ὄνομα παρωνύμιον: αὐτ.Συνδ.253,22· 3) μτν.
 κ. νεώτ. ὄμ. τὸ οὐδ ὡς οὐσ. τὸ ἐπώνυμον, ἐπώ-
 νυμια βλλ.: Πλούτ.21 οἱς διὰ τοῦτο καὶ ῥήγας
 γενέσθαι παρωνύμιον, αὐτ.Φάβ.1· 4) νεώτ. ὄμ.
 τὸ οὐδ ὡς οὐδ. σκωπτικὸν προσωνύμιον, παρ-
 νόμι, πορτασοῦκλι.

παρωνύμιος-ον ὁ διὰ μικρᾶς τιнос μεταβολῆς
 ἐσχηματισμένος, παρᾶγωγος: Αἰσχ.Εὐμ.8 Φοῖβης
 ὄνομ' ἔχει παρωνύμιον ἴενν. Φοῖβος), Ἀριστλ.
 Κατ.1a,12' || κατὰ παρωνύμιον σχηματισμὸν παρ-
 ωνύμιος βλλ.11: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.334,19· 2) τὸ
 οὐδ. παρωνύμιον ὡς οὐσ. παρωνύμιον βλλ.31,
 ἐπώνυμον, ἐπώνυμια: Φερεκ.25[α], Πλούτ.Δημ.4
 ὁ δ' Ἀργᾶς (καὶ τοῦτο γὰρ φασὶ τῷ ἸΔημοσθέ-
 νει γενέσθαι παρωνύμιον)· 3) ὄμ. τὸ οὐδ ὡς
 οὐσ. παρᾶπλῶνον, παρτασοῦκλι: Δοσιθ.390ε.

παρωνυμῶ-έω μτν. κ. μον. παρωνυμιάζω βλλ.11'
 ἐν χρ. μ. ὁ παθ. τ.: Εὐστ.84,28 φιλόσοφοι ἀρε-
 τῆν μὲν λέγουσιν, ἔξ αὐτῆς δὲ παρωνυμῶμε-
 νον ἀρετικὸν ὀκνοῦσιν εἰπεῖν τὸν ἐνᾶρετον·
 2) ἀμτθ. ἔχω ὅμοιον σημασίαν πρὸς τὴ, μ. ὄστ.:
 Φιλ.1,486 καὶ γὰρ τὸ Χαλδαῖων ὄνομα μεταλη-
 φθὲν ὀμαλότητι παρωνυμῖαι· 3) ἔχω ἀντίστοι-
 χον ὄνομα πρὸς τὴ: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.15P, αὐτ.18A
 παρωνυμῶντων ἀπάντων μερῶν ἄψαν ἀρι-
 βμοῖς· 4) ἐτυμολογῶ ἐν χρ.μ. τὸ παθ.: Εὐστ.181,34
 Σπάρτης παρωνυμῶμένης ἀπὸ φητοῦ σπάρτου.

παρωνύμιος κ. μον. κατὰ σχηματισμὸν, διὰ
 σχηματισμοῦ ὀνόματος τιнос ἐξ ἄλλου διὰ μικρᾶς
 μεταβολῆς: Ἀριστλ.Τοπ.109b,5 ἀν' οὐδενός γέ-
 νους παρωνύμης ἡ κατηγορία κατὰ τὸ εἶδος
 λέγεται, ἩΕὐδ.1228a,36 ὁ θρασὺς παρὰ τὸ θρά-

σος λέγεται παρωνύμως' 3) μιν. παρά την ση-
μασίαν του όνόματος, κατ' αντίθεσιν του όνόμα-
τος πρὸς τὴν πραγματικότητα : Στέφ. Διάκ. 1125
[ἐκδ. Μι.] **ὁ δὲ κάκιστος ἐκείνος παρωνύμως**
Κάλλιστος· 3) μτγν. παρετυμολογικῶς : Πλουτ.
Ἡθ. 286δ τὰν δὲ λάθρουν καὶ τὸν ἐρέθισθον ὡς
παρωνύμως ἐκ τοῦ ἐρέθους καὶ τῆς λήθης.

παρωνοχία (ἡ) κ. νεώτ. φλεγμονή τῆς παρά
τὴν ρίζαν τοῦ όνυχος χώρας ἐμφανιζομένη διὰ
διαπύσεως τῆς περὶ τὸ άκρον τοῦ δακτύλου
χώρας, δημ. τριγυρίστρα, καλαγκάθι : Θεοφ.
Νόων. 2, 212 «η παρωνοχία ἀπόσταγμα ἐστὶ μαρὰ
τὴν ρίζαν τοῦ όνυχος αὐμιστάμενον» : Ἰηπ. Ἐπιδ.
3, 6, 27 **παρωνοχίης κηκίς μέλαινα ἐν μέλιτι**, Ἰουλ.
Γαλ. 245δ. 2) τὸ παρά τοὺς όνυχας μέρος·
Πολυδ. 2, 146 «παρωνοχία τὰ ἐκατέρωθεν τῶν όνυ-
χων»· 3) μτγν. εἶδος τῆς φυτοῦ ἔχοντος θερα-
πευτικὰς ιδιότητες διὰ τὸς παρωνοχίας : Διοσκ.
4, 54, Γαλ. 12, 96, Παῦλ. Αἰγ. 7, 3. ¶ νεώτ. βοταν. γέ-
νος φυτῶν ἐκ τῶν καρσοφυλλοειδῶν· 4) μτγν.
ἀσημίον γεγονός, πράγμα : Πολυδ. 12, 4α, Πλουτ.
Ἡθ. 43B περὶ παρωνοχίας ὁ λόγος.

παρωνύχιον (τὸ) νεώτ. ἱατρ. ἡμικύκλιος πτυχή
τοῦ περὶ τὸν όνυχα τοῦ δακτύλου δέρματος,
ἀφορίζουσα ἐπιπόληξ τὴν αὐτόθι οὐλακα, εἰς ἣν
ἐγγροφονται τὰ πλάγια χεῖλη τοῦ όνυχος.

παρωνοχίης-ἰδος (ἡ) μτγν., μιν. κ. νεώτ., δημ.
παρωνοχία κ. **παρωνοχίδα** μικρὰ, σκληρὰ ἀκίς
αχηματιζομένη παρά τὴν ρίζαν τοῦ όνυχος, ἄ.
παρωνοχία : Ἱεροκλ. Ἀστ. 199, αὐτ. 200, Παῦλ. Αἰγ.
7, 3 [δ. ἀνάγν.]· 2) νεώτ. μτφ. παρωνοχία βλ. λ. 31 :
ἀμελεῖ τὴν σοδαρὰν αὐτὴν ὑπόθεσιν ὡς νά
πρόκειται περὶ παρωνοχίης.

παρωνύχιον (τὸ) μτγν. παρῶα βλ. λ. : Γαλ. 18 [11], 776.

πάρωος Ἡσ. εἰδόσι πυρίριου χρώματος ἵππου.

παρόπανος Ἡσ. ἐμβρόντιτος κωδ. παρόπανος.]

παρωπία (ἡ) μτγν. ὁ παρώτιος ἡ παραρηγί-
γιος καθὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ πρὸς τὰ πλάγια
κίνη τοῦ ματιοῦ, κονηθλιον : Γιολυδ. 2, 71, καὶ οἱ
μὲν πρὸς τῆ ρίνι [κονηθί], ραντήρες καὶ πηγαί ..
οἱ δὲ ὑπὸ τοῦς κροτάφοις, παρωπία· 2) πα-
ρωπία βλ. λ. ἡ : Πολυδ. 10, 54.

παρωπίης-ἰδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., μτγν. κ. παρῶ-
πιον (τὸ) [Πολυδ. 10, 54, Σουδ.] ἐκατέρα τῶν δερμα-
τινῶν πλακῶν, δι' ἃν καλύπτονται εἰς τὴν πλάγιον
ρυταγωγόμενα ζῶα, ἡ κλάπα : Πολυδ. 2, 53.

πάρωρα μτγν., μιν. κ. δημ. ὁ ἄωρι βλ. λ. : Στράτ.
ΑΠ 12, 199 οὐκέτι μοῦνον ἐπ' οἰνοχόρον σεσόδημαι
ἀλλὰ πάρωρα βλέπω κηπὶ τὸν ὕδροχόρον, Κιν.
Ἄττ. 10, 12 πάρωρα πλευστέον, Ἐρωτόκρ. 1, 1518
μόνο ἀργὰ καὶ πάρωρα καὶ νά σταθῆ καὶ λίγα,
αὐτ. 2, 1163, ὁ τραγ. γιὰτὶ διαβόληεις πάρωρα καὶ
τραγουδᾷς πανώρια, Γρην. Σκ. Τερρ. 54.

παρωπίσιμός (ὁ) μτγν. κ. παρωρισμός τὸ πα-
ράκαιρον : Ἀκυλ. ΠΔ Ἡσ. 24, 7 [δ. ἀνάγν.].

παρῶρεια (ἡ) ἰδρος μτγν., μιν. κ. νεώτ. κ. -εἶα
ἡ παρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ όρους χώρα, ὁ παρὰ τὰς
κλιτύς όρους τόπος, ριζοθώνη : Πολυδ. 2, 14, 6 ὀρι-
ζει κατά τὸ συνεχές ἡ τῶν Ἄλπεων παρῶρεια,
Ὀνήσιον. 21, 3, Βάδρ. 19, 1, Πάν., Εὐστ. 13, 587.

παρωπίτης (ὁ) μτγν. ποι. ὁ παρὰ τὴν παρῶ-
ρειαν κατοικῶν, ὁ ὀρεινός, ὁ κατά τὰ ὄρη δια-
τίμενος : Ἀπολλωνίδ. ΑΠλ. 4, 235 **παρωπίτης Πάν.**

παρωπίτης (ὁ) δημ. ὁ ἄωρι, παρῶρα μένων
ἐπιτύς τῆς οἰκίας του, νυκτιόχος, ξενυτής : Με-
λακ. Σντπρ. 93, 5 οἱ γύρω παρωπίτες, ἀσ ὁ ἕνω-
φαντασία, παίρναν τὸ δρόμο τοῦ γιαιλοῦ· 2) λαογρ.
όνομασία τῶν καλλικαντζάρων ὡς ἐμ-
φανιζομένων ἄωρι, παρῶρα, μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

παρωρημένως ἑπίρρ. ἴεκ μτφ. παρκα. τοῦ
παρρωμῶ-ἄωι ἀρχ. λεξ. μεθ' ὀρημῆς Ἡσ. ἐν λ.
περιόρωα, Φῶτ. ἐν αὐτ. λ.

πάρωρος (-η-οιν) [ῶρα] κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ
ἐπίτύς, πέρα τῆς ταταμένης, τῆς κανονικῆς αὐ-
τοῦ ὥρας ἡ ἐποχῆς ἐμφανιζόμενος ἡ γινόμε-
νος, ποράκαιρος : Θεοφρ. ΦΑἰτ. 5, 1, 3, αὐτ. 5, 1, 4 συμ-
βαίνει δὲ τὴν πάρωρον βλάστησιν γίνεσθαι χει-
μῶνων μαλακῶν ἡ νοτίων γινόμενων, Σχόλ. Ἀ-
ριστοφ. Εἰρ. 1165. 2) μτγν. ὁ πέρα τοῦ προσήκου-
τος χρόνου : Ἐπίκ. Π. Διογ. Λ 10, 122 οὔτε γὰρ ἄωρος
οὐδεὶς ἔστιν, οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατά φυ-
χὴν ὕγιαίνειν.

παρωροφίης-ἰδος (ὁ) ἰδρος [ὁροφωσι] τὸ πέρα τοῦ
τοῖχου, τὸ ἐξέγον τοῦ τοῖχου μέρος τῆς ὀροφῆς,
δημ. στριχιά, ἀστριχιά : Ἡρ. 2, 155 ἔχων τὴν παρ-
ωροφίδα τετράπηχυν, Πολυδ. 1, 81.

παρωτιδικός -ἡ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν παρωτίδα βλ. λ. 21 : **παρωτιδική**
θήκη [τριγυρῶς πρυσμικὸς χώρος συγκλειόμενος
ὑπὸ ὀστέων καὶ ἀπυλῶν μορίων, οὗ τὴν κοιλότητα
πληροῖ ἡ παρωτίς βλ. λ. 21, -χώρα ἡ ὀπισθία μο-
ρια τῆς χώρας τοῦ προσώπου ἡ ἀντιστοιχοῦσα
εἰς τὸν μαστήριον, μὴν καὶ τὴν παρωτίδα.

παρωτίος -ον μτγν. ὁ παρὰ τὸ οὐς κείμενος :
Παλλᾶδ. Λαουσ. 1225C· 2) σχόλ. τὸ οὐδ. παρω-
τίων ὡς οὐσ. μέρος τοῦ κανθοῦ βλ. λ. 1 : Σχόλ.
Νίκ. Ὀηρ. 673 «τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ρίνα
μέρος ῥαντήρ . . τὸ δὲ ἕτερον παρωτίων».

παρωτίης-ἰδος (ἡ) ἰούλι μτγν., μιν. κ. νεώτ. ἐξοί-
δησις, ἔλκωσις τοῦ παρὰ τὸ οὐς, τοῦ παρωτίου
ἄδένους· Γαλ. 16, 484 «παρωτίδες εἰσι παρὰ τοῖς
ὄσιν ἀνοστήματα, ταῦτα ἐνιοὶ διοσκούρους ἐκά-
λεσαν» ἐπὶ πυρεταῖς γίνονται τὰ πολλὰ τῶν πυ-
ρετῶν ἀπαλλάσσουσι : Διοσκ. 2, 80, Πολυδ. 2, 134
τὸ ἐν μέσῳ πρηστήρων τε καὶ φάρυγγος ἄκ-
τήρ, ἀφ' οὗ τὸ μέτρι γενῶνιν παρωτίδες, Γαλ.
14, 4, ἵππιατρ. 60· 2) νεώτ. ἄνωτον. ἕκαστος τῶν
δύο μεγαλύτερων σιελογόνων ἄδένων, τῶν κειμέ-
νων παρὰ τὸν ἔξω ἀκουστικὸν πόρον, ἐν τῇ ὀπι-
σθογναθίῳ χώρᾳ καὶ ἐχόντων σῆμα παρεμφερές
πρὸς τρίγωνον πυραμίδα, ἧς ἡ μὲν βῆσις στρέ-
φεται ἐπὶ τὰ ἐπίτύς, ἡ δὲ κορυφή ἐπὶ τὰ ἐπίτύς
ἦτοι πρὸς τὸν φάρυγγα· 3) ὁ λοβὸς τοῦ ὠτός :
Λυκόφρ. 1402 **καλλυνεὶ παρωτίδας** [σχόλ. ἐκοσμή-
σει τοὺς λοβούς]· 4) εἶδ. ἐν τῇ ἀρχαιετικῇ
τὸ οὐς βλ. λ. 21, κόσμημά τ' ἐξαρτάμενον ἐκ τοῦ
άκρου τοῦ ὑπεραθῦρου : Ἐπιγρ. Διδύμων λιθοῖ
παρωτίδες, Βιτρ. 4, 6, 4.

παρωτίτις -ιδος (ἡ) νεώτ. ἱατρ. κ. παρωτιδίτις
φλεγμονή τῆς παρωτίδος, λοιμωδῆς μεταδοτικῆς ἐν-
τοπιζομένη ἴδια ἐπὶ τῶν σιελογόνων ἄδένων, συ-
χνότητα νόσος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, δημ. μαγου-
λήθρα : ἐπιδημικὴ - συφιλιδικὴ παρωτίτις.

παρωχημένος -η-ον νεώτ. μτφ. παθ. παρκα. τοῦ
παροίχομαι, ἐπὶ χρόνου, ὁ πρὸ πολλοῦ παρελθὼν,
περασμένος : εἰς παρωχημένον ἐποχὴν· ¶ γραμμ.
παρωχημένος χρόνοι χρόνοι τοῦ ρ. δηλοῦντες ὅτι
ἐγένετο ἡ ὑπῆρέξ τὶ κατά τὸ παρελθὼν εἴτε ἐν
παρτάσει ἢ συνεχεῖα ἵπαρτατικός, παρακειμε-
μένος] εἴτε αἰγιμαίως ἰάδριτος καὶ ὑπερσυνέλι-
κος], ἄ. ἱστορικὸν χρόνον, κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς
τοὺς χρόνους τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

παρωχημένως ἑπίρρ. σχόλ. ἐν πρὸ πολλοῦ πα-
ρελθόντι χρόνῳ : Σχόλ. Εὐρ. Φοίν. 622.

πάρωρος -ον μτγν. ὁ ὑπαρχος, ὄλιγον ὄχωρος,
χλωμός, κητρινασμένος : Πλουτ. Ἡθ. 364B, Πολυδ.
4, 135 **πάρωρος νεανίσκος**, αὐτ. 137.

πάς, πάσα, πᾶν κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. πάις,
πάισα [Σαφ. Συμμηλ. 13, 8, αὐτ. 21, 2, αὐτ. 20α, 14, Ἄλκ.
Συμμηλ. 12, 6, αὐτ. 25, 8], κρητ., θεσασ. κ. ἀρκαδ. θηλ.
πάσσα Ἰπιογρ. Γόρτινος, αὐτ. Φαρσάλων, αὐτ. Ἀρ-
καδ. Ὀρχομενοῦ, γενικ. ἀρσ. κ. οὐδ. παντός, θηλ.
πάσης, μτγν. αἰγ. ἐν. ἀρσ. πᾶν ἸΠΔ Βασ. 1, 11, 8, αὐτ.
Ἐξ. 12, 44, αὐτ. Ἱερ. 13, 11, δ. ἀνάγν. **πάνται**, γενικ. πληθ.

ἄρα κ. οὐδ. πάντων, θηλ. πᾶσών, ἑπ. κ. ἰων. πασῶν, ἑπ. κ. πασῶν [ᾠδ.Ζ 107], ὁστ. πληθ. ἄρα κ. οὐδ. πᾶσι, ἑπ. κ. δελφ. πάντεςιν [ἰλ.Ξ 246, Ἐπιγρ.Ι, λαοκρ. κ. δελφ. πάντεςιν] [αὐτ.]. κ. πάντοισ [αὐτ.Δελφῶν] [τοῦ οὐδ. τὸ ἄ, δθ. πᾶν ἐν τῇ θωρ. κ. αἰολ. : Πίνδ.Ο 285, Σαπφ.ἀν.ἐν Πόν., Ἡρωΐδιαν, Ζ[2] π. ἀπ. π. ἐν συνθέσει ὀσον ἄπᾶν, π.μπᾶν, ἄλλ' ἐνίστε κ. μακρόν : ΑΒ 416] περιληπτ. ἄντων. σημαίνουσα ἐπὶ ποσότητος, ὅλος, κτ. πληθ. δὲ τὸ ὅλον, σύνολον, ὁλότης· ἐπὶ ἐνότητος, ὅλος, παντελής, ὁλόκληρος, ἀκέραιος, σωστός· ἐπὶ ἐπιμερισμοῦ, ἕκαστος, καθείς, καθένας, κάθε· δθ. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἐπὶ ποσότητος κτ. πληθ. : ἴλ.Ο 5 κέκλυτέ μευ, πάντες τῆ θεοί, πᾶσαι τῆ θεάιναι, ᾠδ.Ι, ἰλ, Ἡρ.3,23 ἔμβα τοῖς πάντας ἐν πέδῃσι χρυσέησι δεδέσθαι, Αἰσχ.Πρ.841 τῆς ἅλης πορείας μῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς, Σοφ.ΟΚ 306, Εὐρ.Φοίν.492, Ξεν.Συμπ.8,32 τὰ νῦν καλά ἔργα οὐ πάντ' ἄν εὐροί τις, ΚΔ Μδρκ.7,14 ἀκοιτέ μοι πάντες καὶ συνίετε, - εἴμεθα πάντες σύμφωνοι, - δὲν εἶναι πάντες ἀνευξαιρέτοι· || μσν. κ. νεώτ. ἐκκλ. οἱ ἄνιοι πάντες τὸ σύνολον τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν ἄγιων καὶ ἱερῶν ἀνθρώπων· || συχν. ὁ πληθ. ἐπιτείνεται διὰ τινος ἐπιρρο. ὀσον ἅμα πάντες ὅλοι ὁμοῦ, σύμφωντες : ἴλ.Ω 253 αἰθ' ἅμα πάντες ἔκτορος ὠφέλει, ἀντί τοῦς ἐπὶ νηπι πεφάσθαι, αὐτ.Α 495, Ἡρ.9,23 ἰδόντες . . οὐκέτι κατὰ τέλεα προσελαύνοντες τοὺς ἱππέας, ἀλλ' ἅμα πάντας, Ξεν.ΚΠ 1,3,10· || κ. καθ' ἑνικ. μτ. περιληπτικοῦ ὀνομ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,14 ἅμα πᾶς ὁ δῆμος· || κ. μτ. τοῦ ὁμοῦ : ἴλ.Ο 98 οὐδέ τι φημι πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρσμένον· || κ. μτ. τοῦ ὁμοῦ : Σοφ. Ἡλ.715 ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμειβόμενοι φειδόντο κέντρων οὐδέν· || κ. μτ. τοῦ μᾶλα : ἴλ.Χ 115, ᾠδ.Ε 216 οἶδα καὶ αὐτὰς πάντα μάλ'· || κ. μτ. τοῦ ὁμοῦ : Δημ.483 πάντας ἀφαιρεῖσθαι κελεύουσαι ὁμοίως· || κ. μτ. ὑπερθ. ἐπιθ. ὀσον πάντες ἀριστοὶ σύμμητες, ὅλοι οἱ καλοτέρω, ὅλοι οἱ ἐκλεκτοί : ἴλ.Ι 3, ᾠδ.Δ 272 Ἴν' ἐλήμεθα πάντες ἀριστοὶ Ἀργείων· || ὁμ. κτ. πληθ. σύμμητες, ὅλοι ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, ἀπαξάντες : Πλάτ.Πολ.579Β φρουρούμενος ὑπὸ πάντων πολέμων, Ἐρμητ.Ι 3,2 ἐκ πασῶν δυνάμειων συνεωτάς, αὐτ.Ι 2,2· || ἢ ἄντων. τίθεται μτ. τοῦ ἄρθρ. κ. τοῦ οὐσ. πρὸς δήλωσιν τοῦ συνόλου, τῆς δολότητος, συχνοῦ. κτ. πληθ., ἄλλα κοί καθ' ἐν. μτ. περιληπτ. ὄν. : Ἡρ.Ι,80 ὄπισθε δὲ πεζοῦ ἐπέταξε τὴν πᾶσαν ἱππον, Αἰσχ.Πέρσ.339 καὶ γὰρ Ἑλλᾶσιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακόδας δέκα ναῶν, Θουκ.8,93, Ξεν.Ἀν.5,67 αἱ πάντες ἀνθρωπινοὶ ἰδλοὶ ἀνεξαιρέτως οἱ ἀνθρώποι· || δθ. τὸ οὐδ. τὸ πᾶν ὡς οὐσ. τὸ ὅλον, ἢ ὁλότης, τὸ σύνολον : Αἰσχ.Πρ.273 ἀκούσασθ' ἐπεὶ τὸ τέλος τὸ πᾶν, αὐτ.456, αὐτ.961, Πλάτ.Φαῖδρ.235Ε, αὐτ.Συμπ.216C· || ἐν συνεκφ. μτ. ἀριθμητικοῦ σημαίνει τὸν ἀκριβῶς ὠρισμένον, τὸν ἀκριθῆ ἀριθμὸν : ἴλ.Τ 247 δέκα πάντα τέλαιντα, ᾠδ.Θ 258 αἰσμνῆται δὲ κριτοὶ ἐνένα πάντας ἀνέστησαν, αὐτ.Ο 60, Ἡσιόδ.Θ 803 ἐνένα πάντ' ἔτασ'· || πάντες τρεῖς καὶ οἱ τρεῖς : Πλάτ.Ἐπιστ.323C ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὅμας τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρῆ'· || ὁμ. μτ. ἄρθρ. κ. νεώτ. σημαίνει ἐν ὄψφ : Ἡρ.9,70 οἱ πάντες . . εἰς καὶ ἐνεύηκοντα, αὐτ.Ι,214, Θουκ.1,60 μισθῶ πεισαντες ἐξακοσίους καὶ χιλίους ταῦς πάντας ὀπλίτας, αὐτ.3,85, αὐτ.Ι,100, αὐτ.7,1, Ἀρρ.Ἀν.Ι,11,5 ἐν εἰκοσι ταῖς πᾶσαις ἡμέραις· || ἢ ὁστ. τοῦ οὐδ. ἐπιρρο. καθ' ὅλο, ὅλος : Σοφ.ΟΤΒ ὁ πᾶσι κενότος Οἰδίπους καλασμένον, αὐτ.40· || τὸ ὄρα. κτ. ὁστ. πληθ. πᾶσι εἰς τὴν κρίσιν ὄλων τῶν ἀνθρώπων : ἴλ.Β 285 ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχοντων θέμενοι μερόεσσι βραταῖσιν· ὁμ. ἢ ὁστ. σημαίνει εἰς τὸ

ὄμματα ὄλων : Σοφ.ΟΚ 1446 ἀνάξει γὰρ πᾶσιν ἔστε δυστυχεῖν ἰδίῳτι εἰς τὰ ὄμματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων θεωρεῖσθε ὡς μὴ ἀξίαι νὰ δυστυχῆτε· || φρ. δοκεῖ πᾶσαις [ταῖς ψήφοις] ἀποφασίζεσθαι παμφήφει, ὁμοθύμως : Ἐπιγρ. Ἀστυπάλαιας· || κρατῶ πᾶσαις ἐπικρατῶ διὰ παμφηφίας : Λουκ.Δις Κατ.18 πᾶσαις ἢ Ἀκαδημία κρατεῖ πλὴν μιάς, αὐτ.22· || φρ. τὰ πάντα εἰμί τιμι ἰναῶτ. μτ. γενικ. ἢ ἐμπροθ. αἰ. εἰς, διὰ] εἰμαι εἰς τὴν τὸ πᾶν, ἀξίζω τὸ πᾶν, ὅσον ὅλα τὰ ἄλλα : Ἡρ.Ι,122 ἦν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυρία, αὐτ.7,156, Θουκ.8,95 Εὐδοκία αὐτοῖς πάντα ἦν, Δημ.240 πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς, οὐτ.660, -εἰσαι δι' ἐμὲ τὰ πάντα ἰῆ τὸ πᾶν· || ὁμ. φρ. πάντα εἰμι ἐν τισι ἔχω μεταξὺ τιῶν συγκεντρώσει ὅλος ἀνεξαιρέτως τὰς ἐξουσίας εἰς χεῖρας μου : Ἡρ.3,157 πάντα δὴ ἦν ἐν τοῖσι Βασιλευσίοισι Ζώπυρος· || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πάντα ἄπαντα, ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ συμβαίνοντα : Αἰσχ.Εὐμ.415 πούσαι τὰ πάντα συντόμως· || ὁμ. ὅλα τὰ πράγματα : Θουκ.2,64 πόλιν τε τοῖς πᾶσιν ἐπορωτάτην· καὶ μεγίστην ὠνήκαμεν [καθ' ὅλα], αὐτ.5,28· || ἢ ἄντων. πᾶς ἐν χρ. κ. μτ. τοῦ ἄρθρ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ὅλο, τοῦ σύμματος, δασκίως τὸ οὐσ. χρῆζει ἰσχυρῶς ἐμφάσεως, ὅτε ἢ ἄντων. τίθεται πρὸ τοῦ ἄρθρου ἢ μετὰ τὸ ἐναρθρῶν οὐσ. : Ἡρ.Ι,214 συλλέξασα πᾶσαν τὴν ἐωυτήσθ δύναμιν, Ξεν.Ἀν.3,1,20 τὰ αγαθὰ πάντα· || κ. μτ. ἄρθρ. ὄν. κ. ἄ, τὰ ὅποια ἄπαιτοῦν τὸ ἄρθρ. Αἰσχ.Πρ.10 κ. πάντα προεξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', Θουκ.6,87, Λυσ.19, 48 πολλά ἔτη διεχειρίσα τὰ τῆς πόλεως πάντα· || κ. ἐμφωντικῶς μτ. ἐπαναλήφειος τοῦ ἄρθρ. : Ἡρ.7,59 τᾶς . . νέμας τᾶς πᾶσας ἀπικοιμένας ἐς Δορίαν· 2] κ. νεώτ. ὅλος, ὁλόκληρος, σύμπος, ἀκέραιος, σωστός : ἴλ.Α 65 πᾶς δ' ἄρα χαλκῶ λάμει, αὐτ.Ν 191, Ἡσιόδ.Ἐργ.511, αὐτ.Θ 695, Ἡρ.9,70 τὴν φάνην τῶν ἱππων εἴουσαν χαλκίην πᾶσαν, Θουκ.4,43 ἦν ἡ μάχη καρτερὰ καὶ ἐν χειρὶ πᾶσα, ἦν γὰρ τὸ χριλίον πρόσαντες πᾶν, ΚΔ Πράξ.20,27 αὐ γὰρ ὑπεστειλόμεν τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ἡμέρα διήλθεν ἐν ἀγωνίᾳ· || πᾶσαι αἱ πύλαι ὁλόκληροι, ἢ θύρα : ἴλ.Β 809 πᾶσαι δ' ἀγγυνοτο πύλαι, αὐτ.Μ 340· || πᾶν κράτος σύμπασα ἢ ἐξουσία : Σοφ.Φιλ.142 τὸ δ' ἐλλήλυθεν πᾶν κράτος ὡγύγιον· || κ. μτ. ἄρθρ. : Ἡρ.6,35· || κ. ὄμ. πᾶσα ἀλήθεια ὁλόκληρος, παντελής, τελεία, ἀπόλυτος ἀλήθεια : ἴλ.Ω 407 ἄγε εἶ μοι πᾶσαν ἀλήθειαν κατάλεξον, ᾠδ.Α 507. - θά σοῦ πῶ τὴν πᾶσαν ἀλήθεια, - ἢ πᾶσα ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ φονικὸ δὲν τὸ κανε αὐτός· 3] ἐπιτακτικῶς, ὁ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ὅσον γίνεται περισσώτερος, μεγαλύτερος ἢ ἰσχυρότερος, μέγιστος, ὀνώτατος : Σοφ.Τρ.645 πᾶσας ἀρετὰς λάφυρ' ἔχων [ἔχων λάφυρα μεγίστης, ἦτοι πᾶσης φανταστῆς, ἀρετῆς], - πᾶση δύναμει θά προσπαθήσωμεν νὰ τὸν σώσωμεν, ἐγένετο τὸ μάθημα ἐν πάσῃ σπουδῇ, - κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν : || πᾶσα ἀνάγκη μεγίστη, ἀπόλυτος ἀνάγκη : Πλάτ.Φαῖδρ.240Α ἐξ ὧν πᾶσ' ἀνάγκη ἐραστήν παιδικῶς φρονεῖν μὲν οὐσίαν κερτιμένης· || πᾶσα ἀδεια ἀπόλυτος ἀφοβία, τελεία, παντελής ἔλλειψις φόβου : Δημ.327 μετὰ πᾶσης ἀδείας ἀσφαλῶς ἐν εὐδαιμονίᾳ τὰς ἐαυτῶν ὠικον πατριδας· || νεώτ. ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν μὲ τὴν μεγίστην, μὲ ἀπόλυτον ἐπιφύλαξιν : αὐτὸ τὸ ἀνακαιῶν ὑπὸ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν· || εἰς πᾶν κακοῦ ὀφικνοῦμαι φθῶνα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς δυστυχίας, πεσιόχομαι εἰς ἀπόλυτον δυστυχίαν : Ἡρ.7,18 δεινυόνκοντες Ξέρξης ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικατο οὐτῶ· || εἰς πᾶν προερχομαι μοχθηρίας, φθῶνα εἰς τὸ ὑπέρτατον οημεῖον τῆς μοχθηρίας,

γίνονται καθ' ὑπερβολὴν μοχθηρός : Δημ.29 εἰς πᾶν προεληλυθὸς μοχθηρίας τὰ παρόντα || ἐν παντί ἀθυμία εἰμι εὐρισκόμεναι ἐν μείσθῳ ἀθυμία : Θουκ.7,55 οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἐν παντί δὴ ἀθυμίας ἦσαν || δὲ ἐν παντί εἰμι διατελῶ ἐν ἀπελιπισία : Πλάτ.Τυμ.194Α εὐ καὶ μάλ' ἄν φοβοῖο καὶ ἐν παντί εἴησθε || ὅμ. ἀκολουθοῦσαι ἐνδοιαστικῆς προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ μῆ εἰς ἄκρον περιφροντικῆς εἰμαι μήμας . . : Ξεν.Ἑλλ.5,4,29 ἐν παντί ἦσαν μὴ λελοιδωρημένους εἰη ὑπ' Ἀγροισλάου || ἐπὶ πάντων τῆς ἐλευθερίας ἐρχομαι εἰς τὴν ἀκροτάτην ἐλευθερίαν φθάνω, γίνονται τελειῶς ἐλεύθερος : Πλάτ.Πολ.562Β || νεώτ. τὸ οὐδὲ πᾶν ὅσος, τὸ σπουδαιότερον, τὸ κυριώτερον ὄλων : τὸ πᾶν διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ ψυχικὴ γαλήνη || 4) ἐπιμεριστικῶς, ἕκαστος, καθείς, καθένας, κάθε : Ἰλ.Π.265 οἱ δ' ἄλιμον ἦτορ ἔχοντες πρόσσω πᾶς πέτεται, Ὁδ.Ν.333, Σοφ.Ἠλ.972 φιλέτ' γὰρ πρὸς τὰ χροστὰ πᾶς φράν, Ἑὺρ.Βάκχ.1131, αὐτ.1135, ΠΔ Φαλαμ.150151,6 πᾶσα πνοή ἀνείσαστ' τὸν κύριον, ΚΔ Μαθηθ.13,19 παντὸς ἀκούοντας τὸν λόγον τῆς βασιλείας καὶ μὴ συνιέντους, - κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, - κατὰ πᾶν τέταρτον ἔτος, - πᾶς ἄνθρωπος ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ καὶ θηριώδεις τινὰς καταβολὰς || δὲ συγχ. ὅ ἐν. κείται ἐν τῇ σημ. τοῦ πληθ. : Σοφ.Α1.1366, Ἀριστ.Θεσμ.372, αὐτ.Εἰρ.555 ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρόν παιωνίας || κ. μτ. γενικ. διαίρ. : Πινδ. Ο.1,103 τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἐρχεται παντὶ βροτῶν ἰδῶρ. βροτῶν. || Σοφ.ΟΚ 597 πᾶς τοῦτο γ' : Ἐλληνῶν θροεῖ, Δίαν Χρυσ.3,70 τῶν ἀνθρώπων πᾶς || πᾶς τις ἕκαστος κατ' ἴδιαν, ἕκαστος ἰδιαίτερος : Θεογ.621, Ἠρ.1,50 πᾶσι προεἶπε θύειν πάντα τινὰ αὐτῶν τοῦτο ὄτι, τῆς ἐχοί τις, αὐτ.3,79, Σοφ.Ατ.28' || μαν., δημ. τὸ θηλ. πᾶσα ὡς ἐπικ. ἀντων. ἀλλ. δὲ ἴδια τὰ γένη, ἀντὶ τοῦ κάθε : Ἐρωτόκρ.1,31 Ἐτελειωμένος βασιλεὺς πλὴ ἀΐσιας πᾶσα τρῶσι || ἀπαν. κ. μτ. ἐπιρρ. : αὐτ.4,28 ἐκεῖνος, ὅπου πᾶς ἀργὰ ἦσαιε τὸ λαοῦτο' || 5) κ. νεώτ. ἐν ἀοριστολ. σημ. ὁποιαδήποτε, ὁποιοσδήποτε, ὁ καθένας : Πλάτ.Ἰων 532Β παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ ἰγνώμαι, αὐτ.Ἀλκ.1,129Α χαλεπὸν τι καὶ οὐχὶ παντὸς, - πᾶς γνωρίζων ἀνόγνωστον καὶ γρασιήν' || ἀρχ. παροιμ. φρ. οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον' || ὅμ. πᾶς μὲ Ἑλλήν βαρβάρους' || κ. νεώτ. πᾶς τις ἐν ἐπιτετ. ἀοριστλ. σημ. : Σοφ.Ἠλ.984 τοιαυτὰ τοὺς πᾶς τις ἔξερει βροτῶν, - πᾶς τις δύναται εὐκόλως νᾶ τὸ ἐξακριβῶσθ' || κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. κ. τὸ πᾶς ὅστις, πᾶν ὄτι, : αὐτ.Α1.1413 ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνήρ φησι παρεῖναι, - πᾶς ὅστις πονεῖ τὸν τόπον του, - θὰ ἀναφέρω πᾶν ὄτι γνωρίζω' || κ. πᾶς ὅστις : Αἰσχ.Πρ.787 οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήσετε || τὸ οὐδὲ πᾶν ὡς οὐσι. οἰονδηποτε πρόμας : Ἠρ.4,162 πᾶν ἄλλων ἡ στρατιήν ἐδίδου' || φρ. πᾶν πειῶ μεταχειρίζομαι κάθε μέσον, κάμω τὸ κάθε τί : Πλάτ.Ἀπολ.39Α ὅπως ἀποφεύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον' || συγχ. κτ. πληθ. : Λυσ.12,84, Δημ.514 ὡστε πάντα ποιούντος τοῦτου' || κ. ἀκολουθοῦσης ἐξηρητ. προτ. : Ξεν.Ἑλλ.7,4,21' || ὅμ. πᾶν πράττω : Λυσ.9,16 πᾶν ἄν ἐπράξαν μέλλοντες μεγάλα μὲν ἐμὲ βλάψειν ἰδ' ἀνάγν. τί δ' ἀνί' || πάντα τολμῶ ἀποτολμῶ τὸ κάθε τι : Σοφ.ΟΚ 761 ὡς πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἀν φέρων λόγου δικαίου μηχανήμα ποικίλον' || 6) παντοδαπός, παντοειδής, παντοῖος : Ἰλ.Α.5 αὐτοῦς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν οἰωνοῖσι τε πᾶσι, αὐτ.Ε.60 ὡς κεραιὸν ἐπίστατο δαΐδαλα πάντα, Σοφ.Α1.436 πρὸς οἶκον ἤθεε πᾶσαν ἐσκαίαν φέρων || φρ. πάντα γίνονται γίνονται τὸ κάθε τι, λαμβάνων ποικίλα μορφάς, κάθε εἶδους : Ὁδ.Δ.417

πάντα δὲ γιγνόμενος περὶήσεται' 7) ὁ ἐξ ἐκάστου εἶδους, κάθε εἶδους : Ἠρ.4,88 Μανδροκέα τὸν Σάιδον ἐδωρήσατο πᾶσι δέκα, αὐτ.3,74' || 8) τὸ ἀρα. κτ. πληθ. οἱ πάντες ὡς οὐσι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ πολλοί, τὸ πλῆθος, τὸ κοινόν, ἀντίθ. οἱ ὄλγοι : Θουκ.4,86 τὸ πλεόν τοῖς ὄλγοις ἢ τὸ ἐλαττον τοῖς πᾶσι δουλώσασμι' || 9) κ. νεώτ. τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν, ἡ πλάσις, ὁ κόσμος : Ἐμπ.13, Πυθαγ.Ἀριστλ.Οὐρ.268Α,1, Πλάτ.Τιμ.28', αὐτ.30Β φυγὴν δὲ ἐν σώματι ζυιαντάς τὸ πᾶν ζυενετικαίνετο, - ὁ ποιητὴς τοῦ παντός (ὁ Θεός) : 10) ὅμ. π. Στωϊκοῖς τὸ οὐδὲ ὡς οὐσι, ἐν γενικῷ. ἐνν. περιλαμβανόμενον καὶ τοῦ κενού, ἀντίθ. τὸ ὄλον, τὸ ὅσιον δὲν περιλαμβάνει αὐτό : Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.2,1,7 'οἱ Στωϊκοὶ διαφέρουν τὸ πᾶν καὶ τὸ ὄλον' πᾶν μὲν γὰρ εἶναι τὸ σὺν κενῷ τῷ ἀείρῳ, ὄλον δὲ χωρὶς τοῦ κενού τὸν κόσμον' || 11) ἐν τῇ πυθαγ. γλώσσῃ, ὄνομασία ταῦ ἀριθμ. 10, ὡς πρὸς περιλαμβανόμενος πᾶσας τὰς μονάδας : Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.118Ρ, Θεολ.Ἀριθμ.59' || 12) ὅμ. τὸ οὐδὲ ὡς οὐσι, ὁ μολευδόχαλος : Ψημῳκρ.Ἀλχ.56Β, Μαρία π.ζῶσ'. Ἀλχ.192Β' || 13) τὸ πᾶν ἐν ἐπιρρ. χρ. καθόλου, ὄλων, παντάσχι : Αἰσχ.Ἰκ.781 τὸ πᾶν δ' ἀφαντος ἀμπετής ἀστὸς ὡς κένος, Σοφ.Ἠλ.1009, Πλάτ.Νόμ.959Α' || ὅμ. ἀπλῶς πᾶν : Ἠρ.1,32 ἐπιτάξιόν μὲ τὸ θεῖον πᾶν ἐόν φθονερὸν τε' || μτ. ἀρνήσεως, οὐδόλων, διόλου : Αἰσχ.Πρ.217 αὐκ ἤξωσαν οὐδὲ προσδέξαι τὸ πᾶν' || ἐπὶ πᾶν καθόλου, ὄλων, γενικῶς : Θουκ.3,82 τὸ πρὸς ἅπαν ζυεντόν ἐπὶ πᾶν ὄργων, Πλάτ.Νόμ.875D, αὐτ.Εὐθ.279Β' || τῷ παντὶ καθ' ὅλα, ὄλων : Ξεν.Ἑλλ.7,5,12 οἱ τῷ παντὶ πλειοῦς καὶ προσεῖτε ὑπερδέξαι χωρὶς ἔχοντες' || παντὸς μᾶλλον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἀπολύτως, ἀναγκαστικῶς : Πλάτ.Κριτ.49Β ἡ παντὸς μᾶλλον οὕτως κένος, ὡσπερ τότε ἐλέγετο ἡμῖν, αὐτ.Πρωτ.344Β, αὐτ.Γοργ.527Β' || κ. ἐν ἀποκρίσει παντός γε μᾶλλον μάλιστα κατ' ἀνάγκην, βεβαίωτατα : αὐτ.Φαιθ.67Β παντὸς γε μᾶλλον, ὡς Σώκρατες' || ἐπὶ πᾶσι εἰς ὅλα τὰ πράγματα, στὸ κάθε τι : Ἡσίοδ.Ἐργ.694 κειρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ὄριστος' || ἐν τέλει, τελικῶς, στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς : Φιλόστρ.Σοφ.2,11' || διὰ πάντων ὄλων : Πλάτ.Σοφ.254Β τὰ δὲ καὶ διὰ πάντων οὐδὲν κωλύειν τοῖς πᾶσι κεινωσυνήκναι' || ὅμ. κ. ἡ αἴτ. τοῦ οὐδὲ κτ. πληθ. πάντα πάντως βλά., ὄλων, παντελῶς : Ὁδ.Ν.209 οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι ἦσαν, αὐτ.Θ.214, Σοφ.Ἠλ.301 ὁ πάντ' ἀνακίως οὐτος, αὐτ.Α1.1415, αὐτ.ΟΚ 1458, αὐτ.Ἀντ.721 ἰερὸν παντάγαθος, παντάριστος' || κ. νεώτ. ὅμ. κ. τὰ πάντα κατὰ πάντα τρόπον, ἀπὸ οἰασδήποτε ἀπόψεως, ὄλων : Ἠρ.5,97 Μελέανθιον ἀνδρα τῶν ἄστων ἐόντα καὶ πάντα δόκιμον, Θεοκρ.7,98 ὁ τὰ πάντα φιλολαίτατος, - εἶναι κατὰ πάντα λαμπρὸς νέος' || ὅμ. καθ' ὁλοκληρίαν, ὁλοσχερῶς || Ξεν.Ἀν.2,1,1 οἰόμενοι τὰ πάντα νικᾶν' || ὅμ. κ. εἰς τὰ πάντα : Θουκ.4,81 δοκοῦντα δραστήριον εἶναι εἰς τὰ πάντα' || κ. κατὰ πάντα : Πλάτ.Τιμ.30D τῷ γὰρ τῶν νοουμένων καλλίστω καὶ κατὰ πάντα τελείῳ' || κ. διὰ παντός : Πλάτ.Πολ.407Γ τὰ δ' εἰσω διὰ παντὸς νενοσηκότα σώματα' || τὰ πολλὰ πάντα τὰ πλείστα, σχεδόν ὄλα : Ἠρ.5,67, αὐτ.1,202, αὐτ.2,35 τὰ πολλὰ πάντα ἐμπαινον τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο ἦθεά τε καὶ νόμους' || τὸ πᾶν μ' ὄλα ταῦτα : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.188,27' || ἐς τὸ πᾶν καθόλου, ὄλων διόλου : Αἰσχ.Ἀγ.682, αὐτ.Εὐμ.52, αὐτ.83 ὡστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξει πόνων' || φρ. περὶ παντός ποιούμεν ἐκτιμῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ὄλλο : Ξεν.Ἑλλ.7,1,16, αὐτ.Ἀν.1,9,16 περὶ παντὸς ἐποιεῖτο τοῦτους πλουσιωτέρως ζῆν ποιεῖν τῶν ἐκ τοῦ ἀδίκου φιλοκερδοῦντων' || πρὸς

παντός εἴχονα! περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἴχονα: Πλάτ. Φαίδρ. 239E θειοτάτων κτημάτων ὄρφανὸν πρὸς παντός εὐξαιτ' ἂν εἶναι τὸν ἐρώμενον || ἡ κατὰ πάντων τελετὴ πάνδημος τελετή: Πλάτ. 14) κ. νεώτ. διὰ παντός [χρόνου] δι' ὅλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον, ἐς αἴε, παντοτινά: Σοφ. Α1.705 ἐμοὶ ξυνηλθὺς διὰ παντός εὐφρων, Θουκλ.1,38 ἀφειστάσι τε διὰ παντός καὶ νῦν πολεμοῦντες, - ἡ εὐκαιρία ἐγάθη διὰ παντός, - ἀπεδλήθη διὰ παντός || ὁμ. κ. μέχρη παντός: Στράβ.8,6,18 ἕσπερον δὲ καὶ μέχρη παντός ὑπερεβάλλοντο Λακεδαιμόνιοι' || ὁμ. (γιά) πάντα πάντοτε, παντοτινά: σᾶς τὸ λέω μιά γιά πάντα ἰσοπαῖα διὰ παντός' || κ. εὐχή: πάντα πλοῦσια'

15) νεώτ. ἐν παντί εἰς οἰουδήποτε περίστασιν, δι' οἰουδήποτε πράγμα' 16) ὁμ. νεώτ. κ. ὁμ. πρὸ παντός κ. πρὸ πάντων ἢ προπαντός κ. προπάντων πρὸ αἰσθητότε ἄλλης ἐνεργείας, κατὰ πρώτον λόγον, πρωτίστως, κυρίως: χρειάζεται πρὸ παντός προσοχή, - δὲν θέλω πρὸ πάντων νὰ ἐνοχληθῶς' 17) ὁμ. νεώτ. ἐπὶ πᾶσι(ν) πλὴν ὅλων τῶν ἄλλων, ἐπὶ πλεόν, εἰς ἐπιμέτρον' 18) ὁμ. νεώτ. κ. ὁμ. τέλος πάντων ἐπὶ τέλους: ἡλθεῖς τέλος πάντων! 19) ὁμ. ὁμ. κατακλείς ὁμίλιας, συνελκόντι εἰπεῖν, λοιπόν: τέλος πάντων θά ἴδοῦμε τί μπαρεῖ νὰ γίνῃ' 20) κ. νεώτ. μουσ. διὰ πασῶν [τῶν χορδῶν] ἄ. διαπασῶν βλλ.' 21) μτ. τινος ἀρνήσεως ἢ ἐν ἀποφατ. προτ. εὐρισκόμενον ἐν χρ. ἐν τῇ σμτ. τοῦ οὐδέεις: ΠΔ Φακμ.1421143)2 ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν, Διδὸ. Σ 15,87 ἄνευ πάσης ταραχῆς ἴδουτε οὐδεμίαν ταραχῆς, Κδ Λουκ.1,37 οὐκ ἀδυνατήσῃ παρά τῷ Θεῷ πᾶν ῥήμα.

πᾶς [ὁ] 12) Ἐπιγρ. Κύρου. τ. τοῦ πᾶς βλλ.1).

πᾶς [ὁ] 13) EM 651,7 «πατήρ» Συρακόσιοι.

πασαέναις, πασαμία, πασαένα ὁμ. ἄντων. ἐπιμ. κ. πασανεῖς πᾶς τις, κοθεῖς, ἕκαστος: παρομο. πασαέναις τὸν καμπὸ του κι ὁ μυλωνάς τ' αὐλάκι του.

πασαίρω ὁμ. δ. τ. τοῦ πασσάρω βλλ.

πασαλίειω ὁμ. δ. τ. τοῦ πασσαλιέω βλλ.

πασάλειμμα (τὸ) ὁμ. δ.γρ. τοῦ πασσαλείμμα.

πασαλιέω ὁμ. δ.γρ. τοῦ πασσαλιέω βλλ.

πασαλίκι (τὸ) [τουρκ.] ὁμ. ἡ ἰδιότητα ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ πασᾶ' 2) ἡ ὑπὸ ἑνα πασᾶν ὑπαγομένη διοικητικῶς περιοχή.

πασαμέντο [τὸ] [ἰταλ.] ὁμ. πλαίσιον ἐκ σανιδώματος ἢ σειρᾶς πλακῶν ἢ μορμάρων εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων οἰκοδομῆς εἰς ὕψος ἐνὸς περίπου μέτρου ἀπὸ τοῦ θαπέδου πρὸς διακόσμησην κυρίως τῶν τοίχων, ἀλλ' ἰδ. πρὸς προφυλάξιν αὐτῶν ἀπὸ φθορᾶς ἐκ τῶν ἐρεισινῶν τῶν καθισμάτων.

πασαμύγκος [ὁ] ὁμ. ν.αυτ. τὸ παράσελμα βλλ.' 2) ἕκαστον τῶν ὑποποδίων τῆς λέμβου.

πασανέας ἄντων. ὁμ. δ.τ. τοῦ πασαέναις βλλ.

πασαννοῦριον [τὸ] μ.κ. νεώτ. ἐκκλ. βιβλίον βυζαντινῆς μουσικῆς περιλαμβάνον τοὺς στίχους τῶν ψαλμῶν 148, 149 καὶ 150 ψαλλομένων ἐν τῇ ἀκολοιῦθι τοῦ ὄρθρου, ὀνομασθῆν οὕτω διότι ἀρχεται διὰ τοῦ «πᾶσα πνοὴ αἰνεαστὴ τῶν Κυρίων».

πασαπόρτι [τὸ] ὁμ. δ.γρ. τοῦ πασαπόρτι βλλ.

πᾶσαρα (ἡ) ὁμ. δ.γρ. τοῦ πᾶσαρα βλλ.

πασάρω ὁμ. δ.γρ. τοῦ πασσάρω βλλ.

πασάς [ὁ] νεώτ. κ. ὁμ., δ.γρ. πασᾶς, πληθ. πασᾶδες, τιμητικὸς τίτλος ἀνομιμοῦσας ἀρχικῶς μὲν εἰς ἀνωτάτους περὶ τὸν σουλτάνον ἀξιωματούχους, εἶτα δὲ εἰς ἀνωτέρους στρατιωτικῶς ἢ πολιτικῶς βαθμοῦχους ἐν Τουρκίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ: ὁ πᾶσᾶς τοῦ Ἑγρίπου, πασᾶ μου ἐξω τὸ απαθί, βεζίρη τὸ ταυφέκι, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 10,17 πασᾶ μου, πού εἶσαι, πρόβαλε, τρέξε νὰ μὲ γλιτώσης.

πᾶσασθαί ἀπαρφ. μέσ. ἀδρ. τοῦ ρ. πατέομαι βλλ.' 2) μτγν. ὁμ. τοῦ πᾶσσω βλλ.' 3) ὁμ. τοῦ ρ. πάομαι βλλ.

πᾶσιάνει-ακτος [ὁ] παντιάνει, παμβασιλεύς, ὁ τοῦ παντός κύριος, ἄρχων, ἐπὶ τοῦ Διὸς: Χρυσμ. π. Φλέγ.1,63' || πάπ. κ. ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος.

πασίγνωστος-ον σχόλ. κ. νεώτ., ὁμ. θηλ. -η, ὁ τοῖς πᾶσι γνωστός, γνώριμος εἰς πάντα, γνωστότατος: Σχόλ. Λυκόφρ. 12.

πασιγραφία [ἡ] νεώτ. θεωρητικὸν σύστημα γραφῆς διὰ γραμμάτων ἢ σημείων παριστάντων πράγματα ἢ ἐννοίας κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὡστε νὰ κατανοητὰ αὐτὴ ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων.

πασιδάμεια [ἡ] πάπ. ἡ τῶν πάντων ἄνοσσα, ἡ βασιλεύουσα ἐν πᾶσι, ἐπὶ τῆς σελήνης.

πασιδήλος-ον μτγν., μ.κ. κ. νεώτ., ὁ τοῖς πᾶσι δῆλος, καταδῆλος, ἐκφανέρως: Ἡρωιδων. Ἐπιμ. 20 «δῆλον τὸ φανερόν» ὄθεν καὶ ἔκδηλον καὶ πασιδήλον, Εὐστ. 698,14, αὐτ. Πον. 85,80' || νεώτ. ἐπίρρ. -ήλως.

πασιέντσα [ἡ] [ἰταλ.] ὁμ. παήγιον ὑπὸ νεώτ. μόνον συνήθως ἀτόμου διὰ παιγνιοκάρτων ἐκτελούμενον καὶ αὐτιστόμενον εἰς τὴν καθ' ὀρισμένους κανόνες τοποθέτησιν καὶ μετακίνησιν αὐτῶν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτευχθῇ συνδυασμὸς τις ἀσθητρῶς προδιαγεγραμμένος.

πασιδέα [ἡ] πάπ. μαγικὸν τὶ φυτόν.

πασιδέα [ἡ] Ἐπιγρ. ἑορτὴ τις ἐν Ἐφέσῳ.

πασιθρύλλος-ον μ.κ. ὁ τοῖς πᾶσι θρυλούμενος, πολυθρύλλος, ὁ ἔχων παγκόσμιον φήμην, πασιγνώστου: Τζέτζ. Χιλ. 9,19 ἤπερ τὰ πασιθρύλλα τῶν Σεϊρηνίδων μέλι.

πασίκλητος-ον μ.κ. ὁν πάντες ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν ἐν χρ. μ. κτ. θηλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου: Ὑμν. Ἀνάμ. 17.

πασικράτεια [ἡ] Ἐπιγρ. κ. πασικράτη, ὄρωρ. -α, ἡ τῶν πάντων κρατούσα, ἡ βασιλεία. τοῦ σῦμπατος, ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου: Ἐπιγρ. Σελλινούτας, αὐτ. Ἀμθρακίας, Πάπ.

πασίμαχος [ὁ] νεώτ. γένος ἀραχῶν θηριδιδῶν.

πασιμεδέουσα [ἡ] πάπ. ἡ πασιδάμεια βλλ., ἐπὶ τῆς Ἐκότης.

πασιμελώνουσα-ον ὁ ἐν τῇ φρονιτῇ ἢ τῷ ἐνδιαφέροντι πάντων ἄν: Ὁδ. Μ 70 Ἀργυραμίελοισα, παρ' Αἰθήτας πλέουσα [σχόλ. «ὡς ἐν γνωρίμοις τόποις καὶ εὐανδροσίαις τῆς ναυστολίας γενομένης»]: Στράβ. 1,2,40 πλοῦς οὐτ' ἐνδοξος οὐτε πασιμέλων.

πασιλόγος [ὁ] μτγν. δ. προφ. τοῦ φασιλόγος βλλ.: Διοκλήτ. Ἐδικτ. 6,33, αὐτ. 39.

πᾶσιος [ὁ] [μαίσις] Ἐπιγρ. ὁ Κτήσιος, ἐπιθετὸν τοῦ Διὸς: Ἐπιγρ. Ἀρκαδίας, αὐτ. Κῶ.

πασιπόρνη [ἡ] κοινή, πάγκοινος πόρνη: Ἐρμιππ. 10, ὡ σαπρά καὶ πασιπόρνη καὶ κἀπαρνα.

πασίπρωτος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐν πᾶσι πρῶτος, πρῶτος πάντων, ὀλόφρωτος: Ἐπιγρ. Ἀγκύρας.

πασίρροπος-ον μ.κ. ὁ μεθ' ὅλης τῆς ὀρμῆς ἐφορμῶν, ἐπιπίπτων: Κίναμ. 5,126Α καιροῦ λαδόμενος πασίρροπος ἐς τοῦτο ἐφέρετο.

πασίρρωτος-ον μ.κ. ὁ μετὰ πάσης ῥώμης, ὁθ. ἰσχυρότατος, τὰ μάλιστα ρωμαλέος: Κίναμ. 1,12Α Πέρσας . . Σωζόπολιν πυθόμενος πολεμῆν πασίρρωτος ἐντάθαι ἐφέρετο.

πᾶσις-εως [ἡ] (πάσομαι) κτήσις, ἀπόκτησις: Βακχ. 9,42 [εἰκ. 1, Ἡσ.

πᾶσιθάβης-οὐς-ές, θηλ. κ. πασιθάβησσα Ἐπιγρ., ἐν Ἀριστ. Θουμ. 843b,291, ὁ παμφαῆς, ὁ τοῖς πᾶσι, ἐπὶ πάντας λάμπων: Ὀρφ. Ὑμν. 8,14, Μαν. 3,346

πασιφανής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁ καταλάμπων, ὁ τοῖς πᾶσι ἐμφανής, καταφανέστατος, ὀλοφάνερος, πασιδήλος: Βακχ. 12,176 Ἄρετᾶ πασιφανῆς Νόνν. Εὐαγγ. 1ω. 12,3' || νεώτ. ἐπίρρ. -ῶς.

πασφιλητος-ον Ἐπιγρ. ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγαπητός, ὁ μάλιστα ἀγαπώμενος Ἐπιγρ. Τεγέας.

πασφιλος-ον, θηλ. κ. πασιφίλη, ὁ τοῖς πᾶσι φίλος, πασιφιλητος βλ.λ.: Γιάπ. || ὁ θηλ. **Πασφιλή** κ. ὡς κύρ. ὄν.: Ἀρχιλ.π. Ἀθην.13,594C.

πασφισμός (ὁ) [λαϊ.] νεώτ. διεθνῆς ὄρος ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς εἰρηνοφιᾶ βλ.λ., δι' οὗ ἐκφράζεται ἡ κοινωνικὴ θεωρία καθ' ἣν ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἀναγκαῖον κακὸν ἀλλ' ἀπλῶς κακόν, διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ ὁποῦο ὀφείλει νὰ ἀγωνισθῆ ἡ ἀνθρωπότης.

πασίχαρος-η-ο μιν. δημ. ὁ χαιρών πολύ, ὁλος χαρᾶ, ὁ πράτιων τὴ μετὰ πολλῆς χαρῶς, περιχαρῆς, δλόχαρος: Ἐρωτόκρ.1,1370, αὐτ.1583 **πασίχαρος**, καλόχαρος ὁ ἐλευτέρως γυρίζει, αὐτ. 2,1249, Παλαμ.Δωθ.Γύφ.190 πῆρε ὁ κόσμος, μιὰ **πασίχαρη**, μιὰν ἀφάνταστη ὁμορφιά.

πασκάλια [τὸ] δημ. ὁ. προφ. τοῦ πασχάλια βλ.λ. **πασκαλιζῶ** δημ. ἐορτάζω τὸ Πάσχα, κάμνω Πάσχα, πασχάλια.

πασκάζω μιν. δημ. ὁ. προφ. τοῦ πασχάζω βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.5,139.

πασκίζω μιν. δημ. ὁ. προφ. τοῦ πασχίζω βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.1,105, αὐτ.2,904.

πάσκος (ὁ) Ἦσ. «κηλός».

πάσκος μιν. δημ. προφ. τοῦ πάσχω βλ.λ.: Ἐρωτόκρ.1,110, αὐτ.670, αὐτ.675, αὐτ.2,13, αὐτ.3,41.

πάσμα-ατος (τὸ) τὸ ἐπιπασσόμενον, πασπάλισμα: Ἀξιῶν.4,9 ἄλμυρ πάσματι σῶμα λιπάνας **2**) μιν. ἐπίθεμα: Εὐμάρθ.77 ζητήσω τὰ πρόφορος πάσματα **3**) μιν. [ατρ. εἰδική κόνις, ποῦδρας: Ποσειδ.Ἰατρ.π. Ἀέτ.6,21. Ἀλέξ.Τραλλ.12 **4**) μίχκος, κοτσάνι Ἦσ. «κείσμα» **5**] αὐτ. τολύπη ἐρίου **6**] ἀμφ. σημ. ἐν Ἐπιγρ.

πασμάτιον [τὸ] Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ πάσμα, ὀθ. χρυσοπέταλον: Ἐπιγρ. πασμάτια ἐπίτηκτα, αὐτ. πασμάτια χρυσά.

πασμός (ὁ) δημ. ἡ μαλάγρα βλ.λ. **πάσο** [τὸ] δημ. ὄγρ. τοῦ πάσσο βλ.λ.

πάσομαι μέσ. μέλλ. τοῦ πατέομαι **2**) μέλλ. τοῦ πάομαι βλ.λ.

πασσομάκι [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ πασοῦμι βλ.λ.: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.93 ἐξερεξεν ὄλιγον τὰ πασομακία τῆς εἰς τὸ κύμα.

πασσοῦμι [τὸ] [τουρκ.] εἰδός τῆ γυναικείου ὑποδήματος, ἐν χρήσει παλαιότερον. || γυναικεία ἐμβάς μεθ' ὑψηλῆς πτέρνης, γοβάκι.

πασπαλάς (ὁ) δημ. χαιρείων ἢ καὶ ὄρνειον κρέας διατηρούμενον μετὰ τοῦ λίπους του ἠλισμένον ἐντὸς ἠλιθίων ἀγγείου **2**) ἔδεσμα χυλόζωμον ἐξ ἀλεύρου, ἐλαίου, τεμαχισμένων κρομμύων.

πασπαλήτης (ὁ) μιν. ὁ κεγχροαλέτης βλ.λ.: Γαλ.19,128.

πασπάλη [ἡ] κ. μιν. δημ. κ. νεώτ., δημ. **πάσπαλη** [ἡ] κ. **πασπάλη** [τὸ] παινάλη βλ.λ., λεπτότατον ἄλειρον, γεν. οἰαδῆποτε οὐσία τετριμμένη εἰς λεπτὴν κόνιν Ἦσ., Φωτ. Σουιδ. ἐν λ. ὀλευρότησις: παροιμ. **ὅταν ὁ σκύλλος γλυκαθῆ στὴν πάσπαλη**, ἢ τὸ σκύλλο σκότωσε ἢ τὸ μύλο γκρέμισε **2**) μιν. δημ. κτ. ἐπέκτ. κοινοτός, κόνις, σκόνη: Ἐρωφ.Πρόκλ.136 στῆ διάκριση τῆθ. θάλασσας, γῆ χῶμα στὴν πασπάλη, Βολαωρ.Φωτ.1,213 καὶ παίρων κέρδος, πληρωμῶν, προσφάνι τὴν πασπάλη **3**) μτρ. ἐπὶ λιαν βροχέος, ἐπὶ ἐλασιτοτάτου πινός πράγματος: Ἀριστοφ.Σφ.91 ὑπνοῦ δ' ὄρα τῆς νυκτός οὐδὲ πασπάλην.

πασπάληφάγος-ον ποι. ὁ τρεφόμενος διὰ πασπάλης: Ἰνπῶν.69 πασπαληφάγος γρόμφις.

πασπαλιζῶ δημ. κ. πασπαλιζῶ ἐπιπασσῶ βλ.λ.: πασπαλιζῶ τῆ μύζηθρα με ζάχαρη, Ζερβ.Τραγ. τοῦ μύλου 21 καὶ τὸ μύλο πασπαλιζεῖ ἄχνη ὀλοῦθε ὡς τῆ σκεπῆ.

πασπάλισμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πασπαλιζῶ, ἐπίπασσις βλ.λ.: πασπάλισμα με ζάχαρη - με κανέλλα.

πασπαλος (ὁ) μιν. κ. νεώτ. ὁ κέγχρος βλ.λ.: Γαλ.19,128 **2**) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ποωδῶν ἐκ τῶν ἀγρωστοειδῶν.

πασπαλό-ῶ δημ. τ. τοῦ πασπαλιζῶ βλ.λ.: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 3,8 καὶ ἀσπυρόκωνη τῶν χαρταριῶν ἡ ἄχνη πού πασπαλάει τὴν ἀνθιμμένη γῆ.

πασπαλιζῶ δημ. ὁ. τ. τοῦ πασπαλιζῶ βλ.λ. **πασπαρτού** [τὸ] [γαλλ.] δημ. ἄκλι. «κλεις, δι' ἣς δύνανται νὰ ἀνοιχθοῦν πλειονα τοῦ ἐνός κλειθρα» **2**) τεμάχιον λεπτόν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἴτιον χαρτονίου, ἐν εἶδει πλαισίου εἰς ὃ ἐφαρμόζεται φωτογραφία ἢ ἄλλη τις εἰκόνα.

πασπάτης (τὸ) δημ. ἡ πρᾶξις τοῦ πασπαλέω βλ.λ., φηλαφητὴ ἔρευνα, φάξιμο, φαγοῦλεμα.

πασπατευά ἐπίρρ. δημ. φηλαφητὴ βλ.λ., φαχτῆ, φαχωντας: Σολωμ.Λάμπρ.19,14,6 ἀρχίνας νὰ τριγυρίζῃ τὸ περιτεψίχμα πασπατευά.

πασπατευτός ἡ-ὁ δημ. ὁ φηλαφητός βλ.λ.: πασπατευτὸ σκοτάδι (βαθύτατον σκότος).

πασπατεύω μιν. δημ. κ. πασπατεύω ζητῶ, φάχω διὰ τῆς ἀφῆς, φηλαφῶ, φαχωντάω: Ἐρωτόκρ.1,1588 τυφλά πασπάτευε νὰ βρῆ τὸν ἀγαθὸν νὰ μᾶθρ, αὐτ.2,2284, Βιζυην.93,21 πασπατευτὸ ἔδω κι ἐκεῖ νὰ βρῆ κάτι νὰ τὸ φέξῃ, **2**) τὸ γύρεμα πασπατευόνας μέσ' στὸ σκοτάδι **2**) συνεκδ. φαυθὸν διὰ τῶν χειρῶν, μαλάσσω διὰ τῶν δακτύλων: μὴν πασπατεύεις τὸ ψωμί.

πασπερμητὸν [τὸ] πάπ. πανπερμητὰ βλ.λ. **πασπερμη** [ἡ] πάπ. πασπερμητὸν βλ.λ.

πάσσα [ἡ] [γαλλ.] δημ. ἡ ἐνέργεια τῆς ἀπὸ χειρὸς εἰς γέφυρα μεταβιβάσεως ἀντικειμένου, κυρίως πρὸς φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν **2**) εἶδ. ἐν τῷ ποδοσφαιρῶ κ. ἐν ἄ. παιδιαίς, ἡ μεταβίβασις τῆς σφαιρας ὑπὸ παικτοῦ τινὸς εἰς ἄλλον τῶν αὐτῆς ὁμάδος **3**) ἐν χρ. κ. ὡς ὄρος χαρτοπαικτικὸς, ἐκάστη ἐπιτυχίη χαρτωσίας: στὸ σεμὲν-ντέ-φέρ ἐπέερασα δέκα πάσσεσ στῆ γραμμῆ.

πασσαδάντι [τὸ] [γαλλ.] δημ. ἄδεια ἐλευθέρως κυκλοφορίας ἢ ἀναχωρήσεως ἐκδιδομένη ἀντὶ διαβατηρίου.

πασσαῖον [ἡ] ἰων. -ιν, ἡ παναγία βλ.λ.: Ποιητ. π.Σουιδ. εἶλε δε πασαῖον, τὸδε εἶ ἔνεπε.

πασ(σ)αδοῦρος (ὁ) δημ. ναυτ. κρεμάμενον ἀχαιῖον, κρεμαμὲν διαδόθρα ὑπὸ τὰς σταυρωτάς κεραίας, τὸ δοράτιον τοῦ ἀρτέμονος καὶ τὴν ὑποδοράτιδα, ἄ. ἀμπασαδοῦρος.

πασσακίω, Ἦσ. «πασσαλιεύω».

πασσακίον [τὸ] Ἦσ. «μικρὸς πάσσαξ, πάσσαλος».

πάσσακος Ἦσ. «πάσσαλος».

πασ(σ)αλειφω δημ. ὁ. προφ. τοῦ πασσαλειφῶ.

πασ(σ)άλειμμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πασσαλειφῶ, ἐπάλειψις, ἐπιπολαία ἢ δτεχως ἐπίχρισις **2**) εἰρων. ἐπάλειψις τοῦ προσώπου διὰ καλλυντικῶν, ψιμυθίωσις: παροιμ. ὁτι κῆρη ἢ κουρεμὴν στὸ πασάλειμμα τὸ δίνει ἰεπὶ τῶν ἀσώτως καὶ ἀναμφελῶς διαπανότων **3**) μτρ. ἀτελής ἡ ἐπιπολαία μᾶθσις, ἡμιμάθεια: πῆρε ἕνα πασάλειμμα στὴν Εὐρώπη.

πασσαλιζῶ [τὸ] μιν., ἄτ. πατταλιζῶν, ὑποκορ. τοῦ πάσσαλος, πασσαλίκος, καρφι: ΕΜ 323,9, Φιλῆμ Λεξ.70 **||** κ. μτρ. κίνητρον, κέντρον, κεντρί: Πολυδ.82,9,10 πάσας κακίας ὡσανεὶ πασσαλιζόν ἐστιν ἡ φιλαργυρία.

πασ(σ)αλειφω δημ. κ. πασ(σ)αλειφῶ, ἄορ. (ἐ-πασ(σ)άλειφα, παθ. ἄορ. (ἐ)πασ(σ)αλειφῆται, μτρ. παθ.πασκ. πασ(σ)αλειμῆνος, ἐπάλειφω, ἐπιχρίω, ἄλειφω ἐπιπολαίω ἢ ἀτέγνωσ: δὲν τὸν ἄσπρισε καλὰ τὸν τοῖχο, μόνο τὸν πασάλειψε **2**) κη-

λιδῶ, λερώνω ἐπαλείφω τι : **πασάλειφος** μέ τὸ γλυκὸ τὰ ρουχά σου' || τὸ μέσ. **πασαλείφομαι** κ. **πασαλείβομαι** ἀλείφομαι ἢ λερώνομαι δι' ἐπαλείφους : **πασαλείφτηκε** ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μέλια· 3) μτφ. ἀποκότ' ἀτελῶς ἢ ἐπιπολαίως γνάσεις, ἰδ. πρὸς ἐπίδειξιν : πήγε στή Γερμανία καὶ πασαλείφτηκε.

πάσσαλερ Ἦσ. «σφήνης». **πασσαλευτός**-ή-όν δ. πεπασσαλευμένος, καρφωτός, καρφωμένος : Αἰσχ.Πρ.113 ποινὰς ἀμπλακμημάτων τίνω ὑπαίθριος δεσμοῖς **πασσαλευτός** ὧν ἰδ. ἀνάγγ. προσελόμενος.

πασσαλεύω κ. μσν., ἄπτ. **πατταλεύω** διὰ πασσάλων καρφῶν, στερεῶν : Αἰσχ.Πρ.56 ἐγκρατεῖ σθένει ράιστῃρι θείνω, **πασάλευε** πρὸς πέτρας, αὐτ'. Αγ.579, Εὐρ.Βαχχ.124 ὡς **πασσαλεύση** κρᾶτα τριγλύφους· 2) ἐμπήγνυμι τι ὡς **πάσσαλον** : Αἰσχ.Πρ.65 σφήνης ἀθάδη γνάθον στέρνων διαμπαξέ **πασάλευ'** ἔρωμυθον· 3) μσν. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, προσπλῶ που τούτους, καρφῶν τὰ μάτια κάπου : Εὐμάρθ.82 ἢ μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γλῆν **επαττάλευσεν'** 4) ὁμ. μσν. μτφ. ἐπὶ ὀφθαλμῶν, διανοίγω ὁπῆν ἐπ' αὐτῶν : Νικ.Χων.Χρον.352D οὐδὲ γὰρ φυτεῖαν σκότους ὀφθαλμοὺς **επαττάλευσεν**.

πασάλιον (ἰτό) Ἦσ. «πασαλίσιος» 2) αὐτ. «τοῦ ζυγοῦ τῆς κιθάρας τὸ μέσον».

πασσαλίς-ιδος (ἡ) μσν. **πασσαλίκος** βλλ.:Πρόδρο. ἐν Ἄν.Βοσασ.374.

πασσαλίκος (ἰό) κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ **πάσσαλου** βλλ.κ. : Πολύβ.ἀπ.163 ἀκροῖς τοῖς ἀγωγυαῖσι τῶν ἱππῶν **πασσαλίκους** μικροὺς ἔχοντας ἀπληρημένους, Ἦρων Μαθ.245 τοὺς σπάρτους περὶ τινὰς **πασσαλίκους διατείναντες'** 2) εἰδ. ἐργακίον ἱατρικὸν πρὸς διάνοξιν καὶ τήρησιν ἀνοικτοῦ τοῦ στόματος : Ἰηπ.Γυν.2,203· 3) ἐπὶ μουσικῶν ὄργάνων, κόλλοφ, στριφάρι : Σχόλ.Ἀριστφ. Σφ.572,ΕΜ 525,31 **κόλλοφ** ὃ ἐκ τῶν αὐχένων δερμάτων καὶ ταῦ τραχήλου γινόμενος **πασσαλίκος**· 4) μσν. ὁ κυνόδοτος, τὸ σκυλλόδοτος : Ἐπιφάν.1,1044C «τοὺς τε **πασσαλίκους** καλοῦμένους καὶ κυνόδοτας, τὰς τε μύλας» 5) μτγν. κυνδαλισμὸς βλλ.κ. : Πολυδ.9,120.

πασσαλιστής (ἰό) ἀρχ. λεξ. ὁ λαμβάνων μέρος εἰς παιδιὰν διὰ πασσάλων παιζομένην Ἦσ. ἐν λ. κυνδαλοπαίστης.

πασσαλοκopia (ἡ) μτγν. ἔμπηξις πασσάλου : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.143,4.

πασσαλόκτητος-ον νεώτ. ὃ ἐπὶ πασσάλου ἐκτισμένος, ὃ ἔχων ὡς θεμέλιον πασσάλου.

πασσαλοκοπή-έω μτγν., ἀπτ. **πατταλοκοπή**, πηγνύω, μήγηω πασσάλου : Δοσιθ.432Κ.

πασσαλοπηγμα-ατος (ἰτό) νεώτ. σύνολον πασσάλου ἢ πασσαλοσάνιδων ἐμπηγημένων ἐπὶ ὑγροῦ ἢ ὀπωσθήποτε μὴ σταθεροῦ εἰσάφους πρὸς θεμελίωσιν· || προσατεπτικός τοῖχος ἐκ σανιδωπασσάλων πρὸς συγκρατήσιν ὀγκῶν χωμάτων, **πασσαλοπήκτης** (ἰό) νεώτ. μηχανήμα χρησιμεῖον πρὸς ἐμπηξιν πασσάλων καὶ πασσαλοσάνιδων ἐντὸς ταῦ εἰσάφους.

πασσαλόπηκτος-ον νεώτ. ὃ ἐπὶ ἐμπηγημένων πασσάλων στηριζόμενος.

πάσσαλος (ἰό) (ἡ) μτγν. κ. μσν. κ. νεώτ., ἄπτ. **πάτταλος**, ἐπ. γενικ. **πασσαλόφι** ἴλ.Ο.2681, μέγας ξύλινος ἤλος ἐμπηγνόμενος εἰς τὸν τοῖχον πρὸς ἀνάσθησιν διαφόρων ἀντικειμένων, μικρὸ παλούκι, ξύλινος καρφί : αὐτ'.Ε 209, αὐτ'.Ο.268 ἀπὸ **πασσαλόφι** ζυγῶν ἤρεον, Ὁδ.Φ 53 ἀπὸ **πάσσάλου** αἰντο τὸζον, αὐτ'.Θ 67 ἐκ **πασσαλόφι** κρέμασεν φάρμιγγα, Πίνδ.Ο.1,17 ἀπὸ φάρμιγγα **πασσάλου** λάμβαν', Βαχυλ.Σκόλ.Ὁξυρ.1361,1,1, Ἐρμην.55 κῦλιξ.. κρέματα **παρι** **πασσαλόφιν**, Ἀριστφ.Σφ.

129 **πάτταλος** ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον, Ἀριστφ. ΖΜ 681a,25' || ποχεῖα ράβδος μετ' αἰχμῆς ἐμπηγνυμένη εἰς τὸ εἰσάφους πρὸς διαφόρους σκοποῖς, ὅσον πρὸς ἐξάρτησιν διὰ σχοινοῦ ὑποσύνων ἢ καὶ κατοικίδιων ζώων : Ἦρ.4,72 **χαλινούς**.. ἐκ **πασσάλων** δέουσι· || κ. ἐπὶ ξύλινων ράβδων χρησιμοποιοιμένων ὡς ὀρθοθεσίας, ὀροσθήμων : Ἐπιγρ. 2) μτγν. **χάραξ** βλλ.κ. : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.140,7· 3) σφήν πρὸς διάνοξιν ὁπῆς ἐπὶ τοῦ στελέχους ἀμπελοῦ : Θεοφρ.Φ1,2,5, αὐτ'.Φ Αἴτ.3,121' || ὁμ. σφήν πρὸς διάνοξιν τοῦ στόματος ἢ τεμαχίον ξύλου πρὸς ἐμψροξιν αὐτοῦ, δημ. στούπαμα : Ἀριστφ.Ἰηπ.376 ἐμβαλόντες αὐτῷ **πάτταλον** μαγειρικὸν ἐς τὸ στόμα, αὐτ'.Θεσμ. 222 || ἐν χρ. κ. παροιμ. ἐπὶ πραγμάτων λιαν μηδανόμων καὶ ἀνάσξιν, οἰον οὐδὲ - **μηδὲ πάσσαλον** ἔχω : Ἀριστφ.Ἐκκλ.284 τοῖς **μηδὲ παροῦσιν**.. ὑποτρέχων ἔχουσι **μηδὲ πάτταλον**· || ὁμ. **μηδὲ πάτταλον** καταλείπω ἐπὶ τῶν ἐρηπουμένων καὶ τὰ πάντα διαρπαζόντων : Λουκ.Δίκ.Φων.9 ὡς τὸ δὴ λεγόμενον **μηδὲ πάσσαλον** μοι **καταλείπειν'**· || ὁμ. **πάτταλον** γυμνότητος ἐπὶ παντελοῦς γυμνότητος, πτωχεῖας : Ἀριστφ.2,18 τὸν ἀθλίως ἐρώμενον ἐφίλωσαν χρημάτων καὶ κατέστησαν **πάτταλον** γυμνότερον· || ὁμ. **πάσσαλος** **πασσάλω** ἐκρούεται τὸ κακὸν διὰ κακοῦ πολεμεῖται : Κωμ. Ἀδελφ.494, Συνέδ.Ἐπιτ.45,Εὐστ. 126,13' || ὁμ. εἶναι ἐν **πασσάλοις** ἐπὶ ἀχρήστων ὡς ὄντων ἀνηρημένων ἐκ πασσάλων : Λιθάν.Λόγ.1,268· 4) ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος ἢ τῆς μορφῆς πασσάλου, ἢ πόσθη, τὸ ἀνδροκὸν μόριον : Ἀριστφ.Ἐκκλ.1020 ταῖς **προεσθιτέροις** γυναιξίν ἔστω τὸν νέον ἔλακειν ἀνάτι λαδομένης τοῦ **πάτταλου**, Αὐτομ.Α17 5,128· 5) μσν. ἵππος ὀρθόκωλος : Ἰηπιατρ.1,15.

πασσαλοσάνις-ιδος (ἡ) νεώτ. **παχεῖα** σπῆς ἐχουσα ἔξεαμον καὶ ὄξυ τὸ ἐν ἀκρον πρὸς ἐμπηξιν ἐν τῇ γῆ.

πασσαλῶ-ὄω σχόλ. κ. νεώτ. κ. **πασσαλώνω** ἐμπηγνύω πασσάλου βλλ.κ. στερεῶ διὰ πασσάλων, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Σχόλ.Ἀριστφ. Ὀρν.436 ξύλον ἐπιπλέκει πεπασσαλωμένον, ὅθεν ἐξαρτῶσι τὰ μαγειρικά σκεύη.

πασσάλωμα-ατος (ἰτό) νεώτ. ὃ. **πασσάλωσις** βλλ.κ. 2) τὸ σύνολον τῶν εἰς εἰσάφους τὴν ἐμπηγημένων πασσάλων πρὸς στερεώσιν ἢ σχηματισμῶν φράγματος.

πασσάλωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἢ **πρόξις** καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πασσαλῶ βλλ.κ.

πασσαλωτής (ἰό) δημ. ὃ ἐμπηγνῶν πασσάλου.

πασσαλωτός-η-ον μτγ. ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. πατέουμαι.

πασσάσθος ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. πατέουμαι.

πασσάξ-ακος (ἰό) μεγαρ. ἀντὶ πασσάλου : Ἀριστφ. Ἀχ.763 **πάσσακι** τὰς ἀγλιθας ἐξορῶσατε.

πασσαπόρη (ἰτό) (ἰταλ.) δημ. διασπαθίριον βλλ. **πάσσορα** (ἡ) δημ. λεπτή, στενή καὶ ἐλαφρὰ λέμβος, κελῆς βλλ.κ.2).

πασσάριος Ἦσ. **εσταυρός**.

πασσαρίσμα (ἰτό) δημ. ἢ **πράξις** καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πασσάρω, ἀμεσος διαδιδασίς, εἰδ. ἐπὶ ποδοσφαίρου· 2) **συνεῖδ.** ἢ **πάσσα** βλλ.κ.

πασσάρω (πάσσα) δημ., κ. **πασσαίρωνω**, ἀορ. ἐπασσαίρα κ. (ἐ)πασσαίρασις, διαδιδάσκει τὸ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, δίδω εἰς χεῖράς τινας, ἐγχειρίζω, μεταδιδάσκω : **πάσσαρέ** μαι τὴν τράπουλα· **πάσσα** μοιράσσω **χαρτιά**· 2) ἐπὶ ποδοσφαίρου, μεταδιδάσκει τὴν σφοδραὶν ἀπ' εὐθείας εἰς συμπαικτικὴν τῆς αὐτῆς ομάδος, **δίδω πάσσα**· 3) κτ. ἐπέκτ. κατορθῶν ἠπιτηδῆσις νὰ δώσω τὴν ἢ μεταδιδάσκω εἰς ἕτερον βάρους, ἐνόχλησιν κττ. : **μοὺ πάσσαρε** εἶνα κάλλικο εἰκοσάριο, - ἦθελε νὰ τὸν ξεφορτωθῆ καὶ μοὺ τὸν πασσαρίσει ἐμένα.

πασσαίρα (ἡ) δημ. λεπτή, στενή καὶ ἐλαφρὰ λέμβος, κελῆς βλλ.κ.2).

πασσάριος Ἦσ. **εσταυρός**.

πασσαρίσμα (ἰτό) δημ. ἢ **πράξις** καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πασσάρω, ἀμεσος διαδιδασίς, εἰδ. ἐπὶ ποδοσφαίρου· 2) **συνεῖδ.** ἢ **πάσσα** βλλ.κ.

πασσάρω (πάσσα) δημ., κ. **πασσαίρωνω**, ἀορ. ἐπασσαίρα κ. (ἐ)πασσαίρασις, διαδιδάσκει τὸ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, δίδω εἰς χεῖράς τινας, ἐγχειρίζω, μεταδιδάσκω : **πάσσαρέ** μαι τὴν τράπουλα· **πάσσα** μοιράσσω **χαρτιά**· 2) ἐπὶ ποδοσφαίρου, μεταδιδάσκει τὴν σφοδραὶν ἀπ' εὐθείας εἰς συμπαικτικὴν τῆς αὐτῆς ομάδος, **δίδω πάσσα**· 3) κτ. ἐπέκτ. κατορθῶν ἠπιτηδῆσις νὰ δώσω τὴν ἢ μεταδιδάσκω εἰς ἕτερον βάρους, ἐνόχλησιν κττ. : **μοὺ πάσσαρε** εἶνα κάλλικο εἰκοσάριο, - ἦθελε νὰ τὸν ξεφορτωθῆ καὶ μοὺ τὸν πασσαρίσει ἐμένα.

πασ(α)τεμπάς (ό) δημ. ὁ πωλῶν πασσατέμ-
πο βλ.λ.2).

πασ(α)τέμπο (τό) [Ιταλ.] δημ. κ. πασ(α)τέμ-
πος(ό) πᾶν τὸ χρησιμεῖον πρὸς πλήρωσιν τῶν
ὤρων σχολῆς, ἄκοπος ἐνασχόλησις πρὸς ἀποφυ-
γὴν τῆς ἀνίας : τὸ κάνει ἔτσι **νά πασατέμπο**·
2) σπόροι κοκκινθῆς ἡμέρου ἐντὸς ἄλλης ἐμβα-
πτισμένης καὶ ἐλαφρῶς κλιθισθέντες τραγόμενοι
ὡς τραγάλια : **πασατέμπο γιὰ νά περνᾷ ἡ ὥρα**.
πασατέλνος (ή) δ. τ. τοῦ πασατέλνος βλ.λ.1 :
Ἀριστ. ΑΥστ.93α,37.

πασαίετα (ή) [Ιταλ.] δημ. εἶδος τῆς τυχηροῦ
παιγνίου διὰ τῶν 52 παιγνιοχάρτων ἐξαγομμένων
κατὰ σειρὰν ἀπὸ δύο, ὧν τὸ πρῶτον εἶναι ὑπὲρ
τοῦ τραπέζοκράτου βλ.λ., τὸ δὲ δεύτερον εἶναι
ὑπὲρ τοῦ ἐκλέξαντος αὐτὸ παίκτου, ὅστις καὶ
πληρώνεται τὸ ἰσόποσον τῶν ὄσων κατέθεσεν.

πάσισιο (τό) [Ιταλ.] δημ. βήμα, διασκευιά : **μὴν**
κάνης πάσσα ἀπὸ δῶ· || **πάσσα δὲν κάνει**
οὐδόλας προχωρεῖ ἢ προοδεύει· || **μὲ τὸ πάσσα**
μου δνευ οὐδεμιάς σπουδῆς, μὲ ἄλλω πᾶν ἡ συ-
χία· 2) ἐπίρρο. ἐν φρ. **πγαίνω ἢ πᾶω πάσσο ἢ**
κ. ἀπλῶς πάσσο ὡς καρποναϊκὸς ὄρος, δὲν με-
τέχω δὲ συμπαίκτηρ κατὰ τὴν μερικὸν παίγνιον πα-
ραχωρῶν τὸν λόγον εἰς τὸν κατὰ σειρὰν μετ' ἐμὲ
συμπαίκτηρα, ἄ. περνᾷ· 3) μτφ. δὲν θέλω ἢ ἀδυ-
νατῶ τὸ ἀναμειχθῆ εἰς τι, δὲν ἀνακατεύομαι : **ἐγὼ**
πᾶω πάσσο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

πάσσων (τό) μτγν. οἶνος ἐκ ξηρῶν σταφυλῶν,
ὄπὸ σταφίδες, σταφιδίτης, πρβλ. λατ. vinum pas-
satum : Πολύβ.6,11α,4.

πασσοῦλι (τό) δημ. ξύλινος πασσαλίσκος χρῆ-
σιμεῖων ὡς πέιρος βλ.λ.· πρβλ. Κορ. Ἀτ.4Α,395 ἐν λ.
πασσοῦλι.

πάσσοφος-ος-ον δ. προφ. τοῦ πάσσοφος βλ.λ. :
Πλάτ. Πρωτ.315β, αὐτ. Θεαιτ.149δ, Ἐπιγρ. Τήνου.

πασσοῦδι ἐπίρρο. δ. προφ. τοῦ πανσοῦδι δ.τ. τοῦ
πανσοῦδι βλ.λ.

πασσοῦδι ἐπίρρο. δ. προφ. τοῦ πανσοῦδι βλ.λ. : Ξεν.
ΚΠ1,4,18 ὁ δὲ Κύρος ὄρων ἐκδοθησοῦντας καὶ
τοὺς ἄλλους πασσοῦδι, Ὀνήσανδρ.42,12.

πασσοῦδιη ἐπίρρο. δ. προφ. τοῦ πανσοῦδιη ἐπ. τ.
τοῦ πανσοῦδια βλ.λ.

πασσοῦδιη ἐπίρρο. δ. προφ. τοῦ πανσοῦδιη βλ.λ. :
Ἡσ. ἐν λ. πασσούριον.

πασσοῦδιζῶ Ἐπιγρ. συναθορίζω ἐπὶ τὸ αὐτό :
Ἐπιγρ. Κύμης.

πασσοῦδον ἐπίρρο. μτγν. ὁμοῦ, μαζὶ : Νόνν. Δ
27,243, αὐτ.32,230.

πασσοῦρι ἐπίρρο. δ. τ. τοῦ πασσοῦδι βλ.λ. : Πο-
λυβ.9,143.

πασσοῦριον Ἡσ. «πασσοῦδιη» Αἰολεῖς.
πασσοῦριως Ἡσ. «πασσοῦδει».

πάσσω, ἄτ. πάττω, μέλλ. πάσω [Κράτ. Κωμ.14,10,
Ἀριστοφ. Ἰνπ.99 κατα-], ἄορ. ἐπάσσα [ΠΔ ἘΞ.9,8],
μέσ. ἄορ. α' ἐπάσσην [αὐτ. Μακκ.3,1,18], παθ. ἄορ.
ἐπάσθη [Πλάτ. Πολ.405β], παρακ. πέπασμαι [ΠΔ
Ἐσθ.1,61, γ' ἐν ὑπέρο. (ἐ)πέπαστο Ἄπολλ. Ρ1,729,
Λόγγ.1,12] [π. Ὀμ. μ. ἐν ἴλ. ἐν χρ. ὁ ἐνεστ. κ. πα-
ρατ.], ἐπιπάσσω, πασπαίξω τὴν λεπτὰς τετριμμέ-
νον, ἐπιθέτω τοῦτο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πραγμάτων
τιγος : ἴλ.Ε.401 τῷ δ' ἐπὶ Παιθῶν ὀδυνήφρα
φάρμακα πάσων ἡέσασ' ἰπιθίετων, ἐπιπάσσω
ἐπὶ τοῦ τραύματος θεραπευτικὰ φάρμακα], αὐτ.
900, Θεόκρ.2,21 τὰ Δελφίδος ὄστια πάσσω, Ἄ-
πολλ. Ρ.4,442 θεακτῆρια φάρμακ' ἔπασσεν αιθέρι
καὶ πνοῆσιν· || μτγν. τὸ μέσ. ἐπιπάσσω ἐμαυτὸν,
διὰ τινος : ΠΔ Μακκ.3,1,18 σποδῶ καὶ κόνει
τάς κόμας πασάμενοι· κ. παθ. : Λοικ. Πένθ.12
καὶ κόνει ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάττειται, Λόγγ.1,12 χῶ-
ματας καὶ πηλοῦ πέπαστο καὶ τὰς κόμας καὶ τὸ
ἄλλο σώμα· 2) ἴδ. ἐπιπάσσω ἅλας, ἄλατιζῶ,

μτφ. γενικ. διαίρ. : ἴλ.1,214 ἀνθρακίην στορέσας
ὄβελοῦς ἐφύπερθε τάνουσε, πάσσε δ' ἄλος θεί-
οιο, Λοικ. Ἐταιρ. Λ.4,5 πάττουσα καὶ τῶν ἄλων
ἐπὶ τὸ πῦρ· κ. μτ. δοτ. : Θεόφρ. Χαρ.9,2 τὰ
δὲ κρέα ἀποτιθέναι ἄλασι πάσας· 3) ραίνω,
ραρνίζω πινὸν διὰ ρευστοῦ : Κράτ. Κωμ.14,10 ὀψ-
κουν··· σεαυτὸν ἄλασι πάσεις ;· || κ. δὲ ἰ-
σθῶν : Ἀριστοφ. Νεφ.1330 πάττε πολλοὺς τοῖς ῥό-
δοις· || κ. διὰ χρυσοῦ : αὐτ.912 χρυσῶ πάτ-
των μ' οὐ γιννώσκεις· 4) μτφ. ἐγκατασπεύρω,
ἐνφραίνω, κεντῶν πρόσθετον κῶσον, διακοσμῶ,
ποικίλλω, κίτω : ἴλ.Χ.441 Ἰστών ὕφαινε··· διπλα-
κα πορφυρέην, ἐν δὲ θράνα ποικίλλ' ἔπασσε·
κ. παθ. : Ἀπολλ. Ρ1,729 δαιδακα πολλά δια-
κριδὸν εὐ ἐπέπαστο.

πάσσω-ονος-ον βλ. ἀνωμ. παραθ. συγκρ. βα-
θμοῦ τοῦ παχῶς ἐπὶ λ. ἀναιμικός ἐπὶ εὐραστέρου
καὶ πλατυμῶν ἦτοι ρωμαλέου ἀνδρός : Ὀδ. Ζ.230
μεϊζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· || κ. ἐπὶ με-
γαλοπρεποῦς ἀνασθημάτων γυναικῶς : αὐτ. Σ.195
καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.

πάστα (ή) [Ιταλ.] δημ. ζυμαρικὸν οἰοῦδηποτε
εἶδος· 2) εἶδος τῆς πλάκουντος, γλυκίσματος,
οὐ βάσις εἶναι ἡ ζύμη, τὸ σάκχαρον, τὸ βούτυρον
καὶ τὰ ῥᾶ : **πάστα σοκολάτα** -φιατικὴ -φρού-
του· 3) πᾶς πολτός ἐκ μετξέως διαφόρων ὑλῶν,
φύραμα : **πάστα τῶν θονυτιῶν**· || **πάστα κυ-**
λινδρῶν ἡ δὲ ἢς περιβάλλονται οἱ κύλινδροι οἱ
χρησιμοποιοῦμενοι κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν διὰ τὸ με-
λάνωμα τῆς τυπογραφικῆς πλாகῆς· 4) μτφ. ἡ
φύσις ἀτόμου τινός, τὸ ποῖον αὐτοῦ, ἄ. ζύμη, φύ-
ραμα : δὲν εἶναι καλὴ **πάστα** ὁ λεγόμενος, - ἀπὸ
τὴν ἴδια **πάστα εἶναι** **καρμῶνει** ἰεπὶ ἀνδρῶπων
τοῦ αὐτοῦ φεράματος.

παστάθεις (τό) δημ. ἰστός, μέγα τετυλιγμένον τε-
μάχιον ὑφάσματος, τόπι : Κορ. Ἀτ.4Α,398.

πάστας (ό) [ἰσραὴλ] ἰδιοκτήτης : Νόμ. Γόρτ.2,43.

παστάς-ἄδος(ή) κ. νεώτ. εἶδος τῆς προπυλαίου
ἢ προστώου ἐκ λίθου μετὰ κίωνων, ἐμπροσθεν
τοῦ οἴκου κείμενον : Ἡρ.2,148 ἔξ αὐλῆς τε ἐς τὸ
οἰκῆματα διεξιόσιν καὶ ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς
παστάδας, αὐτ.169· 2) στοά, αἶθουσα, διάδρο-
μος μετὰ σπλῶν, ἴδια περιστελιον ναοῦ : Ξεν. Ἀπολ.
3,8,9 τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἦλιος εἰς τὰς παστά-
δας ὑπολάμπει, αὐτ. Ἱερ.11,2 ἴδ. ἀνάγειν. παραστά-
σι], Ἐπιγρ. Δελφῶν τὰς δὲ παστάδας κοινὰς εἰμεν
πάντεςσι· 3) ἡ ρωμαϊκὴ βασιλικὴ στοά : Διον.
Ἄλ. Ρωμ.4,44, Πλουτ. Γάβ.25 τοῦ δ' Ἰλλυρικῶ τᾶ-
γματος ἐν τῇ··· παστάδι Βιφάνια στρατοπεδεύ-
σαντος· 4) τὸ μέρος τοῦ οἴκου τὸ μετὰ το
προπύλαιον, πρόδομος, αὐλή : Ἄπολλ. Ρ1,789,
ΑΠ6,172 πρὸ παστάδος ἠῶρσε ταῦτα τὰ τοῦ
κάλλους κόσμια· 5) κ. νεώτ. θάλαμος, ἐσωτε-
ρικὸν δωμάτιον, γυναικῶν, ἴδ. γυναικὸς θάλαμος·
Ἡσ. «μυθῶνος : Εὐρ. Ὀρ.1371 κερδῶτα παστάδων
ὑπὲρ τέραμον, Θεόκρ.24,46 ἀμφιλαφεῖς δ' ἄρα
παστάς ἐνελησθη πάλιν ὄφρασι, Ἀντιφᾶν. ΑΠ9,
245, Μενέμ.π. Ὀρεῖθ.10,14,3, ἴω.Χρυσ.5,898 ὡσανεὶ
μέλλων εἰς παστάδας ἄγειν καὶ νυμφαγαγεῖν·
|| παστάδος ὥρα ἐπὶ ἡλικίας ὠριμοῦ εἰς γάμον :
Ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης· || ἀμοῖρος ἐπὶ παστά-
δος ἐπὶ μήκω νυμφευθέντων, ἀγάμου ἀνδρός :
Χορῆκ. Πρακ.1, αὐτ.4· || ποί. ἀκρίτος παστάς
ἐπὶ τάφου, ὁ ἀνευ κτερισμάτων βλ.λ. : Σοφ. Ἄντ.
1207 φωνῆς δ' ἄπωθεν ὄρθιων κακωμάτων κλύει
τὴς ἀκρίτων ἀμφὶ παστάδα.

παστάτας (ό) παραστάτας βλ.λ. : Ἐπιγρ. Δελφ.
παστείλη (ή) ἰπᾶς, τέλος(ή) ἡ τελευταία ἡμέρα
τοῦ ἔνιαυτου, τοῦ ἔτους : ΕΜ655,48 «παστείλη
σημαίνει τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἔνιαυτου· γί-
νεται δὲ ἐκ-τοῦ πᾶς καὶ τοῦ τέλος· ἐν ἡ τελειοῦται
πάντα τὰ τοῦ ἔνιαυτου».

παστέλ (τὸ) [γαλλ.] δημ. ἀμλ. ἡ κρητιδογραφία βλ.λ.1) || τὸ διὰ κρητιδογραφίας ζωγραφούμενον ἔργον, κρητιδογραφία βλ.λ.2).

παστέλι (τὸ) δημ. εἶδος τῆ γλυκίσματος παρασκευαζομένου δι' ἀναμειξεως μέλιτος καὶ σπασμένου, μελιτούττα, πάστιλος βλ.λ.2).

παστελογραφία (ἡ) [ἰταλ.] νεώτ. κρητιδογραφία βλ.λ.1).

παστελοπούλης (ὁ) μsn. δημ. ὁ πωλητὴς μελιτούττης, παστελιού : Πρῶδρ.1,217 παστελοπούλης, καρυδάς, κανναθασσημάτος.

παστελοπώλης (ὁ) νεώτ. παστελοπούλης βλ.λ.

παστεριδιάσις-εως (ἡ) νεώτ. κτηνιατρ. περιληπτικὴ ὀνομασία λοιμωδῶν τινων νόσων ὀφειλουμένων εἰς ἀροβίους μικροοργανισμούς, ἄ. αἰμοραγικὴ μικροβιαμρία ἢ σφαιμρία.

παστερίζω νεώτ. κ. παστεριώ-ῶ ἀποστειρώνω διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Παστέρ.

παστερικὸς-ῆ-ὸν νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἄλλον μικροβιολόγον Παστέρ ἢ τὰς μεθόδους αὐτοῦ, ὁ ὑπὸ τοῦ Παστέρ ἐφαρμοσθεὶς τὸ πρῶτον ἢ ὑπ' αὐτοῦ ὑποδειχθεὶς.

παστερίς-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος βακτηρίων περιλαμβανόν ἀροβίους καὶ ἀμφιβίους μικροοργανισμούς, με ἀσθενεῖς ζυμωτικὰς ιδιότητες ὡς πρὸς τὸ σάκχαρον.

παστερισμός (ὁ) νεώτ. κ. παστερίωσις-εως (ἡ) μέθοδος πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐν τοῖς ζυμομένοις ὑγροῖς μικροβίων χωρὶς νὰ ἐπέρχεται ἀποστείρωσις τελεία.

παστεριώ-ῶ νεώτ. παστερίζω βλ.λ.

παστερίωσις-εως (ἡ) νεώτ. ὁ παστερισμός βλ.λ.

πάστη (ἡ) παστός βλ.λ.1,213) Πολυδ.6,49 «ζωμός ἀλφίτων», Ἐθπ.365. || Ἡσ. «βρωμά ἐκ τυροῦ ἀνάλου μετὰ σεμιδάλεως καὶ σπασμιαίου σκευαζόμενον· οἱ δὲ ἔπνος ἀλφίτους μεμειγμένα».

πάστη (ἡ) λεξ. κ. πάπ. Ἡσ. «πασταί· ἔμπαστήρια, μελιπηκταί» 2) πάπ. θήκη, δοχεῖον.

παστήον (τὸ) [ἐκ τοῦ ἀρχ. παστειόν] Ἐπιγρ. ἐπιπλὸν τῆ ἐξ οὗ ἐξηρτάτο ὁ παστός βλ.λ.1) 3).

παστήρια (τὰ) ποι. εὐώχλια ἢ θυτηρίου κρέατος: Εὐρ. Ἡλ.835 οὐχ ὄπισσ' παστήρια θιναισόμεσθα· 2) Ἡσ. «σπλάγγνα τὰ ἐντόσθια» κοιλία.

παστιλλάριος (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πλακωντοποιός.

παστιλλάς (ὁ) πάπ. ὁ παστιλλάριος βλ.λ.

παστιλλάγια (ἡ) δημ. δισκίον φαρμακευτικόν

παστιλλιον (τὸ) Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τὸ πάστιλλος

πάστιλλος (ὁ) μτγν. κ. πάστελ(λ)ος Ἰ'Ορειβ. ἀπ. 88. Ἀλέξ.Τραλλ.5,4) τροχίσκος· πρβλ. παστιλία : Ἀέτ.9,15· 2) σχόλ. μελιούττα, εἶδος πέμματος ἐκ μέλιτος καὶ σπασμένου, παστέλι : Σχόλ.Λουκ.5, 185 «μελιούτται... οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι».

παστιλλώ-ῶ μτγν. βράζω ὑλικά μετὰ μέλιτος, ὡστε ν' ἀποτελεσθῆ πηκτὴ τις μάζα, μεταβάλλω εἰς μάζαν : Ὁρειβ.ἀπ.102. Ἀλέξ.Τραλλ.5,4, αὐτ.12 τὸ μέλι παστελώσας ἔνωσαν καὶ ποιήσας κοκκία διδου· κ. παθ. : Ἀέτ.8,74.

παστιλλώθης-αυς-ες μτγν. ὁ ὁμοιος πρὸς πάστιλλον βλ.λ.1), πρὸς τροχίσκον : Σευήρ.Ἰατρ.40D.

παστίταιο (τὸ) [ἰταλ.] δημ. ἔδεσμα μακρονικῶν μετὰ κισσά, φῶν καὶ φύλλων ζύμης.

παστόκιτρο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κιτρέα βλ.λ. ἡ κοινὴ, τεχνητῶς δι' ἄλλης διατηρούμενος νωπός.

παστοκόθωνο (τὸ) δημ. τὸ κυδωνόπαστα.

παστολέμων (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ κίτριον βλ.λ. ἢ λεμονέα, οὗ ὁ φλοιὸς ἐν χρ. πρὸς κατασκευὴν σακχαροπηκτικῶν.

παστοπήγιον (τὸ) μsn. κ. παστοπηγία (ἡ) [Πρῶδρ. in Notitt. Miss.8,158] ὁ παστός βλ.λ.1) : ΚΜανασσα. Χρον.4332, Νικ.Εὐγ.6,512, Πρῶδρ.Ροδ.301 νυμφικῶν ἔνωια παστοπηγίαν.

παστοποιοί (οἱ) μsn. οἱ ποιοῦντες, παρασκευάζοντες παστίν : ΚΠορφ. Ἐκθ.581 [ἐκθ. β].

παστορέλλα (ἡ) [ἰταλ.] νεώτ. κ. δημ. εἶδος τι ποιμενικὸν ποιήματος· 2) ἀπομιμῆσις ποιμενικῆς μουσικῆς ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς λειτουργίας τῶν καθολικῶν κατὰ τὸ Χριστούγεννα.

παστορινά (ἡ) δημ. σύζυγος τοῦ λάστοργα.

παστός (ὁ) 1) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ἡ παστός βλ.λ.51, νυμφικὸς θάλαμος, νυμφῶν : ΠΔ Ψαλυ.18119), ὁ ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ, Ποσειδ. ἐν Πάπ., Λουκ.Νεκρ.Δ.23,3 κέλευσον τὸν Ἐρμῆν τοῦτον νεανίαν εὐθὺς ἀπεργάσασθαι οἶος ἦν ἐκ παστοῦ· 2) μτγν. ἡ νυμφικὴ κλίνη : Μελέαγρ.7,182 αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδάδουχον παρὰ παστώ πέυκαι, Δισσκ.ΑΠ.5,51 παστώ μεμφάμενος προδότη, Ἀντίπ.Θεσσα.ΑΠ.7,71, Ἐπιγρ.Θάσου, αὐτ.Μ.Ἀσίας· 3) κεντήθιον παραπέτασμα τῆς νυμφικῆς κλίνης : Πολυδ.3,37 ἐτὸ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστός : Ἐπιγρ.Σμύρνης· 4) νυμφικὸς ἢ γαμήλιος ὕμνος : Ἐλλ.Τηργάμμ.236,5· 5) μτγν. κ. μsn. ὁ νυμφικὸς στέφανος : Ἰω.Χρυσ.6,664D ὁ νέος οὐ παστός ἐστεφανωμένος, ἀλλὰ βωμὸς δεδεμένος, ΚΠορφ. Ἐκθ.2,256· 6) δημ. ἡ νυμφικὴ τελετὴ || ἡ ἑορτασίμωσ ἐστολισμένη ἐξ ἔδρα, ὅπου Ἰστανταὶ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου ὁ νυμφίος καὶ ἡ νύμφη : παροιμ. ὅτι πάρη ἡ νύφη στὸν παστό· 7) μτγν. ξόανον θεοῦ φερόμενον ἐν πομπῇ : Ἡρόδωδ.4,56· 8) ἡ αἰτ. παστόν ἀμφ. ἀνάγν. ἐν Φερεκ.131β)J.

παστός-ῆ-ὸν 1) [παστώ κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ὁ δι' ὄλατος πεπασμένος, ὀλατισμένος· ὁθ. ὁ δι' ὀλατος ἢ ὀλμος διατηρούμενος, ὀλαπαστος, παστομένος : Ἰνπ.Ἐντ.Παθ.41, Διοκλιτ. Ἐδιδκ.5,5 παστός ἰχθύς, αὐτ.9, Πρῶδρ.2,196 καὶ Ἐπιφωτράχην παστόν, Κυπρινίον ἀπαξιδόιν· 2) ὁ παστομένος : Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.717 φάρμακον παστόν· 3) τὸ οὐδ. παστόν ὡς οὐσ. παιηάθι, ὄχνη, ὡς διὰ πάσεως πιθεμένη : Ἰνπ.Τόπ. Ἀνθρ.13· 3) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ.πληθ. παστά εἶδος τι μαγειρικῆ παρασκευάσματος πολτώδους ἐξ ἀλφίτων : Αἴθ. Διον.ἀπ.173· 4) ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. ἐνικ. εἶδος τι τεύτλου : Εἰδδ.π. Ἀθήν.9,371A.

παστουρμάς (ὁ) [τουρκ.] δημ. κ. παστουρμάς ἔδεσμα ἐκ παστοῦ κρέατος βουβάλου ἢ καμήλου καταλλήλως ἀρωματιζομένου καὶ ἀποξηραίνουμένου· 2) ναυτ. παστόν κρέας ἐντὸς βυτίνης διατηρούμενον, σαλάδο.

παστοφόριον (τὸ) μτγν. κ. παστοφαρεῖον [Φώτ., Κύριλλ.] διαμέρισμα, οἶκημα ὠρισμένον διὰ τοῦ παστοφόρους βλ.λ.1) κείμενον παραπλευρώσ τοῦ ναοῦ, ἀντικατασθέν εἰς τοὺς χριστιανικοὺς ναοὺς ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἐκατέρωθεν τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς· διαμερισμάτων τῶν γνωστῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα πρόθεαις [κόχνη] καὶ διακονίαι : Ἐπιγρ.Δήλου, Πάπ., Ἡσ· 2) θάλαμος ἱερέως ἐν τῷ ἱουδαϊκῷ ναῷ τῆς Ἱερουσαλήμ : ΠΔ ἱερ.42(35),4 εἰσῆγαγον αὐτοὺς εἰς οἶκον κυρίου εἰς τὸ παστοφόριον οἶων Ἰωάνν., Ἰώσ.Π.4,9,12.

παστοφόρισα (ἡ) πάπ. γυνὴ παστοφόρος βλ.λ.

παστοφόρος-ον μτγν. ὁ φέρων τὸν παστόν βλ.λ.7) ὁθ. οἱ παστοφόροι οἱ φέροντες κατὰ τὰς πομπὰς τῆς Ἰσίδος καὶ τοῦ Σεράπιδος τοὺς παστοῦς ἦτοι τὰ ξόανα τῶν θεῶν Αἰγύπτου ἱερεῖς, οἵτινες ἀπέτελλον μίαν τάξην ἐν τῇ θρησκευτικῇ ἱεραρχίᾳ καὶ κατώκων εἰς ἰδιαιτέρα παρὰ τὸν ναὸν ὀμίματα, τὰ παστοφόρια βλ.λ. : Διόδ.Σ.1,29 Εὐμολπίδας ἀπὸ τῶν κατ' Αἰγύπτον ἱεράων μετεννήθεας, τοὺς δὲ Κήρκους ἀπὸ τῶν παστοφόρων, Πορφ. Ἀπόχ.4,8, Ἐπιγρ., Πάπ., Κλίμ· 2) ὁ ἐφορευτὸς, ἐπαγνυμένων ἐπὶ τῆς παστάδος, τῆς νυμφικῆς κλίνης, ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης : Ἐπιγρ. ἐν Στοδ.1,5,14 παστοφόρος Παφίη.

πάστρα (ή) μον. δημ. ή Ιδιότης του παστρικού, άκρα καθαριότης, παστρικάδα : Έρωτόκρ. 1,1890 τσι στόλιαις ώρέγουνα, τσι πάστρες έπαινοσσα || παροιμ. φρ. : τούτη ή πάστρα μάς βαστά είρων. έπί άκαθάρτων ή προσποιουμένων τών τίμων. **2)** Δημ. διαύγια βλλ. : Σολωμ.Κρητ. 20,3 ή θάλασσα . . ήσυχασε και έγινε όλο ήσυχια και πάστρα. **3)** όμ. δημ. είδος χαρτοποιήσιου. κ. μφ. έν φρ. τά κάνω πάστρα σαρώνω τό πάν, έξαφανίζω.

πάστρεμα (τό) δημ. ή πράξις του παστρεύω, καθάρισμα, ιδ. έπί οικιακής καθαριότητος ή έπί ύλικών διαφόρων φαγητών : πάστρεμα του πατώματος - τών τζαμιών - τών χορταρικών, - ή φακή θέλει πάστρεμα, γιατί έχει πέτρες.

παστρεύω (παρτιεύω, σπαρτόνι μον., δημ., άόρ. (έ)παστρέφω, παθ. άόρ. (έ)παστρέφτηκα, μτχ. παθ. παρακ. παστρεμένος, καθαρίζω, άποκαθαίρω, απαλλάσσω τί από ρύπον, κηλίδας ή άποριμματα : Έρωτόκρ.3,1113 Αλυ' άν άνεμουρδωθήκε τό ρουχό, πάστρεφέ το' κ. παθ. : αυτ.5,1200 ουδέ παστρεύ(γ)εται ποτέ **2)** μφ. έξοντώνω, έξαφανίζω, φονεύω, συνηθέστ. Ξεπαστρεύω : Καισάρ. Δαπ.έν Σάθ.3,36 τούθ δε σπαχίδας μετά ταύτα εύκολον είναι νά τούς παστρέψουν.

πάστρα (ή) (ή)πάστρα σόχλ. κεντήστρια, κεντήστρα : Σχόλ.Εύρ. Έκ.1151.

παστρικά έπίρρ. μετ' άκρας καθαριότητος, καθαρά, όλοκάθαρα : Λαοκωρ.Ποιήμ.Γραφή άποκριτική 42 κι έν οι γυναίκες λέν πώς α' άγαπούνε, παστρικά νάν τά λέμε, σέ γέλουνε.

παστρικάδα (ή) δημ. πάστρα βλλ.11.

παστρικάς-ή-ό δημ., θηλ. κ. -ιά ό καθαρός βλλ., ό άνευ ρύπων ή κηλίδων' έπί προσ. ό καθαρός τό σώμα, την στολήν και τά περι αύτόν, ό φιλόκαλος || είδ. -ή έπί έταιρίας ή πόρνης, ή μη πάσχουσα έξ άφοροδίας νόσου : καμμιά άπό τίς κρυφές δέν είναι παστρικά **2)** μφ. ό άνεπιλήπτο διαγωγής, τίμιος, άφογος : είναι στίς δοσοληφίες του πάντα παστρικάς' φρ. έχει τό μέτωπο παστρικά **3)** κ. ιτ. άντικ. μφ. είρων. ό κοκορήσις, φαύλος : παστρικά ύποκειμενο - κομμισί' || φρ. παστρικά μαντήλι επί τών ύποκρινόμενων αγνόητα ήδών **4)** τό θηλ. γυνή επιληψίμου διαγωγής : έμπλαξε μέ μιά παστρικά.

παστρικάουλής-α-ικα όμ. ύποκορ. του παστρικός, ά. ό παστρικάούσιος βλλ.

παστρικάούσιος-η-ο δημ., θηλ. κ. -ια, ύποκορ. του παστρικός, ό κατά τό μάλλον ή ή τιτον, ό όπωσούν παστρικός, ά. παστρικάουλής.

παστρικάχέρης-α δημ. είρων. κλέπτης, καταχραστής.

παστώ-ώω (παστός) μτγν. οίκοδομώ, άνεγειρω συμφωνά, συμφικόν θάλαμον : Ανώλ.ΠΔ Δευτ. 33,12 || κ. μφ. : 'Ιω.Ψλκυστ.8,959C παστώσας και παρθενώσας και, ώς είπειν, έξαγγελώσας.

παστώμα (τό) δημ. ή ένέργεια και τό αποτέλεσμα του παστώνω, ταρχεισις.

παστώνω δημ., άόρ. (έ)πάστωνα, παθ. άόρ. (έ)παστώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. παστωμένος, κάμνω τί παστόν, άλίπαστον, διατηρώ δι' αλατίσματος ή έν έλμν, αλατίζω προς διατήρησιν, ταρχειώ **2)** μφ. έπί Ξυλοδαρμού έν φρ. παστώνω στό Ξύλα δέρω, δέρωω μέχρις άναίσθησις.

πάστωρ-ορος (ό) νεώτ., δημ. πάστορας, έφημέριος, Ιερέως τής διαμαρτυρομένης έκκλησίας.

πάσχα (τό) (έδρ. pāsah=διάθρασις) μτγν., μον. κ. νεώτ. άκλ., δημ. κ. πάσκα έορτή τών Έβραίων είς άνάμνησιν τής άπελευθερώσεως τών άπό τής Αιγυπτιακής κυριαρχίας, τής λέξεως σημαίνουσης διάθραση, ύπέρθωσιν είτε του άγγελου πρό τών δι' όρνείου άβιατος βεθαομένων τρών τών έβρα-

ϊκών οίκιών, είτε τής Έρυθράς θαλάσσης ύπό του έβραϊκού λαού κατά τών Γρηγόριον τών Πιλαμάν, είτε όρθότερον μετάθασιν από του χειμώνος είς τό έαρ' πρθλ.Εύστ.468,37 κ'τό πάσχα εκ του φάσκα καλλιφωνήθεν : ΠΔ Έξ.12,48 έν δέ τις προσέληθ προς ύμής προσήλυτος ποιήσαι τό πάσχα κυρίω **2)** ή μεγίστη τών χριστιανικών έορτών άγομένη είς άνάμνησιν τής εκ νεκρών άναστάσεως του 'Ιησού Χριστού, ύπαγομένη είς τας κινητάς έορτάς, ώς έορταζομένη κατ' άπόφωσιν τής Α' Οικουμενικής συνόδου την πρώτην Κυριακήν μετά την πανέσηνον τής έαρινής Ισημερίας και λαθούσα τό όνομα εκ τής συμπτωσεως ότι ό 'Ιησους απέθανε και άνέστη κατά την έορτήν του έβραϊκού πάσχα' όθ. κτ. άντιδιαστολήν προς τούτο κολεϊται και καινόν πάσχα, δημ. άνάσταση, πασχάλια, λαμπρά, λαμπρή : Εύσ. 6,34 ή ημέρα τής ύστάτης του Πάσχα παννυχίδος, Ανωλ.Κυριακής του Πάσχα (Ορθρ.Ψδ.) άναστάσεως ήμέρα λαμπρυνθώμεν λαοί' Πάσχα Κυρίου, Πάσχα, αυτ. Ψδ.4.4, αυτ.5,2, αυτ.7,2, αυτ. 9,3 ώ Πάσχα τό μέγα και Ιερωτάτον, αυτ.Αν.Ι, Πρόδρ.2,86 ουδέ από πάσχα ώς πάσχα λουτρόν ουδέναν βλέπει, Σολωμ.Λάμψρ.25,75 ποιός είδε τό Πάσχα σίμα νά ίδρωήν ό Χριστός' || δημ. παροιμ. ουτε φέτος Λαμπρή ουτε του χρόνου Πάσχα Ιέπει τών αναβολώντων πάντοτε την εκτέλεσιν τών ύπεσχημένων' **3)** πασχάλιον δειπνον : ΚΔ Ματθ.26,17 που θέλεις έτοιμασώμεν σι φαγειν τό πάσχα' **4)** πασχάλιος άμνός : ΠΔ Έξ.12, 21 λάβετε . . πρόδρατον και σύγγενείας ύμών, και θύσατε τό πάσχα, ΚΔ Κορ.1,5,7 και γάρ τό πάσχα ήμών ύπερ ήμών έτύθη' **5)** ή μετά τας καθιερωμένας ηησεϊας έορτή, από τής όποίας επιτρέπεται κατάλυσις κρέατος.

πασκάζω μον. κ. δημ. κ. πασκάζω άγω την έορτήν του Πάσχα, έορτάζω τό Πάσχα : Βαλσαμών Καν.Ζ' Συν.Κων/πόλεως 313' **2)** παύω ηηστεύω, τρώω πασχάλια, μη ηηστήσιμα φαγητά, κυρίως κρεοφαγώ, πρβλ. άρτοίνομαι : Έρωτόκρ. 5,139 κί εις λίγες μερες μιá βουλή δίδοω νά τόν πασκάσω' δημ. παροιμ. πάσχα' ό καλόγερος, πάλι κυριακή μαγειρεύει (περι τών πτωγών, οι όποιοι δι' έλλειψιν ροημάτων τρώωγον ηηστήσιμα και κατά τας πασχάλιας ήμέρας).

πασχάλια (ή) δημ. κ. πασκαλιά αϊ περι τό Πάσχα ήμέραι, ή έποχή του Πάσχα, από τούτο τό Πάσχα' **2)** κ. επέκτ. ή μετά τό πέρας έκάστης ηησεϊας έορτή, άφ' ής άρχεται κατάλυσις κρέατος' **3)** μφ. τής ζωής ή πασχάλια ή ώριότητα, όμορφιά, λαμπροτάτη πανήγυρις τής ζωής : Βιζυην.87,11 άπ' τής ζωής τών Πασχαλιά με κάναν νά ξεπεσω **4)** τό φυτόν μελία βλλ. ή άζεδαράχη' **5)** ό θάμνος σπυρίξ βλλ. ή κοινή : Γρυν.Σκ.Τεpp.88,9 ραίνων οι άκακίαις γύρα περιγύρα τά μύρα κί οι πασχάλιας.

πασχάλιατικός-η-ο δημ. κ. πασκαλιάτικός ό πασχάλινός βλλ. : Βιζυην.122,37 τά φόρεσαν τά γιορτερά, τά πασχάλιατικά τους.

πασχάλικός-ή-όν μον. ό άφωσιωμένος είς την τήρησιν του πάσχα : Βί. 'Ιω.Χρυσ.8,321,6.

πασχάλινός-ή-όν νεώτ., δημ. πασκαλινός-ή-ό ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τό πάσχα, πασχάλιος, πασχάλιατικός, λαμπριατικός : πασχάλινος άμνός, - πασχάλια άγά, - πασχάλινό γλέντι' || πασχάλιαν φαγητά τά κατά τας ήμέρας του πάσχα έν χρ. **2)** γεν. τό μη ηηστήσιμα.

πασχάλιος-α-ον μτγν., μον. νεώτ. κ. δημ. ό πασχάλινός βλλ. : Ανών.Βί. 'Ιω.Χρυσ.8,321,6' || πασχάλιον χρονικόν όνομασία μιás τών πρώτων βυζαντινών χρονογραφιών, γραφείσης επί του τότε κράτορος του Βυζαντίου 'Ηρακλείου' **2)** τό

αὐθ. πασχάλιον ὡς οὐσ. πινάξ περιέχων τὸς ἡμερομηνίας τῶν κλητῶν ἑορτῶν, τῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ Πάσχα ἐξαρτωμένων. || δημ. φρ. ἔχασε τὰ πασχάλια ταυ ἀπόλωκε, ἔχασε τὸν λογικὸν εἰρὸν σκέφεται, δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.

πασχαλῖς (-δος ἡ) νεώτ. τὸ φυτὸν πριμούλα βλλ.

πασχαλικοῦ -εως ἰθ) ὄν. γρ. τοῦ πασχάλικου βλλ.

πασχαλοῦδα (ἡ) δημ. ἡραυθές βλλ. τὸ εὖοσμον.

πασχαρὸ (τὸ) δημ. κ. μασχ. κ. -ἐλλη) ἐργαλεῖον τῶν ραπτῶν ἐκ σκληροῦ ξύλου χροῖσιμον διὰ τὸ σιδέρωμα τῶν χειρῶν καὶ τῆς περισκελίδος.

πάσχασμα (τὸ) δημ. κ. πάσκασμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πασχάξω βλλ.

πασχητίας ἰθ) Ἱσ. ἀκόλαστος, κυσίας, ἡ δὲ αἰσχρὰς ἡδονῆς ἡττίταις.

πασχητισμός (ὁ) μτγν. τὸ πάθος τοῦ πασχητιώτος βλλ., ἐπιθυμία σφοδρὰ, διάθεσις εἰς τὸ παθεῖν ἢ ἐνεργῆσαι παρὰ φύσιν σαρκικῆν μείζιν· Λοικ. Ὀνειρ. 32 ὄρω . . καταπιυθῶν καὶ πασχητισμὸν καὶ ἀσέλησιν οὐκ ἀνθρωπίνην, Κλήμ. Ἀλ. 222, 15, αὐτ. Προτρ. 60 τοῖς τῶν δαιμόνων ἐγγράφοιται πασχητισμοῦ.

πασχητιῶ -ᾶω μτγν. κατέχωμαι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας πρὸς σαρκικὴν μείζιν· Ἐρωτιαν. ἐν λ. γαργαλισμὸν, Δίων Κ 79, 16. || ἰδ. ἐπιθυμῶ, ἔχω τὴν διάθεσιν, νὰ πάθω ἢ νὰ ἐνεργῶ παρὰ φύσιν μείζιν, νὰ ἀσελήσω· Λοικ. Ἐρωτ. 26 αὐτὰς ἔμοιγε δοκεὶ πασχητιᾶν . . Ἀφροδίτην μεταδιώκων, Ἄθην. 5, 187 C καὶ τὸν Ἀλκιδιόδην δὲ παρὰ γει λέγονται ὅτι πασχητιᾶ, Κατ. Ἀστρ. κ 2, 175, 6.

πασχιζῶ μων., δημ. κ. πασκιζῶ, ὄφρ. ἐπάσχισα, καταβάλλω πάσαν δυνατὴν προσπάθειαν, μοχθῶ, φροντίζω ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοπιᾶζω, προσπαθῶ πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος· Λιβ. Ροδ. 1941 καὶ διχρονον ἐπάσχισα διὰ τὴν σὴν ἀγάπην, - ἐπάσχισα δὲ μοῦ βρῆ δουλεία, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα.

πασχικός -ή-όν ὁ ἐπιληπτικός βλλ.· πρβλ. Ἱσ. ἐν λ.· Βί Ἐυπραξίας 26 γυνὴ πασχικὴ ἐκ παιδιόθεν· || τὸ θηλ. πασχικὴ ὡς οὐσ. ἡ ἐπιληπτικὴ γυνή· αὐτ. 28 ἤρξαται κινεῖσθαι ἀπὸ τοῦ δαιμόνως ἡ πασχικῆ.

πάσχω κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. πάσχω, παροτ. ἐπάσχω ἱλ. Ρ 375), μέσ. μέλλ. μτ. παθ. σημ. πέσσομαι ἱλ. Ρ 134), ὄωρ. γρ. ἐν. πασειται (Πλάτ.), ὄφρ. β' ἐπαθον ἱλ. Ἰ 492', παρακ. πέπονθα ἱλ. Ὀδ. Ν 61, ὄωρ. πέποσχα ἱσ. τῆσξ. 89, Ἐπίχ. ἡ, Πάπ.), σπαν. β' πληθ. πέπασθε ἱλ. Γ 991 κ. πέποσθε ἱλ. Ψ 531, μτ. θηλ. πεπαθυῖα (αὐτ. Ρ 555), ὑπερσ. ἐπεπόνθειν ἱλ. Ὀδ. Ν 92), ἄττ. -όνθη ἱ Πλάτ. Συμπ. 198 C), ὕφιστα μοι ἐξώθεν ἐπενέργειαν τινα, καθ' ἣν διατελῶ ἐν παθητικῇ καταστάσει, ὄθ. γεν. ὕφιστα μοι ἐξώτερικῆ ἐπενέργειαν ἡ ἐπενέργειαν καλὴν ἡ κακὴν, ἀντιθ. ἐνεργῶ σφοδρῶν, αὐτεξουσίως, πράττω· Ὀδ. Θ 490 ὄσσω ἔρξαν τ' ἐπαθόν τε καὶ ὄσσω ἐμόγησαν Ἀχαιοί, Πινδ. Ν 4, 32 ῥέζοντάς τε καὶ παθεῖν ἔοικεν, Αἶσχ. Ἀγ. 1564 μένει δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς παθεῖν τὸν ἔρξαντα, Σοφ. ΟΚ 267, Ὄουκ. 7, 71 παραπλοῆσα δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν οὐλοῖς ἐπασχον· || κ. ἀντιθ. τὸ ποιῶ· Ἱρ. 5, 89 οὐλοῖα μὲν . . πείσεσθαι, πολλὰ δὲ παίσειον· || ὄθ. λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ ποιῶ· Ἱρ. 1, 44 μαρτυρούμενος τὰ ὑπὸ τοῦ ζείνου πεπονθῶς εἶναι, αὐτ. 124, Αἶσχ. Πρ. 82 οἶα πρὸς θεῶν πάσχω, Εὐρ. Ἐκ. 252, Ἰσοκρ. 3, 61 ἄ πασχόντες ὑφ' ἐτέρων ὄργιζεσθε, ταῦτα τοὺς ἄλλους μὴ ποιεῖτε· 2) μτ. αἰτ. πράμν. ὕφιστα μοι τὸ παρόμοιον, μοῦ συμβαίνει τι, εὐρίσκωμαι εἰς ὁμοίαν πρὸς τι κατάστασιν ἢ περιπτώσιν· Ἀριστ. Ἰνπ. 846 ὄπερ οἱ τὰς ἐχέλεες θηρῶ μνηοὶ πέπονθας, Πλάτ. Συμπ. 174 Ε'. Ἀριστ. Ρητ. 1398 η, 20 ὄρατε μὴ ταυτὸ πάθητε τῷ ἴππῳ, Πλάτ. Φαιδ. 89 C, Ἰσοκρ. 1, 27 παραπλοῆσιν γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν· 3) ἐπὶ ἡθέρεις πάθους ἢ

οἰσθήματος, καταλαμβάνομαι, κυριεύομαι ὑπὸ τινος κατὰ τινὰ τρόπον, εἶμαι, ἐφθασο, εἶ· τινα κατάστασιν· Ὄουκ. 6, 88 οἱ Καμορῖναιοὶ ἐπεπόνθησαν τοῖόνδε, αὐτ. 1, 80, Πλάτ. Ἀπολ. 17 A ὄτι μὲν ὑμεῖς πεπονθήτε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων μὲν οἶδα, αὐτ. Ἀлк. 1, 118 B, αὐτ. Συμπ. 198 C, Δημ. 474 τοῦτο δ' οὐ δέε δοκεῖν ὑμᾶς πεπονθένει· || ὄθικον πάσχω φερόμενος ὡς οἱ χοῖροι· Ξεν. Ἀπομν. 1, 230, αὐτ. μτ. ἐμπεροθ. διορ. Ξεν. Συμπ. 4, 11, αὐτ. 8, 15, Πλάτ. γοργ. 485 B καὶ ἐγὼ γε ἡμοιωτάτην πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφούντας, Ἰσοκρ. 2, 42· 4) συχνοί. μτ. ἐπιρρ. ὄλον κακῶς πάσχω ὕφιστα μοι κακὴν ἐκ μέρους τινὸς μετεχρίσειν, μοῦ φέρονται, μετ' ἐπαχίρειζονται κοκῶς· Ὀδ. Π 275 σὸν δὲ . . κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσι κακῶς πάσχοιτος ἐμεῖο, Ἱρ. 3, 146 παθόντες οἱ Πέρσαι κακῶς· || κ. μτ. ποιητ. αἰτίου δι' ἐμπεροθ. διορ., κοκοποιούμαι ὑπὸ τινος· Αἶσχ. Πρ. 1041 πάσχειν δὲ κακῶς ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν αἰεῖς· || κ. μτ. αἰτ. οὐδ. κακὸν πάσχω ὑπὸ τινος ἐν τῇ αὐτῇ σμ.· Ὄουκ. 8, 48 ὑφ' ὧν κακὸν οὐδὲν πέπονθε· || κ. μτ. αἰτ. πληθ. τοῦ οὐδ. τῶν ἐπιθ. κακός, αἰνός, λυγρός κ. ἄ.· Ἱλ. Γ 99 ἐπέε κακὰ πολλὰ πέπασθε, αὐτ. Χ 431, Ἱρ. 9, 37 ὡς πεπονθότες πολλὰ τε καὶ ἀνάσσει, αὐτ. 5, 89, Αἶσχ. Εὐμ. 791, Εὐρ. Ἰνπ. 598, αὐτ. Ἐκ. 321 εἰ δ' οἰκτρά πάσχεις, αὐτ. Ἀνδρ. 1180, αὐτ. ἸΑ 852, Δημ. 1233 δεινὰ πάσχοι καὶ θρασῶν εἶναι φασιν· || κ. πάσχω πρέποντα τυγχάνω τῆς θεοῦσης συμπεριφοράς· Ἀντιρ. 3, 39 ἡμεῖς δὲ πᾶς ἄν πρέποντα πάσχοιμεν· || κ. μτ. τινοῦ οὐσ.· Ἱλ. Υ 297 ἀλλὰ τί ἡ νῦν οὗτος ἀνάτιος ἄλγεα πάσχει, αὐτ. Ε 866, Ὀδ. Ρ 555, Δημ. 520 καὶ πράγματα ἄσχιστος ἄν ἐπάθοιμεν· || εὐρηται κ. ἄνευ περιοριστικῆς τινος λ. ἐν ἀνοφ. πρὸς τὸ κακὸν συχνοί. κ. εἶναι ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ πληρεστέρου κακῶς ἡ κακὰ πάσχω· Ἱλ. Ψ 607, αὐτ. Χ 220, Ὀδ. Ε 223 μάλα πόλλ' ἐπαθον καὶ πόλλ' ἐμάγησα, Ἐπιρρ. ἐάν τινα ἀνθρώπινα πάθη, ΚΔ Ματθ. 16, 21 καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων· κ. ἀπολ.· Ἱλ. Ε 567, αὐτ. Λ 470, αὐτ. Ν 52, Ὀδ. Ρ 596 αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σώω καὶ φράζεο θυμῷ μὴ τί πάθη· || ὄθικον πάσχω ὕφιστα μοι, ὑποφέρω ὀτιδῆποτε, τὸ κάθε τί, τὸ πᾶν· Ἰσοκρ. 12, 133 ὑπὲρ δὲ τῆς αὐτῶν πλεονεξίας ἐτοίμοι οὐσίαν ὄθικον πάσχειν· || παθῶν γινώσκω μονθάνω, ἐμολιζῶ τι, ὄφρ' οὐ ὑποστῶ, ὄφρ' οὐ πάθω, ἐκ σωλήρος πείρας· Ἡσιόδ. Ἐργ. 218 παθῶν δὲ τε νήπιος ἐγὼ, Σοφ. ΟΤ 403 παθῶν. ἐγὼν ἄν οἶα περ φρονεῖς· || ὄ παθῶν ὄ ὑποστῶς τί κοκόν· Πλάτ. Νόμ. 730 A φύλαξ διαφέρων οὗτος τοῦ παθόντος γίγνεται, αὐτ. 878 C· || δημ. παρομι. φρ. ἤθελες τα κι ἐπαθές τα ἐπὶ τῶν οὐδῶλως ἐπιδικωνόντων ὄως ἀποτραπῆ κοκόν τί ἐπ' αὐτοῦς ἐπεροχόμενον, ἀλλ' οἰοεῖ προκαλεσάντων τοῦτο· || φρ. ἦν τι πάθω ἡ εἶ τι πάθοιμι κτ. εὐφημισμὸν, ἐάν ἤθελε συμθεῖ τι εἰς ἐμέ, ἐάν ἤθελον ὑποστῆ τι κοκόν, ἐάν ἀπέθυον· Κοκόν· Καλλίν. 1, 17, Ἱρ. 8, 102 Μαρδονίου δὲ, ἦν τι πάθη λόγος οὐδεὶς γίγεται, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1105, αὐτ. Σφ. 385, Αὐσ. 19, 51, Δημ. 43 καὶ γὰρ ἄν οὗτος τὸ πάθη, ταχέως ὑμεῖς ἔτερον Φίλιππον ποιήσετε, Θεοκρ. 8, 10, Λοικ. Ἐταιρ. Δ 83 πλούσιος δ' νεανίσκος ἔσται ἦν τι ὁ πατήρ αὐτοῦ πάθη· 5) μτγν., μων. κ. νεώτ. ἐν εἰδ. σημ. ὕφιστα μοι τὸ μέγιστον κακὸν βασανισθεῖς, ἦτοι μορτυρικὸν θάνατον, ἀποθνήσκω μορτυρικῶς· ΚΔ Λοικ. 22, 15 ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ' ὡμῶν πρὸ ταῦ με παθεῖν, Μηνοί. 1, 24 Ἀπολυτ. καὶ πάσχω διὰ σὲ ὡς βασιλεύσας σὺν σοί· 6) ἐπὶ πραγμ., ὕφιστα μοι βλόθην τινά· Εὐρ. Φοῖν. 244 εἰ τι πέσειται . . ἀδὲ γὰ, αὐτ. ἸΤ 755 ἦν τι ναῦς πάθη· 7) κ. δημ. ὡς ἀντιθ. τοῦ ποιῶ ἢ ἀσχορ. σημ. ἴθ. ἐπὶ

άνδρος: Αισχίν.3,162 δ,τι δὲ πράττων ἡ πάσχω, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, δημ. φρ. τὴν ἔπαθε τὴ δουλειά· 8) ἐν χρ. κ. ὡς νομ. ὁρος, ὁπότε ἡ σημ. τῆς δυστυχίας ἢ τοῦ κακοῦ ἐβρῆται ἐν τισιν ἐκφράσεσι τοῦ αὐτ. δικαίου· ὅθ. ὕψισταται ποιήν, τιμωρίαν, τιμωροῦμαι: Αἰν.Τακτ.11,9 ὡς προδότης καὶ ἐπιβουλεύων τῷ δήμῳ πασχέτω, Ξεν. Ἀπομν. 2,9,5, Πλάτ. Πολιτ.299Α, αὐτ. Ἀπολ.36Β, Λύσι.20,30, Ἐπιγρ.,ΚΔΠέτρ.1,4,15 μὴ γὰρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φανερός ἢ κλέπτης· 9) ἐν τῇ ἐρωτήσει ἡ τί πάθω, -τί πεῖσομαι; ἐκφράζεται ἡ ἐσχάτη τοῦ πάσχοντος ἀνάγκη καὶ ἀμηχανία, εἰς ἣν περιήλθεν ἐξ ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων, καὶ ὅλως ἀντιξίων περιστάσεων, ἐν ταύτῳ δὲ ὁ φόβος περὶ μελλόντων χειροτέρων παθημάτων· ὅθ. ἀποδοτέα ἢ ἔχω νὰ γίνω; τί θὰ ἀπογίω; ἢ: Ἰλ.Α 404 ὦ μοι ἐγὼ; τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φεθώμαι πλῆθύν τερβήσας, Ὅδ.Ε 465, Σοφ.ΟΚ 216 ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω, τέκνον ἐμόν; Ὁεορ.3,24 ὦ μοι ἐγὼ τί πάθω; τί ὁ δῦσσοος; ὡς ὑπακοῦσεις; ἢ ὅμ. τί μπορῶ νὰ κάμω; τί νὸ κάμω; ἢ: Ἡρ.4,118 τί γὰρ παθόμεν μὴ βουλομένον ὑμῶν τιμωρέειν; Εὐρ. Ἐκ.614, αὐτ. Ἰκ.257 εἶδε μὴ βούλεις τάδε, στέργειν ἀνάγκη ταῖσι σοῖς; τί γὰρ πάθω; Ἀριστοφ.Νεφ. 798, αὐτ. Ὀρν.1432 ἢ ὅμ. κ. εἰς δηλωσιν ἀκουσίας συναινεσεως: Πλάτ.Εὐθ.302Ι ὡμαλόγηκα τί γὰρ πάθω; ἢ εἰς τὰς ἀνωτ. φρσ οὐδέποτε ὑπονοεῖται ἡ τῆς ἐνεργείας ἔννοια, ἀλλὰ πάντοτε ἡ παθητικὴ ὑποχώρησις εἰς τὸ περνωμένον ἢ τὴν ὑπερτίαν δύναμιν· ὅθ. κ. ἐν τῇ φρ. τί παθὼν; ἐνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ κακοῦ, τοῦ δυσαρπύτου, τοῦ ἐπιβλαστού; ἢ: Ἰλ.Α 313 τί παθόντε λελάσμεθα θαυρίδος ἀλκῆς ἵτι μᾶς συνέβη ὥστε νὰ λησρονησάμεν, τί πάθωμε καὶ λησρονησάμε τὴν πολεμικήν μας ἀνδρείαν; ἢ, Ὅδ.Ω 106 τί παθόντες ἐλεμνήν γαίαν ἐδύτε πάντες κεκριμένοι καὶ δηλίκες; ἵτι σὰς συνέβη, τί κακὸν ἐπάθετε καὶ κατεβήκατε στὸν κάτω Κόσμο; ἢ ἡ ἀνωτέρω φρ. παραπλησία σχην. τοῦ τί μαθὼν ἐν τῇ σημ. τοῦ διατί; ἢ: ὅθ. κ. ἐν τῇ πάλιν δηλωταί ἡ αἰτία κακοῦ προερχομένου εἴτε ἐξ ἐξωτερικῆς βίας εἴτε ἐκ τινος παθητικῆς καταστάσεως, ἄτινα δεσμεύουν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δρώντος προσώπου· ὅθ. ἀποδοτέα διὰ τοῦ τί σοῦ συνέβη; ἢ, 3 ὁ ἔβα-σάμε, τί σ' ἔδουκόλουε; ἢ: Ἀριστοφ.Νεφ.340 λέ-ξων δὴ μοι, τί τί παθοῦσαι, εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῆς, θνηταῖς εἴξαι γυναιξίν; ἢ ὅμ. τί ἐπαθε κι ἔφυγε τρεχάλα; ἵδιὰ ποῖον λόγον, ἐκ τίνος αἰτίας, γιατί ἔφυγε τρέχων; ἢ φρ. οὐδὲν θυσαιμὸν πάσχω πεισθεῖς οὐδόλογας εἶναι ἐκ-κλητικόν ὅτι ἐπεισθη: Ἀντιφ.2,4,7· 10) φρ. εὐ πάσχω ὑφίσταμαι ἀγαθὴν ἐπενεργεσίαν, δέχομαι καλὴν ἐπίδρασιν, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, εἶμαι καλὰ, εὐτυχῶ: Πίνδ.Π 3,104 εἰ δὲ νόψι τῆς ἔχει θνα-τῶν ἀλαθείας ὁδόν, χρῆ πρὸς μακάρων τυχεάτων· εὐ πασχέμεν· 11) ἡ αὐτὴ φρ. ἐν τῇ σημ. τοῦ ἀποδέχουμαι εὐχαρίστως, ἀπολαύω, χαίρομαι: Ὁεογ.1009 τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὐ πασχέμεν ἢ πάσχω τερπνὸν γεύομαι, δοκιμάζω τέρψιν τινά: Σοφ.Ατ.521 ἀνδρὶ τὸν χρεῶν μνήμην προσετναι, τερπνὸν εἰ τί που πάθοι· ἢ χαρτὰ πάσχω δο-κιμάζω τέρψεις, εἶμαι εὐτυχής: Εὐρ.Φοῖν.618 χαρ-τὰ γούν πάσχω, τέκνον· ἢ ὅμ. πάσχω γλυκέα: Ἀριστοφ.Εἰρ.501 ἢ κ. πάσχω χαριέντα: αὐτ. Ἐκκλ.794 ἢ πάσχω δίκαια τυχεῶν δικαιοφ. συμπεριφορὰς, μὴ ἀποδιδοταί δικαιοσύνη· ὅθ. κ. δικαιοφ. τιμωροῦμαι: Δείν.1,10 ἢ ὅμ. δατα πάσχω: Εὐρ.Ἐκ.788 εἰ μὲν δσαί σοι παθεῖν δο-κῶ· 12) τὸ εὐ πάσχω ἔς παθ. τοῦ εὐ δρῶ ἐν τῇ σημ. τοῦ εὐεργετοῦμαι: Αἰσχ.Εὐμ.868 εὐ δρῶ-σαν, εὐ πάσχουσαν, εὐ τιμωμέναν, Σοφ.ΟΚ 1489 ἀνθ' ὧν ἐπασχον εὐ. . . χάρην δοῦναι, Ὁουκ.2,40

αὐ γὰρ πάσχοντες εὐ, ἀλλὰ δρῶντες κτῶμεθα τοὺς φίλους, Αἰσχίν.3,182 τιμᾶσθαι ἐν τῇ νήμη- τῶν εὐ πεπονθότων· ἢ κ. εὐ πάσχω ὑπὸ τι- νας: Πλάτ.Γοργ.519D ἢ ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. πά- σχω ἀγαθὰ: Ἡρ.2,37 πάσχουσι δὲ καὶ ἀγαθὰ οὐκ ὀλίγα· ἢ ὅμ. κ. πάσχω ἐσλόν ἐυεργετοῦ- μαι: Πίνδ.Π 9,89 τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχὰ κωμάσο- μαί τι παθὼν ἐσλόν, Ἀλυ.Συμψλ.22,5 ἢ πάσχω φιλικὰ ὑπὸ τινος τυχεῶν φιλικῆς συμπεριφορὰς, μετριοφροσύνης ἐκ μέρους τινός: Ξεν.ΚΠ 4,6,6 ὀ- λά γὰρ φιλικὰ ἐπαθον ὑπ' ἐκείνου· 13) κ. νεώτ. κ. δημ. κατέχομαι ὑπὸ ἀσθενείας, ὑποφέρω, εἶμαι ἀρρωστος: Γαλ.16,583 μεταβαίνω ἀπὸ τῶν πα- θῶν ἐπὶ τοὺς πάσχοντες ἀνθρώπους, αὐτ.15,501 Σωρ.Ἐπιδ.45, -πάσχει τῶρα τρίτα ἔτη καὶ δὲν ἐρ- γάζεται· ἢ κ. μτ. αἰτ. τοῦ μέρους καθ' ὃ τις πάσχει: Πάπ. πάσχω τοῦ πόδας, αὐτ. πάσχω τὴν πλευράν· ἢ νεώτ. δι' αἰτ. ἡ ἐμπροθ. διόρ. δηλοῦται ἡ ἀσθένεια ἐξ ἧς ὑποφέρει τις: πάσχει ὀρθαλίαν, -πάσχει ἀπὸ μανίαν καταδιώξεως· ἢ ἀπολ. ἡ μτχ. ὁ πάσχω ὁ ἀσθενής, ὁ κάρμων: Πάπ. ἢ κ. ἐπὶ τοῦ ἀσθενούτος μέρους: Ἐ- πικτ.Ἐγγ.2,13,12 τοῦτου ὁ σπλὴν πέπονθε, τοῦτου δὲ τὸ ἦπαρ· ἢ μτν. φρ. κακῶς πάσχω ὑποφέ- ρω δεινῶς ἐκ τινος ἀσθενείας: Κ Ματθ.17,15 ὅτι σεληνιάζεται καὶ κακῶς πάσχει· ἢ ὅμ. ἐν ἄπροσ. χρ. πάσχει ἢ πάσκει εἶναι παρὰ φρον ἐν μικρῷ βαθμῷ, εἶναι τρελλός, βλαμμένος· 14) ἐν εἰδ. σημ. εἶμαι δεκτικὸς ἐξῶθεν προερχομένων ἐν- τυπώσεων, εὐπαθῆς, εὐσυγκίνητος, εὐαίσθητος, παθηνομα· ὅθ. ὁ μὴ πάσχω ὁ μετὰ δυσκολίας συγκινηόμενος, ὁ ἀπαθής: Ἀριστοφ.ΗΜ 1203β,21· 15) ἐπὶ πραγμ., ὑπόκειμαι εἰς τι, ὑφίσταμαι τι, ἴδ. μεταβολῆν, ἐπιγίνεται, συμβαίνει τι: Ἡρ.1,148 πεπόνθασι. . . αἱ ἴωνων ὄρασι τοῦτο, Ἀριστοφ. Νεφ.234 πάσχει δὲ ταῦτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδα- μα, Πλάτ.Σοφ.253Α οἶον τὰ γράμματῶνα πεπονθότ' ἄν εἴη· 16) ὡς τεχν. ὁρος τῆς στωϊκῆς φιλο- σοφίας τὸ πάσχω σημαίνει ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων ἐντυπώσεως καὶ σχη- ματίζω ἰδέας ἐξ αὐτῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀπο- πάσχω· ὅθ. ἐπομνηστικ. εἴδ. προτ. διὰ τὸ ὅτι εἰσα- γομένης, σημαίνει ἀγομαί εἰς τὸν σχηματισμὸν ὑ- ποθέσεως ὀτι, ἀκέτομοι, στοχάζομαι, νομίζω: Ἀρρ.Ἐπικτ.1,2,3, αὐτ.18,1 ἢ μτ. αἰτ. ἔγω πεῖρᾶν τινος: Φιλ.2,449, αὐτ.1,121· 17) ἐν εἰδ. γραμμ. σημ., ἐπὶ λέξεω, ὑπόκειμαι εἰς μεταβολὰς τινος: ΕΜ 200,11, αὐτ.491,2 ἢ τὸ πεπονθὸς μεταβλη- μένη, τροποποιημένη μορφή: Ἀπολλ.Δύσιμ.Ἐπιρρ. 137,16· 18) ὅμ. γραμμ. ἔχω παθητικὴν σημα- σίαν: αὐτ.Συντ.244,6.

πάσωλος (ἰλ. γλῶσσ. δ. ἀνάγν. τοῦ πασιόλος β.βλ. **πατά** (ἰλ. σκυθική) κτείνω: Ἡρ.4,110 εὐλορ γὰρ καλέουσι ἀνδρὰ, τὸ δὲ πατὰ κτείνων.
πατάγειον (ἰτὸ λειζ. χρυσὴ ταῖνια, ἐπερραμμένη ἐπὶ τῆς φῶς γυναικεῖου ἐνδύματος.
παταγή (ἡ) ἡτν. ὁ πάταγος β.βλ.: Διον.Περ.5/4 παταγῆς δὲ λιγυθροος δρυνται ἡχῆ· ἢ χειρὸς παταγῆ χειροκρότημα: Λόγγ.1,2 χειρὸς παταγῆ ἰδ.ἀνάγν. χειροκροτάγῃ) συλλέγεσθαι.
πατάγημα-ατος (ἰτὸ) πάταγος, κρότος, θόρυβος· ὅθ. μτφ. ἐπὶ προσ.: Σουῖδ. «λάλος καὶ πανοῦρ- γος»: Μέν.913 οἶον πατάγημ' ἦκεις.
παταγητικός-ἡ-όν μτν. ὁ παταγῶν, θορυβώ- δης· ὅθ. ἐπὶ πτηνοῦ, ὁ κρῶζων: Κλήμ.Ἀλ.221 κόσουφος παταγητικός ἐξ ὠδικοῦ γενόμενος.
παταγμός (ὁ) ἡτν. κτύπημα: Ρήτ.3,520 τὸν σω- φρονίζοντα παταγμὸν ἔχει, Νεῖλ.Ἐπιστ.36,6 κρου- σμὸν μετώπου καὶ παταγμὸν στήθους.
παταγοδρόμος-ον μτν. ὁ τρέχων μετὰ πα- τάγου, κρότου, θορυβώδως: Ὁρφ.Ἰγμν.20,3 ἀ- στράπαντα αἰεας νεφῶν παταγοδρόμος αὐδῆ.

πάταγος (ὁ) κ. μον., δημ., κ. νεώτ. κρότος σκληρός, τραχύς καὶ ἰσχυρός, ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως ἢ συνθλάσεως δύο στερεῶν, σκληρῶν σωμάτων, οἷον ἐπὶ δένδρων: 'Ἰλ.Π.769 πάταγος δὲ τε ἀγνυμένωσι [γίνεται]' || κ. ἐπὶ κρούσεως ὀδόντων: αὐτ.Ν.283 πάταγος δὲ τε γίνετ' ὀδόντων'

|| κρότος βαρέος κώματος καταπίπτοντος ἐν ὕδατι, πλαταγίη, πλατάγισμα: αὐτ.Φ.9 ἐν δ' ἔπεισον μεγάλῳ πατάγῳ, Πίνδ.Π.1,24 ἐς βαθεῖαν φέρεϊ πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ' || ὁ ἰσχυρὸς κρότος τῆς βροντῆς: 'Ἀριστφ.Νεφ.382 ἀτάρ οὐδὲν ἦν περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας', 'Ἀριστλ.Κόσ.395α,13' || πάταγος ἀνέμου ὁ ἐκ σφοδρωτάτου ἀνέμου παραγόμενος κρότος, θόρυβος: Διον.Ἀλ.Συνθ.16' || χύτρειος πάταγος κωμ. ὁ κρότος ὁ παραγόμενος ἐν ταῖς κρήναις ἐκ τῶν συναστιζομένων γυναικῶν καὶ τῶν ἀλλοσυγκροτούμενων χυτῶν, τσοικαλίων: 'Ἀριστφ.Λυσ.329 μούσις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου καὶ πατάγου χυτρείου

2) κλα γῆ τῶν ὀπλων: 'Ἡρ.3,79 ἔθεον ἔξω, βοῆ καὶ πατάγῳ χρεώμενοι, αὐτ.7,21' || ὄμ. κ. πάταγος ὁδρός: Αἰσχ.Ἐπι.103 πάταγος οὐχ ἑνὸς ὁδρός' || κ. πάταγος τόξων: Σοφ.Τρ.517 τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος' || ὄμ. πάταγος ἀσιπίδων: Εὐρ.Ἡρακλ.832 πόσον τῖν' αὐχεῖς πάταγον ἀσιπίδων βρέμεν, 'Ἀριστφ.Ἀχ.539' || μον. δημ. γεν. θόρυβος, κρότος: Λιβ.Ροδ.206 μετὰ θυμῷ καὶ πατάγῳ ἔτρεχαν τὸ λιβάδιον' 3) ὑπόκωφος κρότος παραγόμενος ἐκ φύσης: 'Ἰνπ.Ἀρχ.Ἰητρ.22' 4) μτγ. κ. ἐπὶ τῆς ἀνθρώπινης φωνῆς: Πορφ.Χριστ.35 βληχάσθαι καὶ κρῶζειν ἐν ὑποκρίσει τὸν ἐξήχον πάταγον' 5) νεώτ. μτφ. Ἐωρησὰ διεξαγόμεναι δημόσιαι συζητήσεις καὶ ἀντεγκλήσεις προκληθεῖσαι ἐξ ἀφορημῆς ἐνδιαφέροντος γενοῦτος: ἔγινε μέγας πάταγος περὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ κειμένου τῆς συνθήκης.

πατάγω-έω, αἰολ. παρατ. πατάγεσκον ἴ.Αλκ. Συμπλ.25,91, κάμων πάταγον, θόρυβον, παράγω, ἐκπέμνω σφοδρὸν κρότον, οἷος ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο στερεῶν σωμάτων, ἐπὶ τῶν νεφῶν: 'Ἀριστφ.Νεφ.378 [νεφέλαι εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσιν ἄρηνται καὶ παταγοῦσιν]' || κ. ἐπὶ κλύδατος, τρικυμίας: 'Ἀνακρ.6 βαρὺ δ' ἄγριοι χειμῶνες παταγεῦσιν' || κ. ἐπὶ τῆς θολάσεως: Θεοκρ.22,15 παταγεῖ δ' εὐρετα θάλασσα' || κ. ἐπὶ πῆδου: 'Ἀλκ.Συμπλ.25,9 τῷ δὲ πῆδω πατάγεσκ' ὁ πύθην' 2) μτφ. κ. ἐπὶ τῶν βακχῶν: Πρατίν.Λυρ.1,3' 3) ἐπὶ πτηνῶν, κρῶξ, θορυβωδῶς κραυγάζω, κρᾶζω, ἀντιθ. ἄω: Σοφ.Αἰ.168 παταγοῦσιν ἄτε πτηνῶν ὀγέλαι, 'Ἀριστλ.Ζι.632b,17 ἄ κόττυφος ἐν μὲν τῷ θέρει ἄδει, τοῦ δὲ χειμῶνος παταγεῖ' 4) ἐπὶ ὀδόντων, τρίζω: Φιλόστρ. Εἰκ.1,28' 5) παροιμ. καλὰ δὴ παταγεῖς καλὰ τὸ πέτυχε, καλὰ τὰ κατὰφερες ἢ καλὰ τὰ ἐμάντευες ἰηθ. ἐκ τοῦ ποιηνιδίου τοῦ περιγραφομένου ἐν τῇ λ. πλαταγῶν βλ.λ.] : 'Ἀριστφ.Ὀπ.116'

6) κ. ἐν μτβ. χρ. κάμων τὶ νά κροτῆ, ἂν θορυβῆ, κρούω, κτυπῶ: Λοσκ.Συρ.50 πολλὰ δὲ τύμνανα παταγεοῦσιν' κ. παθ.: Λυρ.Ἀδέσπ.121 αἰς ἔντεσα παταγεῖται, Λοσκ.Τίμ.3 ἡ αἰγίς ἐπεσειετο καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο.

παταγώδης ους-ες ἄρχ. λεξ. ἄμφ. γρ., πθ. διορθ. πατακώδης ὁ ὡς οἱ πατακίαι βλ.λ. γελοιώδης: Σουῖδ. ἐν φρ. Βησῶς ἔσθηκε ἔσθηκε ἀχανῆς καὶ παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.

παταγωδῶς ἐπίρρ. νεώτ. μετὰ πατάγου βλ.λ., θορυβωδῶς: ἀπεδοκιμάσθη παταγωδῶς.

πατακίαι ἰθὺ Ἐπιγρ. ἐορτὴ ἐν Δῆλῳ πρὸς τῆμιν Πατακίου τινός: Ἐπιγρ.Δίλου.

πατακίοι |οἶ| ναννῶδη καὶ γελιοῦδη τὸ σχῆμα ἀγάλματα προστατῶν θεῶν τῶν Φοινίκων, τὰ

ὁποῖα καθ' Ἡρόδοτον ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς πρόφρας, καθ' Ἡσῦδον δὲ καὶ Σουῖδαν ἐπὶ τῆς πρόφυνης τῶν φοινικίων πλοίων: 'Ἡρ.3,37 ἔστι γάρ τοῦ Ἡφαιστοῦ τῷ γαλαμ τῶσι Φοινικίησι ἐμφερέστατον, Κωμ.Ἀδέσπ.423 χρυσί' . . ἀνεφθά τοῖς Πατακίοις ἐμπερή.

πατάκι ἰθὺ δημ. τεμάχιον δέρματος τιθόμενον ἐπὶ τοῦ ὀπισθοῦ μέρους τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ κατῆματος ὑποδόματος, μασοπατος.

πατακτικός-ἡ-όν μσν. ὁ κτυπῶν, πατάσσω, μτ. γενικ.: Πρόδρο. ἐν Notitt.Μss.6,561 τῶν ἀδικούντων πατακτικόν.

πατάκτρια ἰθὺ μτγν. ἐπὶ ράβδου, ἢ ἐν χρήσει ὁδῶς πατάσσει τις δι' αὐτῆς: Ρήγ.3,607 καλαυροφ' . . τῶν ζῶων πατάκτρια.

πατάκι(ρ)ογράφος ἰθὺ πάπ. κατασκευαστῆς μαστιγῶν (πιθ.).

πατάνης ἐως ἱθὺ μσν. ἔγχελυς ἐφημένη ἐντὺς πατάνης βλ.λ.: Πολυδ.6,90 Ἐπίχαρμος τὴν ἔγχελυν πατάνεφιν εἶρκεν.

πατάνη ἰθὺ, σικελ. τ. βοτάνη βλ.λ., εἶδος ἀθαθοῦς καὶ πεπλατυσμένου ἄγγειου: Σώφρ.13' πρβλ. Πολυδ.10,107' || νεώτ. νουτ. μετᾶλλινον δοχεῖον ἐν ᾧ χορηγεῖται τὸ συσσίτιον εἰς ἄεστον τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, ἄ. καραθόνα.

πατάνιον ἰθὺ ὑποκορ. τοῦ πατάνη βλ.λ.: Ἀντιφών.70, Εἰδουλ.38,47.

πατάνον ἰθὺ ὁ. τ. ἀντὶ πατάνη βλ.λ.: Πολυδ.6,90 ἰθ.γρ.] Ἡσ.

πατάξ ἐπίρρ. ἐν τῇ φρ. εὐρᾶξ πατάξ ἐν Ἀριστφ. Ὀρν.125b' βλ. εὐρᾶξ.

πατάρ ἰθὺ ὁ. τ. ἀντὶ πατῆρ: Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας.

παταράτος ἰθὺ ἰταλ.] δημ. νουτ. ὁ παράτονος βλ.λ. μεγάλου ἐπιστηλίου πλοίου: || παταράτος φάλτσο στραγγαλωτὸς παράτονος.

πατάρ ἰθὺ μσν. κ. δημ. κατάστρωμα ἐκ σινιδῶν ἐν εἰδῆ ἐξέδρας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους πρὸς χρῆσιν θεατῶν εἰς ὑποίθριους ἀγῶνας κτλ.: Ἐρωτόκρ.2,97 νά γενθῆ ἔνα φιλὰ πατάρ ἐκεῖ παῦ θε νά μαζωχτοῦ νά τρέξου οἱ καβαλλάροι' || δημ. ἡμιπάτωμα εἰς ἰκανὸν ὕψος ἀπὸ τοῦ διαπέδου ἐκ καταστήματα, ἀποθήκας, οἰκίας πρὸς διαφόρους χρήσεις.

πάταξ ἰθὺ νεώτ. ζωολ. γένος πθήκων στενορρινῶν.

πατάσσω κ. μον. κ. νεώτ., παρατ. ἐπάτασσαν, ἐπ. πάτασσω, μέλλ. πατάξω, ἄορ. ἐπάταξαι, παθ. μέλλ. παταχθήσομαι, ἄορ. ἐπατάχθην, παρακ. πεπατάγαμι |ἐκ-: Ὀδ.Σ.327| π. Ὀμ. ἐν χρ. μ. ὁ ἐνεστ. κ. παρατ., π. Ἄττ. δὲ. ἐν τῇ ΠΔ συνήθ.

μ. ὁ μέλλ. κ. ἄορ. ἐνεργ., τῶν ἄλλων χρόνων ἀναπληρουμένων ἐκ τῶν τύπτω, πλήσσω ἰθὺ τοῦ παθ. ἄορ. κ. παρακ.) κ. τοῦ παῖφ' π. Ὀμ. ἐπὶ τῆς κορδίας, πάλω, πάλλωμαι, κτυπῶ, ἄμφ.: Ἰλ.Η.216 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσω, αὐτ.Φ.370, Ὀδ.Ν.282 ἐν δὲ τὲ οἱ κροδίη στέρνοισι πατάσσει, πρβλ. Ἀρρ.Κυν.15' 2) μτβ. πλήττω, κτυπῶ ἰσχυρῶς: Ἀντιφ.4,3,4 ἔστι ἢ μὲν ἀτυχία τοῦ πατάξαι ἢ δὲ συμφορὰ τοῦ παθόντος, Εὐρ. Φοῖν.1,463 πατάξαι πρόσθεν Πολυμεικῆν δορί, Θουκ.8,92 ὁ . . πατάξας διέφυγεν, Ἀριστφ.Βάτρ.

548 ἐκ τῆς γνάθου πῦξ πατάξας μοῦξέεφες τοῦς χοραοῦ τὸς προσθῶπις ἰμυτηήσας διὰ τῆς πυγμῆς, μὲ τῇ γροθιά, αὐτ.Ἰνπ.1130 τοῦταν δ' ὅταν ἢ πλέως ἄρας ἐπάταξαι, Δημ.524 τὸν ἄρχοντα . . ἐάν μὲν ἑσπερανομένον πατάξαι ἢ κακῶς εἶπες, ἄτιμος, Πλάτ.Θεμ.6 ἐπαρᾶνομενον δὲ τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντα, . . ἔφη πάταξον μὲν, ἀκουσον δὲ, ΚΔ Μισθ.26,51 ἀπέσπασε τὴν ἀρχιαιραν' . . καὶ πατάξας τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως ἀφέλεν αὐτοῦ τὸ ὤπιον' || μτ. συστοιχ. ἄντικ. πατάσσω πληγῆν καταφέρω κτύπημα, πληγμή: Πλάτ.Γοργ.527C πατάξαι τὴν ἄτιμον ταύ-

την πληγήν, αὐτ.Νόμ.879Β δασα ἐν πατάξῃ ἰένν. πληγῆς' || μτ. αἰγ. γού δι' οὐ τις πατάσσει πράγματος, ὄργανου, μέσου, καταφέρω τι ἐπί τινας, κτυπῶ τι ἐπί τινας, εἶς τ. Σοφ.Φιλ.748 [ἔ]φιφος πατάξον εἰς ἄκρον πάδα, Εὐρ.'Ἡρ.1007 πρὸς κίονα νέων πατάξας' 3) πᾶσι τῶν θανατηφόρων, φρονεῖω, σκοτώνω, βορῶ, θανατώνω : Δημ.645 ἐάν λίσθος . . ἢ σίδηρος πατάξῃ, ΠΔ Κριτ.9,41 ἐνήδρευεν . . και ἀνέστη ἐπ' αὐτούς και ἐπάταξεν αὐτούς, αὐτ.Βασ.1,17,9 και ἐάν δυνῆθῃ πολεμῆσαι πρὸς με και ἐάν πατάξῃ με' ὅμ. ἐπὶ κερανοῦ : Ἀριστλ.Μετ.371b,9' 4) μτγν. κτυπῶ ἐλαφρῶς, κρούω : Λουκ.Ρητ.Διδ.19 τὸ δὲ σῖμοι τῶν κακῶν πολλακίς, και ὁ μικρὰς πατασσεῖσθαι και λαρύγγις ἰεπί ἀσιδῶνι, ΚΔ Πράξ.12,7 πατάξω δὲ τὴν πλευράν του Πέτρου ἡγειρεν αὐτόν' || συνῆθ. ἐν τῇ φρ. πατάσσω θύραν κρούω, κτυπῶ τὴν θύραν βλλ.' 5) ἐπὶ μελίτσης, κεντῶ : Ἀχιλλ.Τάτ.2,7 μέλιττα τῆς Κλειούς ἐπάταξεν τὴν χεῖρα' 6) μτφ. ἐπιφέρω κλονισμόν, συντριβῶ, καταβάλλω, κτυπῶ : Σοφ.Ἀντ.1097 ἀντιστάνα δὲ ἀτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα, Ἀριστφ. Βάτρ.54 ἐξαίφνης νόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξεν, Τιμοκλ.20 πατάξω μεγάλοισ . . ποτηρίοις, ΠΔ Δευτ.22,28 πατάξαι σε Κύριος παραπλήξαι' || μσν. δημ. ῥέρινω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω : Ἐρωτόκρ.1,484 κρουφὰ κλεφτὰ τὴν πάσασε του ἔρωτα ἢ ὀδύνη, αὐτ.3,1591' 7) ὅμ. νεώτ. πᾶσι τῶν καιρίως, κατανικῶ, ἐξουτώνω : τὸ κράτος ἐπάταξεν τὴν Ἀστυλιαν, - πάσα ἀντίστασις θά παταξθῆ ἀρειλιτύως.

πατάτα ἰή| ἱταλ.1) δημ. κ. πατάκα δ. ὄν. του φυτὸν στρύχον τὸ κουδύλορριζον, πατατιά, πατακάι' 2) κ. ὁ κερπὸς του φυτοῦ τὸ γεώμυλον.

πατατιά ἰή| δημ. κ. πατακιά τὸ φυτὸν πατάτα.

πατακοφεπτάς ἰδ| δημ. κ. κωφεπτάς βλλ. ἐκ ράξῃς γεωμῆλων μετὰ βουτύρου, φῶν, τυροῦ κ.ά.

πατατοούκα ἰή| δημ. βραχὺς ἀνδρικόξ ἐπενδύτης ἐκ χονδρού μαλλίνου ὑφάσματος.

πατάχον ἰτδ| Ἡσ., Φώτ. ἐπατόνην.

πατάω δημ. δ. τ. του πατῶ βλλ.

πατερίσ ἰδ| Ἐπιγρ. Λεωδαείας ἀντὶ πατῆρ.

πατελίδα ἰή| δημ. κ. πεταλίδα πατελις βλλ.

πατελις-ἰδος ἰή| σχολά. τὸ μακακόστρακον λεπὰς, πετοαῖδα : Σχόλ.'Οππ.'Αλ.1,138.

πάτελλα ἰή| μτγν. πινάκιον, πιάτο, πατελλά : Πολυδ.6,85 τὰς καλουμένας πατέλλας.

πατελλιδιον ἰτδ| γλωσσ. πατέλλιον [κωδ.-ἰεῖσι].

πατέλλιον ἰτδ| μτγν. ὑποκορ. του πάτελλα βλλ., πιατάκι, πατελλο : Πολυδ.6,90, Ζώσ.'Αλχ.142b.

πάτελλον ἰτδ| Ἐπιγρ. πάτελλα βλλ.

πατέναν ἰή| ἱταλ.1 κ. πατένο ἰτδ| δίπλωμα εὐρεαίτηχίνας' || ἐν γένει δίπλωμα παρέχον ἄδειαν δόκησεως ἐπαγγελάτος τίνος' || μτφ. φρ. εἶναι βλάκας μετὰ πάντα ἰσαυγνώστας, ἐκτός ἀμφισθητήσεως βλαξ).

πατένομαι ἐπ. κ. ἰων. λ. ἀποντώσα σπανιώτ.π. τραγ. κ. Ἀριστφ. μέλλ. πάσσομαι, ἄδρ. ἐπασσάμην κ. πασσάν, ἐπ. κ. ἐπασσάμην, ὑπερσ. ἐπ. πεπάσμην ἰπάντοτε π. Ὀμ. μ. ὁ ἀδρ. ἴ παθ. ὑπερσ. ἀπαξ, ἐν ἰλ.Ω 642) ὁ ἐνεστ. τὸ πρῶτόν τ. Ἡσιόδι, γεύομαι τροφῆς τίνος ἢ ποτοῦ, ἐσθίω ἢ πίνω τι, μτ. αἰγ. : ἰλ.Α 464 σπλάγχ' ἐπάσαντο, αὐτ.Φ 76 πασσάν Δημήτερος ἀκτὴν, Ἡσιόδ.Θ 642 νέκταρ ἐπάσαντο, Αἰοχ Ἀγ 1408 τί κακὸν . . ἐσανόν ἢ ποτόν πασαμένα, αὐτ.'Ἐπτ.104) τοῦτο σάρκα . . λίκον πάσανται, Ἀριστφ.Εἰρ.1092 ἰεῖς παρρωδουμένους ἠρωϊκῶς σίχουσι) ἐπέε κατα μῆρ' ἐκάη και σπλάγχ' ἐπάσαντο, αὐτ.Εἰρ.1281, Νικ.'Αλεξ. 312 ταύρου νέον αἶμα πάσπαι' || μτ. γεν. γεύομαι μέρους τίνος, μεταλαμβάνω τίνος, τρώγω ἢ πίνω ἀπό κάτι : Ὀδ.1 87 σφίοιό τ' ἐπασσάμεθ'

ἡδὲ ποτῆτας, αὐτ.Α 124 δειπνο πασαάμενος, αὐτ.Κ 384 ὅμ. π. Ἡρ. πάντοτε : Ἡρ.1,73 αἰ . . δαιτυμόνης τῶν κρεῶν τούτων ἐπάσαντο, αὐτ.2,37' π. Σοφ. ἀπαξ κ. κτ. γενικ. : Σοφ.Ἀντ.202 ἠθέλησε δ' αἵματος κοιναῦ πάσασθαι' || ἀπολ. γεύομαι τροφῆς, τρώγω : ἰλ.Ω 642 πάρος γε μὲν οὐ τι πεπάσμην' ἐν τῷ ἐνεργ. τ. πατέω μ. ἀπαξ ἐν Ὁρίωνι 162,20.

πατέρα ἰή| δημ. βακτηρία ἔχουσα κορυφὴν ἐν σχῆματι Τ πρὸς χρῆσιν τῶν γερόντων πολιοῖότερον ἐν τοῖς ναοῖς, ἐφ' ἧς ἐστηρίζοντο δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐσταυρωμένων' πρβλ. πατερίτσα.

πατεράκης ἰδ| δημ. ὑποκορ. του πατέρας βωπευτ., ἄ. πατερούλης.

πατέρας-αἰδ| δημ. πατήρ βλλ.

πατερούω Ἐπιγρ. ἀσκάω τὸ ἔργον του πατρός πόλεως, βλ. πατήρ θ).

πατεριήμα ἰτδ| πληθ. τῆς ὡς δνόματος' λαμβανομένης ἀρχικῆς φρ. τῆς Κυριακῆς προσευχῆς πάτερ ἡμών, συχναί ἢ ἀδιόλεπτοι προσευχαί : Λασκαρ.'Ἡ γέννησὸ μου 129 κάνει χιλιαὺς σταυρούς και πατεράμ.

πατερία ἰή| μσν. τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ὑπηρεσία του πατρός πόλεως : Κωδ.'Ιουστιν.10,561(55),1' πρβλ. πατήρ θ).

πατερίζω ἄπτ., μέλλ. πατερίω, κωμ. λέγω συχνὰ τὴν λέξιν «πάτερ» ἢ καλῶ τὸν ἰή τιναί πατέρα : Ἀριστφ.Σφ.652 ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, Φιλ. παύσαι και μὴ πατερίζε.

πατερίκος-ἡ-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς Πατέρα ἢ Πατέρας τῆς ἐκκλησίας : Ἄναστ.Σπ.1156Β, Θεοφάν.689,17 πατερικά βιβλία (συγγραφεῖντα ὑπὸ Πατέρων τῆς ἐκκλησίας).

πατερίον ἰτδ| μτγν. ὑποκορ. του πατήρ, ὠπευτ. πατερούλης, πατεράκης : Λουκ.Νεκουμ.21.

πατερίτσα ἰή| δημ. ὑποκορ. του πατέρα βλλ., βακτηρία ἔχουσα κορυφὴν ἐν σχῆματι Τ ἐν χρήσει παρὰ ταῖς κωλαῖς, ἐφ' ἧς στηρίζονται διὰ τῆς μασαχῆς, ἄ. δεκανικῶν : περπατεῖ μετὶ τῆς πατερίτσα, δημ. ἀρὰ νὰ σὲ δῶ μετὶ τῆς πατερίτσα' 2) ἡ πομπανορική ράβδος τῶν ἀρχιερέων.

πατερίσμομα-ατος ἰτδ| δημ. ναυτ. κ. πατουρνάρισμομα-ατος ἢ πράξις του πατερινάω βλλ.

πατερινάω δημ. ναυτ. περιέλισσω δετηρίαν πέρειξ τῶν συνεσπειρωμένων ἐμβόλων σχοινοῦ πρὸς συγκράτησιν αὐτῶν.

πάτερο ἰτδ| κ. πατερό δημ. Ξυλινὴ δοκὸς ἐκ τῶν ὑποβασταζουσῶν τὸ πάτωμα ἢ τὴν ἀτέγην : Βιζυην.Ποιήμ.54,4 τὸ σαρὰκι μονάχ' ἀγρυνύζει και τρίζει στὰ παλιά πατερά' || φρ. κολοκύθια στὸ πάτερο ἐπὶ λόγους ἢ πράξεις χαρακτηρισομένων οὕτως ὡς ἀνοήτων.

πατερούλης-η ἰδ| δημ. ὑποκορ. ταῦ πατερας ὡς θαθευτικόν.

πατήθρα ἰή| δημ. ἐκότερον τῶν δύο ὀργάνων του ὑφαντικοῦ ἱστού, ἐφ' ὧν πατοῦσα ἢ ὑφάντρια ἐναλλάσσει τὰ μιτάρια βλλ. διὰ τῶν ποδῶν, ἄ.ποδαρικό, ποδαρικό' || ὅμ.κ.ἐπὶ ραπτομηχανῶν.

πατήκι-ιοθ| ἰτδ| δημ. καλοθάβρον βλλ.

πατήκωμα-ατος ἰτδ| δημ. ἢ πράξις και τὸ ἀποτέλεσμα του πατηκῶω βλλ., συμπέσις, στοίβαγμα.

πατηκῶω δημ. πιεζῶ, συμπιέω τι ὅπως ἐλαττωθῆ και δ' ὄγκον και καταλάθῃ μικρότερον κῶρον, πατῶ, στοιδάζω : πατηκῶω τὰ ρούχα στὴ μπουγάδα, - πατηκῶω τὰ ἀχυρα στὸ τσουβάλι, - πατηκῶω μετὰ δὲ βράζοντα τὰ χόρτα.

πάτημα-ατας ἰτδ| μτγν. μσν, νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ διὰ τῶν ποδῶν πατηθῆν, πατημένο πράγμα : Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,12' || πᾶν ἐφ' οὐ τις πατετ, ὁ πατεται, δθ. μτφ. μηδαμινόν, ταπεινόν πράγμα : ΠΔ Βασ.4,19,26 οἱ ἐνοικοκντες . . ἐγένοντο χόρτος ἢ χλωρὰ βοτάνη . . και πᾶμα

ἀπέναντι ἐσθητικός, Ἰγνάντ.Επ.109Α πάτμα ποδῶν τοῦ Κυρίου, Ψ¹ω.Χρυσ.6,624.Λ πάτμα ἐποίησε δαιμόνων· || δημ, τὸ πλάτος βαθμίδος κλίμακος ἢ κατωφλίου· 2) ἢ πράξις τοῦ πατῶ, περιπάτου, περιπάτημα, περιπατησία· ἔχει τὸ πάτμα τῆς πέρδικας· || τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πατῶ, βῆμα· Κάλδ.Ωδ.18,18 ὑπὸ τὰ θεῖα φωτῶνουςι καὶ πέπτουσι πατήματα, Σολωμ.Λάμνηρ.25,53 ὅπου πάτ τ'ἀπελιπούμενα γοργά πατήματα του· || ἴχνος ποδὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου, πατησιά, πατημασία, ἀχνάρι· Βαλοωρ.Ἀστροπὸν.146 τοῦ ἄραν τὸ πάτμα στὸ χιόνι οἱ ἐχθροί, - λαγοῦ πατήματα· || μτγ. κλι ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ εἰσφερόμενου εἰς τὰ ἴχνη, τὸ (ἀκάθαρτο) νερὸ τῆς πατησιᾶς· ΠΔ¹Ἰεζ.34,19 καὶ τὰ πρόδοπατά μου τὰ πατήματα τῶν ποδῶν ὡμῶν ἐπιῖναν· 3) μτφ. κτ. πληθ. τὰ πατήματα ἢ συμπεριφορά πινος, τὸ πῶς παταίει, φέρεται, ζῆ κανεῖς· Λασκαρ.Σοθορά κάποια β ἐσύ γιά μέ προστατίς ἀγγελός μου, ἀμεμπτα φύλαε τὰ πατήματα μου, - πῆρε τὰ πατήματα τοῦ πατέρα του (ἀκολουθεῖ τὴν συμπεριφορὰν, τὸ πορὸδεγμα τοῦ πατρός του)· 4) ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πατῶ, πιέζω, πίεσις, στοίχιωμα, πατήκωμα· ὁ καλόγηρος μέ πολεῖ μέ τὸ πάτμισ, - τὰ ροῦχα θέλουν πάτμα νὰ μπουῦνε στή βαλίτσα· || ἐπὶ υποδημάτων, πίεσις, σύνθλιψις, χτύπημα, βάρημα· τὸ πάτμα τοῦ παπουτσιοῦ μου πλῆγισα τὸ πόδι· || γενικῶς πίεσις διὰ βάρους πινὸς ἐκ τῶν ἀνω ἢ ἀθῆσις πρὸς οἰανδήποτε κατεύθυνσιν· πάτμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ κουμπιου, - οἱ πέννες γαλοῦν μέ τὸ πάτμα· || σύνθλιψις πρὸς ἐκπίεσιν, ἐξάγωγὸ τοῦ ὅπου· τὸ πάτμα τῶν αἰσθητικῶν γίνεται οὕτ πατητήρι· 5) μτφ. βάσις, στήριγμα ἰσχυρισμοῦ ἢ δικαιολογίης, ἀφορμή, πρόφρασις· βρήκε πάτμα καὶ τὸν ἐδίωξε ἀπ' τῆ δουλειά.

πατημασία δημ. κ. πατισιά (ἡ) ἴχνος, ἀχνάρι ποδὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου· γνήριον τῆς πατημασιᾶς τοῦ λαγοῦ, - πίνει νερὸ ἀπ' τῆς πατησιᾶς ἰαπό τὰ ἴχνη τῶν ζώων τὰ πλήρη ὕδατος.

πατηνόν Ἦσ. «πεπατημένον, κοινόν».

πατήρ-τρόπος (ἰ) Ἰσανσφ. pitar, kat. pater) κ. μον. κ. νεώτ. δημ. πατέρας-α, γενικ. ἐπ. κ.λυρ. πατέρας, ὁστ. ἐπ. κ. λυρ. πατέρι ἰν. Ὀμ., Ἰσαιοδ. κ. Πινδ. ἀμφότεροι αἱ τ. τῆς γενικ. κ. τῆς ὁστ.), ὁστ.ἀττ. πατρι, αἰτ. πατέρα, κλητ. πάτερ, πληθ. ὄνομαστ. πατέρες, γενικ. πατέρων κ. πατρῶν (μ. ἐν Ὀδ.Δ 657, αὐτ.Θ 2451, ὁστ. πατρῶσι (μὴ ἀπαντῶσα π. Ὀμ. κ. Ἰσαιοδ.), μτγ. ἐπ. πατέρεσσι (Κόιντ Σμ.10,40), αἰτ. πατέρας, κλητ. πατέρες, ὁ γεννήτωρ πινός, ὁ γονεὺς, ὁ γονιός, ὁ πατέρας· Ἰλ.Α 98 πρὶν γ ἀπό πατρι φίλω δόμεναι ἐλικώπιδια κούρην, Ὀδ. Ψ 124 αὐτὸς ταῦτά γε λεύσσει, πάτερ φίλε, Σοφ. ἀπ.86 τοῦδε κεκλήθησθαί πατρός, Ἐυρ.Ἐκ.534 ὦ παῖ Πηλέε, πατήρ θ' ἐμός, Δημ.270 ὁ πατήρ σου ὁ Τρόϊης ἐδούλευε παρ' Ἑλήνα, Πλούτ.Ἠθ. 775R γήμας δὲ Δαμοκρίταν πατήρ θυγατέραν γίνεταί, ΚΔ Ματθ.15,4 τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, Διγεν.Ἀκρ.290 ἐπῆγεν ὁ πατέρας τῆς εἰς κάποιον παῖδι, Σολωμ. πρὸς τὸν Δε Ρώσση! τοῦ πατέρα σου ὅταν ἐρθῆς δὲ θά βῆς παρὰ τὸν τάφο, φρ. ἔπινα πατέρας ἰαπέκτησα τὸ πρῶτὸν μου τέκνονι, γλαμ. ἀκουε τὸν πατέρα σου κὶ ὀρμήνευε τὸ γιό σου· φρ. παιδί τοῦ πατέρα του ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὰ αὐτὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· || πατρός πατήρ ὁ πατήρ τοῦ πατρός, ὁ πάππος· Ἰλ.Σ 118, Ὀδ.Τ 180, Ξεν.Ἑλλ.6,34· || ἐπιρρ. φρ. τὰ πρὸς πατρός πατρός, ἀπὸ τῆς πατρικῆς πλευράς· Ἦρ.7,99 γένοσθε δὲ ἐξ Ἀλικαρνησσοῦ τὰ πρὸς πατρός· || ὁμ. κ. νεώτ. πρὸς πατρός

ἀντίθ. πρὸς μητρός· Αἰσχίνῃ ἔλευθερον αὐτὸν εἶναι καὶ πρὸς πατρός καὶ μητρός, - ὁ πρὸς πατρός θεός ἰδὲ θεός ἐκ τῆς πλευράς τοῦ πατρός, ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός· || δημ. φρ. ἀπό πατέρα ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ· συγγενεῖς ἀπὸ πατέρα· 2) μτγ. κτ. πληθ. πατέρες ἀμφοτέροι· ὁμοῦ ὁ γονεῖς, ὁ τοκεῖς, τὸ γονικῶ· Διον.Ἀλ.Ρωμ. 2,26 ἴνα σέβωσιν (οἱ παῖδες) τοὺς πατέρας, ἀπαντὰ πρᾶττοντες, ὅσα ἐν ἐκείνῳ κελεύωσιν, Διόδ. Σ 21,17 χειροτέχνης . . γενόμενος δι' ἀπορίαν βίου καὶ πατέρων ἀδοξίαν, Ἀλκιφρ 361 οἱ . . πατέρες Πολυδιδίον με ἔθεντο καλεῖσθαι, Ξεν. Ἐφ.5,6 τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, Ἑλλ.Ἐπιγρῶμ.227· 3) κ. νεώτ. ὁμ. κτ. πληθ. Πατέρες οἱ πρόγονοι, οἱ προπάτορες πινος· Ἰλ.Ζ 209 μπεδὲ τὸ γένος τῶν πατέρων αἰσχυρόν, Ὀδ.Θ 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι ἐξέτι (ὁ γρ. ἐξ ἐπι) πατρῶν ἰατέκθηθεν ἀπὸ τῶν χρόνων τῶν προγονῶν, Πινδ.Π 8,45 ἐκ πατέρων ἰαπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν προγονῶν, ΚΔ Ἰω.6,49 οἱ πατέρες ὡμῶν ἔφαγον τὸ μᾶνα ἐν τῇ ἐρήμῳ, - θά περιφρουρήσωμεν τὴν γῆν τῶν πατέρων μας· || μτγ. ὁ κατὰ τὴν ἐθρικήν παράδοσιν προπάτωρ, γενάρχης τοῦ Ἰσραηλικοῦ λαοῦ, ὁ Ἀβραάμ· ΠΔ Γέν.17,5 ἔσται τὸ ὄνομα σου Ἀβραάμ, ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε, ΚΔ Ρωμ.4,1 Ἀβραάμ τὸν πατέρα ἡμῶν 4) εἰδ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, μτ. ἐμφάσεως, ὁ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων γεννήτωρ, ὑπέρτατος ἀρχηγὸς καὶ προστάτης, ὁ Ζεὺς· Ἰλ.Δ 235 πατήρ Ζεὺς, αὐτ.Α 544 πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, αὐτ.Φ 508 πατήρ Κρονίδης, Ὑμν.Δῆμ.2,1 κεκλωμένη πατέρα Κρανίδην ὕπατον καὶ ἄριστον, Πινδ.Π.4,194 πατέρ' Οὐρανιδῶν ἔχεικε ραυον Ζίνα, Αἰσχ.Ἐπι.512 Ζεὺς πατήρ ἐπ' ἀσπίδος σταδαίος ἦται, Σοφ. Τρ 275 ὁ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατήρ Ὀλύμπιος, Ἀριστ' Ἀχ.225 Ζεὺ πάτερ καὶ θεοῖ' κ. ἄλλοις πατήρ· Θεόδωρ.16 τῆνον καὶ μακάρεσαι πατήρ ὁμότιμον ἔθηκεν ἀθανάτοις· || ὁμ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ κτ. τὴν ΠΔ, ὁς γεννήτορος κ. προστάτου τοῦ γένους τοῦ Ἰσραήλ· ΠΔ Δευτ.32,6 οὐκ αὐτὸς οὗτός σου πατήρ ἐκτίησά σε καὶ ἐποίησά σε καὶ ἐπλασέ σε· || ὁμ. ἐπὶ τοῦ θεοῦ κατὰ τὴν χριστιανικὴν ἀντιλήψιν· ΚΔ Ματθ.6,6 Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· || ὁμ. ὡς ἀποκαλεῖται παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ΚΔ Ἰω.6,39, αὐτ. Λουκ 23,46 πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου, αὐτ. Κορ.2,13· || εἰδ. ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὸν Ἰδὸν καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ ἀντιλήψει τοῦ Τρισυνοστατοῦ· Σύμβολον τῆς πίστεως πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, πατέρα, παντοκράτορα, . . καὶ εἰς ἕνα κύριον, Ἰησοῦν, . . καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Ἀκολ.Μεγ.Σαββ.Εὐλογητῶρ προσκυνοῦμεν πατέρα καὶ τὸν υἱόν τοῦ ἐν τῷ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, Ὁλεῖτ. ἀρχῆ κτ τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· 5) κ.νεωτ. κ. δημ. ὡς προσφώνησις πρὸς τῶν ἄξιοσεβάστων πρὸς· Ὀδ.Η 22 τοιγάρ ἐγώ τοι, ἔπινα πάτερ, δέξω . . δόμεν, αὐτ.Θ 145 δεῖρ' ἄγε καὶ σὺ, ἔπινα πάτερ, πειρῶσαι ἀέθλων· || ὁμ. ὡς προσφώνησις πρὸς βεβαιότερον ἀδελφόν· Ἐπιγρ· || ὁμ. δημ. ὡς προσφώνησις πρὸς φίλον, ἀφεντικοῦ· Κρυστ.Τρογ.τοῦ πιστικοῦ ὁ πατέρα, πῶς νὰ μὴ σουρά, πῶς νὰ μὴ τραγουδήσω· ὁμ. μον. κ. νεώτ. ἢ προσγγορία ἁγίων· Μηναι.12,6 Ἐσπ.Ἀπολυτ. Πάτερ, ἱερόφρα Νικόλας, αὐτ.5,2 Ἐσπ.Ἀπολυτ. πάτερ ὁσιε, Χριστῶν τὸν θεόν ἰκέτευε· || νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ὡς προσφώνησις ἱερέων· προσκυνῶ πάτερ Ἀμβρόσιε· || εἰδ. ἐπὶ μοναχῶν ὡς παραθέσις πρὸ τοῦ κυρίου ὀνόματος αὐτῶν κτ. ὀνομαστ. ἢ κλητ. ἀντὶ μοναχοῦ· ὁ πατήρ Ἀνανίας, - ὁ πάτερ Ἀκάκιος, - ἐλάσι τοῦ πάτερ Ἰωακείμ· 6) μον. κ. νεώτ. κτ. πληθ. Πατέρες τῆς

Ἐκκλησίας ἡ Ἱαγιοι Πατέρες οἱ κατὰ τοὺς πρῶτους ἰδ. μ.χ. αἰῶνας ἀμώσαντες ἀνδρες, οἱ διακριθέντες ἐν τῇ θεωρητικῇ κυρίως θεμελιώσει τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ τοῦ λόγου ἢ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν δράσεως : Μηναι.Ι.1 τῶν γὰρ Πατέρων δυντὰς κυρώσας τὰ δόγματα [περὶ τοῦ Μεγ.Βασιλείου]. **οἱ Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, - τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων.** - Κυριακὴ τῶν ἁγίων Πατέρων' || φιλοσοφία τῶν Πατέρων ὁ κλάδος τῆς φιλοσοφίας ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰς ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Ἀνατολικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀναπτυχθείσας κοσμοθεωρίας' || ὁμ. οἱ ἅγιοι πατέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὴν Ἱερὸν Σύνοδον ἐπίσκοποι φρ. εὐλογοῦντες, πατέρες ἅγιοι λεγούμενη ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου ἐν ταῖς μοναῖς πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ συναξαρίου'

7) συγγεγραμμένοι πατέρες [λατ. patres conscripti] ἢ προσληφθέντες κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν δημοκρατικῶν χρόνων εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν σύγκλητον πληθεῖσι, ἃ ἐκλεγέντες πατέρες ἢ κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν γενικῶς οἱ συγκλητικοί. **8)** μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ ἐνοσίᾳ τοῦ ὑψηλοῦ προστάτου ἢ πάτρως **πατῆρ πατρίδος** [λατ. pater patriae] τιμητικὸς τίτλος ἀπονεμόμενος εἰς διακριθέντας ἀρχηγούς τοῦ κράτους ἐν Ρώμῃ : Πλουτ. Κικ.23 τιμὸς αὐτῶν . . **μεγίστας φηφάσασθαι καὶ προσαγορεύσαι πατέρα πατρίδος.** || ὁμ. νεώτ. κ. δημ. πατῆρ τοῦ ἔθνους, - πατέρας τῆς φυλῆς ἐμπνευσμένους, λαοπροβλητικὸς ἀρχηγός. || κτ. πληθ. πατέρες τοῦ ἔθνους συνθ. εἰρων. οἱ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ αἰρετοὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους. || ὁμ. πατῆρ πόλεως : Ἐπιγρ.Μεθώνης πρὸλ. πατερεύω. || ὁμ. πατῆρ βουλῆς τιμητ. τίτλος ἀρχηγός, καθοδηγητῆς τῆς βουλῆς, τῆς συγκλήτου : Ἐπιγρ. || ὁμ. π. Ἑβραίοις πατῆρ συναγωγῆς : Ἐπιγρ. || ὁμ. τίτλος βαθμοῦ τιμῆς ἱεραρχίας ἐν τοῖς μιστηρίοις τοῦ Μίθρα : Ἐπιγρ. **9)** κτ. πληθ. **πατέρες** οἱ ἐπαίσιτοι πόλεως τιμῆς οἱ ἀποτελοῦντες τὴν μητροπολιν αὐτῆς, οἱ τρόπον τινα πρόγονοι αὐτῆς : Ἡρ.7,51 **μηδεμιά μηχανὴ ἄγει ἐπὶ τοὺς πατέρας**, αὐτ.8,22 οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύμενοι, Πλουτ.Θερμ.9' **10)** μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰονεῖ πατῆρ πράγματός τιμος, ὁ δημιουργός, ἐφευρέτης, πρωτουργός ἢ κύριος, ἐξουσιαστής τιμος : Πινδ.Π.4,176 αἰσιδᾶν πατῆρ . . **εὐαίνετος Ὀρφεύς**, αὐτ.Ο.2,17 χρόνος ὁ πάντων πατῆρ, Πλάτ.Συμπ.1771) ἀρχην δὲ **Φαίδρον** πρῶτον, ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατὰκειται καὶ ἔστιν ἅμα πατῆρ τοῦ λόγου, οὐτ.Φαίδρ.257B, ΚΔ Ἰακ.Ι.17 ὁ πατῆρ τῶν φῶτων ἰδ δημιουργός τῶν ἀστέρων, Θλειτ. Ὀπισθάμβ. εὐχὴ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ πατρός τῶν φῶτων, Γαλ.Ι.246 **οἱ πατέρες** τῶν ἀτόμων [οἱ ἰδρυταὶ τῆς ἀτομικῆς θεωρίας ἐν τῇ φιλοσ.]. ὁ πατῆρ τῆς Ἱστορίας ἰδ Ἡρόδοτος.Ι. ὁ πατῆρ τῆς ἰδέας ταύτης ἰδ ἐμπνευσθεὶς ταύτην. **11)** μτφ ἐπὶ χρηματικῷ κεφαλαίῳ ὡς γεννώντος τὸν τόκον : Πλάτ.Πολ.555B τοῦ πατρός ἐγγόνους τόκους.

πατησιά (ἠ) δημ. πατησιά:βλλ. : δὲν ἀκουγώταν ἢ πατισιά του. **2)** ἴχνος, ἀχνάρι : Ζερθ. Τραγ.ΚΚ 15,4 γύρω πατισιᾶς κὶ ἀχνάρι ἀπὸ ζῆμα κὶ ἀνθρόπους, - ἀκολοῦθησαν τῆς πατισιᾶς του καὶ τὸν ἔπιασαν τὸν κλέφτη.

πάτισια-εως (ἠ) μτγν. κ. μον. ἢ σύνθλιψις τῶν σταφυλῶν ἐν τῷ πατητήριῳ, τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν : Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.30,Γεωπ.8,36,2 τοῦ συμπρέοντος γλευκοῦς ἐκ τῆς πατίσεως.

πατησιός (ἰ) ἢ πράξις τοῦ πατῆ, ἢ διὰ τῶν ποδῶν καταπάτησις τιμος, τὸ πάτημα κάποιου πράγματος : Αἰσχ.Αγ.963 πολλῶν πατησιμόν δ' εἰμᾶτων ἄν πῦξᾶμν δόμοισι προυνεχθέντες ἐν χρηστηρίῳ' **2)** τὸ ἀλώνισμα τοῦ αἵτου : Πάν.

πατητήριον (τὸ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. τὸ κατσκευασμα δι' οὗ ἢ ἐν ᾧ ἐκπιέζονται σταφυλαί, ἐλαῖαι κττ., ληνός : Ἄνδρ.τ. ἢ Φίλιπ.Κωμ.π. Ἄρποκρ. [ἐν λ. σταφυλοβολεῖον] ἐν τῷ Γεωργικῷ πατητήριῳ, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.44 ὑπῆρχον . . ἐντός τῆς .. αὐτῆς πατητήρια διὰ τὰς ἐλαίας, - τὰ σταφύλια τὰ πατοῦν ἢ στῆν κάδη ἢ στὸ πατητήρι.

πατητής-οῦ (ἰ) πάπ. κ. δημ. ὁ διὰ τῶν ποδῶν πῶτων τῶν σταφυλῶν πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ γλευκοῦς εἰς τὸ πατητήριον) πρὸς βλ. Πάν. Ἡσ. : ὁ πατητής πρέπει νά 'ναι γερός. **2)** γεν. ὁ συμπιέζων πρὸς συσκευασίαν ἢ ἄλλον σκοπὸν ξηροῦς καρποῦς, ἄχυρα, βᾶμβακα κττ.

πατητός-ἠ-όν μτγν., μον. δημ. -ός-ἠ-ός, ὁ ἐφ' οὐ τις πατέ. πιέζει, συνθλίβει τι : ΠΔ Ἡσ.63,2 **δι-ατί σου ἐμυθρά τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ.** **2)** ὁ πατημένος, ζουληγμένος : πατητὰ σῦκα. || μτγν. κ. μον. : **πατητός φωνίξ** εἶδος χυμώδους φωνικοβάλανου διασπρηγνυμένου ἐπὶ τοῦ δένδρου ὡς ἐόν ἐπιτεῖτο : Πλιν.ΦΙ 13,45, Γαλ.6,789 **ἐλ γὰρ παραβάλλοις τὸν Αἰγύπτιον φωνίκα τῷ καλυμένῳ πατητῷ**, Ἀλέξ. Τραλλ.7,5 Γεωπ.20,9' **3)** δημ. τὸ θηλ. πατητῆ ἐνν. **βελονία** τρόπος συρραφῆς ὑφασμάτων καθ' ἣν οἱ πρὸς συρραφὴν παρυφαί ἐνοῦνται ἐπιθε-μένῃς τῆς μᾶς ἐπὶ τῆς ἄλλης καὶ ράπτονται ἀραιοῦς διὰ τῆς βελονῆς.

πατία (ἠ) δημ. πάτιμα, ζούλλημα, σπρώξιμο πρὸς τὰ κάτω : Βιζυην.Ποίημ.ΙΙ.21 **κάθε πατία** τους ἔσκαφε **δυὸ μνήματα** τοῦ ναυτῆ **κάθε πάτιμο** πού ἔδινον ὁ ἄνεμοι στῆ βάρκα καὶ βούλιαζε.

πατίκι δημ. κ. μπατίκι ἢ εἰς εἶδος ἐπίσσια καταβολῆ πρὸς τὸν Ἱερέα παρ' ἐκάστου ἐνορίτου [συνθῆ. I κελὸ σιτῆρι].

πατικουράς (ἰ) Ἐπιγρ. ἀμφ. σημ.

πάτινα (ἠ) δημ. μέλαν χρώμα, μαυρομπογιὰ πρὸς βαφὴν ὑποδημάτων : Λασκαρ.Ληξ.Ι.120 **νάν** τοῦ ἀλείφουμε **πάτινα** τῆ μούρη.

πατινάδα (ἠ) δημ. κ. μαγνητινάδα ἄσμα ἐρωτικὸν ἄδόμενον τῆ συνοδείᾳ κιθάρᾳ ἢ ἄλλων ὀργάνων καθ' ὅδον ἐν καιρῷ νυκτός : ἀνοίξει τὸ **παράθυρο ν' ἀκούσῃ τὴν πατινάδα.** || ἢ πράξις, ἢ ἀνά τὰς ὁδοὺς ἐπιτέσεις ἐρωτικῶν φορμάτων : φῆς τὸ **βράδυ** κάναμε **πατινάδα.** **2)** ἐρωτικὸν δίστιχον κυρ. ἐν Κρήτῃ.

πατινάξ (τὸ) [γαλλ.] τὸ πατινάρισμα βλ.λ.

πατινάρισμα-ατος (τὸ) δημ. γαλλ. ἢ πράξις τοῦ πατινάρω βλ.λ., πεδλοδρομία.

πατινάρω δημ. γαλλ. τρέχω διὰ τροχοπέδιλων ὀλισθαίνων ἐπὶ πάγου ἢ τεχνητῆς λείας ἐπιφανείας.

πατινί (τὸ) δημ. γαλλ. τὸ χρησιμοποιούμενον κατὰ τὸ πατινάρισμα τροχοπέδιλον

πατιρντί κ. πατερντί κ. πατριντί (τὸ) [τουρκ.] δημ. θόρυβος ἰσχυρός, φασαρία, ἄσματάς : δ.δίστιχ τέτιο πατριντί δὲ ματάχα ἰδῆ.

πατισιάχ (ἰ) κ. παδισιάχ κ. παντισιάχ [τουρκ.] τίτλος τοῦ σουλτάνου, μέγας βασιλεῦς.

πατινή Ἡσ. «καλή, ὑπὸ Πάρβων».

πατωνάματα Ἡσ. «στεγασματα οἴκου», ἀντί φανώματα βλ.λ.

πατόκορφα ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ τὴν κορμιφῆ ὡς τὸν πάτο, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν : τὸν κατὰβρεξε **πατόκορφα**.

πατόξυλο (τὸ) δημ. ἐκάστη τῶν ἐπὶ τῶν ἐκατέρωθεν τοίχων ἐρειθόμενων δοκῶν, ἐφ' ὧν ἴκονται αἱ σπονδῆς τοῦ δαπέδου : **πέρασαν τὰ πατόξυλα στὸ σπιτί** καὶ **βάνουν** τὴ σκεπή. **2)** ξύλον ὄνηκον εἰς τὸν πάτον, τὸν πυθμένα ἢ τὴν βάσιν κιβωτίου, ἀμάξης κττ.

πάτος (ἰ) κ. μον. κ. δημ., μον. κ. πάτος-ους (τὸ) τὸ ἐφ' οὐ πατοῦσιν οἱ ἀνθρώποι ἢ τὸ διὰ τῶν ποτημάτων χαραχθὲν μέρος, ἡ πεπατημένη ὁδός, ἢ

[πατημένη] στράτα· Ἦσ. «ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός· Ἰλ.Υ 137 κίοντες ἐκ πάτου εἰς σκοπὴν [σχολ. «ἐκτοθεν τῆς κοινῆς ὁδοῦ τούτῃσι τῆς συναστροφῆς»], αὐτ.Ζ 602 πάτον ἀνθρώπων, Ὀδ.Ι 119 οὐ μὲν γάρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερῆκε· οὐδὲ μιν εἰσάοιχεν εἰς κωνητήρα, Ἄπολλ.Ρ 3,120 ὁ τις πάτος ἐκτοθεν ἦεν ἀνθρώπων»

|| μτφ. ἔξω πάτου ἔξω τοῦ συνήθους, τοῦ κανονικοῦ· Λοκ.Ἰστ.Συγγρ.44 μὴ ἀπορρήτοισ καὶ ἔξω πάτου ὄνομασι, μῆτε τοῖς ἀγοραῖοις τούτοις καὶ κολλητικοῖς· 2) ἡ ἐνέργεια τοῦ πατεῖν, τὸ πάτημα· Θεόφρ.ΦΙ 6,6,10 [πιθ.]· 3) τὸ δάπεδον, τὸ πάτωμα· Πάπ. πάτος βαλανείου, Διγεν. Ἄκρ.3938 πάτους μὲν εἶχε τέσσαρους ὁ ἔμπροσθεν οἰκίσκος· 4) μσν. κ. δημ. ἐπὶ ἀντικειμένων χωρητικότητας ἐν γένει, τὸ κατώτατον μέρος, ὁ πυθμῖν· Πρόδρ.1,97 βλήνω τούς πάτους ὄλους [τοῦ ἔρμυριου ἐνν.Ι, Λιβ.Ροδ.2156 γυαλόχτιστος φακίλνα, γυαλὶν τὸ πάτος, τὰ πλευρά, τὸ ὕψος τῆς, τὸ κτίσμα, Ἐρωτόκρ.2,2267 στοῦ γαδαθίου τὸν πάτο, · κατακάθισε στὸν πάτο τοῦ ποτηριοῦ, - τρύπησε ὁ πάτος τῆς στάμνας, - τὸ ἀλεύρι τὸ φτάσκει στὸν πάτο [ἐνν. τῆς ἀλευροπλάκῆς, τὸ κατιναλωσάμεν, τὸ φάγαμε], - δῶς· τοῦ μιά νά πάη στὸν πάτο [ἐνν. τῆς κοιλίας, πῆς τοῦ]· ἰδ. ὁ πυθμῖν τῆς θαλάσσης· Ἐρωτόκρ.2,2150 μεγάλη ταραχὴ τῆς θάλασσης τὸν πάτο, Γρου.Σκ.Τερρ.18 βούλιαιε τὸ καρδάκι καὶ πήγε στὸν πάτο, · βρισκώ πάτο [ἐγγίζω τὸν πυθμῖνα]· || μτφ. φρ. ἡ φυχὴ του δὲ θά ἔβρη πάτο ἐνν. στήν πῖσσα, τὰ λατράμια τῆς κολάσσης, ὅπου διὰ ριφθὴ πρὸς τιμαρίων, δηλ. θὰ δοκιμάσῃ φρικτὸν μαρτύριον διὰ τὰ ἁμαρτήματά του· || γεν. τὸ κατώτατον μέρος πράγματις πινος, ἡ βάσις, τὸ χαμηλότερον σημεῖον· ὁ τραγ. ποιὸς εἶδε πράσινο δέντρο, ·, καὶ στὸν πάτο κρύα βρούση, - ἀνεβήκει ἀπ' τὸν πάτο ὡς τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ σὲ δύο ὥρες· || φρ. ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὸν πάτο, ἄ πατόκορφα βλλ.· : τὸν κοίτηε ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὸν πάτο· 5) κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων, τὰ κτύματα, οἱ σόλες· τρύπησαν οἱ πάτοι ὅτι τὰ παπούτσιμα μοῦ· || ὁυ. τὰ ἔσωτερικὰ ὑποστρώματα τῶν ὑποδημάτων· 6) βγάλω τούς πάτους, γιατί μὴ σπασεύουν· 7) μτφ. τὸ τέρμα, τὸ τέλος, ἡ ἄκρη· ὅποις πάμε δὲ θά τὴ βγάλομε πρῶτ' ἐπὶν πάτο τὴ δουλειά, - τὸ τραγοῦδι δὲν τὸ λέν ὡς τὴν πάτο· 7) μτφ. ἡ ἔδρα ὁ πλοῦτος· σο. μοῦ βγάμε ὁ πάτος [κατεβήνιχθη, κατεβήνιχθησαν ἐδρανοράθησαν]· πρβλ. ξεπατάθηνα, ξεκωλιάστηκα· 8) κόρηος, ἀκαθερασία, βρωμιά· Νιν. Ἄλεξ.535 πάτον στρουβιότα κατὰ κῆδος, αὐτ.Πηρ.929 νεαλεῖ πάτω· || ἀνηξέσυστα ἀπασορῖματῶν, σκουριά· Γαλ.12,116, αὐτ.12, 283· 9) πάπ πῖρῖνος πάτος ἄγρος σιτοφόρος, χωράφι σπορμένο σπῆρι [πιθ.]· || ἡ ὑπὸ πῖρῖνος λιαστοῦ τοῦ Ἀριστοφ.Πλ.1185 ἔρμ. «τροφή» εἶναι ὀπόπειρα ἔρμ. τῆς λ ἀπόδοτος.

πάτος-ους, τὸ μτγν. ἔσθης· Καλλ.ἀν.495 Ἥρας ἄγνον ἠφηνάμενος· τῆσι μάλιστα πάτος· 2) ὁ τ. τοῦ πάτος [ὁ] βλλ

πατουλιά [ὁ] πατουλιά [ὁ] δημ. βατουλιά βλλ. πατουλιά [ὁ] δημ. παρῶτα βλλ.

πατουῖσα [ὁ] δημ. κ. πατριών κ. πατουῖσα [ἐκ τοῦ ἠλ. τῆς μτγ. τοῦ πατώ] τὸ πῆμα τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνθρώπου· || τὸ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποδὸς προσαρμολόμενον τμήμα· τῆς κάλτσας.

πατούχα [ὁ] μσν. δημ. πατούσα βλλ.· Ἐρωφ. 5,113 ποῖος τοῦ ἔδρνε ππὶ πλάτες του, ποῖος τὸ πατοῦχος χάρμου.

πατούχας-α [ὁ] δημ. ὁ διακρινόμενος διὰ τὸ μέγεθος τῶν πέλματων αὐτοῦ, ἐκεῖνος ποῦ ἔχει μεγάλες πατούχες βλλλ.

πάτρα [ἡ] [πατήρι, ἰων. κ. ἐπ. πάτρη, ἐν Ἐπιγρ. πατρεία κ.πρ. ὁ συνήθ. τ. πατρὶς βλλ., π. Ἦρ. ἀμφότεροι οἱ τ. ἐν χρῆσει, ἡ χώρα τῶν πατέρων, τῆς καταγωγῆς πινος, πατρὶς, πατρίδα· Ἰλ.Μ 243 εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀνύουσαι περὶ πάτρης, αὐτ.Ω 500, Πινδ.Ο 12,16 Κνωσσας πάτρας, αὐτ.Π 9,131 καλλιγόνια κ.πρ. Αἰσχ.Πρ.665 ἔξω δῶμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ, Ἦρ.6,126 σφισι τε αὐτοῖσι ἦσαν καὶ πάτρα ἐξωγκωμένω, Ἐυρ.Ἐκ.1291 εὐ δ' ἐς πάτραν πλεύσομεν· ὁμ. π. κωμ. εἰς παρῶδησι στίχων τῶν τραγ.· Ἀριστοφ.Ἀχ.147 καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βνηθεῖν τῇ πάτρα, αὐτ.Βάτρ. 1427 ὠφέλειν πάτραν βραδύς πέφυκε, αὐτ.Ἄεσμ. 136, Ἄλεξ.193, Διφιλ.73,9· 2) ἡ ἰσὸς πατρὸς] προέλευσις, ἡ καταγωγὴ· Ἰλ.Ν 354 ἡ μάν ἀμφότεροιιν ὁμόν γένος ἦδ' ἴα πάτρα, Ἐπιγρ. βασιλεύς ἴωνων ἀνά πάτρην ἐμὴ κληρονομικὴ διαδοχῆ· || ὁθ. ἄθροισμα προσώπων καταγομένων ἐκ κοινῆ προγονοῦ, οἰκος, οἰκονομία, γένος, φάρα, σότι· Πινδ.Π 8,38 αὖξων δὲ πάτραν Ἰδιουλιδῶν, αὐτ.Ν 6,60· || ὁμ. ἐνωσις οἰκονομίας ἀνογνωρίζομένη ὑπὸ τῆς πολιτείας· Ἐπιγρ. Θεάσου ἰεῖαι αὐτοῦς καὶ ἐπὶ πάτρην ἦν ἄν πείθωσιν·

3) ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς, ἡ θεῖα· Ἐπιγρ.· πρβλ. πιάτρα, πινάτρα.

πατραγεθία [ἡ] μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἀρετὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῶν προγόνων πινός· Πλουτ.Ἠθ.1833, αὐτ.534κ ἀνδραγαθία, αὐτ.πατραγαθία μισθοῦς καὶ δωρεὰς δίδωμι, Καλλ.Ἐθν.βλ.25 δὲν προεβιάζετο ἀναλόγως τῶν πατραγαθίων του, · ἐπαίρειται ἐπὶ πατραγαθίῳ· πρβλ. ἀνδραγαθία.

πατραδέλφεια [ἡ] συγγενικὴ σχέσις ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς, μεταξὺ τῶν τέκνων δύο ἀδελφῶν, ἔξωδερροσύνη· Αἰσχ.Ἰκ.38 σφετεριζόμενοι πατραδέλφειαν τήνδ' ἰπερι τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγυπίου, οἵπινες ἤρπασαν τὰς ἐξεδέλφας αὐτῶν Δανοῖδας.]

πατραδέλφος [ὁ] ποι. κ. δωρ. ἀντὶ πατράδελφος βλλ.· Πίνδ.187,72 τὸν οὐ κατελέγει κριτοῦ γενεὰ πατραδέλφεοῦ.

πατραδέλφη [ἡ] γλώσσ. ἡ τοῦ πατρὸς ἀδελφή, πρὸς πατρός θεία.

πατραδέλφος [ὁ] κ. μσν. ὁ τοῦ πατρὸς ἀδελφός, πρὸς πατρός θείος· Ἰσάι.4,23,26 οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων, Δημ.1034 θείος τῆ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ μητρὶ ἐκ πατραδέλφωιν, ΠΔ Παρὰλ.1,27,32 Ἰωνάθαν ὁ πατράδελφος Δαυὶδ, Λιβ.Ροδ.2317 πατράδελφός μου γένωνος ὁ ρῆξ τῆς Ἀρμενίας.

πατράθε ἐπίρρ. δωρ. ἀντὶ πάτρηθε βλλ.

πατράτικός-ή-όν νεώτ. δημ. πατρετικός-ο ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Πάτρας· Πατρετικός κόλπος, - πατρετικά ἀχλάδια.

πατραλίτωρ-ορας [ὁ] μαν. ὁ ἀμαρτάνων ἐναντι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· Τζέτζ.Χιλ.6,443 πατραλίτωρα γαμβρόν [διάρθ. πατραλιτήριον] [ἀμφ.].

πατραλοῖας-ου [ὁ] [ἀλοῖω], κλητ. πατραλοῖα, ἐνίοτε ἰέν κῶδ.1 πατραλοῖας κ. πατρολοῖας κ. πατρολόας κ. πατρολόας ὁ φωνεῖς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πατροκτόνος· πρβλ. μητραλοῖας κ. κτ. ρητ. ὑπερβολὴν ὁ μέχρι θανάτου δέρον, κακοποιῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ· Ἀριστοφ.Βάτρ.273 κατείδες σὺν μου τοὺς πατραλοῖας αὐτόθι καὶ τοὺς ἐπίρροκου, αὐτ.Νεφ.911, Λυσ.10,8 εἰ μὲν τῆς σ' εἶποι πατραλοῖαν ἢ μητραλοῖαν, Πλάτ.Φαῖδ.114 τοὺς δὲ πατραλοῖας καὶ μητραλοῖας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα [ἐμπεσεῖν], Ἰώσ.Ατ.16,11, ΚΔ Τιμ.1,19 ἀναστοῖς καὶ βελήλοια, πατρολοῖας καὶ μητρολοῖας ἀνδροφόνους, πόρνοις· ὁμ. ὡς θηλκ.· Ηλιόδ.Αἰθ. 10,38 τιμαρῆσαι, ὡς βούλει, τὴν ἀδέμειτον ἐμέ καὶ πατραλοῖαν.

πατραλόας [ὁ] ὁ τ. ἀντὶ πατρολοῖας βλλ.

πάτραρχος (ἰ) μγν. πατρός θεός, προστάτης πύος, ἐφέστιος θεός: ΠΔ Ησ.37,38 καὶ ἐν τῶν αὐτῶν προσκυβεῖν ἐν τῷ οἴκῳ Νασαράχ τὸν πάτραρχον αὐτοῦ.

πατρεία (ἡ) δ.τ. τοῦ πάτρα βλλ.

πατρίμυθοι Ἰσ. εὐφροῖο.

πατρεῖς-ἔως (ἰ) κ. νεώτ., ὄσμ. Πατρινός, πληθ. Πατρεῖς (π. Ἰρ. ἀσυναρ. Πατρεεῖ), γεν. Πατρεῶν ὁ καταγόμενος ἐκ Πάτρων ἢ ὁ μόνιμος κάτοικος αὐτῶν: Ἰρ.1,145 Ῥῶτες καὶ Πατρεῖς καὶ Φαρεῖες, Πολυδ.4,6,9 διὰ τῆς Πατρεῶν . . χώρας, - δῆμος Πατρεῶν, - οἱ Πατρεῖς μετέσχον εἰς τὴν ἐπανόστασιν.

πάτριρ (ἰ) ἐπ. κ. ἰων. τ. ἀντὶ πάτρα βλλ.

πάτριρθε κ. πάτριρθεν ἐπίρρ., ὄσμ. πάτραθε ἐκ πάτρης βλλ., ἐκ τῆς χώρας τῶν πατέρων, τῆς πατρίδος, ἀπὸ τὴν πατρίδα: Ἀπολλ.Ρ.2,541 2) ἐκ τῆς οἰκογενείας ἢ τῆς πατρίδος, ἀπὸ τῆς γενιάς, ἀπὸ τοῦ σόσι: Πηδ.Ν.7,70 Εὐγενία πάτραθε Σώμενες.

πατριά (ἡ) (πατήρ) κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. πατριά τὸ σύνολον τῶν προγόνων, τὸ γενεολογικὸν δένδρον, εἶδ., ἀπὸ τῆς πατρίδος πλευράς, ἡ γενιά ἀπὸ πατέρα: Ἰρ.3,75 ἐνεπλάγησε τὴν πατρίην τὴν Κύριον, αὐτ.2,143 ἀναδήσαντι τὴν πατρίην ἐς ἐκκαίδεκατον θεόν, ΚΔ Λουκ.2,4 διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριάς Δαυὶδ 2) τὸ σύνολον τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ προγόνου καταγομένων, τὸ γένος, ἡ φάρα· πρβλ. πάτρα: Ἰρ.1,200 εἰσι δὲ αὐτῶν πατρία τρεῖς (ἐν τῶν Βαβυλωνίων) 3) νεώτ. μορφῇ πρωτογόνου κοινωνικῆς ὀργανώσεως παρὰ πλείστοις λαοῖς, καθ' ἣν τὸ σύνολον ἀτόμων ἀναγόντων τὴν καταγωγήν αὐτῶν εἰς κοινὸν πρόγονον, ἀποτελεῖ κοινωνικὴν ὁμάδα ἔχουσαν τὸν χαρακτηριστικῶς κοινωνικῶς ὄργανωμένου συνόλου κοινὴν λατρείαν, κοινὸν ὄνομα, ἀπαγόρευσις ἐπιγαμιῶν μετοξὺ τῶν μελῶν, δηλ. ὑποχρεωτικὴν ἐξωγαμίαν, ἀλληλεγγύην κτ.λ. 4) ὄσμ. τοιοῦτον σύνολον ἀνεῖν τῆς ὑποχρεωτικῆς ἐξωγαμίας, ὡς τὰ σκωτικὰ κλάν 5) ὄσμ. τοιοῦτον στηριζόμενον εἰς τὴν ἐκ κοινῆς μητρός καταγωγήν παρὰ τισι λαοῖς: 3) οἰκογένεια, φασίλια, σπῆτι: ΠΔ Ἐξ.12,3 λαβέτωσαν ἕκαστος πρόβατον κατ' οἴκου πατρίων, ἕκαστος πρόβατον κατ' οἴκιν, ΚΔ Ἐφεσ.13,15 εἰς οὐ (Ἰησοῦ Χριστοῦ) πάσα πατριά ἐν οὐρανῶσι καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται, Μηναι.12,6 Ὡδ.5 Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων ἐπαρχία τε καὶ πάσαι πατρίαί 4) μσν. κτ. πληθ. πατρίαί αἱ πατρικαὶ ἐξουσίαι: Κῶδ. Ἰουστιν.1,5,14.

πατριάσι Πολυδ.3,10 πατριάσιν δέ τι ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ πρῶτον πῆ ἐκ τῶν πατέρων ἔθων.

πατριαρχία (ἡ) δ. γρ. ἀντὶ πατριαρχία βλλ.

πατριαρχεῖν (τὸ) μσν. κ. νεώτ. ὁ ἐπισκοπικὸς οἶκος ἐνθα διαμένει ὁ πατριάρχης καὶ αἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ: Ἀναστ.Σιν. Ὡδ.200,1 ὁ βιβλιοφύλαξ τοῦ πατριαρχείου, Πρῶδρ.2,505 καὶ πάντες ν' ἀναδράμωμεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον, Καισάρ. Δαπ.ἐν Σάθ.3,26 καὶ ἐπήγε μαζί τοι εἰς τὸ πατριαρχεῖον 2) ἕκαστος τῶν τεσσάρων ἀρχιεπισκοπικῶν θρόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὄθ. τὸ τμήμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐφ' οὗ ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία ἐνός τῶν τεσσάρων πατριαρχῶν, ἂ. κλίμα: Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως - Ἀλεξανδρείας - Αντιοχείας - Ἰερουσαλῦμων 3) αἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον ἂ. Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνώτατον καθίδρυμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχον τὰ πρωτεῖα τιμῆς ἐναντι τῶν λοιπῶν πατριαρχείων ἀπὸ τοῦ ὄμου μ.Χ. αἰ.

πατριαρχεῖω μσν. κ. νεώτ. κ. πατριαρχεῶ-ἔω εἶμαι πατριάρχης: Σέργ.Μοκρ.ἐν Σάθ.3,212 ἐπεφώνουν τὸν πρότερον πατριαρχεῦσαντα, αὐτ.ἐν Σάθ.3,398 πατριαρχεῦσαντος Προκοπίου.

πατριάρχης-ου (ὸ) [πατριά] μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀρχηγὸς πατριάς βλλ.2), φυλῆς, γένους, ἰδ. ἐν τῇ ΠΔ γενάρχη τοῦ ἰσραηλικοῦ λαοῦ: ΠΔ Παρολ.1,27,22 πατρίρχοι τῶν φυλῶν Ἰσραήλ, ΚΔ Πράξ.2,29 εἰπεῖν . . περὶ τοῦ πατρίρχου Δαυὶδ, αὐτ. Ἐβρ.7,4 Ἀδραάμ . . ὁ πατριάρχης 2) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. τίτλος παντός ἐπισκόπου κατ' ἀρχαίαν ἐν τῇ Χριστιαν. Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὄμου αἰῶνος τῶν ἀρχικῶς ἐχόντων τὸ προνόμιον νὰ χειροτονῶσι τοὺς ὑπ' αὐτοὺς μητροπολίτας καὶ νὰ συγκαλοῦσι συνόδους, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ ἀποβάττων ἀρχηγῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Αντιοχείας καὶ Ἰερουσαλῦμων, εἰς οὐδὲν προσετέθησαν ἐπ' ἐσχάτων ο τῆς Ρουμανίας καὶ ὁ τῆς Σερβίας: Γρη. Ναζ.Λόγ.42, Ἰουστιν.Νεαρ.3,2, Μηναι.12,5 Ὡδ.ὁ τὸν πατριάρχην Βέκκον, Βιζυην.33,5 κὶ ὁ πατριάρχης φέρει τ' ἀντίδωρον τοῦ βασιλεῖα 3) εἶδ. ἐν τῇ νεοελληνικῇ λογοτεχνίᾳ πατριάρχης ἀπλῶς ὁ ἀπαρχηγὸς ἐκ τῶν τῶν Τούρκων πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε': Σολωμ.Λόρδ.Μπαύρ.56 ἄλοι ἐκείνοι οἱ πολεμῆρχοι περὶζώνουσε πικροὶ τὴν ψυχὴ τοῦ πατριάρχη, Βαλκωρ.Γρη.Ε'146 μὴ λησμονεῖτε τὸ σχοινί, παιδιά, τοῦ πατριάρχη 4) αἰκουμενικὸς πατριάρχης βλλ. αἰκουμενικός: Μηναι.1,27 Συναξ. τῶν οἰκουμενικῶν πατριάρχων . . Ἰωάννη τε Χριστοστώμω, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,6 ἐκρέμασε καὶ τὸν Παρθενιακὴν Χιον οἰκουμενικὸν πατριάρχην.

πατριαρχία (ἡ) μσν. κ. νεώτ., δ. γρ. πατριαρχεῖα ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ πατριάρχου βλλ.2) περιεβλήθη τὴν πατριαρχεῖαν 2) ὁ χρόνος καθ' ὃν εἶναι τις πατριάρχης: Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,260 ἐπὶ τῆς πρώτης πατριαρχίας, - κατὰ τὴν πατριαρχίαν τοῦ Φωτίου 2) νεώτ. κατὰ πατριάς βλλ.2) ὀργανώσις τῆς πρωτογόνου κοινωνίας, καθ' ἣν ἀπόλυτος ἀρχηγὸς εἶναι ὁ πατήρ τῆς οἰκογενείας ἡ, ἐν τῇ εὐυτέρᾳ μορφῇ ὁ θεωρούμενος ἀρχηγὸς τοῦ γένους (πατριάρχης βλλ.) ἐν ἀντιθ. πρὸς τὴν μητριαρχίαν βλλ.

πατριαρχικός-ἡ-ὄν μγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πατριαρχίαν: Γρη. Νύσα.3,251 πατριαρχικὴ δόξα, Ἰουστιν.Νεαρ.7 πατριαρχικός θρόνος, Φώρ.Νομ.8,2,90 ὁ μητροπολίτης ἀποδημῶν τὰ πατριαρχικά λαμβανέτω γράμματα, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,253 εἰς τὸν ἀποστολικὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἰερουσαλῦμων, αὐτ.ἐν Σάθ.3,252 πατριαρχικῆς ἀποφάσεως, - πατριαρχικὸν σιγγίλλιον, - πατριαρχικὴ ράβδος 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πατριαρχίαν βλλ.2) πατριαρχικός βίος, - πατριαρχικὴ ὀργανώσις 3) ὄσμ. νεώτ. ἐπὶ οἴκου, ὁ εὐγενής, παλαιός, αὐστηρῶν ἀρχῶν, ἀρχοντικός: εἶναι γόνος πατριαρχικῆς οἰκογενείας.

πατριαρχεῶ-ἔω μσν. κ. νεώτ. πατριαρχεῦω βλλ.: Κοντακ.Ἰω.1,41,12) Ἰσαῖου πατριαρχεῦωτος.

πατριάσι κ. πατριάσει ἐπίρρ. πᾶπ. κ. Ἐπιγρ. διὸ τὸν πατρικὸν ὄνοματος.

πατριδίων (τὸ) β. κωμ. ὄνομα. τοῦ πατρός, πατερούλης, πατερός κς: Ἀριστοφ.Σφ.986 τῶ, ὡ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελγίω τρέπου, Ξενοκρ.4,15 τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμενοι πατρίδιον, Θεόφιλ.4 πατρίδιον, πῶς χεῖρας τὸς κάραρον 3) **πατριδογνώσια** (ἡ) νεώτ. ἡ γνώσις τῆς πατρίδος, μαθημα διδάσκον τὰ κατὰ τὴν ἰδιότητα πατρίδα τῶν μαθητῶν, δηλ. τὴν πόλιν ἢ τὸ χωρίον ἐνθα τὸ σχολεῖον κ. ἐν γένει τὸ ἄμεσον περιβάλλον αὐτῶν ἀπὸ γεωγραφικῆς, ἱστορικῆς κτλ. ἀπόψεως ἂ. πατριδογραφία.

πατριδογραφία (ἡ) νεώτ. πατριδογνώσια βλλ. **πατριδολάτρης** (ὸ) νεώτ. ὁ λατρεύων, ὑπεράγαπῶν τὴν πατρίδα αὐτοῦ.

πατρικά ἔπιρρ. δημ. πατρικός βλλ. : σέ συμ-
 δουλεύω πατρικά, - τὸν ἐχάριδεν πατρικά
πατρικός (ὁ) (λατ.) μγν. κ. νεώτ., θηλ. πατρικά
 ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀπὸ κοινωνικῆς καὶ
 πολιτικῆς ἀπόφωρος τάξιν ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ ἰκαί μέ-
 χρι τοῦ 12ου αἰῶνος καὶ ἐν τῷ Βυζαντινῷ κράτει
 ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πληθεῖον βλλ. : Πολύδ 10,4,
 2 ἔθους δ' ὄντος δὴα πατρικῶς καθίστασθαι,
 Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2,8, αὐτ. Ρωμ. 10,48. 2) πολυτελὲς
 ὑπόδημα φορούμενον ὑπὸ τῶν πατρικίων, λατ.
 patricius calcisus : Πλούτ. Ἠθ. 470C Ἰερβλ. Διο-
 κλητ. Ἐδικτ. 9,7 κάλιποι πατρικιοτάται. 3) τι-
 μητικὸς τίτλος ἰσόθιος ἀλλ' ὄχι κληρονομικὸς
 παρὰ Βυζαντινοῖς, ἀπονεμόμενος ὑπὸ τοῦ αὐτο-
 κράτορος εἰς ἀνωτάτους αὐλικούς, στρατιωτι-
 κούς καὶ πολιτικὸς ἀρχοντας, ὡς καὶ εἰς βαρβάρους
 ἡγεμόνας ὑποτελεῖς ἢ συμμάχους τῆς αὐτο-
 κρατορίας. 4) πατρικός τῶν Ρωμαίων ἐν τῷ
 φραγκικῷ κράτει, ὁ βασιλεὺς ὡς προστάτης τῆς
 ἐκκλησίας.

πατρικιότης-ητος (ῆ) μγν. κ. μον. τὸ ἀξίωμα
 τοῦ πατρικίου βλλ. 3) : Πριακ. 343D τῆς πατρικιο-
 τῆτος τυγῶν, Ἰουαίν. Νεορ. 38.

πατρικός-ῆ-όν Ἰσπῆρή κ. μον. κ. νεώτ., δημ.
 -ῆ-ό ὁ τοῦ πατρός τινος, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς τὸν πατέρα τινός : Σοφ. Ἰχν. 65 πατρικὴ
 γῆρος, Πλάτ. Σοφ. 242A ὁ πατρικός λόγος, Ἀ-
 ριστλ. ἩΝικ. 1180a. 19 ἡ πατρικὴ πρόσταξις, αὐτ.
 Πολιτ. 1253b. 10 οἰκονομία πατρικὴ ἰέν ἀνθρ. πρὸς
 τὰ δεσποτικὴ κ. γαμικῆ, Πάπ. πατρικὴ οἰκία, Βι-
 ζυην. 35, 36 ἔτσι κι ἐγὼ βαστούμενη στὸ πατρικὸ
 μου χέρι, - πατρικὸν φίλτρον, - πατρικὰ δικαιοῦ-
 ματα || ἡ πατρικὴ ἰέν. οὐσία ἢ παρὰ τοῦ πα-
 τρός κληρονομία : Εὐρ. Ἰων. 1304. || μγν. ὁ πληθ.
 τοῦ οὐδ. ὡς οὐα. τὰ πατρικά ἢ πατρικὴ οἰκία :
 Λουκιλλ. ΑΠ 11, 75. || δημ. ὄμ. τὰ πατρικά ἢ πα-
 τρὸθεν κληρονομία, ἡ κληρονομούμενη περιουσία
 τοῦ πατρός : Δὲν ὀρίζει τίποτα ὄπ' τὰ πατρικά
 του. || νεώτ. νομ. πατρικὴ ἐξουσία τὸ ἐξουσι-
 αστικὸν δικαίωμα τοῦ πατρός ἐπὶ τῶν τέκνων, ἀ-
 περιόριστον κατὰ τὸ παλαιὸν Ρωμαϊκὸν δίκαιον,
 περιωρισμένον ἀπὸ τῆς Ἰουστινιανέου νομοθεσί-
 ας καὶ ἐξῆς καὶ νῦν τεῖνον εἰς ὀλοσχερῆ κατάργη-
 σιν. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ οἰνοεῖ ἐκ πατρός προε-
 ρχόμενος, ὁ οἰνος πρὸς τὸν ἰέν τὸν πατρός : Ἀ-
 ριστλ. ἩΝικ. 1160b. 25 πατρικὴ γῆρ βουλεύεται ἢ βα-
 σιλεῖα εἶναι, Πολύδ 31, 25, 1 πατρικὴ καὶ συγγενι-
 κὴ αἵρεσις, Πλούτ. Ἠθ. 802F παρρησία πατρικὴ, -
 πατρικὴ στοργή. || ἴδ. ὁ ὡς ἐκ πατρός, ὁ πλη-
 ρὴς ἐνδιαφέροντος, πατροπαρόδοτος : Ἐπιγρ.
 πατρικός θεός, - μου ἔδωκε πατρικός συμ-
 δουλεύς, - ἔχει πατρικά αισθηματα γιά μένα
 || δημ. ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς ἔπιρρ. πατρικά βλλ.

3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς τοὺς πατέρας τινός, εἰς τοὺς προγόνους,
 προγονικός, πατρογονικός : Κρατίν. 16 πατρικὸ νό-
 μοι, Θουκ. 1, 13 πατρικὴ βασιλεία, αὐτ. 7, 69 αἱ πα-
 τρικαὶ ἀρεταί, Πάπ. ἐνευχόμενός σσαι τὴς πα-
 τρικούς θεούς, Μηναί. 12, 4 Ὡδ. 3 ἀπασαν τὴν πα-
 τρικὴν ἀθεταν ἐβδελύξατο, Γρουπ. Σκ. Τερρ. 118, 4
 ἴσια στὸ φηλό τὸ πατρικὸ τὸ σπῆτι. || δημ. κ.
 ἀπλῶς τὸ πατρικὸ ἢ πατρικὴ οἰκία : Μαλακ. Συντρ.
 109, 5 στὸ πατρικὸ μου-νὰ γυρνῶ. || ὄθ. ὁ ἐκ
 τῶν πατέρων, τῶν προγόνων προερχόμενος, κλη-
 ρονομικός, πατροπαρόδοτος : Δρομάκρ. 228 ἀ παρ-
 τεῖν τοῦ πατρικοῦ τύπου, Ἀριστφ. Ὀρν. 142 ὡν ἐ-
 μοι πατρικός φίλος, Κολλι. Κωμ. 16 πατρικὸ ἀρις,
 Ἄνδοκ 2, 11 πατρικός ξένος, Λυσ. 14, 40 πατρικός
 ἐχθρός, Ἀριστλ. Πολιτ. 1285a. 19 αἰσ δὲ κατὰ νόμον
 καὶ πατρικαὶ ἰσὶ βασιλείαι, Δημ. 530 φύσει τῆς
 πρὸς ἡμᾶς ἐχθρας αὐταῖς ὑπαρχούσης πατρι-
 κῆς, 1, 4 Γαλλ. 1, 4 ζηλωτικὴ ὑπάρχων τῶν πατρικῶν

μου παραδόσεων, Ἐπιγρ. πατρικὸ φίλοι. || πάπ.
 εἰς τὸ πατρικὸν διὰ κληρονομικῶ δικαιοῦματος.
 4) μγν. γραμμ. τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἡ πατρικὴ ἢ γε-
 νικὴ πῶσις : Χαιροθ. Θεο. 1, 1111 ἢ δὲ γενικὴ λέγε-
 ται κτητικὴ τε καὶ πατρικὴ, ἐπειδὴ δ' αὐτῆς ποι-
 ούμεθα τὰ γένη, τὰ κτήματα καὶ τὰς πατρίδας.
πατρικότης-ητος (ῆ) μον. πατρότης βλλ. :
 Πρίσκ. 160, 5.

πατρικός ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. κατὰ πατρι-
 κὸν τρόπον, ὡς πατήρ, πατρικά : Ἀριστλ. Πολιτ.
 1315a. 21 τὰς κολάσεις πατρικῶς ποιεῖσθαι, Πλούτ.
 Ἠθ. 1171 ὁ θεὸς πατρικός κηδόμενος τοῦ ἀν-
 θρωπίνου γένους, - τὸν συνθεδούλευσε πατρι-
 κῶς. 2) μον. διὰ τοῦ κύρους τῶν πατέρων τῆς
 ἐκκλησίας : Ἄναστ. Σιν. Ὀδ. 133, 31 φέρε καὶ πα-
 τρικός, ὁμοῦ τε καὶ συνοδικός, ἀποδείξωμεν,
πατριλῆκτος-ον Φωτ. «ἡ οὐσία ἢ πατρικὴ καὶ
 ἀπὸ τοῦ πατρός εἰλημμένη κληρῶ».

πατριμόνιον (τὸ) (λατ.) νεώτ. εἶδ. περιουσία ἀνή-
 κουσος εἰς τὴν δὴτ. ἐκκλησίαν. || πατριμόνιον
 τοῦ Ἁγίου Πέτρου τὸ κατὰ τὸν μεσαιῶνα διὰ
 δωρεῶν Ἰδρυθὲν Παπικὸν κράτος οὐ οἱ πρόσοδοι
 διατίθεντο ὑπὲρ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας.

πατρικός-ῆ-όν νεώτ., δημ. -ῆ-ό ὁ ἀνοφερό-
 μενος εἰς τὰς Πατέρας ἢ ὁ ἐξ αὐτῶν προερχόμενος :
 Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 67, 9 θὰ βρῆς δὴδ μῆλα κόκκινα,
 δὴδ πατριὰ λεμόνια. 2) ὡς οὐα. ἐθνικὸν Πα-
 τρινός, θηλ. Πατριὰ κ. Πατριὰ ὁ Πατρεύς βλλ.

πατριός-α-ον Ἰσπῆρή κ. νεώτ. κ. -ος-ον Ἰεῦρ.
 Ἐλ. 222, π. κωμ., πεξ. πλήν τοῦ Ἄνδοκ. 3, 27, Ἐπιγρ.
 ὁ τοῦ πατρός ἢ τῶν πατέρων, τῶν προγόνων :
 Πινδ. Ὀ 2, 14 ἀρουραν πατριάν, αὐτ. Ὀ 6, 62, Σοφ.
 Ἄντ. 806 πατρία γῆ, αὐτ. Φιλ. 398 πατρία τεχεῖα,
 αὐτ. ὈΤ 1374 πατρία δώματα, Εὐρ. Μήδ. 651 γὰς
 πατρία στέρεσθαι, αὐτ. Ἐλ. 222 πατριος χθών, Ἀ-
 ριστφ. Βάτρ. 1533 ἀντεφθέγγατο δ' ἄρτιεπις πα-
 τρία δσσα, Κάλβ. Ὡδ. 11, 1, 4 ὁπὸ τῶν πατέρων νῆ-
 σάν του, - θὰ διαφυλάξωμεν τὸ πάτριον ἔδαφος.
 2) ὁ ἐκ τῶν πατέρων προερχόμενος, ὁ ἐκ τῶν
 προγόνων παραληφθεὶς, κληρονομικός, πατροπα-
 ρόδοτος : Ἠρ. 1, 172 αἱ πατρία θεοί, Ἀριστφ. Βάτρ.
 368 ἐν ταῖς πατρίαις τελεταῖς τοῖς τοῦ Διουῦ-
 σου, Θουκ. 2, 16 πατρία ἱερά, αὐτ. 4, 118 πατριοὶ νό-
 μοι, Ξεν. Ἐλλ. 2, 3, 2 οἱ τοῦς πατριοὺς νόμους συγ-
 γράφουσι, Πλάτ. Νόμ. 793b πατρία καὶ ἀρχαῖα
 νόμια, Ἰσοκρ. 9, 32 αἱ τιμαὶ αἱ πατρία, αὐτ. 10, 63
 πατριοὶ θυσιαί, Ἀριστλ. Ἄθ. 34, 3 πατρίος πολι-
 τεῖα, Θρασύμ. Πάπ. τὸν πάτριον ὄρκον, Ἐπιγρ.
 πατρίος θεά. || πατρίον ἐστὶ (τινὶ τι) εἶναι τι
 ἐκ παραδόσεως ἔθιμον, ἀρχή. συνήθεια εἰς τινα,
 εἶναι πατροπαρόδοτο : Τυορ. 15, 6 οὐ γὰρ πάτριον
 τῷ Σπάρτα, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 778 οὐ γὰρ πάτριον
 τοῦτ' ἐστίν, Θουκ. 1, 123, Ξεν. Ἐλλ. 7, 1, 3, Δημ. 295 οὐκ
 ἦν ταῦτα τοῖς τότε Ἀθηναίοις πατρία, Ἐπιγρ.
 τὰδε πατρία Ὀλβιοπολίταις καὶ Μιλησίοις. || κ.
 νεώτ. ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐα. τὰ πατρία τὰ
 σύνολον τῶν ἐκ παραδόσεως ἔθων, ἔθιμων, πε-
 ποιθήσεων κττ., τὰ πατροπαρόδοτα : Ἀριστφ. Ἀχ.
 1000 κατὰ τὰ πατρία τοὺς χῶας πίνειν ὑπὸ τῆς
 σάλπιγγος, Θουκ. 2, 2, Πλάτ. Πολιτ. 206c παρὰ τὰ
 πατρία, Ἰσοκρ. 4, 31 ποιεῖν πρὸς τὴν πόλιν τὰ πά-
 τρια, - ἐμμένει εἰς τὰ πατρία. || σπανιώτ. κτ.
 ἐνικ. τὸ πάτριον ὁ κανὼν, ἡ ἀρχὴ ἢ ἡκολούθουν
 οἱ πατέρες, ἡ πατροπαρόδοτος τακτικὴ : Θουκ.
 4, 86 τὸ πάτριον παρεῖς. 3) ὡς οὐα. πατρίος ἰδὲ
 ὁ πρὸς πατρός θεῖος : Ἐπιγρ.

πατρις-ιδος (ῆ) κ. μον. κ. νεώτ., δημ. πατρίδα-ας
 ὡς ἐπιθ. ποι. θηλ. τοῦ πατρός μτ. τῶν αἰα, γαῖα
 κττ., ἡ τῶν πατέρων τινος. τῶν προγόνων, ἢ τῆς
 γεννήσεως, τῆς καταγωγῆς τινος : Ὀδ. Κ 236 ἵνα
 πάγυε λαθοῖτο πατρίδας αἴης, αὐτ. Υ 193, αὐτ. Ω
 372 ἡλυθον εἰκοστῶ ἐτείε ἄς πατρίδα γαῖαν, Ἠ-

σιόδ.Α1, αὐτ.Α12, Α1αχ.Έπτ.585, Σοφ.ΟΤ.641 γῆ πατρίς, Ἄριστ.Φ.Θεσμ.859 ἐμοί δέ γῆ μὲν πατρίς οὐκ ἀνώμοτος, Σπάρτη· ἢ ὄμ. πατρίς πόλις ἢ πάτριος πόλις, ἢ τὸν προγόνον, ἢ τῆς καταγωγῆς τινος: Πίνδ.Ο10(11),36 οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα.. Ἰκκουσανὲν πόλιν· 2) ὡς οὐσα ἄ. πάτρα βλ.λ.1), ἢ γῆ τὸν προγόνον, ἢ γενεθλιος γῆ, ἢ γῆ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς συνήθους διαμονῆς τινος, ἐν εὐρείᾳ ἐνόησι: ἴλ.Ε.213 ἐδόξαμαι ὀρθαλομοῖσιν πατρίδ' ἐμὴν ἀλοχόν τε καί.. δῶμα, Ὀδ.Δ.586 φίλιν ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν, αὐτ.134, Ἦρ.3,140 ἀνασπασάμενος μοι δὸς τὴν πατρίδα Σάμον, παροιμ. π. Ἄριστ.Πλ.1151 πατρίς γάρ ἐστι πᾶσ' ἴν' ἄν πράττη τις εὖ (πρβλ. ἰβὶ bene ἰβὶ patria, ΚΔ Λουκ.4,24 οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, Μηναι.12,5 Ὀδ.3 μετανάστῃς τῆς πατρίδος ἐγένοντο, - εἶναι ἀπὸ τὰ χωρία τῆς πατρίδος μου, ὁ εὐχὴ καλὴ πατρίδα [καλὸ γυρισμὸς στὴν πατρίδα]: ἢ νεώτ. κ. δημ. ἐν τῇ σμ. ταῦτη κ. ἐπὶ ζώων ἢ φυτῶν, ὁ τόπος τῆς πρώτης ἐμφανίσεως αὐτῶν: πατρίς τῶν φοινίκων εἶναι ἢ Ἄφρικῆ· ἢ ἐν στενετέρᾳ ἐνόησι, ἢ πόλις ἢ τὸ χωρίον ἐνθα ἐγεννήθη τις καὶ διαμένει κανονικῶς: Δημ.324 πάντες εἰσὶν.. τῶν αὐτῶν βουλευμάτων ἐν ταῖς αὐτῶν πατρίσιν ὤνεπε οὗτοι παρ' ἑμῖν, ΚΔ Μάρκ.6,1 καὶ ἐξηλέων ἐκείθεν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα ἑαυτοῦ, - πατρίς του ἦτα ἢ Κόρινθος, - ἢ Ἀθήνα δὲν εἶναι πατρίδα μου· ἢ δημ. συνεκδοχ. καὶ ἐπὶ προσώπων καταγομένων ἐκ τῆς πατρίδος τινός, συμπατριωτῶν, ἀντὶ πατριωτῆς βλ.λ.: γειά σου, πατρίδα, - ἄς εἶναι καλὰ ἢ πατρίδα ἀπὸ δῶ ἰοι παριστάμενοι συμπατριῶται), - μαζεύτηκε ὅλη ἡ πατρίδα ἐδῶ· 3) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τόπος ἐν ᾧ τις εἶναι ἐγκοιταστήμενος ἀσχετῶς ἄν καταγεῖται ἐξ αὐτοῦ, τόπος διαμονῆς: ΚΔ Ἐθρ.11,14 ἐμφανίζουσιν οἱ πατρίδα ἐπιζήτουσι, - ἐπίσσε καινούργια πατρίδα· ἢ μτφ. δ.φρ. τὸ ἴσσε πατρίδα παραμένει κατὰ τρόπον μόνιμον, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπομακρυνθῆ· 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν εὐρυτάτῃ ἐνόησι, τὸ ἔθνος μετὰ τὸν ἀποτελοῦνται αὐτὸ ἀτόμω, τὸν πατρίδα ἐδόξατος καὶ παντός ἀνυπόδοντος ἐκ παραδόσεως τοῦς ἀνήκοντας εἰς αὐτό: Θεουκ.6,69 περὶ τε πατρίδος μαχομένοι καὶ τῆς ἰδίας.. σπαιρίας, Πλούτ.Κικ. 23 σεαυμένοι τὴν πατρίδα, Πλάτ.Κριτ.51Α μητρὸς τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἅπαντων τιμιωτέρον ἔστιν ἡ πατρίς, Σολωμ.Ἐθν.Υμν. 148,3 γιὰ θρησκεία καὶ γιὰ πατρίδα ὁμοίαν ἔχει τὴν τιμῆ, - ἔπεσαν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος· ἢ ὄμ. ὡς προσωποποιήσις τοῦ ἔθνους: ἡ πατρίς ἀνήγειρεν ἀνδρείαντες εἰς τοῦς ἥρωας. **πατρισι** ἐπίρρ. ἐπίρρ. πατρόθεν βλ.λ. **πατριῶς** ἐπίρρ. μτγν. συμφώνως πρὸς τὰ πατρία, τὰς πατροπαραδότους συνηθείας καὶ ἀρχάς: ἴωσ.Π1,124,2 πατριῶς ἰουδαίους· 2) ἐν τῇ ἴθαγενεῖ ἐπιχωρίῳ γλώσσῃ τινός: αὐτ.Π1,5,2) πατριῶς καλούμενη, ἴω.Λυδ.Μην.4,64. **πατριώτης-ου** (ὸ) κ. νεώτ. κ. δημ., ὄρω. πατριώτας, κλητ. πατριῶτα, ὁ ἐκ τῆς πατρίδος τινός, ὁ ἐκὼν κοινὴν πατρίδα μετὰ τινος, συμπατριώτης, εἶδ. ἐπὶ τὸν βαρβάρων ἔχοντων μόνον κοινὴν πατρίδα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τοῦς Ἕλληνας ἔχοντας κοινὴν πόλιν (ἐλευθέραν) κ.κοινομένους πολίτας· Πολυδ.3,54, Ἦσ.Φώτ., Πλάτ.Νόμ.777C μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοῦς μέλλοντας, δῶρον δουλεύσειν, Φερερκ.11 τῶσι Λυκούργου πατριώταις ἰσχύλ. Ἄριστ.Φ.Ὀρν.1294 φαινόνται τὸν Λυκούργον Αἰγυπτίον εἶναι νομιζόντες ἢ τὸ γένος ἢ τοῦς τρόπους), Ἄλεξ.326, Λουκ.Σολοικ.5 πατριώτης ἐστί μοι. Ἄποκρ. ἐλάνθανες ἀρα βάρβαρος ὦν· ἢ γεν. ὁ ἐκ τῆς πατρίδος ἢ ἐν τῇ πατρίδι τινός ὑπάρχων: Σοφ.ΟΤ 1091 ὦ Κιδαίρων.. μὴ

οὐ σέ γε καὶ πατριῶταν ἰδ.γρ. καὶ πατέρ' ὠδάν) Οἰδίπου καὶ τροφῶν.. ἀξέιν, Ξεν.ΚΠ.22,26 ἴπποι πατριῶται ἰοὶ ἐγχώριοι, Πλούτ.Ἦθ.671C πατριώτης θεός [ἰσθ' Διόνυσος]· 2) μτγν. πολιτῆς βλ.λ.: ἴαμθλ.Πυθ.5,21· 3) νεώτ. ὁ ἐκ τῆς σύτῃς χώρας, πόλεως, χωρίου καταγομένου, συντοπίτης: Παποδ.Χριστ.Τεμπ.92 κανέναν ἀπὸ σᾶς τοῦς πατριώτες, - μέ τοῦς ξένους τὰ περὶ καλῆτερα παρά μέ τοῦς πατριώτες σου· ἢ ἢ κλητ. πατριῶται ὡς προσφώνησις ἀνώμοτου συνῆθ. προσώπου: γειά σου, πατριῶτα· 4) νεώτ. ὁ γνήσιος, ἀληθῆς κάτοικος χώρας τινός· δθ. ὁ πράγματι ἀγαπῶν τὴν πατρίδα, ὁ φιλόπατρις: οἱ Ἕλληνας εἶναι πατριῶται, - μάς κάνεις τὸν πατριῶτη· 5) μέλος πατριάς βλ.λ.21: Ἐπίρρ. **πατριωτικὸς-ή-όν** κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πατριῶτην ἢ τὴν πατριῶν βλ.λ.: Ἄριστ.Οικ.1346β,15 πατριωτικὰ τεμένη, Δικαίαρ. Ἰστ.9 πατριωτικὰ ἱερά, Πάπ. πατριωτικὸν ἀργύριον· 2) νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πατριωτισμὸν ἢ τὴν πατρίδα: πατριωτικὰ ἀσθημάτα-θεούρα, - πατριωτικὴ πρόξις - ἐκδήλωσις. **πατριώτης-ιδος** (ἡ), θηλ. τοῦ πατριώτης ὡς ἐπίθ.: Εὐρ.Ἦρακλ.755 πατριώτης γῆ [ἢ πατρίς]· 2) ὄμ. ὡς ἐπίθ. ἢ τῆς πατρίδος τινός, ἢ τοῦ τόπου τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ: Λουκ.Σκύθ.3 πατριῶτις στολί ἰένδμουσια τοῦ τόπου του ἐπὶ βαρβάρου τινός· 3) ὡς ἐπίθ. τῆς ἐν Σπάρτῃ λατρευομένης Ἀρτέμιδος: Ἐπίρρ. Σπάρτης Ἀρτεμῖς πατριώτης. **πατριωτισμός** (ὸ) νεώτ. ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, φιλοπατρία: οἱ Ἕλληνες ἐφέλεγοντο πάντοτε ἀπὸ πατριωτισμοῦ. **πατρόβουλος** (ὸ) μτγν. ὁ ἄ. πατῆρ βλ.λ.8) βουλή (λατ. carui senatus): Ἰουλ.Ἀθ.54. **πατρογένειος-ον** μτγν. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ προγονικός: Πλούτ.Ἦθ.730Κ. **πατρογενής-ους-ές** μτγν. ὁ ἐκ πατρὸς γεννηθείς: Χρησμ.π.Δομάσκ.Ἀρχ.206 πατρογενῆς αἰών. **πατρογέννητος-ον** μσν. ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθείς: Δασμασκ.1,38131. **πατροζῆρων** ἱεραῖς (ὸ) Ἐπίρρ. ὄν. ἱερατικοῦ τινος ἀζήλωματος: Ἐπίρρ. Ἐφεσου. **πατρογεώργητος** ἀμπελοζ (ἡ) μσν. ἡ ὑπὸ τοῦ πατρὸς γεωργηθείσα, καλλιεργηθείσα: Στουδ. Θεοδ.801 [ἐκδ.Μί.]. **πατρογονία** ζ νόμος (ὸ) νεώτ. πατρογονικός βλ.λ.3) νόμος. **πατρογονικός-ή-όν** νεώτ. δημ. -ἢ-ὸ πάτριος, προγονικός, πατρόθεν προερχόμενος: πατρογονικά κτήματα, - τὸ ἔθνος πατρογονικό [ἐπὶ χαρακτηριστικῶ τινος, κληρονομικόν]· 2) ὁ πλθ. τοῦ οὐδ. ὡς οὐσα. τὰ πατρογονικά οἱ προγονοί: ντροπιᾶζει τὰ πατρογονικά του· 3) νεώτ. βιολ. πατρογονικός νόμος ἄ. νόμος τῆς πατρογονίας, ὁ ἰσχύων ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν ζώων νόμος καθ' ὃν πᾶν ἄτομον κατὰ τὴν ἐμβρυογονίαν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν διέρχεται διαδοχικῶς τὸς μορφὰς δι' ὧν διήλθε τὸ εἶδος μέχρι τῆς σημερινῆς μορφῆς. **πατραδιδακτος-ον** σλόλ. ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς διδαχθείς: Σχόλ.π.Τζέτζ.Χιλ.7,959 ἐν Ἄν.Ὀξ.3,370. **πατρόδοτος-ον** μσν. ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς δοθείς ἢ παραδοθείς, πατροπαραδότος: Εὐσ. in Maitair.Μiseell.139 πατροδότιος ἀρετῆσι κυβερνῶν ἡνία κόσμου. **πατρόδωρητος-ον** μτγν. ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς δωρηθείς, δοθείς: Λουκ.Τραγωδ.268 ἔχωρον δὲ χρῆσμα πατρόδωρητον τόδε. **πατροεικόσιος-ον** μσν. ὁ πρὸς τὸν πατέρα ὁμοίος: Στουδ.Θεοδ.824D. **πατροθειόθεν** ἐπίρρ. μσν. ἐκ τοῦ πρὸς πατρός θεοῦ: Τζέτζ.Ἐπιστ.523 συγγενικὴν πατροθειόθεν στοργὴν εἰδότες τηροῦντα σε πρὸς ἡμᾶς,

πατρώθεν ἔπιρρ. ἀπὸ τοῦ πατρός, ἐκ τοῦ πατρός: Ἰλκ.68 πατρώθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἀποκαλῶν [ἰ] ὀνόματος ἐκ τοῦ πατρός καὶ τῆς γενεᾶς (κτ. σχῆμα ἐκ παραλλήλου, Ἦρ.3,1 ἡσπάζετο πατρώθεν ὀνομάζων, Θουκ.7,69, Πλάτ.Λύα.204Ε· || ὄμ. Ἦρ.6,14 ἐν στήλῃ ἀναγραφῆται πατρώθεν ὡς ἀνδρῶσι ἀγαθοῖσι γενόμενοι [ν] ἀναγραφῶν τὰ ὀνόματά τὴν μετὰ τὴν πατρικῶν), Πλάτ.Νόμ.753C γράφει ταῦτομα πατρώθεν καὶ φυλῆς καὶ δήμου, Πόπ.πατρώθεν καὶ πατρίδος· || πρὸς πατρός, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ πατρός, ἀπὸ πατέρα: Πίνδ.Ο.7,23 τὸ μὲν πατρώθεν ἐκ Διὸς εὐχονται, Σοφ.Αἰ.547 εἴπερ . . ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρώθεν· 2) ὁ ἐκ τοῦ πατρός προερχόμενος, πατρικός: Πίνδ.Ο.3,28 ἀνάγκα πατρώθεν [προερχομένη ἐκ τοῦ πατρός Διός], Αἰσχ. Ἀγ.1507 πατρώθεν ἀλάστωρ, αὐτ'.Ἐπ.84) πατρώθεν εὐκταία φάτις [πατρική κατάρη]· 3) ὁ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν πατέρων, τῶν προγόνων χρονολογούμενος, προγονικός, παλαιός: Ἐπιγρ. πατρώθεν φίλοι τοῦ δήμου.

πατριόκοκος ὄωρ. ἀντὶ πατριόκοκος [τὸ ὁ περισπόμενον] πατρώφωκος, πατρώφωκος βλλ.: Ἐπιγρ. Γόρτυκος.

πατροκασιγνήτη [ἡ] μγν. ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρός, πρὸς πατρός θεία: Κόνιν.10,58.

πατροκασιγνήτος [ὁ] ὁ ἀδελφὸς τοῦ πατρός, ὁ πρὸς πατρός θεός: Ἰλκ.Φ.469 αἰδέτο . . πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι, Ὀδ.Ζ.330, Ἠσιόδ.Θ.50) λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους.

πατροκίνητος-ον μγν. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ πατρός κινήθει, προκλήθει: Διον. Ἀρεοπ.Ι.1 πᾶσα πατροκινήτου φωτοφανείας πρόδοξο [Παχυμ.Γ.επᾶσα θεοκινήτου φωτοχυσίας προσέλευσις].

πατροκόμος-ον μγν. ὁ περὶ τοῦ πατρός μεριμνῶν, φρονιζῶν: Νόνν.Δ.26,103 πατροκόμου δολοθέντος ἀμεργετο χεῦματα μαζού.

πατροκτονία [ἡ] κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τέκνου φόνος τοῦ πατρός: Ἰνπαρχ.π.Στοδ.4,44,81 ἐπὶ πατροκτονία παρεγένοντο, Πλουτ.Ρωμ.22 ὄρισαντα πᾶσαν ἀνδροφονίαν πατροκτονίαν προαιεῖν, Ἰάμβλ. Πυθ.17,78 [ἡλθῆ]. || π.Ρωμαίους, ὁ φόνος ἀνίοντος συγγενοῦς ἢ συγγενοῦς ἢ πάτρωνος, οὐδέποτε παραγραφόμενος (κτ. τὸν Πομπηϊὸν νόμον).

πατροκτόνιον [τὸ] γλῶσσα. πατροκτονία βλλ.

πατροκτόνος-ον κ. νεώτ. ὁ φονεύων τὸν ἐξουτοῦ πατέρα, πατραλοῖας: Αἰσχ.Ἐπ.752 πατροκτόνον Οἰδιπόδαν, - ὁ πατροκτόνος ἐν Γαλλίᾳ ἐκαρτομεῖτο κοπιτομένης πρότερον τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς· 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πατροκτονίαν: Αἰσχ.Χο.1028 πατροκτόνον μίσμα [τὸ μύλισμα τῆς πατροκτονίας], Σοφ.ἀπ.696 πατροκτόνος δίκη [ἡ τιμωρία τῆς πατροκτονίας], Φιλ.2,73, Πορφ. Ἀποχ.3,19· 3) χεῖρ πατροκτόνος ἢ φοινική χεῖρ πατρός, ἡ χεῖρ πατροκτόνου: Εὐρ. IT.1083 ὦ πόντι' ἦπερ μ' . . ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χειρὸς [τῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος].

πατροκτόνω-έω φονεύω τὸν πατέρα μου: Αἰσχ.Χο.909 πατροκτόνοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί, Λοκ.Τυραν.1 πατροκτονήσας, ὡς εἰδύσατο.

πατρολάθεις-εως [ἡ] πάπ. ἀδιαφορία περὶ τοῦ πατρός, παραμέλησις, παραπέταμα, παράτημα τοῦ πατέρα.

πατρολέτωρ-ορας [ὁ] μγν. πατροκτόνος βλλ.: Ἀντιφάν.ΑΠ.11,348.

πατρολογία [ἡ] νεώτ. κλάδος τῆς θεολογίας ἐξετάζων τὸν βίον, τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ ἔργα τῶν Πατέρων, ἱστορικῶν, ἡμνογράφων καὶ ποιητῶν τῆς ἐκκλησίας κ. γεν. πόντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων καὶ αὐτῶν τῶν αἰρετικῶν συμπεριλαμβανομένων· 2) ἡ συλλογὴ τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων.

πατρολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πατρολογία βλλ.

πατρολόος [ὁ] πάπ. πατρολέτωρ, πατροκτόνος. **πατρολύμας** [ὁ] μγν. πατρολέτωρ, πατροκτόνος: Καισαρ.1032.

πατρολύσις [ὁ] πατραλοῖας βλλ. **πατρομῶν** δημ. βοηθῶ, παροστεύω, κηδεμονεύω τινα, παραστῆω σέ κάποιον.

πατρομαχία [ἡ] μsn. τὸ μάχεσθαι τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας: Στουδ.Θεόδ.1484 [ἐκδ. Μί.], **πατρομητηριοί**-ον μsn. ὁ ὁμοιος πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα: Γλυκ.107,7 πατρομητηρῶμα τὰ γεννώμενα τίκτεται.

πατρομήτωρ-ορας [ὁ] μγν. ὁ πατήρ τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρός πάππος: Λοκ. Ἀλέξ.58 στέμματα τε τοῦ πάππου . . καὶ τὴν ἀρῆην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος Περσέως· 2) θηλ. ἡ μήτηρ τοῦ πατρός, ἡ μῆμηρ: Λυκοφρ.502.

πατρομημήτης ἔπιρρ. μsn. κατ' ἀνομιμίαν τῶν πατέρων [τῆς ἐκκλησίας]: Στουδ.Θεόδ.1821 καὶ νῦν τὸ τέκνον πατρομημήτης λέγει.

πατρομῆξια [ἡ] μsn. ἡ μετὰ τοῦ πατρός σαρκική μεῖξις θυγατρὸς: Θεοφάν.Κερ. ἐν Μί.132,1025 πατρομῆξια τῶν Ἄωτ θυγατέρων,

πατρομολύς ἔπιρρ. μsn. ὁμοίως τῷ πατρὶ, ὁμοια μετὰ τὸν πατέρα: Στουδ.Θεόδ.1793 [ἐκδ. Μί.],

πατρομούσσης-ου [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ ἐκ πατρός μύσσης, ὁ ἔχων κληρονομικὴν τὴν ιδιότητα τοῦ μύστου [κτ. ὁ ἐρμ. ὁ πατήρ ἢ ὁ πρῶτος τῶν μυστῶν], πατρομῆξια [ἡ] πατρώνα βλλ.

πατρονόμης [ὁ] Γουρκ.1 δημ. παλαιότ. ὁ κυβερνήτης πλοίου, ἰδ. πολεμικό.

πατρονομία [ἡ] μγν. ἡ πατρικὴ κυβέρνησις, διοίκησις: Λοκ.Δημ.Εγκώμ.12 τοὺς πατρονομίας ἀνάγκαις ὑπακειμένους· 2) τὸ ἀξίωμα, ἡ ὑπερηλία τοῦ πατρονόμου βλλ. ἐν Σπάρτῃ: Ἐπιγρ. ἡ θεοῦ Λυκοῦργου πατρονομία.

πατρονομικός-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πατρικὴν διοίκησιν: Πλάτ.Νόμ.927Ε ἡ πατρονομική μὲν ἀρχὴ ἢ τροφή [ἡ πατρικὴ διοίκησις ἢ ἀνατροφή].

πατρονόμος [ὁ] μγν. μέλος τοῦ παρὰ τοῦ Κλεομένης τοῦ Γ' Ἰδρυθέντος ἐν Σπάρτῃ συμβουλίου εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἀρχῆς τῶν ἐφόρων καὶ γερουσιαστῶν, ὃ ἐξηκολούθησεν ὑψιστάμενον καὶ μετὰ τὴν ἐκ νεοῦ ὑποκατάστασιν τούτων καὶ τοῦ ὄμοιου ὁ πρῶτος ἦτο ὁ ἐπώνυμος τοῦ ἔτους: Πλοκ.Ἦθ.756Γ, Πλουτ.2,91 Κλεομένης . . τὸ κράτος τῆς γερουσίας καταλύσας πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέστησεν ἀντ' αὐτῶν, Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,32 Ἐπιγρ. ἐπὶ πατρονόμῳ σὺν Λυκοῦργῳ.

πατρονομῶ-έω κατέχω τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρονόμου βλλ.: Ἐπιγρ.Σπάρτης· 2) παθ. πατρονομοῦμαι τελῶ, εὐρίσκομαι ὑπὸ πατριαρχικῆν διοίκησιν πρὸβλ. πατρονομία [ἡ]: Πλάτ.Νόμ.680Ε ἀγέλην μίαν ποιήσασιν, πατρονομούμενοι, Πλουτ. Δίων.10 ταῦτα . . μετ' εὐμενείας πατρονομούμενα παρασώξω, Εὐστ.Βί.Κανστ.483Υ τῶν . . δῆμων πατρονομούμενων μάλλον ἢ . . ἀρχομένων.

πατροπαράδοτος-ον μγν. κ. νεώτ., δημ. -η-ο ὁ ὑπὸ τῶν πατέρων, τῶν προγόνων, παραδοθείς, διαδοχικῶς μεταβιβασθείς, ὁ ἐκ παραδόσεως κληρονομικός: Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,48 ἡ μικρὰ καὶ πατροπαράδοτος οὐσία, Διδό.Σ.17,4 ἡ πατροπαράδοτος ἡγεμονία, ΚΔ Πέτρ.1,18 ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς μοταίας ὡμῶν ἀναστροφῆς πατροπαράδοτου, Ἐπιγρ. παρέχεσθαι πατροπαράδοτον τὴν εὐνοίαν, Ἐπιγρ. πατροπαράδοτος Ζεύς [ἡ πατροπαράδοτος πίστις εἰς τὸν Δία], - τὴν τσιγγουιά τὴν ἔχει πατροπαράδοτη· || νεώτ. κ. δημ. τὸ αὐθ. ὡς οὐα. τὸ πατροπαράδοτο [ἐνν. πράγμα] παραδόσεως, προγονικὴ κληρονομία: Ψυχ.Ταξ.153 στή Χιά ἐναι πατροπαράδοτο, ἀγίης νῆ παλα-

μούν τὸν Τοῦρκο, νὰ πιάνωται οἱ Γραικοί· ἢ ἰδ. κτ. πληθ. τὰ πατροπαράδοτα τὸ σύνολον τῶν παραδόσεων βλλ.· ἢ ὄμ. τὸ σύνολον τῶν παλαιῶν ἀντιλήψεων ἐν ἀνθρ. πρὸς τὰς συγχρόνους τοιαύτας καὶ τοὺς νεωτερισμούς· μένει πιστός οἱ πατροπαράδοτα.

πατροπαράδοτως ἐπίρρ. μόν. κατὰ τρόπον πατροπαράδοτον, διὰ τῆς παραδόσεως, κληρονομικῶς· Φώτ. Ἐπ.8,33 πατροπαράδοτος καὶ ὁσιπρεπῶς προσκυνεύσθαι.

πατροπασχίται (οἱ) μν. κ. νεώτ. οἰρητικοὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ὅτινες μὴ διακρίνοντες τὸν υἱὸν ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐδίδασκον ὅτι ἐνηνθρώπισε καὶ ἐσταυρώθη ὁ πατήρ.

πατροπάτωρ-ορος (ὁ) ὁ πατήρ τοῦ πατρὸς, ὁ πρὸς πατρός πάππος· Πινδ. Π.9,82 πατροπάτωρ ἐνθα Φοῖ Σπαρτῶν ξένος κείτω· Ἀπολλ.Ρ.1,170, Καλλιμαρ.π. Στοβ.85,16,179 ἡ μητροπάτορες ἢ πατροπάτορες· ἢ μτγν. ὡς τίτλος θεοῦ· Γιάπ. πατροπάτωρ Σάρατις.

πατροπολιτικός-ον κ. πατροπόλιος κ.-φιλιτικός-ον Ἐπιγρ. ὁ ὡς πατήρ ὑπὸ τινας γενόμενος, ληφθεὶς, ἐκεῖνος τοῦ ἐγενε ἰσάνι πατέρας κάποιου.

πατροποῦμαι-έομαι μτγν. μέσ. δέχομαι, κάμνω τινα (ὡς) πατέρα μου· Ἰω.Χρυσ.5,736 ὁ μὲν πατροποῖται, ὁ δὲ ἀδελφοποῖται.

πατρόπολις-εως (ἡ) κωμ. λογοποιῖον ἐπὶ τοῦ μητρόπολις· Ἀντιφάν.220 μητρόπολις ἐστίν οὐχὶ πατρόπολις πόλις.

πατροπρηλής-οὐς-ές μν. ὁ ἐμπρῆπων, ἀρμόζων εἰς πατέρα· Στουδ.1500 ἰεὺδ. Μί.1 πατροπρηλής διάλεξις.

πατροπραϊστής-αι (ὁ) Σουῖδ. πατροκτόνος. **πατροσθενής-οὐς-ές** μν. ὁ ἔχων τὸ σθένος τοῦ πατρὸς· Εὐστ.648.

πατροστερής-οὐς-ές ὁ ἑσπερημένος τοῦ πατρὸς, ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα· Αἰσχ.Χο.253 Ἠλέκτραν . . ἴδεν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον.

πατρότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. τὸ εἶναι τινα πατέρα, ἡ ἰδιότης τοῦ πατρὸς· Ἰω.Χρυσ.10,647 Ἐσὺ ἀρχὴ μόναν ἐστίν, ἀλλὰ καὶ πατρότης, ὡς ἂν τίς εἴποι· ἢ νεώτ. νομ. ἡ ἐκ τῆς φύσεως ἰφυσική πατρότης) ἢ ἐκ νομικῆς πράξεως (ποίητῆ πατρότης ἡ υιοθεσία) πηγάζουσα ἰδιότης καὶ σχέσις μεταξὺ πατρὸς καὶ τέκνου μετὰ τῶν συναφῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων ἐκατέρου· ἢ νεώτ. ἱατροδ. πατρότης τέκνου ἢ πρὸς πατρός γνησιότης τέκνου, ἢ ἡ ἀπόδειξις ἐπιδιώκεται ἐπὶ τῆ βάσει διαφόρων μεθόδων, κ. ἰδ. διὰ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ομάδος εἰς ἣν ἀνήκει τὸ αἷμα πατρὸς, μητρὸς καὶ τέκνου· 2) ἡ ἰδιότης τοῦ δημιουργοῦ, τοῦ ἐπινοητοῦ, τοῦ συντάκτου κτ. : ἡ πατρότης τοῦ ἔργου - τῆς ἰδέας.

πατροτυπία (ἡ) Ἐπιγρ. πατροτυπία βλλ.

πατροτύπητος-ου (ὁ) ὁ τύπων, κτυπῶν τὸν ἑαυτοῦ πατέρα· Ἰσαΐ.ἀπ.166, Φιλ.1,135, Σέξτ. Ἐπιγρ. Μαθ.2,44 οὐ διὰ τὴν παγκρατιαστικὴν τέχνην γίνεται πατροτύπητος.

πατροτυφία (ἡ) μτγν. τὸ τυφλεῖν τὸν πατέρα, τὸ δάραμον τοῦ πατέρα· Σέξτ. Ἐπιγρ.Μαθ.2,46.

πατρούχος-α-ον Ἐπιγρ. Θεσσ. ἀντί πατρώιος, πατρός βλλ.

πατροβχος παρθένοσ (ἡ) ἐπὶ κληρος, ἡ μόνη κληρονομός τῆς πατρικῆς περιουσίας ὀρφανῆ κληρῆ· Ἡρ.6,57 πατροβχου τε παρθένοσ πέρι.

πατροβήχος-ος γλωσσ. ὁ τρώων, ἀναλίσκων τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, σπάταλος.

πατροφαής-οὐς-ές μτγν. ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς λαμβάνων τὸ φῶς, περὶ τοῦ Χριστοῦ· Γρηγ.Ναζ. 2,131C πατροφαές μεγάλοιο νόου λόγε.

πατροφίλος-λλη-ον μν. φιλοπάτωρ βλλ.· Ὁρόφιλ. Ἀντιοχ.1600 Ἀπαίδος πατροφίλος ἰδ.γρ.-αρι.

πατροφονεύς-έως, ἐπ. -ῆας (ὁ) ὁ φονεὺς τοῦ πατρὸς τινος· Ὁδ.Α 299 (Ὁρέστης) ἔκειταν πατροφονεῖα Αἰγισθον . . ὁ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα· πρβλ αὐτ.Γ 197.

πατροφονία (ἡ) μτγν. πατροκτονία βλλ.· Βασ. 1,463B τὴν πατροφονίαν δικαίαν τίθενται.

πατροφονέω-ον ὁ τὸν πατέρα τινος φονεύων· Αἰσχ. Ἐπ.783 πατροφονέω χερὶ τῶν . . θυμάτων ἐπὶ ἄγχθη, Εὐρ. Ὀρ.193 ἀπόφονον αἷμα θεοῦσ πατροφονέω μητρὸς· 2) ὡς οὖσ. πατραλοῖος βλλ.· Πλάτ.Νόμ.869B τὸν πατροφόνον . . δικαιότατον θανάτων πολλῶν ἦν τυγχάνειν.

πατροφόντης-ου (ὁ,ἡ) πατροφόνος βλλ.2)· Σοφ.ΟΤ1441 τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι· θηλ.· αὐτ.Τραχ.1125 τῆς πατροφόντου μητρὸς.

πατροφονέω μτγν. διαπράττω πατροκτονίαν, φονεύω τὸν πατέρα μου· Φιλῶδ.Στωϊκ.339,10. **πατριός** (ὁ) κ. -υός (Κατ. Ἀστρ.Κ 2,174) μτγν. κ. νεώτ. ὁ αὐτοῦσ τῆς μητρὸς ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἔξ ἄλλου πατρὸς τέκνα ταύτης, ἀ. μητριός· Κατ. Ἀστρ.Κ 2,174, Εὐστ.560,26 πατριόν καὶ μητριὸν οἱ παλαιοὶ φασὶ τὸν πατρῶν ἀρενω-νυμοῦντες τὴν μητριὸν.

πατρώζω μτγν. πατριάζω βλλ.· Ἡρωδιαν.1,7,1, Θεμιστ.Λόγ.5,71B, Ἀλκιφρ.3,14 εἰ πατρώζεις, ὡ πατ' μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τι, μιμοῦμαι, ἀκολουθεῖ τὸν πατέρα ὡς πρὸς τι, σὲ κατ'· Φιλῶδστ. Ἀπολλ.6,16 πατρώζειν τὴν σοφίαν, αὐτ.Σοφ.2,9,3 πατρώζοντα τὴν ἐν τοῖς πράγμασι δεινότητα.

πατρώϊος-ον πατρώϊος βλλ.

πατριωστής-ου Ἐπιγρ. ὄαρ. πατριωστής λάτρης πατρώου θεοῦ τινος.

πατριωχός-ον Ἐπιγρ. πατριόχος βλλ.

πατρωνύωνος (ὁ) (λατ. μτγν., θηλ. πατρώνια βλλ., ὁ ἐν Ρώμῃ προστάτης ἀπελευθερωθέντος πρῶην δουλοῦ αὐτοῦ (πλεκάτου), ὃν ἀντιπροσώπευεν ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ὑπὲρ οὗ συνηγόρει ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὡς μὴ τελείου πολίτου, ἔχων προσεῖτι δικαιώματα ἐπὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ πολλῶν, τὸ δικαίωμα τῆς πατρωνείας καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ κ.ά.· πρβλ. πατρωνεία· Διόδ.Σ 29,27 Αἰμίλιος ὁ ὑπάτος, ὁ καὶ πατρων γενόμενος, Πλούτ. Φάβ 13 οἱ δὲ στρατιώται τοὺς πατράωνας ἠσάξαντο, Ἀρρ.Ἐπιτ.3,9,18· 2) θεῖος· Ἐπιγρ.· 3) νεώτ. ὁ προϊστάμενος ἐπιχειρήσεως ἢ οἴκου ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ὑφισταμένους, ἀφεντικῶ.

πατρώνια (ἡ) Ἐπιγρ. κ.δημ. θηλ. τοῦ πατρῶν βλλ. ἀντί πατρῶνα, δέσπονα, προστάτη, ἀφέντισσα· Ἐπιγρ. Δελφῶν· 2) δημ. ἐν κακῇ σημ. ἡ συντηροῦσα οἶκον ἀνοχῆς.

πατρωνεία (ἡ) μτγν. κ. -ια (Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,10) ἡ ἰδιότης τοῦ πατρῶνος βλλ., ἡ προστασία καὶ ἀντιπροσώπευσις τοῦ ἀπελευθερωθέντος δουλοῦ ἐν γένει κ. εἰδ. ἐνώπιον δικαστηρίου· πρβλ. πατρῶν· Διον.Ἀλ.Ρωμ.2,10 Ρωμαίοις ἔθη περὶ τὰς πατρωνείας τοιαύδε, Πλούτ.Ρωμ.13, Παῦλ.Ἀλ.3 περὶ φιλίας ἢ πατρωνείας.

πατρωνέω μτγν. εἶμαι πατρῶν βλλ. τιτός· Ἐπιγρ. εὐνοϊκός δὲ καὶ ποτὶ τὰς πόλιν αὐτῶν πατρωνέωμαι· ἢ παθ. προστατεύομαι καὶ ἀντιπροσωπεύομαι ὑπὸ τινος, ἔχω πατρῶνα· Διόδ.Σ 40,5.

πατρώνης-ου (ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πατρῶν βλλ.1).

πατρωνίκιον (ὁ) πάπ. κτ. πληθ. τὰ δικαιώματα τοῦ πατρῶνος.

πατρωνικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν πατρῶνα ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ πατρῶνος βλλ.1)· Ἰουστίν. Νεορ.1,4,1. Σουῖδ. πατρωνικόν δικαίον, τὸ ἐκ προστάτου δίκαιον.

πατρωνίσσα (ἡ) πάπ. Ἐπιγρ. πατρώνια βλλ. **πατρωνυμία** (ἡ) λεξ. κ. νεώτ. ἡ ὄνομασία δι' ὄνομασος σχηματισθέντος ἐκ τοῦ πατρικοῦ, ἡ διὰ

πατρωνυμοῦ (ὡς Πηλεΐδης, Ἄρπειδος) : Εὐστ. 1388,24 λέγουσι γάρ τὸν Ὀμηρὸν μὴ σχηματίζεεν ἀπὸ πάππου πατρωνυμῶν.

πατρωνυμικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ προερχόμενος, σχηματισθείς ἐκ τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος : Διον. Ἄλ. Ρωμ. 3,48 πατρωνυμικὸν ὄνομα, Διον. Θρ. 634,26, Σέξτ. Ἐμπ. Μοθ. 1,133, Ἄπολλ. Δύσκ. Συνδ. 248,6 πατρωνυμικός τύπος || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. πατρωνυμικὸν ὄνομα ἢ τύπος σχηματισθείς ἐκ τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος : Ἄπολλ. Δύσκ. Συνδ. 248,7. || νεώτ. πατρωνυμικά (ἐνν. ὀνόματα) τὰ σημαίνοντα τὴν ἀπὸ πατρὸς ἢ προγόνου καταγωγὴν καὶ σχηματιζόμενα ἐκ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν διὰ καταλήξεων -ίδης, -άδης, -ίων κτλ. ἐν τῇ ἀρχ. γλώσσῃ, ἐν τῇ νεωτ. δὲ κ. διὰ τῶν -άκης, -άκος, -ιουλος, -έας, -όγλου κ.ἀ.λ.

πατρωνυμικός ἐπίρρ. σχόλ. κ. μυσ. διὰ πατρωνυμοῦ βλ.λ. : Ἐπιφάν. 1,182C πατρωνυμικός καλεῖσθαι, αὐτ. 1,179 προσαγορευθεῖναι πατρωνυμικός.

πατρωνύμιος-ον ὁ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς καλούμενος ὁδ. ὁ ἐκ τῆς πατρικῆς πλευρᾶς, ὁ πατρὸθεν προερχόμενος : Αἰσχ. Πέρσ. 146 τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον [πῆθ. δ. γρ.].

πατρώνυμος-ον Ἐπιγρ. ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὀνομαζόμενος, ὁ φέρων τὸ πατρικὸν ὄνομα : 2) νεώτ. πατρωνυμονίη τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς : ἕκαστος φέρεται μὲ τρία ὀνόματα, τὸ ἐπιθετὸν, τὸ (μικρόν) ὄνομα καὶ τὸ πατρωνύμιον.

πατρωνυμοῦμαι-έομαι μυσ. ἐπὶ ὄνομ., σχηματίζω τὸν πατρωνυμικὸν τύπον : Εὐστ. 13,41 διὰ τοῦ -άδης πατρωνυμοῦναι καὶ τὰ εἰς-ης κύρια.

πατρώος-α-ον κ. -ος-ον [Αἰσχ. Ἀγ. 210] τὸ πρῶτον π. Ἔεον κ. Πίνδ. παρ' οἷς κ. πατρώϊος, ἐπ. κ. τῶν πατρώϊος-η-αν, ὅμ. ἐν παλαιᾷ ἰών. Ἐπιγρ. πατρώος, βωϊωτ. πατρώος [EM 224,31] ὁ μόνος ἐν χρήσει τ. π. Ὀμ., Ἡσίοδ. κ. Ἡρ., Ἔσος. πατρώεος βλ.λ. ὁ τοῦ πατρὸς ἢ ὁ ἐκ τοῦ πατρὸς τινος προερχόμενος ἢ κληροδοτηθείς, πατρικός : Ἰλ. Β 46 σκηπτρον πατρώϊον, αὐτ. Τ 387 πατρώϊον ἔγχος, αὐτ. Υ 391 πατρώϊον ἔμενος, αὐτ. Φ 44 πατρώϊον δῶμα, Ἡσίοδ. Ἐργ. 376 οἶκον πατρώϊον εἶναι, Αἰσχ. Ἀγ. 503 πατρώον οὐδας, αὐτ. Πρ. 230 πατρώος θρόνος, Σοφ. ΟΤ 1450 πατρώον ἄστυ, Ἡρ. 2,1 δοῦλοι πατρώϊα, αὐτ. 7,104 πατρώϊα γέρεα, Εὐρ. Ἐκ. 22 πατρώα ἔστια, Ἀνδρ. 1,62 πατρώα σίκια, Ξεν. Ἀνάδ. 1,7,6 πατρώα ἀρχή ὅμ. πατρώα γῆ ἢ πατρίς τινος, ὁ τόπος τοῦ : Ὀδ. Ν 188 γαῖα πατρώη, Ἐθέου. 888, Πίνδ. Π 4,290, Σοφ. Ἡλ. 67 ἐπὶ φίλων, ὁ ἐκ προγόνων, κληρονομικός, πατρικός : Ἰλ. Ζ 215 ζείνας πατρώϊός ἐοσι παλαιοί, Ὀδ. Β 254 πατρώϊο ἔταίροι || τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὰ πατρώϊα τὰ πατρικὰ ἀγαθὰ, ἡ πατρικὴ κληρονομία, τὰ πατρικά : Ὀδ. Ρ 80 λάθρη κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσωνται, αὐτ. Υ 336, Ἡρ. 7,26 κατιέναι Ἡρακλείδας ἐπὶ τὰ πατρώϊα, Ἄριστοφ. Θεσμ. 819 καὶ τὰ πατρώϊα γε χεῖρους ἡμῶν εἰσὶν σφῆζειν, Λυσ. 27,11 τὰ πατρώα κεκτημένοι, Ἄριστοφ. Πολιτ. 130 ἄδελφοὶ πατρῶν περὶ τῆς πατρώας νομῆς διενεχθέντων [δ. γρ.] ὅμ. πληρέσι : Ἄριστοφ. Ὀρν. 1,658 τὰ πατρώα χήματα, Πλάτ. Χαρμ. 157 B πατρώας κλήρους, Ἀναξάνδρ. 45 πατρώα οὐσία || ὁ ἐκ τῶν προγόνων, κληρονομικός : Ξεν. Ἐλλ. 7,5,16 πατρώα δόξα, ΚΔ Πράξ. 22,3 πεποιδευμένος κατ' ἀκριβείαν τοῦ πατρώου νόμου, Ἐπιγρ. εἰρήνη ἢ πατρώα ἢ ποροπαράδοτος], Πλάτ. ἔχων πατρώων ἡμῶν υποθήκην || πατρώϊα θεοὶ οἱ προστάται θεοὶ οἰκογενείας ἢ λαοῦ τινος, ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀθήναις : Σοφ. Φιλ. 933 πρὸς θεῶν πατρώων τὸν βίον μὴ ἀφέλης, Πλάτ. Εὐθ. 302D, Ἄριστοφ. Ἀθ. 55,3 ὅμ. ὁ ζεὺς μεταξὺ τῶν Δωριέων : Αἰσχ. ἄν. 162,3 ὅμ. :

Ξεν. Ἐλλ. 2,41 πρὸς θεῶν πατρώων καὶ μητρώων, Θουκ. 7,69 κτ ἐν. : θεός πατρώος ὁ Ζεὺς, ἰδ. τοῦ Ἡρακλέους : Σοφ. Τρ. 288, αὐτ. 753 ὅμ. τοῦ Ὀρέστου : Εὐρ. Ἡλ. 671 || Ζεὺς πατρώος ὁ προστάτης τῶν οἰκογενειακῶν δικαίων : Ἄριστοφ. Νεφ. 1468 καταϊδέσθητι πατρώον Δία, Πλάτ. Νόμ. 881D : 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ποτέρα πινός ἢ πρὸλ. πάτριος : Ὀδ. Μ 136 μῆλα φυλασσόμεναι πατρώϊα, Πίνδ. Π 6,45 πατρώων πρὸς στάθμον, αὐτ. Π 4,220 πατρώϊο ἔσθλοισι [οἱ ὑπὸ τῶν πατρώων κατασταθέντες], Ἡρ. 3,53 πολλοὶ . . τὰ μητρώϊα διζήμενοι τὰ πατρώϊα ἀπέβαλον [τῶν δικαίων] [τὰ πατρικὰ δίκαια, δικαίωματα], Αἰσχ. Ἀγ. 210 μιάνων . . πατρώους χέρας, Σοφ. Ἀντ. 856 πατρώος ἄθλος ἡ τοῦ πατρὸς, αὐτ. Ἀντ. 640, αὐτ. ΟΚ 990 πατρώϊο φόνος [οἱ ὑπὸ τοῦ πατρὸς], Δημ. 150 πατρώα σοι καὶ παππᾶ δόξα ὑπάρχει ἰεῖς τοὺς πατέρας καὶ τοὺς πάππους ἡμῶν ἀνήκουσα! 3) γραμμ. τὸ πατρώος σημαῖνον κυρ. κτῆσι, περιουσίαν πατρὸθεν προερχομένην διακρίνεται τοῦ πάτριος σημαίνοντος ἤθη, ἔθιμα, ἀντιλήψεις κττ. ἐκ παραδόσεως Ἄμμων. ἐν λ. AB 277, Σουίδ.] π. ἀπ. πεζογρ. ἢ διάκρισις ὑφίσταται πάντοτε ὅμ. κ. π. τραγ. ἐνθα δύναται ἡ ἀποκατασταθῆ πανταχοῦ, δπου ἢ β' συλλαβὴ εἶναι βροχθεῖα ὡς ἐν ἀναπ. κ. λυρ. χωρίοις [Εὐρ. Ἐκ. 82, αὐτ. Τρ. 162, αὐτ. Βάκχ. 1368, αὐτ. Ἡλ. 1315, αὐτ. Ἀκ. 2491 π. Ὀμ. κ. Ἡρ. πάντοτε πατρώϊος ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημ. πατρώος-οῦ ἰδί μτγν. πατριῶς βλ.λ. : Κερκ. 4,43, Πλούτ. Κλειομ. 11 Μεγιστόνους ὁ πατρώος αὐτοῦ, Ἄρτεμιδ. Δολδ. 3,26, Ἰουστιν. Νεαρ. 22,27 ἢ ὁ πατριῶς ἢ ἡ μητριῶς παραλήθηται. **πατρώος**-ωος κ. -ω ἰδί, δοτ. πατρώ, αἰτ. πατρώα [Στησιχ. 17] κ. πατρώων, πληθ. πατρώες [Εὐστ. 316,15] κ. πάτρω [Ἐπιγρ.], δοτ. πληθ. πάτρωασι, Κρητ. αἰτ. πληθ. πάτρωανσι [Ἐπιγρ.], ὁ ἀδελφός τοῦ πατρὸς, ὁ πρὸς πατρός θεῖος : Πίνδ. Π 6,46 πάτρω γ' ἐπερχόμενος, Ἡρ. 4,76 εἶναι δ' αὐτὸν Ἰδανθύροσος τοῦ Περσῶν βασιλέως πάτρωον, αὐτ. 6,103 παρά τῷ πάτρω Μιλιτιάδῃ τρεφόμενος. **πατρώσιν** (ἠ) μυσ. ἡ ἰδιότης τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς ἐν χρ. ὡς τὰ σεβασμότης, πανερότης κττ. ἐν προσαφῆσεσιν ἐπισκόπων : Ἐπιφάν. 2,359B Ἰκετεύω τὴν σὴν πατρώσιν. **πατρωοῦρα** δημ. κ. πατρωοῦρι (τὸ) ράκος χρυσινοποιούμενον συνθῆ. εἰς καθαρισμόν, ὁδ. ρυπαρὸν, βρωμερὸν ράκος, βρωμοκούρελο || μτφ. ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἀξία περιφρονήσεως, πρόστυχη, βρωμογυναικία || ὅμ. ἐπὶ ἐφημερίδων, ἐλεεινῶν, χυδαῖον, ὁδ. χρῆσιμον μόνον πρὸς καθαρισμόν φύλλον. **πατσός** (ὁ) Ἰηρσ. κ. οἱ σπόδες παντὸς σφυγίου, τὰ ποδαρᾶκια ὁδ. κτ. συνεκθ. κ. ὁ στόμαχος || τὸ ἐξ αὐτῶν ἔδεσμα, εἰς ὁ συνθ. προστίθεισι καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ζώου || μόνον ὁ στόμαχος, ἡ κοιλία : τὰ μοῦτρα του ζῶουσαν σάν πατσός || μτφ. ἐπὶ γυναικῶν, ἐρρυτιδωμένη καὶ ἀσχημος, ζαρφαμένη : τοῦ φόρτυρον ἕναν πατσά [ἐπὶ νυμφευμένων μετὰ τοιαύτης γυναικός]. **πατσατζής** (ὁ) δημ. ὁ καθαρῶν καὶ πάλων πατσάδες ὡμοῦς || ὁ παρασκευάζων, μαγειρεύων πατσᾶν καὶ πάλων αὐτῶν ἐν εἰδ. μαγειρεῖω. **πατσατζίδικο** (τὸ) δημ. μαγειρεῖον ἐν φ' παρασκευάζεται καὶ πωλεῖται ἰδ. πατσός || περιφρονητικός, ἐστιατορίον πενηθρῶν, εὐτελες. **πασινακία** (ἠ) δημ. τὸ φυτὸν δασικός βλ.λ. 2) τὰ καρῶν, ὁ δαν-ί, καρῶν, χαρθούτι, σταφυλικῶν. **πασιπτάς** (οἱ) δημ. ὁ στόμαχος προβάτου ἢ αἰγὸς μαγειρευμένος κατὰ μικρὰ τεμάχια πρὸλ. πατσός. **πατσός**-ἠ-ὁ δημ. ἐπὶ τῆς ρινός, σιμὸς βλ.λ. || ὁ ἔχων σιμὴν ρίνα, πατσουμήτης, πατσουρός.

πατσουλί [τὸ] νεώτ. χημ. αἰθέριον ἔλαιον ἐξαγο-
μενον ἐκ τῶν φύλλων τοῦ φυτοῦ παγωνισατήμονος
τοῦ πατσουλι ἀπαντῶντος ἐν Κίτῳ, Ἰθάκῃ, Αὐστρα-
λίας, ἐν χρ. εἰς τὴν ὀρυματτοποίησην.

πατσουρομύτης τ-ατικο ἤδη ἢ πατσουμύτης
πατσός, ὁ τὴν ρίνα σιμὸς βλλ.

πατσουρός-ή-ό ἤδη. πατσός βλλ.

πατταλέω ἄττ. ἀντὶ πασσαλέω βλλ.

πατταλίας-ου [ό] ἐπὶ κερασφόρων ζώων, ὁ ἔχων
κέρτα δμοια πρὸς πασσαλους : Ἀριστ.λ.Ζ1 β11α,
34 φύουσι δὲ διετεῖς πρώτον τὰ κέρτα εὐθέα
ὡσπερ παττάλους· διὸ καὶ καλοῦσι τότε παττα-
λίας αὐτούς.

παττάλος [ό] ἄττ. τ. ἀντὶ πάσσαλος βλλ.

πάττω ἄττ. τ. ἀντὶ πάσσω βλλ.

πατώ-έω [πάτος] κ. μαν., νεώτ. κ. ἤμν., δελφ.
βατέω [Πλουτ. Πθ.292Ε], αἰολ. μάτμη [Σαμφ.54],
ἤμν. κ. πατάω, παρ.τ. ἐπάτουμ, ἤμν. (ἐ)πάταγα
κ. -οῦσα, μέλλ. πάτησα, ἄορ. ἐπάτησα, ἤμν. πά-
τησα, παρ.κ. πεπάτηκα, παθ -οῦμαι, ἤμν. -ιώμαι,
παρ.τ. ἐπατούμην, (ἐ)πατιώμουν[α] κ. -ιώμαμ, μέλλ.
-θήσομαι, ἄορ. ἐπατήθην, ἤμν. (ἐ)πατήθηκα, παρ-
ρακ. πεπάτημαι, μτχ. -νημένος-η-ον, ἤμν. πατημέ-
νος-η ο, βῶμα, βαδίζω, περιπατῶ : Πίνδ.Π.2.85
ἀλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοὶς σκολοῖσι, αὐτ' Ὀ1,
115 εἶπ' δὲ σε τοῦτον τὸν χρόνον ὑπόσ' πατέϊν [εἶ-
θε . . . νὰ βαδίζης, νὰ προχωρῆς πρὸς τὰ ἄνω, νὰ
ἀνυψώσῃσαι· σχόλ. κείη δὲ σε τοῦτον τὸν χρόνον,
ὄν ζῶμεν, ἐν ἧμει· καὶ εὐδαιμονία διαζῆν], Αἰσχ.
'Αγ.1398 θελατόω βάσι δίκημ πρὸς βωμόν εὐ-
τόλμωσ πατέϊς, ΚΔ Λουκ.10,19 τὴν ἔξουσίαν τοῦ
πατέϊν ἐπάνω ὄψεων (ἐχόντες ὄρεις ὑπὸ τοῦς πό-
δας), Ἐρωτόκρ. 1,277 τὴν Ἰσα στρατά δὲν πατέϊ,
- μὴν πατέϊς αὐτοῦ, - πρόσεχε ποῦ πατέϊς· ἢ ἤμν.
ἔχω ἢ φέρω τοὺς πόδας εἰς τὴν σημεῖον [τοῦ ἐδά-
φους]· ἢ ἤμν. στήριζω, ἀκκοιμῶ τοὺς πόδας
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· χτύπησα τὸ πόδι μου καὶ δὲ
μπορῶ νὰ πατήσω, - στεκόταν στὸν ἀέρα δίχως
νὰ πατήσῃ· ἢ ὡς πρὸς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης,
πατέων βλλ. : μερικὰ πατάνε καὶ κάνουν πῶς
κολυμπᾶν· ἢ ὡμ. ἐπὶ πραγμ., ἐφορμῶζω ἐπὶ
τινος ἄλλου τελείως : ἢ νουολόπα δὲν πατέϊ
παντοῦ, κουνιέται· ἢ ἤμν. φρ. δὲν πατέϊ χά-
μου ἐπὶ ἀλοζόνων· ἢ ἤμν. βαδίζω γορ-
γῶς, περιπατῶ : πάτα νὰ τοῦς προφτάσομε·
ἢ ἤμν. μτφ. συμπεριφέρομαι, φέρνομαι : δὲν
πατέϊς καλά, - πρόσεχε πῶς πατέϊς· 2) πατώ
τὴν ἐχῶ ἢ θέτω τὸν πόδα ἐπὶ τινος τόπου ἢ ἀντι-
κειμένου : Σομφ.76 πῶς τέρεν ἄνθος μάτεϊσαι,
Αἰσχ. Ἀγ.957 εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφόρας
πατῶν, αὐτ. Χο.732 ποὶ δὲ πατέϊς, Κίλισσα, δω-
μάτων πύλας, Σομφ.ΟΚ37 χῶρος οὐχ ἄνοος πα-
τέϊν [ἐνν. αὐτόν] ἵτον ὅποιον δὲν εἶναι ἴσιον νὰ
πατῆ τρεῖ : Περρ. Ἀποχ.1,14 οἱ χεῖρις πατηθέντες,
ἤμν. τραγ. τοῦτη ἢ γῆς ποῦ τὴν πατοῦμε, ἄλλοι
μέσα θε νὰ μποῦμε, - πάτησα ἕνα καρφί, - πα-
τηθῆμω Ἀλουσῶδι· ἢ ἤμν. φρ. πατώ στὰ κάρ-
θουνα κατέχομαι ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ φόβου ἐν
ἀνάμονῃ τινος· ἢ ἤμν. φρ. πάτησα στὴν πίττα, -
πάτησε στὴν ἀγκινάρα ἐπὶ ἀποτυχόντων κατὰ
τρόπον γελοῖον εἰς τὴν· ἢ ἤμν. φρ. πατώ πόδι
ὁποιτὶ τὴν ἐντόνωσ καὶ ἐπιμόνωσ, με πείτσομα·
ἢ ἤμν. πασοῖμ. μὴν πατέϊς τὸ φίδι στὴν οὐρά
ἀπόφευγε νὰ ἐξοργίζω ἐπικινδύνους ἀνθρώπων·
3) νεώτ. κ. ἤμν. περὶ ἀνθρώπων πατώ κάποιον
πατώ ἐπὶ τοῦ ποδός τινος : δὲν πάτησε· ἢ ἤμν.
φρ. πατέϊς με πατώ σε ἐπὶ μεγάλου συνωσιτισμοῦ,
ὅπου ὁ ἕνας πατέϊ τὸν ἄλλον· ἢ μτφ. ἤμν. φρ. τὸν
πάτησα στὸν κάλο ἢ τοῦ πάτησα τὸν κάλο τὸν
ἐβίξα εἰς εὐαίσθητον σημεῖον· 4) κ. ἤμν. μτ.
οἱτ. ἀντικ. δηλοῦσης τόπον, βαδίζω, περιπατῶ
εἰς τινά τόπον· ὄθ. βιασμένω, σπυχνόζω, κατοικῶ :

Σοφ.Φιλ.1060 Ἀἴμνον πατῶν, Θεόκρ.18,20 οἶα
'Αχαιῶδω γαίαν πατέϊ οὐδέμ' ἄλλα, Ὀππ.Κυν.2,
218 πατέϊν πόδων, Ἰσίδ.Αἰγ.ΑΠ 7,532 πατέϊν νῶτα
ἀλόε, ΚΔ Λουκ.21,24 Ἰερουσαλήμ ἔσται πατοῦμένη
ὑπὸ ἔθνων ἄχρι πληρωθῆσι καιροὶ ἔθνων, αὐτ.
'Αποκ.11,2 δὲν πατέϊται ὁ λόγος αὐτὸς ἀπὸ ζῶα·

ἢ ὡμ. εἰς ἠχημάτων, φέρω τοὺς τροχοὺς, ἐρχο-
μαι, κινουῦμαι σου, εἶναι μέρος τὴν προσιτὸν εἰς ἐμέ :
Κολλ.Αἴτ. ΟΞ.2079,25 τὰ μὴ πατέουσιν ἀμαξία, -
δὲ θὰ πατήσῃ αὐτοκίνητον σ' αὐτὸ τὸ μέρος, -
ἂν πατοῦσε ρόδα ἐδῶ, ἦταν καλὰ ἰδὸν ἐφθάνεν
ὄχημα, ἂν ὑπῆρχε ἀμαξίτη ὁδός· ἢ μν. κ. ἤμν.
μεταβαῖνω, πηγαῖνω, σπυχνόζω εἰς τὴν μέρος : Ἐρω-
τόκρ.3.926 ὁ γυῖος σου μὴν πατήσῃ μιλίῳ σ'
τὸι τόπους, ὅπ' ὀρίζω, - ἔχεις χρόνια νὰ πατη-
σῃς στὸ σπῆτι μου, - δὲν πατέϊ στὴν ἐκκλήσια
- στὸ γραφεῖο - στὸ ἀρχολεῖο - σὲ καφενεῖο·

5) σπυχνόζω πρὸς ἄθεμιτον σκοπὸν εἰς τὴν μέρος,
καταποτῶ, μεταχειρίζομαι ἀπερπῶς, ἀσεβῶς τὴ :
Αἰσχ. Ἀγ.1193 ἀπέτυχον ἰαί Ἐρινύεσι τῶν ἀ-
δελοφῶ τῶ πατοῦντι δυσμενεῖς, Καλλ. Δῆλ.248
ἐμέϊο δέμνιον οὐκ ἐπάτησε· 6) καταποτῶ,
ποδοπατῶ, τσαλαπατῶ : Σοφ.Ατ.1146 πατέϊν πα-
ρέϊχε τῶ θέλοντι ναυτίλων, Ἀρισφ. Ἰππ.166 βου-
λὴν πατήσῃς καὶ στρατηγούς κλαστήσῃς, Πλάτ.
Φαῖδρ.248Α πατοῦσσι ἀλλήλους καὶ ἐπιβάλλου-
σσι ἕτερα πρὸ τῆς ἑτέρας πειρωμένη γενέσθαι,
ΚΔ Ἀποκ.11,2 τὴν πόλιν τὴν ἄγιαν πατήσομαι μῆ-
νας τεσσαράκοντα ἡμέρας, κ. ἀπολ. : Γαλ.16,562 πα-
τοῦσι καὶ λακτιζοῦσι καὶ δάκνουσι· ἢ κ. ἤμν.
μτφ. καταπατῶ, περιφρονῶ, καταφρονῶ : Αἰσχ. Ἀγ.
1357 τῆς μελλούσης κλέος πατοῦντες οὐ καθεύ-
δουσιν χερί, αὐτ.Χο.644 Δίκας τὸ μὴ θέμις . . . λάξ
πέδοι πατοῦμοι, αὐτ.Εὐμ.110, Σοφ. Ἀντ.745 τιμάς
γε τὰς θεῶν πατῶν, αὐτ.ὄπ.683 τὰ . . . δίκαια . .
ἀλάδην πατέϊται, Ἀρισφ. Σφ.377 μὴ πατεῖν τὰ
ταῖν θεῶν φησίσματα, - πάτησε τὸν ὄρκω του·

7) κ. ἤμν. λεηλατῶ, διαρπάζω, κυριεύω : Ἡλιόδ.
Αἰθ.168 πόλιν . . . Ἑλληνίδων τὴν πρῶτην πατή-
σαντες [Κορ. Ἀτ.2,166 «πατήσαντες σημεῖωσαι τὸ
τῆς κοινῆς συνθηκῆς . . . οἱ κλέπται ἐπόησαν τὴν
πόλιν, τὸ χωρίον, τὸν οἶκον», δ. τραγ. σαράντα
παλλήκρια . . . πάνε γιὰ νὰ πατήσουν τὴ Ντρομπο-
λιτσῶ, παρήσανε τὸ χωριὸν-τὸ κάστρο· 8) μτγν.
πατώ τινα καταβάλλω, κατανικῶ, ἐξεντώνω : Κυρ.
Πασχα Ἀπολυτ. θανάτω θάνατον πατήσας·
9) μτφ. πατώ τινα ἀσχολοῦμαι συχνά, ἐνδιατρι-
βῶ εἰς τὸ ἔργον τινός, γνωρίζω, μελετῶ, σπουδά-
ζω τινά : Ἀρισφ. Ὀρν.471 ἀμαθῆς γὰρ ἔφους κοῦ
πολυπράγμων, οὐδ' Αἰσῶπων πενήτηκας, Πλάτ.
Φαῖδρ.273Α τὸν Τεισίαν . . . πεπάτηκας ἀκριβῶς,
Φιλόδ. ἐν Ἱρακλ.1676,10 τὴν ποιητικὴν πεπατήσθαι
[γνωσθῆναι]· ἢ μτγν. κ. νεώτ. κ. μτχ. πεπατη-
μένος-η-ον παλαιόθεν γνωστὸς, κοινός, λιαν συ-
νήθης : Φιλ.2,345 πεπατημένοι ῥήσεις, αὐτ.2,444
πεπατημένοι λόγοι, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.45,6 τὸ
πεπατημένοι, - ἀκολουθεῖ τὴν πεπατημένοι (ἐνν.
ὁδόν)· 10) κ. νεώτ. κ. ἤμν. πιέζω διὰ τῶν πο-
δῶν, ἐπιπέζω τὴν, ἐκθλίβω, σπῆνω : ΠΔ Νε.13,15
εἶδον ἐν Ἰουδα πατοῦντας ληνοῦς, ΚΔ Ἀποκ.19,15
αὐτὸς πατέϊ τὸν ληνὸν ταῦ οἴνου, Ροῦφ.π. Ὀρειδ.
5,12,1,-πατὸ σταφυλία· ἢ συνθλίβω διὰ τῶν πο-
δῶν, ἀλωνίζω : Πάπ. πατεῖν τὰ θέρη, οὐτ. πατεῖν
ἐκ χόργου σπέρματα, αὐτ. κριθὴν καλῶς πε-
πατημένη· ἢ ἤμν. γενικῶς πιέζω τὴν διὰ τῶν
ποδῶν ἢ οἰσουδίησεν μέσου, πατηκῶν, υγιολο-
ζῶ : πάτησε τὰ ροῦχα νὰ χωρῆσῶν στὴ βαλί-
τσα· φρ. πάτησε φαί με τὴν ψυχὴν του [πατήκω-
σε, γέμισε τὴν κοιλιὰ του ὅσο μπορούσε]· ἢ ὡμ.
ὠθῶ διὰ τῶν ποδῶν, σπρώχνω, σκουτῶ φρ.πάτα
φρένο, - πάτα γκαζὶ [π. ὀδηγοῖς αὐτοκίνητου]·
ἢ ὡμ. ὠθῶ τὴ ὄπως ὑποχωρήσῃ : πατώ τὸ κου-

μπι του ηλεκτρικού· || ὄμ. ὠψ·, πιέζω, βαρύνω τι ἐκ τῶν ἄνω· πάτα τῆ σφραγιῶτα, - μὴν πατῆς τὴν πέννα ὅταν γράφῃς· || σιδηρῶνα: ἔδωκα νὰ πατήσουν λίγο τὴ γραβότα μου· || ὄμ. πιέζω, συνθλιβῶ, συσφιγγῶ, ζουλώ, σφιγγῶ· πάτῃσα τὸν καλῆγρο νὰ σπάσῃ· || κ. συνεκδ. τρουματίω ἐκ συνθλιφῶς· τὸ ἄλογο τὸ πάτῃσε τὸ σαμάρη, - μὲ πάτῃσε τὸ παπούτσι [ἴδ. μὲ χιτύπησε]· || ὄμ. δημ. ἐπὶ ὀχημάτων, θέτω ὑπὸ τοῦς τροχοῦς, παρασύρω καὶ καταπλακώνω· τὸν πάτῃσε τὸ αὐτοκίνητο· || ἴδ. δημ. μτφ. βαρύνω, ἐπιβῶ ὡς ἐπιβλαθῆς δύναμις ἐπὶ τινος· ἴδ. τραγ. μὴν ὁ ἥσικος σὲ πατάῃ, μὴνα φάντασμα· [2] δημ. εἰς δῆλωσιν πληθμονῆς, κόρου, ὑπερβολῆς ἐν τινι πράξει, ἐν χορῆσι εἰς πλεῖστας φων· πάτῃσα δουλειὰ γιὰ δέκα μέρες· γιὰ τὴν ἀπερβολικῶς, ὅσον θὰ εἰργάζομην εἰς δέκα ἡμέρας, πάτῃσα φαί γιὰ πέντε νομάτους· || φρ. πατῶ ξύλο κάποιον [τὸν ξυλοφορτώνω]· ὄμ. πατῶ βρισίδι [καθυβρίζω] τινά.

πάτωμα-ατος [τὸ] δημ. ἡ προξ. τοῦ πατῶνω βλλ· [2] ἐσωτερικὸν ἐκ σανίδων ὀριζόντιον διαχωρίσμα οἰκοδομήματος ἀποτελοῦν τὸ δάπεδον· δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ στὸ πάτωμα· [3] ἕκαστος ὄρφος οἰκοδομήματος· σπῖρα μὲ τρία πάτωματα, - κάθεται στὸ τρίτο πάτωμα.

πατῶνω δημ. κατασκευάζω τὸ πάτωμα βλλ. οἰκοδομῶ τινος· πατῶνω τὸ σπίτι· κ. παθ. μετοχ. **πατωμένος-η-ο** ὁ ἔχων πάτωμα· ἀνιθ. ξεπάτωτος· [2] κατασκευάζω τὸν πυθμένα κιβώτιου, βαρελίου κττ., φτιάνω, βάζω τὸν πάτο· [3] σταιβάζω εἰς σάκκον, ἀγγεῖον, κιβώτιον· [4] ἐφάπτομαι τοῦ πυθμένος θαλάσσης, δεξαμενῆς διὰ τῶν ποδῶν κατὰ τὴν κοιλίῃσιν, ἐγγίζω τὸν πάτο, πατῶ· καλυμνῶ μόνον ἕως ἐκεῖ ποῦ πατῶνω.

πάτωρ-ορας [ὁ] [ἐκ τοῦ ἀρχ. πάσμαι κτήτωρ, δεσπότης, κάτοχος· Κριπί. 15,41] [ἴδ. ἀντὶ πατήρ]. Στοθ. Ἀνθολ. 64,24 χρημάτων πολλῶν κληθήσθαι βούλεται πάτωρ.

πατώσας αἰτ. πληθ. θηλ. [κωδ. -ώμας] Ἦσ. εὐατρίβωσας.

πατωσιὰ [ἡ] δημ. [κρίωμα, σκαλωσιὰ βλλ· [2] ἐπίστρωσις μέρους τινὸς διὰ σανίδων· || τὸ πάτωμα βλλ. λ. ἴ.]

παῦ ἄσκοπ. ἀντὶ παῦε τοῦ παύω βλλ.

παῦλα [ἡ] [παύω] παῦσις, τέλος, σταμάτημα· Θουκ. 6,60 οὐκ ἐν παύλῃ ἐφαίνετο [ἐφαίνετο ὅτι δὲν εὐρίσκειτο εἰς τὸ τέλος τοῦ]· || μτ. γενικ. κατάνουσις, διακοπή τινος, σταμάτημα, πάμμο, πέραςμα, τελευτήμα· Σοφ. Φιλ. 1329 καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἂν τυχεῖν νόσου βαρείας, ἴππ. Γυν. 2,124, Σοφ. Τρ. 1255 παῦλα . . κοκῶν, Πλούτ. Θησ. 15, Βάκχ. 9,8 παῦλα μόχθων [ἴδ. ἴδ.], Ξεν. Ἀν. 5,7,32 σκοπεῖτε παῦλαν τιν' αὐτῶν [ἴδ. τῶν ἐργῶν] ἰδιακοπήν, σταμάτημα, Πλάτ. Φαίδρ. 245C παῦλαν ἔχον κινήσεως παῦλαν ἐχει ζωῆς, αὐτ. Πολ. 584B ἦδονην . . παῦλαν λύπης ἔχει, Ἀριστ. Ζ1 585a,35 παῦλα ταῖς γυναιξί] τοῦ τεκνοῦσθαι, αὐτ. Πολιτ. 1335a,31 ἡ παῦλα τῆς τεκνοποιίας· [2] νεώτ. γρομμ. σημεῖον στίξεως, ἄ κεραλα βλλ·.

|| φρ. τελεῖα καὶ παῦλα πρὸς δῆλωση ὀριστικοῦ τέλους, παύσεως, παραιτήσεως ἀπὸ πάσαν περαιτέρω ἐνέργειας ἢ συζητήσιν ἐπὶ τινος· [3] νεώτ. μουσ. ἡ παῦσις βλλ.

παυλιανὴ ἀγωγή [ἡ] νεώτ. νομ. ἀγωγή τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου ἐγγειρομένη κατ' ὀφειλῆται ἀπαλλοτριούσιν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ πρὸς βλῶθην τῶν δανειστῶν τὸν ὡς καὶ κατὰ τοῦ ὑπερ ὄν ἐγένετο ἡ ἀπαλλοτριώσις, οὕτω κληθεῖσα ἐκ τοῦ εἰσαγαγόντος αὐτὴν πραιτωροῦ Παύλου.

παυί Ἦσ. «μικρὸν, οἱ δὲ μέγα ἢ ἀγαθόν».

παῦσις Ἦσ. «ἀπόφρεως».

παῦνον Ἦσ. «μέγο».

παυράκις Ἦσ. «ὀλίγικος ἢ οὐδὲν ὄλως».

παυρακίς [ἡ] Ἦσ. «ἡ Πέμπτη» [ἐν Σαμοθρίκῃ].

παυράς-ἀδός [ἡ] μτγν. ποι. θηλ. τὸν παῦρος βλλ· Νίκ. Θαρ. 210 μορφήν ἄλλοτε μὲν δολιχὴν ὁτὲ δὲ παυράδα.

παυριδῖος Ἰ-ἴον ὑποκορ. τοῦ παῦρος βλλ· Ἦσ. αἰοδ. Ἐργ. 133 παυριδῖον ζώσεσκον ἐπὶ χρόνον.

παυροπέδης-οῦς-ές μτγν. ὁ ὀλίγων λόγων, ὁ ὀλιγόλογος· Ἀντίφ. Θεσο. ΑΠ 7,713.

παυρολόγος-ον προυλόγος βλλ· Στοθ. Ἀνθολ. 114,13 παυρολόγοι ποταῖα.

παῦρος-ον [μὴ ἀπαντῶν εἰς τὸ θηλ· ἠρθλ. παυράκι μικρός, βραχύς· Ἠσίοδ. Ἐργ. 538 στήμιον δ' ἐν παῦρῳ πᾶσιν κρόκα μπρῦσασθαι, Ἰνιδ. Ο 13,98 παῦρ δ' ἐπεῖ θισα φέρεται· || κ. ἐπὶ χρόνου, βραχύς, μικρός, ὀλίγος· Ἠσίοδ. Ἐργ. 326 παῦρον ζετ' ἐπὶ χρόνον ὄλως ἀπδεῖ, Ἐριπ. 2,3 παῦρον ζῆσι μέρος· || τοχὺς, γοργός, σύντομος· Κόϊντ. 7, 613 παῦρον τέλος βίωσιον· || τὸ οὐδ' παῦρον ὄς ἐπίορ, ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἐπὶ μικρόν, γιὰ λίγο· Λυκόφρ. 1429 παῦρον ἀνήσας· ὄμ. κτ. πληθ. παῦρα· Πινδ. 1,9,25 ἴππων ἐπὶ γλεφφόρις παῦρ' ἀναλίσκοισα· [2] κυρ. ἀριθμητικῶς, ποι. ἀντὶ ὀλίγος βλλ· Ἰλ. 1,333 δεξάμενος διὰ παῦρα θασάσκειτο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν, Ὀδ. Β 241, Ἐθ. ἴον. 79 παῦροι θυδρες, Πινδ. Ο 10,22 ἀποναν δ' ἐλαδον χάρμα παῦροι τῖνος, Αἰσχ. Ἀγ. 832 παῦραισι γὰρ ἀνδρῶν ἐστί συγγενὲς τῶδε σπαν. π. περὶ σοῖς· Ἐσέφρ. ΦΙ 8,7,4· || ὄμ. μτ. περιληπτ. ὄνομ· Ἰλ. Β 676 παῦρος λάος ἱμικρός κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ὀλίγος, μερικὸς κόσμος· || συγκρ. παυρότερος

-α-ον μικροτέρου ἀριθμοῦ, ὀλιγώτερος· Ἰλ. Δ 407 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχεος, Ἐθ. ἴον. 644· || τὸ οὐδ' παῦρα ὄς ἐπίορ, ὀλίγος φωνάς, σπανίως· Ἠσίοδ. Ὀ 780 παῦρα . . ἀγγεῖλιν πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης, Ἀριστφ. Εἰρ. 764 παῦρ' ἀνίστας, πολλὰ εὐφράνας.

παῦς [ὁ, ἡ] Ἐπιγρ. μ. κτ. ὄνομ. ἐν. ἀντὶ ποῖς.

παυσάνεμος-ον ὁ τὸν ἀνεμον καταπαύων· Αἰσχ. Ἀγ. 215 παυσάνεμου . . θυσιὰς.

παυσανίας-ου [ὁ] ὁ καταπαύων τὴν ἀνίαν, τὴν λύπην, τὴν θλίψιν· Σοφ. Ὀπ. 887 παυσανίας κάκ' Ἀτρεΐδαν [ἰδιορθ. ἴ] ὁ καταπαύων, ἀνακουφίζων τὰς λύπας τῶν Ἀτρεΐδων· [2] νεώτ. σκωπτ. ὁ ἀπολυθεὶς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, παυθεὶς, παυμένος· ἔγινε παυσανίας μετὰ τὸ κίνημα.

παυσιδαί [ἡ] νεώτ. ζωολ. οἰκογ. κολεοπτέρων ἐντόμων, ἧς κυριώτερον γένος ὁ παῖσιος.

παυσίκακος-ον σχόλ. ὁ παῦων, καταπαύων, περσιτῶν, ὀνομακρινῶν τὸ κακόν· Σχολ. Πινδ. Ο 21.

παυσικάπη [ἡ] [κάπη] προγγύλος καὶ ἐξέχων κλοιὸς δὲ ἐφόρον οἱ δούλοι καὶ παρημποδίζοντο νὸ τρώγων ἐκ τῶν ἀλφίτων κατὰ τὴν ἄλσειν τοῦ σίτου ἢ τὴν ζύμωσιν· Ἀριστφ. ἄπ. 302, Αἰτ. Δ ἀπ. 276· || ὁμοιον φημιτρον τῶν ζῶπων· Σουίδ.

παυσίλυπος-ον κ. νεώτ. ὁ καταπαύων, ἀπομακρύνων τὴν λύπην· Σοφ. ἄπ. 425 παυσίλυπος Ζεὺς, Εὐρ. Βάκχ. 772 παυσίλυπος θυμῆλας, Ἐπιγρ. ὁ παυσίλυπος οἰκός-ὁ τάφος· [2] ὡς κύρ. ὄν. Παισιῶν [ἰδιορθ.] ἐπαυλις τοῦ Πολλιλίανος ἐν Ἰταλ. Νεαπόλει· || ἄντρον τοῦ Παισιῶν [ἰδιορθ.] σήραγγε ὑπὲρ ἧν ὑπάρχει ὁ λεγ. τάφος τοῦ Βιργίλιου.

παυσίμαχος-ον Ἐπιγρ. ὁ καταπαύων τὴν μάχην· ταγὸς ἐμῶ στρατιᾶς πεντάκι παυσίμαχος.

παυσίμερμος-ον μων. ὁ καταπαύων τὰς μερίμνας, τὰς φροντίδας· Ἐπιφάν. 1,166.

παυσίνος-ον μγν. ὁ καταπαύων, θεραπεύων νόσον, θεραπευτικὸς· Ἐπιγρ. ΑΠ 234 τὸν ἐυράμενον παυσίνουσις ἀκέσις.

παυσινύσταλος-ον Εὐστ. ὁ καταπαύων τὸ νύσταγμα, τὴν νάρκην.

παυσίνονος-ον κ. νεώτ. ὁ κατοπαύων τὸν πο-
νον, δηλ τὸν μόχθον, τὸν κάματον : Εὐρ.Π.451
πλωτῆρων εἴ τις ἔδα δουλείας ἐμθεν δειλίας
παυσίνονος, Ἄριστφ.Βατρ.1321 βότρουος ἔλικα
παυσίνονος, Ἐλλ.Ἐπιγραμμ.244,10, Ἐπιγρ. παυσι-
νονος λάθος νόματι.

παύσις-εως (ή) κ. νεώτ., δημ. πάψη, ἄ. πάψιμο
(τὸ) βλλ. ἡ πράξις τοῦ παύειν, καταπαύσις, λή-
ξις, σταμάτησις, διακοπή : Π.Δ.Περ.31,2 ἐκόφασμεν
αὐτὴν ἀπὸ ἔθνος καὶ παύσαι παύσαι, - παύσις
ἐργασίας, - παύσις πληρωμῆς : || κτ. πληθ. αἰ
παύσεις ἴενν. τῶν μαθημάτων αἰ θερνοὶ διακο-
παὶ τῶν σχολείων, ἄ. διακοπαὶ : αἰ παύσεις δια-
κοῦν περίπου τρεῖς μῆνας : || ἡ ἀπόλυσις τι-
νος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας : ἐπιμνήθη διὰ παύσεως
ὀριστικῆς, - περιμένει τὴν πάψην τοῦ : || ὅμ. τὸ
σχετικὸν ἔγγρασον : θὰ τοῦ κοινοποιηθῆ σή-
μερον ἡ παύσις, - τοῦ ἔδωσαν τὴν πάψην στὸ
χέρι : 2) νεώτ. μίαια χρονικὴ διάρκειά ἄνευ ἡ-
χου εἰς μουσικὴν τὴν μέλος : || παύσις ἠμεικτὸν
παύσεως τὸ παριστῶν ταύτην μετὰ τῆς σχετικῆς
διαρκειᾶς μουσ. σημειῶν γραφόμενον ἐπὶ τοῦ πεν-
ταγράμμου : παύσις ὀγδόδο.

παυστήρ-ηρας (ὁ) ὁ κατοπαύων, περατῶν, ἀπο-
διώκων τὴ ἠ ἀνακουφίζων ἀπὸ τίνος : Σοφ.Φιλ.1438
Ἄσκληπιον παυστήρα πέμφω σῆς νόσου, αὐτ.
ἤλ.304, 9. Ἄλεξ.240,9.

παυστήριος-αν ὁ πρὸς κατάπαυσίν τίνος, ἀ-
παλλαγῆν, ἀνακούφισιν ἀπὸ τίνος, ἀνακουφιστι-
κός, λυτρωτικός : Σοφ.ΟΤ.150 Φοῖτος . . ἄμα σω-
τήρ θ' ἴκαται καὶ νόσου παυστήριος : 2) τὸ
οὐδ. ὡς οὐσ. παυστήριαν ἀνακουφισίς, ἔσ-
λάφρωσις : Νίκ.Θηρ.746, Ἄριστφ.Βυζ.Προοίμ.Σοφ.
ΟΤ.1 : 3) ὅμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐδ. ἐμποδισίν, φρα-
γμός : Ἡσ. : 4) κτ. πληθ. παυστήρια (τὰ) ὄν. ὀ-
ρέων ἐφ' ὧν ἀπέθανεν ὁ Ὀρίων : Ἡσ.

παυστικός-ή-όν παυστήριος βλλ.Π. : EM 543,51
παυστικός δίψης.

παύστωρ-ορος (ὁ) μτγν. παυστήρ βλλ. : Ἰουλλ.56.
παύστωρις-ι ὁ ἀνακατιζών, ἐμποδίζων τὴν ὕβριν,
τὴν αὐθάδεια : Αλσχ.ἀπ.360 (πιθ.).

παυσιδίνος-ον σχόλ. ὁ καταπραΰνων τὰς
ὀδύνas, λυσίπονος : Σχόλ.Σοφ.Φιλ.44.

παυσωλή (ή) ἡ ἀνάπαυσις : ἤλ.Β.386 οὐ γὰρ παυ-
σωλή γε μετέσται οὐδ' ἠδίασι.

παύω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μον. δημ. κ. παύ-
ω, ἰων. παρατ. παύεσκον, μέλλ. παύσω, δημ. πά-
ψω, ἐπ. ἀπαρφ. παυέμεν, ἀόρ. ἔπαυσα, ἐπ.
παύσω, μον. δημ. ἠπαψα, δημ. ἔπαψα, παρακ.
πέπαυκα, μέσ. κ. παθ. παύομαι, ἰων. παρατ. παυ-
έσκτο, μέλλ. παύσομαι, πεπαύσομαι ἰμ. ἐν Σοφ.
'Αντ.91, αὐτ.Τρ.587, καίτοι θεωρεῖται ὡς ὁ γνήσιος
ἀπτ. τ. ὕπο τοῦ Μοῖρ.293P, παθ. μέλλ. παυσθήσο-
μαι ἰδγρ. παυθήσομαι, μτγν. παύσομαι (ΚΔ Ἄ-
ποικ.14,13), μέσ. ἀόρ. ἔπαυσάμην (ἤλ.Ξ.260), παθ.
ἀόρ. ἐπαύθην ἰλυοτ. ὄ.γρ. παυσθῆ ἐν Θουκ.5,911,
ἐπ. παύθην, ὅμ. ἐπαύσθην (ἤρ.5,941), μον. ἐπάην
Χοιροθ.Θεο.2,141H). δημ. ἐπαύθηκα κ. παύθηκα
κ. παύθηκα παρακ. πέπαυμαι [πεπαύθη ἐσφ.γρ.
ἐν Βέττ.Βαλ.359,31], νεώτ. παθ. μτγν. παυέμενος,
δημ. παμένος, ὡς μτθ. πεπαύων, τελειώνω, διδῶ
τέλος, σταματῶ μτ. αἰτ. μ. ἐνώστε ἐπὶ προσ., συγ-
κρατῶ, σταματῶ κάποιον : ἤλ.Φ.314 ἴστη δὲ μέγα
κῦμα . . φητῶν καὶ λάων, ἴνα παύσομεν ἄγριον
ἄνδρα, Σοφ.'Αντ.963 παύεσκε . . ἐνθῆθα γυναι-
κας εἰδὼν τὴ πῦρ, Ἄριστφ.Ἰππ.330 ἐφάνη ἀνήρ
ἔτερος . . ὅς σε παύσει καὶ πάρεσι : || ὅμ. δι-
δῶ τέλος εἰς τίνα, ξεκάνω, κάνω νά σιωπήσῃ διὰ
τοῦ θανάτου : Ὀδ.Υ.274 τῷ ἴενν. Δίη) κέ μιν ἴη-
λέμαχον παύσαμεν ἐν μεγάροισι, ἰγύνω περ ἔοντ'
ἀγορητῆν, Σοφ.ΟΤ.397 ἐγὼ μαλὼν . . Οἰδίουπος,
ἔπαυα νιν, γνώμη κυρήσας [περ] τῆς Σφιγγός

|| μέσ. κ. παθ. παύομαι σταματῶ, ἡσυχάζω, μέ-
νω ἀργὸς οἰκειοθελῶς ἰμεί.1 ἡ ἔξαναγκαζόμενος
[παθ.] : Ὀδ.Υ.274 τρὶς δ' ἔρουας ἴενν. Ἐκτορα
περὶ σώμα Μενoitιδέο αὐθις ἐν κλισίῃ παυέ-
σκετο : || σταματῶ, διακόπτω [ἔργον τι] : ἤλ.Ο.295
οὐ . . παύομαι, ἀλλ' ἐξ οὐ προτὶ ἴλιον ὠσάμεθ'
αὐτοῦς, ἐκ τοῦ δὲ τῆσσι δαδενήμονας ἀνδρας
ἐναίρω, ἤρ.9,52 ὡς δὲ ἦ τε ἡμέρη ἔληγε καὶ οἱ
Ἰππειε ἐπέπαντο : || ἐπὶ φιλοῦντος ἡ ἄδου-
τος, διακόπτω, σταματῶ, σιωπῶ : Ὀδ.Ρ.359 ἄ δ'
ἐπαύτο θεῖος αἰοιδός, ἤρ.7,8δ ταῦτα εἴπας ἐ-
παύετο : 2) κυρ. ἐπὶ προγμ. μτ. αἰτ., σταματῶ,
τελειώνω, ἐξασπνίζω, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω :
'ἤλ.Τ.67 παύειν χόλον, αὐτ.Α.282 παύειν μένος,
αὐτ.Π.528 παύειν ὀδύνas, Ὀδ.Ε.451 παύειν ῥόνον,
αὐτ.Φ.279 παύσαι τῶσαν ἰνὰ καταπαύσομεν τὴν
ταξοβολίαν, τὴν μάχηλ, αὐτ.Ω.543 παύειν νείκος
πολέμοιο, Σοφ.'Αντ.575 Ἄδης ὁ παύσων τούσδε
τούς γάμοσι ἔφω [ἰουθὴ ματαιώσῃ, θὰ χαλάσῃ,
Εὐρ.Μῆδ.197 οὐδέ τις λύπας πῆρετο μοῦση καὶ . .
ὠπασί παύειν, αὐτ.'ἤλ.1242, Ἰ.Πρόδρο.2,110 καὶ παύ-
σε τὸ νὰ τρῶς πολλά, ὠ ἀλέθης τόσα τόσα, αὐτ.
2,358 τὴν δὲ γε δίψαν παύουσι, Ἐρωτῶκρ.1,751
τὴν παιδωμῆ σου πάψη, δὲν παύουν τὸ κατασ-
πολιό, -πάψη τις κλάψης : || παύω νόμον ἀκυρῶ,
κατοργῶ : Εὐρ.'Ορ.571 δρῶσας . . δειν' . . τόνδ'
ἔπαυσα τὸν νόμον : || παύω τελεχ. κατεδαφίζω,
γκρεμίζω, ἀχρηστεύω : Δων.Κ.69,9. 3) παύω
τινὰ τίνος διακόπτω ἐμποδίζω, βγάζω, σταματῶ
τινα ἀπὸ τίνος, ὅπερ ἐκτελεῖ : ἤλ.Ο.15 Ἐκτο-
ρα δῖον ἔπαυσε μάχης, αὐτ.Β.595 Θάμυριν . . παύ-
σω ἀοιδίης, Ὀδ.Δ.801 Πηνελόπειαν ἔδδωρομην
. . παύσαιε κλαυθροῖο γοοῖο τε : || ὄθ. γεν.
ἀπαλλάσσω τινὰ ἀπὸ τίνος : ἤλ.Δ.191 φάρμακ' ἄ
κεν παύσῃσι μελιμένων ὀδυνάων, Ὀδ.Ε.492
ἴνα μιν παύσαιε . . καμάταια, Ἄριστφ.'Ορν.1259
ἡ μὴν σε παύσαιε τῆς ὕβρεως οὐμάς πατήρ, Ξεν.
'Απομν.1,2,5 τῶν . . ἄλλων ἐπιθυμιῶν ἔπαυσε, Πλάτ.
Νόμ.784C παύοντων αὐτοῦς τῆς ἀμαρτίας καὶ
ἀμαθίας, Ἐπιγρ. παύειν τῆς νόσου : || ὄμ.ἀπαλ-
λάσσω τινὰ ἀπὸ τίνος [κακοῦ] : Σοφ.'ἤλ.987 παύ-
σον ἐκ κακῶν ἐμέ, Ξεν.Λακ.3,11 παύειν τινὰ ἀπὸ
παιδαγωγῶν : || ὄμ. κ. ἐνοουμένης τῆς αἰτ. :
'ἤλ.Δ.191 φάρμακ' ἄ κεν παύσῃσι . . ὀδυνάων,
'Οδ.Δ.35 αἰ κὲ παθὶ Ζεὺς . . παύσθ' ἰδύος :
4) ἐπὶ ἀρχῆς, καθαιρῶ, καταργῶ, ἀποβάλλω,
διώκω : ἤρ.478 ἡγοῦντα . . τούτων τὴν Λακεδαι-
μονίαν ἀρχὴν καταλύσαντα πεπαυκέναι' κ.παθ.
'Θουκ.5,91 τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἦν καὶ παυ-
σθῆ, οὐκ ἀθυμαῖμεν τὴν τελευταίην : || κ.
νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀρχῆς, ἀξιώματος κττ., ἀπομα-
κρύνω τινὰ, ἀποδύω, διώκω : ἤρ.1,123 Ἄστραγα
πάσαιε τῆς βασιλείης, Ξεν.ΚΠ.8,6,3 τούτους μὲν
οὐν οὐ παύσω τῆς ἀρχῆς, αὐτ.'Ἐλλ.6,2,13 παύσαν-
τες αὐτόν τῆς στρατηγίας ἴφικράτην ἀνθαιροῦν-
ται : || ὄμ. δημ. ἐπὶ προσ. κατέχοντος θεσιν
τινὰ παύω ἀπὸ κ. ἀλλῶς πούω ἀπολύω, διώκω :
τὸν ἔπαψαν ἀπὸ λογιστή, - θὰ πάψουν πολλοὺς
ὑπαλλήλους' κ. παθ. : ἤρ.1,56 οὐδ' ὡν αὐτὸς
ὁ Κροίσος' οὐδέθ' οἱ ἐξ αὐτοῦ παύσεσθαι
κοτε τῆς ἀρχῆς, αὐτ.6,66, - κινδυνεύει νὰ παυθῆ
ἀπ' τῆ θέσε του, - εἶναι πα(μ)μένως : 5) μέσ.
παύομαι τίνος καταπαύω ἐκτελῶν ἡ ὑφιστάμενός
τι ἡ εὐρισκόμενος ἐν τιμὴ καταστάσει, σταματῶ,
τελειώνω κατὶ φθάνω σὲ τέλος με κατὶ : ἤλ.Φ.432
πάλοι ἀμυες ἐπαυσάμεθα πολέμοιο, Ὀδ.Δ.683 εἰ-
πέμεναι δρωμήνιν . . ἔργων παύσεσθαι, αὐτ.1,540
παύσεσθαι γάσιο, αὐτ.Ρ.7 παύεσθαι κλαυθροῦ, αὐτ.
Δ.812 παύεσθαι ὀδυνάων, Αλσχ.Γρ.11 φιλονηρώ-
που δὲ παύεσθαι τρόπου, ἤρ.1,74 τῆς μάχης . .
ἐπαύσαντο, αὐτ.4,124 παυσάμενος τοῦ δρόμου,
Εὐρ.Μῆδ.1211 θρήνων καὶ γόνων ἐπάυσαστο, Λυσι.

19,6 πεπαυμένοι γάρ τῆς ὀργῆς οὕτων ἀκράσθη·
 || ὄμ. παύομαι ἐκ τινος : Εὐρ.Μήδ.46 ἐκ τρώων πεπαυμένοι, Ἀριστφ.Βάτρ.1531 ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' αὖν, Σέργ.Μακρ. ἐν Σόθ.3,291 παρεκελεύετο παύσασθαι τὸν ἀλυσitelῶν διενέξων· 6) μτ. ἀπαρφ. καταπαύω, σταματῶ τινα ἀπὸ τοῦ ναύ : Ἰλ.Α.442 ἐμ' ἐπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, Ἦρ.5,67 βραφωδούς ἐπαυσε ἀγωνίζεσθαι· || κ. μτ. τοῦ ἀρν. μτ. : Αἰοφ.Πρ.250 θνητάους γ' ἐπαυσα μὴ προδέρκεσθαι πόρον, Ἀριστφ. Ἀχ.634 παύσας ὑμάς μὴ λιαν ἐξαπατάσθαι· κ. μέσ. μτ. ἀπαρφ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Βατραχομ.193 παυσόμεθα . . ταύτοισιν ἀρήγειν, ΑΠ 6,21,8 οκάφος . . ἐγειρεῖν . . οὐ πατε παυάμενον· || ὄμ. π. μτγν. πέξ. : Πλούτ. Ἡθ.216D· 7) μτ. μτχ. ἐνεστ. καταπαύω τινα ἐκτελοῦντα (πάσχοντα, ἔχοντά) τι ἀπ' αὐτοῦ, διακόπτω, κάνω ναύ, σταματῶση : Ἰλ.Α.506 παύσεν ἀριστεύαντα Μαχάονα, Ἦρ.5,23 τὸν ἄνδρα παῦσον ταῦτα ποιεῖντα, Σοφ.Ἡλ.1295 γελῶντας ἐχθροῦς παύσωμεν, Εὐρ.Μήδ.171 παύσω δέ σ' ὄντ' ἀπαίδα· κ. μέσ. κ. παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἰλ.Χ.502 δθ' ἄπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχέων, Ἦρ.Α.133 τοὺς Ἑλληνας σιτειομένους πεινέοντα παύεσθαι, Αἰσχ.Ἀγ.1047 ἴσοι τοὶ λέγουσα παύεται οαφῆ λόγον· || ἐπί πραγμ. : Ὀδ.Μ.400 ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο . . ὕβων· κ. παρολειπομένης τῆς μτχ, ὅταν ἐν ἴωφ φως συμπληρ. τοῦ οὐα. : Ἰλ.Α.267 τὸ μὲν ἔλικος ἐπέστατο, παύσατο δ' αἶμα, αὐτ' Ψ.228 παύσατο δέ φλόξ, Ὀδ.Μ.168 ἄνεμος ἐπαύσατο, Ἦρ.2.135 Ροδῶπιος πέρι πέπαιμοι (ἐνν. λέγων). 8) μέσ. ἐπί χροιάς, ἐξαλειφμαί, βγαίνω, ξεθωριάζω, ἀντίθ. Ἰσταμαί : Θεόφρ.Φι.5,6,3· 9) ἀμτβ. κτ. προστ. παῦε σταμάτα, τελειώνω : Ὑμν.Δήμ.35) χόλου καὶ μήνης . . παύσειεν ἰένν. ἐ μήτηρι, Ἡσιόδ.Α.449 παῦε μάχης ἰκῶδ.ι, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.320,5 παῦε γόιοι· σπαν. παῦσι : Σοφ.Ἰχν.359 παῦσι τὸ λειπὸν φαλακρὸν ἠδονῆ πιτνάς, Ἐπιππ.5,20, Λουκ.Εἰκ.2' δημ. πάφε, πάφ(ε)τε : πάφε τὰ κλάματα, -πάφε τις κοροϊδίεις· || κυρ. ἀπολ. παῦε στάσου, σταμάτα, πάφε, φτάνει : Σοφ.Φιλ.1275 παῦε, μὴ λέξῃς πέρα· πρβλ. Ἀριστφ.Σφ.12C8, αὐτ.Βάτρ.122, Πλάτ. Φαῖδρ.228E· || ὄμ. ἐπαναλαμβόμεν. : Ἀριστφ. Ὀρν.1504 παῦε, παῦ, μὴ βῶα, αὐτ.Βάτρ.580 παῦε, παῦε τὸ λόγου, αὐτ.Εἰρ.326 παῦε, παῦ ὄρχοῦμενον· || ὄμ. κ. προκειμένου περὶ πολλῶν : Ἀριστφ. Ἀχ.864 παῦ ἔς κόρακας ἐὶ σφῆκας οὐκ ἀπὸ τῶν θυρών ; || παῦ ἀποκεκομμένον ἀντὶ παῦε : Μέν.Σμ.36 παῦε, παῦ, μηδὲν ὄμν· πρβλ.Αἰλ.Δ.ἀπ.275· || κτ. μέσ. προστ. παύσαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Εὐρ.Ἰνπ.706 παύσαι λέγουσα, Ἀριστφ.ἀπ. 8 παύσαι φαρμακοπῶλῶν, Πλάτ.Κωμ.224 παύσαι δυσωπῶν, Θεόπομπ.Κωμ.62, Φιλέτ.6, Φιλῆμ.213,1, Μέν.482,1 παύσαθε ναῦν ἐχροντες ἰδιόρθ, ἀντὶ λέγοντες), Κωμ.Ἀδέσπ.601 παύσαι μελωδοῦσ'· 10) μων. νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. παῦω τελειώνω, διακόπτω, σταματῶ, φθάνω εἰς τέλος : Ἐρωτόκρ.1,70 κὶ ἐπάφασιν οἱ λογιμοί, αὐτ.2,271, Πολίτ.Ἐκλ.Τρογ.8,6 παιδία μ', ἦρθ' ὦρα τὸ β' σπαθιοῦ κὶ εἰς πάφῃ τὸ τοῦφεκι, -ἐπαφά τὰ βόσανα ἰετέλειοσαν, -ἐπαφάν οἱ νόνοι ἱκατεπραῦθησαν, -ἐπαυσα ναὶ ἐργάζωμαι, -δὲν παῦει τὸ χαρδὰ τού· || εἰδ. ἐπὶ τῶν σχολείων, διακόπτω τὰς ἐργασίας : τὰ σχολεῖα παύουν τρεῖς μῆνες τὸ καλακαίρι· ὄμ. ἐπαφάν τὰ μοθήματα ἰδεοκλήσαν· || νεώτ. γυμναστ. παύσαθε ἰ παραγέλιον πρὸς διακοπὴν ἀσκήσεως τινος ἢ κινήσεως, ἀντίθ. ἀρξασθε ἰ· || κυρ. νεώτ. κ. δημ. διακόπτω τὸν λόγον, αἰσῶθ, σωμαίνω : δὲν παῦει οὐτε στιγμή· κ. ὄμ. προστ. πάφε ἰ **πάφιλας** (ἰ) δημ. κ. πάφιλος κ. υπάφιος ὀρεΐχਾਲκος· || λεπτὸν ὀρειχάλκινον ἔλασμα.

παφιλένιος-ια-ιο δημ. ὀρειχάλκινος.
παφίλι (ἰ) δημ. μικρὸν τεμάχιον ὀρειχάλκου· || κόσμημα ἐξ ὀρειχάλκου ἐπὶ τοῦ κοντακίου ἢ ἄ. ἐπιπλῶν μερῶν τῶν παλαιῶν ὀπλῶν : Βαλαωρ. Ἀθ.Διόμ.39 ποῖος τῖβει τὰ παφίλια συναφισμέν' ἀπὸ νεφίλια, - στὸ καριοφίλι τού ἀστράφταν τὰ παφίλια· || δοχεῖον ἐξ ὀρειχάλκου συνήθ. τῶν ἑκατὸν δραμίων, καταστάρι.
πάφιος-α-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ τῆς νήσου Πάφου, ὁ κάτοικος τῆς Πάφου συνήθ. ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης : Ἀριστφ.Λυσ.556 τῶν Παφίαν Ἀφροδίτην ὀπολ. ἢ Παφίη : Ἀντίφ.Θεσσ.ΑΠ.5,30.
παφλαγονικός-ή-ον ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Παφλαγόνους ἢ τὴν Παφλαγονίαν : Ξεν.Ἰν.5,4,13 κρήνη σκύτινα οἰάπερ τὰ παφλαγονία· || ἢ παφλαγονική (ἐνν. γῆ ἢ Παφλαγονία : αὐτ.6,1,15.
παφλάζω κ. νεώτ., αἰολ. -σάδω (Ἀλλ.Συμμ.25,41' βράζω, κοχλάζω, ἠχῶ ὡς τὸ βράζον ὕδωρ, κάνω τὸν ἦχον φλά-φλά, ἰδ. ἐπὶ ὀρμητικῶς ρέοντος ὕδατος, ἀνοταρασσομένης θαλάσσης, θραυόμενων κυμάτων : Ἰλ.Ν.798 κύματα παφλάζοντα, Ἐμπ.100,7 αἰθῆρ παφλάζων καταίσαται· ἐπὶ βράζοντος ὕγρου, φαγητοῦ κτ. : Ἀριστφ.ἀπ.498, Εὐβουλ.109 λοπάς παφλάζειν βαρβάρω ἀλλήματι· μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἀντίφιλ.217,4 ἔγγυλα . . παφλάζεται· 2) μτφ. σφαλατίζω, σαλιαρίζω ὀμιλῶν ἰσθλ. σφαλατάς), κομφάζω : Ἀριστφ. Εἰρ.314 παφλάζων καὶ κεκραγῶς, ὤσπερ ἦνικ' ἐνθάδ' ἦν ἱερί τοῦ Κλέωνος, αὐτ.Ἰνπ.919, Τιμοκλ.15,3 κόμποσι παφλάζειν· 3) μων. θρωσ. ἐπὶ τῆς καρδίας, πάλω ἱσχυρῶς ἔκ τινος πῆθους, κτυπῶ δυνατὰ : Μουσαί.91 κραδίη πάφλαζει· 4) βράζω : Κρατῖν.206 τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος σφαλάζει· 5) τραυλιζῶ : Ἰνπ.Ἐπιδ.2,5,2 ὄσοι τῇ φωνῇ παφλάζουσι.
παφλασμα ατασιτόδ κ. νεώτ. βρροσμός, κοχλασμός, ὁ προεγόμενος κατὰ τὸν κοχλασμὸν ἦχος· || μτφ.κτ. πληθ. οἱ κομμοσμοί, τὰ σοκιορίσματα, οἱ μπουρδες, μπουρμπουλήθρες : Ἀριστφ.Ὀρν.1243 παῦε τῶν παφλασματῶν ἔξ' ἀτρέμα· || νεώτ. παφλασμός βλλ.
παφλασμός (ἰ) νεώτ. ὁ ἦχος ὁ παραγόμενος ἐξ ἰσχυρῶς ροῆς ἢ ἀναταραχῆς ὕδατος.
παφών Ἡσ. «κτείννας».
παχάινω μων. κ. δημ. ὄργ. παχύνω παχύνομαι, παχύνω βλλ. : Ἐρωτόκρ.1,494 κα φαίνεται τό' ἢ ἀγρυνηία τῇ θρέψει, τὴν παχύνει.
παχάνοψ-οπος (ἰ) ἢ πᾶν ἀμφ. σημ. παχάνοψ γῆ-πάχετος-ον ΕΜ 656,53 «πάχετος» παχύτερον κατὸ συγκοπήν του ἢ καὶ ρα, παχύς, πυκνός, χονδρόρ : Ὀδ.Ω.187 λάβε δισκαν μελιόνα καὶ πάχετον, αὐτ.Ψ.91 πάχετος δ' ἦν, ἠίτε κίων· 2) ἐπὶ κόμβου ἢ δεσμοῦ, ὁ ἐσφιγμένος, ὁ σφιχτός : Ἰνπ.Γυν.2,110 καὶ πάχετον ποιήσαντα ὑπέρ τῶν ἀγκύλων καὶ τῶν ἰνῶν ὑπέρ τῶν ὀνῶτων· || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Ἰνπ.Καρδ.6· 3) μτγν.ἐπ. τὸ ἀρσ. ὡς οὐδ' οὐς. ἢ παχύτης, ὁ ὄγκος, τὸ πάχος : Νικ.Θηρ.385 τοῦ πάχετος μῆκος τὸ πολύτροπαν ἰάμφ., Ὀπν.Ἀλ.4,535.
παχέως ἐπίρρ. ἐπὶ ὀρισμοῦ ἢ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, τραχέως, ἀγροικῶς : Ἀριστλ.Πολιτ.1275b, 25 οὕτω δὲ ὀρισμῶντων πολιτικῶς καὶ παχέως ἰδ.ὀρθ. ταχέως) κ. συγκρ. : Πλάτ.Πολιτ.294E παχύτερον αἰνοῦται δεινὸν ἐξ ἐπὶ τὸ παλῦ· 2) κ. συγκρ. χονδρῶς, χονδροτέρως : Ἡμιδ.Αἰθ.5,18 ἀφῆ δὴ ὄν συνελς ὡς παχύτερον ἔχει τῆς ἀκοῆς.
παχήμερον Ἡσ. ἐτὰ Μενδοῦσιον λεγόμενον.
παχίς-πτος (ἰ) ἢ μτγν. κ. μων. ὁ παχύς, ὁ πολυσάρκος : Εὐάγγ.Ἐγκλ.Ἰστ.4,7,17 τὰ τῆς πορείας ἐμοὶ διακέκοιται πάχητι τε ὄντι πόρρω τε τῆς ἡλικίας ἀφιγμένω· 2) Ἡσ. «πάχητες» πλούσιοι, παχεῖς· πρβλ. παχῶς ἐν εἰδ. σημ.

πάχιστος-η-ον άνώμ. υπερθετικόν του παχός βλλ., ό παχύτατος: 'Ιλ.Π 314 ένθα πάχιστος μυών άνθρώπου πέλεται.

πάχυναν-ονος-ον άνώμ. συγκρ. του παχύς βλλ., ό ποχύτερος: 'Αρατ.785.

πάχνα-πάχνα έπίρρ. δημ. μετά προσοχής, φόδου: πάχνα-πάχνα φύγε μή σε 'δ'η κανείς.

πάχνη(ή) (ήγηνημι) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. λεπτότατη πεπηγυία δρόσος, σχηματιζομένη κατά τας φυκράς νύκτας έπί της έπιφανείας τών διαφώρων έν ύποίθρη αντικειμένων και ιδ. έπί τών φυτών: 'Οδ.Ξ 476 στήαρ ύπερβε κών γενέτ' ήτε πάχνη, Αίσχ.Πρ.25 παχνην θ' έψων ήλιος σκεδᾶ πάλην, Πλάτ.Τημ.5.1: τό έπί γής συμπαγέν έν δρόσου γενομένην πάχνη λέγεται, Φιλιππιδ.25,4 απέκαυσεν ή πάχνη τας άμπέλους, 'Ερωτόκρ.2,1252 κι έχουν εις τά φτερούδια ντως πάχνη από τή δροσούλα, Σολωμ.Λόδρ Μπαύρ.149.1 Γρην.Σκ.Τερρ.92,2 μύρια διαμάντια λάμπουν της πρωινής τής πάχνης, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3,5 μαργαριτώς της αύγής ή πάχνη: κ. πληθ.: Πλάτ.Συμπ. 188B πάχνα και χάλαιζα, Πολιτ.'Εκλ.Τραγ 39,14 γεία σας, βουνά μέ τούς γκρεμνούς, λαγκάδια μέ τις πάχνης: || μτφ. τό πεπηγός αίμα: Αίσχ.Αγ.1512 δητι δέ και προβαίνων πάχνα κουροβόρω παρέξει, Κωμ.'Αδέσπ.650Α γήρως ευρώτα και πάχνην (τά άσπρα μαλλιά γέροντος)

παχνήεις-εντος-εσσα-εν μτν. ό πλήρης πάχνης, ό παχύνδης: Νόνν.Δ 3,4 παχνήετα . . ίχνια,

παχνί (τοί) δημ. ή φάτνη: δ. διστ. τά ζᾶ θέλουν τό παχνί.

παχνιάζω δημ. ρίπτω χόρτον εις τήν πάχνην τών ζώων, πορέχω τροφήν εις τά ζῶα: σκώθηκε τί νύκτα νά παχνιάσῃ τά βόδια της.

παχνιόω μτν. ώς τριτοπρόσ. πίπτει πάχνη: Παλλόδ.Λαου.12,0C 2) ρηματ. π. πάχνησιμα.

πάχνησιμα-ατος (τοί) μν. ή πάχνη 2) μτφ. ώχρότης, πελιδνότης: 'Ερωτόκρ.3,1146 τού νεκρού τό πάχνησιμα είχε τό πρόσωπόν της.

παχνόλιθος(οί) νεώτ. όρυκτολ. φθοριούχον άλας του άργιλίου, άσβεστίου και νατρίου.

παχνό-ώ(ή)πάχνη(ή) κ. μων. καθιστώ τί συμπαγέ, συμπήνημι, παγώνω: Πλούτ.'Ηθ.396B ό χαλκόδ μεθλιόν τόν Ιόν, έν ή πυκνότης συνέχουσα και παχνούσα παιεί έκφανή: κ. παθ.: Πλούτ.'Ηθ.736Α παχνομένου του πνεύματος: || όμ. παθ. καλύπτομαι ύπό πάχνης: Γεωπ.12,17,1 χρή . . νίτρον λειον ή άλμυρίδα γήν διά κοσκίνου κατασπασθείσαν πάσειν, ώς δοκείν αυτήν πεπαχνώσθαι: 2) μτφ. έπιφέρω θλίψιν, τρόμον, τρομάζω, παγώνω: 'Ησιόδ.'Εργ.360 έπάχνωσεν φίλον ήτορ ΙΤζέτζ. «παχνούν γάρ τό λυπούν, από μεταφοράς τής πάχνης, τής λυπούσης τά λήτα»: || κ. παθ. μένω κατάπληκτος, αίσθηθάνωι πολλήν δυσθυμίαν ή θλίψιν, παγώνω: 'Ησ.«παχνοῦται: θυμοῦται, ήσασεται: παρά τήν πάχνην φρίσσει, λυπείτο, άνιάτοι»: 'Ιλ.Ρ 112 του δ' έν φρεσίν άλκιμον ήτορ παχνοῦται, Αίσχ.Χο.83 κρυφάσις πένησιν παχνομένην, Ευρ.'Ιπν.803, 'Ίώσ.Π 1,28,3.

παχνώδης-ους-ες κ. μων. ό πλήρης πάχνης, ό γεμάτος από πάχνην, παχνήεις: Γεωπ.1,12,27 παχνώδης χεϊμών: 2) μτφ. ό ψυχρός, ό παγετώδης: 'Υμν.'Ια 146 παχνώδης αύχμός.

παχνομήτρης(οί) νεώτ. είδος διαθήτου μέ κερμμένα σκέλη, ό καρκίνος.

πάχος-ους(τό) Ιπαχύς(ή) κ. νεώτ. κ. δημ., γενικ. έν. κ. πάχος, πληθ. τά πάχη, δημ. τά πάχια κ. πάχιστα, έπί στερεών σωμάτων, ή μικροτέρα τών τριών ούτων διαστάσεων Ιπαχύς, ύψος, μήκος, τό χόντρος: 'Οδ.1 324 τόσσον ένν μήκος, τόσσον πάχος εισοράσθαι, Θουκ.1,93 έβούλετο γάρ τῷ μεγέθει και τῷ πάχει άριστάναι τας τών πσε-

μίων έπιβουλάς, αύτ.3,20: κ. κτ. πληθ.: 'Αριστλ.Ζ1 517b,8 τά δέ πάχη τών τριχών και αί λεπτότητες και τά μεγέθη διαφέρουσι κατά τόπους, ΠΔ 'Αρ.24,8 τά πάχη αύτών εκμμελλει, Πάπ. σκήνεα όρθά και πάχη έχοντα: κ. άπολ.: 'Ηρ.4,81 πάχος δέ τό Σκυθικόν τούτα χαλκήθόν έστί δακτύλων έξ, Πινδ.Π 4,245 ός πάχη μάκει μέ πεντακόντρον ναῦν κρέτει, - τό πάχος του τοίχου.

2) έπί ανθρώπων κ. ζώων, ή παχύτης, ή εύσαρκία, ή πολυσάρκία: Ευρ.Κύκλ 380 οί σαρκός ειχον εύτρεφέστατον πάχος, 'Αντιφάν.19 δια πάχος του σώματος, Πλάτ.Πολ.523E ώσαύτως πάχος και λεπτότητα ή μαλακότητα και σκληρότητα ή άφή:, - τό πάχος αυτού του ανθρώπου είναι πρωτοφανές: || νεώτ. κ. δημ. συνεκτ. λίπος(ζώικόν, ζύκι, άλειμμα: χοιρινό πάχος: 3) έπί ύγρών έν φρ. έχω πάχος έχω σύστροσι, πυκνότατι νισα, είμαι παχύς: 'Αριστλ.Αίσθ.44la,29 οί χυμοί πάντες πάχος έχουσι μάλλον: || έπί τής άλμυρότητας τής θαλάσσης: 'Αριστλ.Μετ 359a,7 τό πάχος τής θαλάσσης, Φιλ.Μηχ.Βελον 89,21 ώστε γίνεσθαι τό πάχος ώς κικεύονα: 4) έν συγκεκρ. ένν., παχύς όγκος: Διοσκ.5,18.

παχουλόδ-ή-ό μων. κ. δημ. ύποκορ. παχουλού-τικός, έπί ανθρώπων, ζώων κ. τών μελών αύτων, ό όλιγον παχύς, ό εύτραφής: Διγεν.'Ακρ.159 ειχεν και χείλη παχουλά, κοκκινοδεβαμμένα, - γυναικα παχουλή.

παχουλούτικός-η-ο δημ. ύποκορ. του παχύς βλλ. όδ βλλ.

παχούταικος-η-ο δημ. ύποκορ. του παχύς βλλ. **παχτώνης**(οί) ά. πακτώτης βλλ.

παχτώνω δημ. ά. πακτώνω.

παχύσιμος-ον κ. νεώτ. ό έχων παχύ, ηηκτόν αίμα: 'Ιπν.Δι.2,46 ζώων παχύσιμον.

παχυβλεφαρία(ή) μτν. ή έξόγκωσις τών βλεφάρων: Κυραν.35.

παχύλωσσα(τοί) νεώτ. κατηγορία σάυρων.

παχύδάκτυλος-ον μτν. ή νεώτ. ό έχων παχείς τούς δακτύλους: Πολ.Φυσ.86 2) νεώτ. ζωολ. ό παχυδάκτυλος γένος έρπετών τού άθροίσματος τών σάυρων.

παχύδενδρος-ον μτν. ό έχων πυκνά δένδρα, ή κτ. ά. ό έχων χονδρά δένδρα, ό χονδρόδενδρος: 'Μετ.Αόγ.23,17 παχύδενδροίς έλασειν.

παχύδερμα(τοί) νεώτ. ζωολ. άθροισμα ζώων θηλαστικών, έχόντων παχύτατον δέρμα, οίον ό ρινόκερωσ, ό χόιτρος, ό έλέφας κ. ά. 2) μτφ. κ. κτ. ένικ. πρόσ. ό άναίσθητος εις τας προσβολάς, εις τας θλίψεις: || ιδ. ό μη φιλόνηπος, ό μη άργώδης τών δυστυχοῦντων πλούσιος.

παχυδερμία(ή) κ. νεώτ., ίων. -ήν, ή παχύτης του δέρματος, ή χονδροδερμία: 'Ιπν.'Επιδ.5,9 του κνησμού έπαύσατο και τής παχυδερμίας: || νεώτ. ίατρ. ή μόνιμος ούξησις του δέρματος, ή έλεφαντίασις: 2) νεώτ. μτφ. ή άναίσθησία, άφιλοτιμία, κτηνωδία, χωριστιά.

παχυδερμική καχεξία(ή) νεώτ. ίατρ. ειδική κοτάστασις του δέρματος άπαντώσα εις τό μυζοίδημα βλλ.

παχύδερμος-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ό έχων δερμα παχύ, ό χονδρόδερμος: κ. συγκρ.: 'Αριστλ.Ζ1 783a,2,αύτ.782b,5 διάπερ όλων μέν τά παχυδερμότερα παχυτριχότερα τών ζώων: || νεώτ. ζωολ. τά παχύδερμα ώς ούσ. βλλ.: 2) μτφ. ό νωθρός τήν διάνοιαν, ό άνόητος, ό βλάξ, άναίσθητος: Λουκ.Τιμ.23 ό δέ έμπεσών άθρόως εις έμέ άπειρόκαλας και παχύδερμος άνθρωπος, Γρηγ.Νύσσ.2,31D τοίς παχύδερμοίς και άδιարθρώτοις, Ζχόλ.'Αριστφ.Νεφ.1239 ώς παχυδερμον αύτόν χλευάζει: || νεώτ. κ. δημ. τό παχύδερμα ώς ούσ.: αυτός είναι παχύδερμο.

παχύδερμῶ-έω γλωσσα, ἔχω παχύ δέρμα.
παχύθριξ-τριχοῖς [ἴ] ὁ ἔχων παχείας, χονδρᾶς τρίχας, ὁ χονδρότριχος, χουδρόμαλλος, κ. ἄ. ὁ ἔχων πυκνάς τρίχας, ὁ πυκνόθριξ· κ. συγκρ. -ώτερος: Ἄριστλ.ΖΓ782b,5 διόπερ ὄλας μὲν τὰ παχυδερμότερα, παχυτριχώτερα τῶν ζῴων.

παχύκάλαμος ὄν μτγν. ἐπὶ φρυτῶν, ὁ ἔχων παχύν, χονδρὸν κάλαμον: Θεόδωρ.ΦΑίτ.3,21,2 τροφῆς γάρ πολλῆς . . δειταί, δι' ὃ· καὶ παχυκάλαμος.
παχύκάρδιος-ὄν μτγν. μτφ. ὁ τὴν καρδίαν παχυλός, ἀναίσθητος: Ἰω.Χρυσ.εἰς Ψαλμ.1,528,3 τί δὲ ἐστὶ βαρυσκάρδιοι, παχυκάρδιοι, σαρκικοί.

παχύκαυλός-ὄν ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων παχύν, χονδρὸν καυλόν, ὁ χονδρόκαυλος· κ. συγκρ.: Θεόδωρ. Φ16,2,6 τὸ δὲ ἄρρεν μεῖζόν τε καὶ παχυκαυλότερον καὶ πολυκλωνότερον.

παχυκεφαλία (ἡ) νεώτ. ἀνατ. ὑπέμετρον πάχος τῶν ὀστέων τῆς κεφαλῆς καὶ ἰδ. τοῦ κρανίου.

παχύκεφαλος (ὁ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ὀδικῶν ἐκ τῶν λανιδῶν.

παχύκνημος-ὄν ὁ ἔχων παχείας, χονδρᾶς τὰς κνήμας: Ἄριστφ.Πλ.560 γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πλόνες εἰσιν ἀσελγῶς, Διογ.Λ7,1 παχύκνημὸς τε καὶ ἀπαγῆς.

παχύλός-ἡ-ὄν μον. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ παχύς, ὁ ὀλίγον τι παχύς: Ass Μαΐου 2,739,56 συνδισθαί παχυλῶ σώματι· 2) συνήθ. μτφ. ὁ περισσώτερος τοῦ δέοντος, ἀντίθ. γλισχρός: οἱ διευθυνταὶ τῶν τραπέζων ἔχουν παχυλοῦς μισθοῦς· 3) ὁ πλήρης, ὁ τέλειος: ἔχει παχυλὴν ἀμάθειαν.

παχυλῶς ἔπιρρ. κ. μον. κ. νεώτ. χονδρᾶς διὰ γενικῶν λέξεων, κατὰ προσέγγισιν, ἀντίθ. ἀκριβῶς: Ἄριστλ.ΗΝικ.1094b,20 παχυλῶς καὶ τύψω τάληθές ἐνδοκινῶσθαι, Εὐστ1 Πον.47,76 ὑποδειγματῆσαι παχυλῶς· 2) νεώτ. περισσώτερον τοῦ δέοντος, ἀντίθ. γλισχρός: ἀμειβεταί παχυλῶς.

παχύμειρα (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ σύστασις ἐκ χονδρῶν καὶ ἄδρῶν μερῶν, ἡ παχύτης: Θεών Σμ. 97H, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.9,86, Γρηγ.Νύσας.1,188C τὴν σωματικὴν παχυμείραν· 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων διπτέρων ἐκ τῶν ἐμπτιδῶν.

παχύμερης-οὗς-ές ὁ ἐκ χονδρῶν καὶ ἄδρῶν μερῶν συνιστάμενος: Ἄριστλ.Πρ.873a,6' κ. συγκρ.: Τίμ.Λοκρ.100F τὸ φυρὸν παχυμερέστερον· κ. ὑπέρρ.: Κορνοῦτ.Φύσ.Οε.5 π-ἀήρ· || τὸ παχυμερές τὸ πυκνὸν μέρος: Διογ.Λ7,142' κ. συγκρ.: Ἄριστλ.Οὐρ.304a,3, κ. ὑπέρρ.: Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.12,11 πρῶτον μὲν γάρ τὸ παχυμερέστατον αὐτοῦ εἰς αὐτὸ συστατέλλον μὲν γῆν γενέσθαι.

παχύμερῶς ἔπιρρ. μτγν. μτφ. παχυλῶς, διὰ γενικῶν λέξεων: Ἦσ. «παχυμερῶς: ἄδρως, παχέως»: Στράβ.1,4,7 ταῦτα γάρ εἰρηται παχυμερῶς· κ. συγκρ.: αὐτ.1,4,8 ἐτι δὲ παχυμερέστερον τὸ φήσαντα μὴ ὄραν εἰς τί πραγματικὸν καταστρέφει τὸ τοῦς ὄρους ζητεῖν· 2) τροχάδην: Ἰουστιν. Νεαρ.53,4,1 παχυμερῶς ἐξετάζειν, Ἄνν.Κομν.83B οὐ παχυμερῶς τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις . . παραπέμπειν χρή·

παχύμετρον (τὸ) νεώτ. ὄργανον χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν τῶν κατασκευαζομένων μεταλλά πρὸς μέτρησιν τοῦ πάχους τῶν ὑπ' αὐτῶν κατασκευαζομένων τεμαχίων· || εἶδ. ἐν τῇ θαυμαστικῇ τέχνῃ, ὄργανον ἐν χρ. πρὸς μέτρησιν τοῦ πάχους τῶν ἱσταμένων κορμῶν τῶν δένδρων ἢ καὶ τοῦ πάχους τῆς κατεγρασμένης ζυλείας.

παχυμηνγγίτις-ιδος [ἡ] νεώτ. ἱατρ. πόχυνσις καὶ σκληρυνσις ἀμα τὰς μηνίγγων.

παχυμουλαράτος-η-ὄν μον. ὁ καθήμενος ἐπὶ παχέος ἡμίονου: Πρόδρο.1,60 καὶ τῶρα (βλέπετε) γέγονεν . . καὶ παχυμουλαράτος.

παχύμυρον (τὸ) νεώτ. ἀρωματικὴ ἀλοοφιή πρὸς θεραπευτικὴν ἢ καλλυντικὴν χρῆσιν, πομάδα.

παχύνευρῶ-έω μτγν. κ. μον. ἀμτθ. ἔχω παχείς, χονδρούς τένονας ἢ μύς, οἷον ἐν τῇ ἀρθρίτιδι: Στράβ.14,5,12 ὅθεν καὶ τοῖς παχύνευροισι βοτρωμένοι καὶ κτήνη καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ.
παχύμφαλος-ὄν μον. ὁ ἔχων παχέα, χονδρὰ σύννεφα: ΚΜανασσ.Χρον.3,21 τὸ πρόσωπον τοῦ . . ἡλίου ἀχλύες παχύμφαλοι θολοῦσι.

παχύμυρος-οος-οον-οον λεξ. κ. νεώτ. ὁ παχύς, ἀμθλῶς τὸν νοῦν, ὁ δύσνοος, ὁ ἀνόητος, ὁ χοντροκέφαλος: Ἦσ. «ἀνόητος», Φώτ.

παχύνσις-εως (ἡ) παχύνω κ. νεώτ. τὸ παχύνεσθαι, ἡ πύκνωσις: Ἄριστλ.Μετ.383a,11 ἡ γὰρ παχύνσις, ὑπέρου μὲν ἀπίοντος γίνεταί, τοῦ ἔπιρρου δὲ συνισταμένου, Θεόδωρ.ΦΑίτ.6,11,7 τούτοις αὐ γίνεται τοιαύτη παχύνσις· || ἐπὶ βεβρασμένων ὤων: Γολ.6,707 τὰ δ' ἐν τῷ συμμέτρῳ τῆς παχύνσεως ἀρβέντα.

παχυντικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. μτ. γενικ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ παχύνεσθαι: Διοσκ.5,71' 2) ἐνεργ. ὁ ἐπιφαιρῶν, προκαλὸν παχύνσις: Ἄρθ.Ἰατρ.π. Ὀρεῖθ 23,27, Σωρ.1,21 παχυντικά τροφαί, - τὰ ἀμυλῶδη εἶναι παχυντικά.

παχύνω κ. μον., νεώτ. κ. δημ., μον. κ. δημ. παχύνω κ. παχύνω, ἄδρ. ἐπάχυνα κ. παθ. ἐπαχύνθη, μέλλ. παχύνω, παθ. παχύνομαι, πορακ. πεπάχυσμαι [Ἄριστλ.Κόσ.394' 2b, Φίλαστρ.Γυμν.52] κ. πεπάχυσμαι [Γολ.6,678] (τὸ ρ. πρῶτον π.Αίσχ.), καθιστῶ τινα παχύν, χονδρῶν: Ξεν.Οικ.12,20 παχύναι αὐτὸν ὡς τάχιστα βουλομένους [Ἰηνοί, Πλάτ.Γοργ.518C ἐμπλησασατε καὶ παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, αὐτ.Πολ.343B] || παθ. γίνομαι παχύς: Ἰηπ.Ἀφ.5,44, Ἄριστφ.Ἀχ.791 α1 δ' ἄν παχυνθῆ κ' ἀναχνοισθῆ τριχί, ΠΔ'Εκκλ.12,5 παχυνθῆ ἡ ἀνίρς, Μελεάγρ ΑΠ7,207 δαίτι παχυνόμενος, Πρόδρο.341 τὴν ἐκδορμηνὴν πάντοτε καὶ μὴ παχυνόμενῃ· 2) συνεκδ. ἐνσχυῶ, δυναμώνω: Πορφ.Ἀποχ.1,38 παχύνειν δεσμών· 3) παθ. γίνομαι ἄδρως, μεστός, στερεός, σκληρός: Ἦρ.3,12 Αἰγύπτιοι μὲν αὐτίκα ἀπὸ παιδίων ἀρξάμενοι ζυρῶνται τὰς κεφαλὰς καὶ πρὸς τὰν ἤλιον παχύνεται τὸ ὄστέον· || κ. ἐπὶ χυμῶν: Ἰηπ.Ἀρχ.Ἰηρ.19 λεπτόνεσθαι τε καὶ παχύνεσθαι ἐς χυμῶν εἶδος δι' ἄλλων εἰδέων καὶ πανταίων· || κ. ἐπὶ ἐκκρίσεων: Ἰηπ.Προγν.11' πρβλ.Ἄριστλ. ΖΓ735a,36 τὸ ὄδωρ οὐ φανεραὶ παχυνόμενον ὑπὸ τοῦ θερμοῦ· || ἐπὶ χυμῶν τῶν καρπῶν, συμμυκνοῦμαι: Θεόδωρ.ΦΑίτ.6,16,2 ἡ μὲν γλυκύτης καὶ ὄλας ἡ εὐστομία παχύνει τῶν χυλῶν· || ἐπὶ ἐλαίοις: Φίλαστρ.Γυμν.52' || ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, γίνομαι ἀμυρῶς, σκοτεινός: Διον.Περ.35'

4) μτφ. αὐξάνω, ἐπιτείνω: Αἰσχ.Ἰκ.618 Ξηνός, κάτον μέγαν προφωμὸν μήποτ' εἰσπίην χρόνον πόλιν παχύναι· κ. παθ.: Αἰσχ.Ἐπτ.771 ὄλθος ἀγαν παχυνθεῖς· 5) μτφ. καθιστῶ τι ναθρόν: Πλούτ.Ἦθ 995D τὰς ψυχὰς ὑπὸ πλησμονῆς καὶ κόρου παχύνουσι, Φίλαστρ.Ἀπολλ.1,8 βρώσεις τὸν νοῦν π· κ. παθ.: ΠΔ'Ἦσ 6,10 ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, Πρόκλ.Πολ.1,119κ περιβλήματα . . παχυνόμενα ὑπὸ τῆς γήϊνης πάχυνσεως· 6) ρηματ.π. παχύνσις, παχυντικός, πάχυνμα, παχυομοῖς.

παχυπόδον-οδος-οον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν ἀνωμοειδῶν.

παχύπους-ποδος-οον κ. νεώτ. ὁ ἔχων παχείς πόδας, ὁ χονδρόποδος: Ἦσ. «παχύποδα» τὸν ὑπὸ λιμοῦ καὶ φιλαργυρίας οἰδησάντα: Ἄριστλ.Ζ1 557a,23 ἰδ.γρ., Πολ.Φυσ.287' 2) νεώτ. ζωολ. ὁ παχύπους γένος ἐντόμων κολεοπτέρων.

παχύριπίν-ῖνος [ἡ] μτγν. ὁ ἔχων παχείαν ρίνα: Πολ.Φυσ.287, Ἄδαμ.2,48.

παχύρραβδος-ὄν μτγν. ὁ ἔχων παχείας, χονδρᾶς ράβδους, ραβδώσεις, κωρίδας· κ. συγκρ.:

Δισκ.1,14 ἔστι δὲ τι λεγόμενον κιννάμωμον, ὃ ἔναι φευδακιννάμωμον καλοῦσιν εὐεργές καὶ παχυρραδέσσοτον.

παχύρριζος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὃ ἔχων παχείας, χονδράς ρίζας, ὁ χονδρόρριζος, ἀντίθ.λεπτόρριζος: Θεόφρ.Φ1 3,11,4 πυκνοῦρριζον δὲ καὶ παχύρριζον καὶ μετώρων, Δισκ.1,14. 2) νεώτ. ὁ παχύρριζος γένος φυτῶν χεδροπῶν.

παχύρρινος ἰδί μιν. ὁ παχύρρινον βλ.λ.: Μαλ.1,306,11.

παχύρρυνος-ον μτγν. ἐπὶ ζώων, ὃ ἔχων παχὺ ρύγχος, χοντρήν μούρην, ὃ χοντρομούρης: Ἄλλεξ. Ἄφρ.Πρ.1,141.

παχὺς αἰολ. τ. ἀντί πῆχυς βλ.λ.

παχὺς-τος-ετα-ύ ἰσθύνωμι κ. μιν, νεώτ., δημ. κ. παχίος-ιεῖα-ίο, ἰων.θηλ. παχέα ἰ'Ἰπν.Ἐπικ.21),συγκρ. **παχύτερος** κ. **παχίων** Ἄρατ.785] κ. ἐπ. πάσων Ἰ'Οδ.Ζ 2301, ὑπερβ. παχύτατος κ. ἐπ. πάσιτος Ἰ'Α.Π 314], ὁ ἔχων ὀρεκτόν ἢ ὑπερβολικόν πάχος, ὁ ἄσπρος, ὁ ρωμαλέος, ὁ χονδρός: Ἰ'Α.Ε 309 ἐφέστα χειρὶ παχεῖη γαίης Ἰ'Ἡσ. κτῆ ἰσχυρῆ), αὐτ. Π 473 παχέος παρὰ μηροῦ, Ὀδ.1 372 κτῆ ἀποδοχμύσας παχὺν σάχνα, Ἡσίοδ.Ἐργ.497 λεπτῆ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζης, Ἄρχιλ.184 περὶ σφυρῶν παχεῖα, μοιήτη γυνή. || ἐπὶ δένδρου: Ἡσίοδ.Ἐργ.509 πολλὰς δὲ δρυὸς ὑψικόμοις ἐλάτας τε παχείας, Θεόφρ.Φ1 6,3] τὸ δὲ σίλιφον ἔχει ρίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν. || γενικ. ἐπὶ ἀθύρων, ὁ μέγας, ὁ ὀγκώδης, ὁ χονδρός: Ἰ'Α. Μ 446 λάαν φέρον, ὃς. . πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν ρίζας ἐπὶ ἰλιθὸν ἔφερον, ὅστις πλατύς μὲν εἰς τὴν ῥίζαν ἦτο, σουβλερός δ' εἰς τὴν κορυφῆν, αὐτ.Σ 416 ἀκῆπρον παχὺ, Ὀδ.Χ 18 αὐλὸς ἀνά θρίνας παχὺς ἦλθεν αἰματος ἀνδρομέοιο, Ἄριστοφ.Νεφ.59 τῶν παχεῖων ἐνετίθειε βρυαλλίδων, αὐτ.Σφ.435. || ἐπὶ τῆς δραχμῆς, ἢ Αἰγιναιῆ ἔχουσα βάρος μέγιστον τοῦ τῆς Ἀττικῆς Πολυδ.9,76 κτῆν Αἰγιναιὸν δραχμῆν μεζῶ τῆς Ἀττικῆς οὖσαν ἰδέκα γὰρ ὀβολοῦς (Ἀττικὸς ἄστυ) Ἀθηναῖοι παχεῖαν δραχμῆν ἐκάουσι, μίσοι τῶν Αἰγινιτῶν Αἰγιναιὸν κολεῖν ἢ μέλειον, Ἡσ. «παχεῖα δραχμῆ» τὸ διδραχμον, Ἀχαιοίς. 2) ἐπὶ ὕψασμάτων, ὁ βαρὺς, ὁ χονδρός, ὁ ἄσπρος, ἀντίθ. λεπτός: Πλάτ.Κρατ.389B οὐλοῦν ἐπιειδῶν δεῖν λεπτῶ ἰματίῳ ἢ παχεῖ, Θεόπομπ.Κωμ 10 χλαῖναν. . παχεῖαν ἐπιβαλῶ Λακωνικῶν. 3) ἐπὶ τῶν τριχῶν, ὁ χονδρός: Ἄριστοφ.Ζ1 502a,26 πλῆν ἢ θρίξ παχεῖα καὶ δασεῖς ἐπ' ἀμφοτέρα σφόδρα εἰσὶν οἱ πῆχαι. || νεώτ. κ. ὁ πυκνός, ἐπὶ μύστακος: Πισαοδ.Χριστ.Τεμπ.123 ἔστριψε πρὸς τὰ ἄνω τὸν μακρὸν καὶ παχὺν μύστακα τοῦ. 4) κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ζῶων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν, ὁ εὐσαρκος, παχύσαρκος, εὐτραφής, χοντρός, ἀντίθ. λεπτός, ἰσχνός, λιπόσαρκος, λιγνός, ἀχαμνός: Ἄριστοφ.Ἀχ.766 ὡς παχεῖα καὶ καλὰ ἰένι χοίρου), Μέν.29 ὡς παχύς, Ἰουλ.Λόγ 5,177C παχεῖται ἀμελάδες ἰέν χρ. κ. μφ.1, Λασκαρ.ἡ Γέννησῆ μου 5 ἕνας ἄντρας χοντρός, παλῖος, μεγάλος, - παχὺ βόδι - ἄνρι - ὀρτύκι. || ὄμ. κ. συγκρ. κ. ὑπερβ.: Ἰ'Ἰπν.Ἄφ.3,25 οἱ παχύτατοι τῶν παιδῶν. 5) μιν, νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν εἰς τροφήν κρέατων καὶ ἐπὶ ἄ. ἐδωδῶν, ὁ λιπαρός: παχεῖα μπριζόλα, - παχὺ τυρὶ - λουκάνικο - φάρ). || κ. ἐπὶ παρεσκευασμένης τροφῆς, ὁ ὀνηθείς, ὁ μαγειρευθείς μετὰ πολλοῦ λίπους ἢ βουτύρου ἢ ἐλαίου: παχεῖα σούπα, - τὸ παχὺ φατ' ἀγκῶνε. || μιν. τροφῆ παχεῖα κ. τροφῆ παχύτερα ἢ ἀποτελουμένη ἐκ κρέατος ἢ ἰχθύων ἢ φῶν, τυροῦ κ. ἄ. βρεπτικῶν ἐδωδῶν, ἀρτυνῆ, πασάχτικη, ἀντίθ. νηστίσιμη, σαρκοσπιανῆ: Μηνσαῖ.12,3 Συνε, σὺκέτι γὰρ μετελάθεινε τροφῆς παχύτερας, παχιά μπριζόλα. || τὸ οὐδ. παχὺ ὡς

οὐσ. τὸ λιπαρὸν μέρος κρέατος, ἀντίθ. φαχνό: δὲν τοῦ ἀρέσει τὸ παχὺ, προτιμῶ τὸ φαχνό. || νεώτ. ἀνατ. παχὺ ἔντερον τὸ ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ λεπτοῦ καὶ τελειωτῶν εἰς τὸν πρωκτῶν.

6) ὄμ. μιν. κ. δημ. ἐπὶ πλακοῦτων, ποπῶν κ. ἄ. προσομοίαν, ὁ χονδρός, ὁ ὀγκώδης, ὁ σπηλαιόστροφος τοῦ σπηλαιόστροφου: Πρόδρο.2,176 καὶ διπλοτήγανον παχὺν μεγάλως ἀβερίνας. 7) ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ λιπαρός, ὁ χυμώδης: Ξεν.Οἰκ.17,8 γῆ ἢ μὲν λεπτοτέρα ἢ δὲ παχύτερα, - παχὺ χῶμα. 8) ἐπὶ ὕδατι, ὁ πυκνόρρευστος, παχύρρευστος, πηχτός: Ἰ'Α.Φ 697 αἶμα παχὺ πτύοντα, Ἡρ.4,23 ἀπαρρεῖ. . παχὺ καὶ μέλαν, Ἰ'Ἰπν.Ἀερ.7 ταῦτα ἀνάγκη τοῦ μὲν θερεος εἶναι θερμὰ καὶ παχεῖα καὶ ὀδῶν ἔχοντα, Ἀθῆν.1,33B τὸ παχὺ τῆς δυνάμεως (τῶν οἴνων), - παχὺ λάδι. κ. συγκρ.: Ἄριστοφ.Ζ1 521b,28 ἔχει δὲ πλείω τυρὸν τὸ παχύτερον τῶν γαλακτικῶν.

9) ἐπὶ νοσήματι, ὁ ὀφειλόμενος εἰς παχυτικὸν φλέγμα: Ἰ'Ἰπν.Ἐντ.Παθ.47 τὰ παχεῖα καλοῦμενα νοσήματα. 10) κωμ. ὁ μέγας: Ἄριστοφ.Λυσ.23 μὴν καὶ παχὺ ἰπράγμα, αὐτ.Ἐκκλ.1048 παχεῖάν σοι χάριν. 11) μτφ. ἐπὶ ἴχθυος, βαρὺς, θαθύς, χονδρός, ἀντίθ. λεπτός: Ἄριστοφ.Ἀκουστ.803b,29 κ. συγκρ.: αὐτ.804a,10. || τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. βαθέως, δυνατὰ: Ἄρατ.953 καρῶνη παχεῖα κρώζουσα. 12) ὄμ. ἐπὶ χαρακτῆρος λόγου, ὁ τραχύς, βαρὺς κ. συγκρ.: Διον.Ἀλ.Παρμ.2 διάλεκτος παχυτέρα, αὐτ.Ἰσαί.19 παχύτερος τὴν λέξιν, Ἐρμογ.Ἰδ.1,6 παχύτερον ποιεῖν τὸν λόγον. || ἐπὶ περιφράσεων, ὁ εὐρύς, ὁ πλατύς κ. ὑπερβ.: Λογ.γίν.Υφ.29,1. 13) ὄμ. ἐπὶ φλογός, ἢ ἀμαυρῆ, ἢ μετὰ κηνοῦ κ. συγκρ.: Θεόφρ.Φ1 5,9,3 ἢ δ' ἐκ τῶν πυκνῶν καὶ χλωρῶν νυκτοστέρρα καὶ παχυτέρα. 14) ὄμ. ὁ ἔχων περιουσίαν, ὁ εὐπόρος, ὁ πλούσιος: Ἡσ. «πάχητες» πλούσιοι, παχεῖς: Ἡρ. 5,30 ἐκ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχέων ὑπὸ τοῦ δήμου, Ἄριστοφ.Εἰρ.639 τῶν δὲ συμμαχῶν ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους, αὐτ.Ἰπν.1139 ταῦτῶν ὃς ἄν ἢ παχὺς, θύσας ἐπίδειπνεῖς.

15) ὄμ. ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἢ ἔχουσα ἀφθονα, πλούσια ἐδέσματα, φαγητὰ: Φιλόστρ.Ἀπολλ.3,26 παχεῖα τράπεζα. 16) π. κωμ. κ. πεζογρ. ὁ παχύνους, ὁ βλάξ, ὁ ἠλιθίος, ὁ κωτός: Ἰ'Ἰπν.Ἀέρ. 24 ἔξ τε τὰς τέχνας παχεῖς καὶ οὐ λεπτοὶ οὐδ' ὀξέες, Ἄριστοφ.Νεφ.842 γνῶσει δὲ αὐτῶν ὡς ἀμαθῆς εἰ καὶ παχύς, Λουκ.Ἄλλεξ.9 ἐπιχειροῦν ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, Φιλόστρ.Σοφ.2,1,10 παχύς τὴν μνήμην ἰσχύοντος εἰς τὸ μνημονικόν. || συγκρ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ.: Ἡλιόδ.Αἰθ.5,18 παχύτερον ἔχειν τῆς ἀκοῆς ἰεῖναι ὀλίγον βαρυσυκοῦς. || παροιμ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἠλιθίου: Εὐνάτ.Ἰστ.δπ.2651) πηλοῦ παχύτερας. 17) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ λόγων, ὁ πομπώδης: παχιά λόγια ἰκομπορηροσύναι, κενὰ ὑποσέσεις.

παχυσαρκία ἰθὶ νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ παχυσαρκου, ἢ ὑπερ τὸ κανονικὸν ἀνάπτυξις τοῦ ὀγκοῦ τοῦ σώματος, ἢ πολυσαρκία.

παχύσαρκος-ον μτγν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων παχείας σάρκα, ὑπέμετρον ἀνάπτυξιν τοῦ λιπώδους ἰστού, χονδρός: Δισκ.1,85. Οἰκουμε.298,27 παχυσαρκῶν ἀνθρώπων.

παχυσαρκής-ους-ες ὁ ἔχων παχεῖα, χονδρὰ σκέλη, ἀντίθ. ἰσχυοσκέλης: Λυσ.Ἀδέσπ.21 παχυσαρκής ἀλετρις, Γαλ.6,32,11 τὸ δ' ἦτοι παχυσαρκής ἢ ἰσχυοσκέλης, Ἄδαμ.2,31.

παχυσματός ἰθὶ ἰσχυῶν μτγν. τὸ ἀποτελεσμά τοῦ παχύνω, ἢ πυκνώσις, ἢ ἠῆξις: Ἀέτ.1,52. || κ. μτφ.: Πρόκλ.Κρατ.101D τὰς μερικὰς φυχὰς ἀπὸ τῶν παχυσμάτων χωρίζων τῆς ὕλης.

παχυσμός ἰθὶ ἰσχυῶν ἢ παχύνσις, ἢ ἰσχυροποίησης, τὸ πάχος: Ἰ'Ἰπν.Ἐπιδ.6,8] παχυσμός, κρατυ-

σμός, μινύθαις' 2) τὸ πάχυσμα, ἡ πύκνωσις : Δαμόκρ. π. Γαλ. 13,988 π- τῶν νεύρων.

παχύσπερμος-ον μτγν. ὁ ἔχων παχὺ σπέρμα : Γαλ. 1,339.

παχυστομα (ἡ) μτγν. ἡ προφορὰ τῶν λέξεων μετὰ παχεῖας τραχύτητας : Στράβ. 14,2,28 οὐκέτι ἐφαίνεται κατὰ παχυστομα καὶ ἀφύσιν τινὰ τῶν φωνητηρίων ὀργάνων τοῦτο συμβαίνειν.

παχύστομος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ βουκόλειος, ὁ ἔχων πλατὺ καὶ χειλοειδὲς στόμα, ὁ πλατύστομος : Ἡσίοχ. 1 πυριγενῆ λαδῶν βραχύστομον κυκλοτερῆ παχύστομον κώθωνα παῖδα φάρυγος' 2) ἐπὶ τοῦ ὄστρεου, ὁ ἔχων μέγα στόμα : Ἀριστλ. ἀπ. 304 τὸ δὲ ὄστρεον παχύστομον διθυρον καὶ λειόστρακον' 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων κ. 1δ. βαρδάρων, ὁ προφέρων τὰς λέξεις μετὰ παχεῖας τραχύτητος, πλατέα, χονδρά : Στράβ. 14,2,28 ἐκείνους οὖν ἰδίως ἐκάλεσαν βαρδάρους, . . ὡς ἄν παχυστόμος ἢ τραχυστόμος.

παχυστομή-εω μτγν. προφέρω μετὰ παχεῖας τραχύτητος, ὀμιλῶ χονδρά : Στράβ. 14,2, 8 πάντων δὲ τῶν παχυστομούωνων οὕτως βαρδάρων.

παχύσχιονος-ον μτγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ παχέων σχοινίων, ὁ καρωμένος ἀπὸ χοντρά βοῦρλα : Νόνν. ἐν Creuzer Melet. 1,85 εἶδος δικτύου παχυσχιόνου.

παχύσχιμος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πολὺ σῶμα, ὁ παχύσαρκος, ὁ σωματώδης.

παχύτης πτος ἰή κ. μον. κ. νεώτ. τὸ πάχος πράγματός τινος, ὁ ὄγκος, τὸ χόντρος : Ἡρ. 4,74 πλὴν παχύτητας καὶ μεγέθεος τῶ λίνω ἐμπερεστάτη, αὐτ' 7,36' 2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῶων καὶ τῶν μελῶν αὐτῶν, ἡ παχυσαρκία, εὐσαρκία, τὸ πάχος : Ἀριστλ. Ζ161a,25 ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ἄν, Μηναι. 1,23 Θεοτ. σαρκός τῆ παχύτητ' κ. κτ. πλῆθ. : Πλάτ. Πολιτ. 234B ὁπόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ μήκη . . καὶ παχύτητας πρὸς τούτωντιον μετροῦσι' 3) ἐπὶ τῆς κόμης, ἡ πυκνότης : Ἀριστλ. Ζ1782a,24 παχύτητας μὲν οὖν καὶ λεπτότητας αἴτιον μάλιστα τὸ δέρμα' 4) ἐπὶ ὕρτων, τὸ καθίζημα, τὸ ηκτιόν : Ἡρ. 4,23 ἀπὸ τῆς παχύτητας αὐτοῦ τῆς τρυγὸς παλάθια συντιθέασι' ἢ ἡ παχεῖα σύστασις, τὸ παχύρρευτον : Ἀριστλ. ΖΜ 668b,2 αὶ φλέβες αἰεὶ προέρχονται ἔξω τοῦ γενέσθαι ταύς πόρους ἐλάσσους τῆς τοῦ αἵματος παχύτητας, αὐτ' 676a. ἢ ἔχει δὲ ταῦτα πάντα πνεύταν διὰ τὴν παχύτητα τοῦ γάλακτος' 5) μτφ. ἡ νωθρότης, ἡ ἀλιθιότης, ἡ μαρτία : Διον. Ἀλ. Δημ. 26 παχύτητας καὶ ἀδυναστίας ἐδοξεν εἶναι μνημόματα τὰ τοιαῦτα, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 1,70' 6) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν κεραμβυκιδῶν.

παχυτράχηλος-ον μτγν. κ. μον. ὁ παχὺς κατὰ τὸν τράχηλον, ὁ παχύλαιος, χοντρολάιμος : Ἀδαμ. 2,21, Γεωπ. 19,2,2 τοὺς πολυαῦχενας καὶ παχυτραχύλους κύνιας (ἰδ. γρ. πλατυτραχύλους).

παχυτρόπιον (τὸ) νεώτ. φασ. συσκευὴ πρὸς ταχεῖαν σύνδεσιν ἐν σειρᾷ, παραλλήλως ἢ καθ' ὀμάδας ηλεκτρικῶν στοιχείων.

παχύφλοιος-ον κ. μον. ἐπὶ δένδρων, ὁ ἔχων ποχὸν φλοιόν, χοντὰ φλοῦδα, ὄντιθ, λεπτόφλοιος : Θεόδωρ. ΦΑιθ. 1,5,2 τὰ δὲ παχύφλοια καθάπερ δρυῖ, Διοσκ. 1,13, Γαλ. 6,270 μῆτε βύσσιν μῆτε παχύφλοιον, Γεωπ. 10,75,2 φυτὰ παχύφλοια.

παχύφρων-ονος-ον λεξ. κ. μον. ὁ παχύνους, ἡλίθιος : Ἡσ. ἐν λ. Βούθιος περιφοιτᾷ. Τζέτζ. Χιλ. 5,716 ἀγνώμωνας ἀνθρώπους παχύφρονας.

παχύφυλλος-ον μον. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν. ὁ ἔχων ποχεῖα, μεγάλα φύλλα : ΚΜονασα. Χρον. 330 ἔρραφεν περιζώματα φύλλων ἐκ παχυφύλλων' 2) νεώτ. βοταν. τὸ παχύφυλλον γένος φυτῶν ἐκ τῶν ὄρχεοειδῶν.

παχύφρωνος-ον μτγν. ὁ παχὺς, ὁ τραχὺς κατὰ τὸν ἦχον' κ. συγκρ. : Ἀριστείδ. Κ1,21 παχυφρονότερον στοιχείον.

παχύχειλῆς-οὐς-ές κ. παχύχειλος ὁ ἔχων παχεῖο χεῖλη, ὁ χοντροχειλος, ὄντιθ. λεπτοχειλῆς : Ἀριστλ. Ζ1528a 9 τὰ μὲν γὰρ λεπτοχειλῆ ἐστίν . . τὰ δὲ παχυχειλῆ, ὁσον τὰ λιυόστρεα.

παχύχειλος-ον μτγν. ὁ παχυχειλῆς βλλ. : Ροῦφ. ἀπ. 70, Γαλ. 13,491 τὰ παχύχειλα τῶν ἐλικῶν' 2) νεώτ. ζωολ. ὁ παχύχειλος γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν μελανοσωμάτων.

παχύχυμος-ον μτγν. ὁ ἔχων παχεῖα χυμοὺς : Γαλ. 6,261, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 1,52 δὺσπεπτα καὶ παχύχυμα, Γαλ. 2,563 ζῆφον παχύχυμον ὡσπερ ὁ κύων καὶ ὁ λέων, Φιλὸπ. Ἰω. Ὑψιμ. Κοσ. 194,27 ὡς πλείονος μετόχονα γης καὶ διὰ τοῦτο παχύχυμα ἰτὰ χερσασοί.

παχύν-ανος (ἰ) μτγν. ὄνομα Αἰγυπτίου μινός : Πλ. Μακκ. 3,6,38 ἀπογράφοντι δὲ αὐτοὺς ἀπὸ πέμπτης καὶ εἰκάδος τοῦ Πα ὡν ἕως τῆς τετάρτης τοῦ Ἐπιφί, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 1,145 ἔτους κη' Αὐγούστου, ἐν πέμπτῃ παχύνος καὶ εἰκάδι.

πάφη (ἡ) δημ. ἡ πᾶσις.

πάω μον. κ. δημ. συγκε. τ. τοῦ ὑπαγωγ, πηγαινω βλλ. : Ἐρωτόκρ. 3,1084.

πάων-ωνος (ἰ) Ἐπιγρ. ὁ ταῶς, τὸ παγῶνι.

πάωταρ λακων. ὄντι πηδός, ὁ ἔξ αἵματος συγγενῆς : Ἡσ. ἐπαῶται' συγγενεῖς, οἰκεῖοι, Λάκωνες'.

πε Ἐπιγρ. συγκε. τ. πρὸ ἀρχ. τ. τοῦ πετρίαί, μετὰ.

πέγανη (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν ρυτῆ.

πεδά αἰολ. κ. δωρ. ἀντὶ μετὰ βλλ. : Σπφ 38, Πίνδ. ὄπ. 26, Θεόδωρ. 29,38 φύλακον νεκύων πεδά Κέοβερων, Ἐπιγρ. πεδ' ἱαρόν.

Πεδάγειντος (ἰ) Ἐπιγρ. κ. Πεδάγειντιος ὄνομα μινός π. Ροδίοις, ἀττ. ὁ Μεταγειντιών.

πεδάγρετος-ον ἱαγρὰ αἰολ. ἀντὶ μετάρετος, ὁ συλληφθεὶς ἐν τῷ φεγμένῳ διὰ καταδιώξεως : Ἡσ. «πεδάγρετον» μεταμείλητον. μεταληπτόν. ποι-κίλον. μεταδιώκτων».

πεδάγω Ἐπιγρ. αἰολ. τ. ἀντὶ μετάρω βλλ.

πεδαίρω αἰολ. κ. δωρ. τ. ἀντὶ μεταίρω βλλ. : Εὐρ. Φοίν. 1027 νέουσι πεδαίρωσα.

πεδαίχιμος-ον αἰολ. κ. δωρ. τ. ἀντὶ μεταίχιμος βλλ. : Αἰσχ. Χο. 589 πεδαίχιμος λαμπάδες πεδάρορι.

πέδαλα Ἡσ. «ποικίλα».

πεδαλυόμενος Ἡσ. «μεταμελόμενος, μεταδιώκόμενος».

πεδάμαρος-ον δωρ. τ. τοῦ μετάρω βλλ. (ἰδιορθ. πεδάρορος) : Αἰσχ. Χο. 590.

πεδάμειβω αἰολ. ἀντὶ μεταμείβω βλλ. : Πίνδ. Ο. 12,12 ἐν μικρῷ πεδάμειβον χρόνῳ.

πεδάνεος (ἰ) μτγν. ὁ ὑποδέετορος δικαστής, ὁ χαμαϊδοσπαστής : Ἰω. Λυδ. 201,19.

πεδάνόδ-ή-ον (ἰ) ἐπὶ δονί, ὁ χαμὰι φύδιμος, ὁ χθουαλός, βραχύς : Ἡσ. «πεδάνόδ» ταπεινός, πεδινόδ, ἢ ὁ τῷ μόντι διδόμενος μισθός : Νίμ. Ἐθρ. 226 πεδάνη ἐφοκλαίη, αὐτ' 289 πεδάνη οὐρή' 2) μτφ. ὁ εὐτελής, ὁ μικρός, ὁ ὀλίγος : Ἰω. Τρογ. 4 πεδάνω ὕψω (Ἡσ. ἡπεδάνω).

πεδάφοικος-ον Ἐπιγρ. δωρ. τ. ἀντὶ μετόικος.

πεδάφοριστής (ἰ) ὁ πεδαφοριστής βλλ. : Ἡσ. «πεδάφοριστής» ἴππος φρουραγίας, καὶ μετωφοριστής.

πεδάφορος-ον αἰολ. κ. δωρ. τ. ἀντὶ μετάρωος μετάρωος : Αἰσχ. 100, Αἰσχ. Χο. 590 λαμπάδες π-.

πεδάφορος αἰολ. κ. δωρ. ἀντὶ μετάρωος βλλ. : Ἡσ. «πεδάφορον» μετάρωον ὕψω : Αἰσχ. Πρ. 269 πρὸς πέτρας πεδαρσας, αὐτ' Χο. 846 λόγῳ πεδαρσίου θρῶσκουσι, Ἀριστφ. Ὀρν 1197 πεδαρσίου δινης πτερωτός φθόγος ἐξακουεταί.

πεδάρτασις-εως (ἡ) πθ. λ. ἀντὶ μεθόρρωσις, ἡ νουβήτασις : Ἰάβλ. Πυθ. 22,101 τὰς . . νουβητήσεις, ἄς δὴ πεδαρτάσεις ἐκάλουν.

πεδαρτώ-ω πυθαγ. λ. αντί μεθαρμόζω, νουθετώ· Διογ. Α. 8,20 «έκάλει [Πυθαγόρας] τὸ νουθετεῖν πεδαρτάν», Ἰσόμλ. Πυθ. 31,197 «έκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν πεδαρτάν» Ἰδιορθ. ἀντί παιδαρτάν· 2) ρημ. τ. π. πεδαρτῶσι.

πέδασος πᾶπ. ἀμφ. σημ.

πεδατρέπω αἰολ. τ. ἀντί μετατρέπω. βλ. λ.

πεδαυγάζω αἰολ. τ. ἀντί μεταυγάζω βλ. λ. : Πινδ. Ν 10,61 ἀπὸ Ταυγέτου πεδαυγάζων ἴδεν Λυγκεύς δρυὸς ἐν στελέχει ἤμενον.

πεδάφορα ἰή. Ἐπιγρ. αἰολ. τ. ἀντί μεταφορά. **πέδαχων** ἰτῶι ἄ. πέγοχων βλ. λ. : Ἦσ. «πέδαχον» τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια».

πεδαχουῖται Ἦσ. «ἐξυπνίωται. καὶ τρυφᾷ» πρὸλ. πετοχοῦσι.

πεδάωριστή ἰοί αἰολ. κ. δωρ. ἀντί μετῶρισητός βλ. λ. ἄ. πεδαωριστής.

πέδειλα Ἦσ. «ὑποδήματα».

πεδεινός-ή-όν ἄ. πεδεινός βλ. λ.

πεδεκαίδεα Ἐπιγρ. ἀντί πεντεκαίδεα.

πέδελαθε Ἦσ. «ἰκέτευσον, μέτελθε».

πέδεπω αἰολ. τ. ἀντί μετέπω βλ. λ.

πεδάροχοι αἰολ. τ. ἀντί μετέρχομαι, δῶκω· Ἦσ. «πέδελαθε ἰκέτευσον, μέτελθε», οὗτ. «πέδεληθη ἰκετεύη, μετέρχηται» : Πινδ. Ν 7,109 εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλεὸν πεδέρχεται, Θεόδωρ. 29,25.

πέδαιρα Ἦσ. «ὑστερα. Λόκιωνες».

πέδαιρον Ἦσ. «ὑστερον, πᾶν, ὄπισω. Λάκιωνες».

πέδαχ αἰολ. τ. ἀντί μετέχω βλ. λ. : Ἄλλ. 98, Σοφ. 73.

πέδη ἰή [πέζα] συνήθ. κτ. πληθ. δεσμός τῶν ποδῶν, ἴδ. ἢ διὰ τοὺς ἵππους, ἵπποπέδη, κιοστέκι, ἡ πέδικλα : Ἰλ. Ν 36 ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσεῖας ἥ δεσμός τῶν ποδῶν δούλων οἰχημάτων καὶ ἐγκληματιῶν, ἐμποδίζων τὴν δραπέτευσίν των, ποδάδεσμα, ποδάγρα, ποδασιράβη : Σόλ. 4,34 τοῖς ἀδικίοις ἀμφιπέδησι πέδας, Ἦρ. 5,77 ἐν πέδασι δῆσαντες, Αἰσχ. Πρ. 6 τὸν λεωργὸν ὀχυμάσι ἀδασμανίωνα δεσμών ἐν ὄρηκίτοις πέδασι, Πλάτ. Νόμ. 882Α δῆσας ἐν πέδασι καὶ μοστιγώσας ὀπόσας ἀν ἐθέλη, Πλούτ. Ἦθ. 18, Β, ΚΔ Μάρκ. 5,4 διὰ τὸν αὐτὸν πολλὰς πέδας καὶ ἀλάσσει δεδέσθαι· 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ χιτῶνος, δι' οὗ περιπέδικη ὁ Ἀγαμέμνων : Αἰσχ. Χο. 493 πέδας ἀχαλκεῦτοις δὲ ἤρεθες, αὐτ. 982 πέδας χειρῶν καὶ ποδῶν ἥ κ. κτ. ἐν. ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ δηλητηριασθέντος διὰ τὸν αἵματος τοῦ Νέσσω : Σοφ. Τρ. 1057 ἀφράστω τῆδε χειρωθεὶς πέδη ἥ δμ. ἐπὶ τῶν φρουριῶν τῆς Χαλκίδος, Κορίνθου καὶ Δημητριάδος : Πολύβ. 18, 11, 5 δε ἔφη τοὺς προειρημένους τόπους εἶναι πέδας Ἑλληνικάς· 3) νεώτ. δεσμός τῶν χειρῶν ἐγκληματιῶν ἢ ὑποδικῶν ἐμποδίζων αὐτοὺς νὰ διαφύγῳσι κατὰ τὴν μεταφορὰν των εἰς τὰ δικαστήρια ἢ τὰς φυλακάς, χειροπέδη· 4) περισφύριον κόσμημα : Ἀριστφ. ἀπ. 320, 11, Λοικ. Λεξιφ. 9 λήρὸν τινα ἐκρότουν καὶ ἑλλάδρια καὶ πέδας τῆ θυγατρὶ τῆ ἑμῆ· 5) ἀλιευτικὸν δίκτυον : Εὐρ. ἀπ. 672, 5 ἐκ ταύτης βίος βρόχοισι καὶ πέδασι νον οἴκαδ' ἔρχεται· 6) Ἦσ. «εἶδος ἵπποασίας» : Ξεν. Ἰνν. 3,5, αὐτ. 7,14 πέδη ἑτερομήκης, κυκλοτερής· 7) νεώτ. ὄργανον χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἀπορροφῆσιν μέρους ἢ ὀλοκλήρου τῆς νιητικῆς ἐνεργείας κινουμένου σώματος, ἢ τροχοπέδη, τὸ φρένο.

πέδηρος-ον μτγν. ἄ. πεδάρος βλ. λ. : Νίκ. Θηρ. 729.

πέδησις-εως ἰή [πέδη] μν. κ. νεώτ. ἢ πράξις τοῦ πεδῶ, ἢ διὰ πέδης δεσμευσις τῶν ποδῶν, τὸ πεδικλῶμα : Ἐφραίμ. 64Β· 2) νεώτ. ἢ διὰ μηχανικῆς πέδης ἐπιβραδύνσις τῆς κινήσεως τροχοῦ, τὸ φρεναρίσμα.

πεδήτης ἰοί [πέδη] παθ. ὁ πεδεημένος, ὁ δεδεσμευμένος, ὁ δέσιμος : Ἀριστφ. ἀπ. 65 ἀνὴρ πε-

δήτης, ΠΔ Σοφ. Σαλ. 17,2 δέσιμοι σκότους καὶ μακρὰς πεδήται κυκτὸς καταλειπόντες ὀρόφοις, Πλούτ. Ἦθ. 165Ε τοῖς πεδήταις ἐλεαφρῦναι τὸν δεσμὸν ὁ ὄνηος, Λοικ. Κρον. 10 ἦν δὲ οὐ πεδήτης οὐδὲ αὐχμὸς πλέως· ἥ κτ. πληθ. τίτλος ἔργου Καλλιᾶ τοῦ κωμικοῦ : Καλλι. Κωμ. ἰσπ. 2D1· 2) ἐν Σάμω, οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ περιέχοντο πέδα : Πλούτ. Ἦθ. 303Ε.

πεδήτης ἰοί [πέδη] ὁ δεσμευόμενος τινὰ με δεσμά, ὁ δεσμευτής· ἥ μτφ. ὁ κωλῶν, ὁ ἐμποδίζων : Αἰμλ. ΑΠ 9,756 ἄλλ' ὁ πεδητὰς Σίλῆνοισι κώμων βάσανός ἐστι λίθος.

πεδιαίος-α-ον ὁ πεδικός βλ. λ.

πεδιάκος-ή-όν ὁ ἀνήκων εἰς πεδίον ἢ ἐπὶ πεδίου· ἥ τὰ πεδιακά ἢ πεδιῶ τῆς Ἀττικῆς χώρας Ἀρποκ. «πεδιακά μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐστίν, ἢ ἀπὸ τοῦ συμπερηκτότος ἐκαλεῖτο πεδίον εἶχε δὲ καὶ προβάτων νομάς καὶ τὰ ἐνεῦθεν εἰς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά» Λυσ. ἀπ. 233Υ· 2) οἱ Πεδιακοὶ οἱ κάτοικοι τῆς πεδιῆς Ἀττικῆς, ἀποτελοῦντες ἴδιον πολιτικὸν κόμμα, ὡς οἱ Παράλιοι, ἄ. Πεδιεῖς : Ἀριστλ. Πολιτ. 1305Α, 24 στασιάζας πρὸς τοὺς πεδιακοὺς, αὐτ. Ἀθ. 13, 4 ἄλλη δὲ τῶν πεδιακῶν, οἱ τὴν ὀλιγαρχίαν ἐξήτουν.

πεδιάλλω μετακαλῶ Ἦσ. «πεδιάλαι μεταπέμφασθαι μεταβαλεῖν».

πεδιανόμος ἰοί Ἐπιγρ. ἐν Σπάρτῃ, ἀρχοντες ἐπίσιος ἀθηταίς καὶ καθηκόντων ἀναλόγων πρὸς τὰ τῶν ἀγορανόμων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος.

πεδιάς-αδός ἰή κ. μν. κ. νεώτ., δμ. πεδιάδα θηλ. τοῦ πεδίου, ὁ πεδινός, ὁ ἐπίπεδος, οἷον ἡ Σκυθία, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Θεσσαλία : Ἦρ. 2,8 τῶν δὲ οὐρέων τῶν ἐιρημένων τὸ μεταξύ πεδιάς μὲν γῆ, αὐτ. 4,23 μέχρι μὲν δὴ τῆς τούτων τῶν Σκυθῶν χώρας ἐστὶ ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα πεδιάς τε γῆ καὶ βαθυγαῖα, Πινδ. Π 5,91 πεδιάδα ὄδαν, Ἰνν. Ἀερ. 18 ἢ δὲ Σκυθῆων ἐρημικὴ καλεωμένη πεδιάς ἐστὶ καὶ λευκακώδης, Εὐρ. Ρῆσ. 283 πλαγχιεὶς πλατεῖα πεδιάδος θ' ἀμαίετου, Πολύβ. 2,16,7 τὸ δὲ πλεῖον ἀποτεμνεται μέρος τῆς πεδιάδος χώρας εἰς τὰς Ἄλπεις ἢ ἡ πεδιάς ὡς οὐσα. τόπος πεδινός, πεδίον, κάμπος : Ἦρ 9,122 πεδιάδα σπειρόντες ἄλλοισι δουλεύειν, Σοκωμ. Ἐθν. Ὑμν. 53,1 ἐστὶ χάμου εἰς τὴν πεδιάδα, μέσ' στὸ δάσος τὸ πυκνόν· 2) ὁ τοῦ πεδίου, ὁ ἐπὶ τοῦ πεδίου : Σοφ. Ἀντ. 420 πᾶσαν αἰκίαν φόδην ὕλης πεδιάδος, αὐτ. Τρ. 1058 κού ταῦτα λόγην πεδιάς, Πλούτ. Σὺλλ. 19 τοῦτο μὲν τὸ τρόποιον ἐστῆκε τῆς πεδιάδος ἢ πρώτων ἐνέκλινον οἱ περὶ Ἀρχέλαον· 3) μν. ἡ πεδιάς ὡς οὐσα ἢ ἐκστρατεία : Ἄνν Κορν. 1,185.

πεδιασμάιος-α-ον γλωσσα. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ καμπήσιος.

πεδιασίμος-ον μτγν. ὁ πεδισίας βλ. λ., ἀντίθ ὀρεινός : Διοσκ. 1,64 ἰδ. γρ. ἰ. Βασ. 2,40.

πεδιάσιος-ον μτγν. ὁ ὄνηκων εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ τῆς πεδιάδος, ὁ πεδινός : Στράβ. 15,1,58 τοὺς δὲ πεδιασίους τὸν Ἦρακλέα τιμᾶν, Διοσκ. 1,64 ἰδ. γρ. ἰ.

πεδεινός-ή-όν ὄγρ. τοῦ πεδινός βλ. λ.

Πεδιεῖς-έων ἰοί μτγν. οἱ κάτοικοι τῆς πεδιῆς Ἀττικῆς, ἀποτελοῦντες ἴδιον πολιτικὸν κόμμα, ἄ. Πεδιακοὶ : Πλούτ. Σὺλλ. 13 ἦν γὰρ τὸ μὲν τῶν Διακρίων νέμος δημοκρατικώτατον, ὀλιγαρχικώτατον δὲ τὸ τῶν Πεδιέων.

πεδίζω [πέδη] γλωσσα. δένω τοὺς πόδας, ποδίζω, δεσμεύω.

πεδήρητος-ους-εως [ἀραρσίκω] ὁ ἔχων ἀφθόνους πεδιάδας : Αἰσχ. Πέρσ. 566 Ὁρήκης ἄρ πεδήρησι δυσχιμούςε τε κελύθουσι [ἰδ. ἀνάγν. ἄμπεδ·].

πέδικλον ἰοί μτγν. μν. κ. νεώτ. ἢ πέδη τῶν ζώων, τὸ περὶδουκῶν, ἢ περὶδουκία : Μασυρ. Κ. Στρατηγ. 1,2, Λέων Σοφ. 11,45, Γύτ 2,521.

πεδικλῶ-ὄω μτγν, μσν. κ. νεώτ., δημ. πεδικλώνω κ. περδικλώνω κ. περδουκλώνω βάλλω, θέτω πόδας εἰς τινα, πεδῶ : Μαυρίη. Στρατηγ. 11,3, Λέων Σοφ. 11,45' 2) δημ. κάμνω τινα νὰ πέσω παρεμβάλλων τὴ μεταξὺ τῶν ποδῶν τῶν : Ἐρωτόκρ. 4,1867 πέτρα τὸν πεδουκλώνει, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 35,10 καὶ νὰ σταθῆ ὀδηγήτρα μας στὸ κρῦφο μονοπάτι ποὺ πεδικλώνει τὸ βουνό· 3) δημ. μέσ. βαδίζω προσκρούω ἐπὶ μὲν εἰς τὴ πράγμα διὰ τῶν ποδῶν, σκοντάφτω, μπερδεύονται σὲ κάτι τὰ πόδια μου καὶ πέφτω κώτω : Ἐρωτόκρ. 1,1576 σκοντάφτει, πεδουκλώνεται καὶ πέφτει καὶ βαρσκαίει, οὐτ. 5,1448' 4) ρηματ. π. πεδικλῶμα, πεδικλῶμος καὶ περδουκλῶμος.

πεδικλωμα-ατος (ἴδι) (πεδικλῶ) δημ. κ. περδικλωμα ἢ περδουκλωμα ἢ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πεδικλῶ βλ. λ. 2).

πεδικλωμός (ἴδι) (πεδικλῶ) δημ. κ. περδουκλωμός ἢ πρῶξις τοῦ πεδικλῶ βλ. λ. 2).

πεδικλῶμα μσν. κ. δημ. περδικ- κ. περδουκ-, κ. Κορ. κ. πεδοκλώνω (ἴδ. Ἄτ. 2,290 γρ. -όνω), παθ. περδουκλώνομαι, ὄφρ. περδουκλώθηκα, μτχ. παρ. κ. περδουκλωμένος κ. περδουκλωμένος πεδικλῶ, πεδῶ τινα, διὰ πεδῶν δεσμεύω τοὺς πόδας ἢ τὰς χεῖρας τινος : τοὺς (ἐ)πεδικλῶσαν στὴν ἀστυνομία σὰν νὰ ἦταν ἠλωτές· πρβλ. Δουκάγγ. 1139 ἐν λ. πεδικλῶ· ὅν. Κορ. Ἄτ. 2,290 ἐν λ. || συνεκδ. περδίωνω, τυλίσσομαι περὶ τινα ἢ κυρ. περὶ τὴ : Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 35,10 στὸ κρῦφο μονοπάτι | ποὺ πεδικλώνει τὸ βουνό, σερνάμενο σὰ φίδι, τὸ κισσάρι πεδικλῶσε τὸ δέντρο καὶ θὰ τὸ ξεράνην· τὸν ἐπεδικλῶσε στὴν ἀγκαλιά της· 2) παρεμβάλλω μεταξὺ τῶν ποδῶν τινος ἐμπόδιόν τι οὕτως, ὥστε νὰ τὸν κάμω νὰ πέσῃ, συγγ. τρικλοποδιάζω· || συνηθέστ. παθ. κ. μέσ. περδουκλώνομαι περιπλέκομαι τοὺς πόδας, μπερδεύω τὰ πόδια μου σὲ κάτι, ὄφ. κ. σκοντάπτω πηπῶ ἢ κινδυνεύω νὰ πέσω κατὰ γῆς· || κ. μτφ., συγγ. τυλίσγω : ἀπὸ δῶ ἀπὸ 'κεῖ τὸν εἶχαν, τὸν πεδικλῶσαν καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ τὴν πάρῃ, -περδουκλώθηκα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ· 3) ρηματ. π. περδουκλώμα, περδουκλώωμα, περδουκλωμός, περδουκλωμός.

πεδικλῶ-ἡ-όν ἔσφ. γρ. ἀντὶ παιδικῶς βλ. λ.

πεδικλοδωρία (ἴδι) νεώτ. ὁ δι' ὀλισθήσεως, δρόμος ἐπὶ τοῦ πάγου ἢ τῶν χιόνων διὰ παγοπεδικλῶν ἢ ἐπὶ ἀσφαλτοστρωμένου ἰσοπέδου ἐδάφους διὰ τροχοπεδικλῶν, πατινάρισμα.

πέδιλον (ἴδι) (πέδη) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. πέδιλλον (χοιροδ. ἐν Ἄν. ὉΕ 2,239), συνήθ. κτ. πληθ. τῆμα δέρματος ἐκ μίας ἢ πλείοτέρων πτυχῶν ἢ καὶ ἐκ φελλοῦ, καλύπτει μόνον τὸ πῆμα ἢ τὸν ταραδῶν τοῦ ποδός· καὶ προσδεγόμενον ἀνωθεν τὸν δακτύλον διὰ δερματίνου λωρίου, σανδάλιον· τὰ πέδιλα ἐφόρουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἐξεργάσιμοι τῆς οἰκίας· τρβλ. ὑποδήματα : Ὁδ. 3 23 ἀμφὶ πόδεσιν... ἀράρισκε πέδιλα, τάμων δέρμα βόειον· || τὰ πέδιλα τῶν θεῶν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ φερώσιν τὸν φοροῦντα αὐτὸ ὑπερῶν ἐκτάσεως γῆς ἢ θαλάσσης : Ἰλ. Ω 340 πόσιν ἐδῆσάτο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρῆσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕψην, ἢ δ' ἐπ' ἀπειρονα γαίαν (ἐπὶ τοῦ Ἐρμού), Ὁδ. Α 97 ὡς εἰπούσ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσάτο καλὰ πέδιλα (ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς), Ἡσιόδ. Α 220 πτερὸντα πέδιλα, Εὐρ. Ἡ 460 περιδρόμω μὲν ἴτους ἔδρα Περαιεῖ λαματοῦμαν ὑπὲρ ἄλός ποτανασί πεδίλιον φινᾶν Γοργόνος ἴσχειν· || νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. πᾶν παραπλήσιον ὑπόδημα, ὄσον τὸ παγοπέδιλον, τροχοπέδιλον, ἐυλοπέδιλον· 2) π. πεζ. γενικ. ὑψηλὰ ἢ ὑποδήματα, ἐνδύρομίδες : Ἡρ. 7,67 πέδιλα δὲ ἐς γόνυ ἀνατείνοντα εἶχον, αὐτ. 7,75 περὶ δὲ τοὺς

πόδας τε καὶ τὰς κνήμας πέδιλα νεβρών, Ἄριστοφ. Ὀρν. 973 ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα, Πλούτ. Θησ. 3 ἀέλιπε ἕψος καὶ πέδιλα· πρβλ. Πίνδ. Π 4,95' 3) μτφ. ρυθμός, μέλος : Πίνδ. Ο 3,5 Δωριῶν πέδιλω φωνῶν ἐναρμόζει τὴν φωνὴν ρυθμίζειν κατὰ τὸ δῶριον μέλος, τὴν δῶριον ἄρμονίαν, αὐτ. 6,8 ἐν τούτῳ πέδιλω πόδ' ἔχειν (τὸ νὰ εὐρίσκῃται τις ἐν τούτῃ τῇ καταστάσει)· 4) ποδᾶρα, ἀχινοθηλιά, δι' ἣς τὴν νύκτα δένονται οἱ πόδες τῶν ἱππῶν καὶ οἱ τῶν ἀμάλων κατὰ τὸ ἀμέλημα : Θεόκρ. 25,103 ἰδ. γρ. | 5) νεώτ. μτφ. ἐξήλιον ἢ μετᾶλλον τεμάχιον χρησιμεύον ὡς ὑπέρεισμα πρᾶγματός τιος : πέδιλον τῆς προσωμίδος κονταίου (μετᾶλλον τεμάχιον ἐπικαλύπτει τὴν προσωμίδα τοῦ κονταίου τῶν ὀπλων), -πέδιλον τοῦ κολοῦ τῆς σπάθης (μετᾶλλον πέταλον εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ κολοῦ προφυλάσσειν τοῦτον ἀπὸ τῆς φθορᾶς κατὰ τὰς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κρούσεις του)· 6) νεώτ. ἐξήλιον ἢ μετᾶλλον πεπλάτισμένον μοχλός, ἐφ' οὗ πατῶν τις θέτει εἰς κίνησιν διὰ δισωτήρος, ἱμάντος, στροφάλου κτλ. μηχανισμὸν τινα, ποδαστήρ, ποδόπηκτρον, ὑποπόδιον, χελωνίς, πατήθρα, πετάλι· 7) νεώτ. ναυτ. ἐξήλιον βάσις εἰς τὸ ἐσωτῆριον λέμβου χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀσφήνισον τοῦ ἴσθου αὐτῆς, σκάπτα.

πεδιλοποιεῖν (ἴδι) νεώτ. ἐργαστάσιον ἐν ᾧ κατασκευάζονται πέδιλα, σανδαλοποιεῖν.

πεδιλοποιία (ἴδι) νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ πεδιλοποιεῖν, τοῦ κατασκευάζειν πέδιλα.

πεδιλοποιός (ἴδι) μσν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων πέδιλα, ὁ σανδαλοποιός : Στουδ. Θεόδ. 1,788.

πεδιλορράφος (ἴδι) μσν. ὁ ράπτων πέδιλα, ὁ πεδιλοποιός, σανδαλοποιός : Νικ. Χρον. 204Α.

πεδιλῶ-ὄω νεώτ. προσαρμόζω εἰς τὴν πράγμα πέδιλον βλ. λ. 5 : πεδιλῶ προσωμίδα - τὸ βλήμα· 2) ρηματ. π. πεδικλῶσις, πεδικλωτός.

πεδιλωσις-εως (ἴδι) νεώτ. ἡ πρᾶξις τοῦ πεδιλῶ, ἢ προσαρμολῆ πέδιλου βλ. λ. 5, ἢ πέδησις : πεδιλωσις σφαιρας.

πεδιλωτός-ἡ-όν (ἴδι) (πέδιλῶ) νεώτ. ἐπὶ πραγμάτων, ὁ φέρων ἐξήλιον ἢ μετᾶλλον πέδιλον βλ. λ. 5 : πεδιλωτὸν βλήμα.

πεδιλός-ἡ-όν (ἴδι) (πέδιον) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἐκτάσεως, ὁ ἐπίπεδος, ὁ ὀμαλός, ὁ τῆς πεδιάδος, ὁ ἐν πεδίῳ : Ἡρ. 7,198 περὶ δὲ τὸν κόλπον τοῦτῶν ἔστι χίνας πεδιλός (ἴδι γρ. πεδιονός), Αἰν. Τακτ. 1,2, Ἄριστ. Πρ. 880β, 28, Πολύβ. 1,34,8 οὐσῶν δὲ πεδιλῶν τῶν ὑποχωρήσεων, Πλούτ. Νικ. 26 ἐν δὲ τοῖς ὀμαλοῖς καὶ πεδινοῖς τοὺς ἱππεῖς ἐταξάν, ΚΔ Λοκίους 1,67 ἔσται ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, Διήγ. Ἄχιλλ. 632 ἦν δὲ ὁ τόπος πεδιλός, εὐάρμοστος καὶ ὠρσιός· || κ. συγγρ. ἐπὶ χώρας περιλήπτ. : Ξεν. Ἄν. 5,52 ἡ δὲ τῶν Τιβαρηνῶν χώρα παλὸ ἦν πεδινωτέρα, Πλάτ. Νόμ. 704D (ἴδι γρ. πεδιονότερος)· 2) ἐπὶ πρσ. κ. πραγμ., ὁ κειμένος, ὁ κατοικῶν ἢ ὁ ζῶν ἐν πεδιάδι, καμηλιστός, ἀντίθ. ὄρειος : Ξεν. Κυν. 5,17 πεδιλός λαγώς, Θεόφρ. Φ 1,8,1 δλωξ δὲ ὄζωδῆστερα τὰ ὄρεινα τῶν πεδιλῶν, Ψ 4,102, 177 πεδιλῶν ἀνθος (ἴδι ἀργεμύνη βλ. λ.)· 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πεδιάδα : πεζιονὸν κλίμα, -πεδιλῶν νυροβαλκίον (ἴδι προωριζόμενον νὰ ὄρῃ εἰς πεδιάδα, ἀντίθ. ὄρειβατικόν), -πεδιλῶ καλλιέργεια.

πεδιλότης ἐπίρρο. λεξ. ἀπό, ἐκ τῆς πεδιάδος : Θησ. Στρω. ἐν λ.

πεδιολογία (ἴδι) νεώτ. ἡ μελέτη τῶν καλλιερησιμῶν ἢ καλλιερηθέντων πεδιλῶν ἐδαφῶν.

πέδιον (ἴδι) λεξ. ὑπόκορ. τοῦ πέδιλ, μικρὸς ποδᾶ-δεσμος : ΕΜ 658, 23.

πεδιόν (ἴδι) (πέδιον) κ. μσν. κ. νεώτ., π. Ὀμο. σπαν. κτ. πληθ. ἕκτασις γῆς ἀναπεπταμένη, ὀριζουσία

και ομαλή κατά τὸ μάλλον ἢ ἥπαν, πεδιάς, κάμπος: Ἰλ.Ε.222 ἐπιστάμενοι πεδίοιο κραιπνὰ μάλ' ἄνθα και ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φεβέσθαι, αὐτ.Μ.283 και πεδία λυτεῦντα και ἀνδρῶν πῖνα ἔργα, Ἡσιόδ.Ἐργ.388 οὗτός τοι πεδίων πέλαται νόμος, Μέν.719 ἐν πεδίῳ ἰπέι εὐφόρου πεδιάδος, ἀντίθ. ἐν πέτρασι: || π. ἄτ. συνθ. ἐν χρ. κοθ' ἐν. ἐπὶ τῶν ἰδιαίτερων πεδιάδος: Αἰσχ.Ἀγ.297 ὑπερ-θοροῦσα πεδῖον Ἀσσωποῦ, Σοφ.ΟΚ.1312 τὸ ἠθή-θως πεδῖον, Ἀριστφ.Ἀγ.68 Καύστριον πεδῖον, Αἰσχίν.3.107 τὸ Κιρραῶν πεδῖον, Πλάτ.Πολιτ.364C τὰ Θετταλικά πεδία, Διον.Ἀλ.Ρωμ.7.59 τὸ Ἄρειον πεδῖον [scarpus Martius] || ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς: Ἡρ.1.59 τῶν δὲ ἐκ τοῦ πεδίου Λυκοῦργου τοῦ Ἀριστολαίδεω, Θουκ.2.55 οἱ δὲ Πελοποννήσιοι. ἔκμον τὸ πεδῖον, Ἰσάι.5.22 || ἐν παροιμ. π. Πλάτ.Θεαίτ.183D Ἰππέας εἰς πεδῖον προκαταεῖθαι ἰσχυλ. ἐπὶ τῶν τοῦς ἐν τισὶ βελτίους και ἐπιστημονικώτερος αὐτῶν εἰς ἔριν προκολουμένους: πρβλ. Μέν.268. 2) μτφ. πεδῖον πόντου ἢ θάλασσα: Αἰσχ.ἀπ.150 Δελφινωφόρον πεδῖον πόντου, Ἰων Τραγ.60 πόντου πεδῖον Αἰγαίου. ὄμ. πεδία πλόμα: Τιμόθ.Μιλ.Πέρο.89. 3) μτγ. τὰ ὀπίσθια ὄστα τῶν δακτύλων ποδός, οἱ ταρσοὶ: Πολυδ.2.197. κμέρη δὲ ποδός τὸ μὲν ἄνω πρὸ τῶν δακτύλων πεδῖον ἢ ὄρος ἢ πολυόστεον, ἔξ ὄστων και νεύρων συγκείμενον: Γαλ.Χρ.Μορ.3.5. 4) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον: Ἀριστφ.Λυσ.88 καλὸν γ' ἔχουσα τὸ πεδῖον. 5) νεῦτ. περιοχὴ, ἐν ἣ γίνεται τι: πεδῖον ἀσκήσεων - βολῆς ἰένθα ἐκτελοῦνται ὀσκήσεις στρατοῦ. ἢ βολῆς πυροβόλων ἢ τυφεκίων, - πεδῖον τιμῆς, - ὀπτικὸν πεδῖον [τὸ σύνολον τῆς ἐκτάσεως ἢν βλέπει τις διὰ τινος ὀπτικοῦ ὄργανου]. 6) μτφ. νοητὴ ἐκτασις ἐνεργείας τινός: ἔχει εὐρύ πεδῖον δράσεως, - τὸ πεδῖον τῶν ἐμπροκίων του ἐπιχειρήσεων εἶναι εὐρύ.

παδιονδε ἐπίρρ. εἰς τὴν πεδιάδα, στὸν κάμπος: Ἰλ.Α.492 ὡς δ' ὄπητα πλήθων ποταμῶς πεδιονδε κατεῖσιν, Ὀδ.Ο.183, Ἀριστφ. Ὀρν.507 κόκκυ, φυλάξι, πεδιονδε.

πεδιονόμος-ον [νέμομαι] ὁ κατοικῶν ἐν πεδιάσιν ἢ ἀγροῖς: Αἰσχ.Ἐπτ.272 πεδιονόμοις θεοῖς.

πεδιολόκτιπος-ον ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ κατὸ γῆς κτύπου τῶν πετάλων, ἰδ. τῶν ὀπλῶν τῶν ἰππῶν: Αἰσχ.Ἐπτ.83 πεδιολόκτιπον. ἢ βοήν [ιδιόθρ. πεδι' ὀπλόκτυπ' ὡτὶ χρίμπετι βράν].

πεδίος Ἐπιγρ., θηλ. πεδία ὁ πεδεινός, πεδι-νός βλλ. : Ἐπιγρ. Κύπρου.

πεδιόυχος-ον [έχω] σχόλ. ὁ ἔχων πεδῖον, πεδιόδα, κάμπος: Σχόλ.Σοφ.ΟΚ.691 στερνοῦχου χθονός ἀντὶ πεδιόυχου χθανός.

πεδιοφύλαξ ἄκος [οἱ πάπ. ὁ φυλάττων τὸ πεδῖον, τὸ χωράφι.

πεδιοκνη ἢ Ἐπιγρ ὕποκορ. τοῦ πέδη, μικρὰ πέδη.

Πεδιῶ-ου(ς) [ἦ] Ἐπιγρ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας.

πεδιώθης-ου(ς) ἐς σχόλ. ὁ ὄμοιος πρὸς πεδῖον, ὁ πεδιῶς, ἐπιπεδος: Σχόλ.Σοφ.ΟΚ.691 μεταφορικός γάρ και στέρνα και νῶτά φαισι τῆς γῆς τὰ πεδιώθη και εὐρέα.

πεδιῶν Ἐπιγρ. ὄωρ. τ. ἀντὶ μετῶν τοῦ μέτερι.

πεδιοδῶμων-ον(ας) ἐν [βῶν] ὁ βῶλον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ἀντίθ. πτηνός: Αἰσχ.Χο.591 πτανά τε και πεδοδάμονα κἀνεμόεντ' ἀν αἰγίδων φράσαι κόνον.

πεδοθροχος [οἱ μον. ἔδος βρόχου δι' οὐ συναεμῦθοντο ἐκ τῶν ποδῶν πτηνά, συμτοθηλικά: Πρόδρ. ἐν Notitt.Μεσ.185 ἄλλους τε -πολλοὺς ἐλέκω πεδοθρόχους [νεοσοσού].

πεδοθεις-εντος-εσσα-εν [πέδου] μτγ. ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενος, ὁ χαμηλός: Νίκ.Θηρ.662 μέσση δ' ἐν κεφαλῇ φέεται πεδοεσσα μολοβρή.

πεδοθεν [πέδου] ἐπίρρ. ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω, ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, χαμόθεν: Ἡσιόδ.Θ.680 πεδοθεν δ' ἐτίνασσοτο μακρὸς Ὀλυμπος, Εὐρ.Τρω.98 ἄνα δυσδαίμον πεδοθεν κεφαλῆν. 2) ἐκ τοῦ βυθοῦ: Πινδ.Ο.7.62 γαῖαν αὖξομένην πεδοθεν || μτφ. ἐκ βάθους τῆς καρδίας: Ὀδ.Ν.295 οἷτοι πεδοθεν φίλοι εἰσιν ἰσχυλ. ἐκ ῥίζης, ἐκ γενετῆς [οἱ ὀσιοῖ σοι εἶναι ἀγαπητότατοι]. 3) ἐξ ἀρχῆς: Πινδ.1.5(4).38 ἔλα νῦν μοι πεδοθεν.

πέδος ἐπίρρ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς τὴν γῆν, κατὰ γῆς: Αἰσχ.Πρ.274 πέδοι δὲ βᾶσαι τῶν προσερούσας τύχας ἀκούσασθ' πρβλ. πέδον ἐν εἰδ. σμμ.

πεδοικός [ἰδ] αἰολ. κ. ὄωρ. τ. ἀντὶ μέτοικος βλλ.: Ἡσ. ἐπεδοίκους μετοίκους: Πινδ.ἀπ.25, Αἰσχ.ἀπ.53 πεδοίκου χελιδόνος.

πεδοικῶ-έω αἰολ. κ. ὄωρ. τ. ἀντὶ μετοικῶ βλλ.: Αἰσχ.ἀπ.48.

πεδοιχνῶ-έω δημ. βαίνω, προβαίνω ἀναζητῶν τι: Βαχχ.15.9 πεδοιχνεῖν παιγνῶων ἄνθεα.

πεδοκοίτης [ἰδ] μτγ. ἐπὶ φυτῶν ἢ καρπῶν, ὁ κείμενος, ὀπλούμενος ἐπὶ τοῦ πέδου, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατὰ γῆς: Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ.6.102 τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην.

πεδοκόπι [ἰδ] δημ. φιλοδῶρημα, μπαζή, πουρμπουρί: Ζερβ.Τρωγ.55.3 δίχως νά δῶσουν πλερωμ οὔτε πεδοκόπι.

πέδον [ἰδ] [ἰπούς] τὸ ἔδαφος, ἡ γῆ, ἡ χώρα: Αἰσχ.Ἀγ.509 πέδον κελεύθου στρωννῶναι πετάσασσι, αὐτ.Πρ.1, Εὐρ.Βάκχ.585 πέδου χθονός ἐνοσι πά-ντια, Ἀριστφ.Νεφρ.573 ὄς ὑπεράλαμπρος ἀκτίσιν κατέχει γῆς πέδον || ἐπὶ ἰδιαίτερως τινός πεδιάδος: πρβλ. πεδῖον: Αἰσχ.Χο.1036 Λοξίου πέ-δον, Σοφ.Ηλ.730 Κριασῶν πεδῖον [ἰσπαρὰ τοὺς Δελφοῦς], Βάκχ.8.5 Ζηνός εὐθαλῆς πέδον [ἐπὶ τῆς Νεμεάς] || ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς: Ἀριστφ.Πλ.772 Παλλάδος κλεινὸν πεδῖον, Εὐδωλ.10 ἄγνὸν ἐς ἠθῆς πέδον || μτ. γενικ. τόπου συχνά εὐρητῶ ὡς περιφρασις αὐτοῦ τοῦ δνόματος τοῦ τόπου: Αἰσχ.Πρ.734 Εὐρώπης πέδον, Σοφ. Φιλ.1464 Λήμνου πέδον || μτ. πρὸθ. : Αἰσχ.ἀπ.183 πρὸς πέδω βαλεῖν, Σοφ. Αὐτ.441 εἰς τὴν νεύουσαν εἰς πέδον κάρα, αὐτ.ΟΤ.180 || κ. κτ. ὄοτ. πέδω, εἰς τὸ ἔδαφος, κατὰ γῆς: Αἰσχ.Χο.48 τί γάρ λῦτρον πεσόντος αἵματος πέδω ἰδιούρθ. πεδῖοι. Σοφ.Ηλ.747,Εὐρ.ΙΑ.39 ἴππεις πέδω πεκνην.

πέδονδε ἐπίρρ. εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω: Ἰλ.Ν.796 ἢ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε, Ὑγν.Δήμ.253, Σοφ.Τρ.786 πέδονδε και μετάρσιος. 2) εἰς τὴν πεδιά-δα, στὸν κάμπος: Ὀδ.Λ.598 πέδονδε κυλίνδετο λῆας ἀναιδῆς.

πεδορραντήριον [ἰδ] ραντήριος βλλ.

πεδορτος-ον [ἰ] [πέδου, ὄρνωμαι] ὁ ἐγειρόμενος, ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ ἐδάφους: Σοφ.Ίχν.212 πέδορτος κτύπος.

πέδορτος-ον [2] μεθέορτος βλλ.: Ἡσ. ἐήμερα ἐν ἣ οὐ γίνεται ἐορτή.

πεδοσε ἐπίρρ. πέδονδε βλλ., εἰς τὸ ἔδαφος: Εὐρ.Βάκχ.136 ὄταν ἐκ θιάσων. ἢ σεθῆ πεδοσε.

Πεδοσειών-ον(ας) [οἱ] [λ. πλ.σσεθεῖα πρὸς ἐμμαλοχίαν τοῦ Ποσειδῶνος] ὁ εἰσὼν τὴν γῆν, τὸ ἔδαφος: Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.4.

πεδοσκάφης-ου(ς)-ές μτγ. ὁ ἀνάπτων τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, τὴν γῆν: Νόνν.Δ.12.331. 2) παθ. ὁ ἐσακμμένος ἐν τῇ γῇ: Νόνν.Εὐαγρ.ΐω.4.18 πεδοσκαφεῖς κενεῶνες.

πεδοστιδής-ου(ς)-ές ὁ βαίνων, βαδίζων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς, ὁ πατῶν τὴν γῆν, ἀντίθ. πε-ροῦς: Αἰσχ.ΐκ.1000 κνώδαλα πτερόντα και πεδοστιδῆ κάλωρα κλωδῶσαν θωσμένειν ἐρω, Εὐρ.Ἐλ.1516 πτεροσίην ἀρθεῖσ' ἢ πεδοστιβεῖ πο-δι, αὐτ.Μήδ.1123, αὐτ.Ρῆσ.763 ἠύδομον πεδοστι-

βεις [δ.γρ.] 2) ὁ πεζός, ἀντίθ. Ἰηνηλάτης : Αἰσχ.Πέρσ.127 **πεδοστίδης** λέως σμήνης ὡς ἐκλέλοιπεν μελισσάν.

πεδοτραφής-οὐς-ές μγν. ἐπὶ πληγῆς ὁ ἐκ τῆς γῆς τρωφόμενος, ὁ γαιοτραφής : Νόνν.Εὐαγγ.ΐω.4,12 **πεδοτραφῆς ὕδωρ**.

πεδοτρίβης-οὐς-ές μων. ὁ οἰσνεὶ διὰ τῶν ἐπισημημένων πατημάτων τὸ ἔδαφος τῆς γῆς τρίβων, ὁ κατατρίβων τὸ ἔδαφος : Νόνν.Δ.10,361 ἄκρον ὑπὲρ φαρμάθιο πεδοτρίβης ἔχων ἔρεσιας, Γρηγ.Ναζ.2,222Α φηφίδος πεδοτρίβους.

πεδοτρίψ-ίβος [ὀ,ή] Ἰπέδη, τρίβω) μγν. κωμ. ἐπιθ. τῶν αὐθενδῶ ἀξίων δοῦλων, ὁ τὰς πέδας, ποδόδεσμα διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως φθειρω, ὁ δεσμοφάρτης : Φώτ.404,6 «πεδοτρίψ» ὁ πολλοὺς χρόνους ἐν πέδασι γεγονώς· καὶ πέδων ὁ αὐτὸς καὶ ὀφιπέδων : Λοκκ.Κρόν.8 τὸ εἰς τοὺς δούλους καὶ πεδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἔκεινον ποιεῖν.

πεδοῦκλα [ή] δημ. τὸ πέδικλον βλλ., ἡ πέδη.

πεδοῦκλι [τὸ] δημ. τὸ πέδικλον βλλ.

πεδοῦμαι-όμαι μων. παθ. δεσμεύομαι : Ἄνν.Κομν.2,231.

πέδουρος-ον λεξ. πεδάρορος βλλ. Ἡσ. κριετώρορ.

πέδω-άω [πέδη] κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. γ' ἐν. **πέδαρ** [Ἄδ.Δ.380], παραστ. ἐπ. κ. ἰων. **πεδάσσκον** [Ἄδ.Ψ.353], ἄορ. [ἐ]πέδησα [Ἄδ.Φ.39], Αἰσχ.Εὐμ.635), κ. μγν. παθ. ἄορ. **πεδήθεις** [Πλάτ.Τίμ.71Ε], μγν. παθ.πορακ. **πεπεδημένος** [Πλάτ.Α.89,δ], δένω διὰ δεσμών ἴδ. τοὺς πόδας τινός, δεσμεύω : Ἡρ.6,23 τὸν μούνορχον πεδήσας, Αἰσχ.Εὐμ.635 ἐν δ' ἀτέρμονι κόπτει πεδήσας· ἄνδρα δαιδάλω πέπλω, Μηναι.12,10 Ἄδ.8 τὰς τῶν λεόντων ἀκώκας πεδήσαντες· 2) στερεοποιῶ τι : Ἄδ.Φ.391 ἐπέδησε θύρας [ἰθ]. να εἶναι καὶ ἐκ τοῦ ἐπίδεω].

3) δεσμεύω ὡς διὰ πέδης, κρατῶ ἀκίνητον, σταματῶ : ἰλ.Ν.435 πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα, αὐτ.Ψ.585 δόλω ἄρμα πεδήσαι, Ἄδ.Ν.168 νῆα θεοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ, Πίνδ.Παιων.6,86 ὄρκος Ἀχαιῶν θρασεῖ φόνω πεδέσασα· ἢ ἐπὶ ὕπνου : Ἄδ.Ψ.17 ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλεφαρ' ἀμφοικαλύφας, Σοφ.Αἰ.676 ὕπνος λύει πεδήσας· 4) μτ. αἰτ. προσ. π. Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ θεοτήτος ὡς κυβερνήσεως τ' ἀνθρώπων, κωλύω, ἐμποδίζω, κατέχω, ἀναγκάζω : ἰλ.Δ.517 ἐνθ' Ἀμαρυγκελῶν Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν, Ἄδ.Δ.380 ὁστις μ' ἀθανάτων πεδάφ, αὐτ.Σ.155 πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη· μτ. ἀπαρφ. : ἰλ.Χ.5 Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μειναι. Μοῖρ' ἐπέδησε, Ἄδ.Γ.269 ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμνήναι, Παρμ.8,37 τὸ γε Μοῖρ' ἐπέδησε οὐλαν ἀκίνητόν τ' ἔμειναι· κ. παθ. : Πλάτ.Τίμ.71Ε καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδήθεις δύναμιν, Δίων Κ.60,29 τῷ ἀξιώματι πεδήθεις, Δαμάσκ.Αρχ.400 εἰ πεδάται ὁ ταυτοῦ κύκλος· 5) νεώτ. συγκρατῶ διὰ πέδης, μὲ τὸ φρένο· 6) ρηματ. π. πέδησις, πεδήτης, πεδητής.

πέδων-ωνος [ὀ] (πέδη) ἐπὶ κακοῦ δούλου, ὁ ἐν δεσμοῖς : Εὐστ.1542,48 ἢ ὀ γράφας ὅτι στήγαν καὶ πέδων δούλους ὁ στυγασίας καὶ πεδητής παρὰ Ἀριστοφάνει : Ἀριστοφ.ἀπ.837.

πεδοφιστής [ὀ] αἰολ. κ. δωρ. ἀ. **πεδαφιστής**, **πεδαφιστής**-ή-όν μγν. αἰολ. κ. δωρ. ὁ μεταωριστός, μεγαλοπρεπής, ὑψηλός : Θεόκρ.Ἐπιγρ.18,5 [ἰδορθ.]· πρδλ. πέλωρος.

πεδαφισχος-ον [ὀρυσσῶ] μγν. ὁ ἀνοροψισσων, ἀνασκαπῶν τὸ ἔδαφος τῆς γῆς : Βιδάν.ΑΠ.10,101.

πέζα [ή] δωρ. κ. ἀρκαῖο. ἀντὶ ποῦς, τὸ πόδι : Γαλ. Ἐβήγ.Ἰνπ.γλωσσῶν.540 ἐΖηνάδοτος μὲν οὐκ ἐν ταῖς ἔθνικαῖς λέξεσι, πέζαν φησὶ τὸν πόδα καλεῖν Ἀρκαδῶν καὶ Δωριεῖς : Ἀνδρόμ.π.Γαλ.14,37 τὸν ἀποπέζαν ἐκτόρος ἔχων· 2) τὰ σφυρὰ ἢ κτ. ὅ, αἰ

ταρσοί, τὰ μετακάρπια, τὸ πῆδιον· Πολυδ.2,192 «τὸ ὑπὸ τῆ κνήμῃ μέρος» : Ἰνπ.Γυν.2,169 οἱ πόδες οἰδικοῦνται καὶ αὶ πέζαι μάλιστα, Παιου.5,11,2 πρὸς πέζῃ ποδός, Στρατ.ΑΠ.12,176· 3) περισφύριον κόσμημα : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.6,211 περισφύρον πέζαν τὸ πορφυρεῖν τε Λεσβίδος κόμης ἔλιγμα· 4) μγν. τὸ κατώτατον, ἀκρότατον, τὸ τελευταῖον ἄκρον οἰουδήποτε σωματικόν, οἷον ἐπὶ τοῦ ρυμοῦ, τὸ πρόσθιον ἄκρον : ἰλ.Ω.272 ἐπὶ ῥυμῷ πέζῃ ἐπὶ πρῶτῃ· 5) ἐπὶ χιτῶνος, τὸ κερὰσπεδον, ὁ γύρος τοῦ ἐνδύματος· Φώτ. «τὸ ἄκρον ἢ τὸ ἀπαλῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς φων λέγομεν» : Ἀπολλ.Ρ.4,46 ἄκρην ὑφῶθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνας, Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ.6,287 τὰν μίαν αὖ πεζαίαν πέζαν ὑφηνάμεθα, Ἡλιόδ.Αἰθ.3,3 τὴν εἰς ἄκρον πέζαν κυανῆ τῇ βοαφῇ κεκυκλωμένη· 6) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ παραλία, ὁ αἰγιαλός : Ἐρμησιάν.7,17 Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν· 7) ἐπὶ χάρσας, ἡ συνοριακὴ γραμμὴ : Ἀπολλ.Ρ.4,1258 πηπέρορ, Λοκκ.Τραγ.ῶδ.238 εἰς ὁδοῖ πέζαν στενήν· 8) ἐπὶ τοῦ ὄρου, ἡ κορυφογραμμὴ : Ἀππ.Λιβ.103, Διον.Περ.535 καὶ Χίος ἡλιβάτοιο Πεληναίου ὑπὸ πέζαν· 9) ἀλιευτικὸν δίκτυον, πεζόβολος : Ὀππ.Ἄλ.3,83 σὺν δὲ σαγήναις πέζας [αχολ. «εἶδος δικτύου μικροῦ»].

πεζάκοντιστής [ὀ] μγν. ὁ πεζὸς ἀκοντιστής : Πολύβ.3,65,10 ὁ μὲν πεζάκοντισταὶ τὸ πρῶταν διαφυγόντες τὴν σύμπτωσιν τῶν Ἰηπέων, αὐτ.3,72,2 ἐξέμεινε τοὺς πεζάκοντιστάς.

πεζαλιός [ὀ] δημ. ὁ ἐπὶ τῆς παραλίας Ἰσθμίου καὶ Ἀλφειῶν.

πεζαρχός [ὀ] ὁ ἀρχηγός, ὁ στρατηγός τοῦ πεζικοῦ ἢ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς : Ξεν.ΚΠ.5,3,41 ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν ἀγέτω εἰς ἕνα, ὡσπερ οἱ πεζαρχοι, Θερμστ.Λογ.11,152C.

πεζαρχαῖω-έω μγν. ἀμθ. εἶμαι πέζαρχος, ἀρχηγός πέζων στρατιωτῶν : Θερμστ.Λογ.11,152C τὸν πέζαρχόν σοι πέζαρχειν.

πεζεθέγκης [ὀ] δημ., θηλ. -α κ. -ισσα ὁ πεζεθέγγης βλλ., ὁ μαστροπός.

πεζέμπορος-ον μγν. ὁ κατὰ ξηρᾶν ἐμπορευόμενος : Στρατ.δ.16,33 πεζέμποροι δ' εἰσὶν αἱ Γερραῖοι τὸ πλεῖον τῶν Ἀράβων φορτίων καὶ ἀρωμάτων.

πεζέταιροι [ὀ] οἱ πεζοὶ σωματοφύλακες τῶν Μακεδόνων Βασιλέων, οἱ δὲ ἔφιπποι ἐκαλοῦντο ἑταῖροι πρδλ.ΑΒ.289 «οἱ περὶ τὸ αἶμα τοῦ Φιλίππου φρουροί· ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ πρῶτοι καὶ ἰσχυροί» : Δημ.2,17 αἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντας ἔξενοι καὶ πεζέταιροι ὀδοῦν μὲν ἔχουσιν, Ἀναξίμεν.Λομφ.π.Φώτ.ἐνλ. ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἰηπέδων συνεθίσας, ἑταίρους προσήγορευσσε, τοὺς δὲ πλείστους καὶ ταύς πεζοὺς. πεζέταιρους ὠνόμασεν, Πλούτ.Φλαμ.17 ἔυστοφόρους καὶ πεζέταιρους ἀκαούτους, αὐτ.Ἡθ.197C.

πεζεμμα-ατος [ὀ] [πεζεύω] μων. κ. νεώτ., δημ. πέζεμα ἢ ἐκ τοῦ Ἰηπου κάθοδος, ἡ ἀφιπνεύσις, τὸ ξεκαθαλλικεῖμα : Εὐστ.Πιν.292,80· 2) π. Βυζαντ. μέρος τοῦ παλατίου, ὅπου ἀφιπνευσὲν ὁ αὐτοκράτωρ : Κωδ. Ὀμφ.3,6,15.

πεζευσία-εως [ή] [πεζεύω] μων. ἢ ἐκ τοῦ Ἰηπου κάθοδος, τὸ πέζευμα : Νικ.Χων.Χρον.35D ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰηπου πέζευσίς.

πεζευτικός-ή-όν ἐπὶ ζώων, ὁ ἰκανὸς νὰ περιπατήσῃ, ὁ πεζῆ περιπατῶν, ἀντίθ. πτηνός, νευστικός : Ἀριστ.Ζἴ.71α,27 τὰ μὲν νευστικά, τὰ δὲ πτηνά, τὰ δὲ πεζευτικά τὰς ἀώμασιν.

πεζεῦτος-ή-όν [πεζεύω] μων. ὁ ἐν διέρχεταιίς πεζῆ, ἢ τὰ πόδια : Μιχ.Ανομ.2,376,30 πεζεῦτος πόντος Ἑλλης ἀμάξιας.

πεζεῦω κ. πεζέω κ. μων. νεώτ. κ. δημ., μων. πεζεῦω κ. πεζέω κωμ. παρεῖομαι πέζος, ὀδοπο-

ρω πέζῃ, βαδίζω, περιπατώ, αντίθ. Ἰππεύω, ἐλαύνω κτλ' ἀνάξιος: Εὐρ. Ἀλκ.869 οὐτ' ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων, Ἀριστλ.ΖΜ 669b,7 οὐτε ἄπουν οὐτε πεζεύων, ΚΔ Πρῶξ.20,13 μέλλων αὐτὸς πεζεύειν·

|| ἐπὶ τιῶν πτηνῶν: Ἀριστλ.Ζ1 592a,25 πάντων

δὲ ὡς εἰπεῖν τῶν ὀρνίθων οἱ μὲν πεζεύουσι περὶ τὴν τροφήν· 2) πορεύομαι, ταξιδεύω διὰ ξηρῶς, ἀντίθ. πορεύομαι διὰ θαλάσσης: Ξεν. Ἀν.5, 54 μέχρι ἐνταῦθα ἐπέευσεν ἡ στρατιὰ, Πολύβ. 10,48,6, αὐτ.16,29,11 || ἐπὶ τοῦ Ξέρξου διαβαίνοντος τὴν γέφυραν τὴν ὑπὲρ τὸν Ἑλλησπόντον, περῶν πεζὸς τὴν θάλασσαν ὡς ξηρῶν: Ἰσοκρ. 4,89 πεζεύοις δὲ διὰ τῆς θαλάττης, τὸν μὲν Ἑλλησπόντον ζεύξας, τὸν δ' Ἄθω διορύξας, Φιλόστρ.Εικ.1,8 πεζεύοντι τὴν θάλατταν τῷ Πασεῖδωνι ἐντετυχηκας, Μηνσι.1,27 τὸ Ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβροχοῖς ἴχθυσι, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραήλ· || κτ. μτχ. οἱ πεζεύοντες αἱ πεζικαὶ δυνάμεις, τὸ πεζικόν: Ἀριστλ.Πολιτ.1327b,10 μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν εὐθεύρον καὶ τῶν πεζεύοντων ἐστίν· κ. παθ.: Λουκ.Ρητ.Διδ.18 ὁ Ἄθως πλειεσθὼ καὶ ὁ Ἑλλησπόντος πεζεύεσθαι· || κ. κτ. μτχ. ἡ πεζευομένη ὁδὸς ἡ πεζὸς περρωμένη, ἡ διὰ ξηρᾶς ὁδὸς: Στράβ.6,35 ἡ ἐκ Βρεντησίου πεζευομένη ὁδὸς κ. ἀπρως: Στράβ.4,1,14 τινὰ τῶν φορτίων πεζεύεται ταῖς ἀρμαμάξαις [μεταφέρονται διὰ ξηρᾶς μὲ φορητῆς ἀμαξίας]

3) μυσ., νεώτ. κ. δημ. κατέρχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀφιππεύω, ξεκαβαλλικεύω: ΚΠορφ.Ἐκθ.84,8, Νικ. Χων.Χρον.329D ἰδ.γρ.1, Διήγ. Ἀχιλλ.144 εὐθύς γοργῶν πεζεύουσι, πίπτουσι, προσκυνοῦν τὸν, Ἐρωτόκρ.1,1137 κὶ εὐρήκασι νε μοναξά, πεζεύουσι καὶ καθίζου, αὐτ.1,184· 4) ρηματ.π. πέζευμα, πέζευσις, πεζευτός, πεζευτικός.

πεζή κ. νεώτ. δοτ. θηλ. ὡς ἐπίρρ. ἰένν. ὀδῶ], ἐπὶ βασιδιστας, πεζῶς, διὰ τῶν ποδῶν, μὲ τὰ πόδια: Ξεν.Οἰκ.5,5 ἦν τε σὺν ἵππῳ ἀρήγειν τις τῆ πόλει βούληται . ἦν τε πεζῇ, ΚΔ Μαθ.14,13 ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλων, - κάμνον τὸν γῦρον τοῦ κόσμου πεζῇ· 2) συνηθ. διὰ ξηρᾶς, ἀντίθ. διὰ θαλάσσης: Ἦρ. 2,159 Συρίασι πεζῇ ὁ Νεκκῶς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνέκησε, αὐτ.7,110, Θουκ.1,137 πορευθῆναι ἐπὶ τὴν ἐπίκραν θάλασσαν πεζῇ ἐς Πύδωναν, αὐτ. 4,132, Ξεν. Ἀν.5,6,1 πεζῇ δέοι πορεύεσθαι, Δημ.35 καὶ πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες· 3) ἐν πεζῷ λόγῳ, ἄνευ ποιητικῆς κόσμου, οὐχὶ ὀδικῶς: Ἀριστφ. ὄπ. 713 παῦσαι μελωδοῦσα' ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσαν· προβλ.Πλάτ.Σοφ.237.Α.

πεζίδιον [τὸ] ὑπόκορ. τοῦ πέζα βλλ.3], δ.γρ. πεζεῖον ἢ πεζίτιον, ἡ ταινία: Σουῖδ. ἐν λ. ταινία, **πεζικός-ή-όν(ν)** [πεζός κ. μυσ., νεώτ. κ. δημ. ὁ παριστῶν τινα πεζοποροῦντος: Ἐπιγρ. πεζικῆ εἰκόων ἰάντιθ, ἐπιπποσ· 2) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πεζοὺς στρατιώτας: Πλάτ.Νόμ.753B θ-πλα ἱππικὰ ἢ πεζικὰ, Ἐπιγρ. πεζικὰ καὶ ἱππικὰ δυνάμεις· || τὰ πεζικὰ ὡς οὐσα. αἱ κινήσεις, οἱ ἐλιγμοὶ τῶν πεζῶν: Ξεν.ΚΠ1,3,15 οἴμαι σὶ ἐκείνων τοὺς ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ ῥαδίως νικήσειν· || τὰ πεζικὸν ὡς οὐσα. ὁ στρατός τῆς ξηρᾶς, οἱ πεζοί: ἀντίθ. ναυτικόν: Ξεν.ΚΠ5,3,38 ἐπὶ δὲ τοῦτοις Ἀνδαμάς ὁ Μήδος τὸ Μήδων πεζικόν· || νεώτ. κ. δημ. μάχιμον σῶμα τοῦ κατὰ ξηρῶν στρατοῦ, μαχόμενον πεζῇ: ΜΜ μπροστά πάει τὸ ἱππικὸ, ἐξοπισθὼ ἦτα τὸ πεζικὸ κὶ ὁ γιῶργης ἦτα ἀρχηγός, - λαχαγός πεζικοῦ· 3) ἐπὶ τοῦ στρατοῦ τῆς ξηρᾶς, ὁ πεζός: Θουκ.7,16 στρατιάν δὲ ἄλλην ἐβήφισαντο πνευμαί, καὶ ναυτικὴν καὶ πεζικὴν, Ξεν. Ἀπομν.3,6,9 λέξον ἡμῖν τῆς πόλεως τῆν τε πεζικὴν καὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν, Αἰσχίν. 3,85 ἐν πένητι ἡμέρας ἐβροθήσατε αὐτοῖς καὶ ναυσὶ καὶ πεζικῇ δυνάμει· 4) ὁ ἀνήκων ἢ ὁ

ναφερόμενος εἰς τὸν πεζὸν λόγον, πεζογραφίαν: Βέττ.Βάλ.150,23 πεζικῶν λόγων συντάξεις.

πεζικός ἐπίρρ. μυσ. πεζῇ, πεζῶς, μὲ πόδια: ΚΠορφ.ἐν Μί.113,409.

πέζις-ιας [ἡ] μτγν. εἶδος ἀμανίτου ἄνευ στελέχους: Θεόφρ.Φ1 1,6,5 ὑπόγεια τὰ τοιαῦτὰ ἐστὶ καὶ ἐπιγεια, καθάπερ οὐδε καλοῦσ' τινες πέζιας, ἄμα τοῖς μύκησι γινόμενους.

πέζις-ιδος [ἡ] τὸ κράσεδον ἰουτίου: Φώτ.404,20 «πέζια τὴν ψῶν τοῦ ἰουτίου»: Ἀριστφ.ἀπ.485.

πεζίτης [ὁ] Σουῖδ. «πεζός».

πέζο [τὸ] ἱταλ. δημ. τὸ βάρος: τί πέζο ἔχει αὐτὸ τὸ φορτίο ἰσόσο βάρος, πόσο ζυγίει· || ναυτ. ὡς κέλευμα πέζοι ἔλεον ἐπιθριθῶς βλλ.· 2) παλαιὰ νομισματικὴ μονάδα ἐν Ν. Ἀμερικῇ.

πεζοδάτω-έω μτγν. διέρχομαι, περῶν τὰ πεζός, μὲ τὰ πόδια: Ἀντιφιλ.ΑΠ1 9,55 ὄψε διδασκόμεναι πεζοδατεῖν τὸ πέλαγος.

πεζοθάλας [ὁ] ὄρω. ἀντί πεζοθόλης, ὁ ἐκβάλλων βοήν, ἰαχὴν, πολεμικὴν κραυγὴν πεζός, ὄθ. γεν. ὁ πεζός στρατιώτης: Πίνδ.Ν 9,34 Χρωμίω κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοθόλαις Ἰπποσι τε ναῶν τ' ἐν μάχαις ἔκρινας ἄν κίνδυνον ὀξείας αὐτάς [σχόλ. «τῷ Χρωμίῳ συμπαρῶν ἄν ἐν τε πεζομαχίᾳ καὶ ἱππομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ ἔκρινας οἴος τις ὁ κίνδυνος ὁ τῶν πολέμων»].

πεζοθάλας [ὁ] μυσ. κ. δημ. κ. πεζόβολο [τὸ] εἶδος ἀλειτουργοῦ δικτύου σχήματος κυκλικῆς κὶ νήματος κανθάβωος, λινοῦ, βάμβακος ἢ καὶ μετάξης, ἀθίβολος, ἀθίβολι: Ἐρωτόκρ.2,473 κὶ στ' ἀκρογιάλι γείς φάρας πεζόβολον ἐκράτει.

πεζογάφυρα [ἡ] νεώτ στρατ. γάφυρα στενὴ προσωρινῶς καὶ κατὰ περίστασιν ζευγυμένη ἐπὶ μικρῶν ποταμῶν πρὸς διάβασην πεζικοῦ.

πεζογράψα [ἡ] μυσ. κ. νεώτ. ἢ ἐν πεζῷ λόγῳ συγγραφή, ὁ πεζὸς λόγος: Εὐστ. Ὀδ.1753,29 τὸ ἀγίνει ἄχρηστον εἰς πεζογραφίαν κ. κτ. πληθ.: Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.58].

πεζογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πεζογράφον ἢ τὴν πεζογραφίαν: πεζογραφικὸν ὄψος· || κ. ἐπίρρ. -ῶς.

πεζογράφος [ὁ] μτγν. κ. νεώτ. ὁ συγγραφέων ἐν τῷ πεζῷ, ὁ πεζὸς συγγραφεύς: Διογ.Λ 4,15, Σχόλ.Εὐρ.Ἐκ.795· || νεώτ. ὁ συγγραφεύς πεζῶν ἔργων ἰδ. λογοτεχνικῶν, ἀντίθ. ποιητής.

πεζογράφω-έω μτγν. κ. νεώτ. ἀμτθ. γράφω ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰμαι πεζογράφος, ἀντίθ. ποιηματογράφω: Διογ.Λ 4,15.

πεζοδρομία [ἡ] νεώτ. κ. δημ. δρόμος, τρέξιμο, πορεία πεζῇ, πεζοπορία.

πεζοδρόμοιο(ν) [τὸ] μυσ. κ. δημ. ἀγῶν δρόμου πεζῶν: ΚΠορφ.Ἐκθ.778· 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς γεφύρας ὑψηλότερον μέρος, προωρισμένον διὰ τοὺς πεζοὺς.

πεζοδρόμος-ον μυσ., νεώτ. κ. δημ. ὁ διαγωνιζόμενος ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου, ὁ τρέχων πεζός: ΚΜανασσ.Χρον.410 ζῶων . . εὐπτερον, πεζοδρόμον· 2) νεώτ. κ. δημ. πεζοδρόμος [ὁ] ὡς οὐσα. ὁ πορευόμενος, βαδίζων πεζῇ, ὁ πεζοπόρος.

πεζοδρομῶ-έω μυσ. κ. νεώτ. διαγωνίζομαι ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου, τρέχω πεζός: Εὐστ.Πον. 209,95 τοὺς πεζοδρομοῖν ἐπιστημονικούς· 2) νεώτ. πορευομαι, βαδίζω πεζῇ, μὲ τὰ πόδια, πεζοπορῶ.

πεζοθρηρία [ἡ] πθ. θρηρα χερσαίων ζῶων, κυνήγιον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς: Πλάτ.Σοφ.223B ἡ τέχνης ἀλεωτικῆς, . . πεζοθρηρίας.

πεζοθηρικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν θήραν χερσαίων ζῶων, ἀντίθ. ὁ ἀνήκων εἰς ἀλιείαν: Πλάτ.Σοφ.220Α τὸ μὲν πεζοῦ γένους, . . πεζοθηρικόν.

πεζολάτης [ὁ] μυσ. κ. δημ. ὁ πεζὸς στρατιώτης: Ἐρωτόκρ.2,369 μὲ καθαλλάρους εἰκοσι

κι είκασι πεζολάτες' || γεν. ὁ πεζοπόρος : Κρυστ. Ἀρπαγή12 οὔτε ἤχος τραγουδιοῦ πεζολάτι.
πεζολέκτης (ὁ) (λέγω) μsn. ὁ ὄμιλιν ἢ γράφων ἐν πεζῷ λόγῳ, ὁ πεζολόγος : Εὐστ.569,7.

πεζολεκτῶ-έω μsn. ὄμιλιν ἢ γράφω ἐν πεζῷ λόγῳ, πεζολογῶ : Εὐστ.1424,15 τοῖς ποιηταῖς ὡσπερ καὶ τοῖς πεζολεκτοῦται.

πεζολογία (ἡ) μτγν., μsn. κ. νεώτ. γραφή ἢ ὁμιλία ἐν πεζῷ λόγῳ, πεζὸς λόγος : Φιλῶδ.Ρητ.1, 197S, Εὐστ.1888,1 ὅθμα εἰς πεζολογίαν ἄχρηστον.

2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. λόγος στερούμενος ποιητικότητας, καλαισθησίας, πρωτοτυπίας.

πεζολογικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πεζολόγον ἢ τὴν πεζολογίαν.

πεζολογικῶς ἐπίρρ., μsn. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰς πεζὸν καὶ οὐχί εἰς ποιητικὸν ὕψος : Εὐστ.1533, 30 ὅτι καὶ πεζολογικῶς εὐρήνται σταμίνες παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ, αὐτ.Πον.59,47.

πεζολόγος (ὁ) (λέγω) μτγν., μsn. κ. νεώτ. ἐπιπροσ., ὁ ὄμιλιν ἢ γράφω ἐν πεζῷ λόγῳ : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.65,27, Φιλῶδ. Ἰω. Ὑπομν.Κατ.24,34,Εὐστ. 1067,41. **2)** νεώτ. συνεκδ. ὁ ὄμιλιν ἢ γράφω ἐν ἀνεπιποιητικότητος καὶ καλαισθησίας ἢ πρωτοτυπίας' || ὁμ. κ. ἐπι ὕψους.

πεζολογῶ-έω μsn. κ. νεώτ. ὄμιλιν ἢ γράφω ἐν πεζῷ λόγῳ : Εὐστ.4,28 τοῦ ἐν ἀπλότητι πεζολογεῖν' **2)** νεώτ. ὄμιλιν ἢ γράφω ἀνεπιποιητικότητος καὶ καλαισθησίας ἢ πρωτοτυπίας.

πεζομάχης (ὁ) ὁ πεζομάχος, ὁ μαχόμενος πεζῇ : Πινδ.Π.2,5 τὰ δ' ἐν πεζομάχαισι.

πεζομαχία (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. -ία, μάχη πεζοῦ στρατοῦ, κατὰ ξηρᾶν, ἀντίθ. ναυμαχία : Ἡρ.8,15 συνέπιπτε δὲ ὡστε τῆσι αὐτῆσι ἡμέρησι τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταῦταις καὶ τὰς πεζομαχίας τὰς ἐν Θερμοπύλῃσι, Θουκ.1,23 θυοῖν ναυμαχίαν καὶ πεζομαχίαν ταχέαν τὴν κρίσιν ἔσχεν' **2)** μτγν. κ. νεώτ. μάχη μεταξύ πεζῶν στρατιωτῶν, ἀντίθ. ἰππομαχία : Φιλ.1,141, Ἄρρ. Ἀν.1,15,4 καὶ ἦν μὲν ἀπὸ τῶν ἰππων ἡ μάχη, πεζομαχία δὲ μάλλον τι ἐβίκει.

πεζομαχικόν (τὸ) μsn. ἐπὶ στρατεύματος, τὸ μαχόμενος πεζῇ : Μιχ. Ἀκομ.1,245,13.

πεζομάχος-ον μτγν., μsn. κ. νεώτ. ὁ μαχόμενος πεζῇ, ὁ πεζὸς πολεμιστής : Λουκ.Μακρῶδ.17 Ἀσανδρος . . . πεζομάχων οὐδενὸς ἦτταν ἐφάνη' πρβλ.Κ.Μανασσ.Χρον.4734 χειρὶ πεζομάχων' || γεν. ἐπὶ στρατιωτικῶν : Πλουτ. Ἀλέξ.38 τῶν ναυμαχῶν καὶ πεζομάχων ἐκείνων στρατηγῶν τὰ μετὰ Ἀλεξάνδρου γύναια μελιζονα δίκην ἐπέθηκε Πέρσας.

πεζομαχῶ-έω κ. νεώτ. μάχομαι κατὰ ξηρᾶν, συγκροτῶ μάχην μετὰ πεζικόν, ἀντίθ. ναυμαχῶ : Ἡρ.3,45 πεζομαχῶσάντες δὲ ἐν αὐτῇ ἐσώθησαν, Ἀριστφ.Σφ.685, οἳς αὐτὸς ἐλαύνων καὶ πεζομαχῶν καὶ πολιαρκῶν ἐκτίσας, Θουκ.1,112 ἐναυμάχησαν καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα, Ἰσοκρ.7,75 καὶ πεζομαχοῦντες καὶ ναυμαχοῦντες, Ἡκιδῶδ.Αἰθ.1,30 πεζομαχοῦντων ὁμαυ καὶ ναυμαχοῦντων' **2)** μάχομαι ἀπὸ τοῦ καταστρώματος πλοίου ὡς ἐπὶ ξηρᾶς : Θουκ.7,62 ἐς τοῦτα γὰρ δὴ ἠναγκάσμεθα, ὡστε πεζομαχεῖν ἀπὸ τῶν νεῶν, Διόδ.Σ.13,16.

πεζοναυτής (ὁ) νεώτ. κ. δημ. ἐφεδρὸς ναυτής τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ χρησιμοποιούμενος εἰς ἀποβατικὰ ἀγῆματα' **2)** π. Ἀγγλοῖς, μέλος τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου ἐκτελῶν χρεῖα φρουροῦ ἐν τε τῷ πλοίῳ καὶ τῇ ξηρᾷ.

πεζοναυτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πεζοναυτάς, ὁ συγκείμενος ἐκ πεζοναυτῶν : **πεζοναυτικά** ἀγῆματα (ἀντίθ. ναυτικά ἀγῆματα).

πεζονομικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς βρασκὴν ἢ διατήρησιν χερσαίων ζώων : Πλάτ.Πολιτ. 267B τοῦ δὲ πεζονομικοῦ μάλιστα ἀπεργεμένοτο

τέχνη' || ἡ πεζονομικὴ ἐπιστήμη ἢ τέχνη, ἡ ἐμπειρία περὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ περιποίησιν τῶν χερσαίων ζώων : Πλάτ.Πολιτ.265C τῆς πεζονομικῆς ἐπιστήμης δίχα διαραιβεῖσας.

πεζονόμος-ον ὁ κατὰ ξηρᾶν διοικῶν : Αἰσχ. Πέρσ.76 πεζονόμος ἐκ τε θαλάσσης ἐχυροῖσι πεποιθὸς στυφελοῖς ἐφέταις.

πεζοπορία (ἡ) μτγν., μsn., νεώτ. κ. δημ. κ. πεζοπορεία [ἔσφ. γρ. π. Φωτ.Βιβλ.183,10], ἡ πεζὴ ὁδοπορία, ἡ πεζοδρομία : Ἡρωδιαν.Ἐπιμ.105, Ἀναστ.Σιν.Βί.Νεῖλου 107,20 πεζοπορίαν ἐστείλατο.

πεζοπορικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πεζοπόρον ἢ τὴν πεζοπορίαν' || κ. ἐπίρρ. -ὼς πεζῇ, μετὰ τὰ πόδια.

πεζοπόρος μτγν. κ. νεώτ. ὁ κατὰ ξηρᾶν ὁδοπορῶν : Μελέαγρ.ΑΠ.12,53 οὐ ναύταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον' || ἐπὶ τοῦ Ξέρξου διαβαίνοντος τὴν γέφυραν τὴν ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήσποντον : Παρμῆν. ΑΠ.9,304 ναυτὴν ἠλείρου, πεζοπόρον πελάγους' **2)** νεώτ. ὁ πορευόμενος πεζῇ, πεζοδρομῶν.

πεζοπορῶ-έω κ. μsn. κ. νεώτ. πορεύομαι, βαδίζω πεζῇ, μετὰ τὰ πόδια, πεζοδρομῶ : Ξεν.Ἰππαρχ.4,1, Πρόδρ.2,560 γυμνοποδῶν, βακινδοῦντων, πεζοπορῶν, δουλεύων' **2)** μτγν. ὁδοπορῶ, πορεύομαι διὰ ξηρᾶς : Πολύδ.3,68,14 ὡς ἄν ἐκ Λιλυθαίου τετταράκοντα συνεχῶς ἡμέρας πεζοπορηκῶντας εἰς Ἀρίμινον, Λουκ. Ἀλέξ.53 εἶπε μοι πλεῖστα ἐπ' Ἰταλίαν εἶπε πεζοπορῆσαι λῶον.

πεζόπτερος-ον μsn. ὁ χρώμενος τοῖς ποσίν ἀντὶ πτερυγῶν, ὁ πεζὸς καὶ πτερωτὸς : Κ.Μανασσ. Χρον.3771 ἄκρις πεζόπτερος πτηνόπους.

πεζός-ή-όν (ἡ) (ποιεῖ) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., συγκρ. πεζότροπος, ὑπερθ. πεζότατος, ὁ ὀδευδῶν, ὁ διὰ τῶν ποδῶν αὐτοῦ βᾶδην μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀντίθ. ἰππεύς, ἐποχοπούμενος : Ἰλ.Θ.59 πεζοὶ θ' Ἰππῆς τε, Ὀδ.Ρ.436 πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἰππων, Μήνοι.12,5 Ὡδ.1 πεζῶν ὀδίτην δίσωσκον' || νεώτ. κ. δημ. ὁ πεζὸς ὡς οὐσ.

ὁ πεζὴ ὁδοπορῶν, ἀντίθ. ἐπιπνος : Πρόδρ.1,57 πεζὸς ἐπεριπάτει' **2)** ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὁ διὰ ξηρᾶς πορευόμενος, οὐχὶ ὁμας ἀνογκιασῶν καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ποδῶν, ἀντίθ. πονηπόρος : Ἰλ.Ω.438 ἐν νηὶ θοῆ ἡ πεζὸς ἡμαρτέων, Ὀδ.Α.173 οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζῶν ὀδομαί ἐνθάδ' ἰκέσθαι, αὐτ.Γ.324 ἐὶ δ' ἐθέλεις πεζός, παρὰ τὸ δίφρος τε καὶ ἰπποι, αὐτ.Λ.58 ἐφθης πεζὸς ἰών ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ' || ὁ ὡς πεζὸς μαχόμενος :

Ἡρ.1,80 ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἰππων πεζοὶ τοῖσι Πέρσῃσι συνέβαλον' **3)** συνήθ. π. ἰστορ. συγκρ. ὁ πεζικός στρατός, μάχιμον σῶμα τοῦ κατὰ ξηρᾶν στρατοῦ μαχόμενον πεζῇ, τὸ πεζικόν, αἱ πεζικαὶ δυνάμεις, ἀντίθ. ἡ ἰππος, ἰππικόν : Ἡρ.4,128 οἱ δὲ τῶν Περσῶν ἰππῶτας φεύγοντες εἰσέπιπτον εἰς τὸν πεζῶν, Ξεν.ΚΠ.2,4,18 προεληλυθότος δ' ἤδη τοῦ Κουαζάρου σὺν δυνάμει πεζῇ καὶ ἰππικῇ' || ἡ κατὰ ξηρᾶν στρατιωτικὴ δύναμις, ἀντίθ. βουτικόν : Ἡρ.4,97 Δαρεῖος δὲ ὡς ἀπικέτο καὶ ὁ πεζὸς ἀμ' αὐτῷ στρατὸς ἐπὶ τῶν Ἰστρον, Θουκ.6, 33 πολλῆ στρατιᾷ ὠρμητῶν καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ, Λυσ.2,34 ἡ πεζὴ στρατιὰ καὶ τὸ νυκτικόν, Πολύδ.2,24' || ὁμ. τὸ πεζὰ ὡς οὐσ. : Θουκ.4,12 τὰ πεζὰ κρατίστους' || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πεζὸς ὡς οὐσ. ὁ στρατιώτης ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πεζικόν, ὁ φαντάρος : Πολύδ.2,24,4 πεντάκις μὲν χιλίου καὶ διακοσίους ἀνδρῶν, Κόλδ.15,13 χιλιάδας βλεψὺν συγκαχόμενων πεζῶν καὶ ἰππέων' **4)** ἐπὶ πολεμικοῦ ἀγῶνος, ἐπὶ μάχης, ὁ γινόμενος, ὁ διεξαγόμενος εἰς τὴν ξηρᾶν : Ἀριστφ. Ἰπν.567 οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν ἐν τε ναυφοράκῳ στρατῷ πανταχοῦ νικῶντες, Πλάτ.Νόμ.707C, Ἰσοκρ.4,91 ἐν τοῖς ναυτικαῖς κινδύνοις, ὡσπερ ἐν τοῖς πεζοῖς' **5)** ἐπὶ ζῶων, ὁ χερσαῖος, ἀντίθ. πτηνῶν, ἰχθύος :

Πλάτ. Συμπ.207Α **ἐπειδὴν γενυῶν ἐπιθυμήσῃ, καὶ τὰ πεζῶν καὶ τὰ πτηνῶν, αὐτῶν.** Πολιτ.288Α **πεζῶν καὶ ἐνυδρῶν.** ἢ ἐν φρ. πεζὴ θήρα τὸ κυνήγιον τῶν χερσαίων ζώων, ἢ πεζοθηρία : Πλάτ. Σοφ. 222Β τῆς πεζῆς θήρας γίνεσθον δύο ἰσχυρῶς τινὲ μέροσ' 6) μτφ. ἐπὶ λόγου, [ἐξ ἀντιθέσεως] ὁ μὴ εἰς ποιητικὴν ἔκφρασιν ἀνυψούμενος, ὁ ἄνευ μέτρου καὶ ρυθμοῦ γεγραμμένος, ὁ πεζογραφικός, ἀντίθ. ποιητικός, ἐμμετρος : Παισα.4,6,1 λόγος δὲ πεζὸς Μύρωνος ἐστὶν ἡ συγγραφὴ, Δίων Κ.69,3 τινὰ καὶ πεζὰ καὶ ἐν ἔπεισι ποιήματα· πρβλ. Διον. Ἀλ. Συσθ.4· ἢ πεζὴ τις ποιητικὴ ἢ κατωτέρα κωμικὴ ποιήσις, ἢ τὴν συνήθη καὶ εὐχρηστον παρὰ πᾶσιν ἔκφρασιν διατηροῦσα κατ' ἀντίθεσιν τῆς χορικῆς καὶ τραγικῆς, αἰτίας ἀφίστανται ταύτης καὶ ὅπως ἴδιαν ἔκφρασιν μετέρχονται : Λουκ. Ἰστ. Συγγρ.8 τί ἄλλο ἢ πεζὴ τις παιητικὴ γίνεταί· ἢ νεώτ. ἐπὶ συγγραφέως, ὁ ἄνευ μέτρου καὶ ρυθμοῦ γράφων, ὁ πεζογράφος, ἀντίθ. ποιητής ἢ λέξεις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς πεζοῖς· 7) μτγ., νεώτ. κ. δημ., ὁ ἔστερμημένος ἐξάρσεως, ὁ κοινός, ὁ τετριμμένος, ὁ κοινοτυπικός : Λουκ. Ἰστ. Συγγρ.16 κομιδῆ πεζῶν καὶ γαμαπιετές, - πεζῶν ὕφος, - πεζὴ διάνοια· 8) εἰδ. ἐν μουσ. ἐπὶ ἄσματος ἄνευ συνοδείας μουσικοῦ ὄργάνου ἢ τοῦναντίον ἐπὶ μουσικοῦ ὄργάνου ἄνευ ἄσματικῆς συνοδείας, ὁ φιλόσ· Φώτ. «πεζῶν γὰρ ἄνευ αὐλοῦ ἢ λύρας» : Σοφ. ἀπ.16 καὶ πεζὰ καὶ φορμικτὰ· 9) πεζοὶ ἑταῖροι ἢ πεζοὶ μῶσχοι πῶρνα κοινοῦται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀνάθεσις μουσικῆς καὶ χοροῦ καὶ ἐν γένει τῶν ῥωραίων τεχνῶν, ἀντίθ. ἑταῖροι μουσικοί, μουσοποιοί : Εἰδ. π.169 πεζοὶ μῶσχοι, Θεόδοιμ. Ἰστ.205 πεζοὶ ἑταῖροι.

πεζότης-πτος [τῆ] μτγ. κ. νεώτ. τὸ τούτ' πόδας ἐν χρ. ἔχειν : Σιμπλικ. Κατ.100,16· 2) νεώτ. μτφ. ἢ ἔλλειψις ἐξάρσεως, ἐν τῇ σκέψει, τῷ χαρακτήρι, τῇ ἐκφράσει.

πεζούλα [ἡ] δημ., ὑποκορ. πεζούλι, λιθόκτιστον τοῖχιον ἐξῶς οἰκίας, ναοῦ κτλ., χρησιμεῖον ὡς κόθισμα, ἢ ὄπως ἀφιππευτῆς· 2) τὸ εἰς καταφερεῖς ἔδαφος ἀνάλημμα πρὸς συγκράτησιν ἢ ἰσοπέδωσιν τοῦ ἐδάφους.

πεζούλι [τὸ] δημ. ὑποκορ. τοῦ πεζούλα ἄνευ ὑποκορ. σημ. : Κρυστ. Ἀγρ. τ.90,7 [ἐκδ. Φέξη] στὰ πέτρινα πεζούλια τῆς ποῦ χαλ φτωρῶσι χόρτα.

πεζούρα [ἡ] μον. κ. δημ. πεζικός στρατός, πεζικός : Καισάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,58 ἢ τὴ πεζούρα καὶ καθάλα μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου καὶ τῶν λοιπῶν, Γρην. Σκ. Τερρ.26,3 σύρτετε πεζούρα καὶ καθάλλα.

πεζοφάνης-αὐς-ές [ισοαινομα] ὁ ὄμοιος πρὸς πεζῶν, εἰδ. ἐπὶ λόγου : Ρήτ.5,472· κ. συγκρ. : Πρὸκλ. Ἀλκ.292C.

πεζοφόρος-ον ὁ μέχρι τῶν ποδῶν μακρός : Αἰσχ. ἀπ.246 πεζοφόρος τῶν ζώμασιν Ἰ' Ησ. «ὡσπερ πεζῶν ἐξόντων τῶν χιτῶνῶν» τινὲς δὲ ποδήρσει, ζῶμα δὲ τὸ ἐνδυμαξ.

πεζοφόρῶ-τω λεξ. φορῶ ἐνδύματα μακρὰ μέχρι τῶν ποδῶν : Φωτ.405,15.

πεθαίνω δημ. κ. ἀποθάνω, παρ. (ἐ)πέθαινα, ἀόρ. [ἐ]πέθανα κ. ἀπόθανα, μτφ. παθ. παρακ. πεθαμένος κ. ἀποθαμένος, θνήσκω, τελευτῶ, παύω νὰ ζῶ, ἀποθνήσκω : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.41,12 γὰ ζῶμε γιὰ πεθάνοιμε γιὰ σ' ἄλλαν κόσμα πάμε, Σολωμ. Ἐλ. Πολ.2,2,13 ὅποιος πεθαίνει σήμερα χιλίας φορὲς πεθαίνει, Παλαμ. Τάφ.5,8, - πέθανε στὰ ξένα - ἀπὸ γρίπηη· ἢ παροιμ. φρ. δῶσι ζῆσον κὶ ὄσοι πεθάνουν, - ὡς τότε ποῖος ζῆ, ποῖος πεθαίνει [ἐπὶ μοιρολατρικῷ σκεπτικισμῷ] ὅτι τὸ μέλλον εἶναι ἀγνωστον· ἢ παροιμ. σάν πεθάνω ἀπ' τὸ συνάχι, φάσκελα νὰ χ'ῆ ἢ πανούκλα ἢ διαφορά δύο κινδύνων, ὁσονδύηποτε μεγὰλη, ἐξουδετεροῦται, ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἐξ

ἴσου καταστρεπτικόν· ἢ ὄμ. πέθανε νὰ σ' ἀγαπῶ, ζῆσε νὰ σ' ἔχω ἀγάχῃ ἐπὶ τῶν θρηνοῦντων δι' ἀπώλειαν μιστοῦ συγγενοῦς· ἢ ὄμ. σάν πεθάνω γῶ, φούρνος νὰ μὴ κενήσῃ ὡς τὸ ἀρχ. ἐμοῦ θανόντος γαῖα πυρὶ μιχθῆτω· ἢ ἡ μτφ. παθ. παρακ. ὁ πεθαμένος ὁ ἀποθιώσας, ὁ νεκρός : Σολωμ. Ὁ θάνατος τοῦ βοσκοῦ 20 μὰ δὲν ἀκούει τὲς φωνὰς στὸν τάφο οἱ πεθαμένοι· ἢ κ. εὐχῆ : ὁ θεὸς νὰ συχρῆσθῇ τῶν ἀποθαιμένων σας ἢ συνθηέσθ. θεὸς στῶ[χρῆσθ] τὰ πεθαμένα σου· 2) μτφ. κάμνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ : τὸν πέθανε ὁ καημὸς τοῦ παιδιοῦ του - ὁ χαμὸς τῆς μάννας του· 3) ἀμτθ. κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ παντός φθαρτοῦ ἀντικειμένου, πράγματος, παύω νὰ ὑφίσταμαι, διαλύομαι, ἐξαφανίζομαι : Πορφύρ. Σκ.7,7 τὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα ποῦ φεύγουν καὶ πεθαίνουν· 4) συνεκδ. κτ. δεικνύω, ὑποφέρω παραπολύ, ταλαιπωροῦμαι λίαν καταπονοῦμαι, καταδασανίζομαι ὄθ. φρ. πεθάνω στὴ δουλειά ἐργάζομαι λίαν κοπιώδως· ἢ ὄμ. πεθάνω ἀπὸ τὴν πεινα λιμοκτονῶ· ἢ ὄμ. πεθάνω ἀπὸ τὸ κρῦο ὑφίσταμαι εἰς ἐξαιρετικὸν βαθμὸν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φύχους, κρυῶν παραπολύ· 5) μτφ. ἐν μτφ. χρ. βασιανίζω τινὰ καθ' ὑπερβολήν, καταπονώ, προκοκλῶ σφοδρὸν πόνον, ἐξανατλῶ τὴν ὑπομονήν τινος, κάμνω τινὰ νὰ φθάσῃ μέχρι θανάτου, μέχρι πλήρους ἐξαντλήσεως : τοὺς πεθάνανε στὸ ξύλο, - μάς πέθαναν στὴν κούραση - στὴ δουλειά, - με πέθανες με τὶς ἀναβολές σου· κ. ἀπολ. : με πάτησες στὸν κόλα καὶ με πέθανες· 6) ἐν ἀμτθ. χρ. μτφ. σφοδρῶς, διακαῶς ἐπιθυμῶ, ἀ. φοφῶς : πεθαίνω γιὰ θέατρο - γιὰ κλέφτικα τραγούδια· κ. παθ. : εἶναι πεθαμένος γιὰ φαί - γιὰ ὕπνο - γιὰ παντρεία· 7) φρ. πέθανα στὰ γέλια με κατέλαθεν ἀκατάχατος γέλω, ἐγέλασα παραπολύ.

πεθαίνω [ἰ] [πεθαίνω] δημ. κ. ἀποθάνω τὸ θνήσκω, τὸ νὰ πεθαινῇ τις, θάνατος, ἀποθιώσις : εἶναι ἄρρωστος τοῦ πεθαμοῦ [ἰ] τὸ θανατᾶ, ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος, ἐτοιμοθανάτου· 2) μτφ. ἰσχυρὰ, ὑπερβολικῆ ὀδύνη, ταλαιπωρία, πολὺς κόπος, μαρτύριον· αὐτὸ τὸ ταξίδι ἦταν πεθαμὸς, - αὐτὸς ὁ δρόμος· αὐτὴ ἡ δουλειά εἶναι πεθαμὸς.

πεθερικός-ιά-ό δημ. προφ. τοῦ πεθερικός βλ. λ. : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.20,12 στὸ σπῆτι τὸ πεθερικό, στὴ γειτονιά ὁποῦ ῥθες, σάν κυπαρίσσι νὰ σταθῆς· 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πεθερικός ὡς οὐσ. περιληπτ. ὄν. τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθεράς ὄμοῦ· ἢ ἡ οἰκογένεια, τὸ σπῆτι τοῦ πενθεροῦ : ἀπόψε θὰ φάμε στὰ πεθερικά μου.

πεθερός [ἰ] δημ., θηλ. πεθερά δημ. προφ. τοῦ πενθερός βλ. λ.

πεθυμητικός-ιά-ό [ἐπιθυμητικός] μον. δημ. ὁ ἐπιθυμητός βλ. λ. : Ἐρωτόκρ.2,103 ἢ ὦρα ἢ πεθυμητικὴ ἦρσεν, ὄν' ἀνιμένα, αὐτ.1037.

πεθυμία [ἡ] μον. δημ. τ. τοῦ ἐπιθυμῶ βλ. λ., ἀ. ἀποθυμία : Ἐρωτόκρ.1,239, αὐτ.903 τὴν πεθυμῶν πληθύνασι, τὴν δρεξῆ μ' ἀλλάξα, Ἐρωφ.1,45.

πεθυμῶ-ῶ μον. δημ. τ. τοῦ ἐπιθυμῶ, ἀποθυμῶ βλ. λ. : Πρόδρ.1,241 καὶ νὰ χορτάσῃ τὸ ψωμῖν, τὸ πεθυμῶς, ὡς λέγεις, Ἐρωτόκρ.1,46 παρακαλοῦσα γιὰ νὰ τὰ ἀξῶσῃ καὶ νὰ δοῦν παιδί, ποῦ πεθυμοῦσα, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.19,5 βασιλικὸς στὴ γειτονιά κὶ ἐμεῖς τὸν πεθυμοῦμε, Ζερθ. Τραγ.ΚΚ 12,10 πεθυμοῦσα καὶ γὰ νὰ τραγουδήσω.

παι ἐπίρρ. Ἐπιγρ. ὀπουδήποτε βλ. λ.

παι [τὸ] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. κ. π[ι] Ἰκαλλ. π. Ἀθίν.10,453D, Σχόλ. Διον. Ἐρ.489H] ὄνομα τοῦ γράμματος Π.

παι [2] ἐπίρρ. δωρ. τ. πῆ, ποῦ, βλ. λ. : Σώφρ.5.

πεία [τὰ] Ἐπιγρ. ἀγώνες πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Ἀντωνίνου τοῦ Εὐσεβοῦς

πειθαναγκάζω νεώτ. ἄορ. ἐπειθανάγκασα, ποθ. πειθαναγκάζομαι, ἄορ. α' ἐπειθανάγκασθην, ἀναγκάζω τινά νά πεισθῆ, καταπειθῶ τινά, οἰνεῖ μὴ θέλοντα νά πεισθῆ, διὰ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων ἢ μεταχειριζόμενος ψυχολογικὴν βίαν ἢ ἀπειλὰς.

πειθαναγαμέω (ἰ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειθαναγκάζω, πειθανάγη βλ.λ.

πειθανάγη (ἡ) μτγν. ἀναγκαστικὴ κατάπεισις, ἐξαναγκασμός, βία ὑπὸ τὸ πρόχημα πειθούς ἢ παρακλίσεως· πειθῶ ἐπιτευχθήσασα δι' ἐξασκήσεως ψυχολογικῆς βίας ἢ δι' ἀπειλῶν Σουῖδ. «ἡ μετὰ βίας πειθῶ»· Πολύβ.2,42,7, αὐτ.22,25,8 Λεύκιον μετὰ τετρακισχιλίων ἀπέστειλε . . πειθανάγκης ἔχοντας διάθεσιν, αὐτ.ἀπ.194, Κικ. Ἀττ. 9,13,4, Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.193C, Ζηνόβ.Παροιμ.3,26 ὄρου καὶ κηρύκ(ε)νον· παραμία ἦν ἐνιοι πειθανάγκην λέγουσιν [ἐπὶ δίκημασος], Ἡσ., Νικ.Χων. Χρον.224A τὰς παλαιὰς πειθανάγκας ἀνατινάσων· ἢ Θεσσαλικὴ πειθανάγη· Εὐνόη 110, Ἰουλ. Λόγ.1,31D, Σώσ.1,121· ἢ Λακωνικὴ πειθανάγη· Ψελλ.Δαιμ.90· ἢ ὁμ. ἐν χρ. ἀντὶ βάσανος, βασιανστήρια ἢ ραθδίασος· Πλάτ.

πειθαναλογία (ἡ) πάπ. εἰδικὴ ἐπιχειρηματολογία πρὸς αὐνηγορίαν, ὑπεράσπισιν.

πειθάνιος-ον δωρ. τ. τοῦ πειθάνιος βλ.λ.

πειθάνος-ῆ-όν πάπ. δ.γρ. τοῦ πιθανός βλ.λ.

πειθανότης-ητος (ἡ) πάπ.δ.γρ. τοῦ πιθανότης βλ.λ.

πειθάνωρ-ορος (ὁ, ἡ) ποι. ὁ τοῖς ἀνδράσι πειθόμενος, ὁ εὐπειθὴς εἰς τοὺς ἀνδρας· Αἰσχ. Ἀγ. 1639 τὸν δὲ μὴ πειθάνωρα ζεύξω βραελαίς.

πειθαρχεῖω (ν) νεώτ. κ. δημ. εἰδικὸς θάλαμος, ἐν ᾧ κρατοῦνται οἱ διὰ τῆς πειθαρχικῆς ποιητῆς κρατήσεως ἢ τῆς ἀπλής φυλακίσεως τιμωρούμενοι στρατιῶται, στρατιωτικὸν κρατητήριον.

πειθαρχεῖω-εως (ἡ) μτγν. κ. μσν. πειθαρχία βλ.λ.· Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ.10,5,17, Εὐστρ. ΗΝικ.118,10.

πειθαρχία (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ πειθαρχεῖν, τυφλὴ καὶ ἀπερίοριστος ὑπακοή, ὑποταγὴ εἰς τι ὑπὸ νόμου ἢ ὑπὸ διαταγῆς ἐπιβαλλόμενον, ἄκρα εὐπειθεια· Αἰσχ. Ἐπτ.224 πειθαρχία γὰρ ἐστὶ εὐπραξία μήτηρ, Σοφ. Ἀντ.676, Ἰσοκρ.12,115, Πλάτ. Πολ.538E τί οἶσι ποιήσων αὐτὸν πρὸς αὐτὰ τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας, Πλούτ. Ἠθ.29D, αὐτ. 966C, Φιλ.2,105,10, αὐτ.94,22 προῦπεργαστο ἡ ψυχὴ πρὸς πειθαρχίαν, -στρατιωτικὴ - ἐκκλησιαστικὴ - πολιτικὴ πειθαρχία.

πειθαρχικός-ῆ-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ προθύμως εἰς τοὺς νόμους τῆς πειθαρχίας ὑπατασάμενος, ὁ ἐτοιμῶς ὑπακούων, ὁ εὐπειθὴς· Ἀριστ. ΗΝικ 1102b,31, αὐτ.Μεταφ.1061a,25 πειθαρχικός τοῖς νόμοις, Πλούτ. Λυκ.30 διὰ τοὺς πολιτάς πειθαρχικούς ὄντας, - πειθαρχικός στρατιώτης· 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πειθαρχίαν· πειθαρχικαὶ ποιναὶ [αὶ καθοριζόμεναι ὑπὸ ἐδικῶν διατάξεων καὶ καταγινοσκόμεναι ὑπὸ ἱεραρχικῶς προϊσταμένων ἀρχῶν ἢ πολυμελῶν συμβουλίων ἐπὶ τῇ βίᾳ ἐπισημνῆς διαδικασίας κατὰ ὑπαλλήλων τοῦ κράτους, ὅτινες κατέστησαν ἐναχοὶ παραβάσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν αὐτῶν καθηκόντων], - πειθαρχικὸν δίκαιον [τὸ τμήμα τοῦ Δημοσίου δικαίου, δι' οὗ ἡ πολιτικὴ ἐπιδικεῖ τὸν ἐξαναγκασμὸν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτῶν], - π. συμβαθλίον [συμβούλιον πολυμελές, δι' οὗ ἀσκέται ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία].

πειθαρχο-ον ἰαρχ(ῆ) ποι. ὁ πειθαρχικός, πειθάνιος, ὑπήκοος, εὐπειθὴς· Αἰσχ. Πέρσ.374 πειθάρχω φρενὶ δαίτηνον ἐπορούσοντα.

πειθαρχέω-έω κ. νεώτ. κ. δημ. πειθόμαι εἰς τὸς θεούς, ὑπακούω τῶν θεῶν, τῶν προϊσταμένων, ἀκολουθῶ τὸν ἀρχηγόν, ὑποτάσσομαι, εἶμαι εὐπειθὴς, ἐν ἀπολ. χρ.· Εἰδ.232 πειθαρχεῖ . . ἀπλη-

κτος ὄσπερ ἴηπος, Ἀριστ. Πολιτ.1262b,3, - δὲν ἐσυνθηθίσασε ἀκόμη νά πειθαρχῆτε· κ. ἐν τῷ μέσῳ, τ. εἶμαι πειθαρχικός· Ἠρ.5,91 ἔθνος . . κατεχόμενον . . ὑπὸ τυραννίδος ἀσθενὲς καὶ πειθαρχέσαι ἔτοιμον ἢ συχῶτ. μτ. δοτ.· Σοφ. Τρ. 1178 δεῖ σ' αὐ . . νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν Πατρῷ, Ἀριστ. Ἐκκλ.762, Ἐν. Ἀπ.3,5,19, Ἰσοκρ.3,13, Πλάτ. Πολ.538D ἄλλ' ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια καὶ ἐκείνοισι πειθαρχοῦσι, Ἀριστ. Γιολιτ.1295b,9, ΚΔ Πράξ.5,29 πειθαρχεῖν δεῖ θεῶ μάλλον ἢ ἀνθρώποις· ἢ ὁμ. μτ. δοτ. κ. ἐμπροθ. διορ.· Πολύβ.1,45,4, αὐτ.3,4,3 τούτοις πειθαρχεῖν ὑπὲρ τῶν παραγγελλομένων· ἢ κ. ἐπὶ νεῶν πειθαρχῶ τοῖς πηδάλιοις εἶμαι εὐκυβέρνητος· Κρατίν.139 ὡς ἄν . . τοῖς πηδάλιοις ἡ ναῦς πειθαρχῆ· ἢ κ. μτ. γενικ. Ἐπιστ. Δαροῖου ἐν Ἐπιγρ. πειθαρχῶ ἐπιταγμάτων, Ἐπιγρ. πειθαρχῶ στρατηγῷ, Πάπ.· ἢ νεώτ. μτ. ἐμπροθ. διορ.· πειθαρχεῖ εἰς τοὺς νόμους εἰς τοὺς ἀρχοντας· ἢ νεώτ. πρῶτὴ τὴν πειθαρχίαν, εἶμαι πειθαρχικός· 2) ρηματ. πειθαρχοῦμαι.

πειθ(ῆ) ἢ Ἡσ. ἐπεισιμονή, πίστις.

πειθίμων-ονος-ον μτγν. ποι. ὁ πειθαρχικός, πειθίσιμος, εὐπειθὴς· Χριστόδ. ΑΠ2,12 πειθίμων ἄλοση, Νόνν.Δ.24,171, αὐτ.34,92, αὐτ.8,165· 2) ὁ καταπειθῶν, πεισιτικός, καταπεισιτικός· Τρωφιδ. 456 Ἀφροδίτη . . προσέειπε πειθίμων φωνῆ.

πειθίσιος-ον (ἡνία) μτγν. κ. νεώτ. δωρ. πειθάνιος-ον ἐπὶ ἴππου, ὁ τῷ χαλιγῷ πειθόμενος, ὁ εὐπειθὴς εἰς τὴν ἡνίον, ὁ εὐάγωγος· Πλούτ. Λυκ.30 Ἰππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα πρῶτον ἴππου καὶ πειθίσιον παρασέει· 2) γεν. ὁ πειθαρχικός, εὐπειθὴς· Πλούτ. Ἠθ.90B ὑπήκοον ἀεὶ τῷ λογισμῷ καὶ πειθίσιον ἔχειν ἴτην περὶ τὴν γλῶτταν ἐγκράτειον οὐκ ἐνεστί, Μάρκ. Αὐρ.1,17, κατε. Ἰσ. 101, Ἰερωκλ.Χρ. Ἐπ.16,54M πειθίσιος ψυχῆ· ἢ κ. ἐπὶ στρατεύμασος· Ὀνήσανδρ.10,9 πειθίσιον στρατεύμα· ἢ τὸ αὐτ. τὸ πειθίσιον ὡς οὐα ἢ εὐπειθεια, ὑπακοή· Πλούτ. Ἠθ.442C, Ἰώσ.Β1.3,5,7 τὸ πειθίσιον τῶν στρατιωτῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας· 2) ἐνεργ. ὁ καθιστῶν τινα πειθαρχικόν, εὐπειθῆ, ὑπήκοον· αὐτ.369I πειθίσιον χαλινά, Βέττ. Βάλ. 150,28 πειθίσιος λόγος.

πειθίσιος ἐπίρρω, μτγν. κ. νεώτ. εὐπειθὴς· Πλούτ. Ἠθ.102E οὕτω καὶ τῇ διεναιγῶν τῶν πραγμάτων ἀνεγκλήτως καὶ πειθίσιως ἐπεισάει, Φιλ.1,184, Ἰω.Χρυσ.2,521,17· 2) ἐν τῇ χειρουργικῇ μετὰ προσοχῆς, μετὰ τέχνης· Ἠρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειβ.10,18, 15, Σωρ.1,70b, αὐτ.2,10.

πειθοδικαιοσύνης-ον πάπ. ὁ πειθόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην [μτ. δ. ἐμρ. ὁ ὑπεροσπίτων τὴν δικαιοσύνην, τὸ δίκαιον].

πειθός-ῆ-όν μτγν. ὁ πιθανός βλ.λ.· ΚΔ Κορ.1, 2,4 καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμα μου οὐκ ἐν πειθὸς ἀνθρώπινης σοφίας λόγος, Διον. Ἀρεοπ.155, Κύριλλ. Ἱεροσολ.125,248, Ἐπιφάν.1,896A.

πείθω κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. πείθωμι, μτχ. πείθει ('Ἀλκ.Συμπλ.9,4), παρστ. ἐπειθω ('Ἰλ.Χ.91), ἐπ. κ. λυρ. πείθω ἰαύτ.Π.842, Βαυχ.8,16), μέλλ. πείσω ('Ἰλ.1,345), ἐπ. ἀπαρφ. πεισέμεν (αὐτ.Ε.252), π. Ὀμ. μέλλ. ἐκ τῶν ἀφρ. πείθω, πείσω Ἰ.Οδ.Φ.369), ἄορ. α' ἐπεισαι (Πίνδ.Ο.2,80, Αἰσχ.Εὐμ.84, Ἀριστ.Π.31,304), γ' ἐν. εὐκτ. πείσσετε Ἰ.Οδ.Σ.123), αἰολ. μτχ. πείσαις (Πίνδ.Ο.3,16), ἀορ. β' ἐπίθων ἰαύτ.Π.3,65), μτ. πείθων Ἰ.Κόρινθ.Συμπλ.2,58, Αἰσχ. Ἰκ.941, Ἀριστ.Φιλ.949, Θεόκρ.22,64), ἐπ. ἀορ. β' ἐν. ἀναδιδασασαίμω πείθων Ἰ.Ἀπολλ.Ρ.1,964), γ' ἐν. πείπιθε Ἰ.Ἰγν. Ἀπολλ.275), ὑποστ. πειπιθῶν ('Ἰλ.Χ.223), αἰ πληθ. ὑποστ. πειπιθωμεν Ἰ.Ἰλ.112), εὐκτ. παπιθαίμ (αὐτ.Ψ.40, Ἀπολλ.Ρ.3,14), ἀπαρφ. πειπιθῆν ('Ἰλ.1,184, Ἀπολλ.Ρ.3,536), ποι. μτχ. πειπιθῶν Ἰ.Πίνδ.1,314), 721; θηλ. πειπιθούσα ('Ἰλ.Ο.26), κ. ἐκ τοῦ πείθω πειθ-

οας (αὐτ.398, 'Ἡσιόδ.Ἐργ.359, αὐτ.671, Πινδ.Π.4.109, Αἰσχ.Ῥ.618, Λυκόφωρ.735), παραρ. πέπικα Ἰλυσ.26,7, Ἰσαί.8,24, Ἰσοκρ.14,15], ὑπερσ. ἐπειπέικειν [Ξεν.ΚΠ.6,28, Πλάτ.Φαίδρ.237Β, Αἰσχίν.1,57], μέσ. κ. παθ. πειθωμαι ('Ἰλ.Α.79, Ἰσοκρ.15,17, ...), πειθόμεν [Θουκ.2,14 ἄν.], μέσ. πεισσομαι ('Ἰλ.Α.2891, ἄορ.β' (ἐ)πιθόμην (αὐτ.Ε.201), γ' ἐν. ἐπιθετο Ἰ'Αριστφ.Νεφ.73], γ' πληθ. ἐπιθοντο ('Ἰλ.Γ.260, 'Ἐπιγρ.] κ. πεπιθοντο ('Ῥοφ.π.135), β' ἐν. προστ. πίθεο [Πινδ.Π.1,59], κ. πιθού [Σοφ.'Αντ.992], β' πληθ. πίθεσθε [Αἰσχ.Εὐμ.794], ὑποτ. πιθωμαι ('Ἰλ.Σ.273), εὐκτ. πιθόμην (αὐτ.Δ.93), γ' ἐν. πεπιθίτο (αὐτ.Κ.204), ἀπαρφ. πιθέσθαι (αὐτ.Η.293), κ. πεπιθέσθαι (ΑΠ.14,75), μτχ. πιθόμενος [Σοφ.Φιλ.1226], ἄορ. α' ἐπιασάμην Ἰ'Ἐπιγρ., Ἀριστείδ.1,391], Σώπ. ἐν Ρήτ.8, 150W1, παθ. μέλλ. πεισθήσομαι [Σοφ.Φιλ.624, Πλάτ. Σοφ.248B], ἄορ. α' ἐπείσθην [Αἰσχ.Εὐμ.593, Σοφ. ΟΤ.526, Ἀριστφ.Νεφ.866, Ξεν.'Αν.7,7,29], δημ. (ἐ)πείσθηκα παρακ. πέπικσαι [Αἰσχ.Παροφ.697, Εὐρ. 'Ἡλ.578, Πλάτ.Πρωτ.328B], θεσα. ἀπαρφ. πεπι- σταιν [Ισιγ.'Ἐπιγρ.], ὑπερσ. ἐπείσειμην [Δημ.301, εὐκτ. πειθόμην (αὐτ.Δ.93), τετελ. μέλλ. ἐπείσειμην ἔσομαι [Δημ.145]], ἀμτρ. ἐνεργ. παρακ. β' μτ. παθ. σμν. πέπαιθα Ἰ'Ἰλ.Δ.325], β' ἐν. ὑποτ. πεπιοίης (αὐτ. Α.524), ἐπ. α' πληθ. πεπιοθαμεν Ἰ'Ὀδ.Κ.335], γ' ἐν. εὐκτ. πεπιοίθη Ἰ'Αριστφ.'Αχ.940], β' ἐν. προστ. πέπιοισι [Αἰσχ.Εὐμ.599], ὑπερσ. ἐπείσοιθην Ἰ'Ἰλ.Π.171], ἐπ. κ. πεπιοθεα Ἰ'Ὀδ.Δ.434, αὐτ.Θ.181], ἐπ. α' πληθ. ἐπέπιθον Ἰ'Ἰλ.Β.341, αὐτ.Δ.159], γ' πληθ. ἐπεπιθασαν Ἰ'Ἡρ.9,88], ἄορ. ἄμτρ. β' μτ. σορ. β' πιθών [πειθόμενος] [Πινδ.Π.3,28], κ. πεπιθών (αὐτ. 1.314,72), κάρμω τινά να δεχθῆ, να ἀσπασθῆ τὴν γνῶμην μου ἢ να λάθῃ τὴν ἀπόφασιν, ἦν ἐγὼ θέλω, κάρμω τινά να συμφωνήσῃ μοῖζι μου, να με ὑποκούσῃ, κερδοῖαιμ τινά ὑπὲρ ἐμοῦ, καταπειθῶ καλῶ τῷ τρόπῳ, δημ. καταφέρων: Ἰλ.1345 μῆ μευ πειρώτω εὐ εἰδοτάς οὐδέ με πείσει, αὐτ.184, αὐτ.Π.842, αὐτ.1.587, αὐτ.Χ.78, Ὀδ.Η.258, αὐτ.Ψ.337 ἄλλα τοῦ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπείθειν ἥ μτ. αἰτ. προσ. κ. ἀπαρφ. ἐφερομένου διὰ τοῦ ὥστε: Ἰ'Ἡρ.6,5 οὐ γὰρ ἐπιθετο τοῖς Χίους ὥστε ἔ- αυτῶ δοῖαν νάσ, Σοφ.Φιλ.901 ἐπείσειν ὥστε μῆ μ' ἀγειν ναῦτην ἔτι, Θουκ.3,31 ἥ κ. μτ. εἰδ. προστ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὥσ: Πλάτ.Πολ.327C, αὐτ.364B πειθωσαι ὥσ βασι παρα σφισι συνάγῃ ἐκ θεῶν ἥ μτγ. μτ. αἰτ. προσ. κ. μτ. τελ. προστ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ ἴνα: Πλούτ.'Ἡθ.181Α, ΚΔ Ματθ.27,20 οἱ δὲ ἀρχιερεῖς . . ἐπείσαν τοὺς δχλας ἴνα αἰτήσωνται τὸν Βαραβθάν ἥ μτ. οἰτ. κ. ἐμπαρθ. διορ.: Θουκ.5,76 πολλὰ μάλλον ἐδύναντα πειθεῖν τοὺς πολλοὺς ἐς τὴν ὁμολογίαν ἥ μτ. αἰτ. προσ. κ. ἐνάορθ. ἀπαρφ.: Ἀριστφ.Βάτρ.68 κοῦδεῖς γέ μ' ἄν πείσειεν . . τὸ μῆ εἰθεῖν ἥ πειθω τι ὠφέλιμον ὄν καταπειθῶ, καταφέρων να γίνῃ πιστευτὸν ὅτι τι εἶναι ὠφέλιμον: Θουκ.4,17 πράξοντας ὅτι ἄν ἡμῖν τε ὠφέλιμον ὄν τὸ αὐτὸ πειθωμεν ἥ κ. μτ. ἀπλῆς αἰτ.: Αἰσχίν.3,41 οὐ πείσαντες τὸν δῆμον ἥ μτ. αἰτ. προσ. κ. δοτ. πράγμ.: Πινδ.Ο.3,16 δῶμον Ἐπερδορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγων ἥ σμχ. κτ. μτχ. τροπικῶς: πειθών ἢ πείσας διὰ τῆς πεπιθῶς, καλῶ τῷ τρόπῳ, ἐκουσῶς, ἀντίθ. ἐν δόλω: Σοφ.Φιλ.102 τί δ' ἐν δόλω δέει μάλλον ἢ πείσαντ' ἀγειν, αὐτ.612 ἥ κ. μτ. ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ βίαι: Τραγ.'Αδῆσπ.402, Ξεν.'Αν.5,5,11 ἐκ τῶν χωρίων βίαι λαμβάνειν ὧν ἄν δέσποθῃ ἥ κ. μτ. οἰτ. οὐδ. πράγμ. καταπειθῶ, καταφέρων διὰ τι πράγμῃ ἢ περὶ τινος: Ἰ'Ἡρ.1,163 τοῦθ ἂν οὐκ ἐπείθει τοὺς Φωκίαιάς, Αἰσχ.Πρ.1064, αὐτ.'Αγ.1212 ἐπείθον οὐδέν οὐδέν, Σοφ.ΟΚ.1442 μῆ πείθ' ἄ μῆ δεῖ ἱμῆ προσπαθῆς να κωρτοπόσης διὰ τῆς πεπιθῶς ὅσα δὲν πρέπει, Πλάτ.Πολ.399B ἢ τινά τι

πειθοντός τε και δεομένου ἥ κ. παθ. καταπειθῶμαι, φέρομαι πρὸς τὸ μέρος τινός, προσελκύομαι πρὸς τὴν γνῶμην αὐτοῦ: Ἰλ.Ε.201 ἄλλα ἐγὼ οὐ πιθῶμην, Σοφ.ΟΚ.520 πειθῶν κάρω γὰρ ἄσον σὺ προσαρχήσεις, αὐτ.'Ἡλ.1015, αὐτ.1207, αὐτ.ΟΚ.1181, Εὐρ.ἀπ.440 ἥ κ. μτ. ἀπαρφ. καταπειθῶμαι να πράξω τι: αὐτ.Φιλ.624 πεισθήσομαι γὰρ ὠδε κατ' Αἰδοῦ θανάων πρὸς φῶς ἀνελεθῖν, Θουκ.6, 34 δ . . ὤμεις . . ἦμιστ' ἄν ὀξέως πειθίσοσθε ἱπρά- ξαι], Πλάτ.Πρωτ.338Α πειθεσθε μοι πρῶταῖν ἐλέ- σθαι ἥ σμν. μτ. τῆς ἐν. τοῦ ἀποτελέσματος ἐν φρ. πειθῶ πάλιν καταπειθῶ τὴν πόλιν ὥστε ἀποσπᾶ τὴν συναίεσιν αὐτῆς, ὀθ. τυγχάνω τῆς συναίεσεως, τῆς συγκαταθέσεως τῶν πολιτῶν: Σοφ.ΟΚ.1298 οὐτ' εἰς ἐλεγχον χειρῶς, οὐδ' ἔργου μολών, πείσας δὲ πόλιν ἥ μτ. ἀρνήσι, οὐδὲ λαμβάνω τὴν συναίεσιν, τὴν συγκαταθέσιν, τὴν ἀδειάν τινος: Πλάτ.Νόμ.844Ε ἄν δ' ἐξ ἀλλῶν μῆ πείσας . . ἐκείνων ἀεὶ ζημιούσῳ ἥ σμχ. καταπειθῶ διὰ δέσμεων, παρακλήσεως, καταφέρων παρακαλώντας, μέσ. παρσακατέα: Ἰλ. Ω.219, Ὀδ.Ξ.363 ἄλλα τά γ' οὐ κατὰ κόσμον, ὄφομαι, οὐδέ με πείσεις ἥ κ. μτ. διπλ. αἰτ.: Ἐπιγρ. τὸν φόρον ὑποτελῶ Ἄθηναίσιον, δν ἄν πειθῶ ἥ μτ. τῆς ἐν. τοῦ ἀποτελέσματος, καταπειθῶ, καταπραῶν, καθουσακάω: Ἰλ.Α.100 τότε κέ μιν ἱλασσάμενοι πειθίσομεν, αὐτ.112, αὐτ.181, αὐτ.386, Ἰ'Ἡσιόδ.Α.450, Πινδ.Ο.2,88, Ἀχιλλέα τ' ἐνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἐπείσει, μήτηρ ἥ διὰ λόγου παρακινῶ τινά να πράξῃ τι: Ἰλ.Χ.223 τόνδε εἰ ἐγὼ τοῖς οἰχομένη πειθίψω ἐναντίον μαχέσασθαι, Εὐρ.'Ορ.29 πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ' ἢ σφ' ἐγένετο κτεῖναι ἥ παραπειθῶ, καταφέρων δι' ἀπατηλῶν λόγων, ξεγελῶ με πολλὰ λόγια, εὐφημότερον τοῦ ἀπατᾶ: Ἰλ.Α.132 κλέπτε νόμ' ἐπέεα οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, αὐτ. Ζ.360, Ὀδ.Β.106 ἐλπεθε δόλω και ἐπείθειν Ἀχαιοὺς, αὐτ.Ξ.123 ἥ πειθῶ τινά χρήμασι διασφείρω διὰ χρημάτων, δωροδοκῶ: Ἰ'Ἡρ.8,134 τοῦτον δὲ ζεινόν τινά και οὐ Θεβοῖον χρήμασι πείσας κατεκοίμησε, Λυσ.21,10 εἶχον γὰρ χρήμασι πείσας κυβερνήτην Φαντίαν ἀπαντα τὸν χρόνον κ. παθ.: Θουκ.1,137 ἐφη ἐρεῖν ὅτι χρήμασι πείσθεῖς αὐτὸν ἀγει ἥ μτ. κ. πειθῶ (ἐπὶ) μι- αθῶ: Ἰ'Ἡρ.8,4 πειθῶσι Θεμιστοκλέα ἐπὶ μαθῶν τριήκοντα ταλάντοισι, αὐτ.9,33, Θουκ.2,96 και τούθ μὲν μισθῶ ἐπείθειν ἥ παρομι. δῶρα θεοὺς πείθει: Ἰ'Ἡσιόδ.ἀπ.272 ἥ ἐν τῇ σμν. ταύ- τη κ. ἀπλῶς πειθῶ τινά: Λυσ.7,21 οὐδὲμῖαν ἀλλῃν ἠγορούην ἄν εἶναι μοι σωτηρίαν ἢ σὲ πείσαι, Ξεν.'Αν.1,3,19, ΚΔ Πράξ.12,20 και πείσαντες Βλα- στον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ Βασιλέως ἦτοσυν- το εἰρήνην ἥ ἐπὶ τροφῆς, δελεάζω, παρασύ- ρω: Ξενοκρ.π.'Ορειδ.2,58,84 ἥ ἐπὶ πράγμ., δι- εγείρω: Ἰλ.Ο.26 τὸν σὺ ζῆν Βορέην ἀνέμω πεπι- θούσα θεύελλας ἥ μτ. τῆς ἄφ. ἡς τ. ὑπακούω, ἐπομαι μῆ, μτ. δοτ. προσ.: Ἰλ.Α.79 δς πείσει πάντων Ἀργείων κρατεῖ και οἱ πειθονται Ἀχαιοί, Σοφ.'Αντ.67 τοῖς ἐν τέλει βεβαῖσι πείσομαι, Ξεν.'Αν.7,3,39, αὐτ.ΚΠ.1,28 διδάσκουσι δὲ αὐτοὺς και πειθέσθαι τοῖς ἀρχουσι, Πλάτ.'Απολ.29D πείσομαι δὲ μάλλον τῷ θεῷ ἢ ἡμῖν ἥ κ. μτ. δοτ. προσ. κ. πράγματος: Ἰλ.Α.150 πῶς τίς τας πρόφρων ἐπείσει πειθῆται Ἀχαιοί, αὐτ.Ψ.157 ἥ κ. μτ. δοτ. πράγμ.: αὐτ.Α.33 ἐδειξεν δ' ὁ γέρον και ἐπιθετο μίθω ἥ μτ. δοτ. προσ. κ. αἰτ. αὐτ. ὑπακούω εἰς τινά κατὰ τι ἢ ἐν τινος: Ἰλ.Α.289 αὐτ. οὐ πείσεσθαι δίω [ὈΓαζ. «καθ' ἄ, σίμαι, οὐ πείσεσθαι αὐτῶ τινος», Ὀδ.Ρ.21 ὥς τ' ἐπιτελαμένω σμάντορι πάντα πείθεσθαι, Ἰ'Ἡρ.6,100 οἱ δὲ Ἀθη- ναῖοι ταῦτα Αἰσχίνῃ συμβουλεύεσθαι πειθῆναι ἥ κ. μτ. μ. αἰτ. πράγμ.: Σοφ.Α1.529 πάντ' ἔγωγε

πεισσομαι, αυτ.Τρ.1180 πείσσομαι δ' α σοι δακει, αυτ.Φιλ.1252, Λυσ.22,3 πεισθεις δε τις βουλης ταυτα' || κ. μτ. δοτ. κ. αιτ. πραγμ.: Εύρ.Ιπν.1288 φευδέσι μύθοις αλόγου πεισθεθς οφανη' || σπαν. μτ. αιτ. ουσ.: Θουκ.2,1 δόξαντι χρημασι πεισθηται την αναχώρησιν' || σπαν. ευρηται συνεταιρμενον μτ. γενικ. προσ. αντι δοτ. προσ.: Ίλ.Κ 57 κείνου γαρ κε μάλιστα πιθότατο [δ.γρ. κείνω], 'Ηρ.1,126 βουλομενοι μεν έμμο πείθεσθαι, αυτ.5,29, αυτ.33, αυτ.6,12, Εύρ.ΙΑ 726 πείθεσθαι γαρ είθισμαι σέθεν, 'Ηρωδ.1,66 πεισθητι μευ' 11) ομ. τὸ μέσ. ύποκωρ, ύπομνω: Ίλ.Ψ 645 έμ ε δε χρη γηρατ λυγρω πείθεσθαι, αυτ.Ψ 502 νυν μεν πειθόμεθα νυκτι μελαινη, αυτ.Ψ 43 στυγερη πειθόμεθα δαιτι, Σόλ.4,11, αυτ.Κ,12 αλλα' αδίκιοις έργμασι πειθόμενος ουκ θέλων βαπτίζεται' 12) πείθω έμαυτον πιστεια, θαρρώ εις τον έαυτον μου: Θουκ.6,33 πείθων γε έμαυτον σασφεροται τι έτέρου είδώς λέγειν, 'Ανδοκ.1,70, Πλάτ.Γοργ.453Β' || ομ. κ. τὸ μέσ. πιστεύω, έχω πεποιθήσιν, μτ. δοτ.: Ίλ.Μ 238: τήνη δ' ολωνοισι ταυπητεργεσσι κελεύεις πείθεσθαι. αυτ.Δ 408, 'Οδ.Υ 45 και μεν τις τε χερεινοι πείθεθ' έταιρω, Πινδ.Ο 13,79 ένυμνω δ' α τάχιστα πιθέσθαι κεκλήσαστό νιν, 'Ηρ.2,146 τοισι τις πέσεται λεγομενοισι μάλλον, Μηναι.3,1 Συνε.Ώσαιο Ευδοκίας βαπτίζεται ουν . . άποκαλύφσει θάσις πειθείσα' || μτ. δοτ. προσ. κ. άπαρφ.: Ξεν.Άν.7,8,3 πείθεσθαι τιμι μη είναι χρηματα (πιστεieven ότι τις δεν έχει χρηματα)' || κ. μτ. μ. κ. άπαρφ.: 'Οδ.Π 192 ου γαρ πω έπειθετο δν πατέρ' είναι, 'Ηρ.1,8 έγω δε πείθωμαι έκειλην είναι πασών γυναικών καλίστην' || κ. μτ. ειδ. προτ. εισαγομένης δια του ώς: Πλάτ.Κριτ.44C ου πείσονται ώς ου αυτὸς ουκ ήθέλησας, αυτ.Πολ.391Β' || κ. μτ. σίτ. ούδ. έπιθ. ή άντων.: 'Ηρ.2,12 τά περ ΑΙγυπτων ών και τοισι λέγουσι αυτά πείθωμαι, αυτ.8,81 ουκ έπειθοντο τά εισαγγελθέντα, 'Αριστφ.Θεσμ 592' || κ. μτ. δοτ. προσ. κ. αιτ. πραγμ.: Πλάτ.Άπολ.25Β ταυτ' έγω σοι ου πείθωμαι (έγω δεν σε πιστεύω εις ταυτα), αυτ.Φαιδρ.235Β' || κ. πειθωμαι τινα όπως πιστεύω περι τινος ότι . . : Εύρ.Ιπν.1251 τον σον πιθέσθαι παιδ' όπως έστιν κακος' || μτγν. κ. άπολ. Φιλόδ.Ποιημ.5,34 ως έγω πείθωμαι (ιδπως έγω πιστεύω)' || ομ. κ. πέποιθα πιστεύω, έχω πεποιθήσιν, έμπιστοσύνην, είμαι βέβαιος, μτ. δοτ. προσ. κ. αιτ. πραγμ.: Ίλ.Δ 325 οίπερ έμμο δπλότεροι γεγάσσι, πεποιθήσιν τε βίηφιν, 'Οδ.Π 98 οισι . . μαρανμένοισι πέποιθε, Πλάτ.Μενεξ.248λ ουτε λυπομένοσι άγαν φανήσεται δια τὸ αυτῶν πεποιθέναι' || μτ. δοτ. κ. άπαρφ.: Ίλ.Ν 96, 'Οδ.Π 71 ούπω χερσι πέποιθα άνδρ' άμυνεσθαι, ΚΔ Κορ.2,10,7 ει τις πέποιθεν έσαυτῷ Χριστου είναι' || κ. μτ. άπαρφ. μ.: Αισχ.Έπ.444 πέποιθα . . τον πυροφόρον ήξειν κεραυνον, Σοφ ΑΓ.769 πέποιθα τουτ' έπισπάσειν κλέας [έχω την πεποιθήσιν ότι τὸ άποκτινω την φήμην αυτην]' || μτγν. κ. μτ. έμμροθ. διορ.: ΠΔ Φαλμ.145[146],3 μη πεποιτατε έπ' άρχοντας και έφ' υιοσιν άνθρώπων, οίς ουκ έστι σωτηρια, ΚΔ Μάρκ.10,24 δσκόλοθ έστι τούς πεποιθότας έπι χρημασιν εις την βασιλειαν του Θεου εισελθειν' || ομ. μτγν. μτ. έμμροθ. διορ. κ. ειδ. προσ. εισαγομένης δια του ότι: αυτ.Γαλ.5,10 πέποιθα εις ύμωσ εν Κυριώ ότι ουδέν άλλο φρονισετε, αυτ.Κορ.2,2,3' || κ. άπολ.: Ίλ.Α 524 ει δ', άγε ται κεφαλη κατανεύσομαι, άπρα πειοθήσιν, 'Οδ Ν 344' || μτγν. ό πεποιθός ο έχων βεβαιαν πεποιθήσιν, ό ών άπολύτως βέβαιος: ΠΔ Δευτ.33,29 κατασκηνώσαι Ίσραήλ πεποιθώς μόνος έπι γής 'Ιακώβ' || ομ. έν τοίς μτ. τον 'Ομ. χρόνος, είμαι πέ-

πεισμένος, πιστεύω, έχω πεποιθήσιν, είμαι βέβαιος, μτ. δοτ.: Αισχ.Εύμ.599, Έβρ.Έλ.11,10 πότερον ένυχοις πεπεισμεν στένεις άνεροις; || ομ. κ. νεώτ. κ. μτ. άπαρφ.: Πλάτ.Πολ.368Α, Δημ.54 δ,τι άν μη και συνορισεν πεπεισμένος ώ' || μτγν. μτ. αιτ. πραγμ. κ. έμμροθ. διορ.: ΚΔ Έβρ.6,9 πεπεισμεθα δε περι ύμων . . τα κρείττονα . . , ει και ουτω λαλομεν' || νεώτ. μτ. μ. έμμροθ. διορ.: είμαι πεπεισμένος άπολύτως περι τής άκρισιότητος του χαρακτηρις του' κ. άπολ.: Πλάτ. Πρωτ.328Ε νυν δε πέπεισμαι, Πλούτ.Ρωμ.14 και πεπεισμενος έκ τινων άρα λογίων' 13) ομ. έν τῷ παθ. παρακ. έπι πραγμ., είμαι παραδεκτικός: 'Αριστφ.Θεσμ.1170 τά μεν παρ' ήμων Ισθι σοι πεπεισμενα' 14) ρηματ. π. πείσις, πείσα, πείσμαι, πιθάνος, πιστός, πιστής. **πειθῶ**-οός-δοσι [ή] κ. μων. κ.νεώτ., ίων. σίτ. πειθῶν ('Ηρωδ.6,75), ή δύναμις του πείθειν, τὸ κατοπείθειν, πειστική εύγκωττία: Αισχ.Πρ.173 και μ' ουτε μελιγλώσσος πειθοός έπασιδοσίαν θελξει, Εύπ. 94,5 πειθῶ τήν επεκάθισεν έπι τοίς χείλεισιν Ιένη του Περικλέους. Ξεν.Άν.1,7,5 άργύριον παρά του πεισοί λαδών, Πλάτ.Γοργ.453λ πειθοός δημιουργός έστιν ή ρητορική, αυτ.454ι: δύο είδη πειθοός, τὸ μεν πιστιν παρεχόμενον άνευ του είδεναι, τὸ δ' έπιστήμην, αυτ.Νόμ.722η, αυτ.722ζ) **1)** τέχνη του πείθειν, πειστική τέχνη ή μέσος καταπέσειως: Εύρ.ΙΑ 104 πειθῶ γαρ ειλον τήνδε προς δάμαρτ' έμήν, 'Αριστφ. Νεφ.1398, Πλάτ.Νόμ.890δ ειπερ τυγχάνει γε αύσα και σμικρά πειθῶ τισ περι τα τοιαυτα, 'Ηρωδ.6, 75 κοινή ου προσήγαγον πειθοών αυτῶν' 3) ένδύμοχος πεποιθήσις, πίστις: Αισχ.Άγ.385 βιάται δ' α τάλασι πειθῶ πρόβλοσος, πας άφερτος άτας' 4) τὸ πείθεσθαι, εύπειθεια, ύπακοή: Ξεν.ΚΠ 2,3,19 τουτα δ' άγαθείς ό Κυρος του μεν ταξερχου την έπινοσιν, τῶν δε την πειθῶ, 'Ιεροκλ. Χρ.Έπ.5,427Μ, Πάπ. πειθῶ τῶν παρηγγελμένων' 5) ως κύρ. έν. ή θεά, ή θεότης της πειστικότητος: 'Ησιόδ.Έργ.73 Χάριτες τε θεαι και πότνια Πειθῶ δρμος χριστοειώς έθεσαν χροί, αυτ.Ο 349, Σοφ.135, 'Ιθυκ.5, Πινδ.Π 9,39, αυτ.άπ.123,10, Αισχ. 'Ικ.1040, Μέν.Επιγρ.338, 'Ερμησιαν.11, Πaus.1,22,3, αυτ.2,7,7, Πλούτ.Θεμ.21. **πείκαζω** [ίσπεκίκαζω] δημ. εικάζω, συμπεραίνω' 2) έννοώ, καταλαβαίνω. **πείκαμαι**, καταλαβαίνω και λεπταίς. **πείκων** 'Ηο. επικρόν, πεικευανόν. **πείκος**-ους [τὸ] δ.τ. του πέκος βλλ. **πείκω** έπ. τ. του πέκω βλλ. **πειλός** 'Ησ. επάντὸ πεπιλωμένον'. **πείν** μτγν. τ. άντι πείν, του πίνω βλλ. **πείνα** [ή] πέννομαι, πείναι κ. μαν, νεώτ. κ. δημ, ίων. πείνη 'Ι'Οδ.Ο 407, Πλάτ.Φιλ.52λ), δημ. γενικ. πείνας, έφεις, έπιθυμία ισχυρά προς λήψιν τροφής, μεγάλη όρεξις προς τροφήν: Πλάτ.Πολ.585Α, αυτ.437ι) ήν τε δίψαν καλοδύμεν και ήν πείναν, αυτ.Φιλ.34Δ, αυτ.31Ε, αυτ.Λυσ.221Α, 'Αριστφ.Ψυχ.414),11, αυτ.Ρητ.1389α,9, Πλούτ.'Ηθ.689Β ποιεί δέ την μεν δίψαν ή τούτων (τῶν ισχυοτέρων πόρων) κένωσις, ή δε έκείνων Ιτῶν ευρύτερων πόρων) την πείναν, Προδρ.1,107 λιγοθυμῶ, λιγοφυκῶ σπό πολλῆς μου πείνας, αυτ.309, Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.28,13 τση πείνας και τση δίψας ξεραυμένοι' || νεώτ. άπεργία της πείνης ή υπό καταδικων ή υποδικων άρνησις λήψεως τροφης προς διαμαρτυριαν και έπιτυχίαν ώρισμένων αιτημάτων' || δημ. φρ. φοφῶ ή δέ σε βλεπω άπο την πείνα είμαι καθ' ύπερβολην πεινασμένος, είμαι τελείως έξηνηταμένος, δέν άντέχω πλέον' 2) κ. μων. νεώτ. κ.δημ. γενική έλλειψις τροφής, τροφήμην, σιτοδεία, λιμός: 'Οδ.Ο 407 πείνη δ' ου ποτε δήμων έσέρχεται,

Καισάρ. Δομ. ἐν Σάθ 3B ἦνρε τόν τόπον διεφθαρμένον ἀπό τῶ θανατικόν, ἀπό τὴν Σολωμ., Ἔθν. Ὑμν. 80,2 στέλνει ὁ ἄγγελος τοῦ ὀλέθρου πείνα καί θανατικόν. || δημ. παροιμ. ἡ πείνα κάστρα καταλεῖ καί χῶρες παραδίνει ὁ στερούμενοι τῶν βιοτικῶν υἰόων χάουσι πρὸς τῆ ὕλικῆ καί τὴν ὕμνησι τῆς ἠθικῆς ἀνοχῆς καί ἀντιστάσεως. 3) μτ. σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος πράγματός τινος, μτ. γενικ. : Πλάτ. Φιλ. 52A δοκοῦσιν ἡμῖν αὐταί πείνας μὲν ἦν τὴν πείναν τοῦ μονθάνειν.

πειναλέος-α-ον κ. νεώτ. ὁ σφοδρὰ πεινῶν, ὁ ὑπὸ μεγάλης πείνης καταχόμενος, πολὺ πεινασμένος : Κωμ. Ἀδέσπ. 29D, Ἄλκ. ΑΠ 6,218 ὡς ἐπὶ θόλου χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγος, Ὀππ. Κυν. 4,94 τοῦ δὲ τε πειναλέην κραδίην ἐπάταξεν ἰωή, Πλούτ. Ἡθ. 129B τὸ σώμα . . ἡ πάλιν διψῶν ἡ καὶ πειναλέον ὡς οὐ πέουκῃ. 2) μτγν. ἐν μτφ. σημ. ὁ κενὸς τροφῶν : Λοκκίλλ. ΑΠ 11,313 πειναλέως ταῦς πίνακας προφέρων.

πειναλέως ἐπίρρ. μόν. μετὰ μεγίστης πείνης : Νεῖλ. Ἐπιστ. 189,25 ὀρέγανται πειναλέως. **πεινατικός-ή-όν** μτγν. τ. τοῦ πεινητικὸς βλλ. : Πλούτ. Πομπ. 51 ἐμετικὸς δὲ ἐκ πεινατικῶν γένεμονος, αὐτ. Ἡθ. 204D.

πεινή (ἡ) ἰων. τ. τοῦ πείνα βλλ. **πεινητικός-ή-όν** ὁ ἔχων πείνον, ὁ ἐκ πείνης πάσχων : Ἀριστ. ΗΕὐδ. 122α,36, Πλούτ. Ἡθ. 635I ἡ φύσις πεινητικώτερος ποιεῖ.

πεινώ-ω [πείνα] κ. μόν. νεώτ. κ. δημ. ἰων. πεινώ-ω (Ἡσ.) ἰοί τ. οἱ ἔχοντες αε συναυροῦσιν αὐτὰ εἰς κ. οὐκ εἰς ᾧ ὡς γίνεται μτγν. : πρὸλ. διψῶ-άω), β' ἐν. πεινώ, γ' πεινῶ Ἰ. Αριστ. Ἰππ. 1,270, μτγν. πεινᾶ [ΚΔ Ρωμ. 12,20], ἀπαρφ. πεινῶν (αὐτ. Νεφ. 44), αὐτ. Πλ. 595, Πλάτ. Γοργ. 496C, ἐπ. πεινήμεναι [Γ. Ὀδ. Υ 137], μτγν. πεινῶν [ΚΔ Φιλ. 4,12], ἐπεινῶν [Ξεν. Ἑλλ. 6, 2,15], δημ. πεινούσα κ. πεινούσα, μτγν. β' ἐν. ἐπεινώ [ΠΔ Δευτ. 25,18], μέλλ. πεινήσω [Ἡρ. 2,13, Ἀριστ. Πλ. 539, Ξεν. Ἀπομν. 2,17], μτγν. μόν. νεώτ. κ. δημ. πεινώω [ΠΔ Σοφ. Σειρ. 2,21, ΚΔ Ἀπ. 7,16], ἀόρ. ἐπεινώω [Ξεν. ΚΠ 8,3,39, αὐτ. 7,5,81], μτγν., μόν., νεώτ. κ. δημ. ἐπεινώω [ΠΔ Γέν. 4,1,55, ΚΔ Ματθ. 4,2, αὐτ. 25,42, αὐτ. Μάρκ. 2,25, Λουκ. Ἐπιγρ. 50, Αἴσωπ. 52, Ψκαλλισθ. 3,6], παροκ. πεινήνηκα [Πλάτ. Πολ. 606α1, δημ. μτγ. παθ. παρ. κ. πεινασμένος, κατέπεσον ὑπὸ πείνης, ἔγω περὶν, σφοδρῶν ὄρεϊν πρὸς τροφῆν : Ἰλ. 2 ὡς τε λέων ἔχάρη . . εὐρώων ἡ ἔλαφον κερσάν ἡ ἄγριον αἶγα πεινῶν, αὐτ. Σ 162, Σοφ. ἀπ. 199, Εὐρ. ἀπ. 887 ἐν πηλομονῆ τι Κύπρις ἐν πεινῶντι δ' οὐ, Ἀγαι. 25, Θεοκρ. 15,148 πεινῶντι δὲ μηδὲ ποτένης, ΚΔ Ματθ. 25,35 ἐπεινώσα γὰρ καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, Πρόδρ. 2,247 ὁμοσ ἐτρόγωμεν αὐτάς πεινώντες καθ' ἐκάστην, αὐτ. 406, Ἐρωτόκρ. 1,2107 καὶ χορτασμένον ἡρῆκα ἔταν, ὅπου ἐπεινά. || μτ. γενικ. Ἰθλοῦσης τὸ ἀντικείμενον τῆς πείνης : Ὀδ. Υ 137 ὁν μὲν γὰρ ἔπινε καθήμενος . . σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινήμεναι. 2) ὑποφέρω ἐκ πείνης, λιμώτω : Ἡρ. 2, 13 ἔπασαν Ἑλληνας φευσθέντας κατὲ ἐλλήδος μεγάλῃς καὶως πεινήσας, αὐτ. 14, Ἀριστ. Αχ. 535 ὅτε δὴ πεινῶν βᾶδην ἰοι Μεγαρεῖσι ἰοχόλ. ἐάντι τοῦ κατὰ βραχὺ ἀξαναμένου του λιμοῦ καί ἐπίδοσιν λαμβάνοντες. Ξεν. Ἑλλ. 1,23 ἔρρει τὰ κῆλα Μίνδαρος ἀπεσούα πεινώντι τῶνδρες, Κάλδ. Ὠδ. 16,7,3 ὅσοι πατέρες διδοῦσιν, ὀχι φωμαί, φιλήματα σῶτα πεινασμένα τέκνα τους, δημ. παροιμ. ὁ πεινασμένος καρθέλια ὄνειρεῖται ἰδὲ ζωηρῶς ἐπιθυμῶντι ἔχει ὁποσῶτος τὸ ποδοῦμιον κατὰ νουμ. || νεώτ. κ. δημ. δεινοποθῶ, ὑποφέρω ἐξ ἐλλείψεως τροφῶν, τρέφωμαι ὄνειροκῶς : τούς πλάκωσε ἡ φτώχεια καὶ πεινούσιν, - ἡ οἰκονομεία του πεινᾶ. 3) ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ τῆς γῆς : Θεοφρ. Φι 8,6,2 πεινήν ὡσι τὴν γῆν. 4) ὁμ. μτφ. ατε-

ροῦμαι, δέομαι τινος : Ξεν. ΚΠ 7,5,50 Ὑρκάνιοι . . φίλοι ἐγένοντο ἡμῖν καὶ μάλα πεινώσι συρμάχων, Πλάτ. Πολ. 521A οἱ πεινώντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια τασίν. 5) κ. μόν., νεώτ. κ. δημ. σφοδρὰ, διακαῶς ἐπιθυμῶ τι, ποθῶ, ὀρέγομαι : Ξεν. ΚΠ 8,3,39 πεινώσας χρημάτων ἐπιλοῦστας, αὐτ. Οἰκ. 13,9, Μησι. 12,6 βί. Ἀγ. Νικολάου καὶ φυλάξ πεινώσας ἀγαθῶν ἐμπιπλῶν. || μτγν. κ. δημ. μτ. αἰτ. : ΚΔ Ματθ. 5,6 μακάριοι οἱ πεινώντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 36,2 κὶ ὄλο πεινούσιν ἀπόλαψη κὶ ὄλο χαρῆς διψούσιν.

πεινώδης-ους-ες μτγν. πεινητικὸς βλλ. : Γαλ. 7,576. **πεινώλκος-όν** μτγν. ἀμφ. σημ. ἐν Ὑμν. Ἰα. 55.

πειρα [ἡ] κ. μόν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. γενικ. -ης, αἰολ. πέρα [Χοιροβ. ἐν Ἄν. Ὀξ. 2,252] ἡ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιώμι βλλ., τὸ γεύεσθαι τιος, δοκιμὴ τετελεσμένη, δοκιμασία : Ἄλκμ. 63 πείρα τὸ μαθήσις ἀρχᾶ, Θεογμ. 571 δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πείρα δ' ἄριστον, Σοφ. Τρ. 591 πείρα δ' οὐ προσωμῆσά πα, αὐτ. Ἡλ. 471, Θεοκρ. 1,70 ἦν δ' ἄρα του καὶ πείρα σφαλῶσιν, αὐτ. 3,3, Θεοκρ. 15,62 πείρα θην πάντα τελεῖται, Ζηνεῖα. Ἐπιστ. 118 τὸ γὰρ εὐτυχῆσθαι τὴν πείραν τοῖς φθᾶσσι, πολλοὺς ὁμοίους γενέσθαι προτρέφεται. || πείραν ἔχω δοκιμάζωμαι, εἶμαι δεδοκιμασμένος : Πινδ. Ν 4,76 ἐνθα πείραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκόρπων οὐ νέοντ' ἀνευ στεφάνων. 2) κ. νεώτ. γνώσις κτηθεῖσα κατόπιν δοκιμῆς ὄθ. φρ. πείραν ἔχω τιὸς γινώσκω τι κατόπιν δοκιμῆς, δοκιμασίας : Θεοκρ. 1,140 τὸ γὰρ βραχὺ τι τοῦτο πᾶσαν ὕμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πείραν τῆς γνώμης, Ξεν. ΚΠ 4,1,5 πείραν τε αὐτῶν ἔχοντες καὶ ἄρτι γενημένον τοῦ πράγματος, αὐτ. Ἄν. 3,2,16 νῦν δὲ ὅποτε καὶ πείραν ἤδη ἔχετε αὐτῶν ὅτι . . - ἔχω πείραν τοῦ πράγματος - τοῦ ἀνθρώπου. || ὁμ. πείραν τινος λαμβάνω δοκιμάζω τὴν : Εὐρ. ἀπ. 692 ἐν τούτῳ δέ μου τὴν πείραν εὐθὺς λάμβαν' εἰ κρείσσων ἔσει, Ἰσοκρ. 12, 236, Ξεν. Ἄν. 6,6,33 παραγεγόμενον καὶ ἄρξαντα ἑαυτὸν πείραν λαθεῖν, Πλάτ. Γοργ. 448 α, Πλούτ. Λυκ. 21 αὶ δὲ λῆς πείραν λαθεῖ, ΚΔ Ἐβρ. 11,29 ἡς πείραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι καταπέθοντο - ἀπὸ τῆς πρώτης νεότητος ἔλαθε πείραν τῆς ζωῆς. || κτῶμαι γνώσιν τιος ἐκ δοκιμῆς : Ξεν. Ἄν. 58,15 ἐν ἔμαυτῷ οὐκ πείραν λαβῶν ἐκ τούτου. || ὁμ. ἡ φρ. μτ. πηλ. λόγου : Πλάτ. Πρωτ. 342 Α πείραν λαμβάνω τιὸς ὅπως ἔχει. || ὁμ. ὁκολοῦσθαι ὑποθ. προτ. : αὐτ. Θεᾶγ. 129D πείραν δ' ἐξεσι τινὺν λαθεῖν τοῦ σημείου, εἰ ἄρα τι λέγει. || πείραν διδῶμι (τινος) παρέχω δοκιμῆν τιος, δοκιμάζωμαι εἰς τι : Δαρεῖου Ἐπιστ. ἐν Ἐπιγρ., Θεοκρ. 1,138 μάστα δὲ ἀπὸ τοῦ πείραν διδοῦς ζυνετός φαίνεσθαι, αὐτ. 6,11, Πλάτ. Πρωτ. 343 Α πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες, Ἰσοκρ. 3,45, Δημ. 262, αὐτ. 293. || πείραν ποιοῦμαι δοκιμάζω : Θεοκρ. 1,53 ἔδοξεν οὐκ αὐτοῖς ἄνδρας . . προσπέμψαι τοῖς Ἀθηναῖσι καὶ πείραν ποιήσασθαι, αὐτ. 2,20. || τας πείρας βασανίζω ἐλέγχο, ἐξελέγχο διὰ δοκιμῆς, δοκιμασίας : Ἀριστ. ΖΓ 747α,3. || μτγν. πείραν καθῆμι δοκιμάζω : Αλκ. Π 2,13, αὐτ. 21,139. || ὁμ. μτγν. πείραν δεχομαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Πλούτ. Πύρρ. 5. 3) ἡ λ. ἐν χρ. συχνότ. ἐμφοροῦστας : ἀπὸ πείρης διὰ δοκιμῆς, διὰ πειράματος ἀντίθ. αὐτόματον : Ἡρ. 7,9, γ' ἄλλ' ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίνεσθαι. || διὰ πείρας ἐρχομαι διερχομαι διὰ δοκιμασίας, δοκιμάζωμαι : Πλάτ. ἈΞ 369 Α ἡμεῖς δ' Ὑσμν ἀκρίβηστερον οἱ διὰ πείρας ἴοντες, Ὀνῆσανδρ. Προοίμ. 7 διὰ πείρας ἔργων ἐλάλυθε. || ἐπὶ προμ. ἀποδοκιμάζωμαι διὰ τῆς πείρας ἀπορρίπτομαι κατόπιν δοκιμῆς : Ἀριστ. Πολιτ. 1341α,37 ὕστερον δὲ ἀπεδοκιμασθῆ διὰ τῆς πει-

ρας αὐτῆς. || ἀκοῆς κρείσσων ἐς πείραν ἐρ-
χεται δοκιμαζομένη ἀποδεικνύεται κρείσσων τῆς
φθίμης αὐτῆς : Θουκ.241' || ἐν πείρα τινός γί-
γνεται γιγνώσκω ἐκ δοκιμασίας, ἐκ δοκιμῆς τινος :
Ξεν. Ἀν.1,9, Κύρου ἐν πείρα γενέσθαι' || ἐπὶ
πείρα διὰ δοκιμῆς, κατόπιν δοκιμῆς : Ἀριστφ.
Ὀρν.583 καὶ τῶν προβάτων τοὺς ἀφθαλμοὺς
ἐκκοφάντων ἐπὶ πείρα, Μέν.118 ἐπὶ πείρα δούς
4) νεώτ. δ, τι ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντιλήψιν καὶ κα-
θίσταται γενναῖα συντελοῦσα εἰς τὴν αὐξάνσιν τῆς
ικανότητος γενικῶς ἢ ἐιδικῶς ἐν τινι ἐπιστήμῃ ἢ
κλάδῳ, ἢ ἐμπειρία : ἔχει πείραν τῆς ζωῆς - πο-
λυχρόνιον ἱατρικὴν πείραν, - διδακτικὴ - διοικη-
τικὴ πείρα, φρ. δὲν ἔχει πείραν τοῦ κόσμου'
5) ἀγών, μόχθος διὰ τι : Πίνδ. Ν.9,28 πείρα θα-
νάτου πέρι καὶ ζωῆς. 6) προσπάθεια, ἐπιχεί-
ρησις, τρόπος, μέσον διὰ τι : Σοφ. Α1,2 δέδορκα
σε πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον, Ἀ-
ριστφ. Θεσμ.499 τοιοῦδε φωτός πείραν εὐ φυλα-
κτέαν' || εἰδ. ἀπόπειρα πρὸς ἐξαπατήσιν ὑπο-
ναϊκός : Πλούτ. Θεσ.26 τὴν μὲν πείραν ἰσχυρῶς
ἀπατρήσασθαι, αὐτ.Κίμ.1' || ἀπολ. ἀπόπειρα,
ἐπιχείρησις : Αἰσχ. Πέρσ.719 πεζός ἡ ναῦτις δὲ
πείραν τήνδ' ἐμύρωσαν τάλας, Θουκ.2,20' || φρ.
πείραν ἀφορμῶν ἐξέρχονται εἰς ἐπιχειρήσιν τινα :
Σοφ. Αἰ.290 τί τήνδ' ἀκαιρος οὐδ' ὄν' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμῆς πείραν οὔτε του κλύων σάλ-
πιγγος : πρβλ. περατῆς.

πειρά ἴη| ἱερίω| νοι. ἀωική, αἰχμή : Αἰσχ. Χο.
860 μισνεύσαι πειραὶ κοπάνων ἀνδροδακτικῶν.

πειραγμα-ατος ἴτοι νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐνέργεια
καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πειράζω ἢ τὸ πειράζεσθαι

2) πράξις ἢ λόγος δι' οὗ ἐνοχλεῖ, πειράζει ἢ θέ-
λει νὰ πειράξῃ τις ἄλλον. 3) ἀστεϊσμός πειρα-
κτικός ἢ πρὸς ἐνόχλησιν.

πειράζω ἱεράω, πειράω-ῶ, πείραϊ κ. μων. κ.
νεώτ. κ. δημ., παρατ. ἐπείραμαι, οἱ δὲ ἀ χρόν.
ἐκ τοῦ πειρῶ-ῶμαι βλλ., ἀλλὰ κρητ. μέλλ. πει-
ράξω, παθ. μγν., μων., νεώτ. κ. δημ. πειράζομαι,
ἴοφρ. παθ. ἐπειράχθην, δημ. (ἐ)πειράχθηκα, μτχ.
παθ. παρακ. πεπειραγμένος, νεώτ. δημ. πειρα-
γμένος, δοκιμάζω, ἐξετάζω, μτ. γενικ. : Ὀδ. Π.319
ἀνδρῶν οὐκ ἄν ἐγὼ γε κατὰ σταθμούς ἐθέλοιμι,
ἡμέας πειράξειν, αὐτ. Ψ.114 Τηλέμαχ', ἦ τοι μη-
τέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον πειράξην ἐμέθεν κ.
ἀπολ. ἐν τῇ αὐτ. σμ. : αὐτ. Ι.281 ὡς φάτο πειρά-
ζων. 2) μτ. αἰτ. προσ. ὑποβάλλω, θέτω τινὰ εἰς
δοκιμασίαν : ΠΔ 22,1 ὁ θεὸς ἐπέπρασσε τὸν Ἀ-
βραάμ' || πειράζω ἐμαυτὸν ποιῶμαι ἐξετάσιν,
ἐποπτεῖαν ἐμαυτοῦ, διερευνῶμαι : ΚΔ Κορ.2,13,5
ἐαυτοῦς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, ἐαυ-
τοῦς δοκιμάζετε' 3) ὁμ. μτ. αἰτ. κ. ἀπαρφ.
προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω τι παρὰ τινος, ἀπευθύνομαι
εἰς τινὰ διὰ τι : ΚΔ Πρ.15,10 νῦν αὖν τί πειράζετε
τὸν θεόν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν
μαθητῶν . . . 4) μτ. ἀπαρφ. ἐπιχρηῶ τι, ἀνα-
λαμβάνω νὰ κάμω κάτι : Πολύβ.2,6,9 οἱ δὲ ἠπει-
ρώται . . ἀπέχον τοῦ πειράζειν ἀμύνεσθαι τοὺς
ἠδικηκότας ἢ χάριν ἀποδίδοναι τοῖς βοηθήσα-
νι, ΚΔ Πραξ.16,7 ἐπείρασον κατὰ τὴν βιβνίαν
πορεύεσθαι' || μτ. αἰτ. πράγμα, κ. ἐμπροθ. κτ.
αἰτ. διορ. ἰεή| πειρώμαι, δοκιμάζω τί ἐπὶ τινος :
Λουκ. Τραγῶδ.149 ἄλλος γάρ ἄλλην ἐπ' ἐμὲ πει-
ράζει τεχνῶν' . . || κ. μ. μτ. αἰτ. πράγμα : Ἀνα-
κρεόντ.31,24 πειράζειν τόδα τόξον' || κ. ἀπολ.
κάμνω δοκιμῶν : Πολύβ. ἀπ.195' 5) μτ. αἰτ. προσ.
ἐπιχρηῶ, προσπαθῶ νὰ δελεάσω, ν' ἀποπληρώσω,
νὰ παρασύρω, ὁθ. κ. ἀναλυτικῶς ἐμβάλλω εἰς
πειρασμόν βλλ. : Ἀπολλ. Ρ.3,10 πειράζειν Ἀθη-
ναίων' || κ. παθ. πειράζομαι ὑφίσταμαι πειρα-
σμόν, πειραγμα δελεαστικόν πρὸς ἀπολήθησίν
μου, πάσχω δοκιμασίαν : ΚΔ Μισθ.41 ὁ Ἰησοῦς

ἀνῆλθε ἐπὶ τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ πει-
ρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου' || ὁθ. ἐν ΚΔ κ.
μω. ἢ μτχ. ὁ πειράζων ὡς οὐσα. ὁ διάβολος, ὡς
ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀποπληρῶν πρὸς ἀμαρτανὰ διὰ θε-
λεσμάτων' πρβλ. μων., νεώτ. κ.δημ. ὁ πειρασμός
ὁ διάβολος : ΚΔ Θεσσ.1,35 μήπως ἐπίρασεν ὑμᾶς
ὁ πειράζων, Μηνσαί.12,10 Συνεξ. ἀλλ' ἐπέλ. . του-
τον ἀμετάβλητον ἐβλεπεν ὁ πειράζων' 6) παθ.
πειράζομαι πάσχω, βασανίζομαι ἴδ. ἐν ἀναφ.
πρὸς νόσον : Στράβ.16,4,24 στομακίτικα πειράζε-
ται, Πάπ. πειραζομένη ἢ πασχουσαι, Ἀλεξ. Πρ.
2,54. Κυραν.47 ἐπιληψία πειράζεσθαι' || ὁμ. κ.
δημ. ἐν χρ. ὄντος κ. τοῦ ἔνεργ. : τὸν πειράζου
οἱ θέρμες, - πειράζεται ἀπὸ τοῦ γλυκύ του ἴδιου
ἐπιληψίαν' 7) παθ. ἄπρα. πειράζεται διὰ βα-
σάνου, διὰ δοκιμασίας ἐλεγχεται δεικνύεται : Μέν.
Μον.573 ἦθη ἐν χρόνῳ πειράζεται' 8) δημ.
ἐνοχλῶ, παρενοχλῶ : οἱ φωνές τῶν παιδιῶν - τὰ
τραγοῦδια τῶν μεθυμένων νὰ πειράζου' κ.
παθ. : πειράζεται ἀπὸ τοῦ θορυβοῦ - ἀπὸ τὴν πο-
λυκοσμία' || εἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυνόικα, παρε-
νοχλῶ δὴ' ἀκόσμων φράσεων, τρόπων κτ. : πει-
ράζει τὰ κορίτσια τῆς γειτονιάς, - πειράξε κά-
ποια καὶ τὸν ξυλοφόρτωσαν' || ἀπευθύνω πει-
ρακτικῶς φράσεις ἢ πειρακτικῶς χερνονοῶ κτ.
πρὸς ἀστεϊσμούς : πειράξε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ὡς
ποῦ ἦρθαν στὰ χεῖρα, - τοῦ εἶπαν κάποιο ἀστεῖα
κι ἐπειράχθηκε, - πειράζεται εὐκολα' || δυσ-
αρρεοῦτᾶ μου πειράσαν τὰ λόγια σου καὶ τὰ κα-
μώματά σου' 9) δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς πρόσ.
βλάπτω, ἐπιφωρῶ κακόν, ἴδ. σωματικῶς : τὸν πει-
ράζει τὸ ζεχνίω - τὸ πιότ' κ. παθ. : πειράζεται
ἀπὸ τοῦ πιότ' || ὁμ. ἐν ἀναφ. πρὸς ζωῶ, φυ-
τῆ ἢ πράμ. δεκτικὰ ἀλλοιώσεως ἢ βλάβης : τὰ
πρόβια τὰ πειράξε ἢ πολλὰ κλεισούρα, - πει-
ράξε ἢ πάχη τὰ σπαρτά, - τοὺς καθρέφτες
τοὺς πειράζει ἢ ὑγρασία, - πειράξε ὁ σκόρος
τῆς φανέλλας' 10) δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς πράμ.
μετακίνω, θίγω, ἀνασκαλεύω : μὴν πειράζης τὰ
σερβίτσια ἀπ' ὄπως τὰ ἔχω, - πειράξε τὸ ρολοῖ
καὶ τὸ χάλασα, - κάποιοι ἦρθε καί' μω' πειράξε
τὰ χερσούραφα - τὰ βιβλία' 11) ἐν ἀναφ. πρὸς
κόρην, διακορεῦω : λέν πῶς τὴν ἐπείραξε' ἢ μτχ.
παθ. παρακ. πειραγμένη διακεκορευμένη' 12) δημ.
διασφριβῶ, ἠθικῶς βλάπτω κ. παθ. : οἱ κακὲς συν-
ζωναστροφεῖς πειράζουσι τὰ παιδιά, - οἱ νεοὶ πει-
ράζονται ἀπὸ τέτοιους θεωρίας' 13) δημ. ὄπρα.
ξὲν πειράζει δὲν βλάπτει ἢ δὲν εἶναι ὀχληρὸν ἢ
δυσἄρεστον, ὁθ. κ. εἶναι ἀδιάφορον : δὲν μπορῶ
νὰ σ' εὐκοιλῶναι - δὲν πειράζει' || ἐνίοτε ἀντὶ
τοῦ ἔστω, ἀπειλητικῶς ἢ ἠως ἐκφερόμενον : δὲν
πειράζει, κάποτε θὰ ῥθῶμαι καὶ μεις στὰ πρό-
ματα' 14) ἐν ΚΔ ὁ παθ. ἴοφρ. ἐπειράσθην
ἔσφ, ἀντὶ τοῦ (ἀν)επάρην ἐν τῇ σμ. τοῦ διετρή-
θην, ἐσουβλήθηκα : ΚΔ Ἐβρ.11,37 ἐλιθάσθησαν,
ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας
ἀπέθανον' 15) ρηματ.π. πειρασμός, πειραγμα,
πειράζω.

πειραϊκός-ή-όν || κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὁ τοῦ Πειραιῶς :
'Ἐπιγρ., Πλούτ. Σὺλλ.14 αὐτὸς δὲ Σὺλλας τὸ με-
ταξὺ τῆς Πειραϊκῆς νύλης καὶ τῆς Ἰερᾶς κατα-
σκάψας, αὐτ. Θεσ.26, Θεοδωρ. ΑΠ.7,406 Πειραι-
κοὶς κείται τοῖσδε παρὰ σκέλειαν' || νεώτ.
κ. δημ. Πειραϊκὴ (χεροσνήσοι) μικρὰ χεροσνήσος
μεταξὺ τοῦ κορίου ἰμμένου τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ
φαληρικοῦ ὄρου' 2) νεώτ. ὁ ἐκ Πειραιῶς
προερχόμενος.

πειραϊκός-ή-όν (2) ὁ πέρα τῶν ὄρων κείμενος :
ὁθ. γῆ πειραϊκὴ ἢ κατὰ τὰ ὄρια, τὰ σύνορα χῶ-
ρα : Θουκ.2,23 παριόντες δὲ Ὄρωπων τὴν γῆν
τὴν Πειραϊκὴν καλουμένην . . ἐδήσαν.

πειραίνω (πειραρ) ποι., άδρ. έπειρηνα, προσδένω, δένω τι μετ' άλλου, συνδένω διά αχοινίω τά δύο άκρα, τά πείρατα : 'Οδ.Χ.175 σερην δέ πλεκτήν εξ αυτού πειρήναντε (ιάφ' ου άπό τος δύο άκρα του δεσίματος κατασκευάσαντες πλέγμα)' 2) ποι. τ. του πειραίνω βλλ.

πειραίοθεν έπίρρ. μτγν. έκ Πειραιώς, άπό τον Πειραιά : 'Αλκιφρ.2.4.

πειραιοί έπίρρ. (έκ dot. τον.), έν Πειραιεί, στόν Πειραιά : Ξεν.Έλλ.2.4.32 τός δ' άλλους κατεδίωξαν πρός τόν Πειραιοί θέατρον, Αλ.Πι.2.13.

πει(η)ραιώτικος-η-ο δημ. ό πειραιός βλλ.

πειρακτήριο (τό) δημ., δ. προφ. πειρακτήριο, (δ. έπί παιδών, ό άρεσκόμονος να πειράζει, να ένοχλή τός άλλους είτε διά χειρονομίαν είτε διά όηκτικόν λόγων.

πειρατικός-ή-όν νεώτ., δημ. πειραχτικός-ή-ό ό άρεσκόμομος, άγοπόν να πειράζει, να ένοχλή 2) μτφ. ό έγγικτικός, όηκτικός, προσδλητικός : πειραχτικά λόγια - γέλια, -πειραχτική ματιά || έπίρρ. δημ. πειρακτικά δ. προφ. πειραχτικά.

πειραμα-ατος (τό) (πειρῶ-άω) γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. έμπρακτος δοκιμή, πείρα, πρακτική δοκιμασία 2) νεώτ. είδ. ή υπό του άνθρώπου παραγωγή διαφόρων φυσικών, φυσιολογικών ή φυσικών φαινομένων πρός μελέτην και έξακριβίωσιν τής φύσεως και τών νόμων τής έξελίξεως αυτών ώς και πρός άνεύρεσιν τής προκαλούσης ταύτα αίτίας 3) νεώτ. κ. δημ. δοκιμαστική προσπάθεια πρός έπιτέλεσιν, πρός έπιτεύξιν σκοπού τίνος, άπόπειρα : θά κάνουμε τί αι αυτό τόν τελευταίο πειραμα, να (δο)υμε. τί θά βγῆ.

πειραματίζομαι νεώτ. κ. δημ., παθ. άδρ. έπειραματίζω, δημ. (έ)πειραματίζωμαι, έκτελώ, κάνω πειράματα, δοκιμασίες ή έφαρμογές θεωρητικών γνώσεων, έφαρμογές θεωρητικών γνώσεων έν τή πράξει πρός άσκηση ή παρατήρησην : πειραματίζεται έπί κομίκλων - έπί Ινδικών χοιριδίων 2) κ. δημ. δοκιμάζω, άποπειρώμαι να πρῶξ ή έπιτύχω τι : πρέπει να ξερετε πώς δέν πειραματίζομαι ξανά' άρκετα πειραματίστηκα.

πειραματικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος είς τόν πείραμα, ό γινόμενος ή ένεργών διά πειραμάτων : πειραματική άπόδειξις τού νόμου τών συγκοινωνούτων άγγείων || πειραματικά έπιστήμια : αι χρησιμοποιούσαι κυρίως τόν πείραμα πρός άπόδειξιν τών ύποθέσεων : ή επιστημονικών νόμων ή κατάρτισιν θεωριών.

πειραματισμός (τό) νεώτ. ή πράξις του πειραματίζεσθαι, έκτέλεσις πειραμάτων, ή τέχνη τής παραγωγής φαινομένων πρός άνεύρεσιν τής φύσεως και τών διεπομένων αυτά νόμων 2) δοκιμή, άπόπειρα πρός έκτέλεσιν ή έπιτυχίαν τίνος : είς τόν έξήξις πρέπει να λειφουν οι πειραματισμοί.

πειραματιστής (τό) νεώτ. ό πειραματίζόμενος, έκτελεστής πειραμάτων || ό ειδικός είς τήν έκτέλεσιν πειραμάτων είδ. έπιστημονικών.

πειράζει (ή) μαν., δημ. ένόχλησις, δοκιμασία, πείραγμα : Έρωτόκρ.Ι.669 έπλήθηνεν ή παιδα τζη κι ή πειράζει τζ' ή τόση || φρ. πειράζην έχω λογισμά είμαι πειραγμένος είς τόν νοόν : αύτ.94.

πειραστός (τό) κ. πείρας-ατος (Πινδ.Ο.2,3) έπ. ίων. κ. λυρ. τ. του πείρας βλλ., τόν έσχατον όριον, τέλος, τέρμα, άκρον : 'Ιλ.Θ.478 ουδ' ει κε τά νεϊστα πείραθ' ίκηαι γοίης και πόνητο, 'Οδ.Ε.463, αύτ.Α.13 είς πέρατα 'Ωκεανούσ' 2) άνοπερώτως, συμπλήρωσις, άποτελείωμα : αύτ.Ψ.248 ου γάρ πω πάντων έπί πείρατ' άέθλων ήλθομεν 3) μτφ. τέλος, έκδοσις, τελική κρίσις, άπόφασις, άποτέλεσμα : 'Ιλ.Σ.501 άμφω δ' ίέσθη έν ίσταρι πείραρ έλέσθαι 4) τρόπος ή μέσον έντελέσεως ή έπιτεύξεως πράγματός τίνος ή ή κυρία

υπόθεσις, τόν κυριώτερον μέρος : 'Ιλ.Ψ.350 έπει φί παιδι έκάστου πείρατ' έπεινεν, Ζευξίεν Πόν. ή δέ τις άνδρών ήμετέρης τέχνης πειρατά φθιν έχειν 5) έπιτεύξις : 'Ιλ.Η.102 αύτάρ ύπερβην νίκης πείρατ' έχονται έν θανάτοισι θεοσιν, 'Αρχιλ.55 νίκης έν θεοσιν πείρατα 6) τόν είς ό όποθλήσει τις, τόν έπί τῶ πέρατι πράγματός τίνος έπιτυχανόμενος : Πινδ.Π.4,220 και τάχα πείρατ' άέθλων δείκνυεν πατριώτων 7) τόν πειρωόμενον, τόν μοιραϊόν τέλος : 'Ιλ.Ζ.143 ώς κεν θάσσον όλέθρου πείραθ' ίκηαι, 'Οδ.Ε.289 έκφυγέειν μέγα πείραρ διζύος, Πινδ.Ο.2,34 ή ται βροτών νε κέκριται πείρας ου τι θανάτου 8) τόν άνοπερατούν πράγμα τι, πάν δι' ου τέλειούται τι' όθ. πείρατα τέχνης όργανα, έργαλεία, σύνεργα τής τέχνης : 'Οδ.Γ.433 ήλθε δέ χαλκεύς όπλ' έν χειρσιν έχων χαλκήτα, πείρατα τέχνης, άκμονα τε, αφύραν τ', Σγολ.'Οδ.Γ.433 9) άκρα τών αχοινίων, κόμβος, θηλιά, όθ. αυτό τόν αχοινίον : 'Οδ.Μ.51 θησαντων σ' .. όρθόν έν Ιστοπέδη, εκ δ' αυτού πείρατ' άνήφθω, 'Υμν.'Απόλλ.129 ουδ' έτι δεσμά σ' έρυκε, λύοντο δέ πείρατα πάντα 10) κ. μτφ. : 'Ιλ.Ν.359 ται δ' έριδος κρατερής και άμοιφου πολέμοιο πείραρ έπαλλάξαντες, αύτ.Η.402, 'Οδ.Χ.33, Πινδ.Π.1,81 καιρόν ή φθέγγεσθαι, πολλών πείρατα συνταύσασιν έν βραχεί.

πειρασία (ή) μαν. πείρασις βλλ. : Βι.Νειλ.Νεωτ.69Α τούς έν πειρασία λόγους.

πειρασία-εως (ή) (πειρῶ-άω) δοκιμή, δοκιμασία, άπόπειρα, είδ. πρός άποπλήνησιν : Δίων Κ.36,3/ πρραμόθην τήν πειρασιν τών βαρβάρων, ήν έπί τούς άλλους έπεποιήντο 2) όθ. άπαγωγή, άποπλήνησις : Θουκ.6,56 τόν δ' ούν 'Αρμόδιον άπαρηγήετα τήν πειρασιν .. προηηλάκιευν.

πειρασμός (τό) μτγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. πείρασις, δοκιμασία, δοκιμή, δοκιμασμα : ΠΔ Δευτ.4, 34 έπειρασμό ό θεός εισελεύθων λαβειν έσούτω έθνος εκ μέσου έθνους έν πειρασμῶ, ΚΔ Πέτρ.1,4, 12 μη ξενίζεσθε τή έν ύμιν πυρώσει πρός πειρασμόν ύμιν γινομένην, Διοσκ.Ι.Προοίμ.5 τούς έπί τῶν παθών πειρασμούς, Κυραν.40 πειρασμοί έν τή γη και θαλάσση 2) μτγν. άνία, ταραχή στενοχωρία, άγχος : ΠΔ 'Εκκλ.5,2 παραγίνεται ένύπνιον έν πληθει πειρασμού || μαν. δημ. δοκιμασία, ένόχλησις, ταλαιπωρία : 'Ερωτόκρ.Α.105 τός ένειν παρά βάσανα και πειρασμός και πάθη 3) ή πράξις του πειράζειν, παρακίνησις είς άμαρτίαν, διέγερσις έπιθυμίας πρός τι κακόν : αύτ.Σοφ.Σειρ.44,20 έν πειρασμῶ εύρέθι πιστός, ΚΔ Ματθ.6.13 και μη εισενέγκης ήμάς είς πειρασμόν, αύτ. Μάρκ.14,38 : μου ήρθε ό πειρασμός να τήν φιλήσω 4) ό σατανάς, ό διάβολος, ώς ό και' έξοχήν παρακίων τόν άνθρωπον είς τήν άμαρτίαν : Παλλάδ.Λαουσ.1042Α, Νειλ.'Ομ.573β || δημ. παροιμ. : στόν άγιο ν'άνάβης ένα κερ, και στόν πειρασμό δέκα (δυσκολώτερον) έξεμμενίζεται ό κακός από τόν καλόν 5) δημ. ό άρεσκόμομος να πειράζει, να ένοχλή, να βασανίζη τούς άλλους, δ. πειραχτήριον : αυτό τόν παιδι είναι ό πειρασμός τής γειτονιάς 6) δημ. χαρακτηρισμός γυναικός προκλητικής έρωτικής.

πειραστικός (τό) (πειράζω) μτγν. ό πειράζων, δοκιμάζων τινά, ό άποπειρώμενος είς άποπλήνησιν, άποπληνητής, πλάνος : Βασ.3,277Δ, 'Αμμών.109Ν 2) ό διάβολος, ό σατανάς : Γρηγ.Ναζ.2, 369Β έάν σου προσβάλλη ό τού φωτός διώκτης και πειραστής, αύτ.3.407Α, Βι.Νειλ.Νεωτ.116C.

πειραστικός-ή-όν ό είς δοκιμήν άρμόζων, ό δι' ου τέλειται δοκιμή δοκιμαστικός : 'Αριστ.Μετ.φ.1004b,25 έστι δ' ή διαλεκτική πειραστική περί ών ή φιλοσοφία γγνωριστική || ή πειραστική (τέχνη ή έπιστήμη) ώς οσα κλάδοι τής δια-

λεκτικής ἦτοι ἡ τέχνη τῶν νὰ ἐξάγει τις φευδές συμπέρασμα ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ἀγνοίας τοῦ προβάλλοντος διαχυρισμὸν τινά : αὐτ. Σοφ. Ἐλ. 169b, 25' || **πειραστικός διάλογος** εἶδος τῶν πλατωνικῶν διαλόγων εἰς ὃ υπάγονται ὁ Εὐθύφρων καὶ ὁ Θεαιτήτος· γεν. οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος διαιρουμένοι εἰς ὑφηγητικούς καὶ ζητητικούς, οἵτινες πάλιν διακρίνονται εἰς θεωρηματικούς, φυσικούς, ἠθικούς, λογικούς, πολιτικούς, γυμναστικούς, μαιευτικούς καὶ πειραστικούς : Ἐρμούλλ. π. Διογ. Λ 3, 58 ταύτης τῆς τετραλογίας . . ἡγεῖται Εὐθύφρων . . ὁ διάλογος δ' ἐστὶ πειραστικός.

πειραστικός μτν. κ. μsn. δοκιμαστικός : Διδ. Ἄκ. 349, 864 [ἐκδ. Μετ.] Ἄσκληπ. Μεταφ. 246, 9' 2) μsn. κατὰ τρόπον πειρακτικόν βλ. κ., πειρόζοντας : Νικόλ. Μεθ. 49 ἐπὶ μὴ πειραστικός ἐρωτῶς.

πειρατεία [ἢ] (πειρατεῖα) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέοργια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειρατεῖα, τὸ ἔργον, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πειρατοῦ, ἡ ἐν θαλάσῃ ἢ ἐκ θαλάσσης ληστεία : Ὠριγ. π. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 282b σφδδρα ἀπανθρώπως πράγμασι, ἀνδροφονίαις καὶ πειρατεῖαις' || νεώτ. ἐν τῷ διεθνεῖ δικαίῳ, πᾶσα σὺλησις ἢ κλοπὴ μὴ ἐχθρικοῦ πλοίου ὡς καὶ πᾶσα διαρπαγὴ ἢ βίαιοπραγία δι' ὅλην εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν κατὰ τοῦ προαίωτου ἢ τῆς περιουσίας ἀλλοδαποῦ ἔστω καὶ ἐν κερῶν πολέμου.

πειρατεῖα μτν. κ. νεώτ. εἰμαι πειρατής, ἀσκῶ τὴν πειρατεῖαν, τὴν κατὰ θάλασσαν ληστεῖαν ὡς ἐπάγγελμα : Στράβ. 14, 3, 2 οὕτοι πειρατεύοντες ἢ τοῖς πειραταῖς . . ναύσταθμα παρέχοντες' 2) μτν. ἐπιτίθεμαι, ἐπιπλήτω κατὰ πινος, κυνηγῶ τινα, ἐπὶ ληστασσυμμορίας, μτ. αἰτ. : ΠΔ Γέν. 49, 19 αὐτὸς δὲ πειρατεύει αὐτὸν κατὰ πόδας' κ. παθ. : Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 934 ὑπὸ Αἰγινητῶν πειρατευομένους.

πειρατήριον [τό] κ. μsn., ἰων. πειρητήριον, πείρα, δοκιμῆς, δοκιμασίας μέσον : Εὐρ. ΙΤ 967 νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια, ΠΔ ἰδὲ 7, 1 οὐχὶ πειρατήριον ἐστὶν ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς' 2) δοκιμῆ, βάσανος, ἐλέγχος : Ἰνκ. Γυν. 1, 78, αὐτ. Φύα. Γυν. 96, Ἠλιοδ. Αἰθ. 10, 22, Ἐπίκτ. Ἐγγ. 3, 25, ἰὶ ὁ νόμοι ἀρα οἱ τὸν πειρατηρίων, ἐκόντων ἢ ἀκόντων ἡμῶν, ὠφέλιμοι' 3) μsn. βάσανος, βασιανισμός, βασιανιστήριον : Ἄνδρ. Κρ. 94b τὰ πρό τοῦ σταυραῦ πειρατήρια ἰτου Χριστοῦ, τὴν πρᾶξιν, τὴν προδοσίαν, αὐτ. 95B, αὐτ. 229B' 4) πειρασμός, παραπλάνησις : Πάπ. 5) μτν. ὀρηγήριον πειρατῶν : Στράβ. 14, 5, 7 πειρατήριον ἐστὶν ὁ Ὀλυμπος δρος τε καὶ φρούριον ὀρῶνυμον, Ἠλιοδ. Αἰθ. 5, 6' 6) ὄμ. μτν. συμμορία πειρατική : Ἀπολλ. Ρ. 7, 37 Ἀντιπὰ πειρατήριον στεῖλαιαντες, ΠΔ Γέν. 49, 19 πειρατήριον πειρατεύει αὐτόν, Διον. Ἄλ. Ρωμ. 737, Ἀχιλλ. Τάτ. 6, 21.

πειρατήριος-ον, ἰων. πειρητήριος ὁ δοκιμαστικός, ὁ δι' οὗ πειράται, δοκιμάζει τις τι : Ἰαν. Ἄφ 217 θεραπεῖται κυήσιος πειρητήρια.

πειρατής [ὁ] μτν., μsn. κ. νεώτ. ληστής βλ. : ΠΔ ἰδὲ 16, 1019ἢ βέλη πειρατῶν αὐτῶ ἐπ' ἐμοὶ ἔπεσαν, Πολύβ. 4, 3, 8, Ἀμμόν. 109V' 2) εἶδ. κ. νεώτ. ὁ κατὰ θάλασσαν ληστής, ὁ δι' ἐξωπλισμένου πλοίου συλλαμβάνων ἐμπορικὰ πλοῖα καὶ ληστεύων οὐτὰ, κουρσάρος : Σχόλ. Πίνδ. Π 2, 62 «πειρατῆς τοῦς κατὰ πέλαιος ληστῶς λέγομεν» : Πολύβ. 4, 6, 1 καὶ κατὰ μὲν θάλατταν παρακρούμα πειρατῆς ἐξέπεψαν, Στράβ. 14, 3, 2, Πλούτ. Λοῦκ. 2 τὰ πλεῖστα τῶν σκαφῶν ἀπέβαλε πειρατῶν ἐπιφανέντων, Ἐπιγρ. Δελφῶν' || ὄμ. κ. ὁ ἐκ πλοίου μετ' ἄλλων ὁμοίον τοῦ προσωρινῶς ἀποβιβαζόμενος καὶ ἀσκῶν ἐν ξηρῷ ληστεῖαν : τὴν Κρήτην κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐμάστιζεν οἱ πειραταί.

πειρατικός-ἡ-ὄν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς πειρατεῖαν : Ἀχιλλ. Τάτ. 2, 17 εὐρωσὸς τὸ σῶμα καὶ φύσει πειρατικός' 2) ὁ ἀνή-

κων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πειρατεῖαν ἢ τοῦς πειρατῆς, κουρσάριος : Φιλ. 2, 567 πειρατικὰ σκάφη, Πλούτ. Πομπ. 30 ἀπαγγελέθοντας δὲ εἰς Ῥώμην πέρας ἔχειν τὸν πειρατικὸν πόλεμον, Βέττ. Βάλ. 288, 3' || τὸ οὐδ', πειρατικὸν ὄνομα εἰς οὐς, τὸ σύνολον τῶν πειρατῶν, οἱ πειραταί : Πλούτ. Πομπ. 45 τὸ πειρατικὸν ὄνομα ἐν γῆ καὶ θαλάσῃ καταπεπολημμένον' || τὸ οὐδ', κτ. πληθ., τὰ πειρατικὰ ὄνομα συμμορία πειρατῶν : Στράβ. 14, 5, 2 ἀρχὴν τὸ τὰ πειρατικὰ συνίστασθαι Τρωφῶν αἰτίας κατέστη, Πλούτ. Ἡθ. 779Α Πομπηίου τὰ πειρατικὰ καταναυμαχοῦντος.

πειρατικός μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πειρατικόν βλ. κ. : Φιλ. 1, 664' 2) πειραστικῶς βλ. κ. : Πρόκλ. Παρμ. 774S ἰδ. ἀνάγν.]

πειραχτικός-ἡ-ὁ δημ. ὁ. προφ. τοῦ πειρακτικός βλ. κ. || κ. ἔπιπρ. -ά κατὰ τρόπον πειρακτικόν, πειραστικῶς βλ. κ. 2) : Ἐφταλ. Ὀδ. Ρ 215 πειραχτικά τοῦ μήλας καὶ μὲ μεγάλη κἀκία.

πειρασκία [ἢ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κακτοειδῶν.

πειρηθῆαι ἢ «πειραν λαμβάνη».

πειρηθῆναι-ἡνος [ὁ] μτν. εἶδος τι ἰχθύος : Νουμῆν. π. Ἀθην. 7, 306C παραπλαίσιασσι δὲ μῦρα, κούρηνον ἢ πειρηθῆναι ἢ ἐναλίην ἐρηπιλαν.

πειρητίζω ἐπ. τ. τοῦ πειρῶ-άω βλ. ἐν χρ. μ. κτ. ἔνεστ. κ. παρστ., πείραν λαμβάνω, δοκιμάζω, ἐξετάζω : Ἰλ. ὁ 615, Ὀδ. Ω 221 αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἄσσαν ἱεν πολικάρπου ὄλωης πειρητίζων' κ. μτ. γενικ. : Ὀδ. Φ 124 ἀτῆ δ' ἀρ' ἐπ' αὐδὸν ἰών καὶ τόσου πειρητίζεν, αὐτ. 149' κ. μτ. αἰτ. : Νών. Εὐαγγ. ἰω. 4, 76 ἐπειρητίζε γυναῖκα' || μτ. δοτ. τοῦ ὄργαν. ἐν φρ. πλήκτρω πειρητίζω δοκιμάζω τὰς χορδὰς μὲ πλήκτρον, ἐγγίζω, κρούω τὰς χορδὰς δι' αὐτοῦ : Ὑμν. Ἑρμ. 53, αὐτ. 419, αὐτ. 501 πλήκτρῳ ἐπειρητίζε κατὰ μέρος' 2) μτ. ἀπαφρ. δοκιμάζω, πειρῶμαι, ἀποπειροῦμαι, προσπαθῶ νῶ . . Ἰλ. Μ 257 ῥήγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειρητίζων' 3) μτ. γενικ. ἀνερευνῶ τινα, βολιδοσκοπῶ : Ὀδ. Ε 459 τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε συβώτῳ πειρητίζων, εἰ . . χρισαν ἄποροι, αὐτ. Ὀ 304' 4) ὄμ. μτ. γενικ. πρὸς δοκιμάζω τὰς δυνάμεις πινός, ἀντιμετροῦμαι πρὸς τινα, ἀντιπαρατάσσομαι : Ἰλ. Η 235 μὲ τι μετ', ἴδτε παιδὸς ἀφαιροῦ πειρητίζε' || κ. μτ. γενικ. πρᾶμν. : Ὀδ. Χ 237 ἀλλ' ἐπ' ἀρα σθένεος τε καὶ ἀλκήϊς πειρητίζεν' 5) μτ. αἰτ. ἐν φρ. πειρητίζω στήλας ἀνδρῶν δοκιμάζω τὰ ἐχθρικά στήφη συγκρούμενος ἐν τῇ μάχῃ, ὁθ. συγκραῖομαι, προσβάλλω τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ : Ἰλ. Μ 47 ταρφέα τε στρέφεται, στήλας ἀνδρῶν πειρητίζων.

πειρινθός [ὁ] κ. πειρινθα [ἢ] ἢ «πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης, τὸ πλινθιον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς ἀμάξης τῆς τετράγωνος», EM 668, 21.

πειρινθ-ινθος [ἢ] ἐπ. κ. πειρινθα [ὁ] ἢ «πλέγμα, τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης, τὸ πλινθιον, τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς ἀμάξης τῆς τετράγωνος», EM 668, 21) κ. πειρινθα [ἢ] [αὐτ.] μέγας τετράγωνος ἢ κυκλικὸς κλάθος ἐκ κλάθων ἰτέας ἢ σχοινηῶν ἢ καὶ ἐκ καλάμων πεπλεγμένος, ὁστις προσεδέετο ἐν φορητῇ ἀμάξῃ ἢ ἀρματὶ χρημαίνων εἰς ἐναπόθεσιν τροφίμων καὶ ὡς κλάσμα, ἄ. πλινθιον βλ. κ. : Ἰλ. Κ 190 ἀμαξῶν . . ὀπλίσαι ἠνώγεα, πειρινθα δὲ θέσαι ἐπ' αὐτῆς ἰαχόλ. «τὸ ἐπικειμενον τῇ ἀμάξῃ πλινθιον, ἐφ' οὗ φέρονται τὰ φορτία, ὁ καὶ ὑπερτερίαν καλοῦσιν», αὐτ. 267' Ὀδ. ὁ 131, Ἀπολλ. Ρ 3, 873 ἀμφίπολα πειρινθῶν ἐραπτόμεναι μετόπισθεν τρώων.

παίρος [ὁ] νεώτ. κ. δημ. μικρὸν ζῦλιον ἢ μεταλλικὸν κωνοειδῶν τεμαχίων χρησιμοποιοῦμενον διὰ τὴν ἐμφραξίν ὀπῆς πινος, τὴν συνδέειν δύο σιδηρῶν ἢ ζυλιῶν τεμαχίων κατασκευῆς πινος, ἐντὸς τῶν ἀντιστοιχῶν ὀπῶν τῶν ὀπῶν τοποθετεῖται πρὸς τὸν ὀπῶν τοῦτου' 2) ζῦλιον ποῖα βα-

ρελλου ἢ στρόφιζ· φρ. κρασί από τὸν πεῖρο
 ἰάν' εὐθείας ἐκ τοῦ βαρελίου' 3) νεώτ. ναυτ.
 γόμφος μακρὸς κυλινδρικός ἐν σκληροῦ ξύλου
 πρὸς ἄλωσην τῶν ἐπηγγελιδῶν τῆς γάτρας· 4) σι-
 δηροῦν βλήτρον πρὸς ἐπιθήσιον χρῆσιον, ὡς ἡ στε-
 ρεώσις εἰς τὸ κατὰστρωμα τῶν σιδηροτροχιῶν
 τῶν πυροδύλων· 5) ὁ ἄξων περὶ δὴ στρέφεται
 τὸ κάρσιον τοῦ τροχίλου.

πειρούνι [τὸ] δημ. ὄ.γρ. τοῦ πειρούνι βλ.λ.

πειρουνιά [ἡ] δημ. ἄ. η.προυνιά, ὄ.γρ. τοῦ πι-
 ρουνιά βλ.λ.

πειρουνιάζω δημ. ἄ. η.προυνιάζω, ὄ.γρ. τοῦ πι-
 ρουνιάζω, περυνιάζω βλ.λ.

πείρα, ὄ.βρ. ἀ' ἐπειρα [ἴλ.Υ 479] κ. πείρα [αὐτ.Η
 317], ὄ.βρ. β' ἐπάρην [Ἡρ.4,94 ἀνα-], παρακ.πέπαρ-
 μα, περῶ, τρυπῶ τι ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, τρυπῶ
 πέρα-πέρα, δίοτρυπῶ, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐτοι-
 μασίαν κρέοτος δι' ἄπτησιον· ἴλ.Η 317 μίστυλλον
 τ' ἀρ' ἐπισταμένους πείραντ' ὀβελοισιν, Ὀδ.Γ 33
 κρέατ' ὤπτων, ἄλλα τ' ἐπειραν' || φρ. κρέα
 ἀμφ' ὀβελοῖσιν πείρω διαπερῶ, περῶ κρέα-
 τα εἰς τοὺς ὀβελούς, στίς σοῦβλες· ἴλ.Α 465'
 || πείρω [τινά] διὰ τίνος τρυπῶ διὰ μέσου τινός,
 διατρυπῶ· αὐτ.Π 405 ἔγγει νύξε . . διὰ δ' αὐτοῦ
 πείρην ὀδόντων ἴπῶν διατρυπῆσε διὰ τοῦ δόρα-
 τος, μετὴν λόγχην ἀνά μέσον τῶν ὀδόντων,
 αὐτ.Υ 479 τὸν γε φίλιος διὰ χειρὸς ἐπειρην
 αἰχμῆ· || κ. μτ. μ. αἰτ.: Ὀδ.Κ 124 ἰχθύς δ' ὡς
 πειροῦντες ἀτερπέα δαίτια φέροντο· κ. παθ.: Ἀ-
 χιλ.Τάτ.34' || μτγν. τρυπῶ, πλῆπτων τρυπῶ,
 σοῦβλιζῶ· Στράβ.13,138 τῆ τριαιῶν . . ἐπειρε· κ.
 παθ.: ἴλ.Φ 577 καὶ περὶ δουρί πεπαρμένη οὐκ
 ἀπολήγει ἀλκή, Ἡσίοδ.Εργ.205 γναρπιταῖσι πε-
 παρμένη ἀμφ' ὀνύχασσι· 2) τὸ παθ. ἐν φρ.
 χρυσοῖς ἤλοις πείρασι διατρυπῶμαι, περιτορνεύ-
 ομαι, κομποῦμαι διὰ χρυσοῦ ἤλων, γόμφων, με-
 χρυσία καρφία· αὐτ.Α 246 σκῆπτρον βάλε γαίην,
 χρυσοῖς ἤλοις πεπαρμένον, αὐτ.Α 633' 3) ὄ.βρ.
 τὸ παθ. ἐν μτφ. χρ.: αὐτ.Ε 399 αὐτὰρ ὀβῆ πρὸς
 δῶμα Διὸς . . κῆρ' ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος
 ἴδιαπεπορνημένος δι' ὀδύνας' πρβλ. δημ. οἱ πό-
 νοι μετ' τρυπῶν, μετ' σφάζων ὡς τὸ κόκκαλοι,
 Ἀρχιλ.84, Ἀπολλ.Ρ 4,1067 ἴπτορ πεπαρμένον ἀμφ'
 ὀδύνησιν· 4) ὄ.βρ. μτφ. ἐν φρ. κύματα πείρω
 διασχιζῶ τὰ κύματα, διαπλέω τὴν θάλασσαν ἀπ' ἄ-
 κρου εἰς ἄκρον· ἴλ.Ω 8 ἀλεγναίε τὰ κύματα πεί-
 ρων, Ὀδ.Θ 183' || κ. ἐπὶ θαλασσίαις ὀδοῦ, δια-
 νύω μέχρι τέλους· αὐτ.Β 434 ναννουλη μὲν ῥ' ἦ γε
 καὶ ἥω πείρε κέλευθον· 5) μτγν. ὄ.βρ. ἐν
 ἀπολ. χρ. ὁπότε συμπληρωτέον διὰ τῆς λ. ὀδός,
 διέρχομαι, περιέρχομαι· Ἀπολλ.Ρ 2,326, αὐτ.39Β.

πειρῶ ὄ.βρ. ἡ [πείρω] κ. μσν., νεώτ. μ. ἐν τῷ μέσ. τ.,
 παρτα. ἐπείρων [Θουκ.4,25], μέλλ. πείρωσιν [αὐτ.
 9,43], ὄ.βρ. ἀ' ἐπειράσα [Σοφ.ΟΚ 1276, Ἀριστοφ.
 ἴπν.517, Θουκ.6,54], πορακ. πεπειράσα [Θουκ.Ε-
 ρωτ.261, μέσ. κ. παθ. πείρωμαι-ἴσμαι ἴλ.Β 19θ, αὐτ.
 Ω 350], μέσ. μέλλ. πειράσσομαι [Σοφ.ΟΚ 957], ὄ.βρ.
 π' πληθ. πειρασεῖσθε ἴ.Αριστοφ.Αχ.743, ἴπνδδ.π.
 Στοβ.4,1,941, ὄ.βρ. ἀ' ἐπειρασάμην, ἰων. ἐπείρασα-
 μην ἴ.Οδ.Θ 120, ἴ.Ηρ.7,135, Θουκ.2,44], παθ. μέλλ.
 μτ. σμ. μέσ. πειραθῆσομαι [ἴ.επιπ.12,13,12], παθ.
 ὄ.βρ. ἀ' ἐπειράθη κ. ἐπείραθη ἐν μέσ. σμ. ἴ.λ.
 Υ 384, ἴ.Ηρ.3,152, Θουκ.2,5, αὐτ.6,92] κ. μτ.
 παθ. σμ. ἴ.αὐτ.54], πορακ. πειράσμαι, ἰων. πειπέ-
 ρμαι ἴ.Οδ.Γ 23, Πίνδ. ἀν 110, ἴ.Ηρ.9,46, Σοφ.ἀν.584,
 Ἀντιφ.5,1], γ' πληθ. ὑπερσ. ἐπείρασαντα ἴ.δων.Κ
 ἀν.24,3], ἰων. ἐπείραστο ἴ.Ηρ.7,125], δοκιμάζω,
 κάμνω δοκιμῆν, προσπαθῶ νὰ πράξω ἡ ἐπιτόχη τῆ,
 ἐπιχειρῶ, ἀνοπερῶμαι, πτ. ἀπαρφ.· ἴλ.Ω 8 μὴ τις
 . . πειράτω διακέραι ἐμὸν ἔπος, ἴ.Υμν.Ερμ.175
 πειρῶσι ἴδωναι φηλητέων δοξαμος εἶναι, ἴ.Ηρ.
 6,84-ταῦς Σκύδας παρὰ Φῶσιν ποταμὸν πειρῶν

ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβαλεῖν, Ἀριστοφ.Σφ.1025' || κ.
 μτ. ἐξηρτ. προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ ὡς· ἴλ.Δ 66
 πειρῶν δ' ὡς κ. Τρώες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἄρξαι, Ὀδ.Β 316' || κ. διὰ τοῦ ὄπως· αὐτ.Δ
 545 πείρα ὄπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἴκηαι'
 || κ. μτ. αἰτ. οὐδ.: Θουκ.6,38 καὶ δέδοικα μένοι
 ἡμῶτε πολλὰ πειρῶντες καὶ κατορθώσασιν,
 Πλούτ.Ἡθ.1122Β' || σπον. τὸ ἀπαρφ. παραλεί-
 πεται· Θουκ.7,32 ἄλλη γὰρ αὐτοὺς οὐδὲ πειρά-
 σαι· || συχνότ. ἐν τῷ μέσ. τ. μτ. ἀπαρφ.
 ἐπὶ τῆς αὐτῆς σμ.· ἴλ.Δ 5 αὐτῆ' ἐπει-
 ρῶτα Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἴηρον κεροτομίας ἐ-
 πέκασιν, ἴ.Ηρ.5,71 προσποιοσάμενος δὲ ἐταίρηην
 τῶν ἡλικιωτέων καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν ἐπει-
 ρήθη, αὐτ.6,138, Ἀριστοφ.Πλ.459, Ξεν.Οικ.6,2 Λυσ.
 12,64 τούτ' ἐκέλευν συνόντας τιμᾶσθαι πειρω-
 μένους, ἴ.σοκρ.3,41, Πλάτ.Θεαιτ.186Β' || κ. κ.
 μέλλ. ἀπαρφ.· ἴ.ῶσ.Α 17,9,4' || σπον. τὸ ἀ-
 παρφ. παραλείπεται· Ὀδ.Δ 417 πάντα δὲ γινώ-
 μενος πειρήσεται ἰαλύξαι· || κ. μτ. ἐξηρτ.
 προτ. εἰσαγομένης διὰ τοῦ εἰ· ἴλ.Μ 806 πάντα δ'
 ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων, Πλάτ.
 Φαῖδρ.95Β πειρῶμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις· || κ. κ.
 διὰ τοῦ ἐπ. αἰ. κτ.: ἴλ.Σ 601 τροχὸν ἄρμενον ἐν
 παλάμῃσιν ἐζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἶ κε
 θεῖσιν· || κ. διὰ τοῦ ἐάν ἢ ἄν· Αἰσγ.Πρ.325
 πειράσσομαι ἐάν δύνωμαι τῶνδ' σ' ἐκλύσαι πό-
 νων, Πλάτ.Νόμ.638Ε πειρῶμενος ἂν ἄρα δύνω-
 μαι τὴν . . ὀρήην μέθοδον ἡμῶν δηλοῦν· || κ.
 διὰ τοῦ μὴ = μήπως· Ὀδ.Φ 394 πειρῶμενος . .
 μὴ κέρα ἴπες ἐξοῖεν ἀνοικημόνεα ἀνακταῖ· || κ.
 διὰ τοῦ ὄπως· Ξεν.Ἀν.3,23 ἄλλα πειράσθαι ὄ-
 πως ἦν μεν δύνωμεθα καλῶς νικῶντες σωζώμε-
 θα· || κ. μτ. μτγ. κατηγ.: ἴ.Ηρ.1,77 ὡς τῆ ὑπε-
 ραίη οὐκ ἐπειράτω ἐπιών ὁ Κύρος, αὐτ.84, αὐτ.
 4,139, αὐτ.6,9, αὐτ.7,139, Πλάτ.Θεαιτ.190Γ: οὐκ ἐρώ-
 σοι πρὶν ἂν ναυταχθῆ πειραθῶ σκαπῶν· || κ.
 μτ. οὐδ. ἐπιθ.· Ξεν.ΚΠ 1,5,14 ἐπίστασθε . . καὶ τὰ
 μικρὰ πειρῶμενοι ἀεὶ ἀπὸ θεῶν ὀρμάσθαι·
 2) μτ. γενικ. προσ. κάμνω δοκιμῆν τινος, ἐξετάζω
 τινά· ἴλ.1 345 μὴ μεν πειρώτω, εὐ εἰδότες οὐδὲ
 με πείσει, αὐτ.Ω 433' || συχνότ. ἐν τῷ μέσ. τ.
 μτ. γενικ. προσ. δοκιμάζω τινά, ἐρευνῶ, ἐξετάζω
 κατὰ πόσαν εἶναι ἰστούτος ἡ τοιούτος· ἴλ.Κ 444
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο, Ὀδ.Ν
 336' || κ. μτ. ἐξηρτ. προτ. εἰσαγομένης διὰ
 τοῦ εἰ· ἴλ.Τ 384 πειρήθη ἔ.ο αὐτοῦ ἐν νύκτι . .
 εἰ οἱ ἐπαρῶσσαι, Ὀδ.Τ 215' || κ. μτ. δοτ.
 πράγμ.· ἴλ.Β 73 πρῶτα δ' ἐγὼν ἐπείων πειρῶσο-
 μαι, ἡ θέμις ἐστίν· || κ. μτ. αἰτ. πράγμ.: Ὀδ.
 Δ 119 ἡ πρῶτ' ἐξερείτοτο ἕκαστὰ τὰ πειρησαιο
 ἴπρωτα νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν καὶ νὰ τὸν δοκιμάσῃ
 εἰς μίαν-μίαν λέξιν· || μτ. γενικ. πράγμ. ἐνεργῶ,
 κάμνω δοκιμῆν, ἐλεγχον πράγματός τινος· ἴλ.Ο 359
 ἄπῃτ' ἀνήρ σθένεας πειρῶμενος ἦσιν, αὐτ.Ψ
 432, Ὀδ.Φ 232' || ὄ.βρ. ἐν τῷ μέσ. τ. θέτω ὑπὸ
 δοκιμῆν, ὑπὸ ἐλεγχον· Πλάτ.Φιλ.21Α οὐκοῦν ἐν
 σοὶ πειρῶμεθα βασιανίζοντες ταῦτα; || ὄ.βρ.
 μτ. γενικ. πράγμ. δοκιμάζω ἐάν ἔχη τὶ καλῶς, ἐάν
 εὐρίσκειται εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐάν λειτουργῆ
 καλά· αὐτ.Φ 159 αὐτὰρ ἐπὶν τόξου πειρήσεται
 ἡδὲ ἴθνηται, αὐτ.180, αὐτ.410' 3) ὄ.βρ. μτ. γενικ.
 πράγμ. πείρων λαμβάνω τινός, δοκιμάζω, γεύομαι
 τινος, ὑφίσταμαι· Ὀδ.Φ 418 ἰδίστολι, τῶν τυχ' ἐ-
 μέλλον Ἀχαιοὶ πειρήσεται· || μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ
 σμ. ὁ ἐνεργ. τ. μτ. αἰτ.: Λουκ.Ἐρωτ.46 μηδεὶς εἰς
 τύχης πείρασαντα βάρκαλον ἐπείραται· 4) ἐν
 τῷ μέσ. τ. ἰδ. κτ. παθ. πορακ., μτ. γενικ. πράγμ.
 εἶμαι ἐμπερῶσι εἰς τι, ἔχω πειρῶν τινος, ὄ.βρ. γνω-
 ρίζω, ἔχω τὴν ἐκ πείρας· Ἡσίοδ.Εργ.660 τάσσαν
 ται νῆων γε πειρήρηαι πολυγύμων, ἴ.Ηρ.4,159
 οὐ πεπειρημένοι πρότερον [οἱ] Αἰγύπτιοι Ἐλλά-

νάω, Φόλαρ. Έπιστ.49, Θουκ.244 πειρασόμενος ἀγαθόν, αὐτ.5,69, Ἀντιφ.5.1, Πλάτ. Φαιδ.118Α, Δημ. 311 τῆς βαρβαρῶν οὐ πολλῶν κακῶν ἐν τῷ παρόντι πεπειράται; || κ. μτ. ἔζηρτ. προτ. εἰσαογ. διὰ τοῦ ὅτι: Λυσ.27.2 πεπειράναι γάρ ὅτι... ῥαδίως παρά τῶν ἀδικούντων χρήματα λαμβάνουσι; || ἀπολ.: Ξεν. Ἰνπ.1.16 ὁ πειραθεὶς πιστεύσει; || μτγν. εὐρίσκω τι ἐκ πείρας, κρίνω, θεωρῶ ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον: Πλούτ. Αἰμ.β εἶτα, πειρώμενοι μετρίου καὶ κοινωνηφελούς, βασιλεῖα προσπύρουσαν, αὐτ. Ἀρατ.43 || ὁμ. τὸ μέσ. ἔχω τριδὴν ἐν τινι: Ὀδ.Γ 23 οὐδέ τι μὴ μῦθοισι πεπειρημαι; 5) τὸ μέσ. ἀπολ. δοκιμάζω τὴν τύχην μου, ἰδ. ἐν ἀγῶνι ἢ πολεμικῇ ἐπιχειρήσει: Ἰλ.Ε 129 αἱ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται, αὐτ.Π 590 πειρώμενος ἦ ἐν ἀέθλω ἦ ἐν ἐν πολέμῳ, Θουκ.1.61, αὐτ.4.70, αὐτ.7.38 || ἐν τῇ αὐτῇ σημ. συχνότ. τὸ μέσ.: Ἰλ.Φ 580 οὐκ ἤθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι; Ἀχιλλῆος, Ἡρ.1.76 ἐπειρώωντο κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἀλλήλων, αὐτ.8.100, Θουκ.2.81 || τὸ ἐνεργ. ἐφορμῶ: Ἰλ.Μ 301 μῆλων πειρήσονται καὶ εἰς πυκινὸν ὄμιον ἔλθειν; 8) ἐνεργῶ ἀποπειρῶν κατὰ τῆς τιμῆς τίνος, ἰδ. τῆς γυναικός, ἐπιτίθεμαι, ἀποπειρώμαι νὰ ἀποπλανήσω, νὰ διαφθερίω: Πίνδ.Ν 5,30 ὅσα νυμφεῖας ἐπείρα κελῶν ἐν λέκτροις Ἀκάστοι εὐνάς, Ἀριστοφ. Ἰνπ. 517, αὐτ.Πλ.150 ὅταν μὲν αὐτὸς τῆς πένης πειρῶν τύχη, αὐτ.1067, Λυσ.1.12, Ξεν.Κριτ.5.2.28 ὅτι ἐπειράσεν αὐτοῦ τὴν παλλακίδα; || κ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Πίνδ.Π 2,34 ὅτι τε μεγαλοκυθεύεσσιν ἐν ποτε θαλάμοις Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο, Αἰσχ. Ἀγ.1401 κ. παθ.: Θουκ.6.54 πειραθεὶς δὲ ὁ Ἀρμόδιος ὑπὸ Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου.

πειρα (ἡ) ἰπειθῶ ποι. τ. τοῦ πειθῶ βλ.λ., ὑπακοή, εὐπειθεια, κατὰπειαι. ὁθ. καθυπόταξις, καταπράνσις, ἀταραξία: Ὀδ.Υ 23 τὸ δὲ μάλ' ἐν πεισῇ κραδίη μένε τετληῖτα νωλεμῆως, Πλούτ. Ἠθ. 453D ἔρωτι γάρ οὐδ' αὐτῶ πολλὰκις ἔχοντι κατὰ χώρον ἐν τῇ Ὀμηρικῇ πείρῃ μένοντα τὸν θυμόν, Ἡρωδιαν.1.266.

πειρα Ἐπιγρ. οἶολ. προφ. τοῦ τίσει δ. τ. τοῦ τίσει γ' ἐν. τοῦ τίνω βλ.λ.: Ἐπιγρ. Ἰδαλιου Κύπρου.

πεισιδανάκτειος-ον ὁ τοῦ Πεισιδάνκτου: ὁθ. Πεισιδανάκτειος στοὰ ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς ἐν Ἀθῆναις Διὸς Παικίλης στοᾶς: Διογ.Α 7,5 ἀνακαίμπτων ἐδῶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτεῖφ καλουμένῃ: Πλούτ.Κίμ.4.

πεισιδρωτος-αν ποι. ὁ τοῦς θνητούς, τοῦς ἀνθρώπους καταπειθῶν, ὁ καθιστῶν οὐτούς εὐπειθεῖς: ὁθ. πεισιδρωτον βῆκτρον τὸ σιχητρον: Αἰσχ. Χο.362 μόριμον λάχος πιπλάντων χερσὶν πεισιδρωτῶν τε βᾶκτρφ ἰκῶδ. πεισιδρωτῶφι.

πεισιθάνατος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ εἰς θάνατον καταπειθῶν, προτρέπων τινά, θανάτου προτροπικός, ἐπιθ. τοῦ Ἥγησιου: Διογ.Λ 2,86 Παραιβάτης οὗ Ἥγησιος ὁ Πεισιθάνατος, Ἐπιφάν.1.1089B.

πεισιδρωτος-ον ποι. ὁ κερδηθεὶς διὰ καταπεισεως, διὰ πειθούς τῶν ἀνθρώπων: Βοκκ.8,2.

πεισινοῦς-ον Ἐπιγρ. ὁ τὸν νόον πείθων ἐν χρῶς ἐπιθ. πιδαν. τοῦ Ἐρμού: Ἐπιγρ. Κνίδου.

πεισις-εως ἡ) Ἰπᾶσχω, πείσονται τὸ πάθος βλ.λ.: Ἰνπ.Τόν. Ἀνθρ.1 πᾶν τὸ σῶμα αἰσθησεται τὴν πείσιν, Σωρ.2,3, Γαλ.1,141, Κάσο.Πρ.59 ἢ χολέρα

πεισίς τοῦ στομάχου, Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.1.138 τοπικῇ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλῶττης πείσις; 2) μτφ. κτ. πληθ. πείσεις αἱ μετρία καὶ εὐγενεῖς ὁρμαὶ, τὰ λεπτότερα καὶ ἠπιώτερα αἰσθητὰ τοῦ ἀνθρώπου: Φιλ.1,617 κινήσεις καὶ πείσεις φυγῆς, Μάρκ. Ἀφρ.3,6, αὐτ.7,55, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.7,384 ἐκ τῶν περὶ αὐτῶ πείσεων καὶ παθῶν, Πλάτων.3,1,4 παιήσιν τε καὶ πείσιν, αὐτ.3,6,7; 3) ἰπειθῶ μτγν. πειθῶ, κατὰπειαι: αὐτ.2,9,14.

πεισιχάλινον -ον ποι. ὁ πειθόμενος, ὑπισκοῦν ἐπὶ τὸν χολινόν, εἰς τὰς ἡμέρας, ὁ εὐήνης, εὐχέρως συρόμενος: Πίνδ.Π 2,12 ἔσατόν ὄταν δίφρον ἐνθ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευγνῆθαι.

πεισμα-ατος [τὸ] || καλῶδιον κροῖου, γενικῶς τὸ ἐκ τῆς πρῶμνης σχοινίου, καρδόσκινο, δι' οὗ τὸ ἀκόφως προσεδέετο εἰς τινα λίθον φέροντα ὅλην ἢ εἰς τισὶ στήλην, ἐμπνευγμένην εἰς τὴν παραλίαν, παλαμάρι: Ὀδ.1.136 ἐν δὲ λιμῆν εὐορμος, ἴν' οὐ κρῆν πεισμάτος ἐστιν, αὐτ.Π 77 πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τροπία λίθου, αὐτ.Χ 465, αὐτ.Κ 127, Αἰσχ. Ἰκ.765 οὐδ' ὄρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτήρια, αὐτ. Ἀγ.195 || πῖσινου λεπτοδόμοις πείσμασι ἐπὶ τῆς ἐκ πλοίου ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἐν Ἑλλησπόντῳ κατασκευασθείσης γεφύρας: αὐτ.Πέρα.112 πῖσινου λεπτοδόμοις πείσμασι λεωπόροις τε μηχαναῖς, Πλάτ.Νόμ.893B ἔχόμεναι ὡς τινος ἀσφαλοῦς πεισμάτος; || εἰδ. σχοινίου ἀκάτου, καρδόσκινο: Θεοφίλ.δ' || νεώτ' ἐκαστον τῶν παχῶν σχοινίων, δι' οὗ δένονται τὰ πλοῖα ἢ αἱ λέμβοι κατὰ τὴν ὄρμιν ἢ ρυμούλκῃσιν αὐτῶν, ρεμμέντο, σχοινί γὰρ ρεμτζάριαμα; || σχοινίου πρὸς οἰανόηποτε χρίσας: Ὀδ.Κ 167 αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην διάπας τε λύγους τε πείσμα; || κ. μτφ.: Ἐπιγρ.Μουσίας τυχῆς πείσματα λυσάμενος; 2) ὁμ. μτφ. δεσμός: Ἠλιόδ.Αἰθ. 7,25 πᾶν πείσμα διέρρηκται; 3) ὁ συζυγικός δεσμός: Φιλ.1,563; 4) ὁ μίσχος τοῦ σκύου: Ἡσ. «μίσχος» ἐστὶ δὲ ἔξ οὗ τὸ φύλλον ἤρηται, Γεωπ. 10,56,2 σκύα μετὰ τῶν πεισμάτων, ἦτοι τῶν ὀμφωλῶν, τοῦτέστι τοῦ μέρους, ἀφ' οὗ ἐπὶ τῶν δένδρων ἤρηται;

πεισμα-ατος [τὸ] [2] ἰπειθῶ μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. πειθῶ, πείσις, πεισιθῆσις, ἐμπιστοσύνη: Ἀφρ. Ἐπίκτ.2,20 26, Σέξτ. Ἐμπ.Πυρρ.1,18 μετὰ βεβαίω πεισματος, Πορφ. Ἀποχ.2,37, Ἰσίδ.π.Κλήμ. Ἀλ.488,22 ἐάν γάρ τιτι πείσμα ὄψς ὅτι... εὐστ. Πον.24,25 || μετὰ πεισματος μετὰ πεισιθῆσεως: Πλούτ. Ἠθ.106D μετὰ πεισματος τεθαυρηκότως; 2) νεώτ. κ. δημ. ἐνίκους καὶ δὴ παράλογος ἐπιμονὴ εἰς ὠρισμένην κνώμην ἢ ἐνέργειαν, ἰσχυρογνωμοσύνη, γίνεται: Ζερβ.Γραγ.ΚΚ 51,9 κί ἀπὸ τὸ πείσμα τῆς στραθῆς ζητᾷ ὡς ἀπάνω νὰ κλαδέψη, - εἰς ἐν' καλὰ τὸ πείσμα σου; || παροιμ. τὸ πείσμα βγάξει πρήσμα ἢ ἰσχυρογνωμοσύνη βλάπτει πάντοτε τὸν ἔχοντα αὐτὴν.

πεισματάρης -α-ικο δημ., θηλ. -ισσα, ὁ ἔχων παλὺ πείσμα, ἰσχυρογνώμων, κατάρης.

πεισματάρικος -η-ο δημ. ὁ μετὰ πεισματος ἢ ἐκ πεισματος λεγόμενος ἢ γινόμενος, πεισματικός: πεισματάρικα λόγια - φερσίματα.

πεισματίζω μσν. ἐμμένω, ἐπιμένω εἰς τι σταθερῶς, ἰσχυρογνωμονῶ: Εὐστ. Πον.25,24 ἀγωνίων ἀντιδίνειν, κοινότερον δὲ φράσαι... πεισματίζει.

πεισματικός -ή-θη) πάμ., μσν. κ. δημ. ὁ διοικός πρὸς πείσμα βλ.λ.11, πρὸς καλῶδιον: ὁθ. μτφ ὁ ἐμμένων εἰς τι σταθερῶς ὡς πείσμα, λίαν ἐπιμονος, πείσμων, πεισματῶδης, πεισματάρικος: Πάν., Εὐστ.1527, ὁ μαθὼν πείσμα καὶ πεισμονὴν ἐπὶ τῶν ἐνωστατικῶν εἰρησῶν τρωπικῶς ἀπὸ τῶν κατὰ νῆας πεισματῶν... ἐρεῖ... ὡς πάντες... πεισματικοί; 2) δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πεισματικά ὡς οὐσα. λόγιοι ἢ πράξεις πεισματικά, πει-

σματα 3) ὄμ. δημ. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. πεισματικά ὡς ἐπίρρ. πεισματικῶς βλλ.

πεισματιῶς ἐπίρρ. μτγν., δημ. -ά μετὰ πεισματος, μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, λίαν ἐπιμόνας: Συναδ.Διατ.11,259D αὐ πεισματικῶς τούτων τὴν ἔνοιαν θεωροῦμεν.

πεισματι(ῶ)δεςμος [ὀ] νεώτ. ναυτ. δεσμός, δι' οὐ προσδένεται εἰς ποντικὴν ἀγκυραν τὸ πεισματίον τοῦ σημαντήρος, σημαντηρῶδεςμος.

πεισματίον [τὸ] σχόλ. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ πείσματος [ἢ] βλλ.λ.5], ὀμφαλικὸς δεσμός: Σχόλ.Ἰλ.Τ' 119' 2) νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ πείσματος [ἢ] σχοινοῖν, δι' οὐ δένεται ἢ λέμβος ἐκ τῆς πρῶρας, μπαρούμα.

πεισματίας-η-ον ποι. ὁ περὶ τὰ καλῶδια, τὰ καρδοσκόικα ἀσχρολοῦμενος, ὁ λῶν ἢ δένων αὐτὰ, ἐπιθ. τῆς Ρέας: Ὀρφ. Ἀργ.628 πεισματί' ἐεργόμενος λῦθεν Ἄργουσι.

πεισματοσύνη [ἡ] δημ. ἢ μετὰ πεισματος ἐμμονὴ εἰς τι, ἰσχυρὰ ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη.

πεισματώδης-ους-ες νεώτ. ὁ μετὰ πείσματος βλλ. [2], 2] γινόμενος: συνήθη πεισματώδης ἀγών - μάχη - συμπλοκή' ἢ ἐπίρρ. -ῶς.

πεισματώμα [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πεισμάτων καὶ τοῦ πεισματῶναι, τὸ γίνεσθαι πεισμονα ἢ τὸ ἐρεθίζειν τινὰ διὰ τὸ πεισμῶση.

πεισματῶν δημ., ἄορ. [ἐ]πεισματῶσα, παθ. ἄορ. [ἐ]πεισματῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. πεισματῶμενος, κάμνω τινὰ νὰ βάλῃ πείσμα, νὰ θυμῶν, προκαλῶ τὴν πείσμονα ἀντιδρασίαν αὐτοῦ, ἐξερεθίζω, ἐξοργίζω, ἄ. πεισμών βλλ. [1]' 2) ἀμτβ. βάζω πείσμα, καθίσταμαι, γίνομαι ἰσχυρογνώμων, ἄ. πεισμών βλλ.2].

πεισμονή [ἡ] μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἰκανότης τοῦ νὰ πειθῇ τις, πειστικότητα: ΚΔ Γαλ.5,7 ἢ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλαῦτος ὑμάς, Ἰουστ.87D αὐτάρκειαι καὶ ταύτας εἰς πεισμονήν' 2) μτγν. ἐπιπασοσύνη, πεποιθήσις: Ἄπολλ.Δύσκ.Σύντ.299,17 ἢ ἐξ ἀλλήλων πρὸς ἀλλήλους γινόμενὴ πεισμονή' ἢ μσν.πιθωνότης: Εὐστ.74,18 Ζηνοδοτος πειράται μεταγράφειν τὸν στίχον ἵνα φυλάξῃ τὴν οἰκείαν πεισμονήν 3) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ πεισμονος, ἐμμονή, ἐπιμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη, πείσμα βλλ. [2], 2] Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.47 εἶχεν μικράν τινα ὑποστάθμην πικρίας καὶ πεισμονῆς εἰς τὸ αἰμὰ τῆς.

πεισμονικός-ή-όν ὁ πεισματικὸς βλλ.: Εὐστ. Πον.24,66, αὐτ.25,28.

πεισμών [τὸ] δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πεισμών καὶ πεισμῶναι βλλ., πεισματῶμα.

πεισμων-ανος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πείσμα, ἰσχυρογνώμων, δύστροπος, πεισματῶρης: εἶναι ἐξαιρετικά πεισμων ἄνθρωπος' 2) ὁ μετὰ πείσματος γινόμενος, πεισματώδης, πεισματῶρικός: παρὰ τὴν πείσμονα ἀντίστασιν ἢ πόλις καταλήθη.

πεισμών δημ., ἄορ. [ἐ]πεισμώνθηκα, παθ. πεισμῶνμαι, ἄορ. [ἐ]πεισμῶθηκα, μτχ. παθ. παρακ. πεισμῶμενος, ἐμβάλλω εἰς τινὰ πείσμα, ἰσχυρογνωμοσύνην, καθιστῶ πείσμονα, πεισματῶρη, πεισματῶν: Μαλακ.Συντρ.105,12 σ' ἀλέγρω φέλαρα πέρασε τὸ σταυροῦδάκι, γιὰ τ' ἀντὶ τοῦ νιού ποῦ τὴν πεισμῶνει, - με μιά μονάχα κουθέντα τὸν ἔκμα νὰ πεισμῶση' 2) ἀμτβ. καθίσταμαι πεισμων, προκαλεῖται ἐν ἐμοὶ πείσμων ἀντιδρασίαν, πεισματῶνω βλλ.2] χωρὶς αἰτίας κὶ ἀφορμῆ πεισμῶσε καὶ δε δεχόταν κουθέντα' ἢ φρ. πεισμῶμένη μάχη ἢ μετὰ πείσματος διεξαγομένη: Σολωμ.Ἐλ.Πολ.1,5] στὴν πεισμῶμένη μάχη σφόδρα σκίροθιν μακρὰ τὰ πέλαγα κὶ οἱ βράχοι' 3) ἢ αἰτ. πληθ. τῆς μτχ. τοῦ οὐδ. πεισμῶμενα ὡς ἐπίρρ. μετὰ πεισματος: Βιζυην.94,32 τὴν καιτάζω βαρρετὰ καὶ τῆς λέγω πεισμῶμενα.

πεισμοί μέσ. μέλλ. τοῦ πείθω βλλ. 2) μέσ. μέλλ. τοῦ πᾶσχω βλλ.

πείσος-ους [τὸ] ὄγρ. τοῦ πείσο βλλ.

πειστήρ-ηρος (ὄ) μτγν. κ. ἀρχ. λαξ. πείσμα βλλ. [1], καρδοσκόικον, σχοινί: Θεόδωρ.21,58 καὶ τὸν μὲν πειστήρου κατήγον ἐπ' ἠπειροῖο' 2) Σουίδ. «ὑπὸ κροσ».

πειστήριον-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τῆς πειθοῦς, καταπειθῶν, πειστικός: Εὐρ.11 1053 ἄλλ' ἀντίαζε καὶ λόγους πειστηρίους εὐρισκ' 2) νεώτ. νομ. τὸ οὐδ. πειστήριον ὡς ὄσο. πᾶν ἀντικείμενον συντελοῦν εἰς τὴν βεβαίωσιν διαπραχθέντος ἐγκλήματος ἢ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς ἢ ἀβωότητος τοῦ κατηγορουμένου.

πειστικός-ή-όν κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ πείθων, ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα νὰ πειθῇ, ἄ. πειστήριος: Πλάτ. Γοργ.455A οὐ διδασκαλικὸς ὁ ρήτωρ . . ἀλλὰ πειστικὸς μόνον, αὐτ.493A, Ἀριστλ.Ρητ.1355b,29, Πολυβ.30,2,3 καὶ ἢν ὁ ἄνθρωπος ἔχων τι νουνηχὲς καὶ πειστικόν, Φιλῶδ.Ρητ.2,128, Σέξτ.Ἐμπ.303 ὁ ἀσαφὴς λόγος οὐκ ἐστὶ πειστικός, Εὐστ.Πον.138,10 ἄλλο πρὸς παραμυθίαν πειστικώτατον, - πειστικά ἐπιχειρήματα' 2) τὸ θηλ. πειστικὴ [τέχνη] ἢ τέχνη τῆς πειθοῦς, τοῦ πείθειν: Πλάτ. Πολιτ.304D' ἢ ὄμ. σημ. κ. τὸ οὐδ. τὸ πειστικόν ὡς ὄσο.: αὐτ.304C τίνι τὸ πειστικόν ὡς ἀποδώσομεν ἐπιστήμη; 3) δημ. ἢ αἰτ. τοῦ αὐδ. κτ. πληθ. πειστικά ὡς ἐπίρρ. πειστικῶς βλλ.

πειστικότητα-ης (ἡ) νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ πειστικοῦ, ἰκανότης τοῦ πείθειν, πρὸς πειθῶ: ἢ πειστικότητα τῶν ἐπιχειρημάτων σου εἶναι θαυμαστή, - ὠμίλησε μετὰ πειστικότητος.

πειστικός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πειστικόν, μετὰ πειθοῦς: Ροῦφ.Ρήτ.399E, Σέξτ.Ἐμπ.Μαθ.2,62 ἢ κ. ἐν συγκρ. βαθμῶν πειστικώτερος κ. ὑπέρθ. βαθμ. πειστικότητα.

πεισίχον Ἦσ. «δοκίμασον» [πιθ. πύρωσαν] πρβλ. Ἄν.Ὁσμ.2,464].

πεισῶλης [ὁ] ἰαν. τ. τοῦ πεῶλης' Σουίδ. «κίναιδος»: ΕΜ 668,36.

πέκαρα [τὸ] νεώτ. ζωολ. γένος Βηλαστικῶν ἐκ τῶν σσιδῶν.

πέκος-ους [τὸ], αἶολ. πέκος κ. πέκος [Ἦσ.] ὁ νόκος βλλ. Σουίδ. «δέρμα κώδιον»: Ἄν.Ὁσμ.3,358.

πεκουάλλεζομαι μσν. συναθροίζω πεκούλια βλλ. [1]: Εὐστ.1767,27, αὐτ.Πον.129,40.

πεκούλιον [τὸ] πάπ. κ. νεώτ. νομ. ἴδιον ἀργύριον, ἴδια οὐσία κατ' ἐξοχὴν τῶν παιδῶν καὶ δοῦλων' 2) Ἦσ. «βαλάντιον».

πεκούνια [τὰ] [λατ.] δημ. τὰ χρήματα βλλ.: Ψυχάρ.Ταξ.223 γιὰ νὰ εἶναι ἐτοιμοὶ γιὰ κάθε περίπτωση, χρειάζονται πεκούνια.

πεκτεῖον [τὸ] σχόλ. ὄνομα φυτοῦ τίνος: Σχόλ. Νικ.Θηρ.626 πανάκτειον τε τὴν ὄμοιαν πεκτεῖφ.

πεκτηίρ-ηρος [ὁ] Σουίδ. «ὁ τὸ δέρμα τῆλων».

πεκτίς-ιδος [ἡ] νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν προσωπανθῶν.

πεκτόλιθος [ὁ] νεώτ. ὄρυκτον μεταπυριτικόν ἀσθέστιον νατριουχον.

πεκτώ-εῖα (πέκος) κείρω, κορευῶ ζῶον: Ἀριστφ. Ὀρν.714 ἠνίκα πεκτεῖν ὦρα προβάτων πόκον ἠρινόν' ἢ κ. παθ. κείρωμαι, κορευῶμαι' ὄθ. μτφ. ἐπὶ πρσσ.: αὐτ.Λυσ.685 ποιήσω τήμερον ταῦς δημότας βωστρεῖν α' ἐγὼ πεκτούμενον' 2) Ἦσ. «τῆλων, ζαῖνω».

πέκω ἐπ. β' πληθ. πρὸς. προστ. πείκετε Ἰ' Ὁδ.Σ 316], ἀπαφρ. πείκειν Ἰ' Ησιῶδ.Ἐργ.775], ἄορ. α' ἐπέξαιην [Εὐφορ.ΑΠ 6,279], μέσ. ἄορ. α' ἐπέξαιην Ἰ' Ἰλ.Ξ 176], παθ. ἄορ. ἐπέχθην Ἰ' Ἀριστφ.Νεφ.1356], κτενίζω, ζαῖνω: Ὁδ.Σ 316 τέρπετε δ' αὐτὴν, ἤμηναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἰρια πείκετε χερσίν, Εὐφορ. ΑΠ 6,279 ἐπέξε καλὰς Εὐδοξος ἐθείρασι' ἢ τὸ μέσ. ἐν φρ. χαίτην πέκαμαι κτενίζω τὴν κόμην: Ἰλ.Ξ 176 χρῶσα καλὸν ἀλειψάμενη, Ἰδὲ χαιτας πε-

Ξαμένη· 2) κείρω, κουρεύω : 'Ἡσαΐδ.Ἐργ.775 ἤμην δις πᾶσιν, ἢ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμάσσει, Θεόκρ.5,98 ὀππὸκα πέψω τάν.οἶν τάν πελλάν, Αἰλ.Ζ1,138· κ. παθ. : 'Ἀριστοφ.Νεφ.1356 ἄσαι . . τὸν Κρίον, ὡς ἐπέχθη' || ὄμ. κ. μέσ. : Σίμων. 13, Θεόκρ.28,13 δις γὰρ ματέρες ἀνδρῶν μαλακῶς ἐν βατόνῃ πόκῃσιν πέζαντι· ἀδοτεῖται.

πελαγίος-α-ον μτγν. ὁ πελάγιος βλλ., ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος : Πaus.7,21,7 Ποσειδῶνι . . ὀδόσ-α νόματα . . Πελαγίος καὶ 'Ασφαλίς τε.

πελαγίησιος-α-ο δημ. ὁ τοῦ πελάγιου, πελάγιος βλλ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ13,11 εἶναι πίσω ἀπ' τὴν ξέρα πελαγίησια σπηλιά,αὐτ.23,32,Πορφύρ.Σ.κ.19,12.

πελαγιανισμός [ὁ] νεώτ. χριστιανική ἀρεσίς τοῦ σου αἰῶνος ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Βρεττανοῦ μοναχοῦ Πελαγίου διδασκόντος ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ἔργον τῆς ἐλευθέρως βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆ βοήθειᾳ πάντως καὶ τοῦ Θεοῦ, διατυπωθεῖσας οὕτως ἰδίως διδασκαλίᾳ περὶ τῶν κυρίων παραγόντων τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἥτοι τῆς θείας χάριτος καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως.

πελαγιανός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πελάγιον : πελαγιανθεωρία || πελαγιανοὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Πελαγίου, οἱ πρεσβεύοντες, οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ θρησκευτικὸν αὐτοῦ δόγμα.

πελαγιζῶ [πέλαγιος] κ. νεώτ. εἶμαι ὡς πελάγιος ἢ ὡς λίμνη, σχηματίζω πελάγιος, ἐκτείνωμαι ὡς πέλαγος, πλημμυρῶ, ἐπὶ παταμῶ ὑπερχειρῆσσαντος : 'Ἡα.1,184 εἰώθεε ὁ ποταμὸς ἀνά τὸ πεδίον πᾶν πελαγιζειν' || κ. ἐπὶ λίμνης : Στράβ.5,3,12 πρόκειται δὲ λίμνη πελαγιζουσα· 2) ἐπὶ τόπου, κατακλύζομαι ὑπὸ τῶν ὑδάτων, παρέχων ἐντύπωσιν πελάγιος : 'Ἡρ.2,92 ἐπέαν πληρῆς γέννηται ὁ ποταμὸς καὶ τὰ πέδια πελαγισθ, Στράβ.17,1,4 ἐν δὲ ταῖς ἀναβάσει τοῦ Νελλου καλύπτεται πᾶσα καὶ πελαγιζει· 3) μτγν. κ. μιν. ἐν π. μ. γ. κατακλύζω, πλημμυρῶ, πελαγῶ βλλ. : 'Ἰουλ.Λόγ.1,27Β ἐπέρωτ. Μυθόνομος πελαγιζῶν τὸ περὶ τῶ τείχῃ καὶ χρίσῳ, Θεοφύλ.Σ Φυσικ.Ἐπορημάτ.12· 4) μτγν. ἐπὶ ἠΐσου, κείμαι εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, μακρὸν τῆς ἀκτῆς : αὐτ.10,2,19 ἢ δ' ἐγγυτάτω πέντε, πελαγιζουσι πρότερον· 5) κ. νεώτ. πλέω εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, διαπλέω τὸ πέλαγος· 'Υπερειδ.ἀπ.262 εἰδὶ πελάγιος πορευόμενος : Ξεν.Ολι.21,3 οἶαν καὶ ἐν τριήρει, ἔρη, ὅταν πελαγιζοσι, Ποσειδῶν.28,7, Στράβ.1,3,2 μὴ πελαγιζοῖν δὲ, ἀλλ' ἀλὰ παρὰ γῆν [πλεῖν] || κ. μέσ. : Χαρίτ.θ.δ'· 6) μτφ. ἐν τῇ ρητ. ὀμιλῶ διὰ μακρῶν, εἶμαι πολυλόγος : Φιλῶδ.Ρήτ.1,239, αὐτ.240S, αὐτ.Ἄλ.Ἰσαί.14 [εἰκ.]· 7) 'Ἡσ. «ἀλαζονεύομαι, φειδόμεοι μεγάλα»· 8) αὐτ. «τοὺς ὀδόντας συγκρούω».

πελαγιός-ή-όν μτγν. ὁ πελάγιος, πελαγίσιος : Πλούτ.Ἡθ.685F τοὺς πελαγιικούς θεοῦ πολυτέκνους καὶ πολυγόνους ἀποφαίνουσι.

πελαγιος-α-ον κ. νεώτ. κ. -ος-ον (Εὐρ.Ἐλ.1062, αὐτ.1436) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πέλαγος, ὁ τοῦ πελάγιου, πελαγίσιος : Εὐρ.Ἐκ.701 νότου νιν ἐξήνεγχε, πελαγίσιος : Εὐρ.Ἐκ.701 νότου νιν ἐξήνεγχε, πελαγίσιος κλύδων, αὐτ.Ἐλ.1062, 'Ἀριστοφ.Βάτρ.1438· || πελαγία ἄλας ἢ ἐκτεταμένη, ἡ τοῦ πελάγιου θάλασσα : Αἰγ.Πέτρ.427 εὐχῶλη δ' ὄμοιο κωκύσιον κατεῖχε πελαγίαν ἄλα· 2) ἐπὶ ζῶων θαλασσίων, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης εὐρισκόμενος, ὁ ἐν τῷ πελάγει διαβίων, ζῶν : 'Ἀριστ.Ζ1 488b,7 τῶν δὲ θαλαττίων (ζῶων) τὰ μὲν πελαγία, τὰ δὲ αἰγιαλῶδη, αὐτ.602a,16, αὐτ.598a,2· || κ. ἐπὶ φυκῶν : Θεόφρ.Φ1 4,6,4 φυκὸς πελαγίων· 3) ὁ ἐν τῷ πελάγει ὄν, ὁ τὸ πέλαγος διαπλέων : Σοφ.Τρ.649 ἐν ἀπόπολιιν εἰχόμεν παντὰ δυσκαίδεκάμηνον ἀμύνουσαι χρόνον πελάγιον ἴθρις οὐδ' ἐν' || ὄθ. κ. ἐπὶ αὐτῶν ἡ πλοίων : Ουκμ.8,39 πλέουσαι οὖν αἱ νηες ἀπὸ Μαλέας πελάγεται. Μήλω προσεβάλον, αὐτ.101, αὐτ.

44, Ξεν.Ἐλ.2,1,17· 4) μτγν. ὁ ἐκ τοῦ πελάγιου πνέων, θαλασσίος, ὁ μπάτης : Στράβ.3,2,5 ἔχουσι δὲ καὶ ὁ ἀνεμοὶ τᾶσιν ὁ πελάγιος· 5) ὁ πελαγοδρόμος βλλ. 2) : Πάπ. ἱεράξε πελάγιος· 6) μτγν. ὁ παρὰ τὸ πέλαγος, ὁ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης, παρῶντος, παραθαλάσσιος : Σοφ.1,22· 7) πελαγία γῆ εἶδος τῆ γῆς, χῶματος : 'Ανδρόμ.π.Γολ.13,928· 8) ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. ὁ θεοτίτην, οἶον τοῦ Ποσειδῶνος : 'Ἐπιγρ. || κ. τῆς 'Αφροδίτης : 'Ἀρτεμίδ.Δολ.δ.2,37· || κ. τῆς 'Ἰσίδος : Πaus.2,4,6· || γεν. ἐπὶ τῶν θεῶν : Πλούτ.Ἡθ.161c· 9) 'Ἡσ. «πελάγια» τὰ κράταλα· 10) αὐτ. «πελαγία» ἡ ῥίνος· 11) νεώτ. ζῶολ. γένος κοίλεντερωτῶν ἐκ τῶν μεδουσῶν.

πελαγιος-ατος [ὁ] μιν. πλημμύρησις, πλήμυρμα : Τζέτζ.Χιλ.9,989 Νεῖλος . . γῆν τοῖς πελαγιόμασι ἀρῶν.

πελαγιός [ὁ] μτγν. ὁ ἐν τῷ πελάγει γινόμενος κλυδωνισμός· ὄθ. ἡ ἐξ αὐτοῦ προερχομένη ναυτία : 'Αλκίφρ.2,4 θάλαγγ σου τὸ ἀσθενεῖον τῶν πελαγιῶν.

πελαγιτής [ὁ] μτγν. κ. μιν. βηλ. -ῖτης-ῖδος, ὁ διαθεῶν, διατρέχων, διαπλέων τὰ πελάγη : Μελέαγρ.ΑΠ12,53 εὐφορτοί νῆες πελαγιτίδες· 2) μιν. ὁ πελάγιος βλλ.2] : Κ Μανασσ.4478 τὸν πελαγιτῆν θύνον.

πελαγοδάτης [ὁ] μτγν. ὁ βαίνων, βαδίζων ἐπὶ τοῦ πελάγιου, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐπίθ. τοῦ 'Ἡσοῦ Χριστοῦ : 'Ἰω.ΨΧρυσ.10,887 πελαγοδάτου τὸν Κύριον.

πελαγοδρομία [ἡ] νεώτ. ἡ εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος ναυσιπλοία.

πελαγοδρόμος-ον κ. νεώτ. ὁ πελαγοδρομῶν βλλ.1,1, ὁ διαπλέων τὰ πελάγη : 'Ορφ.Ἰγμ./4,5 νῆων πελαγοδρόμων ἀστατος ὀρημή· 2) ὁ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγιου, τῆς θαλάσσης ἰπτάμενος : Πάπ. πελαγοδρόμος ἱεράξ· 3) νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν προκελαριδῶν.

πελαγοδρῶμ-έω κ. νεώτ. πλέω εἰς τὸ πέλαγος, διαπλέω τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, πελαγιζῶ βλλ.5], ταξιδεύω τοῦ πελάγου : Ζηνῶδ.5,32, Διογεν.αν.7,20· 2) νεώτ. μτφ. προφαίνω εἰς ἐνεργείας ἀνευ οὐδενὸς εἰρημοῦ, χῶν τὴν ἐσπαθὴν μου μὲ τὴν πραγματικότητα, παραποῶω || ὄμ. ἀπεραντολογῶ, ἐκφεύγω τοῦ θέματος, κάμνω παρεκβάσεις ἀπεράντους.

πελαγολιμῆν-ένος [ὁ] μτγν. κ. μιν. τεκνητὸς λιμῆν σχηματιζόμενος διὰ σάκκων ἄμμου : Πολύαιν 3,9,38, Λέων Σοφ.23,190, Ἄνν.Κομν.106Α.

πελαγονικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς Πελαγονίαν ἢ τὴν Πελαγονίαν.

πελαγόπλους-ας-ου-ον μιν. ὁ ἐν τῷ πελάγει πλέων, ὁ διαπλέων τὸ πέλαγος, πελαγοδρόμος, θαλασσοπόρος : Κ Μανασσ.Χρον.4051.

πελάγιος-ος-εος [ὁ] κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. κ. πέλαγιου-ου, ὄνομ. Πηρ.8, πελάγη, δημ. πέλαγισα, γενικ. πελαγιῶν ἢ 'Ἡρ.4,85, Σοφ.Α1,702) κ. συνηρ. πελαγιῶν [Ἰουκ.4,24], ἐπ. δατ. πελάγεσσι [Ἰ.Ὀδ.Ε 335], ἡ μακρῶν τῶν ἀκτῶν θάλασσα, ἡ ἀνεπεπταμένη, ἀνοικτὴ θάλασσα : 'Ἰλ.Σ 16 ὡς δ' ὄστε πορφυρὴ πέλαγος μέγα κύματα κωφῶν, Ὀδ.Ὁ 174, αὐτ.179, αὐτ.Ε 330, Ἡρ.8,60, α' πρὸς μὲν τῷ 'Ἰσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγει ἀνεπεπταμένῳ ναυμαχῆσεις, Ουκμ.6,13, Μακάλ 1 485,21 ἐν τῷ καιρῷ τοῦ σεισμοῦ ἐφυγες θάλασσα εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ μίλιον ἔν, 'Ερωτῶτ.5,1531 κ' βάθη πελάγ' ἀρμένιζα, μὰ δὲ ῥαθὰ στὸ λιμῶνα, Πολιτ.'Ἐκλ.Τρο.21,1 φύσα, μάστρω δροσρὸς κι ἄερα τοῦ πελάγου, Σολωμ.Ἐθν.'Υμν.119,2 τὸν Θεὸ εὐχαριστοῦσε στοῦ πελάου τῆ λύσσα ἐμπρός, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.52 εἰς μῆκος πεντακοσίων βημάτων πρὸς τὸ πέλαγος, Κρυστ.'Ἄγροτ.'Ἡ νησιωτοπούλα 16], Γαλαμ.Τάφ.

28, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 27,27 κι άπ' τοϋ πελάγου τή νερά σπ' άγέρα τά πλατιά φεράτ' || συχν. έν ουνεκφ. μτ. ά. λ. δηλωτικόν τής θαλάσσης: 'Ο3, Ε 335 νύν δ' αλός έν πελάγεσι θεών έξ έμμορε τμήσ: Πινδ. Ο 7,56, αύτ. άπ. 235, Εύρ. Έκ. 938, Άπολλ. Ρ 2,608' || συχν. συνάπτεται μτ. τινοσ λ. συναφούσ σμ: Πινδ. Ο 7,56 φανεράν έν πελάγει 'Ρόδον έμμεν ποντίω. αύτ. άπ. 235, Εύρ. Έκ. 938, Άπολλ. Ρ 2,608, ΚΔ Ματθ. 13,6 Ίνα . . καταποντισθ' έν τή πελάγι: τής θαλάσσης' || δθ. αλός πελάγεα ή επίφάνεια τής θαλάσσης: 'Οδ. Ε 335 νύν δ' αλός έν πελάγεσι θεών έξ έμμορε τμήσ' 2) κ. μαν. κ. νεώτ. γεωγρ., τμήμα θαλασσίος έκτάσεωσ μικρότερον τοϋ άκεανού και τής θαλάσσης' συχν. λαμβάνει χαρακτηρισμόν δι' επιθέτου έκ τών παρ- κριπόμενων χωρών: 'Ηρ. 4,85 έκδιδοί δέ· ο' Έλ- λησποντιος έξ χάσμα πελάγεσ τοϋ δι Αιγαίον καλέσται, Αίσχ. Άγ. 659, Σοφ. Α1,702, Θουκ. 4,24 έκ μεγάλων πελαγών τοϋ τε Τυρηνικού και τοϋ Σικελικού' 3) κ. επί κατακλιθεύσης πεδιάδος, οιοίτε μεταβληθείσης εις πέλαγος: 'Ηρ. 2,97 τά μέν γάρ άλλα τής Αιγύπτου πέλαγος γίνεται, αύτ. 3,117' 4) μτφ. επί παντός υπερβαλλόντως μεγάλου όγκου, μέγεθος: Αίσχ. Πρ. 746 δυσχειμερόν γε πέλαγος άπρησ δύσ' || κ. επί μεγάλων δυσκολιών: Σοφ. ΟΚ 1746 μέν' άρα πέλαγος έλαχέτην τι' 5) όμ. μτφ. πλήθος, άφθονία, πλησισμή, θάλασσα: Πινδ. άπ. 218 πλούτου πέλαγος, Αίσχ. Πέρσ. 433, Εύρ. Ίππ. 822 κακών πέλαγος εισορόη τοσοούτων ώστε μήποτ' έκπνεύσεισ, Μέν. 65,6 άληθινόν εις πέλαγος αύτών έμβαλεις . . πραγμάτων, Πλάτ. Πρωτ. 338Α φεύγει εις τό πέλαγος τών λόγων, Κλήμ. Αλ. 86 πέλαγος άγαθών, Ίω. Χρυσ. Όμ. 27 εις Ματθ. 190 άφράστων πέλαγος αυματών, Θεοφάν. Όμ. 2,21 οικητήριών άπειρον πέλαγος, Μηναι. 123 Έσπερ. Θεοτ. τό άδιόριστον πέλαγος τής άμαρτίας' || κ. επί υπερβαλλόντως έξόχου κάλλους: Θεμιστ. Λόγ. 13,177 Κ πέλαγος φής άναφανέσθαι τοϋ κάλλους' 6) έν προσωπο. ώς θεός, συνών. τοϋ πόντος, γεγεννημένος έκ τής Γης άνευ πατρός: 'Ησιόδ. Θ 131.

πελαγόςθε έπίρρ., μτγν. πρόσ ή εις τό πέλα- γος: Άπολλ. Ρ 4,1233.

πελαγόςτολος-ον μαν. ό επί τοϋ πελάγου πλέων: Ευστ. Πον. 198,66 πελαγόςτoλoυ μαν.

πελαγόςτροφος-ον μτγν. ό τά πελάγη περιερχόμενος, ό περιστρεφόμενος εις τό πέλαγος, περιπλέων αύτό, ό διαγών έν αύτώ: 'Οππ. Άλ. 3, 174 ἴδ. άνάγν. πελαγόςτροφoι.

πελαγόςτροφος-ον οχόλ. ό στρέφων τά πε- λάγη: Σχόλ. Όππ. Άλ. 3,174 'διαφέρει πελαγόςτρο- φος και πελαγoστράφος' πελαγόςτροφος γάρ ό άναστρεφόμενος εις τά πελάγη, εκείνoς δέ ό στρέ- φων τά πελάγη.

πελαγόςτροφος-αν μτγν. ό έν τώ πελάγει τρε- φόμενος, ζών, δ. άνάγν. τοϋ πελαγόςτροφος.

πελαγόςφερνω δημ. φέρω, μεταφέρω τινά διά τοϋ πελάγουσ, θαλασσίως: Έφταλ. Όδ. Δ 709 σάν ελαγα τής θάλασσας [τά πλοία νά τοϋσ πελαγoφέρουν.

πελαγός ώ μτγν. κ. μαν., δημ. -ώνω βλλ., μετα- βάλλω τί εις πέλαγος, κατακλύζω, καταπλημυ- ρώ: Άρχιλ. Τάτ. 4,12 τό ύδωρ τοσαύτην γήν πελα- γώσαι' κ. καθ.: ΚΜανασσ. Χρον. 415 θήρες έφείροντο νεκραί πελαγoβέντες.

πελαγώμια [τό δημ. τό άποτέλεσμα τοϋ πε- λαγώμων βλ λ. 2], τό νά περιπέσει τις εις άμηχανία ή σύγχυσις έκ συναντήσεωσ μεγάλων δυσκολιών: έ- φφασα σέ σωστό πελαγώμια.

πελαγώμων δημ. πλέω εις τό πέλαγος, πελα- γίζω βλλ. 5), πελαγoδρομώ: δ. λόγ. άπ' τ' Άη Γιαννιού και πέρα πελαγώμων τά καράθια

|| επί τόπου, βαθέως προχωρώ εις τήν θάλασ- σαν, έν χρ. μ. τό παθ.: Παναδ. Χριστ. Τεμν. 52 εις τό μονήρες και πελαγωμένον Κατεργάκι' 2) με- ταβάλλωμoς εις πέλαγος, εις θάλασσαν, πλημ- μυρώ: Βολαωρ. Φωτ 3,336 έγιναν βάλτοι τά βου- νά . . πελαγώμων οι χωραφιές' || κτ. έπίκτ. κ. έν άναφ. πρόσ άμα: Κρυστ. Άγροτ. 'Η πεντάμορ- φη 92 κι οι ρεματιές πελαγώσαν άπ' τό πολύ τό αιμα' 3) μτφ. συναντών μεγάλος δυσκολίας περιπίπτω εις άμηχανία ή σύγχυσις, άπορω τί νά πράξω, τά χάνω: τοϋ πέρασε δύσκολα τά μα- θήματα κι έχει πελαγώσει' || έν άναφ. πρόσ έμπορικάς έπιχειρήσεις, τείνω εις άπoτυχία, ένεκα κακής διαχειρίσεωσ ή ένεκα υπερμέτρων διαπανών κττ. ι ζανοίχτηκε άε βερεσίδες και πάει νά πελαγώση, φρ. πελαγώμα στα έξοδα.

πελάζω [ή] δημ. πασσαλόηκτος έξ άλύρων καλύθη, συχνότ. έν λιμνοθαλάσση.

πελάζω [πέλας], μέλλ. πελάσω [Εύρ. 'Ηλ. 1332], άττ. συνηρ. μέλλ [Αίσχ. Πρ. 284, Σοφ. Φιλ. 1150, αύτ. ΟΚ 1060, αύτ. 'Ηλ. 497], άόρ. επέλασσα [Εύρ. Έκ. 67], έπ. πέλασα [Ίλ. Μ. 194], έπ. κ. λυρ. [έ]πέλασσα [αύτ. Φ 93, Πινδ. Π 4,227], μέσ. άόρ. εύκτ. πελασαίατο [Ίλ. Ρ 34], άπορφ. πελασσασθαι [Έμμ. 133], παθ. άόρ. επέλασσην, έπ. γ' πληθ. πέλασθεν [Ίλ. Μ 420], άπορφ. πελασθήναι [Σοφ. ΟΤ 213], γ' έν. έπ. άορ. έπλητο [Ίσιόδ. Ο 139], κ. πλητo [Ίλ. 3 438], πληθ. έπληντο [αύτ. Δ 449] κ. πληντο [αύτ. 3 468] κ. έπλά- θην [Αίσχ. Πρ. 897, Εύρ. Τρω 203], παθ. παρακ. πέ- πλημαι [Ρουφιν. Α Π 5,46], γ' πληθ. πεπλήται [Σι- μων. 31Α' πθ πεπλήται, μχ. πεπλημένος [Όδ. Μ 108], Ιπρθλ. πελάω, πελάθω, πλάθω], πλησιάζω, έρ- χομαι πλησίον, έγγίζω, προσεγγίζω, προσέρχομαι, μτ. δοτ.: 'Ίλ. Μ 112 άλλα σүн αύτοισιν νήσειν θο- ρήσιν, Όδ. Μ 41, Παρμ. 8,25 έν . . έόντι πελάζει, 'Ηρ. 9,74 τήν όικωσ πελάσει άπικνεύόμενος τοίσι παλειοίσι βαλλέσκατα, 'Ίππ. Πρωγ. 24, Αίσχ. Πρ. 87 τούτοισ σϋ μη πέλασει, Σοφ. Φιλ 301, Θουκ. 2,77 έν- τόσ γάρ παλλού χωριου τής πόλεωσ ούκ ήν πε- λάσαι, Ξεν. Άν. 4,2,3, αύτ. ΚΠ 1,4,7 προθύμως έπυν- θάνετο ποίσισ οϋ γρη θηροίσι πελάζειν' κ. παροιμ.: Πλάτ. Συμπ. 195B όμοιον όμοίω άει πε- λάζει [ένί φυσικήσ άρεσκειάσ τοϋ νά πλησιάζουν, νά συναστρέφωται οι όμοιοι τοϋσ όμοιοισ των] κ. μτ. έπίρρ.: Εύρ. Μήν. 101 μη πέλασθ' όμμα- τοσ έγγύσ' || δθ. κτ. τινα έλλειψιν εύρηται μτ. γενικ.: 'Ίππ. Γυν. 134 έπήν [ή γυνή] τόκου πελάση, Σοφ. Α1,709 παρά λευκόν εύόμερον πελάσαι φά- οσ θοσάν ωκυάδων νεών [είναι] δύνατον νά πλη- σισήη τό φώσ τά πλοία], αύτ. Φιλ. 1407, Καλλ. 'Απόλλ. 88, Πολύβ. 21,63' κ. μτ έμφορ. διορ.: 'Ησιόδ. Έργ. 732 ό γε πρόσ τοίχον πελάσας εύε- ρκέασ αύλης, 'Ορφ. Άργ. 888, Σοφ. ΟΚ 1761, Εύρ. ΙΤ 1212, αύτ. 'Ηλ. 1332 οϋδ' έγώ εις σόν βλέφαρον πε- λάσω, Πλούτ. 'Ηθ. 564B' || φρ. πελάζω εις τόν άριθμόν συμποσοϋμαι περίπου, κατά προσέγγισιν, προσεγγίζω τόν άριθμόν: 'Ηρ. 2,19 πελάσας δέ ές τόν άριθμόν τούτων των ήμερέων' || τό ύδωρ εις τό θερμόν πελάζει τό ύδωρ προσεγγίζει πρόσ τό θερμόν, πάει νά γίνη ζεστό, είναι χλιαρό: αύτ. 4,181 επί δέ μάλλον Ιόν ές τό θερμόν ές μέ- σασ νύκτας πελάζει' || κ. μτ. οίτ. τόπ.: Σοφ. ΟΚ 1060, αύτ. Φιλ. 1150, Εύρ. Άνδρ. 1167 και μήν οδ' άνασ' ηδη φοράδην Δελφίδος έκ γής δώμα πε- λάζει' κ. άπολ.: Ξεν. ΚΓ 17,148 οϋδεις γάρ Ίπποσ επέλασει' || όμ. έν τώ παθ. τ. έρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, πλησιάζω, μτ. δοτ.: 'Ίλ. Δ 449 άσιπδες . . έπληνθ' άλλήλησι, 'Όδ Μ 108' κ. μτ. γενικ.: Σοφ. Φιλ. 1327 Χρυσήσ πελασθείς φύλακος' κ. μτ. έμφορ. διορ.: αύτ. ΟΤ 213 πε- λασθήναι επί τόν θεόν' || φρ. πελάζομαι χθονί πλησιάζω εις τήν γήν, πίντω κάτω, πέφτω

κατά γῆς: 'Ιλ.Ξ 438 αὐτίς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί' || ὄμ. κ. πελάζομαι οὐδεὶ: αὐτ.468 τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῆ, ὅτομα θε ρίνες τ οὐδεὶ πλῆντ' . 2) ὡς μθ. ἐν χρ. μ. π. ποιπτ., κόμνω νὰ ἔλθω τῆς ἡ τὶ πλησίον, νὰ πλησιάσω, νὰ προσεγγίσω, φέρω πλησίον, κινῶ τὶ πρὸς ἄλλο, ἐπί τε ἀφύχων καὶ ἐμφύχων, μτ. δοτ. κ. αἰτ.: 'Ιλ. Β 744 τοῦς δ' ἐκ Πηλίου ὡσε καὶ Αἰθίκαισι πέλασσαν, αὐτ.Ν 1, οὐτ.Ω 154, αὐτ.Δ 123 νευρήν μὲν μαζῶν πέλασσαν τόξω δὲ σιδήρῳ, 'Οδ.Γ 291, αὐτ. 300, αὐτ.Ξ 315 αὐτ.Ο 482, Εὐρ.Μήδ.91 μὴ πέλαζε μηρὶ Ἰτέκνοι' || φρ. πελάζω θαλάσση στῆθος εἰσέρχουμαι μὲ τὸ στῆθος εἰς τὴν θάλασσαν, κολυμβῶ: 'Οδ.Ξ 350 ἔξοτον ἐφ'ὄλκαιοιν καταδὰς ἐπέλασσα θαλάσση στήθος' || ζεύγλη πελάζω βουῦν φέρω ὑπὸ τὸν ζυγὸν βουῦν, ζεύγλω, ζέβω: Πίνδ.Π 4,227 τοῦς ἀγαυὸν ζεύγλα πέλασσαν μούνοσ' || δεσμοῖς τινα πελάζω φέρω, πλησιάζω τινὰ εἰς δεσμά, τὸν εἰσάγω εἰς δεσμά, τὸν καθιστάω δεσμοῦν: Αἰσχ.Πρ.155 δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πέλασας' || βρόχῳ δέρην πελάζω φέρω τὸν τρόχλον εἰς βρόχον' δθ. ἀπαγοιζομαι: Εὐρ.'Αлк.230 βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι' || ἰστών ἰστοδόκη πελάζω στήνω τὸν ἰστών ἐν τῇ αὐτῷ θήκῃ: 'Ιλ.Α 434' || πελάζω τινὰ χθονί φέρω τινὰ πρὸς τὸ ἔδαφος, τὸν στρώνω, τὸν ἐσπλῶνω χῆμα' δθ. καταβάλλω, φονεύω: αὐτ. Θ 277 πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονί παυλυτοτέρῃ' || ὄμ. οὐδεὶ τινὰ πελάζω: αὐτ.Ψ 719' || γῆν πελάζω ἰστοθαῖ' ἐνθῆτο, προσαρμόζω τὸν γῆν ἐπὶ τοῦ ρυμοῦ: 'Ἡσιόδ.'Εργ.431 γόμφοισιν πελάσας προσάρηται ἰστοθαῖ' (γῆν)' || μθ. πελάζω τινὰ ὀδύνας φέρω, ἐμβάλλω τινὰ εἰς πόνοσ, δυατοχίαν: 'Ιλ.Ε 766 ἡ ἐ μάλιασ' εἰώθε κακῆς ὀδύνησ πελάζειν' || κράτει τινὰ πελάζω κόμνω τινὰ νὰ νικήσῃ, τοῦ δίδω τὴν νίκην: Πίνδ.Ο 1,80 ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρρυσον ἀρμάτων ἐς 'Αλιν, κράτει δὲ πέλασσαν' || βορέα ὠμα πελάζω ἐκθέτω τὸ σῶμα εἰς τὸν βορρῶν: 'Αριστφ.'Ορν.1399 βορέα ὠμα πελάζων ἀλμυρὸν αἰθέροσ αὐλακα τέμνωσ' || ἔπος ἀδάμασι πελάζω καθιστῶ τὸν λόγον ἰσχυρὸν ὡσ ὁ ἀδάμασ: Χρησμ.π.Ηρ.7,141 σοὶ δὲ τὸ δ' αὐτίσ ἔπος ἐρέω, ὀδάμασι πέλασας' || κ. μτ. ἐμπερῶθ. διορ.: 'Οδ.Η 254 με νῆασον ἐς Ὠγαυγίνην πέλασαν θεοί, αὐτ.Κ 404' || μτ. αἰτ. προσ. κ. ἐπιρρ.: οὐτ.Ε III τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμόσ τε φέρων καὶ κύμα πέλασσαν, αὐτ.Κ 440' || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. πλησιάζω αὐτ, προσεγγίζω, φέρω τὶ πρὸς ἔμαυτον, πρὸς ὠφέλειάν μου: Ἐμπ.133 αὐκ ἔστιν πελάσασθαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτόν' 3) ἐν αὐτῷ χρ. πλησιάζω γυναικὰ πρὸς συνουσίον: Πίνδ.Ν 10,81 τόνδε δ' ἔπειτα πόσισ σπέρμα θνατόν ματρὶ τέ πελάσσι στάξεν ἥρωσ, Ἀγαθ.ΑΠ 5,301,3 ἐπὶ ἐπὶ παρθενικῆσ πελάσσι λέχοσ' || ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. γὸ παθ. ἐπὶ γυναικόσ, πλησιάζομαι ὑπ' ἀνδρόσ πρὸς συνουσίαν, πρὸς σαρκικήν μεζίν: Αἰσχ.Πρ.897 μηδὲ πλαθεῖν γαμέτῃ τινὶ τῶν ἔξ οὐρανοῦ, Εὐρ.'Ανδρ.25.

πελαήσιος-α-ο δημ. δ. προφ. τοῦ πελαγήσιος, **πελάθω** ποι. παραάλληλοσ τ. τοῦ πελάζω βλ.λ. ἐν ἄμθ. χρ. κτ. ἐνεστ. μ.: Αἰσχ.ἀπ.132 τί πατ' . . οὐ πελάθεισ ἐπ' ἄρωγάν', Εὐρ.Ρῆσ.557 τί πατ' οὐ πελάθεισ ἀκοπέσ, ὄν ναῶν Ἐκτωρ ἄτρυνε κατόπταν ἰδ.γρ. πλάθει, αὐτ.'Ηλ.1293, Ἀριστφ.Θεσμ.58.

πέλαινα 'Ἡσ. ἐπὸνα, μελίγματα.

πέλαιτον 'Ἡσ. ἐτὸ ἐφικτόν, μέγιστον.

πέλανον 'Ἡσ. ἐτετροχάκων, Λίκνωμασ.

πελάνοσ [ἰδ] κ. πέλανοσ [ἰπερὶ τοῦ τόνου βλ. 'Ἡρωδίων.1,178, Εὐστ.1601,4] πᾶν πυκνόρρευστον ὕγρον, ὁλον τὸ ἔλαιον: Αἰσχ.Ἀγ.96 πελανώ [ἰδ] ἔλασιου' 2) ποχύ, πηκτόν αἶμα: αὐτ.Εὐμ.265

δορεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πελανόν || πελανόσ αιματοσφαγῆσ τὸ ὕγρον τὸ ἐκ τοῦ αἵματος τὸν πεσόντων ἐν τῷ πεδίῳ τῆσ μάχησ: αὐτ. Πέρσ.816 τόσασ γάρ ἔσται πελανόσ αιματοσφαγῆσ πρὸς γῆ Πλαταιῶν' || πελανόσ αιματηρόσ τὸ συμπεπηγόσ, τὸ θρομβώδεσ αἶμα: Εὐρ.'Αлк. 851 μὴ μόλη πρὸς αἱματηρὸν πελανόν' 3) ἀφρώδεσ πελανόσ ὁ περὶ τῷ στόματι πενηγόσ ἀφροσ: αὐτ.'Ορ.220 ἐκ δ' ἄμορροσ ἀθλιου στόματοσ ἀφρώδη πελανόν' 4) πελανόσ μελλασησ τὸ προϊόν τῆσ μελλασησ, τὸ μέλι: αὐτ.ἀπ.467, 5' 5) Σουῖδ. ἐτὸ περιπεπηγόσ καὶ ἐξηραμμένον ὀπάδεσ δάκρυον, ὁλον λιθανωτόσ, κόμμη, 6) πι-αλεῖοι πελαναὶ ἡ λήμη, οἱ τιμμηλόσ τὸν ὄφθαλμῶν: 'Ἡλιδ.π.Στοδ.4,36' 7) ποχύρρευστον μεμίγα ἐξ ἀλείουρο, μελίτωσ καὶ ἐλαίου χέρομενον ἐπὶ τῶν βωμῶν, ὡσ προσφορᾶ, ὡσ θυσία εἰσ τοὺσ θεοῦσ: Αἰσχ.Χο.92 χέουσα τόνδε πελανόν ἐν τύμβω πατρόσ, Εὐρ.ἀπ.912 χροῖν πελανόν τε' || ὄμ. κ. κιοῖομενον ἐπὶ τῶν βωμῶν: Εὐρ.'Ιων 707 καὶ θεοσὶν μὴ τοῦσ καλλίφλογα πελανόν ἐπὶ πυρὶ καθαγίσιασ, αὐτ.Τρω.1063, Ἀριστφ.Πλ.661' || ὄμ. ἀναφέρεται ἀπλῶσ ὡσ θυσιόσ: Αἰσχ.Πέρσ.204 ἀποτροποῖσι δαίμοσιν.. θύσαι πελανόν,Πλάτ.Νόμ. 792C, Ἐπιγρ.: 8) πλακοῦσι, πλακοῦντιν, στρογγύλων γλῦκισμα ὄπερ παρασκευαζόμενον εἰσ τοῦ ἄνω μελίτωσσ προσφερετο εἰσ τοὺσ θεοῦσ' Παιουσ, 2,3 «πέμματα ἐπιχώρια . . ἄ πεκανοῦσ καλῶσιν ἐπὶ καὶ εἰς ἡμόσ 'Αθηναίοσ', Σουῖδ. «πελανοῖ' πέμματα ἐκ παιπάλησ, τούτεσιν ἀλείουρο ἰοποτιέροσ, εἰσ θυσίασ ἐπιτήθειασ»: Ἀπολλ.Ρ 2,74 θύσαι . . τῶν μὲν ἐμφύχων οὐδὲν . . πελανοῦσ δὲ Δῆμητροσ καὶ ἄλλασ τινάσ . . ἀπαρχάσ, 'Ἡρωδ.4,91 ἐσ τὴν τρώλην τὸν πελανόν ἔθηκεσ τοῦ δράκοντοσ' 9) τὸ ἄλευρον τὸ ἐν χρῆσει πρὸσ παρασκευῆν τοῦ μελίτωσσ καὶ τοῦ πλακοῦντοσ: Σανν.Ι πελανοῦσ καλοῦμεν ἡμεῖσ ἰ θεοί, ἄ καλεῖτε . . ἀλφιθ' ὕμεισ ἰ βορτοί, Ἀπολλ.Ρ 1,1077 μύλησ πελανοῖ' 10) Σουῖδ. «πελανοῖ' καρποὶ μέλιτι δεδεμμένοσ' 11) ὁ ὀβολοσ βλλ. [πιθων, ἐκ τῆσ ὀμοῖότητοσ πρὸσ τὸ σῆμασ τοῦ πλακοῦντοσ]: Σουῖδ. ἐὸ τῷ μναιεὶ διδόμενασ μισθόσ ὀβολόσ' πρβλ. πέλαρον: Νίκ.'Αλεξ.488 κεδρηνέσ πελανοῦ βάροσ ἔμμορρε πίσασσ ἰθόβολοσ ὀκνήν', Ἐπ.γρ.'Αργουσ θη'αυρὸν . . τοῦσ γελανοῦσ κλακτόν.

πέλαο [ἰδ] δημ. τ. τοῦ πέλαγοσ βλ.λ.

πελαργιδεῖσ-ἔωσ [ἰδ] κ. νεώτ, ὁ νεοσσόσ τοῦ πελαργοῦ, μικρόσ, νεορόσ πελαργόσ: Ἀριστφ. 'Ορν.1356 ἐπὶν ὁ πατήρ ὁ πελαργόσ ἐκπετημόσ πᾶτασ ποιήσῃ τοὺσ πελαργιδεῖσ, Πλάούτ.'Ἡθ.9928 τοῖσ πελαργιδεῖσιν οἱ τέλειοι ὕφηγοῦνται τὴν πῆσισ.

πελαργικόσ-ἡ-όν κ. νεώτ, ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενοσ εἰσ τὸν πελαργόν, ὁ τοῦ πελαργοῦ δθ. πελαργικόσ νόμοσ ὁ ὀρίζων παρ' ἀρχαίοσ τὴν ἡν ἔχουν ὑποκρῶοσιν τὰ τέκνα νὰ γηροκομῶσιν τοὺσ γονεῖσ αὐτόν, τὸ δνόματοσ δοθετόσ ἐκ τῆσ παρατηρήσεωσ ὅτι τοῦτο πράττουσ οἱ πελαργοὶ 'Ἡσ. Σουῖδ.' πρβλ.'Αριστφ.'Ορν.1153' 2) ὁ πελαργικόσ βλ.λ., δθ. τὸ οὐδ. πελαργικόν ὡσ οἰα. εἰδοσ τεμένωσ μετὰ συγκροτήματοσ παικίωσ ἱερῶν μετὰ κτιστοῦ περιόβου καὶ ἐνεῶσ πάλωσ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀποτελοῦν προέκτασιν τοῦ πελαργικοῦ τείλωσ: Ἀριστφ.'Ορν 832 τίσ δαὶ καθεῖσ τῆσ πόλεωσ τὸν πελαργικόν; || κ. ἐπὶ τοῦ τείλωσ: 'Ἡρ.5,64 ἰδ.ἀνάγν., Θουκ.2,17 ἰδ.ἀνάγν., Ἀριστλ.'Αθ.19,5 κατακλίεασ τὸν Ἰππίαν εἰσ τὸ καλοῦμενον Πελαργικόν τείλωσ' || κ. ἐπὶ τείλωσ Τυρονηκιοῦ: Καλλ.ἀπ.283 Τυρονηῶν τείχισμα Πελαργικόν.

πελαργίτις-ιδος [ἰδ] μ.ν. τὸ αὐτὸν ἀναγαλλίς ἡ κωσῆ: Ἀσκληπιοδ.Ν.π.ἀλ.13,242 βοτάνην τῆν

λεγομένη πελαργίνην κόφας και σήσας διδου, Ψ Δισκο.2,178 2) είδος γερανίου: αὐτ.3,116.

πελαργόνιον (τό) νεώτ. κ. δημ. γένος ποιδων φυτῶν ἐκ τῶν γερανιοειδῶν, ὀξίλογοιτέρα είδη τῶ ἰσίου εἶναι πελαργόνιον τῶ ζωνωτῶν, πελαργόνιον τὸ εὐσαμότατον (δημ. ἀρμπαρόρριζα) καὶ πελαργόνιον τὸ κεφαλιτῶν.

πελαργός (τό) κ. νεώτ. πτηνὸν ἀγκυῶδες μήκουσ ἐνὸς καὶ πλεόν μετρου ἔχον ῥάμφος μακρὸν, παχύ καὶ εὐθύ, κωνοειδές, ἡτέρυγας μεγάλας, οὐράν βραχεῖαν καὶ στρωγγυλῆν, σκέλη ὑψηλά καὶ ἰσχυρά καὶ ἀνήκον εἰς τὸ γένος τῶν πελαργοειδῶν, ὄσμ. κέλεκας, λελέκι: *Αριστοφ.*Ὀρν.1355 νόμος **παλαῖος ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρθεσιν**, Πλάτ. *Αἰκ.1,135D, *Αριστοτ.Ζ1 615b,23, αὐτ.Θαυμ.832a,15, Σουῖδ. ἐν λ. ἀντιπελαργεῖν, EM 659,8, Εὐστ.310, 0: 2) σπαν. γίνεται σύγχυσις πρὸς τὸ Πελασγός (πρὸβλ. πελαργικός 2): *Στράβ.9,1,18 [οἱ Πελασγοὶ] ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν Πελαργῶν προσηγορευθεῖσιν: Καλλ.ὄπ.ἀνώων.72 ὁ πελαργός ἀλοῖτης, Διον.*Αλ. Ρωμ.1,28 3) Ἦσ. «ἀγῶος τι κεράμειον».

πελαργόχρως-ωτος (τό,ή) μτν. κ. ὄξων τὸ χρώμα τοῦ πελαργοῦ: Λυκόφρ.24 πελαργόχρωτες νῆες ἰσχυλ.Εὐστ.310,39 καὶ κατὰ τοὺς πελαργούς κερχουσιμένοι).

πελαργῶ-ῶ λ. τῶν πυθαγορείων σημοίνουσα νουβητῶ, συμβουλευτῶ Διογ.Λ 8,20 «ἐκάλεε δὲ τὸ νουβητεῖν πελαργῶν» || κτ. ἀ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ πεδαρτῶ-ῶ βλ.λ.

πελαργώδης-ους-ες μτν. ὁ ὁμοῖος πρὸς πελαργόν: *Στράβ.17,2,4 ἡμερωτάτων δ' ἡ Ἰβία, πελαργώδης μὲν κατὰ σχῆμα καὶ μέγεθος.

πέλας ἐπίρρ. πλησίον, ἐγγύς, κοντά, μτ. γενικ. προτασσομένης τοῦτου: *Ὀδ.Ο 257 δς τότε Τηλεμάχου πέλας ἴστατο, Αἰσχ.*Αγ.1038 πολλὰν μετὰ δούλων σταθεῖσαν κτησίον βιωμοῦ πέλας, αὐτ. 1671, Εὐρ.*Ηρακλ.246, αὐτ.*Ηρ.1109* || κ. ἀκολουθοῦσας τῆς γενικ.: *Ηρ.8,39 Αὐτόνοδον δὲ πέλας τῆς Κασταλῆς ὑπὸ τῆ Ὑαμπεῆ κορυφῆ, Σοφ.*Ηλ.1474* || σπαν. τὸ ἐπίρρ. χωρίζεται ἀπὸ τῆς πτώσ.: αὐτ.*Αντ.580 ὅταν πέλας ἦδῃ τὸν Ἄδιον εισορῶσι τοῦ βίου' κ. μτ. δοτ.: Πίνδ.Ο 7,18 τρίπολιν νῆσον πέλας ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμῆ, αὐτ.Ν 11,4, Αἰσχ.*ικ.208, οὐτ.ἀπ.102* κ. ἀπολ.: *Ὀδ.Κ 516 ἔνθα δ' ἐπειθ', ἥρωας, χρομφεῖς πέλας... βόθρον ὀρύξαι, Αἰσχ.*Επιρ.669,Σοφ. Α1,83, Εὐρ.*Ὀρ.877 Ὀρέστην κείνον οὐχ ὄρας πέλας στεῖχοντ' 2) οἱ πέλας (ἴντες) οἱ γείτονες: Δημοκρ.293, *Ηρ.1,97 οὐ γὰρ λυσιτελέειν τῶν ἐνωτοῦ ἐξημεληκότα τοῖσι πέλας... δικάζειν, Ἀντιφ.Σοφ.58, Κριτ.15,6D, Θουκ.1,69, αὐτ.4,78, αὐτ. 92, *Αριστοτ.ΗΝικ.1169a,14* || οἱ δῆμοι, οἱ πλησίον: Εὐρ.*Ηρακλ.2 ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ, αὐτ.*Πη.441* || οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ ἔξω: Αἰσχ.Πρ.335 πολλῶ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρονεῖον ἔφους, Σοφ.ὈΚ 803 σὺ μήτ' ἐμὲ πείθειν οἷός τ' εἰ μήτε τοσδε τοὺς πέλας: || κ. κτ. ἐνικ.: *Ηρ.3,142, Εὐρ.Μῆδ.86 πᾶς τις αὐτὸν τὸν πέλας μάλλον φιλεῖ, Θουκ.1,32* || τὰ τῶν πέλας κακὰ αἱ ἔξωσι, αἱ τῶν ἀλλῶν συμφοραὶ: *Ηρ.7,152 ἀγκυφάντες ἔν ἐς τὰ τῶν πέλας κακὰ.

πελασγία (ή) ἰων. -η παλαιωτάτη ὄνομασία τῆς χώρας ἥτις ἀμέσως κατόπιν ἐκλήθη Ἑλλάς: *Ηρ. 2,56 ἐνὺ μὲν Ἑλλάδος, πρότερον δὲ Πελασγίης κολευμένης.

πελασγιάς-ἄδος (ή) μτν. ἀνώμαλον θηλ. τοῦ πελάσιος βλ.λ., ἡ πελασγική: Καλλ.Λουτρ.Παλλ.4, **πελασγικός**-ή-όν κ. νεώτ. κ. πελάσιος-ον (Αἰσχ.*ικ.634, Εὐρ.ΙΑ 498) ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Πελασγούς, ὁ τῶν Πελασγῶν: *Ηρ.1,56 ἐόντα τὸ ἀρχαῖον τὸ μὲν Πελασγικόν, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔθνος, Στράβ.5,2,4, αὐτ.9,5,15,

-πελασγική γλῶσσα ἡ παλαιωτάτη πρωτοελληνική γλῶσσα συγγενεστάτη πρὸς τὰς Ἰνδογερμανικὰς καὶ ἰδ. πρὸς τὴν λατινικὴν καὶ ἰλλυρικὴν || τὸ ἄρα. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, διότι εἰς τοὺς Πελασγούς ἀπεδίδετο ἡ Ἰδρυσις τοῦ ἐν Δωδωνῆ ἱεροῦ: *Ἰλ.Π 233 Ζεῦ ἄνα, Δωδωνάϊε, Πελασγικῆ, τηλόθι ναίων' || ὄμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀργούς, ἡτοῖ τῆς κεντρικῆς περὶ τὴν Λάρισαν θεσσαλικῆς πεδιάδος, ὅπου ἡ ἐπικράτεια τοῦ Ἀχιλλέως: αὐτ.Β 681 νῦν σὺ τούς, ὄσοσι τὸ Πελασγικόν Ἀργος ἔναιον' || δθ. ὁ Ἀργεῖος: Εὐρ.Φοῖν.107 κινουμένοι γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν στρατεύμα' 2) νεώτ. ὁ ὄπὸ τῶν Πελασγῶν ποιηθῆς, κατασκευασθεῖς: **πελασγικὸν τεῖχος** τὸ παλαιότατον λιθινὸν τεῖχος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

πελάσιος-ον ὁ πελασγικός βλ.λ.: Αἰσχ.*ικ.634, **πελασγίης**-ιδας (ή) ἀνώμ. ἐπίθ. θηλ. τοῦ πελάσιος βλ.λ., ἡ πελασγική: *Ηρ.7,42 Ἄντανδρον τὴν Πελάσιῶν παραμειβόμενος.

Πελασγιῶτα (οἱ) οἱ κάτοικοι τῆς θεσσαλικῆς Πελασγιώτιδος: Στράβ.9,5,3 οἱ τε ὑπὸ τῆ Ἑστιάσιωτιδι νεόμενοι τὰ πεδία, καλοῦμενοι δὲ Πελασγιῶται' 2) ὄνομασις τῶν Δαναῶν: Εὐρ.ἀπ. 230,7 Πελασγιῶτας δ' ὠνομαζόμενος τὸ πρῖν Δαναῶς καλεῖσθαι νόμον ἔθικ' ἀν' Ἑλλάδα.

πελασγιώτης-ιδος (ή) τὸ θηλ. τοῦ πελασγιώτης βλ.λ.: *Ηρ.2,171 ἐξ Αἰγύπτου ἐξαγαθοῦσαι καὶ διδάξασαι τὰς Πελασγιώτιδας γυναῖκας' || πελασγιώτις (ή) (ή) (μία τῶν τετραδῶν ἡ τετραρχίον, εἰς ἃς διήρσαε τὴν πεδινήν Θεσσαλίαν ὁ Ἀλεῦδος καὶ 500 ἔτη μετ' αὐτὸν Φίλιππος ὁ Β' τῆς Μακεδονίας): Στράβ.9,5,3 τὸ μὲν Φθιώτις, τὸ δὲ Ἑστιάσιωτις, τὸ δὲ Θεσσαλιώτις τὸ δὲ Πελασγιώτις. **πελάσιον** μτν. ἐφετ. τοῦ πελάζω βλ.λ., ἐπιθυμῶ νὰ πλησιάζω: Ἀγαθ.3,21 ὡς ἀν... ἀποκρούσιντα, πελασειόντες τῆ παλορικῆ.

πελάσιος-εως (ή) μτν. προσέγγισις, πλησίασις, πλησίασμα: Ἰάμβλ.Μοθ.Ἐπιστ.8, Πρὸκλ.Παρμ. 513S, Στωϊκ.ἀπ.2,119 πέλασιος καὶ ἀφίς.

πελάστατος-η-ον (πελαστάτω) Ἐπίγρ. ὁ πλησιαιότατος, ὁ λίαν ἐγγύς, πλησίον εὐρισκόμενος.

πελαστάτω ἐπίρρ. ὑπερβ. βαθμ. τοῦ πέλας, πλησιαιότατα: Ἰππ.Τόπ.*Ανθρ.12, αὐτ.45, αὐτ.Γυν.1,66.

πελαστής (ή) μτν. ὁ πελάτης βλ.λ.: Ἀρμ.ὠν.108Υ.

πελαστῶν (τό) μον. κ. νεώτ. μουσικὸν σημεῖον τῆς μελωδίας τῶν κρατημάτων καὶ ἄλλων μελωδικῶν θέσεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

πελατεία (ή) γλῶσσ. νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν πελατῶν βλ.λ.4, γλῶσσ. τοῦ εἰσεντία' 2) νεώτ. κ. δημ. τὸ σύνολον τῶν πελατῶν βλ.λ.5, τῶν ἀγοραστῶν ἡ καταναλωτῶν καταστήματος: **τώρα τελευτᾷ τὸ ζαχαροπλαστεῖον αὐτὸ ἔχασε τὴν πελατεία του** || τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ πληρωμῇ ζητούμενων τῶν ὑπερπείρας ἐπαγγελματίου τιγός: ὁ γιατρός ἔχει μεγάλη πελατεία.

πελάτης (τό) ἰπελάζω κ. μ. μ. νεώτ. κ. δημ., δωρ.-ας, θηλ. πελάτις-ιδος, δημ. πελάτισσα, ὁ πλησιάζων, προσερχόμενος, ὁ ἐγγύς, πλησίον ἐρχόμενος: Σοφ.Εὐλ.1164 **πρὸς θεῶν, εἰ τι σέθει ἔξωον, πέλασον, εὐνοία πάσα πελάταν** || κ. ἐπὶ τῶν ἐγγύς ἐρχομένων μετ' ἐθνηρικῶν διαθέσεων: Λέων Διάκ.117,1 ἀντικαθίστασθαι κραταιῶν καὶ τῶν πελάτας φρονεῖσθαι' || γείτων, πάροικος: Αἰσχ. Πέρσ.49 στεῖται δὲ ἱεροῦ Τμήλων πελάτης ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι' 2) ἰδ. ἐπὶ τοῦ πλησιάζοντος γυναικας, ἐπὶ τὸ ἀνευρισκόμενον μετ' αὐτῆς: Σοφ.Φιλ.677 **τὸν πελάταν λέκτρον ποτὲ τῶν Διός ἔξιν**.' 3) ὁ πλησιάζων τινὰ ὅπως ζητήσῃ προστασίαν, δθ. ὁ ἀπὸ τιος ἐξαρωτώμενος κ. εἰδ. μισθωτός, θῆς ἐπὶ τῷ ἔκτω μέρει τῶν καρπῶν καλλιερῶν τὰ κτήματα ἄλλων: Ἦσ. ἐὸ διὰ τὴν ἀναγκαῖαν τροφήν μισθὸν δουλεύων».

Φώτ.407,16 «πελάται οι παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θήτες οἱ αὐτοὶ καὶ ἐκτίημοροι, ἐπειδὴ ἔκτω μέρει τῶν καρπῶν ἐργάζονται τὴν γῆν»: Πλάτ. Εὐθύφ.4C, Ἄριστ. Ἀθ.2,2 καὶ ἐκαλοῦντο πελάται καὶ ἐκτίημοροι. 4) γεν. ἀδύνατος, ὑπὸ τὴν προστασίαν ἰσχυροῦ τινος τιθέμενος, προστατευόμενος, λατ. αἰτίαι: Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,83, Πλούτ.Ρωμ.13 «ἐκείνους δὲ κλέντας, ὅπερ ἐστὶ πελάτας». 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀγοράζων συχνὰ εἶδη ἀπὸ τινος καταστήματος: ἀπὸ τότε ποῦ ἀνοίγει τὸ μαγαζὶ τὸν ἔχω πελάτη. 6) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. ὁ τακτικός θαμνὸν κέντρον τινός, καταναλωτής, μουσστήρης: Παναθ.Χριστ.Τεμπ.62 ἠτοιμάζεται νὰ τὸ κλείσει δὲ ἔλλειψιν πελατῶν. 7) δημ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐπὶ πληρωμῇ ζητῶν τὰς ὑπηρεσίας οἰουδήποτε ἀσκόουτος ἐλευθέρην ἐπάγγελμα: οἱ πελάται τοῦ δικηγόρου - τοῦ γιατροῦ.

πελατικιον [τὸ] μων. δ. τ. τοῦ ἀπελατικιον βλλ. **πελατικός**-ἡ-ὄν μτγν. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πελάτην, ὁ τοῦ πελάτου βλλ.4) ἐν χρ. μ. τὸ οὐδ. **πελατικόν** ὄξ. οὐσ. ἡ τάξις τῶν πελατῶν, τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων ἢ εἰς πάτρωνά τινα ὑπαγομένων: Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,23.

πελάχην Ἦσ. «τρῶβλιον ἐκπέταλον» πρβλ. πεδῶν, πέταχον.

πελάω, ἀπαρφ. **πελάειν** ἴ' Ὀππ. Ἀλ.5,496) ἐπ. πελάων (ἴ'Υμν. Ὀμ.7,44) ποι. τ. τοῦ πελάζω βλλ.: Λυρ. Ἀδέσπ.22, Ἄρατ.74, Ὀππ.Κυν.1,515.

πελθεκαίτις-ιδος (ἡ) Ἰ'Επιγρ. ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδας.

πελέα (ἡ) δ. τ. τοῦ πελέα βλλ.

πελεγρινός (ὁ) μων. ὁ ἕξνος, ὁ προσκυνητής. δθ. ὁ σταυροφόρος: Πρόδρο.2,144 τοὺς πελεγρινούς τοὺς πτωχοὺς μεγάλας μακρίζω.

πελεθοβάς (ὁ,ἡ) ὁ ἐν πελέθω βεθαμένος, βουτηγμένος σὲ ἀκαθαρσίας: Ἡρωδιαν.1,246, Ἦσ.

πελέθρος (ὁ) ἡ κόπρος, τὸ περλίττωμα: Σοφ. Ἰκν.414 πελέθριαι βῶων. ἢ ἰδ. ἡ ἀνθρωπίνη κόπρος, τὰ σκατὰ: Ἄριστφ. Ἀχ.1170, αὐτ. Ἐκκλ.595 κατέδει πέλεθρον πρότερός μου ἰδ.γρ. σπέλεθρον περὶ αὐτὸ βλ. Μοῖρ.310Ρ1.

πελέθρισμα-ατος (τὸ) Ἦσ. «κλήθρισμα, δρόμημα».

πέλεθρον (τὸ) τὸ πλέθρον, μέτρον μήκους ἐκατὸν ποδῶν: Ἰλ.Φ 407 ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρον πεσῶν, Ὀδ.Λ 577, Ἰ'Επιγρ.Δελφῶν. 2) στάδιον, ἰδ. ατίθος δρομικῶν ἀγωνισμάτων: Ἰ'Επιγρ.Συρακομένων οἰκοδομήσας πέλεθρον.

πελεθρονιάς-άδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν κεναστρεῖον βλλ. τὸ μέγα: ΨΔιοσκ.3,6.

πέλει γ' ἐν. προσ. τοῦ ρ. πέλω βλλ.

πέλεια (ἡ) [πρβλ. πελλοῖς τὸ πτηνὸν περισσότερὰ βλλ. ἡ ἀγρία, ἀγριοπερίεργο: Ὀδ.Ο 527 ἐν δὲ πόδεσσιν τίλλε πέλειαν ἔχων. ἢ τρήρων πέλεια δειλῆ ἀγρία περιστέρα, δειλὸ ἀγριοπερίεργο: Ἰλ.Ψ 853 ἐκ δὲ τρήρωνά πελείαν λεπτὴ μῆρινθω δῖσεν ποδός. ἢ] ὁμ. κ. πτηνὴ πέλεια ἰ Σοφ.Ατ.140. ἢ κ. ὑπόπερος πέλεια: αὐτ.Φιλ.289. ἢ] δθ. ἐν χρ. ὡς σύμβολον τῆς πείλας, ἢ Σοφ.Φ 493 δακρυόεσσα δ' ἴπαιθα θεὰ φύγεν, ὦστε πέλεια. 2) πέλεια [αἰ] ὀνομασία τῶν προφητικῶν ἱερειῶν τῆς Δαυδῶνης, ληφθεῖσα ἐκ τῶν μαντικῶν περιστέρων τοῦ μαντείου τούτου. Ἦσ. καὶ ἐν Δαυδῶνι θεσπίζουσαι μάντιες: Πaus.7,21,2 αἱ πέλαιαι καὶ τὰ ἐκ τῆς δρυὸς μαντεύματα.

πελειαίς-άδος (ἡ), μτγν. ἐπ. δοτ. πλῆθ. **πελειαίδοσα** ἴ' Ὀππ.Κυν.1,351), ἡ πέλεια βλλ.11, συχνότ. κτ.πλῆθ.: Ἰλ.Λ 634 δοῖαι δὲ πελειαίδες ἀμφίς ἕκαστον χρῆσαι νεμείοντα, αὐτ.Ε 778, Ἦρ.2,55 δύο πελειαίδας μεμείνας ἐκ Θηβαίων τῶν Αἰγυπτίων ἀναπαμῆνας, Αἰσχ. Ἰκ.223, Ἰ'Επιγρ. Ἀδρ.140. ἢ κ. καθ' ἑνικ.: Ἦρ.2,55, Σοφ.ΟΚ 1081. ἢ] ὑπὸ τοῦ

Ἄριστοτέλους γίνεται διάκρισις μεταξύ πελειαίδος καὶ περιστέρως: αὐτ.Ζι 597b,3 ἀπαιροῦν δὲ καὶ αἱ φάτται καὶ πελειαίδες. . αἱ δὲ περισσότεραι καταμένοντι. ἢ] περισσότερὰ: Ἰ'ππ.Γυν.2,110, αὐτ.189, Σώφω.π. Ἀθῆν.9,304d. 2) ἐν Ἰνδοῖσι τὸ πτηνὸν κροκόπους ὁ χλωρογάστρω: Αἰλ.Ζι 16,2. 3) **πελειαίδες** (αἱ) αἱ πέλαιαι βλλ.2) : Ἦρ.2,55, αὐτ.57 **πελειαίδες** δὲ. . κληθῆναι πρὸς Δαυδῶναίων. . αἱ γυναικες, διότι βάρβαροι ἦσαν, Σοφ. Τρ.172. 4) **Πελειαίδες** [αἰ]: οἱ Πλειαίδες: Πινδ.Ν 2,11, Ἄλκμ.23,60, Αἰσχ.ἀπ.177, Εὐρ. Ὀρ.1005.

πελειοθρέμμων-ονος-ον (ἰτρέφω) ποι. ὁ τρέφων πέλειας, ἀγριοπερίεργο: Αἰσχ.Πέρσ.309 ἀμφὶ ἦψον τὴν πελειοθρέμωνα ἴ' Ἦσ. «τὴν Σαλαμίνα».

πέλειος ἐν χρ. **πέλιος** - πελιος ἐν χρ. πρὸς ἔτυμ. τοῦ πέλεια βλλ.2) : Στράβ.6 ἀπ.1, αὐτ.2).

πελειοτρόφος-ος μτγν. ὁ πελειοθρέμων βλλ.: Ὀππ.Κυν.1,153 **πελειοτρόφος** ἀνὴρ ἰδ.γρ. τιθασσοτρόφος.

πελειώθης-ους-ες σχόλ. ὁ πελιός τὸ εἶδος, ὁ πελιδῶνος πος: Σχόλ.Ἰλ.Ψ 717.

πελεκάν-ανος (ὁ) κ. μων. κ. νεώτ. μτγν. νεώτ. κ. δημ. **πελεκάνος** (ἴ' Ὀριγ.7,28Α) μέγα πτηνὸν μήκους περίπου 1,80 μ., ἔχον κεφαλὴν μικρὰν, ἔχον τὴν ὀφθαλμικὴν κάραν ὡς καὶ τὸ πρόσθιον τμήμα τοῦ λαμπού γυμνὰ, λαμπὸν μακρὸν, ράμφος μακροτάτον καὶ εὐθύ, πτέρυγας μακρὰς ὀξυλήκτους, οὐρὰν στρωγυλὴν καὶ πόδας χαμηλοὺς καὶ ἀνήκον εἰς γένος πτηνῶν νηκτικῶν τῆς ὁμοιογενείας τῶν **πελεκανιδῶν**: Ἀναξάνδρ.41,66, Ἄριστ. Ζι 597b,29, αὐτ.614b,27 οἱ δὲ πελεκάνες. . καταπίνοντι τὰς μεγάλας κόγχας καὶ λείας, Ἀντωνίν.Αἰθ.11,10, Αἰλ. Ζι 3,20, Ἀκολ.Μ Σαββάτου Ὀρθρ. Ἐγκώμ.Στ.σα.2, 44 ὡσπερ πελεκάν τερνόμενος τὴν πλεωρὰν σου, Λόγε, σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας. 2) Ἦσ. «πελεκάν» ὄρνεον τὸ κολλάπτον καὶ τριπλῶν τὰ δένδρα, ἀφ' οὗ καὶ δενδροκολάπτης καλεῖται, ἄ. πελεκᾶς, δημ. πέλεκας, Ξυλοφάκος.

πελεκάνος (ὁ) μτγν, νεώτ. κ. δημ. δ. τ. τοῦ πελεκάν βλλ.1) 2) δημ. τὸ πτηνὸν δρουκολάπτης. 3) ἐπὶ προσ., ὁ κατ' ἐπάγγελμα Ξυλοτόμος, ὁ πελεκίζων, οὐχὶν ἢ ομαλίζων Ξύλα.

ππελεκάνος (ὁ) γλωσσ. τὸ πτηνὸν αἰθυῖα βλλ.1), **πέλεκας** (ὁ) δημ. μέγας πέλεκας κ. γεν. ὁ πέλεκυς. 2) ὁ πελεκᾶς βλλ.

πελεκᾶς-άντος[τὸ] τὸ πτηνὸν δρουκολάπτης, Ξυλοφάκος, Ξυλοφάκος: Ἄριστφ. Ὀρν.884, αὐτ.1155 ἦσαν τέκτονες σοφώτατοι πελεκᾶντες.

πελεκᾶς κ. δημ. ἄσυναίρ. τ. τοῦ πελεκᾶ βλλ.

πελέκημα-ατος (τὸ) μτγν, μων., νεώτ. κ. δημ. ἀπόκομος, θρύμμα πελεκημένου Ξύλου, πελεκουδί: Ἀέτ.8,3 πελεκήματα κυπαρίσσου καὶ πρίνου ἐλαίω ἐθήσας, ἀλείψει τὸ σῶμα, Γεωμ.9,11,9 τοῦ πρέμνου ἐκκόφαντες πελεκήματα μετὰ τοῦ φαίλου **τετραπάλαιστα**. 2) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πελεκᾶ βλλ.: αἱ κορμοὶ τῶν **δένδρων** θέλαυν **πελέκημα**. 3) δημ. μτφ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πελεκᾶ βλλ.5).

πελέκησις-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ πρὸς τὸν πελεκᾶ, τὸ πελεκᾶν Ξύλα, περικαπή, κόψιμο Ξύλου διὰ πελέκως: Θεόδωφ.Φ13,9,3 ἄπαν γάρ τὸ ἄρρεν τῆ πελεκήσει καὶ βραχύτερον καὶ ἔπειστραμμένον μάλλον, αὐτ.5,1,9, αὐτ.1, Ἰ'Επιγρ.

πελεκητής (ὁ) Ἰ'Επιγρ. κ. νεώτ. ὁ πελεκᾶν Ξύλα, ὁ διὰ πελέκως περικόπων τῆ κόπτων Ξύλα: Ἰ'Επιγρ., Ἰλ.σσο. 2) νεώτ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν καταργασίαν διὰ τέμνοντος ὄργανου.

πελεκητός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πεπελεκημένος, ὁ πελεκηθείς, ὁ διὰ τέμνοντος ὄργανου

ἐξερρηγασμένος, λαξευτός: Θεόδωρ. Φι 5,5,6 τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν σχιστά, τὰ δὲ πελεκητά, τὰ δὲ στραγγύλα· || δημ. κ. ἐπὶ λίθων, μαρμάρου: Κάλλατρα Φώτων μαρμαροκόλιωνα πελεκητή.

Πελεκητρί-ιδος γλωσσα, θηλ. του πελεκητῆς βλλ. δὲ ἀξίην πελεκητρίσ ἀκείαρνον, σκεπάρνι.

Πελεκητῶρ-ορος ἰδὲ μτγν. ποι. τ. του πελεκητῆς βλλ.: Μον.4,324 καγκανῆς ὕλης πελεκητῶρος.

Πελεκηφόρος ἰδὲ μν. δὲ πελεκηφόρος βλλ.: Ἐυοτ. Διον. Περ. 536 ἀνὴρ πελεκηφόρος.

Πελέκι ἰδὲ δημ. τ. του πελέκιον βλλ. ἀνευ ὑποκορ. σπν.: Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 44,3 ἀκούω κοῦφια τὰ τουφέκια, ἀκούω ξύλα, ἀκούω πελέκια.

Πελεκίζω μτγν., μων., νεωτ. κ. δημ., ἀποκόπτω τὶ διὰ πελέκως, πελεκῶ. Ἐυστ. 1531 «πελεκῶ μὲν ἐπὶ ξύλων· πελεκίζω δὲ ἐπὶ προβάτων· καὶ βοῶν· καὶ ὄλων ζώων»: αὐτ. Πον. 119,28 καταγορᾶ ξίφους πελεκίζειν σάρκας φιλονεικοῦσα· || δὲ ἀποκόπτω διὰ πελέκως τὴν κεφαλὴν, καρστομῶ, ἀποκεφαλίζω: Πολυδ. 1,7,12, Στρ. δὲ 16,2,18. ἦν τυραννομένην ἠλευθερώσασα Πομπήϊος πελεκίσας ἐκέλευε, Διόδ. Σ 19,101 κ. παθ.: Πολυδ. 11,30,2 τῶν μὲν μαστιγομένων, τῶν δὲ πελεκιζομένων, Πλούτ. Ποπλ 7, ΚΔ Ἄποκ. 20,4 τὰς φυχὰς τῶν πελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰσοῦ.

Πελεκιννοειδής οὐς-ές μτγν. ὁ πρὸς πελεκίνον βλλ. 51 ὁμοίος: Ἡρών Γνευμ. 2,36, αὐτ. Βελοπ. 75,16, Πρώκλ. Ὑποτ. 4,88 ἐνέγλυψε πελεκιννοειδῆ σωλήνια.

Πελεκίνος ἰδὲ κ. νεώτ. εἶδος τοῦ πτηνοῦ πελεκάνου: Ἀριστοφ. Ὀρν. 884 ὄρνις . . πορφυρίωνι καὶ πελεκάντι καὶ πελεκίνῳ, Διον. Κωμ. Ὀρν. 2,6 2) τὸ φυτὸν ἠδύσαρον βλλ.: Διοσκ. 3,146 ἠδύσαρον ὁ ὑπὸ τῶν μυρεφῶν κολοῦμενος πελεκίνος, θάμνος ἐστὶ φυλλάρια ἔχων ἐρεθισθῶ ὁμοία, λοβοὺς δὲ κεραιαίος ἐοικὼτας, ἐν οἷς τὸ σπέρμα πυρρὸν, ὁμοίον πελέκει ἀμφοστῶμ, δὲ καὶ ἀνόμαστοι· || κ. νεωτ. βοταν. ἐτήσιον νομοετικὸν φυτὸν ἐκ τῶν ἔλλοδοκοκάρων φέρον τὸ ὄνομα πελεκίνος ὁ στεφανηφόρος, μικρολούδι, μικροκοῦκι: Ἰππ. Γυν. 2,181 πελεκίνον τριπτόν ζῦν σμάρνιν, Θεόδωρ. Φι Β,8,3 ἐν ταῖς ἀράκας [φιλεῖ γίνεσθαι] ὁ πελεκίνος ὁμοίον τὸ ὄφει τῷ πελέκει, Διοσκ. 130, Γολλ. 11,883, Γεωπ. 2,43 φακὴν βλάπτει ἡ πελεκίνος καλουμένη βοτάνη· 3) τὸ φυτὸν Ἰπποφάεος βλλ.: ΨΔιοσκ. 4,159

4) μτγν. ἐν τῇ ξυλουργικῇ τέχνῃ εἶδος τὸ συναρμογῆς ξύλων, φαλιδατῶν σχήμα, τὸ ὁποῖον διδεται εἰς ξύλον τὸ ὅπως συναρμοσθῆ εἰς ἔτερον, χελιδονοῦρά, χελιδόνι: Ἐπιγρ. Λεβαθεΐας, Φιλ. Μηχ. Βελοπ. 66,36, Ἀριστέ. 71, Ἡρών Βελοπ. 76,4, αὐτ. Αὐτομ. 10,1 τὰ κανόνια διὰ πελεκίων καταδανέτω ὀρθὰ εἰς τοὺς τοῦ πλινθίου τοίχους.

Πελεκινωτός ἦ-όν μτγν. ὁ πελεκινωειδής βλλ.: Ἡρών Μοθ. 115,1 κανόνες δύο πελεκινωτοί.

Πελεκίνω ἰδὲ ὑποκορ. μικρὸς πέλεκυς βλλ.: Ἐπιγρ., Σχολ. Διον. Ἐρ. 195Η, Ἡσ. ἐν λ. σάγορις.

Πελεκισμός ἰδὲ μτγν. ἀποκεφαλισμός, κατατόμησις διὰ πελέκως, θανάτωσις διὰ πελεκήσεως, διὰ πελέκως: Διόδ. Σ 32,26 φιλων σφαγὰς καὶ πελεκισμοῦς καὶ πατριδῶν ἀλώσεις.

Πελέκησης γ' ἐν. πρὸς. τοῦ ἐπ. ἀορ. τοῦ ρ. πελεκῶ-ῶ βλλ.

Πελεκασον ἰδὲ Ἰπέλεκυς κ. πέλεκκος ἰδὲ λαθὴ τοῦ πελέκως, στελεός, στελεῖορῳ Ἡσ. «πέλεκκος» στελεός, ὁ ἐστὶ ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τῶν πελέκων βαλλόμενος: Ἰλ. Ν 612 εἶλετο . . ἀξίην . . ἐλατῶν ἀμφὶ πέλεκῳ, μακρῶ, Πολυδ. 10,146, Ἐυστ. 949.

Πελεκωειδής οὐς-ές μτγν. ὁ ἔχων οἰχήμα πελέκως, ὁ ὁμοῖος πρὸς πέλεκυν: Πρώκλ.

Πελεκωτός ἰδὲ νεωτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν τραχηλιδῶν.

Πελεκούδα ἰδὲ δημ. παρασχίς, πελέκημα, ἀπόκομμα ξύλου, σχίζα, ἄ. πελεκούδι.

Πελεκούδι ἰδὲ δημ. πελέκημα βλλ. 11, ἀπόκομμα ξύλου ἐκ πελέκῃσως, παρασχίς, σχίζα: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 46,20 μαζὶ μ' ἀξούρα χλωρὸ καὶ μαντραγορά πελεκούδα· || μτφ. φρ. θὰ κατὴ τὸ πελεκούδι προκειμένης ζωήρας παρατεταμένης διασκεδάσεως καὶ πλουσίας ἐπιολίας.

Πελεκωφόρος ἰδὲ μτγν. ὁ φέρων πέλεκυν, ὁ διὰ πελέκως ἀπλισμένος: Ἄρρ. Ἄλαν. 21.

Πελέκρα Ἡσ. «ἀξίην».

Πέλεκυ Ἡσ. ἐν λ. ἡμιπέλεκκον «δεκάμνονον».

Πελεκυνάριον ἰδὲ μτγν. τὸ πέλεκιον βλλ.: Θέων ἐν Πτολ. Μοθ. 262,9 ὡστε πελεκυνάριον ἐν αὐτῷ εἰσαρμόστω φέρεσθαι.

Πελεκύς-εως ἰδὲ κ. μων. κ. νεωτ., ἰων. γενικ. -εος, σπαν. κ. πελέκωσι Ἡρωδιαν. 2,7071, αἰτ. πέλεκυν Ἰ. Ὀδ. Ε 2341, ὄστ. πληθ. πελέκεις, ἐπ. πελέκεσι Ἰ. Ἄλ. Ν 3911, αἰτ. πελέκας [αὐτ. Ψ 114], τὸ ὄ τῆς ὀνομ. κ. αἰτ. ἐν ἀριθμ.: π. Ὀμ. ὁμοι σπαν. ἐκτείνεταί ἐν ὄρασι ὡς ἐν Ἰλ. Γ 60, αὐτ. Π 520 ἢ αἰτ. πληθ. πελέκας, ὡς π. Ὀμ., πάντοτε τρισύλλαθος (υ-), κοπτερον ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἀπὸ μεταλλικῆν σφηνοειδῆ λεπίδα ἠκουμένην κατὰ τὰ ἄκρον ἢ καὶ ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα καὶ προσαρμοζομένη ἐπὶ στελεός, ἀξίην ἀμφοστόμος, τσεκούρι, πελέκι, ἀντήθ. ἡμιπέλεκκον: αὐτ. ὕλατόμοις πελέκας ἐν χερσίν ἔχοντας, αὐτ. Ν 391, Ὀδ. Ε 234 πέλεκυς . . χάλκεος, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένος, Πινδ. Π 4,263, οὐτ. Ο 7,36, Ἐὐρ. ἀπ. 475,6, Ξεν. ΚΠ 6, 2,36 τοῦτων δὲ χρὴ τοὺς μὲν . . πελέκων ἔχοντας ξυλοκόπων . . στρατεύεσθαι, Σίνεος. Ἐπιστ. 108 πελέκεις ἑτεροστόμοι περὶ τὴν ζῶνην ἐκάστω· || κ. ἀμφοστόμοις πέλεκυς: Πολυδ. 1,137 . . ὄθρακικὸς πέλεκυς: αὐτ. 149 . . ἐν χρ. κ. ὡς πολεμικόν, ὡς φονικὸν ὄπλον: Ἰλ. Ο 711 πελέκεσι καὶ ἀξίηνσι μάχοντα, Ἡρ. 7,135 οὐ ὄδρασι μάχεσθαι ἀλλὰ καὶ πελέκεσι, Ἐὐρ. ἀπ. 534,5 πελέκεις διστασίας γένους· || ἐν χρ. κ. ὡς θυπτικὸν ὄργανον πρὸς σφαιρὴν τῶν θυσιαζομένων ζώων, μαχλητάς: Ἰλ. Π 520, Ὀδ. Γ 442 πέλεκυν . . δέξυν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόφω· || κ. ὡς ὄργανον θανατικὸν ἐκτελέσων: Τραγ. Ἀδ. ἐσπ. 412, Πλούτ. Ἡθ. 813F πολλοὺς μὲν ἐπέθῃ δεινὸς κροαστῆς πέλεκυς, ἀχένος τομεύς· || παροιμ. Τενεδῶσις πέλεκυς ἐπὶ ἀμερολήτου καὶ ἀσθητῆρος ἀπονομῆς δικαιοσύνης: Ἀριστολ. ἀπ. 593 πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Τενεδῶσι· || ἄ. ὁ Τέννοσις πέλεκυς: Κόνων 28· 2) μτφ. ἐν χρ. ὡς σύμβολον τοῦ ἀκόμπτου τοῦ χαρακτῆρος: Ἰλ. Γ 60 αἰεὶ τὸ κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστὶν ἀτειρής· 3) νεωτ. ὄμ. μτφ. ἡ τιμωρὸς δύνωσις, τιμωρία: ἐπὶ τῶν ἐνόχων θὰ ἐπιπέθῃ βαρὺς ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης· 4) Ἡσ. «σταθμῖον ἔξαμνατον, ἀρχαῖον» πρβλ. Ἐϋστ. 1878 «πέλεκων μὲν οὐ μία σημασία, δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ὁμωνυμίας λόγῳ, κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ σταθμῖον ἐν Κρήτῃ ἐξάμνονον ἡ δεκάμνονον» 5) ἄσκος πέλεκυς φράσις τις ἐν παιδιᾷ: Θεόδωρ. Χαρ. 5,5 καὶ τοὺς μὲν συμπαιζειν αὐτὸς λέγων ἄσκος, πέλεκυς· 6) ἐν χρ. κ. ὡς παρωνύμιον: Κωμ. Ἀδ. ἐσπ. 824· 7) γεωμετρικὸν τὸ σχῆμα ὁμοίον πρὸς τὴν κεφαλὴν διπλοῦ πέλέκως: Ἡρών Δασυπ. 39 ἐτὸ περιεχόμενον σχῆμα ὑπὸ τεσσάρων περιφερειῶν, δύο κοιλῶν καὶ δύο κυρτῶν, Σίμμ. ΑΠ 15,22 ἰπλάοι.

Πελεκωτός ἰδὲ κ. νεωτ. ὁ πέλεκωφόρος βλλ.: Πλανοῦδ. Ὀθιδ. Μιεταμ. 4,32, Νικ. Χων. Χρον 362Α τοὺς πελεκωφόρους τῆς ἐκκλησίας.

Πελεκῶ-ῶ [πέλεκυς] κ. νεωτ. κ. δημ., παρ. ἀπελέκω, δημ. [ἐπελεκωσῶ] Παναοδ. Χριστ. Τεμπ. 541, μέλλ. πελεκήσω, ὄδρ. [ἐ]πελέκωσι, ἐπ. γ' ἐν. [ἐ]κ τῶν πελέκωσι [πέλεκωσεν] Ἰ. Ὀδ. Ε 2441, παθ. ὄδρ. α' ἀπελεκήθην, δημ. [ἐ]πελεκήθηκα, παρ. κα.

πεπελέκημα, μτχ. πεπελεκημένος | Φιλ.Μηχ.Βελον. 82,5ι, δημ. **πεπελεκημένος** | Κρυστ.Τραγ.Τὸ παλιόκατορο 30), κόπτα, περικόπτα ξύλον τι διὰ πελέκως, δθ. κατεργάζομαι διὰ πελέκως ἢ ἄλλου αἰχμηροῦ ἐργαλείου ξύλον τι ἢ ἀντικείμενον ἐκ ξύλου, ἄ. πελεκίζω : 'Οδ.Ε 244 εἴκοσι ἰδούρατοι δ' ἐκβαλε πάντα, πελέκην δ' ἄρα χαλκίω, 'Ἰνπ.'Αρθρ.12, 'Αριστφ.'Ορν.1157 ἦν δ' ὁ κτύπος αὐτῶν πελεκώντων ὡσπερ ἐν ναυπηγῇ, Παπαδ. Χρυστ.Τεμπ.54-εις τὸ δευτέρω ἐνπελεκοῦσαν στραβόξυλα. 2) μτγν. κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ λίθων, κατεργάζομαι διὰ σφυροκοπήσεως : ΠΔ Βασ.3,5,18 καὶ ἐπελέκσαν οἱ υἱοὶ Ἰσλαμῶν, Τζέτζ.Λυκοφρ.349 ἐργαλέον ᾧ τοὺς λίθους πελεκώται, Κρυστ.Τραγ.Τὸ Γεωφύρι τοῦ Μανώλη 75 πελεκοῦν οἱ μάστοροι καὶ χτίζουσι, Δ.τραγ. ἀγουροῦ πέτρα πελεκᾷ, ἀλήθεια κ' ὄχι χωρατὰ κ. ἐν τῷ παθ. τ. : Φιλ.Μηχ.Βελον.82,5 πεπελεκημένοι, Κρυστ.Τραγ.Τὸ παλιόκατορο 30 εἵτοιμα πελεκημένα ἀράδιασε τὰ μάρμαρα του'. 3) μτφ. ἐν αἰσχρο. σημ. : 'Αραρδ.5' 4) νεώτ. κ. δημ. κόπτα εἰς τεμάχια, πετσοκόδω. || ὄμ. ἐν πολέμῳ κατακόπτα τοὺς ἐχθρούς, ἐξόντα'. 5) ὄμ. φονεῦν ἀποκόπτων τὰ μέλη : Βαλαωρ. 'Ο Κατασπώνης 60 γτυπάτε, πελεκᾷτέ με, σκυλιά, τὸν Κατασπώνη δὲν τῶν τρομάζει 'Αθήνας'. || δέρω, μαστιγῶν ἀνηλέως, ξυλοκοπῶ : τὸν ἐπελέκησε στὰ γέρα' 6) ρηματ.π. πελέκῃσι, πελέκημα, πελεκητής, πελεκητήρ, πελεκητήρις.

παλαλάδα |ή| (πελελός) δημ. μαρία, θλακεία, τρέλλα, παλαβομάρα.

παλαλός-ή-ό (κτ. συμφυρῶν. ἐκ τοῦ παλῶδ κ. λαλός) μαν. δημ. μωρός, πολαβός, τρέλλος : 'Ερωτόκρ.1,220, αὐτ.730 καὶ πελαεὺς τοὶ κράτσοι, ὅσες τὰς ἀφουκροῦνται, αὐτ.4,604, 'Ερωφ.2,42

παλαμίζω ποι., ἐπ. ἀπαφρ. παλεμιζέμεν |'Ἰλ.Π 766), ἀφρ. πελέμιξα (αὐτ.Θ 176), γ' ἐν. παρτα. μέσ. φωνής παλεμιζέτο (αὐτ.Θ 443), παθ. ἀφρ. α' παλεμιχθην |αὐτ.Ρ 528), τινάσσω τι εἰς τὸν ἄερα, σείω, κινῶ, μεταστρέφω, κλινῶ, κινῶ σφόδρα, κάμνω τι νά σείηται ἢ νά τρέμῃ : αὐτ.Π 766 ἀφρος ἐν βήσσει βαθέην παλεμιζέμεν ὄλην, αὐτ. Φ 176 τρίς μὲν μιν παλεμιζεν, αὐτ.Ν 443' || πελαμιζέω (τάξων) ἀγωνίζομαι ὅπως, προσπαθῶ μετὰ μεγάλου κόπου νά ἐντείνω τόξον : 'Οδ.Φ 125 τόξου πειρήτιζεν. τρίς μὲν μιν παλεμιζεν ἐρούσσεσθαι μενεάνων' || ἐν τῷ παθ. τ. κινῶμαι σφόδρα, ταράττομαι, κλονοῦμαι, αἰσάμαι ἐκ βάρθων : 'Ἰλ.Θ 443 τῷ δ' ὑπὸ ποσὶ μέγας παλεμιζετ' 'Ολυμπος, αὐτ.Ρ 528, 'Ἡσιόδ.Θ 458 ὑπὸ βροντῆς παλεμιζεται εὐρεῖα γῶν, 'Εμπ.31 παλεμιζέτο γυῖα θεοῖο. 2) κινῶ τινα ἐκ τῆς ἑαυτοῦ θέσεως : 'Ἰλ.Π 108 οὐδὲ δύναντο ἀμφ' αὐτῷ παλεμιζέαι ἐρείδοντες βελέεσθην, κ. παθ. : αὐτ.Δ 535 ὁ δὲ χασσάμενος παλεμιχθη, Πίνδ.Ν 8,29 ἔλκεα ρῆθων παλεμιζόμενοι ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγγα.

παλένα 'Ἡθ. «εὐγὸς βοῶν».

παλέσκεο ἰων. θαμιστ. β' ἐν. τοῦ παρατ. τῆς μέσ. φωνῆς ταῦ ρ. πῆλω βλλ.

παλεσοῦρα 'Ἡσ. «ουστρέμματα ὕδατων».

πέλω ἐπ. β' ἐν. προστ. τοῦ ἐνεστ. τῆς μέσ. φωνῆς τοῦ ρ. πῆλω βλλ.

πελήρ 'Ἡσ. «περιστερὰς Λάκωνες».

πεληγιάς-άδος |ή| μτγν. ἐπ. τ. τοῦ πελιός βλλ. μ. κτ. δατ. πεληγιάδεσσι : 'Οππ.Κου.1,351.

πέληρ 'Ἡσ. «ἐγέρων» |κωδ. πολλήτοξ' | πρθλ. πελλάς.

πελαιί 'Ἡσ. «μέλαινα».

πελαιάνομαι γίνομαι πελιδόνος : 'Ἰνπ.Κωικ.209,αὐτ. 214 τῶν ὀφθαλμῶν τὸ λευκόν. π. πελαιόνομαι.

πελαιάνες 'Ἡσ. «βουλεύται. Συρακόσιοι» | πρθλ. πελιγόνες ἢ.

πελιγᾶι 'Ἡσ. «ἐπιθρομῆν».

πελιγόνες 'Ἡσ. «οἱ ἐν τιμαῖς. Μακεδόνες» : Στράβ.7 ἀπ.42. 2) αὐτ. «ἐγρόντες. Λάκωνες καὶ Μασσαλιῶται».

πελιδονάσις-α-ον μτγν. πελιδόνος βλλ. : Νόνν. Δ 4383 πελιδοναῖο δὲ σιδήρῳ ἰσοφυής.

πελιδῆν |ή| σγῶλ. ἡ πελιδότης βλλ., ἡ χλομάδα : Σχόλ.Νικ. 'Αλεξ.557.

πελιδονήεις-εντος-εσσα-εν μτγν. πατ. τ. τοῦ πελιδόνος βλλ. : Μάρκελλ.Σιδ.47 τύμματα πελιδονήεντα δράκοντες.

πελιδόνος-ή-όν κ. νεώτ., ἀπτ. πελινός |κτ. Αἰλ.Δ ἀπ.278, Μοῖρρ.325Ρ ἀναγνωστέον ἐν 'Θουκ.2,49, 'Αλεξ.110,17,Κωμ. 'Αδέσπ.3421 ὁ πελιός βλλ., ὄχρομέλας, μουροκίτρινος ἰδ. ἐπὶ τῆς χροιάς τοῦ προσώπου : πρθλ. 'Ἡσ. «πελιδόν' μέλαν ὄσ μύλονδος ἢ ὕφαντος» : 'Ἰνπ.'Αφωρ.4,47, 'Αριστλ.Πρ. 887β,10, αὐτ.Ζ1 523α,9 τῶν δὲ γυναικῶν τὸ πελιδόντερον γάλα βέλτονον τοῦ λευκοῦ ταῖς τιτθευομένοσι, Νικ.Θηρ.272, Διόδ.Σ 17,10 χρώς ψυχρὸς καὶ πελιδόνος ἐγένετο' || κ. ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ φερομένου ὑπὸ τῆς Τυροῦ ἐν τραγῳδίᾳ τοῦ Σοφοκλέους : Πολυδ.4,141 Τυρῶ πελιδῆν τὰς παρείας παρὰ Σοφοκλεῖ 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀποδημητικῶν σκολοπακιδῶν πτηνῶν.

πελιδονήεις-πτος |ή| μτγν. κ. νεώτ. πελωσίς βλλ. : 'Αρετ.'Οξ.1,Παθ.1,5 ἡ πελιδότης ταῦ προσώπου, **πελιδονοῦμαι**-όμαι παθ. κ. νεώτ. πελιόνομαι βλλ. : 'Ἰνπ.'Αρθρ.86, 'Αριστλ.Πρ.887β,13, 'Αγοθ. 147Δ καθάπερ οἱ στιγμιαῖαι τῶν οἰκετῶν ταῖς ἀδικήμασι πελιδωνοῦμαι.

πελιδωνομα-ατος |τό| σγῶλ. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πελιδονοῦμαι βλλ., μελάνισμα, μελανόδα ἰδ. ἐπὶ δέρματος ὡχρομέλαινα κηλῆς πληγθέντος μέλους : Σχόλ.Θεοφρ.5,99, Θεοφάν.Νόνν. 1,262, Σουίδ. ἐν λ. ὑπάπια.

πελιδωνοσις-εως |ή| μτγν. κ. νεώτ. πελωσίς βλλ. : 'Αρετ.'Οξ.Νούσι.8 ζῦν ἐρουθήματι ἡ πελιδωνοσις.

πελιδωνότης |ό| νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων φυτοφάγων ἐκ τῶν καρσιθιδῶν.

πελικά |ή| αἰολ. Πολυδ.10,78 «λεκάνη» | πρθλ. Φώτ. 408β «πελίκαν Βοιωτοὶ τὴν ξυλίνην λεκάνην διὰ τὸ ἐκπελεκηθῆσαι» 2) αὐτ. «'Απολλοδώρος εἶδος ποτηρίου».

πελίκη |ή| ὄττ. λ. κτ. Κράτ.Γραμμ. ἐν 'Αθην.11,495Α' Πολυδ.10,73 «χοῦρα» | πρθλ. πελικά κ. πελίχνη.

πελίχις-ικος |ή| κύλιξ ἢ προχοῖδιον : Κρατίν. π. Πολυδ.10,67.

πελιός-ά-ον (πρθλ. πελλάς) ὁ ὑπομέλας, ὄχρομέλας, μελανοκίτρινος, ἄ. πελιδόνος, ἰδ. ὀμοίχρωμος μελανῆ κηλίδι, σχηματισθεῖση ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸ δέρμα πηγητόσος αἵματος ἐκ διαρρογόντων αἱματοφόρων ἀγγείων : 'Ἰνπ.Προγν.2, Δημ.1157 ἀμυχὰς δ' ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη, πελιόν δὲ τὸ στήθος, Νικ.Θηρ.279 πελιός δὲ ταῖ ἐμφέρειται χρώς' || πελιή νοῦσος νόσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ πελιδότητος : 'Ἰνπ.Νούσι.2,68. 2) γεν. ὁ μέλας, μαῖρος : Θεοφρ.Φ1 3,17,5 πελιόν χρώμα' 3) 'Ἡρωδιαν.1,123 «πελιός ὁ πολιός».

πελιότης-πτας |ή| μτγν. πελιδότης βλλ. : 'Αρχη. π. 'Ορειβ.8,29 μὴ πελιότης ἐστω. . περὶ τὸ ἀλλέβορον.

πελιόνομαι-όμοι παθ. πελαιάνομαι βλλ. : 'Ελ.λόν.123f, 'Ἰνπ.'Αγμ.11 ὄσα ζῦν σκληρῶσσι πελιόται, 'Αριστλ.Πρ.837β,13, ΠΔ 'Ορῆν.5,10 τὸ δέρμα ἡμῶν εἰς κλίβανος ἐπελιώθη, 'Απολλδ.1,9,8 τὸν πελιόθεντα παῖδα Πελιῶν ἐκάλεσα.

πελιπτός-ή-όν ἀπτ. τ. τοῦ πελιδόνος βλλ.

πελιχνη |ή| ποι. πέλλα βλλ.1) ἔλεκος κ. Εὐφρόν.π. 'Αθην.11,495C ἔλεκος δὲ πελίχνη Βοιωτοῦσιν μὲν τὴν κύλικα, Εὐφρόνιος δ' ἐν ὑπομνήματι τοὺς χόσας' πρθλ. πελικά κ. πελίχη : 'Αλκμ 74Β κῆν πελίχνας αἰδεῖσαι χρυσοκάλα.

πελιώδης-ους-ες σχόλ. ὁ πελιός βλ.π.π, πελιώδης: Σχόλ. Ήλ.Ψ 717.

πελιώματα-τος ἰτόι πελιδνώμα βλ.π. Σχόλ.Θεόκρ. 5,99 ἔτην τῷ σώματι ἐπιφάνειαν, ἥνικα δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελιώμα ἢ πελιδνώμα καλοῦσι»: Ἰππ.Κωκ.394 πελιώματα περὶ τὴν πλευρὴν, αὐτ.Διαίτ. Γ Νόθ. 12, Ἀριστ.Πρ.891α, 1, Θεόφρ.Φι 9,20,3, Κρίτ.Ίατρ.π.Γαλ.12,448, Ἐπιγρ.

πελιώσις-εως (ή) τὸ ποιεῖν τὴν πελιδνώμα, σχηματισμὸς μελανῆς κηλίδος, μελανίασματος, μελανόδαος ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸ δέρμα πεπηγότος αἵματος λόγῳ διαρρήξεως αἰμοφόρων ἀγγείων, ἄ. πελιδνώσις: Ἰππ. Αγγ.Π πελιώσις φλεβῶν, αὐτ. Ἀρθρ.86' 2) νεώτ. εἶδ. τὸ ρευματικὸν ὀζώδες ἐρύθημα καὶ ἡ ρευματικὴ πορφύρα.

πέλλα (ή) κ. δημ., ἰων. πρήλη γαυλός, βραχὺς κάδος, ἀγγεῖον ξύλινον, κέρσιμον πρὸς ἀμελγμα, πλατύτερον μὲν πυθμένα ἔχον, στενότερον δὲ στόμιον, καρδόρα· πρβλ. Ἀθην.ΙΙ,495 ἐγγεῖον σκυφοειδές, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, αἶε δ' ἡμέλιον τὸ γάλα»: Ἰλ.Π 642 ὅτε μυταὶ σταθμῶ ἔνι βρομέοισι περιγλαγέας κατὰ πέλλας ὥρη ἐν εἰσαρινῇ, Θεόκρ.1,26 ἃ δὲ ἔχοια ἐρίφως παταμέλαται ἐς δύο πέλλας· 2) μγν. ποτήριον βλ.π. Ἀθην.ΙΙ,495Β «Κλειταρχος δ' ἐν ταῖς Γλωσσασίς . . καλεῖν Θεσσαλοῦς καὶ Αἰολεῖς . . πέλλαν . . τὸ ποτήριον»: Ἰππῶν.39' πρβλ. Ἀθην. ΙΙ,495Β «Φιλῆτας δ' ἐν Ἀτάκτοις ἰκαλεῖν τὴν κύλικα Βωιωτῶν»· 3) ὄμ. μγν. λίθος: Οὐλπ. εἰς Δμρ.390' 4) μσν. κ. δημ. ἡ σελίς βλ.π. εἰς λέμ-θου: *ΚΠορφ.Πρὸς Υἱὸν Ρωμανόν 9 τὰ παλαιὰ αὐτῶν μονόξυλα καταλύοντες, ἐξ αὐτῶν βάλουσι καὶ πέλλας καὶ σκαρπᾶς εἰς αὐτά.

πέλλαγρα (ή ἱταλ.) νεώτ. ἱατρ. ὕσος χαρακτηριζομένη ὑπὸ ἐρυθρίματος συνοδεουμένου ὑπὸ νεφρικών φαινομένων, ἄτνια ἐπιτεινόμενα· αὐν τῷ χρόνῳ ἐπιφέρουσι τὸν θάνατον.

πελλαϊκόν ἰτόι ἄμφ. ἐνν. ἐν Ἐπιγρ.

πελλαῖος-α-ον ἄρχ. λέξ. ὁ πελλός βλ.π. Ἦσ.· 2) νεώτ. βοταν. τὸ θηλ. πελλαῖα ὡς οἴα· γένος πτεριδοφυτῶν ἐκ τῶν πολυποδιοειδῶν.

πελλαχιόν ἢ πελλαχίον Ἦσ. «κυρῶν».

πελλαίνιος (τό) ἐπιθετον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Κυρῆνῃ Ἦσ.

πελλαῖον-ήρος (ήελλα) ἄρχ. λέξ. ὁ εἰς πέλλαν βλ.π. ὁμέλιον, ἀμολγεύς, ἀμελκτής· Ἦσ. **πελλαῖος** (τό) μγν. κ. πέλλας (Ἦσ.) πρσβύτης, γέρων: Ἠρωδ.Ιαν.1,55 τὸ μέντοι πελλαῖος ὁ γέρων περιπατᾷ ἐπὶ σκώμματος ὤν.

πελλαῖοι Ἦσ. «ὑποδήματα, ἃ περιέβασαν οἱ ὄρμεσι περὶ τὰ σφυρά, ἵνα μὴ ἔξω στρέφηται», **πέλλων** Ἦσ. «στέφανοι».

πελλητήρ-ήρος (τό) ἀμολγεύς, καρδόρα· Ἀθην. ΙΙ,495Β «Κλειταρχος δ' ἐν ταῖς Γλωσσασίς πελλητήρα μὲν καλεῖν Θεσσαλοῦς καὶ Αἰολεῖς τὸν ἀμολγεῖα»· 2) κύλιξ π. Βωιωτοῖς· Φιλέτ.αὐτ.

πελλία Ἦσ. «σπέλεθιοι».

πελλίνιον (τό) λ. ἄμφ. σημ. ἐν Ἐπιγρ.

πέλλις Ἦσ. «κράνος».

πελλίς-ιδος (ή) μγν. πέλλα βλ.π.2) : Ἰππῶν.38 ἐκ πελλίδος πίνοντες, τραγ. Ἀδ.εσπ.595, Νίκ. Ἀλέξ. 77· 2) φιάλη: Φοινίξ 4 ἐλαβε πελλίδα χρυσήν, αὐτ.5 ἐκ πελλίδος δὲ τάργανον κατηγυῖης χλωστοῖ δακτύλοισι τήτηρ σπένδει· πρβλ. πελίκη, πελίχη, πέλυξ.

πελοπαλάραστον Ἦσ. «στέφνον ἢ ἐκρίμονα».

πελοπαρός-ον γλωσσ. ὁ συρραπῆταν ἐξέμαται.

πελλός-ή-όν κ. πέλλας ὁ φαῖός, φαῖόχρους, μολυβδοχρους, μελανός, ἀμαυρός· Ἦσ. «κελῶν· φαῖόν χρώμα ἐμφερές τῷ πελιδνῷ»: Σοφ. ἄν.509 πελλά ἡμικς ἰάμφ., αὐτ.Π4, Ἀριστ. Ζ1 609β,22 τῶν δ' ἐρωδιῶν ἐστὶ τρια γένη, ὁ τε

πελλός καὶ ὁ λευκός καὶ ὁ ἀστερίας καλοῦμενος ἰδ.γρ. πέλλας, Θεόκρ.5,99 πελλά ὄτις, Φοινίξ 1,24 πελλά ὀποδός [εἰκ.], ΕΜ 59,38 πελλά βούς· ἢ εἶδ. πελλῶν ἱμπίον φαῖά ἐσθής, φαῖόν ἱμάτιον τῶν νεβουδιῶν: Ἐπιγρ.· 2) ἐν Σικυωνί, κίρρος βλ.π.: Ζηνόδ.π.Γαλ.19,129.

πέλλυρον Ἦσ. «μετέωρον [πιθ. πέδωρον],

πέλλυτρα δ.τ. τοῦ πέλλυτρα βλ.π.

πέλλυτρα δ. τ. τοῦ πέλλυτρα βλ.π.

πέλλυτρα (τό) ποδεία: Πολυδ.2,196,7,91 «καὶ ποδεία τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πῖλους Κριτίας, ἄπερ Αἰσχύλος πέλλυτρα καλεῖ», αὐτ. πέλλυτ' ἔχουσι εὐθέτοις ἐν Ἀρβύλαις, Αἰσχ.ἀπ.259, Σοφ.ἀπ.1080' 2) κτ. Ἦσ. «πέλλυτρα· οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρά καὶ τοὺς ἀστραγαλοῦς τῶν ὄρμεων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκτραπήναι».

πέλημα-ατος (τό) κ. μσν. κ. νεώτ. τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ ποδός ἀπὸ τῆς πτέρνης μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων, ἢ πατούσα: Ἰππῶν.π.Μέωνι ΙΙ,30, ΠΔ Ἐσθ.4,17 πῆδοκον φιλεῖν πέλημα ποδῶν αὐτοῦ πρὸς σπητήραν Ἰσραήλ, Ἀρτεμῖδ. Δαλδ.5,81, Αἰλ.Ζ1 14,3' ἢ ὄμ. ἐπὶ κομῆλων: Ἠρωδ.Ιαν.4,15,3 μάστιγα ἔχουσαι ἀπαλά πέσματα· ἢ τὰ πέσματα τῶν δακτύλων οἱ τύποι, τὰ ἀποτυπώματα τῶν, τὰ ἴχνη, τὰ ἀχνάρια: Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ.1,46' 2) κ. νεώτ. τεμάχιον ἢ παχεῖας βύρσης ἀποτελοῦν τὸ κάτω μέρος τοῦ υποδήματος, δι' οὗ πατώμεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κάπτωμα, σόλα: Ἰππ.858C πέσματα ἢ ρολυθδῖον πρσπειθεῖν, Αἰν. Τακτ.ΙΙ,30, ΠΔ Πολύβ.12,6,4 τοὺς Λαυροῦς εἰς τὰ πέσματα τῶν υποδημάτων ἐμβαλλαντας γῆν, Πάπ. συνάγεια πέσματα· 3) ὁ μάλας, τὸ κοτσάνι τῶν μῆλων καὶ ἀπίων: Γεωπ.10,25,1' 4) νεώτ.τεμάχιον ὁμοίον πρὸς πέσμα σχήματος, θιθέμενον ἐντὸς τῶν υποδημάτων, ἰδίως ὅπως πρσσταυτεῖται τὸν πόδα ἐκ τῆς ὑγρασίας, δημ. πάτος· 5) ὄμ. ἢ κατωτέρα ἐπιφάνεια τοῦ ποδός ἢ τοῦ κοίλου μέρους τῆς ὀπλῆς τῶν ζώων· 6) ὄμ. μεταλλικὸν στέλεχος πρσσομοίαν πρὸς τὸ πέσμα τοῦ ποδός ἀνθρώπου καὶ χρησιμεῖον εἰς χειρισμὸν μοχλοῦ τινος διὰ τοῦ ποδός· ἢ ὄμ. πᾶν ἐτελεχὸν ἐκ μεταλλοῦ χρησιμεῖον ὡς βάσις οἰουδήποτε ὄργανου, μηχανήματος κλπ.: πέσμα σιδηροτροχιᾶς ἰτό κάτω τμήμα αὐτῆς, - πέσμα τροχοῦ ὀδοστρωτήρος

ἢ σιδηρὰ παχεῖα στεφάνη τοῦ τροχοῦ διὰ τοῦ ὀποῖου ἰσοπεδοῦται ἡ ὁδός.

πελματίω ἔξω τὰ ὑποκάτω τῶν ποδῶν, τὸ πέσμα τοῦ ποδός: Ἐτυμ.Χειρόγρ.Ἡανπ.π.Стуз. εἰς EM 1002 πελματίσате, ἦγον ἔξαστε τὸ ὑποκάτω τῶν ποδῶν μέρος· 2) πᾶν. θέτω, βάζω καττύματα, σόλες.

πελματικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πέσμα.

πελματοδόμονα (τά) νεώτ. ζωολ. τὰ ζῶα, ἄτινα βαδίζουσι δι' ὀλοκλήρου τοῦ πέματος τῶν ποδῶν τῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ βαδίζοντα διὰ τῶν δακτύλων [δακτυλοδόμονα].

πελματοθύμαι-όδημα λεξ. ἐφαρμοζῶ εἰς τὸν πόδα ἢ εἰς τὸ ὑποκάτω μαυ σόλαν, πατούσαν, πατουνώμονα· πιθ.π.Φωτ., Σουῖδ. ἐν λ. πελετωμένα.

πελματώδης-ους-ες γλωσσ. ὁ πρὸς τὸ πέσμα τοῦ ποδός ὁμοῖος.

πέλομαι πέλω βλ.π.

πελοπήιος-ον μγν. ὁ τοῦ Πέλοπος: Ἀπολλ. Ρ 1,785.

πελοπήϊς-ιδος μγν. εἶδ. θηλ. τοῦ πελοπήϊος βλ.π.: Ἀπολλ. Ρ 4,1570, Καλλ.Δηλ.73 φεγνε δ' ὀλη πελοπήϊς ὄση παρακέκλιται ἰσθμῷ.

πελοπόνιος ὄση πελοπήϊος βλ.π.: Εὐρ.ἀν.515.

πελοποννάσιότι ἐπίορ. κατὰ τὸν τρόπον, τὴν διάλεκτον τῶν Πελοποννησίων: Θεόκρ.15,92 Πελοποννασιότι λαλεῖν ἰκαλεῖν διάλεκτὸν τινα τῶν Πελοποννησίων, ὀηλ. ὠριστί.

πελοποννησιακός-ή-όν μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ τῆς Πελοποννήσου : Στράβ.13,139 ἀφαιρεθῆναι τὴν Τροίαν ὑπὸ Ἀθηναίων τοῦς Μιτυληναίους ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ παλέμῳ, αὐτ.14,2,9 ἡ πόλις ἐκτίσθη κατὰ τὰ Πελοποννησιακά, Διόδ.Σ13,24, πελοποννησιακὴ γερούσια.

πελοποννησιακός-α-ου μτν. κ. νεώτ. πελοποννησιακός βλ.λ. : Παισα.4,6,1 Πελοποννησίου πόλεμας ἰδὲ μεταξὺ τῶν πολιτειῶν Ἀθηνῶν καὶ Σπάρτης πόλεμος ἐκράγετς τῷ 431 π.Χ. 2) νεώτ. τὸ ἄρα. κ. τὸ θηλ. ὡς οὐα. ὁ κ. ἡ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου ἢ ὁ καταγόμενος ἐξ αὐτῆς, ὁ Μωραΐτης, ἢ Μωραΐτισσα.

πέλοξ ὄρη. ὄρη. τοῦ πελλός βλ.λ. 2) ἄ. πελλός βλ.λ., τρελλός, παλαβός, μαρός.

πελῶτα ἴθι νεώτ. κ. ὄρη. ἔδος παιγνιδίου αφαιρας Ἰσπανικῆς προελεύσεως καὶ ὁμοιάζοντος ὀλίγον πρὸς τὸ τένις. 2) ὄρη. μικρὸν μαζιάριον, χρησιμεῖον ὅπως ἐμνηνύωνται ἐν' αὐτοῦ καρφίται ἢ βελόναι, διὰ τὰ τὰς ἐχη τις προχείρουσ ὄτον θηλὴ νὰ τὰς μεταχειρισθῆ.

πελτάζω ἰπέλιτῃ εἶμαι, ὀπλισμένος διὰ πέλιτς, ὑπηρετῶ ὡς πελταστής βλ.λ., ἐλαφρῶς ὀπλισμένος ἀντιθ. ὀπλιτεύω : Ξεν.Ἀν.5,8,5 πάλιν εἰ πελτάσαι, οὐτ.Προσ.4,52, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.2,70.

πελτάριον ἰτόι μτν. κ. μ. σον. ὑποκορ. τοῦ πέλιτῃ βλ.λ. : Καλλιξ.π. Ἀθην.5,200F παραναθεθῆκει παιδικαρία δισκευασμένα πελταρίσι καὶ θυροσολόχοις, Λουκ.Διδόν.1 καὶ τινα πελτάρια καυφα, Εὐστ.544 ἀσιπιδισια, ἔχουν μικρὰ πελτάρια.

πελταστής ἰτόι στρατιωτῆς φέρων πέλιτην βλ.λ., ἦτοι ἐλαφρὰν ἀσιπίδα : Εὐρ.Ρῆσ.311 παλλαι μὲν Ἰππῆς, παλλὰ πελταστῶν τέλη, Θουκ.2,29 Ἰππῶν τε καὶ πελταστῶν, Λυσ.19,21 καὶ πελταστάς ἐμισθώσαντο, Ξεν.ΚΠ2,1,5 πελταστάς δὲ καὶ ταξῶσα πλείους ἢ τετρακισμυρίους. 2) ἐν τῷ πληθ. γεν. ἐλαφρὰ στρατεύματα, ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ὀπλισμένων στρατιωτῶν : Ξεν.Ἑλλ.4,4,16 τοὺς πελταστάς ἐπερόδοντο.

πελταστικός-ή-όν ὁ ἐμπειρας, Ἰκανός, δεξιός εἰς τὸν χειρισμὸν τῆς πέλιτς : Πλάτ.Θεαιτ.165D πελταστικός ἀνὴρ μισθοφόρος, αὐτ.Πρωτ.350A οἱ πελταστικοί. 2) τὸ θηλ. ὡς οὐα. ἡ πελταστική (ἐνν. τέχνη ἢ τὴν, ἡ δεξιότης τοῦ πελταστοῦ : Πλάτ.Νόμ.813E καὶ πελταστικῆς καὶ πάσης ὀπλομαχίας. 3) τὸ οὐδ. τὸ πελταστικὸν ὡς οὐα. ἐν περιληπτ. ἀμ. τὸ ἐκ πελταστῶν στρατ. σώμα : Ξεν.Ἀν.7,6,29 καὶ πελταστικῷ κωλύοντες. 4) κ. ἐπίρρ. ἐν τῷ ὑπερθ. πελταστικώτατα ὄλας, τελείως κατὰ τὸν τρόπον τῶν πελταστῶν : Ξεν.Οἰκ.21,7 οὐχ ὅτ' ἀν' αὐτῶν, ἄριστα τὸ σῶμα τῶν στρατιωτῶν ἔχουσι καὶ ἰππικώτατα ἢ πελταστικώτατα προκινδυνεύον ἰμάχουσι κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον τῶν ἐλαφρῶν στρατιωτῶν).

πελτατής ἰτόι ὄρη. ἄ. μπελντής τὸ ἐκ χυμοῦ τομάτας πολτώδες ἠλισμένον, παρασκευάσμα.

πέλιτῃ ἴθι, ὄρη. πέλιτῃ μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ ἀσιπίδα ἴσους ἰγύρουσι, μνησείουδς σχήματος, συνηθ. πλεκτὴ ἐκ κλώνων ἰπέας, ὅν ὑπερθετὲν ἐτείνετο δέρμα αἰγῆον, ἐν χρ. τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Θρακῶν : Ἦρ.7,75 ἀκινάτια τε καὶ πέλιτῃ καὶ ἐγγιρίδια μικρά, Εὐρ.Ἀλλ.498 Ἀρεως, ζαχρῶσα ὄρηκας πέλιτῃς ἀναε, αὐτ.Βάκχ.783, Ἀριστφ.Λυσ.563 ἔπερος δ' αὐτ' ὄρηξ πέλιτην σείων κἀκόντιον, Πλωτ.Πομπ.35 πέλιταις Ἀμαζωνικῶν καὶ καθόρουσι ἐνετύχχανον. 2) σῶμα πελταστῶν : Εὐρ.Ρῆσ.410 ἐρρηξά πέλιτην, σοὶ δὲ δουλώσας λέων παρεσχον. 3) κόσμημα Ἰππου : αὐτ.305 πέλιτῃ δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκόλλητας τύπας ἐλαμπε. 4) ἄ παλίων, κοντός, κοντάρι, ζύλον : Ξεν.Ἀν.1,

10,12 ἀέτον τινα χρυσοῦν ἐπὶ πέλιτῃ ἀνατεταμένον Ἦσ. ὄρη. ἀκόντιον. 5) Σουιδ. ἰθι.

πέλιτῃς ἰτόι μτν. κορακίνος βλ.λ. τοῦ Νεΐλου ταριχευμένος, πασπαμένος, Διφιλ.Σ π. Ἀθην.3,121β ὁ δὲ ποταμῖος κορακίνος, ὄν πέλιτην τινὲς καλοῦσιν ὁ ἀπὸ τοῦ Νεΐλου. 7) Ἦσ. εἰδος ταρίχου. 2) Ἦσ. ἐθράκιον ὄπλον, βλ.λ. πέλιτῃ. **πελτίδιον** ἰτόι σχόλ. πελτάριον βλ.λ. : Σχόλ. Λουκ.Νεκρ.Δ12,2.

πελιόν ἰτόι ὑποκορ. τοῦ πέλιτῃ βλ.λ. : Μέν.Περ.κ.202.

πέλιτις-ἶδος ἴθι νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων τῆς οἰκογεν. τῶν κουκουλιονιδῶν.

πέλιτον ἰτόι Ἐπιγρ. ἔξεχον ἐπίπεδον, δῶμα, ταράτσα πρὸς τοποθέτησιν σαρκοφάγου.

πελτοφόρος-ον κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. πελτοφόρος κ. πεταφόρος ἸἘπιγρ. ὁ φέρων πέλιτην βλ.λ. ἢ, ἐλαφρὸν καὶ μικρὸν ἀσιπίδα : Ἀριστ.Πέπλ.30. 2) ὡς οὐα. οἱ πελτοφόροι οἱ πελταστοί : Ξεν.ΚΠ7,1,24 καὶ ὀπλίταις καὶ πελτοφόροις.

3) πελτοφόροι Ἰππεῖς οἱ ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι Ἰππεῖς : Πολυδ3,43,2. 3) νεώτ. βοτον. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν χεδροπῶν οὐ γνωστότερον εἶδος εἶναι πελτοφόρος ἢ δενδροειδής.

πελύκιον ἰτόι μτν. ὑποκορ. τοῦ πέλυξ βλ.λ. : Περ.ῖπλ.Ἐρ.Θαλ.6,17.

πέλυξ-υκος ἰτόι μτν. πέλλα βλ.λ. : Πολυδ.10,105. 2) εἶδος πελέκειωσ : ΠΔ Ἐρ.23,29 καὶ ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, Βάβρ.64,9, Ἀθην.9,392β ἰδιορριπται ὡς βάρβαρος ὑπὸ τοῦ Φωτ. ἐν λ. πέλικεσι.

πελυσίων-ῶνας ἰτόι Ἐπιγρ. ὄνομα μνηδὸς ἐν Σάμῳ.

πέλω ἐν χρ. μ. κτ. ἔνεστ., παρ. κ. ἀόρ. ἐνεργ. τὸ α' ἐν ἀν. παρ.χρ. (Σοφ.ΟΤ245), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ γ' ἐν. προσ. πέλει : ἴλ.134, Σοκ.13,16, Πίνδ.Π4,145, Αἰσχ.Χο.534, ὄμ. β' ἐν. πέλεισι Ἰόνων. Δ44,193, γ' πληθ. πέλωσι ἰΑΠ7,56) κ. ὄρωρ. πέλωντι (Πίνδ.Ο6,100), παρ. γ' ἐν. πέλεν ἴλ.Θ64, Ἡσίοδ.Α164, Ἀριστφ.Ἐπρ.1276) κ. μετ' αὐξήσεωσ ἔπελεν (Πέμπελ.π.Στοβ.4,25,52) κ. συγκεκομη. τ. ἐπλεν (ἴλ.Μ.11), ἐν σπαν. χρ. εἰς τὰ ἄλλα πρόσ. οἶον ἔπελες, πέλες ἰΠίνδ.Ο146, Κόιντ.3,564), ὄρωρ. α' πληθ. πέλωμεσ (Θεοκρ.29,27), προσ. πέλε ἰΑπολλ.Ρ1,304), ὑποτ. πέλω (Αἰσχ.ἴκ.340), πέλη (Θεοκρ.28,12), εὐοτ. πέλοι ἰΠίνδ.Π1,56, Αἰσχ.Πέρσ.526), ἀπαφρ. πέλειν (αὐτ.ἴκ.620, αὐτ.Χρ.304), ἐπ. πέλεναι ἰδιῶφ. ἀνάγν. πέλεμεν : Παρμ.8,451, μτχ. θηλ. πέλωσα ἰΑσχ.Πρ.896), ἐν συνηθεστ. χρ. τὸ μέσ. πέλωμαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ., β' ἐν. πέλει ἰαὐτ.Εὐμ.149,199), γ' ἐν. πέλεται ἰἴλ.Α392, Ἀλκαί.26,49), πληθ. πέλωεσθα ἰΘεοκρ.13,4), πέλεσθε ἰἈπολλ.Ρ2,643), πέλονται ἰἴλ.Κ351, Σοφ.Ατ.159), παρ. γ' πληθ. πέλοντο ἰἴλ.1526), παρ. τ. ἡ ἀόρ. μετ' αὐξήσ. β' ἐν. ἔπλωε ἰαὐτ.Α48) κ. συνηρ. ἔπλωε ἰαὐτ.154), ἔπλετο ἰαὐτ.Χ116, Ἡσίοδ.Θ836, Σοφ.Αφ. Λυρ. Συμπλ.23,26, Ἐμπ.21,2, Βακχ.1,31) κ. ἰων. θαμιστ.τ. πέλεσκεσ ἴλ.Χ433), πέλεσκετο ἰἩσίοδ.ἀπ.14,4), Ἀντιμ.3Ρ1, προσ. πέλω ἰἴλ.Ο219), πέλεσθω ἰΑπολλ.Ρ1,320), εὐοτ. πέλωιτο (αὐτ.Χ443, Αἰσχ.Ἀγ.255), ἀπαφρ. πέλεσθα ἰΑπολλ.Ρ1,160), μτχ. πέλομενοι ἰΑσχ.ἴκ.123), κ. πλῆμονοι ἰΕὐφορ.58, κ. παρ' ὄμ. ἐν τοῖς συνηθετοῖς ἐπιπλῆμονοι, περιπλῆμονοι), εἶχρ. παρὰ ποιητῆς ὡς κ. π. τοῖς μτν. Αἰολεσίον, ἴωσι καὶ Δωριεῖται πεζογράφου, διατελῶ ἐν κινήσει, κινουμαι, κατευθινομαι : ἴλ.Γ3 ἦτε περ κἀλλῆ ἡ γερῶν πελεῖ αὐρανόθι πρὸ ἱννεῖται, ὕφοται πρὸς τὸν ὕρανόν αὐτ.Α392 ὄρε βέλωσ πέλεται ἰεἶδ. ἀνατέλλω : Ὄδ.Γ192 τῷ δ' ῥῆθ δεκάτη .. πέλεν ἠὼς οἰχομένω. 3) ἐπέρομαι, κ. μτφ. : Ὄδ.Ν60 εἰς δὲ κ γῆρας ἔλθη καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλοισιν, αὐτ.Ο408 νυδσοσ. .. πέλεται δεκαιοῖσι βροτοῖσιν, Αἰσχ.Ἀγ.1124 ταχεῖα δ' ἄτα πέλει. 2) πρόερχομαι μτ. τῆς προθ. ἐκ ἴλ.Ε

759 τοῦ δ' ἔξ ἀργύρεος ῥυμός π' ἔλεν αὐτ. N 632 σέο δ' ἔκ τάδε πάντα πέλονται'. 31 ἐν συνήθ. χρ δημιουργοῦμαι, γίνομαι, λαμβάνω ὑπόστασιν, ὀνόματα, ὑφίσταμαι: 'Ἰλ. N 287 τμηῖν . . ἦ τε καὶ ἐνοσμενοίσι μετ' ἀνθρώποισι πέλαται, αὐτ. A 737 ἄλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νείκος, αὐτ. M 677, 'Οδ. Θ 160 ἄθλων, οἳ τὰ πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται'. 4) ὡς συνδέτ. γίνομαι, καθίσταμαι: 'Ἰλ. N 103 (Γρῶξαι ἐνάφασιν εἰσέκεσαν, αἳ τε καθ' ἄλην θάων παρδαλίωσι τὰ λύκων τ' ἦσα πέλονται, 'Οδ. A 393 αἰφὰ τὲ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμητέστερος αὐτός, Θεοκρ 14,68 ἀ- πὸ κροτάφων πελάμεσσα πάντες γηραλέοι' 5) ὅμ. εἶμαι, ὑπάρχω: 'Ἰλ. Δ 158 οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει δρικιον, αὐτ. E 345 'Ἠλέως . . οὐ τε καὶ ὄξυ- τανον πέλεται φάος εἰσαράσασθαι, 'Οδ. E 20 οἱ δὲ τρικλάσιοι τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο, αὐτ' Ο 124, Αἰσχ. Εὐμ. 233 δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀνθεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μνήσι, Σοφ. Αντ. 333 πολλά τὰ δεῖνα κοῦδεν ἀνθρώπου δεῖοντερον πέλει, Εὐρ. Μήδ. 520 δεινὴ τις ὄρη καὶ δυσίστατος πέλει'. || εἶδ. ἐν τῇ λεσβιακῇ ποιήσει ἐν χρ ὡς συνδετικὸν ἀντὶ τοῦ εἶμι, παραλειπομένου: Σαφ. 101' || ὁ παρὰτ. ἡ ἀόρ. κ. ἐν σημ. ἔνεσσι. ἔχω ὑπάρξει: δδ. εἶμαι, ὑπάρχω: 'Ἰλ. A 418 νῦν δ' ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, αὐτ. Z 634 καὶ ἐπιδρόμον ἔπλετο τεύχος, 'Οδ. A 225 τίς ὄμιλος δδ' ἔπλετα; || μτ. μτχ. ρ. ὁποῖετις περιφρασίαν τούτου' ὄσον: 'Ἰλ. Ψ 69 εὐ- δεῖς, ἀτὰρ ἔμετο λελασμένους ἔπλετο, Ἀχιλλεύδ.

πέλωρ [τὸ] κ. νεώτ. μέγα τι καὶ ὑπερφυσικὸν τέρας, ἐπικ. ὄνομα ἐν χρ. μ. κτ. ὄνομαστ. κ. αἰτ. ἐπὶ ἐμφύκων, συνήθ. ἐν κακῇ σημ. ὡς ἐπὶ τῶν Κυ- κλάδων: 'Οδ 1428 τῆς ἐπι Κύκλωφ εὐσε πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς, αὐτ. M 87 αὐτὴ δ' αὐτὲ πέλωρ κακὸν ἰέμι τῆς Σκύλλης'. || ὅμ. ἐπὶ τοῦ δρᾶ- κόντος Πύθωνος: 'Υμν. Ἀπόλλ. 374'. || ἐπὶ τῆς δελφίνος: 'Υμν. Ἀπόλλ. 401 πέλωρ μέγα τε δεῖνόν τε' || μτγν. κ. ἐπὶ πραγμ.: Νόνν. Δ 24,257 εὐρυ- τενὴς ἄγκυτον πέλωρ μίτος'. 2) νεώτ. ζῶφ. γένος ἀκανθοπερυγίων σκορπανιδῶν ἰχθύων.

πελωριάς -άδος [ἡ] πελωρίας βλλ.: Ἀρχέστρ. ἀπ. 56,4 πελωριάδες κόγχαι, ΑΠ 6,224.

πελωρίας -ον, νεώτ. κ. ὄμ. κ. -α-σ|ν|, κ. τελώ- ριος, θηλ. ἰούχι π. Ὀμ. ἰ πελώριος Ἡΐσιοδ. Θ 179) κ. πελωρίη Ἰ' Ἀπολλ P 4,16821, ὄμ. θηλ. πελώ- ρια, τὸ ἔχων μέγεθος πέλωρος βλλ., τεράσιος, ὑπερμεγέθης, γιγάντειος' αυχ.π. Ὀμ. συνήθ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἥρώων: 'Ἰλ. E 395 τῆ δ' Αἴδιος ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὼν ὀσιπτον, αὐτ. H 208 οἷός τε πελώ- ριος ἔρχεται' Ἀρης, αὐτ. Γ 229 οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιοῖ, αὐτ. Λ 820 πελώριον ἔκτορ' Ἀχαιοῖ, 'Οδ. Λ 572 Ὁρίωνα πελώριον εἰσενόησα σ' ὅμ. ἐπὶ τοῦ Πολυφήμεου: 'Οδ. ἰ 187 ἐνθα δ' ἀνήρ ἔνιμαε πελώριος, - πελώριος ἀνθρωπος, - πελώρια γυναικᾶ' || ὅμ. κ. ἐπὶ πραγμ.: 'Ἰλ. Ο 424 Διὸς ἀνία πελώριον ἔγχος αἶστρα, αὐτ. K 439 τεύχεα δὲ χρύσεια πελώρια, θαῦμα ἰδεάσαι, 'Οδ. Α 594 λάαν πελώριον, Ἡΐσιοδ. Θ 179 δεξίτερη δὲ πελώριον ἔλλαθεν ἄρην' σπον. π. τραγ.: Εὐρ. Ἰ 1247 γὰς πελώριον τέρας ἰέμι δρᾶκόντος, Πα- ποδ. Χριστ. Ἰερπ. 107 πελώρια κλήματα, - πελώριον οἰκοδόμημα - πλοῖον' || κ. ἐπὶ ἀφρησμ.: Πίνδ. Ο 10111,21 πελώριον κλέος' || Ἰσχυρός, μεγα- λειώδης: Αἰσχ. Πρ. 151 τὰ κρῖν δὲ πελώρια νῦν ἀίστα' || ἐν χρ. π. κωμ. εἰς ακωπικὸν ὄφρος: Ἀριστφ. Ὀρν. 321 ἦκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πρά- γματος πελωρίου' || κ. π. νεζογράφος, εἰς συμ- πλοδῆς φράσεις: Ἀριστφ. Ρητ. 1408b, 13, 'Αθην. 3,84 E παραβληθέντες πελωρίας καὶ ἀγριωτάτοις ζῶσις ταῖς ἀπασί δαχθέντες οὐδὲν ἔπαθον' 2) πελώρια (ἐνν. ἱερὰ) ἡ μεγάλη ἐρηρὸ τοῦ θερι-

σμοῦ, ἡ πρὸς τμηῖν τοῦ Διὸς ἐν Θεσσαλίᾳ: Βάτ. Σιν. 4' πελώριος ὡς ἐπιθ. τοῦ Διὸς: Κόιντ. Π. 273.

πελωρίς -ίδος [ἡ] μτγν. εἶδος ὄστρεου: Ξε- νοκρ. π. Ὀρειβ. 2,98,52, 'Αθην. 1,4C τὰς πελωριάδας κόγχας, Ἀλκιφρ. 1,2.

πέλωρον [τὸ] πέλωρ βλλ., θηρίον, τέρας, ἐπὶ τῆς Γοργόνης: 'Ἰλ. E 74 ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλῇ δει- νοῖο πέλωρου, 'Οδ. Λ 634'. || ἐπὶ τῶν τέκνων τῆς γῆς: Ἡσιόδ. Θ 295 ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλωρον' πρβλ. αὐτ. 845, αὐτ. 856' || γεν. ἐπὶ ζῶου ἀσυνήθους μεγέθους: 'Οδ. K 168 συνόρασα πόδας δεινοῖτο πε- λώρου ἰέμι ἐλάφου!' || ἐπὶ τῶν μεμαγειμένων ζῶων τῆς Κίρκης: 'Οδ. K 219 τοῖ δ' ἔδεισαν, ἐπει ἴδον σῖνά πέλωρα'. 2) πέλωρα θεῶν σημεῖα [φοβερὰ ἢ περιτρώα] πεμπομένα ὑπὸ τῶν θεῶν: 'Ἰλ. B 321' πρβλ. πέλωρ, πέλωρος.

πέλωρος -η-ον ἰ' Ὀδ. Ο 1611 τεράσιος, τε- ρασιώδης, ὑπερμεγέθης, πελώριος, μετὰ παραλλή- λου ἐνόητος τοῦ φοβεροῦ, π. Ὀμ. σπανιότ. τοῦ τ. πελώριος, π' Ἡσιόδ. δὲ συνηθέστερος: 'Ἰλ. M 202 φοιηένετα δρᾶκόντα φέρων ὄνυχεςαι πέλωρον, 'Οδ. Ο 161 χῆνα φέρων ὄνυχεςαι πέλωρον, Ἡσιόδ. Θ 299 πέλωρον θριν, δεῖνόν τε μέγαν τε, αὐτ. 159 Γαῖα πελώρη, Ἐζεκ. Ἐξ. 125 ὡς φοβερὸς, ὡς πέ- λωρος'. || τὸ αὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ.: 'Υμν. Ἐρμ. 225 πέλωρα βιβᾶ βραδίλει μετὰ γιγαντιαίων βημά- των' πρβλ. αὐτ. 349' κ. ὑπερθ. πελώριος-η-ον: Θεοκρ. Ἐπιγρ. 8,5' πρβλ. πέλωρ.

πελωχικόν τὸ) πᾶν. τέλος, φόρος καταβαλλόμε- νος ὑπὸ τῶν μυλωθράων.

πέμμα στος τὸ) [πέσσω] πᾶν εἶδος τροφῆς μα- γειρικῶς ἐσκευασμένων' συνήθ. ἐν τῷ πληθ. πλα- κούντια Ἰζυμαρικά, γλυκίσματα τῶν ἀρχαίων, ἀνά- λουα πρὸς τὰς σημερινὰς πίπτας' Ἡσ. κέμμα' εἶδος πλακούντος καὶ πᾶν πεπτόμενον' ὅμ. κέμ- ματα' ποικίλα ἐδέσματα πλακούντικα': Σητσίχ, 2, Παν. 26, Ἡρ. 1,160 πέματα ἐπέσσετο ἰγλυκίσματα ἐφῆνοντο, Ἀντιφῶν. 174,2, Πλάτ. Πολ. 404D Ἀττικά πέματα' πρβλ. πόπανον.

πεμμάτιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ πέμμα βλλ., μικρὸν πλακούντιον: Ἀθην. 14,645 B πεμμάτιον ἐ- φόμενον ἐν ἐλαίφ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτοῦμενον.

πεμμάτολόγος -ον μτγν. ὁ ὁμιλῶν ἢ γράφων περὶ πλακούντιων, ζυμαρικών: Ἀθην. 14,648 A ὁ σο- φὸς πεμματολόγος Χρυσίαιπος.

πεμμάτουργός ἰδὲ μτγν. ὁ σακκαρωτάστης, ὁ κατοσκευαστὴς πεμμάτων βλλ.: Λοικ. Κρῶν. 13 ὁ φ- φοποιοὶ μόνοι καὶ πεμματοουργοὶ ἐνεργοὶ ζῶτωσαν.

πεμπαδάρχη [ἡ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ πέμμα βλλ., ἐν λ. ἡ δωδεκάδαρχο.

πεμπαδάρχος [ἡ] ὁ διοικῶν μίαν πεμπαδα, δηλ. σώμα ἐκ πέντε ἀνδρῶν: Ξεν. ΚΠ 2,1,23 τῶν δ' αὐ πεμπαδάρχων ὡσαύτως εἰς τὰς τῶν δεκαδάρ- χων, αὐτ. Ἰνπαρχ. 4,9 [μτ. δ. ρ. -ἀρχη].

πεμπαδικός -ή-όν μτγν. πενταπλάσιος: Δα- ῦσας, Ἀρχ. 264.

πεμπάζω [πέμμε] στα. ἀριθμὸ ἐπὶ τῶν πέντε δα- κτύλων, μετρῶ κατὰ πέντε δάκτυλα, δηλ. ἀρι- θμῶ κατὰ πεντάδας, ἀνά πέντε, κ. γεν. μετρῶ, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω: Αἰσχ. Εὐμ. 748 πεμπάζειτ' ὀρ- θῶς ἐκβολὰς φήφων ξένοι, Ἀπολλ. P 2,975 εἰ τῆς ἔκαστα πεμπάσις, Πλούτ. Ἠθ. 387 B: ὅμ. ἐν τῷ μέσ. τ.: 'Οδ. Δ 412 ἐπὴν πάσαε πεμπάσσεται ἰφ. ἀόρ. α' ὑποτ. ἰ [ἀφοῦ μετρήσῃ δας κατὰ πεντά- δας]' || Ἡσ. κέμπεσσεται' κατὰ πάντα ἀριθμη- σει' τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι κατα- χρηστικῶς δὲ καὶ φιλικῶς ἀριθμήσει' 2) μτφ. ἀναμετρῶ, λογιζομαι, ἀναλογίζομαι, ἐξετάζω: Ἀπολλ. P 4,1748 θεοπροπίας Ἐκάτοιο, θυμῷ πεμ- πάζων, ἀνελεῖκατό' ὅμ. ἐν τῷ μέσ.: αὐτ. 350 πει- πα νόφ πεμπασσο' || π. νεοῖς εἰς αἰτία συνη-

θέστερον τὸ ἀνσπεμιάζω ἰάναφέρεται ὡς σιολ. ἐν ΕΜ 660,41. 3) Ἦσ. «πεμπαζόμενοι» ἐπιστρέφόμενοι. ἐκκληττόμενοι μεριμνώτες.

πέμπαθλον (τὸ) Ἐπιγρ. πέμπαθλον βλλ. (ἀμφ.).

πεμπάκι ἐπίρρο. Ἐπιγρ. πεντάκις βλλ.

πεμπάμερος-ον Ἐπιγρ. πενθήμερος βλλ.

πεμπάς-άδος (ἡ) ὁ ἀριθμὸς πέντε. ἡ ποσότης πέντε: Γιλιάτ. Πολ. 546C ἐπίτριτος πυθμὴν πεμποδι συζυγεὶς δύο ἀρμονίας παρέχεται, αὐτ. Φοιδ. 104.A [κωδ. πεμπάτις, Πλούτ. Μθ. 387F. 2] σώμα ἐκ πέντε στρατιωτῶν: Ξεν. ΚΠ 2,122 καὶ τὴν πεμπάδα εἰς τὸ δυνατόν τοιαύτην παρέχειν, αὐτ. Ξεν. Ἐλλ. 7,2,6 ἀφ' ἐκάστης δὲ τῆς πεμπάδος εἰς ἡμεροφύλαξ κατελείπετο, Δαμάσκ. Ἀρχ. 203: πρβλ. πεντάς. 3) Ἐπιγρ. τὸ πέμπτον μέρος.

πεμπαστής (ὁ) [πεμπάζω], δωρ. πεμπαστής ὁ ἀριθμῶν, μετρῶν, θεωρῶν τ, ὡς ἀριθμῶν μτ. αἰ.: Αἰσχ. Πέρσ. 981 μύρια πεμπαστόν τῶν ἀριθμῶντα, θεωροῦντα κατὰ δεκάδας χιλιάδων.

πεμπάσι αἰολ. τ. τοῦ πέντε βλλ.: Ψ' Ἦρ. Βί. Ὀμ 37 καὶ γὰρ ὀνομάζουσαι αἱ Αἰολεὶς τὰ πέντε πέμπε κ. γενικ. πέμπων: Ἄλκ. 33,7.

πεμπάθνος-ον ὁ κατασκευασμένος ἐκ πέντε βοείων δερμάτων: Σαφφ. 98 πεμπάθνα σάμβαλα [κωδ. πεντάβοειο].

πεμπεκαίδεκατος Ἐπιγρ. αἰολ. τ. τοῦ πεντεκαίδεκατος βλλ.

πέμπελος-ον μγν. κ δημ. γηραλέος, ὑπέργηρος' Χοιροβ. 391,14 ἐπέμπελος, σημαίνει τὸν πολλὸν ἐνιαυτῶν ὄντας: Λυκόφωρ. 682 νεκράμαντιν πέμπελον, αὐτ. 826 πέμπελον γραῦν, Γαλ. 6,380' || δημ. παμπάλσιος, παμπολής. 2) Ἦσ. ἐπέμπελον' σταμύλον. λάλον. οἱ δὲ λῖαν γηραλέος.

πεμπήτρις Ἐπιγρ. αἰολ. ἀντὶ πεντητρίσι βλλ.

πέμπητος Ἐπιγρ. ἀρκάδ. πεμπητός βλλ.

πεμπταίζω μγν., μτχ. πεμπταίζοντες κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν: Θεοδοτ. ΠΑ' ἘΞ. 13,18.

πεμπταίος-α-ον κ. νεώτ. ὁ συμβαίνων, ὁ γινόμενος κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν [συνήθ. συμφωνεῖ πρὸς τὸ ὑποκειμενόν]: Ὀδ. Ξ 257 πεμπταίοι δ' Αἴγυπτον εὐρρεῖτην ἰκόμεσθα (ἤλθομεν κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν) πρβλ. Ἰημ. Ἀφορ. 436, Πίνδ. Ο 6,53 πεμπταίον γεγεννημένον [γενηθείς πρὸ πέντε ἡμερῶν], Ἰημ. Ἐπιδ. 1,20 ἔκρινεν (ὡς πυρετῶς) πεμπταίοισι [ἡ κρίσις τοῦ πυρετοῦ ἐπῆλθεν εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτὸν κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν], Ἀριστ. Ὀρν. 474 πρᾶκεισθαι πεμπταίον (ὅτι ἔκειτο σταφρος ἐπὶ πέντε ἡμέρας), Ξεν. Ἀν. 6,4,9 [νεκροί] ἤδη ἦσαν πεμπταίοι, Πλούτ. Φάβ. 17 πεμπταίον ἀπὸ τῆς νίκης, Λοκ. Ἄλκ. δ 2 πεμπταία ἐκ γενετῆς. 2) ὁ ἀνὰ πάσαν πέμπτην ἡμέραν γινόμενος: Ἰημ. Ἐπιδ. 1,24 πεμπταίοι πυρετοί, Ἀλέξ. Ἀφρ. Πρ. 2,10, Πάπ. πεμπταίοι ποτισμοί.

πεμπτάκις ἐπίρρο., μγν. πεντάκις: Δίων Κ 53,16.

πεμπτάμερος πεμπάμερος βλλ.

πεμπτάς πεμπάς βλλ.

πεμπτάφυλλον (τὸ) πεντάφυλλον βλλ.

πεμπτημόριον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ ἐν ἑκ τῶν πέντε ἴσων μερῶν εἰς ἃ διηρέθη ὁμοίον τ: Ἰημ. Γυν. Φύσ. 50 ὅσαν πεμπτημόριον ἰσοικνικία, Πλάτ. Νόμ. 956C τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείας δίκης.

πεμπτήρ-ήρος (ὁ) νομπεὺς βλλ.: Σοφ. ἀπ. 142i,10 πεμπτήρ ἀλίων ἔρετῶν.

πεμπτήριος (ὁ, ἡ) μγν. ὁ προπέμπων, προπεμπτήριος: Γρηγ. Ναζ. 3,462A.

πέμπη-ης π-ον (πέντε) κ. πάπ. κ. νεώτ. ὄριμητ. τακτ. ἐπιθ. ὁ φέρων εἰς τινα σειρὰν ἢ τάξιν τὸν ἀριθμὸν πέντε, ὁ μετὰ τεσσάρων ἄλλων: Ὀδ. 1 335 πέμπητος μετὰ τοῖσιν, Ἦρ. 2,106 ἑκατέρωθι δὲ ἀνὴρ ἐγγέγλυται μέγαςος πέμπτης σπιθαμῆς ἔχων μέγεθος τεσσάρων πήχων καὶ μίας σπιθα-

μῆς, αὐτ.), 77 ἑς πέμπτον μῆνα ἰκατὰ τὸν πέμπτον μῆνα, Θουκλ. 61 πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν, οὐτ. 3,19 ΚΑ' Ἀπ. 6,9 ἤνοιξα τὴν πέμπτην σφραγίδα, - ἤλαθε πέμπτος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν, - πέμπτον τεύχος: || τὸ πέμπτον μέρος τὸ πεμπτημόριον βλλ.: Γιλιάτ. Ἀπολ. 36B, Κόλλος, ὁ Φιλοπότριος 4,4 με εἶδε τὸ πέμπτον τοῦ αἰώνος εἰς ἕξνα ἔθνη' || τὸ πέμπτον ὡς ἐπίρρο. διὰ πέμπτην φορῶν: Διόδ. Σ 19,77 ὑπάρχον ἴσασται . . . τὸ πέμπτον, Πλούτ. Φάβ 19 Μάρκελλον μὴ ὑπατεύουσαν τὸ πέμπτον ἐνέδρα περιβαλὼν ἔκτεινε: || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ πέμπτη (ἐνν. ἡμέρα): Ἡσιόδ. Ἐργ. 802 ἐν πέμπτη γὰρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεῦειν, Ἀριστ. Νεφ. 1131 ὄμ. κ. νεώτ. ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος: μεγάλην πέμπτην ἡ πέμπτην ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν. 2) νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ πέντε ἐφεξῆς φθόγων τῆς μουσικῆς κλίμακος διάστημα, ἡ διὰ πέντε (ἐνν. χορδῶν συμφωνία) τῶν ἀρχαίων: || ὄμ. ἐπὶ ὄρασις ἡ πέμπτη (ἐνν. ὄρα): Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,29. 3) ὄμ. ἡ πέμπτη (ἐνν. ὀδοδ.) κ. εἰδ. μία τῶν διόδων τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου: Πολύβ. 6,30,6 ἦν καλοῦσι πέμπτην διὰ τὸ παρὰ τὰ πέμπτα τάγματα παρῆκειν. 4) πάπ. ὄμ. ὡς οὐσ. ἡ πέμπτη φορολογία ἐπιθάλουσα τὴν καταβολὴν τοῦ ἐνὸς πέμπτου τοῦ ἅλου εισοδήματος ἢ τῆς ὅλης οὐσίας: πρβλ. δεκάτη. 5) τὸ πέμπτον σῶμα τὸ πέμπτον ἢ ἄ. λεγόμενον οὐράνιον στοιχεῖον: Φιλώτ 12, Πλούτ. Ἀρσάκ. Φιλ. 1,3,22, οὐτ. 2,6,2 πέμπτον στοιχεῖον, οὐτ. 2,25,7 πέμπτη οὐσία, Φιλώτ. 1ω. Ὑπομν. 9,29.

πεμπτός-ῆ-όν ὄπεσταλμένος, σταλμένος, σταλτός: Θουκλ. 8,86 ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοί πρῆσθει, ἔαφγρ. ἀπὶ πρῆσθεῖται οὐς τότε ἔεμψαν: Ἰώσ. Αἰ 18,22 πεμπτός ὑπ' αὐτοῦ παρῆν Ἴουδαῖοις ἄσπρχος, αὐτ. 3,2 πεμπτός ἔλεγεν ἦκειν ὑπὸ τοῦ Ἀνοῦθιδας.

πεμπτουσία (ἡ) νεώτ. κ. πέμπτη οὐσία ὀνομασία τοῦ αἰθέρος, τὸν ὅποιον ὁ Ἀριστοτέλης προσέθετο εἰς τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῆς φύσεως γῆν, ὕδωρ, πῦρ καὶ ἀέρα) πρβλ. πέμπτος. 5) 2) μτφ. τὸ πλεόν οὐσιώδες παραστικόν, τὸ κυριώτερον περιεχόμενον, ἀπόσταγμα.

πέμπε κ. μων, νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ἀπαρφ. πεμπέμεν ἰ' Ὀδ. Κ 181 κ. - μέμμαι [αὐτ. Ν 48], Ἰων. παρατ. πέμπεσκε ἰ' Ἦρ 7,106], μέλλ. πέμψω ἰ' Ἰλ. Ε 167], δωρ. πεμφῶ ἰ' Ὀδ. κ. 5,14], ἐπ. ἀπαρφ. πεμφέμεναι ἰ' Ὀδ. Κ 484], ὄρο. ἐπέμψα, ἐπ. πέμψα ἰ' Ἰλ. Α 442 Φ 43], δημ. ἐπέψα, παρακ. πέπομψα ἰ' Θουκ 7,12 Ξεν. ΚΠ 6,2,10, Δημ 54], ὄπερα. ἐπεπόμψα ἰ' Ξεν. ΚΠ 6,2,9 κ. Ἰων. ἐπεπόμψα ἰ' Ἦρ. 1,85], μτχ. πεπομψῆς [ἐκ - : Αἰσχίν. 3,64], μέσ. ἰούχι εἴχρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πλὴν ἐν τοῖς συνθετοῖς ἀπο-μετα-πρσ-] πέμμομαι, μέλλ. πέμφομαι ἰ' Ἐὐρ. 111], ὄρο. ἐπεμψήμων, οὐτ. Ἐκλ. 977], παθ. μέλλ. πεμψήσομαι ἰ' Στράβ. 1,1,4, Πλούτ. Δημήτρ. 27], ὄρο. ἐπέμψθην ἰ' Πίνδ. Ν 3,59, Σοφ. Ἰλ. 1163], παρακ. γ' ἐν. πέμπεμται ἰ' Αἰσχ. Ἐπ. 4,73 πρσ-, Θουκλ. 7,7], μτχ. πεπεμμένω ἰ' Δημ. 672, Λοκ. Ἀλέξ. 32, Δίων Κ 50,13], ὄπερα. ἐπέπεμτο ἰ' Θουκ 7,89, προπρ-, Δίων Κ 36,18], στέλλω, ἀποστέλλω, ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα εἰδ. περὶ κτηνῶν, πρῆσθεαν: Ἰλ. Ε 116 Ἔκτωρ δὲ προτὶ ἄστῳ δύο κήρυκας ἔπεμπε, Ἦρ. 7,15 καὶ πέμπε ἀγγελοῖν [ἐπί] Ἀρτάδανον κατέοντα, Αἰσχ. Ἐπ. 37 σκοπέας δὲ κἀγὼ καὶ καταπτήρας στρατοῦ ἔπεμψα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραν. 26,7 ἀβρώπους τὸτ' ἐπέψαμεν ἀναφορ. πρὸς στρατιώματα: Αἰσχ. Πέρσ. 34 ἄλλαις δ' ὁ μάγας καὶ παλυθρέμμων Νεῖλος ἔπεμψεν, αὐτ. Ἐπ. 470. || κ. ἀναφορ. πρὸς πράγματα: Γιλιάτ. Ἐπιστ. 310D γράμματα πέμψαντα ἐμὲ ἐρῆσαι, αὐτ. 323B πέμπεται μομφῆς καθήγορον ἐπιστολήν: || οὕτω κ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις κ. γεν. πρὸς ἀφῆρημ. ἐνοίας: Ἰλ. Ο 109 ὅτι κεν ὄμμι κακὸν πέμψησιν

μτφ. αὐτ.), 77 ἑς πέμπτον μῆνα ἰκατὰ τὸν πέμπτον μῆνα, Θουκλ. 61 πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν, οὐτ. 3,19 ΚΑ' Ἀπ. 6,9 ἤνοιξα τὴν πέμπτην σφραγίδα, - ἤλαθε πέμπτος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν, - πέμπτον τεύχος: || τὸ πέμπτον μέρος τὸ πεμπτημόριον βλλ.: Γιλιάτ. Ἀπολ. 36B, Κόλλος, ὁ Φιλοπότριος 4,4 με εἶδε τὸ πέμπτον τοῦ αἰώνος εἰς ἕξνα ἔθνη' || τὸ πέμπτον ὡς ἐπίρρο. διὰ πέμπτην φορῶν: Διόδ. Σ 19,77 ὑπάρχον ἴσασται . . . τὸ πέμπτον, Πλούτ. Φάβ 19 Μάρκελλον μὴ ὑπατεύουσαν τὸ πέμπτον ἐνέδρα περιβαλὼν ἔκτεινε: || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ πέμπτη (ἐνν. ἡμέρα): Ἡσιόδ. Ἐργ. 802 ἐν πέμπτη γὰρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεῦειν, Ἀριστ. Νεφ. 1131 ὄμ. κ. νεώτ. ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος: μεγάλην πέμπτην ἡ πέμπτην ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν. 2) νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ πέντε ἐφεξῆς φθόγων τῆς μουσικῆς κλίμακος διάστημα, ἡ διὰ πέντε (ἐνν. χορδῶν συμφωνία) τῶν ἀρχαίων: || ὄμ. ἐπὶ ὄρασις ἡ πέμπτη (ἐνν. ὄρα): Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,29. 3) ὄμ. ἡ πέμπτη (ἐνν. ὀδοδ.) κ. εἰδ. μία τῶν διόδων τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου: Πολύβ. 6,30,6 ἦν καλοῦσι πέμπτην διὰ τὸ παρὰ τὰ πέμπτα τάγματα παρῆκειν. 4) πάπ. ὄμ. ὡς οὐσ. ἡ πέμπτη φορολογία ἐπιθάλουσα τὴν καταβολὴν τοῦ ἐνὸς πέμπτου τοῦ ἅλου εισοδήματος ἢ τῆς ὅλης οὐσίας: πρβλ. δεκάτη. 5) τὸ πέμπτον σῶμα τὸ πέμπτον ἢ ἄ. λεγόμενον οὐράνιον στοιχεῖον: Φιλώτ 12, Πλούτ. Ἀρσάκ. Φιλ. 1,3,22, οὐτ. 2,6,2 πέμπτον στοιχεῖον, οὐτ. 2,25,7 πέμπτη οὐσία, Φιλώτ. 1ω. Ὑπομν. 9,29.

πεμπτός-ῆ-όν ὄπεσταλμένος, σταλμένος, σταλτός: Θουκλ. 8,86 ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοί πρῆσθει, ἔαφγρ. ἀπὶ πρῆσθεῖται οὐς τότε ἔεμψαν: Ἰώσ. Αἰ 18,22 πεμπτός ὑπ' αὐτοῦ παρῆν Ἴουδαῖοις ἄσπρχος, αὐτ. 3,2 πεμπτός ἔλεγεν ἦκειν ὑπὸ τοῦ Ἀνοῦθιδας.

πεμπτουσία (ἡ) νεώτ. κ. πέμπτη οὐσία ὀνομασία τοῦ αἰθέρος, τὸν ὅποιον ὁ Ἀριστοτέλης προσέθετο εἰς τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῆς φύσεως γῆν, ὕδωρ, πῦρ καὶ ἀέρα) πρβλ. πέμπτος. 5) 2) μτφ. τὸ πλεόν οὐσιώδες παραστικόν, τὸ κυριώτερον περιεχόμενον, ἀπόσταγμα.

πέμπε κ. μων, νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ἀπαρφ. πεμπέμεν ἰ' Ὀδ. Κ 181 κ. - μέμμαι [αὐτ. Ν 48], Ἰων. παρατ. πέμπεσκε ἰ' Ἦρ 7,106], μέλλ. πέμψω ἰ' Ἰλ. Ε 167], δωρ. πεμφῶ ἰ' Ὀδ. κ. 5,14], ἐπ. ἀπαρφ. πεμφέμεναι ἰ' Ὀδ. Κ 484], ὄρο. ἐπέμψα, ἐπ. πέμψα ἰ' Ἰλ. Α 442 Φ 43], δημ. ἐπέψα, παρακ. πέπομψα ἰ' Θουκ 7,12 Ξεν. ΚΠ 6,2,10, Δημ 54], ὄπερα. ἐπεπόμψα ἰ' Ξεν. ΚΠ 6,2,9 κ. Ἰων. ἐπεπόμψα ἰ' Ἦρ. 1,85], μτχ. πεπομψῆς [ἐκ - : Αἰσχίν. 3,64], μέσ. ἰούχι εἴχρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πλὴν ἐν τοῖς συνθετοῖς ἀπο-μετα-πρσ-] πέμμομαι, μέλλ. πέμφομαι ἰ' Ἐὐρ. 111], ὄρο. ἐπεμψήμων, οὐτ. Ἐκλ. 977], παθ. μέλλ. πεμψήσομαι ἰ' Στράβ. 1,1,4, Πλούτ. Δημήτρ. 27], ὄρο. ἐπέμψθην ἰ' Πίνδ. Ν 3,59, Σοφ. Ἰλ. 1163], παρακ. γ' ἐν. πέμπεμται ἰ' Αἰσχ. Ἐπ. 4,73 πρσ-, Θουκλ. 7,7], μτχ. πεπεμμένω ἰ' Δημ. 672, Λοκ. Ἀλέξ. 32, Δίων Κ 50,13], ὄπερα. ἐπέπεμτο ἰ' Θουκ 7,89, προπρ-, Δίων Κ 36,18], στέλλω, ἀποστέλλω, ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα εἰδ. περὶ κτηνῶν, πρῆσθεαν: Ἰλ. Ε 116 Ἔκτωρ δὲ προτὶ ἄστῳ δύο κήρυκας ἔπεμπε, Ἦρ. 7,15 καὶ πέμπε ἀγγελοῖν [ἐπί] Ἀρτάδανον κατέοντα, Αἰσχ. Ἐπ. 37 σκοπέας δὲ κἀγὼ καὶ καταπτήρας στρατοῦ ἔπεμψα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραν. 26,7 ἀβρώπους τὸτ' ἐπέψαμεν ἀναφορ. πρὸς στρατιώματα: Αἰσχ. Πέρσ. 34 ἄλλαις δ' ὁ μάγας καὶ παλυθρέμμων Νεῖλος ἔπεμψεν, αὐτ. Ἐπ. 470. || κ. ἀναφορ. πρὸς πράγματα: Γιλιάτ. Ἐπιστ. 310D γράμματα πέμψαντα ἐμὲ ἐρῆσαι, αὐτ. 323B πέμπεται μομφῆς καθήγορον ἐπιστολήν: || οὕτω κ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις κ. γεν. πρὸς ἀφῆρημ. ἐνοίας: Ἰλ. Ο 109 ὅτι κεν ὄμμι κακὸν πέμψησιν

μτφ. αὐτ.), 77 ἑς πέμπτον μῆνα ἰκατὰ τὸν πέμπτον μῆνα, Θουκλ. 61 πέμπτον αὐτὸν στρατηγόν, οὐτ. 3,19 ΚΑ' Ἀπ. 6,9 ἤνοιξα τὴν πέμπτην σφραγίδα, - ἤλαθε πέμπτος κατὰ τὸν διαγωνισμὸν, - πέμπτον τεύχος: || τὸ πέμπτον μέρος τὸ πεμπτημόριον βλλ.: Γιλιάτ. Ἀπολ. 36B, Κόλλος, ὁ Φιλοπότριος 4,4 με εἶδε τὸ πέμπτον τοῦ αἰώνος εἰς ἕξνα ἔθνη' || τὸ πέμπτον ὡς ἐπίρρο. διὰ πέμπτην φορῶν: Διόδ. Σ 19,77 ὑπάρχον ἴσασται . . . τὸ πέμπτον, Πλούτ. Φάβ 19 Μάρκελλον μὴ ὑπατεύουσαν τὸ πέμπτον ἐνέδρα περιβαλὼν ἔκτεινε: || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἡ πέμπτη (ἐνν. ἡμέρα): Ἡσιόδ. Ἐργ. 802 ἐν πέμπτη γὰρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεῦειν, Ἀριστ. Νεφ. 1131 ὄμ. κ. νεώτ. ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος: μεγάλην πέμπτην ἡ πέμπτην ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν. 2) νεώτ. μουσ. τὸ μεταξὺ πέντε ἐφεξῆς φθόγων τῆς μουσικῆς κλίμακος διάστημα, ἡ διὰ πέντε (ἐνν. χορδῶν συμφωνία) τῶν ἀρχαίων: || ὄμ. ἐπὶ ὄρασις ἡ πέμπτη (ἐνν. ὄρα): Ἀρρ. Ἐπικτ. 1,29. 3) ὄμ. ἡ πέμπτη (ἐνν. ὀδοδ.) κ. εἰδ. μία τῶν διόδων τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοπέδου: Πολύβ. 6,30,6 ἦν καλοῦσι πέμπτην διὰ τὸ παρὰ τὰ πέμπτα τάγματα παρῆκειν. 4) πάπ. ὄμ. ὡς οὐσ. ἡ πέμπτη φορολογία ἐπιθάλουσα τὴν καταβολὴν τοῦ ἐνὸς πέμπτου τοῦ ἅλου εισοδήματος ἢ τῆς ὅλης οὐσίας: πρβλ. δεκάτη. 5) τὸ πέμπτον σῶμα τὸ πέμπτον ἢ ἄ. λεγόμενον οὐράνιον στοιχεῖον: Φιλώτ 12, Πλούτ. Ἀρσάκ. Φιλ. 1,3,22, οὐτ. 2,6,2 πέμπτον στοιχεῖον, οὐτ. 2,25,7 πέμπτη οὐσία, Φιλώτ. 1ω. Ὑπομν. 9,29.

πεμπτός-ῆ-όν ὄπεσταλμένος, σταλμένος, σταλτός: Θουκλ. 8,86 ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτοί πρῆσθει, ἔαφγρ. ἀπὶ πρῆσθεῖται οὐς τότε ἔεμψαν: Ἰώσ. Αἰ 18,22 πεμπτός ὑπ' αὐτοῦ παρῆν Ἴουδαῖοις ἄσπρχος, αὐτ. 3,2 πεμπτός ἔλεγεν ἦκειν ὑπὸ τοῦ Ἀνοῦθιδας.

πεμπτουσία (ἡ) νεώτ. κ. πέμπτη οὐσία ὀνομασία τοῦ αἰθέρος, τὸν ὅποιον ὁ Ἀριστοτέλης προσέθετο εἰς τὰ τέσσαρα στοιχεῖα τῆς φύσεως γῆν, ὕδωρ, πῦρ καὶ ἀέρα) πρβλ. πέμπτος. 5) 2) μτφ. τὸ πλεόν οὐσιώδες παραστικόν, τὸ κυριώτερον περιεχόμενον, ἀπόσταγμα.

πέμπε κ. μων, νεώτ. κ. δημ., ἐπ. ἀπαρφ. πεμπέμεν ἰ' Ὀδ. Κ 181 κ. - μέμμαι [αὐτ. Ν 48], Ἰων. παρατ. πέμπεσκε ἰ' Ἦρ 7,106], μέλλ. πέμψω ἰ' Ἰλ. Ε 167], δωρ. πεμφῶ ἰ' Ὀδ. κ. 5,14], ἐπ. ἀπαρφ. πεμφέμεναι ἰ' Ὀδ. Κ 484], ὄρο. ἐπέμψα, ἐπ. πέμψα ἰ' Ἰλ. Α 442 Φ 43], δημ. ἐπέψα, παρακ. πέπομψα ἰ' Θουκ 7,12 Ξεν. ΚΠ 6,2,10, Δημ 54], ὄπερα. ἐπεπόμψα ἰ' Ξεν. ΚΠ 6,2,9 κ. Ἰων. ἐπεπόμψα ἰ' Ἦρ. 1,85], μτχ. πεπομψῆς [ἐκ - : Αἰσχίν. 3,64], μέσ. ἰούχι εἴχρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πλὴν ἐν τοῖς συνθετοῖς ἀπο-μετα-πρσ-] πέμμομαι, μέλλ. πέμφομαι ἰ' Ἐὐρ. 111], ὄρο. ἐπεμψήμων, οὐτ. Ἐκλ. 977], παθ. μέλλ. πεμψήσομαι ἰ' Στράβ. 1,1,4, Πλούτ. Δημήτρ. 27], ὄρο. ἐπέμψθην ἰ' Πίνδ. Ν 3,59, Σοφ. Ἰλ. 1163], παρακ. γ' ἐν. πέμπεμται ἰ' Αἰσχ. Ἐπ. 4,73 πρσ-, Θουκλ. 7,7], μτχ. πεπεμμένω ἰ' Δημ. 672, Λοκ. Ἀλέξ. 32, Δίων Κ 50,13], ὄπερα. ἐπέπεμτο ἰ' Θουκ 7,89, προπρ-, Δίων Κ 36,18], στέλλω, ἀποστέλλω, ἀναφορ. πρὸς πρόσωπα εἰδ. περὶ κτηνῶν, πρῆσθεαν: Ἰλ. Ε 116 Ἔκτωρ δὲ προτὶ ἄστῳ δύο κήρυκας ἔπεμπε, Ἦρ. 7,15 καὶ πέμπε ἀγγελοῖν [ἐπί] Ἀρτάδανον κατέοντα, Αἰσχ. Ἐπ. 37 σκοπέας δὲ κἀγὼ καὶ καταπτήρας στρατοῦ ἔπεμψα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραν. 26,7 ἀβρώπους τὸτ' ἐπέψαμεν ἀναφορ. πρὸς στρατιώματα: Αἰσχ. Πέρσ. 34 ἄλλαις δ' ὁ μάγας καὶ παλυθρέμμων Νεῖλος ἔπεμψεν, αὐτ. Ἐπ. 470. || κ. ἀναφορ. πρὸς πράγματα: Γιλιάτ. Ἐπιστ. 310D γράμματα πέμψαντα ἐμὲ ἐρῆσαι, αὐτ. 323B πέμπεται μομφῆς καθήγορον ἐπιστολήν: || οὕτω κ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις κ. γεν. πρὸς ἀφῆρημ. ἐνοίας: Ἰλ. Ο 109 ὅτι κεν ὄμμι κακὸν πέμψησιν

ἐκάστω. Αἰσχ. Εὐμ. 203 ἔχρησα ποινάς τοῦ πατρὸς πέμψαι, αὐτ. Εὐμ. 598, Σοφ. Ἡλ. 460 πέμψαι τὰ δ' αὐτῆ ὑποπράσοι· ὄνειρατα, αὐτ. Φιλ. 19, αὐτ. Οἴτ. 189 εὐδῶνα πέμψον ἄλκᾶν, Εὐρ. ἄπ. 506 πέμψειν . . . ζῆμιαν. || ἐν συνθ. χρ. εἶδ. περὶ οἰωνῶν, προφητικῶν σημειῶν: Ἰλ. Ω 310 πέμψον δ' οἰωνῶν . . . Σοφ. Οἴτ. 149 Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τὰ σδε ματείλας Ξεν. Ἀπομν. 1, 4, 15 οὐδ' ὅταν τοῖς Ἑλλησι τέρατα πέμποντες προσομιῶσιν (ἰοθεοί)· 21 εἰς δὴλασιν τοῦ τόπου εἰς ὃν τις ἀποτέλλεται, μτ. αἰτ. τοπ. : Σοφ. ΟΚ 1770 Θήβας δ' ἡμᾶς τὰς ἀγνώστους πέμψον, αὐτ. Οἴτ. 761 ἀγρούς σφε πέμψαι ὅμ. μτ. ἐμπροσθ. αἰτ. : Ἰλ. Ζ 207 πέμπε δ' ἐμ' ἐπὶ Τροίην, Ὁδ. Ε37, αὐτ. Δ 560 σὶ κέν μιν πέμποιεν ἄν' εὐρέα νῦτα Δαλσσης· || κ. μτ. δοτ. : ἸΤ 159 ἰὼ ἰὼ δαίμων, ὅς τὸν μούνον με κασίγητον συλάς Ἀἰδι πέμψας. || κ. μτ. γενικ. ἐμπροσθ. : Ἰλ. Φ 48 θεός . . . ὅς μιν ἐμπελᾶν πέμψειν εἰς Ἀΐδα. Πλάτ. Πρωτ. 325D μετὰ δὲ ταῦτο εἰς διδασκαλίαν πέμποντες ἰεῖς τὸ σχολεῖον· || μτ. ἐπιρρ. τοπ. : Ἰλ. Π 445 αἶ κε ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα δῶδε δόμονδε, αὐτ. Σ 452, αὐτ. Ψ 137 ἔπαρην γὰρ ἀμύμονα πέμψ' Αἰδόσδε, Ὁδ. Τ 281 πέμπειν τὴ μιν ἔθελον αὐτοῖ σκαδ' ἀπῆλμυτον, αὐτ. Ω 418 οἰκίδε ἐκαστον πέμπον· || ὅμ. πρὸς δὴλασιν τοῦ τόπου ἐξ οὗ ἀποστέλλεται τις, μτ. γενικ. ἐμπροσθ. : Ἰλ. Π 447 ἐθέλησι . . . πέμψην ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ἄμυνης, Ὁδ. Α 635 μῆ μοι Γοργῆην κεφαλὴν δεινοτο πελώρου ἐξ Αἰδῶς πέμψειεν ἀγαυή Περσεφόνη· 3) στέλλω πρὸς τινα σκοπῶν, μτ. αἰτ. ἐμπροσθ. : Ἦρ. 5, 12 τὴν ἀδελφὴν . . . ἐπ' ὄδωρ ἐπέμψαν, Σοφ. Φιλ. 45 τὸν οὖν παρόντα πέμψον εἰς κατασκοπήν, Ξεν. ΚΠ 6, 29 οἱ Ἰνδοί . . . ὅς ἐπεπόμψε Κύρος ἐπὶ κατασκοπήν. ὅμ. κ. μτ. δοτ. μτ. τῆς ἐπί : Ἰλλ. 4, 8, 17 Ὀϊβρώνα πέμψουσιν ἐπὶ πολέμῳ πρὸς αὐτὸν. || οὕτω κ. μτ. γενικ. ἐμπροσθ. πέμψω περὶ τινος ἢ ὑπὲρ τινος. ὅμ. 1, 91 καὶ περὶ αὐτῶν ὁ Θεμιστοκλῆς τοῖς Ἀθηναίοις κρύφα πέμψαι κελαιῶν . . . Ξεν. ΚΠ 6, 2, 10 πεπομψέαι δὲ Κρείσων καὶ εἰς Λακεδαιμόνα περὶ συμμαχίας, Δημ. 162 οὐτε τὸ χωρίον οὐτε τοῖς φρουροῖς ἀπεδίδοσαν πέμψοντες ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλὰς ἰένυθα ὑπονοεῖται πρᾶσθιν, ἀγγελοῖ· || μτ. ἀπορφ. ἀποστέλλω τι νὰ μὲ τὴν ἐντολήν, παραγγέλιον νὰ . . . Ἰλ. Π 454 πέμψειν μιν θάνατον τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον, αὐτ. 575, Ὁδ. Δ 8 τὴν ἄρ' ὅ γ' ἐνθ' Ἰππῆσαι καὶ ἄρμασι πέμπε νείασθαι, αὐτ. Ξ 396, αὐτ. Ο 419; Σοφ. Ἡλ. 406 μήτηρ με πέμπε πατρὶ τυμβεῦσαι χόας, Εὐρ. ἸΑ 360 πέμπεσι σῆ δάμαρτι . . . παῖδα . . . δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ξεν. Ἑλλ. 3, 17 πέμψουσιν οἱ ἔφοροι . . . στρατεύεσθαι μὲ τὴν διαταγὴν νὰ . . . οὕτω κ. Ἐρωτόκρ. 1, 2051 ὁ κύρις τινι καθημερινὸ ἐπέμπε νὰ μαθαίνη· || κ. μτ. μτχ. : Ξεν. Ἀν. 6, 6, 4 ἐπέμπον δὲ καὶ οἱ πολέμοιο ἦδη οἱ πλῆστον ἄκων . . . ἐρωτῶντες . . . Ἐπιγρ. κήρυκας πέμπειν ἀγγέλλοντας· || εἶδ. ἀποστέλλω τινὰ οἰκῆδε ἐπὶ τὴν πατρίδα του, προσπέμψω : Ὁδ. Η 227 κέλευσον πεμπόμενοι τὸν ξεῖνον, αὐτ. Ο 74 χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, αὐτ. Ψ 315 οὕτω κ. Σοφ. Οἴτ. 1518 γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἀποικον· 4) μτ. αἰτ. τοῦ πρᾶς. εἰς δὴλασιν τοῦ πρὸς ὃν ἀποστέλλεται τις : Ὁδ. Δ 29 ἢ ἄλλων πέμψουσιν . . . ὅς κε φιλήσῃ ἰνὰ πέμψωμεν αὐτοὺς πρὸς ἄλλον· 5) συνθεῶστ. ἐμπροσθ. : Θουκ. 2, 81 παρὰ τε Φορμίωνα ἐπέμπον ἰένω ἀπεσταλμένον κελαιῶντες ἀμύμονι, Ξεν. Ἀν. 5, 2, 6 πέμψουσι πρὸς Ξενοφῶντα· || κ. μτ. δοτ. μτ. τῆς ἐπί : Ἰλ. Β 6 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι αὐλον Ὀνειρον ὅμ. κ. μὲ ἐχθρικήν σμν. : Αἰσχ. Ἀγ. 61 οὕτω κ. Ἀτρεΐδος παῖδας ὁ Κρέλαιον ἐπ' Ἀλεξάνδρω πέμψει ξενίας Ζεύς || μτ. δοτ. πέμψω τινὶ ἐν εἶδ.

σμν. ἐπὶ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀποστέλλοντος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς τὸν γομβρόν: Ὁδ. Δ 5 τὴν μὲν Ἀχιλλῶος ῥήξῆναρος υἱὴ πέμπε· 5) ὀδηγῶ συνοδεῶν : Ἰλ. Α 390 τὴν μὲν γὰρ . . . ἐς Χρῦσιν πέμψουσιν, Ὁδ. Ξ 336 ἐνθ' ὁ γέ μ' ἠνώγει πέμψαι, Σοφ. Τρ. 571· || συχν. περὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς καὶ τῶν ἄ. θεῶν τὸν δὸν δηγοῦντων τοὺς θνητοὺς : Ὁδ. Α 626 Ἑρμῆας δὲ μ' ἐπέμψην ἰδεῖ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Αἰσχ. Εὐμ. 12 πέμψουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβῆζουσι μέγα κελυθῶναι παῖδες Ἥραϊστον, αὐτ. Ἰκ. 219, Σοφ. Φιλ. 133 Ἑρμῆς δ' ὁ πέμψων δόλιος ἀγῆσαιτο νῶν . . . || φρ. πομπὴν πέμψω ὀδηγῶ πομπήν : Ἦρ. 5, 56 ἐπέμπε τὴν πομπήν, ἐν τῇ δὴ τελευτᾷ, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 757, Ὁουκ. 6, 26, Δημ. 47· εἶδ. Μένε 494 Παναθηναῖα πέμπειν, Φιλῶστρ. Σοφ. Α 4, 22 || ὅμ. πέμψω χορᾶν : Εὐρ. Ἡλ. 434 πέμψουσαι χορούς μετὰ Ἠρηϊδῶν, Ξεν. Ἀπομν. 3, 3, 12· || παθ. πέμψομαι Διονύσω ἀγομαί ἐπὶ πομπῇ πρὸς τὴν τῆν τοῦ Διονύσου : Ἦρ. 2, 49 τὸν δ' ὦν φαλλῶν τὸν τῶ Διονύσω πεμπόμενον, Πλούτ. Αἰμ. 32· 6) μτ. ἐπὶ τῆς γῆς, προσφέρω, παράγω : Σοφ. Φιλ. 1161 ὅσα πέμπε βιόδωρος αἶα· 7) ἐξακοντίζω, ριπῶ, ὀφθῶν : Ἡσιόδ. Ὀ 716 σὶ φα τριηκοσίας πετρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσούσας Αἰσχ. Ἰκ. 1005 θαλκτῆριον τόξουμ' ἐπέμψην· 8) ἐπὶ λόγων, προφέρω, ἐκπέμψω : αὐτ. Ἐπτ. 443 θνητὸς ὦν εἰς οὐρανὸν πέμπε γωνάων Ζηνὶ κυριανόντ' ἐπη, Σοφ. Φιλ. 846 πέμπε λόγων φάσμα· 9) τὸ μέσ, πέμψομαι τινα μεταπέμψομαι, στέλλω καὶ προσκαλῶ τινα : Σοφ. ΟΚ 602 πῶς δῆτ' ὄ' ἄν πεμψαίθ', Εὐρ. Ἐκ. 977· 10) ὅμ. τὸ μέσ. στέλλω ἢ ἐνεργῶ ὥστε νὰ σταλῇ τις χάριν ἐμαυτοῦ, πρὸς ἴδιον μου ὑπερβαίνω : Σοφ. Οἴτ. 555 ἐπειθεὶς ἢ οὐκ ἐπειθεὶς, ὡς χρεῖ μ' ἐπὶ τὸν σεμνομαντὴν ἄνδρα πέμψασθαι τινα, Εὐρ. Ὀρ. 111 καὶ πέμφομαι ἐπὶ θυγατέρ', Λουκ. Τόξ. 14· 11) ρ. παρᾶγ. πεμπτός, πεμπτός, πέμφις, πομπάσις, πομπή, πόμπιμος, πομπός, **πεμπνώδων** (τὸ) ἰπέμπε, ὀβελός) μαγειρικὸν ἐργαλεῖον ἐπὶ πέντε ὀβελῶν ἀποτελούμενον, εἶδος μακρὰς περόνης ἐχούσης πέντε ὀβελοὺς ἐν χρ. εἰς τὰς θυσίας, ὅπως δι' αὐτῶν στρέφωσι τὰς καιομένας σάρκας τὸν θυμῶντων· Ἦσ. κπεμνωδῶλους· πέντε ὀβελίσκους ἐκ μῖας λαθῆς συνεχόμενους γριανοειδῶς : Ἰλ. Α 463 νείαι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμνώδασα χερσίν, Ὁδ. Γ 460 νείαι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμνώδασα χερσίν. **πεμψηρίς**-ἰδοσ(ή) μτγν. εἶδος τι ἰχθύος : Νουμῆν. π. Ἀθῆν. 7, 309F ἐρυθρὸν κόκκυμ' ἢ ὀλίγας πεμψηρίδας. **πεμψιγῶδης**-ου-ες ἐπὶ (πέμφιξ) ἐπιθ. τοῦ περὶ τοῦ, ὁ συνοδούμενος ὑπὸ ἐπιχρῶσε φλυκταίνων, πομφολύγων, φουσκοκλῶων : Ἰππ. Ἐπιθ. 6, 14· πρὸδ. Γαλ. 1711, 878, αὐτ. 19, 399. Ἦσ. πεμψιδῶδης. **πεμψιδῶδης**-ου-ες Ἦσ. ἀντὶ πεμψιγῶδης βλ. λ. **πέμφιξ**-ἴνος (ἡ) κ. νεώτ. πνοή, φύσημα : Αἰσχ. ἄπ. 195, 4 δυσχεῖμερος πέμφιξ ἰκαταγίρη, Σοφ. ἄπ. 337 ἀπῆξ πέμφιξ Ἰανίου πέλας πόρου (ἰπθ.), αὐτ. ἄπ. 538 κεραιναῖα πέμφιξ βροντῆς. 2) ἀκίτης : Αἰσχ. ἄπ. 170 ἄς οὔτε πέμφιξ ἡλίω προσδέρκεται οὔτε . . . Σοφ. ἄπ. 338 τηλεσκοπῶν πέμφινα χρυσέαν ἰδῶν· 3) ἀταγῶν, ραῖς : Αἰσχ. ἄπ. 205, αὐτ. ἄπ. 183 μηδ' ἀταγῶς πέμφινα πρὸς πέδω βάλρη· 4) νέφος, σύννεφο, Σοφ. ἄπ. 539 πέμφιγι. ἀγγέλω πυρός· || νέφος φέρον βροχήν, ὄμβροφόρον : Ἰδουκ. 17, Νικ. Ἐπρ. 273 πελιθῶσι φλυκταῖνα πέμφιγιν ἐξειδόμενα ὑετοῖο, . . . ἀμυδρῆσοσι ἐς ὠπὴν (δ. ἐρμν. κτ. Σχολ., πομφολυγέ, π. Καλλ. ἄπ. 483 ἰάμφ. σμν.)· 5) φάσμα, φάντασμα : Λυκόφρ. 1106, ὅμ. πθ. ἐν Εὐφορ. 134· 6) οἰδημα, θάδιον, φλυκταῖνα ἢ ἡ περὶ τὸ οἰδημα χώρα : Εὐρωφών. π. Γαλ. 1711, 886 ἐφίσταται πέμφιξ οἶον ἐλαίου χωρῆς ὡς περ χράσιαν· || νεώτ. γεν.

πομφόλυξ, φλύκταινα. φυσαλαίς, φομοκαλίδα" είδ. ίατρ. διάφοροι δερματοπάθειαι έχουσαι ως χαρακ- κτηριστικόν γνώρισμα τήν έμφάνισιν πομφολύγων επί του δέρματος 7) νεώτ. ναυτ. άνεμος στρο- διλώδης δημιουργών επί τής έπιφανείας τής θα- λάσσης άφθονον λευκόν άφρόν.

πεμφίς-ίδας ή -ίδας μτγν. πέμφιξ βλλ. : Λυ- κόφρ.686 [β.οργ. πεμφιγών] 'Ήσ. «πεμφίδες» πομ- φόλυγες, πτηνών ψυχαις.

πεμφηρδών-όνος (ή) μτγν. είδος σφηκός, ό- σπης σχηματίζει τās έαυτου κυφάλας έντός κοί- λων όρων : Νίκ.'Άλεξ.183 μέλισσαι, πεμφηρδών, σφηκές τε και βέμβικες όρειαι, αύτ.Όθρ.812 όλοδς αφής, πεμφηρδών όλίγη τε" πρθλ. τευθρη- δών, άνθρηδών.

πέμφις-εως (ή) [πέμφω] κ. νεώτ. ή έներγεια του πέμπειν, άποστέλλειν, άποστολή, στάσιμος : 'Ηρ.8, 54 από τής πέμφιος του κήρυκος, Όουκ.7,17 τήν προτέραν πέμφιν των νεών, Αίν.Τακτ.31,1 έπιστο- λών πέμφεις" πρθλ.'Αριστ.Ποιητ.1452b,δ' || ή πέμφις των νικητηρών (έπί θριαμβευτικής πομ- πής) : Δίον Κ 44,41 ικαδς. μέμφιν.

πένα (ή) [λατ.1 μσν. κ. δημ. κ. πένα πτερών, γραφίς έκ πτερόν, κάλαμος όξυς εις τώ άκρον έν χρ. πρός γραφήν : 'Ερωτόκρ.4,1605 φέρουσι τως έκει πένα, χαρτί, μελάνι, αύτ.5,459" || όμ. μεταλλική γραφίς βλλ.11' || σικνεκό. κ. ό κονδυ- λοφόρος" 2) ναυτ. τύπος των Ιστίων των φα- λαινιδών και των κελητών κ. γεν. παν Ιστίων ώτο- ειδές" 3) άγγλικόν νόμισμα, τώ έν δωδέκατον του σελλινίου [10,5 περίπου έκασοτά του χρου. φρ.].

πενασεία (ή) [ο] πενέσαι βλλ., ή τάξις των δούλων : 'Αριστλ.Πολιτ.1264a,35 ή τās παρ' ένοις είλωτας τε και πενεστεις, αύτ.1269a,37.

πενέστης (ό) γεωργός, εργατής, ό εις τήν εργα- τικήν τάξιν άνήκων, κυρ. έν τώ πληθ. [ο έν Θεσα- αλαία ύπηρετά, δουλοπαιροικοι : Ξεν.Έλλ.2,3,36 τούς πενέστας ώπλιζεν επί τούς δεσπότας, αύτ. 6,1,1], Θεόπομπ.Κωμ.75, Δημ.687 τριακασίος δ' Ιπ- νεύσι πενέσταις, 'Αριστλ.άπ.586, Θεόκρ.16,35 άρ- μαλιήν έμμηναν έμετρήσαντο πενέσαι, Φιλό- κράτ.π.'Αθών.6,264Δ, 'Αρχέμ.1' 2) γεν. πās δού- λος, ύπηρετής : Εύρ.Ήρακλ.639 'Υλου πενέστης" αμ με γιννώσκεις άρών, αύτ.άπ.830 πενέστης ά- μόβς άρχαίων δόμων" 3) πένης, πτωχός : 'Α- ριστφ.Σφ.1273 αυτός πενέστης ών έλάττω αν άυδέ- νος, Τίμων Φλ.39, Λεωνίδ.Ταρ. έν ΑΠ 6,300 έκ τε πενέστω κής όλιγησιπύαο δέξο Λεωνίδεω.

πενεστικός-ή-όν ό εις τήν κατάστασιν του πε- νέστου άνήκων" || τώ ούδ. περιληπτ. τώς ούσ. τώ Θεταλών πενεστικόν έθνος ή τάξις των πε- νεστών έν Θεταλία : Πλάτ.Νόμ.776b.

πενέω μτγν. κ. 'Ήσ. είμαι πένης, πενητέω βλλ. : 'Ήσ. || όμ. σμν. κ. έν μτχ. παθ. άορ. πενηθείς : ΠΔΠαρ.24,32(30,9) ή πενηθείς κλέφω και όμάσω τώ όνομα του θεού.

πενήντα μσν. κ. δημ. πενήκοντα βλλ. : Πρόδρ. 2,94 φαίνεται από πενήντα τρύπας, Διγεν.'Ακρ. 87 άρχοντασάδες δώδεκα, δουλοεύτερες δε πηνή- τα, Βακαρ. ό Δήμος κ' τώ καριοφλι τώ Ι. έγε- ρσα, μωρέ παιδιά, πηνήντα χρόνους κλέφτης **πενηνταράκι** (τδ) δημ. μέτρον χωρητικότητας πενήκοντα δραμιών ύγρου, ά. πηνητάρη : πηνη- τάρηκί τού κρασιού - λαδιού - πετρελαίου" 2) μετάλλιον κέρμα άξιας πενήκοντα λεπτών.

πενηνταρής [ο] δημ., θηλ. -άρα ό έχων ηλικίαν πενήκοντα έτών, πενηντοούτης.

πενηντάρη (τδ) δημ. πενηντοντάς, πενήκοντα μονάδες όμοειδών πραγμάτων : ένα πηνητάρη λεμόνια - άβγά" 2) βάρος ή όγκος πενήκον- τα δραμιών : ένα πηνητάρη τυρί - λαδί" 3) χαρ- τονόμισμα, πενηνταδραχμιον.

πηνηνταριά [ή] μ. έν συνεκφρ. μτ. του καμ(μ)ιά ποσότης πενήκοντα περιπού, έπι πλέον ή έπί έλοτ- τον, όμοειδών πραγμάτων : φέρε μου καμιά πηνηνταριά άβγά, - έκέρρισε καμιά πηνηνταριά χι- λιάδες [περίπου 50 χιλ. δραχμών].

πηνηνταρικός-η-ο δημ. ό έχων άξίαν πηνή- κοντα δραχμών ή λεπτών" || τώ ούδ. ως άσ. πενηνταδραχμιον χαρτονόμισμα, πηνητάρη βλλ.

πένης-πτος [ο] [πένουμαι] κ. μσν. κ. νεώτ. ό έρ- γασζόμενος δια τόν έπιουσιον, δια τόν καθημερι- νόν αύτου άρτον, ό μόλις άποζών δια τής ιδίως αύτου εργασίας, ό μη έχων ικανά τά προς τώ ζην, ό στερούμενος, ένδεής, πτωχός : 'Ηρ.1,133 οί δε πένητες αυτών τά λεπτά των προβάτων προσι- θέσται, αύτ.8,51 πένητας άνθροποις, Σοφ.Φιλ. 584 οί' άνήρ έστιν, 'Αριστφ.Πλ.553 πτωχού μέν γάρ βίος. - ζην άστιν μηδέν ζήοντα τού δε πένητος ζην φειδόμενον και τοίς έργοις προσέχαν- τα, Αυσ.1,4 πλούσιος εκ πένητος, Ξεν.Οικ.11,5 και πένητι ίππω άγαθώ γενέσθαι ίέπί τώ άσσειότε- ροι, Πρόδρ.2,632 τόν 'Ιλαρίωνα τόν σόν δοϋλόν οίκτρον και πένην, αύτ.644, Μηναι.12,1 Συνε, τοίς πένησιν άφθόνας παρείχεν" 2) ως έπίθ. πτω- χικός : Εύρ.Ήλ.1139 πένητας εις δόμους" || κ. μτ. ούδ. : αύτ.372 γνώμην δε μεγάλην έν πένητι σώματι" || μτ. γενικ. ό έστερημένος, ένδεής πρ- άγματός τινος : Εύρ.Ήλ.38 χρημάτων πένητες, Πλάτ.'Επιστ.332C πένης φίλων, Λουκ.'Απολλ.11 πένητες άπολογίας" κ. συγκρ. πένηστερος, Ξεν.Αθ. 1,13' κ. ύπερβ. πενεστάτος : Δημ.555 οί πενεστά- ται και άσθενέστατοι.

πένησσα (ή) θηλ. τού πένης βλλ. : 'Ήσ.Φώτ.411, 13 πηνιχράν λέγουσι τήν γυναίκα και πένησαν.

πηνητώω κ. μσν. είμαι πένης, πτωχός : ΨΦω- κυλ.26 σην χείρα πηνητεύουσιν άρειον, Φιλδδ. Ρητ.2,1728, Νικόλ.Δαμ.54,3J' κ. μτ. γενικ. : Εμν.234 δμμάτ' ό'ια πανάτο πηνητεύοντα μετώπων.

πηνητοκόμος-ον μτγν. ό περιποιούμενος τούς πένητας, ό φροντιστήν περί αυτών : ΑΠ 8,31.

πηνητοτροφείον (τδ) μσν. πτωχοτροφείον, πτω- χοκομείον : Κ Μανασσ.Χρον.3484.

πηνητοτρόφος-ον μσν. ό τρέφων πένητας : Πρόδρ. έν Νοτίτ.Μss.7,257, 804. ό πηνητοτρό- φος ούτος 'Αλεξίκαλης.

πηνητοΰλιδας-α [ο] [ο] πηνολέος, λιμώττων : Κερκ.4,4.

πενθαλίος-α-ον μτγν. κ. Έπιγρ. ό πολύ πην- θών, λυπημένος : Παυλ.Σιλ.έν ΑΠ 7,604 έστόρτασαν παλάστας πηνθαλέας, 'Επιγρ. η- τακτής, αύτ. μορφάς εικών πηνθαλέας" 2) ό προσενών πένθος : Έπιγρ. πηνθαλός θάνατος.

πενθάς-άδος (ή) μτγν. θηλ. τού πηνθαλέου βλλ. : Μόσχ.3,49 πηνθαδες όρνιθες πρθλ. Νόνν.Δ 14,271.

πένθεια (ή) ποι. ή κατάστασις τού πένθους βλλ. : Αισχ.'Αγ.430 πένθεια τλησικάρδιος.

πενθεινός-ή-όν μτγν. ένθιμος : Ακύλ. κ. Θεο- δοτ. έν ΠΔ 'Ήσ.61,2.

πένθεκτος-η-ον μσν. πέμπτος και έκτος : Βολσ. Σύνοδ.Κωνστ.3[Τρούλ.], 135Α.

πενθερά (ή) κ. νεώτ., ίαν. -ή, δημ. πεθερά, ή μητηρ τού συζύγου ή τής συζύγου, έν σχέσει προς τόν γαμβρόν ή τήν νύμφην : Δημ.1123 άφίρ- ρησι οδ τήν αυτου πεθεράν, Κολλ.'Αοτ.149 μάλιστα δε πεθερή αυτή, ΚΔ Μάρκ.1,30 ή δε πεθερά Σίμωνος κατέκτο πυρθεσσαυα, Πλούτ. Τίραχ.8 τούς υιοδς ονειδιζουσαν ότι 'Ρωμαίοι Σκηνίωνος αυτήν έπι πεθεράν, οδωα δε μητέρα Γράκλων προσαγορεύουσι, φρ. κακιά πεθερά ίέπί φιλερίους γυναικόδς).

πενθεραΐδης-έως [ο] Έπιγρ. υιός του πεθε- ρού, άνδρoδελφος ή γυναικάδελφος.

πενθερίδης [ο] πάπ. δ. τ. του πενθεριδούς βλλ. : Θεοδώρ.1,522 πηνθερόν δε αυτών κείληκεν ως

της γαμετής ὀδελφόν· και γάρ νῦν πολλοί τοῦς τοιούτους πενθερίδας καλοῦσι.

πενθεριδούς-οὔ ἰδί μιν. τ. ἀντὶ πενθεριδεὺς βλ.λ. : Νικηφ.Χρονογρ.ΠΙ,Ι,Ιεὺδ.δε Βοογλ.

πενθερικός-ή-όν κ. νεώτ. πενθέριος βλ.λ. : Μαν. 5,297· - ἢ νεώτ. πενθερικά δημ. πεθερικά ὁ πενθερός κ. ἡ πενθερά κ. οἱ στενοὶ τούτων συγγενεῖς.

πενθερίος-α-ον μτγν. κ. Ἐπιγρ. ὁ ἀνήλικος ἡ ἀναφερόμενος ε. . πενθερόν ἢ πενθεράν, ὁ τὸν πενθεροῦ ἢ τῆς πενθερῆς : *Αρατ.252· 2) *Ἦσ. *πενθερίον· τὴν προίκα. Θάσαιοι.

πενθεροκτόνος-ον γλῶσσ. τοῦ πενθεροφθόρος βλ.λ. : Τζέτζ.Λυκόφρ.161.

πενθερός ἰδί κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. πεθερός ὁ πατήρ τοῦ συζύγου ἢ τῆς συζύγου ἐν σχέσει πρὸς τὸν γαμβρόν ἢ τὴν νύμφην : *Ἰλ.2 170 δεῖξαι δ' ἠνώγει φη πενθερῶ, φηρ' ἀπόλοιτο, *Ὀδ.Θ 582 ἐσθλὸς ἐών, γαμβρός ἢ πενθερός, *Ἦρ.3,52 Περίανδρος ἐστρατεύετο ἐπὶ τὸν πενθερόν Προκλέα, Σοφ.ΟΚ 1302 λαθῶν *Ἀδραστον πενθερόν, ΚΔ *Ἰω.18,13 πενθερός τῷ Κατάφα, Διηγ. *Ἀγλλ.1404 Δέασατα ἐρχεται ὁ πενθερός σου· 2) ἐν τῷ πληθ. οἱ συμπεθεροὶ ἢ τὰ πεθερικά : Εὐρ. Ἰππ.636 πενθερούς δ' ἀνωφελεῖς ἢ γεν. συγγενῆς ἐξ ἀγχιστείας, οἷον ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος : Εὐρ. *Ἦλ.1286 καὶ τὸν λόγῳ σὺν πενθερόν κομιεῖται· 3) ὁ ἀνήρ τῆς θυγατρὸς : Σοφ.ἀπ.305 ἰληθ.ι.

πενθεροφθόρος-ον μτγν. κ. μιν. ὁ φθεῖρων, καταστρέφων, φονεὺν πενθερόν : Λυκόφρ.161 πενθεροφθόρος βουλαῖς ἀνάγκοις, Εὐστ.183,26 τὸν πενθεροφθόρου Πέλοπος.

πενθετηρικός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. πάπ. πεντετηρικός βλ.λ. ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πενθετηρικόν πεντετηρῖς βλ.λ.

πενθέτηρος-ον ὁ κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος συμβαίνων : Φιλόδοσμ.131 πενθέτηρι τροπαί.

πένθημα-ατος ἰδί θρήνων, ὀδυρμός, πένθος, λύπη : Αἰσχ.Χο.432 ἄνευ δὲ πένθημάτων ἔτλας ἀνόμικτον ἀνδρα θάφαι, Εὐρ. *Ἰκ.1035 ἦκω διπλοῦν πένθημ' ὀμαιμόνων ἔχων ἰδιόρθ. ἀπὶ πένθιμου δαιμόνωφι, Θεόκρ.26,26 ἐξ ὄρεας πένθημα καὶ οὐ Πενθήα φεροῖσαι.

πενθημερία ἡ) πάπ. κ. νεώτ. ἐργασία, μόχθος πέντε ἡμερῶν· 2) νεώτ. διάστημα πέντε ἡμερῶν.

πενθήμερος-ον κ. σχόλ. κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν πέντε ἡμέρας, ὁ πέντε ἡμερῶν : Σχόλ. εἰς Πινδ.Ο 5,13 πενήμερος ἄγων ἢ κ. νεώτ. ὁ περιλαμβανόμενος διάστημα πέντε ἡμερῶν : πενήθμερος προθεσμία ἢ ὁμ. τὸ οὐδ. : Ξεν. Ἐλλ.7,114 κατὰ πένθημερον ἐκατέρους ἡγεῖσθαι ἐναλλάξ ἀνὰ πέντε ἡμέρας!, *Ἀριστλ. Αἰ.30,4 τὰς δ' ἔδρας παιεῖν τῆς βουλής κατὰ πένθημερον ἰάποις, μίαν φορᾶν κατὰ πένθημερον. ἢ ὁμ. ἐν *Ἐπιγρ. καθ' ἐκάστην πένθημερον.

πενθημιαρτάθη ἡ) πάπ. δύο καὶ ἡμισία ἀρτάθη βλ.λ.

πενθημύγιον ἰδί *Ἐπιγρ. μέτρον ἐκτάσεως δύο γυῶν καὶ ἡμισίας.

πενθημιαρής-αῦς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ πέντε ἡμισίων συνιστάμενος, δηλ. ἐκ 2 1/2 μερών· ἢ ἐν τῇ προσφῶδι· τομῆ πενθημιαρής ἢ τομῆ ἢ μετὰ δύο πόδας καὶ ἡμισίαν, ὡς ἐν τοῖς ἔξαι. κ. Ιουμ. τριμ. : *Ἀριστείδ.Κ 53 ἐπιπέχεται . . τομὰς ἐμπρεπεί, τὴν τε μετὰ δύο πόδας εἰς συλλασθῆν, ἡ πενθημιαρής καλεῖται, καὶ τὴν μετὰ τρεῖς, ἦτις ἐφθημιαρής ὠνόμασται· ἢ τὸ πενθημιαρὲς μετὰ ἢ ἀνευ τῆς λέξεως μέτρον) οἱ πρῶτοι δύο πόδες καὶ ἡμισίος τοῦ στίχου : Κοιντλ. 9,478, Σχόλ. εἰς *Ἀριστοφ. Ὀρν.627.

πενθημιπόδιος-α-ον ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε ἡμιποδίων, δηλ. ἐκ 2 1/2 ποδῶν : Ξεν.Οικ.19,3 οὐδέ μὰ Δί' ἐγῶγε, ἔφην, πενθημιπόδιου.

πενθημισιθάμος-ον μτγν. ὁ ἔχων μῆκος δύο καὶ ἡμισίας σπιθαμῶν : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.59, ἢ πενθημισιθάμου πρὸς τὴν ὁμοίαν σύνταξιν συμβαλλομένου.

πενθημιτάλαντιατος-α-ον μτγν. ὁ ζυγίζων 21/2 τάλαντα : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.51,43.

πενθίμων-ονος ἰδί ὁ πενθῶν, πένθιμος : Αἰσχ.*Αγ. 420 ὄνειρόφαντοι δὲ πενθήμερον πάρεσι δόξαι.

πενθηρής-ους-ες ὁ πλήρης πένθους, λύπης, θρηνητικός : Εὐρ.Τρω.141 κορυφαί ζυρῆκει πενθήρη κρατ' ἐκπορθθεῖσ' οἰκτρῶς, αὐτ.Φοιν.323 [κῶδ.], Κλήμ.*Ἄλ.17,10 πενήτηρς γάρ ἦν ἡ Δηώ, Βασ.2 839C χορός πενήτηρς.

πενθηρός-ά-ον ὁ ἀνήλικος ἢ ἄρμόζων εἰς πένθος, λύπη, ὁ τὸν πένθους ἢ διὰ τὸ πένθος, πένθιμος : *Ἀναξίλ.37 πενήθρον Ἰμάτιον ἢ ὁμ. κ. π. μτγν. πεζοῖς : Σύμμ.ΠΔ' Ἰερ.9,191β1.

πένθησις-εως ἡ) σχόλ. τὸ πενθεῖν, τὸ πένθος Σχόλ.Αἰσχ.*Αγ.429.

πενθητήρ-ήρος ἰδί, ἡ) ὁ πενθῶν, λυπούμενος, θρηνητής : Αἰσχ.Πέρσ.946 πρόεως γέννας πενθητήρως, αὐτ.Ἐπ.1062 πολλῶν πενθητήρων τεύθει.

πενθητήριος-α-ον κ. μιν. ὁ τὸν πενθῶν, ὁ εἰς θρήνον, λύπη, πένθος ἀνήλικος : Αἰσχ.Χο.7 πλόκαμον . . πενθητήριον, Ἰων Χ.Τραγ.54 βόθροι πενθητήριοι ἰδρύματα, λάκκοι ἐν οἷς παρεμένον οἱ πενθοῦντες), Εὐστ.1292,5 κείρει αὐτὴν [τὴν κόρη] τῷ Πατρόκλῳ πενθητήριον, αὐτ.Πον.329,82 τὸν πενθητήριον ἄδουσι.

πενθητικός-ή-όν μ. ἐν τῷ ἐπιγρ. πενθητικῶς.

πενθητικός ἐπιγρ. πενθικῶς βλ.λ. : Πλούτ.*Ἠθ. 113D ἰδ.γρ.ι.

πενθητρία ἡ) θηλ. τοῦ πενθητήρ· βλ.λ., ἡ πενθοῦσα διὰ τι, ἡ θρηνοῦσα ἐπὶ δυστυχίᾳ : Εὐρ. *Ἰππ.805 πάρεμι σὼν κακῶν πενθητρία.

πενθητρω-ορος ἰδί μιν. πενθητῆρ βλ.λ. : Πρόδρ. *Ἐπ.80.

πενθηφωρόν-έω νεώτ. φωρῶ πένθημα ἐνδύματα, μελαινομῶν ἢ φερώ εἰς πενθητικά σημεῖα τοῦ πένθους, οἷον μαύρην ταινίαν εἰς τὸν βραχιόνα ἢ περὶ τὸν πῖλον.

πενθικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς πένθος, θρήνον ἀναφερόμενος ἢ ἀνήλικος ἢ ἰδιόθιμος, πένθιμος : ΠΔ *Ἐξ.33,4 κατεπένθησον ἐν πενθικῷς ἰέν. ἐσθῆμασι, Πλούτ.*Ἠθ.102B καὶ παύσαν τῶν πενθικῶν καὶ ματαίων ὄδυρμων, Πτορφ.*Αποχ.2,50 πενθική θεία, Χορικ.6B πενθική ἐσθής.

πενθικός ἐπίγρ. μ. ἐν φρ. πενθικῶς-έχω τινὸς πενθῶ διὰ τινα : Ξεν.ΚΠ.5,27 πενθικός ἔχειν τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκός (εἰμαι ἐν πένθει διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ), Λουκ.Μή 11στ.Διαβ.5 πάσυ πενθικός ἐκακουσμένη) πρθλ.Πλούτ.*Ἠθ.113D.

πένθιμος-(η-ον) κ. νεώτ. κ. δημ. ἄ. πενθικός βλ.λ., ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πένθος, ὁ θηλωτικός πένθους : Αἰσχ.*Ἰκ.579 δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ, Εὐρ.*Ἀκ.512 τί χρίμα κορυφῆ τῆδε πενήμῳ πρέπει, αὐτ.Ορ.458, αὐτ.*Ἰκ.1056 πένθιμος πρέπει ὄραν, Διόδ.Σ 11,57 πένθιμον ἐσθῆτα λαθοῦσα, Κάλδ.*Ὀδ.10,24 πένθιμα ἐμβόλια, Παοαδ.Χριστ.Τερπ.11 οἱ γάγραι κρώουσι τὸν πλῆον πένθιμον κρωῶντων γυν, Γρυν.Σκ.Τερρ.101,13 καὶ φτάνουν στὰ φυλλώματα ταῦ πένθιμου κισσῶ· ἢ τὰ πένθιμα ἐνδύματα πένθους, λήρης : Πλαῦτ.*Ἠθ.114ε, Διόδ.Σ 13,101· 2) θλιβερός, δυστυχής, ὀθλιός : Εὐρ.*Ἀκ.622 γήρα πένθιμῳ, *Ἐλλ.*Ἐπιγράμ.204,7 πένθιμον ὄνον λαύειν ἐπὶ τοῦ θανάτου!· 3) νεώτ. μτφ. κατηφής, θλιμμένος : πένθιμον ὄφρα· ἢ ἐπίγρ. μιν. κ. νεώτ. πένθιμος κατὰ τρόπον πένθιμον βλ.λ. : Πρόδρ.21, -αὶ κῶδωνες ἐκρουν πένθιμῳ.

πενθοποιέ-ει μτγν. ἐπιφῆρω θρήνον, θρηνηφῶδιαν, ὀδυρμόν : *Ἄλλ.ΠΑ Λευτ.26,22.

πένθος-ους (τό) κ. νεώτ. λήθη, θλίψις : Ψλ.Λ 658, αὐτ.Ω 105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετά φρεσίν, αὐτ.Π 548, αὐτ.Α 254 μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει, Ὁδ.Σ 324 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελόπειης, Σοφ.ἀπ.659 π-λαγχανεῖν || κ. νεώτ. εἰδ. ἐπὶ λύπης, θλίψεως ἰσχυρῆς, αὐνήθ. ἔνεκα θανάτου, πένθος διὰ νεκρῶν : Ψλ.Ρ 37 ἄρρητον δὲ τοκεῖται γόνον καὶ πένθος ἔθνηκας, Ὁδ.Ω 423 παιδὸς γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, Ἡρ.2,1 μέγα πένθος ἐπαίηκατο [ἐκήρυξε δημόσιον πένθος], αὐτ.6,21 πένθος . . . αὐτ.2,46, Αἰσχ.Πέρσ.322 Σάρδεις πένθος παρρασχῶν, Σοφ.Ἀντ.1249 δρωαὶς προθήσει πένθος οἰκίαν στενεῖν, Σοφ.Ἡλ.290 ἐν πένθει λείναι, Εὐρ.Ἀλκ.426 πένθος γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι, Ξεν.Ἑλλ.4,5,10 πολὺ πένθος ἦν κατὰ τὸ . . . στρατεύμα, Πλούτ.Φαδ.18 πᾶν πένθος λύεσθαι, Ἐπιφρ. πένθος ἄπλητον, διαπαρηγόρητον, οὐκ ἐλάχιστον καταλείπειν || κ. ἐν τῷ πληθ. : Πίνδ.1871,6 ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες, αὐτ.ἀπ.154, Αἰσχ.Χο.333 πολυδάκρυτα πένθη, Πλάτ.Πολ.3951) πένθος καὶ θρήνησις ἐχομένη, Ἀριστ.Ρητ.1370b,25' 2) νεώτ. τὸ χρονικὸν διάστημα κατὰ τὸ ὁποῖον τηρεῖ τις τυπικὸν πένθος 3) τὸ πρὸς δάλωσιν τοῦ πένθους ἐξωτερικὸν σημεῖον, οἷον μέλαινα ταινία, λυρὶς ἐπὶ τοῦ βραχίονος, περὶ τὸν πῖλον κττ. 4) δυστύχημα, ἀτύχημα : Πίνδ.716f,37 ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φάτων, Ἡρ.3,14 τὸ δὲ τοῦ ἑταίρου πένθος ἄξιον ἦν δακρύων 5) ἐπὶ προσ., ἀθλιότης, δυστυχία : Σοφ.Αἰ.615 φίλους μέγα πένθος ἤρτηται, Ἑλλ.Ἐπιγράμμ.228,6 πένθος ἔδωκε φέρειν ἰδῆλ, τὸ σώματι.

πενθῶ ἔω ἰπένθοσι κ. μον. κ. νεώτ. ἐπ. γ' δοῖκ. πενθεῖσταν, ἐπ. ἀναφρ. πενθήμεναι, μέλλ. πενθήσω, ἀφρ. ἐπένθησα, παρακ. πεπένθηκα ἰσμη : Δημ.1399) δόδρομοι, θρηνώ, κλαῖα, κρυ. νεκρῶν : Ψλ.Τ 225 νέκυν πενθήσαι, Ἡρ.4,95 πενθεῖν τινά ὡς θεωνεῶτα, Αἰσχ.Πέρσ.545 πενθοῦσι γόδοις ἀκροερατοῖς, αὐτ.Χο.173, Σοφ.Ἀδέςσι.331, Λυσ.2,66 ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίαι, Αἰσχίν.3,211, Βιζυην.Χιών ἐν Γερμανίᾳ 4 καὶ μαζὶ μὲ τ' ἀπδόνει πενθεῖ 2) κ. νεώτ. ἀπολ. ἔχω πένθος, διατελῶ ἐν θλίψει : Πλάτ.Φαῖδρ.258B πενθεῖ αὐτὸς τε καὶ οἱ ἑταῖροι, Μηναι.12,6 Θεοτ πενθοῦντων παραμύθιον, - πενθοῦμεν τὸν θάνατον πολυτίμου φίλου 3) ὁμ. νεώτ. διατελῶ ἐν πένθει, τηρῶ καὶ ἐξωτερικὸς τὸ νουμισμένον πένθος, πενθοφορῶ : ἐπὶ τρία ἔτη ἐπένθησαν || μτ. συστοιχ. αἰτ. : Αἰσχ.Ἰκ.64 πενθεῖ νέαν οἶκτον || κ. ἐν ἀναφρ. πρὸς ἄ γεγονότα, καταστάσεις ἢ πράγμα, : Σοφ.ΟΤ 1330 διπλά σε πενθεῖν . . . ικακά, αὐτ.ΟΚ 739 πενθεῖν πῆματα, Εὐρ.Μήδ.268 πενθεῖν τύχας, Λυσ.2,2' 3) παθ. πενθοῦμαι εἶμαι ὑποκειμενὸν πένθος, λύπησ : Ἰσοκρού.0,27 καὶ πενθοῦμενους ἔτι ζῶντας, Ἀρρ.Τακτ.33,4 πένθος ἀμφὶ τινι πενθεῖται.

πενία ἰή) ἰπένομαι) κ. μον. κ. νεώτ., ἰων. -ῖη τὸ πένεσθαι, τὸ διατελεῖν ἐν στερησίᾳ (οὐχὶ παντελεῖ) τῶν ἐπιτηδίων, ἔνδεια, ἀνέχεια, φτώχεια Σχόλ. Ἀριστφ. «οἰνηνοχε δὲ πτωχεῖα πένιας, ὅτι ἡ μὲν πένια μεμετρομένη ἐστὶν ἔνδεια, πόνω τὰ χρειώδη θηρώσῃ, ἡ δὲ πτωχεῖα παντελής τῆς κτήσεως ἐκπτώσις» πρβλ. Ἀριστφ.Πλ.549 : Ὁδ.Ξ 157 δὲ πένια εἰκὼν ἀπατήλια βάσει, Ἡσιόδ.Ἑργ.712 μηδὲ πατ' οὐλαμνην πένιν θυμοφθόρον ἀνδρὶ τλάσθ' ὀνειδίξειν, Πίνδ.ἀπ.228 στάνει πένιας δότειραν, Εὐρ.ἀπ.642 πένια δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχῆ, Ἀνδοκρ.1,144 εἰς πένιαν παλλήν καὶ ἀπαρίαν κατέστην, Κάλβ. εἰς Πάργαν 15,5 ἐφύγατε | τὸν ζυγὸν, προτιμῶντες | τὴν πικρὰν ἔσπειραν | καὶ τὴν πένιν || πηνιχρότης, γλισχρότης πρῶτον ζωῆς : Ἡρ.7,102 τῷ Ἑλλάδι πένι μὲν

αἶε κοτε σύντροφος ἐστὶ' || κ. κτ. πληθ. πένια στερησίως, ἔλλειψις εἰς τὴν συντηρήσεως : Ἰσοκρ.8,128 τὰς πένιας καὶ τὰς ἐνδείας ἀναγκάζονται διεξιέναι, Πλάτ.Πρωτ.353D νόσους τε ποιεῖ καὶ πένιας καὶ ἄλλα τοιαῦτα, αὐτ.Πολ.618Α' || ἐν φρ. ἐν πένιᾳ εἶναι διατελεῖ ἐν στερησίᾳ : αὐτ.Ἀπολ.231B ἐν πένιᾳ μυρία εἰμὶ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν || ὁμ. ἐν πένιᾳ γίγνεσθαι [περιπίπτει εἰς ἐνδειαν] : αὐτ.Πολ.613Α ἔαν τ' ἐν πένιᾳ γίγνηται' || μτ. γενικ. στερήσις, ἔλλειψις, ἔνδεια, δθ. κ. ἀνάγκη τινός : Πλάτ.2,416' 2) ἐν προσωπ. πρὸς θεᾶ, σὺζυγος τοῦ Πόρου καὶ μήτηρ τοῦ Ἐρωτος : Ἀλκ.92, Πλάτ.Συμπ.203D.

πενιχρόλος-α-ον μτην. ἕτερος τ. τοῦ πηνιχρός βλ.λ. : Γαιτ.ἐν ΑΠ 6,190 καὶ φαίστων ὀλίγον ὄργανα πηνιχρόλους.

πηνιχρολογία (ἡ) μον. τὸ λέγειν πηνιχρά : Στοῦδ.Θεοδ.877 [ἐκδ.Μί.].

πηνιχρός πένια πένομαι βλ.λ. : Χρησμ.Σιβ. 3,364 πηνιχρομῆνοισι θέρους ἀπὸ μοῖραν ἰάλλει. **πηνιχρός**-ᾶ-όν κ. νεώτ. κυρ. ποι. λ', ἐν χρ. π. κωμ. κ. μτην. πρῶς π. πτωχός, ὁ ἐν ἀνάγκῃ, ἐν στερησίᾳ διατελῶν, ἐνδείης : Ὁδ.Γ 348 ἀνεῖμονος ἠδὲ πηνιχροῦ, Ἐσαγν.165 οὐδέεις ἀνδρῶπων οὗτ' ὀδλιβιος οὔτε πηνιχρός, Ἀριστφ.Ἰ.976 ἦν μοί τι μερακίον φίλον, πηνιχρὸν μὲν . . . Φιλέτ.4, Πλάτ.Πολ.578Α καὶ ψυχὴν ἄρα τυραννικὴν πηνιχρὸν, Φιλῶδ.Οἰκ.48J πηνιχρὰ διαίτα, Κδ Λουκ.21,2 εἰδε.. χήραν πηνιχρὸν βάλλουσαν ἕκει δύο λεπτά 2) νεώτ. ὁ πένιας δηλωτικός, ὁ εἰς πτωχὸν ἀρμόζων, εὐτέλης, πτωχικός : πηνιχρὸν ἔνδυμα - γεῦμα 3) ὁμ.νεώτ. ὀλιγός, ἀνεπαρκής : πηνιχρὸν εἰσόδημα, - πηνιχραὶ ἀποδοχαί || κ. γεν. ὁ μικρὸς ἀξίας, ὁ μικροῦ λόγου ἀξίος, ἀσήμαντος : πηνιχρὰ ἀποτελέσματα, ἡ λόγος πηνιχρός εἰς νοήματα συγκρ. πηνιχρότερος [Φιλ.2,284], κ. ὑπερβ. πηνιχρότατος (Πολυδ.6,21,7).

πηνιχρότης-πος (ἡ) μτην. κ. νεώτ. πένια βλ.λ. : Σέξτ.Ἐπιμ.Μαθ.2,103, Ἡσ. ἐν λ. εὐτέλεια : ὁμ. νεώτ. ἡ κατάφρασις, ἡ ἰδιότης τοῦ πηνιχροῦ βλ.λ. **πηνιχρότερος** ὄν μων. ὁ πηνιχρὰ φορῶν : Στοῦδ.Θεοδ.881 [ἐκδ.Μί.].

πηνιχρόφρων-ονος-ον Φώτ. ὁ πτωχὸς τὸ πνεῦμα. **πηνιχρῶς** ἐπίφρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον πηνιχρὸν βλ.λ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1252b,3 ποιεῖ ταυτοῦτον οἶον οἱ χαλκοῦπάται τὴν Δελφικὴν μάχαιραν, πηνιχρῶς, ἀλλ' ἐν πρὸς ἐν.

πέννα (ἡ) μον. κ. ὁμ. ἄ. πένα βλ.λ.

πεννια (ἡ) δημ. τὸ διὰ γραφοῦδος χάραγμα ἐπὶ χόρτου, κονδυλίου : τὸ τετραδῖον σου εἶναι γεμάτο πεννίεσ' 2) τὸ πᾶσόν τῆς μελάνης τὸ ὁποῖον συγκρατεῖ ἐμβαπτίζομένη εἰς αὐτὴν ἡ γραφίς. 3) συνεκὸ. ὅσον γραφίς τις μὲ μιά πένια μελάνη : μὲ τις συζητήσεως του δὲ μ' ἄφρασε οὔτε πένια ὁ βάλλω σήμερα.

πέννομαι κ. νεώτ. ἀποθ. ἐν χρ. κτ. ἔνεσθ. κ. παρατ. [πρβλ. πένεω], ἀμτθ. ἐργάζομαι, πονᾶ, μοχθῶ : Ψλ.Ω 124 ἀφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἐσομῆμῶς ἐπένοντο, Ὁδ.Κ 348 ἀμφίπολοι . . . ἐνὶ μεγάροισι πένοντα, αὐτ.Δ 624 περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο [κατεγίνοντο εἰς τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ δειπνοῦ] 2) κ. νεώτ. μεθ' Ὁμ. κυρ. ἐργάζομαι πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, δθ. εἶναι πτωχός, πένης, δὲν ἔχω ἐπάρειαν τῶν ἀναγκαίων, ζῶ ἐν στερησίᾳ : Σβλ.15, Εὐρ.Ἑκ.1220 δοῦναι φέροντα πηνομῆνοις, Θουκ.2,40 καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινα ἀσπρῶν, Πλάτ.Πολ.577B πλουσίαν ἢ πηναιμένην πόλιν, αὐτ.Πολιτ.293Α πλουτοῦντες ἢ πηνομῆνοι, αὐτ.Γοργ.477D. - ὁ λάος πένεται 3) μτ. γενικ. εἶμαι πτωχός, πένης, ἐνδείης τινός, ἔχω ἀνάγκη τινός : Αἰσχ.Εὐμ.431 τῶν σοφῶν ἰδῆλ. τῆς σοφίας] οὐ πένει, Εὐρ.Ἰκ.210 ὡς διαλα-

λαγός έχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ, Ἰερων. κ.ρ. Ἐπ.14,451M πένονμενον τὴν ψυχὴν τῶν ἐπιβαλλόντων αὐτῇ καλῶν κ. μτ. αἰτ. : Θεμιστ. Λόγ.22B π- χρήματα 4) μτβ. καταγίνομαι εἰς τὴν παρασκευάζω, εἰομαζώ τι : Ὀδ.8,322 δόμον κατὰ δαίτα πένοτον, αὐτ.Π.394 ὀνόπτι κεν δὴ ταῦτα πένωμεθα ἴδων ἐν εἰς ταῦτα ἀσχολύμεθαί, αὐτ.Ω.407 τί σε χρὴ ταῦτα πένεοθαι, Ἡσίοδ. Ἐργ.773 βροτῆσια ἔργα πένεσθαι ἱερδλ. πένησι.

πένον Ἡ3 κ.μεμελαινωμένον ἴδανην. πελιόνι.
πενούμαι-δομαι, μτχ. παθ. ἀορ. πενωθείς ἰδ πτωχός, ἐνδείξει πένομαι βλλ. : Μεμ.Μον.43 ἰδ.γρ. ἀντὶ πένόμενοι.

πεντ-, πεντα-, πεντε-, πεντο- δημ. θέμα τοῦ ἀριθμητικοῦ πέντε ἐν χρ. ὡς α' συνθετικοῦ πολλῶν λέξεων, δηλοῦν ὅτι τὸ ἕνὸς τοῦ β' συνθετικοῦ σημασιώμενον ὑπάρχει ἢ γίνεται πεντάκις, οἷον πεντετηρίς - πεντάδροχρον - πεντάπηχης - πεντάδακτυλος || ὁ μ. ὡς ἑπίτατ. τοῦ β' συνθετικοῦ διασφραζόν ἐπιθέτων, οἷον πενταφρανος (ἰδ ἐξ δλοκληρίου ὄφρανος) - πεντάμορφος (εὐειδέστατος) - πεντακάθαρος.

πεντάβιβλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ πέντε βιβλίων συνστάμενος, ἀποτελούμενος : πεντάβιβλος συγγραφή || ὡς οὐσ. ἢ πεντάβιβλος (ἔνν. συγγραφή) : Εὐσ.Χρον.70' || ὁ μ. περιηλιπ. ὄνομασ. τῶν πέντε πρώτων βιβλίων τῆς ΠΔ, ἄ. πεντάτευχος.

πεντάβραχος ἰδί μσν. πεντάβραχος βλ. λ. : Τζέτζ. ἐν Ἄν. ΟΞ.3,314.

πεντάβραχος (ἰ) ἰένν. πούσι κ. μσν. κ. νεώτ. μετρικός πούσι συγκείμενος ἐκ πέντε βραχείων συλλαβῶν, ἄ. πεντάβραχος : Χοιροβ. Ἡφ.247 C.

πεντάβροδος-ον μτγν. ὁ ἔχων πέντε γαμβρούς : Λυκάφρ.146 νυμφετα πεντάγαμβρα ἰβή τῶν νυμφευμάτων τῆς Ἑλένης, περὶ ἧς ἐλέγετο ὅτι ἔνυμφεῦθη πεντάκις).

πεντάγλωσσος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πέντε γλώσσας, ὁ εἰς πέντε γλώσσας συντεταγμένος : πεντάγλωσσον λεξικόν.

πενταγνώστικός-η-ον δημ. ἢ-ικός ὁ λίαν γνωστικός, ὁ ἐμπειρότατος : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.25,70 ὄπου ναι πενταγνώστικός στίς μάχης.

πενταγράμμον ἰδί μτγν. κ. νεώτ. γραμμικὸν ἀστεροειδές σχῆμα, ἀποτελούμενον ἐκ πέντε ἰσομήκων εὐθειῶν γραμμῶν καὶ ἐμφανίζον πέντε ἰσοσκελῆ τρίγωνα μὲ βάσεις τὰς πλευράς κανονικοῦ πεντάγωνου, ἄ. πεντάγωνον ἢ πεντάλφα : Λουκ. Πρὸσ.Πταισμ.5 τὸ πεντάγραμμον, ὦ συμπόλω πρὸς τοὺς ὀμοδόξους ἐχράντο.

πεντάγραμμος-ον νεώτ. ὁ ἐκ πέντε γραμμῶν συνστάμενος 2) μουσ. τὸ οὐδ'. ὡς οὐσ. σύνολον πέντε παραλλήλων γραμμῶν, ἐφ' ὧν γράφονται οἱ φθόγγοι τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

πενταγωνικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πεντάγωνον βλλ., ὁ τοῦ πεντάγωνου : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,10 πενταγωνικὸν σχῆμα, Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.60P π- ἀριθμός.

πενταγωνικός ἐπίρρο. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον πενταγωνικόν βλλ. : Θέων Σμ.39H, Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.60P πενταγωνικός σχηματιζόμενος φθίρωσις.

πενταγωνισμός ἰδί μτγν. ἐν φρ. κατὰ πενταγωνισμόν κατὰ τὸν τρόπον τῶν πενταγώνων : Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,13.

πενταγώνος-ον κ. νεώτ. ὁ ἐκ πέντε γωνιῶν ἢ πλευρῶν συγκείμενος : Ἀριστ.ἀπ.310, Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,10,13 πεντάγωνος βάσις- πεντάγωνον οἰκοδόμημα || ὡς οὐσ. πεντάγωνον ἰδί ἐπίπεδον γεωμετρικὸν σχῆμα ἔχον πέντε γωνίας καὶ πέντε πλευράς, ἄ. πεντάπευρον : Πλούτ. Ἡθ.1003D, Γαλ. 5,67, -κανονικὸν πεντάγωνον ἰτοῦ ὀνομοῦ αἰ γωνία καὶ αἱ πλευραὶ εἶναι ἴσαι μεταξὺ τῶν).

πεντάδα ἰδί δημ. πεντάς βλλ.

πενταδακτύλιαιος-α-ον μτγν. πενταδακτύλιος βλλ.2) : Ὀρειβ.49,23,20 2) ὁ ἔχων πέντε προεξοχάς, πέντε ἀκτίνας : Πάπ. πενταδακτυλῆσιν ἀστέρες.

πενταδάκτυλος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε δακτύλους : Ἀριστλ.Ζι 498a,34 πενταδακτυλοὶ γάρ εἰσι καὶ ἑκαστος τῶν δακτύλων καρπιάς ἔχει τρεῖς καὶ δύο καὶ οὐ μέγαν, αὐτ.ΖΜ 688a,4 καὶ πενταδάκτυλος ἔχει τοὺς προσθίους πόδας 2) ὁ ἔχων πλάτος πέντε δακτύλων : Ἰηπ.783A ζυλού . . πλάτος ἔς πενταδάκτυλον 3) πενταδακτυλῆσιν βλλ.2) : Ξενοκρ.π. Ὀρειβ.2,58,85 πενταδάκτυλοι κοχλῆαι 4) ὡς οὐσ. πεντάφυλλον ἢ πεντάφυλλον βλλ. : Διοσκ.4,42 5) νεώτ. βοταν. πενταδάκτυλος (ἰ) γένος φυτῶν τῶν οἰκωγ. τῶν πρωτεοειδῶν ἢ πρωτείδων.

πεντάδαρχος (ἰ) ἐσφ.γρ. ἀντὶ πεμπάδαρχος βλλ. : Πολυδ.1,128.

πεντάδεκαετής ἰδί μσν. πεντεδεκαετής βλλ. : Ἰηπιατρ.55,16.

πενταδικός-ἡ-όν μ. ἐν τῷ ἐπίρρ. βλλ., ὁ συνστάμενος ἐκ πέντε.

πενταδικός ἐπίρρο, μσν. κατὰ τὸν τρόπον πενταδικόν βλλ. : Πρωκ.ἐν Μαί Απειτ. (lass.10,11.

πεντάδιον ἰδί πάπ. σύμπλεγμα ἐκ πέντε, τὸ ἐκ πέντε διφύλων τεύχος ἀρχαιοτάτου χειρογράφου πρβλ. τετράδιον.

πεντάδιπλος-η-ο δημ. ὁ πενταπλοῦς, πενταπλάσιος.

πενταδραχμία ἰή) πεντεδραχμία βλλ.

πεντάδραχος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν πέντε δραχμῶν : Ἡρ.6,89 διδοῦσι δὲ πενταδράχμουσ ἀποδόμνοι, Ἀριστλ.Πολιτ.1300h,33 πεντάδραγμα συναλλάγματα ἰσοσὸν ἐκ πέντε δραχμῶν 2) κ. νεώτ. ὡς οὐσ. πεντάδραχμον νόμισμα ἀξίας πέντε δραχμῶν : Πολυδ.9,60' πρβλ. πεντέδραχος.

πεντάδωρος-ον μτγν. ὁ ἔχων πλάτος πέντε ὀφθαλμῶν βλλ.9) ἦτοι παλαμῶν : Βιων.2,3,3.

πεντάεδος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πέντε ἔδρας || ὡς οὐσ. πεντάεδρον ἰτοῦ στέρεδον τὸ ὁποῖον περαιοῦται εἰς πέντε ἐπιπέδους ἔδρας.

πεντάεθλος-ον ποι. κ. ἰων. ἀντὶ πένταθλος-ον.

πενταεΐδος-ον μτγν. ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε εἰδῶν, συστατικόν, ἐπὶ φαρμάκου : Ἀέτ.15,30.

πενταετηρίς-ουs-ές σχόλ. πενταετής βλλ. : Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.876 πενταετηρῆς χρόνος.

πενταετηρία ἰή) γλωσσ. χρονικὴ περίοδος πέντε ἐτῶν.

πενταετηρικός-ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς πενταετηρίδα, ὁ κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος τελοῦμενος, γινόμενος : Πλούτ. Ἡθ.743i πενταετηρικός ἀγών, Ἐπιγρ. πενταετηρικός ἄρχων.

πενταετηρίς-(ιδος) ἰή) κ. νεώτ. πεντετηρίς βλλ. : Ἀριστλ.Πολιτ.1308h, ἐν δὲ ταῖς μείζουσι διὰ τριετηρίδος ἢ πενταετηρίδος, Λυκούργ.102, Πολυδ.6,13,3 οἱ τμητὰ ποιοῦσιν εἰς τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων κατὰ πενταετηρίδα, Δίων Κ 54,19 2) ὡς ἐπίθ. ὁ τελοῦμενος, ἐπαναλαμβανόμενος κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος : Πίνδ.Ο.10 III, 57 καὶ πενταετηρίδ' ὄπως ἄρα ἔστασεν ἐορτάν, αὐτ.Ν.11,27 πενταετηρίδ' ἐορτάν Ἡρακλέας || ὁ μ. κ. καθ' ἑαυτὸ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνοίας : αὐτ. Ο.3,21 καὶ πενταετηρίδ' ἀμῆ 3) νεώτ. πέμπτη ἐπέτειος σημαντικὴ τινος γεγονότος 4) ὁ μ. ἢ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενταετίας γινομένη ἐορτή.

πενταετηρικός-ον ποι. τ. τοῦ πενταετής βλλ., ὁ ἔχων ἡλικίαν πέντε ἐτῶν : Ἰλ.Β 403 βούν . . πενταετηρον, αὐτ.Η 315, Ὀδ.Ξ 419 οἱ δ' ἔν εἰσηγον μάλα πλονα πενταετηραν 2) πενταετηρικός βλλ. : Ἐπιγρ. τῶν πτωλίων τῶν πενταετηρῶν.

Πενταετής-ους-ές κ. Ἐπιγρ. κ. νεώτ., ἄτ. πενταετής πενταετήρος βλ.λ., ὁ ἔχων ἡλικίαν πέντε ἐτῶν: Ἡρ.1,136 ἀπὸ πενταετοῦ ἀρξάμενον, Πλάτ.Νόμ. 793B πενταετεί . . ἦθει φυχίης, Παυσ.Χριστ. 2μ. 22 πενταετὲς παίδιον, - πενταετὴς ἴππος: 1) ὁ διαρκῶν πέντε ἐτῆ : Θουκ.1,112 πενταετείς σπονδαί [κῶδ.], Ἐπιγρ. πενταετὴς χρόνος, - πενταετείς σπονδαί, - πενταετὴς σχεδία, 3) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρο. πενταετὴς ἐπὶ πέντε ἐτῆ : Ὀδ.115 οὐδ' αἰ πενταετὲς γε .. παραμύθων ἔξερσίοι.

Πενταετία (ἡ) μτγν., νεώτ. κ. δημ. πενταετηρίς βλ.λ., χρονικὸν διάστημα πέντε πλήρων ἐτῶν: Διον. Ἀλ.Ρωμ.8,75, Πλούτ.Περ.13 ἐν πενταετία Μνησικλέους ἀρχιτεκτονούτος, - τὸ νοίκιασε γὰ μιά πενταετία: 2) ἡ ἡλικία ἢ ἡ ποσότης τῶν πέντε, ὁ ἀριθμὸς πέντε: Φιλ.2,276.

Πενταετιζομαι (ἡ) μτγρ. ἀποθ. εἶμαι ἡλικίας πέντε ἐτῶν.

Πενταετις (-ιδος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ., ἄτ. πενταετις θηλ. τοῦ πενταετῆς βλ.λ.: Πλούτ. Ἡ8,844A πενταετις ἀδελφή.

Πεντάζωνος-ον μτγν. ὁ ἔχων πέντε ζώνας: Ἀλέξ. Ἐφ.π.Θέων.Σμ.140H, Στράβ.2,2,1, αὐτ.2,5,3 πεντάζωνον . . ὑποθέσθαι δεῖ τὸν οὐρανόν.

Πεντάθετος-ον μτγν. ὁ συνθεθειμένος ἐκ πέντε αὐστατικῶν: Ὀρειβ.ἀπ.90 πεντάθετος ἀντεμ-βραχή || ὡς οὐσ. πεντάθετον (τὸ) φάρμακον ἐκ πέντε αὐστατικῶν ἀποτελούμενον: Ἀέτ.15,37.

Πενταθλεύω κ. πενταθλῶ-ἔω γυμνάζομαι εἰς τὸ πένταθλον: Ξενοφ.π. Ἀθῆν.10,413F ἄλλ' αἱ μὲν ταχυτῆτι παδῶν νίκην τῆς ἄραιτα, ἢ πενταθλεύων, αὐτ.16, Παυσ.6,14,13 τὸν Ἥλειον Τισαμενὸν πενταθλούντα ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Πενταθλητικός-ῆ-όν σχόλ. ὁ εἰς πένταθλον βλ.λ. ἀνήκων: Σχόλ.Πινδ.Ν7,9 πενταθλητικὴ νίκη, **Πενταθλίαι** (ἡ) μτγν. τὸ πένταθλον βλ.λ.: Ἀρρ. Ἐπικτ.3),5.

Πεντάθλιον (τὸ) κ. πενταθλίον πένταθλον βλ.λ.: Πινδ.Π,8,66 ἀρπαλέαν δάαι πενταεθλίου σὺν ἐορταῖς ὑμᾶσι ἐπάγαγε, αὐτ.1,1,26.

Πεντάθλον (τὸ) κ. νεώτ., ἰων. πεντάθλον σύνθετον ἀγωνίσμα αὐγκείμενον ἐκ πέντε ἄθλων ἢ ἀσκήσεων (ἄλμα, ποδωκίη, δίσκος, ἄκων, πῶλη: Σιμων.153): Πινδ.Ο13,30 πενταεθλῶ ἄμα σταδίου νικῶν δρόμον, αὐτ.Ν7,8, Ἡρ.6,92 πεντάθλον ἐπασκήσας, αὐτ.9,33 ἄσκέων δὲ πεντάθλων, Σοφ. Ἡλ.691 πένταθλ' ἄ νομιζέται: πρθλ. πέμπαθλον.

Πένταθλος (ὁ), ἰων. πεντάθελος ὁ ἀσκούμενος, ἀγωνιζόμενος εἰς τὸ πένταθλον ἢ ὁ νικῶν ἐν τῷ ἀγωνί τούτῳ: Βακχ.Β,27, Ἡρ.9,75 ἄνδρα πεντάθλον ἔκ προκλήσιος ἐφόνευσε, Ἀριστλ.Ρητ.1361b, 10, Πλούτ. Ἡ8,738Δ τοῖς τρισὶν ὡπερ οἱ πένταθλοῖ περιεστί και νικῶν: 2) μτρ. ἐπὶ ἀνθρώπου τὰ πάντα ἐπιχειροῦντος: Πλάτ. Ἀντ.138B ἐν φιλοσοφίᾳ πένταθλος (ὁ) καταγιγόμενος μὲ δλα τὰ πεδία τῆς φιλοσοφίας ἢ ὁ ἠσκημένος εἰς πᾶν εἶδος αὐτῆς), Διογ.Λ 9,37 || κ. περφορητικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις τὰ πάντα πειράται, καταπιάνεται, ἀναλαμβάνει πᾶν ἔργον μὲ δλα: Ξεν. Ἐκκ.4,7,5 ὡπερ πένταθλος πάντῃ ἐπὶ τὸ πλέον ὑπερβάλλειν ἐπειράτο.

Πενταίχμος-αν μτγν. ὁ ἔχων πέντε αἰχμάς, πέντε ὀξείας ἄκρας: Παυλ.Σιλ.ἐν ΑΠ 6,57 πενταίχμοι ποδῶν ὠπλισμένοι ἀκαμάσι.

Πεντακάθαρος-η-α δημ. ὁ λίαν, εἰς ἄκρον καθαρὸς, καθαρῶτατος, πεντακάθαρος: τὸ σίγητι τῆς εἶναι πεντακάθαρος: πρθλ. ἐφτακάθαρος.

Πεντάκαλος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν καλὸς, πάγκαλος: Βλαστ.Συνμ.95 ἐν λ. καλός.

Πεντάκατιοί Ἐπιγρ. πεντακάσιοι βλ.λ.

Πεντάκατις-ίδος (ἡ) Ἐπιγρ. δωρ. ἀντὶ πεντηκοστὺς βλ.λ. (ἀμφ. ἀποκατάστασις)

Πεντακέλευθος-ον μτγν. ὁ ἔχων πέντε ὁδοὺς, ὁρόμους: Χρησμ.Παυσ.8,9,4 οὐ τρίδος και τετράδος και πεντακέλευθος.

Πεντακέφαλος-ον ὁ ἔχων πέντε κεφαλὰς, ὁ μετὰ πέντε κεφαλῶν: Θεόδωρ.Φι 2,4,9 πεντακέφαλος φοινίξ.

Πεντάκις ἐπίρρο. κ. νεώτ., μτγν. κ. πεντάκι πέντε φορές: Πινδ.Ν 6,21 και πεντάκις Ἴσθμοί στεφανώσασμενος, Αἰσχ.Πέρσ.323 πεντάκις νεῶν ταγός, Ἀριστφ.Επρ.242, Ἴσοκρ.5,5 ἀτίτινες . . πεντάκις ἀπολωλέκασι, ΚΔ Κορινθ.2,11,24 πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἑλαβον, Ὀνη.Κυν 3,56, Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.80P, - πεντάκις ἐνίκησε - ἰδρα-δευθῆ - ἠτύχησεν - ἐταξίδευσε.

Πεντάκιςμῦριοι-αι-α κ. νεώτ. πεντάκις, πέντε φορές μῦριοι, δηλ. πενήντηκοντα χιλιάδες: Ἡρ.7, 103 κῶς δν δυνάτατο χίλιοι . . ἢ και πεντακισμῦριοι, Λουκ. Ἀλ.20 και τῷ μίσει οἰκειότεροι πεντακισμῦριοι.

Πεντακισχίλιοι-αι-α κ. νεώτ., δωρ. τ. πεντακισχίλιοι Ἐπιγρ. πέντε φορές χίλιοι, πέντε χιλιάδες: Ἡρ.1,194 και πεντακισχίλιον ταλάντων γόμενον ἔχει, Πλάτ.Νόμ.738Δ ὁ δὲ τῶν τεττοράκοντα και πεντακισχίλιον, ΚΔ Ματθ.14,21 ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν και παιδίων || περιληπτ. ἐν τῷ ἐν.: ΠΔ Μακκ.1,4,28 πεντακισχίλιαν ἴππων, Λουκ. Ἐταίρ.Δ 9,4 πεντακισχίλιαν ἀσιπδα (πέντε χιλιάδες ἀσιπδοφόροι).

Πεντακισχίλιος-ῆ-όν μον. κ. νεώτ. ὁ ἐν τινι ἀριθμητικῇ σειρᾷ ἔχων, φέρων τὸν ἀριθμὸν 5000: Κωδ. Πάτρ.8 [Boiss.].

Πεντάκλαδος-ον ὁ ἔχων πέντε κλάδους, πεντάκλωνος: ΕΜ 127,41 πεντάκλαδος ἡ χεῖρ.

Πεντάκλιθρα (ἡ) νεώτ. βόταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογ. τῶν ἔλλοδοκάρπων.

Πεντακλινικός-ῆ-όν πάπ. πεντάκλινος βλ.λ.

Πεντάκλινος-ον κ. πόπ. ὁ ἔχων ἡ χωρῶν πέντε κλίνας, ἀνάκλιτρα: Χάρ. Ἰστ.2,1, Καλλιξί, Πάπ. σκηνη πεντάκλινος: || ὁμ. τὸ ἀρσ. πεντάκλινας ὡς οὐα.: Ἀριστλ. Ὀαυμ.842b,21 ὄσον πεντακλίνου τὸ μέγεθος.

Πεντάκλιτος-ον νεώτ. ἐπὶ χριστιανικῶν νσῶν, ὁ ἔχων πέντε κλιτῆ βλ.λ.

Πεντάκκινον (τὸ) μτγν. κ. γλῶσσα. πεντέφυλλον βλ.λ.: Ψδισοκ.4,42.

Πεντακόλουρος-ον μτγν. ὁ κολοβωθεῖς, συντομειθεὶς πεντάκις, πεντακόλορος: Νικ.Γερ. Ἀριθμ.2,14.

Πεντακόρυφος-ον μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε κορυφάς: Στουδ.Θεόδ.385A τοῦ πεντακορύφου σώματος τῆς ἐκκλησίας ἰπερὶ τῶν πέντε ἀρχιεπισκόπων ἤτοι πατριάρχων Ῥώμης, Κων/πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας και Ἱεροσολύμων), οὐτ.461D πεντακόρυφον ὄρος.

Πεντακόρυνος-ον Ἐπιγρ. ὁ πέντε φορές μακροδωτέρας τῆς κορώνης.

Πεντακοσάρα (ἡ) δημ. φιάλη χωρητικότητος πεντακοσίων ὀρομίων ὕδατος ἢ οἴνου ἢ ἐλαίου, ἄ. πεντακοσάριον ἢ μιαογάλλιον.

Πεντακοσάρι (τὸ) δημ. ο. -άρικα χαρτονόμισμα ἄξιον πεντακοσίων δραχμῶν: 2) πεντακοσάριον.

Πεντακοσάρια (ἡ) δημ. μ. ἐν αὐνεκφ. μτ. τοῦ κα[μ]μῆα πεντακοσάριον μόνάδες τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ εἰδούς: ἦταν καμῆα πεντακοσάρια οἱ πανηγυριῶτες ἱερῆπου πεντακοσάριοι.

Πεντακοσίαρχος (ὁ) κ. πεντακοσίαρχος μτγν. κ. νεώτ. ὁ διοικῶν σῶμα 512 ἀνδρῶν: Αἰλ.Τακτ.9,3, Ἀρρ. Ἀν.7,25,6, και πεντακοσίαρχος πρὸ τῶν θυρῶν, Πλούτ. Ἀλέξ.76 ταξίαρχος δὲ και πεντακοσίαρχος ἔξω νυκτερέων: || ὁμ. νεώτ. ὁ ἐπὶ κεφαλῆς πεντακοσίων ἀνδρῶν: || στρατ. βασιμὸς κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821.

πεντακοσάρχια (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἡ διοίκησις 500 ἀνδρῶν καὶ ἀκριθέστερον 512 : Ἀσκληπιόδ.2,10 ὁμ. κ. ἐν τῷ πληθ. : Ἀρρ.Τακτ.10,9 ἢ κ. νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ πεντακοσάρχου βλ.λ.

πεντακοσιόδραχμος ὄν Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ 500 δραχμῶν : Ἐπιγρ. πεντακοσιόδραχμον ἐπάθλον 2) νεώτ. ὁ ἔχων ἄξιον πεντακοσίων δραχμῶν : πεντακοσιόδραχμον ἐπίδομα ἢ τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πεντακοσιόδραχμον χαρτονόμισμα ἀξίως πεντακοσίων δραχμῶν, ἄ. πεντακοσάριο.

πεντάκκοισι-αι-α κ. Ἐπιγρ. μsn. κ. νεώτ., ἐπ. -ηκόσιοι δημ. κ. -ακόσι(οι) -ι)ες -ι)α οἱ πεντάκις ἑκατόν, ἐπιμετρούμενοι εἰς πέντε ἑκατοντάδας : Ὀδ.Γ7 ἐννέα δ' ἔδραρ ἕσαν, πεντακόσιοι δ' ἐν ἑκάστῳ, Ἡρ.17 ἕστα πέντε τε καὶ πεντακόσια, ΚΔ Λουκ.7,41 ὤφειλε θηνάρια πεντακόσια, Καϊσαρ Δαν.ἐν Σάθ.3,172 εἰς τὸ ὀσπητίον τοῦ ἀποῦ τὸ λέγονον πεντακοσίων πογγύων, Πολιτ.Ἐκλ. Τραγ.17,38 χιλια πογγυία σὰς δίωω γὰρ κ' ἀκόμα πεντακόσια κ. παρομ. τὰ μιὰ τῆς χιλιάδας πεντακόσια λέπυ ἐνοσῆτων πραγμάτων ἢ ὡς ἐκφρασις ἀμεριμνησίαι' ἢ ὁμ. ἐν τῷ ἐν περιλήπτι : Λόγμ.31 πεντακόσια ἵππου 1500 ἵππεσι' 21 ἐν ἀρχ. Ἀθῆναις, σώμα ἀντιπροσωπευτικῶν τοῦ ὁποῦ μετρίχον 50 βουλευταὶ ἐξ ἑκάστης φυλῆς : Δημ.144 καὶ τῆς βουλῆς ἅμα τῶν πεντακοσίων, Αἰσχίν.3,2 καὶ τῆς βουλῆν τοὺς πεντακοσίους, Λυκούργ.37, Ἐπιγρ. τὴν βουλήν τοὺς πεντακοσίους.

πεντάκοσιομέδιμνος (ῶ) ὁ κατέχων, κἀτοχος γῆς, ἢ ἡς πορθῆ κατ' ἔτος πεντακοσίους μεδύμους σιτηρῶν, ἐπὶ τῆς πρώτης τάξεως τῆς Σολωνείου νομοθεσίας : Θουκ.3,16 πλὴν ἱππέων καὶ πεντακοσιομέδινων, Λυσ.ἀπ.207S, Ἀριστ.Πολιτ.1274,19 τὰς δ' ἀρχάς. . κατέστησε πάσας, ἐκ τῶν πεντακοσιομέδινων (ἄλλ' ἀποδίδεται εἰς τὸν Δράκοντα : αὐτ' Ἀθ 431, Πλούτ Σόλ.18 πρώτους ἔταξε καὶ πεντακοσιομέδιμνους προσηγόρευσε.

πεντακοσιονάκις ἐπίρρ. σχόλ. πεντακοσίας φορές : Σχόλ.Μάξ. Ὀμολ.1,184.

πεντάκοσιοστός-ή-όν κ. νεώτ. ἀριθμ. τακτ. ὁ ἐν τινι σειρῇ ἡ τάξει φέρον τὸν ἀριθμὸν 500 : Λυσ.26,11 πεντακοσιοστός ὢν μετὰ τῶν ἄλλων ἐναυτῶν ἀν μόνον ἐβούλευσεν ἢ τὸ θηλ ὡς οὐσ. πεντακοσιοστή (ή) φόρος 1/5 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν : Ἀριστ. Ἐκκλ.1007 τῶν ἐμῶν τὴν πεντακοσιοστήν κατέθηκα τῆ πόλει 2) νεώτ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πεντακοσιοστόν τὸ ἐν ἑκὼν πεντακοσίων ἴσων μερῶν εἰς ἃ διηρέθη πράγμα τι, 1/500.

πεντακοσιοστός-υός(ή) σχόλ. ἀθηροσμία ἢ ποσότης πεντακοσίων, πθ. διόρθ.ἀντὶ πενηκοσίας : Σχόλ. Ὀδ Γ 7, πρβλ.ΕΜ 728,55, Εἰστ.Πον 98,72 τὰς τῶν ἀποκαταστάσεων πεντακοσιοστός.

πεντάκοσμος (ῶ) νεώτ. ζωολ. γένος μακροκέρων ἐντόμων.

πεντάκριδος-η-ο δημ. ὀπανάκριδος ἢ συνεκδ. ὁ πολὺ ἀγορητῆς.

πεντάκριτος (ῶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐκίνοζῶων.

πεντάκμια (ή) ἱπέντε, κύμα μτγν. φοβερά τρικυμία : Λουκ.Μισθ Συν.2 δέκα τρικυμίας καὶ ἡ Δία πεντακμίας τε καὶ τεκακμίας ἢ, πλασθεῖσα ὑπὸ Λουκιανού κατ' ἀναλογίαν τοῦ τρικυμίου).

πεντάκωπος-ον γλῶσσ. ὁ ἔχων πέντε κώπας.

πεντάλεκτρος-ον μτγν. ὁ ἐλθὼν πέντε φορές εἰς γάμον : Λυκόφρ.142 πεντάλεκτρον θυός.

πεντάλεπτος-ον νεώτ. ὁ ἔχων διάρκειαν πέντε πρώτων λεπτῶν τῆς ὥρας : πεντάλεπτος σιγή 2) ὁ ἔχων ἄξιον πέντε λεπτῶν τῆς δραχμῆς : πεντάλεπτον γραμματόσημον 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. πεντάλεπτον μεταλλικὸν νόμισμα ἀξίως πέντε λεπτῶν, ἄ. πεντάρο.

πεντάλιθα, πενταλιθίζω ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ πεντέλιθα, πεντελιθίζω βλ.λ. : Πολυδ.9,126.

πεντάλιτρο (ῶ) νεώτ., δημ. κ. πεντάλιτρο νόμισμα ἀξίως πέντε λιτρῶν.

πεντάλιτρος-ον μτγν. ὁ ἔχων βάρος πέντε λιτρῶν βλ.λ. : Πολυδ.4,173.

πενταλκία (ή) Ἐπιγρ. Γόρτ. μέτρον τι. **πεντάλιτρο** (ῶ) μsn. σύγγραμμα τοῦ Θεοδορήτου διηρημένον εἰς πέντε μέρη : Φαβρ.Ἐλλ. βιβλ.8,297 [Harl.].

πεντάλφα (ῶ) σχόλ. κ. νεώτ., δημ. **πεντάλφα** (ή) πεντάγραμμον βλ.λ. : Σχόλ.Προσ.Πταίσμ.5.

πεντάμῆριτεω (ἰάμῆρα) Ἐπιγρ. ἀσκά, ἀναλαμβάνω ἀξίωμά τι ἐπὶ πενθήμερον.

πενταμερής-οὐς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἐκ πέντε μερῶν ἀποτελούμενος, συγκείμενος : Στράβ.3,4,19 εἰς τέτταρα μέρη διηρησθαί φασὶ τὴν χώραν ταύτην. . ἄλλοι δὲ πενταμερῆ λέγουσιν, Διουμ. 498K ἢ νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. ὡς οὐσ. ὑποδιαιρέσει κολεοπτερῶν ἐντόμων.

πεντάμεροι (ῶ) Ἐπιγρ. οἱ ἀσκούντες ἀξίωμά τι ἐπὶ πενθήμερον.

πενταμερῶς ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. εἰς πέντε μέρη : Διοσκ.3,48 φάλλα πενταμερῶς ἐπεσχησμένον.

πενταμετρία ἀκάλια (ῶ) μsn. ἀσμία χωρητικότης πέντε μέτρων : Κίτορφ.Ἐκθ.4631ἐκδ.8,1.

πεντάμετρος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε μετρικῶν ποδῶν : Πολυδ.4,52 ἐπη πεντάμετρο ἢ τὸ ἄρσ. πεντάμετρος (στίχοι ὡς οὐσ. στίχος ἀποτελούμενος ἐκ δύο ἡμιστιχίων, ὧν ἑκάτερον σύγκειται ἐκ δύο δακτύλων ἢ σπονδύων διὰ τὸ πρώτων ἡμιστιχίου καὶ μίας τελευταίας συλλαβῆς, μακρὰς μὲν πάντοτε διὰ τὸ πρώτων ἡμιστιχίου, ἀδιαφοροῦ δὲ διὰ τὸ δεύτερον : Ἐρμυσίν.7,36 μαλακοῦ πνεύμ' ἀπὸ πενταμέτρου ἢ ὁμ. τὸ οὐδ. πεντάμετρον ἐλεγειακόν : Διον.Ἀλ. Σύνθ.25, Ἡραϊστ.6,2 2) νεώτ. γεν. ὁ ἔχων μῆκος πέντε μέτρων.

πενταμηνία (ή) νεώτ. κ. δημ. χρονικὸν διάστημα πέντε μηνῶν ἢ μίσθωμα ἢ ἀμοιβὴ ἐργασίας ἀντιστοιχοῦσα εἰς διάστημα πέντε μηνῶν.

πενταμηνιαίος-α-ον ἐπίρρ. μsn. κ. νεώτ. ὁ πεντάμηνος : Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.344,17, Πτολ.Μαθ.1,89,7 [Halps.] πενταμηνιαῖον ἡμέραν, Ἰππιατρ.20, Βλεμμ. Ἐπιτ.Φυσ.260 νύξ πενταμηνιαία.

πενταμηνίος-ον ἰσπ. ἀντὶ πενταμηνιαῖος βλ.λ.

πεντάμηνος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἡλικίας ἢ διάρκειας πέντε μηνῶν : Ἀριστλ.Ζ1 558a,12 πεντάμνηοι τῆν ἡλικίαν δυντες ἢ ὁ γεννηθεὶς τὸν πέμπτον μῆνα μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ : Ἀριστλ.Ζ1 585a,19 δίδωμα κύουσα τίς ἐπέκυψε καὶ τρίτον γενομένου δὲ τοῦ χρόνου τοῦ καθήκοντος, τὰ μὲν τελεθόγνα τῷ χρόνῳ ἔτεκε, τὸ δὲ πεντάμνηον, Μέν.Ἐπιτρ.576 τέρασιν ὄμοια πεντάμνηνα παιδία ἐτρέφωμεν' πρβλ. ἐφταμηνίτης 2) ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε μηνῶν, ὁ περιλαμβάνων πέντε μῆνας : Πλούτ.Ἠθ.933E πεντάμνηοι περιόδοι ἢ ὁμ. τὸ ἄρσ. πεντάμνηος ἡρόννοσι τὸ πεντάμνηον : Ἰνν.Ἐπιδ.3,1,ια ἢ νεώτ. τὸ οὐδ. πεντάμνηον ὡς οὐσ. χρόν. διάστημα πέντε μηνῶν.

πενταμνηαῖον (ῶ) Ἐπιγρ. ἡ πεντάμνηαῖον μέτρον ἢ ποσὸν πέντε μνῶν.

πενταμνηαίος-ον κ. πεντάμνηος ἀντὶ πεντάμνηος βλ.λ. : Ἐπιγρ. πενταμνηαίος σάρξ.

πεντάμνηος-ου (ῶ) ὁ ἔχων βάρος πέντε μνῶν : Ἐπιγρ. ἢ ἰδ. τὸ οὐδ. πεντάμνηον ὡς οὐσ. ἐμπορικὸς σταθμὸς, ζυγί, πέντε μνῶν ἀντιστοιχῶν πρὸς 2183,0 γραμμ. : Ἀρμὸδ.1 τυροῦ πεντάμνηον.

πενταμοδιαιός-α-ον (ῶ) μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ περιλάβῃ, νὰ χωρέσῃ πέντε μοδίους, ὁ χωρητικότητος πέντε μοδίων : Διοκλητ.Ἐδικτ.15,48 πενταμοδιαια σκάφη.

πενταμόδιον (τὸ) μsn. 'μέτρον χωρητικότητος πέντε μοδίων: Μαλλ.ι.278,14 πενταμόδιον, τετραμόδιον, τριμόδιον.

πενταμοίρια ἢ μsn. τόξαν πέντε μοιρῶν: Παυλ. Α.λ.3.

πενταμοιριατός-α-ον (πενταμοίρια) μsn. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε μοιρῶν, ὁ περιλαμβάνων πέντε μοίρας, ὁ πέντε μοιρῶν: Πρόκλ. Ὑποτ.6,9 εἰς πενταμοιριατά διαστήματα.

πεντάμορφος (-η-οισιν) μsn. κ. δημ. ὁ ἔχων πέντε μορφάς, σχήματα, ἐπὶ τοῦ κακοῦ: Σιμπλίκ. Ἐπίκτ. 71,αὐτ.72D' 2) δημ. ὁ πολὺ ὁμορφος, ὁ ὀραιοτάτος: Κρυστ. Ἄγροτ. Νεραδοπούδου 80 ἐδλάστη-σε ἀπ' τὸ γάμα ταυς πεντάμορφο ἀγγελοῦδι, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 22,9 νιές καὶ πεντάμορφες παρθένες.

πενταμοριμέδιμος (ὁ) μsn. ὁ ἔχων πέντε μοιριάδας μεδίωνων δημοηρικῶν· καρπῶν: Τζέτζ. Χιλ.2,108 ἰδ.γρ.)

πενταμορίας δράχμης Ἐπιγρ. πενταμοιρίας, **πεντάμορον** (τὸ) μsn. κ. μsn. εἶδος μύρου ἐκ πέντε εἰδῶν ἀρωμάτων: Ὁρειβ.ἀπ.70. Ἀέτ.12,61 πεντάμορον ἰδ. γρ. πεντάμορον, Ἀλέξ. Τρολλ.7,8.

πεντάναϊα ἢ μsn. ἰουδαϊκῶν μsn. μοῖρα στόλου ἐκ πέντε πλοίων: Πολύαιν.3,4,2, Ἑλλην. Ὀξ.2,4.

πεντανδρον (τὸ) νεώτ. βόταν. τὸ ἔχον πέντε στήμονας ἀνθος.

πεντανευρο (ν) (τὸ) μsn. δημ. κ. πεντανεύρι τὸ ποῶδες φυτὸν ἀρνόγλωσσον βλλ.: Ψολ.10,650B, αὐτ.661' || δημ. τὸ ποῶδες πολυτέρες φυτὸν ἀρνόγλωσσον τὸ μεῖζον, ἄ. ἐφάπτεο.

πεντανευρός-ον ὁ ἔχων πέντε χορδάς, ὁ πεντάχορδος: Ἀν.Βοασσ.2,395.

πεντάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. εἶδος κεκορεσμένου ἀλειφατικοῦ ὕδρογονάνθρακος.

πεντάνοιχτος-η-α δημ. ὁ ἐντελῶς, ὀλότελα ἀνοικτός: Βαλαωρ. Φωτ.2,56 ἐμπηκὸς σφήνα | στοῦ δέντρον τὴν πεντάνοιχτη τῆς χαμαῖδα.

πεντανούμιον (τὸ) λεξ. νόμιμα πέντε νούμων: Ζωναρ.322 ἀσάριον, πεντανούμιον.

πεντάξενος-η-ο δημ. ὁ καθ' ὁλοκλήριαν ξένος, **πεντάξισταίον** (τὸ) πάπ. μέτρον περιέχον, περιλαμβάνον πέντε ξέστας.

πεντάξος-ἡ-ὸν ὁ πενταπλοῦς: Ἀριστλ. Μεταφ. 1076b,32 πεντάξοι στιγμή ἰπέντε σειραί στιγμῶν.

πεντάζος-ον ὁ ἔχων πέντε ὄζους, ρόζους: Θεόφρ. Φίλ.1,8,3 δένδρα πεντάζα.

πενταούγιον (τὸ) γλωσσ. πέντε αὐγίαι, πέντε δωδεκατημόρια τοῦ ἀσσαρίου.

πενταπάλαισιος-α-ον μsn. ἄ. πενταπάλαιστος βλλ.: Ὁρειβ.49,23,1.

πενταπάλαιστος-ον (παιλαιστή) ὁ ἔχων πλάτος ἢ μήκος πέντε παιλαιστών: Ξεν.Κυν.9,14,αὐτ.10,3' πρβλ. πεντεπάλαιστος.

πενταπέδος-ον (πυδῶν) ὁ ἔχων μήκος πέντε ποδῶν, ὁ πεντέπους: Ἐπιγρ. πεντάπεδο θριγκοί, **πενταπέταλον** (τὸ) μsn. ἄ. πενταπέτες βλλ.: Κατ. Ἀστρλ.Κ θ31,162.

πενταπέταλος-ον νεώτ. βόταν. ἐπὶ ἀνθέων, ὁ ἔχων στεφάνην συγχειμένην ἐκ πέντε πετάλων.

πενταπέτες-οῦς (τὸ) ἄ. πεντέφυλλον βλλ.: Θεόφρ. Φί 9,13,5, Διοσκ.4,42.

πενταπέτηλον (τὸ) μsn. ἄ. πενταπέτες βλλ.: Νικ.Θηρ.839, Ἀνδρόμ.π.Γαλλ.14,40.

πενταπήχης-οῦς-ες μsn. κ. νεώτ. ἄ. πεντάπηχης βλλ.: Στραβ.17,3,11 σαύρας δὲ πενταπήχεις φα-σιν ἰκῶδι. ἀπὶ διπήχης, Διόδ.5.17,115.

πενταπήχιος-η-ο δημ. πεντάπηχης: Κρυστ. Τραγ. Ἐτοιμαθ. Βοσκόδ.40 τὸ πενταπήχιον βαρδβί, **πενταπήχης-εος-υ** ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος πέντε πήχων: Ἦρ.9,83 πενταπήχιος ἀνδρῶς ὅστεα, Θεόφρ. Φί 9,4,2 εἶναι δὲ φασι τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δένδρον πεντάπηχ, Καλλιξ.π. Ἀθην.5,202C ζῶα

χρυσά πενταπήχ, ΠΔ Παρολ.1,1,23 ἄνδρα ὄρα-τόν πεντάπηχον, Ἀθην.5,213B βαστάρην πεντά-πηχον, Ἐπιγρ., Πάν. πρβλ. πεντέπηχος.

πενταπλάσιός (τὸ) μsn. κ. νεώτ. πολλαπλασιασὸν ἐπὶ πέντε, κἀμὴν τὴν πενταπλάσιον, ἐπαναλαμβάνω τὴν πεντάσιον, τὸ παθ. ὡς παρεμβολῆ ἐν Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,21' 2) ρηματ. π. πενταπλασιασμός.

πενταπλάσιασμός (ὁ) μsn. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πολλαπλασιασῆν βλλ., τὸ καθιστῆν τὴν πενταπλάσιον: Φώτ. Λόγ.π. Σώμ. χειρὸγρ. Μονῆς Ἰθῆρων ἐξ ἀντιγρ. Π.Ν. Ρόκκου.

πενταπλάσιαιπνεμπτος-ον (πενταπλάσιος, ἐπι-πνεπτος) μsn. ὁ πεντάσιος καὶ ἐν πνεμπτον μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

πενταπλάσιαιπτάρτος-ον (πενταπλάσιος, ἐπι-πτάρτος) μsn. ὁ πεντάσιος καὶ ἐν τάρτον μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

πενταπλάσιαιπτήρτος-ον (πενταπλάσιος, ἐπι-πτήρτος) μsn. ὁ πεντάσιος καὶ ἐν τήρτον μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

πενταπλάσιαιφήμις-εος-υ (πεντοπλάσιος, ἐ-φήμις) μsn. ὁ πεντάσιος καὶ ἡμισυ μεγαλύτερος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,22.

πενταπλάσιος-α-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων. πενταπλάσιος-η-ο ὁ πεντάσιος τὸςος, ὁ πενταπλοῦς τὸ μέγεθος ἢ τὸ ποσόν: Ἦρ.6,13 εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο . . . ἄλλο σφι παρεῖσται πενταπλήσιον, Ἀριστλ. Πολιτ.1265b,22 τὴν πᾶσαν οὐσίαν ἐφήσι γίνεσθαι μεῖζονα μέχρι πενταπλάσιος, αὐτ.1266b,6, Διον. Ἄλ Ρωμ.9,58 πενταπλάσιαι τῶν πολεμίων αὐ σφέτεροι ἦσαν, Ὁρειβ.ἀπ.99' || νεώτ. τὸ πενταπλάσιον ὡς οὐα ποσότης πενταπλάσιαι ἄλλης τινός.

πενταπλάσιότης-η-ο(ν) μsn. ἡ ἰδιότης τοῦ πενταπλάσιου, τὸ νὰ εἶναι τις πενταπλάσιος, τὸ πενταπλοῦστος: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,5.

πενταπλάσιων-ονος-ον μsn. ἄ. πενταπλάσιος βλλ.: Πλούτ. Η8,846f πενταπλάσιον ἀποτεῖσαι' κ. μτ. γενικ.: Ἰώσ.Α1 12,28,Αιτ.16,12.

πενταπλάσιος ἐπίρρ. μsn. κ. νεώτ. εἰς πενταπλάσιον ποσότητα, μέγεθος ἢ ἔντασιον: ΠΔ Γέν.43, 34 ἐμεγαλύνθη δὲ ἡ μερίς Βενιαμιν παρὰ τὰς μερίδας πάντων πενταπλάσιος πρὸς τὰς ἐκεῖνων.

πεντάπλευρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἑκτάσιον, διαστάσεις πέντε πλεύρων: Ἐκατ. Ἀβδ.π. Ἰώσ. Ἀπ.1,22 περιβαλλῆ μήκος εἰς πεντάπλευρος, Μάζ. Τύρ 8,6.

πεντάπλευρον (τὸ) μsn. κ. νεώτ. σῆμα ἔχον πέντε πλευράς, ἄ. πεντάγωνον: Πάππ 396,13.

πεντάπλευρος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πέντε πλευράς: πεντάπλευρον σχῆμα' || τὸ οὐδ. πεντάπλευρος ὡς οὐσ. βλλ.

πενταπλοῦς-η-ο(ν) ἰων. τ. τοῦ πενταπλάσιος βλλ.: Ἦρ.6,13 ναυτικὸν . . . πενταπλήσιον.

πεντάπλοκος-ον (πλῆκω) ὁ κεκλωσμένος διὰ πέντε κλωτῶν: Ἰππ.π. Παύλ. Αἰγ.6,78 λίανα πεντάπλοκον Ἰπ. Ἰππ. Συρίγγ.4 πεντάπλοκον.

πενταπλοῦς-οῦς-ἡ-ο(ν)-ον κ. μsn. κ. νεώτ. ὁ πεντάσιος ἐπαναλαμβάνονμενος, ὁ πεντάσιος μεγαλύτερος ἢ πλειότερός τινος, ὁ πεντάπλοκος: ΠΔ Βασ.3,6,31 ἐποίησε θύρας ἐκ ξύλων ἀρκευθίνων, καὶ φιλιάς πενταπλῶς, Πόπ., Τζέτζ. ἐν Ἀν.Κρ.3, 345,25 χοροῦ τὴν πενταπλῶς διαίρεσις: || ἡ πενταπλοῦς (καὶ ἐπὶ) ἀγγέλον περιέχον πέντε εἰδῶν πρόγματα, ὄνον, μέλι, τυρόν, ὄλεθρον καὶ ἔλαιον, διδόμενον ὡς βραδείον εἰς ἐφήθους κικητάς ἐν ἀγῶνι ὁδοῦ κατὰ τὴν ἑσπέρην τῶν Σκίρων, τῶν Ὀσχοφορίων κ. ἄ.: Φιλόχ.43, Ἀθην.11,496Α.

2) νεώτ. ὁ ἐκ πέντε ὀμοίων μερῶν συγχειόμενος, ἀποτελούμενος: 3) νεώτ. ὁ κατὰ πέντε μορφοῦς ἢ τρόπους ἀναφαινώμενος, ἐμφανιζόμενος: 4) ἄ. πεντάπλοκος βλλ.: Ἰππ.Συρίγγ.4.

πενταπλῶ-ώ μτγν. πολλαπλασιάζω ἐπὶ πέντε, πενταπλασιάζω : Μάξιμ. ἐν Ρεταν.Υγραοι.338Α.

πενταπλῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ πέντε τρόπους. **πεντάπλωσις**-εως(ή) ἰνενταπλῶσις) μτγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ πενταπλῶ, ὁ πενταπλασιασμός : Μάξιμ. ἐν Ρεταν.Υγραοι.338Α.

πενταπόδι(ή) νεώτ. μετρικ. τὸ ἐκ πέντε ποδῶν συγκείμενον κῶλον : τροχαῖαί - ἱαμβικαί - δακτυλικαί - ἀναπαιστικαί πενταπόδιαι.

πεντάπολις-εως(ή) κ. νεώτ., ἴων. πεντάπολις-ιος ὁμοσπονδία πέντε πόλεων : Ἡρ.Ι.144 οἱ ἐκ τῆς πενταπόλιος νῦν χώρας Δωριέας, ΠΔ Σοφ.Σαλ.Ι0,ὁ ἐρρύστω φυγόντα πῦρ καταβάσιον Πενταπόλεως, Στραβ.6,2,4 πεντάπολις γὰρ ἦν . . ὀγδοήκοντα . . σταδίων ἔχουσα τὸ τεῖχος, Πάπ. 2) μτγν. ἐπὶ τῶν πέντε αἰσθήσεων : Φιλ.2,22.

πεντάπορος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε ἴσους διόδους, περάσματα : Διον.Περ.31 Ἴστρος . . πενταπόρος προχῶσιν ἑλισσόμενος [ἔχων πενταποῦν στόμιον, ὡς τὸ τοῦ Νεῖλου].

πεντάποσις-ποδός-που μτγν. κ. νεώτ. πεντέποσις βλ.λ. : Ἀρρ.Εὐξ.3 πεντάπουσι Ἐρμού ἀγαλας 2) νεώτ. ζφολ. τὸ ἀρσ. πεντάποσις ὡς οὐσα. γένος ἀκνηθοπερυγίων τελεοστῶν περικιδίων ἰχθύων.

πεντάπρακτος(-η)-ου(ν) νεώτ., δημ. κ. -χτος ἐπὶ θεατρικῶν ἔργων, ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε πράξεων, ὁ ἐξελισσόμενος εἰς πέντε πράξεις : πεντάπρακτον δράμα, - πεντάπραχτη κωμῶδις.

πενταπρωτεία(ή) μτγν. τὸ συμβούλιον ἢ τὸ ἀξίωμα τῶν πενταπρωτῶν βλ.λ. : Κῶδ. Ἰουστιν.12,28,2,1.

πεντάπρωτοι ἰοῖ μτγν. οἱ πέντε πρώτοι, πρωτεύοντες ἄνδρες τῆς πολιτείας : Ἰουστίν.Πανδ.

πεντάπτυχον σκάκι(τὸ) μσν. ἀσπίς ἔχουσα πέντε πτυχάς : Τζέτ.Ἰ.μ.Ἀλλ.Ἰ.λ.Σ 678.

πεντάπτωτος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε πτώσεις : Πρισκιαν.5,76.

πεντάπυλος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε πύλας ἰδ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πεντάπυλα μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακοῦσων : Πλούτ.Δίων 29 ἦν δ' ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ πεντάπυλα.

πενταπύργιον ἰσὶ μσν. φρούριον ἔχον πέντε πύργους : ΚΠορφ.Ἐκθ.70,580,767 [ἐκθ. Β.].

πεντάρια(ή) δημ. κ. ὑποκορ. πενταράκια ἐκ χαλκοῦ ἢ ἄλλου μετάλλου νόμισμα ὀξίας πέντε λεπτῶν, ἄ. ὀβολός, πεντάλεπτον : βρήκε μιά πεντάρια στὸ δρόμο 2) φρ. δὲν ἀξίζει μιά πεντάρια [ἐπὶ πραγμάτων ἢ προσώπων μηδισταίως ἀξίως], -δὲν τοῦ βρέθηκε νά μου χαρῖση οὔτε μιάς πενταράκια πράμα, - δὲν ἔχω πενταράκια [στεροῦμαι παντελῶς χρημάτων], -δὲν δίνω πεντάρια [ἀδιαφορῶ τελείως] 3) τὸ ὀστέινον ὀρθογώνιον πινακίδιον τοῦ ντόμιου βλ.λ. τὸ φέρων ἀνὰ πέντε στήματα, ὀπλοῦν πέντε 2) ἰδ. κτ. πληθ. πεντάρεις εἰς τὰ διὰ τῶν κῶδων παίγνια, περίπτωσις καθ' ἣν ἀμφότεροι οἱ ριφθέντες κῶδοι ἐμφανίζουσι τὸν ἀριθμὸν πέντε : ἔφερε πεντάρεις 3) εἰδ. ἐν τῷ στρατῷ, ὄνομασία πενθημέρου πειθαρχικῆς φυλακίσεως : ἔφαγε μιά πεντάρια.

πεντάρια(τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ πεντάρια, ἄ. πεντάρια βλ.λ.

πεντάρια(τὸ) δημ. κ. ὑποκορ. πενταράκια ποσὸν συγκείμενον ἐκ πέντε ὁμοίων πραγμάτων, πεντάδες : ἀκότως ἔνα πεντάρια πέρδικες 2) τὸ ἀριθμητικὸν φηφίον 5 2) νόμισμα πενταδραχμῶν, τὸ τάληρον 3) παιγνιόχαρτον ἔχον πέντε ὁμοίωχρωμα σήματα : πεντάρια κούπα - καρρὸ.

πενταριθμός-ον μτγν. κ. μσν. ὁ περιλαμβάνων πέντε ἀριθμούς, πέντε τὸν ἀριθμὸν : Περισδ.Γ' Ἐξα.ἡμ.1780 ἄρτοι μυριοτρόφοι ἐκ πενταριθμῶν ἐκρυφέντες κλασμάτων, Μήνατ.12,13 Ὀρθρ.Ἰδ.Ἰ. χαρῖσαν μαρτυρικὴν πενταριθμῶν, Βαλα. ἐν Κοτελ. 2,496Β πενταριθμῶς ἐπιστῶς τελεῖν ἔαρτας.

πεντάρικος-η-ο δημ. ὁ ἔχων μιάς πεντάρας ἄξιαν, ὁ ἀξίζων μίαν πεντάραν, τῆς μιάς πεντάριας : πεντάρικος γλυκὸς 2) μτφ. ἐπὶ ἀγορευσῶν, εἰρων. ὁ εὐτελής ἢ ἀσκόπος καὶ ἀνόητος. **πεντάρουρος**(τὸ) ἰάρουρα) πάπ. ὁ ἔχων πέντε ἀρούρας βλ.λ.4), ὁ κάτοχος πέντε ἀρούρων.

πεντάριαθδός-ον ὁ ἐκ πέντε ράβδων ἢ γραμμῶν συνιστάμενος, ἀποτελούμενος : Τελέστ.4 ἐν πενταράβδῳ χορδῶν ἀριθμῷ [μετὰ πέντε χορδῶν, ἀμφ.φρ.] 2) Ἐπιγρ. (στρατηγός) πεντάριαθδός λατ. praetor quinquefascalis.

πεντάρραγος-ον ἰσὶ(ἄξ) μτγν. ὁ ἔχων πέντε ῥάγας : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ 6,300 κεκοῖνον ἀταφιλῆς ἔχ' ἀποσπᾶδα πεντάρραγον (π. Σουῖδ., ἐν κώδ. Παλατ. πεντάρραγων).

πενταρτάβια(ή) ἰσὶ(ἄρταβ) πάπ. συνεισφορά ἢ φόρος πέντε ἄρταβῶν βλ.λ.

πενταρτάβιατος-ον πάπ. ὁ πέντε ἄρταβῶν βλ.λ.

πενταρχία(ή) ἰσὶ(ἄρχ) ἢ ἀρχὴ τῶν πέντε, ἡ ἀνωτάτη πολιτικὴ ἀρχὴ ἐν Καρχηδόνι μετὰ τοὺς σουφέτας : Ἀριστλ.Πολιτ.1273α,13 τὰς πενταρχίας κυρίας οὐσας πολλῶν καὶ μεγάλων ὑφ' αὐτῶν αἰρετὰς εἶναι 2) νεώτ. ἡ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος συσταθεῖσα ἐποπτικὴ ἀρχὴ τῶν πέντε μεγάλων δυνατειῶν, Ἀγγλίας, Αὐστρίας, Γαλλίας, Πρωσσίας καὶ Ρωσίας, ἄ. ἱερά Συμμαχία.

πεντάρραφος-η-ο δημ. ὁ παντελῶς ὀρφανός, ὁ στερούμενος καὶ γονεῶν καὶ συγγενῶν.

πεντάς-άδας(ή) κ. μσν. κ. νεώτ. σύνολον, ποσὸν πέντε ἑμοειδῶν πραγμάτων ἢ προσώπων, ἄ. πεμπάς : Στραβ.15,1,51 οἱ δ' ἄστυνόμοι εἰς ἕξ πεντάδας διήρηνται, Ἀσκληπιόδ.7,6, Νόνν.Εὐαγγ. Ἰω.6,50 πεντάδος ἄρτων 2) ὁ ἀριθμὸς πέντε : Ἀριστλ.Μεταφ.1082α,2, Φιλ.1,14, Πλούτ.'Ηθ.264Α, αὐτ.429Β τῆς πεντάδας ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστῶσης, Ἰάμβλ.Μαθ.'Επιστ.18, Γεωπ.2,45,4 εἰς πεντάδας τάσειν.

πεντασήμερος-ον ἰσὶ(ἡμ) μτγν. κ. νεώτ. μετρικ. ἐπὶ ποδῶν, ὁ ἔχων πέντε σημεῖα ἢ πρώτους χρόνους, ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε πρώτων χρόνων, ἄ. πεντάχρονος : Κοῖντλ.9,4,51, Ἀριστοῖδ.Κ.1,14 τὸ ἡμιόλιον ἀρχεται ἀπὸ πεντασήμερου ἰρυθμοῦ).

πεντασθενία-ουδ-ές νεώτ. ἐπὶ χημικῶν στοιχείων, ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα ἢ ἐνουσία μετὰ πέντε ἀτόμων ὑδρογόνου ἢ ἄλλου μονοσθενοῦς στοιχείου πρὸς σχηματισμὸν, κεκορεσμένης ἑνώσεως, ἄ. πεντατομικός.

πεντάσκαλμος-ος ἐπὶ πλοίου, ὁ ἔχων πέντε σκαλοῦς, ὁ πεντάκωπος : Ἐφιππ.5,17 κέλητας πεντασκάλμου.

πεντασπιθάμος-ον ὁ πέντε σπιθαμῶν, ὁ ἔχων πέντε σπιθαμῶν μήκος ἢ εὐρος ἢ ὕψος : Ξεν.Κυν. 2,4 ἄρκυες τὸ μέγεθος πεντασπιθαμοί, αὐτ.7, Στραβ.15,1,57 πεντασπιθαμούς ἀνθρώπου λέγει, Ἐπιγρ. πεντασπιθαμῶν ἀνδριαντίδιον.

πενταστάδιατος-ος-ον ἰσὶ(ἄδ) μτγν. ἄ. πενταστάδιος βλ.λ. : Λουκ.'Ἀλ.'Ἰστ.1,40 πηδάλιον πενταστάδιον τὸ μήκος.

πενταστάδιος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ πέντε σταδίων, ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος πέντε σταδίων : Στραβ.7,6,1 προῖόντι γὰρ δέκα σταδίων ἄκρα ἐστὶ πενταστάδιον ποιόσα τὸν πορθμῶν, αὐτ. 15,1,21 δένδρον ποιοῦν σκιάν ταῖς εμασηβρίας πενταστάδιον, Εὐστ.1195 λόφας πενταστάδιος 2) τὸ οὐδ. πενταστάδιον ὡς οὐσα. διάστημα, ἀπόστασις πέντε σταδίων : αὐτ.7,6,2 ἀπὸ μὲν . . τῆς ἀκρας τῆς τὸ πενταστάδιον ποιούσης ἐπὶ τῶν . . λιμένων στάδια πέντε.

πενταστάτης-ος-ον μτγν. ὁ ἔχων βάρος πέντε στατήρων βλ.λ. : Σωκροτ.1 [κώδ. Πολυδ.] δι-κελλαν πενταστάτην, Πολυδ.9,57 ὅταν εἰπωσι πενταστάτην πεντάμνον δοκοῖσι λέγειν.

πεντάστεγος-ον μων. ὁ ἔχων πέντε στέγας ἢ ὀροφάς || τὸ οὐδ. **πεντάστεγον** οικοδομημὰ τὴν Ἀντιοχεία : Θεοφάν.147B [ἐκδ. Reg.].

πεντάστιχος-ον μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε στίχους, ὁ ἐκ πέντε γραμμῶν ἢ στίχων συγκείμενος : Παλλδ.ΑΠ 9,173 ἀρχὴ γραμματικῆς **πεντάστιχος** ἐστὶ **κατάρω**, Εὐχολογ.429 **ῶδὴ** **πεντάστιχος** || νεώτ. μετρικ. τὸ ἀρσ. **πεντάστιχος** ἢ τὸ οὐδ. **πεντάστιχον** ὡς οὐσ. στροφῆ ἐκ πέντε στίχων· πρβλ. **διστίχον**, **τετράστιχον** κττ.

πεντάστοιχος-ον ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε στοιχῶν, σειρῶν, ὁ ἔχων πέντε σειρὰς κόκκων ἐν τῷ στάχῳ : Θεόφρ.Φ18,4,2 **κριθαὶ** **πεντάστοιχοι**.

πεντάστομος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε στόματα ἢ ἀνολίγματα, ἐπὶ ποταμῶν : Ἡρ.2,10 τοῦ **Νελλου**, ἐόντος **πενταστόμου**, αὐτ.4,47 ἴατρος **πεντάστομος**, Στράβ.4,1,8 **φῆσας** εἶναι **μὴ** **πεντάστομον** (τὸν **Ροδανόν**)· 2) νεώτ. τὸ οὐδ. κ. ὡς οὐσ. γένος φωροπιδῶν ἀκάρων.

πεντασυλλάβια [ἢ] μτγν. κ. μων. ἐπὶ λέξεως ἢ στίχου, ἡ ἰδιότης τοῦ πεντασυλλάβου, τὸ ἔχειν πέντε συλλαβὰς : Εὐστ.Διον.Περ.916.

πεντασύλλαθος-ον σχόλ. κ. νεώτ. ἐπὶ λέξεων, στίχων καὶ μετρικῶν ποδῶν, ὁ ἔχων πέντε συλλαβὰς, ὁ συγκείμενος, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε συλλαβῶν : Σχάλ.Εὐρ.Ἐκ 687, αὐτ.Ὀρ195, Σχόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.899, - **πεντασύλλαθος** λέξις, - **πεντασύλλαθον** κώλον ἰὸ ἀδώνιον βλ.λ.211, - **πεντασύλλαθοι** στίχοι ἰσυνήθως τὰ τονικά κώλα, δασκυλικά ἢ ἰσριθικά· ἐπίρρ. μτγν. κ. μων. -ως εἰς πέντε συλλαβὰς : Εὐστ.Διον.Περ.431.

πεντάσυριγγος-ον ὄ. γρ. ἀντὶ **πεντεσύριγγος** βλ.λ. : Πολυδ.8,72.

πεντάσφαιρος-ον λεξ. κ. νεώτ. ὁ ἔχων βάρους ἢ ἀξίαν πέντε σφαιριδίων ἢ κόκκων : Ἡρσ.Στεφ.ἐν λ.· 2) νεώτ. ἐπὶ ἐπαναληπτικοῦ πυροβόλου ὀπλοῦ ἐν ᾧ ἐντίθενται πέντε σφαῖραι ἐν συνεχείᾳ ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην βαλλόμενα.

πεντάσχημος-ον μτγν. ὁ ἔχων πέντε διάφορα σχήματα ἢ μορφὰς : Πλούτ.Μέτρ.2 **σχήματα** στίχων εἰσὶ τρία, **Μονόσχημον**, **Πεντάσχημον**, **Δεκάσχημον**, αὐτ. **πεντάσχημοι** δὲ εἰσὶ ὄσοι μὲν ἔχασμιον ἓνα μὲν **σπονδιῶν**, τοὺς δὲ λοιποὺς **δακτύλους** ἢ τὸ ἀνάπαλι.

πεντάσχοιχος-ον ὁ μήκουσ πέντε σχοινίων βλ.λ.2) || τὸ οὐδ. **πεντάσχοιχον** ὡς οὐσ. Ἦσ. «στάδιον».

πεντάτάλαντος-ον ἀντὶ **πεντετάλαντος** βλ.λ.2) : Σιμηλίκ.Φυσ.1104,10.

πεντάτευχος-αν μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ἐκ πέντε τευχῶν ἢ βιβλίων συγκείμενος || τὸ ἀρσ. ἢ θηλ. **πεντάτευχος** ὡς οὐσ. περιληπτ. ὄνομ. τῶν πέντε πρώτων βιβλίων τῆς ΠΔ ἡτοί γενεσεως· Ἐξόθου, Ἀριθμῶν, Λευιτικῶν, Δευτερονομίου βλ.λ. : Ὀριγ.3,933B (1,632C), Ἰσίδ.Σεβ.Ἐτυμ.6,21.

πεντατομικός-ή-όν νεώτ. χημ. ἄ. **πεντασθενής**.

πεντάτομον (τὸ) μτγν. τὸ ποῶδες φυτὸν **πεντάφυλλον** βλ.λ. : Διοσκ.4,42.

πεντάτομοσι-η-αίν νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ συγγραμμάτων, ὁ ἀποτελούμενος, ὁ συγκείμενος ἐκ πέντε τόμων : **πεντάτομος** ἱστορία, - **πεντάτομον** λεξικόν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης· 2) εἰδ. ζωολ. τὸ ἀρσ. **πεντάτομος** ὡς οὐσ. γένος ἡμιπτέρων **πεντατομιδῶν** ἐντόμων.

πεντάτονος-ον νεώτ. ἐπὶ μουσικῶν κλιμάκων ἢ διαστημάτων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε τόνων || τὸ θηλ. **πεντάτονος** ὡς οὐσ. τὸ μουσικὸν διάστημα τῆς μικρᾶς ἑβδόμης ὡς περιλαμβανόν τέσσαρας τόνους καὶ δύο ἡμιτόνια, ὁ ἑβδόμος ἀνίαν φθόγγος τῆς μουσικῆς κλιμάκος.

πεντατρικοντάνιον (τὸ) νεώτ. χημ. ὄνομασία διαφόρων ἀλειφατικών κεκορεσμένων ὁδρογονανθράκων.

πεντάτροπος-ον μτγν. ὁ ἔχων πέντε τρόπους, ὁ κατὰ πέντε τρόπους ἐμφανιζόμενος : ΨΔιον.1080D **πεντάτροπος** κίησις ἰτοῦ ἡλιου.

πενταφάρμακος-ον μτγν. ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πέντε φαρμάκων ἢ συστατικῶν, ἐν λατινικῇ μεταγραφῇ **pentapharmacum** : Hist.Ααρ.Ἡελ.5.

πενταφύης-οὐς-ές ἰφουή μτγν. ὁ ἔχων **πενταπλήν φυλὴν**, ὁ πενταπλοῦς τῶν φυῶν : Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ7,383 **πενταφυεὶς** **δουγες**.

πενταφύλακος-ον ἐπὶ χρονοκτικῷ διαστήματος μιάς ἡμέρας ἢ μιάς νυκτός, ὁ διηρημένος εἰς πέντε φυλάκας, φρουράς : Στησίχ.55 **πενταφύλακος** **οὐξ** [κῶδ. **πενταφυλάκος**].

πενταφύλια [ἢ] (φύλον, φυλή) πάπ. τὸ ἐκ πέντε φυλῶν κατηγορησέμενον ἱερατεῖον ἐν Αἴγυπτῳ : Πάπ. τῶν εἰς πρεσβυτέρων ἱερῶν **πενταφύλια**.

πενταφύλλος (-η-ο-ν) ἰφύλλον κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πέντε φύλλα : Θεόφρ.Φ16,6,4 **πενταφύλλα** **πόδα**· 2) τὸ οὐδ. **πενταφύλλον** ὡς οὐσ. τὸ ποῶδες καὶ πολυτεπές φυτὸν **πενταφύλλον** τὸ ἔρπον, τὸ **πενταδάκτυλο** : Ἰνπ.Νούσ.2,42, Θεόφρ.Φ19,13,5, Γαλ.12,96, Γεωπ.2,6,29· || ὄμ. τὸ φυτὸν **πενταφύλλον** τὸ ἀργυροῦν : Ἰνπ.Ἐλκ.20· || νεώτ. βοταν. γένος **ροδοειδῶν** φυτῶν.

πενταφώνια [ἢ] νεώτ. ἡ ἐκτέλεσις ἄσματος διὰ πέντε φωνῶν· πρβλ. **διφωνία**, **τετραφωνία**.

πενταφώνος-ον νεώτ. ὁ ἔχων πέντε φωνὰς ἢ ἐκτελούμενος διὰ πέντε φωνῶν.

πεντάφωτος (-η-ο-ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πέντε φῶτα πέντε λαμπτήρας : Μεθόδ.382C **πεντάφωτος** λαμπάς - **λυχνία** - **πολυέλασις**.

πένταχα ἐπίρρ. εἰς πέντε μέρη : Ἰλ.Μ 87 **πένταχα** **κοσμηθέντες** ἄμ· ἡγεμόνευσαν ἐπινοτο (κπενταχῶς καὶ εἰς πέντε τὰς εἰς διατοχθέντες).

πένταχα Ἦσ. « ἡ χεῖρ ».

πένταχι ἐπίρρ. ἄ. **πένταχα** βλ.λ. : Ἀριστλ.Ζ1 52ῶ,8 τὰ **δέ** **περὶ** τὸν **τράχηλον** **καλούμενον** **διήρηται** **μὲν** **ἔξωθεν** **πένταχι**, **Στράβ.16,4,25** **κατ' ἄλλην** **δὲ** **διαίρειναι** **σύμματα** **τὴν** **εὐδαίμονα** **πενταχὴ** **οχιζοῦσιν** **εἰς** **βασίλειας**, Φιλ.1,79 **πενταχὴ** **γέ** **τὸ** **πρῶτον** **εἰλεῖται**, Πλούτ.Ἠ6,429ῆ **τὸ** **γονιμώτατον** **οπέρμα** **πενταχὴ** **οχιζόμενον**.

πεντάχιλιοι-αι-α μων. **πενταχίλιοι**, πέντε χιλιάδες : Τζέτζ.Χιλ.7,96 **πενταχίλιοι** **στίχοι**.

πενταχιλιοστός-ή-όν ὁ **πενταχίλιος**, ὁ κατ' ἀριθμητικῆν σειρῶν κατέχων τὴν διὰ τοῦ πέντε χιλιάδες (5000) ἀριθμομὴν θέσιν : Πλάτ.Νόμ.877D **τετραχίλιοντα** καὶ **πενταχίλιοντα** ἰσφ.γρ. ἀντὶ **τετραρακοντακαίπεντακιοχιλιοστόν**.

πενταχιλονικός-ή-ον ἰχοινίξ μτγν. ὁ χωρῶν, πέντε χοίνας : Πολυδ.4,168 **μέτρων** **δὲ** **ὄνοματα** **μέδιμνος**, .. **χοινίξ**, **τριχοίνικον**, **πενταχοίνικον**.

πενταχορδος-ον μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων πέντε χορδὰς : Ἀθῆν.14,637A **μάγαδιν** .. **πεντάχορδον**.

|| ὄμ. **πεντάχορδα** **ουστήματα** μουσικαὶ κλιμακες ἐκ πέντε φθόγγων : Ὡθων Σμ.49H τὰ **λεγόμενα** **ουστήματα** **τετραχορδα** καὶ **πεντάχορδα** καὶ **ὀκτάχορδα** || τὸ οὐδ. **πεντάχορδον** ὡς οὐσ. μουσικὸν ὄργανον ἔχον πέντε χορδὰς παίζόμενον διὸ **τοζορίου** ἐκ κέρατος αἰγῆς : Πολυδ.4,60· 2) μων. ἐπὶ τῶν δακτύλων : Πισιδ.Γ Ἐξ.1434 τοὺς **πενταχορδοὺς** **δακτύλους**.

πένταχος Ἦσ. «τὴν τάλαρον. Βοιωτοί».

πενταχού ἐπίρρ. εἰς πέντε μέρη, τόνους : Ἡρ.3,117 **ἀρθεσκε** **διαλελασμένους** **πενταχού** **τούτων** **τῶν** **εἰρημόνων** **τὰς** **χώρας**.

πεντάχρονος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πέντε χρόνους, ὁ πενταστάμενος ἐκ πέντε πρώτων χρόνων, ὁ **πεντάσημος** : Διον.Ἀλ.Συνθ.25 **πεντάχρονος** **ρυθμός**, Ἠφαιστ.3,2 **πεντάχρονος** **πούς**.

πεντάχρωμος (-η-ο-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πέντε χρώματα.

πενταχῶς ἔπιρρ, μγν, κ, μσν. κατά πέντε τρόπους: Θέων Σμ.23 Η, Σέξ. Ἐμπ.Μαθ.1,122 θέσει δέ (μγκυεταί συλλαβή) πενταχῶς, Εὔστ.32,40 τὸ ἐμοῦ καὶ σοῦ οὐ πενταχῶς κινεῖται.

πεντάωρος(-η-οῦν) νεάτ, κ. δημ. ὁ διαρκῶν ἐπὶ πέντε ὥρας ὁ περιλαμβανὼν διάστημα πέντε ὥρων: πεντάωρος ἐργασία - ὕπνος || τὸ οὐδ, πεντάωρο(ν) ὡς οὐα. κρον. διάστημα πέντε ὥρων.

πέντε [οἰ, αἰ, τή κ. μσν., νεάτ, κ. δημ. ἀιολ, ἀιολ, πέμπε ἀπόλυτον ἀριθμητικὸν ἐκφράζον τὴν ἔννοιαν ποσότητος ἧτις ἀποτελεῖται ὅταν εἰς τὰς τέσσαρας μονάδας προσθεσώμεν ἀκόμῃ μίαν, ὁ ἀμέσως μετὰ τὸν τέσσαρες ἀριθμὸς, ἔχων ἀραθικὸν σύμβολον τὸ 5, παρ' ἀρχαίοις Ἐλλησι τὸ ε' καὶ παρὰ τοῖς Λατίνοις τὸ V: Ἰλ.Κ 317 ὁ μούσος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτην, Ὀδ.Ζ 62 πέντε δέ τοι. . . υἱες. . . γεγάσιον, Πλούτ. Ἡθ.374Α τὰ πάντα τῶν πέντε παρώνυμα γενόμενα κατὰ λόγον, ΚΔ Μαθ.14,19 λαθῶν τοὺς πέντε ἄρτους, αὐτ. ἰω.5,2 πέντε στάθ' ἔχουσα, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.75,4 τίς πέντε ἀράδες τὰ κομμάτια, τίς ἔξι τὰ τσαπράζια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 65,18 τρέχει ἀκόμῃ μίαν, ὁ ἀμέσως ἰώσ ἀλήτης, φρ. ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους ἴερῆμος καὶ ἐγκαταλειμμένος, - ἔξανπααν- τρεῦτικη καὶ ἄφησε τὰ παιδιὰ του στοὺς πέντε δρόμους (τὰ ἐγκατέλειψε τελείως) 2) τὸ οὐδ, κτ. πληθ. ἐνάριθρος τὰ πέντε ὡς οὐα. τὸ πέντα- θλον βλ.λ.: Σιμων.155,11 τὰ πέντε κρατήσας, Φιλόστρ.Γυμν.31,1 3) π. Πυθαγορείος, ὁ γάμος: Πλούτ. Ἡθ.388C 4) νεάτ, κ. δημ. μτ. τοῦ οὐδ. ἄρθρου ὡς οὐα. πᾶν ὄ,τι φέρει τὸν ἀριθμὸν πέντε: μένει εἰς τὸ πέντε δωμάτιον, - φέρε μιά μπίρα στοὺς πέντε [εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν πέντε τράπεζαν], - τὸ πέντε τοῦ γτόμου - τοῦ ζαριοῦ 1) ἴδ. ἐπὶ παιγνίσκων: τὸ πέντε μπισσοῦνι - κούπα - σαπι [ἴδ. πεντόρι βλ.λ.31] || φρ. νά σου πέντε κι ἄλλα πέντε [ισουθεύουσα χειρονομία μόνυ- τζας βλ.λ. καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν ἀλληλοδιδό- χως, πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονητικῆς ἀποδοκιμα- σίας] παροιμ. κάλλιο πέντε καὶ σὸ χέρι παρὰ δέκα καὶ καρτέρη 5) νεάτ, κ. δημ. ἐπὶ χρονολο- γίας, ὥρας, ἡλικίας κ.γεν. ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ τα- κτικού πέμπτου: θά κλεισθ' τὰ πέντε καὶ θά μῆσ' στὰ ἔξι, - γεννήθηκε στὰ χίλια ἔνεακόσια πέντε.

πεντα- κ, πεντα- κ, νεάτ, κ. δημ. πρῶτον συνθε- τικῶν πλείστων λέξεων τίς ἑλληνικῆς γλώσσης δη- λουσῶν τὸν ἔχοντα πεντάκις τὸ ὑπὸ τοῦ β' συν- θετικοῦ, ὄντος οὐσιαστικοῦ, σημειούμενον, ὡς πεντέβαθμος, πεντέγρμμος, πεντέδακτυλος, πεν- τήτορος || δημ. ὅταν τὸ β' συνθετ. εἶναι ἐπιθε- τικόν, ἐπιτείνει τὴν σημασίαν τοῦτου εἰς ὑπέριστατον βαθμὸν, ὡς πεντάρφανος, πεντάρμοφος κττ.

πεντέαθμος-ον μγν. ὁ οὐσιαστικὸς ἐκ πέν- τε βοθυίδων: Ἰώσ.Π1 5,5,2 πεντέαθμοι κλιμακες.

πεντέαλάθος-ον ὁ ἔχων πέντε βαλάνους βλ.λ.7: Ἐπιγρ. πεντέαλάτων κλειδιόν.

πεντέδαειος-ον, ἀιολ. νεμπεδόπος ὁ ἐκ πέν- τε βοείων δορῶν ποιοημένος: Σαφ.ἠ.ἀν.98,2 σάμ- βαλα πεμπεδόνα* πρβλ. Ἡροιστ.42.

πεντεγκέφαλος-ον ὁ ἔχων πέντε κεφαλὰς: Θεόφρ.Π1 2,6,9 ἐν δὲ τῇ Λαλασίᾳ τινὰ καὶ πεν- τεγκέφαλον [φοίνικα] ἴδ. γρ. πεντακέφαλος.

πεντέγρμμος-ον ὁ ἐκ πέντε γρμμῶν συνι- στάμενος, ἀποτελούμενος: Σοφ.ἀν.429 πεσὰ πεντέγρμμος καὶ κύδων βαλάς [πεσοσὶ παιζό- μενοι ἐπὶ ἀθλαίοις ἔχοντες, πέντε γρμμάς] Ἡσ. «παρ' ὅσον πέντε γρμμάς ἐπαίον. . .» πρβλ. πεντάρμοφος.

πεντέδακτύλος-ον ὁ ἔχων διαστάσεις πέντε δακτύλων βλ.λ.3: Ἐπιγρ. ἐμπόλια πεντέδακτυλα, πεντέδακτος-η-ον ἔσιφρ. ἀντὶ πεντεκαίδεκά- τος βλ.λ.: κωδ.Διον. Ἀλ.π. Σχαίφ.Μελετήμ.33.

πεντεδραχμία (ἢ) ποσὸν πέντε δραχμῶν: Ξεν. Ἐλλ.1.6,12 πεντεδραχμῖαν ἑκάστω τῶν ναυτῶν ἐ- φορίαςάμενος, Δειν.1,56 τὸν τὴν πεντεδραχμῖαν ἐπὶ τῷ τῷ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν ἀξίωσαν- τᾶ || νόμισμα ἀξίας πέντε δραχμῶν: Πόλλυαν. 3,10,14 [τεικ.].

πεντέδραχος-ος Ἐπιγρ. ὁ ἔχων ἄξιαν πέντε δραχμῶν, πεντάρραχος: Ἐπιγρ. μεδίμνος πυρῶν πεντέδραχμος, αὐτ. σίτος πεντέδραχος ἰδ. πω- λούμενος πέντε δραχμῶν κατὰ μεδίμνον.

πεντακαίδεκα [οἰ, οἰ, τὰ] ἀιολ. ἀπόλυτον ἀρι- θμητικόν, ποσὸν συγκείμενον ἐκ μῆος δεκάδος καὶ πέντε μονάδων, δεκαπέντε: Σιμων.125, Ἡρ.1,203 πεντακαίδεκα ἡμέρες, Θουκ.3,94 πεντακαίδεκα ναυσὶν ἴδ.γρ. ἀντὶ πέντε καὶ δέκοι, Πλάτ.Πολ.540Α πεντακαίδεκα ἔτη, Δίων.Κ 53,1 οἱ πεντακαίδεκα ἄνδρες [οἱ ἐπὶ τῶν ἱερῶν δεκαπέντε ἄνδρες], αὐτ. 44,15 ἱερεῖς οἱ πεντακαίδεκα καλούμενοι.

πεντακαίδεκάγωνον [ἴδ.] μγν. πολυγώνων ἔχον δεκαπέντε γωνίας: Ἡρών Ὀρ.138,11, Θέων Σμ. 151 Η, Πρὸκλ. Ὑποτ.3,28.

πεντακαίδεκαετηρικὸς-ἡ-όν μγν, κ. μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πεντακαίδεκαετη- ρίδα, ὁ διαρκῶν μίαν πεντακαίδεκαετηρίδα, ὁ δε- κακεναετής: Εὐθαλ.Ἐπιστ.Παύλ.536, Ἀνώ. ἐν Volf Anecl 4,195 περίοδος πεντακαίδεκαετηρική.

πεντακαίδεκαετηρίς-ἰδος [ἡ] μγν, κ. μσν. κρο- νική περίοδος δεκαπέντε ἐτῶν: Σχόλ.Θουκ.1,18 || ὡς ἐπιθ.: Μέν.Πρ.491) τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντακαίδεκαετηρίδος περιφορᾶς (τοῦ κύ- κλου δεκαπέντε ἐτῶν).

πεντακαίδεκαετής-ους-ἔς κ. ἄττ. πεντακαίδε- καέτης-ους-ἔς ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν, ὁ ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν, ἄ. δεκαπενταετής: Ἀ- ριστλ.Ζ1 546a,14 ὅταν δὲ πεντακαίδεκαετῆς ὡσὶν οὐκέτι γεννώσι, Πλούτ. Ἡθ.113D [ἀμφ.] 2) ὁ δι- αρκειας δεκαπέντε ἐτῶν: Διον. Ἀλ.Ρωμ.4,85 ἀνοχὰς πεντακαίδεκαετῆς.

πεντακαίδεκαετία [ἡ] μγν. ἄ. δεκαπενταετία βλ.λ.: Ἀλ. Ἀριστλ. ἐν Συντ.Καν.4,112.

πεντακαίδεκάκις ἔπιρρ, μγν. δεκαπεντακίς: Θέων Σμ 203 Η, Σχόλ.Παλ.Γεωγρ.1,24,2.

πεντακαίδεκαμναίτος-α-ον μγν. ὁ ἔχων βά- ρος ἢ ἄξιαν δεκαπέντε μνῶν: Φιλ.Μηχ Βελον.51,37.

πεντακαίδεκαναῖα [ναῦς] μοῖρα στόλου ἐκ δεκαπέντε πλοίων Λεξ.Ρητ.295,30 καὶ δεκαπέντε τριήρεις: Δημ.183 συγκληρωσῶσι συμμορίφ σω- μάτων ἑκάστη τὴν πεντακαίδεκαναῖαν.

πεντακαίδεκανδρος [οἰ] ὁ δέκατος πέμπτος ἄ- νηρ: Ἐπιγρ. ἱερεῦς πεντακαίδεκανδρος ἐπὶ τῶν ἱεροποιῶν [λατ. ΧVντι sacris faciundis], ὁ δέκα- τος πέμπτος ἀνὴρ ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ἱερῶν, οὗτ. πεντακαίδεκανδρος τῶν ἐκδικαζόντων τὰ πρά- γματα [ἔσφ. μτρρ. τοῦ decemvir].

πεντακαίδεκασηχμαίτας-α-ον μσν. ὁ πεντε- καίδεκάσηχος βλ.λ.: Τζέτ.Χιλ.1,813 ἱμάτιον πεντε- καίδεκασηχμαῖτον.

πεντακαίδεκάσηχος-εος-υ ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δεκαπέντε πῆχων: Ἀριστλ.Θαυμ.838a,21, Κολλιξ.π. Ἀθῶν.5,197Α ἀετοί . . χρυσοί, πεντακαί- δεκάσηχος τὸ μέγεθος, Διόδ.Ζ 17,115 πεντακαί- δεκάσηχος ὄφεις, Ἐπιγρ. πεντακαίδεκάσηχος ἔξυλον.

πεντακαίδεκαπλάσιος-ον μγν. ὁ δεκαπεν- ταπλάσιος βλ.λ.: Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.2,30,1 εἶναι γὰρ πεντακαίδεκαπλάσια τὰ ἐπ' αὐτῆς ζῶα ἴδ.γρ. ὅντι πεντακαίδεκαπλάσιοι.

πεντακαίδεκαπλάσιων-ονος-ον μγν. ὁ δε- καπεντάκις μείζων ἢ πλείων ἄλλω συγκριτικῶς λογισόμενος: Ἀθῶν.2,57F τοὺς ἐκεῖ γεννωμένους πεντακαίδεκαπλάσιονας ἦμῶν εἶναι

πεντακαίδεκάπους-ποδός [οἰ] Ἐπιγρ. ὁ ἔχων μῆκος ἢ ἔκτασιν δεκαπέντε ποδῶν.

πενταειδικάς-άδος (ή) μιν. **α.** δεκαπενιάς βλ.λ. : Λάσκ.Θεόδ.1288 [εκδ.ΜΙ.Ι.

πενταειδικάσπημος-ον νεώτ. ἐπὶ μετρικῶν ποδῶν, ὃ ἔχων δεκαπέντε σημεῖα ἢ πρώτους χρόνους, ὃ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαπέντε πρώτων χρόνων : πενταειδικάσπημον ρυθμικὸν ποδικὸν μέγεθος ἴσθ' ἀποτελούμενον ἐκ δεκαπέντε πρώτων χρόνων καὶ ἐπιδεχόμενον ἐπτά διαίρεσεις.

πενταειδικάσπετος-ον μτγν. κ. μον. ὃ ἔχων δεκαπέντε ατέγας : Ἀνώθ. ἢ Ἡρώων Βυζ. ἐν Wesch. Poliore.d.Gr.239.

πενταειδικάτατος-α-ον μτγν. ὃ κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν γινόμενος ἢ γενόμενος : Στραβ.15,2,10 πενταειδικατατος δὲ ἀπὸ τῆς κτισθείσης πόλεως . . ἦκεν, αὐτ.16,4,23, Γαλ.7,500 πενταειδικατατος τύπος πυρετοῦ, Ἀχιλλ.Γάτ. Εἰσαγ.141C πενταειδικαταία γὰρ ἐστὶ πληρωθεῖσα [ἐπὶ τῆς σελήνης].

πενταειδικάτάλαντος-ον ὃ ἔχων ἄξιαν δεκαπέντε ταλάντων : Δημ.838 οὗτοι πρὸς πενταειδικατάλαντους οἴκους συνετηρήσανθ' ὑπὲρ ἐμοῦ. **πενταειδικάτημῆριον** (τὸ) τὸ δέκατον πέμπτον μέρος, τὸ ἐν δέκατον πέμπτον : Ἰνπ.Ὀκτ.13 πενταειδικάτημῆριον τοῦ μῆρος.

πενταειδικάτος-η-ον κ. μον. ὃ ἐν τῇ κατ' ἀριθμῶν σειρᾷ ἔχων τὸν ἀριθμὸν δεκαπέντε, ὃ δέκατος πέμπτος : Ἀριστλ.Πρ.941b,14, Διάδ.Σ 1281 ταῦτα . . ἐπράχθη κατὰ τὸ πενταειδέκατον ἔτος τοῦ . . πολέμου, ΚΔ Λουκ.3,1 ἐν ἔτει δὲ πενταειδικάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβεριού, Ἐπιγρ. πενταειδικάτοι τόκοι, Διήγ. Ἀχιλλ.173W ὅταν πενταειδέκατον ἐφθασεν ἡδὴ χρόνον.

πενταειδικάχορδος-ον μτγν. μον. κ. νεώτ. ὃ ἔχων δεκαπέντε χορδὰς, ὃ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαπέντε χορδῶν : Ἀδραστ.π.Θέων.Σμ.δ4Η, Πτολ. Ἀρμ.3,1 τίτλ., Βρυέν.Μ Ἀρμον.368' || νεώτ. μουσ. πενταειδικάχορδον σύστημα ἢ ἐκ δεκαπέντε χορδῶν κλιμαξ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μουσικῆς, ἣτοι ἢ δις διαπασῶν.

πενταειδικέρετρος-ον [ἐρετμόν] σχόλ. ὃ ἔχων δεκαπέντε ἐρετμᾶ, κώπας : Σχόλ.Ἰλ.Π 170.

πενταειδικήρης-ους-ες μτγν. ἐπὶ πλοίων, ὃ ἔχων δεκαπέντε ἐδῶλια κωπηλατῶν ἢ σειρὰς κωπῶν : Πλούτ.Δημήτρ.20 τὰς πενταειδικήρης εθθαύμας . . πλεούσας, αὐτ.43, Πολυδ.1,83 ἢ Πτολεμαίου ναῦς πενταειδικήρης.

πενταειδικήμερος-ον μτγν. ὃ διαρικῶν δεκαπέντε ἡμέρας, ὃ περιλαμβάνων διάστημα δεκαπέντε ἡμερῶν : Πολύδ.18,34,5 πενταειδικημέρους ἀνοχὰς ἐποιήσατο ἰάνακωχῆν δεκαπενθήμερον.

πενταειδικοσάσπημος-ον μτγν. ἐν τῇ προσφῶδι ἢ μουσικῇ, ὃ συμμείμενος ἐξ ἑκάστων καὶ πέντε σημείων ἢ πρώτων χρόνων : Ἀριστείδ.Κ1,14.

πενταεικισοιάτης-ους-ες μτγν. ὃ ἔχων ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἔτων : Δίων Κ 52,20.

πενταεικιστός-ἡ-ὄν ὃ κατέχων τὴν τάξιν τοῦ ἀριθμοῦ εἰκοσιπέντε, ὃ εἰκοστάς πέμπτος : Πλάτ.Θεαίτ.175B ὃ ἀπ' Ἀμφιτρώωνος εἰς τὸ ἄνω πενταεικιστός τοιοῦτος ἦν.

πενταειπεντηκονταετής-ους-ές, ἀπτ. πενταειπεντηκονταετής-ους-ες ὃ ἔχων ἡλικίαν πενήκοντα καὶ πέντε ἔτων : Πλάτ.Πολ.460B ἀνδρὶ δέ, . . τὸ ἀπὸ τούτου γεννᾶν τῇ πόλει μέχρι πενταειπεντηκονταέτους.

πεντακαιτασάρακονθήμερος-ον ὃ ἐνδὸς τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἡμερῶν : Ἰνπ.Φῶσ' Ἀνθρ. 12 ὑγιεῖς γίνονται πεντακαιτεσσαράκονθήμεροι.

πεντακαιτασάρακοντα μτγν. ἀπόλ. ἀριθμητ. τεσσαράκοντα καὶ πέντε : Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.16P.

πεντακαιτριᾶκοντάμετρος-ος σχόλ. ὃ ἐκ τριάκοντα πέντε μέτρων συνιστάμενος : Σχόλ. Ἀριστφ.Εἰρ.974.

πεντακαιτριᾶκοντούτης-ους-ες ὃ ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα πέντε ἔτων : Πλάτ.Νόμ.774A καὶ ἀγαμος ὄν γενήται πεντακαιτριακοντούτης.

πεντάκλινον (τὸ) ἀπτ. ἄ. πεντάκλινον : Μοῖρ.321P «πεντέκλινον Ἀττικόν, πεντάκλινον Ἑλληνες».

πεντάσπημος-ον μτγν. ὃ ἐκ πέντε κίονων ἀποτελούμενος : Δαρμάσκ. Ἀρχ.124 γενεάν . . θεῶν, τὴν πεντέμφυχον καλουμένην, ταυτὸν δ' ἴσως εἰπεῖν πεντάσπημος.

πεντατένης-ους-ές ἀντὶ πεντέκτενος βλ.λ. Ἡσ. «πεντεκτενὴ ἐνδύματα, οἶον πρίονων ὁδοῦσιν ἐμφερεῖ, πεποικιλμένον».

πεντάτενος-ον [κτεῖρι] ὃ διὰ πέντε πορφυρῶν νημάτων ἐνυφασμένους κυματοειδῶς κατὰ τὸ ἄκρον, τὴν παρυφὴν Φώτ. «εἰς τὸ ἐνυφασμένον παρὰ τὰς φάσ πέντε κτένας πορφυροῦς», Ἀνιφῶν.297 περιήσσα καὶ περιλευκα καὶ πεντέκτενα, Μέν. ἀπ.92 πεντεκτένουσ μὲν καὶ περιήσσα πορφυρᾶ' || τὸ οὐδ. φῶς οὐσ. Πολυδ.72 «εἰσὶ δὲ τὰ πεντέκτενα χιτωνίσκιοι παρὰ τὴν φῶν πορφυροὶ πέντε κτένας ἐνυφασμένοι».

Πεντατένης-ἡ-ὄν ἢ Πεντελείκος Ἐπιγρ. ἀντὶ πεντελείκος βλ.λ.

πεντάλιθα (τὰ) ἢ πεντέλιθοι (οἱ) ἢ παιδιὰ ἢ γινόμενη διὰ πέντε μικρῶν λίθων, τὰ πεντόβολα : Ἀριστοφ.ἀπ.366 πεντάλιθοι παίζουσι [παιδιὰ ἰδ. γυναικῶν, καὶ] ἢν ἔρριπτον πρὸς τὰ ἄνω πέντε λιθίδια ἢ φήφους ἢ ἀστραγάλους καὶ ἐδέχοντο πίπτοντας κατὰ τὸ ὀπισθῆρα, δηλ. τὸ ἔξω τῆς χειρὸς, τὸ ἀντίθετον τῆς παλάμης.

πεντάλιθις [ἢ] πεντέλιθοι παίζουσι τὴν παιδιὰν πεντέλιθα βλ.λ. Φώτ.411,3 «πεντελιθίζει διὰ τοῦ ε γράφουσιν» : Ἐρμμηπ.34.

πενταλίσιος-α-ον νεώτ. ἄ. πεντελίσιος βλ.λ.

πενταλίχος-ἡ-ὄν νεώτ. ὃ ἀνήκων ἢ ἀναμερόμενος ἐπὶ τὸ ὄρος Πεντέλη ἢ Πεντελικῶν, ὡς καὶ ὃ ἔξ' αὐτοῦ προερχόμενος : πεντελικὰ μάρμαρα.

πεντάλοπος-ον [λοισί] μτγν. ὃ ὑπολειπόμενος, ὃ ἔσχατος ἐκ τῶν πέντε : Κικ. Ἀπτ.14,21,4, αὐτ.152,4.

πεντάλοχοι [οἱ] στρατιωτικὸν τὸ ἄξιωμα ἐν Ἀργεῖ : Θουκ.5,72 προσεσπόντες τῶν τε Ἀργείων τοῖς πρσθυτέροις καὶ πενταλόχοις.

πεντάμηνον [τὸ] ἀπτ. ἄ. πεντάμηνον : Μοῖρ.321P.

πεντάμορφος-ον ὃ ἔχων πέντε μορφάς, πέντε σχήματα : Σοφ.ἀπ.548.

πενταμυριομέδιμνος-ον μον. ἐπὶ πλοίου, ὃ χωρῶν πενήκοντα χιλιάδας μεδίμνουσ, ὃ ἔχων χωρητικότητὰ πέντε μυριάδων μεδίμνων : Τζέτζ.Χιλ. 2,108 ὀλικάδα πεντεμυριομέδιμνον.

πεντάμυχος-ον μτγν. ὃ ἔχων πέντε μυχοῦσ, πέντε ἄδύτα : Δαρμάσκ. Ἀρχ.124.

πενταναῖα [ἢ] [ναῦ] μῖρα στόλου ἐκ πέντε πλοίων : Θεόδομ.Ἰστ. [Κρατιππ.] ἐν Ἑλλ.ὈΕ 2,22 πενταναῖαν ἔχων ἐπόρθησε τῶν νησῶν τινὰς.

πεντανιάσιος-ον [ἐνιασί] μον. ὃ ἐπὶ πέντε ἔτη διαρικῶν, ὃ πενταετής : Τζέτζ.Χιλ.8,280 σιγὴν πεντανιάσιον.

πενταπάλατος-ον ἀντὶ πενταπάλαιστος βλ.λ. : Ἐπιγρ. γείσα πάχος πενταπάλατα.

πενταπενήχιος-ον ὃ πεντάπενήχιος, πτωχός, ὃ λαν πτωχός, ὃ πτωχότατος : ΑΠ II,320 ἦν δὲ παλαιστάς ὃ τλήμων Ἴρου πενταπενήχιότερος [εἰσφ. γρ. πέντε πενήχιότερος].

πεντάπηχος-εος-υ ἀπτ. ἀ. πεντάπηχος: ΑΠ.Δ ἄπ.153.

πενταπικαιδέκατος-η-ον μτγν. ποι. ἀντὶ πεντακαιδέκατος βλ.λ. : Ἀγαθ.ΑΠ 9,482, 8.

πεντάποδος-ποδος-πουν [πούς] ἄπτ. τ. τοῦ πεντάποδος ὃ ἔχων μήκος ἢ διαστάσεις πέντε ποδῶν : Πλάτ.Θεαίτ.147D περὶ δυνάμεων τὴ ἦμν . . ὁδε ἔγραψε, τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος, Ἐπιγρ Ἰλίους πεντέποδος μήκος, Γλωσσ. πεντάπους τὸ ὄργανον πεντεστα].

πεντεσύριγγος-ον (σύριγιξ) ὁ ἔχων πέντε σύριγγας, πέντε ὄπας, τριπῆς: Ἀριστοφ. Πην.1049 ταυτο-
νὶ δῆσαι σ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυρίγγῳ ἕλῳ (εἶδος
κολαστηρίου ὄργανου) ἔχοντας πέντε ὄπας, δι' ὧν
ἐπερώτων ὁ τράχηλος, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῶν
κολαζομένων κακούργων Ἦσα. «πεντεσύριγγον
ξύλον πέντε ὄπας ἔχον κατὰ τὸ δεσμοπῆριον» τέσ-
σαρας μὲν εἰς ἅς ὁ πόδες καὶ αἱ χεῖρες διεύρου-
ντο· μίαν δὲ δι' ἧς ὁ τράχηλος: πρβλ. Πολυδ.8,72.
|| μτφ. πεντεσύριγγας νόσους ἐπὶ τῆς παρολύ-
θσως: Πολυδεύκ.π. Ἀριστλ.Ρητ.141II,22 τὸ μὴ δύνα-
σθαι ἄρῳσιαν ἀγειν ὑπὸ τῆς τύχης, ἐν πεντεσυ-
ρίγγῳ νόσῳ δεδεμένον.

πεντετάλαντος-ον ὁ ἔχων ἀξίαν ἢ ὁ συνιστά-
μενος ἐν πέντε ταλάντων: Ἀριστοφ. Νεφ.759 εἴ σοι
γράφωτο πεντετάλαντος τις δίκη, αὐτ.774 (δίκη
πρὸς ἀνάκτηση ἢ εἰσπρόσην ὀφειλομένων πέντε
ταλάντων) σχόλ. «πέντε σε δυναμένη ζημῶσαι τά-
λαντα», Δημ.833 πεντετάλαντου. τῆς οὐσαίς
οὐσης, αὐτ. 329 ἐκεκληρονομῆκεις. τῶν Φιλώ-
νος τοῦ κιδεστοῦ (ἰχθυήματος) πλειόνων ἢ πεντε-
τάλάντων: 2) ὁ ἔχων βάρος πέντε ταλάντων:
Σιμπλικ. Φυσ.1104,10 πεντετάλαντον βάρος ἰδ. γρ. I

πεντητηρικός-ή-όν (πεντητηρικός) μτφ. ὁ γινόμε-
νος, ὁ συμβαίνων κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος, ἀνά πα-
σαν πενταετίαν: Στράβ.7,7,6 εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν
πεντητηρικόν, Δίων Κ 51,1' πρβλ. πεντητηρικός.

πεντητηρίς-ιδος (ἡ) χρονικὴ περίοδος πέντε ἐτών,
πενταετία: Ἦρ.3,97 οὗτοι ἄν ὄρωρα τὰ ἐτάξαντο
ἔτι καὶ ἐμὲ διὰ πεντητηρίδος ἀγίνεον, αὐτ.4,94
διὰ πεντητηρίδος δὲ τὸν πάλῳ λαχόντων αἰεὶ
σφέων αὐτῶν ἀποπέμψουσι ἀγγελοῦ, Λιβάν. Λόγ.
64,84 καὶ τί δει πάντας καταλέγει, ἔργον πεν-
τητηρίδος ὄλης: 2) ἐορτὴ τελομένη κατὰ
πᾶν πέμπτον ἔτος, ἀνά πᾶσαν πενταετίαν: Ἦρ.6,
III θυσίας ἀναγόντων ἐς τὰς πανηγύρις τὰς ἐν
τῆσι πεντητηρίσι γενομένας ἰτά Παναθηναίαι,
Θουκ.1,104 τὴν πεντητηρίδα τότε πρῶταν. ἡ ἐποή-
σαν ὁ Ἄθῆναίσι ἰτά Δῆλια, Ἀριστοειδ. I,191,9 πα-
νήγυριν οὐδεμίαν πεντητηρίδος φαυλοτέραν.

πεντητής-ους-ες ὁ διαρκῶν ἐπὶ πέντε ἔτη, ὁ περι-
λαμβανόμενος διάστημα πέντε ἐτών: Ἀριστοφ. Αχ.188
αὐταί μὲν εἰσιν πεντήτης [αἱ σπονδαί:] 2) τὸ θηλ. κ.
πεντήτης-ιδος ὁ ἔχων ἡλικίαν πέντε ἐτών: Ἀριστοφ.
Ζ1 546β,3 ὁ δ' ἐλέφας. ὁ. ὁ. ἄρρηθ βάλει πεντή-
της ἄν, Ἐπιγρ. Ἀν.Βασσα.4,378,245 κόρη πεντήτης
πεντητηρίαῖσαι παθ. μτφν. νικῶ πεντατικός:
Λουκιλλ. ΑΠ II,84 πέντε δ' ἀπ' ἄθλων πρῶτος ἐκπύ-
ρῳχθην πεντητηριαζόμενος.

πεντήφυλλον (τὸ) μτφ. ἀντὶ πενήφυλλον βλλ. :
Διοσκ.4,42 τὸ πενήφυλλον. κλῶνας φέρει καρ-
φοειδεῖς, ἐφ' ὧν ὁ καρπός.

πεντήχαλκον (τὸ) νόμισμα ἀξίας πέντε χαλκῶν
βλλ. : Ἀριστοφ.2

πεντηχιλιούτης-ους (ἡ) μτφ. ἡ ἀφηρημένη
ἐννοία τοῦ ὀρθοῦ πέντε χιλιάδες: Ἐφραίμ Καϊσ.
2744 πεντηχιλιούτης ὄλης ἰδλκάδων.

πεντήχους-ον (χόσος) ὁ χωρῶν πέντε χόσας
βλλ. : Ἀριστοφ. ἀπ.136 ὕδριαν πεντήχου.

πεντήχρονον (τὸ) σχόλ. χρονικὸν διάστημα
πέντε χρόνων, ἐτών, πενταετία: Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ.548
κατὰ πεντήχρονον.

πεντηκονθήμερος-ον μτφ. κ. νεώτ. ὁ διαρκ-
κῶν πενήκοντα ἡμέρας, ὁ περιλαμβανόμενος διάστη-
μα πενήκοντα ἡμερῶν: Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,57 πεντη-
κονθήμερος προθεσμία' || νεώτ. τὸ οὐδ. πεν-
τηκονθήμερον ὡς οὐσα. χρονικὸν διάστημα πε-
νήκοντα ἡμερῶν, πρβλ. τεσσαρακονθήμερον κτ.

πεντήκοντα [οἱ, αἱ, τὰ, ἡ, κ. μων. κ. νεώτ. ἀκλ., βοιω-
τ. -εἰκοντα] [Κόρινθ. ἐν Δημ. Συμψλ.2,67], γενικ. πληθ.
πεντηκόντων [Ἐπιγρ. I, Δημ. πενήκοντα ἢ -ἡντα ἀπό-
λυτον ἀριθμητικὸν ἐκφράζων ποσότητα συνιστά-

μένην ἐκ πέντε δεκάδων, ἔχον δὲ ὡς ἀραβικὸν
σύμβολον τὸ 50, παρ' ἀρχαίους Ἑλλῆσι τὸ ν' καὶ
παρὰ τοῖς Λατίνοις τὸ L: Ἰλ.Θ 563 πενήκοντα
σέλαι πυρὸς αἰθιμομένοιο, Ὀδ. Μ 130 οἶων πῦσα
καλά, πενήκοντα δ' ἕκαστα, Διόδ. Σ 4,58 ἐντὸς
ἐτών πενήκοντα, ΚΔ Λουκ.7,41 θηνάρια. 1) πενή-
κοντα, αὐτ. ἰω.8,57 πενήκοντα ἔτη οὐκ ἔχεις,
Καϊσάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,180 μ' ἔδωκεν. 2) πενήκον-
τα γρόσια, δ. τραγ. πενήκοντα λείη ἢ λυερὴ κ. ὁ
νῖος ἐπολοῦσθαι. 2) νεώτ. κ. δημ. μτ. τοῦ οὐδ.
ἄρθρου, ὡς οὐσα. πᾶν δ,τι φέρει τὸν ἀριθμὸν πε-
νήκοντα: μὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν πενήκοντα
δωμάτιον, ζήτηνε τὸν κύριο τοῦ πενήκοντα. 3) νε-
ώτ. κ. δημ. ἐπὶ χρονολογίας, ἡλικίας κ. ἐν. ἐπὶ χρό-
νου, ἀντὶ τοῦ τακτικοῦ πενήκοντος βλλ. : ἐνευ-
νήθη τῷ πενήκοντα μ.χ. -ἀκόμα δὲν πέρασε τὰ
πενήκοντα ἰτὸ πενήκοντον ἔτος τῆς ἡλικίας σου.

πεντηκοντα- κ. νεώτ., δημ. πενήκοντα- πρῶτον συν-
θετικὸν πλειστών λέξεων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης
δηλοῦν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ση-
μαινόμενον συνυπάρχει ἢ ἐπαναλαμβάνεται πεντη-
κοντικός, ὅσον πενήκονταδραχμοῦ, πενήκονταε-
τίας, πενήκονταπλεθροῦς κττ.

πεντηκοντάδραχμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ἀ-
ξίαν πενήκοντα δραχμῶν: Πλάτ. Κρατ.384B ἀκη-
κόη παρὰ Προδίκου τὴν πενήκοντάδραχμον
ἐπίδειξιν: 2) τὸ οὐδ. πενήκοντάδραχμον
ὡς οὐσα. χρυσοῦν νόμισμα ὀνομαστικῆς ἀξίας
πενήκοντα δραχμῶν πρβλ. Πλάτ. ὄμ. κ. ἐν
Κυρήνη: Πολυδ.9,60' || ὄμ. νεώτ. χαρτονομίσμα
ἀξίας πενήκοντα δραχμῶν, τὸ πενήταρικο.

πεντηκονταεξί [οἱ, αἱ, τὰ] μτφ. κ. νεώτ. ἀκλ. ἀρι-
θμητικὸν ἀπόλυτον, ἀντὶ πενήκοντα καὶ ἕξ: ΠΔ
Ἐσδρ. I,5,10 υἱοὶ Ἄρες. 1) πενήκονταεξί.

πεντηκονταετηρίς-ιδος (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. χρο-
νικὴ περίοδος πενήκοντα συνεχῶν ἐτών, πεντη-
κονταετία: Σχόλ. Θουκ. I,18' || νεώτ. πενήκοντή
ἐπέτειος γεγονόςτος τινός ὡς καὶ ἡ κατὰ ταύτην
ἐορτὴ: ἐώρτασε τὴν πενήκονταετηρίδα τῆς ἐ-
πιστημονικῆς του δράσεως, -πεντηκονταετηρὶς
τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας.

πεντηκονταετής-ους-ες κ. νεώτ., ἄττ. πενήκον-
ταετής-ους-ες, ἠθλ. κ. πενήκονταετής-ιδος ὁ
ἔχων ἡλικίαν πενήκοντα ἐτών, ἀ. πενήκοντούτης:
Πλάτ. Ἄλκ. I,127B εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἦσθου ἡλι-
κίας, Πολυδ.15 ἀνήρ πενήκονταετής. 2) ὁ
διαρκῶν ἐπὶ πενήκοντα ἔτη, ὁ περιλαμβανόμενος διά-
στημα πενήκοντα ἐτών: Θουκ.5,32 πολλῶν ὕστε-
ρον γενόμενοι αὐτῶν τῶν πενήκονταετίδων
σπονδῶν, Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,29, Διόδ. Σ 4,58 ὡς ὁ πε-
νήκονταετής χρόνος διήλθε, -πεντηκονταετής
ἐπιστημονικῆς δράσεως.

πεντηκονταετία (ἡ) μτφ. ἡ ἡλικία ἢ τὸ διάστη-
μα πενήκοντα ἐτών: Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,32 οὐ πολὺ
ἀπέχῳ πενήκονταετίας τοῖς Λευίταις τὰ μὲν
ἔργα ἐπιτελεῖν ἀχρι πενήκονταετίας διείρηται,
Φιλ. I,551' 2) χρονικὴ περίοδος πενήκοντα συνεχῶν
ἐτών, πενήκονταετηρὶς: Φιλ. I,532 τὴν διὰ πενή-
κονταετίαν ἄφεσιν, Σχόλ. Θουκ. I,97 -εργασθῆ
ἐπὶ μίαν πενήκονταετίαν, -ἱστορία τῆς πενή-
κονταετίας ἰτῆς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν πολέμων μέχρι
τῆς ἀρχῆς περιόδου τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου
1480-430 π. Χ. I περίοδος τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, ἀ.
χρυσοῦ αἰῶνος τῆς Ἑλλάδος.

πεντηκοντακαιτριήτης-ους-ες μτφ. ὁ διαρκ-
κῶν πενήκοντα καὶ τρία ἔτη, ὁ περιλαμβανόμενος διά-
στημα πενήκοντα καὶ τριῶν ἐτών: Πολυδ.3,4,2
χρόνος ὁ πενήκοντακαιτριήτης εἰς ταῦτα ἔλλγεν.
πεντηκοντακάρημος-ον [κάρημος] ὁ ἔχων πε-
νήκοντα κεφαλὰς: Ἡσιόδ. Θ 312 Ἄιδωμ κύνα. 1)
πεντηκοντακάρανον ἰκῶδ. πενήκοντακέφαλον!

πεντηκοντακέφαλος -ον κ. μων. ἄ. πενήκοντακάρηνος βλ.λ.: Ἡσιόδ.Θ 312, Ἄιδω κίνα . . πενήκοντακέφαλον ἴεσφ.γρ.εκ.Ηεστμ.ἐκωνοντακάρηνοι, Εὐδοκ.408.

πεντηκοντάκις ἐπιπρρ. μτγν. μων. κ. νεώτ. πενήκοντα φορές: Βασ.2,212D ἐξελιττομένη πενήκοντάκις, Στουδ.Θεόδ.567D, -πεντηκοντάκις ἐπτά.

πεντηκοντάκολλος -ον πάθ. ὁ ἔχων πενήκοντα φύλλα, κόλλες: πενήκοντάκολλοι χάρσι.

πεντηκοντάλεπτος [τό] νεώτ. νομισματικόν κέρμα ἀξίας ἀπενήκοντα λεπτῶν, πενήκονταράκι.

πεντηκοντάλιτρος -ον [λίτρα] μτγν. ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν πενήκοντα λίτρῶν, ὁ πενήκοντα λίτρῶν: Διόδ.Σ II,26 νόμισμα ἐξέκ φε . . τοῦτο δ' εἶχεν Ἀττικὰ δραχμὴς δέκα' ἐκλήθη δέ . . ἀπὸ τοῦ σταθμαῦ πενήκοντάλιτρον.

πεντηκονταμέσοδον ἴσρ. «πολύστεγον' αἱ γὰρ μεσόδομαι στέγαι» [κωδ. -ολμον].

πεντηκονταμηναίος -α-ον μων. ὁ συμβαίνων κατὰ πάντα πενήκοντον μῆνα: Τζέτζ.Χιλ.1,581 ἐξέτελειτο δ' ὁ ἀγὼν πενήκονταμηναίος.

πεντηκονταμναίος -ον [μναῖ] μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων βάρος πενήκοντα μνῶν βλ.λ.: Φιλ.Μηχ.Βελοπ.51,40,Παχυμ.Γ Ἄνυδρον.Παλ.433D πέτραι πενήκονταμναίαι τὰ πολλὰ ἔπιπτον.

πεντηκοντάπαις -παιδός [ὸ]ἡ [παῖς] κ. μων. κ. πενήκοντόπαις ὁ ἔχων πενήκοντα παῖδων συνιστάμενος, ἀποτελούμενος, ὁ περιλαμβάνων πενήκοντα παῖδας: Αἰσχ.Πρ.853 πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πενήκοντάπαις . . πρὸς Ἄργα . . ἐλεύσεται» 2) ὁ ἔχων πενήκοντα παῖδας, τέκνα: Αἰσχ.Ἰκ.320 Δαναός, ἀδελφός δ' ἐστὶ πενήκοντάπαις [κωδ. πενήκοστόπαις], Τζέτζ.Ἐξήγ.ἰλ.9,24 τοῦ πενήκοντοπαιδός ἐκείνου Αἰγυπτου.

πεντηκονταπέλεθρος -αν μτγν. ποι. ἀντὶ πενήκονταπέλεθρος βλ.λ.: Νόνν.Δ 25,504.

πεντηκονταπήχυς -εαυ-υ μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων ὕψος, μῆκος ἢ πλάτος πενήκοντα πήχυων: Καλλιξ.2 κίονες . . ξύλινοι . . πενήκονταπήχεις πρὸς ὕψος, Ἰώσ.Π1,5,5,8 πέτρας πενήκονταπήχεις μὲν ὕψος, αὐτ.7,8,3 πύργαι πενήκονταπήχεις, Τζέτζ.Χιλ.1,813 ἰμάτιον πενήκονταπήχυ.

πεντηκονταπλασιάζω νεώτ. πολλαπλασιάζω τὴ ἐπὶ πενήκοντα, αὐξάνω τὴ πενήκονταίς.

πεντηκονταπλεθρός -αν μτγν. κ. μων. ὁ ἔχων ἑκτασίον πενήκοντα πλεθρῶν βλ.λ.: Εὐστ.77,6,60.

πεντηκοντάρχης [ὸ] μων. ὁ πενήκοντάρχος βλ.λ.2: ΨΧρυσ.10,902Α (ἐκδ.Ρεγ.) πενήκοντάρχας κατακαίεις.

πεντηκονταρχία [ἡ] κ. νεώτ. τὸ ὑπόδηγμα καὶ ἀξίωμα τοῦ πενήκοντάρχου βλ.λ.1] ἐν Ἀθῆναις: Πλάτ.Νόμ.707Α διὰ κυβερνητικῆς γὰρ καὶ πενήκονταρχίας καὶ ἐρετικῆς» 2) λόγος ἐξ ἐξήκοντα τεσσαρῶν ἐλαφρῶς ὀπλισμένων ἀνδρῶν: Ἀσκληπιόδ.6,3, Ονήσανδρ.34,2 πενήκονταρχίαι, ἑκονταρχίαι, Αἰλ.Τακ.16,1, Ἀρρ.Τακτ.14,3.

πεντηκοντάρχος [ὸ] κ. νεώτ. ἐν Ἀθῆναις, ὁ πέμπτος ἀξιωματικὸς ἐκάστου πολεμικοῦ πλοίου διοικῶν αὐμὰ ἐκ πενήκοντα ἀνδρῶν καὶ βοηθῶν τὸν τριήραρχον ἐν τῇ ἐπιτελείᾳ τοῦ ἑαυτοῦ ἔργου Ἀρποκρ. «πεντηκοντάρχος» ὁ τῆς πενήκοντάρου ἀρχῶν, ὡς θηλοῖ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος» ὅτι δὲ πενήκοντορός ἐκαλεῖτο ἢ ναὺς ἢ ὑπὸ πενήκοντα ἐρρασομένη πρόδῃλον»: Ξεν.Ἀθ.1,2 οἱ κυβερνήται καὶ αἱ κελύματα καὶ οἱ πενήκονταρχοί, Δημ.1212 πέμψας . . τὸν πενήκοντάρχον εἰς Λαμφακόν, αὐτ. πενήκοντάρχον ἔτερον λαβὼν ἀνηγόμην ἐπὶ τὴν παρασηπλὴν τὸν σῖτου, αὐτ.1214» 2) γεν. ὁ ὄρχηγός, ὁ διοικητὴς στρατιωτικοῦ σώματος ἐκ πενήκοντα ἀνδρῶν: ΠΔ Ἐξ.18,21 καὶ καταστῆσις ἐπ' αὐτῶν . . πενήκοντάρχους, αὐτ.Βασ.4,1,9.

πεντηκονταρχῶ -ἔω [πεντηκόνταρχος] εἶμαι πενήκονταρχος βλ.λ.1] : Δημ.1215 διὰ γὰρ ἐκείνου πενήκονταρχοῦτος καὶ ἡγαράζετο.

πεντηκοντάδος [ἡ] κ. νεώτ. σύνολον πενήκοντα ὁμοειδῶν ὄντων, ἢ ποσότης τοῦ ἀριθμοῦ 50, πενήκοντα: Σοφ.ἀπ.432,5 ἐτευξέ . . ἐξ ἐνὸς δέκα κακ τῶνδε γ' αὐθὺς ἦν πενήκοντάδος ἐς χίλια, Θεοδόσ.Διάκ. Ακρ.1,177 ὄφεις πονηροῦς νέντε πενήκοντάδος, Τζέτζ.Χιλ.2,222 ἐκ Μεγαμήδης ἔχων κορῶν πενήκοντάδος» 2) ὁ ἀριθμὸς πενήκοντα: Φιλ.2,481 πενήκοντάς ἀγιώτατος . . ἀριθμῶν.

πεντηκονταστάθρον [τό] ἱστατήρι Ἐπιγρ. πρᾶγμα, ἀντικείμενον πενήκοντα σταθῆρων βλ.λ.

πεντηκοντάλαντια [ἡ] ποσὴν πενήκοντα τάλαντων: Δημ.η.Πολυδ.9,52.

πεντηκοντάλαντος -ον ὁ ἔχων βάρος ἢ ἀξίαν πενήκοντα τάλαντων: Θησ.Στεφ. ἐν λ.

πεντηκονταεσσαρές -α μτγν. κ. νεώτ. ἀπόλυτον ἀριθμητικὸν πενήκοντα καὶ τέσσαρες: ΠΔ Ἐσθρ.2,2,7 υἱοὶ Ἀτλάμ . . πενήκονταεσσαρές.

πεντηκονταεῖς -τρία [οἰ,αἰ,τὰ] μτγν. κ. νεώτ. ἀπόλυτον ἀριθμητικόν, πενήκοντα καὶ τρεῖς: ΠΔ Γεν.5,31 ἐπακόσια καὶ πενήκονταεῖς ἔτη.

πεντηκονταχου -οος -ουον ἐπὶ σῖτου, ὁ εἰς ἀπόδοσιν πενήκονταπλάσιος: Θεόδρ.Φ1,8,7,4.

πεντηκοντάρως -ον ἴσραμ μτγν. κ. νεώτ. ὁ διαρκῶν ἐπὶ πενήκοντα ὥρας, ὁ περιλαμβάνων διάστημα 50 ὥρῶν: Εὐάγγ.Μοναχ. πρὸς Ἀνατ.7.

πεντηκονταέρετρος -ον ἱερεμικὸν ἀγῶλ. ἐπὶ πλοίων, ὁ ἔχων πενήκοντα ἐρετμὰ, κώπας: Σχόλ. ἰλ.Π 170 ναῦς πενήκονταέρετρος.

πεντηκόντορος [ἡ] [ναῦς] ἄ. πενήκοντορος βλ.λ.: Ἡρ.1,152 ἀπέστειλαν πενήκονταεφ' ἀνδράς.

πεντηκοντάρης -ηρος [ὸ] ὁ διοικῶν στρατιωτικὸν σῶμα ἐκ πενήκοντα ἀνδρῶν, ὀνομασία ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ Σπαρτιατικῷ στρατῷ: Θεουκ.5,66 τοῖς μὲν πολεμάρχους αὐτὸς φράζει τὸ δέον, οἱ δὲ τοῖς λοχαγοῖς, ἐκείνοι δὲ τοῖς πενήκονταίρηναι, Ξεν.Αν.3,4,21 λοχαγαὺς ἐπέστησαν καὶ ἄλλους πενήκοντῆρας, αὐτ.Ἑλλ.3,5,22 συγκαλέσας πολεμάρχους καὶ πενήκοντῆρας [ἀντὶ πενήκοστῆρας; αὐτ.4,5,7,αὐτ.Λακ.11,4 [ἀντὶ πενήκοστήρι].

πεντηκοντῆρης -αυς-ες ἴσρ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ πενήκοντῆρος βλ.λ.: Πολύβιον.4,11,3 Κάσαανδρος τῆν πενήκοντῆρη συλλαβῶν.

πεντηκοντηρικὸν πλοῖον [τό] μτγν. ἀντὶ πενήκοντορος βλ.λ.: Πολύβ.25,7,1 ἐπαγγελλόμενος δεκαναῖον δώσειν . . πενήκοντηρικῶν πλοίων.

πεντηκοντόγυος -ον [γυός] ὁ ἔχων ἑκτασίον πενήκοντα γυῶν, στρεμμάτων, ὁ ἀποτελούμενος ἐκ πενήκοντα πλεθρῶν ἀπορίμου γῆς: ἰλ.1 529 τέμενος περικαλλῆς ἐλέσθαι πενήκοντόγυον [Εὐστ. πτὸ ὄν πενήκοντα Λευγῶν, ἢ ἀροτήρην].

πεντηκοντομέσοδον ὄ.γρ. τοῦ πενήκονταμέσοδου βλ.λ.

πεντηκοντοργυῖος -ον [ὄργυιαι] ὁ ἔχων βάθος, ἢ ὕψος ἢ εὐρύς πενήκοντα ὄργυιῶν: Ἡρ.2,149 λίμνη . . ἐούσα βάθος τῇ βαθυτάτῃ αὐτῇ ἐσωτῆς πενήκοντοργυῖος.

πεντηκόντορος [ἡ] κ. νεώτ. κ. πενήκοντορος μτ. ἢ ἀνευ τοῦ ναός, κωπηλάτων πλοῖον ἐλαυνόμενον ὑπὸ πενήκοντα κωπῶν, κωράβι μὲν πενήκοντα κωπῆται ἢ ναὺς ἢ ὑπὸ πενήκοντα ἐρρασομένη»: Πίνδ.Π 4,245 ὄς πάχει μάκτε τε πενήκοντῆρον ναῶν κράτει [ὸ. γρ. ἀντὶ πενήκοντορος], Ἡρ.6,138 πενήκοντορους κηποσάμοι, Εὐρ. IT 1124 Ἀργεῖαι πενήκοντορος αἰκῶν ἀξεί, Θεουκ.1,14 πενήκοντορος δ' ἐπὶ καὶ πλοῖος μακροῖς, Ζώσ.44,1,3 δοκοῦσι . . τὰ πλοῖα ταῦτα [τὰ λιθερναῖ] ταχυαυτεῖσθαι πενήκοντῶν οὐχ ἦττον.

πεντηκοντάστολον Ἦσ. «ὅπου οἱ δραπεταὶ ἀνάγονται».

πεντηκοντούτης-ους-ες κ. νεώτ., τὸ θηλ. κ. πεντηκοντούτης-ιδος, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀρχαίτου πεντηκοντούτης (πεντηκοντούτης), ὁ ἔχων ἡλικίαν πενήκοντα ἐτῶν, ὁ πενήνταρης, ἄ. πενήκονταέτης Σουῖδ. «πεντηκοντούτης, πενήκονταέτης ἀνήρ» πενήκοντούτης δὲ θηλικῆς ἢ γυνῆς : Πλάτ. Νόμ.670Α πεπαιδευθεὶς δεῖ βέλτιον τοὺς πενήκοντάς, αὐτ.Πολ.545Α γενόμενον δὲ πενήκοντούτων' 2) ὁ διαρκῶν πενήκοντα ἐτη, ὁ περικαμβάνων διάστημα πενήκοντα ἐτῶν : Θουκ.5,27 ἂ πενήκοντούτες σπονδαί.

πεντηκοντούφαξ-άκος (ἰ) ὁ φυλάττων πενήκοντα : Εἰμ 729,16 «οὐραγός ὁ αὐτός δὲ διπασφύλαξ ἢ συνήθεια πενήκοντούφακα αὐτὸν κολεῖ».

πεντηκόσιοι-αι-α ἐπ. ἀντὶ πεντακόσιοι βλ.λ. : Ὅδ.17 πενήκσιοι δ' ἐν ἐκάστῃ εἴαστο.

πεντηκοστής-ας-ον μγν. ὁ κατὰ τὴν πενήκωστήν ἡμέραν γινόμενος ἢ γενόμενος : Γαλ.7,47β.

πεντηκοστάριον (τὸ) μν. κ. νεώτ. λειτουργικὸν βιβλίον τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περιέχον τὰς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς πρώτης Κυριακῆς μετὰ τὴν Πεντηκοστήν φαλομένης ἀκολουθίας.

πεντηκόσταρχος (ἰ) λεξ. ὁ πρόεδρος, ὁ διευθυντῆς τῆς εταιρείας, ἥτις ἐπιβαθεῖτο παρὰ τῆς πολιτείας τὸν φόρον τῆς πενήκωστής, ὁ ἀρχηγὸς τῶν πενήκωσταῶν, ἄ. ἀρχῶνης : ΑΒ 297 ἐδ' ἀρχῶν τῆς πενήκωστής τοῦ τέλους καὶ τῶν πενήκωσταῶν' (ἰδὲρθ. πενήκωσταῶν), Φώτ.41,5.

πεντηκοστεύομαι (πεντηκοστή) παθ. φορολογεῖσθαι, ἐπιβαρύνεσθαι διὰ τοῦ φόρου τῆς πενήκωστής ἢ ἀποτινῶν τὸν φόρον πενήκωστή ἐπὶ παντός πράγματος : ΑΒ 297,21 «πεντηκοστεύονται καὶ τὸ πενήκωστειόμενον» τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν Πειραιά φορτίων καὶ ἀνδραποδίων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς πενήκωστής ἐτέλουν ὁ ἔμπορος καὶ τοῦτο ἐκολεῖτο πενήκωστεύεσθαι : Δημ.932 ἐπεκακοῦμεν εἴ τι ἐξαιρῶνται ποθεν ἐκ τοῦ πλοίου ἢ πενήκωστεύονται' || ἐπὶ πράγμ., φορολογουμένη, καταβάλλεται, πληρώνεται ὁ φόρος μου : αὐτ. ἡ-μεῖς τ' οὐδ' ὅτιοῦν εὐρίσκωμεν οὐτ' ἐξηρημένον οὔτε πενήκωστειόμενον ἐπὶ τῶν ὀνόματι τῶν ταύτων' 2) Ἀρποκρ. «τὴν πενήκωστήν πράττομαι», Φώτ. «πεντηκοστεύεσθαι δὲ τὸ πράττεσθαι τὴν πενήκωστήν».

πεντηκοστή (ἰ) κ. μν. κ. νεώτ., θηλ. τοῦ πενήκωστής βλ.λ. κτ. παρὰ τῆς λ. μερὶς ἢ μοῖρας ὡς οὐσ. τὸ πενήκωσταῶν μέρος, ἰδ. ἐν Ἀθήναις, Δῆλφ. Ἀλικορασισφῶ κ. Ἐρυθραία φόρος δῦσα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ παντὶς εἰσαγομένου καὶ ἐξαγομένου ἔμπορεύματος : ΑΒ 297 ἐτῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν Πειραιά φορτίων καὶ ἀνδραποδίων ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς ἐτέλουν ὁ ἔμπορος : Ἀνδοκ.1,133 οὕτως . . ἀρχῶνης ἐγένετο τῆς πενήκωστής, Δημ.738 τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πενήκωστάς τῶν ἄλλων θεῶν σεαυθελικάς, αὐτ.1353 ἐκωνήμενος τὴν πενήκωστήν του οὐοί-του ἐν εἰρήνῃ, Ἐπιγρ. ἐς Ἀθῶνας πενήκωστάς τῶν λίθων, αὐτ. τῶν πρῆθέντων τελεῖται πενήκωστή' || μθ. : Δημ.568 ταύτην εὐρήκε Μειδίας καινήν ἱππικὴν τῆν πενήκωστήν (ἐπένοησεν ὡς πενήκωστήν, ἴτις ὡς μέσον ἀπαλλαγῆς του, ὁπὸ τῆς ὡς κινεῶς στρατεύσεως του ὅπως ἐξαιρεθῆ) 2) κ. μν. κ. νεώτ. κτ. παρὰ τῆς λ. ἡμέρα, ἢ πενήκωστή ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡμέρα, ἰδ. ὡς χριστιανικὴ ἑορτὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τοὺς μαθητάς του Κυρίου ἐν Ἱεροσολύμοις πενήκωσαν ἡμέρας μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος : ΠΔ Μακκ.2,12,32 μετὰ τὴν λεγομένην Πεντηκοστήν, ΚΔ Πράξ.2,1 ἐν τῷ συμπλη-

ροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς πενήκωστής, αὐτ.20,16 ἐξευθε . . τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκωστής γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα, αὐτ.Κορινθ.1,16,8, Εὐσ.Β1. Κωνστ.4,64 πάνσεπτος καὶ παναγία πενήκωστή.

πεντηκοστήμυριον (τὸ) νεώτ. τὸ πενήκωσταῶν μύριον, μέρος τινός, ἐν ἐκ τῶν πενήκωσταῶν μερῶν εἰς ἃ διαίρεται μέγεθος ἢ ποσὸν τι, πενήκωσταῶν, πρβλ. δεκατημύριον κττ.

πεντηκοστή-ἥρος (ἰ) δ. γρ. ἀντὶ πενήκωστη βλ.λ. : Ξεν.Λοκκ.11,4, αὐτ.13,4, αὐτ.Ἐλλ.4,5,7 πολυμήρχους καὶ πενήκωστήρας ἰδ. γρ. ἀντὶ πενήκωστήρας.

πεντηκοστέκτος-ον μγν. ὁ πενήκωστής ἐκτός, ἰδ. τὸ αὐδ. πενήκωστέκτων τὸ πενήκωσταῶν ἕκτον μύριον, μέρος πράγματός τινος : Ἱερων Γεωμ.90,5.

πεντηκοστολόγιον (τὸ) Ἐπιγρ. κ. μν. ὁ τόπος, τὸ μέρος ἐνθα εἰσεπράττετο ὁ φόρος τῆς πενήκωστής : Ἐπιγρ., Ἀνών.π.Σουῖδ. καὶ λαβόμενος ἤγεν εὐθύ τοῦ πενήκωστολογίου.

πεντηκοστολόγος (ἰ) κ. Ἐπιγρ. ὁ εἰσπράκτωρ τοῦ φόρου τῆς πενήκωστής, οικονομικὸς ὑπάλληλος τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἔχων ἔργον τὴν εἰσπραξίν τοῦ φόρου τῆς πενήκωστής καὶ τὴν ἀπογραφήν τοῦ εἰσπραττομένου ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ : Εἰθ.βουλ.122, Δημ.558 χλαιδῖς δὲ καὶ κυμβία καὶ κάδους ἔχων, ὡν ἐπελαμβάνοντο αἱ πενήκωστολόγοι, αὐτ.909 τὴν τῶν πενήκωστολόγων ἀπογραφήν' || ὅμ. ἐν Δῆλφ., ὡς κ. ἐν Κυπριασίῳ : Ἐπιγρ. **πεντηκοστολόγ**-ἔω εἰσπράττω τὸν φόρον τῆς πενήκωστής : Φιλωνίδ.5.π.Πολυδ.9,27.

πεντηκοστώπαις-παιδῶν (ἰ, ἡ) ἔσφ. γρ. ἀντὶ πενήκωσταῶν βλ.λ. : Αλοχ.1κ.320.

πεντηκοστώπρωτος-ον μγν. ὁ πενήκωστής πρῶτος : Ἱερων Γεωμ.15,10.

πεντηκοστής-ῆ-όν κ. μν. κ. νεώτ. τακτικὸν ἀριθμητικὸν ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἀπόλυτον πενήκωστα, ὁ κατὰ σειρᾶν ἢ τάξιν κατέχων ἢ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸν ἀριθμὸν πενήκωστα, ὁ μετὰ τεσσαράκοντα ἐνέα ἄλλους ἀριθμοῦμενος : Πλάτ. Θεαιτ.175Β ὁ ἀπ' Ἀμφιτρώνας εἰς τὸ ἄνω πεντεκαικεστάς ταιούτος ἦν, . . καὶ ὁ πενήκωστής ἀπ' αὐτοῦ, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,203 ἔτος . . διηλύετα χιλιοστῶν . . πενήκωσταῶν' 2) τὸ θηλ. πενήκωστή ὡς οὐσ. βλ.λ.' 3) νεώτ. τὸ οὐδ. πενήκωσταῶν ὡς οὐσ. τὸ πενήκωσταῶν μέρος τινός, ἕκαστον ἐκ τῶν πενήκωστα ἰσῶν μερῶν εἰς ἃ διαίρεται ποσὸν ἢ μέγεθος τι.

πεντηκοστής-ύας (ἰ) σύνολον πενήκωστα δημοειδῶν μονάδων, ἄ. πενήκωστάς, ἰδ. ὡς διαίσεις τοῦ Σαρπητιακοῦ ατραποῦ : Θουκ.5,68 ἐν δὲ ἐκάστω λόγῳ πενήκωστές ἦσαν τέσσαρες, Ξεν. Ἀν.3,4,22 κατὰ λόγους . . κατὰ πενήκωστές.

πεντηκοστώνης (ἰ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἐκμισθόμενος τὴν πενήκωστήν βλ.λ.1, ὁ ἐνοικιαστής τοῦ φόρου τῆς πενήκωστής.

πεντήρης-ους (ἡ) ἐν. ναῦς πλοῖον πολεμικὸν ἔχον πέντε σειρὰς κωπῶν : Πολύβ.8,6,2 ὀκτώ πενήρησι παραλελυμέναις τοὺς ταρασούς' || ὅμ. κ. ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ναῦς ναῦς πενήρης : Διόδ.2,5, αὐτ.14,41' || ἐν Ἱερ.6,87 ἔσφ. ἀνάγν. ἀντὶ πεντετηρίς.

πεντηρικός-ῆ-όν μγν. ὁ μετὰ πέντε σειρῶν κωπῶν' || πενήρικός πλοῖον πενήρης : Πολύβ.1,59,8' || πενήρικός σκάφος : αὐτ.3,41,2' πρβλ.Διόδ.Σ 14,41.

πεντοβόλῳ κ. πεντοβολῶω δημ. ἀμθ. εὐωδιάζω, μοσχοβολῶ : Γρην.Σκ.Τερρ.103,11 σά θάμα νεο πεντοβολῶ κί ἀναγαλλιάζ' ἢ γῆ.

πεντόβωλα (τὸ) δημ. παιδιὰ διὰ πέντε βώλων ἢ λιθιδίων ὅτινα ἀνορθρπτων συλλαμβάνει ὁ παικτῆς κατὰ τὴν πτώσιν, πεντάλιθα βλ.λ.

πεντόδρουον [τὸ] Διοσκ.4,71 «στρόγυον μανικόν». **πεντοζάλης** (ὁ) δημ. κυκλικὸς χορὸς ἐπιτελούμενος διὰ πέντε ζάλων, ηὐθιμάτων, βημάτων, ἴδ. ἐν Κρήτῃ.

πεντοζάει [αἰ] νεώτ. χημ. γεν. ὄν. μονοσκαχαριτών περιεχόντων ἀνά πέντε ἄτομα ὀξυγόνου ἐν ἑκάστῳ μορίῳ καὶ λίον διαδεδομένων ἐν τῇ φύσει. **πεντοζάναι** [αἰ] νεώτ. χημ. πολυσκαχαρίται, συστατικὰ τῶν μεμβρανῶν τῶν κυττάρων.

πεντοζίβαι [ἡ] πεντοζί[τ]ραι[οἶ] νεώτ. χημ. οὐσίαι ἀνάλογοι πρὸς τοὺς γλυκοζίτας, ἀλλὰ περιέχουντες μίαν πεντόζην ὡς σκαχαρώδες συστατικόν.

πέντοζος-ον ὁ ἔχων πέντε ὄζους, κλάδους, πεντάκλαδος ὡς οὐσ. μτφ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς : Ἡσιόδ. Ἐργ.742 μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαίτῃ θαλεῖη αὖθον ἀπὸ χλωροῦ τάνυειν αἰθῆρον εἰδῆρῳ [Πρόκλ. «τοὺς δαιτυλοὺς ὄζους ἐϊκάζων»]. Ἡσα. [πιθ.] ἐν λ. ἐπὶ πεντόζῳ.

πεντοζουρία [ἡ] νεώτ. Ιατρ. ἡ ἐκ χημικῆς ἐπεξεργασίας ὄρισμένῳ τροφῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ παρουσία πεντόζης ἐν τοῖς οὐρίοις.

πεντόλιρο [τὸ] δημ. τὸ πεντάλιρον βλλ.

πεντόνευρο [τὸ] δημ. τὸ φυτὸν πεντάνευρο.

πεντοξείριδιον [τὸ] νεώτ. χημ. ὀξείδιον περιέχον πέντε ἄτομα ὀξυγόνου ἐν ἑκάστῳ μορίῳ.

πεντόργυιος-ον μτν. ὁ ἔχων ἠήκος πέντε ὀργυίαι : ΑΠ II,87 Τιμόμαχον τὸν μακρόν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει σίκκος· πρβλ. πεντόργυος.

πεντορκία [ἡ] Ἐπιγρ. τὸ ὀρκίζεσθαι εἰς πέντε θεοὺς.

πεντόροθος (ὁ) μτν. κ. Ἐπιγρ. τὸ φυτὸν γλυκυσίδη βλλ. : Διοσκ.3,140, Πλιν.ΦΙ 25,29' 2) ἀρχιτεκτονικὸν κόσμημα ἐν σχήματι γλυκυσίδος : Ἐπιγρ.

πεντόρθαλμος-ον μτν. ὁ ἔχων πέντε ὀρθαλμούς : ΨΚαλλισθ.2,37.

πεντόβολος-ον ὁ ὀξείας πέντε ὀβολῶν : Ἐπιγρ. **πεντόβολος** τίκος, Ἐπιγρ. **δραχμῶν δύο πεντόβολου**· || κυλικίον τοῦ πεντόβολου χωρητικότητος οἴνου ἀξίας πέντε ὀβολῶν : Λυρ.ἀπ.2,2 || τὸ οὐδ. πεντόβολον ὡς ἐπίρρ. ἀπὶ ἡμερησίας ἀμοιβῆς πέντε ὀβολῶν : Ἀριστοφ. Ἰνν.798 πεντόβολον ἠλιόσασθαι.

πεντόγκιον [τὸ] πενταούγκιον βλλ. : Ἐπιγρ.9 [πιθ].

πεντώδουμήνη μονάς. μτν. ὁ ἀριθμὸς δέκα χιλιάδων : Ἰάμβλ.ἐν Νικ. Ἀριθμ.89Ρ [πιθ. πεντοδ-].

πεντώμομος-ον μον. ὁ καλούμενος διὰ πέντε ὀνομάτων, ὁ ἔχων πέντε ὀνόματα : Τζέτζ.Προλ. Κωμ.29Κ.

πεντώνοχος-ον μτν. ὁ ἔχων πέντε ὄνυχας : Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,13 ζῶον πεντώνοχον.

πεντώροφος-ον μτν. ὁ ἔχων πέντε ὀρόφους, πατώματα, πεντάπατος : Διον. Ἀλ.Ρητ.1,3, Διδό.Σ 1, 45 σίκκος πεντώροφος, Τζέτζ.Χιλ.5,618.

πεντόργυος-ον ὁ π. μτν. πεντόργυιος βλλ. : Ξεν.Κυν.2,5.

πέζις-εως [ἡ] Ἡσα. «φίλωσις, κουρά, ζύρησις.

πέζιον ἱμάτιον γλώσσω ὕφαντον ἱμάτιον.

πεοίδης-ους-ες ὁ ἔχων μέγα καὶ χονδρὸν πέος, φαλαρὰς : Κωμ. Ἀδέσπ.ΙΙΙ.

πέος-αυς [τὸ] κ. νεώτ. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον : Ἀριστοφ. Ἀχ.158 τίς τὸ πέος ἀποθερίσκειν ;

πεπάγαιν αἰολ. ἀντὶ πεπήγαισιν παρὰ τοῦ πηγνυμῖ βλλ. : Ἀλκ.ἀπ.34,2.

πεπάγουσα [ἡ] Ἡσα. «ἀπαλή»,

πεπαθυῖα ἐπ. ἀντὶ πεποθυῖα τοῦ πάσχω βλλ.

πεπαθυσμένως ἐπίρρ. ἐκ τῆς μτχ. παρὰ παιδευμένως, κατὰ τὴν παιδευμένον, μορφωμένον ἀνθρώπου, κοσμίας : Ἰσοκρ.ΙΙ,30 ἡοῦ μιν ἐν αὐτὸν πεπαθυσμένως ἐπιτιμᾶν, Αἰλ.ΠΙ 121.

πεπαῖνω [ἡ] κ. μον., ἀορ. ἐπέπασα, παθ. μέλλ. πεπανηθῆσμαι, ἀορ. ἐπεπάνθη, ἀπορφ. παρὰ. πεπάνθαι ἰ' Ἀριστλ.Πρ.925α,13], μτθ. ἀπα-

λῶνω τι, μαλακῶνω, ὀριμάζω, καθιστῶ ὄριμον, γινωμένον : Ἡρ.Ι,193 φαίνικον . . τὸν καρπὸν περιδύουσι . . ἵνα πεπαῖνη τὸ σφι ὁ φῆν τὴν βάλανον καὶ μὴ ἀπορρήθῃ ὁ καρπός, Εὐρ.ἀπ.896 ὀρχαίτους ὀρωπινοὺς πεπαῖνειν, Ξεν.Οἰκ.19,19 φιλολοσοῦσα διδάσκει ἐαυτὴν φιλοῦν καὶ πεπαῖνει τὴν ὀπώραν (ἐπὶ τῆς ἀπέλου), Ἀριστλ. Θασμ.846β), Θεόδωρ.ΦΙ 4,23 [ἡ συκὴ] πεπαῖνει τέσσαρας καρπούς [ὠριμάζει τέσσαρας κορπούς, καρποφορεῖ τετράκις] ἄλλο Πλούτ. Ἡθ.697Β [συκὴ] πεπαῖνει τὴν σάρκα τοῦ ὀρνίθου [βραχουμένη μετ' αὐτοῦ ἀπαλύνει, μαλακῶνει] || ἀπολ. ἔχω ὄριμον τοὺς καρπούς : Ἀριστοφ. Εἰρ.1163 διασκοπῶν ἡδομαι τὰς . . ἀπέλουσ, εἰ πεπαῖνουσιν ἤδη || παθ. γίνωμαι ὄριμος, ὀριμάζω, γίνομαι : Ἡρ.4,199 ἰὸ καρπὸς πεπαῖνεται τὰ καὶ ὄργα, Ἴων Τραγ.57, Τραγ. Ἀδέσπ 396, Γεωμ.4,61 πεπαῖνθῆν βότρυες, Πασοδ.Χριστ.Τεμπ 74 ἐκεῖνο πεπαῖνόμενα εἰς τὸν ἥλιον μακρὰ καρπούζια' 2) μτφ. μαλακῶνω, καταπρῶμαι, μετριάζω : Ἀριστοφ.Σφ.646 τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπαῖσι χαλεπὸν, Πλούτ. Ἡθ. 102Α χρόνος ὁ πάντα πεπαῖνειν εἰσθῶς' κ. παθ. : Ξεν.ΚΠ 4,521 ὄργῃ πεπαῖνθήσεται, Μελέαγρ. ΑΠ 12, 80 τὸ πεπαῖνθῆν ἔρωτος τραῦμα' κ. ἐπὶ προσ. : Εὐρ.Ἡρακλ.159 ἦν δ' ἐς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτιγόμενα πεπαῖνθῆς' 3) παθ. ἐπὶ οἰδημάτων, μαλάσσομαι, μαλακῶνω, διαπυῶμαι, ὀριμάζω, γίνομαι : Ἰνπ. Ἐπίδ.6,2,16, Διοσκ.Ι,184 δοθιγὰς μαλάσσει, φύγεθλα πεπαῖνει' 4) γεν. ἐπὶ ἀσθενειῶν, κορυφῶμαι, φθάνω εἰς ἀκμὴν : αὐτ. Ἀφ.2, 40, αὐτ. Διοφ.38 μέγρι ἂν τῆς νοούσου ἡ ἀκμὴ πεπαῖνθῆ' ὁμ. αὐτ. Ἐπίδ.1,3 οὐρα πεπαῖνόμενα' 5) παθ. θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι : Θεόδωρ.2,140 χρός ἐπὶ χρωτὶ πεπαῖνεο [εἴσθ.478,52 «ἔγουν ἐρωτικῶς ἐμαλθάσσοτο»].

πεπαίτερος, -αίτατος ἀνώμ. παραθ. τοῦ πέπων, **πεπακισμένη** δοκός [ἡ] νεώτ. μτχ. δοκὸς στηριζομένη κατὰ τὰ δύο ἄκρα αὐτῆς οὕτως, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατος ἡ περιστροφή τῆς.

πεπαλαγμένος, πεπαλάκτο, πεπαλάχθαι, **πεπαλάχθε** παθ. τ. τοῦ παλάσσω βλλ.

πεπαλῶν μετοχ. ἀορ. τοῦ πάλλω βλλ. πρβλ. ἀμπεπαλῶν.

πέπασαι παρακ. τοῦ πάσαι βλλ.

πέπασα [τὰ] Ἡσα. «πλακοῦντι» ἰδ' ἀνάγν. πόπασαι.

πέπασον κ. **πεπασός**-όν ἰ' Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,25, Ἡσα.] μτν. σπανιῶτ. παρόλτ. τὸ πέπασον βλλ. || : Ἀρτεμίδ. Δαλδ.1,73, Πορφ. Ἐμβρ 13,4, Πρόδρο.2,170 καὶ συναγρίδα πεπαῖνη, ὧ θε μου, μαγεῖρία' || γλώσσω. ὄριμος, τρυφερός, μαλακός. || Ἡσα. **επεπαῖνός** ὁ πολὺν χρόνον ἔχων παρὰ τὸ ὀπηθῆναι' || συγκρ. **πεπανώτερος** ὀριμώτερος : Πaus.9,19,8 τοῦ δὲ ἐν Ἰωνίᾳ τῶν φοινίκων καρποῦ πεπανώτερον.

πέπασις-εως [ἡ] ἐπὶ καρπῶν, ὀριμάνσις, τὸ γίνωμα : Ἀριστλ. Μετ.380α,11 ἢ ἐν τοῖς περικαρπίοις τροφῆς πέπασις, Θεόδωρ. ΦΙ 5,1,2 ὄπαντα γὰρ τὰ γλυκῆα βραχυτέρας ποιεῖ τὰς πεπασίους, αὐτ.3, 4,1, Κοροῦθ. Φύα.Θε.30' || μτφ. ἐπὶ οἰδημάτων κττ., ὀριμάνσις, μαλάκωμα : Ἀριστλ. Μετ.380α,21, Φιλ.466,1 τὴν . . τῶν νοσημάτων πέπασιν.

πεπαντικός-ός ἡ ὁ ἱκανός, συντελεστικός πρὸς ὀριμάνσιν, μαλακτικός : Ἰνπ. Διοφ.66 λουτρὸν πτυῶλου πεπαντικός, Διοσκ.5,125 σπανητικὸν ὄσυμας' || **πεπαντικὸν** μέλος (ἐνν. μουσικὸν) κατεπαστικόν, καταπραστικόν : Ἰαμβλ. Πυθ.25,113 [πιθ.].

πεπαρεῖν ἀπαρφ. ἀορ. β' μ. π. Πίνδ. κ. Ἡσα. ἐπιδεικνύειν, ἀποδεικνύειν Ἡσα. «πεπαρεῖν ἐνδειξαι, ἀμῆναι» : Πίνδ. Π 2,57 τὸ δε σάφω νυν χεῖρι ἐλευθέρῳ φρονεῖ πεπαρεῖν [δ.γρ. πεποραεῖν].

πεπαρῶσιμον [τὸ] Ἡσα. «ἐνφραστον, σφάρες».

πεπαρμένος-η-αν παθ. μτχ. τοῦ περῶ βλλ.

ναπαρρησιασμένως ἔπιρρ., μτγν. κ. μον. μετὰ παρρησίας, εὐτόλμως, ἐλευθέρως : Εὐσ.Βι.Κωνστ. 4,75, Διγεν. Ἀκρ.2383.

ναπαρόφηκα παρακ. τοῦ παροινῶ βλλ.

ναπάσμην ὑπερα. τοῦ πατέομαι βλλ.

ναπασμός (ὁ) πέπασσις βλλ. : π. ἰατρ. περί τοῦ φλέγματος, τῶν οὐρανῶν, ἐλάττωσις τῆς ἀκληρότητος ἢ δριμύτητος, μαλάκωμα, μετρίασμός : Ἰηπ. Ἐπιδ.1,2, αὐτ.3,10 ἰηληθ., Ἀρετ.Χρον.Νούσ.1,4, πεπασμόν σπέρματος. 2) ἐμπύσις : Ἰηπ. Ἐπιδ.3,4.

πέπειρα (ἡ) σπῆν. θηλ. τοῦ πέπων (κτ. ἀνολ. πρὸς τὸ πέιρα θηλ. τοῦ πίων) ἐπὶ γυναικῶν, ὄριμος, ἠλικιωμένη, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ νέα : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.896 ἐν ταῖς πέπειραις ἰδ.γρ. πέπειροις, δοτ. τοῦ πέπειρος βλλ. : Ἰηπ. ὑπερόριμος, γερασμένη Ἥσα. «πέπειροι γροῖα» : Ἄνακρ.87 πέπειρα γίνονται. 2) ἐπὶ πραγμ., ὄριμος, μαλακῆ : Ἰηπ.Κεφ.Τρωμ.11 τὴν σάρκα πέπειραν ποιεῖ ἰδ.γρ. πέπειρον ἢ μτφ. μαλακωμένη, κατημασιμένη : Σοφ.Τρ.728 ἀμφὶ ταῖς σφαλεῖσι μὴ ἔξ ἐκούσιος ὀρήν πέπειρα.

πέπειρος-ον ἐπὶ καρπῶν, ὄριμος, γινώμενος : Θεόδωρ.Φιλτ.3,6,9 ἰσχυρ.β, ΠΔΓέν.40,10 πέπειροι οἱ βότρυες σταφυλῆς, Στράτ.ΑΠ12,185 ἢ τὸ θηλ. ἐπὶ γυναικῶν, ἠλικιωμένη : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.896 (ἰδ.γρ. πέπειραισι) ἢ ὄμ. ὄριμος, ὄρατα, ἐν ὄρα γάμου : Πλούτ.Σύγκρ.Λυκ.κ.Νομ.4 τοῦ Λυκαούργου πέπειρους καὶ ὄργώσας (παρθένους) νυμφεύοντος, αὐτ.Λυκ.15, Στράτ.ΑΠ12,9 φιλέουσι πέπειρος. 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ἥσιος, μειλίχιος, μαλακός : Διον. Ἀλ.Ρωμ.9,49 πέπειρότερος γεγονόσας. 3) μτφ., ἐπὶ νόσσοι, ἢ ἐλθούσα εἰς κρίσην σημειον, εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς : Ἰηπ.Διατ.39 ἢ πέπειρότερον πύελον πλεόν διαπεπυημένον, μετ' ἀφθονότερου νόσου : Ἰηπ. Ἐπιδ.2,3,4.

πεπειρότης-τος (ἡ) ὄριμότης : Ἀριστοφ. Φυτ.2,7,3.

πεπειροῦμαι-όμαι ὄριμαζω, γίνομαι ὄριμος : Ἀριστοφ. Φυτ.2,10,8.

πέπεισμαι παθ. παρακ. τοῦ πείθω βλλ.

πεπεισμένως ἔπιρρ. μτγν. μετ' ἐμπιστοσύνης : Διογ.Λ.9,71 πεπεισμένως διεγγυώμενος, αὐτ. 4,5 ἢ μετὰ πεποιθησέως, ἐκ πεποιθήσεως, ἐκ πίστewς : Πτολ.Μαθ.2,6, ἰάμβλ.Πυθ.30,175 ὑπήκοον αὐτὸν κατασκευάζειν μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως ἢ ἐν Στράβ.15,1,24 ἔσφ. γρ. ἰηθ. ἀπεφεισμένωζ.

πεπεισθέναι ἔπιρρ. θεοσ. ἀντὶ πεπεισθῆαι.

πεπερακα παρακ. τοῦ περαίνω βλλ.

πεπερασμενάκις ἐν ὄρισμένῳ ἀριθμῷ ἔτων : Ἀριστοφ. Ἰατ.82β,32 τὰ πεπερασμένα πεπερασμενάκις ἀνάγκη πεπεράνθαι πάντα.

πεπερασμένος-η-ον κ. νεῶτ. παθ. μτχ. τοῦ περαίνω βλλ. ἢ νεῶτ. ὁ ἔχων πέρας, ὄρια, ἀντίθ. ἀπειρος : ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι πεπερασμένος.

πεπεράτος-ον μον. κ. Ἐπιγρ., δημ. πιπεράτος ὁ περιέχων πέπερι, πιπέρι, πιπερασμένος : Γεωβ.18,39 τίτλ. ἢ πεπεράτων ὡς οὐσα οἶνος γεύσεως εὐαρέστως ὀριμεῖται, πεπερίθων βλλ. : Ἐπιγρ. ἢ ὄμ. δημ. : πιπεράτα κοκκινέλι.

πεπερημένος-η-ον παθ. μτχ. τοῦ πέρνημι βλλ.

πέπερι-εως (ἡ) γενικ. κ. -ήριος (Θεόδωρ.Φί9,20,2) κ. πιπέρας (ἰσπ.), ὁ τ. πέπερις(ἰ), γενικ. πεπερίδος (Εἰδθουλ.128), δοτ. πεπερίδι (Αἰλ.Ζ19,48), αἰτ. πέπερι (Ἰηπ. Ἀλεξ.332, αὐτ.Θηρ.876), γενικ. πληθ. πεπερίδων (Ἀθῆν.9,376D), κ. θηλ. ὄν. πληθ. πεπερίδες, δημ. πιπέρι (ἰ) τὸ φυτὸν πέπερι τὸ μέλαν, ἄ. πιπεριά, κ. ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸ (μαυρὸν) πιπέρι : Ἄντιφ.277, Ἀριστοφ.Ποι.1458α,15 πέπερι, μέλι, κόμμι (τὰ εἶναι ἰ λήγοντα τρία ὄν.), Ὀρειδ.ἀν.67 τὰ τρία πεπερία ὄμ. κτ. πληθ. θηλ. αἱ πεπερίδες αἰ πιπερίας ἢ νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν πεπεροειδῶν, περιλαμβάναν ἐπιτακίαια

εἶδη, ἰδ. ἀνορριχωμένων θάμων, τῶν τροπικῶν χωρῶν. 2) πέπερι πρόμηκες ἢ πέπερι μακρόν, νεῶτ. βοταν. πέπερι τὸ μακρὸν θάμνος (θαγενῆς τῶν ἀνατολ. Ἰνδιῶν καὶ ὁ καρπὸς τούτου) : Θεόδωρ. Φί9,20,1, Διοσκ.2,159 ἔστι δὲ τὸ μὲν μακρόν πέπερι ἐπιτεταμένον τῆ δῆξει καὶ ὑπόπικρον. 3) νεῶτ. πέπερι ἐρυθρόν ἢ ἰσπανικὸν κόνις ἐκ τῶν καυστικῶν ραγῶν τοῦ φυτοῦ καφίου βλλ. τοῦ ἐτήσιου, κοκκινολίπερο, πάρικα.

πεπερίζω μτγν., δημ. πιπερίζω ἔγω γεῦσιν πεπέρεως, καὶ σῶν πιπέρι : Διοσκ.2,160 πεπερίζων τῆ γεύσει ἢ δημ. ἰδ. ἐπὶ οἴνου : τὸ κρασί πού πιπερίζει εἶναι δυνατό.

πεπερόγαρον (ἰ) μον. τὸ μετὰ πεπέρεως γάρων βλλ. : Ἀλεξ.Τραλλ.1,15 ἰδ.γρ. πιπερόγαρον.

πεπεροειδῆ ἢ πιπεροειδῆ (τὰ) νεῶτ. βοταν. οἰγένεια ποικίλῶν ἢ θαμνωδῶν δικτυολεπιδῶν φυτῶν καυστικῆς γεύσεως ἀπαντῶντων ἰδ. ἐν ταῖς τροπικαῖς χώρασι.

πεπερόζωμος (ἰ) μτγν. ζωμὸς περιέχων πέπερι, πεπερασμένο ζουμί : Κυραν.109.

πεπεσθεῖαι παθ. παρακ. τοῦ πέσσω βλλ.

πεπιασμένως ἢ -εσμένως ἰπιάζω, πιέζω) λεξ. ἔπιρρ. διὰ πίεσεως, ζουληχτά Ἥσα. βύζειν, τὸ πεπιασμένως μετέχειν.

πεπιθεῖν, πεπιθούσα, πεπιθόμεν, πεπιθοῖεν, πεπιθῆσω, πέπιθων τ. τοῦ πείθω βλλ.

πεπινωμένως πινοῦμαι-όμαι βλλ.

πεπιστωμένως (πιστεύω) ἔπιρρ. μτγν. ἀξιοπιστως, ἀληθῶς : Ἀριστοφ.π.Στοβ.4,25,45 μὴ πλαστῶς ἀλλὰ πεπιστωμένως, Φιλῶδ.Ρητ.1,352S.

πεπιστωμένως ἔπιρρ. μτγν. πεπιστωμένως βλλ. : Ἀκύλ.ΠΔ Ἥσα.25,1, αὐτ. Ἀριβ.5,22.

πεπλανημένως ἔπιρρ. κατὰ πλάνην, ἐκ πλάνης, ἐσφαλμένως : Ἰσοκρ.9,43 οὐδὲ περὶ ἐν πεπλανημένως εἶχεν, Στράβ.2,4,3 πεπλανημένως λέγεσθαι. 2) ἐπὶ παροξυσμοῦ ἀσθενείας, ἀνωμαλῶς : Ἰηπ. Ἐπιδ.1,3.

πεπλασμένως (ἰ) πλάσσω) ἔπιρρ. τεχνητῶς, ὑποκριτικῶς, ἀπατηλῶς, προσποιητῶς, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀληθῶς : Πλάτ.Πολ.485D εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλοσόφος τις εἶη κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀληθινῶς : Βάτ.7,5 ὄμ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ πεφυκότως : Ἀριστοφ.Ρητ.1404β,19, Φιλῶδ.Ρητ.1,200S πεπλασμένως ἱατρογγιζόντες.

πεπλατωσμένως (ἰ) πλατύνω) ἔπιρρ. μον. ἐκτεταμένως, εὐρέως, πλατιά : Τζέτζ.Λυκόφωρ.1414.

πέπλησον, πεπληγέμεν, πεπληγέτο, πεπληγῶς τ. τοῦ πλήσσω βλλ.

πεπληθυσμένως (ἰ) πληθύνω) ἔπιρρ. μτγν. εἰς μέγαν ἀριθμὸν, ἐν ἀφθονία : Πτορφ. Ἐμβρ.33,2 μεριστῶς καὶ πεπληθυσμένως, Πρόκλ.Κρατ.51P ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ διηρημένως : αὐτ. Ἀλλ.52C.

πεπλημένος-η-ον τοῦ πελάζω βλλ.

πεπληρῶκοντα Ἐπιγρ. Λέσβου ἀντὶ πεπληρωκότα τοῦ πληρῶ-ῶω βλλ.

πεπληρωμένως (ἰ) πληρῶ-ῶω) ἔπιρρ. μτγν. γλώσσ. τοῦ νοουθετικῶς, ἀφθόνως, πλουσίως : Σχόλ. Ἀριστοφ.Σφ.1285 ἢ πλήρως, γεμάτα : Δοσιθ. 409K, γλώσσ. ἐν ΑΒ 447,11 ἄρτι ἐπὶ τοῦ ἀπρητησμένως καὶ πεπληρωμένως.

πέπλιον (ἡ) ἄ. πεπλις βλλ. : Ἰηπ.Διατ.23,Γαλ.12,97.

πεπλις ἰδος (ἡ) μτγν. τὸ φυτὸν ἐυφορβιον βλλ. : Διοσκ.4,168. 2) νεῶτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογενείας τῶν λυθροειδῶν.

πεπλογραφέα (ἡ) μτγν. ἡ περιγραφή τοῦ πέπλου ἢ τῶν παριστανομένων ἐπ' αὐτοῦ τίτλ. ἔργου τοῦ Οὐάρρνονος, εἰδους ἐγκωμιστικῆς βιογραφίας τῶν ἐπισημῶν ἀνδρῶν : Κικ. Ἀττ.16,11,3.

πεπλοδόχος ὄν. λεξ. ὁ δεχόμενος τὸν πέπλον βλλ., ὁ ἐν ᾧ τίθεται ὁ πέπλος : Εὐστ.1776,2 πεπλοδόχος χηλοῦς.

πεπλοθήκη (ή) Ἐπιγρ. ἡ θήκη, τὸ μέρος ἐν ᾧ φυλάσσονται οἱ πέπλοι, ἱματιοθήκη.
πεπλομαργαρόστρους (ὶ) μσν. ἐπιθ. μ. κτ. ὄνομαστ. ἄρσ. ἐν. ὁ φέρων πέπλους ἐφ' ὧν μάρ- γαροι ἐξ ὀστρέων: ΚΜανασσ.9,32.
πεπλοποιία (ή) μτγν. ἡ κατασκευὴ τοῦ πέ- πλου, μτφ.: Δαμόσκ. Ἀρχ.339.
πέπλος (ὶ) κ. νεώτ. κ. δημ., π. μτγν. ὄμ. μτ. ἑτε- ρογ. πληθ. τὰ πέπλα ΙΑΠ.9,616, Ἐπιγρ., ὄμ. κ. πέπλα πᾶν ὄφασμα χρησόμενον ὡς ἐπικά- λυμμα, καλύπτρα, σινδών, τάπηξ, παραπέτασμα· δθ. κάλυμμα ἀμάξης: Ἰλ.Ε.194 ἄμφι δὲ πέπλοι πέ- πανται [πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κόνεως] || ἐπικάλυμμα ὕδριας περιεχούσης τὴν στάκτιν νεκροῦ: Ἰλ.Ω.796 χρυσεῖν ἐξ λάρνακος θῆκαν ἐλότους πορφυρεῖς πέπλοις καλύφοντας || ἐπικάλυμμα ἡ ἐπίστρω- μα καθίστατος: Ὀδ.Η.96 ἐνθ' ἐνὶ πέπλοι λεπτοὶ εὐνήνται βεβλήατο || κάλυμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου νεκροῦ: Εὐρ.Ἐκ.432 κόμῃ, Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφι- θεῖς κάρη πέπλους, αὐτ. Τρ.627. 2) γυναικίον ἐνδύμα τῆς ὄμης. ἐποχῆς ἐξ ἐρίου λεπτοφάντου καὶ πεποικιλμένου διὰ κεντημάτων, φορούμενον ἐξωτερικῶς τῆς συνήθους ἐνδύμαστος καὶ πίπτον μετὰ πολλῶν πτυχώσεων ἀπὸ τῶν ὤμων ἐνθα ἐπο- ροῦτο μέχρι τῶν σφυρῶν ἐμπροσθεν, ὅπισθεν δὲ συρόμενον ἐπὶ τοῦ ἑδάφους: Ἰλ.Ε.734 πέπλον. . . κατὰγευεν ἐάνον πατρός ἐπ' ὀδῆι, Βατρα- ρικ.182, Ὀδ.Σ.292 Ἀντινόω μὲν εὐνικε μέγαν περικαλλέα πέπλον, παικίλον, Ξεν.ΚΠ.3,67 κα- ταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι [οἷτινες ἠδύονατο νὰ καλύπτωσι καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς βραχίονας ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὀπίκας καλύ- πτραι]. 3) ἐν Ἀθήναις, ὁ κατὰ τὴν Πανθηναϊ- κὴν πομπὴν φερόμενος ὁ ἱστίον μακρῶς νεῶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς περικάλυψιν τοῦ ἀγάλ- ματος τῆς Ἀθηνᾶς περιτέχους καὶ διὰ μυθολογι- κῶν παραστάσεων πεποικιλμένος ὅπὸ τῶν ἐργα- στινῶν βλ.λ. πέπλος: Στράπ.30 τὸν πέπλον. . . ἔ- λκουσ', ὄνειδοντες. . . ἐς ἄκρον ὤσπερ ἱστίον τὸν ἱστόν, Πλάτ.Εὐθφρ.6C ὁ πέπλος μεστός τῶν τοι- οῦτων ποικιλμάτων, Εὐρ.Ἐκ.468 Παλλάδος ἐν πόλει. . . ναίουσ' ἐν κροκίω πέπλῳ ζεῦξομαι. . . πώλας, Ἀριστφ. Ἰππ.566 ἄνδρες ἦσαν τῆδε τῆς γῆς ἄξειοι καὶ τοῦ πέπλου, Ἀριστλ. Ἀθ.49.3. 4) σπαν. κ. κτ. πληθ. ἀνδρικόν, ἰδ. π. Πέρσαις ἐν χρ. μακρὸν ἐπιχρῆναιον: Αἰσχ.Πέρσ.468 ῥήξας δὲ πέπλους κανάκωκῶσας λιγῶ, Ξεν.ΚΠ.3,13 ἰὸ Τι- γράνης περιεσπᾶσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέ- πλους κατερρήξατο || ἀνδρικόν ἱμάτιον: Σοφ. Τρ.602 ὄπως φέρης μοι τόνδε ταναῦφῃ ἰδ.γρ. τόνδε γ' εὐφφῆϊ πέπλον, Εὐρ.Κύκλ.301 Ξένια. . . δοῦ- ναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι, Θεόδρ.7,17 ἄμφι δὲ αὶ στήθεσι γέρον ἐσφιγγετο πέπλος ζωστήρι πλακερῶ. 5) νεώτ. κ. δημ., ὄμ. κ. τὸ πέπλα λε- πτόν ἀραιὸν ὄφασμα καλύπτον τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον τῶν γυναικῶν· εἶδ. νυμφικός πέπλος ἡ κατὰ τὴν τελευταῖον τὸ γάμου καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ νῶτα τῆς νύμφης λευκὴ καὶ ἀρα- χνοειδὴς καλύπτρα || δημ. ἀραχνούφαντον ὄ- φασμα ἐν νέγει: Ζεφρ.Τραγ.ΚΚ.60,12 νὰ μαινούν με τὴν αἰερά φάδινα καθένα στόν πέπλο ποῦ θεαὶ ἀνυφαίνουσι 6) κ. νεώτ. μτφ., πᾶν τὸ πα- ροικλιῶδες τὴν θέαν, τὴν σαφῆ ἀντίληψιν ἡ γνώ- σιν (ὡς πέπλος): Πορφ.η.Εἰστ.285,25 κτ. πληθ.: Τζέτζ.Λυκόφρ.488, - πέπλος μυστηρίου καλύ- πτε τὸ ἐγκλήμα || νεώτ. κ. δημ. μτφ. ἐπὶ τοῦ σκότους: Κάλβ.1,5 ἄταν τὰ οὐράνια ρόδα μετὰ τὸν ἀμαυρότατον πέπλον σκεπέσθ' ἡ νύχτα, Βίζυην.40,5 τῆς Νυκτός ὁ πέπλος || νεώτ. μτφ. προκάλυμμα πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς πραγματοκί- τησης, πρόσχημα: ὅπὸ τὸν πέπλον τῆς φιλίας μετὰ κατέστρεφε 7) τὸ περιτόναιον ὡς περικαλύ-

πτον τὰ ἔντερα, ἡ τροχλιά: Ὀρφ. Ἀργ.312 [ἀμφ' Ἰ] τὸ φυτόν εὐφορβία ἡ πεπλις βλ.λ.: Ἰππ.Ἐπικ. 32, Διοσκ.4,167. 9) νεώτ. ζωολ. στεφάνη ἐκ πτε- ρῶν καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν πτηνῶν τινῶν, ὡς τῶν γλαυκῶν κ. ἄ.
πέπλωμα (ὶ) πᾶν. ὁ ὕφαινον πέπλου.
πέπλωμα-στος (ὶ) π. τραγ. περικόλλωμα, ἐνδύμα, φόρεμα: Αἰσχ.Ἐπ.1044 βυσσίον πεπλώματος, Σοφ.Τρ.613 φανεῖν θεοῖς τυτήρα καὶφω καινὸν ἐν πεπλώματι, Εὐρ.Ἰκ.97, Τραγ. Ἀδῆσπ.42.
πέπνυμαι ἐπ. παθ. παρακ. [ἐκ μὴ ἀπαντῶντος ἐνεστ. πνύμι ἢ πνύμι μτ. σμ. ἐνεστ., μτχ. πεπνυ- μένος-π-ον, ὕπερσ. β' πρὸσ. πέπνυσσ μτ. σμ. πορατ., εὐκτ. παθ. ἄορ. πνυθεῖς [μτγν.], εἰμαι ἐμ- πνους, ἐμπνυχος, ζῶ, σισθάνομαι, ἐχω ἀκεραίας τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, λειτουργεῖ τὸ μυαλό μου: Ὀδ.Κ.495 τῶ κα τεθνήωτι νόον πόρε Περ- σεφόνεια σίω πεπνύσθαι τοὶ δὲ σκιοὶ ἀίσσουσιν, Καλλ.Λουτρ.Παλλ.129 πεπνυμένους ἐν κεύθεσσι φοῖτασαι || μτγν. κτ. μτχ. ἐχον πνοήν, ἀνα- πνέω, ζῶν: Πολύδ.6,47,9 τοὺς ζῶσι καὶ πεπνυμέ- νους ἀνδράσι, αὐτ.6,53,10. 2) μτφ. εἰμαι συνε- τός, φρόνιμος, ἐχω μυαλό: Ἰλ.Ψ.377 πέπνυσαι. . . νόω, αὐτ.Χ.440 οὐ σ' ἐπιμὸν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί, Ὀδ.Χ.210 τὰ περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώ- πων πέπνυσαι [ὑπερσ.], Ἐθέον.29 πέπνυσσ [πρὸσθ.] ἔσο συνετός [ἐχε μυαλό], Νίκ.Ἀλεξ.13 πνυθεῖς ἀκόντιον [σκόλ. κόντι τοῦ πνύθι, ἴγουν σίνες, γνῶθι]· συνήθ. κτ. μτχ. πεπνυμένος μυαλωμένος, σωστός, ἐπὶ πρὸσ.: Ἰλ.Γ.203 Ἀντήνωρ πεπνυμέ- νος, Ὀδ.Γ.52 πεπνυμένω ἀνδρὶ δικαίω π. μτγν. συνευδίδε, γνωρίζω καλῶς: Πλούτ.Νομ.4 τὰ θεα πεπνυμένους || ὄμ. κτ. μτφ. ἐπὶ πράγμ., φρόνιμος, σωστός: Ἰλ.Η.278 κέρυξ ἴδατος πε- πνυμένα μήδεα εἰδῶς, Ὀδ.Α.361 παιδὸς γὰρ μῦ- θον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ, Ἀνασχρ.1 πεπνυ- μένη ῥῆσις, Ἦρ.πεπνυμένον στόμα || ὄμ. πεπνυ- μένα ἀγορεύειν, βάζειν κτ. ὁμίλει, λέγειν φρο- νήμους λόγους, φρονιμάδες, σωστός κουδέντες: Ὀδ.1.352, Ἰλ.1.58 κτλ.: ἀποξ ἐν Ἡσαῖδ. Ἐργ.731 πε- πνυμένα εἰδῶς || μτγν. αὶ πεπνυμένοι οἱ ἐμπε- ροί, πεπειραμένοι: Ἀρετ.Χρόν.Νοσθ.2,11 ἰδ.γρ. αἱ **πεποικιλμένως** ἐπίρρ. πλαστός, προσποικιτῆς ἡ δὲ ὄνοματοποιούμενης λέξεως: Σχολ.Ἰ.Ο.607.
πεποιθα κ. νεώτ. παρακ. τοῦ πείθω βλ.λ., ἐχω πεποιθήσιν, εἰμαι πεπεισμένος, βέβαιος || μτχ. πεποιθός-υῖα-ός ὁ πεπεισμένος, ὁ ἐχων πεποιθη- σιν περὶ τινος: πεποιθόταξ ὅτι θ' ἀναγνωρισθῆ τὸ δικαίον ἡμῶν.
πεποιθήσις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. ἐμπιστο- σὴν, τόλμη, θάρρος: ΠΔ Βσσ.4,18,19 τῆ ἡ πεποι- θήσις αὐτῆ ἦν πέποιθαξ, Φιλῶδ.Παρρ.220, Βάδρ. 43,19, Φιλ.2,444. || κ. μτ. ἐμπροθ. διαρ.: ἴωσ. Αἱ.1,3,1 πεποιθήσις ἐπὶ τῆ δυνάμει, αὐτ.10,1,4 ἡ ἀπὸ τοῦ θεοῦ πεποιθήσις, ΚΔ Ἐφεσ.3,12 ἔχουεν τὴν παρηρσίαν καὶ τὴν πρσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει διὰ τῆς πίστewς αὐτοῦ || νεώτ. κ. δημ. στα- θερὰ πίστις, βεβαίότης, βάσιμος ἐλπίς: ἐχω πε- ποιθῆσιν ὅτι θά ἐπιτύχω, - βεβαίω μετὰ πεποιθή- σεως ἐν πεποιθήσει-μὲ πεποιθήσει || νεώτ. αἱ πεποιθήσεις τινὸς αἱ ἰδέαι εἰς τίς πιστεῖται, ἄς ἀκολουθεῖ τις, τὸ φρόνημά τινος: δὲν μεταβάλλ- ηαι τὰς πεποιθήσεις τοῦ παρ' ἄλλας τὰς διωξείας **πεποιθία** (ή) Ἦσ. «ἐλπίς, προσδοκία».
πεποιθότως ἐπίρρ. μτγν. μετὰ πεποιθήσεως, μετὰ βεβαίότητος, ἀσφαλῶς: ΠΔ Ζαχ.14,11 κατοι- κήσει Ἰερουσαλήμ πεποιθότως || μετὰ πε- ποιθήσεως ἡ πειστικῶς, ἀξιολπιστως: Δίλων.Χρ.10,26 ὡς ἐκεῖνος μάλιστα ἀναργῶς καὶ πεποιθότως ἐν τοῖς ἔθνεσιν εἴρηκεν.
πεποικιλμένως ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τρόπον ποι- κίλον, παραλλᾶσσοντα: Φιλῶδ.Ποιημ.5,29.

πεπονημένως ἐπίρρ. μτγν. μετά κόπου, ἐπιμελείας φροντισμένα : Αλλ.Ζ1 395,18 ὅσα ἦδε ἡ συγγραφή πεπονημένως ἔχει καὶ φυλάττει || μετὰ μόχθου, κουραστικά : Ἀγαθ.4,17.

πέπονθα παρακ. τοῦ πάσχω βλ.λ.

πεπόνθησις-ως (ἢ Ἰπάσχω, πέπονθα) μτγν. πάθσις, πάθημα : Δαμάσκ. Ἀρχ.44,151.

πεπόνι ἰτόι δημ. ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ πέπων βλ.λ.

πεπονία ἢ δημ. τὸ φυτὸν πέπων βλ.λ.

πεπονσιδής-ους-ές νεώτ. ὁ ὄμιος ἰδ. κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς πέπωνα : πεπονσιδής κεφαλή.

πεπονόσπορος ἰοί δημ. τὸ σπέρμα τοῦ πέπονου, ὁ σπόρος τοῦ πεπονίου.

πεπονόφλουδα ἢ δημ. ὁ φλοιὸς πέπονου.

πεπονώδης-ους-ες μτγν. ὁ ὄμιος πρὸς πέπωνα ἰκατὰ τὸ χρώμα, κτριωιάρης, κλεπνιαίρης, κλεπνοιασμένος βλ.λ.ς Γαλ.7,466 πρόσωπον ὑποϊδών(ς) καὶ χεῖρον καὶ πεπονώδες καὶ πολλήν ἐμφαίνον τὴν τῆς ὄλης καχεξίαν καὶ τροπήν.

πεπορηί ὄγρ. τοῦ πεπορηῖν βλ.λ.

πεπορθιμένως ἐπίρρ. λεξ. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. πεπορθιμένος-η-ον τοῦ πορθῶ βλ.λ., ἠρημωμένως, ἠφανισμένως : ΑΒ 393, Σουιδ. ἐν λ. ἀναστάτας.

πεπόσθαι ἀπορφ. παθ. παρακ. τοῦ πίνω βλ.λ.

πέποσθε ἐπ. ἀντὶ πεπόσθατε τοῦ πάσχω βλ.λ.

πέποσχα ποι. ἀντὶ πέπονθα τοῦ πάσχω βλ.λ.

πεποτήναι ἐπ. γ' πληθ. παρακ. ἀντὶ πεπότηναι τοῦ ποτάσμαι βλ.λ.

πέπουλος ἢ πῆπαιλος ἰτόι δημ. ναυτ. γλάρος βλ.λ.3).

πεπραδίλη ἰδ(ὴ) ἰπερδομαι ἀρχ. λεξ. πορδή Ἦσ. πεπραδεῖλαι (πθ. ἐσφ.γρ.) 2) Ἦσ. «πεπραδίλοι» εἶδος ἰχθύων».

πεπρίλος ἰδί Ἦσ. εἶδος ἰχθύος.

πέπρωτα, **πέπρωτο** γ' πληθ. παθ. παρακ. κ. ὑπερσ. τοῦ ἀγρ. πόρω βλ.λ.

πεπρωμένως-η-ον κ. νεώτ., μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ἀγρ. πόρω βλ.λ. 2) τὸ οὐδ. πεπρωμένον ὡς οὐσα. τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ὠριαμένον, μοιραῖον, τῆς μοίρας τὸ γραφτό : τὸ πεπρωμένον σου ἦτο ν' ἀποθάνῃ νεός, -εῖναι πεπρωμένον εἶναι μοιραῖον - γραφτό) κτ. πληθ. τὰ πεπρωμένα ἴλαστοις αἱ ὑπὸ τοῦ θεοῦ, τῆς μοίρας τῆς προγογιῆς παραδόσεως ὁραθεῖσαι ἐπιδιώξεις καὶ ὁ ρόλος ἄν λαός τις θά διαδραματισθῆ : ὅταν θά ἐκπληρωθοῦν τὰ μεγάλα πεπρωμένα τῆς φυλῆς.

πέπρωται παρακ. τοῦ πετώννυμι βλ.λ.

πεπρωμένως-η-ον μτχ. παρακ. τοῦ πετώννυμι.

πεπρωῶτα ἐπ. ἀντὶ πεπρωῶτα τοῦ πῆπω βλ.λ.

πεπτή ἢ κ. πεπτά ἰτόι κ. πεπτόνη ἢ νεώτ. χημ. τὰ προϊόντα τῆς διασπάσεως τῶν λευκωματίων κατόπιν ἠλεκτρολύσεως μετὰ χημικῶν οὐσιῶν ἢ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐπιδρώσεως τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ ἐν τῷ στομάχῳ.

πεπτήριος-α-ον μτγν. ὁ δι' οὐ ἐγένετο ἡ πέψις, πεπτικός : Ἀρετ.Χρον.Παθ.27 πεπτήριος κοιλίη

πεπτηῶς τοῦ πτήσσω βλ.λ.

πεπτικὸς-ή-όν (πέσσω) ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ πέπτο, νὰ χωνεύῃ : Ἀριστλ.ΖΜ 766α,32

πεπτικόν τῆς ὑστάτης τροφῆς, αὐτ.749β,24 θερμῆν ἔχειν τὴν κοιλίαν καὶ πεπτικώτατην ἰτὰ περιστερώδη 2) ὁ διευκολύνων τὴν πέψιν, τὴν χώνευσιν, χωνευτικός : Ἀριστλ.ΖΜ 677β,32 τὸ μὲν γὰρ θερμὸν πεπτικόν, τὸ δὲ πῖον θερμὸν, Θεόφρ. Κόπ.16, Στράβ.15,2,10 πρὸς δὲ τὴν ὠμοσιτίαν πεπτικὸν ἦν-αὐτοῖς τὸ σίλιον, Ξενοκρ.Π.Ορειβ.2,58, Διοσκ.3,31 πεπτικὴ πῶς, Γαλ.11,779 πεπτικὸν φάρμακον 3) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πέψιν, τὴν χώνευσιν : Διοσκ.1,14

πεπτική δύναμις ἢ πρὸς πέψιν δύναμις || πεπτικὸν σύστημα ἰτόι νεώτ. ἀνατ. τὸ σύνολον τῶν ὀργάνων δι' ὧν ἐκτελεῖται ἡ πέψις τῶν ἐν τῷ ὀργανισμῷ εἰσαγομένων τροφῶν || πεπτικὸς σωλήν

(ὁ) νεώτ. ἀνατ. ἡ διὰ τοῦ ὀργανισμοῦ διήκουσα ὁδὸς τοῦ στόματος μέχρι τοῦ πρωκτοῦ σωληνοειδῆς δίοδος ἐν ᾗ τελεῖται ἡ πέψις τῶν διερχομένων τροφῶν ἢ ἀποτελεσμένη ἐκ τοῦ στόματος, τοῦ φάρυγγος, τοῦ ἰσοφάγου, τοῦ στομάχου, τοῦ λεπτοῦ καὶ τοῦ παχέος ἐντέρου, ἀ. γαστροεντερικῆς σωλῆν. 4) ὁ διευκολύνων τὴν ὄριμανσιν : Ζῆν.Στωϊκ.1,36 σπέρμα πεπτικόν.

πεπτόνη ἢ πεπτή βλ.λ.

πεπτονοθεραπεία ἢ νεώτ. ἱατρ. ἡ πρὸς καταπολέμησιν τῶν λοιμωδῶν νόσων ἐφαρμοσμένη δι' εἰσαγωγῆς πρωτεΐνων ἐξ οὐτοῦ τοῦ πάσχοντος ὀργανισμοῦ ἢ ξένων, μεθ' ὧν καὶ τῆς πεπτόνης βλ.λ., θεραπεία, ἀ. πρωτεϊνοθεραπεία.

πεπτονουρία ἢ νεώτ. ἱατρ. ἡ παρουσία πεπτόνης βλ.λ. ἐν τοῖς οὐρῶσι τῶν πασχόντων, ἰδ. ἐκ νόσων προκλινοῦσάν καταστροφὴν τῶν λευκοκυττάρων Ἰννεμιονίας, ρευματισμῶν, φθίσεως κθ.λ.)

πεπτός-ή-όν ὁ δυνατόνως νὰ πέπτηται, ὀθ. κ. ὁ μαγειρευμένος : Εὐρ.ἀπ.467,4, Πλούτ.Ἠθ.2,126δ ἐφθά καὶ ὀπτά καὶ πεπτά, Πλάτ. πεπτά σίτα.

πέπτρια ἢ πεπτή Ἦσ. ἐν λ. σιτοσίαις, ἡ μαγειρισσα

πέπτω ὁ. τ. τοῦ πέσσω βλ.λ.

πεπυκνωμένως μτγν. πυκνῶς, συμπυκνωμένως, πυκνά : Ἰω.Χρυσ.Ψαλμ.118,1,979,24 ὁ φαλμὸς αὐτοῦ νόμον καὶ ἐντολάς καὶ . . κρήματα καὶ μαρτύρια πεπυκνωμένως διαγορεύει.

πέπυσμαι παρακ. τοῦ πυθάνομαι βλ.λ.

πεπωγμένον Ἦσ. κτεκλασμένον.

πέπωνος-ους-ον, συγγρ. κ. ὑπερθ. **πεπαίτερος**, **πεπαίτατος**, κυρ. ἐπὶ καρπῶν, ὁ πεπανθείς, καταστάς μαλακῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὄριμος, γινωμένος : Βακχ.ἀπ.34, Ἦρ.4,23 πυρῆνα δ' ἔχει τοῦτα ἐπὶν γενήται πέπον, Σοφ.ἀπ.181, Ἀριστφ.Ἰπν.260 ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων, Ἄλεξ.33,5 ὄπιος πέπων, Ξεν.Οικ.19,19 2) ὄθ. εὐγευστος, ὁ ἡδύς : κ. ἐπὶ οἴνου, γλυκύς : Ἀριστφ.ἀπ.573 3) ἐπὶ ὀπισθημάτων, ὄριμος, μαλακωμένος, ὠριασμένος ἔτοιμος πρὸς ἐμπύσησιν : Ἐρμιππ.30 2) ὄθ. ἐπὶ πρὸς. μτφ. ὡς πάντοτε π. Ὀμ. Ἰσχυρότερον ἐν ἰλ. ἢ ἐν Ὀδ. κ. π. Ἡσιόδ., κτ. κλητ. ὡς προσφώνησις προσώπου τινὸς μετὰ στοργῆς, χαϊδευτική, καλὴ οὐα, χρυσῆ μτφ. γλυκὴ μου : Ἰλ.Ε 109 πέπον Κασσαντιάδῃ, Ἠσίοδ.Α 350 κύκνε πέπον, αὐτ.Θ 554 4) ὄμ. ἐπὶ ἀγαπητῶν ζώων : Ἰλ.1 447 κριεῖ πέπον καλὸ μου κριάρη, κριάρη μου 5) συγγρ. πεπαίτερα ἐπὶ ἔταιρας : Ξενορχ.4,9 3) ἦσιος μετριασμένος, ἔλαφρομένος : Ἰπν.Ἀρχ.Ἰητρ.19 πεπαίτερα ρεύματα δθ. μτφ. : Σοφ.ΟΚ 437 ὄτ' ἦδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων ἔλαφρος, μικρός 6) ὄμ. μτφ. πρὸς, ἦσιος, ἀνεξίκακος : Αἰσχ.Αγ.1365 πεπαίτερα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδας 7) κ. μτ. ἥοτ. : αὐτ.Εὐμ.66 ἐνθρασι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων ἰδὲν θά φανῶ ἐπιεικής ἢ πρθλ.πέπειρος, πέσσω 4) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, μαλακός, πλαδαρός, ἄτατος, τεμπελχανός, χαλδός : Ἰλ.Β 235 ὡ πέπωνος 8) ὄμ. ἐν τῷ συγγρ. : Αἰσχ.ἀπ.264 ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων, Θεόφρ.7,120 πεπαίτερος ἄλιος 9) μτφ. φρ. πέπων ποιῶ τινα διὰ μαστιγώσεως καθιστῶ μαλακόν, μαλακῶν τὰ πλευρὰ κάποιου : Κωμ. Ἀδῆσπ.125 5) πέπων σίκουσι ἢ σικυδὸς ὁ καρπὸς τοῦ φυτοῦ πέπονος τοῦ κοινού, τὸ πεπόνι ὁ μόνον ὄριμον τρώγεται ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν σίκουον ἰαλκῶσι τὸ ἀγγύριον, ὁ τρώγεται μόνον ἄωρον : Ἰπν.Νοῦα.3,17, αὐτ.Δι.2,55, Πλάτ. Κωμ.64, Ἀναξίλ.36, Ἀριστλ.Πρ.926,4, Διοκλ.ἀπ.120, παροιμ. ἐν Θεοπομπ.Κωμ.72 μαλακώτερος πέπονος σίκουσι ὄμ. πέπων ἀπλῶς ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ σικυδὸς : Σπεδ.π. Ἀθῆν.2,68Β ὁ πέπων δ' ἐστὶν εὐκαρδιώτερος καὶ ἐμπειρότερος. ἐφθός δ' ὁ σικυδὸς ἀπαλός, ΠΔ Ἀριθμ.11,5 τοὺς σικυδούς καὶ

τοῦς πέπονας, πρβλ. Φανί. 1στ.34, Διοσκ.2.135: || νεώτ. φυτολ. ὄρισμός γένος κολοκυνθοειδῶν οὐ εἶδη εἶναι πέπων ὁ κοινός πεπονίον, πέπων ὁ μόσχοςμος μοσχοπεπονίον, πέπων ὁ ἡμερος ἄγγουριά κ.ά. || νεώτ. φαρμακ. πέπονας τῆς κολοκυνθῆς σπέρματα τὰ χρῆσιμοποιούμενα ἐν τῇ φαρμακευτικῇ σπέρματα τοῦ φυτοῦ καλοκύνθη ἢ πέπων, κολοκυθόσπορος.

περ ἐγκλιτ. βεβαιωτικὸν μόριον, πιθ. συντετυμημένον τ. τοῦ περὶ βλ.λ., προσῆιδον ἰσχυρὰν βεβαιωτικὴν δύναμιν εἰς τὴν λ., εἰς ἣν προστίθεται ἐν τῇ σημ. τοῦ λλαν, παρὰ πολὺ, συνηθέατονον π. ἐπ. κ. λυρ. ποιηταῖς. || ὄμ. κ. π. τραγ. μτ. ἀναφορικῶν κ. μετοχῶν π. Ὀμ. συνήθ. προστίθεται εἰς τὴν μετοχὴν ὧν συνδέουσαν τὸ ὑποκειμ. μετὰ τοῦ κατηγορουμένου ὡς ἐπιτακτικὸν καὶ βεβαιωτικὸν τῆς συνδέσεως ταύτης, ἐν τῇ σημ. τοῦ πολὺ ἢ πράγματι: 'Ἰλ.Α.352 ἐπει μ' ἔτεκες γὰ μινυνθάδιόν περ εόντα, αὐτ.Γ.201 Ἰθάκης κραναῆς περ εαύσας' || κυρίως ἐν τῇ χρ. ταύτῃ ἐνέγει βεβαιωτικὴν ὁμοῦ κ. ἐναντιωτικὴν σημ. ὡς τὸ καίπερ, παρὰ τὸ ἰσχύρῳτι συμβαίνειν ὅτι εἶναι τίς τι, παρὰ τὸ γεγονόσ, παρ' ὄλον ὄτι, καίτοι, ἂν καὶ πράγματι εἶναι τίς τι: 'Ἰλ.Α.131 μὴ δὴ οὕτως, ἀγαθός περ εἶναι, . . . Ἀχιλλεῦ, κλέπτε νόμ' πρβλ. αὐτ.Ο.164, Ε.625, 1373, αὐτ.Γ.343 δουρικτητὴν περ εἴουσαν, Αἰσχ.Ἰκ.55 ἀελπτά περ εόντα, Σοφ.Φιλ.1068 γενναίος περ ὧν' || ὄμ. κ. μτ. οὐα. ἀντὶ ἐπιθέτου: 'Ἰλ.Α.546 χαλεποί τοῖ εἰσαν' ἄλογγυ περ εἴουσι, Αἰσχ.Ἐπτ.1043 γυνὴ περ οὔσα' || ὄμ. μτ. οὐα. κ. προσδιορ. ἐπιθέτου: 'Ἰλ.Β.246 λιγύς περ εἶναι ἀγορητής' || μτ. προηγουμένου καί: 'Ἰλ.Ο.195 καὶ κρατρός περ εἶναι' || κ. παραλειπομένης τῆς μτχ. ὧν: 'Ἰλ.Γ.638 οὐδ ἂν ἐτι φράζην περ ἀνήρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, αὐτ.Φ.63 ἢ μιν ἐρύξει γῆ . . . ἢ τε κατὰ κρατρός περ ἐρύκει, Αἰσχ.Ἀγ.1203 μὴν καὶ θεός περ ἱμέρω πηληγμένος' πρβλ. αὐτ.1084' || ὄμ. μτ. ἄλλης μετοχῆς ἐν τῇ αὐτ. σημ. παρ' ὄλον ὄτι, παρὰ τὸ ὅτι, ὄν καί: 'Ἰλ.Ρ.292 ἤλαθε κακόν, τὸ οἱ οὐ τίς ἐρύκακεν ἱεμένον περ, αὐτ.Ο.125 καὶ ἀχνύμενος περ ἐταίροισι' 2) ὡς ἐπιτακτικὸν τῆς σημ. τῆς μεθ' ἧς τίθεται λέξεως, ἐφ' ἧς προκαλεῖ τὴν προσοχὴν: 'Ἰλ.Ω.504 ἐγὼ δ' ἐξείωνότερός περ, ἔτλην δ', αὐτ.Μ.573 ὡς ὁ τυνεῖς ἧσαιπε μινυνθά περ, αὐτ.Α.391 εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη, αὐτ.Ξ.295 πρῶτον περ ἐμίγασθην φιλόητι γιὰ πρῶτῃ φορᾷ, αὐτ.Θ.353 ὑποτάτιον περ ἰγία πῖδ στερῆν φερά, Πινδ.Ν.3,80 ὄψε περ' || ὄμ. μτ. ἀρνήσεως ἢ ἐπιτεινεί: 'Ἰλ.Φ.130 οὐδ' ὄμιν ποταμός περ εὔρροος ἀργυροδίνης ἀρκέσει, αὐτ.Θ.201, Ὀδ.Α.59, αὐτ.Γ.236 κτλ., Ἡρ.6,57 ἦν μὴ περ ὁ πατήρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ' 3) πρὸς ἐμφαντικώτερον διαβεβαίωσιν ἢ ἐξαρσῆν τινος, ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἀμέσως προηγουμένην λέξιν, βεβαιῶς, ἐννοεῖται: 'Ἰλ.Κ.70 ἀλλά καὶ αὐτοῖ περ πονεῦμεθα, αὐτ.Ρ.712, αὐτ.Φ.308 σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ σχόμεν' || οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, ἀφορ εἶναι ἔτσι: 'Ἰλ.Β.236 ὡ πέπονες, . . . σκαδᾶ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, αὐτ. Ρ.121 αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆι προφώρμεν' || ὄμ. ἐν πάσῃ περιπτώσει, τολύλαχιστον: 'Ἰλ.Α.353 τιμὴν πέρ μοι ὀφθαλέν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Ζεὺς, αὐτ.Θ.242 τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἐέλδωρ' || ἐν προτ. μτ. προστακτικῆς ἀνασπῆται μτ. τῆς προσ. ἄντων, ἐν τῇ σημ. τοῦ τολύλαχιστον, ἐν πάσῃ περιπτώσει: 'Ἰλ.Α.508 ἀλλά σὺ πέρ μιν τίσαν' || ὄμ. ἐν τῇ ἀποδόσει ὑποθ. προτάσεων: αὐτ.Ι.391 εἰ δέ τα Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο . . . σὺ δ' ἄλλους περ . . . ἐλέαιρε' πρβλ. Α.796 4) μτ. συνδέσμων κ. ἀναφ. λέξεων ἐν γένει ἀποτελεῖ συνθ. μίαν ἔνοιαν μτ. βεβαιωτικῆς ἀποχρώσεως:

οὕτω, μτ. ὑποθ. συνδ. εἴπερ βλ.λ.: || μτ. χρόν. συνδ., ὅτε περ ὅτε ὀκριθώς: 'Ἰλ.Δ.259 ὅτε περ γεροδῖον αἰθονα οἶνον . . κέρωνται, αὐτ.Ε.802 ἡμὸς περ: αὐτ.Α.86 ἡμὸς δὲ δρυτῶμας περ ἀνήρ ὠπλισσάτο δειπνον ὄταν περ: Σοφ.ΟΚ.391 πρὶν περ πρὶν ἀκούη: 'Ἰλ.Ο.588 πρὶν περ ὄμιλον ἀολισθημένοι ἀνδρῶν' || μτ. αἰτιολ. συνδ. ἐπειπερ, ἐπειδήπερ βλ.λ.: δι' ὅ τι περ ἀκριβὸς ἐξ αἰτίας τὸ ὅτι: Ἡρ.4,185' || μτ. ἀναφ. λ. ὡς περ, οἶός περ, ὄσοσπερ, ἐνθάπερ, ὄθιπερ, οὐπερ, ἦπερ, ὡσπερ βλ.λ.: || μτ. τοῦ διακειμ. ἢ ἰθὺ, ἦπερ, ἦπερ βλ.λ.: || μτ. τοῦ καί, ὡς καίπερ. **περ** ἀολ. πρόθ. ἀντὶ περὶ βλ.λ.

πέρα ἐπίρρ. κ. νεώτ. κ. δημ. παρᾶλλ. τ. τοῦ πέραν βλ.λ., κυρ. τοπ. ἰδθ. κ. χρόν. κ. μτφ. βλ. κατωτ.), ἐπέκεινα τοπικῶ τινος ὄριου, περαιτέρω, πῖδ μακριά: Πλάτ.Φαῖδ.112Β μέχρι τοῦ μέσου καθίενα πέρα δ' οὐ, αὐτ.Πολ.423Β μέχρι τούτου . . , πέρα δὲ μὴ, - δὲ θά διαθῆς πέρ' ἀπὸ δῶ, - κάμε πέρα καὶ κυνῆα τους' || ὄμ. δημ. πῖδ πέρα ἢ πάρα πέρα ἐπι μακρότερον ἀπὸ τινος: κάμε πῖδ πέρα' || μτ. γενικ. τιθέμενον πρὸ ἢ μετὰ ταῦτην κατὰ πάσας τὰς σημασίας αὐτοῦ, ἄλλα συνήθ. πρὸ αὐτῆς, περαιτέρω τινός, πῖδ μακριά, πῖδ κείθε ἀπὸ κατῖ: Εὐρ. Ἡρ.234 Ἀτλαντικῶν πέρα φεύγειν ὄρων, Νόμ.π.Δημ.634 πέρα ὄρου ἐλαύνειν, Ἀριστ.Πολ.1319β,14 τούτου μὴ πέρα προβαίνειν πρβλ. Πλάτ.Τίμ.29D' || νεώτ. ἐνίστη ἀντικαθίσταται ὀπὸ τοῦ πέραν βλ.λ.: || δημ. ἀντὶ τῆς γενικ. τίθεται ἐμπροθ. διορ. ἰσῶ μτ. αἰτ. ἰ: πέρα ἀπ' τὸ πατάμι, - πέρα ἀπ' τὰ σύνορα' || ἀπὸ (κάτι) καὶ πέρα ἐφεξῆς, ἐπέκεινα τινός: ἀπὸ τὸ σταθμὸ καὶ πέρα ἰὰ πᾶμε μετὰ τὸ πῖδαι, - ἀπ' αὐτοῦ καὶ πέρα εἶναι διὰ σὸν τοῦ κτήμα' 2) δημ. μτ. αἰτ. ἀπένοται, ἀντικρῶ: Στραγ. ἰ: 'γα περάτῃ γὰ ῥιχνα στὸ πέρα παραθύρι' || κ. ὡς τοπων. πέρα χώρα' 3) ὄμ. δημ. γεν. εἰς δήλωσιν κατευθύνσεως ἢ μακρὰς ἀποστάσεως: κούταξε κεί πέρα, - εἶναι τὸσ πέρα πού οὔτε τὸν βλέπεις' || παροιμ. φρ. πέρα βρέχει ἐπὶ ὑπεκφεύγοντας νά ἀπαντήση σφαῶς' || ἐν τῇ σημ. ταύτῃ καὶ μτ. τοῦ ἴσα, ἴσα πέρα, ἴσαπέρα, σαπέρα: τράδιξε ἴσα πέρα, - πᾶμε σαπέρα' || ὄμ. μτ. τοπ. ἐπίρρ. ἐν ταῖς ἀνοῖς σημ.: ἔκειπέρα, ἐδῶ πέρα ἀντὶ ἐκεῖ μακρῶν, ἐδῶ' || ὄθ. κ. πλεοναστικῶς μετ' αὐτῶν ἐκεῖ πέρα, αὐτὸ πέρα, ἐδῶ πέρα ἄνευ τῆς τοπικῆς σημασίας, ἄλλ' ἀπλῶς χάριν ἐμφάσεως: τί μαῦ λᾶς ἐκεῖ πέρα ἰ, - τί κάνεις αὐτὸ πέρα ἀντὶ τοῦ τί μαῦ λᾶς ἰ, τί κάνεις ἰ' || φρ. πέρα δῶθε παλινδρομικῶς: ηγαίνει πέρα δῶθε' 4) χρόν. ἐπέκεινα χρονικῶ τινος ὄριου, ἐπὶ μακρότερον, γιὰ περισσώτερον καιρὸ: Ξεν. Ἀν.6,1,28 οὐκέτι πέρα ἐπολιόρκισαν, Αἰσχίν. Σωκρ.52 τὸ πέρα καθεύδειν τοῦ πράγματος, Πλάτ.Φαῖδ.112Β τὸ πέρα λέγειν' || μτ. γενικ. βραδύτερον τινος ἐπέκεινα χρόν. τινος ὄριου, κατόπιν, μετὰ: Ξεν. Ἀν.6,5,7 πέρα μεσοῦσης τῆς ἡμέρας, Πλάτ.Νόμ.670Α τῶν πενήντην πέρα γεγονότας' || δημ. ἐν παραπλήσια σημ.: πέρα ἀπὸ τὰ πενήντα, - πέρ' ἀπ' τὰ Χριστούγεννα' || ὄμ. ἐν τῇ φρ. ἀπὸ θῶ ἢ ἀπὸ κεί καὶ πέρα ἐν χρόν. σημ. ἀπὸ τινος χρόν. σημείου ἢ γεγονότος, ἐφεξῆς, εἰς τὸν ὑπόλοιπον χρόνον: ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θά βάλω μισαλό, - ἀπὸ τὰ πενήντα καὶ πέρα δὲν τοὺς παίρνωσ τὸ στρατό' 5) ὄμ. ἐπὶ πλέον, ἐπὶ πλέον, περισσώτερον, πῖδ πολὺ, ἀκόμα πῖδ πολὺ: Σοφ. Ἡλ.633 ὡς αὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἐτι, Εὐρ. Ἰππ.1033 ἐμαὶ γὰρ οὐ πέρα θέμις λέγειν, αὐτ. Ἡλ.1187 ἄλαστα μέλεα καὶ πέρα παθούσα σὼν τέκνων ὑπαί, Ἀριστφ. Ὀρν.1246 Ζεὺς . . με λυπήσει πέρα, Τραγ. Ἀδελφ.78 οἱ ται πέρο στέργουσες οἶδε καὶ πέρα μισοῦσι' || ὄμ.

τό πέρα τὸ ἐπιπλέον : Ἄρρ.ἀλ.123γ· ἄλλα ἴ. Σοφ. ΟΚ 1745 ἔσφ.γρ.· 6) κ. νεώτ. μτ. γενικ. ἐπιπλέον τινός, περισσότερο ἀπὸ κάτι : Αἰσχ.Πρ.30 βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δικης, αὐτ.Πρ.507, Σοφ.ΟΤ 74 τοῦ εἰκότος πέρα, αὐτ.ΟΚ 257, αὐτ. Ἡλ.1506 πέρα τῶν νόμων, Εὐρ.Εκ.714 θαυματῶν πέρα, Ἀντιφ.5,1 πέρα τοῦ προσηκότος, Θουκ.2, 64 πέρα ἄν προσεδέχομθα, Πλάτ.Γοργ.487,1 ἴ πέρα τοῦ δέοντος, αὐτ.Τιμ.65D πέρα τοῦ μετρίου, αὐτ.Φιλ.12C πέρα τοῦ μεγίστου φόδου, Ἰσαί.10,10 πέρα μέδμων περισσότερο ἀπὸ ἓνα μέδμων, Δημ.1123 δεινὸν καὶ πέρα δεινότη, Πλούτ.Σύλλ. 7) ἐλπίδος πέρα, - αὐτὸ εἶναι πέρα ἀπὸ τὸ μέτρον·

8) ἀπολ. περισσότερο, ἐπιπλέον : Σοφ.ἀν.189 πᾶν τομύσασα καὶ πέρα, Εὐρ.ΙΓ 91 οὐδὲν ἐρήθη πέρα, Ἀριστφ. Ὀρν.417 ἅπιστα καὶ πέρα κλύων ἰαπίστευτα καὶ περισσότερο ἀπὸ ἀπίστευτα· ἢ ὡς συγκριτικὸν ἀκολουθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἢ περισσότερο ἢ, πῶς πολὺ παρά, πῶς πολὺ ἀπὸ : Σοφ.ΟΚ 651 οἴκου πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγφ φέροις, αὐτ.Φιλ.1277· 8) ὑπεράνω, πᾶνω ὀπί : Σοφ.Φιλ.666 τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἐνεβρεν ὄντ' ἀνάστῃσας πέρα, Φιλόστρ. Ἡρ.18,1 πέρα ἀνθρώπου, αὐτ.19,4 πέρα τέχνης· 9) δημ. φρ. πέρα - πέρα κ. πέρα γιὰ πέρα ἐπὶ τοπ. σημ., ὄθ. κ. χρον. κ. μ.φ. ἀπ' ἀκρου εἰς ἀκρον, καθ' ἅπαντὰ τὸν χρόνον, καθ' ὁλοκληρίαν· ἢ ὄμ. πέρα - πέρα ἢ πέρα καὶ πέρα διαμιάξ, ἀπὸ τῆς μᾶς πλευρᾶς εἰς τὴν ἑτέραν : τὸν πέρασε μὲ τὸ μαχίρι πέρα - πέρα· ἢ ὄμ. κ. μ.φ. : ἀναφερτὸ γλέντι πέρα - πέρα, - θὰ μείνωμεν φίλοι πέρα-πέρα, - εἶναι ἀχρηστος πέρα γιὰ πέρα· 10) δημ. μ.φ. φρ. τὰ βγάζω πέρα ἰδ. ἐπὶ ἐμπλεκόμενων εἰς δυσχερές τὴν ἐργον, φέρω τοῦτο εἰς πέρασ ἀίσιον, ἐπιτυχόνων εἰς τὸ ἐγγέλριμα : ὑπερδευτήκης μὲ τὰ δικαστήρια καὶ δὲν ἔξρω.πῶς θὰ τὰ βγάξῃ πέρα, φρ. δὲν τὰ βγάξω πέρα ἰδὲν ἔχω ἐπαρκεῖς πόρους ζωῆς·

11) π. τοῦ συγκρ. περαιτέρως-α-ον κ. τοῦ ἐπιρρ. περαιτέρον κ. περαιτέρω βλ.λ.σ.
πέρασι (ἢ περαία βλ.λ. : Αἰσχ. ἴκ.262 εἰ πέρασ Ναυπακτίας, αὐτ.Αγ.190 Χαλκίδος πέραν ἔχων· ἢ ὄθ. πέρανδε εἰς ξένην πόλιν : Ἐπιγρ. Ἀργους.
περάσαν, περάσασκε τ. τοῦ πέρηνμι βλ.λ.
περαγαίς (ὁ) βοιωτ. τ. ἀπὸ τὸ ὄρχ. περιαγῆς πῶλν σεβαστός : Κόρινθ.Συμψλ.286.
περάδην διέρρωγα ἰδοῦ ρήγνυμι βλ.λ.1 : ἐν Ρίνθ.21 ἰάμφ.).

περαζόμενος-η-ο μων. ἴθμ. ἀντὶ περασμένος βλ.λ., ἐπὶ τοῦ παρελθόντος χρόνου : Ἐρωτῶκρ.1,19 τὸ περαζόμενος καιροῦς, ποῦ οἱ Ἕλληνες ὤριζα, αὐτ.5,1357 σὲ περαζόμενον καιρὸ στή Χώρα σου κατοίκου.
περάσθην (ἢ περασι ἐπιρρ., ἰων. πέρθη(ν) ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, ἀπὸ ἀπέναντι, ἀπ' ἀντικρῦ : Ἡρ.6,33 βυζάντιοι . . καὶ οἱ πέρθηεν Καληχόδοιοι, Εὐρ. Ἡρακλ.82 πέρασθεν ἄλιφ πλάτα κατέχευε, Ξεν.Ἑλλ.3,2,2 ἦλθον . . παρὰ τοῦ Σεύθου πέρασθεν . . ἰνπετς, Λουκ.Συρ.13 πέρθηεν τοῦ Εὐφροῆται πολλοὶ ἀνθρώποι εἰς θάλασσαν ἐρχονταί, **περασία** (ἢ θηλ. τοῦ περασιος βλ.λ.2).
περασιας-ου (ὁ) εἶδος τοῦ ἰχθύος κεστρῶς βλ.λ., κρύσιόμομος πέρα τῆς ἀκτῆς στὰ βαθιά, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ πρόσγεγο : Ἀριστλ.Ζ1 591α,23.
περασι (ἢ) θηλ. τοῦ περασιος βλ.λ.
περασιῶν (ἢ) περασ(κ) κ. νεώτ., ποι. κ. περαίνω ἴ'Α-ρατ.24, παρὰτ. ποι. ἐπειραίνε, μέλλ. περανῶ, ἰων. περανῶν, ἄορ. ἀπεράνα, ἰων. μ.χ. ἄορ. πειρήσας ἴ'Υμν.Ἐρμ.48, μέσ. περαίνομαι, μέλλ. περανοῦμαι ἴδια : Πλάτ.Φιλ.53C, ἄορ. ἐπερανάνωμ ἰδ. : Εὐρ.Ἑλ.26, Πλάτ.Νόμ.900B, παθ. μέλλ. περανθήσομαι ἴ'αλ.Χρ.Μορ.4,12· τὸ ἐν Κρίτ.π.Στοδ. 3,3,63 περασθήσομαι διωρθώθη, ἄορ. ἀπεράν-

θην ἴ'Ξεν.Ἑλλ.3,2,19, παρὰτ. γ' ἐν. πεπεράνται ἴ'Πλάτ.Πολ.502B, ποι. πεπεράνται ἴ'Ὀδ.Μ 37, Σοφ. Τρ.581, προστ. παρὰτ. πεπεράνω (ἴ'Πλάτ.Νόμ. 736B), ἀπαφφ. πεπεράνθαι ἴ'Πλάτ.Γοργ.472B, πεπεράσθαι ἴ'Αριστλ.Ξεν.977b,3, πιθ. δ.γρ.), μ.χ. πεπερασμένους (Ζήν.3), φέρω τὴν εἰς πέρασ, τελειώω τὴ, συμπληρῶ τὴν ἐκτέλεσιν τινος, ἐκτελεῶ τὴ : Πίνδ.Π 10,28 ὄασαι δὲ βροτῶν ἔθνος ἀγαλαίς ἀπτόμεσθα, περαίνει πρὸς ἔσχατον πλάον ἰφέρει εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξιδίου, αὐτ.1,7,25 δ καὶ δαιμόνεοσι ἐπειραίνε, Αἰσχ.Χο.830 (λυρ.) καὶ περαίνων ἐπιμοφαν ἄταν ἰδ.γρ. ἐκπείραν' ἀνεπίμοφαν ἄταν, Σοφ.Αἴ.22 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πράγος ἀσκοπον ἔχει περάνας, Εὐρ.ἴων.1569 ὡς περαίνω πράγμα, καὶ χρῆσμοῦς θεῶν εἰσακούσασον, αὐτ. Ἀνδρ.1062 ἐλπίδα περαίνε, αὐτ. Ὀρ.636 δόκπειαν περαίνων, Ἀριστφ.Βάτρ.403 ἄνευ νόμου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις, Ξεν.ΚΠ 4,5, 38 περαίνοντας . . τὰ δέοντα οὐ αὐτὴν ἔστιν ὄραν αὐτῶν παλλούσ, Δημ.991 ἀποδόντες τὰ τρία τάλανα περαίνετε, αὐτ.277 ἐπειραίνε ἐφ' οἷς ἐμαθώθη, Ἀρατ.289 περαίνεω πολλὴν ἰένν. θάλασσαν· ἢ παθ. ἄγομαι εἰς πέρασ, ἀποπερατοῦμαι : Ὀδ.Μ 37 νῆα περαίνονται, Αἰσχ.Πρ.57 περαίνεαι δὴ τοῦρον, Σοφ.Τρ.581· ἢ ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι : Εὐρ.Φοῖν.1703 νῦν χρῆσμοσ . . Λοξίου περαίνεαι, Ἀριστφ.Σφ.799 τὰ λόγια περαίνεαι, Ξεν.Ἑλλ.7,4,3 ἢ συμμαχία ἐπεραίνετο, αὐτ. Ἀν.3,2,32· 2) ἐπὶ λόγου, φέρω εἰς πέρασ, ὄθ. παύομαι τοῦ λόγου, τελειώω, δίωω τέλος, παύω : Αἰσχ.Ἐπι.1051 ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν, αὐτ.Πέρσ.699 εἰπέ καὶ πέρανε πάντα, Εὐρ.Μήδ.701 περαίνε μοι λόγον, Ἀριστφ. Πλ.648 πέρανε ὁ τι λέγεις· κ. ἀπολ. : αὐτ.Πλ.563 περὶ σωφροσύνης ἦδη περανῶ, Βάτρ.1283, Πλάτ.Πρωτ.353B πέραν ὡσπερ ἦρξω, Μέν.65,5 πέρανε· σωθείης δέ· 3) ὄμ. περὶ ἐγγράφων, συγγραμμάτων κττ., ἀναγνώσκω, ἀπαγγέλλω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους : Ἀριστφ.Βάτρ.1170 ἴθι πέρανε σὺ, Αἰσχάλ', ἄνισας, Ἀντιφάν.1,6 περαίνεω τραγῳδίαν, Πλάτ.Τιμ.59D τὸν δὲ θὺ νόμον ἡμῖν ἐπέξεῖς πέρανε· ἢ διηγοῦμαι, ἀναφέρω, ἐκθέτω συντόμως : Εὐρ.ἴων.362 πέρανε δ' ὦν σ' ἀνιστορῶ πέρη, αὐτ.1,7 781· 4) πραγματοποιῶ σκοπὸν τινα, φθάνω εἰς ἀποτέλεσμά τ'· εἰδ. μτ. ἄρ. οὐδὲν περαίνω δὲν κατορθώνω τίποτε : Εὐρ. Φοῖν.589 περαίνει δ' οὐδὲν ἢ προθυμία, Θουκ. 686 οὐδὲν . . περανεῖ παρανεόμενον ὕμιν, Λυσ. 8,8 περὶ μὲν οὖν τοῦ λέγοντος οὐδὲν ἂν περαίνετε πυνθανόμενοι, Πλάτ.Πολ.426Α ἰατρουόμενοι . . οὐδὲν περαίνουσι, αὐτ.Πολ.346Α ἴνα τὴ περαίνωμεν, Ξεν.Ἀν.3,2,32 περαίνεω ἦδη ὠρα· 5) ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω : Ἀριστλ. ΑΠρ.4ε,23 διὰ τοῦ ἀδυνάτου περαίνεω ἰσχυπεραίνεω δι' ἀναγωγῆς εἰς τὸ ἀδύνατον· ὁ περαίνω λόγος ἀπὸς συλλογισμοῦ : Διογ.Α 7,44 περὶ τῶν περαίνοντων λόγων (τίτλ. ἔργου τοῦ Χρυσόπινου)· συνήθ. ἐν τῷ παθ. τ. : Ἀριστλ.ΑΠρ.42b,30 τὸ ἐν πλείοσι σήματα περαίνόμενον (συμπεραίνόμενον) ὄμ. περαίνεται μτ. εἰδ. ἀπαφφ. συνάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι : Μουσῶν.ἀν.1,2Η'· πρβλ. Φιλῶδ.Ρητ.1,137σ· 6) ἀμ.φ. φθάνω εἰς τὴν ἔμνα, περιορίζομαι, ἔχω πέρασ, ὄρια : Ἀριστλ.Φυσ. 203b,21 τὸ πεπερασμένον ἀεὶ πρὸς τὴν περαίνει· πρβλ. Ξεν.977b,6' παθ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ : Ἀριστλ. Φυσ.237a,16 τὸ ἔλον πεπεράνθαι, αὐτ.Οὐρ.273a,ζ πεπεράνται ὁ οὐρανός· εἰδ. κτ. παθ. μ.χ. πεπερασμένους-η-ον βλ.λ.· ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἀπειρασ ὁ ἔχων πέρασ· ἢ φιλοσοφ. ἐπὶ ταῦ χάρον καὶ τοῦ χρόνου : Ἀριστλ.Φυσ.266b,22 πεπερασμένον μέγεθος, αὐτ.Οὐρ.272a,15 πεπερασμένος χρόνος· ἢ ἀμ.φ. φθάνω, τελειώω που, τερματίζομαι κἀ-

που· Εύρ. άπ.340 **περαίνει** εις τι· προβλ. Πλάτ. Μέν. 76λ, Πλούτ. *Αρατ.52, αὐτ.Κάτ.Πρεσβ.13 ή οδός **περαίνει** επί τῷ στρατοπέδῳ 7) διαπερῶ, διατρυνῶ τι : *Υμν. Έρμ.48: || βινώ β.λλ. : *Αρτέμ.180, Διογ.Α.2.127· κ. παθ. : Κρω. Αδέσπ. 14, ΑΠ ή 339· 8) εισδύομαι, τρυνῶμαι, μναιοί : Αίσχ.Χο.57 (ιυρ.1) *Αριστ.Ζ1492α,21 εις τόν ἐγκέφαλον **περαίνειν**, αὐτ.ΖΜ 666α.13 πρὸς τήν καρδίαν **περαίνειν**· άπολ. εισδύομαι : αὐτ.Ζ1 497α,10.

περαιόθεν επίρρο. πηγν. πέραθεν β.λλ. : *Απολλ. Ρ.471, *Αρατ.606.

περαιός-α-ον, Ιων. κ. -η-ον (πέραν) ὁ ἐπί τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς ή ὄχθης, ἀντικρινός : *Απολλ.Ρ. 2,392 **περαιά** ήπειρος, αὐτ.4,848 **περαιά** γαῖα, Γαλλ.άπ.1,15Ρ **τά περαιά**· || συγκριτ. **περαιότερον** τι τὸ ἐπί πέρα τινός, τὸ πῖο πέρα ἀπό κάτι : Πλάτ.· 2) ὡς οὐσ. ή **περαιά** (ἔνν. γῆ, χώρα) ή ἐπί τῆς ἀπέναντι ὄχθης ποταμοῦ, λίμνης κττ. χώρα : Στράβ.64,1,12 ἐν τῇ **περαιᾷ** (τοῦ Ροδανῶν) πολίχνην ἔσται, *Επιγρ. τῆς χώρας τῆς **περαιᾶς**· || συνήθ. μτ.γενικ. ὑποκειμενικῆς (καί τοῦ ὅλου) τὸ μέρος τινός τὸ κείμενον ἀπέναντί τινος : *Ηρ.8,44 ή **περαιά** τῆς Βοιωτῆς χώρας ἰπὸ ἀπέναντι ἰτῆς Χαλκιδός· μέρος τῆς Βοιωτίας, Διόδ.Σ.20,97 ή **περαιά** τῆς Ἀσίας (ἰπὸ ἀπέναντι ἰτῆς Ρόδου) μέρος τῆς Ἀσίας· || ἄλλῃ μτ. γενικ. ἀντικειμ. τὸ μέρος τὸ ἀπέναντι τινος : Στράβ.14,2,1 ή τῶν Ῥοδίων **περαιά** (ή ἀπέναντι τῆς Ρόδου Ἰασητικῆ) χώρα, αὐτ. 14,5,11· ὅθ. κ. τοπωνυμ. ή **Περαία** : Πολύβ.18,2,3 τῆς μὲν **Περαίας** ἐκέλευεν ἐκχωρεῖν τὸν Φίλιππον, αὐτ.18,6,3· ὅμ. ἐπὶ τῆς πέρον τοῦ Ἰορδάνου χώρας τῆς Ὑπεριορδανίας : Ἰώσ.Π1 3,33, Στέφ. Βυζ.· ὅμ. *Απολλ.Ρ.1,112 **πᾶσα περαιή** Ὁρηϊκῆς Ἰηᾶσα ή ἀπέναντι τῆς Ὁράκης ὄχθης, Στράβ.13,1,32, ή **Τενεδίων περαιά** (ή ὄχθη ἰτῆς Τροίας) ή ἀπέναντι τῆς Τενέδου).

περαιτέρος-α-ον συγκριτ. τοῦ πέρα β.λλ., ὁ ἐπί πέρα τινός, ὁ παραπέρα : Πινδ.Ο.9,105 ἐντί γάρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ **περαιτέραι** (ἔτι πέραν ἀγούσαι)· || τὸ οὐδ. **περαιτέρων** ὡς ἐπίρρο. μτφ. : Πινδ.Ο. 8,63 **κεῖνος ἄν εἴπαι ἔργα περαιτέρων** ἄλλων.

περαιτέρω ἐπίρρο. τοῦ περαιτέρος β.λλ., ἐπὶ πέρα, πῖο πέρα, παρέκει ἰτοπ., χρον. κ. ἰδ. μτφ.1) Εὐρ.Φοίν.1681 **καὶ ζυθανοῖμαι γ' ὡς μάθης περαιτέρω**, αὐτ.1Τ 247 ἐν αἰδο καὶ **περαιτέρω**, *Αριστοφ.Θεσμ.705 **δεινὰ καὶ περαιτέρω**, αὐτ.*Ὀρν. 1500, Ἐουκ.3,81 οὐδὲν δ' τι αὐ ζυνέθει καί ἐτι **περαιτέρω**, *Αντιφ.5,65 **περαιτέρω** τι λέγειν, Θεόφρ. Χαρ.23,4 **περαιτέρω φιλοσοφεῖν**, - δὲν ἐξήτασα **περαιτέρω**, - μὴ **περαιτέρω** (ἴδι πῖο πέρα, φθάνει ἔως ἐδῶ)· || μτ. γενικ. ἐπὶ πέρα τινός, πῖο πέρα ἀπό κάτι : Αἰσχ.Πρ.249 τῶνδε καὶ **περαιτέρω**, Ξεν. Ἀπομν.3,13,5 **περαιτέρω** τοῦ μετρίου, Πλάτ. Γοργ.484C **περαιτέρω** τοῦ δέοντος, Πλούτ.Γάλ.8 **περαιτέρω** τόλμη· || άπολ. **περαιτέρω** ἔνν. τοῦ δέοντος· πεπραγμένα πέρα, μακρὰν τοῦ πρέποντος, τοῦ ὀρθοῦ : Σοφ.Τρ.663· || νεώτ. τὰ **περαιτέρω** τὰ ἐφεξῆς, τὰ ἐπόμενα· φρ. ἐν ὄημοσ. ἐγγράφοις : παραπέμπεται εἰς . . διὰ τὰ **περαιτέρω**· || τὸ μὴ **περαιτέρω** τὸ ἀπροχώρητον : ή ὑπομονή μου **ἔφθασεν** εἰς τὸ μὴ **περαιτέρω**.

περαιτής-ου ἰδὸ μτγν. γνηγῆς, κατοίκος τῆς Περαίας : Ἰώσ.Π1 2,20,4, Σχόλ.*Αριστοφ.*Ὀρν.823.

περαιώ-ω κ. νεώτ. διαπεραιῶ, φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, περνώ κάποιοι πέρα : Ἐουκ. 4,121 **ατρατιᾶν πλείω ἐπεραιώσα**, Πλούτ.Κράσσ. 10, Πολύβ.1,66,1 **περαιῶν** τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν Λιβύην, Πλούτ.*Ηθ.196β,1 μτ. διπλῆς αἰτ. ἰαντικεμ. κ. τοπ.) διαβιβάζω τινὰ πέρα τινός : Πολύβ.3,11,3 **περαιώσας** τοὺς λαίποὺς τὸ **ρεῖθρον**· || παθ. ἰμτ. μέσ. μέλλ. ἐν Ἐουκ.1,10) διέρχομαι,

διαβαίνω, περνώ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος : *Ὀδ.Ω. 437 μὴ φθῆσαι **περαιωθέντες** ἔκεινοι, *Αριστοφ. Βάτρ.138 πῶς **περαιωθήσομαι**·; Ἐουκ.1,5 **περαιοῦσθαι** ναυσίην ἐπ' ἀλλήλοισι, αὐτ.1,10 **μελλόντας** πέλτασος **περαιώσασθαι**, Ξεν. Αν.7,2,12 τοῖς στρατιώταις εἴπε μὴ **περαιοῦσθαι** εἰς τὴν Ἀσίαν· μτ. αἰτ. τόπου : *Ηρ.1,209 **επεραιώθη** τὸν Ἀράξεια, - ὁ στρατὸς **ἐπεραιώθη** εἰς τὴν Ἀσίαν· || κ. ἐν τῷ ἔνεργ. τ. ἀμτθ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : *Ηρ.2,67 **εμελλόν** τὸν Ἑλλησπόντον **περαιώσιν**· 2) παθ. ἐπὶ καυτηρίων, διαπερῶμαι, περῶμαι διὰ μέσου τινός : Ἰππ.Τέχν.1, *Ὀοτ.7, *Αρετ.Χρον.Παθ. 1,7· 3) **περαιῶ**, ἀποπερατῶ, τελειῶμαι : *Επιγρ.· ἐν *Επικ.Φύσ.2,6 ἰάμφ. **ἐπεραιώσω** τὸν λόγον· παθ. φθάνω εἰς πέρας, περατοῦμαι : Ρομφ. Ανατ.64 **ἐνθα** αἰ σπουδαῖα **περαιοῦνται**, Βέττ.Βάλλ.276 ὁ **περαιώσασθαι** χρόνος ἰένε Ξεν. Ἑλλ.2,4,39 **περαιώθεντων** ἔσφ. γρ. ἀντὶ **περανθέντων** ὅμ. ἐν Φιλολ.Ζ1 **περαιούται** πιδ. ἔσφ. ἀντὶ **περαντοῦται**· || παθ. μτφ. τελειοποιῦμαι : *Αριστοφ.Κόσ.391α,12 ή **ψυχή** διὰ φιλοσοφίας **επεραιώθη**.

περαιώσις-εως ἡ) κ. νεώτ. ή εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ποταμοῦ, πορθμοῦ κττ. διάβασις, διαπεραιώσις, πέρασμα : Στράβ.13,1,22 **συμπράττοντες** τοῦ Ῥοῦ πρὸς **περαιώσιν**, Πλούτ.Τιμ.16 τῆς **ἐκείθεν περαιώσιν** . . ἄπορον ὀρώντες· 2) νεώτ. ἀποπερατῶσις, τελειώμα : μετὰ τὴν **περαιώσιν** τῶν διαπραγματεύσεων.

πέρα κόστα (ή) δημ. ναυτ. ή πέραν τοῦ φυσικοῦ ὀρίζοντος ἀκτῆ ή ὑπεράνω αὐτοῦ ἐκ τῶν διαπῆν διαγραφομένη, ἀντίθ. δῶθε-κόστα.

πέρασμα-ατος (ἰδὸ μτγν, μον., νεώτ. κ. δημ. τόπος ἐν ποταμῷ ή πορθμῷ κατάλληλος πρὸς διαπεραιώσιν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διάβασ, διαβατό : Ἰουστιν Νεαρ.59,5 **ἔξω** τῶν νέων **τειχῶν** ή ἐν ἄλλοις **περάσμασι**· 2) διαπεραιώσις, διάβασις, πέρασμα : *Αθανάσ.2,929β, Πρόδρομ.1,223 **νά** μετερχόμεν **πέρασμα**, **νά ἄρισκω** ὀκίται κερδῶ, ὡς **καπλητάης** πρότερον, **δεύτερον** ὡς **πλωρήτης**· 3) δημ. πλείοριον ἐκτελοῦν τὴν μεταξὺ τῶν ὄχθων ποταμοῦ, λίμνης κττ. διαπεραιώσιν, συνήθ. κινούμενον διὰ κωπῶν ή ἐκκόμενον διὰ σурματοσχοίνου, ἄ. πορθμῆτον, βάρις, περαταριά· 4) δημ. ή ἐναντι παραλία, ἐγγὺς παραλία· ἐν χρ. κ. ὡς τοπων.

πέραν ἐπίρρο. κ. νεώτ. παραλλ. τοῦ πέρα ἰδ κ. ἀντὶ τοῦ πέραν ἐν τῇ δημ.) β.λλ., ἐπ. κ. ἰων. **πέρην**· π. τοῖς παλαιότεροις ποιηταῖς πῶποτε μτ. γενικ. δηλοῦσας τὸ παρεντιθέμενον ἰσυνήθ. ποταμῶν, θάλασσαν κττ.), ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρᾶν τινος, ἀντιπέρα κάποιοι : Ἰλ.Β.626, αὐτ.Ω.752 **πέρασχ' ὅν τιν' ἔλασκε** **πέραν ἄλλος** ἰουδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδί, *Ηαιόδ.Θ.215 **πέραν** **καυτοῦ** Ὀκεανοῦ, αὐτ.Θ.814, Πινδ.Ν.5,21 **πέραν** πόντου, *Ηρ.5,9 **τά πέραν** τοῦ Ἰστροῦ, Αἰσχ. Αγ.1200 **πόντου** **πέραν** **τραφεῖσαν**, Σοφ. Αγ.334, Ἐουκ.2,67 **πέραν** τοῦ Ἑλλησπόντου, Ξεν. Αντ.4,3,3 **πέραν** τοῦ ποταμοῦ, ΚΔΜατθ.4,25 **ἀπὸ** Γαλιλαίας **καὶ** .. Ἰουδαίας **καὶ** **πέραν** τοῦ Ἰορδάνου, αὐτ.4,15· || άπολ. ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους ἀποπέρα, ἀντιπέρα, εἰδ. ἐπὶ παρεμβολομένης θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης : *Ηρ.6,97 **πρασσορίζεσθαι** . . **πέραν** ἐν τῇ Ῥηναίῳ, Ξεν.2,4,20 **οὐδέ** **βουθήσαι** πολλῶν ὄντων **πέραν** **οὐδέ** αὐταῖς **δυνήσεται** **λελυμένης** τῆς **γεφύρας**· 2) μτ. ρ. κινήσεως ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς προθ. εἰς πρὸς τι, εἰς τι μέρος ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρος κείμενον : *Ηρ.8,36 **πέρην** εἰς τὴν Ἀχαίην **διέπεμψαν**, Ξεν. Αν.7,2,2 **πέραν** εἰς τὴν Ἀσίαν **διαβήσαν**· || ὅμ. διὰ μέσου τινός εἰς τι ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι μέρους κείμενον : Ἐουκ.1,111 **διαπλεύσαντες** **πέραν** τῆς Ἀκαρνανίας εἰς **Θιάσας**· κ. ὄνευ τῆς προθ. εἰς : *Ηρ.6,44 ἐκ Ὀθάσου

διαβαλλόντες πέρην ὑπὸ τὴν ἡπειρον' 3) μτ. τὸν ἄρθρον τὸ πέραν τὸ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς, ὄχθος κτ. μέρος, τὸ ἀντικρῶ, τὸ κεῖθε μέρος: Ξεν. Ἀν.3,5,2 διαδιδάσθαι εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, αὐτ. Ἀν.4,3,11 κατιδίονεν ἐν τῷ πέραν . . γέροντα, ΚΔ Μάρκ.5,1 καὶ ἤλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γερουσιῶν, αὐτ. Λουκ.8,22 εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης: || κ. κτ. πληθ. τὰ πέραν τὰ κείμενα ἢ συμβαίνοντα ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς, ὄχθος: Ξεν.4,3,24 ἐπεὶ τὰ πέραν ἑώρα καλῶς γιγνόμενα: || ὄμ. ἐπιθετικῶς, ὄ, ἢ πέραν ὁ τοῦ ἀπέναντι μέρους, ὁ ἀντικρινός, ὁ ἀνοπέρα: Ἄρρ. Ἀν.5,10,2 ἢ ὄχθῃ ἢ πέραν: ὄμ. Πολύβ.3,97,5 τὰ πέραν πράγματα ἴεν ἀντιθ. πρὸς τὸ τὰ ἐπὶ τάδε: ὄμ. οἱ πέραν [ἔνν. ἀνθρώποι] οἱ ἐπὶ τοῦ πέραν μέρους, οἱ ἀνοπέρα: Πλούτ. Μάρ. 23: 4) μτ. γενικ. ἀπέναντι, κατέναντι τινος, ἀντικρῶ δὲ κἀτί: Ἰλ. Β 535 πέραν ἱερῆς Εὐδοίης: οὕτω συνήθ. ἐν Πλουσ.2,22,2 πέραν δὲ τοῦ τάφου γαλκιδῶν ἐστὶν αὐτὸ μέγα, αὐτ.5,15,8: 5) σπανιῶτ. μτ. γενικ. ἐν τῇ σημ. τῷ πέρα βλ. λ., ἐπέκταση, περαιτέρω τινός, πῶς πέρα ἀπὸ κἀτί: Πίνδ. Ἰ.65,33 πέραν Νηϊλοιο παγῶν, Εὐρ. Ἰνπ.1053 πέραν γε πόντου καὶ τόπων Ἀτλαντικῶν, αὐτ. Ἀлк.585 [Λυρ.1] αὐτ.1κ.676, ΚΔ Ἰω.18,1 ἐξῆλθε πέραν τοῦ χεῖμαρος τῶν κέδρων, ὅπου ἦν κήπος, - τὰ πέραν τῆς Θεσσαλίας μερῆ: || νεώτ. κ. μτφ. ἐν τῇ σημ. τοῦ: ἡ βλ. λ.3) ἐπιπλέον τινός, περισσότερον ἀπὸ κἀτί, δὲν γνωρίζει τίποτε πέραν τῆς ἐπιστήμης τοῦ πέραν τούτου, - πέραν αὐτοῦ ἰερέως, περισσότερον, πέραν αὐτοῦ τίποτε δὲν εἶδον: φρ. πέραν τοῦ μἄτρου καθ' ὑπερβολήν: 6) κατ' εὐθείαν διὰ μέσου τινός, ἴσα πέρα: Ἰνπ. Μοχλ.37 καίσις [ἴσως] μὴ πέρην, αὐτ. Ἄρρ.1) ἐς τὸ πέραν: ἴσωντασσόμενον τὸ πέραν μτ. γενικ. συνήθ. προηγείται ταύτης, ἀλλ' ἔπειτα π. Αἰσχ. κ. Πλουσ., βλ. ἀνωτ.) πρὸβ. πέρα.

περάντης ου (ὀ) ἀχόλ. ἐν πάπ. παιδεραστής: Σχόλ. Ἐοδώρ.13.

περαντικός ἡ-όν ὁ ὄγων εἰς συμπεράσμα, συμπερασματικός, λογικός, ἀποφασιστικός: Ἀριστφ. Ἰνπ.1378 **συνεργητικός** γάρ ἐστι καὶ περαντικός καὶ γνωμοτυπικός ἰὸ Φαίσις: || περαντικός λόγος εἶδος συλλογισμοῦ: Στωϊκ.2,77, πρὸβ. Γαλ.18,219: || περαντικά [τὰ] ἀμφ. σημ.: Πλάτ.

περάτων ἀλοκ.μχ. ἀντὶ περιπέτων: Πίνδ. Π.3,52 **πέρας**-ατος [τὸ] μσν. κ. νεώτ. ἰδημ. μ. ἐν φρ. πέρατα τῆς γῆς τοῦ κόσμου, ἐπ. πείραρ βλ. λ., κυρ. τοπικῶς, τέλος, ὄριον, ὄκρη, τέρμα, κ. ἰδ. κτ. πληθ. ἐπὶ τῆς γῆς τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ κόσμου, τὰ ἔσχατα ὄρια, οἱ ἄκρες: Ἄлк.33,1 ἄκ' περάτων γᾶς, Θουκ.1,69, Μέν.546 **πέρας**: . αὐλ[ε]ϊος θύρα ἐλευθέρα γυναικὶ **νενομιστ** αἰκίας, Μηναι.12,2 Ὡδ.6 ὁ φθόγγος σου καὶ **ρημάτων** . ἢ δύναμις . . διεήλυθε πάντα τὰ **πέρατα** [πᾶσαν τὴν οἰκουμένην], Σολωμ. Λορδ Μνάμρ.63 ἀπ' τοῦ κόσμου **δλα** τὰ **πέρατα**, Γρυπ. Σκ. Τερόρ.128 **στά** **πέρατα** τῆς γῆς πού **θησαυρίζουν**: ὄμ. μσν. ἐκ περάτων ἀπὸ τὰ **πέρατα**, τὰ ἄκρα τῆς οἰκουμένης: Μηναι.8,15 Ἐξαποστ. Ἀπόστολοι **ἐκ** **περάτων** συναθροισθέντες **ἐνθάδε**: || τὸ ἄκρον ἀντικειμένου τινός: Ἀριστφ. ΖΓ 773α,21 τὸ **πέρας** τοῦ αἰδίου, Γαλ.18,21,28 τὸ **πέρας** τῆς βινός: κ. ἀπολ. κτ. πληθ. τὰ ἄκρα δηλ. αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες ὁμοῦ: Ἀρετ. Χρον. Πισθ.17 **τῶ** τὰ **πέρατα** **ἀλάγει**: 2) ἐν χρόν. κ. μτφ. ἐννοία κυρ. μτ. γενικ. τὸ τέλος τινός, τὸ τέρμα, τὸ σταμάτημα, τὸ τελείωμα, ὁ τελειωμός: Αλοχ. Πέρας.632 **μόνος** **ἀν** **θηρώνων** **πέρας** **εἰποι**, Εὐρ. Ἀνδρ.1216 **αἰκ** **ἔχων** **πέρας** **κακῶν**, Θουκ. 7,42 **εἰ** **πέρας** **μυδὲν** **ἔσται** **σφισι** **τὰ** **ἀπαλλαγῆ** **ναι** **τοῦ** **κινδύου**, Λυσ.12,98 **πέρας** **ἐχούσαι** **τῆς** **παρά** **τῶν** **ἐχθρῶν** **τιμωρίας**, Δημ.258 **πέρας** **ἀπα**

σιν **ἀνθρώποις** **ἐστὶ** **τοῦ** **βίου** **θάνατος**: ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀρχή: Ἀριστφ. Φυσ.264β,27 **συνάπτει** **τῆ** **ἀρχῆ** **τὸ** **πέρας**: || **πέρας** **ἔχω** **περαίνομαι**, φθάνω εἰς τὸ τέλος: Ἰσοκρ.4,5 **ὄταν** . . **τὸν** **λόγον** **τις** **ἰδῆ** **ἔχοντα** **πέρας**, Λυκούργ.60: || **πέρας** **λαμβάνω** **τελείωνω**, παίρνω τέλος: Πολύβ.5,31,2 **πέρας** **λαμβάνει** **αὐτὸν** **λέν**. **τὸν** **πόλεμον**: || **τέλος** **ἐπιτίθημι** **τὴν** **θῆτα** **τέλος** **εἰς** **τι**, **τελείωνω** **κάτι**: Ἀριστφ. ΖΓ 776α,4 **ἐπιθέναι** **τῆ** **γενέσει** **πέρας**: || ἐν πέρατι εἰμι εὐρίσκομαι περὶ τὸ τέλος, πάω νὰ τελειώσω κάτι: Θεοφρ. ΦΑἰτ.5,18,2: || φιλοσ. τὰ ἐκατέρωθεν ὄρια ἐκάστου πεπερασμένου [ἐν χρόν. ἐννοία] πράγματος, δηλ. ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ὁμοῦ: Πλάτ. Πιστμ.137D **τελευτῆ** **γε** **καὶ** **ἀρχῆ** **πέρας** **ἐκάστου**, Ἀριστφ. ΖΓ 777β,29 **τὸ** **πέρας** **καὶ** **τῆς** **ἀρχῆς** **καὶ** **τῆς** **τελευτῆς**, αὐτ. Μεταφρ.1022β,4: 3) ὄθ. ὡς φιλοσ. ὄρος, τὸ πεπερασμένον βλ. λ., τὸ ἔχον ὄρια, ἀντίθ. ἀπειρον: Πυθ. π. Ἀριστφ. Μεταφρ.986α,23, Πλάτ. Φιλ.30Α **τὰ** **τέτταρα** **ἐκείνα**, **πέρας** **καὶ** **ἀπειρον** **καὶ** **κοινὸν** **καὶ** **τὸ** **τῆς** **ἐννοίας** **γένος**: || ὄμ. ἐπὶ τῶν ἀτόμων πέρατα τὰ ἐξωτερικὰ ὄρια ἐκάστου: Ἐπίκ. Ἐπ.1,170 **τὰ** **ἐλάχιστα** **καὶ** **ἀμύγη** **πέρατα** [τῆς ἀτόμου]: || ὄμ. ἐν τῇ ἠθικῇ ἡ τελειότης, τὸ ἄκρον αὐτῶν τινός: Ἐπίκ. Ἐπ.3,65V **τὸ** **τῶν** **ἀγαθῶν** **πέρας**, αὐτ. Δόξ.20 **τὰ** **πέρατα** **τῆς** **ἡδῶνης**, Μητροδ. Χ 831,8 **ἐν** **τῷ** **κατὰ** **φύσιν** **πέρατι** **κατακέλευται** **τὰ** **γαθόν**: 4) ἐπὶ πραγμ., ἡ τελειώσις, τελειοποίησις, τὸ ἄκρον αὐτῶν: Ἠγήσιπ. Κωμ.1,4 **τὸ** **πέρας** **τῆς** **μαγειρικῆς** . . **εὐρηκέναι**, Ποσειδ.26,17: 5) ἡ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας ἐν τινι, τὸ βέτο, ἡ τελευταία λέξις: Δείν.3,16 [οἱ] **τὸ** **πέρας** **ἔχοντες** **τῶν** **ἐν** **τῇ** **πόλει** **ἀπάντων** **δικαιῶν** [ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, αἱ ἀποφάσεις δὲν ὑπέκειντο εἰς ἐρεσιν]: 6) σκοπός, τέλος, ἐπιδιώξις: Λουκ. Ἄρμ.2 **ἐπὶ** **τὸ** **πέρας** **ἀφίξη** **τῆς** **εὐχῆς**, αὐτ.3 **ἐπὶ** **πέρας** **ἦκει** **με** **τῆς** **ἐλπίδος**: 7) **πέρας** **ὡς** **ἐπίρρ.** ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, στὰ τελευταῖα, τέλος: Αλοχ.1,61 **πέρας** **πειθίσμων** **ἀναστήται** **ἀπὰ** **τοῦ** **βωμοῦ** **τῶν** **ἀνθρώπων**, Πολύβ.2,55,6 **πέρας** **ἐκβάλλον** **τοὺς** **Μεγαλοπολίτας** **κατέσχε** **τὴν** **πόλιν**: κ. ἐν φρ. **πέρας** **δ'** **οὐ** **ἐπὶ** **τέλους** **λοιπόν**: Δημ.1285: || τὸ **πέρας** ἐν τέλει, εἰς τὰ τελευταῖα: Αυσ.9,17, Ἄλεξ.261,13: || ὄμ. **τὸ** **πέρας** **γὰ** **νὰ** **τελειώνουμαι**, **χωρὶς** **πολλὰ** **λόγια**: Μέν. Ἐπιτρ.70,316. **πέρασις** [ἡ] δημ. συνήθ. ἐν φρ. τῷ. τοῦ ρ. **ἔχω** **ἐπὶ** **νομισμάτων**, **ἔχω** **κύβρον**, **ἀξίαν** **πρὸς** **κυκλοφορίαν**: **τὰ** **ροῦθλα** **δὲν** **ἔχουν** **πέραση** [ἄ. δὲν περνοῦν]: || μτφ. ἐπὶ προσ., ἀναγνωρίζομαι, υπολογίζομαι ὑπὸ τῶν ἄλλων: **ἔχει** **μεγάλη** **πέραση** **αὐτὸς** **ὅπου** **νὰ** **μῆ**: || **ἔχω** **πέραση** **προσελκύω**, **προκαλῶ** **ἐνδιαφέρων**: **ἔχει** **μεγάλη** **πέραση** **στὶς** **συγκεντρώσεις**, - **γέρασε** **πιά**, **δὲν** **ἔχει** **πέραση**: || ὄμ. κ. ἐπὶ πραγμ. ἡ λόγον: ὁ λόγος τοῦ - ἡ ὑπογραφή του **ἔχει** **πέραση**, - **αὐτὰ** **ἔδω** **δὲν** **ἔχουν** **πέραση** [δὲν ἐπιτυγχάνεις μὲ αὐτὰ ἔδω, δὲν περνοῦν αὐτὰ ἔδω]. **περασια** [ἡ] δημ. τὸ μέρος δι' οὗ δύναται τις νὰ περάσῃ, πόρος, διόδος, διάβασις, πέραμα: 2) δημ. ναυτ. ἡ διέρισις βλ. λ.2). **περάσιμος**-ον ὁ δν δύναται τις νὰ περάσῃ, διαβατός: Εὐρ. ἄπ.1047 **ἀπὴρ** **ἀετῷ** **περάσιμος**, Ἄρρ. Ἀν.5,9,4 **περάσιμος** **ποταμοί**, Σκύν.818, Στράβ. 7,4, Πλούτ. Λούκ.27 ἡ **μάλιστα** **περάσιμος** **ἦν** [τὸ ρεῦμα]: 2) ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν διάβασις, τὸ πέρασμα: Ὑμν. Ἰσ.35 **θαλάσσης** . . **περάσιμος** **μόχθων** [τὸν μόχθον διὰ τὴν διάβασις τῆς θαλάσσης], **πέρασις**-εως [ἡ], δημ. πέραση βλ. λ. διάβασις, πορέλεισις, πέρασμα: Σοφ. ΟΚ 103 **βίου** **κατ'** **ἄμφασ** **τὰς** **Ἀπόλλωνος** **δοτε** **πέρασιν** **ἦδη** **κατ'** **καταστροφήν** **τινα** [Σουιδ. «πέρασις βίου, ἡ τελευτή»]: 2) π. Πυθαγόρ. δν. τὸ ἀριθμὸν ἐννεά: Θεολ. Ἀριθμ.57.

περάσμα-ατος(τὸ) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περῶ, περῶν μτ. ἀντικειμενικῆς γενικ., ἡ διάβασις, διέλευσις, διοδος, τὸ διάβα: τὸ περάσμα τοῦ ποταμοῦ **δὲ μάς δυσκόλεψε** || μτ. ὑποκ.γενικ. ἡ διάβασις, διέλευσις, πόροδος, παρέλευσις τινος: **τὸ περάσμα τοῦ στρατοῦ ἀπ' τοῦ ποταμοῦ**, - **στό περάσμα μου ἀπ' τῆν Ἀθήνα τὸν γνώρισα**, - **στό περάσμα τῆς τὰ χ'ανε** || τὸ περάσμα τῶν πουλιῶν ἡ καθ' ὠρίσμεν ἔσχην τοῦ εἴτους διάβασις ἀποδημητικῶν πτηνῶν || ἰδ. ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.: **μέ τὸ περάσμα τοῦ χρόνου θά διορθωθῶν ὄλας**, - **μετὰ τὸ περάσμα τῆς γιορτῆς** || κ. ἀπλῶς περάσμα ὄνευ γενικ. τὸ νὰ περάσῃ, νὰ ζήσῃ τις ἔχων τὰ ἀναγκαζοῦντα, νὰ πορέψῃ: **ἔχομε κρασί γιὰ περάσμα μόνο**, ὄχι νιὰ πούλημα' κ.π. πλθθ.: Πάλαμ. 171πλ. **Περάσματα καὶ χαιρετισμοὶ ἰσοβάσεις, διοδοὶ διὰ διαφόρων μερῶν** 2) **περάσμα** τὸ διερχόμενον, τὸ παροδικόν: **Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 77,16 δὲν εἶσαι σὺ αὐτε νιὰ φύτρα, οὔτε καὶ γέραςμα, δίχως ἄρχῃ καὶ δίχως φάσιμο, ἔνα περάσμα** 3) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαπερῶν, περῶν τὶ διὰ μέσου ἄλλου: **τὸ περάσμα τῆς κλωστής στοῦ βελόνι δὲν τὸ καταφέρουν οὐ γριές** 4) τὸ μέρος δι' οὗ δύνανται τις νὰ διαβῇ ποταμόν, πορθῶν κττ., ἀ. πέραςμα, διάβα: Πολίτ. Έκλ.Τραγ.63,4 ἡ ἐκόπησις τὸ περάσμα κι ἐκόπη τὸ γιοφύρι, πού κεῖ περνώει ἡ κλεφτοσυρία.

περασμένος-η-ο δημ., παθ. μτ. τοῦ π. περῶ βλ.κ., ὁ παρελθών, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ παρελθόν: Έρωτόκρ.4,592 τὸν περασμένο χρόνο, Πολίτ. Έκλ.Τραγ.59,13 νὰ μου θυμῶ τὸν πόλεμα τὰ περασμένα νιάτα, Σολωμ. Έθν.Υμν.5 νὰ λές περασμένα μεγαλεῖα καὶ διηγώμενος τὰ νὰ κλαῖς' || ὁ πλθθ. τοῦ οὗδ. τὰ περασμένα ὡς οὐσι. τὰ κατὰ τὸ παρελθόν συμβάντα, πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸ παρελθόν: Έρωτόκρ.5,265 καὶ σκαλάδος τῆς ἑγράφτικα, τὰ περασμένα ἄψηκα, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 27,22 καὶ διώχοντας τὰ περασμένα κι ὄλα τὰ σήμερα, εἰς ἐμένα νὰ βρῆς τῆ γλύκα τῆς ζωῆς, - **ζῆ μέ τὰ περασμένα ἰμε τὰ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος** 2) εἰδ. ἐπὶ ἄνθρ., ὁ προβεβηκὸς τῆν ἡλικίαν, ὁ οὐκὶ νέος: **γυναικία περασμένη** 3) ἐπὶ γυναικὶς ὄνευ ἀισχρ. σημ.

περασμός(ὸ) δημ. ἡ διάβασις: Σολωμ.Λάμψρ. 25,24 ὁ περασμός τοῦ λατρωτῆ σφυρίζει.

περαστικός-ή-ό δημ. ὁ διερχόμενος, διαβαίνων, ὁ κατὰ τὴν διοδὸν ἐκτελών τι, διαβατικός: εἶμαι περαστικός, **δὲ θά καθίσω** || παροδικός, ὀλιγοχρόνιος, στιγμιογός, ἐφήμερος: Παρφ. Σκ.123,7 καὶ πότε μιά γανρή βροχῆ περαστικῆ ἔξοσαῦσε,-περαστικὲς εἶν' ἀπ' χαρὲς στὸν κόσμο' || περαστικός δρόμος ὁ δι' οὗ πολλοὶ διερχονται, συχνασόμενος, πολυσύχναστος' || τὸ οὗδ. περαστικὰ ἐπὶ νόσων, παροδικὰ, ἐκεῖνα πού περνοῦν χωρὶς ἀνεπανορθάτους συνεπelas: ὄταν γίνωνται περαστικά, **δὲν εἶναι βαρὺ τὸ κακὸ-ἄς εἶναι περαστικά τοῦλάχιστον** ἰδ. ἐπὶ εὐχῆς περαστικά (σου, σας) 1) εὐχομαι νὰ πορέθῃ, ἡ ἀσθένεια ἢ ὁ δόνην καὶ αὶ τάλαιπωρίαὶ ἰάτῃχρησανταξ.

περαστικός-ή-ό δημ. ἐπὶ διαφορῶν κατασκευῶν ἢ ἀντικειμένων ἰδ. ξυλίνων ἢ μεταλλικῶν, ὁ προσηρμοσμένος δι' ἐμβολῆς καὶ οὐκὶ δι' ἄλληκ ἡ συγκολλησεως, ἀ. κλειδατός, ἀντίθ. καρφωτός, κολλητός: **περαστὰ παραβρόφυλλα** 2) ἐν τῇ μαγειρικῇ ὁ περασμένος ἀπ' τὸ τριηπτό: ντοματά περαστῆ.

περατάρης(ὸ) δημ. κ. περαματάρης πορθμεύς, περατῆς βλλ.' παί μτφ. ἐπὶ τοῦ γερανοῦ τοῦ διακομιζόντος τὰς χελιδόνας: Βολαωμ.Άθ Διάκ.128 ἂν περατάρης γερανόσ, πού σέρνει, **στά φτεροῦγια τὰ χελιδόνια τοῦ Μαρτῆου**.

περατάρης(ἰ) δημ. πορθμεῖον βλ.κ.2), πόρος, μέρος κατ'ἀλληλὸν πρὸς διάδοαιον, πέραςμα.

περατωῦν Ἡσ. «περαίνω».

περατῆ(ἰ) ἐνν. χώρα, ἠθλ. τοῦ περατός ἰδ δὲν ἀπαντῆ) ἐπὶ τῆς δύσεως, ἡ ἀπέναντι τῆς ἰαντοληκῆς κειμένη ἐσχάτη τοῦ οὐρανοῦ: Όδ.Ψ 243 νόκτα μὲν ἐν περατῇ δολιχὴν σχέδεν, Κολλ.Δηλ.169 **μέχρις ὄπου περατῆ τε καὶ ὀπὸ πᾶθεν ὠκέες ἴηται ἠέλιον φορέουσι** || σπαν. κ. ἀντίθ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς: Ἄπολλ.Ρ 1,1281' || τὸ νότιον ἡμισφαίριον: Ἄρατ.499.

περατῆθαι ἐπίρρ. μτγν. πέραθεν βλλ.: Ἄπολλ.Ρ 4,54, Μαν.3,417, Όρφ.Λιθ.606.

περατῆθαι-οὐ(ἰ) μτγν. κ. δημ. ἡ περατῆ-οῦ ἴ'Αρκάδ.26,24 «τὸ δὲ θεατῆς ἡ περατῆς ῥημστικά δντα ὀξύνεται») πορθμεύς, περατάρης, περαματάρης: Σουτῆ. ἐν λ. πορθμεύς, Πρόκλ.Τετραβ.250.

2) ὁ περιηλωμένος, πλάκος, μετανάστης, ἡ ὁ πέραν ἰποταμοῦ κττ.1) ἔχων τὴν κατοικίαν οὐδοῦ: ΠΔ Γέν.ιδ.13 ἀπήγγειλεν Ἄδραμ τῷ περατῇ ἴω. Χρυσ.1,284,14 ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοικίαν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περατῆς ἐλέγετο-1, Φιλ.1,439 ὡς ἐρμηνευμα τοῦ Ἑβραϊσῆς' || δημ. διαβάτης, περιπατητής, κοσμογρηστικός: Πάλαμ.Βωμ. μὴν τὴν εἶδατε, διαβάτες καὶ περατές, τῆ γυναικία μου, τὴν ἀγαπητικίμου, Ζερβ. Μύθ.Ζ 12 εἰς τὸν δρόμον ὄμως, ἀγνώμων περατῆς ἀκόμη καὶ περιεργος εἰς καθετ' 3) δημ. ξυλίνος μακλὸς θύρας δίκων ἀπὸ τοῦ ἐνδὸς εἰς τὸ ἔτερον ἀκρον καὶ κλείων ταύτην ἐσωτερικῶς.

περατῆς(ὸ) μτγν. ἄ. περατῆς βλλ.

περατικός-ἦ-ὸν μτγν. ὁ προερχόμενος ἐκ τοῦ πέραν, τοῦ ἀπέναντι μέρους' ὄθ. ὁ ἐκ ξένου μέρους, ὁ μὴ ἐγχώριος, ἐνακτικός, ξενικός' Περίολ. Έρ.Όθλ.8,10,11 **περατικός λίθανος** || **περατικά** (ἐνν. μέρη), ἀ. περαματικά βυζ. αὶ πέραν τῆς θαλάσσης ἢ μεγάλου ποταμοῦ χῶραι' οὗτω διὰ τοῦς ἐν Κωνσταντινουπόλει, αὶ πέραν τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Προποντιδὸς χῶραι τῆς Μ. Ἀσίας, αὶ πέραν τοῦ Δουνδουθεῶς καὶ τοῦ Εὐξείνου χῶραι τῆς Ν. Ρωσίας κλπ.

περατοειδής-οὺς-ές ὁ περιωρισμένης ἢ τετελεσμένης φέσας, περαματικός, ἀντίθ. ἀπειρος: Πλάτ.Φιλ.258 τὴν τοῦ περατοειδοῦς(γέννον) συναγαγεῖν, Πρόκλ.Στοιχ.Όθελ.90' || μτγν. συγκρ. περατοειδέστερος: Δαμάσκ.Άρχ.50.

περατός-ἦ-ὸν ἱερῶ, ἰων. περητός περάσιμος βλλ. διασθός: Πίνδ.Ν.4,69 Ἰαθεῖρον τὸ πρὸς ζῶρον οὐ περάσιμον, Πλούτ.Πύρρ.28 τάφρος αὐτὸ περάσιμος' || ἐπὶ ποταμοῦ πλωτός: Ἡοιλ.189 ποταμός νηυσὶ περητός (πρβλ.αὐτ.1,193 νηυσὶπέρητος) 2) πάπ. περατικός βλλ.

περατώ-άω (ἱερατῆ) κ. νεώτ. περιορίζω, περικλείω ἐντός ὀρίων: Στραβ.6,2,3, πρὸς δύσει: . καὶ ἀνατολῆ θάλαττά ἐστιν ἡ περατοῦσα, Φιλ.1,347 νύκτα καὶ ἡμέραν ἀνατολαῖς καὶ δύσεσι περατοῦν, Πλάτ.Ἡθ.719D περατοῦν τὴν ὄλην ἀπειρον οὖσαν, Σέξτ.Έρημ.Μαθ.1,81 αὐτῆ (μέθροδος) περατοῖ ταῦτο ἰτὸ ἀπειρον' || μέσ. περιορίζομαι, περιέχομαι ἐντός ὀρίων: Φιλ.2,240 ἡ σελήνη τὸν ἑαυτῆς κύκλον περατοῦται' || παθ. τίθεμαι ἐντός ὀρίων ὄπ' ἄλλου τινός: Ἀριστλ.Ψυχ.407α,28, Πλούτ.Ἡθ.389Γ' || εἶμαι περιωρισμένος, περασαμένος: Ἄρατ.Χρον.Παθ.1,71αμφ.εἰκ.1, Γαλ.18(2),766' 2) μέσ. κ. παθ. ἐν τῇ γραμμ. λήγω, καταλήγω: Ἄπολλ.Δύσκ.Άντων.95,6 περατοῦσθαι εἰς' ἐπὶ ὀτίων: Ἡρακλ.1,4 περατοῦσθαι εἰς μέρος λόγου, Ἀριστ.ιδ.Κ 1,14 περατοῦσθαι ὄως δικτακτικῆκασιμου' 3) κ. νεώτ. φέρω εἰς πέρας, ὀποπερατῶ, τελειώνω, περατώνω: Έρμητ.18,11 περατοῦν λόγον, - **περατώνω τὴν ἀγορεύσειν του**' || συμπληρωτῶ τὴν ἐκτέλεσιν πνος: Ἰώσ.Αι 19,1,1 περατοῦν

τὴν διάβασιν τριῆρει, - ἐπεράτωσε τὰς σπουδὰς του· κ. παθ. ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομή.

περατώσις-εως ἰή μτγ. κ. νεώτ. λήξις, κατά- ληξις, ἄκρον τέρμα : Ἄρετ. Ὁξ. Παθ. 28 περατώ- σεις φλεβῶν 2) ἐκπληρωσις, συμπλήρωσις τῆς ἐκτελέσεως πινος : Πλωτίν. 4, 4, 20, - ἡ περάτωσις τῶν παραγωγικῶν ἔργων εἶναι προσεχῆς ἥ νεώτ. ἀποπεράτωσις, τελεώσις : μετὰ τὴν περάτωσιν τὸν διαπραγματεύσεων - τοῦ συνεδρίου.

περατωτικός-ή-όν μτγν. περιοριστικός : Σιμ- πλικ. Φυσ. 456, 16, Πρόκλ. Παρμ. 567 S π- δυνάμεις.

περατώσις-ή-όν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ περιο- ρισθῆ : Δουμάσκ. Ἀρχ. 315.

περαχωρίτης ἰδί δημ., θηλ. περαχωρίτισσα, ὁ κάτοικος τῆς περαχώρας, ἴησι τῆς πέραν ποταμοῦ ἡ θαλάσσης ἡ πεδιάδος χώρας, ἐκ τοῦ ἀπέναντι, ὀντικρινού μέρους, τόπου.

περαχωρίτικος-η-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε- ρόμενος εἰς τὴν πέραν τοῦ ποταμοῦ ἡ θαλάσσης χώραν ἢ εἰς τοὺς περαχωρίτας βλ.λ.

περάφυλλον ἰτόι νεώτ. γένος ροδοειδῶν φυτῶν.

περβάξις ἰτόι ἰουρκί δημ. κ. περβάξις τὸ περὶ τὸ ἀνοῖγμα θύρας, παραθύρου κττ. πλάσιον.

περβέβηται γ' πληθ. παθ. παρακ. τοῦ περι- βάλω βλ.λ.

περβολάρης ἰδί δημ. συγκ. τ. τοῦ περιβολάρης, περβάρη ἰτόι δημ. συγκ. τ. τοῦ περιβόλι βλ.λ. : Βι- ζυι. ἡ δὲ ἐστὶν ἐπὶ τὸ περβόλι ἕνα δέντρο.

περγασιός ἰδί δημ. ἐπιθήτης, βραχνός βλ.λ.

περγαμάλιον ἰτόι νεώτ. χημ. οἰθέριον ἔλαιον παρσκευαζόμενον ἐξ ἀποστάξεως τῶν φλοιῶν κίτρου βλ.λ. τοῦ περγαμίου, ἄ. περγαμίνιτο.

περγαμνή ἰή μσν. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. περ- γαμνός βλ.λ. ὡς οὐσα. μεμβράνα χρησιμοποιο- ῦμένη πρὸς γραφήν, κληθείσα οὕτως ἐκ τῆς πόλεως Πέργαμου τῆς ΜΑ ἔθνα ἐβελτιώθη ἡ ἐπεξεργα- σία ταύτης κατὰ τὸν β' αἰ. π.λ. κατασκευαζομένη ἐκ λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ δέρματος ἀμνοῦ ἢ ἐρι- φίου, βραδύτερον δὲ καὶ μύσκου, ὑποθαλασμένου εἰς τὴν συνήθη βυρσοδεφικὴν ἐπεξεργασίαν, εἶτα ἐκτεινόμενου ἐπὶ ξυλίνου πλαισίου, μετὰ δὲ τὴν στεγνύωσιν ἐπιπασσομένου ἐσωτερικῶς διὰ κό- νευος ἐσθεσμένης ἀσβέστου καὶ τέλους τριθωμένου ἐξωτερικῶς δι' ἔλαφρονέτρας πρὸς πλήρωσιν τῶν ὀρων αὐτοῦ, κυλινδριζομένου διὰ σιδηροῦ κυ- λίνδρου πρὸς ἰσοπέδωσιν καὶ ἐπιπασσομένου δι' ἔλαφρου στρώματος ἀμύλου βραδύτερον ἡ περ- γαμνή, κατὰ τὴν σιλικὴν ἐπιφάνειαν ἐχρωματί- ζετο πρὸς πολυτέλειαν, τὰ δ' ἐπ' αὐτῆς γράμματα ἐχαράσσοντο ἀντιστοιχῶς ἐχρωματ. ἐπιπόλοιο εἰς δύο φύλλα τετραγῶνα συρραπτόμενα εἰς τεύχος ἐκ τεσσάρων συνήθως φύλλων ἰετραβόλια ἢ τριῶν ἢ πέντε ἰετραβόλια, πεντάβωλια 2) περγαμνὴ φυ- τικὴ ἢ περγαμνός χάρτης ἄ. παπυρίν, χάρτης κατασκευαζόμενος χημικῶς δι' ἐπιδράσεως θεϊ- κῆ ὀξέος ἐπὶ συνήθους χάρτου ἀνευ κόλλας καὶ χρησιμοποιούμενος εἰς ἀντικατάστασιν τῆς γνησ- τῆς περγαμνῆς, ἐπὶ πλοῦ ἐπιστῶν καὶ πολυτελῶν ἐγγράφων, διπλωμάτων κττ. ὡς κ. δι' ἄ. χρήσεις 2) συνεχῶς ὁ ἐπὶ περγαμνῆς ἢ χάρτου περγαμ- νοῦ γεγραμμένος τίτλος ἰσοπυδῶν, βραβεύσεως, εὐρεσιγενείας κττ.), ὀθ. μαρτύριον, ἀπόδειξις τίτλου : ἐπιδεικνύει τὰς περγαμνὰς του· ἥ κτ. ἐπέκτ. τίτλος εὐγενεοῦς καταγωγῆς : ἔχει περγαμνὰς.

περγαμνοειδής-οῦς-ές νεώτ. ὁ ὁμοίος πρὸς περγαμνὴν βλ.λ. : περγαμνοειδής χάρτης.

περγαμνοποιία ἰή νεώτ. ἡ κατασκευὴ περ- γαμνῶν βλ.λ. ἡ.

περγαμνοπώλης-ου ἰδί νεώτ. ὁ πωλὼν περ- γαμνὰς βλ.λ. ἡ, ἔμπορος περγαμνῶν.

περγαμνός-ή-άν νεώτ. ὁ ἐκ τῆς πόλεως Περ- γάμου προερχόμενος ἢ ἐν αὐτῇ κατασκευαζόμενος ἥ περγαμνός χάρτης ἢ ἄ. περγαμνὴ βλ.λ. ἡ φυ- τικὴ ἥ ὡς οὐσα. **Περγαμνός**, θηλ. **Περγα- μνή** ὁ κάτοικος τῆς Πέργαμου ἥ τὸ θηλ. ὡς οὐσα. **περγαμνή** βλ.λ.

περγαμνός ἰτόι δημ. ὁ καρπὸς τῆς περγαμ- νέας βλ.λ.

περγαμνή ἰή νεώτ. περγαμνὴ φυτικὴ ἐν εἰδ. χρ. πρὸς περιτύλιξιν, λαδόχαρτο.

περγαννίνο(ν) ἰτόι νεώτ. κ. δημ. ναυτ. βριγαννίον.

πέργολα ἰή ἰταλ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐν μεγάλοις οἰκοδομαῖς, ἰδ. πολυκατοικίαις, ἰσόπεδος καὶ πρὸς ἀνοχὴν βάρους κατασκευασμένη στέγη, ἡ διὰ στηθαίου περιβαλλομένη καὶ κατὰ τὴν πρό- σωπὴν ἢ καὶ τὰς πλαγίας πλευρὰς ἐξοχῶσα ξυλίνους καθέτους στύλους καὶ ἐπὶ τούτων βραχυτέρους ὀ- ριζοντίους, ἴησι διατεταγμένους κατ' ἀπομίμησιν τῆς σιακόδας, περγο(υ)λιὰς βλ.λ.

περγο(υ)λιά ἰή ἰταλ. δημ. κ. **πέργουλα** ἀναδεν- ὄρας, κληματαριά, ὄρωνα, κρεββατίνα βλ.λ.

πέργουλος ἰή ἰταλ. νεώτ. κ. δημ. μικρὸν πτηνὸν, πουλάκι.

πέργουσι ἰταλ. κ. ἐπρέθειες.

πέρδης-εως ἰή) δ. τ. τοῦ πράδης βλ.λ.

πέρδικα ἰή μσν. κ. δημ. πέρδιξ βλ.λ.

περδικάθγυλο ἰτόι δημ. τὸ ἀθγὸ τῆς πέρ- δικας, περδικήσιο ἀθγὸ.

περδικάκι ἰτόι δημ. ὑποκορ. τοῦ περδικα βλ.λ., μικρὰ πέρδιξ, περδικούλα ἥ ὁ νεοσσὸς τῆς πέρδικας, περδικόπουλο, περδικοπούλι 2) τὸ φυτὸν παριεταφρα βλ.λ. ἡ φαρμακευτικὴ.

περδικεῖος-ον μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πέρδικα ἢ προερχόμενος ἐξ αὐτῆς : Πολυδ. 6, 33 περδικεῖα κρέα, Σουῖδ.

περδικήσιος-α-ο δημ. ὁ τῆς πέρδικας, ὁ ἐκ πέρδικος προερχόμενος : περδικήσιο λάλημα, - περδικήσια ἀθγά ἥ ὁμοίος πρὸς τὸν τῆς πέρδικας, ποῦ εἶναι σὸν τῆς πέρδικας ἥ κτ. πληθ. τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρο. περδικήσια κατὰ τὸν τρόπον τῆς πέρδικας, ἰδ. ἐπὶ βηματισμοῦ : περπατεῖ περ- δικήσια καμαρωτὰ.

περδικί-ιου ἰτόι δημ. περδικίον βλ.λ.

περδικικός-ἄδος ἰή μτγν. τὸ φυτὸν περδικίον, ἄ. περδικίος βλ.λ. βοτάνη : Γαλ. 12, 885.

περδικιδεύς-εως ἰδί Εὐστ. 753, 56 ὁ νεοσσὸς τῆς πέρδικας, περδικάκι, περδικόπουλο.

περδικικός-ή-όν μτγν. ὁ τῆς πέρδικας, ὁ χρη- σιμῶν εἰς τὴν πέρδικα : Ἀριστ. φ. ἀπ. 406 περδικί- κός οἰκίσκος.

περδικίον ἰτόι κ. μσν., δημ. περδικί ὑποκορ. τοῦ πέρδιξ, μικρὰ πέρδιξ, περδικούλα, περδικάκι βλ.λ. : Βαλαωρ. Φωτ. 185 κ. ἀξίξει τὸ κεφάλι αἰου λαγό- πουλου ἢ περδικί ἥ ὁ φερσ εἶμαι περδικί, - ἐ- γινα περδικί εἶμαι ἢ ἔγινα ὕγις, σφριγηλός) ἥ ὁ πληθ. περδικία ὡς ἔτερογεν. κ. ἔτερόκ. πληθ. τοῦ πέρδικα ἀπὸ πέρδικες : Διγεν. Ἀκρ. 102 ἀργυ- ροκατασκευάστα ἀηδόνια καὶ περδικία, Διήγ.

Ἀχιλλ. 137 αὐτῶν τοῦς ἐσυνετρίβεν ὡς φάλικων τὰ περδικία, δ. τραγ. πᾶσα μερούλα κυνηγὰ ἀηδό- νια καὶ περδικία 2) τὸ φυτὸν πολυγανον βλ.λ. τὸ παράλιον : Θεοφρ. Φι 1, 6, 11 ἥ τὸ φυτὸν ἔλ- ξιν βλ.λ. : Διοσκ. 4, 85.

περδικίος βότανη ἰή Ἡσ. ἐν λ. ἔλεξιν τὸ φυτὸν περδικίον, ἔλεξιν βλ.λ.

περδικίτης-ου ἰδί μτγν. (ἐνν. λίθος) εἰδὸς πι λί- θου : Ἀλέξ. Τρολλ. 12.

περδικιών δημ. κ. περδικούλων πεδικιώνων.

περδικοθήρας-ου ἰδί μτγν. ὁ θηρεύων, κυνη- γῶν πέρδικας ἥ εἰδὸς τι ἱέρακος οὐ κατὰ προ- τήμισιν λέια εἶναι αἱ πέρδικες : Αἰλ. Ζ1 12, 4.

περδικόθυρον ἰτόι νεώτ., δημ. -ο εἶδος περδι- κοπαγίδας.

περδικομάτα (ή) δημ. ἐπὶ γυναικῶν ἡ ἔχουσα ὀφθαλμούς ἐνθυμίζοντας τοὺς τῆς περδίκας, ὡς ἐπαινετ. ἐπιθ. : Κρυστ.137 **ποῦ πᾶς, περδικομάτα μου, κατὰ τὸ μεσημέρι.**

περδικοπαγίς-ίδας (ή) νεώτ., δημ. -ίδα παγίς πρὸς ἄγρην περδίκων.

περδικοπάνι (τό) δημ. ζῦλινον ἢ συρμάτινον πλάσιμα φέρον τεταμένον ἐπ' αὐτοῦ ὕψασμα, ὀπισθεν τοῦ ὀποίου καλυπτόμενος ὁ κυνηγὸς πλησιάζει τὰς περδίκας.

περδικοπάτημα (τό) δημ. πάτημα, ἴχνος, ἀχνάρι περδίκας. 2) τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον βλ.λ.

περδικοπούλι (τό) δημ. τὸ πουλί τῆς περδίκας, ὁ περδικιδεύς, ἀ. περδικόπουλο, περδίκι βλ.λ.

περδικόπουλο (τό) δημ. περδικοπούλι βλ.λ.

περδικόστηθη (ή) δημ. κ. περδικοστήθω-ως ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἔχουσα τὸ στήθος εὐτραπέχ και προτεταμένον ὡς ἡ πέρδιξ ἐν χρ. ὡς ἐπαινετ. ἐπιθ. : Κρυστ. τὸ Μαγεμένο μανθλι 44 γιατί, καμμένη Ἀναστασία, γιατί, περδικόστηθω, Παλαμ.Δωδεκ. 59 περδικόστηθη ταγγίνα.

περδικοτραφεῖον (τό) δημ. ἔν φῶ τρέφονται, διατηροῦνται περδίκες : Ὑπεριδ.ἀν.45.

περδικοτρόφος (τό) μτν. ὁ τρέφων, διατηρῶν περδίκας : Στράβ.14,2,5 ἐξέλητταν δ' .. αὐ περδικοτρόφοι κομίζοντες τοὺς τιθασούς.

περδικούλα (ή) δημ. ὑποκορ. τοῦ περδίκας βλ.λ., μικρά, νεαρά πέρδιξ : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.63,20 **τρεῖς περδικούλες κάθαινται στὸν Πύργο τῆς Κασάνας**, Κρυστ.164,37 περιμωρη **σάν τοῦ βουνοῦ τὴν κάρια περδικούλα**. 2) μτφ. ἐν φρ. τὸ λέει ἡ περδικούλα του (τὸ λέει ἡ καρδιά του, εἶναι εὐτόλμος, ἀνδρείος).

περδικούλι (τό) δημ. ὑπακορ. τοῦ περδίκας βλ.λ., ἀ. περδικάκι, περδίκι. 2) τὰ φυτὸν ἀναγαλλίς βλ.λ. ἡ ἀρούραφα.

περδικούλος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν ἀλεκτροειδῶν περιλαβάνον πτηνὰ παραλληλία πρὸς τὰς περδίκας.

περδικόχορτο (τό) δημ. τὸ φυτὸν κρητῆς βλ.λ.71 ἡ κονδυλοορίσις.

πέρδιξ-ικός (ό,ή) κ. νεώτ., κρητ. πῆριξ Ἰ'Ἡσι, δημ. περδίκια (ή) τὸ πτηνὸν πέρδιξ ἡ ἑλληνικὴ ἢ ὀρεινὴ, πετροπέρδικα : Ἀρχιλ.106, Ἐπιχ.84, Ἀριστφ. Ὀρν. 764 **πέρδιξ γενεσθῶ τοῦ πατρὸς νεοτίνου**, Ξεν. Ἀπομν.2,1,4 **οἱ ὄρνυες καὶ αἱ πέρδικες**, Ἀγαθ. ΑΠ7,204 **ἀκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ**, Δγεν. Ἀκρ.942 **καὶ τὴν ἐμὴν θεάσομαι πέρδικα τὴν ὠραίαν**.

|| μτφ. περὶ ἐρωμένης : Διηγ. Ἀχιλλ. 935 **ὡς πέρδικαν ἐκ τὸ κλουβίν, οὕτως ἀ σὲ ἀρπάξω**; Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.33,10 **νὰ μὲ κοιμᾶν οἱ πέρδικες, νὰ μ' ἐξυπνᾶν τ' ἀηδονία, Βαλαωρ.Κατσαντ.2 σταυραῖται καὶ πέρδικες, ξεφτέρια, χελιδόνια**, Κρυστ.88 **σίντα λαλοῦν οἱ πέρδικες καὶ χαιρετοῦν τὸν ἥλιο, - περπαταίε σάν πέρδικα**. || νεώτ. ζωολ. γένος ὀρνιθοειδῶν πτηνῶν ἐκ τῶν γερασιονιδῶν περιλαβάνον περὶ τὰ ὀκτὼ εἶδη ὧν γνωστότερα ἐν Ἑλλάδι πέρδιξ ἡ πεδινὴ ἢ φαῖα ἢ ἀγροδίαιτας ἀ. καμηλῆσια πέρδικα, λιθαδοπέρδικα καὶ πέρδιξ ἡ ἑλληνικὴ ἢ ὀρεινὴ ἀ. βουνησία πέρδικα πετροπέρδικα. 2) δημ. πέρδικα τῆς θάλασσης τὸ πτηνὸν γλαεροδὴ βλ.λ.

περδίτις-ιδος (ή) νεώτ. χημ. σύσθεσις νιτρικοῦ ἁμμωνίου, ὑπερχλωρικοῦ καλίου, ὀξιντροτολουσίου καὶ ζυλακεῦρου ἐν χρ. ὡς ἐκρηκτικὴ ὀλη.

περδοκλάδι (τό) τὸ φυτὸν τᾶμος ὁ κοινός.

πέρδομα κ. νεώτ., ὀρό. ἔπαρδον μ. ἐν συνθ. πρδλ. ἀποκαταπέρδομαι, παρκα. μτ. σμ. ἐνεστ. πέπορδα, ὑπερο. μτ.σμ. παρκα. γ' ἐν. ἐπεπέρδι, ἀφῆλυ πορδῆν, κλᾶνω : Ἀριστφ. Ἀχ.30 **ἐπειδὴν ὦ μόνος, στένω, κέχηνα, ακορδινῶμαι, πέρδομαι, ἀπορω, γράφω**, αὐτ.Εὐρ.335, αὐτ.Σ.φ.1305.

περδοκλάρι (τό) δημ. τὸ φυτὸν κομβόβλουλον τὸ δασικόν, ἀ. ὀμπρέλλα.

περέχυμα (τό) δημ. περέχυμα βλ.λ.

περαχύνω δημ. ἀ. περαχύνω βλ.λ.

πέρηθεν ἰων. τ. ἀντὶ πέραθεν βλ.λ.

πέρην ἰων. τ. ἀντὶ πέραν βλ.λ.

περητηριον (τό) (περῶ-άω) τρύπανον, τρυπάνι, ἀρίδια : Ἰππ.π.Γαλλ.19,129.

περητός-ή-όν ἰων. τ. ἀντὶ περατός βλ.λ.

περητρία (ή) Σουιδ. ἐὶ περιωγγέλλουσα τὴν ὠραν.

περφηναία (ή) μιν. κ. δημ. ἀντὶ ὑπερφηναία βλ.λ. : Ἐρωφ.2,504 μ' ἀπέις ἀποῦ τὸν Ἄδην βγήκε κάτω, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.33 τὸ χεῖ καμάρη ἢ λεβεντιά, κὶ ὁ κλέφτης περφηναία.

περφηναίση (ή) μιν. κ. δημ. κ. περφηναίση κ. περφηναίση ὑπερφηναία βλ.λ. : Ἐρωφ.5,355 **καὶ δίκως περφηναίση στὸν κόσμον ἐπορηπάει**, αὐτ. Ἀφιέρ.50 **κὶ εἶσαι π' τὴν περφηναίση μακριὰ ταῦ κόσμου κείνη τὴ σκοτεινὴ.**

περφηναύομαι δημ. ἀντὶ ὑπερφηναύομαι βλ.λ. : περφηναύεται γιὰ τὰ παιδιὰ του.

περήφανος-η-ο δημ. ἀντὶ ὑπερήφανος βλ.λ. : Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.38 **ἐνας ἀπὸς περήφανος, ἐνας ἀπὸς λεβεντιά**, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34,5 **ὁμορφία περήφανη δὲ δίνει εὐκόλα γνώρα**. || ὁ πληθ. τοῦ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. περήφανον ἀντὶ ὑπερήφανον, ὑπερρηφάνως : τοῦ ἀπάντησε περήφανον.

πέρθω ποι. ρ., παρτα. ἰων. πέρθεσκον Ἰ'Ἀπολλ.Ρ 1,800, μέλλ. πέρσαι, ὀρό. α' ἔπερσα, ἐθ. ἀπαφρ. **περσόμεν** Ἰ'Ὀνιτ.Σμ.12,20, ὀρό. β' ἔπαρθον, ποι. πρᾶθον Ἰ'Πίνδ.Ν 7,351, π. Ὀμ. ὁ ἄορ. α' συνηθέστ.Ἰ' παθ. ἐνεστ. πέρθεσμαι, παρτα. ἐπέρθεθην, μέλλ. μέσ. μτ. παθ. σμ. **πέρσονται**, ἀπαφρ. παθ. ὀρό. **πέρθει** Ἰ'Ἰλ.Ρ 708, ἐρημῶνα, ἀφανίζω διὰ καταστροφῆς, καταστρέφω, ξεθεμελιῶν ἰν. Ὀμ.μ. περὶ πόλεων) : Ἰλ.Σ 342 **πιέρας πέρθοντε πόλεις μερῶν ἀνθρώπων**, Ὀδ. Α 2 **ἐπεὶ Τροίης Ἰερῶν πτολίεθρον ἔπερσον**, Κόρινθ.16, Πίνδ.Ν 7,35 **Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πρᾶθεν**, Χρυσμ.π.Ἡρ.7, 220 **μέγα ἄστρι ἐρικυδέες ὑπ' ἀνδράσι Περσεΐδῃσι πέρθειται**, Εὐρ.Εκ.597 **ὦ τὴν ἑμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν** κ. παθ. : Αἰσχ.Ἐπιτ.325 **πόλιν περδομένην ἀτίμω**. || περὶ προσώπων, θανατώω, ἀφανίζω : Πίνδ.Ο 10(11),32 **ὄτι .. Τριῦνθιον ἔπερσαν**, Σοφ.Αἰ.1198 ἰλυρ.11 **κεῖνος γὰρ ἔπερσον ἀνθρώπους**, Εὐρ.Ἡρ.700 **τὸν ἄκυμον θῆκεν βιοτρον βροτοῖς πέρσας δειμάτα θηρῶν** ὀμ. ἐπὶ ἐνός ἀνθρώπου : Πίνδ.Π 9,81 **ἐπαρθεῖ (νιν) σφασγάνου ἀκμῆ**, αὐτ.Ν 3,37, Σοφ.Οἶ 1456 **μῆτε μ' ἀν νόσον μῆτ' ἄλλο πέρσαι μθέν**. || μτφ. ἐπὶ τοῦ ἔρωτος : Εὐρ.Ἰππ.542 **πέρθοντα καὶ διὰ πάσας ἰδύνα συμφορὰς θνατοῖς**. ἐπὶ τοῦ πυρός : Πίνδ.Π 3,50 **πυρὶ περθόμενοι δέμας**.

|| ἐπὶ πρᾶμ. : Αἰσχ.Πέρσ.1056 **γενεῖοι πέρθε τρίχα**, Σοφ.ΟΚ 703 **φύλλον ἐλάϊνος .. χεῖρὶ πέρσας**. 2) κυριεῦω, καταλαβάνω διὰ δηλώσεως : Ἰλ.Α 125 **τὰ μὲν πολίτων ἐξ ἐπράθοντο**. || αἰχμολογίῳ : Εὐρ.Ἰλ.316 **θῆμαι .. ἀς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ**.

περὶ κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. ἐν χρ. μ. ἐν φρς ἐν ἀναστροφῇ **περὶ**, θεσσα. κ. δελαφ. περ, αἰολ. κ. περ, ἔλεατ. παρ Ἰ'ἰπ.κ. πρόθεσις συντασσόμενη μτ. γενικ., ὁστ. κ. αἰτ. καὶ σημαίνουσα τὴν σχέσιν τῆς περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον, πέριξ, κύκλω, τριγύρω, ὀλόγυρα, κυρ. διαφέρουσα τῆς ἀμφὶ σημαίνουσης κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη, μτ. γενικ. ἐπὶ τόπου, πέριξ, κύκλω, ὀλόγυρα, τριγύρω : Ὀδ.Ε 68 ἢ δ' αὐτοῦ τεταμένον περὶ σπεισίου γλαφυροῖς ἡμερὶς ἠδῶσασα, Εὐρ.Τρω.818 **τείχη περὶ Δαρδανίας**, Ἀπολλ.Ρ 2,1129 **εἰλωμα περὶ χροῦς**. || σπον. ὡς τὸ ἀμφὶ, κατ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη : Ὀδ.Ε 130 **τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα**

Ιβερναρδ.Γρηγ. «ἐν ᾧ ἦτο ἐκαθάλλα στην» καρίνα ἐπάνω, ὡς ἰππεὺς ἐπάνω εἰς τὸν Ἰππον» πρβλ. περιβαίω». 2) ὄμ. μτ. γενικ. περίε, πλησίον, κοντά : Ἐπιγρ. περί σου πάντα γένοιτο ῥόδα». 3) ὄμ. μτ. γενικ. πρὸς δῆλων τὸ σκοποῦ, οὐ ἔνεκα πράττει τίς τι, ἴδ. μτ. ρ. ἔχοντων τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀγωνίζεσθαι, ἢ ἀμιλλᾶσθαι περί τιος ἰουουμένου τοῦ πράγματος ὡς κειμένου μεταξύ τῶν μαχομένων, περίε οὐ συνάπτεται ἢ μάχη ἢ ἀμιλλᾶ, ὑπὲρ τιος, πρὸς χάριν τινός, διὰ τι, γιὰ καί : Ἰλ.Γ 137 μαχήσονται περί σεῖο, αὐτ.Μ 243 ὀμύνεσθαι περί πάτρης, αὐτ.Λ 42 ὀμύνεσθαι περί νῶν, αὐτ.Π 70 ὀμύνονται περί τέκνων, αὐτ.Σ 265 περί πτόλιος . . μαχήσεται, αὐτ.Ιρ 5, αὐτ.Ο 416 περί νηός ἔχον πόνον, αὐτ.Π 476 τῷ δ' αἰτίε συνίτην ἔριδος πέρι θυμοδόροιο, αὐτ.Χ 161 περί φυχῆς θεόν Ἐκτορος ἱμῆφ. Ζερβ. «μὰ γιὰ τὴ ζωῆ τοῦ Ἐκτορα . . ἐτρέχον», αὐτ.Ψ 659 περί τῶν ἄνδρα κελεύμενον ἰδ' αὐτὰς τὸς τιμάει, Ὀδ.Ι 423 δόλου καὶ ἡϊτην ὄφαινον, ὡστε περί φυχῆς, Ἦρ.7,57 ὄπισσ . . περί ἔωυτοῦ τρέχων, Εὐρ.Ἀλκ.178 ἐκ τοῦδ' ἀνδρός, οὐ θυήσκα περί, Ἀριστοφ.Βάτρ. 191 νεναυμάχηκε περί τῶν κρεῶν, Θουκ.4,69 περί . . πατρίδος μαχομένοι, Ξεν.Ἑλλ.7,17 οὐ περί τῶν ἴσων ὁ κίνδυνος ἔστιν, αὐτ.2,1,12 περί τῶν ὀμειτέρων ἀγασθῶν μαχομέθα, Δημ.98 περί τῶν ἐσχάτων ἤδη κινδυνεύειν, - ἐρίζειν περί ὄνου σικίς || ὄμ. κ. ἀνευ ρητῶς ἐπεφρασμένου ρ. : Θουκ.Ι,122 περί γῆς ὄρων . . διαφορά, Ξεν.ΚΠ 3,34 νῦν . . περί φυχῶν τῶν ὀμειτέρων ὁ ἀγὼν καὶ περί γῆς . . καὶ περί πάντων ὄν πέπασθε ἀγαθῶν, Πλάτ.Θεαιτ.179D μάχη δ' οὐν περί αὐτῆς || ὄμ. κ. μτ. ἄλλων ρ. : Ἰλ.Ψ 437 ἐπειυόμενοι περί νίκης, Πίνδ.Ν 9,29 θανάτου περί καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι, Ἀντιφ.5,95 ἀνδρός περί θανάτου φεύγοντος || ἐν Ἰλ.Ο 284 ἀπόπτε κοῦροί ἐρίσσειαν περί μύθων σχάδ. ἐμιλλᾶσθαι περί λόγων», Ὀδ.Θ 225 σὶ βα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περί τόξων» 4) ὄμ. μτ. γενικ. μτ. λέξεων σημασιούσων φροντίδα, μέριμνα ἢ ἀνησχίον, σπῆριον τοῦ ἀντικειμένου, τοῦ θέματος, τῆς φροντίδος διὰ τι : Ἰλ.Υ 17 περί ἄρων, μερμηρίεις ἰφρουτίεισι; Ὀδ.Φ 247 ἢ μοι ἄρος περί τ' αὐτοῦ, αὐτ.Π 234 ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου περί βουλευσάμεν, Πίνδ.Ν 5,40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων περί πάντων, Ἦρ.8,36 σφέων αὐτῶν περί ἐφρόντιζον, αὐτ. ἔμαντεύοντο περί τῶν ἰσῶν χρημάτων, Ἀρχ.Ἐπτ.248 ἐμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλευεῖν πέρι, Σοφ.Φιλ.621 καί τινος κῆδος πέρι, Ἀριστοφ.Ἰππ.87 περί πότου γοῦν ἐστὶ σοὶ ἰδ' νοῦς σου λοιπὸν εἰς τὸ ποτὸν εἶναι;, Ἀντιφ.5,96 ὀμεις περί ἐμοῦ . . διαγνώσθε, Ξεν.ΚΠ 2,2,13 οὕτως ἀπελογήσατο περί τῶν τὸν γέλωτα παρσαχόντων, αὐτ.Ἑλλ.2,3,50. Πλάτ.Πρωτ.320Α δεῖδως περί αὐτοῦ μὴ διαφθαρέι, αὐτ.Φαῖδ.65ε περί αὐ σκοπέι, αὐτ.Φαῖδρ.270β, Ἰσοκρ.5,69 βουλευεῖ περί τῆς κοινῆς σωτηρίας, Λυκούργ.11 περί οὐ μέλλετε τὴν φῆφον φερεῖν, Ἐπιγρ. περί Μειθωναίων, αὐτ. περί τοῦ φηφίεσθαι, ΚΔ Ματθ.6,28 καὶ περί ἐνδύματος τῆς μεριμνᾶτε;, αὐτ.Λουκ.12,26 τί περί τῶν λοιπῶν μεριμνᾶτε, αὐτ.Ἑβρ.11,40 τοῦ Θεοῦ περί ἡμῶν κρείττον τὴ προβλεψαμένα, - δὲν ἐνδιαφέρεται ποσῶς περί τῆς ἐκδασεως τοῦ ἀγῶνος» || ὄμ. μτ. ρ. σημασιόντων ἀκούειν, γιγνώσκειν, λέγειν κτ. πρὸς δῆλων ἀναφοράς, σχέσεως : Ὀδ.Τ 270 Ὀδυσσεύς . . περί νόστου ἀκουσας, αὐτ.Ρ 563 οἶδα γὰρ εὐ περί κείνου, αὐτ.Η 191 περί πομπῆς μνησόμεθα, Ἦρ.1,5 περί μὲν τούτων οὐκ ἔρχομαι ἐρέων, Αἰσχ.Εὐμ.114 ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περί φυχῆς, Σοφ.ΟΤ 707 οὐ νυν ἀφείς σεαυτὸν ἠν λέγεις πέρι ἐμοῦ ἠπάκουσον, αὐτ.Ἠλ.1111 ἐφείτ' Ὀρέ-

στου . . ἀγγέλιαι περί, αὐτ.Ἀντ.193 ἀδελεφά τῶνδε κηρύξας ἔχω ἀστοίσι παίδων ἀν' Οἰδίπου πέρι, αὐτ.Φιλ.553, Εὐρ.Μιδ.66 σιγῆν . . τῶνδε θήσομαι πέρι, Θουκ.4,22 λέγοντες καὶ ἀκούοντες περί ἐκάστου, Ξεν.ΚΠ 1,6,13 εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο διδάσκων περί τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν, αὐτ.Ἀπομν.1,38 τοιαῦτα μὲν περί τούτων ἔπασιεν ἄμα σπουδάζων, αὐτ.Ἀν.2,5,8, αὐτ.Ἑλλ.2,3,52 νόμον . . ἔγραψαν περί τῶν ἐν τῷ καταλόγῳ, Πλάτ.Πρωτ.347Β καὶ ἐμοὶ λόγος περί αὐτοῦ, αὐτ.Πολιτ.274Β, αὐτ.Εὐθφρ.6C περί τῶν θείων διηγήσομαι, αὐτ.Τιμ.27Α περί φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι, Ἰσοκρ.9,2 περί τῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτοῦ . . διεξέλθειν, Αἰσχίν.1,48 ἀεὶ δὲ τὴν ἐν τῇ πόλει περί Τιμάρχου φήμην, ΚΔ Λουκ.9,9 τίς δὲ ἐστὶν οὗτος περί οὐ ἐγὼ ἀκούω τοιαῦτα, αὐτ.23,8 διὰ τὸ ἀκούειν αὐτὸν παλλὰ περί αὐτοῦ, αὐτ.Ματθ.21,45 ἀκούσαντες . . τὰς παραβολὰς αὐτοῦ ἔγνωσαν ὅτι περί αὐτῶν λέγει, αὐτ.Ἰω.15,26 ὁ παράκλητος . . ἐκείνος μαρτυροῦμαι περί ἐμοῦ, Πλούτ.Ἠθ.43Β οὐκ ἐστὶ σοὶ . . περί παρνουχίας ὁ λόγος, Ἀθῆν.7,310Α περί τούτων φησὶν Ἀρχέστρατος, - συζητοῦν περί τῆς ἀθανασίας τῆς φυχῆς, - ἔγραψε πολλὰ περί τοῦ τετραγωνισμού τοῦ κύκλου, - ἀμφιδάλλει περί τῆς τιμότητος τοῦ συνεταίρου του' || ὄμ. γεν. ἀναφορικῶς πρὸς τι, ἐν σχέσει πρὸς τι, ὅσον ἀφορᾶ, ὡς πρὸς τι : Ἦρ.1,117 οὕτως ἔρχε . . περί τοῦ πράγματος τούτου, Θουκ.2,6 ἠγγέθη εὐθὺς τὰ περί τῶν Πλαταιῶν γεγεννημένων, αὐτ.6,53 τῶν . . μεμνημένων περί τῶν μυστηρίων, Πολύβ.1,54,5 συνιδῶν δὲ καὶ τὸ περί τούτου γεγονός ὄμ. π. πεῖογράφου, συνήθ. ἀνευ ρ. : Θουκ.6,88 ἐφοβετο γὰρ αὐτοὺς διὰ τὴν περί τῶν Μαντινικῶν πράξιν, αὐτ.32 πιστευόντων τὰ περί τῆς στρατείας . . τῶν Ἀθηναίων ἰτὰς περιστάσεις τῆς.1, αὐτ.8,14, Πλάτ.Μέν.72C οὕτω δὴ καὶ περί τῶν ἀρετῶν ἔχει, αὐτ.Πρωτ.360ε, Πολύβ.4,57,1 καὶ τὰ μὲν περί Σινώπης ἐν τούτοις ἦν, αὐτ.11,9,2 τὴν μὲν πρότερον οὐλιγῶριαν περί τῶν δαλῶν, Διόδ.Σ 5,35 ἐν ταῖς περί Ἡρακλέους πράξεσι, Πλάτ.περί τοῦ καταλειφθῆναι τὸν σπῆρον ἐν σχέσει πρὸς ὄμ. κ. ἀνευ τοῦ ἄρθρου : Ἦρ.7,102 ἀριθμὸς δὲ πέρι μὴ πύθη ἴσων ἀφορᾶ εἰς τὸν ἀριθμὸν, μὴ ἐρώται, αὐτ.2,54 χρηστηρίων δὲ πέρι» 5) ὄμ. μτ. γενικ. πρὸς δῆλων τὸν κινουόντος αἰτίου ἢ ἐλατηρίου τῆς πράξεως μάλλον παρὰ τοῦ σκοποῦ : Ἰλ.Η 301 ἡμὲν ἔμαρνάσθην ἔριδος πέρι ἱένεκα, ἐξ αἰτίας τῆς ἐριδος, Ὀδ.Υ 253» 6) ὄμ. μτ. γενικ. πρὸς δῆλων αναγρηπτικῆς ὑπεροχῆς, πρὸ τινος, ὑπὲρ τινα, ὑπεράνω, ἐν μείζονι μέτρῳ, μάλλον, κάλλιον, περισσότερον, ἴδ. π. τοῖς ἐπικούς ποιηταῖς : Ἰλ.Α 287 ὅδ' ἀνήρ ἔθέλει περί πάντων ἔμμεναι ἄλλων ἰνὰ εἶναι ἀνίστερος ὄλων τῶν ἄλλων, αὐτ.Δ 375, αὐτ.1,38 τετιμῆσθαι περί πάντων, αὐτ.Ε 325, αὐτ.Υ 304, Ὀδ.Η 108 περί πάντων ἴδριες ἀνδρῶν, Πίνδ.Ο 6,50 περί θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν . . ἐξῶστων, Θεοκρ.25,119 ἀφαιδῶν μήλας περί πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν, Ἀπολλ.Ρ 1,65 ὄν περί πάντων λιποτῆδης ἐδίδαξε θεοπροπίας» || ὄμ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. συχ. χωριζομένη ἐκ τῆς σημ. : Ἰλ.Ρ 171 ἐφῶμαι σε περί φρένας ἔμμεναι ἄλλων ἰσνότερος στόν νοῦν ἀπὸ τοῦς ἄλλουσι, αὐτ.279 περί δ' ἔργα τεκτιτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, αὐτ.Η 289 περί δ' ἔγχει Ἀχαιοὺν φέρτατος ἔσσι, Ὀδ.Α 66 || ὄμ. ἐν τῇ σημ. ταῦτα, παραλειπομένης ἐνίοτε τῆς γενικ., ἢ περί καθίσταται ἐπίρω. πρβλ. κατωτέρω» 7) ὄμ. μτ. γενικ. π. Ἦρ.κ. τοῖς ἀπτ. κ. νεῶν ἐν φρ. πρὸς δῆλων ἀξίας, τιμῆς : Ἦρ.1,120 ἡμῖν περί πολλοῦ ὅσκι καταρθοῦσθαι τὴν ἀρχὴν τὴν σῆν ἔχει μεγάλην ἀπουσιότητα, εἶναι πολλοῦ ἀξίον ἐν σχέσει πρὸς ἡμᾶς, αὐτ.73 περί

περι πολλού ποιεόμενος αυτούς (θεωρών αυτούς πολλού λόγου αξίους,πολύ έκτιμος, λογοριάζων αυτούς), Αντιφ.6,3 ὡν τῶν δικασταῖς περι πολλοὺ εἶναι τὰς φοβικάς δικὰς ὁρθῶς διαγιγνώσκων (τό θεωρεῖτε πολλοὺ λόγου αξίους, Θουκ.2,89 καί ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγῆν περι πλείστου ἤγεσθε, Λυσ.2,71 ὁ πάντα περι ἐλάττωος τῆς ἀρετῆς ἠγούμενος, αὐτ.31,31 ἅπαντας τοὺς πολίτας περι αὐθένους ἠγάσθη ἰδὲν τοὺς ἐξέτιμσε ποσῶς, δὲν τοὺς ἐθεώρησε διὰ τίποτε, Ξεν.Ανομ.2,3,10 σφομαί ἀν αὐτόν ἀλόγους περι πολλοὺ ποιεῖσθαι σε, αὐτ.ΚΠ.1,4,1 διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ φιλοτιμίαν περι παντός ἐποίησε διαπραττεσθαι, αὐτ. Αν.7,7,44 ὡς δὲ περι πλείστον ποιολμην, - τὸν ἔχει περι πολλοὺ τὸν ἐκτίμῃ πολὺ, ἢ ἐνδίαφέρεται δι' αὐτὸν πολὺ' 8) ὁμ. αἰολ. περι κ. περι μτ. γενικ. ὑπέρ, ὑπεράνω: Σαπφ.1,10 σ' ἄγον . . στρουθοῖ περι γὰς . . δίνυντες πτέρια, Ἀκ.93 κεῖσθαι περ κεφαλᾶς μέγας . . λίθος [πιθ. γρ.], Θεόκρ.29,25 ἄλλα πέρρ ἀπλάυ στύματός σε πεδέρχαμαι' || ὁμ. ἐν Πάπ. ὁ διέγραψε Προῖτος περι μου' 9) μτ. δοτ. ἐπὶ τόπου, περίξ, κύκλω, δόλγυρα, τριγύρω, ἰδ. ἐπὶ Ἰρατισμοῦ, ὀπλισμοῦ κττ.: Ἰλ.Κ 21 ἔνδυσε περι στήθεσσι χιτῶνα, αὐτ.Α 17, αὐτ.Μ 401 βεδλήκει τελαμώνια περι στήθεσσι, αὐτ.Ν 245 χαλκὸς ἔλαμνε περι στήθεσσι, αὐτ.Ο 648 πῆληξ . . κονάβησε περι κροτάφοισι, Ὀδ.Ω 467 ἔσσαστο περι χροῖ νόρπου χαλκόν, Ἦρ.7,61 περι μὲν τῆσι κεφαλῆσι εἶχον πῖρας, Ξεν.ΚΠ 1,2,13 θώρακά τε περι τοῖς στέρνοισι . . ἔχοντες, αὐτ.3,2 οἱ στρηπτοὶ οἱ περι τῆ δερῆ καὶ τὰ φέλια τὰ περι ταῖς χερσίν, Πλάτ.Πολ.359B περι δὲ τῆ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον. || ὁμ. κ. ἐπὶ ἄλλων σχέσεων: Ἰλ.Β 389 περι δ' ἔχχει χεῖρα καμείτῃ ἰθὰ ἀποκίμῃ κρατῶν τὸ δόρυ, αὐτ.Α 317 κνίσθρ . . ἐλισσομένη περι καπνῷ, αὐτ.Σ 453 μάρναντο περι Σκαίῃσι πύλησιν, αὐτ.Χ 95, αὐτ.Ψ 598' || ὁμ. σπαν. π. τραγικοῖς: Αἰσχ.Εὐμ.259 περι βρέτει πλεχθεῖς ἰερισπλεχθεῖς, ἀγκυλιάσας τὸ δόγμαλον, Σοφ.Αντ.1240 κεῖται δὲ νεκρὸς περι νεκρῷ νεκρὸς ἐπὶ νεκροῦ! 10) ὁμ. μτ. δοτ. π. ποιητῆς, περίξ δηλοῦ τινός, ἤτοι διαπερασθεῖς, διατρυπηθεῖς ὑπ' αὐτοῦ: Ἰλ.Ν 441 εἰρικόμομος περι δούρι, αὐτ.570 περι δούρι ἧσαιρε ἰεσάραζε γύρω σὺ δόρου, αὐτ.Φ 577 περι δούρι πεπαρμένη ἰδισαπαρμένη δόλγυρα εἰς τὸ δόρυ, αὐτ.Θ 86 κυλινδόμενος περι χαλκῷ κυλιόμενος ἐκ τοῦ νόου περι τὸ ἐμπεπηγμένον αὐτῷ σιδερούν θέλοσι, αὐτ.Α 303 αἶμα . . ἐρωῆσει περι δούρι, Σοφ.ΑΙ.828 πεπτωκότα τῶδε περι νεορράνω ξίφει' 11) ὁμ. μτ. δοτ. ἐπὶ πολεμιστοῦ Ἰσταμένου ὑπεράνω νεκροῦ συντρόφου ἢ περιερχομένου περι αὐτόν, ὅπως τὸν προστατεύσῃ: Ἰλ.Ρ 4 ἄμφι δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὡς τις περι πόρτακι μήτηρ, οὐτ.133 ἐστίκειν, ὡς τις τε λέων περι οἷσι τέκεσσι, αὐτ.Π 7 Αἶας περι Πατρόκλη ἦρωι βεβήκειν, Ἀριστοφ.Ἰππ.1039 μαχεῖται, ὡστε περι σκύμνοισι βεβηκάσῃ 12) ὁμ. μτ. δοτ. μτ. ρ. σημερινόντων μάχουσι, ἀγωνίζουσι κττ. πρὸς δῆλωνιν τοῦ περι αὐ ἀγωνίζεται τις, ὑπέρ τινος, γάρην τινός: Ἰλ.Π 568 περι παιδί μάχης νόμος ἰγέρ τοῦ μοῦσι, Ὀδ.Ρ 471 περι οἷσι μαχομένοσ κτεάεσσι, Ἰυρτ.10,2 ἄνδρα περι ἢ πατρίδι μαρνανέμον, Ἀντιφ.5,6 ἀνάγκη . . κινδυνεύοντα περι αὐτῷ, Θουκ.6,34 περι τῆ Σικελία . . ἔσται ὁ ἀγῶν ἰδ.γρ. τῆ Σικελία, Πλάτ.Πρωτ.314Α μῆ περι τοῖς φιλάτοσιν κδεύει: || ὁμ. μτ. ρ. σημερινόντων φόβον, ἀνσχυσίαν, φροντίδα ἢ καὶ τοῦναντίον: Ἰλ.Ε 566 περι γὰρ διε ποιμένη λαῶν (ἐφοδῆθή διὰ τὸν ἀρχηγόν, ἠμῶς νάθη), αὐτ.Κ 240 ἔδεισαν . . περι . . Μενελάω, Ἦρ.3,35 περι ἀμυτῷ δειμαίνοντα, Ἀριστοφ.Ἰππ.27 περι τῷ δέρματι δέδασκα, Θουκ.1,60 δεδιότες

περι τῷ χωρίῳ, αὐτ.74, αὐτ.119, αὐτ.4,123 περι σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων, Πλάτ.Φαῖδ.114D θαρρῆν χρῆ περι τῆ θαυτοῦ ψυχῆ ἄνδρα ἰσρέπει νὰ ἐχῆ θάρρος διὰ τὴν ψυχὴν του, Θεόκρ.1,54 ὅσον περι πλέγματι γαθεῖ' 13) ὁμ. μτ. δοτ. γεν. πρὸς δῆλων αἰτίας ἢ ἀφορμῆς διὰ τι, ἐξ αἰτίας τινός, ἔνεκα τινος, χάριν τινός: Ἰλ.Ο 183 ἀτυζόμενος περι καπνῷ ἰδ.γρ. ἀπὶ ὑπὸ καπνοῦ, Ὑμν.Δῆμ.429 περι χάρματι, Πινδ.Π 5,58 κελνον . . λείοντες περι δαίματι φύγον ἰδίῳ φόβον, ἔνεκα φόβου, οὐτ.2,59 περι τιμᾷ λέγει ἐν τιμῇ ἢ ἐπαίνοι, Ἦρ.9,101 μῆ περι Μαρδονίῳ πταίσῃ ἢ Ἑλλάς, Αἰσχ.Πέρσ.696 σέδομαι δ' ἀντία λέξει στέβεν ἀρχαίω περι τάρβει (ἀπὸ φόβου), αὐτ.Κο.35, Θουκ.6,33 κἀν περι σφίσιν αὐτοῖς . . πταίσουσι, αὐτ.1,69 περι αὐτῷ . . σφαλέντα' 14) μτ. αἰτ. κ. νεῦτ. ἐπὶ τόπου, μτ. ρ. κινήσεως σημαντικῶν, κττ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ἀντικείμενον περίξ τοῦ ὀπαίου γίνεται ἡ κίνηση, περίξ, κύκλω, γύρω, δόλγυρα, τριγύρω: Ἰλ.Κ 139 περι φρένας ἦλυθ' ἰωὴ ἰδὴ ἦχος, ἢ φωνὴ εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του, ἡσάβηθη τὸν ἦχον, αὐτ.Χ 162 περι τέρματα . . ἴπποι . . τραχώσι, αὐτ.Ψ 13 περι νεκρὸν . . ἤλασαν ἴππου, αὐτ.Ω 16 τρις δ' ἐφύσας περι σῆμα, Ὀδ.Ι 362 περι φρένας ἦλυθεν ὄνοσ (τὸν χτύπησε τὸ κρασι σὸ κεφάλου), αὐτ.142 περι βόθραν ἐφοίτων ἰεσύχωνον περι τὸν λάκκον, Σοφ.ΟΚ 135 εἰσάουον περι πᾶν ἰκοιτάζων δόλγυρα, Πλάτ.Φαῖδ.81C περι τὰ μνήματα . . κυλινδομένη, - ἢ γύ στρέφεται περι τὸν ἦλον' || ὁμ. κ.ἐπὶ οἰκμ. ἡρεμίας σημαντικῶν: Πλ.Σ 374 ἐστάμενοι περι τόπων, αὐτ.Β 757 οἱ περι Πηνειῶν . . νοείσιν, αὐτ.750 οἱ περι Δωδῶων . . οἰκί' ἔθεντο, αὐτ.Θ 25 σειρήν . . κεν . . περι βίον Οὐλύμποια θησαύμον, αὐτ.519 λέξασθαι περι ἄστου, αὐτ.Α 609 ὡν δίω περι γοῦσιν ἐμὰ στήθεσσι! Ἀχαιοὺς ἴτρω νομίζω ὅτι θὰ προπέσσωσιν εἰς τὰ γόνυτά μοι οἱ Αἰ, αὐτ.Σ 256 μαρνανέμοι περι ἄστου ἰμαχόμενοι περίξ τῆς πόλεως, αὐτ.Μ φυλάσσοντες περι πῆλα, Ὀδ.Ν 187 ἐσταότες περι βωμόν, Ἦρ.7,103 πλείυνες περι ἕνα ἰππολὶ πρὸς ἑνα, αὐτ.3,61, αὐτ.7,130, Αἰσχ.Ἐπ.760 κύμα . . δ . . περι πρῶμαν πόλεως καχλάει, Ἀριστοφ.Ἀχ.1180 τῆς κεφαλῆς κτάεγα περι λίθου πείων, Ἀντιφ.4,4,2 περι τὸν ἀρῆσαν τῆς πληγῆς τὸ ἀδίκημα ἰσρέπει ν' ἀποδοθῆ εἰς . . ἰ, Θουκ.7,23 ἰαί νηεῖς παραχθεῖσαι περι ἀλλάγλας παρῆδοσαν τὴν νίκην τοῖς Ἀθηναίοις, Ξεν.Αν.5,19 φυλακὰς . . περι τὸ στρατόπεδον εἶναι, αὐτ.Κυν.4,4 εἶναι περι τὸν λαγῷ, αὐτ.ΚΠ.1,29, Πλάτ.Φαῖδρ.259Α περι τὴν κρήνην εὔδειν, αὐτ.Φαῖδ.109B ὡσπερ περι τέλμα μύρμηκας ἢ βοτράχους περι τὴν θάλασσαν οἰκοῦνται, Δημ.21 περι αὐτὰ καταρρεῖ, Ἐπιγρ. Ἰκρίωσαι περι τὸ ἀγάλατε, ΚΔ Μάρκ.3,32 ἐκάθητο περι αὐτὸν ὄχλος' || ὁμ. ἐπιτετ. μτ. τῆς ἀμφι, δόλγυρα: Ἰλ.Ρ 760 τεύεα . . πέσον περι τ' ἀμφι τε τάφρον, Ἠσιόδ.Ο 848 περι τ' ἀμφι τε κύματα, Θεόκρ.7,142 πωτῶντων . . περι πίδακας ἀμφι μέλισσαι πρβλ. ἀμφι' || σγν. μ. μτ. αὐσ. περίξ ἢ ἐγγύς τινος: Ξεν.Ἑλλ.2,3,32 ἐν τῇ περι Λέσθων ναυμαχία, Πλάτ.Θεαῖτ.179E αὐτοῖς . . τοῖς περι τὴν Ἐφεσον, Πολυβ.5,24,12 οἱ περι Φωκίδα τόποι, Ἐπιγρ. στρατηγῷ περι Πελοπόννησον, - ἢ περι τὴν Κνίδον ναυμαχία, - ἢ περι τὸ Κουσῶνα μάχη' 15) ὁμ. μτ. αἰτ. πρὸς δῆλων κινήσεως περι τόπον τινά, ἐν τινι τόπῳ: Ὀδ.Δ 368 περι νῆσσαν ἀλώμενοι, αὐτ.1) περι σηκούς, Πινδ.Π 4,122 ἄν περι φύγκαν . . γάθησον, Ἦρ.3,61 χρονίαν περι Αἴγυπτον, Πλάτ.Πολ.544D ἰσραῖελεῖσι εὔροι ἄν . . τις . . περι τοὺς βαρβάρους 16) ὁμ. μτ. αἰτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅτινες περιδόλουσι τινα ὡς ἀκόλουθοι αὐτοῦ: Ξεν.Ἑλλ.5,3,22 μεθ' ὧν εἶχε περι αὐτὸν' || ἰδ. ἐν τῷ φρ. οἱ περι τινα ἰοῖ ὁ-

παδοί, οι ακόλουθοι, οι θεράποντες, οι εταίροι της τιμής: Θουκ.8,63 οι περι τὸν Πείσανδρον πρέσβεις, Ξεν. Αν.2,4,2 οι περι τὸν Ἀριστῶν, αὐτ. Ἑλλ. 5,4,2 ὅς ἐγραμμάτευσε τοῖς περι Ἀρχῶν πολέμαρχος ἐπὶ τὸν Ἀρχῶν καὶ τοὺς περι οὐτόν, Πλάτ. Κρατ.440C οι περι Ἡράκλειτον Ιοί μθηταί και ὁπαδοί αὐτοῦ, Πλούτ. Η8.1120C τοὺς περι Ἀρκεσίλων Ἀκαδημαϊκοῦς, αὐτ. Γάλλ. 23 πλεῖστοι δὲ τῶν περι Τριγυλλίων . . ἐν τιμῇ γενονῶτων, ΚΔ Ιω.11,19 ἐληλυθείσαν πρὸς τὰς περι Μάρθαν καὶ Μαρῖαν, αὐτ. Γράξ. 13,13 οι περι τὸν Παῦλον ἦλθον εἰς Πέργην, - οι περι Πλάτωνα Ιοί ὁπαδοί του και αὐτός ὁ Πλάτων] || ὁμ. οι περι τινα περιῶν, ἀντί το περι οὐ ὁ λόγος πρόσβπων: Πλούτ. Πύρρ. 20 οι περι Φαδρίκιον Ιοί Φαδρίκιοσ] || ὁμ. οι περι τινα Ιοί οικείοι και οι συγγενεῖς τινος] **17)** κ. νεώτ. ὁμ. π. αἰτ. πρὸς δῆλωσην τοῦ πράγματος ἢ τοῦ θέματος περι ὁ τις ἀσχολεῖται ἢ φρονιζει: Ἰλ. Q 444 ὁ δὲ . . περι δόρρα . . πονεῖον ἰενησχολοῦντο εἰς τὸ δειπνον, ἠτοῖμαζον τὸ δειπνον, αὐτ. O 555 οἶον δόλοσος περι τευξῆ ἐπουνσιν ἰέν τῆσει, ἀντί περιέπουσι, Ὀδ. Δ 624 οι μὲν περι δειπνον . . πένοντο] || ὁμ. συνηθ. π. του εἶναι, γίνεσθαι κττ.: Θουκ. 7,31 ὄντι δ' αὐτῶ περι ταῦτα ὁ Εὐρυμέδων ἀπαντᾷ ἰέν ὡ ἡσχολεῖτο, κατεγινετο μὲ αὐτά, Ξεν. Ἑλλ. 2,2,4 και οὔτοι μὲν περι ταῦτα ἦσαν κατεγινοντο μὲ αὐτά, αὐτ. ΚΠ. 1,2,1, Πλάτ. Γοργ. 450C τὴν ῥητορικὴν τέχνην ὄξει εἶναι περι λόγους, Ἰσοκρ. 3,12 εἰ περι τὸ συμβουλευεῖν μόνον γενοῖμην, Δημ. 11,68 ὄντων δ' ἡμῶν περι ταύτων τὴν πραγματείαν, Πολυθ. 1,4,1 ὁ περι τὸ βοηθεῖν ἐγίνοντο, Βέττ. Βάλλ. 17,20 περι γυναικας γενέσθαι, Ἀθῆν. 7,310A ἦν δὲ και ὁ Θεῶγιος περι ἡδύπαθειαν] || ὁμ. σπον. ὁμ. π. αἰτ.: Ξεν. Ἑλλ. 7,4,28 ἄλλην δὴ περι τοὺς Ἡλείους εἶχον, ΚΔ Λουκ. 10,41 Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς και τυρβάξῃ περι πολλά, αὐτ. Ματθ. 6,28 και περι ἐνδύματος τί μεριμνᾷς, αὐτ. Λουκ. 12,56 τί περι τὸν λοιπὸν μεριμνᾷς, Ἡρωδιαν. Ιστ. 4, 11,6, Γαλλ. 15,442, - ἀσχολεῖται περι τὴν μουσικὴν] || ὁμ. συχ. ἐν φρ.: Ξεν. Ἰνπ. 6,3 ὁ περι τὸν Ἰππον Ιοί Ἰπποκόμοσ, Πλάτ. Φαιδρ. 69C οι περι τὰς τελευταῖς Ιοί τελοῦστες τὰ μυστήρια, Ἰσοκρ. 12,35 οι περι τὴν ποίησιν και τοὺς λόγους ὄντες Ιοί ποιηταί και ῥητορες, αὐτ. 9,8 οι περι τὴν φιλοσοφίαν ὄντες Ιοί ἀσχολοῦμενοι μὲ τὴν φιλοσοφίαν, αὐτ. 4 οι δὲ περι τὴν μουσικὴν και τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες] **18)** κ. νεώτ. ὁμ. πρὸς δῆλωση ἀναφορᾶς, σχέσεως, ὡς πρὸς τίνα, ὅσον ὀφθα εἰς. . . : Ἡρ. 3,13 δεῖσαντες τὰ περι Ἀίγυπτον γεγονότα, αὐτ. 6,26 ἐξαγγέλλεται τὰ περι Μίλητον γενόμενα, αὐτ. 3,76, αὐτ. 8,102 οὐδεμία συμφορῆ . . ἔσται . . περι οἶκον τὸν σὸν, αὐτ. 1,158 εἰρώτεον περι Πακτύην ὀκοῖόν τιν παῖοντες, Εὐρ. Ἀλκ. 1148 εὐσέβει περι ξένους, Ἀριστφ. Ἀχ. 696 ἀνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μορθαῶν περι τὴν πόλιν, αὐτ. Νεφ. 994, Λυσ. Ιο, 2] τοιαύτην γνώμην ἔχειν περι τὸν πατέρα, Ξεν. Ἀν. 3,2,20 ἦν τιν περι ἡμᾶς ἀμαρτάνωμαι, αὐτ. ΚΠ. 5,2,10 οὐτ' ἂν ἀσεβῆιν περι ξένους, αὐτ. Ἀπομν. 1,1,20 Πλάτ. Συμμ. 193A εὐσεβειν περι θεοσ, αὐτ. Ἐὐθφρ. 3B. αὐτ. Γοργ. 597A και μὴν ὁ πε αὐφρων τὸ προσήκοντα πράττει ἀν και περι θεοσ και περι ἄνθρωπος, αὐτ. Θεαιτ. 142B, αὐτ. 179A οι νομοθεταί και τὸ ὠφέλιμον περι τὸ μέλλον ἐστὶ ἰσποβλεπομην, ἀνοφῆρονται εἰς τὸ μέλλον, Ἰσοκρ. 1,10 ἐθούμας τοὺς περι αὐτὸν σπουδαζοντος] τοῖς προσιονταῖς τὰ αὐατοῦ συμφέροντα, Πολυθ. 8,8,1,7 δειλια . . περι . . τὸν . . ἠγεμόνα γενομένη ἢ του ἠγεμόνος δειλια, Ἐπιγρ. ἄνθρ ἐστιν ἀγαθὸς περι τὸν δῆμον] || ὁμ. ὁ κ. ἀνευ ρ.: Ξεν. ΚΠ. 7,2,20 ταῖς περι τοὺς παῖδας συμφοραῖς, αὐτ. O 20,1 τὰ περι τὴν γεωργίαν, Πλάτ.

Φαιδρ. 246B χαλεπῆ . . και δύσκολος ἐξ ἀνάγκης ἢ περι ἡμᾶς ἠνιόχσις ἢ ἠνιόχσις ἡμῶν, Ἰσοκρ. 9,2 ὄρωνα τὴν . . περι αὐτὸν ἐπιμέλειαν, - ἢ περι τὰ θεῖα εὐσέβεια] || ὁμ. γεν. ἐπὶ πάσης σχέσεως, ἐν ἀναφ. πρὸς τι, ὡς πρὸς τι, κατὰ τι: Ἡρ. 2,93 και περι μὲν τὸν Ιχθῶς οὕτω ἔχει, αὐτ. 8,86, Θουκ. 8,84 ζυνηνέχθη . . ἠδρυβος περι τὸν Ἀστυάγον, Πλάτ. Πρωτ. 313D ὄτι χρστον ἢ πονηρον περι τὸ σῶμα, αὐτ. Θεαιτ. 179C περι δὲ τὸ παρὸν ἐκάστω πάθος, αὐτ. Φαιδρ. 65A, Αἰσχίν. 1,42 και παρ' ἀκολασίαν περι ταῦτα ἠρωατος ὄν, αὐτ. 126 περι τὰς ἰδίας διατριβὰς γελοίας] || ὁμ. συχ. ἀντί ἐπιθ.: Πλάτ. Πολ. 370D οὐδὲ τᾶλλα ὄντα γινάσκα περι γεωργίαν γεωργικῶς, αὐτ. Κρίτ. 50D τοῖς νόμοις τοῖς περι τοὺς νόμους, αὐτ. Φιλ. 51B τὰς περι τὰ μαθήματα ἠδονα] || ὁμ. ἀντί γενικ.: Ξεν. Ἑλλ. 5,4,2 τὴν περι Φίλιππον τυραννίδα ἰτὸν δεσποτισμὸν, τὸν δεσποτικὸν τρόπον τοῦ Φι, Πλάτ. Φαιδρ. 279A κατὰ τοὺς περι Λυσίαν . . ἄδωγος ἰτους λόγους τοῦ Λυσίου, Δημ. 365 τοῦ περι Φωικῆς ὀλέθρου, Πολυθ. 1,16,1 τῶν περι τὸν Ἀπῖνον . . προτερημάτων ἰτων τοῦ Α. προτερημάτων, Ἀριστ. ΗΝικ. 149b, 19 ἀκρασίας τῆς περι τὸν θυμόν] || ὁμ. π. πεσογράφος, πρὸς δῆλωση περιστάσεων ἐχεγισμένων πρὸς πρόσωπον ἢ πράγμα τι: Ἡρ. 1,95 τὰ περι τὸν Κύρον, αὐτ. 2,213 ἰστορεῖν τὰ περι Ἐλενην, αὐτ. 4,154 τὰ περι Βάττον, αὐτ. 7,37 τὰ περι τὸν Ἀθων (τὰ κατὰ τὸν Ἀθων ἐργα), Θουκ. 1,14 τὰ περι τὰς ναῖς ἰτὰ ναυτικὰ πράγματα, αὐτ. 8,63 πῶδόμενος τὰ περι τὴν ναυμαχίαν ἰδ. ἄντι ναυμαχίας, τὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν συμβάντα), Ξεν. ΚΠ. 8,1,23 γινώσκων . . τὰ περι τοὺς θεοὺς, Πλάτ. Πολ. 468A τὰ περι τὸν πόλεμον, αὐτ. Φαιδρ. 246D κεκοινώηκε . . τῶν περι τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ] πρβλ. ἀμφί] **19)** κ. νεώτ. ὁμ. π. αἰτ. ἐπὶ χρόνον, πρὸς δῆλωση μὴ ἐπακριθῶς καθωρισμένου χρονικοῦ σημείου, ὡς ἐγγιστα, περιπου, πᾶνω - κάτω: Ἡρ. 7,215 ὤρμετα . . περι λυχνων ἀφᾶς . . ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἰπερίπου κατὰ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἀνῶπτοις τοὺς λυχνους, Θουκ. 3,89 περι ταύτους τοὺς χρόνους κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, Ξεν. Ἀν. 1,7,1 περι μείρας νύκτας κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιπου, αὐτ. 2,1,7 περι πλῆθυσσαν ἀγοράν ἰδ. ἄντι ἀμφί, αὐτ. 6,5,32 ἀπῆσαν . . περι ἠλίου δυσμάς, αὐτ. Ἑλλ. 1,1,13 περι ἀριστου ὤραν ἦγον, Ἰσοκρ. 4,73 τοὺς κακροὺς τούτους, - περι τὴν μεσημβρίαν] **20)** κ. νεώτ. ὁμ. π. αἰτ. κ. ἐπὶ ἀρίθμω, περιπου, ὡς ἐγγιστα: Θουκ. 1,54 ναὺς τε καταδύσαντες περι ἐβδομηκοντα ἰπερίπου ἐβδομηκοντα, Ξεν. Ἑλλ. 2,4,5 συνειλεγμένω . . περι ἑπτακασίους, Πλάτ. Π. 127B περι ἔτη μάλιστα πέντε και ἐξήκοντα, Παχυμ. Γ' Ἀνδρ. Πλάτ. 231B, - θά τοῦ στοιχίσῃ περι τὰς δύο χιλιάδας δραχμᾶς] **21)** συχ. ἐπιτάσσειται τοῦ πτωτικοῦ, πάσχωσα ἀναστροφῆν ἦτοι παροξυνομένη [ἐπὶ π. γενικ., δοτ. κ. αἰτ.]: Ἰλ. X 173 ἄστυ περι . . δωῖκα περι συνηθ. π. γενικ.: αὐτ. Π 476 ἐριδος περι, Ἡρ. 8,36 σφέμω αὐτῶν περι ἐφρόντιζον, Αἰσχ. Εὐμ. 630 φήφω διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι, Σοφ. Αἰ. 936 ὄλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι, Πλάτ. Φιλ. 49A αἰ σφισαίς πέρι, αὐτ. Γοργ. 455A δικαίων τε πέρι και ἀδικων, αὐτ. Νόμ. 809B γραμμάτων ἐπιμον ὡς οὐχ ἰκανῶς ἔχεις πέρι] **22)** περι ἀπολ. ὡς ἐπὶρο. πέριξ, κύκλω, ὀλόγυρα, τριγύρω, ὁμ. κ. πλησίον, συνηθ. π. Ὀμ.: Ἰλ. Γ 362 γέλασε δὲ πᾶσα περι χθῶν] || ὁμ. ἐπιτετ. π. τῆς ἀμφί: Ὑμν. Δῆμ. 276 περι τ' ἀμφί τε κάλλος ὄητο ἰδόλγυρα πρβλ. Καλλ. Ἑκ. 1,13] **23)** ὁμ. ὡς ἐπίρο. πρὸ τῶν ἄλλων ἢ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, καθ' ὑπερβολήν, ὑπερβαλλόντως, ὑπερβολικᾶ, παρὰ πολὺ, μ. π. ἐπικίς ποιηταῖς, ὁπότε και συνηθ. πᾶσαι ἀναστροφῆν: Ἰλ. Θ 161 Τυδεῖδην, περι

μέν σε τιον Δανάδι, αὐτ. 100 σε χρῆ τὴν μὲν φρασσι ἐπος ἢ δ' ἐπακούσσαι, 'Οδ.Β.88 ἢ τὴν πέρι κέρδεα ἰδεν, οὐτ. 116 ἂ οἱ πέρι δῶκεν 'Αθήνη, αὐτ. Γ.95 πέρι γάρ μιν δίζυρον τέκε μήτηρ, αὐτ. Θ.63 αἰοῖδον τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, 'Απολλ.Ρ.2,20 πέρι δ' αὐ Πολυδεύκεα τύφεν ὄροκλι, 'Οπν.'Αλ. 1,385 πέρι γάρ σφε Ποσειδῶν ἀναπάζει ἰσχόλ. «περισσότερον» || ὄμ. ἄνευ ἀναστροφῆς ἐν τῇ ἐπ. φρ. περι κῆρι ἐκ βάρους κορδίας, ἀπὸ ψυχῆς, ἔγκαρδιως : 'Ιλ.Δ.46 τάτιον μοι περι κῆρι τίεσκετο "Ιλιος ἰέγκαρδιώτερον πασῶν τούτων με ἐτίμαι, αὐτ.53 ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται περι κῆρι, αὐτ.Ν.430 τὴν περι κῆρι φίλησε πατήρ, αὐτ.206 περι κῆρι Ποσειδῶν ἐχολώθη, 'Οδ.Ε.36 οὐ κέν μιν περι κῆρι θεὸν ὡς τιμήσουσιν' || ὄμ. κ. ἄνευ τοῦ κῆρι : 'Ιλ.Π.157 τοσίτη περι φρεσιν ἄσπετος ἀλκή, αὐτ.Ρ.22 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περι σθένει βλεμαίνεαι, αὐτ.Χ.70 ἀλοσάντες περι θυμῷ, 'Οδ.Ξ.433 περι γὰρ φρεσιν αἴσιμα ἦδη' || ἐπιτετ. τ. μτ. τῆς πρόδ, βλ. περιπρό : 'Ιλ.Π.699-23) ὄμ. ὡς ἐπίπρ. ἐν τῇ φρ. περι κάτω πρὸς τὰ κάτω : Στρατ.34 δίνους περι-κάτω τετραμμένος, Αἰλ.ΖΙ.9,34 τὴν κόγχην στρέφας περι τὰ κάτω' 24) ἐν τῇ προσωδίῳ, ἢ περι οὐδέποτε πάσις ἐκθλιφιν πρό λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος ἐν 'Ιλ. κ. 'Οδ., ἀπαξ ἐν 'Υμν.'Ερμ.152 περ' Ἰγνύσι ὄμ. ἀπαξ π. 'Ἡσιόδ.Θ.678 δεῖνόν δὲ περιέχε πόντος' κ. π. Πινδ.Π.3,52 γυλιος περ'ἀπάντων νάντοθεν, αὐτ.4, 265 διδοῖ φάρον περ' αὐτάς, αὐτ.Ν.11,40 πάσις ἐτέων περὸδοις, αὐτ.ἀπ.154 περιδαίος, αὐτ.Ο.6,38 ταύτας περ' ἀτλάτω πᾶθας, 'Επιγρ. περ' Ἠδάλιον, Θεόδωρ.25,242 μακρῶν . . περ' Ἰγνύθην ἐλιξε κέρων' || οὐδέποτε π. τραγ., π. κωμ. δὲ καὶ τοῖς κωδίξ τῶν πεζογρ., μ. ἐν τῇ μτ. τοῦ παριέμι ἰεμί' || ὄμ. π. κωμ. ἢ περι παρήμεινε πρό λ. ἀρχομένης ἀπὸ φωνήεντος : 'Αριστφ.'Ἰππ.1005 περὶ 'Αθηνῶν . . περι ἐμοῦ, περι ἀπάντων πραγμάτων' || π. Αἰολ. περρ χάριν τοῦ μέτρου, βλ.71.

περι- ἢ πρόθ. περι ἐν συνθέσει κς πρόθημα λέξεων, ἐπὶ τόπου, σημαίνει α') ἔκτασιν κατὰ πᾶσαν διέθυσιν ὡς ἀπὸ κέντρου τινός, πῆριξ, κύκλω, ὀλόγυρα, ὀαν περιβάλλω, περιβλέπω, περιέχω, περιβολος, περιτειχίζω, περιγύρα, περιφραγμα' β') κυκλικὴν περιστροφήν περι τὴ καὶ ἐπ'ἀνοδὸν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκίνησης, πῆριξ, κύκλω, ὀαν περιάγω, περιβαίνω, περιεμῖ, περιέρχομαι, περιστρέφω, περιτρέχω, περιφέρω' 2) σημαίνει ἐπίπτασιν, ὑπεροχὴν, ὀαν περιδοίω, περιβάλλω, περιγίγνομαι, περιεργάζομαι, περιτοξεύω' || κ.γεν. ἐναχίει τὴν ἔνοσιαν τῆς προσιδούσας τὴν σημ. τοῦ ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολὴν, ὀαν περιαλγῆς, περιδότος, περιδεῖω, περιζήτητος, περικαλλῆς, περιλυπος, περιφανής' 3) ἐν τῇ λ. περιδέξιος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀμφ' πρβλ. ἀμφιδέξιος.

περιαγόμεν γλωσσ. ἀγαμαί, θαυμάζω τὴν ὑπερβαλλόντως, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολὴν.

περιαγαζόμεναι ἀγαπῶ (τινα) ὑπερβαλλόντως, ὑπερμέτρως, καθ' ὑπερβολὴν : 'Ἡσ. ἐν λ. ἀμφαγαπαζόμενος ὑπερβαλλόντως περιγαπώμενος καὶ περιγαπαζόμενος.

περιαγαπῶ-ἄω μτγν. ἀγαπῶ τινα καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερμέτρως, ὑπὲρ τὸ θεόν : Εὐνάπ.Β.20φ. 469Β, Σχόλ.'Οπν.'Αλ.5,90.

περιαγγέλλω κ. μον. ἀγγέλλω τὴ δι' ἀγγελμάτων πεμπομένων κύκλω, ὀλόγυρα, ἀναγγέλλω, κοινοποιῶ τὴ πρὸς διαφόρους διευθύνσεις, πανταχοῦ : 'Ἡρ.6,58 ἰππέες περιαγγέλλουσι τὸ γεγονός κατὰ πᾶσαν τὴν Λακωνικὴν, Θουκ.4,122 οἱ τὴν ἐκχειρίαν περιαγγέλλοντες ἀφικνούνται, Θεμιστ.Λόγ.4,53D περιαγγέλλοντες τὴν πανήγυριν, Φώτ.'Επιστ.141,28 εἰρήνην περιαγγέλλειν' κ. παθ. : 'Ἡρ.7,1 τούτων δὲ περιαγγελλομένων ἢ

'Ἀσπὴ ἐδονέετο ἐπὶ τρία ἔτασ, Φλέγ.'Όλυμπ.206,3 ὀαν περιαγγελλέντων κατὰ τὴν 'Ελλάδα, Σουίδ. περιπηγέθη τὸ ἄθεον πρόσταγμα' || ἀπολ. πέμνω ἢ φέρω ἀγγελίαν κύκλω, ὀλόγυρα, εἰς διάφορα μέρη : 'Ἡρ.7,119 τούτα μὲν, ὡς ἐπίουθοντο τάχιστα τῶν κηρύκων τῶν περιαγγελλόντων ὁσῶ πλειοσιν οὗτος ἠνώχλητος καὶ περιηγγελκεν [δ.γρ. ἀντὶ παρηγγελεν]' 2) μτ. ἀπαρφ. πέμνω διατάγας πρὸς διαφόρους διευθύνσεις πρὸς ἐκτέλεσιν ἐπιθυμίας μῶ πινος, ἀποστέλλω ὀλόγυρα ἀγγελιοφόρους πρὸς ἀγγελίαν ἢ ἐκτέλεσιν ἐντολῆς τινος, ζῆτῶ τὴ διὰ κηρύκων ἢ διατόμματος : Θουκ.2,10 περιηγγέλλον κατὰ τὴν Πελοπόννησον . . στρατιῶν παρσκευάζεσθαι, αὐτ. 80 τῶ δὲ ναυτικῶν περιηγγέλιαν . . πλεῖν ἐς Λευκάδα, αὐτ.4,3 περιηγγέλιον . . βοηθεῖν . . ἐπὶ Πύλον [νὰ στελλῶσι βοήθειαν], αὐτ.116, 3.εν.'Ελλ. 6,4,2 περιαγγέλλαντας ταῖς πόλεις συμβαλέσθαι εἰς τὸν ναόν, 'Επιπν.5,18 περιαγγέλλειν οὐχ ὑποκαθεῖν [πῆδ.ἀνάγν.] ὄμ. κ. παραλειπούμενου τοῦ ἀπαρφ. ἐπιτόττω τινὶ δίδοναι, χορηγεῖν τὴ ἐπιβάλλω τινὶ τὴ : Θουκ.2,85 ναῦς τε περιηγγέλιαν κατὰ πόλεις [δ.γρ. ἀντὶ προσπεριγγέλιαν], αὐτ.7,18.

περιαγίζομαι συλλέγω, συνάγω τὴ δι' ἐμαυτὸν ὡς μισθὸν ἢ ἀμοιβήν : Πλάτ.6,21D ὡσπερ οἱ νικηφόροι περιαιγίζομενοι [Πη.Λεξ. κοί νικησάντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιόντες].

περιαγερῶς [ὀ] μτγν. χρηματικῶς ἔρανος, συλλογῇ κερμάτων : Κλήμ.'Αλ.Παίδ.276,18 διαπ. ἰδιόρθ. ἀντὶ ἐπαγεμῶν.

περιαγῆ (ἢ) μτγν. κυρτότης, καμπυλότης : 'Αρατ. 698 πρῆμνης δ' ὄσαν ἐς περιανῆν ἰσχόλ. «ὄσαν εἰς τὴν περιλάσσιαν καὶ καμπὴν τῆς πρῆμνης».

περιαγῆς-οὗς-ἐς [περιαγῆμι] μτγν. ὁ τεθραυσμένος εἰς τεμάχια : Μελέαργ.Α.Π.6,163 ἀνασείει περιαιγῆς [συντετριμμένα ἀκόνηα ἢ βέλη]' 2) ἀντὶ περιηγῆς βλλ., ὁ στρατιώτης, ὁ περιφερῆς, ὁ σφαιρικός : Λεωνίδ.Ταρ.Α.Π.6,204 περιαιγῆς τρύπανον, 'Ανδρόμ.π.Γαλ.14,38 περιαιγῆς ὄλυμος, Πλούτ.'Ἠθ.494B τὸ μὲν σχῆμα περιαιγῆς ὡς ἀλιευτικοῦ κύρτου' || ὄμ. ἐπὶ τῶν περιφερῶν σπονδυλῶν, ἐπὶ κατόπτρου : Ροῦφ.'Όστ.24' || ὁ κυρτός, ὁ φακοειδής : Πλούτ.'Ἠθ.404C κατόπτρους ἐπιπέδους τε καὶ κοίλους καὶ περιαιγῆσι [ἰδιόρθ. ἀντὶ περιαιγῆσι]' 3) ὁ κεκαμμένος, ἀντιθ. εὐθύς : Φιλ.Μηχ.Βελοπ.52,32, αὐτ.62,8, Διον.Βυζ.28 περιαιγῆς ἡρέμα χρωρῖον [ἐλαφρῶς κεκυρτωμένον] πρβλ.Πορφ.'Αρμον.21D.

περιαγίνω-έω μτγν. περιάγω : 'Αρατ.23 (ἐν τμ.).

περιαγαλῶ μον. ἢ περιαγαλιζῶ περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζομαι, ἀγκαλιάζω : Αἰβ.Ρόδ.3223 καὶ μόνον περιαγαλίωσεν καὶ φίλος τὴν κόρην.

περιαγωνίζω [ἀγών] μτγν. κ. μον., μτχ. παθ. παρακ. περιηγωνισμένος, δεσμεύω, δένω τὰς χειράς τινος ὀπισθεν, εἰς τὴν ράχιν, δένω κάποιον ὀπισθάγωνα : ΠΔ Μακκ.4,6,3 πρώτων μὲν περιέδυσαν τὸν γηραιόν . . ἔπειτα περιαγωνισάντες ἐκατέρωθεν, μδατῆξ κατήκων' κ. παθ. : Δίων Χρ.1,697 ἐσλωκένα καὶ περιηγωνίσθαι, Εὐστ. 643,44 συμπηλεχότες τὰς χειράς ἢ περιηγωνισμένοι' 2) ρηματ.π. περιαγωνίσμα.

περιαγωνίσμα-ατος [ἰθὶ [περιαγωνίζω] Φώτ. ἢ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιαγωνίζεσθαι.

περιαγνίζω μτγν. ἀγνίζω τὴ πῆριξ, καθαρῶς περιαιγισάντες ὕδατι, Πλούτ.'Ἠθ.974C οἱ ἱερεῖς ὕδατι χρώνται περιαιγίζαντες ἑαυτούς, Λουκ.Νεκυομ.7 ἐκάθρητέ με καὶ . . περιηγνισε θαδίος καὶ σὺ ἀλλή' 2) ρηματ.π. περιαιγίστρια.

περιαγίστρια [ἢ] [περιαγίνω] γυνὴ περιαιγίζουσα, καθαρίζουσα : 'Ἡσ. ἐν λ. ἐγκυκλιστρία.

περιάγνυμι κ. **περιαγνώω** [Χίων 13,2], μέλλ. **περιόξω**, μχ. **παροικ**. **περιάγειν** Ἰ.Ἐπιγρ. ἐν παθ. σμ.ι, κήπτων τὴν θρασύ αὐτὸ περίξω, λυγίζω καὶ συντριβῶ τὸ δλόγυρα : Χίων 13,2 λακτιζῶν **περιαγνώων** τὸν βραχίονα, Ζηνοδ. 7,48 περιόξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτοῦ, Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 2,150 κρημοστὴ ἐποκέλλοντας τὰς ναῖς **περιαγνώωσι** [συντρίβειν ἐπὶ τῶν κρημῶν τὸ πλοῖαι] κ. παθ. Ἰ. Ἀπολλ. Ρ. 2,791 **δασσούς**, μέλαν περιάγνυται **αὐδωρ**. 2) τὸ μέσ. π. Ὀμ. μ. ἀπαξ ἐπὶ ἡχώ ἡχώ περίξω, περιήχω, ἀντηχώ Ἰ. Ἡσ. «**περιάγνυται** περικλιῖται, συντρίβεται» περιέρχεται, περιήχει, αὐτ. «**περιάγνυτο** περιεκλιῖτο καὶ τὰ δμοια» Φώτ. «**περιάγνυται** περικατακλιῖται οἰοῦν περιόσχεται» Ἰλ. Π. 78 [ἴφι] . . **περιάγνυται** ἰή φωνὴ θραύεται, ἀνταναικλιῖται περίξω καὶ ἀντηχεί' ὁμ. κ. ἐν τρισίαι : Ἡσιόδ. Α. 279 **περὶ δὲ σφιδαν ἄγνουτο ἡχώ** [ἀντηχεί περὶ αὐτοῦς, ἡκούετο] : 3) κόλλου **περιαγνυμένου** περικλιμένου, ἐπικαμποῦς, ἐπικύρωτου, λατ. *recarvatus* : Ἀγαθ. 5,22.

περιάγοραῖος [ἴ] ἀρχ. λεξ. κ. **περιαγοραῖος** ὁ περὶ τὴν ἀγορὰν φοιτῶν, περιφερόμενος, συναγίζων Ἰ. Ἡσ. «**περιαγοραῖος** περιλόγος περιγορευετή» Φώτ. κ. Σουῖδ. «**περιαγοραῖος** λάλος».

περιαγορευτής [ἴ] Ἡσ. ὁ **περιαγοραῖος** βλλ. **περιαγορήτρια** Φώτ. «ἡ **περιαγγέλουσα** τὴν ὄραν» πρβλ. **περήτρια**.

περιάγγω Σουῖδ. «**περιάγει**, **περιστρέφω**». **περιάγω** κ. **μον**. κ. **νεώτ**. ὁ χρόνος ἐξ τοῦ ἀπλοῦ ὄγω, ὄγω τινὰ κύκλω, ὄδηγῶ περίξω, φέρω τὴν γύρω, περιφέρω : Ἦρ. 1,30 τὸν Σόλωνα **θεράποντες** **περιήγον** κατὰ τοὺς θησαυρούς, αὐτ. 2,179 τὰ φορτία ἔδεε **περιάγειν** ἐν βάρισι **περὶ τὸ Δέλτα**, αὐτ. 4,73 τοὺς . . ἄλλους . . **περιάγουσι** . . ἐν ἀμάξεισι **κειμένους**, αὐτ. 3,85, Ξεν. Ἀγχι. 1,15 τὸ δὲ Ἰπικιὸν εἰς τὸ Μαιάνδρου **πεδῶν περιήγαγε**, Πλάτ. Πρωτ. 313D οἱ τὰ **μαθήματα** **περιάγοντες** κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες, Ἀθην. 14,626F **καθαρόν** τῆς πόλεως **ποιήσασθαι** σφάνια **περιαγόντας** κύκλω τῆς χώρας ἀπάσης ὁμ. κ. **μτ**. αἰτ. τόπου : Ἦρ. 4,180 **παρθένων** . . ἐπ' ἄρμα **ἀναβιδάσαντες** **περιάγουσι** Ἰθὴν λιμνηνὴν κύκλω, Μέν. ἀπ. 532,13 **περιάξω** ὁμ. κ. ἀπολ. : ΚΔ Κορινθ. 1,9,5 **μη** οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελεφῶν **γυναίκα** **περιάγειν**, Μηναι. 12,4 Ὀρθρ. Q.δ.8 **ἀγγελος** . . **ατολήν** αε . . ἠμφίσαε **καὶ ὡς** νόμφην **περιήγαγε** ὁμ. **νεώτ**. κ. **μτ**. ἐπιρρ. τόπου : **περιάγει** **ναντοῦ** τὸ **πρωτόκολλον** πρὸς ὀνογραφὴν ἢ τὸ μέσ. **περιφέρω** τὴν ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα : Ἐπίν. 2,4 ἐλέφαντα **περιάγει** ἰεῖδός τὴν ποτηρίου' κ. παθ. : Ἀθην. 10,420A **τὸ δὲ** **περιαγόμενον** **ποτήριον** οὐ **μειζόν** ἢν **κοτυλιαία**, Ἠλιόδ. Α. 13,31 τὰς **κύλικας** **περιάγεσθαι** 2) ὄγω τινὰ μετ' ἐμοῦ ὅπου ἂν ὑπάγω, **περιφέρω** μετ' ἐμοῦ, φέρω πάντοτε μαζί μου : Ξεν. ΚΠ 2,2,28 **περιάγει** τούτου τὰ **μεριάκιον** [ἰ.γρ. ἀντὶ **περιάγει**], αὐτ. 1,3,3 ἐφ' Ἰηπου . . **περιήγει** [αὐτόν], Δημ. 958 **τρεῖς παῖδας** ἀκολοῦθους **περιάγει** ἢ ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : αὐτ. Ἀπομν. 1,7,2 [αἱ αὐληταὶ] ἀκολοῦθους πολλοὺς **περιάγονται**, Θεόδομ. Ἰστ. 89 **περιήγειτο** αἶν **νεανίσκους**, Πολυδ. 20,58 **πάντας** τοὺς ἱππεῖς **μεθ'** αὐτοῦ **περιαγόμενος**, Ποσειδῶν. 7,7 : 3) **μτφ**. ὄγω, φέρω **ηὶνά** εἰς τὴν : Ἀριστολ. Πολιτ. 1265a,4 **κατὰ** **μικράν** **περιάγει** **πάντα** **πρὸς** τὴν **ἐτέραν** **παλιταίαν**, Ἠρωδίου. Ἰστ. 4,3,1 **πειρώμενος** . . **εἰς** αὐτὸν **τε** **μόνον** **περιαγαγὲν** τὴν **ἀρχὴν** κ. παθ. : Ἰώσ. Α. 1,52,8 **εἰς** ἀνάγκην **περιηγμένου**, Λουκ. Νιγρ. 5 **πρωτῶν** **δὲ** **εἰς** τόδε **περιήχθη**ν ὅπερ **ἀρτίως** ἠμῖν **ἐπεκάλεσι**, Ἠρωδίου. Ἰστ. 3,15,7 **εἰς** ὁμόνοιαν **καὶ** **φιλικῶν** **ἐπιπλοστον** . . **περιήγειτο** 4) ὁμ. ὄγω τινὰ κύκλω, ἐμβάλλω εἰς θυσασκίαν, περιπλέκω, φέρω εἰς ἀμνησίαν, μπερ-

δεύω : Ἀνδοκ. 1,113 **αὐτὸ** **με** **τῷ** **θεῷ** **περιαγαγοῖεν**, ὥστε [ἰ.γρ. ἀντὶ παραγάγειν], Λουκ. Νιγρ. 8 ὡς οὐ **μετρίως** **δὲ** ἀποκναίεις **περιάγων** κ. παθ. : Πλάτ. Λάχ. 187F **ἀνάγκη** αὐτῶν . . **μη** **παύεσθαι** ὑπὸ τούτου **περιαγόμενον** τῷ **λόγῳ** [βερναρδ. Γρ. «ἀνομοκῶζει να ἐξακολουθῆ, να περιόγηται διὰ τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ Σ>» ἢ **νεώτ**. φέρω τινὰ εἰς τινὰ κακὴν κατάστασιν, κάρω κἀποῖον νὰ περιέλλῃ, νὰ καταστήθῃ εἰς κακὴν κατάστασιν : ἡ οἰονοσία τὸν **περιήγαγεν** εἰς οἰκτράν **κατάστασιν**, - **περιήχθη** εἰς ἀσέλυσίαν 5) **στρέφω** τὴν περὶ τὴν περίξω, περιστρέφω, γυρίζω : Ἐυρ. Κύκλ. 686 **περιάγουσιν** αε **πρὸς** **τάριστερά** [ἰ.γρ. **περιάγου**, **κείσει**, Ἀριστοφ. Ὀρν. 176 **περιάγει** τὸν **τράχηλον**, αὐτ. Εἰρ. 682 τὴν **κεφαλὴν** **ποτ** **περιάγει**], Πλάτ. Πολ. 515C **περιάγειν** τὸν **αὐχένα** 6) **στρέφω** τὴν κύκλω, περιστρέφω : Πολυδ. 7,180 **περιάγειν** τὴν **μύλην** κ. παθ. : Πλάτ. Τιμ. 79B οἶον **τροχὸν** **περιαγόμενον** ἢ **αυστρόφω**, περιστρέφω, στριφογυρίζω : Ἦρ. 4,60 **ἐπειτα** **βρόχῳ** **περὶ** ὧν **ἔβαλε** τὸν **αὐχένα**, σκυταλίδα **δὲ** ἐμβάλλον **περιάγει** καὶ ἀπονήγει, Λουσ. 1,25 τῷ **χερὶ** **περιαγαγῶν** εἰς **ταῦτιςθεν** **καὶ** **θῆσας** [περιστρέφας καὶ **θῆσας** ὄπισθεν τὸς χειρᾶς τινος], Διον. Ἀλ. Ρωμ. 6,82 **περιάγειν** τὸν **χεῖρα** κ. παθ. : Φιλόστρ. Ἦρ. 10,7 **περιχθεῖς** τὸν **χεῖρα** ὁμ. **πιθ**. μ. **περιαχθεῖς** : Πάπ. **περιαχθεῖς** **κρημύσσει** 6) **θέτα** εἰς περιφερικὴν κίνησιν : Πλάτ. Νόμ. 898D ἤλιον **καὶ** **σελήνην** **καὶ** τὰ **ἄλλα ἄστρα**, **εἴπερ** **πυχὴ** **περιάγει** πάντα 7) **παραινῶν**, ἀναβάλλω : Λουκ. Μισθ. Συν. 31 **δεδίον** **δουριον** **καὶ** **ἐς** τὴν **αὐτὴν** **ῶραν** **περιηγόμενον** 8) **εἶδ**. **ρηγορ**. **στρογγυλεύω**, **τορνεύω**, ἐπεξεργάζομαι περίοδον τινὰ, ἧτοι καθιστῶ κομψήν, γλαφυρὰν σύμβασιν τινὰ, συνήθησ ἐν τῷ παθ. : Δημήτρ. 19 **περίοδος** **περιηγμένη**, αὐτ. 30 **σύνδεσμος** **περιηγμένη** 9) **αὐτβ**. ἐρχομαι κύκλω, δλόγυρα, περιέρχομαι, **καταντῶ** : Ἀριστολ. Μετ. 356a,8 **πάλιν** **κύκλω** **περιάγειν** εἰς τὴν **ἀρχὴν**, Ἐπίκ. Φύσ. 11,2 **περιφερομένης** **καὶ** **περιαγούσης**, Μολάλλ. 1 440,16 ὁ **πορνοβοσκό** **περιήγον** ἢ **μτ**. αἰτ. τόπου, πορευομένη, ὑπάγω περίξω, ηγηγῶ δλόγυρα, περιέρχομαι, περιφέρωμαι, μεταβαίνω ἐδῶ κί ἐκεῖ : Δημ. 1040 **περιάγοντες** τὴν **ἐσχάτην** **ἐπιερθεθῶν**, ΚΔΜατθ. 9,35 **περιήγειν** ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας, αὐτ. 23,15 **περιάγει** τὴν **θάλασσαν** **καὶ** τὴν **ἐξῆραν** **ποιήσας** **ἕνα** **προσῆλυτον** 10) **ρηματ**. **π**. **περιαγωγέυς**, **περιαγωγῆ**, **περιαγωγός**, **περιαγωγίς**, **περιάκτος**, **περιάκτης**.

περιάγωγός -έως ἰδί (περιάγω) **μτφ**. κ. **νεώτ**. εἶδος ἐξελίκτηου ἢ βαροῦλοκου ἐν χρ. 1δ. ἐν τοῖς πλοίοις πρὸς ἀνέλκυσιν τῶν ἀγκυρῶν καὶ γενικῶς βαρῶν, ἐργάτης, μπιτζαργάτης : Λουκ. Πλ. 5 ἀγκυραὶ καὶ **στροφέια** καὶ **περιαγωγίς** . . **θαυμάσις** πάντα **μοι** **ἔδοξε**.

περιαγωγή [ἠ] [περιάγω] κ. **νεώτ**, **δωρ**. **περιαγωγὰ** ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ **περιάγειν** βλλ. 4), ἡ κύκλω **στροφῆ**, **περιστροφή** : Ἰππ. Ἀρθρ. 62 **περιαγωγὰ** τῆς **ἐπιδέσεως**, Πλότ. Πολ. 518D **τούτου** . . αὐτοῦ **τέχνη** **ἂν** **εἴη** τῆς **περιαγωγῆς** . . οὐ **τὸ** **ἐπιμοίησαι** αὐτῷ **τὸ** **ὄραν**, **ἀλλά** . . **διαμηχανήσασθαι**, Γαλ. 6,92 **περιαγωγὰ** **χειρῶν** ἢ **μτφ**. ἐκτροπῆ, περιπαισμός, περιπλόνησις, πορραλληνησις ἐκ πνος αἰτίας : Πλούτ. Ἠθ. 538D 2) τὸ φέρειν, μεταφέρειν, μετακομίζειν τὴν περίξω : Πλούτ. Νικ. 7 **πολυτελεῖ** τὴν **περιαγωγὴν** τῶν ἐπιτηδεῶν **ἐχούσης**, Ἐπιγρ. **περιαγωγῆ** τοῦ **ὕδατος** εἰς τὸ **βαλανεῖον** 3) **περφορική**, **περιστροφική** κίνησις, κυκλικὴ **περιστροφή**, **περισφῶρα** : Σουφ. Ἰδ. «**περιαγωγὰς**, τὰς ἐν κύκλω **περισφῶρας**» : Πλάτ. Πολιτ. 269E **μήτ'** αὐ **δλον** αἶν **ὑπὸ** **θεοῦ** **στρέφεσθαι** **διπτάς** **καὶ** **ἐναντίας** **περιγωγας**, Ἀριστολ. Κόσ. 399a,2 **οὐρανός** **μιὰ** **περιαγωγῆ** **συναναχο-**

ρεύει πᾶσι τούτοις, Πλούτ. Ἡθ.923C περιαγωγή τῆς αελήνης, αὐτ.939A ἀστέρων περιαγωγή, Λουκ. Ὀρχ.71 τῆς ὀρχηστικῆς .στροφῆς . καὶ περιαγωγῆς καὶ πηδημάτων, Πλωτίν.2,13 ἡ τῆς ψυχῆς περιαγωγή, Ἱεροκλ.Πλ.Χρ. Ἐπ.24,474M περιαγωγή περὶ τὸν ἄξονα 4) ἡ περιδίνουσα σφενδόνης: Πολύβ.27,96 (τὸ βέλος) δυοῖν κώλων . . ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηκυλιζέτο . . ἐν μὲν τῇ περιαγωγῇ τεταμένον τούτων ἔμενεν 5) εἶδ. τακτ. ἔλιγμός: Ἰώσ.Π13,57 αὐτῶν συναφεῖς μὲν αἱ τάξεις, εὐστροφοὶ δὲ εἰσιν αἱ περιαγωαί, Αἰλ.Τακτ.18,4 6) τὸ μὴ ποιεῖν τὴν ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ πλαιγίου τρόπον, ἢ διὰ πλαιγίων μέσων ἐπιδωξίς τοῦ ποθομένου, ἢ πλαιγοδρομία: Πλούτ. Ἡθ.819A πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξώσαι τῶν ἀμιστελων, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμιστελογίας καμηῆς καὶ περιαγωγῆς, αὐτ.407C διπλόης τινός . . καὶ περιαγωγῆς καὶ ἀσαφέας 7) ἐφέλικουσι ἢ μετὰ βίασις: Κλήμ. Ἀλ.631 ἡ πρὸς τὰ νοητὰ οἰκειώσις κατὰ φύσιν περιαγωγῇ τῶν γνωστικῶν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν γίνεται 8) περιφέρεια: Ἀρετ. Χρον.Παθ.1,8 τὴν τῶν ὀστέων περιαγωγήν, αὐτ.13 τὴν περιαγωγήν τῶν λοβῶν 9) περιβόλος, τόπος περιφρακτός: Ἐρωπιαν. ἐν λ. ἐκχλοισύμενα, περιαγωγῇ φυτῶδης (χωρῶν) γεμητῶν φυτῶν 10) εἶδ. ρηγορ. τὸ στοργυλλεῦειν, καθιστᾶν κομψὴν, γλαφυρὰν περιόδον τινα: Δημήτρ.19, Ἀνών.Σχημ.1148 ἕκ περιαγωγῆς αὐτεπιβεῖσθαι.

περιαγωγίς (ἰδος)ῆ) (περιάγω) ἡ γυν. ἀντὶ περιαγωγῆς βλ.λ.: Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειδ.49,41 κοχλίας διὰ τὸν περιτοναίου ἢ τῆς περιαγωγίδος στρεφόμενας, Σωρ.1,68.

περιαγωγός-όν (περιάγω) ἡ γυν. ὁ περιάγων, ὁ ἐπιφέρων περιαγωγήν βλ.λ.ι, ὁ συντελών εἰς τὴν περιαγωγήν: Συριαν.Μεταφ.14,36 περιαγωγός καὶ ἀναγωγός ὡφέλεια τὰς φυλάξαι 2) τὸ ἀρσ. περιαγωγός ὡς οὐσ. κυκλικὸς ὀχετός: Πάπ.

περιαδεῖς Ἡσ. «περιρῦτοι, περιπνοοί».

περιαδενίτις-ιδος)ῆ) (περιάω) ἡ γυν. φλεγμονὴ τοῦ περὶ τοῦς ἀδένος συνεικτικοῦ ἱστοῦ ὡς ἐπιπλοκῆ τῆς ὀξείας ἀδενίτιδος.

περιαδενοειδίτις-ιδος)ῆ) (περιάω) ἡ γυν. φλέγων τοῦ ρινικοῦ φάρυγγος κατὰ τὸ σημεῖον τῆς ἐμφύσεως τῶν ἀδενοειδῶν βλαστῆσεων.

περιαδράχνω δημ. δράττομαι, ἀρπάζω ἐξ ὄλων τῶν μερῶν, ἀδράχνω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ παντοῦ, δυνατὰ, ἄ. περιαρπάζω.

περιάδω ἡ γυν. μ.σν. κ. νεώτ. πορεύομαι, περιερχομαι, περιφέρωμαι ἕδων: Λουκ. Ὀρχ.27 ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγός, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίστο καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα 2) τὸ παθ. περιηχοῦμαι: Πλούτ. Ἡθ.663D κωνώπων χωρῶν περιάδόμενον 3) τὸ παθ. κ. μ.σν. κ. νεώτ. φημιζομαι: Ἀγαθ.2,30 τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν περιάδόμενα, Φώτ. Ἐπιστ.75,7 πᾶση γλώσση περιάδόμενα, Εὐστ.381,10 Σοφακλῆς περιάδεται . . δεινός εἶναι ἀφαιρίσαι, αὐτ.1076,25 Ἐργίλου ταῦ παρὰ Πινδάρω περιάδόμενον.

περιαθρήσις-εως)ῆ) (περιαθρῶ) ἡ γυν. τὸ βλέπειν, τὸ παρατηρεῖν κύκλω, ὄλγυρα, περισκόπησις, περιθλέφεις: Φιλ.1,142 ἕκ τῆς προσφάσεως καὶ συνεχούς περιαθρήσεως, αὐτ.293 τῇ περιαθρήσει τῶν πραγμάτων.

περιαθρήσιμα(-α)-ατος)ῆ) (περιαθρῶ) ἡ γυν. τὸ θεωρεῖν πέρειξ, ἢ τὴν πέρειξ θεωρία.

περιαθροίζομαι ἀθροίζω τὴν κύκλω, συναθροίζω, συνάγω τὴν ὄλγυρα: Ἡσ. ἐν λ. ἀμφαγέροντο 2) ρηματ. π. περιεθροισμός.

περιαθροισμός(-ός) (περιαθροίζομαι) ἡ γυν. ἡ κύκλω, πέρειξ ἀναθροισίας, ἡ παιναχόθεν συνάξις: Ἀπολλιν.ΑΚατ. Ἱερμεμ.2,583D.

περιαθρῶ-έω κ. μ.σν. ἄθρῶ κύκλω, βλέπω πέρειξ μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ τὴν ἐκ τοῦ πλαιοῦν, ἐξετόζω τὴν ἐπισταμένω, κοιτάζω γύρω, ὄλγυρα, περισκοπῶ, περιθλέπω: Πλάτ. Ἀξ.370D περιαθρῶν τὴν φύσιν, Φιλ.2,533 περιαθρεῖν ἅπαντα, Ἰώσ.Π13,37 περιαθρήσας ἢ τις τὸ κωλύων εἶπ, Φιλῶστρ. Ἡρ.15 κόσμου ἔνεκεν περηθρεῖ μὲν ἄουτον, περισκοπέει δὲ τὰ ἄλλα, Ἡλιόδ.Αἰθ.10,35 ἀναεῦσας τε καὶ περιαθρῶν ἐν κύκλω τὸ πλῆθος κ. ἀπολ.: Φιλ.2,445, Ζαχαρ.Μυτ.Διαλ.188 περιαθρήσαι 2) ρηματ. π. περιαθρήσις, περιαθροισμός.

περιαίνυμαι κ. Ἡσ. «περιαινωτο» περιελάμβανεν. περιεῖχεν: Ἐπιγρ. περιαινύται ὅσπερ τὸν ὄλγος.

περιαίρεμα-ατος)ῆ) (περιαίρει) ἀγῶλ. πᾶν ὅ,τι περιαίρεται, ἀφαιρεῖται πέρειξ, περικόπεται, τὸ περιαιρούμενον Σχῶλ. Ἀριστφ.Πη.767 «περικουμμάτιος, τοῖς περιαίρεμασι τῶν κρέων».

περιαίρεσις-εως)ῆ) (περιαίρω) ἡ κύκλωθεν ἀφαίρεσις, ἡ πονταχόθεν ἀπογύμνωσις: Θεόδωρ.ΦΑἰτ. 5,17,1 περιαίρεσις φλοιοῦ, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,15τ' || μετὰ θέσει, μετακίνησις, ἀπομάκρυνσις, ἐκρίψις: Ἀντυλλ.π. Ὀρειδ.44,8,26, Γαλ.1,173 || ἐκτροῦ: αὐτ.10,887 2) ἡ ἀφαίρεσις τῶν ἀγαθῶν προσώπου τινός: Στωϊκ.ἀπ.3,96 φιλονικία ἐπιθυμία περιαίρεσεως.

περιαίρετός-ή-όν (περιαίρω) κ. νεώτ. ὃν δύναται τις τὴν ἀφαίρεση, ἢ ἀποσπᾶση ἀφ' ὅπου εἶναι ἡρμοσμένος, ὁ αἰρετός, ὁ μετακινητός, ὁ πρόσθετος, ὁ γρητιδικός: Θεουκ.2,13 ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἀγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα, χρυσοῦ . . καὶ περιαίρετόν εἶναι ἄπαν, Διόδ.Σ12,50, Πλούτ. Ἡθ.828B, Λουκ.ὑπ.Εἰκ.3 ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονολῆ, καὶ ταῦτα περιαίρετῶ ὄντι καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντιθέσθαι δυναμένων, Παισ.1,25,7 τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἀγαλμα τὸν περιαίρετόν ἀποδύσας κόσμον, ὁ χρυσοῦς τοῦ ἀγάματος τῆς Ἀθηνᾶς τοῦ Φειδίου ἢ το περιαίρετόν - περιαίρετὴ κλίμαξ ἰσόμεσθαλοι, - περιαίρετὴ κόμη (περροῦκα).

περιαίρημα-ατος)ῆ) (περιαίρω) ἀγῶλ. ὁ γρ. ἀντὶ περιαίρεμα βλ.λ.: Σχῶλ. Ἀριστφ.767.

περιαίρω ἡ γυν. αἴρω τινὰ κύκλωθεν, ἀνεγείρω, σηκῶμαι ὄλγυρα: Ἰώσ.Α117,71 ἐπὶ τὸν ἀγκῶνα περιαίρει ἑαυτόν.

περιαίρω-έω κ. μ.σν. ἀόρ. περιελθῶν, ἀναρῶ. περιελθῶν, ἀφαιρῶ τὴν περιβάλλον ἄλλον τι, ἐκβάλλω ἐξωτερικόν τὴν περιβάλλον, μεταπορίζω, ἀπομακρύνω, μτ. αἰτ. πράγμ.: Ἡρ.3,96 ἐς πῆθους κεραμίνους τῆξας καταχέει, πλῆσας δὲ τὸ ἄγος περιαίρει τὸν κέραμον ἰσφαίρει τὸ πλῆλον ἀγγειον εἰς ὃ ὁ χρυσοῦς τακεῖς ἐχύθη), Πλάτ.Πολιτ. 288B δέρματα σωματῶν περιαίρουσα ἐκιδέρονται, αὐτ.Σοφ.264E αὐτοῦ τὰ καινὰ πάντα περιελόντες, Ἀριστλ.Ζ1 557b,20 ἔάν τις τὸν χιτῶνα περιελθῆ, Ἡρωδῶτ.Ἰστ.3,11,3 περιελθῶν τινα αὐτῶ τῆς ἐξουσίας || ἐπὶ τειχῶν, καθαιρῶ, κατασκάπτω, κατεδαφίζω, καταστρέφω, ἀφανίζω: Ἡρ.3,159 Δαρείος . . ἐπεὶ τὰ ἐκράτησε τὸν Βαβυλωνίων, ταῦτο μὲν σφέων τὸ τεῖχος περιελθεῖ καὶ τὰς πόλεις . . ἀπέσπασε, αὐτ.6,46 ἐκέλευε σφας τὸ τεῖχος περιαίρειν, Θεουκ.1,108 Ταναγραίων τὸ τεῖχος περιελθῶν, αὐτ.4,51, αὐτ.133 κ. παθ.: Δημ.361 οἰκίας κατασκευμμένες, τεῖχη περιηρημένα, Πλωτίν.Κατ.Προεβ.10 τὰ τεῖχη κελυῶσαντο αὐτῶ περιαίρεθηναι 2) γεν. ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, ἀποσπερῶ: Ξεν.Κ112,1,21 αὐτῶν δὲ τῶν πολεμίωνν περιελθῶν καὶ τὸ τῶξ μελετᾶν, ΚΔ Πρῶξ27 τὰς ἀγκῶνας περιελόντες εἶπον εἰς τὴν θάλασσαν ὄμ. μτφ.: αὐτ. Ἐβρ.10,11 προσφέρων θυσίας, ἀτίνες οὐδὲποτε δύνανται περιελθῶν τὰς ἀρτίας, Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,230 τῶν δυσμενῶν τὰς ὑπονοσίας περιαίρων κ. παθ.: Θεουκ.3,11 καὶ τὰ τελευταῖα λιπόντες ταῦ ἄλλου περιηρημένου

ἀσθενέστερα ἔμελλον ἔξαι ἴδτε τὸ ὑπόλοιπον ἀφῆρηθι, Πλάτ.Φοῦρ.231B περιηρημένον τασούτων κακῶν οὐδὲν ὑπολείπεται, Νικόστρ.15 τοῦπίβλημ' ἐπει περιερέθη' || τὸ μέν. περιαιρούμαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ξεν.Κ178,147 τὸ μὲν περιελεσθαί αὐτῶν τὰ ὄπλα (τὸ νὰ τοὺς ἀφοπλίσητε), Πλάτ.Γοργ.502C εἴ τις περιελοιτὸ τὴ ποιήσεως . . τὸ . . μέλος ἴδ.γρ. ἀντὶ περιέλοι, Δημ. 246 ἀπάντων . . τὴν ἐλευθερίαν περιελετο, αὐτ. 409 τὴν Ἀττικὴν ὕμῶν περιήρηνται, Πάπ. περιελεοντό μου ὑποζύγια δύο' ὄμ. κ. ἐμπροθ. Ἰσραήτινος : Ἐπιγρ. τίς ἴσοστις τὸν Προσοδίου ἀνδρα περιερεῖται Νάκωνα παρὰ τῶν παιδίων' || ὄμ. τὸ μέν. ἀφαιρῶ τὴν ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀπεκδύομαι : Ἦρ.2,151 περιελέθμενος τὴν κουνήν, αὐτ.3,41 περιελέθμενος τὴν σφρηγῖδα Ἰσραηλῆρας τὸν δακτύλιον ἐκ τοῦ δακτύλου τοῦ, αὐτ.128 τῶν βυβλίων ἐν ἑκαστῶν περιαιρούμενος ἰσφαιρῶν ἀπὸ μιᾶς ἐκάστης τῶν ἐπιστολῶν τὸν περιεδεμένον καὶ ἐσφραγισμένον δεσμῶν, Λυκούργ.35 τὸν τὴν ἐξουσίαν τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ . . περιηρημένον, ΚΔ Κορινθ.2,3,16 ἦνικα δ' ἂν ἐπιστρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα' 3) ὄμ. τὸ μέν. ἡ παθ. μὴ. αἰτ. πράγμ. ἀποστεροῦμαι τινος, ἀπογυμνοῦμαι ἀπὸ τινος : Δημ.37 περιηρημένοι χρήματα, συμμαχοῦς, αὐτ.559 περιαιρεθείς . . τὰ ὄντα ἰσπογυμνωθεὶς τὴν περιουσίαν, αὐτ.802 πέπαιται ἄρχοντες καὶ τοὺς στεφάνους περιήρηνται, Ἐπιγρ. ἀξίω σε περιαιρεθῆναι τοῦτο τὸ ὄνομα' ὄμ. κ. μὴ. αἰτ. ἐνωσομένης : Ἐπίκ.Φυσ.15,34 περιαιρεθῆσασθαι ἤμελλον' 4) ἀκυρῶ, ἀναίρῶ ὑπόθεσιν, ἀποφεύγω νὰ ἐκτελέσω τάξιμον : ΠΔ Ἀρ.30,13 ἐάν δὲ περιελθὼν περιελεῖ ὁ ἀνήρ αὐτῆς ἢ ἂν ἡμέρα ἀκούσῃ πάντα ὅσα ἐάν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν χειλέων αὐτῆς κατὰ τὰς εὐχὰς αὐτῆς' || ἀφαιρῶ, διαγράφω κοινῶν τὴν ἐκ τινος λογαριασμοῦ : Πάπ. κ. παθ. : Πάπ.' 3) ρηματ.π. περιαιρέσεις, περιαιρετός, περιαιρέμα. **περιαυρούμαι**-έομαι ἰ.μην. αἰωρούμαι πέριξ, κρέμαμαι κύκλω, γύρω : Κερκ.7,12 λευκαί καρυφὰ περιαιρουέονται. **περιακμάζω** φθάνω εἰς ἀκμὴν, εἶμαι ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ μου, εὐρίσκειμαι ἐν τῷ ὄνθει, τῇ ἰσχυί τῆς ἡλικίης μου : Δημόκρ.κ.Πλήμ.' Ἀλλ.498 τέρφικς καὶ ἀτερπὴ οὐραὸς τῶν περιηκμακότων. **περιακούθεῶ**-έω ἰ.μην. ἀκούθεῶ κύκλω, πέριξ : Ἡρακλ.Πολ.44' || περικυκλώ, περιστοιχίζω τινὰ κύκλωθεν καὶ συνοδεύω αὐτόν : Πολ.Φυσ.9. **περιακονίζω** ἰ.μην. ἀμφ. γρ. ἐν Ζώσφ.' Ἀχ.118B (ἀντὶ περιηκωνισμένοι). **περιακοντίζω** ἰ.μην. ἀκοντίζω πανταχόθεν πρὸς τινά, ριπτῶ ἀκόντια κατὰ τινος ἀπ' ὅλας τὰς πλευράς : Πλούτ.Γάλθ.26 ἀρχὴν τοῦ πολέμου ποιησάμενοι περιηκόντισαν τὸ φορεῖον. **περιακτής** (ὁ) νεώτ. ὁ περιάγων, περιφέρων διάφορα ἐμπορεύματα πρὸς πᾶσιν, πλανώδιος ἔμπορος ἢ πράκτωρ ἄλλου ἐμπορίου. **περιακόζω**-ον (περιάγω) ἰ.μην. κ. νεώτ. ὁ περιεστρέφόμενος περὶ κέντρον τι, ὁ δυνάμενος νὰ περιστραφῇ περὶ τινά ὄξονα : Ἀρτέμιον ἰστ.12 καθ' ἑπὲρ αἰ τῶν περιάκτων δίφρων κατασκευάζονται θέσεις, Φιλ.Μηχ.βελον.91,44 περιάκτοι τροχοὶ ἰσόροστρόβιλοι, οὐτ.97,23 μηχανήματα περιάκτα ἰσολογικὰ μηχαναὶ κινούμεναι περιστροφικὰ καὶ πρὸς ἐξοκόντισιν βλημάτων), Πλούτ.' Ἠθ. 974B βόες τὸν βασιλικὸν παράδεισαν ἄρδουσαι περιάκτοι ἀντλήμασιν ἰμὲ τροχοῦσιν ἀντίλας, αὐτ.348B μηχανάς ἀπὸ σκηπῆς περιάκτους ἰεῖδικὰ μηχανήματα πρὸς ἀλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας ἐν τῷ θεάτρῳ' || τὸ θηλ. κτ. πληθ. περιάκτοι ὡς οὐσ. εἶδος μηχανήματος χρησιμεύοντος πρὸς ἀλλαγὴν τῆς σκηνογραφίας ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρω : Βιτρ.5,6,8, Πολυδ.4,126 παρ' ἑκατέρω . . τῶν . . θυρῶν . . ἄλλα δύο εἶεν ἄν, . . πρὸς ἃς αἱ περιάκτοι συμπενήσασιν' 2) περιάκτος ὁδὸς ἐλικτὴ, ἐλικοειδὴς ὁδὸς : Ἀνών. ἰστ.1 Ἀν. Ἐλλ. ἰστ.1 819J' 3) μφ. τὸ οὐδ. περιάκτων ὡς οὐσ. τὸ πασίγνωστον, τὸ περιάκτων, τὸ πολυθρόλον : Πλούτ.Σύγκρ.Λυσ.Σύλλ.3 ὁ μὲν γὰρ οὐδὲν ἀκόλαστον οὐδὲ μερικῶδες . φαίνεται διασπαραγμένους, ἀλλ', εἰ δὴ τις ἄλλος, ἐκπεφευγὼς τούτῳ τὸ περιάκτων, αὐτ.' Ἠθ.922F.

περιάλγημα-ατος (τὸ) περιάλγω) ἰ.μην. ἰσχυρόν ἄλγημα, σφοδρὰ ὀδύνη, ἀλγῶδες, δυνατός, μεγάλος πόνος : Ἀέτ.16,119,109). **περιαλγῆς**-αυς-ές ἰσλαγοῖ κ. μιν. κ. νεώτ., ἄ. βαρυαλγῆς, ὁ ἀσθονόμενος σφοδρὸν σωματικὸν ἢ ψυχικὸν ἄλγος, βαθεῖαν λύπην, ἐνδόμωον θλίψιν, ὁ λίαν θελιμμένος, ὁ περιλύπος, ἀντιβ. περιχαρῆς : Πλάτ.Πολ.462B οἱ μὲν περιαλγεῖς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίνονται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς πόλεως, Πλούτ.Φάθ.6 ἔκφοβος καὶ περιαλγεῖς οὐσαὶ δρῶμψ κατὰ τὸν ὄραν ἐφέροντο, Κριστ.Δαν.ἐν Σάθ.3,75 ἀνεσώθημεν αἴκαδε περιαλγεῖς ἄμα καὶ λίαν ἔγκοποι' 2) ὁ ἐπιφέρων σφοδρὸν ἄλγος, ὁ προξενῶν ἰσχυροῦς πόνους, ὁ λίαν ἀλγεινός, ὀδυνηρός : Νικ.Ἐπρ.497 περιαλγῆς φόνος. **περιαλγῶν** ἰ.μην. ἐπιφέρω ἄλγος, προξενῶ πόνον : Μιχ. Ἀτταλ.ἐν Σάθ.1,60 δικαυκῶν αὐτόν . . καὶ περιαλγῶν τὰ κατ' αὐτόν. **περιαλγῶ**-έω ἄλγῳ σφόδρα, ἀσθάνομαι ἰσχυρὸν ψυχικὸν πόνον, θλιβῶμαι ἐνδομῶως ἐπὶ τινι' Σουῖδ. περιαλγῶν, ἀχθόμενος, μτ. ὄστ. : Ἔουκ. 4,14 περιαλγῶντες τῷ πάθει, Πλάτ.' Ἰππαρχ. 229D τοὺς περιαλγῶσαντας ταυτὴ τῇ ἀμίτῃ . . ἀποκτείναι, Ἀντιφ.Σοφ.54 περιαλγῶν τῇ συμφορᾷ ὄμ. κ. ἐμπροθ. ἰεῖνί πιν, κατὰ τι : Φιλ.2,178 ἐφ' οἷς ἀναθεῖς καὶ περιαλγῆσας, αὐτ.ἀπ.57H περιαλγεῖν κατὰ τι, Ἀλλ.Π1 2,4 ἐπὶ τούτους ὀμαλεῖ περιαλγῆσαι ὄμ. κ. μτ. αἰτ. : Φιλ.2,436' 2) ρηματ.π. περιάλγημα. **περιαλγῶς** ἐπίρρ., ἰ.μην. κ. νεώτ., τὸ συγκρ. περιαλγέστερον, μετ' ἐνδομῶως θλιφῶς, μετὰ βαθείας λύπης : Ἄρετ.Χρον.Παθ.1,13 περιαλγέστερον κτείνει, Δίων Κ 78,24 περιαλγῶς πᾶν ζῆσασα, ἰουλ.' Ἐπιστ.122,15 (ἐκδ. Heyl.) περιαλγῶς ἔχων τὰ σώματος, Θεόδ. Ὑγρ. ἐν Notitt. Mss.6,15 (Boiss.). **περιάλειμμα**-ατος (τὸ) (περιαλείφω) ἰ.μην. τὸ περιαιρούμενον, ἐπίχρισμα, φιμύθιον : Ἰώσ.Α1 15,9,3 κόσμψ πολυτελεσάτῳ χρυσοῦ καὶ λίθων καὶ περιαιεμμάτων. **περιάλειψω** κ. μιν. κ. νεώτ., μέλλ. περιαιεῖφω, ἄορ. περιήλειψα, ἐπαλείφω, ἀλείφω τι καθ' ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω τὴν πανταχόθεν, περιχρίω : Ἀριστ.' Ἰππ.907 φάρμακον δίδωμι τάν τοῖσιν ἀντικνημῖοις ἐλκιδόρια περιαιεῖφω, Πλάτ.Κριτ.116D πάντα δὲ ἔξωθεν περιήλειψαν τὸν νέων ἀργῦρον ἰεπέκαλυψαν τὸν ναόν δι' ἀργῦρου), Θεόδωρ.ΦΑ1τ.1,67 περιαιεῖφουσι πηλῶ τετριχῶμένω, αὐτ.Φ1 ἰ,9,4 ὅταν περιαιεῖφω αἱ τῶν κμίνων, Γεωπ.5,41,2 ἄλφια τῇ ἀνδράχῃ μίξαντες τὸ πρῶμον περιαιεῖφουσι' κ. παθ. : Ἀριστ.Ζ1 62α,14 περὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ σμῆνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσοδύσεως περιαιεῖφεται μίτῃ' || χρίω, ἐπιχρίω δι' ἀσθετογῶλακτος, ἀσβεστῶν, ἀσπρίζω : Ἐπιγρ. περιαιεῖφω . . τῶν τοίχων τοὺς δεαμένους' 2) μφ. ἰατρ. ἐπὶ ὕμνων τοῦ σώματος περιβάλλω, περικαλύπτω : Γαλλ.5,535 ὕμένες αὐτοῖς περιαιεῖφουσι τὸν πνεύμονα' κ. παθ. : Δοτ.2,580,10 τὴν τοῦ νεφροῦ κοιλίαν, περιαιεῖφουμένην ὑμενώδει τινὶ σώματι' 3) ρηματ.π. περιάλειμμα, περιαιεῖφω.

περιάλληθης-αῦς-ές μγν. ὁ λίαν ἀληθής: Φιλ. 2,11.

περιάλλω ἢ ἰη) περιαλειφῶ) Ἐπιγρ. ἡ δὲ ἄσβεστον ἐπιχρῖαισι, τὸ ἀσβεστόχρισμα, τὸ ἀσθέστωμα, τὸ ὄσπρισμα: Ἐπιγρ. εἰς τὴν περιαινητῆ ἰδιόρθ. ἀντὶ παραλήφην).

περίαλλα ἐπίρρ. ποι. πρὸ πάντων, κατ' ἐξοχὴν, κυρίως, μάλιστα, ἐξαίρετως, διαφερόντως: Ὑμν. Πᾶν. 46 πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἑτεροφρονεῖ ἀθάνατοι, **περίαλλα δ' ὁ Βάκχος** Διόνυσος ἱερὸς παντὸς δὲ ὁ Βάκχος, Πίνδ. Π. 11, 5 ὄν **περίαλλ'** ἐτίμπε Λαξίας, Σοφ. ΟΤ 1219 δῦρμαι γὰρ ὡς **περίαλλ'** ἰὼν γέων ἐκ στομάτων ἰθιθ. γρ. |, Εὐρ. ἀπ. 115 τί ποτ' Ἄνδρομέδῃ **περίαλλα** κακῶν μέρος ἐξέλαχον, Ἄπολλ. Ρ. 2, 217 οἷς **περίαλλα** θεῶν μέμβλεσθε κινύσσε, καὶ **περίαλλαξεν** αὐτό. **περίαλλοσ** ὄππ. Ἄλ. 1, 143 πάντων **περίαλλα** χθόνα δηθύνουσι: πρὸλ. **περίαλλος**.

περίαλλόσσω μγν. ἀλλάσσω κύκλω, μεταβάλλω περίεξ, δλόγυρα, δηλ. διασχερόω ἀλλοίω: Ἰω. Χρυσ. 7, 83Α [ἐκδ. Ρατ.] τοῦτο τὸ **ἔθος** κατέλυσε, καὶ **περίαλλαξεν** αὐτό.

περιαλλόθλαστα [τά] νεώτ. βοταν. ὁμάς ἀναρριχητικῶν φυτῶν.

περιαλλόκαυλος-ον κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ διὰ τοῦ καυλοῦ αὐτοῦ περιτυλισσόμενος, περιπλεκόμενος ἐπὶ ἄλλων φυτῶν: Θεόδωρ. Φ1 7, 8, | ἔνια δὲ **περικαυλα**, μὴ ἔχοντα δὲ ποῦ προσπέσωιν, ἐπιγυῖοκαυλα, αὐτ. Φαιτ. 2, 18, 2) **νεώτ. βοτον.** τὸ οὗδ. **περιαλλόκαυλον** ὡς αὐθ. γένος **περιαλλόκαυλιῶν** φυτῶν, ἄ. κομβόθουλος, τὸ περικοιλιάδι, περιπλοκάδι, τοῦ καλογέρου τὸ χορτάρι.

περιαλλομαί σχόλ. ἄλλομαι κύκλω, πηδῶ περίεξ, σικριτῶ γύρω: Σχόλ. Νίκ. Ἄλ. 13.

περίαλλος [ὁ] μγν. Ἰσ. κτὸ Ἰαχίονα: Ἀρκάδ. 54, 9, Ἡρωδιαν. Τεχν. Λεῖψ. 1, 158, Ἄλκιφρ. 1, 39 (ἰθιθ. γρ.).

περίαλλος-ον μγν. ὁ πρὸ παντὸς ἄλλου, ὁ ὑπέρτερος ἄλλου: || ἰδὲ τὸ οὗδ. κτ. πληθ. **περίαλλα** ὡς ἐπίρρ. βλ. 2) ὁ ὑπέρτατος, ὁ ὑπέρροχος, ὁ ἔξοχος, ὁ θαυμάσιος: Φιλ. 2, 17, 13 | ὦ **περίαλλων** γλωττισμῶν πρὸλ. ἐπίρρ. **περίαλλα**.

περιαλλουγός-ὸν [ἀλουργός] ὁ πορφυρα κύκλω βεθαμμένος, ὁ ἔχων πορφυροῦν χρῶμα εἰς ὅλα τὰ μέρη αὐτοῦ, ὁ πανταχόθεν πορφυρούς: Ἄριστ. Ἄχ. 856 ὁ **περιαλλουγός** τοῖς κακοῖς ἰσθλότ. ὁ κακοῖς βεθαμμένος, ὁ βαθῶς τοῖς κοικοῖς).

περιαμαξέω μσν. **περιάω**, περιφέρω τινά ἐν ἀμάξει, ἐν τμ. παθ.: Βασιλάκ. ἐν Αππ. etc. 7, 154 τὸ **περιαμαξευμένον** ὡς ἐν τριόδῳ.

περιαμαρτίζω μγν. προσφέρω ἐξίλαστήριον θυσίαν: Ἀκύλ. ΠΔ Ἐξ. 29, 36, Σύμμ. αὐτ.: 2) ρηματ. η. **περιαμαρτισμός**.

περιαμαρτισμός [ὁ] (περιαμαρτίζω) μγν. προσφορά ἐξίλαστηρίου θυσίας: Σύμμ. ΠΔ Ζαχ. 13, 1.

περιαμμα-ατος [τὸ] (περιαπτῶ) μγν. κ. νεώτ. **περιαπτον**, **προβασκάνιον**, **ἀντιβασκάνιον**, **φυλακτὸν** Ζωων. 1536 **περιαπματα** τὰ κατὰ τοὺς τραχήλους καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας βεθαμμένα κλωσματα: Πολύβ. 33, 17, 2, Διδόξ. Σ. 5, 64 πολλὰς τῶν γυναικῶν ἔτι καὶ νῦν **λαυθάνειν** ἐπιφάδας ἀπὸ τοῦτον τοῦ **θεαοῦ**, καὶ **περιαμμα** ποιεῖν, Διοσκ. 5, 141, Λουκιλλ. ΑΠ 11, 257 αὐκέτ' ἀνηγέρθη καὶ **περιαμμα** φέρων: 2) νεώτ. ναυτ. **περιαμμα** τοῦ **προβάλου** ἰὸ ἐκ αὐρματοσχοινοῦ ἢ ἀλύσεως τροπὸς ὁ **περιαλλων** τὸν **προβάλλον**, δι' οὗ ἐνίοτε διέρχονται οἱ πρότονοι τῆς ἀτλήθου τοῦ ἀκατίου ἰσθμοῦ, τὸ σκουλαρικί τοῦ πομπηρέσου).

περιαμμαξέ ἐπίρρ. κυκλωτέρως, δλόγυρα: Ἐπιγρ. ὡς ὁ **Σίδαμος** . . καὶ **πέρων** ἐς τὰν **στεφάναν** καὶ **ἀ** **στεφάναν** **περιαμμαξέ** ἐς ὄρθον.

περιαμπατίξ ἐπίρρ. **περιαμπαξέ** βλ. 1: Ἐπιγρ. ὡς ὁ **Σίδαμος** . . τὰν **στεφάναν** καὶ **περιαμπατίξ** ὡς ὁ **στεφάναν**.

περιαμπέτω κ. **περιαμπίσχω** [Φιλ. 1, 369] μέλλ. **περιαμπέξω**, ἄορ. β) **περιήμπεσων**, ἐπιθέτω τὴν περί τινος, κύκλω, βάσκι κατὰ δλόγυρα, **περιβάλλω**, **περιτυλίττω**, ἐνδύω: Ἄριστ. Ἰππ. 893 καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδες σε **περιήμπεσων**, Ἰν' ἀπονήξῃ ἰδ. γρ. ἀντὶ **περιήμπεσων** || τὸ μέσ. **περιαμπίσχωμαι** ἐπιθέτω τὴν περί ἑμαυτὸν, **περιβάλλομαι**, ἐνδύομαι, μτφ.: Πλάτ. Συμπ. 221B τοιαῦτα . . ὀνόματα καὶ ῥήματα ἐξῶθεν **περιαμπίσχονται**: 2) **περικαλύπτω** τὴν πανταχόθεν: Πλάτ. Φαιδ. 98D τὰ δὲ **νεύρα** . . **περιαμπέχοντα** τὰ ὁσάτ' **μετὰ τῶν σαρκῶν**, Φιλ. 1, 369 || κ. μτφ.: Πλούτ. Ἡθ. 931F τὴν ἀστολίαν εὐφήμοις **περιαμπέχων** δόμους, Αλκ. Π1 14, 4 οὐκ ἀπεκρύπτετο τὸ αὐτοῦ κακὸν οὐδὲ ἐπεριείδ' αὐτὸν **περιαμπέχων** τὴν μέθην.

περιαμπίσχω μγν. κ. μσν. τ. τοῦ **περιαμπέχω** βλ. 1) : Κίναμ. 61A **περιχλαίνωσμαι** . . **περιαμπίσχω** τὴν ὀσπίαν: 2) ἀντὶ **περιαμπέχω** βλ. 1, 2: Φιλ. 1, 369 τὴν κιβιτῶν χρυσὸν **περιαμπίσχει** || κ. μτφ.: Φιλ. 2, 22 τὰ πρόγματα **γυμνά** **ἐξέκειτ' αὐ** καὶ **περιήμπεσεν** αὐτὰ ἡ **λέξις**.

περιαμύνω μγν. ἀμύνω, ὑπερασπίζομαι ἢ φυλάττω τὴν πανταχόθεν, **περιφυλάσσω**, **πλάττω**: Πλούτ. Ἄλκ. 7 οὐ **παρήλασεν ἰδῶν**, ἀλλὰ **παρέπεμψε** καὶ **περιήμπεσεν** Ἰσικράτην).

περιαμύσσω, ἀπ. ὑπὸ τῶν ἀμύσσω τὴν κύκλω, κάρνω ἀμύχας εἰς ὅλα τὰ μέρη τινός, γρασσοκύκλω δλόγυρα κ. μτφ.: Πλάτ. Αἶ. 365D ἀντίσχει δὲ **δέας** τὴν **κοιλίαν** **περιαμύττων** τὸν νοῦν, Γαλ. 19, 130 **περιέξωσεν**, ἐν κύκλω **περιαμύξας**.

Περιαμύνωμι ἀμφιένυμι τὴν πανταχόθεν, **περιβάλλω** τὴν κύκλω, δλόγυρα, **περιενδύω** τι, **περικαλύπτω**: Πλάτ. Τιμ. 76A **βλαστάνων** κύκλω **περιημφιένυε** τὴν **κεφαλήν**.

περιαμφί-ἰδος [ἡ] ἡ ἐπανελημμένη **περιστροφὴ** τοῦ ὑπέρου ἐν τῷ ἰγδῳ: Πολυδ. 6, 90 ἐτάς δὲ τοῦ δοῦκους ἐν τῇ θύτῃ **περιαμφιάς** **περιαμφιάς** **Εὐπολίας** **κέκληκεν**: Εἰπ. 436.

περιαμφοδός-ον ἐπὶ οικοδομῶν ἢ μεγάλων τιμμάτων πλόεως, ὁ ἔχων πρὸς ὅλα τὰ μέρη ὁδοῦς Ἰσ. ἐν λ. διαλαγροῦ κοίλια **μεγάλῃ** **πανταχόθεν** **λαύραις** **διειλημμένη**, ἡ λεγομένη **περιαμφοδός**.

περιαμφομαί-αίονα λεξ. κ. μσν. **συλλέγει**, **συνορθοῖ** τὰ κύκλωθεν, **συνόζω** τὴν πανταχόθεν, **περιστρέφω**: Ἰσ. κ. Φώτ. **ε** **περιαμφομαί** **θεοῖς** **περιστρέφω**: Γεωπ. 1, 14, 8 καὶ **χελώνων** **δὲ** **τὴν** **ἐν** **τοῖς** **ἐλασίν** . . **ἄν** **εἰς** **τὴν** **δεξιάν** **χεῖρα** **θῆς** **ὀπίσταν**, **ὀλίγη** **νῦν** **περιαμφομαί** **αὐτῆς**.

περιαναγκάζω ἀναγκάζω τὴν κύκλω, **πανταχόθεν**, **περιφέρω**, **περιελάττω** τὴν διὰ τῆς βίαις: Ἰππ. Ἀρθρ. 62 **τοὺς** **δ'** **αὐ** **δακτύλους** **ἀθρόους** . . **ἐς** **τὸ** **εἰσὼ** **μέρας** **ἐγκλίνειν** **καὶ** **περιαναγκάζειν** **αὐτῶς**, Γαλ. 1811, 336: 2) ρηματ. η. **περιανάγκασις**.

περιανάγκασις-εως [ἡ] (περιαναγκάζω) μγν. ἡ ἐνέργεια τοῦ **περιαναγκάζειν** βλ. 1: Ἄπολλ. Κιτ. 3.

περιαναίρω-έω μγν. **περιαίρω**, **κατεδαίρω** τὴν κύκλω, ἀφανίζω: Ὀκελλ. 4, 13 **καθόλου** **δὲ** **δαῖ** **περιαναίρειν** **τὰς** **παρὰ** **φύσιν** **γενέσεις** **ἰθιθ**. Ἐάφ. γρ. ἀντὶ **περιαίρειν**.

περιανακουφίζω μσν. **ἀνακουφίζω** τὴν ἐλαφρῶς ἀπαλλάσσω αὐτὸ ἐκ τοῦ βάρους μου, δι' οὗ τὸ **πέρω**, μτφ.: Αἰθ. Ροδ. 2272 καὶ ὡσάν **περιανακουφίζεν** ὁ πόνος τὴν ψυχὴν μου.

περιανασάω μσν. ἀνίσταμαι ὀλίγων τι, εὐρίσκω μικρὰν, **βροχεῖν** ἀνάσπαισι, ἡσυχάζω, **ἐξακουράζομαι**, **ἐξοπισταίνω** λιγὰς: Αἰθ. Ροδ. 620 **ποῦ** **νῦν** **περιανασάωσεν** **τὰς** **παροπύσων** **χρόνους**: || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμν.: αὐτ. 622 ἑκατοντεύσασεν νῦν **περιανασάωσθαι** μου, αὐτ. 3471. **περιανάπτω** μσν. ἀνάπτω τὴν κύκλωθεν, δλόγυρα: Δομασκ. 1 εἰς Θεοφίλ. ἐν. Combe. Orig. C. ροι. 166 **ἐξ** **ἄ** **περιανάφοντα**.

περιανασαίνω μον. άνασαινω όλιγον τι, άναλαμδάνω, άνακουφιζομαι πως, άναπαύομαι έπ'όλιγον, ξεκουράζομαι λιγο: ΑΙθ.Ροδ.181 έφθασα στην κατούνα μου, πεζεύω τ' άλογόν μου, | και έκ (του κόπου) ήθελα του περιανασάσω.

περιανθίζω-ός-ές μτγν. ό φύων κύκλωθεν άνωθη, ό έχων πανταχόθεν άνωθη, ό γεμάτος δλόγους από άνωθη: Νικ.δπ.130.

περιανθίζω μτγν. κ. μσν. φύω κύκλωθεν, πανταχόθεν άνωθη || ιδ. κοσμά δι' άνωθεν, στολιζώ με άνωθη, γεν. κοσμά, ποικίλλω: Ψελλ.Πιν.48 οικίαν περιανθίζει γραφαίς και φηφισι και ταίς λοιπαίς λέξεσι' κ. παθ.: Φώτ.Έπιστ.364,2 Λίθω μόν τιμώ περινηθισμένον' 2) μτφ. κοσμά λόγον τινά δι' ώραίαν έκφοράσων, λογικών επιχειρημάτων κτλ., δ. διανθίζω (βλ.λ.3), έν τώ παθ.: Γρηγ. Νήσσο.2,385Α ποικίλως τή ώρα του λόγου περιανθίζεται, Φώτ.Βιβλ.3,15 λόγος .. λογικαίς επιχειρήμασι περινηθισμένον' 3) Σουίδ. επεριανθίζω, άνωθη ουλλέγω.

περιανθίνω(τό) νεώτ. τό εξώτερικόν περιθλιμώ του άνωθους ήτοι ό κάλυξ και ή στεφάνη του άνωθους όμοσ.

περιανθίνω-έω μτγν. άνωθώ πανταχόθεν, φύω δλόγους άνωθη, δθ. λάμπω, άνόητω πανταχόθεν, έπί της θερμότητος: Πλούτ.Ήθ.648Α λεπτόν αυτώ τώ ρόδω περιανθει τό θερμόν.

περιανόστημι μτγν. έγείρω, έγξειρω τινά έκ του ύπνου, άφυννίζω, έγξυνώ: Φιλ.2,552 όποτε καταθαροθόντα έν συμπόσιω θεάσασα, περιανόστησι Ιάμω.γρ.ι' || τό μέσ. ή παθ. περιανόστημαι, μτ. άόρ. β' παρακ. κ. ύπερσυν. ένεργ. άφυννίζομαι, έγξυνώ: Άπολλδ.2,14 ρίπτει βέλος .. και κοιμημένον Σατύρου τυγχάνει, κάκεινος περιανόστησας, Φιλ.1,672 περιανόστησάς εκ του .. ύπνου.

περιανόω μτγν. άνοίγω τι κύκλωθεν, πανταχόθεν, δλόγους, τό παθ.: Φιλ.2,597 κελεύει τάς έσούλας αυτώ πάσας περιανόωθηναι.

περιαντιαδικόν άπόστημα [τό] νεώτ. ιατρ. λοιμώδες άπόστημα της κοιλότητος του στόματος άναπτυσσόμενον πέριξ της αντίστροφής το έξ ινώδους συνδετικού ιστού περιθλιμώ αυτής.

περιαντλώ-έω μτγν. άντλώ κύκλωθεν, χέω πανταχόθεν, χύνω δλόγους, περιχέω: Άρχι.π.Άετ.3, 194' κ. παθ.: Διοσκ.2,114 περιαντλούμενον κνησμοσ πραίνει' || τό παθ. δλοσχερός καταπνίγομαι, καταπλημμυρομαι, καταποντίζομαι: Σχόλ.Όππ.Άλλ.1,155 περιαντλεισθαί υπό της θαλάσσης' 2) μτφ. περιχέω, καταπλημμυρώ τινα, καταποντίζω: Πλούτ.Ήθ.502C περιαντλών λόγους άνθρωπω λαλούντι μέν προς τους ούκ άκαθόντας, Ίω.Χρυσ.3,820C (έκδ.Ρατ.) τοσαύτης σε ζάλης περιαντλούσης' κ. παθ.: ΠΔ Μακκ.4,15,32 πανταχόθεν έν τώ τών παθών περιαντλούμένη κατακλασμάω, Γαλ.10,469 περιαντλεισθαί υπό του ηλήθους της τών Ιατρών διαφωνίας, Μεθόδ. Συμπ. 298,6 φυχίν τήν περιαντλούμένην ταίς τρικυμιαίς τών παθώματων.

περιαντιός Ήα.,Φώτ., Σουίδ.έη έγκύκλιος φήδχ.

περιαντλώ-έω μτγν. άπλώ, άναπτύσσω τι κύκλω, άπλώω, έγξινώω κατά δλόγους, τό παθ.: Πλούτ. Άρέσκ.Φιλ.5,26,4 πριν τόν ήλιον περιαντλωθηναι (έσφ.γρ.), Γαλ.19,34,9.

περιαντοστέλλω πάπ. άποστέλλω πέριξ.

περιανπίης [τό] [περιανπίω] μον. ό κατασκευάζων περιπίτα, άντιβασκανία, φυλακτά, ό κατασκευαστής περιανπίων: Κανόν. της έν Λαοδ. Συνόδ. έν Θησ.Στεφ. άστρολόγος ή περιανπίης έκρηπτεσθω έκ της έκκλησίας.

περιανπίος-ον [περιανπίω] κ. μσν. κ. νεώτ. ό περιανπίόμενος, ό άπτόμενος πέριξ, ό άνηρημένος έγξωθεν, ό προσρητημένος, ό πρόσθετος, ό εξώτε-

ρικός: Κρατίν.22D άκος περιπτον (φυλακτάν), Εύστ.95,42 οσ δέοντα περιπίτω σεμνύματος, Σέρογ.Μακρ. έν Σάθ.3,227 τό περιπίτω τών άγίων και πυλώνων καλλωπισμού' 2) κ. νεώτ. τό ούδ. περιπτον ως ούσ. πάν τώ προς άποτροπήν τώ κακού άναρτώμενον από τού σώματος, πάν δτ φέρει τις άνηρητημένον έπί τού σώματος αυτό ως προφυλακτικόν κατά της βασκανίας, περιπίτω, βασκανίον, άντιβασκανίον, προβασκανίον, φυλακτρίσιον, φυλακτό, χυμάλι, μουσκάς: Πλάτ.Πολ.4,26B ούδ' αυ έμψοδα αυτών ούδε περιπίτα .. όνήσει, Θεόφρ.Φι 9,19,2, Πλούτ.Περ.38 νοσών ό Περικλής .. τινί τών φίλων δείξειε περιπτον υπό τών γυναικών τώ τραχήλω περιρητημένον, Διοσκ.3167 έστι περιπτον δυστοκούσας' || μτγν. κτ. πληθ. κοσμήματα: Φιλ.1,608' 2) έπιπρόσθετον, έπίπλαστον θέλητρον: Άριστλ. ΗΝικ.1099ε,16 ούδον δη προσδεταί της ήδονής ό βλος αυτών, ώσπερ περιπίτω τινός, άλλ' έχει τήν ήδονήν έν αυτώτ.

περιπίτω κ. μσν. κ. νεώτ., μέλλ. περιπέω, άόρ. περιπέω, παθ. άόρ. περιπέθη, παρακ. μτγ. περιπνέμος, άναρτώ τι πέριξ τινός, περιδέω, προσαρμόζω, έφορμόζω: Πινδ.Π 3,52 γυίοις περιπίτων .. φάρμακα, Άριστλ.Ζ1 557b,29 περιπίτωσι τε τά έρινα προς τάς συκάς οί γεωργοί, Καλλ. Έκ.1,1,1, έπί.16,1,17 περιπέφης έλάφου κέρας' κ. παθ.: αυτ.13,9B περιπέφισαν ρόδου ρίζαν' || τό μέσ. άναρτώ, περιδέω τι έμαυτώ, θέτω τι περι έμαυτόν, κρεμά έπάνω μου: Πλάτ.Πολ.417Α αυδε περιπέφασθαι ίχθυοσόν ή άργυρον, Πλούτ.Περ.12 άλάζονα γυναικίκα, περιπατομένη λιθους πολυτελείς' 2) κ.νεώτ. μτφ. άποδίδω τινί τι: Άριστφ. Άχ.640 άφών τιμήν περιπέφας, Ξεν.ΚΠ 1,5,9 πολών μέν άλθον .. μεγάλας δέ τιμάς .. τή πόλει περιπέφει, αυτ. Άνομν.2,6,13 περιπέφας τι άναθόν αυτώ, Φιλδδ.Ρητ.1,208S περιπέφειν αυτοίς τά δια μέσης θεωρούμενα φυσιολογίας' || συνηθ. έν κακή σημ. άποδίδω, προσάπτω, έπιφέρω τινί τι: Σιμων.97 περιπέφειν ήματα, Άριστφ.Πλ.590 της πενίας πράμν άισχινον ζητείς αυτώ περιπέφαι, Λυσ.21,24 όνειδη και έμαυτώ και έκένουσι περιπέφω, Ξεν.ΚΠ 8,4,32 άνελευθερίαν .. περιπέφειν ιταίς φιλοισ, Πλάτ. Άπολ.35Α άισχύνην τή πόλει περιπέφει, Διημ.460 [δδξζαν] άισχράν τή πόλει περιπέφει, Άριστλ.Όύρ.304α,9 σήμα περιπέφειν τώ πυρι, Άθην.1,7 ταυτιον περιπέφει ήμίν) δν νυνί βιον ζώμεν ίεπέβαλον ήμιν τουτον τον βιον τον δν ποιοτον ζώμεν, ΠΔ Μακκ.3,3,7 τώ τυχόντι περιπέφω φόνω, Ίώσ.Αι 12,5,5 ταίς όμοιαίς αιτίαις περιπέφτουσιν, Λιβάν.Λόγ.64,39 τώ ποτ' ούν έπαρθείς τήν πορνεάν περιπέφει τώ γένει (τών όρηπστών); - α) κατηγορίαί τάς όποίας τώ περιπέφτουσιν' 3) μτγν. άπλώς περιπέφω δυσφημώ, κακολογώ, συκοφαντώ, διασύρω: Βέττ.Βάλ.285,32' 4) άνόπτω πέριξ, πανταχόθεν πύρ: Φάλ.122,2 ένεδιδάσασεν αυτών και περιπέφασεν (κώδ. αντί πύρ ήφασεν, ΚΔ Λαυκ.22,55 περιπέφάντων δε πυράν. γρ. αντί άφάντων δε πυράν).

περιάργυρος μτγν. κ.-άττω άράσσω, πλάττω πανταχόθεν, συντριβώ παντελώς εις τεμαχία: Νικ. Θηρ.842 φηγού τε βαθύν περιφ φλαιόν άράξας, Πολύδ.1,111 έκ τοίχων έπιπνιπτοσας, ή περιπνευστας .. ή περιαρπάτταντας ίεπί του άνέμου.

περιάργυρος-ον ό περιηργυρωμένος, ό δια πλάκων άργύρου περιβεβλημένος, έπενεδυμένος, ό άσημοδεμένος, ό άσημομένος: Χάρ.Ίατ.4J κίονας .. περιάργυροι και διάλιθοι και περιάργυροι, ΠΔ Έπιστ.8 γλώσσα γάρ αυτών έστι καταξυσμένη υπό τέκτανας, αυτά τε περιάργυρα και περιάργυρα (τά ειζωλα), Άπν.Έμφ.Πολ.1,106 περιάργυρα όπλα.

περιαργυρώ-ώ κ. μσν. κ. νεώτ. περιβάλλω, περικαλύπτω τι δι' ὄργυρου, περιενδύω τι δι' ἐλασματών ἀργύρου, ἀσημένιων, ἀσημοδένω : Θεόπομπ. Ιστ.4C1α), *Αθην.ΙΙ,476D ἐκπύματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν τὰ χεῖλα περιαργυροῦντας καὶ χρυσόθυνας : κ. παθ. : Διογ.Π.Ἐθών.Ρητ.5 ῥήπος περιηργυρωμένος, ΠΔ *ἘΞ.27,ΙΙ τῶν στύλων . . αἱ βάσεις . . περιηργυρωμένοι ἀργυρίῳ, *Ἐπιγρ. ταῖνα περιηργυρωμένη, Διγεν.*Ακρ.3939 οἰκίαςκος . . χρυσοσεσκότιστος, περιηργυρωμένος || μσν. μτφ. οἶνοι δι' ὄργυρου περιβάλλω, κοσμά, στολιζῶ τι, τὸ παθ. : Στουδ.Θεοδ.486C ὀρθοδοξία περιηργυρωμένη [γυνή].

περιαργυρέω μσν. χροανοτριδῶ, βραδύνω ὁπώσθηποτε, ἀργοπορῶ : Λιβ.Ροδ.155I καὶ ἡρξάνην σὲ παρακαλεῖν δαμῖν νὰ περιαργήσῃς.

περιαρθρικός-ή-όν νεώτ. Ιατρ. ὁ κείμενος, ὁ εὐρισκόμενος περίεξ ἄρθρώσεως ἢ ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ περί τὴν ἄρθρωσιν μέρη : περιαρθρικόν ὄπισθημα.

περιαρθρίτις-ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή μαλακῶν μορίων περιβάλλοντων ἄρθρωσιν τινα.

περιαρθρώ-ώ μσν. συναρμολῶ τι πανταχόθεν, συνδέω ὀλόγουρα, ἐντελῶς, παθ. : Θεοδ.*Υρτ.έν *Αν.Βοασσ.33 λόγων κεκομψευμένων καὶ περιηρθρωμένων [συνηροσμένων ἐντελῶς, προσωφών].

περιαρμόζω ἀρμόζω, προσαρμόζω τι κύκλω, συνδέω, προσκολλῶ τι ὀλόγουρα, συναρμολῶ, συναρμολογῶ : Πλάτ.*ΑΞ.366A τὸ δὲ σκῆνος τοῦτι πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις, Πλουτ.Κόμ.40 τοῖς δὲ θυροῖς κύκλω περιήρμοσε ἀπειθὰ χαλκῆν, Φιλῶστρ.*Ἡρ.Ι,2 τὸν νυκτὶ τάφον περιαρμόσαι τῷ Αἰαντὶ ἰσοχά. «κύκλω περιθειναι» : κ. παθ. ἐπὶ πραγμάτων, προσαρτῶμαι, προσδέομαι ἐπὶ τινος, ἐμπροθ. [περὶ τι] : *Αριστ.Λ.Ι. 500a,9 περὶ ἃ δὲ τοῦτο περιήρμοσται τὸ στερεὸν ἐκ τῶν ὀστέων κ. μτ. δοτ. : *Αντυλλ.π.*Ορειθ.10,19,4 περιαρμόζεσθαι τῷ πέρατι, *Ιουλ.Λογ.2,57C περιαρμόζεσθαι τοῖς σφουρίτῃς || ὁμ. τὸ μέσ. ἐπὶ προσ., περιβάλλωμαι, φορῶ : *Αριστ.Φ.Ἐκκλ.274 περιδείσθε τοὺς πάγωνας ἡνίκ' ἄν δέ γε τοῦτοῦ ἐκριθῆς ἦτε περιηρμοσμένοι ἰχθυοῦσι προσδεδεμένους πάγωνας! || 2) ἀμτβ. στενώς προσαρμόζω πανταχόθεν : *Αριστ.Μηχ.854a,22.

περιαρρῶσις-εως [ή] [περιαρρῶ] μγν. τὸ περιαρρῶν, ἡ ἄρρσις περίεξ, ἡ ἀροτρίσις κύκλω, γύρωθεν, τὸ ὄργωμα ὀλόγουρα : Διον.*Αλ.Ρωμ.1,88 τῆς περιαρρῶσεως τῶν χειρῶν.

περιαροτρίασις-εως [ή] νεώτ. ἡ περίεξ χώρου τινὸς διάνοξις αὐλακος δι' ἀρότρου.

περιαρπάζω δημ., ἀόρ. περιάρπαξα, ἀρπάζω κύκλωθεν, πανταχόθεν, ἐκ τῶν περίεξ. || 2) δράτομαί τινος στερρῶς, ἀρπάξω, πιάνω σφιχτά. || 3) μτφ. καθάπτομαι τινος, ἐπιτιμῶ, ἐξυθριζῶ τινά.

περιαρρωστέω-έω μσν. εἶμαι βάρειος ἀσθενής, πολὺ ἀρρωστος : Εὐστ.Πον.337,61 ἡμᾶς μὲν καλῶς ἔχειν, τὸν δὲ υἷον αὐτοῦ περιαρρωστέην.

περιαρτρήτις-ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή τοῦ ἐξωτερικοῦ χιτῶνος ἀρτηρίας τινός.

περιαρτρώ-ώ ἀναρτῶ τι περὶ ἄλλο τι, κρεμῶ τι ὀλόγουρα ἢ ἐπὶ πινος : Μάξ.Τύρ.36,2 χρυσὸν ταῖς δακτύλοις περιαρτῶν, Πολυδ.Ι,242 ἐρινά . . ἃ περιαρτῶσι ταῖς σκαῖς, Εὐάγρ.287C σπόγγον περιαρτῆσαντες. || κ. παθ. ἐπὶ πράγῃ, εἶμαι ἀνηρημένος, κρέμαμαι ὀλόγουρα : Πλουτ.Περ.38 εἰδείξει περιαρτῶν ὑπὸ τῶν νυκτικῶν τῷ τραχήλῳ περιηρημένον, Πολυδ.δ.5,10I κορίανθον τῷ λιχάνῳ περιηρημένον. || τὸ μέσ. περιαρτῶμαι ἐπὶ προσ., ἀναρτῶ τι ἐπὶ τοῦ σώματός μου, κρεμῶ τι ἐπ' ἐμᾶτος : Φιλῶστρ.Σοφ.2,18 τὸ σύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρημένον τῷ ὑποδήματι, Σέξτ.*Ἐμ. Μαθ.2,105 πῆραν περιηρημένον.

περιαρῶ-ώ, μέλλ. περιαρῶσα, ἀρῶ κύκλω, ἀροτῶ περίεξ, ὀργνῶν ὀλόγουρα : Διον.*Αλ.Ρωμ.δ. 25 περιαρῶσα, Πλουτ.*Ἡθ.δ.10E περιαρῶν γῆν, αὐτ.Ποηλ.16 τῆς χώρας ἦν αὐτὸς περιαρῶσειεν ἐν ἡμέρᾳ. || 2) ρηματ. π. περιαρῶσις.

περιαρῶσθαι μγν. ἀσθμῶν κύκλω ὀλόγουρα : *Ἀχιλλ.Τάτ.4,4 ὁ δὲ ἐλέφας ἐκεχῆναι καὶ περιήσθαιεν τὸν ἀνθρώπον ἐγκείμενον. || 2) ἀσθμῶν ἰσχυρῶς, ἀνανεῶ δυσκόλως : *Ἡλιόδ.Αἰθ.8,9.

περιαρῶσις-εως [ή] [περιαρῶ] μγν. μεταστροφῆ, περίκλασις τῆς φωνῆς, περιήχησις, τσάκισμα τῆς φωνῆς : Πλουτ.*Ἡθ.41D τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακῶτασι καὶ περιάρῃσειν ἐφηδύνοντες ἰδ. γρ. ἀντὶ παρισώσεσιν.

περιαρσάζομαι, μέλλ. περιαρσάσσομαι, ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι, ἐναγκαλιζομαι τίνα κατ' ἐπιανάληψιν καὶ καταφιλοῦ αὐτόν : Σωκρ.*Ἐπιστ.17,3 περιαρσασάμενος (τὸν νεκρὸν) . . φιλήτην, Πάπ. ὦ τῆς μοῖρας τῆς ἀπαντα περιαρσασομένης.

περιαστράπτω μγν. κ. μσν. ἀστράπτω, λάμπω περὶ τίνα, περιβάλλω τινά δι' ἀστράπτω, περικυκλῶ τίνα διὰ λάμφεως : ΚΔ Πράξ.9,3 ἐξείψην περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, *Ιουλ.Λογ.4,131A ὁμ. κ. ἐμπροθ. [περὶ τινα] : ΚΔ Πράξ.22,6 ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαρσάφαι φῶς ἰκανὸν περὶ ἐμέ. || ὁμ. ἀπολ. ἀστράπτω κύκλω, παράγω ἀστράπας ὀλόγουρα : ΠΔ Μακκ.4,4,10 προσεφάνησαν ἄγγελοι περιαρσάπτοντες τοῖς ὄπλοισι, Κλήμ.*Αλ.42,15 [Sy]b.) περιαρσάπτεται τὸν οὐν. || 2) θαμβῶ, ἐκθαμβῶ, θαμπῶνῶ : Βασ. *Ὀμιλ.2 ἐν τῷ Ἐξαμ. τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαρσάπτοντα, Μετοχ. Θ 737 ἀπαντᾶν ἀφειπάσῃ περιαρσάπτοντα κ. παθ. : *Ιουκ.π.Στοθ.4,50,95 ὑπὸ κάλλους καὶ ἡδονῆς περιαρσάπτεσθαι λέγουσιν τὸν ἀνδρα.

περιαστρον [τό] νεώτ. ἄστρον. τὸ σημειῶν τῆς τροχιάς διπλοῦ ἀστέρος καθ' ὃ ὁ συνῶδος εἶναι ἔγγιστα τοῦ κυρίου ἀστέρος τοῦ συστήματος.

περιασχολῶ-ον μσν. ὁ ἐχῶν πολλὰς ἐνασχολήσεις, ὁ ἐνησχολημένος περὶ πολλὰ, ὁ πολυάσχολος : Γεώργ.*Αλ. ἐν Βι.Χρυσ.208 ἐπειδὴ περιάσχολος ἐγενήθην, λήθη παρεδόθη τὸ πρᾶγμα.

περιασχολῶ-έω μγν. ἀσχολοῦμαι, καταγινομαι εἰς τι : Λουκ.Δις Κατ.11 ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ [ἰδ.γρ. ἀντὶ ἀσχολεῖ].

περιατμισθῶ [ὸ] μγν. ὁ κύκλω ἀτμισσός, ἡ ἐξάτμισις : Σωκρ.2,39 περιατμισοί.

περιαυγία μγν., μσν. κ. νεώτ., ἀόρ. περιήγασσα, αὐγάζω κύκλω, διασχέω λάμπην περίεξ, φέγγω ὀλόγουρα, φωτίζω, περιβάλλω τι μὲ λάμπην : Φιλ.Ι, 364 ἡ τοῦ δοντος ἐπιστήμη πάντα περιαιυγάζει, *Ανκ.Κομν.210D ὁμ. κ. παθ. : αὐτ.395, *Ἡλιόδ. Αἰθ.8,9 τοῦ πυρὸς . . περιαιυγάζεσθαι μόνον καὶ διοπτρεύεσθαι παρέχοντας, Μηνσι.12,7 *Ὀρθρ. *Ὁδ.δ ὀρθρῆσις πρὸς Χριστὸν ταῖς ἐκείθεν λαμπρότησι περιηυγιάσθαι πλουσίως. || νεώτ. λαμπρῶν, καθιστῶ τινὰ ἔνδοξον. || 2) ρηματ. π. περιαιυγασμα, περιαιυγασθῶ, περιαιυγᾶσθε.

περιαυγιάσις-εως [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιαιυγάζω. || εἰδ. φωσ. τὸ φαινόμενον τῆς φυσιολογικῆς ὀπτικής, καθ' ὃ ἐπιφάνεια ἰσχυρῶς φωτίζόμενα φαινόμενα μεγαλυτέραι τὴν ἔκτασιν ἢ ὅσον πράγματι εἶναι.

περιαυγιάσματος [τό] [περιαυγιάζω] μγν. τὸ κύκλω αὐγασμα, ἡ περίεξ λάμπη : *Ἡλιόδ.Αἰθ.8,9 ἐπαιαυδρνομένην ἐκ τοῦ περιαιυγιάσματος τὸ κάλλος ἰτὴν Χαρίκλειαν.

περιαυγιάσμός [ὸ] [περιαυγιάζω] μγν. αὐγασμα, σέλας, λάμπη, στίλπνοτης : Δαμάσκ.*Αρχ.81.

περιαυγία [ή] μγν. ὁ φωτισμός κύκλω, περίεξ, λάμπη ὀλόγουρα, φῶς περιεχυμένον : *Αριστέ.1 77, Φιλ.2,500, Σωρ.1,85,Κλήμ.*Αλ.245,25 [Sy]b.)

περιαυγή *μγν.* ή περιούγεια βλλ.: Πλούτ. ^{Ηθ.}936β.

περιαυγής-ους-ές (αυγή) *μγν. κ. νεώτ.* ό περι-
αυγής, ό λάμπων κύκλω, ό φωτίζων παντοχό-
θεν, όλόγυρα, ό περιλαμπής: Φιλ.Ι,570 τώ περι-
αυγής τών ακτίνων, αὐτ.443 περιαυγέστατον φε-
γγοσ άστής, Στοβ.3,1,115' ή ό λιαν σπλιπνον, φε-
γοσόλος: Πλούτ. ^{Ηθ.}404C έν κατάπτροις . . κώ-
λοις και περιαυγείαι, - περιαυγής έσσηφίς.

περιαυγος-ον ό περιαυγαζόμενος, ό παντοχό-
θεν αύγοζόμενος, ό περιαυγής, ό όλόφωτος, *μτ.*
γενικ.: ^{Αριστλ.}Κόσ.395β, ή άλλως δέ έστι έν έμφασίς
λαμπρότητα άστρου περιαυγος.

περιαυγούμαι-έομαι (περιαυγή) *μγν.* περι-
αυγάζομαι, περιβάλλομαι υπό φωτός, περικυκλοῦμαι
υπό λάμψεως: Στραβ.Ιδ,4,6 λίθος δέ έστι . . άπο-
σπλιδων φέγγας, όσον μεθ' ήμεραν μέν οὐ βρά-
θειον Ιδείν έστι (περιαυγείται γάρ) Ιδ,γρ. ύπεραυ-
γειται, Λογγίν.Ι7,2 ώσπερ και τάμυδρά φέγγη ένα-
φανίζεται τῷ ήλίω περιαυγούμενα.

περιαυθάδιζομαι (αυθάδη) *λεξ.* είμαι καθ'
ύπερβολήν αυθάδης ^{Ησ.}Φώτ.κ.Σαυιδ. «περιαυθα-
δίζεται έν ύπερηφανία άναστρέφεται, μέγα φρο-
νει περί έαυτού».

περιαυλακίζω *μγν. κ. μιν.* αυλακίζω κύ-
κλω, περίεξ όνοίγω αυλακος όλόγυρα, άροτριώ,
όργωνω όλόγυρα: ^{Ρητ.}Ι.498 αυλακος ήν οὐ . .
περιαυλακισεν άροτρον, Κ Μανασσ.403Α.

περιαυλίξω *μιν.* κατασηκνώ περίεξ τινός, μέ-
νω έν ύπαθήρω περίεξ τινός: Τυμόθ. ^{Ανθ.}Σταυρ.312Α
(Gretl) σπικώνς περιαλίξεν.

περιαύλιον (τό) *μιν. κ. νεώτ.* περίφρακτος αυ-
λή περίεξ οικοδομημάτος τινος και ίδια μονής ή
έκκλησίας: Φωκ. ^{Ιω.}Πολιαιστ.97 περιαύλιον μέγα
λιθόστρωτον.

περιαύλιον-ατος(τό) *μγν. κ. μιν.* περίφρα-
κτος αυλή, περιβολος, μάνδρα: ^{Αγαθ.}4,14,αὐτ.Ι9.

περιαύλιον (τό) ^{Επιγρ.} κ. *μιν.* περιαύλιον, περι-
βολος, αυλή, μάνδρα: ^{Επιγρ.}Νικ.Χων.323C εις
μέν τόν ναόν και τό περιαύλιον αυκ εισήλθοσαν.

περιαυτιζομαι (αυτός) *μγν. κ. μιν.* μέγα
φρονώ περί έαυτου, άσχολοῦμαι πολύ περί του
έαυτου μου, μεγαλοφρονώ, μεγαλοῦω, κομπάζω,
περιουτολογώ πολύ ^{Ησ.}Φώτ.Σουιδ. «επερι αυ-
τού μέγα φρονει»: ^{Γρηγ.}Νύσσ.3,106C, Κύριλλ.Κατά
Ιουλ.Ι00D περιαυτίζεται και πεφρόνηκε μέγα,
Θεοφύλ.Σ.3,17, ή περιαυτίζεται τε και αυθαδιζε-
ται (μέγα φρονει) ² λέξ. όμιλω πολλάκις περί
του αύτου πράγματος, λέγω πολλά για τό ίδιο
πράγμα ^{Ησ.}Φώτ.Σουιδ. έν αυτή τή λέξει ένδι-
ατρίθειν: ³ προσποιούμαι, προσελκύω, προσ-
οικειούμαι: Θεοφύλ.Σ.4,1,8 τούς άγγέλους εισφω-
κίζεται και λαμπρά τῷ φιλαφροσύνη τούτους πε-
ριαυτίζεται (προσποιείται).

περιαυτιζομαι (ή) (περιαυτιζομαι) *μιν.* τό πε-
ριαυτιζέσθαι βλλ.Ι, ή περιουτολογία, ή κομπορ-
ρημοσύνη, ή καύχησις: Παχυμ. έν ^{Αν.}Βοασσ.5,
353,8 περιαυτιζομέν τινα προστρίθειν έμοί, ειπερ
εις τοιοῦτους πολλάκις έμπέσω λόγους.

περιαυτολογία (ή) (περιαυτολογία) *μγν. κ. νεώτ.*
τό περιουτολογείν, τό να όμιλή τις έπαινετικώς
περί έαυτου, κομπασώ, μεγαλαυχή, καυχησιο-
λογία: Πλούτ.Σύγκρ.Δημ.Κικ.2 ή δέ Κικέρωνας έν
τοίς λόγους άμετρία τῆς περιουτολογίας άκρα-
σιαν τινά κατηγορεί προς δόξαν βώντος, αὐτ.
^{Ηθ.}41B πολιά του λέγοντος και πλάσμα και ό-
φρυς και περιουτολογία . . συνεκλήθητε τόν ά-
πειρον άκρασθήν, ^{Αλέξ.}Ρήτ.4S' ή νεώτ. αί λό-
γοι δι' ών περιουτολογεί τις.

περιαυτολογικός-ή-όν (περιαυτολογία) *μγν. κ.*
μιν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν περιου-
τολογίαν, ό μεγαλαυχας, ό κομπαστικός: Εύστ.

897,2 στομφοσμόν περιουτολογικόν κ. έπίρρ.
-κώς μετά περιουτολογίας: αὐτ.Ι866,28.

περιαυτολόγος-ον *μιν. κ. νεώτ.* ό περιουτο-
λογόν, ό περί έαυτου έπαινετικώς όμιλων, ό με-
γάλαυχος, ό καυχηματίας: Εύστ.Πον.β,50 καθά τις
περιαυτολόγος έρει.

περιαυτολογώ-έω *μγν.* *μιν. κ. νεώτ.*, άόρ. νεώτ.
έπριαυτολογήσα, όμιλώ έπαινετικώς περί έμαυ-
του, κομπάζω, μεγαλαυχώ, καυχησιολογώ, αυτεπ-
αινουομαι: Φιλόδ. ^{Ημ.}600, Σέξτ. ^{Εμμ.}Πυρρ.Ι,62,
^{Ιάμβλ.}Μυστ.2,10, ^{Γρηγ.}Κορ.2, Εύστ. Πον.Ι00,37'
² ρηματ. π. περιουτολογία.

περιαυχενίζω *μιν.* δεσμεύω τινά έκ του αυχέ-
νος, θέτω σιδηρά δεσμά περί τόν αυχένα τινός,
τό παθ.: Θεοφύλ.Βουλγ.3,507B όσον μόνον αλύ-
σσει περιαυχενίζεσθαι, Βι. ^{Αγ.}Κάρπου κ. Παπύλου
69Α κλειοις αιδηροίς περιαυχενισθέντας.

περιαυχενίζω-ον (αυχηνή) *κ. νεώτ.* ό περί τόν
αυχένα τιθέμενος, φερόμενος, φορούμενος, ό πε-
ριβάλλον τόν αυχένα: ^{Ηρ.}3,20 χρύσεον στρε-
πτόν περιαυχενίζον, Διον. ^{Αλ.}Ρωμ.Ι0,37 κόσμος πε-
ριαυχενίας, Φιλ.2,62, ^{Αλκίφρ.}3,3, ^{Αγαθ.}4,1 περι-
αυχενίου δεσμοί ² τό οὐδ. περιαυχένιον, ως
ούσ. περιόδερον, κλειός: ^{Απμ.}Μιθριδ.85 φέλινα
και περιαυχένια, ^{Ηλιδ.}Αιβ.7,27 στρεπτοίς τῆς χρυ-
σας και περιαυχενίοις λιθοκολλήταις . . έκοσμη-
το, ^{Αρισταιν.}Ι,19' ή νεώτ. τό περιβάλλον τόν
αυχένα τού ύποζυγιου μέρος τῆς ζευκτηρίας σα-
γῆς, ή λαυμαριά ³ ή κ. νεώτ. ειδ. τεχν. πλατύς
έλικτωτός μεταλλικός δακτυλίος, ή στεφανή, κοχλι-
ούμενος περίεξ δύο μεταλλικών τεμαχίων προς
σύνδεσιν αυτών, τό κολλάρο.

περιαψημι *μγν.* έπιτετ. τ. τού άφημι βλλ.: Βασ.
Ι,483D, αὐτ.Ι059B έκείνοις μέν γάρ τόν θάνατον
περιαψήκην.

περιαψρίζω *μγν.* άφρίζω κύκλω: ^{Γρηγ.}Νύσσ.
3,19311 τό ύδωρ περιαψρίζον τῆβια του πνεύματος:
^{Ησ.}Ι0δ. ^Θ 678 δεινόν δέ περιαψε πόντος, Κόιντ.3,601.
περιαχύριζω (αχυρον) *μγν.* απαλλάττω, έλευ-
θερώ τών άχύρων, αφαιρώ τά άχυρα, καθαρίζω
έντελώς τόν πυρόν από τά άχυρα, παθ.: Διεύχ.π.
^{Ορειδ.}4,7,21 κάφωφς χρή παλειν ές τ' άν καλώς
περιαχυρισθησεται Ιδ.γρ. περιαχυρισθη, και ή σῆ-
σαι λεπτά κοσκίνα.

περιβάδην *επιρρ. μγν.*, *μιν. κ. νεώτ.* καθ'
όν τρόπον περιβαίνει, έπιβαίνει τις ήππου, με τό
σκέλη άνοικτό, αναβαδών, Ιπποστί, καθβαλλικεστά,
έπί Ιππεύοντος: Πλούτ. ^{Αρτζ.}14 έκέλευσε γυμνήν
αναλαδόντα πόρνην περιβάδην επί του τραχή-
λου δι' ήμέρας όλης έν άγαρφή περιφέρειν, ^{Αχιλλ.}
Τάτ.Ι, οὐ περιβάδην άλλα κατά πλευράν (έπί
τῆς τόν ταύρον Ιππευοσάσας Ερώνησ), Εύάγρ.3,
359,8 οὐτως περιβάδην καθίσαντος, Καμεν.260,60,
Εύστ.1528,38 περιβάδην επαχουόμενον τῆ τρόπε
δικην κέλπτος ² με διεσταυρωμένα τά σκέ-
λη, σταυροπόδι: Σχολ.Πολυδ.3,90 «και περιβάδην
έστι τό επαλλάξαι τούδ πόδας».

περιβαίνω *κ. μιν.* μέλλ. περιβήσομαι, άόρ. πε-
ριέθην κ. έπ. περιβήν, βαίνω περί τι, περίεξ τινός,
Ιδ. τοποθετούμαι ή Ισταμαι περίεξ τινός προς ύ-
περάσπιον αυτου: ^{Ιλ.}Θ.331 άλλα θέων παρεβή
και οι σάκας άμφεκάλυφεν, Διόδ.Σ.17,25 περιβαί-
νειν τά πιπτοντα σώματα, Πλούτ.Νικ.13 άνθρω-
πος γάρ τις αναπηδήσας έν' αυτόν, είτα περι-
βάς άπέκαφεν αυτου λίθω τό αιδοσαν, Αιλ.ΖΙ.6,62
κῶν . . περιβάς τόν τροφά αυλακτεί σφασδρα-
τα οία όα ή άμυρόμενος κ. *μτ. γενικ.*: ^{Ιλ.}Ε.21
οὐδ' έτλην περιβήνα άδελφειού κατέμεινον, ^{Ησ.}
«ηεπτωκότος ύπερασπίδα, ύπερμαχῆσαι», Εύστ.
ετό έπάνω του νεκρου στάντα ύπερμαχῆσαι, ^{Οδ.}
Ε.130 τόν μέν ένών έσάωσα περί τρόπιος βεβα-

ῶτα* κ. μτ. ὄτ. : Ἰλ.Ρ.80 Μενέλαος .ἑ. Πα-
 τρώκω περιβάς Τρώων τὸν ἄριστον ἔεφενεν,
 αὐτ.313, Ὁδ.Υ.14 ὡς δὲ κύων . . . περὶ σκυλάκεσσι
 βεβῶσα, Ἀριστοφ.Ἰπν.1039* 2) ἐπιβαίνω πνός
 ἀναβαδόν, Ἰησαΐτ, Ἰηπεύα, καθολικῶς : Πλούτ.
 Πύρρ.11 περιβάνα Νησατον Ἰπνον, αὐτ.Ἠθ.213ε
 κάλαμον περιβεβηκὼς ὡσπερ Ἰπνον, Αἰλ.Ζ112.15
 κάλαμα περιβάς Ἰπνευ, Σχολ.Ὁδ.Ε130 περιβε-
 βηκὼτα ἔν τρήνῃ κ. ἔμφορ. ὅς τινοι :
 Μιάλχ.394 ἐς Ἰπνον περιβαίνειν || αἱ περιβε-
 βηκότες αἱ ἐπὶ τῶν ἐλεφάντων ὄχουμένοι : Διόδ.
 Σ.17,88* || ὄμ. ἐπὶ τῆς ἄρρενος κμηλοῦ, ἀνα-
 βαίνω, ἐπιβαίνω, πηδῶ : Ἀριστοφ.Ζ1.540α.14 αἱ δὲ
 κμηλοὶ ὄχευονται τῆς θηλείας καθήμενης πε-
 ριβεβηκὼς δὲ ὄ ἄρρην ὄχευει* ὄμ. κ. ἐπὶ
 ἀνθρ. ἐν αἰσχρο. σμ. : Ἀριστοφ.Λυσ.979 κῆτ' ἐξαί-
 φνης περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίῃ 3) μον. πε-
 ριβαίνω (πόλιν) περιβάθημα, προσκαθίστομαι, ἀ-
 ποικλιῶ, πολιρκῶ : Θεοφύλ.Σ.2,17,2 περιβάς τὸ
 πόλισμα ἐνήθητι λαβεῖν 4) ἐπὶ ἄλλω, περιη-
 γῶ, περιβόμω εἰς τὰ ὠτά πνος, μτ. ὄτ. : Σοφ.
 Ἀντ.1209 τῷ δ' ἄθλιας ἄσπμα περιβαίνει βοῆς
 ἔρποντι μάλλον ἄσπον ἱβερνοδ.Γρ. ἔσφω πε-
 ρισσότερον ἐπλησίαζε, τόσω ἄλλων εὐδαίκεριτος
 περιήκει τὰ ὠτά του ὁ ἄλλος τῆς ἄθλιας φωνῆς
 του . . .*) 5) αἰολ. διαβαίνω, παρέρχομαι, περ-
 νῶ, τὸ παθ. : Ἀλλ. ἐν Πάπ. περβεδαται χρόνος*
 6) ρηματ.π. περιβάσις, περιβάσις, περιβάσις.
περιβάλλον-αντος [τό] νεώτ. κ. ὄμ. κυρ. οὐδ.
 μτχ. ἔνεστ. τοῦ περιβάλλω βλλ., ὡς οὐστ. τὸ σύνο-
 λων τῶν γεωγραφικῶν καὶ φυσικῶν, προκειμένου δὲ
 περὶ ἀνθρ. καὶ κοινωνικῶν καὶ οἰκογενειακῶν συν-
 θηκῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων γεννᾶται, (ῆ καὶ
 διαπλάσσειται τις : τὸ περιβάλλον ἔχει μεγίστην
 ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδίων, - ἡ θεω-
 ρία τοῦ περιβάλλοντος, - τὸ ἔμμερον περιβάλ-
 λων, - οἰκογενειακῶν - κοινωνικῶν περιβάλλων.
περιβάλλουσα (καμπύλη ἢ ἐπιφάνεια) ἡ νεώτ.
 μαθημ. καμπύλη ἢ ἐπιφάνεια περιβάλλουσα πά-
 σας τὰς καμπύλας ἢ τὰς ἐπιφάνειας τὰς ὑπὸ ἐξι-
 στώσεως τινος παριστώμενας, ὅταν ἢ ἐν τῇ ἐξι-
 σσει ταύτῃ ὑπάρχουσα παράμετρος λαμβάνη πά-
 σας τὰς δυνατάς τιμάς.
περιβάλλω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. περιβαλῶ,
 ἄορ. περιεβάλλω, παθ. ἄορ. περιεβλήθη, μτχ.
 παρακ. περιεβλημένος, βάλλω, ρίπτω τὴ πέ-
 ριξ, θέτω, τοποθετῶ τὸ δόλγυρα, μτ. αἰτ. πράγμ. :
 Ἰλ.Λ.454 περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες [ἐν τῆσει],
 αὐτ.Σ.479 περὶ δ' ἄντυγα βάλλα φαινίην, Ὁδ.
 Α.211 φίλας περὶ χεῖρας βαλόντες, Εὐρ. Ὁρ.1044 πε-
 ριβάλεῖν χέρας, Ἀριστοφ.Θεσμ.914 λαβῆ με, πόσι
 περιβάλε δὲ χέρας ἀγκάλιασέ με συνήθ. μτ. ὄτ. :
 Αἰσχ.Ἀγ.529 τοῖόνδε Τραῖα περιβάλλων ζευκτη-
 ριον, αὐτ.Χο.576 νεκρὸν θήσω, ποδῶκος περιβα-
 λῶν χαλκκῦματι, Εὐρ.Βάκχ.619 τῷδε περὶ βρό-
 χους ἔθαλα, οὐτ.Φοῖν.1459 περιβαλαῦσ' ἀμφοῖν
 χέρας, αὐτ.165 περὶ δ' ὠλένας ἔθρα . . βάλουμι*
 ὄμ. κ. ἔμφορ. [κατά, περὶ τι] : Ἦρ.7,60 αἰμασίην
 περιεβαλον κατά τὸν κύκλον, Θουκ.7,25 μὴ αὐ
 προῖδων τις ὡσπερ περὶ ἔσμα περιβάλλῃ τὴν ναῦν
 [βερνοδ.Γρ. ἐνα μὴ τις ἀπρόσεκτος [κυρ. ἐπειδὴ
 δὲν προεῖδε τὸν σταυρὸν] κυπήρη περιεβίβη
 τοῖσθόν του εἰς αὐτὸν ὡσαν εἰς βροχῶν*) 2] ἀμ-
 φιέννημι, ἐνδύω τινὰ τι : Κδ Λουκ.23,11) περιβαλὼν
 αὐτὸν ἐσθήτα λαμπρῶν, αὐτ.Ἰω.19,2 ἱματίον πορ-
 φυροῦν περιεβαλον αὐτὸν* ὄμ. μ. μτ. αἰτ. προσ.
 ἐνδύω τινὰ : αὐτ.Ματθ.25,36 ἔξενος ἦμην, καὶ συ-
 νιγαγέτε με, γυμνὸς καὶ περιεβλάετέ με* ὄμ. μτ.
 ὄτ. πράγμ. : Ἦρωδιον.Ἰστ.7,53 χλαμῶδι πορφυ-
 ρᾷ περιεβάλλουσι κ. παθ. : Ἀκολούθ.Μεγ.Πέμπτ.
 Ἀντιφῶνων 15 φευδῆ πορφυράν περιβάλλεται ὁ
 περιβάλλων τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις || τὸ

μέσ. περιβάλλομαι ρίπτω τὴ περὶ ἐμαυτὸν, βάλλω
 τὴ ἐπάνω μου, θέτω τὸ δόλγυρά μου, ἐνδύομαι, μτ.
 αἰτ. πράγμ. : Ἰλ.Β.43 περὶ δὲ μέγα βάλλετο φά-
 Ε.231 περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱεῦσι, αὐτ.Σ.528 ἔφορος . .
 περὶ σπιθαροῖς βάλετ' ὠμοῖς, Ἠρ.1,152 ὁ δὲ πορ-
 φυρὸν τε εἶμα περιβαλόμενος, αὐτ.9,109, Εὐρ.
 Π.1150 φάρακα καὶ πλοκάμους περιβαλομένην,
 αὐτ.Ἦρ.334 ὅταν . . κόσμον περιβάλησθε ἄσμο-
 σιν, Πλάτ.Συμπ.216δ ὡς τὸ σχῆμα αὐτοῦ . . ταῦτα
 γὰρ οὕτως ἔξωθεν περιεβλήται, Κδ Ματθ.6,31 τί
 φάγωμεν ἢ τί πίνωμεν ἢ τί περιβαλώμεθα, αὐτ.
 Μάρκ.14,51, αὐτ.16,5 εἶδον νεανίσκον . . περιβε-
 βλημένον στολὴν λευκὴν, αὐτ.Πράξ.12,8 περιβε-
 βλοῦ τὸ ἱματίον σου, αὐτ.Ἀπ.17,4 ἡ γυνὴ ἦν πε-
 ριβεβλημένη πορφυροῦν, αὐτ.11,3 περιβεβλημένη
 σάκκου, Λουκ.Ζ1τρα.16 ἔτυχον γὰρ νεφέλην
 τῶν παγεῶν περιβεβλημένην, Μνηστ.3,4 Συνητ.
 τὸ τῶν Μοναχῶν σχῆμα περιβαλόμενος, φρ. περιε-
 βλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα [ἐγίνετο μοναχῆς] ὄμ.
 κ. ἔμφορ. [ἐν τινι] : Κδ Ἀν.3,5 περιελαίεται ἐν
 ἱματίῳ λευκοῖς, αὐτ.4,4 πρεσβυτέρους . . περι-
 βεβλημένους ἐν ἱματίῳ λευκοῖς || ὄμ. ὀπλο.
 ἀμφιέννημι, ἐνδύομαι : Κδ Ματθ.6,29 οὐδὲ Σα-
 λωμών . . περιεβλόσθη ὡς ἐν τούτων [τῶν κρινῶν],
 αὐτ.Λουκ.12,27* 3) κ. νεώτ. μτφ. ἐπιβάτω τινὶ τι,
 περιτίθημι, περιάπτω, προσάπτω, παρέχω, δίδω :
 Ἠρ.1,129 δικαιοτέρον εἶναι Μῆδων τῶν περιθα-
 λειν τοῦτο τὸ ἀγαθὸν ἢ Πελοπόν [τὴν βασιλίην],
 Εὐρ.Ἰών.829 τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε
 γῆς, αὐτ.Ἦρ.304, αὐτ.Α.934 οἴκτον περιβαλῶν,
 αὐτ.Ὁρ.1031 μὴ πρὸς θεῶν μου περιβάλλε ἀναν-
 ὄρταν [μὴ με κάμης νὰ λιποφυχῆσω], Παλλάδ.Ἰατρ.
 Ἰπν.12,283C περιβάλλει τὴν αἰτίαν τῷ ἱατρῷ
 ἰαποδοῖεν μομφὴν εἰς . . .), - τὸν περιβάλλει διὰ
 τῆς ἐκτιμώσεώς του [τὸν ἐκτιμᾷ], - τὸν περιβάλε
 διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης του, - μὲς περιβάλλει διὰ
 τῆς ἀγάπης του κ. παθ. ἢ ἡ κυβέρνησις περιβάλ-
 λεται διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ βασιλεῶς*
 4) ὄμ. μτ. ὄτ. πράγμ. περικυλλῶ, περικίλω, πε-
 ρικαλύπτω, περιτυλίσσω κ. παθ. : Ἠρ.1,141 λα-
 βεῖν ἀμφιβλήστρον καὶ περιβαλεῖν . . πλῆθος
 ἰχθύων [ἐν τῷ ἀμφιβλήστρω], αὐτ.4,60 βρόχῳ
 περὶ ὧν ἔσταλε τὸν αὐχένα [ἐν τῆσει], Αἰσχ.Πέρα.
 748 βόσπορον . . πέδισι περιβαλῶν, Εὐρ.Ὁρ.25
 πόσις ἀπέρωρ περιβαλαῦσ' ὑφάσματοι, αὐτ.Κύκλ.
 330 δορυραῖσι . . σῶμα περιβαλῶν || τὸ μέσ.
 περικυλλῶ, περικίλω κ. παθ. ἢ τῶν ὄφελος : Ἀ-
 ριστοφ.Ζ1.537α.20 οἱ θυννοσκόποι περιβάλλονται
 καθεύδοντας [τοὺς θύνους] || ὄμ. τὸ μέσ.γεν.
 περικυλλῶ, περιτριγυρίζω : Ἦρ.9,39 [τὰ ὑποζύγια]
 ἦλαυον περιβαλόμενοι, Ξεν.ΚΠ.1,4,17 ἐκέλευσε
 περιβαλαμένους ὄμ τι ἐπιτυχῆσαι ἐκέλευσε
 πρὸς ἑαυτὸν*) 5) μτφ. περιπέλεκτι τινὰ ἐν τινι
 κακῷ, ἐμπλέκω, ἐμβάλλω τινὰ εἰς τὸ κακόν : Εὐρ.
 Ὁρ.906 ἀστούς περιβαλεῖν κακῷ τινι, Ἀντιφ.
 3,2,12 μὴ . . παῖδα ἄωροις συμφοραῖς περιβα-
 λητε, Ἀνδοκ.1,142 πολλῶν βουλαμένων τὴν πό-
 λιν ἀνηκέστοις συμφοραῖς περιβαλεῖν, Λυσ.4,20
 ἐλέαστέ με . . μηδὲ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περι-
 βάλητε, Δημ.604 μὴ . . ὦμον αὐτῶν ἀφελέ-
 σθαι τὴν δωρεάν μηδ' ὄνειδει περιβαλεῖν, Πλούτ.
 Ἀριστοφ. ἐν ταῖς εὐθύνας διώκων κλοπῆς κατα-
 δίκη περιεβλήθη, αὐτ.Ἠθ.775C περιβάλλειν τινὰ
 φωνῇ [ἐξορτίζειν τινὰ] κ. παθ. : Φιλόδ.Εὐσ.35B πε-
 ριβάλλεσθαι συμφοραῖς ὄμ. κ. μτ. αἰτ. : Ἐπιγρ.
 μεγίστην ζῆμιν τὸ ταμεῖον περιβαληθήσεται,
 Σέργ.Μακρ.ἐν Σάθ.3,264 περιβαλάσθωσαν αἰ-
 σχύνην καὶ λητροπήν οἱ ληροζόμενοι ἡμᾶς εἰς
 πρόστα σφαγῆς* 6) μτ. αἰτ. καλύπτω, σκεπῶ-
 ζῶ τὸ δόλγυρόν, περικαλύπτω : Εὐρ.Φοῖν.1453 ἦδη
 γὰρ με περιβάλλει σκότος, αὐτ.Ἦρ.1140 στενα-

γμών . . με περιβάλλει νέφος' όμ. έμπροθ. [έν τινι] : Άκολούθ.Μεγ.Πέμπτ. 'Αντίφωνον Ι5 ό περιβάλλων τόν ούρανόν έν νεφέλαις' 7) περιπίσσομαι, ένογκολίζομαι τινα, άγκαλιάζω : Εύρ. 'Ορ.372 ζερσί περιβαλείν . . υπέρτα' όμ. μ. τρ. αйт. προσ. : Ξεν. 'Αν.4,7,25 περιεβέλλον άλλήλοισ . . δακρυόντες, αút. Συμπ.9,7 Ιδόντες περιβεβληκόςας άλλήλοισ Ιότι έλεγον άγκαλιάσει ό ένας τόν άλλονι, Πλούτ. 'Ηθ.139 Ε άπάξεσαι και φιλείν και περιβεβάλλειν άλλήλους, αút. Ι5ΙΔ ώρμησε περιβαλείν τόν θίαντα και φιλήσαι, Σύνεσ. 'Επιστ.4 περιεβάλλομεν ώσπερ έμψυχον ούσαν υπέρτα' όμ. κ. άπολ. : Μέν.Περικ.103 εύθύς προσδραμόντ' ούκ έψυμεν αλλά περιβαλοΰσ' έφείλκετο' 8) όμ. έν αναφορής πρός όχυρωματικά και άλλα πορόμοια έργα, οικόδομώ πέριξ τινός, κτίζω, κατασκευάζω ολόγυρα τείχη κττ., όχυρώνω τιά διά τείχων κττ. μτ. δοτ. : 'Αριστλ.Πολιτ.1276α,27 'εί γάρ άν Πελοποννήσω περιβαλείν έν τείχος, οút.131α,2, Πολύβ.4,65,11 τώ λιμένι όμώ τώσ νεωρίοισ όμώ τείχος περιβαλών, αút.5,20,5 ούτε γάρ τάφρον ούτε χάρακα τή παρεμβολή περιεβαλον, ΚΔ Λουκ.19,43 και περιβαλοΰσιν όι έχθροί σου χάρακα σαι και περικυκλώσασαι σε' όμ. κ. έμπροθ. [περί τινι] : Λυσ.2,45 περί άπασαν τήν Πελοπόννησον τείχος περιβαλείν' κ.παθ. : Πλάτ.Θεαίτ.174Ε σηκών έν όρει τώ τείχος περιβεβλημένον, - ή πόλις περιβάλλεται διά τείχους' || όμ. τώ μέσ. περιεβάλλομαι έν τή αútή σμ. : 'Ηρ.9,96 περιβαλέσθαι έρικος έρυμα τών νεών, αút.1,141 τείχεά τε περιεβάλλοντο, Δημόκρ.280 τείχος και σωτηρίην περιβαλέσθαι τοίς τε χρήμασι και τοίς αώμασιν, Ξεν.Κομ.1,8 και τινες και τείχη περιεβάλλοντο, Ξεν. 'Απομν.2,14 ταίς έρύμασι περιεβάλλονται' όμ. μτ. διπλής αйт. : 'Ηρ.1,163 εδίδου σφι χρήματα τείχος περιβαλέσθαι τήν πόλιν' όμ. κ. έμπροθ. : 'Αριστλ.Πολιτ.1331α,8 τοίς μέν περιβεβλημένοις τείχη περί τήν πόλιν έξίστιν . . χρησθαί : || όμ. τώ μέσ. περικλείω, περιφράττω τιά πρός ίδίαν υπέρασιοισ : Ξεν.ΚΠ 6,3,30 οσαυ δ' άν μείζον χωρίον περιεβάλλονται, τοσαύτω άνάγκη αταύθς άσθενεστέροσ γίννεσθαι, Πλάτ.Κριτί.116Δ (τήν νήσον) λιθίω περιεβάλλοντο τείχη' || τώ ούδ. τής μτχ. παθ. παρακ. περιβεβλημένον ώς οσα. χάρος περιεκέκισμένον, μέροσ έγκεκλεισμένον, περιδολοσ : 'Ηρ.2,91 έν δε τώ περιβεβλημένω τούτω νήσ τε ένι και άγαλαμ έν αútω ένέσθηκε Περσέοσ' 9) περικόμπτω, παροκόμπτω, περιέρχομαι τιά : 'Ηλ.Ψ 462 τάσ [Πηπουσί] . . Ιδον περί τέρμα βαλοΰσασ [σχήλ. κπεριελοΰσασ τόν κομητήροσι] || ίδ. έπί πλοίων, παραλλάτω, παροκόμπτω άκρωτήριοισ, καθοτίζάρω : 'Ηρ.6,44 έκ δε 'Ακάθου όρμύμνοισ τόν 'Αθων περιεβάλλον, Θουκυ.8,95 αι νήεσ παραπλευσασσαι και περιβαλοΰσαι τώ Σούνιοι' 10) όπολ. έπί λισσώσ, σικνάζω, άγαπώ νά φοιτώ είσ τιά μέροσ : Ξεν.Κυν.5,29 περιεβάλλων και άγαπών τούσ τόπουσ, έν οίς έγένετο και έτραφ, αút.6,18' 11) εύρίνω, έπεκτείνω, άναπτύσσω, μεγαλοποιώ : 'Ερμω.1δ.1,4 περιεβάλλει λόγον' όμ. κ. άπολ. : αút' 3' 12) τώ μέσ. περιεβάλλομαι λαμβάνω έν τή έξουσία μου, κυριεύω, κτώμαι, κερδίζω τιά πρός ίδίαν ώφέλειαν : 'Ηρ.3,71 ίδιη περιεβαλλόμενοσ έωυτώ κέρδεσ, αút.8,8 χρημάτων . . πολλά . . και αútόσ περιεβάλετο, Ξεν. 'Απομν.4,2,6 νομίζω τιά σιωπήσ σωφροσύνης δόξαν περιεβάλλεσθαι, 'Ισοκρ.4,35 περιεβάλλοντο τόν τόπον, όν νύν τυχαζόμεν κατέχοντες, Δημ.304 τιά λοιπά τών πραγμάτων έκείνοσ περιεβαλλόμενοσ, Πολύβ.1,29,7 πολύ δε πλιθόσ τής τετραπόδοσ λείασ περιεβάλλοντο, αút.3,69,7 τών δε πραξάντων τώ προσταχθέν και ραλλήν περιβαλομένων λειαν, Πλούτ.Νομ.8, αút.

Πομπ 23 σεμνόντητα περιβαλλόμενοσ έκ τούτου τή όφει και άγκον' || ό παθ. παρακ. έν μέσ. σμ κ κυριεύω, λαμβάνω είσ τήν έξουσίαν μου, καταλαμβάνω τιά : 'Ηρ.6,25 Σάμιοισ δε άπαλαχθέντες Μήδιων άπονητί πόλιν καλλιστην Ζήγκλην περιεβεβέλατο, 'Ισοκρ.4,184 αútοίς μείζουσ μέν τάσ δυναστέασ ή και' ανθρώποσ περιβεβλημένοισ, Λουκ.Θε.Δ 23,1 δύνामी ού μικράν περιβεβλημένοσ άπάντων άρχων' 13) όμ. τώ μέσ. περιλαμβάνω τιά νεορώσ, άντιλαμβάνω, έννοώ, καταλαβαίνω : 'Ισοκρ.5,118 χρή . . τούσ μείζονασ δόξησ τών άλλων έπιθυμούντασ περιεβάλλεσθαι μέν τή θίανολία τάσ πράξεισ, Μέν.άπ.683 κρείττόν έστιν έν καλώσ μερασθηκέναι ή πολλά περιβεβλήσθαι πράγματα [ισοράν'] άποδύκνη είσ τήν εκμάθησιν πολλών πραγμάτων' || έιδ. έν τή λογική : Πλάτ.Πολιτ.285Β ηρίν άν ζύμματα τιά οίκατα έντόσ μιάσ όμοιότητοσ έξεασ γένουσ τινόσ ούσια περιβάλλται περιλάβη' 14) τώ μέσ. μτ. ταχειρίζομαι, χρησιμοποιώ περιφράσεισ, περικαλύπτω διά λέξεων : Πλάτ.Συμπ.222C ού γάρ άν ποθ' ούτω κομφώσ κύκλω περιεβαλλόμενοσ άφανίσαι ένεχείρεισ ού ένεκα ταΰτα . . έρρηκασ, 'Αριστειδ.2,124,7 μακροΰσ και άνηντούσ τώσ πολέμου κύκλουσ περιεβάλλοντο' κ. άπολ. : αút. Φαίδορ.272D φασί τοίνυν ούδέν αútω ταΰτα δειν σεμνύνει ούδ' άνάγειν άνω μακράν περιεβαλλόμενοσ [ambagibus uti] 15) υπέρτερω τιά έν τώ βάλλειν, νικώ τιά έν τώ ρίπτειν, όθ. γεν. υπέρβάλλω, υπέρβαίνω, υπέρτερω, υπερέχω τιά κατά τιά, είμαι υπέρτεροσ, άνώτεροσ τινοσ είσ τιά, μτθ. : 'Οδ.Ο 17 ό γάρ περιεβάλλει άπαντασ μνηστήρασ θώροισι' || όμ. άμτθ. υπέρτερω, υπερέχω, είμαι άνώτεροσ : 'Ηλ.Ψ 276 άσσοσ έμολ άρετή περιβάλετοσ Ιπποισ [υπερτεροΰσαι κατά τήν άρετήν] 16) φρ. περιβάλλειν τώ λουτρον λαμβάνειν λουτρον, λούεσθαι : Κάσο.Πρ.5' όμ. σμ. έν φρ. περιβάλλειν πρόσ λουτρον : αút. περιεβαίνω 'Αν.Κρ. Ισχυρώσ βαμβαίνω, συγκρούω, άναφ. πρόσ όδόντασ : 'Ανών. έν 'Αν.Κρ.3, 174,35 ύποτρέμων τήν φωνήν και τούσ όδόντασ περιεβαίνω. περιάρια [τά] λεξ. ά. περιαρίδεσ βλ.λ. : Πολυδ.7,94, 'Ησ. «περιαρίδεσ, ύποδύματα, Φώτ. περιάριδεσ [αί] ββαρίσ] είδοσ γυναικείων ύποδημάτων, λεπτοσχιδών ασνδαλιών πεποικιλμένων και άλλωσ και διά χρυσών άνθεμίων : 'Αριστφ Λυσ.45 γυναικεσ . . κροκατά φοροΰσαι και κεκαλλωπισμένα . . και περιαρίδασ, Κηφισόδ.4, Θεότομπ Κωμ.52. περιάριασ-εοσ-υ ό καθ' υπέρβολήν βαρύσ, ό λιον βαρύσ, ό υπέρβαροσ, ό πρόσβαροσ : Αίσχ.Εύμ.161 πάρεστι μαστίχοροσ δαΰτου δαμίμου βαρύ τώ περιβαρο κτύοσ έχειν. περιεασία [ή] μτγν. ά. περιεασώ βλ.λ. : Κλήμ.'Αλ. [Προτρ.2,39,2 ούχ] δε 'Αφροδίτη περιεασία μέν 'Αργειοισ, έταίρα δε 'Αθηναίοισ . . θύοισαι; περιεασιασ-εωσ [ή] [περιεασια] τώ περιβαίνειν, ή βάδιαισ κύκλω, ή πέριξ πορεία, περιστροφή, περιφορά : 'Ιπν.'Αρθρ.33 έσχισθω ό [μασ τήν άμφο] τώ ούσ περιεασίω [μέ] επίδοσμου, άσ οχίασ τόν επίδοσμον είσ τρόπον ώσπε τιά περιβάλλω τώ ούσι, 'Επιγρ., Γαλ.1811,754 άσφαλλέστερον έξεί περιεασία ό πλατύσ μοχλόσ, 'Ερμητ.5,5 ούρανοΰ ταχύτητα τήν περί ταΰτα περιεασίω. περιεασώ-οΰσ [ή] [περιεασίω] μτγν. κ. περιεασία ή βίαιουσσ πέριξ, ή άνοικτοσκελή, άσμενον έπίθ. τής 'Αφροδίτησ έν 'Αργεϊ 'Ησ. «Περιεασία' ή 'Αφροδίτη' : Κλήμ.'Αλ.Προτρ.2,39,2 [πιθ.γρ. αντί περιεασία]. περιβεβλημένος έπίφρ. μτγν. [έκ παθ. παρακ.μτγ. του περιβάλλω] έν πλήρει περιβολή, κ. ιδ. μφ. έπί

λόγου, εις ύψος λίαν τεταρνευμένον, κομφόν, περικόμφος, δέριμ, διακευμένον, διεξοδικώς, λίαν έκτενας : Έρμωγ. 18.1,10,11.

περίη έπ. αντί περιέη γ' έν. πρόσ. άορ. β' του περιβαίνω βλ.λ. : Ίλ.Θ 331.

περιιδάξομαι μεταχειρίζομαι μεγάλην δύναμιν, καταβάλλω μεγάλην προσήθεια, έντασι, προσπαθώ δι' όλων των δυνάμεών μου να πράξω τι : Αίσωπ.103 δούς αυτοίς άθρόσας τας βράδους έκέλευσε κατεάσσειν επειδή δε και περιιδάξομενοι ουκ ήδυναντο. 2) μτβ. μετέρχομαι βίον κατά τινος, παραιδάξω : Γαλ.17(2),177 περιιδάξομαι τήν φύσιν.

περιιδάξω μτγν. τιημί τινα επί ήπου άναβαδόν, τοποθετώ τινα ήπασσί, άναδιιδάξω τινα επί ήπου : Πλούτ. Κράσσ.31 οί τε άναβολεις αυτόν άρμόμιοι περιιδάσσαν και παρείπαν πληγή τόν ήπουν έπιταχύνοντες.

περιιδρώσκω, παρ.κ. περιιδέρωσκω, παθ. μτγ. παρ.κ. περιιδερωμένος, τρώγω, κατατρώγω τι κύκλω, δάκνω τι όλόγυρα, περιτρώγω, περιδάκνω : Διφιλ.34 περιιδέρωσκω, Πλούτ. Ηθ.1059ε πολυποδά φσαι τάς πλεκτάνας αυτού περιιδρώσκειν κ. παθ. : Διόδ. Σ 2,4 θεωρούντας περιιδερωμένους τούς τυράς, Διοσκ.2,133. || όμ. τόν παθ. διαιδρωσκόμιοι, κατατρώγομαι υπό έλκων : Διοσκ. 1,71, αút.2,74, Γαλ.12,875. 2) ρηματ.π. περιιδρωσις, περιιδρωτός.

περιιδώ μτγν., άόρ. άπαρφ. περιιδώνια, μέσ. μέλλ. άπαρφ. περιιδώσσομαι, έπιβιώ, έπιζώ : ΠΔ Μαικ.3,5,18 τήν παρούσαν ήμεραν περιιδεωκότως, Πλούτ. Κοριο.11 ψ δ' άν διδύμω γενομένησ συμβη περιιδώνια, θατέρου τελευτήσαντος, αút. 'Αντ.53 άπελαυνομένην δε τούτου μη περιιδώσσομαι. 2) μτβ. έν τώ μέλλ. διατρώω τινα έν τή ζωή : ΠΔ'ΕΞ.22,18 φαρμακούς ου περιιδώσατε [δ.γρ. αντί περιποιήσατε].

περιιδαστών μτγν. κ. νεώτ. βλαστώνω κύκλω, περίεξ, φύω όλόγυρα : Πλούτ. Ηθ.829Β βίζας. αι κύκλω νεμόμενοι και περιιδαστάνουσαι κάμπουσι . . έπί τας πόλεις, Κάλβ. Ωδ.12,11 άν τής δικαιοσύνης | περιιδαστή τόν σκήητρον.

περιιδεπτικός-ή-όν [περιιδέπω] μτγν. ό περιεσκεμμένος, ό ουνετός : Κατ. Άστρά.Κ.2,166.

περιιδεπτος-ον [περιιδέπω] κ. μον. κ. νεώτ. ό πανταχόθεν βλεπόμενος, ό περιόπτος κ. μτφ. ό υπό πάντων τιμώμενος και θαυμαζόμενος. ό έπιφανής, ό έξοχος : Εύρ. Άνδρ.89 έπει τοι κού περιιδεπτος βιος δούλης γυναικός, Άντιφών.175,5 περιιδεπτος ταώς, Ξεν. ήπ.10,1 περιιδεπτότερος ήπας, Ίσοκρ.10,17 τής δε περιιδεπτον και περιμάχτρον τήν φύσιν έποίησεν, Πολύβ.10,40,9 τής περιιδεπτόν και μακαριστής δυναστείας || συνήθ. έπί προσ. Σουιδ. έκέχοχος, μέγιστος : Εύρ. ήρ.508 όράτ'ε μ' άσπαρ ή περιιδεπτος βροτός όνομαστά πράσων, Ξεν. Έλλ.7,1,30 πάντων των Έλλήνων περιιδεπτότατοι ήμεν, αút.ΚΠ 6,1,5 όρω γάρ σε ύπερειθυμαύτα έν Πέρσας περιιδεπτον περιελθειν, αút.Συμν.8,38 διά ταύτα περιιδεπτός τε και όνομαστός έσσεσθαι . . έν Έλλησι, Ίσοκρ.8,141 περιιδεπταύς έπί άρετή γενομένος, αút.16,48, αút.6,95 περιιδεπτος υπό των αυτών έπί κακία γενησόμενος, Καρσικ. έν Πάπ. περιιδεπτος παρά τισι, ΠΔ Παροιμ.31,23 περιιδεπτος δε γίνεται έν πύλας ό άνήρ αύτής, Διόδ. Σ 13,92 ός . . περιιδεπτος ήν παρά τούς Συρακουσίους, Φιλόστρ. Άπολλ.1,7, Άνώ.ά.Σουιδ. έν λ. Άρ. ασάκης περιιδεπτος τόν σώμα, Σέργ.Μαρω. έν Σδβ 3,231 γυναιδόν τι των περιιδεπτών και πρόσ τή του βασιλικώς άδελην είσδυουσών. || συνήθ. ώς τιμητικός τίτλος : Πάπ. || νεώτ. Περιιδεπτος, ώς κύριον όνομα, έπιθ. τής Θεοτόκου.

περιιδεπτότης-ητος [ή] πάπ. κ. γλωσσ. ή ίδιότης τού περιιδεπτόν, έξεχότης, έπισημότης, ένδοξία, όξίωμα, ώς τιμητικός τίτλος.

περιιδεπτός έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. καθό τρόπον περιιδεπτόν, έξοχον, ύπερόχον : Διόδ. Σ 18,30 ήγωνίσαστο μέν περιιδεπτός, Πολύδ 5,159.

περιιδέπω κ. νεώτ., άόρ. περιεβλέφα, νεώτ. κ. περιεβιδον, άμτβ. βλέπω κύκλω, ρίπτω τόν βλέμματά μου περίεξ, κοιτάξω όλόγυρα, τριγύρω : Άριστφ. Έκκλ.403 ό δ' άναδοήσας και περιεβλέφας έφη, Ξεν.Λοκ.3,4 μηδασοί περιιδέπειν, Πλάτ. Έρμ.Ξ. 395C περιιδέφας δε πρόσ τούς παρόντας . . έφη, Τέλ.π.Στοδ. Άνθολ.91,33 περιεβλεπεν ώς μακαρίζόμενος, Λοικ.Θυσ.5 άποσκοποειν ές τήν γήν και πάντη περιιδέπουσιν επικύπτοντες || τόν μέσ. περιιδέπομαι βλέπω περι έμαυτόν, ρίχνω γύρω μου τά βλεμματά μου : Διόδ. Σ 16,32 περιεβλέποντο ζητούντες τόν συνηγορήσαντα, Πλούτ. Κατ.Νεώτ.37 Κάτωνα. έρωτών, όπου κατακλιθειν, περιεβλεφάμενον ειπειν, ότι παρά Μουνάτιον, ΚΔ Μάρκ.10,23 και περιεβλεφάμενος : Ίπασος λέγει τούς μαθηταις αυτού, Άρρ. Έπικτ.3,14,3. 2) μτβ. βλέπω κύκλω έταστικός, έρευνώ, έξετάζω τινα δια βλεμματος κύκλω ριπτομένου, κοιτάξω όλόγυρα διά τινά σκοπόν : Ξεν.ΚΠ 5,1,4 γυνάιν βουλόμιοι όποια ειη ή δασποινα πάσας περιεβλέφαμεν . . πασών έφαινετο διαφέρουσα || τόν μέσ. περιιδέπομαι έν τή αύτ ή σημ. : ΚΔ Μάρκ.3, 34 και περιεβλεφάμενος κύκλω τούς περι αυτόν . . λέγει, Λογγίν.35,3 ει τις περιεβλέφατο έν κύκλω τόν βιον . . είσταται πρόσ ε γέγοναμεν || όμ. κ. άνευ τού κύκλω : αút.5,32 και περιεβλέπετο ιδειν τήν τούτο ποιήσασαν, αút.11,11 εισήλθεν . . εις τόν ιερόν και περιεβλεφάμενος πάντα, . . έξήλθεν. 3) έπιδωκόμ, έπιζήτω ό, επιθυμώ τι δι' έμαυτόν, έποφθαλιμώ τι : Άπν. Έμφ.Πολ.3,7 έπί δυναστείας ών . . ήδη μοναρχικής, άρχήν έθνους και στρατίας αυτώ περιεβλέπε. || όμ. τόν μέσ. έν τή αύτ ή σημ. : Μάρκ.Αυρ.7,55 μη περιιδέπουσιν άλλότρια ήγεμονικά, άλλ' έκει βλέπει . . έπί τί σε ή φύσις όδηγει! 4) άναζητώ τινα περίεξ διά τών όφθαλμών, βλέπω όλόγυρα ζητών τινα, ζητώ τι : Πολύβ.5,20,5 τόπον εύφυη περιεβλεψαν, Λοικ.Β Πρ.12 ώρα σοι άλλον περιιδέπειν των πλουσιών τούτων. 5) βλέπω, προσβλέπω τινα μετά θαυμασμού, τιμώ, σέβομαι τινα : Σοφ. ΟΚ 996 τόν αιτιον τίνου' άν ουδ'ε τουνδικον περιιδέποις [δ.έριμ. άναζητώ, ζητώ, κτ. βερνορδ. Γρ. «και όδεν ήθελες έξετάζει πολύ πολύ [κυρ. κοιτάζει άπ' έδώ και άπ' εκεί, διά να εύρης ποιον είναι τόν δικαιον»] κ. παθ. περιιδέπομαι βλεπομαι υπό πάντων κύκλω, βλέπομαι μετά θαυμασμού, θαυμάζομαι, τιμώμαι : Εύρ.Μοιν.551 περιιδέπεσθαι τίμων ; κενόν μέν ούν, Πλάτ. Έπιγρ.ΑΠ 7,100 πάντη νάσι περιιδέπεται, Φιλόστο. ήρ.15 γάυσσθαι τώ έαυτου κάλλει και περιιδέπεσθαι μέν ύφ' έτέρων, περιιδέπειν δε έαυτόν, Αλλ.Ζι 6,1 ζώντα περιιδέπεσθαι και άποθανόντα εύφημεύσθαι. 6) τόν μέσ. περιιδέπομαι συμβουλευόμιοι, κοιτάξω, άνολω βιβλιον : Ζώσ. Άλγ.138Β περιιδέπεσθαι βιβλιους. 7) ρηματ. π. περιιδεφίς, περιιδεφαρίτις-ιδος [ή] νεώτ. Ιατρ. παλαιότερος όνομασία τής όφθαλμιας βλ.

περιιδεφίς -εως [ή] [περιιδέπω] ή άνέργεια τού περιιδέπειν βλ.λ.ι, τόν βλεπών κύκλω, τόν παρατηρείν όλόγυρα : ήπν.Έπιδ.7,11 περιιδεφίς όπότε δη εκ τού κώματος έγείρατο, Άριστφ.Φυσιον. 808α,16 όμμάτων περιιδεφίς. 2) έπιμελής φροντίς, περίσκεψις, πρόνοια : Πλούτ. Άλεξ.23 θαυμαστή δε ήν ή έπιμελεια και περιιδεφίς επί τής τροπής, όπως μηδέν άνωιας μηδ' όλιγώμας διανέμιοιτο. 3) θαυμασμός : Έπικ.Δόξ.81.

περίβλημα-ατος (τό) (περιβάλλω) κ. νεώτ. τὸ δι' οὐ περιβάλλεται τις, ἴματιον, ἐνδυμα καλύπτον ὄλον τὸ σώμα ὡς τὸ περιβάλλοιον: *Ἀριστλ.Πρ. 870α.27, ΠΔ *Αρ.31,20 πᾶν περίβλημα καί πᾶν σκεῦος δερμάτινον, *Ἀνάξ.4,349 (Gen.) ἐμοί μὲν περίβλημα χλαίνα Σκυθική, Δημόκρ.:Εφ.Ι πολυτελέστατον ἐν τοῖς περικοῖσι περίβλημάον, Φιλ.Ι, 281 περίβλημα σαρκίαν, Μάξ.Τύρ.7,10 τὰ ἐν Διονύσου περίβληματα [τὰ κοσμοῦμα τῶν ἡθοποιῶν], Κλήμ.:*Ἀλ.Στρωμ.63,14 [Ἰνδία.] || ὄνομασία ἰδιαίτερου πινός ἐνδύματος: Πλάτ. || ὄμ. ἐπὶ μεμβράνης πινός: Γαλ.Χρ.Μορ.7,3 || 2) νεώτ. γεν. πᾶν ὅ τι περιβάλλει, περικαλύπτει ἄλλο τι, περιβάλλωμα, ἐπένδυμα: περίβλημα ἐκ μετάλλου - εἴλου - χάρτου - ὑφάσματος - δέρματος: || εἰδ. ναυτ. περίβλημα πλοίου ἢ ἐξασφαλίζουσα τὴν στεγανότητά του πλοίου ἐξωτερική, ἐξ ἐπηγενηνίων ἢ μεταλλικῶν ἐλασμάτων, ἐπένδυσις τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ, τὸ πέτσωμα: || εἰδ. μηχανολ. πᾶσι ἐκ μετάλλου, εἴλου, πηλῆματος ἢ καὶ ἐξ ἄλλης ὕλης ἐπένδυσις δι' ἣς περιβάλλονται βερμεινόμενα τεμάχια μηχανῶν, συσκευῶν, σωληνῶν κττ. τῶν ἀποφυγῆν ἀκτινοβολίας τῆς θερμότητος αὐτῶν: περίβλημα καπνοδόχου - ἀτμιοκυλίνδρου [δημ. ποικιλία:] || 3) περιβεβλημένος, περιπεφραγμένος χώρος, περιοχὴ: Φιλ.2,148 || περιτοίχιση, οἰκῶρισμα: Πλάτ.Πολιτ.288B καὶ τεῖχη πάντα θ' ὅσα γήινα περιβλήματα καὶ λίθινα.

περίβλασις-εως [ή] μτν. τὸ περιβάλλειν, τὸ περικαλύπτειν, τὸ περιτύλιγμα: Σωρ.*Επιδ.18.
περίβλητικός-ή-όν μτν. κ. μ.σν. ὁ καταλλήλος εἰς τὸ μεγαλοποιεῖν, ἀναπτύσσειν λόγον τινὰ διεξοδικῶς: *Ἐρμολ.*Ἰδ.1,9 περίβλητικός σχῆμα, Εὐστ. 1968,23 κ. ἐπίρρ. -κῶς: αὐτ.1949,17.

περίβλητος-ον (περιβάλλω) μτν. κ. μ.σν. ὁ περίβληθεις, ὁ περιπεθεμένος, ἐπὶ τῆς ἀκροθυσίας: Οἰκουμ.*Αποκ.206,6 [ἐκδ. Cræmer] τὸ περιβλήτου τῶν γεννητικῶν μορίων δέρματος: || 2) ὄν δύναται τις νὰ κερδήσῃ, ὁ ἐπιτεμνός: Κλήμ.: Ἀλ. 944 πλοῖτος κηπίος καὶ περίβλητος.

περίβλητρος-ον μτν. ὁ λίαν βληχρός, ὁ πολὺ ἀτόνος, ἀδύνατος, χαῦνος: || τὸ οὐδ. περίβλητρον ὡς ὄσα, μέχρι ἀτονίας: *Ἀπολλ.Ρ 4,621 ἦματα μὲν στρεύοντο περίβλητρον βαρῦνθωνες ὀδμή λευγαλέα.

περιβλύζω κ. περιβλύω βλύω περίε, βλύω πανταχόθεν, ἀναβλύζω, ηγηάζω ὀλόγυρα: *Ἀριστλ. Κόσ.397α.25 γῆ .. νόμασι περιβλύζουσα [πλημμυροῦσα ἀπὸ τὰ ὕδατα], *Ἀπολλ.Ρ 4,788 κύματα .. περιβλύει σπιλάδεσσι, Κόνιντ.10,150 περί δ' ἐβλυσεν αἶμα βοεῖη: || 2) μτ. σίτ. συντελεθ εἰς τὸ νὰ ἀναβλάσῃ περίε, ὀλόγυρα: Φιλόστρ.*Ἀπολλ.3,25 λίμνην αὐτῶν περιβλύσαι νέκταρος, Κόνιντ.4,9 Νύμφαι δὲ περιβλήσαν ἱερὸν ὕδωρ ἀνάουτο ποταμοῦ.

περιβλύω μτν. ἄ. περιβλύζω βλ. || *Ἀπολλ.Ρ 4, 788 κύματα .. περιβλύει σπιλάδεσσι.

περιβλύσις [ή] (περιβλύω) μτν. ἄ. περιβλύσις βλ. || Πτολ.Τετραβ.170, *Ἀρτεμιδ.Δαλδ.2,30 ταραχὰς σημαίνει καὶ περιβουσίας, Βέττ.Βάλ.40,30.

περιβουσίας-εως [ή] (περιβουῖω) μτν. τὸ περιβουῖν, τὸ καθίσταν τι περιβουῖον ἢ διαβουῖον, δυσφορμίασι, διαβουλή, σκάνδαλον, κ. γεν. μεγάλη κραυγὴ, ταραχὴ, θόρυβος: *Ἀρτεμιδ.Δαλδ.1,51 περιβουσίας καὶ ταραχαί, Βέττ.Βάλ.230,34.

περιβουσία (-η)-οῖν) κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ., ὄωρ. περιβουσία, περ. περιβουσία, ὁ περὶ οὐ γίνεται μεγάλη βοή, πολὺς λόγος, δδ. ὁ περιβουσία, ὁ περιβουσία, ὁ διάσημος, ὁ ὄνομαστὸς, ὁ ἔρακοιστὸς, ὁ ἔρακοισμένος: Ἦσ. *περιβουσία, ὁ ἐπὶ κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ φήμην ἔχων: *Θουκ.6,31 καὶ ὁ στόλος οὗχ ἦσσαν τόλμησι τε θάμβει καὶ δειφῶσι λαμπρότητι περιβουσία ἐγένετο, Δημ.915 περιβουσία

ποιεῖν·ἐν τῷ ἔμπορῳ (ἰνὰ), Μέν.Περικ.281 περιβουσία ξένοι, οὐτ.ἀπ.402,3 μέγα καὶ περιβουσία ἔργον, Ἰνναρχ.Κωμ.3 περιβουσία λαβρωνίου, ΠΔ Μακκ.2,222 καὶ τὸ περιβουσία καθ' ἑλθὴν τὴν οἰκουμένην ἱερὸν ἀνακαμίσασθαι, Πλούτ.Περ.30 χρώμενοι τοῖς περιβουσίαις .. στιγιδίαι, Κασάρ. Δαπ. ἐν Σάθ.3,17 γένονμεν περιβουσία τὸν *Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἱατρικὴν || Ἰδ. ἐπὶ κακῷ, ὁ διαβουσία, ὁ διάσημος, ὁ σκανδαλώδης: *Ἀμμόν.42 ἐδιαβουσία περιβουσία διαφέρει διαβουσία μὲν γὰρ ἔστιν ὁ ἐπ' ἀρετῆ πολυβουσία: περιβουσία δὲ ὁ ἐπὶ κακίαι: Λυσ.3,30 ἴνα μὴ περιβουσία εἴην, Ἀντιφάν.25 περιβουσία ἔργαστήριον, Δημ.324 ταύτης .. τῆς οὗτης αἰσχρός καὶ περιβουσία συστάσεως καὶ κακίας, Δειν.2,15 πονηρία παρὰ πᾶσι περιβουσία: || 2) ὁ ἄηρῶς βουῖν ἢ ὁ περικυκλούμενος ὑπὸ φωνῶν, ταραχῶν: Σοφ.ΟΤ 192 *Ἀρέα τε. ὅς νῦν ἄγαλλος ἀσπίδων φλέγει με περιβουσία, ἀντιάζω (σχόλ. «μετὰ βουῖαι καὶ σιμωγῆς ἐπιώων»), Πλάτ.Φιλ.45ε ἢ σφοδρὰ ἤδονη κατέχουσα περιβουσία ἀπεργάζεσθαι ἱκάνει οὐτούς τὰ κραυγάζουσι μανιωδῶς.

περιβουσία ἐπίρρ. κατὰ τρόπον περιβουσία, διαβουσία, σκανδαλώδης: Δημ.213 ἐμμένει τοῖς ὄρκοις, τοῖς δ' αὐτοῖς οὕτως περιβουσία ἀνηρηκόσι καταλείπειν ταύτην τὴν ἐξουσίαν, Αἰσχίν. 1,113 καὶ περιβουσία ἐξηλέγχθη κλέπτειν ὧν.

περιβουθεύω μτν. βοθρεῖω κύκλω, σκάπτω βόθρον ἢ λάκκον περίε, ὀλόγυρα: Ρητ.1,497,24 γῆ δὲ τὸ στόμα περιεβουθεύει καὶ πλατύν ὑπέχεινε φάρυγγα, Ἰω.Χρυσ.5,709 γεωργοὶ δύναμαι περιεβουθεύειν καὶ περιβουθεύσαι .. τὰ κλήματα.

περιβουθεύομαι-όμαι ποθ. περιβάλλομαι κύκλω διὰ τάρπου: *Θεοφρ.Φ15,13,1 ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος χαλεπώτατος, ὅταν περιεβουθευμένα καὶ γυμνὰ λάβῃ τὰ δένδρα.

περιβουθεῖον (τό) πᾶν ὑποκορ. τοῦ περιβουθεῖον βλ., τὸ περιβουθεῖον, τὸ ἴματιον.

περιβουλαῖον [τό] (περιβάλλω) κ. μ.σν. κ. νεώτ. τὸ δι' οὐ περιβάλλεται τις, περιβουλαῖον, κάλυμμα, ἐνδυμα: Εὐρ.*Ἦρ.549 θανάτου τὰδ' ἦδη περιβουλαῖα ἐνήμμεθα ἱκαλύματα νεκροῦ πτώματος, σόδομαι, αὐτ.1269 ἐπὶ δὲ σαρκὸς περιβουλαῖα ἐκπύσασθαι ἠβώντα ἰαφ' οὐ ἀπέκτησα νεανικὰ περιβουλαῖα σαρκός, ὅφ' οὐ ἀνετύχηθ τὸ μυϊκὸν μου σύστημα, ΠΔ Δευτ.22,12 στρεπτά ποιήσεις σεαυτῷ ἐπὶ τῶν τεσσάρων κρασπέδων τῶν περιβουλαίων σου, ἄ ἐάν περιβουλαῖα ἐν αὐτοῖς, ΚΔ *Ἐβρ.1,12 καὶ ὡσεὶ περιβουλαῖον ἐλίξεις αὐτοῦς, Γαλ.18[2],381 περιβουλαῖα σπληνῶν || κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν: ΚΔ Κορινθ.11,15 γυνὴ δὲ ἐάν κομῆ, δόξα αὐτῆ ἐστίν, ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβουλαίων δέδοται αὐτῇ: || ὄμ. κάλυμμα τῶν ποδῶν: Πλούτ.*Ἀρατ.43 αἰτήσας περιβουλαῖον ἠρωτήσεν εἰ δοκεῖ κάκεινῳ φύχος εἶναι: || ὄμ. κάλυμμα διφροῦ ἢ παραπέτασμα ἀμάξης: αὐτ. *Ἀλέξ.67 ἄμαξαι .. αἱ μὲν ἀλαυργοὶ καὶ ποικιλίαι περιβουλαῖαι, αἱ δὲ .. σκιαζόμεναι καλὰδαι εφ' ἑποντο: || μ.σν. ὄμ. κάλυμμα Ἰησοῦ: Ἰησοῦ. 135,20 ἐσκεπασμένους παχεῖ περιβουλαῖα: || διμ. κάλυμμα κνήμης: Γαλ.18[1],103 οὐδὲ τῶν περιβουλαίων ἀνέχονται: || ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον: *Ἦρ. ῥόδ.1ατρ. π. *Ορειβ.10,18,13. *Ἀρχιγ. π. Γαλ.13,264: || 2) μτφ. ἰσχυρὸν ἀμυντικὸν ὄπλον: ΠΔ Ἰερ.15,12 περιβουλαῖον χαλκοῦν ἢ ἰσχύς σου: || 3) Ἐπίγρ. φραγμός, περίφρογμα, περιβουλαῖον.

περιβολάκι (τό) ὄμ. ὑποκορ. τοῦ περιβουλαῖον βλ., μικρὸν περιβουλαῖον, κηπίδιον: δ.3ιστ. ἐγὼ θάρουν ἢ ὁ ἔρωτας κ. ἴπαν περιβολάκι, [μὰ κείνος μοὶ τὰ πᾶσις τὰ χεῖλη μου φαρμάκι, Σολωμ.*Ὀνειρ.2 σ' ἕνα ὠραῖα περιβολάκι | περπατούσαμε μαζί.]

περιβολάρης (ή) δημ., θηλ. περι(β)ολάρισσα κ. περιβολαριά, ό κηπουρός βλ.λ.2) : καϊκ. τραγ. περιβολαριά του περιβολιού πές του του περιβολάρη, Παλαμ. Τάφ.34,2 έχουν μόνο φυτευτή | κι έχουν περιβολάρη | τής θροσσίας του σπατήρα' || παροιμ. νά 'μουνά του χειμώνα φουρνάρης και τό κάκαοράι περιβολάρης [έπί τών όκνηρών τών έπιθυμούντων όποιον έργασίαν].

περιβολαρήσιος-ια-ιο δημ. κ. περιβολήσιος-ια-ιο ό περιβολαρήσιος βλ.λ. : περιβολαρήσια ρόκα, - περιβολαρήσια ραδίικια [ά. ποτιστικά].

περιβολάρικος-η-ο δημ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τόν περιβολάρην ή τό περιβόλιον(ον) και [δ. ό έν περιβολώ καλλιεργούμενος, ό κηπουρός : σύκα περιβολάρικα [ποικιλία έκλεκτών μεγάλων σύκων], - περιβολάρικα ραδίικια.

περιβολή (ή) [περιβάλλω] κ. μυν. κ. νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα του περιβάλλειν ή περιβάλλεσθαι, ή περιβίσις : 'Ιπν. Άγμ.14 (ή έπίθεσις του επίδεσμου), Εύρ.ΙΤ 903 χειρών περιβολάς ειλικός λαδεν [έναγκαλισμοί], Άρετ.Κρον.Γισθ.2, ό σαρκών περιβολή'. 2) άπολ. ή περιπτύξις, ό ένάγκαλισμός : Ξεν.Κυν.7,3 τών δέ μητέρων και τό γάλα αγαθόν και τό πνεύμα και άι περιβολαί φίλοι, Πλαύτ.Ρωμ.8 θεασάμενος . . τόν 'Ρώμον έν περιβολαίς και φιλοφροσύναις του Νομήτορος, αút.Πράκx.15 άτρεμα τας περιβολάς άπολυόμενος αútης ό . . έχώρει σιωπή' 3) τό δι' ού περιβάλλεται τις, περιβλήμα, σκέπασμα : Εύρ.Τρω.389 νεκροί γ' ές οίκους φερόμενοι φίλων ύπο έν γή πατρώα περιβολάς είχαν χθονός [τάφον], αút.Φοίν.276 ές ακοτινάς περιβολάς μεθώ ξηρος [εις τήν θήκνη], αút.Ίων.1133 άτοίχους περιβολάς σκηνωμάτων [σκηνάς], αút.Πην.854 έξελίξας περιβολάς σφραγιμάτων [τά έσφραγισμένα καλύμματα], Πλάτ.Πολίτ.280B τίν τών στρωμάτων σύνθεσιν, περιβολή χωρίζοντες και ύποβολή, Λουκ.Έρμότ.19 τί άν δύναντο συνιδεν τών τής ψυχής από γή τής έξωθεν ταύτης περιβολής' || ένδυμα, ένδυμασία, στολή, φορεσιά : Φιλόδ.Κακ.36J, 'Αρρ.Έπικτ.3,1, -παρουσιάζει πρό τό βασιλέως έν έπισήμω περιβολή, φρ. έν άδαμιαία περιβολή [ένδου ούδενός ένδυματος, όλόγυμος]. 4) άπολ. περιβόλος, περιτοίχισμα, περιφραγμα, φραγμός : Εύρ.Φοίν.1078 έπίταπυργοι πώς έχουσι περιβολαί [τά περί τήν πόλιν τείχη], Λουκ. Άνάχ.20 ένδοθέν τε αικοδομήμασι κατεακουσάμενον και τας έκτοσθεν ταύταις περιβολαίς ές τό άσφαλέστατον πεφραγμένον' || νεώτ. στρατ. περιφρακτόν ή κλειστόν όχύρωμα μικράς χωρητικότητας. 5) ένιαστία περιβολή χλαμύδος περιβολή έξουσίας, αξίωματος δι' έν έτος : Φιλόδ.Κακ.27J' || νεώτ. έκμλ. ή έγκατάστασις έπισκόπου τινός εις τό αξίωμα αútου διά τής παροχής εις αútόν του δακτυλίου και τής ποιμαντορικής ράβδου. 6) τό περιπλέειν, ό περιπλόος : Λουκ.Νέρ.1 τάς γάρ περιβολάς τής Πελοποννήσου τας ύπέρ Μαλαέν Ξυνηί τοίς θαλαττουμένοισ'. 7) γεν. ό περιβεβλημένος, περιεφραγμένος χώρος, περιοχή, έμβασμόν : 'Ηρ.4,79 ήν οι έν . . τή πόλι οικίης μεγάλης . . περιβολή, [οικίας μεγάλης περισχί] || όριον : Ίουλ.Αόγ.239C' || σύνολον, έκτασις, μέγεθος : 'Ιπν.Έπιδ.1,9 έξανθήματα σμικρά και αύκ άξίως τής περιβολής τών νοσημάτων'. 8) περιφέρεια, γύρος : Όου.4,104 του χωρίου . . όξείαν . . τήν περιβολήν έχοντος, Ξεν.ΚΠ 6,30 μείζω τήν περιβολήν άνεγκάσει ποιείσθαι [νά κάμη μεγαλύτερον γύρον], Πλουτ.Λούκ.21 κύκλον τινά και περιβολήν έχουσαν . . όδόν . . άγόμενος'. 9) μφ. ή τάσις, ή προσάθεια πρός κτήσιν, επιδιώξις, έφεσις, επιθυμία τινός : Ξεν.Έλλ.7,1,40 ή Πελοπίδου και τών Θηβαίων τής άρχής

περιβολή, 'Αφρικαν.Κεστ.18V' 10) όμ. μφ. ή ύπόθεσις, τό περιεχόμενον, ό σκοπός : 'Ισοκρ.5,16 ή μέν ούν περιβολή παντός του λόγου τοιαύτη τίς έστιν, Πλουτ.16,20,9 διά τό μέγεθος τής συντάξεως και διά τήν καθόλου περιβολήν τών πραγμάτων, 'Ιώσ.Α1 Προσίμ.2' 11) είδ.ρητορ. λεκτική καλλιέπεια, ή εύρυθμος, σαφής και έπιτομος εις τας προτάσεις και τας περιόδους έκφρασις : Κοϊνιτλ.4,2,17, 'Ερμογ.Εύρ.1,5, Φιλόστρ.Σωφ.1,6 ή περιβολή τών λόγων, αút.1,19,1, σοφιστική περιβολή, Εύστ.1444' || διεξοδική ανάπτυξις του λόγου, μακρολογία : Λογγίν.Π.Πορφ.Πλατ.20, αút.21. **περιβολήσιος-ια-ιο** δημ. αντί περιβολαρήσιος βλ.λ. 2) έπί καλλιέργειας, ό κατά τόν έν περιβολοίς τρόπον. 3) ό του περιβολίου. **περιβόλι** [τρέ] δημ. τ. του περιβολίου βλ.λ. **περιβόλιθω-ώω** [περιβόλιω] δια μολύβδου : 'Επιγρ. περιβόλιθώσις [περιμολύβδουσι]. **περιβόλιον[ι]ο[ν]** [ι]ο[ν] τ. δημ. κ. περιβόλιό ό κήπος βλ.λ.1] : Μοσαγό.έν λ. κήπος τό νύν κυρίως λεγόμενον περιβόλιον, Τουρκ.Μοναστ.Κεχοριταμένης 74 του τής μονής περιβολίου ολιμθάτινα, Διήγ.Άγγλ.711 και διά λόγου της έπισημ. πάντερον περιβόλιον . . έπαινος περιβόλιου, 'Ερωτόκρ.1,1881 εις τό περβόλι εθέλησεν έκείνη τήν ήμερά με πάρη περιδίδοσαι τ' 'Αφέντ' ή θυγατέρα, αút.2236, 'Αραδ.Μύθ.Χαλ.1,8 έδιώρισεν . . νά στήσουν τες βασιλικές τέντες . . εις τά λιβάδια και περιβόλια, δ. ζιστ. σε περιβόλι μπαίνω και βρισκω μιά μπλιά, Παλαμ.Τάφ.63 κι ήρσα και τό 'καμα έν περιβόλι με τά χλωρά και με τ' άνθια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 22,14 τράβηξα έγώ τό μονοπάτι | κατά τό περιβόλι τής χρυσής μπλιάς' || δημ. φρ. μου 'καμα τήν καρδιά μου περιβόλι [με νύχαριστιος ύπερβολικώς], παροιμ. του άνθρώπου ή καρδιά ειν' περιβόλι, | θέλει μήλο τρώει, θέλει κωδών [ηρθλ. περί όρέξεως ούδεις λόγος], -αútος είναι περιβόλι [άπολαυστικός, διασκεδαστικός, παραδοξολόγος ή κωμικός]. **περιβόλος-ον** [περιβάλλω] κ. μυν. κ. νεώτ. ό περιβάλλων, ό περικυκλών ή ό περίεξ βεβλημένος, ό περιπευμένος : Εύρ.ΙΑ 1477 στέφρα περιβόλα δίδοτε, Φερεκρ.63 σπηνή περικτος περιβόλιος κώννασι [ιόρθρ. αντί περιβόλας]. 2) τό όρα. περιβόλος ως ούσα. περιβόλι, περιβλήμα, περιφραγμα : Εύρ.Ίων.993 θύρακ' έχιθινς περιβόλοις ώπλισμένον [διά σπειρών όφραως], αút.Τρω.114' άντί κέδρον περιβόλων τε λατών έν τήδε θάφαι παιδά [έπί τάφου]. || όμ. έπί του περιβλήματος τής καρδιάς : 'Ιπν.Καρδ.4' || κ. έπί του σώματος θεωρουμένου ως περιβόλου τής ψυχής : Πλάτ.Κρατ.400C [τήν ψυχήν] τούτον . . περιβόλον έχειν, Ίνα σώζηται, θεσμοτηρίου εικόνα' || κ. νεώτ. φράμα ή τοίχος περικλείων χώρον τινά, περιτοίχισμα : 'Ηρ.1,181 έν δέ φάρασει έκάτερω τής πόλεως έτετελιχιστο έν μέσω έν τώ μέν τά βασιλεια περιβόλιε τε μεγάλω και Ισχυρω [με τείχος μεγάλον], Όουκ.1,89 τήν πόλιν ανοικοδομήν παρεσκευάζοντο και τά τείχη' του τε γάρ περιβόλου βραχέα είστικη, Πλάτ.Πολ.548A περιβόλους οίκίσεων, Πασαδ.Χριστ.Τεμν.29 νά κτίση ένα καλόν περιβόλον γύρω εις τήν ούλην τής' || νεώτ. στρατ. τό σύνολον τών περιτειχισμάτων τών άποτελούντων όχύρωμα ή φρούριον. 3) όμ. τό όρα. ως ούσα. ό περικλεισμένος, ό περιπευραγμένος, ό περικλειστός χώρος, μάδρα : Εύρ.Έλ.1530 ως δ' ήλθομεν σών περιβόλον νεωρίων, Πλάτ.Νόμ.759A έν αútώ τε τώ τής πόλεως περιτόλω και προσαστείω, αút.Όεαίτ.197C έν οικείω περιβόλω [έντός του κλωβού του], Πλάτ.Περίβολος άμπελώνων, - έπαίξαν εις τόν περιβόλον του σχολείου' || έπί ναού, όλοκλήρον τό [ε-

ρὸν ἔδαφος, ἡ περισχὴ ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸν ναόν ΠΔ Σοφ.50,2 ἐθεμελιώθη . . ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιδόμευ ἱεροῦ, αὐτ.Μακκ.2,6,4, αὐτ.4,4,11 ἐπὶ τὸν πύργον τοῦ ἱεροῦ περιδόμευ, ἴωσα.ΑΙ 15,11,5, Πορφ. Ἀποχ.2,54 Ἐπιγρ. ὁ τῶν Ἰσραῖλ περιδόμευ, Συναξ. Ἐπιστ.72 ἐάν ἄρα δυνάμεθα μένειν εἰσὶ τῶν ἱερῶν || κ. μτφ. : Πλουτ. Σόλ.32 πρὸθυρα μὲν μεγάλα καὶ περιδόμευ καὶ αὐτὰς τῆ ἀρχῆ περιδόμευ 4) τὸ οὐδ. περιδόμευ περιδόμευ, περιτόλγισμα : Τιμόθ.Μιλ.Πέρος.27 περιδόμευ πυρὶ φλογόμενα ἰπύρινα σφαιραῖα).

περιδόμεθαι-εως ἰή (περιδόμεθω) μων. τὸ περιδόμεθαι, ἡ περιήχσις : Μάρκ.Εὐγγ. Ἐκφρ.167 [ἐκδ.Καυσε] τῆ πανταχόθεν περιδόμεθαι.

περιδόμεθω μων. ὀντὶ περιδόμεθω βλλ. : Ψ Χρυσ.7,277 τί με περιδόμεθω, κοράσιον ;

περιδόμεθω-έω (βουδῶ) μτγν. κ. μων. βουδῶ κύκλω, περίε, παράγω βόθουον περίε τινός ως ἡ μέλισσα : Μάξ.Τύρ.23,4 ποιητοῦ λόγος περιδόμεθω ἐκασά, Λουκ.Εὐκ.13 ἐναυλον εἶναι τὴν βοήν καὶ τὴ λείψανον ἐνδιατριβὴν καὶ περιδόμεθω τὰ ἄτα καθάπερ ἡχώ τινα, Ἀκλιφρ.2,4, Γρηγ.Νύσσ.2, 652C ὡς τοὺς ἀπειροῦς ταῖς Πλατωνικαῖς καλλιφωφιαῖς περιδόμεθω, Θεοφύλ.Σ 132D ἀλλοπύγες . . περιδόμεθω τὰ τοῦ πολέμου μυστήρια, Σέργ.Μακρ. ἐν Ζάθ.3,263 διὰ τοσούτων φηρύναφον καὶ τὸ περιδόμεθω δὲ συσχήου ἠθῶλου κ. παθ. : Λουκ.Λεξ.φ.16 κορυθανπίσκειν μαι δοκῶ περιδόμεθω ὡς ὄν κατεκείσεσάς μου ὀνομάτων, Γρηγ.Ναζ.1,229D περιδόμεθω ταῖς τοῦ τούτων λόγους πᾶσαν ἀγοράν, Ἀγαθ.1,17 περιδόμεθω δεινοῖς, αὐτ.3,18 τῶ θορυδῶ καὶ τῆ βοῇ πάντοθεν περιδόμεθω 2) ρηματ.π. περιδόμεθαι.

περιδόμεθαι-ον [βόρειος] μων. ὁ περι, ὁ κατὰ τὸν βορρᾶν : Τζέτζ.Κλ.8,757.

περιδόμεθαι ὄντ. τ. τοῦ περιδόμεθω βλλ.1) : Κρυστ.Ποιήμ.97,7 [ἐκδ. Φέξη] μαζὶ ἐξούσαμεν . . περιδόμεθωσμεν μαζὶ τὰ δυὸ μαζ τὰ κοπάδια.

περιδόμεθω μων. κ. μτγν., ὄντ. περιδόμεθω βόσκω περίε τὰ κτήνη, ὄδηγῶ ὄλογυρα εἰς βοσκὴν τὰ ὄρθηματα : Θεοφύλ.Σ 63A ἰπποφοβοῖς τοῖς τὰς ἵππους . . περιδόμεθω 2) τὸ μέσ. περιδόμεθω ἐπὶ κτηνῶν, βόσκωμαι ἐν τοῖς περίε χωρίοις, τόποις : Νικ. Ἀλεξ.391 κνώθαλα φυκιδάνας δὲ περιδόμεθω ἀγμοῦς, αὐτ.Θρο.611, Λουκ. Ὀν.17 ἡμεῖς ὄρη πολλά ἀναθεθήκαμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν δεσμοῦν ἐπέχειτο, ὡς μὴ περιδόμεθω τὴν ὄδον ἐς τὸ ἄριστον ἀναλασκάμεν 3) ὄμ. τὸ μέσ. ἐπὶ νοσηδίων φιλῶν, περιδόμεθω τῆδε κἀκεῖσε ἀναζητῶν τὰ πρὸς τὸ ζῆν : Διον.Περ.383 τόσα μὲν Ἀδουσίην περιδόμεθω ἔθνεα γαῖαν || κ. μτφ. : Γρηγ.Νύσσ.2,793C ἄλλη ἀλλοχόθι λέξιν περιδόμεθω 4) μτφ. κατατρώγω, ἀναλίσκω, φθείρω : Καλλ. Ἀπόλλ.84 δὲ τὸ ἀέανον πῦρ, οὐδὲ ποτε χιζὼν περιδόμεθω ἀνθρώκα τέφρη.

περιδόμεθαι-εως γλωσσ. ἐκρίζω τὰς περίε ἀγρίας βοτάνας, τὰ ζιζάνια.

περιδόμεθω-έω μων. ἀπατῶ, ἐξαπατῶ τινα διὰ παντοῖον τρόπον : Παχυμ. ἔν βλ. Ἀνδρον.402A περιδόμεθω τὰς ἐλπίδας τῶ βασιλεῖ ἱεξηπάτα αὐτὸν διὰ παντοῖον φευδῶν ἐλπίδων.

περιδόμεθω μων. ἐπιβουλεύω τινί, στήνω ἐνέδραν κατὰ τινος : Μακάρ.Χρυσ.182D [Grets] τοῖς δαλίω περιδόμεθω.

περιδόμεθω-ον μτγν. ὁ περικυκλωμένος ὑπὸ βουῶν, ὁ περιπεφραγμένος ὑπὸ λῶφον : Πλουτ. Φιλ.14 ὀλώθης δὲ καὶ περιδόμεθω τῶν ἰή χρωαί.

περιδόμεθω-άω κ. μων. βοῶ κύκλω, κρούωζω ἡ ἀγέρω παρασχὴν ὄλογυρα, δυσφημῶ, συκοφαντῶ : Φάλ.135,1 εἶθε μὴ δεινότερον ἀπανταχοῦ Φάλα-

ριν τὸν τρόπον περιδόμεθω, αὐτ.142,3 ἡμᾶς κακοῦς πανταχόθεν περιδόμεθω ταῖς ἀκουσόμενοις, Πολυδ.8,154 κ. παθ. Ἐκφρ.Κ ἐν ASS Μαίτου 2,750,25 ὑπὸ παιδισκαρίων περιδόμεθω.

2) ρηματ.π. περιδόμεθω, περιδόμεθαι, περιδόμεθαι, **περιδόμεθω** μτγν. κ. μων., ἀττ. περιδόμεθω βράσσα κύκλω καὶ πινάσσομαι περίε : Νεῖλ.π. Φώτ.θιθλ.514,25 αἰμάτων . . περιδόμεθω χειμάρροι 2) μων. τὸ μέσ. περιδόμεθω ἐπὶ προσ., ἔχω μεγάλην ταροχῆν, σύσπασιν, ὅσον ἄλλο γέλωτος ἡ ὄργης ἡ θλίψεως κττ. : Νικ.Χων.ἐνΦαθρικ. Ἐλλ.Βιβλ.6,407 γλυκαῖ περιδόμεθω γέλωτι.

περιδόμεθω-ίονιον [τὸ] ἰουδ. τοῦ περιδόμεθω ὡς οὐσ.1 κ. νεώτ. μέρος τῆς ναποπλιας περιδόμεθω τὸν βραχίονα ἐν χρίσει μάλιστα παρὰ τοῖς Πέρσιαι, εἶτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις : Ξεν.ΚΠ 6,4,2 προσφέρει αὐτῶν . . χρυσοῦν κράνος καὶ περιδόμεθω καὶ φέλια, Δίων. ἈΑ.Ρωμ. 10,37, Χαρίτ.5,3 2) νεώτ. κῶμημα φοροῦμενον περὶ τὸν βραχίονα ὑπεράνω τοῦ ἀγκῶνος, φέλιον, βραχιόλι 1) νεώτ. ἄ. βραχιονιστήρ βλλ.31.

περιδόμεθω-ίονιον-ον [βραχίονι] μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὸν βραχίονα τιθέμενος, ὁ φερόμενος περίε τοῦ βραχίονος : Πλουτ.Δημ.30 τὸν δὲ κρίκον εἶναι τοῦτον αὐτῶ φόρημα περιδόμεθω 2) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. περιδόμεθω ὡς οὐσ. βλ λ.

περιδόμεθω βρέμω κύκλω, βροντῶ, ροχθῶ περίε, βουίλω ὄλογυρα : Ὀρφ. Ἀργ.689 περίε βρέμε δ' ἀσπετος ἄλμη, Ἀπολλ.Ρ 2,323 στρηνεῖ δὲ περίε στυφελῆ βρέμει ἀκτῆ || ὄμ. τὸ μέσ. περιδόμεθω μτ. ὄντ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ὀμπ.Κυν.2,67, Διον. Περ.132 κῆμα . . νήσοισι περιδόμεθαι.

περιδόμεθω μων., νεώτ. κ. δημ., ἄορ. περιδόμεθω, βρέχω, διαθρέμω τινὰ πάντοθεν, ὄλογυρα, περιδόμεθω, περιδόμεθω : ΚΜανασσ. Ἐρωτ.4,9 χῶρους . . οὐς ἐνύδρους περιδόμεθω, -μάς περιδόμεθω τὰ κῶματα.

περιδόμεθω-οῦς-ές [βριθῶς] μτγν. ὁ λίαν βριθῶς, ὁ πολὺ βάρυς : Συναξ.15D εὐτυχία φορτίαν μολίδου περιδόμεθω.

περιδόμεθω μτγν. κ. μων. ἀμτθ. εἶμαι ὑπερβαλόντως βριθῶς, βάρυς, ρέμω πρὸς τὰ κάτω, κύπτω πανταχόθεν ἐκ τοῦ βάρους : Νικ. Ἀλεξ.180 περιδόμεθωσιν ὀπῶρην, αὐτ.Θηρ.851 περιδόμεθω μήκων || εἶμαι ὑπερπληρῶς, ἔχω τὴν μεγάλην πληροσῆ : Ἀρατ.1049, Νικ. Ἀλεξ.143 καύλεσα . . πετάλαισι περιδόμεθω ἰγέματα ἀπὸ φύλλω, ΚΜανασσ.Χρον.1256 περιδόμεθω πλούτῳ, αὐτ.3500, Κίναμα Ἰστ.89C χῶρας . . ἀφθάνοις περιδόμεθωσιν ἀγαθαῖς.

περιδόμεθω-έω μτγν., ἐπ. παρατ. περιδόμεθωσιν ἀντὶ περιδόμεθω βλλ. : Ἀπολλ.Ρ 4,17 δεινὸν περιδόμεθωσιν ἀκούαι || μτ. αἰτ. βομῶ κύκλω, περίε, ὄλογυρα : αὐτ.1,879 λείρια . . περιδόμεθωσιν μέλισσαι, Διον.Περ.420 σοιαῖ δ' ἴσθμια νῶτα περιδόμεθωσιν θάλασσα.

περιδόμεθω-άομαι μτγν. ἀντηχῶ ἐκ τῶν βροντῶν : Ἀποστ. Ἐρωτικ. ἐν Πάτ.20 Σανακίπαι ὁ κόσμος ἐν κύκλω περιδόμεθωτα.

περιδόμεθω-σμός [οἶ] νεώτ. βοταν. τὸ περιδόμεθω διὰ βρόχου μικρὸν τινα μισχῶτον ὄγκον πρὸς ἀπονέκρωσιν καὶ ἀπόπτωσιν αὐτοῦ διὰ τῆς περιφίξεως.

περιδόμεθω-οῦς-ές [βρωῖ] μτγν. ὁ βρών περίε, πανταχόθεν, ὁ κατὰμεστός τινος, ὁ λίαν θαφιλῆς : Νικ.Θηρ.531 ὄρθειλον περιδόμεθω, αὐτ.841

περιδόμεθω-ον, μ. τὸ οὐδ. ἐν φρ. περιδόμεθω ὀλδμα τὸ περιδόμεθω, περιδόμεθω τινὰ πανταχόθεν κύμα : Σοφ. Ἀντ.336 περιδόμεθωσιν περῶν ὑπ' οἰδουσιν ἰσχόλ. «τοῖς καλύπτουσι τὴν νοῦν».

περιδόμεθω-άομαι μτγν. βουχῶμαι περίε, ὠρῶμαι ὄλογυρα, ἐπὶ ἀγρίων ζῴων Βασ. Ὀμιλ.9,87

περιβρωσις-εως (ἦ) [περιβιδρώσχω] μτγν. ἡ ἔλκωσις βλ.λ.: Δισκ.5,5.
περιβρωτος-ος [περιβιδρώσχω] μτγν. ὁ φαγωμένος πλόγυρα [δ. ὑπὸ ἑλκῶν, ὁ ἔχων ἔλκη, ὁ φέρων πληγὰς]: Ἄρετ.Χρον.Παθ.2,9 φλεβία ἐπὶ τῆσι νοσήσι γίνονται περιβρωται.
περιδυσσοῦμαι-σομαι μτγν. καλύπτομαι παντοῦθεν διὰ βύρσης, σκεπάζομαι μὲ δέρμα δλόγυρα: Ἀθῆν.Μηχ.25,1 **περιδεδύρωται** αὶ ἀλύσει.
περιδύω μτγν. βύω τι παντοῦθεν, ἐντέλω στυπῶν, βουλλῶν τι δλόγυρα: Ἦσ. «περιβευσμένος» περιπεφραγμένος: τὸ παθ. ἐν Ἄγαθ.5,7 ὡς **ἔδασαν** τὸν στεφάνην **περιβεβύσασα**: 2) ἐμβάλλω τι ἐπέρι τινός, χῶνν τι δλόγυρα: Λουκ. Ὀνειρ. Ἢ ὑπαυγένια **περιδύσαντες** αὐτῷ πάντοθεν.
περιδύωμιζομαι [βρωμός] μσν. κυρ. ὄγομαι περὶ τὸν δῶμο, ὄθ. περιπομπέομαι: Μαλὸλ.1,473 **περιδωμισθέντων αὐτῶν ἀνά πᾶσαν** τὴν πόλιν, αὐτ.491 Ἐλλήνες **περιδωμισθησαν**.
περιδύωμιζ-ον [βρωμός] μτγν. ὁ περὶ τὸν βωμόν κείμενος, εὐρισκόμενος: Σουῖδ. ἐν λ. ἔλεγος τὸν δὲ αὐλὸν . . Μίδαν . . **περιδύωμι ποιῆσαι**: ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **περιδύωμι** ὡς οὐσ. τὸ περὶ τὸν βωμόν πθόμενα γλυπτὰ εἰδῶλα ἐκ ποικίλης ὕλης, εἰδῶλα, ἀναθήματα καὶ ἄλλα ἀφιερῶματα: ΠΔ Παρ.αλ.2,34,3 **ῥήξασα** τοῦ **καθαρῆσαι** . . τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν καὶ τῶν ἄλσεων, καὶ ἀπὸ τῶν **περιδύωμιζων**.
περιδωμίζ-ιδος (ἦ) ἀνώμολ. θηλ. τοῦ **περιδύωμιζ** βλ.λ.: Ἐπιγρ. **περιδωμίζ τιμῆ**.
περιδωμισμός (ὶ) Ἐπιγρ. ὁ **περιβλῶς** τοῦ βωμοῦ, ὁ περὶ τὸν βωμόν χῶρος, περιοχή.
περιθωτος-ον ποι. ἀπὶ **περιθῶτος** βλ.λ. ἢ Ἄφρικαν.Κεστ.30, Ἐπιγρ.
περιάννυμι μσν. καθιστῶ τινα λῖαν φαιδρὸν, φαιδρῶν σφῆδρα: Θεοφύλ.Βουχ. Ἐπιστ.52 **περιγαννύτης** τοῦ οἴνου τοῦ **αἰνόφλυγας**.
περιάνω-ώω [γανῶ] μτγν. γανῶ τι κύκλω, σπιδῶνν τι δλόγυρα: Κάσσ.62 **σφύονται** τὴν **ἐπιφάνειαν** καὶ ὡς εἰπεῖν **περιγανῶν** (τὸ δξος) τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀποτελασμένην πύκνωσιν τῶν πόρων, Μελετ. ἐν Ἄν.Κρ.3,107,17 ἡ φύσις . . **περιεγάνωσε** καὶ ἐπέλασεν αὐτὰ ἰτὰ ἕντεραί.
περιγάστριος-ον [γαστήρ] ὁ περὶ τὴν γαστέρα κείμενος ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γαστέρα: Ἰα. Πορφ. ἐν Allat.Σξς.274 εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κήτους τὸν **περιγάστριον** (στὸν πάτο τῆς κοιλιᾶς).
περιγαστρίτις-ιδος (ἦ) νεῦτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ ὀρογόνου τοῦ στομάχου ὀφειλομένη ὅτε μὲν εἰς ἔλκη ἢ ὄγκος τοῦ στομάχου, ὅτε δὲ εἰς φλεγμονῆς ἐπέξεργασίας ὀργάνων παρὰ τὸν στομάχον.
περιγεγονότως [περιγεννομαι] ἔπιρρ. μτγν. κ. μαν. ἐπιτυχῶς, νικηφόρως, μετὰ θριάμβου: Ἰω. Χρυσ.4,497 θαυμαστῶς καὶ **περιγεγονότως** **ἔσριφεν** ἔξω τὰ Ἰουδαϊκά, Φιλὸδ. Ἰω. Ὑπομν.Κατ.135,6 2) ἐκ **περιοσις**, **περιτῶς**: Σιμῆλκ.Φισ.1023,16.
περιγεγραμμένος-η-ον νεῦτ. παθ. μτχ. τοῦ **περιγράφω** βλ.λ., ὁ **πέριξ** τινός γεγραμμένος: **περιγεγραμμένην ἀχίμα** ἰτὸ **σχῆμα** εἰς τὴν **περιφέρειαν** ἢ τὴν **περιμετρον** τοῦ ὀποιοῦ κελίται αὶ κορυφαὶ ἄλλου σχήματος ἢ τὸ **σχῆμα** οὗτινος αὶ πλευραὶ εἶναι ἐφαπτόμενα τῆς **περιμέτρον** ἄλλου σχήματος, ε. **περιγεγραμμένης κύκλος** ἰὸ κύκλος τοῦ ὀποιοῦ ἢ **περιφέρεια** διέχρηται διὰ τῶν κορυφῶν τριγώνου, πολυγώνου κτ.ι.
περιγεγραμμένως ἔπιρρ. σχόλ. [ἐκ τοῦ παθ. γρασκα. μτχ. **περιγεγραμμένος** τοῦ **περιγράφω**] ὠριαμένως, σαφῶς: Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Ἐρ.418 οὐ **περιγεγραμμένως** **ἔπι** τῶν **θυσιῶν** εἶρηκε.
περιγίγναμι μτγν. ἐπ. β'. παρακ. ἀπὶ ἕνεστ. κρυστάλλω κύκλω, φανάξω δλόγυρα: ἢ ἴε. τὸ αὐδ. **περιγεγανός** ὡς οὐσ. τὸ ἠκρῶν, τὸ εὐήχον,

τὸ εὐφῶνον, τὸ μελωδικόν: Διογ.Λ.5,65 τὸ **ἔκφραστικόν** αὐτοῦ καὶ **περιγεγανός** ἐν τῇ **ἐρμηνείᾳ** φαίνεται **κἀνάθε** [διόρθ. ὄντι **περιγεγανός**].
περιγίγει-ον [γῆ] κ. μσν. κ. νεῦτ. ὁ **περὶ** τὴν γῆν, ὁ **περιβῆλλων**, ὁ **περικυκλῶν** τὴν γῆν: Στωϊκ. ἀπ.1,28 **περιγειον** φῶς Ἰάνθιθ. αἰθέριοι, Φιλ.1,196 **περιγίγει** χῶρος, Ἄλεξ. Ἄφρ.Πρ.2,47 **δοικεὶ** ὁ **θεὸς** τὸν **περιγειον** κόσμον, αὐτ.1,73 τὸν **περιγειον** **ἄερα**, Γρηγ.Νύσσ.2,360Α ὁ **περιγίγει** κόσμος: ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **περιγίγει** τὰ **περὶ** τὴν γῆν: Κλεάνθ. ἐν Στωϊκ.ἀπ.1,111 τὰ **περιγίγει**, Πλούτ. Συμπ.Πρ.9,14,4 τὴν **μεταξὺ** **συνέχουσσαν** ἄμα καὶ **συνεπιτρέφουσσαν** . . τὰ **θνητὰ** τοῖς **θεοῖς**, καὶ τὰ **περιγίγει** τοῖς **οὐρανίοις**: 2) εἰδ. ἄστρον. ὁ **πλησίον** τῆς γῆς κείμενος: 8έπτ.Βολ.55,23 **περιγίγει** **σπλην**, Πτολ.Μαθ.9,1 **περιγίγεται**, αὐτ. 3,3 **περιγίγεται**: ἢ κ. νεῦτ. τὸ οὐδ. **περιγειον** [σημεῖον] ὡς οὐσ. τὸ ἐγγύτερον πρὸς τὴν γῆν κείμεον σημεῖον τῆς τροχίαις οὐρανοῦ **ἀσμάτος** καὶ ἴε. τῆς Σελήνης, ἀντίθ. ἀπόγειον: Πτολ.Μαθ.3,3 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν γῆν, ὁ τῆς γῆς ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ γῆνος: Κατ. Ἀστρλ.Κ.814,252 **περιγίγει** **θεοὶ** Ἰάνθιθ. ἀέριοι, Εὐσ.Εὐαγγ. Ἀπ.260C οὐδὲ τὰ **περιγίγει** καὶ **ἀσπληνὰ** **πνεύματα**, αὐτ.272C, Γρηγ. Νύσσ.2,875Α ὁ **περιγίγει** **βίος**, αὐτ.1,743C ἡ **περιγίγει** **διοικησις**: ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **περιγίγει** ὡς οὐσ. τὰ **ἐπίγεια**: Κλήμ. Ἄλ.685 ἡ τῶν **περιγίγειων** **ἡγεμονία**, Συνεσ.455B τὰ **περιγίγει**: 4) μσν. τὸ οὐδ. **περιγειον** ὡς οὐσ. ἔδασα ἢ **πέριξ** ἔκτασις, ὅλη ἡ γύρω περιοχή, τὸ σύνολον τῆς **πέριξ** γῆς: Ἄνν.Κομν.1,168 ἢ ὄμ. ἡ **ὕψηλος**, ἡ **οἰκουμένη**: Λιβ.Ροδ.2,137Wt. **τέτοιαν** **προσώπου** **σύνθεσιν** . . **εἰς** ἄλλον τὸν **περιγειον** **καμμία** **νὰ** μὴν **εὐρέθῃ**.
περιγιότης-πος (ἦ) μτγν. ἡ **γενίσις** πρὸς τὴν γῆν: Πτολ.Τετράβ.17 **διὰ** τὴν **περιγιότητα**.
περιγέλασμα (ἰ) δῆμ. ἡ **ἐνέργεια** καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ **περιγελάδν**, **χευῆ**, **ἐμπαιγμός**: 2) ὁ **περιγέλω** βλ.λ.: **κατήντησε** **νὰ** εἶναι τὸ **περιγέλασμα** τοῦ **κόσμου**.
περιγέλαστος (ὶ) δῆμ. ὁ **περιγελάων**, ὁ **ἐμπαίζων**, ὁ **σκώπτης**, ὁ **χλευαστής**.
περιγέλαστος-ον [περιγέλω] μτγν., μσν. κ. νεῦτ. ὁ **γινόμενος** ἢ **ἄξιος** **νὰ** γῆν ἀντικείμενον **περιφρονητικῶ** **γέλωτος**, ὁ **ἄξιος** **ἐμπαιγμοῦ**, ἄ. **καταγέλαστος**, **γελῶσις**: Ἐπιφάν.1,1058B **περιγέλαστα** **διδῶνματα**.
περιγέλιο (ἰ) δῆμ. ἡ **ἐνέργεια** τοῦ **περιγελάδν**, **χλευασμός**, **ἐμπαιγμός**, **περιγέλασμα**: ἦ **ἴκον** **ἀτάραχη** τὰ **περιγέλια** τῶν **γειτονισῶν** τῆς: 2) ἀντικείμενον **χλευῆς**, **περιγέλω**: Ἄρτ.Βατοπ.1,138 τὴν **περίστασιν** **ὀποιος** **χάνει**, **τῶν** **ἔσπυνων** **εἶναι** **περιγέλιο**, - **ἔγινε** τὸ **περιγέλιο** τῆς **γειτονιάς**.
περιγέλω-ώω μτγν., μσν., νεῦτ. κ. δῆμ., ὄδρ. **περιγέλασα** κ. δῆμ. **περιγέλασεν**, γελῶ εἰρωνικῶς ἢ **περιφρονητικῶς** εἰς **βῆρος** **τινός**, **καταγελῶ**, **χευάω**, **ἐμπαίζω**, **περιπαίζω**: Ἄπολλ.Δύσκ. Συντ.284,21 **περιγελᾶν** **τινα**, Φώτ.416,16, Βολσῶρ. Βράχ.Κύμ.48 τὸ **φυχομάχημα** **μου** | τὸ **περιγέλασαν** **πολλοὶ**, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.75 **θὰ** τὴν **ἔσκαπτον** **ακλήρω** καὶ **θὰ** τὴν **ἐπεριγέλασαν**, Ἄρτ. Βατοπ.1,5 **περγελοῦσα** **μοναχός** **μου** τὴν **παλιανθρωπία** **τοῦ** **κόσμου**: 2) νεῦτ. κ. δῆμ. **συνεκδ.** **ἀπατᾶ** **διὰ** **φευδῶν** **ὑποσχέσεων**, **γελῶ**, **ξεγελῶ**: 3) γελῶ **πέριξ**, **μειδιῶ** **κύκλω**, **πονταῶθεν**: Ἄπολλ.Δύσκ.Σύντ.311,27 ἴερμην. τοῦ ἐν Ἰλ.Τ.362 **γέλασε** **δὲ** **πᾶσα** **περὶ** **χθῶν**.
περιγέλωτος-ιως (ὶ) νεῦτ. ὁ **γινόμενος** **ἀντικείμενον** **περιφρονητικῶ** **γέλωτος**, ὁ **καταγέλαστος**, **ἔγινε** ὁ **περιγέλω** τῶν **φίλων** **του**.
περιγενητικός-ή-ον μτγν. ὁ **περιγινόμενος**, ὁ **ἔχων** τὴν **ικανότητα** **νὰ** **νικῆ**, ὁ **ὑπέρτερος**: Πλούτ. Ἦθ.1055Αε **εἰσαρμένη** **περιγενητικῆ** **ἀπάντων**.

3, κοιλίωαν, σκαφιδώνω : Ὁρειβ.ἀπ 54 περίγλυφειν τὴν ροάν· **4)** ἐκτέμνω, ἀποκόπτω : Ἄντυλλ.π. Ὁρειβ.44,23,44· **5)** ρησπ.π. περίγλυφς. **περίγλυφς** -εως ἰή (περίγλυφω) μτγν. ἡ ἔκτομη : Φιλοῦμ.22,4.

περίγλωσσος -ον (ἰγλώσσα) ὁ λίαν εὐστροφος τὴν γλώσσαν, ὁ εὐγλωττος : Πινδ.Π.1.42 σοφοὶ καὶ χερσὶ βίαιαι περίγλωσσοι τ' ἔφυν.

περιγλωττίς (-ῖδος ἰή) (ἰγλώσσα) μτγν. εἶδος λεπτοῦ περικαλύμματος τιθεμένου περὶ τὴν γλώσσαν ὑπὸ τῶν λαϊμάργων πρὸς ἐπίτασιν τοῦ αἰσθηματος τῆς γεύσεως· Σουίδ. «σκαπαστήριον τῆς γλώσσης» : Ἀθην.1,6C τὸν τέτθην . . οὐ περιγλωττίδα μόνον ἀνενύνην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλώτταν πρὸς τὰς ἀπολαύσεις.

περιγλωτίν -τινος ἰό, ἰή) μτγν. δ.γρ. ἀντὶ πυριγλωτίν βλ.λ. : Ὀπν.Κυν.2,166.

περιγνώμω περιγνώμω ἐλαύνω, ὀδηγῶν τὴν κόμην αὐτὸ περὶ τὴν : Ὀδ.180 ἀλλὰ με κύμα . . **περιγνώμντοντα** Μάκλειαν . . ἀπέωσε ἴδτε περιέπλεον, ἔστρεφον τὸ πλοῖον περὶ τὴν Μαλέαν, Ἄπολλ.Ρ 2,360 τὴνδε ἴτην ἄκραν περιγνώμντοντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη αἰγιαλός. **2)** μτγν. ἀμτθ. κυρτοῦμαι, κυρπυλοῦμαι, λυγίζω : Ἄρατ. 790 ὄρασι ἐκάτερθε περιγνώμντονσι κεραεῖαι ἢ κόμην, κλίνω : Νόνν.Δ 4,225· **3)** μτγν. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν σκέψιν, τὴν γνώμην, τὴν διάθεσιν, κόμην, λυγίζω, ὀθ. ἐξαναγκάζω τινὰ νὰ μεταβάλῃ γνώμην, τὸν κόμην νὰ κομψῇ, νὰ ἐνδύσῃ : Νόνν.Δ Β,174 φρένα περιγνώμντονε κεστῶ.

περιγνώσις -εως ἰή) μων. ἡ γνώσις : Εὐδοκ.293.

περιγνογγύω γογγύζω κύκλω, πέριξ, μουρμουρίζω ὀλόγωρα : Φωκυλ.δ ἄσσ' ἄν περιγνογγύουσι.

περιγομφοσ -ον διὰ γόμφων συνηρμοσμένους, συνδεδεμένους : Ἐπιγρ. φάτναι περιγομφοί, αὐτ. προσαρμογαί περιγομφοί.

περιγομφοῦμαι -δομαι μτγν. γομφοῦμαι κύκλω δι' ἧλαν : Λιδάν.Λόγ.56,20 περιγομφοῦθεις γυμνὸς ὁ πολιτευόμενος ἴεσφ.γρ. ἀντὶ περιφθεῖσι.

περιγονάτις -ῖδος ἰή) μτγν., ἰδ. κτ. πληθ. περιγονατίδες ἐπιγονατίδες : Ἰουλ.Λόγ.2,57C.

περιγόνιον (τό) νεώτ. τὸ περιβάλλον τὰ γονιμοποιὰ ὄργανα τῶν φυτῶν περιγόνιον.

περιγοργος -αν μων. ἐπιτετ. τ. τοῦ γοργός βλλ. : Μακάλ.114B διὰ τὸ ἐκ παιδὸθεν περιγοργον εἶναι τὸν παῖδα, αὐτ.42E.

περίγρα ἰή) μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ μέγας διαβήτης τῶν τεκτόνων καὶ τοπογράφων, τὸ περιηγέλι· Σουίδ. ἐπερίγρα, ὁ διαβήτης· δι' ἧς οἱ τροχοὶ περιφερεῖς ἀποτελοῦνται, Εὐστ.1960,18.

περιγραμμά -ατος ἰτό) (περιγράφω) μτγν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ πέριξ τινὸς γεγραμμένον, ἡ ἄκρα ἐξωτερικὴ γραμμὴ ἡ περιβάλλουσα ἡ περιριζύουσα τι : Ἀριστ.αἰν.1,10 τί τὸ περιγραμμά τοῦτο, -περιγραμμά σχήματος - εἰκόνας. **2)** ὁ περιεκλεισμένος χώρος, περιπεφραγμένος, ὠροθετημένος τόπος, περιβόλος, περιοχὴ, κοινότητα : Λουκ. Ἀνάχ. 38 ἐς χωρίον ἐσελθόντες ὕδατι περιγεγραμμένον.

περιγραπτικός -ή -όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περιγραφὴν ἢ τὸ περιγράμμα, ὁ ὠροθετικός, ὁ προσδιοριστικός : Γρηγ.Νύσσ.1, 347C οὐ πηλικότης, οὐ διάστημα, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν περιγραπτικῶν ὄνομα.

περιγραπτος -αν (περιγράφω) κ. μων., μτγν. κ. μων. κ. -ός ὁ περιγεγραμμένος, ὁ περιορισμένος : Θουκ.7,49 οὐκ ἐκ βραχέος καὶ περιγράφτου ὀρμύμενα ἱεὶ περιωρισμένω χάρουι, Ἀριστ.εἰδ. 1,532 ἥκιστα δὴ τοῦτα τῶν ἀνθρωπείων περιγραπταῦς ἔχει τοὺς δρασ· **2)** μτγν. κ. μων. ὃν δύναται τις νὰ περιγράψῃ, νὰ περιορίσῃ : Γρηγ.Ναζ. 1,25 εἰς θεὸς ἐστὶν ἀναρχος, ἀνάτιος, οὐ περιγραπτος, Σταυδ.Θεοδ.40D,αὐτ.113E εἰ οὐ περιγρα-

πτος ὁ Χριστός, Μνηοῖ.12,14 Ὁρθρ.Θεοτ.τὸν ἀπερίγραπτον Λόγον περιγραπτὸν γεγονότα σώματα, Εὐστ.Πον.333,60 τόπω περιγραπτὴν ἐρῶ φιλιαν.

περιγράφεις -έως ἰό) (περιγράφω) γλῶσσ. ὁ περιγράφων, ὁ γράφων τὴν κύκλω, ὁ ὀλομοριζώνων τι· **2)** ὁ ἀναίτων· ἢ ὁ καταλυτής, ὁ παραχαράκτης : Γλωσσ. διαθηκῶν περιγραφεῖς.

περιγράφῃ ἰή) (περιγράφω) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ περιγράμμα, ἡ περιγεγραμμένη γραμμὴ, τὸ κύκλω σχεδιογράφημα, ἰχνογράφημα, ἡ ὀλόμορα σκιαγραφία, γράψιμο : Ἰνν.Εὐσχ.2 ἴδοι δὲ τις ἄν καὶ ἐπ' ἐσθῆτος καὶ ἐν τῆσιν ἄλλαις περιγραφῆσιν ἴκοι ἐκ τῆς λοιπῆς ἐμφανισεσῖ, Πλάτ.Νόμ.768C περὶ μὲν ταῦτα ὁλον περιγραφῆ τὴ ἐξῶθεν περιγεγραμμένη τὰ μὲν εἴρηκε ἰξῶτερικῆ τις σκιαγραφία, ἰχνογραφία, αὐτ.Πολιτ.277C. Ἀριστ.Ἡθ.Νικ. 1098a,23 διαφθρῶσαι αὐτὰ καλῶς ἔχοντα τὴν περιγραφῆν, αὐτ.Ζ' 743b,20 ἄπαντα δὲ ταῖς περιγραφῆσιν διορίζεται πρότερον, ὕστερον δὲ λαμβάνει τὰ χρώματα, Πολύβ.10,44,3 βακτηρίας διηρημένας εἰς ἴσα μέρη τριδάκτυλα, καθ' ἕκαστον δὲ μέρος εἶναι περιγραφῆν εἰσημον, Λουκ.Εἰκ.6 τὴν . . τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφῆν, Γαλ.9, 311 περιγραφῆν κύματος, ἰάμθλ.Μυστ.1,9 κατὰ περιγραφῆν ἰέν σχεδιοροσφῆματι. **2)** περιφέρεια, περιμέτρος, περιοχὴ : Ἀριστ.Πολιτ.1276a,28 Βαθυλων . . ἠτις ἔχει περιγραφῆν μάλλον ἐθνοσὺς ἢ πόλεως, Πολύβ.4,39,1 (Μίμνη) ἠτις δικτακισχίλων ἔχει σταδίων τὴν περιγραφῆν, αὐτ.9,21,3 ἢ ἐπιφάνεια : Γαλ.6,504· ἢ τμήμα : αὐτ.19,644·

3) τὸ σημειούμενον πέριξ διὰ γραμμῆς, ἐκτιπώσις, τύπος, ἀποτύπωμα : Αἰσχ.λο.207 δὴ ἔστων τῶδε περιγραφὰ ποδοῖν ἰδοῦ ἴχνη ποδῶν εἶναι ἐντετυπωμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. **4)** εἶδ. γεωμ. σχῆμα περιγεγραμμένον : Ἀρχιμ.Σφαῖρ.Κυλ.1,6· **5)** ὄριον, φραγμός, περιορισμός : Διόδ.Σ 3,16 τὴν φυσικὴν ὄρεξιν ἔχοντες τῆς ἀπολαύσεως περιγραφῆν ἢ τὸ τέλος, τὸ τέριμα : Ἰώσ.Αἰ 16,11,15 κἂν περιγραφῆν νοήσας τινὰ ταῦτην τῶν κακῶν (εἰκ.) αὐτ Π1,19,4· **6)** ἡ ἀτομικότης, ὁ ἴδιος ἐκῆστος χαρακτήρ : Μάρκ.Αὐρ.12,30 μὴ ψυχῆ, κἂν φύσεισι διεργηται μωρίας καὶ ἰδίαις περιγραφῆσιν, Σέξτ.Εμπ.Μαθ.8,161 κατὰ περιγραφῆν. **7)** εἶδ. ρησπ., ἡ διὰ λέξεων ἐκφρασις, διατύπωσις διανοημάτων τινος : Κορνοῦτ.Ρητ.395H κῶδων ἐστι νοημάτων τινος περιγραφῆν, Λουκ.Δημ.Ἐγκώμ. 32 λέξεων εὐρυθρία καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφῆσιν, Ἐρμογ.Ἰδ.1,3 ἡ περιγραφῆ τῆς ἐνοίας.

8) εἶδ. γραμμ. τὸ ἐξαγομμενον ἐκ τινος, τὸ συμπέρασμα· πῆθ. ἐν Ἀπολλ.Δυσκ.Συνδ.251,24, αὐτ. 253,15, αὐτ.Συντ.267,5· **9)** κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ γραπτῆ ἢ προφορικῶ ἰόγου ἀναπαράστασις εἰκόνας ἢ πράξεως τινος, λεπτομερὴς ἀφήγησις, ἐξιστόρησις : Πλάτ.Νόμ.87δD τὸ περιγραφῆν τε καὶ τοὺς τύπους τῶν τιμωρίων ἐπιπόντας δοῦναι τὰ παραδείγματα τοῖσι δικασταῖς, -περιγραφῆ τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν, -περιγραφῆ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλεύου, -περιγραφῆ τοποθεσίας. **10)** νεώτ. φίλος, ἡ ἐκθεσις τῶν οὐσιμῶν γνώρισμάτων ἀντικειμένου ἢ γεγονότος τινὸς τῶν ἀρκούντων ὡς παρὰδρασίαν ἡμῖν τὴν ὑπότυπων ἢ εἰκόνα τὴν ἀναληπρούσαν τὴν ἕμεσον ἐποπτεῖαν αὐτοῦ· **11)** ὡς οὐσα. αἱ περιγραφῆσιν περιγραφικῆ πλῆθες, τοξίδια : Ἐρμογ.Εὐρ.2,7· **12)** εἶδ. νομ. ἀπάτη, ἐξοπάτησις, δόλος : Κῶδ. Ἰουστιν.1,224,1 περιγραφῆ διατυπώσεως, Ἰουστιν. Νεαρ.7 Προόμ., Θεοφίλ. Ἀντικίπων ἰ.δ.3 πρὸς περιγραφῆν τῶν οἰκείων δανεισμάτων, Πλάτ. περιγραφῆ τοῦ ταμείου [πῆθ. ἀντὶ ἐπιγραφῆ].

περιγραφικός -ή -όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περιγραφὴν βλ.λ.β1, ὁ δηλών, ὁ ἐμφανὼν συμπέρασμα, ὁ συμπέρασμα-

τικός : Ἀπολλ.Δύσκ.Συνδ.253,18 περιγραφικό συν-
δεσμοί [ισθ. γρ.] 2) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφε-
ρόμενος εἰς τὴν περιγραφὴν βλ.λ.91, ὁ τῆς περιγρα-
φῆς : περιγραφικὴ ἀνατομία 3) νεώτ. ὁ ἰκα-
νός εἰς τὸ περιγράφειν, ὁ δυνάμενος νὰ περιγρά-
φῃ πιστῶς ἢ ζωηρῶς : περιγραφικὸν ὕφος || εἰδ.
μαθημ. περιγραφικὴ γεωμετρία, ἄ. παραστατικῆ.

περιγραφικῶς ἔπιρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον περι-
γραφικόν βλ.λ.21, διὰ περιγραφῆς βλ.λ.91

περιγράφειν (τοῦ) γλῶσσα, ἄ. περιγράφω βλ.λ.

περιγράφος-ον μτγν. ἀντὶ περιγράφτος βλ.λ.,
δὴ δυνάται τις νὰ περιγράφῃ : Γρηγ.Ναζ.4,42 φύ-
σις περιγράφος, αὐτ.2,64.

περιγράφω κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ἄορ. περιέγρα-
φα, κ. δημ. (ἐ)περιγραφα, παθ. ἄορ. περιεγράφη, γράφω τὴ κύκλω, χαράσσω, σημειῶ τὴ δόλγυρα, ἀφω γραμμὴν περίεξ : Ἡρ.8,137 περιεγράφει τῆ
μαχαίρῃ ἐς τὸ ἔδαφος τοῦ αἰκοῦ τὸν ἦλιον, ἀνθ.7
60 συναναγόντες ἐς ἕνα γυῖρον μυριάδα ἀνθρώ-
πων . . . περιεγράφαν ἔξωθεν κύκλον [ἐγραφαν, ἐ-
χάραξαν κύκλον δόλγυροι, Εὐπ.250 περιγράφας
δοσον ἐναριστῶν κύκλων, Τημ.Λοκρ.97Ε δύοσις τε
καὶ ἀνατολάς γεννώσας κατ' ἀποτομὰς τῶν ὀ-
ρίζοντων, ὡς τὰ ὄφει καὶ τὰ ἀποτομὰς γὰς
περιγράφωμεν, Πολύδ.2,14,8 τὸ μὲν δλον εἶδος .
τῆς ταῦτα τὰ πεδία περιγραφούσης γραμμῆς τρι-
γυνοειδῆς κ. παθ. : Πλωτίν.6,47, Δαμάσιος.Αρχ.113
|| ἀπολ. γράφω κύκλον : Ἀριστφ.Εὐρ.879 τὴ περι-
γράφεις : || κ. νεώτ. γεωμ. γράφω σχῆμα τὴ
περὶ ἕτερον, περιβάλλω σχῆμα τὴ δι' ἕτερου, πε-
ρικλιῶ σχῆμα τὴ ἐντός ἄλλου σχήματος : Εὐκλ.4,3,
5 περὶ κύκλον τρίγωνον περιεγράφειν κ. παθ. :
Ἀρχμ.Σφαιρ.Κυλ.1,40 τὸ περιγεγραμμένον σχῆμα
τῷ τομῆ πρβλ. περιγεγραμμένος 2) ὀρίζω σα-
φῶς, καθορίζω, προσδιορίζω : Ξεν.Ἀπομν.1,4,12
τάς τῶν ἀφροδισίων ἠδονάς τοῖς μὲν ἄλλοις
ζώοις δοῦναι περιγράφοντας τοῦ ἔτους χρόνον,
Ἀριστ.Ρητ.139β,8 περιγράφει δ τι . . . ἐγγύστα
τοῦ πράγματος κ. παθ. : Ξεν.Ἐλλ.7,5,13 περιεγ-
γραπτο . . . ὡς εἰκοεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ μέχρι ὅσου
νίκη δέδοστο αὐτοῖς || τὸ μέγ. ἐν τῇ αὐτῇ
σημ. : Ἀριστλ.Μεταφ.1064α,2 τῶν ἐπιστημῶν ἐκά-
στη περιγραφασμένη τὴ γένος αὐτῆς || περιορί-
ζω : Ἡρακλ.Τορ.π.Ἀθῶν.2,64Ε περιεγράφειν δεῖ
τὴν πολλὴν βρώσιν || τὸ παθ. εἰδ. ρητορ. :
Ἐρμω.18,1,3 οἱ ἔννοιοι . . . ἐφ' ἑαυτῶν περιγρα-
φόμενοι [αὐτοπεριοριζόμενοι] || ὁμ. τὸ παθ.
ὀρίζομαι, ἔχω ὄρια, σύνορα : Διδό.Σ.3,41 ταῦτα
μὲν οὐν τὰ μέρη τῆς Τρωαλοδυτικῆς ἐσχάτας, γνω-
ρίζεται περιγραφόμενα ταῖς ἄκραις 3) μτγν.,
μον., νεώτ. κ. δημ. ἀναπαριστῶ πράγματα ἢ πράξιν
τινα διὰ γραπτῆ ἢ προφορικῆ λόγου, κίμων πε-
ριγράφων βλ.λ.91 : Ἀθῆν.2,64Ε τοῦ συμποσίου πε-
ριγράφων τοὺς βολβούς φωναι, Ἀραβ.Μύθ.Χαλ.1,
81 κίμωνε ἐκείνον τὸν αἱματώδη δαρμόν, ὡς σοῦ
τὸν ἐπερίγραφα, - μὰς περιεγράφε τὴν ἀγροτικὴν
ζωὴν τοῦ τόπου του, - νὰ μὰς περιγράφῃς τὴν
ἀνατολὴν τοῦ Ἠλίου, - μὰς περιγράφε μὲ τὰ
μελανώτερα χρώματα τὴν κατάστασιν, - ἢ τσι-
γκουνιά τοῦ δὲν περιγράφεται 4) θέτω τέρμα
εἰς τι, ἄγω εἰς πέρας, περαινῶ, ἀνοπεραινῶ, τελει-
ώνω : Φῶτ., Σουῖδ. κ.περιγράφαι σίον ἀποκτείναι :
ἐπεὶ ὁ ἀποθανόντες περιγράφονται : Διδό.Σ.2,60
ἡμεῖς δὲ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς βίβλου γεγεννημένην
ἐπαγγελίαν τετελειώσας αὐτοῦ περιγράφωμεν
τῆνδε τὴν βίβλον, αὐτ.3,74 ἡμεῖς δὲ τὴν ἐν ἀρχῇ
πρόθεσιν τετελειώκτες, αὐτοῦ περιγράφωμεν τὴν
τρίτην βίβλον, Πλωτ. Ἠθ.14Α βραχέα δὲ προσ-
θεῖς ἐπι περιγράφω τὰς ὑποθήκας, Ἀθῆν.9,388C
ἀνθρώπῳ τὸ ζῆν περιγράφας, Εὐσ.Εὐαγγ.Προν.6,280
ἐνός δ' ἐπι μνησθεῖς περιγράφω τὸν λόγον, Ἰω.
Χουσι.1,64δ ἔλιπζων . . . τοῦ Χριστοῦ περιγράφειν

τὴν ἀπόφασιν κ.παθ. : Πλωτ.Ἀρέσκ.Φιλ.3,8,2 περι-
γεγραμμένον δὲ μοι τῶν μεταρσίων, ἐφοδευθῆ-
σεται καὶ τὰ πρόσγεια || τὸ μέσ. περιγράφω-
μαι ἐν τῇ αὐτῇ σημ. : Ἰώσ.Α1 15,59 πολλὰκις μὲν
ἤλαθε περιγράφασθαι αὐτοχειρία τῶν βλοκ 5) ἐν
ἀναφορᾷ πρὸς νόσον, ἰώμαι, θεραπεύω : Ἀρχιγ.
π.Γαλ.8,50, Γαλ.13,860 κ. παθ. : Σωρ.2,16' 6) χα-
ράσσω περίγραμμα, σχεδιογράφω, σχεδιογρα-
φῶ, ἰχνογράφω, σιαιγράφω : Φιλῶδ.Εὐσ.81 πε-
ριγράφειν τοὺς θεοὺς κ. παθ. : Ἀριστλ.ΗΝικ.1098ε,
20 περιεγράφθω ταῦτη, Φιλῶδ. Ὀργ.62W τὰ δυ-
νάτα περιγραφῆναι, Ἀντυλλ.π.Ὀρειθ.7,7,8 περι-
γεγραμμένους μὲς [ποῦ ἐξέχουν καὶ φαίνονται
καλῶ] 7) ἐγκλιῶ τὴ οἰνοεὶ ἐντός ἀγκυλῶν, ὀθ.
ἐξολείφα, ἀφαιρῶ, διαγράφω, ἀκυρῶ, ἀποχωρί-
ζω, ἀποσβάλλω τὴ : Αἰσχρ.3,209 περιεγράφατέ με
ἐκ τῆς πολιτείας [ἀπειργώ, ἀποκλείω τινὰ τῶν πο-
λιτικῶν δικαιωμάτων], Δημόν.1,3, Πλωτ. Ἠθ.334C
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δλον μέχρι τῆς κορυφῆς περι-
γράφας, Ἐπιπ.Ἐγγ.33 τὸ πρὸς δόξαν ἢ τρυφήν
ἀπαν περιγράφειν, Βέττ.Βαλ.150,10 τινὰ τοῦ ζῆ-
ν περιγράφειν, ΑΠ 5,67 ἢ τὸ φιλεῖν περιγράφω . .
δλον ἢ τὸ φιλεῖσθαι πρόσθετος κ. παθ. : Ἠλιῶδ.
Α1θ.10,20 αὐκ εὐάγεις παντάπασι περιγραφῆναι
τὸ πάτριον τῆς τῶν ἐπιδικίων θυσιῶς 8) ἀπορ-
ρίπτω, ἀποβάλλω τὴ ὡς νόθον : Ἀθῆν.5,180ε δλον
τὸν γάμον περιεγράφε τοπαζών πρώτας ἡμέρας
εἶναι καὶ τὸ λήγον αὐτῶν ἐτι δὲ καὶ τὸ ἔωλον
τῆς συμποσίας οὐκ ἐπιλογιζόμενος || ἐν ἀνα-
φορᾷ πρὸς κείμενο, ἀνομακρύνω, ἀφαιρῶ τὴ ἐκ
τινος κειμένου : Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.6,3' 9) εἰδ.
νομ. ἀφαιρῶ τὴ δι' ἀπάτης, παραβιάζω : Ἰουστίν.
Νεαρ.55 Πρόομιμ. περιγράφειν διάταξιν κ.παθ. :
Πλάτ. 101 ρηματ. π. περιγραφή, περιγραπτός,
περίγραμμα, περιγραφεύς.

περιγυμνῶ-ῶ μον. γυμνῶν τὴ δόλγυρον, γυ-
μνῶν ἐντελῶς : Εὐστ.Πον.325,40 τὰς ἐμάς πιθ-
κίδας . . . περιγυμνοῦν.

περιγυρῶ ἀνθοδόχη [ἢ] νεώτ. βοταν. ἡ ἀνθο-
δόχη, θάλαμος τῶν ἀνθῶν, ὅταν εἶναι τοποθετη-
μένος ὑπὲρ τὸν ὑπερον, δηλ. τὸ θῆλυ ὄργανον
τοῦ ἀνθους.

περίγυρα (τὰ) μον.κ.δημ. τὰ περίγυρα, δθ.κ. οἱ ἀν-
θρώποι τῶν περιγύρων : Ἐρωτόκριμ.1,723 ἐπὰ ὄσοι
κατοικοῦσιν-ε εἰς τὰ περίγυρ' ὄλοιοι, αὐτ.4,2022
γὰ νὰ ῥθουν τὰ περίγυρα ὄλα νὰ τόνε κλάφου' 2)
ἔπιρρ. δημ. περίγυρα ἐπέριξ, δόλγυρον, τριγύ-
ρω : Κρυστ.Τραγ. Ὁ γένος 147,19 καὶ διπλοδοῖσι
οἱ πιστικοὶ περίγυρα ἐκόθισαν || συνθῆ. ἐν
τῇ συνεκφ. μτ. τοῦ γύρα ἐπιπαι. : Γρυν.Σ.κ.Τεpp.
89,8 ραῖνοναι αἱ ἀκάκιες γύρα περίγυρα τὰ μύρα.
περιγυρεύω [γύρωσι] πάπ. κατασκευάζω γύρον,
τάφρον, αὐλάκα : Πάπ. περιγυρεύω βωμόν.

περιγυριά [ἢ] γύρωσι] δημ. ἢ περιφερικός, κυ-
κλικῶς ἢ ἠμικυκλικῶς ἀπλοσημένη ἔκτασις, ἐν ἀ-
ναφ. πρὸς τόπον : τοῦ σπιτιοῦ ἢ ἐκτασις πυ-
κνοφυτεμένη || γεν. ὁ ἐπέριξ τόπος, τὸ ἐπέριξ :
στὴν περιγυριά ἐδώ κι ἐκεὶ καλύθια, στάνες κι
ἐρημοκλήσια || ἐπι ὑφάσματος, ἐνδύματος,
τριχάπτου κτ., ἢ παρυφῆ : στὴν περιγυριά τῆς
ρόμπας ἦταν ραμμένο σειρίτ' 21 ἢ γενικ. περι-
γυριάς ἀνευ ἄρθρ. ὡς ἐπίρρ. ἐπέριξ, δόλγυρα.
περιγυρίζω μτγν. κ. μαν. γυρίζω δόλγυρα,
στριφογυρίζω : Βί.Στεφ.Νεωτ. ἐν Ασαπ.Βενδ.496
αἰθῆρας τὴν χεῖρα περιγυρίσας || μαν. τὸ
μ.εσ. περιέρχομαι μέρος τι : Διγεν.Ἀκρ.759 ἄλλ' ἄς
καθαλλικέσωμεν καὶ ἄς περιγυρίσθωμεν.

περιγυρίς-ιδος [ἢ] Ἡσ. περιφέρεια ἰαθῆν.1.

περίγυρο (τοῦ) δημ. κ. περιγυρος (οἱ) πᾶν τὸ κυ-
κλικῶς περιβάλλον τι || γεν. περιγραμνα.

περίγυρος (ἴδι) δημ. ἄ. περίγυρο βλ.λ. 2) εἰδ.
τὸ περιτοχίσιμα, ὁ περιβόλος αὐλῆς, μάνδρα,

περιγυρῶ-ῶ μιν. θέτω ὀλόγυρα, σχηματίζω εἰς τὴ γύρον, περικυκλώνω μὲ γύρον: Νικ.Χων. Χρον.73P ἀπερο οἶα διπλοῦν περίβολον ἢ φύσις ταύτη περιγυρῶσαν.

περιγώνιον (τὸ) μτγν. γωνιόμετρον: *Ακὺλ.*Ἡσ. 44,13 (ἰληθ.).

περιδαίδαλος-ον μτγν. ὁ πέρειξ ἢ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασον ἢ πολυτρόπως ποικίλος, λεποικιλιμένος: *Ἰππ.Κυν.4,388 περιδαίδαλα . . ἄνθεα ταῖνιων.

περιδάτιον-ον πθ. αἰολ. ἀντὶ περιδατοῦ βλλ., ὁ περὶ τὸ δρος *Ἰδην κείμενος: Πίνδ.Παιαν.4,51 περιδάτος νομός.

περιδαίω μτγν. μ. ἐν τῷ παθ. περιδαίομαι καίωμα ὀλόγυρα, ὁδ. εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν θερμός: *Ἰππ.*Ἀλ.5,411 ἐκ δὲ βολῶν ἡελίου φολίδας περιδαίεται' || μτφ. καίομαι, κατακαίομαι ὑπ' ἐρωτος πρός τινα: *Ἀπολλ.Ρ.4,58 οὐδ' ὅση καλῶ περιδαίομαι *Ἐνδυμῖνι.

περιδάκρυς-υος-υ μτγν. κ. νεώτ. ἐνδάκρυς, πλήρης δακρύων, ὁ πολλὸ δακρύνων, ὁ κλαίων, ὁ χύων πικρὰ δάκρυα: *Ἰω.Χρυσ.1,6,3 ὄρων ταῖνιων ἐγὼ περιδάκρυν ὄντα, . . καὶ τὴν αἰτίαν εἰδώς ἐγέλω, Σχόλ.Εὐρ.Φοῖν.330.

περιδάναμα μτγν. δαμάζω ὀλοσχεράς, ὑποτάσσω ἐξ ὀλοκλήρου: Κόλιντ.1,165, αὐτ.3,21 πολὺν περιδάνατο λαόν δυσμένεων.

περιδάσνῶμαι-ἄσμαι ἰδανόνη(ν) μτγν. δαπανῶμαι, διασκορπίζομαι περίξ: *Φιλοῦμ.π.*Ἀέτ.5,127.

περιδάρραπτω Ἡσ. <λαϊμαργας, ἀληθιστως κατατροχίζω> κ. παθ. περιδάρραπτομαι.

περιδέξια ἰή(ν) Σουτῖδ. ὁ περιδᾶλλων φόβος, ὑπερβολικός φόβος.

περιδέης-οῦς-ές ἰδεός(ν) κ. νεώτ. ὁ πλήρης δέου, φόβου, ὁ σφόδρα πεφοβισμένος, ἔμφροδος, ἔντρομος: *Ἡρ.5,44 τοὺς δὲ Κροτωνιήτας περιδέας γενόμενος, Θουκ.3,28 περιδέεις ὄντες, ὡς ἡ στρατιὰ ἐσπλήθεν, οὐκ ἠέσχοτο, *Ἄνδοκ.4,40, *Ἰσοκρ.2,23, *Ἀλκιφρ.2,4, . . ἀνέμενε περιδέης τὴν ἀσφαλῆ καταδικὴν του' ὄμ. μτ. ὄστ. : *Ἡρ.7,15 περιδέης γενόμενος τῆ ἀφεί' κ. μτ. γενικ. : Πλάτ. *Ἐπιστ.348B3 οὐ δὴ περιδέης Διονυσίας γενόμενος κ. μτ. τοῦ μή : Θουκ.3,80 περιδέης γενόμενος μὴ ἐπιηλεύσασμαι ἀπ' αἰτίας.

περιδέω ἄφρ. ἔνεστ. περιδέωκα, ἔξ ου αἰ ἐξήξ. χρ. ἀφρ. α' περιδέισα (μ. ἐν ἰλ.) πάντοτε εἰς τοὺς τύπους μετὰ τ, ἀντὶ περιδέφισαν, περιδέφισασα κλη., παρκα. μὲ αημ. ἔνεστ. περιδέδοικα κ. ἐπ. περιδέιδα, διατελῶ, εἶμαι ἐν μεγάλῳ φόβῳ ἢ φοβῶμαι περὶ τινος, μτ. γενικ. : *Ἰλ.Ο.93 αἰνώς γάρ Δαναῶν περιδέιδια' πρβλ. Ρ.240' || ὄμ. μτ. ὄστ. φοβοῦμαι λίαν διὰ τινα : *Ἰλ.Ο.123 *Ἀθήνη πάσι περιδέισασα θεοσίην, αὐτ.Ψ.822 Ἄτανι περιδέισαντες *Ἀχαιοί, αὐτ.Α.508,αὐτ.Ρ.242 ἐμὲ κεφαλῇ περιδέιδια μὴ τὴ πάθησι κ. μτ. αἰτ. : Βατραχου.51 γαλήνη περιδέιδια' || κ. μτ. ἀπαφρ. μεγάλως φοβοῦμαι νὰ πράξω τι : *Ἀπολλ.Ρ.2,1203 τῷ καὶ περιδέιδια ναυτίλλεσθαι.

περιδεκνύω μτγν. ἀποδεκνύω: Φιλῶδ.Παρρ. 140 περιδεκνύειν ἐπιλογιστικὸς ὅτι . .

περιδείλος-ον μιν. ὁ λίαν πεφοβισμένος, ἔμφροδος, ἔντρομος: *Ἀποστῶλ.Παροιμ.15,32.

περιδεῖνον Ἡσ. <πειρατήν> πρβλ. περιδίνος.

περιδεῖνον Ἡσ. <κρηπισθῆς> πρβλ. περιδίνος.

περιδεῖνον (τὸ) δεῖνον διὰ τὸν ἀνοθανόντο, ὄπερ παρετίθετο εἰς τοὺς συγγενεὺς καὶ φίλους ἐννεά ἡμέρας μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν του νεκροῦ, δημ. νεκροδεῖνον, μακαριὰ, παρηγοριὰ : Δημ. 321 δέον ποιεῖν αὐτοῦς τὸ περιδεῖνον ὡς παρ' οἰκειαστῶ τῶν τετελευτηκότων, Αἰν.Τακτ.10,5, Μέν.367, *Ἠγύθισπν.Κωμ.1,11, Φιλῶδ. *Ἀναδ.35M' || *Ἀρκεσίλαου περιδεῖνον τίτλος ἔργου του Τιμῶνος : Διαγ.Α.9,115.

περιδαινῶ-ῶ μτγν. προσφέρω εἰς τινα περιδαινῶν βλλ. ἢ τὰ του περιδαινίου: ΠΔ Βασ.2,3,35 ἤλθε πᾶς ὁ λαὸς περιδαινῆσαι τὸν Δαυτῖ ἀρτοῖς ἐπι οὐσίας ἡμέρας' || μέσ. περιδαινῶμαι τρώγω προσφερόμενον περιδαινῶν ἢ δέχομαι περιδαινῶν: *Ἀρτεμῖδ.Δολδ.4,81 τὰ ἐν νεκυαίοις καὶ περιδαινῶσι παρατιθέμενα τιῶν οὐτε ἰδεῖν οὔτε φαγεῖν ἀνάσθην οὔτε περιδαινῶναισθαι.

περιδαιρίδιον (τὸ) ἰδαιρίθ(ν) Ἐπιγρ. μικρὸν περιδέραιον βλλ.

περιδερῖον (τὸ) ἰδαιρίθ(ν) μτγν. Πολυδ.2,135 «ἢ σύμ-πασα τοῦ αὐχένος περιαγωγῆ», ἡ περιφέρεια τοῦ τραχήλου' || Ἡσ. <περιδέρω> τὸ κατᾶστατον τῆς περιγραφῆς τοῦ τραχήλου.

περιδέμα-ατος (τὸ) νεώτ. κ. δημ. περιδέσμος βλλ.

περιδένω νεώτ. μθ. δένω τι περίξ τινός, ὀλόγυρα, περιζώνω, περισιγγίω.

περιδέξιος-ον ὁ ἔχων δεξιὰς ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, ὁ μεταχειριζόμενος καὶ τὰς δύο χεῖρας ὁμοίως, ὁ ἀμφοδέξιος Ἡσ. <περιδέξιον> φρόνιμον. ὀρθὸν μηδὲν ἀριστερόν ἔχων. καὶ οἱ μὲν περισώς δεξιὸν περὶ τὴν τοῦ δόρατος βολήν. οἱ δὲ ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶν ὡς τῆ δεξιᾷ βάλλον' : *Ἰλ.Φ.163 ἦρωσ. *Ἀστεροπαῖος, ἔπει περιδέξιος ἦεν, Στράτ. ἐν ΑΠ.12,47 τοῖσιν ἔκω σε φίλον περιδέξιον' 2) μτφ. ὁ λίαν δεξιὸς ἢ ἔμπροσθεν: *Ἀριστφ.Νεφρ.949 περιδέξιοισι λόγοισι, Μηναι.1,2,13 *Ἰδ.9 καὶ περιδέξιος παρθένας' 3) ὁ κατὰλλυλος, πρόσφορος: *Ἰππ.Κυν.1,114 *Ἡὼς μὲν τέταται περιδέξιοι ἀγρευτήρι' 4) δένδρον περιδέξιον ὄνομα μυθικοῦ τινος δένδρου τῶν Ἰνδιῶν: Κυρσιν. 95' 5) ὁ ὄν. ὁ φερόμενος περίξ τῆς δεξιᾷς χεῖρός' ὁδ. τὸ οὐδ' ὡς οὐσ. περιδέξιον Βραχυγώνιον τὴς δεξιᾷς χεῖρός: *Ἰσοκ.3,20, ΠΔ *Ἐξ.35,22 καὶ περιδέξια πᾶν σκεῦος χρυσοῦ.

περιδέξιοτης-ητος (ἡ) μιν. ἐπιδεδιότης, μεγάλη ἐπιτηδεότης: *Ἀνν.Κομν.8,225C τὴν τόλμαν καὶ τὴν περιδέξιοτητα τοῦ ἐπιχειρήματος.

περιδέριαιον (τὸ) κ. νεώτ. τὸ περὶ τὴν δέριν τιθέμενον, κόσμημα τοῦ λαίμου ἐκ πολυτίμου ἀλύσεως ἢ ἐκ νήματος, εἰς ὃ διαπερνῶνται ἢ ἐξαρτῶνται κοσμημῆσα ἐκ πολυτίμου λίθων ἢ ἄλλης πολυτίμου ὀλης, γιορτανῖν, κολλιέ: Ἡσ. <περιδέρια> περὶτραχήλια, ἢ ἐνώπια: *Ἀριστφ.ἀπ.320,5, *Ἀριστφ.Ποιητ.1454b,24, Πλούτ.Σερτ.14 τὰ χρυσὰ περιδέρια ἐκ δωροδόμενον, Λουκ.*Ἀλ.12 ἐῶρων περιδέρια χρυσεα τῶν κλοιῶν παχύτερα, - ἔφερε περιδέρια ἐκ μαργαρίτων' 2) ἐπὶ οὐφώνος, κλειός βλλ.: Λουκ Λεξίμ.10 περιδέριαιον ἐν ποδοκάκαις καὶ ποδοστράδασι ἐποίησεν.

περιδέριαιος-ον (ἰδαιρίθ(ν)) μτγν. ὁ περὶ τὴν δέριν, τὸν τράχηλον βαλλόμενος, φοροῦμενος: Πλούτ.Γάλθ.17 τὸν περιδέριαιον κόσμον ἀφελόμενῃν, αὐτ.*Ἡθ.647F ὁ περιδέριαιον τῶν στεφάων' τὸ οὐδ. περιδέριαιον ὡς οὐσ. βλλ.

περιδερῖς -ἰδος ἰή(ν) μτγν. κ. νεώτ. περιδέριαιον βλλ.: Πολυδ.2,235, αὐτ.5,55' || νεώτ. δακτύλιος ἐκ γονδρου δέρματος, σκύπινος ταῖνια περιδερῖλοισα τὸν τράχηλον τοῦ ὑπεζυγίου καὶ φέρουσα κάτωθεν κρικόν δι' οὐ προσδένεται τὸ ζῶον εἰς τὴν φάνην ἢ ἄλλαχού.

περιδερῖσκα ποι. ἀντὶ περιδέλω βλλ.: *Ἀγ.κθ. ἐν ΑΠ.5,288 τὴν κοῦρην δ' αἰεὶ περιδερῖσκαται, Νόνν.Δ.22,58 τῶσσαν ἰδεῖν μεθέκκεν ὅσον περιδερῖσκαται ἀνθρ.

περιδερμα-ατος (τὸ) νεώτ. βοταν. ἰσὸς ἀποτελών τὰ τρία ἐξωτερικὰ στρώματα τῆς ρίζης καὶ τοῦ καυλοῦ.

περιδερμικός-ῆ-δν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ὄνα-φορούμενος εἰς τὸ περιδερμα, ὁ τῶν περιδερμα-τος περιδερμικὰ κύτταρα.

δηλ. θά βάλω τόν εαυτόν μου ώς έγέγγυον, 'Αριστοφ. 'Αχ.1115 περιδόσθαι... πότερον ἰθάλλω στοίχημα ἄν... αὐτ. 'Ιππ.791 περί τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι ἰστοιχηματίζω τήν κεφαλήν μου' || κ. μτ. δοτ. προσ. 'Αριστοφ. 'Αχ.772 περιδου μοι περί θυμιπιδῶν ἄλων ἴελα νά στοιχηματίσωμεν δι' ἄλας μετά θυμού τετριμμένοι, αὐτ. Νεφ.644 περιδου νῦν ἐμοί, εἰ μή... π. Διφλ. Διφλ.130.

περιδιείρω μτγν. διαπερῶν, διατρυνῶν τὴν περιθάλλω : Φιλόστρ.819 περιδιείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην ἄκρω τῷ πόδα.

περιδιεύω [δινη] αἰωροῦμαι πέριξ, πιθ. ἀντὶ τοῦ περιδύνω : Σοφ.ἀπ.334. 2) περιστρέφω : Διόδ.Σ 18,27 ἄξαναος οὖς περιδιεύουσι τροχοί.

περιδιήνης-οὖς-ές μτγν. κ. νεώτ. ὁ κυκλοτερής, ὁ περιδιουμένος : ΑΠ 6,23 περιδιένα κύρταν.

περιδιήνης-εως [ῆ] μτγν. κ. νεώτ. περιστροφή, συστοργή, περιφορά, κυκλοτερής κίνηση, στριφογύρισμα : Πλάυτ.Θλαμ.10 δύναται δέ και περιδιήνισσι εἶναι τοῦ ἄερος, Πλωτίν.2,2,1, Θεολ. 'Αριθμ.60, 'Αρρ.Τακτ.383 περιδιήνισσι τροχοῦ, Φιλόστρ.Νεώτ.Εικ.10, 'Ηλιόδ.Χειρ.π. 'Ορειβ.46,11,12 περιδιήνισσι τρυπανοῦ, Κλήμ.'Αλ.36,31 [Συλλ.] περιδιήνισσες ἡλιακαί.

περιδιηγήταιρα [ῆ] πάπ. θηλ. τοῦ περιδιητήης βλλ., ἡ ἐπιφέρουσα, προκαλοῦσα πνευματικὴν δινην, ζάλην, ἐπὶ τῆς 'Αφροδίτης.

περιδιητής [ὸ] 'Ἡσ. ὁ προκαλῶν, ἐπιφέρων πνευματικῶς δίνος, ζάλας [πληθ].

περιδιήνητος-ον πάπ. κ. νεώτ. ὁ ὡς δινη περιστρεφόμενος, περιδιουόμενος, στριφογυρισμένος, στροβιλιζόμενος : Πλάτ. περιδιήνητος ἄξων.

περιδιήνος [ὸ,ῆ] περιφερόμενος, πειρατής 'Ἡσ. «περιδιήνω» πειρατῆν : Πλάτ.Νόμ.777C τὰ τῶν. περιδιήνων τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν γιγναμένων.

περιδιῶ-έω [δινω, δινη] κ. νεώτ. μετ' αὐτοποθοῦς ἄντων. κτ. αἰτ. ὡς ἀμτβ. περιστρέφω ἐμαυτὸν ἄντων, στριφογυρῶ : Αἰσχίν.3,167 διε κύκλω περιδιῶν ἑαυτὸν ἐπὶ ταῦ βήματος' ὄμ. κ. ἐν ἄναφ. πρὸς μέλος τοῦ σώματος : Δίων Χρ.1,56 τὴν κεφαλὴν περιδιῶναι' || μτγν. κ. ἀπολ. : Λαουκ Συρ.36 ἄγει ἀφῆας πάντα περιδιῶναι, Μεν.Ρητ.442S ὁ ἄλιος περιδιῶναι περὶ αὐτὸν τὸν πόλον' || ὄμ. κ. μέσ. περιδιῶσαι : Τίμ.Λοκρ.97C περιδιῶνόμενος δὲ ὑπὸ τὰς τῶν ἀπλανῶν σφαιράς [ὸ] ἡλιας, Ξεν. Συμπ.73 ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἄμα περιδιῶνόμενον γράφειν, Διοσκ.ΑΠ 7,485 περιδιῶσασθε ἀνερίγματος χαιτίης. 2) μέσ. περιπλανῶμαι, περιδιαβάζω : Λοουκ.Λεξιφ.2 εἶπα τὸ δειλιγνὸν περιδιῶσάμεθα ἐν Λυκείῳ. 3) κ. νεώτ. μτβ. περιστρέφω, στροβιλίζω, στριφογυρίζω τινὰ ἢ τι : Λοουκ.'Αλ. 'Ιστ.1,9 ἀφωα τυφῶν ἐπιγενόμενος και περιδιῶσας τὴν ναῦν, - ἄξαναφικὴ νηοῦ ἀνέμου περιδιῶνησε τὰ ξηρὰ φύλλα. 4) κ. νεώτ. παθ. πάσχω, ὑφίσταμαι περιδιῶναι, περιστροφήν, στροβιλίσματα, στριφογύρισμα : Φιλ.1,145, Ἰάμβλ.Μυστ. 5,20 περιδιῶναιτο ὑπὸ τοῦ ἀνεμοστροβίλου ἡ ἄμματος, - μέγα τρυπανον περιδιῶνόμενον ἄξορῶται περὶ γῆν. 5) ρημ.π. περιδιῶν, περιδιῶνισσι, νεώτ. κ. περιδιῶνμα' πρβλ. περιδιῶμα.

περιδιῶν (τὸ) νεώτ. μικροτ. εἶδος μεμβράνης περικλειοσῆς τὸ ὑμένιον, κυρ. τῶν γαστρομεμικτῶν.

περιδιπλῶ-ὄω μτγν. περιτυλίσσω, περιδιπλῶν, διπλώνω τὴν ὀλόγυρα : ΠΔ 'Ιουδ.10,5 περιδιπλῶσεν πάντα τὰ ἀγγεῖα αὐτῆς.

περιδιφθερῶ-ὄω μτγν. περιτυλίσσω, περικαλύπτω διὰ διφθερῶν : Ἰω.Αυδ.Μην.3,52 περιδιφθερῶσαι δοραῖς τὰ ἱστία τῶν νηῶν, αὐτ.4,96.

περιδιφθῶ ἀρχ. ἐπ. τ. τοῦ περιδιφθῶ βλλ., εὐρίσκαμαι, διατελώ, εἶμαι ἐν μεγάλῳ φόδῳ περὶ τινος, μτ. δοτ. ἐν χρ. π. 'Ομ. μ. ἐν τῷ γ' ἐν. παρατ. κ. πάντοτε ἐν τ. π. : Ἰλ.1,433 περὶ γὰρ διὰ νηυσιν 'Α-

χαιῶν, αὐτ.Λ 557' ὄμ. ἐπομένης ἐνδοιαστικῆς προτάσεως : Ἰλ.Ε 566 περὶ γὰρ διε ποιμῆνι λαῶν, μὴ τι πάθει' ὄμ. κ. ἀνευ δοτ. : Ἰλ.Ρ 666 περὶ γὰρ διε, μὴ μιν 'Αχαιοί... ἔλωρ δῆλοισι λῆλοισιν.

περιδιώκω μτγν. καταδιώκω τινὰ κύκλω, πανταχόθεν : Στράβ.6,18 περιδιώκων ἔβασαν τοὺ ἄρπασαῦς χάρην, Σέξτ.'Εμπ.264 οἱ γραμματικοὶ κύκλω περιδιώκόμενοι, 'Ακού.ΠΔ 'Ἰώθ 13,25.

περιδιωφῶ-έω μτγν. περιβάλλω με ἀκότος, σκοτίζω τὴν ὀλόγυρα : 'Αρρατ.876 ἢ γ' ἄν ἐπερχομένησαι περιδιωφείσιν' ἀνεμοῖα [ἀκτινες].

περιδιώμημα-ατος [τὸ] περιοικοδόμημα, περίκτισμα, κύκλω ὑπάρχον οἰκοδόμημα, κτήριον ὀλόγυρα : ΕΜ 255,40 περιδιώμημα γὰρ ἐστὶ τῆς ψυχῆς και οἰκητήριον.

περιδιώμω-έω μτγν. δομῶ, κτίζω ὀλόγυρα : Ἰώσ.ΑΙ 15,1,5 [παθ.].

περιδιῶν-έω μτγν. δ. γρ. ἀντὶ περιδιῶ βλλ. : Διον.'Αλ.Ρωμ.1,19 νησιῶα ἐν τῇ λίμνῃ περιδιῶνόμενῃν, Βασ.2,127 περιδιῶναιται... τὸ σώμα' || ἐπὶ ἐλέφαντος τραυματίου : 'Αγαθ.3,27 [παθ.].

περιδιωξος-ον μσν. κ. νεώτ. ὁ λίαν δοξασμένος, πεφημισμένος, περιφήμος, περιδιόχτος : 'Αχμ. 'Ονειροκρ.41, - περιδιόξος ναυμαχία.

περιδιόρα [ῆ] μτγν. κ. μσν. τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα κύκλω, ἡ ἀφαιρέσις τούτου ὀλόγυρα : 'Αέτ. 15,8, Παῦλ.Αιγ.6,39.

περιδιόσως-εως [ῆ] (περιδιόσαι) λεξ. κ. νεώτ. μσν. τὸ περιδιῶναι, στοιχηματίζω, στοιχημα : ἀπαγορεύονται τὰ παίγνια και ἡ περιδιόσις. 2) 'Ἡσ. ἐσυνθήκη, συνθήκης θέσις.

περιδιου προστ. μέσ. ἀορ.β' τοῦ περιδιῶμαι βλλ., **περιδιουπος**-ον μσν. ὁ ὑποκώφως περιηγῶν, ἀνηγῶν, κροτῶν ὀλόγυρα : Τζέτζ.Μεθ' 'Ομ.457 [δ.γρ. ἐριδιουπος].

περιδιουῶ-έω μτγν. δομῶ, κροτῶ, ἀνηγῶ ὀλόγυρα, ὑποκώφως, παθ. : Φιλόστρ.742 περιδιουεῖται ἡ ἄσις.

περιδιωραξίης-εως [ῆ] μτγν. τὸ περιδιῶσθαι διὰ τῆς χειρὸς, ἀδραγμα ὀλόγυρα : Πλούτ.'Ἡθ. 392Α ἡ ἀφοδρά περιδιωραξίης ὀδοτος, αὐτ.979D.

περιδιωράσσομαι, ἀττ. -άτταμαι δράτταμαι, λαμβάνω, πιδῶν ταχέως διὰ τῆς χειρὸς, φοχτώνω, φουχτιάζω : Φιλ.2,136, Πλούτ.Κάμ.26 ἴχνη ποδῶν και χειρῶν, ὡς ἀντελαμδάνετο και περιεδράττετο' ὄμ. μτ. αἰτ. : Φιλῶδ.'Οσ.18 περιεδράτταται θαυμασίον ἀγαθόν, Ἰάμβλ.π.Σιμπλημ.Κατ. 375,9 ἡ φύσις τοῦ παντός π- τὰ ἐν αὐτῇ. 2) ἀπολ. ὄξει, ἀπατῶ ὑπερφηφῶς, ἄλοζονικῶς : Φιλῶδ. Ρητ.1,214S ὡσπερ ἐνιοι περιδιῶρττανται, Φιλ.2,353.

περιδιωραξίης-άδος [ῆ] μτγν. ἀνώμ. θηλ. τοῦ περιδιωρομος βλλ., ἡ περιτρέχουσα, περικυκλοῦσα : Φιλῶδ.ἐν ΑΠ 5,12 μίτρος γυνὴ περιδιωραξίης.

περιδιωραμῆς-έως [ὸ] γλῶσσα. ὁ περιτρέχων, περιελασόμενος, κολλοῦμενος [λατ. ambitiosus].

περιδρομῶ [ῆ] τὸ περιτρέχειν, τρέχειν ὀλόγυρα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ : Πλούτ.Αιμ.20 ταῦς δὲ ταῖς περιδρομαῖς ἀπалаμδάνοντες, αὐτ.'Ἡθ.493D πλάναται και περιδρομαί' || περιδρομῶν ποιείσθαι περιστρέφασθαι, τρέχειν, βαίνειν περὶ τι : Ξεν.Κυθ. 10,11 2) περιστροφή, κύκλιος : Εὐρ.'Ἐλ.776 ἔπεισι διπλῶν ἐπὶ τὰ περιδρομᾶς ἐτῶν. 3) ἐπὶ στρατιωτικῆς κινήσεως, καταδρομῆ, ἐνολήος ἐπιδρομῆ στρατευόμενος : Δίων Κ' 7,6,15 περιδρομῆ στρατιῶν, αὐτ.77,16 περιδρομαί ἐνόηλοι' || κατά περιδρομῆν ὀρομαίος : Ἰώσ.ΑΙ 20,12,1, Πτολ.Τετραβ.55 ἐκ περιδρομῆς. 4) μτφρ. ἡ πρόξις τοῦ περισάειν τινὰ, ἡ εὐτέλης, χαμηρῆς κολακεία : Μέμν.8,1. 5) περιδρομαί θεραπεῖαι ἡ περιόδος τῆς θεραπεῖας : Δίων Κ' 78,22.

περιδρομάζω δημ. τρώγω τὸν περιδρομῶ βλλ.71, τρώγω ὑπερβολικά, κοτῶ κόρον, πάντοτε

λεγόμενον ὡς ἀρὰ ἢ σκαπτικῶς ἀραπτικῶς : περιδρομάσαε δολοκληρὴ γαλλοπούλα, περιδρομικός-ἡ-ὄν μγν. ἀστρικός, ἀστεροειδής, ἐπὶ τῆς σελήνης : Βέττ.Βάλλ.298,28 περιδρομικός κύκλος (ἀντιβ. συνοδικός).

περιδρομικός(ἡ) μγν. περιφερικός δρόμος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν τοιχῶν τῆς βαθυλόου : Φιλ.Βυζ.Θαυμ.5,2 (πληθ.) |πιθ. |.

περιδρομικός(ἰ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὡς οὐα, πράγμα περιφερῶς περιβάλλον ἔτερον, τὸ κατὰ περιφέρειαν περιορίζον, ἡ περιφέρεια : Πλάτ.Κριτῆ, |δδΒ περὶ τὸν ἐξωτάτω τροχὸν τείχους χαλκῶ περιελάμβανον πάντα τὸν περιδρομον, Ἀρχηγ.π. Ὀρειδ.47,137 περιδρομας τῆς τομῆς |εις ἀκρωτηριασμούς, ἡ χαρασσομένη περὶ τὸ χειρουργικῶς τμηθησόμενον μέρος γραμμῆ| ὡς εἶδ. ἡ ἀντιψ. ἡ στεφανὴ τῆς ἀσπίδος : Εὐρ.Τρωφ.1197 ἴτους τ' ἐν εὐτόροισι περιδρομάσι ἰδράς' ἢ ὄμ. ἡ περὶ οἰκιδόμημά τι στοὰ ἡ δίοδος : Ἀριστ.φ.ἀπ. 133, Ξεν.ΚΠ 61,53 ἐποίησε δὲ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων καὶ περιδρομάς καὶ ἐπάλλξεις' ἢ ὄμ. τὸ σχοινίον ὅπερ διαπεπερασμένον ὄν περὶ τὸ ἀτόμιον τοῦ δικτύου, ὅταν ἐλάττειται, συσφιγγεῖ καὶ κλείει τὸ δίκτυον : Ξεν.Κυν.2,6, αὐτ.10,7. 2) ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν γραμμῆ, ἡ περὶ τὸ τρίμαχον διαγραφομένη' Πολυδ.2,40 ἢ δὲ τελευταία τῶν τριχῶν περὶ τῆ κεφαλῆν περιόδου καὶ στεφανῆν καὶ περιδρομὸς ἐπίκλησ' ἔχειν : Ἀριστ.Φυσιογ.803α,26' 3) τὸ ἰσόπεδον τμήμα Ἰπποδρόμου ἡ οἰαδικόν, τὸ διὰ τοὺς ἀγῶνας ἢ τὰς ἀσκήσεις ὠρισμένον, στίβος, πίστα : Δίων.Κ 49,43 αἱ περιόδοι τῶν περιδρόμων' 4) ὁ ἐκ κινήσεως, περιφορᾶς σχηματιζόμενος κύκλος : Πλουτ. Ἀρέσκ.Φιλ.2,1,4 Ἐμπεδοκλῆς τὸν τοῦ ἡλίου περιδρομον ἰώνουσασι περιγραφὴν τοῦ κόσμου ἰδ.γρ. τήν . . περιδρομήν' ἢ φρ. ἐν περιδρόμῳ ἐν κύκλῳ : αὐτ. Ἡθ 731D' 5) Ἐπιγρ. κτ. πλθ. περιδρομοὶ περιθεύοντες δικασταὶ ἐν Μυτιλήνῃ' πρθλ. δικασκόπος. 6) δημ. ἐπὶ πρῶσ, κτ. ἐνικ. ὁ λαν ὄχληρος, ἰδ. ὁ ἐνοχλητικός φλύαρος : πρῶτ, πρῶτ μού ἦρθε ἐνὰς περιδρομος καὶ με νονοκεφάλῃσ' ἢ ἐπὶ παιδός, ὁ λαν ζωηρός καὶ ἀτακτός, ὁ πειρατικός, τὸ ζιζάνιο : δὲν μ' ἀφῆνι νὰ ἡσυχάσω αὐτὸς ὁ περιδρόμος' 7) ὄμ. κτ. ἐνικ. κ. ἐν φρ. ἰσχυρός σπασμοειδὸς πόνος τοῦ στομάχου' ὄμ. κ. ὁ κωλικός, ἰδ. ἐν χρ. ἐπὶ ἀράς : περιδρόμος νὰ σὲ κόφῃ, - ποὺ νὰ σκάσῃς ἀπὸ περιδρόμο' ἢ δδ. πιθ. κτ. πρὸληψιν ἢ φρ. τρώει |ἢ ἔφαγε ἢ κατεδάξει ἢ κατέδασε| τὸν περιδρομον τρώγει ἢ ἔφαγε κατὰ κόρον, παραπολύ ἴσαστε νὰ πάθῃ περιδρομον' ἢ ὄμ. ὡς ὄβρις ἡ ὄβρισηκὴ ἐπιταγή : περιδρομοῖς σίωφῃσ, παῦσε ὄμιλῶν' πρθλ. σκάσε, λούφαζε : Βολαωρ. Φωτ.1,33 περιδρομος, κεφάλα | μὴ βλαστημησὸ τὸ βυζὶ ποῦ σῶδωκε τὸ γάλα. 8) δημ. ἡ παρωχητὰ, φλεγμονὴ τοῦ ἀκροῦ ἐνὸς τῶν δακτύλων, τριφυλατῶς : ἔβγαλε περιδρομο στὸ μεσσιανὸ δάκτυλο καὶ δὲν μπορῶ νὰ πιάσω τὴν πένα' πρθλ. ἐπιθ. περιδρόμος-ον.

περιδρομος-ον ὁ περιτρέχων, ὁ περιβάλλων, περιφερής, στοργικός : Ἰλ.Ε 728 δοῖαι δὲ περιδρομοὶ ἀντιγέες εἰσι, αὐτ.726 πλημυαὶ δ' ἀργύρου εἰσι περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθε' ἢ ἐπὶ τῆς περιφερείας τῆς ἀσπίδος : Αἰσχ.Ἐπτ.495 περιδρομον κῶτος, Εὐρ. Ἡλ.448 περιδρόμω μὲν ἴτους ἔδρα' πρθλ. περιδρόμος(ἰ) οὐα' ἢ ὄμ. ἐπὶ δικτύου : Ὀρφ.ἀπ.236 κύκλον περιδρόμον αἰὲν ἐτίλασαν, Ὀππ.Ἀλ.3,99' ἢ κ. κτ. γενικ. : Σεκοῦνδ.2 ὠκεανὸς πάσης φώσεως περιδρόμος' ἢ ὄμ. μτ. δοτ. : Διον.Περ.60 |δελ. | νήσσοισι περιδρόμος (ἀμφ. ἐν.ἐν Ἐπιγρ.1' 2) ὁ περιφερόμενος τῆδε κἀκεῖνος : Αἰσχ.Ἰκ.349 ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περιδρόμον, Ἀριστ.φ.Βότρ.472 περιδρόμοισι κύνες

|| γυνὴ περιδρομας ἡ περιτρέχουσα τοὺς δρόμους, αἰσχροὶ γυνή : Θεογν.581' 3) παθ. ὄντινα ὀδύνηται τις νὰ περιεῖθη, περιελεύσιμος, ὁ ἰσότημενος χωρὶς, ὁ κερωρισμένος, κα' ἑαυτὸν, ἐλεύθερος : Ἰλ.Β 812 κολώνη . . πεοῖδρομος ἐνθα καὶ ἐνθα, Ὀδ.Ξ 7 αὐλή . . περιδρόμος, Καρκιν.π. Ἀθην.5,189D βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περιδρόμον στρατοῦ' 4) περιφερικός : Διον.Περ.5,718' 5) ὁ περικυκλωμένος : Εὐρ.ἀπ.1083 κολήη . . ὄρσοι περιδρόμος ἐπὶ τῆς Λακωνίας, Ἀπολλ.Ρ 3,1085 περιδρόμος ὄρσοι γατα.

περιδρομοχόρτο(ἰ)δὲ δημ. κ. περιδρομοχόρταρο τὸ φυτὸν ἀαφόδελοσ βλλ.

περιδροσιζώ μσν. κ. νεώτ. ὄρσοιζώ ὀλόγουρα, καθιστῶ τὴν ὄρσορον, ἐλαφρῶς ψυχρὸν : Θεόδ. Λάσκ. ἐν Μεγ.Παρακλήτ. Κανόνι εἰς τὴν Θεοτόκον Ὀδ.4 Τρον.δ', Βολαωρ. Ἀθ.Διακ.76 καὶ τοῦ φιλοῦν τὸ μέτωπον καὶ τὸν περιδρασιζώ.

περιδρόμω ἀποφλοῖν τὴν, ξεφλοῖζώ ὀλόγουρα, ἀφαιρῶ τὸν φλοῖον δένδρου : Ἀντίφιλ.ἐν ΑΠ 9,706 εἰ δὲ περιδρόμῳ με παρ' ἀτραπιτῶν περ' ἐοῦσαν, δακρύσει' ὄμ. κ. παθ. καταξασχίζωμαι, ξεφλοῖζώζωμαι : Ἰλ.Ψ 395 ἐκ διφροῖα παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, ἀγκῶνας τε περιδρόμῳ (ἐπ. παθ. ἀδρ.) ἐξεσχίσθη. ἐξεγδάρθη κατὰ τοὺς ἀγκῶνας, Κόιντ.4,540, Φιλ.Λ1,311 π- χειρας καὶ πρόσωπα, αὐτ.2,527 π- θοράς, Ἀχιλλ.Τάτ.1,112 τοσοῦτοι περιδρόμῃται τραύμασιν ὄσαι τῶν κλάδων ἦσαν αἰ χιμαί.

περιδύω περιεκδύω, ἐκβάλλω τὴν κύκλωθεν ἀπεκδύω : Ἰλ.Α 100 ἐπὶ περιδύσε χιτῶνας, Ἀθην.13, 607F τῶν ἀλητριδῶν τὰ ἱμάτια περιδύειν' ἢ μτ. αἰτ. πρῶσ. ἐκδύω, γυμνῶν, γδύων : Ἀντιφ. 2,2,5 εἰ γάρ με ἔφθοσαν περιδύσαντες αὐτόν, Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.5,68 π- τὰ νεκρά' 2) μτφ. στερῶ τινα κούρος, ἐπιθολῆς : Ἰώσ.Α1 12,5,4 περιδύσαι τὸν ναόν, ὡς καὶ τὰ σκεῦη τοῦ θεοῦ βαστάσαι' 3) μτ αἰτ. πρῶσ. κ. πράγμ. ἀφαιρῶ τὴν παρὰ τινος : Ἐπιχ.254 αὐτὰ (ποιήματα) περιδύσαι τὸ μέτρον (ἀμφ.), Ἰώσ.Α1 6,11,5 π- ἑαυτὸν τὴν ἐσθῆτα, Ἀππ.Ἐμφ.Πόλ.5,67 τὰ λοιπὰ π- τινάς' ἢ μτ. αἰτ. κ. γενικ. : Ἰώσ.Α1 9,12,3 περιδύειν τὸν ναόν τῶν ἀναθημάτων.

περιεγείρω μγν. διεγείρω, ἐρεθίζω : Ἰώσ.Α1 5,9,3 ὄμ. ἐν τῷ παθ. : Ἰώσ.Α1 2,9,4' κ. ἐν τῷ μέσ. τ. κτ. μτχ. : Ἰώσ.Α1 17,13,3 περιεγρόμενος, περιεγρεύω ἰδῶρα γλώσσῃ. κἀθημαι, παραμένω πῆριξ τινός' ἢ δδ. μτφ. πολιορκῶ πόλιν.

περιεζόμενον Ἰσ. κπεριεζόμενα.

περιεθέλω Ἰσ. κπεριθήλεων ἡγάπα κ. κπεριθηθέλησεν ἡγάπησεν.

περιεῖδον ἄδρ. β' τοῦ περιορῶ-άω βλλ.

περιεῖλας-άδας(ἡ) μγν. ἡ περιβάλλουσα : Ἐρατοστρ.ἀπ.16,3 περιεῖλαδες ζῶνα ἰδ.γρ. περιηγέες).

περιεῖλημα-ατος(ἰ)δὲ μγν. κ. σχόλ. περιστρέμμα, περιπλεγμα, περιδεμα : Πολυδ.7,91 περιεῖληματα ποδῶν, Σχόλ. Ἀριστ.φ.Νεφ.10.

περιεῖλημένως Ἰσ. κπεριετικῶς.

περιεῖλωσ-εως(ἡ) μγν. περιτύλιξις : Ἡρόδ. Ἰατρ.π. Ὀρειδ.10,18,15, Σωφ.1,77,84 (πληθ.)' 2) περιφορὰ, περιστροφή : Πολυδ.4,156 π- ἀστρων.

περιεῖλωσ δ. τ. τοῦ περιεῖλωσ βλλ.

περιεῖλω κ. Ἐπιγρ. κ. περιεῖλω-εῶς ἡ περιεῖλω περιτυλίσσω : Ξεν. Ἀν.4,5,36 περὶ τὰς πόδας τῶν ἴππων καὶ τῶν ὑποζυγίων σκία περιεῖλειν ἰδ.γρ. περιεῖν, Cobet περιῖλεν, Λουκ. Ἀλέξ.15 τῷ αὐτοῦ τραχίλω περιεῖλασ καὶ τὴν οὐρὰν ἐξῶ ἀφείλ' ἢ περιεῖδνα, περιτυλίσσω : Ἀθην.15,672D τὸ βρέτας . . περιεῖλωσ αἰ πόντοθεν' 2) Ἐπιγρ.Μιλῆτ. κατασκευάσας ἀψήθα, θόλον' παθ. περιτυλίσσομαι : Ἀθην.15,672B συνέβη περιεῖληθῆναι τὸ βρέτας ἢ σασειροῦμαι, ἐπὶ τῆς οὐράς ὄψεως : Γαλλ.14

265: || συγκεντρωσιαι : 'Αχλλ.'Αρ.Φαιν.3 τού πυρωδουσ περιελθόντος εἰς τὸ αὐτὸ κ. μέσ. περιτυλισσομαι : 'Αριστ.Φ.Βάτρ.1066 βακίους περιελόμενος (Φῶτ., Σουῖδ. περιελόμενος ἢ περιελόμενος, κ.ὡδ.).

περιελῶ (εἶμι ὁ, τ. τοῦ περιελῶ β.βλ.,

περιεῖμι [εἶμι] εἶμαι κύκλω, περίετινός : Θουκ.7, 31 χωρίον φῶ κύκλω τειχίον περιεῖν· 2) συνήθ. ὑπέριμι, εἶμαι ὑπέρτερος, ἀνώτερος, καλύτερός τιος, ὑπέρτερό, ὑπερέχω, ἐξέχω, μτ.γενικ. προσ : 'Ἰλ.Θ 27 τόσων ἐγὼ περί τ' εἶμι θεῶν περί τ' εἶμι ἀνθρώπων, 'Ερμ.113, 'Ηρ.3,146. Ξεν.'Απομν. 3,77· || ὁμ. μτ. γενικ. πράγμ. : 'Ἰλ Ν 631 περί φρονέας ἔμμεναι ἄλλων, σὺτ.Α 258, 'Οδ.Σ 258 περίσιος γυναικῶν εἰδός τε μέγεθός τε, πρβλ.Τ 326· || ὁμ. μτγν. πρ. δοτ. πράγμ. : Ξεν.'Αν.1,9,24 τῆ ἐπιμελεία π- τῶν φίλων, Πλάτ.Πρωτ.342Β σαφίκα τῶν Ἑλλήνων περιεῖσιν· || ὁμ. κ. ἀνευ τῆς γενικ. προσ. εἶμαι ὑπέρτερος : 'Ηρ.9,31 πολλὸν γὰρ περιεῖσαν πλήθει οἱ Πέρσαι, Θουκ.6,22 ναυσι-αὶ παλὺ περιεῖναι· πρβλ. Ξεν.'Αν.1,8,13· κ. ἀπολ. : Θουκ.1,144 ἐλπίς τοῦ περιεῖσασθαι ἰερίης ἐπιτυχίας, αὐτ.8,46 ἐκ περιόντου ἀγανεισθαι (ἐξ ὑπεροχῆς)· 3) διασφίζομαι ἐκ βεβαίου ἀνατόμου, γλυτῶναι : 'Ηρ.3,119 τὸν ἀνδρα καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιποῦσα τὸν ἀδελφεὸν εἶλε περιεῖναι τοί· 4) ἀπολ. ζῶ, ἐπιζῶ, εἶμι ἐν ζωῇ : 'Ηρ.1,11 ἀίρεται αὐτὸς περιεῖναι, αὐτ.121 τῆ σεσωτοῦ μοίρη περίεις ἰσπὸ τὴν μοῖράν σου, τὴν τύχην σου, αὐτ.7,139 τὴν Ἑλλάδα περιεῖναι ἐλευθερίην [οἱ θέλει παραμένει ἐλευθερα]· 5) ἐπι πραγμα, ὑφίσταμαι, ὑπάρχω : 'Ηρ.1,92 ταῦτα μὲν καὶ ἐτι ἐς ἐμὲ ἦν περιεόντα· 6) ὑπολείπομαι, ἀπομένω, συγχ. κτ. μτχ. : Θουκ.2,79 ἔς Ἀθήνας ἀναχωροῦσι τῷ περιόντῳ τοῦ στρατοῦ· || κυρ. ἐπὶ περιουσίας, χρημάτων κ. ἄ. : Θουκ.1,89 τὴν περιουσίαν κατασκευῆν, Πλάτ.Πολ.416Ε μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδοεῖν, αὐτ.Νόμ.923D τὰ περιόντα ταῦ κλήρου ἰὸν περιεῖσασθαι, τὸ ὑπόλοιπον, Δημ.303 ολόμοιο περιεῖναι χρήματα τῷ ἰνομί-ζοντες, φανταζόμενοι οἱ εἶχει τῆς περιεῖσασθαι ἀνά χεῖρας, αὐτ.1346 τὰ περιόντα χρήματα τῆς διακίσεως [τὰ ὑπολείπόμενα] χρήματα μετὰ τὴν πληρωμὴν τῆς δαπάνης, αὐτ.582 ἃ δὲ νῦν περιόντ' αὐτὸν ὑβρίζειν ἐπαίρει (ἀλλ' ὁ περιττός, ὁ ὑπερβάλλων πλοῦτος ὅστις τὸν παραθεῖ νῦν)· || κ. μτφ. : Δημόκρ.144 ἐκ τοῦ περιεῖντος γενέσθαι [εἶναι πολυτέλειαν], αὐτ.1483 ἐκ τοῦ περιόντου τινὶ μὲ τὴν ἀνεσίον του, τὴν εὐκολίαν του, Λουκ.'Ερωτ.33 τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἡσκημένοις· || κτ. γ' πρόσ. ὑπάρχει ἀφθονία, ὑπάρχει ἐπὶ πλεόν ἢ ἀπλῶς ἐπὶ πλεόν : Δημ.520 τοσοῦταν αὐτῷ περιεῖν (ἐν τῆς ὕδρωσ), αὐτ.1279 τασαῦταν περιεῖσιν [ἐν τῆς ὕδρωσ]· ὡστε τοὺς ἡδικομημένους πρὸς συκοφαντοῦσιν [εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἔχουν περιεῖθαι τὰ πράγματα παρ' αὐτοῖς, ὡστε . . .], Φίλιππ.π.Δημ.160 τοσοῦτον ὕμιν περιεῖσι ταῦ πρὸς ἐμὲ μίσους [εἶχει ὑπολείπει] εἰς ὑμᾶς τοσοῦτον μίσος ἐναντίον μου]· 7) μέγος ἀποτελέσμα, ὑπολείπομαι ἐπὶ πλεόν, ἀπομένω : Δημ.172 ὕμιν περιεῖσιν ἐκ τούτων ἰδ, τὸ ἔμεινεν ὑπόλοιπον, ὁ, τὸ ἐκέρδησατε ἐκ πάντων τούτων, αὐτ.565 ἐνίοις . . . τὸ μὴδὲν ἀναλῶσαι . . . περιεῖσιν [εἰς τῆς πρὸς τὸ ἀποτελέσμα . . . εἶναι οἱ αὐτὸν δὲ δαπανήσαν], αὐτ.1432 φηψισαμθ' ὕμιν περιεῖσται, βελτίω δ' οὐδ' ὀτιοῦν τὰ πράγματ' ἔσται ἰθὰ ἔχητε πλήθος φηψισμάτων, ἀλλὰ . . ., Αἰσχίν.1, 154 ὡστε μὴδὲν ἄλλ' ἢ τὰς ἀισχύνας αὐτῷ περιεῖναι· || ὁμ. μτ. ἀπαφρ. : Δημ.26 περίεσι τοῖσιν ὕμιν ἀλλήλοισ ἐρίζειν· πρβλ. περιγιγνομι.

περιεῖμι [εἶμι] π. τοῖς κομ. τὸ ἰ τῆς περί ἐνίστε ἐκθίθεται εἰς τὴν μετοχὴν περιών, περιόντες περι-

έρχομαι, ὑπάγω κύκλω, δλόγυρα : 'Ηρ.2,138 τὸ ἱρὸν κατορθάται πάντοθεν περιόντι, Θουκ.4,36 περιεῖναι κατὰ γνώτου αὐτοῖς [κυκλώνω καὶ προσβάλλω ἐκ τῶν γνῶτων αὐτοῦ], Λυσ.31,18 περιών κατὰ τοὺς ἀγρούς, Πλάτ.Μίν.320C περιεῖ κατὰ τὰς κώμας· || περιέρχομαι, φέρνω γύρα, περιέρχομαι ἀσκόπως : Ἰνν.'Αγμ.15, αὐτ.'Αδ.12, Φράν. Κωμ.3,4 κατὰ τὴν ἀγορὰν περιόντες, Δημ.43 βούλεσθε περιόντες πυνθάνεσθαι, αὐτ.54, αὐτ.220.

|| μτ. αἰτ. τόπου, περιέρχομαι τι : 'Ηρ.1,159 περιών τὸν νηὸν κύκλω, Πλάτ.Κρατ.409B ὁ ἤλιος κύκλω περιών τὴν σελήνην, 'Επιγρ. αἰ μὴ περιεῖεν [τὸν ἱερὸν γόν]· || ἐπιθεωρᾶ : αὐτ.5,33 περιούτους τὰς ἐπὶ τῶν νεῶν φηλακάς, 'Αριστρ. Εἰρ.957 περιθὶ τὸν βυθὸν ταχέως ἐπίδεξα, αὐτ. Πλ.709 ἐν κύκλω . . . περιεῖε πάντα· || περιηγούμαι : Ξεν.'Αν.7,133 τὴν Ἑλλάδα περιεῖ· || κ. ἐπὶ ἤχων : 'Αριστρ.Βάτρ.154 ἀλῶν σε περιεῖσιν πνοή· 2) περιέρχομαι εἰς τινα, ἰδ. κατὰ σειρῶν ἢ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχὴν : 'Ηρ.1,120 ἡ ἀρχὴ . . . ἐς τὸν παῖδα περιούσα, αὐτ.2,120 ἡ βασιληῆ ἐς Ἀλέξανδρον περιεῖτε· 3) ἐπὶ κωνοικῶς ἐπανερχομένων χρονικῶν περιόδων : 'Ηρ.2,121 χρόνον περιόντος [καθὼς ὁ χρόνος περιήενω, ἐφθασεν], αὐτ.2,4 ὁ κύκλος τῶν ὥρων ἐς τῷτὸ περιών, αὐτ.4,155, Θουκ.1,30 περι(ί)οντι τῷ θέρει, Ξεν.'Ελλ. 3,2,25 περιόντι δὲ τῷ ἐνιαυτῷ.

περιέρω ἄπτ. ἀντι περιέρω β.βλ., περικλείω, περιφράσσω, κλειώ, φράσσω τι δλόγυρα : Θουκ. 1,106 ἐτυχεν ὄρυγμα μέγα περιέρων.

περιέρω παρεμβάλλω ἢ προσαρμόζω δλόγυρα, διαπερῶ τι κατὰ σειρῶν δλόγυρα : 'Ηρ.2,96 περί γόμφους πικνοῦς καὶ μακροῦς περιέρουσι τὰ διπήχεα ζύλα.

περιεκλιπῶν μτγν. καθιστῶ τι λίαν λεπτόν, ἐκλεπτινῶν τι λίαν, ἐν τῷ παθ. : Ζώσ.'Αλχ.223B.

περιεκτικός -ῆ-όν [περιέχω] μτγν, πῶπ., σχόλ. κ. νεώτ. ὁ περιέχων πολλὰ ἐν ἑαυτῷ συντόμας, ὁ περιλαμβάνων ἐν βραχεί, περιληπτικός, μτ. γενικ. : Ζήν.Τ.1,30 περιεκτικός ἔτερος, Διοσκ.2,148 θυλάκια περιεκτικά σπερματίων, Ροῦφ.'Ανατ.30, Γαλ. 4,722, αὐτ.5,147, Κλεομῆδ.1,8, Σέξτ.'Ερμ.Μαθ.10, 24, Πλωτίν.3,7,2 ὁ κόσμος ὁ νοητός ὁ τε αἰών περιεκτικὰ ἄμφω καὶ τὸν αὐτῶν, Πρίων. Στοικ.'Θεολ.177, 'Θεολ.'Αριθμ.60, -δοξαίον λίαν περιεκτικός, -βιβλαίον περιεκτικὸν πολλῶν διδαγμάτων· || ὁμ. νεώτ. μτφ. ἐπὶ λόγου, ὁ περιέχων πολλὰ νοήματα ἐν ὀλίγαις λέξεσι, συνοπτικός, περιληπτικός : ὁ λόγος τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως ἦτο λίαν περιεκτικός· 2) ὁ περιβάλλων τὸ πᾶν ἐν τῷ ὑπερθ. : 'Αρρ.'Επικτ.1,9,4 τὸ περιεκτικώτατον πάντων· || περιληπτικός : Πτολ.Γεωγρ.4,1 [Wilberg] μέχρι μόνων τῶν ἐδ-λαῖς περιεκτικώτερας περιγραφὰς αὐτῆ συνημμένων, Δαμάσκ. 'Αρχ.85 [συγκρ.]· 3) ὁ δι' ἑαυτὸν κρατῶν τὰ χρήματά του, ὁ μὴ δαπανῶν, ὁ φειδόμενος, ἀντιθ. ἐκχύτης : Λουκ.8 Πρ.24 ἐπεὶ γὰρ ἔστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, θναυτὸν μὲν ἀσκόμ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν ἐκχύτην, Κατ.'Αστρ.Κ 8[4],173· 4) κ. νεώτ. γραμμ. τὸ οὐδ' ὡς οὐσ. περιεκτικὸν ὄνομα ὄνομα σημαίνον τὸσον ἐν φῶ πολλὰ τὸ αὐτοῦ εἰδούς περιέχονται, ὄσον παρθεῖων, θησαυρός : Διον.'Θρ. 636,14, Φιλ.1,541, 'Ηρωδίων.1,35· || ὁμ. νεώτ. ἐν τῷ πληθ. περιεκτικά [τὰ] παρῶνυμα ἑνώματα δη-λοῦντα ἰσῶν ἔνθα ὑπάρχει πλήθος προσώπων, ζῶων ἢ καὶ πραγμ., ὄσον ὄρνιθων, καλαμών, ἑλαίων· 5) περιεκτικὸν ρῆμα τὸ ἔχον ἐνεργ. κ. παθ. σημ., ὡς δωροῦμαι, βιάζομαι : Σχόλ.'Απολλ.Ρ,1,1.

περιεκτικότητα-πος (η) νεώτ. ἡ ἰδιότητα, τὸ γνώρισμα τοῦ περιεκτικοῦ, τὸ ὄσον περιέχεται ἐν τινί, ἢ ἀναλογία μεθ' ἧς ὕλικόν τι εὐρίσκεται ἀνα-

π. άπτ. πεζογρ.) περιεφθίνει, μεταχειρίζομαι καλώς ή κακώς· έν χρ. μτ. έπιρρ. ή άλλης τροπικής λέξεως έξ ής καθορίζεται ή έννοια, έπί καλής σημασίας : 'Ηρ.1,73 τούτους περιείπει εύ ίτους μεταχειρίζετο καλώς, τούς περιεποιείθι, αút.2,69 κροκόδειλον . . περιέποντες ώς κάλλιμα, Ξεν. Συμπ.8,38 ταύτων τας μεγίστας άν τιμας περιείπειν, αút.ΚΠ4,4,12 π-τινά ώς εύερονέτην και φίλον, ουχ ώς δούλον' || κ. άνευ τροπικής λ. μεταχειρίζομαι τινα μετά σεβασμού ή τιμής, περιθάλλω : Ξεν.'Απομν.2,9,5 μάλα περιείπειν αúτον, Διον.'Αλ.Ρωμ.8,45 κλαίοντε και περιέπων κατέχεν ίτην μητέρα έκκαλυμμένη και ρέουσαν επί την γην, Πλούτ.Νόμ3 άλλ' αúτο περιέπων πάτερα γηραιόν έν Σαβίναις ύπέμενον, 'Αρρ.'Επικτ.3,23,14 έπήγειε και περιεπιες αúτον, Πορφ.Μοικ.17 π-τά άνάματα τών θεών' 2) έν κακή σημ. φέρομαι πρός τινα κακώς, τόν κοκομεταχειρίζομαι : 'Ηρ.1,114 τρηχέως κάρτα περιέσπε άεικαίη, αút.215 ει δέ μη, άτε πολέμιους περιέφθεσθαι' κ. παθ. : 'Ηρ.5,1 περιεφθέντας.. ύπό Παιδών τρηχέως, αút.81.'Ιππ. Προρρ.2,23 ύπό τού νοσήματος κακώς περιέπασθαι, Ξεν.'Ελλ.3,116 ου άνύμ τι καλώς περιέπνοστο' 3) άπολ. έν τή μη. άγρήςνας, μετά προσοχής : Πολύδ.4,10,5 κηφίδρευον τή τής λείας έξεπαστολή περιέποντες.

περιεργάζομαι (περίεργος) κ. νεώτ., μέλλ. περιεργάζομαι κ. παθ. περιεργασθήσομαι, κοινάζω καθ' ύπερβολήν περί τι, καταγίνομαι κοινάζωδς εις τι, εις μάτην προσπαθώ, μτ. μη. : 'Ηρ.2,15 περιεργάζοντο δοκέοντες πρώτοι άνθρώπων γεγονέναι, Πλάτ.'Απολ.19 Δωκράτης περιεργάζεται ζητών τά τε ύπό γής και τά έπαυράνια, Δημ. 248 περιεργασμαι μέν άνώ περί τούτων ειπών, περιεργασται δ' ή πόλις ή μεταίθεσα έμοί' || μτ. δοτ. τρόπον, καταβάλλω ματαιας προσπάθειας, ένεργώ ή χρησιμοποιώ τι άνευ άνάγκης ή πέρα του δέοντος : 'Ηρ.3,46 τώ θυλάκω περιεργασθαι, 'Αριστλ.Ποιητ.1462α,6 περιεργάζεσθαι τοίς σημαίοις, Αλλ.Π14,11 π- τώ οικίδιω ίμάτια σημαίοις εις τήν οικίαν' κ. παθ. : Λουκ.'Ηρ.6 ουδέ περιεργασται έν αúτοις (ιουδέ ύπάρχει τι περιτόν έν αúτοις), Αλλ.Π12,44 πλέον ουδέν περιεργασται τώ Θέωιν' 2) μτ. αйт. καταγίνομαι εις τι : 'Αριστφ.'Εκκλ.220 ει μη τι καινόν άλλο περιεργάζετο (άσχολούμαι περί νέον τι πράγμα), Φιλόστρ.Είμ.2,12 αι μέλιτται π- τά παιδιόν' 3) έπεμβαινω:Χίλ.π. Στοβ.3,1,172 π-τά άλλότρια (έπεμβαινω εις τά ξένα), Πολύδ.18,51,2 περιεργάζεσθαι τών κατά τήν 'Ιταλίαν ουδέν (άναμνηνομαι εις τά πράγματα τής 'Ιταλίας), Φώτ. «περιεργάζεσθαι» πολυπραγμονείν' 4) άπαλ. είμαι άνδρωπος περίεργος, άσχολομαι εις ύποθέσεις άλλων άνθρώπων, πολυπραγμονώ : Δημ.805 επί δέ τών περιεργαζομένων τι και κοινή πάντας ένοχλούντων, αút.890. Μέν.'Επιτρ.358. Λιδάν.'Επιστ.1068,3' || δοπανώ τόν καιρόν μου άσκόπως, παρατηρών πράγμοτα άνευ άμέσου ένδιαφέροντας, χαζεύω : Κδ Θεασ.2,3,1 μηδέν έπραζομένους αλλά περιεργαζομένους' 5) άγρια παραγμεύομαι τήν τιμήν άντικειμένου τίνος, παζαρεύω : Πάπ. π- περί τής τιμής' 6) έν καλή σημ. έπεεργάζομαι, φιλοτεχνώ : Μέν.Ρήτ.394S 7) έρευνώ έντελώς : Ιουλ. Αόγ.7,217' πρβλ.Ευάνπ.'Ιστ.άπ.250D' || άναζητώ έπιμελώ, φάγω να εύρω α'ζώα. Αλχ.111B π- πθ-θεν ή είσασδος' || κ. νεώτ. ποραπρωθ, έξεταζώ τι μετά προσοχής και εις τας λεπτομερείας αúτου : τώ περίστροφόν του έξεπυροσκόρησε καθ' ήν ώραν τώ περιεργάσθαι' 8) επί ούσιών, έπιφέρω άποτέλεσμα τι : Γαλ.1811,484 ταύτα περιεργάζεσθαι.

περιεργασία (ή) μτγν. κ. συν. περιεργία βλλ. Λογγίνα 3 σχολαστική νόστις, ύπό περιεργασίας λήγουσα εις ψυχρότητα· όμ. έν τώ πληθ. : 'Αριστειδ.2,535S' 2) μέριμνα, θλίψις : 'Αχμ.'Ονειροκρ.204,19 τής . . περιεργασίας καυσιθεύσεται. **περιεργία** (ή), νεώτ. περίεργεια ματασία, άνω-φελής έρευνη, λεπτολογία ή άμετρία, έν τε λόγω και έργω άσχολια περί άνωφελή και μικρού λόγου άξια πράγματα : Πλάτ.Σία.387C άλλα ή έμή περίεργία ή και τώ έρωτήσας εις περί τούτου' || κ. νεώτ. τώ έρευινόν πράγματα μη ένδιαφέροντα : Πλούτ.'Ηθ.516A, - ή περίεργεια είναι έλάττωμα' || κ. γεν. έπιμόνος προσοχή περί τι : δέν έχω καμμιάν περιεργειαν εις αúτά τά πράγματα, - ό λόγος έκίησσε τήν περιεργειαν δλου του κόσμου' 2) μεγάλη έπεεργασία : Μέν.Ρήτ.342S' || μεμύτμων περιεργία ύπέρ τού δέον έπιμελής και Ισδιότροπος κατασκευή πλακούντων : Λουκ. Νιρρ.33' 3) άνωφελής μάθησις : 'Ιππ.Ευοχ.1' 4) τώ άναμνηνέσθαι εις τας ύποθέσεις τών άλλων, άδιακρισία : Θεοφρ.Χαρ.13 περιεργία δόξαι είναι προσπολής τις άδών και πράζων μετ' έννοιας Λουκ.'Αλ.'Ιστ.5' ή τής διανοίας περιεργία, αút.Θε.Δ.74 ύπό περιεργίας άγχι του 'Αδου κατσί, Λιδάν.Αόγ.2,53' 5) περιεργα τεχνάσματα, θαυματοποιία : Συμπληκ.Όφρ.536,1.

περιεργονέτης (ο) άνωμα, τίτλος βιβλίου του Διογενειανού, όπερ ήτο είδος λεξικού περίεργοντος κατά στοιχείον τας τε 'Ομηρικές, κωμικές, τραγικές και τας παρά λυρικούς και ά. παιητάς κειμένους λέξεις' 'Ηα.'Επιστ. πρός Ευλόγ. **περιεργός** (π-οι-οι) ίεργωι κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ό λαν, ύπερμέτρως έπιμελής, προσεκτικός, δθ. ό καθ' ύπερβολήν φρονιτών και εις μάτιον ούτω κόπον ύπαβαλλόμενος : Λουσ.12,35 ή που σφής αúτους ήγήσανται περιεργούς ύπέρ όμών τιμωρομένους' || ό ύπερβαλλόντως λεπτολόγος : Αντιφ.έν ΑΠ 11,322 γραμματικώς περιεργα γένη' 2) ό άρεστικός εις τήν έρευνην, τήν έξέταση τήν εις γνώνιν τείνουσαν, έρευνητικός : Γολ.6,63S περιεργα παιδία, - από μικρός ήταν παλύ περίεργος κι έμαθε πολλά' κ. ύπερβ. : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.4,12,3, δημ. φρ. είμαι περιεργος να μάθω - ν' άκούσω - να ιδώ ήλιαν έπιθιμωι' || δθ. τού ούδ. τού περίεργον ούς ός ή περίεργος : Λουκ.'Αλέξ.4 και τώ τε περιεργον . . και πρός τά μαθήματα εύφους . . ές ύπερβολήν έκαστα ύπήρχαν αúτω' 3) περιφρόνησι, σκεπτικισ, σοβαρώς άπασχαλλόμενος εις τινα σκέψιν, μέριμνα : Μέν.'Επιτρ.43 ακυθρωπιδόν οντα με ίδών επί σύννοσης, φσι, 'Αδαοσρ' εϊί γάρ » έγώ » «περιεργός είμι' 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ό τώ άλλότρια έξεταζών, ό άσχολούμενος με τώ πράγματα τών άλλων, ό άτόπως πολλάκις άναμνηνυόμενος εις ξένα ζητήματα, ύποθέσεις : 'Ισοκρ.5,98 ει τας σάς πράξεις σοι διεξιόην, δικαίως άν άνόητος άμα και περιεργος είναι δοκοίην, Ξεν.'Απομν.1,3,1 τούς δέ άλλως πως ποιούντας περιεργους και ματασίους ένόμιμος είναι, Μέν.Σαμ.85, ΚΔ Τιμ.1,5,13 και φλύαροι και περιεργοι, λαλοόσις τά μη δέοντα - πολύ περίεργη γυναίκα, όλα θέλει να τά μαθαίνω' || κ. δημ. τού ούδ. πληθ. έν έπιρρ. χρ. μετά περιεργίας : Στράττ.έν ΑΠ 12,175 περιεργα βλέπειν' κ. συγκρ. : 'Ηρωδιαν.'Ιστ.5,3,8' 5) έν παθ. σημ. ό μετ' ίδι-ακόσισην προσοχή, ακρίβεια, ό λαν έπιμελώδς είργασμένος, πεπαιημένος, ό έπιτετηδευμένος : 'Αριστφ.άπ.321 περιεργα φαρμάτα, Πλούτ.'Ηθ.64A ώπερ κωγράφημα περιεργον' δθ. κ. τού ούδ. άντί του άφρημ. ούς. : Λουκ.Νιρρ.13 τής κόμης τού περιεργόν' || ειδ. επί τών έκπραστικών μέσων, τρόπων, επί του ύφους έν τή γλώσση, έν τή τέχνη του λόγου : Αισχίν.3,229 έξ ένομητών . . περιε-

γων, Διον. Άλ. Λυσ. 14 δδ. κ. : αὐτ. Κρίστ. 3,2 τὸ περίεργον Θουκυδίδου. 6) κ. νεώτ. κ. δημ. παράδοξος, ἀλλόκοτος, προκαλὼν ἐκπληξιν, περιέρχων : Πλούτ. Ἀλέξ. 2 τὰς κατακόρους . . και περίεργος ἱερουργίας, Ἄροδ. Μυθ. Χαλμ. 89 ἔχοντες μεγάλην ἔφεσιν εἰς τοιαύτας περιέργους διηγήσεις, - περίεργη ἀρρώστια, - περίεργα φαινόμενα ἀπολ. τὰ περίεργα αἰ μαγικά τέχνηα : ΚΔ Πράξ. 19,19 τῶν τὰ περίεργα πραξάντων συνενεργικάντες τὰς βίβλους κατέκρινον. || νεώτ. κ. δημ. κ. περι ἀνθρώπου, ὁ μὴ δεκτικὸς σαφούς, ἀκριβοῦς χαρακτηρισμοῦ, ἀκαιανόητος : περίεργη γυναίκα, δὲν μπορεῖς νὰ τὴν καταλάβῃς. 7) μάταιος, περιττός : Ἄνδοκ. 3,33, Πλάτ. Πολιτ. 286C δεισαντας μὴ περίεργα ἅμα και μακρὰ λέγομεν, Ἄριστλ. Ρητ. 1,359b, 27 εἰ τις περίεργος ἰένν. δαπάνη ἀφορεθῆ, αὐτ. Πολιτ. 1,315a, 40 περίεργον δὲ τὸ λέγειν καθ' ἕκαστον τῶν τοιούτων. || ἀνωφελής, ἄσκοπος : Ἰσοκρ. 15,117 πόλεμον ἀσύμφορον και χαλεπὸν και περίεργον.

περίεργω ἀρχαίως, τ. τοῦ ἄττ. περίεργω, περίεργω, κλειώ πανταχόθεν, τριγύρω : Ἡρ. 2,148 τοῦχος δ' ἔξωθεν ὁ αὐτὸς σφείας περιέρπει, Θουκ. 5,11 περιέρχοντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον ἰδ. γρ. περιέρχοντες).

περίεργω-έω σχολ. εἶμαι περίεργος βλλ., ἀναμηνύομαι εἰς πολλὰ : Σχόλ. Σοφ. Αἰ. 586.

περίεργως ἐπίρρ. κ. μὲν, κ. νεώτ. κατὰ τρόπον περιεργὸν βλλ. 1), μετὰ πολλῆς κ. ἰδ. ὑπεριπτου, ὑπερβαλλούσης, δδ. ἀνωφελούς ἐπιμελείας : Ἰππ. ἔως 7. 2) πολυπραγμόνας, ἐν ἀνησυχία : Ἀστράμφ. Χρησμ. 133 περίεργως ἔχειν κ. συγκρ. : Ἰουλ. Λόν. 4,130D περιεργότερον ἔχειν (πρὸς τινα) 3) κατὰ τρόπον ἐπιτηδευμένον : Ἀντιλλ. π. Ὀρειδ. 9,147 κ. συγκρ. : Ἄρρ. Ἐπικτ. 3,1,1 περιεργότερον ἠοκίμενος τὴν κόμην, Ἡρωδίων. Ἰστ. 5,5,3 περιεργότερον ἐξορχεισθαι. 4) περιττός, ματαιώας : Τιμοκλ. 13,4. 5) κ. μὲν, κ. νεώτ., δημ. -α κατὰ τρόπον προκαλοῦντα, ἐξεγείροντα περιέρχων : περιέρχως ἀπέφυγε νὰ καταγγεῖλη τὴν κλοπὴν ἢν ὑπέστη, - περιέρχως δὲν διαμαρτύρεται. 6) μετὰ περιεργίας, μετὰ ζωνῆρας κ. ἰδ. ἀτόπου ἐπιθυμίας πρὸς γνώσιν γεγονότων, πραγμάτων μὴ ἀμέσως ἐνδιαφερόντων τὸν ἐπιθυμοῦντα : ἐζήτηε περίεργως πληροφορίας περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῶν γειτόνων του.

περιέρπει Ἡο. «καθαρίσας» πρβλ. περίσιε, Φωτ. «καθαρὰ» ἰνάγν. «περιέρπει» καθάρσιος).

περιέρπασω λές, ἄττ. περιέρπασω κληλησάω Ἡο. «περιέρπασω» κληλησάω.

περιέρπκτος-ον κύκλω περιεκλεισμένος, περιεπφορμένος : Φερεκρ. 63 περιέρπκτος . . κάνναισι.

περιέρρη μτγν. κ. Ἐπίγρ. περιελανόμεναι, περιπανάω ὀλόγουρα : Ἐπίγρ. ἅμα τὰι ματρὶ περιέρρηε ἰὸ παις), αὐτ. περιέρρυσσα κατὰ τὰ ἱσάρν. 2) ἔρπω περίξ, ὀλόγουρα : Γαλ. 2,549,2 ὅσα τ' εἰλοσπᾶται, και περιέρρηε, και νήχεται. 3) περιελίττω : Αἰλ. Ζ1 6,21 περιέρρηον ἱστοῖς ἀμπελοι || ὄμ. μτ. αἰτ. : Αἰλ. Π1 3,42, αὐτ. Π3,1 κίττω δὲ αὐτὸ [τὸ σπῆλαιον] περιέρρηον.

περιέρρη περιελανόμεναι, περιέρρως, περιέρρως : Ἄριστφ. Ἰππ. 533 ἀλλά γέρον ἂν περιέρρηε, Φερεκρ. 90, Κωμ. Ἀδέσπ. 1112.

περιέρρως κ. νεώτ., παρατ. περιέρρως, ὄρρ. περιέρρως, ἔρχομαι, πηγαίνω ἐδὼ και ἐκεῖ, περιέρρως, τριγυρίζω : Ἡρ. 7,225 αἰ δὲ περιελθόντες πάντοθεν περιερισσάν, Θουκ. 4,36 μόλις περιελθὼν ἔλαβε, Ἄριστφ. Λυσ. 558 περιέρρως και κατὰ τὴν ἀγαράν, Πλάτ. Πολιτ. 283B περιέρρως και κύκλω, Δημ. 665 περιέρρως και κατὰ πάσαν ἡμέραν, ΚΔ Πράξ. 19,13 τῶν περιεργωμένων ἰουδαίων, - περιέρρως τὰς ἐπαρχίας, - περιέρρως

τὸ κτῆμά του. || περιφέρωμαι ὡς ἐπαίτης : Ξεν. ΚΠ 8,2,16 περιελθὼν πρὸς τοὺς φίλους. || περιφέρωμαι ὡς ἔξνος, θεωρῶν τὰ περίεργα : Ξεν. Οἰκ. 10,10 περιελθὲν δ' ἐπισκοποῦμένην. || μτ. μτγ. περιφέρωμαι ποιῶν, πράττων τι : Ἄριστφ. Θεσμ. 505 ὁ δ' ἀνήρ περιέρχετ' ὠκυτόκι ὠνούμενος, Πλάτ. Ἀπολ. 30A οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι, Δημ. 171 σοῦλοι τῆς ἐπὶ τῷ χειροπέθεσθαι χάριτος περιέρρονται. || μτ. συστοιχ. αἰτ. : Ἄριστφ. Ὀρν. 6 ὀδοῦ περιελθὲν στάδια πλεῖν ἢ χίλια, Πλάτ. Θεαίτ. 147C περιέρχεται ἀπέραντον ὄδον, αὐτ. Εὐθ. 273A δὴ ἢ τρεῖς δρόμους περιελπυθότε. κ. μτ. αἰτ. τόπου : Ἄριστφ. Εἰρ. 958 τὸν βωμόν . . περιελήλυθα, αὐτ. Πλ. 679 περιέρθε τοὺς βωμάς ἀπαντας ἐν κύκλω, Ἄνδοκ. 1,99 περιέρχε τὴν δόλιον ταύτην, Δημ. 411 περιέρχεται τὴν ἀγορὰν κύκλω, αὐτ. 277 περιελθὲν τὴν χώραν ἰεπίθεωρῶ αὐτήν. || κ. μτφ. : Δημ. 129 ἱερθεσείας και κατηγορίας περιέρρως, Βέττ. Βάλλ. 40,23 ποικίλως τὸν βίον περιελθεῖν. 2) μτ. αἰτ. προσ. π. Ὀμ. (μ. ἐν τῷ ἔρχομαι περίξ, περιβαίνω, πλῆττω τὴν ἀκοήν, ἐπὶ ἦτων : Ἰλ. Κ 139 τὸν . . περι φρένας ἦλυθ' ἰωή. πρβλ. Ὀδ. Ρ 261, αὐτ. Τ 444. || μτφ. περι τοῦ οἴνου ἐν ἀναφ. πρὸς τ' ἀποτελέσματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ πίνοντος : Ὀδ. 1 362 Κύκλωπα περι φρένας ἦλυθεν ὀνος. 3) ὑπερβάλλω, ἀπαύω, ἐξασπᾶω : Ἡρ. 3,4 σφιγ γὰρ μὲν περιέρθε ὁ Φάνης, Ἄριστφ. Ἰππ. 1142, Πλούτ. Νικ. 10. 4) ἐν κυριόλεκτικῇ σμ. ἔρχομαι, γυρίζω ὀλόγουρα, κυκλώνω : Πλούτ. Ποπλ. 22 κύκλω περιέρθε τοὺς πολεμικούς πρβλ. αὐτ. Ἀγισ. 38. 5) κ. νεώτ. περιφέρωμαι, γυρίζω και ἐπαπέρχομαι εἰς τι σημεῖον, καταντῶ : Ἡρ. 1,96 αὐτὶς ἐς τυραννίδας περιέρρως, Φιλόστρ. Ἀπολλ. 4,37 περιέρρως ἐς ὀκτὼ ὀμιλητὰς ἐκ τεττάρων και τριάντων κατέρχομαι εἰς τι. || νεώτ. ἰδ. εἰς φρσ. περιέρχομαι εἰς γνώσιν - εἰς χεῖρας - εἰς ἀδιέξοδον κτ. : περιέρρως εἰς χεῖρας μου σπουδαία μυστικά ἔγγραφα, - περιέρρως εἰς αὐτὸν ἄπασα ἡ περιουσία τοῦ ἐν Ἀμερικῇ θεοῦ του, - περιέρρως εἰς ἀδιέξοδον - εἰς ἀπόγνωσιν, - περιέρρως εἰς γνώσιν ἡμῶν ἢ φήμην - τὸ γεγανός - ἡ γνώμη (ἦτοι ἐν ἡ σμ. τὸ ἐφασσε). || ἐπὶ προγμ., γεγονότων κλπ. : Ἡρ. 1,7 ἡγεμονίη περιέρρως . . ἐς τὸ γένος, οὐτ. 187 ἐς Δαρσίον περιέρρως ἢ βασιλίη, αὐτ. 7,158 περιέρρως ὁ νόλεμος και ἀπικται εἰς ὕμας, αὐτ. 88 ἐς φθίσιν περιέρρως ἡ νοῦσος ἢ ἀσθένεια κατέληξεν εἰς . .), Ξεν. Συμμ. 4,20 ἐπειδὴν ἂν προκειμένοι λόγον περιέρρως, Πλούτ. Ἡθ. 151A περιέρρως δ' εἰς ἀπαντας ὕμας τὸν λόγον πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 866D κ. μτ. αἰτ. : Ἡρ. 8,106 Φανώνιον ἢ τισὶς περιέρρως ἰεπὶ τέλους τὸν κατέλαβε ἢ ἐκδικίαισι, Λουκ. Πιένθ. 10 ταῦτα ἱσχυρῶς περιέρρως τοὺς πολλούς ταῦτα τὸσον ἱσχυρῶν ἐντύπων ἔκαμαν εἰς τοὺς πολλούς), αὐτ. Ἰστ. Συγγρ. 2 τὸ πάθος . . τοὺς πολυλοῦς . . περιέρρως. 6) ἐπὶ χρόνον, παρέρχομαι : Ξεν. ΚΠ 8,6,19 περιέρρως ὁ ἐνιαυτός. 7) ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἐκτελῶ περιφοράν, περιέρρως : Πλάτ. Τιμ. 39C ὅσταν ὁ ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέρρως κύκλον, Ἄριστφ. Οὐρ. 272b, 14, ὁ αὐρανός περιέρρως.

περισθίω μτγν., ὄρρ. περιέρρως, περιέρρως, τρῶγῃ ἢ θραγκῶν τι ὀλόγουρα : Λουκ. Μισθ. Συμ. 26 περισθίω τὸ σκληρὸν τῆς μαλαχῆς φύλλον κ. μτφ. : Λουκ. Λεζιφ. 23 μὴ μμεῖσθαι τῶν σοφιστῶν τὰ φαυλότατα μμδὲ περισθίω ἔκτανα. 2) φθεῖρω τι γύρω βαθυπῶν ἢ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν : Διόδ. Σ 5,33 διὰ τὸν χρόνον τοῦ ἰοῦ περιέρρως τὸ ἀσθενὲς τὸ σιδήρου.

περισκαμμένως ἱερισκοῦμαι ἐπίρρ. κ. νεώτ. μετὰ περισκαμμένως, μετὰ προσοχῆς, προσεκτικῶς,

συνετώδ : Πλάτ.'Αρ.365P οὐκ ἐπιλογιέτι τὴν φύσιν περισκεμμένως, Φιλ.1,672, ἰώσ.Π1.124.1.

περισκληκα σχόλ. παρακ. τοῦ περισκελλῶ βλ.κ., ἐπί ἀμτθ. σμ. εἰμαι νοτάξηρος : Σχόλ. Σοφ. Αντ.475.

περισταλλένως Ἰπериστέλλω) ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ. κεκαλυμμένως, κρυφῶς, μυστικῶς : Ἄρρ. Ἐπικτ.3,7,13, Διογ.Λ7,16 εἰ δὲ τινα ἐπικότοιοι, περισταλλένως καὶ οὐχ ἄδην, ἀλλὰ πόρρωθεν ἢ κ. νεώτ. ἐπιφυλακτικῶς, μεμετροημένως. μετὰ συστολής : Θέων Ρήτ.2 τὰ ασχρῶ περισταλλένως ἀπαγγέλλειν ἢ ὡς γλωσσ. τοῦ εὐσταλέως βλ.κ. : Ἐρωτιαν.

περιστικόδ-ή-όν Ἰπериστίκοδ (κτ.'Ἐρωτιαν.), ὑγιαντικῶς, ὁ προμηθῶν ὀνάρρωσιν, ἀντίθ. θανατώδης : Ἰπν.Επιδ.1,25 τίνι τούτων δέξῃ καὶ θανατώδης ἢ περιστικόδης, αὐτ.Πρ.ν9 ἄλλο τι τῶν περιστικῶν σμειών ἰδ.γρ. περιστικῶς).

περιστικῶς ἐπίρρ. κ. μων. κατὰ τρόπον περιεστικῶν βλ.κ. : Ἰπν.Προγν.24 ὁστις δ' ἂν τῶν πυρῶτων μῆκινῶν περιστικῶς διακειμένου τοῦ ἀνθρώπου, Παῦλ.Αγ.6,74 περιστικῶς ἔχειν.

περιστραμμένως Ἰπериστράμω) κ. νεώτ. γλῶσσα. τοῦ ἐλγίδην βλ.κ., ἐλικοειδῶς, κυκλικῶς, περιστροφικῶς : Σχόλ.Αισχ.Πρ.882.

περιστάχα (τά) τὰ περίε ἔσταχα, τὰ ἄκρα ἐκτοσσεῶς τινος : Ἦρ.1,86 καίεσθα τὰ περιστάχα, αὐτ.5,101 τὰ περιστάχα νεμουμένη τοῦ πυρός.

περιουίζομαι Ἰσ. περιουίζομαι βλ.κ.

περιφθοδ-ον (ἔφω) μτγν. ὁ ποταχθῶν ἐφθός, ὁ ἐντέλως βερδρασμένος, μαγειρευμένος : Λουκ.'Αλ. Ἰστ.2,21 περιφθοδ καὶ τὸ σῶμα δλον ὠπητημένος.

περιηχῶς-οὐς-ές μτγν. ὁ περιήχων, περιλαμβανόν τι, περιεκτικῶς : Φιλῶστρ.Εικ.2,8 κύμα κυρτόν καὶ περιηχῶς ἰδ.γρ. περιηχέει' 2) ὁ κύπτων καὶ συσπειρούμενος, ἐπί ἀθλητῶν : Φιλῶστρ.Γυμν.40 περιηχεῖ μάλλαν ἢ ὀρθοί,

περιέχω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἄ. περιέχω) [Θουκ.5,71], ἀοιλ. περιέχω) [Σαμφ.Λυρ.Συμπλ.25,9 Θεόφρ.30,3], μέλλ. περιέξω κ. περιηχῶ) [Θουκ.5,7], ἄορ. περιέσχων, ἀπαρφ. περιηχεῖν, μέσ. ἄορ. περιεσχόμεν, ἀπαρφ. περιηχέσθαι, περιδῶλλω, περιηκίω) : Λυσ7,28 τὸ χωρίον, ἐν φῶ περιέδων μὲν οὐδὲν ἐστί . . . κυκλόθεν δὲ ὀδῶς περιέχοντες, Πλάτ. Τίμ.25Α ἐκεῖνο δὲ πλάσσει ὄντως ἢ τε περιέχουσα αὐτὸ γῆ, αὐτ.Μέν.85Α οὐκὼν τέτταρες αὐταὶ γίνονται γραμμαὶ ἴσαι, περιέχουσαι τοῦτὶ τὸ χωρίον, Ἀριστ.Μηχ.851α,14 κ. παθ. : Ἐπιγρ τῶνον κύκλω πέτρας περιέχουμένην ἢ εἰδ. ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρας, τοῦ αἰθέρας τοῦ περιδῶλλοντος τὸν κόσμον : Ἀναξίμ.2 τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἄηρ περιέχει, Εὐρ.ἀπ.919 ὁ περὶ χθόν' ἔχων αἰθῆρ, Ἰπν.Λεξ.3 ὁ περιέχων ἡῆρ, Ἀριστ.Μετ.379α, 28, Διον.'Αλ.Ρωμ.3,47, Πλάτ.'Ηθ.333F κ. ἀπλ. ὁ περιέχων ὁ ἄηρ : αὐτ.Καριολ.38 καὶ δέχονται βαφῆς ἐκ τοῦ περιέχοντος' ἢ ὅμ. τὸ περιέχον τὸ ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας περιβλημα, ὁ ἄηρ, ὁ αἰθῆρ : Πολύβ.1,37,9 πρὸς δὲ τὴν θάλατταν καὶ πρὸς τὸ περιέχον ὄταν παραδῶλλονται καὶ βιαιομαχῶσι, Διόδ.Σ4,38 εὐθὺς θε καὶ κεραυνὸν ἐκ τοῦ περιέχοντος πνεύτων, ἡ πυρὰ πᾶσα κατεφλέγηεν, Πλάτ.'Αλέξ.58 τὴν δὲ πλείστην φθορᾶν . . . δυσκρασίαι τοῦ περιέχοντος ἀπειροσάντο τῆς στρατιᾶς' οὕτω κ. τὸ περιέχον=τὸ περιδῶλλον, περὶ τοῦ οὐρανοῦ : Στράβ.16,2,35 τὸ περιέχον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ γῆν καὶ θάλατταν, ὁ καλοῦμεν οὐρανόν' ἢ ἐν εἰδικῶν. φιλοσοφικῆ σμ. τὸ περιέχον τὸ σταθεῖον τὸ περιδῶλλον τὸν σύμπαντα κόσμον : Ἀναξ.2. Ἀριστ.Γεν.Φθορ.332α, 25 τὸ ὄπειραν καὶ τὸ περιέχον, αὐτ.Νεῶτ 463,3, αὐτ.Φυσ.288α,13, αὐτ.211β,12, Σέξτ. Εμπ.Μαθ.8, 86 ἢ ὅμ. φιλοσ. τὸ περιέχον ἐν τῷ διακρίσει τοῦ εἰ-

δους ὡς ὑποστάσεως, ὡς δυνάμεις περιεκτικῆς τῆς ὕλης : Ἀριστ.Οὐρ.31α,12 τὸ μὲν περιέχον τοῦ εἶδους εἶναι, τὸ δὲ περιεχόμενον τῆς ὕλης' 2) περιδῶλλω πρὸς Φωλαῖν, ὀθ. προφυλάττω, προστατεύω : Πλάτ.Καῖσ.16 αὐτὸς δὲ διασώθει τὼν οὐκίων περιεχόντων' 3) ἐναγκολίζομαι, περιδῶλλω τοῖς βραχίσιον, ἀγκαλιόζω : Πλάτ.'Αντ.79 καὶ περιηχῶν αὐτὴν ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις, ὁ Προκλήτιος, αὐτ.'Αλέξ.31 καὶ τῶν ἄλλων περιεχόντων καὶ δεομένων, Φιλῶστρ.Σοφ.2,5,3 οὕτω π. Σμωνίδ.115,1 πατρός περὶ χεῖρας ἔχουσι' 4) ἐν ἐχθρικῆ σμ. περικυκλῶ, κυκλῶν ὄρω : Θουκ.5,71 καὶ τότε περιέχον μὲν οἱ Μαντινῆς πολὺ τῷ κέρτῳ τῶν Σκιριτῶν, αὐτ.5,73 καὶ τότε τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων . . . ἐκυκλοῦτο τῷ περιέχοντι σφῶν τοὺς Ἀθηναίους ἢ κ. παθ. κυκλοῦμαι, κλεινομαι : Ἦρ.8,10 συμφορῆν ἐποιεῦτο τὸ μεγάλην ὀρώντες περιεχόμενος αὐτοῦς, αὐτ.8,79, αὐτ.8,80, Ξεν.ΚΠ7,1,24 οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα πάντοθεν περιέχετο ὑπὸ τῶν πολεμίων ἢ κ. μφ. πιέζομαι, πλήττομαι : Μέν.'Επιπρ.289, Ἀπολλ.Ρ395 περιεχομένη κακότητι' 5) ὀθ. κ. ὑπερδῶλλω, κτώμαι πλεονεκτέμα τὶ, ὀθ. ὑπερτεροῦ : Θουκ.5,7 οὐχ ὡς τῷ ἄσφαλε . . . περιηχῶσιν, ἀλλ' ὡς κύκλω περιεχῶς βίβ ἀίρησιν τὴν πόλιν, αὐτ.8,105 ἐξέωσαν. τὰς νεῦς τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐς τὴν γῆν ἐπέζεβησαν, τὸ ἐργὸν παλὺ περιεχόντες ἰσολὺ ὑπερτεροῦ ὀναδειχθέντες' 6) γεν. περιέχω τι ἢ τινα καὶ πλεον τούτων, ὀθ. ὑπερτεροῦ : Σαμφ.Λυρ.Συμπλ.25,9 πάντα περιέχοισ' ἄστρα Ἰπери τῆς σελήνης' 7) κ. νεώτ. ἔχω, περιλαμβάνω τὶ σὺν ἄλλοις ἐν ἐμοί, εἶμαι περιεκτικῶς τινος : Πλάτ.Μέν.87D εἰ δὲ μῆδὲν ἐστὶν ἀγαθόν, ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, Ἀριστ.Πολιτ.128α,2 καταμαθεῖν ὅτι πλείω τὰ γένη περιέχει, Μέν.60 λόγος περιέχων ἐγκύμιον, - ἢ θεωρία αὐτὴν περιέχει πολλὰς ἀληθείας, - τὸ βιβλίον περιέχει καὶ χρονολογικὸς πίνακας ἢ κ. παθ. περιλαμβάνομαι, κατέχω θέσιν ἐν τινι συνόλῳ : Πλάτ.Παρμ.145C τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ δλους περιέχεται, εἰς τὰς ἀπλώσεις του δὲν περιηχέτο καμμία σχετικὴ νυξίς' ἢ εἰδικῶτ. ἐπὶ βιβλίων, ἐγγράφων, ἐπιστολῶν, ἀναφῶρα, ἀναγράφω τὶ μεταδῶ ἄλλων, πρὸς τοὺς ἄλλοις : Διόδ.Σ2,1 ἢ μὲν οὖν πρὸ ταύτης βιβλῶς . . . περιέχει τὰς κατ' Αἴγυπτον πράξεις, ἰώσ.Α1 12,4.-τὸ ὀπύνημα δὲν περιέχει τοιαύτην πρότασιν, - εἰς τὸ βιβλίον του περιέχονται πεπαιδωμένοι ἀντιλήψεις κ. ἄπρασι : ΚΔ Πέτρ.1,2,6 διότι περιέχει ἐν τῇ γραφῇ [ἀναφέρεται, γράφεται] ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. τῆς παθ. μτκ. ἐνεσθ. τὸ περιέχόμενον(ν) ὡς οὐσ. πᾶν ὃ τι περιλαμβάνεται, ἐνυπάρχει που, πληροῖ τι : τὸ περιέχόμενον τοῦ κιδωτῶν - τοῦ ἐμάτος' ἢ εἰδικῶτ. τὸ σύνολον τῶν ὄσων περιλαμβάνει πνευματικὸν τὸ ἐργον, ὀλον συγγραφή τῆς ποίημα, θεωρία, μελέτη ἐπιστημονικῆ, ἔκθεσις, ἀναφορὰ κττ. : τὸ περιέχόμενον τῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν του, - πῖναξ περιεχομένων [τοῦ βιβλίου], τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἐκεῖνο πρόγραμμα ἐστερεῖτο παιδαγωγικὸ περιεχομένου' ἢ ὀμ. ὁ σκοπός, ἢ κατὰ βῶσιν κατεῦθυσσις : τὸ περιεχόμενον τῆς προσαφῆς - τῆς ἀναγγελίας του' ἢ φρ. κενὸς περιεχόμενος ἢ χωρὶς περιεχόμενου ἄνευ οὐσίας, βαθυτέρου νοήματος : ποίημα - βιβλίον κενὸν περιεχομένου' ἢ οὕτω καὶ περὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐστερημένος συγκεκριημένο εἰσωτερικῶ, ἰδεολογικῶ κόσμου, πνευματικὸν ἰκανοτήτων ἢ κατεῦθυσσων, κοφίος : εἶναι μὴ γυναικῶς χωρὶς κανένα περιεχόμενου' ἢ ὀμ. κενὸς περιεχόμενος κ.περὶ ἐνεργητικῆ ἢ προσαφῆσιν μὴ ἔχουσαν προοπτικὴν ἢ λιθωδότητα ἐπιτέξῃς ὠφελίμων ὀποτελεσμάτων : ἢ ἐνεργεια-ἢ προσαφῆσιν του εἶναι κενὴ περιεχομένου'

8) ἐν τῇ Ἀριστοτελικῇ Λογικῇ τὸ περιέχον ἐν τῇ ἐνοίᾳ τοῦ γενικοῦ, τοῦ καθ' ὅλου, κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ ἐνοίᾳ τοῦ ἐπιμέρους, τοῦ καθ' ἑκάστων : Ἀριστ. Μετ. φ. 1023b, 27, αὐτ. Α.Π.ρ. 43b, 23. || ὀνόματα περιέχοντα ὄροι γενικοί, ἐνοίαι καθόλου : αὐτ. Ρητ. 1407a, 31. || οὕτω κ. τὸ περιέχον τὸ γενικὸν ὄνομα, ὁ γενικός ὄρος : Ἀθην. 7.309A καλοῦσι δ' αὐτούς . . . πλάτακας ἀπὸ ταῦ περιεχόμενα. 9) ἐν εἰδ. μαθηματικῇ ἐνν. : Εὐκλ. Ὀ.ρ. 7, 19 ὁ [ἀριθμὸς] ὑπὸ δὲ ἀριθμῶν περιεχόμενος ἰὸ ὧν γινόμενον δύο ἀριθμῶν. 10) τὸ μέο. περιέχομαι ἔχομαι ἵπνος, κρατοῦμαι σταθερῶς, σφιχτό, μ. γενικ. ἀντικειν. : Ἀπολλ. Ρ. 4, 82 γούνον περιχομένην, Μοσχ. 2, 11 καὶ μάλλον εἴς περιλάου καύρης κ. μ. αἰτ. : Ἀπολλ. Ρ. 3, 706 περιλάου γούνατα γερσίν. ||| ὄμ. μέο. προσφιλῶν, ὑπερασπίζω, μ. γενικ. προσ. : Ἰλ. Α. 393 ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαι γέ, περίλαο παιδὸς ἐχόμεθ'. κ. μ. αἰτ. : Ὀδ. Ι. 199 οὐδεκὰ μιν . . . περιχομέθ'. 12) ὄμ. μέο. μτφ. προσκολλώμαι, ἀφοσιόομαι εἰς τινα, ἀγαπῶ ὑπερβαλλόντως, μτ. γενικ. προσ. : Ἦρ. Ι. 71 Περιάνδρος δὲ περιεχόμενος τοῦ νεηπέω, αὐτ. 5, 40 ἐπεὶ τοῖνον τοι περιεχόμενον σεδῶρμεν τῆς ἔχεις γυναικίος, αὐτ. 7, 39 οὕτω κ. ἐν ἀναφ. πρὸς πράγμ. ἀρέσκομαι εἰς τι, μτ. γενικ. : αὐτ. Ι. 71 γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν περιέονται. 13) ὄμ. μέο. ἐπιδικῶ, τείνω εἰς τι, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. : αὐτ. 3, 72 οὕτω οὐ ταῦτ' ἀσκεόντες τῶντοῦ περιχομέθ' || σταθερῶς ἔχομαι τινος, θέλω γὰ κατέχω, προσηλοῦμαι εἰς τι, μτ. γενικ. : Πλούτ. Θ. ε. 8 τῆς Πελοποννήσου περιχομένων καὶ πᾶσαν ἐντός. ἴσθημαὶ τὴν δύναμιν ὠρηγμένων συνάγειν. 14) ὄμ. μέο. ἐπιμένω, στοθερῶς ἐπιδικῶ γὰ . . . μτ. ἀπαρφ. : Ἦρ. 9, 57 περιέχεται . . . μὴ ἐκλίπειν τὴν τάξιν.

περιζωμένους ἄπρρ. ἰλιαν ἰσχυρῶς ἢ βίαιως, πολὺ δυνατὰ, σφόδρα : Ὑμν. Ἀπόλλ. Ἐρμ. 495 περιζωμένους κεκολωσθαι.

περιζωφελῶς ἐπίρρ. μτγν. μωνιαδῶς : Ἐπ. ἐν Πάπ. περιζωφελῶς βοδῶσα.

περιζώννυμι μτγν. ζεύγω, ζεύγω : Νόνν. Δ. 15, 184 χαλινῶ νῶτα λεόντων π.

περιζῶω μτγν., ποι. περιζῶω ζῶω, βράζω ὀλόγυρα : Πλούτ. Ἠθ. 567 C, Λοκ. Τ. 20 τὸν ἀφρόν περιζῶοντα, Γολ. 7, 707, Ὀρφ. Ἀργ. 1253 ὑπὸ πρῶφρος περιέειεν ὕδωρ, Α.Π.ρ. 9, 632 φλοεῖν δὲ περιζῶει κρυφαίσιον, Κοῖντ. Ι. 3, 150. || μτφ. ἐπὶ θυμοῦ : Εὐνάπ. Β. Σ. φ. 463 B π - τῷ θυμῷ.

περιζήλωσ ὀν μων. κ. νεωτ. ἰλιαν ζηλευτός : Θεοφύλ. Σ. ἴστ. 109 C ἢ οὐχὶ τὸ κακὸν τοῖς πολλοῖς ἐστὶ περιζήλων, - κατέλαβεν περιζήλων θέσιν.

περιζήτησις - εως ἰή) μτγν. ἐπιμελῆς ζήτησις Ἰω. Χρυσ. 12, 434 ἀφίσιον αὐτὴν ἐν τῇ περιζήτησει, καὶ οὐκ ἐν τῷ συμπεράσματι. ἴεκδ. Παρισ. α.

περιζήτητος - ὀν νεωτ. ὁ πολὺ ζητούμενος, εἶτε ὡς πολὺ ἀγαπητὸς εἶτε ὡς πολὺ ἄξιος ἢ σπάγιος : περιζήτητησαν βιβλίον, - περιζήτητος γαμδρός, - ὁ χρυσὸς εἶναι περιζήτητος.

περιζήτω ὄω μτγν. κ. μων. ἐπιμελῶς ζητῶ τι : Γρηγ. Νύσσ. 3, 246 Α τὰ ἀναγκαῖα τὰ ἐφοδίων περιζήτητων, Βασ. Ι. 108 B περιζήτω ἀλεξιφάρμακα. || κ. μτ. ἀπαρφ. : Φωτ. Ἐπιστ. 291, 33 περὶ οὐ μαθεῖν περιζήτησις.

περιζῆξ ὕγιος ἰδ. ἢ) κ. Ἐπιγρ. οὐδ. πληθ. περιζυγα, βωϊατ. περιδῶγα ὁ ὑπὲρ τὸ ζεύγος, ὁ πλέον τοῦ ζεύγους, περισσεῖον, πλεονάζων : Ξεν. Κ. Π. 6, 2, 32 ἢν μὴ τις ἔχη περιζυγα ἰένν. ἰμάνται ἰμάντες χραισμεύωντας πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν κατὰ τριδαιμένων τοσούτων ἢ οἱ εἰς περισσῶ ἀποκειμένοι πρὸς ἐπισκευήν, Ἐπιγρ. ἔνωσιδία περιζυγα. || ὀνομαστ. περιζῆξ ἀμφ. ἐν. π. Εὐπ. 385, Ἀσιόφ. ἀπ. 838. 2) Ἠο. κόμζυγας, αὐζυγας.

περιζῶμα - ατος ἰτὸ) κ. νεωτ., δ. τ. περιζῶμα (Πλούτ. Ρ. μ. 21) πᾶν ὅτι χρησιμεῖ πρὸς περιζῶσιν, τὸ περιζῆτινὸς ἐξωσμένον, ζῶνῃ περὶ τὴν ὄσφυν, πρβλ. διάζῶμα : Πολυδ. 7, 65 τὸ δὲ περὶ τῆ κοιλίης ζῶμα, περιζῶμα ἢ περιζῶσται ὄμ. τὸ ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν φορούμενον : Παισα. 1, 44, οἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ περιζῶμα ἐκόντι περιρροῦνται. || ἢ πλατεῖα μετὰ ποδῖας ζῶνῃ, ἢν ἐφόρουν οἱ ἱερεῖς κατὰ τὰς θυσίας : Πλούτ. Α. μ. 33 περιζῶμασιν εὐπαρῶφους ἐσταλμένοι πρὸς ἱεραρυρίαν ἐχώρου. || ἢ ὑπὸ τῶν σιδηρουργῶν φορούμενη ποδιά : Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 8, 16. || δβ. πορομ. φρος ἔχειν περιζῶμα φορῶ ποδιάν, ἐπὶ τοῦ μαγείρου : Ἠγήσιπ. Κ. μ. 1, 7, Πλούτ. Ἠθ. 182 D οἱ λαδοῖ σου περιζῶματος ὄζουον, Διον. Ἀλ. Δειν. Ι. ἀσκῶ ἐκ περιζῶματος ἰσάκω τέχνην τινὰ φορῶν τὸ περιζῶμα, δηλ. ἀπλῶς ἔχω τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον τῆς τέχνης, ἀσκῶ αὐτὴν ἐπιπολαίω. || ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ μετὰ ζώνης βραχὺς χιτῶν δν ἐφόρουν οἱ φίλοι, τὰ ὑπὸ τὴν πανοπλίαν : Πολύδ. 6, 25, 3 ἐν περιζῶμασιν ἐκινδύνουον ἰεπόλεμους ἐλαφρῶς ὀπισθενοῖ, ἀντιθ. ἐν θώραξι. || νεωτ. τὸ ὑπὸ μορφῆν ζώνης περιβλημά, καὶ ἰδ. τὸ ἐξ ὑφάσματος ἢ δέματος προκάλυμμα τῆς ἀπὸ τῆς ὄσφους ἐκέρχῃ τῶν γονάτων μοίρας τοῦ σώματος χρησιμεῖον πρὸς προφυλάξιν τῶν ἐνδυμάτων, ἢ ποδιά τῶν τεχνητῶν κ. γεν. τῶν ἐκτελοῦντων βανούσους ἐργασίας, ἢ μπροστέλλα. 2) νεωτ. εἰδ. πᾶς περικλυκῶς χρησιμεῖον πρὸς κόσμον οἰοῦδηποτε κατασκευάσματος, τὸ πρεβάζι, ἄ. μπροῦτορα. || τὸ κράσπεδον τοῦ πεδῶρομου. || ἄρχιτεκ. πᾶσα στεφανῆ ἢ ζώνη κατασκευασμένη εἰς διάφορα μέρη τῶν αἰκοδομῶν ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς καὶ χρησιμεύουσα πρὸς διακόσμωσιν ἢ ἐνίσχυσιν αὐτῶν, οἶον τὸ γέισον, τὸ διάζῶμα κλπ. || ναυτ. Ξυλινὴ ζώνη κατὰ μῆκος ταῦ πλοίου παρὰ τὴν ἴσαλον γραμμὴν προφυλάκτουσα τὸ πλοῖον ἀπὸ τῶν προσκρούσεων.

περιζωμάτις ἰβ) μτγν. ἔρρηξ, ζωστήρ βλλ. 71 : Ὀρειβ. ἀπ. 102.

περιζωμάτιον ἰτὸ) ὕποκορ. τὸ περιζῶμα βλλ. : Ἰ. μ. ἴστ. 134, Διον. Ἀλ. Ρ. μ. 10, 17 ἀχίτων, περιζωμάτιον ἔχων.

περιζώννυμι κ. μων., νεωτ. κ. δημ. περιζώνω περιδᾶλλω τι διὰ ζώνης, ζῶω ὀλόγυρα, μτ. ὄστ., ἐπὶ προσώπων : Ἰώσ. Α. 1, 6, 9 π - τὸ ἔφος, πρβλ. Ἄππ. Ἀνιβ. 20, Νόνν. Δ. 40, 460, Ροφ. φ. n. Ὀρειβ. ἀδ. 6. 20, 1 π - τὸ πσιδίον ἰπθ. 1. 2) νεωτ. κ. δημ. μτφ. περιβάλλω, περικυκλῶ : Γρην. Σ. κ. Τερρ. 10, 4 τὸ χάλασμα . . . ποῦ ὁ μαύρος κί ἀγαρὸς κισπὸς τὸς περιζῶνται, - στρατὸς περιζῶσται τὸς χωρίων τοῦς συνωμότας - τὸν ἐχθρόν. || συνήθ. ἐν τῷ μέσ. τ. περιζώννυμαι ζώνωμαι, ζῶω τι περὶ ἐμαυτὸν, ζῶωμαι μὲ τι : Ἀριστ. φ. ε. 687 γυμνός ὢν τοῦτον τὸν ἄνδρα περιζῶσται ἰτόν ἐφόρεσον ἐς προστάτην, ἐνεδύσε' παρ' ὀνόναον ἀντὶ ἐπίτροπον ἐποίησασαι, Θεόπομπ. Κ. μ. 37 περιζῶσάμενος φᾶν λουτρίδα, Ἀριστ. Πολιτ. 1324 B, 16 περιζῶσθαι τὴν φορεσίαν ἰνὰ φορῶ τῶν ζῶνῃ φορδεῖαν, δηλ. καπιστήριον, Πλούτ. Ρ. μ. 16 ἐθέτητα περιζῶσται, αὐτ. Κοριολ. 9, ΚΔ Λοκ. 17, 8 περιζῶσάμενος διακίνοι' κ. μτ. ὄστ. : Φιλῶδ. Ὀργ. 26 W περιζῶσασθαι ταῖς ἐντέροις τινός. || κ. ἀπολ. : Ἀριστ. Ἀθ. 28, 3 κλέων . . . περιζῶσάμενος ἐδημηγόρησε, Σωρ. 1, 70 A. || ἐπὶ μαγείρων : Ἀλεξ. 174, 11 περιζῶσάμενος ἴφορατὸν τὸ περιζῶμα, τὴν ποδιάν πρβλ. Ἄναξάνδρ. 4, 12. || ἐπὶ ἀθλητῶν : Παισα. 1, 44, 11 περιζῶσάμενον ἐν τοῖς ἀγῶσι . . . τῶν ἀθλητῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ. || ἐπὶ ὄρχιστοῦ : αὐτ. 30, 22, 10. 2) μτφ. ἀναλαμβάνω, παίρνω δύναμιν : Ἄνν. Κομν. 1, 304, Ἠμφαί. 3, 2 Ὀδ. 3 ὁ ἀσθενέστερος περιζῶσαντο δύναμιν.

περιζωσις-εως (ή) μτν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ περιζώνω. τὸ περιζώνειν, τὸ ζώνειν τὸ ὅλον·μα: Ψλχρυσ.1.991A περιζωσις ἀσκόου.

περιζώσασα μτν. περιζώσασα βλ.λ.: Πολυδ.7,65.

περιζώστρα (ή) κ. νεώτ. ζώνη περί τι. περιζώσασα, ποδιά: 'Αναξάνδρ.Π.Πολυδ.2,166 ὡς δὲ παχέαν τὴν περιζώστραν ἔχει'. 2) ταινία περί στέφανον περιδεδεμένη: 'Θεόαρ.2,122 πάντοθε παρφορῶσαι περιζώστρασιν ἑλικτὰν ἰδ.γρ. περί ζώστρασιν'. 3) νεώτ. ναυτ. σχοιῖον ὅπερ περιβάλλει τὴν λέμβον καὶ χρησιμεύει ὡς ἀναρτῶνται ἀπ' αὐτοῦ, κατὰ διαστήματα. ἀντισητήρια παραβλήματα βλ.λ.

περιήλιμα-ατος (τό) σχόλ. τοπογραφικὴ περιγραφή, ἀκριβὲς περιγράφημα: Σχόλ.Διον.Περ.1.

περιήλιματικός-ή-ον μτν. περιγραφικός: 'Θεων Ρήτ.11.'Αφθόν.Προγ.12.

περιήλιος-ους-ές κ. μσν. ὁ ὡς ἐν κύκλῳ κειμένος, ἐπὶ τῶν Κυκλάδων κειμένος περί τῆς Δήλου: Καλλ.Δήλ.198 Κυκλάδας ὀφόμενη περιήλιος, αὐτ.ἀπ.66β κωμῆται περιήλιος ἰπέρει οἰκούντες'. 2) ἐπὶ τῶν βραχιόνων, ὁ ἐξηγκωνισμένος, ὁ δεμένος πισθάγκωνα: ΑΠλ.4,195. 3) κυκλικός, καμπυλωτός: 'Ἰνπ.'Αν.1, Καλλ.'Απόλλ.59 καλὴ ἐν Ὀρτυγίῃ περιήλιος ἐγγυθὶ λίμνης, Ἀπολλ Ρ1,559 περιήλιος ἀκτὴ, αὐτ.3,138 περιήλιος ἀψίδος Διον. Περ.127 περιήλιος τόξον'. 4) ὁ περιβάλλων: 'Εμπ.27 μονίη περιήλιε γάτων ἰχθυῶν ὡν τὴν πέριξ ἐρμήσαν'. 5) ὁ κυκλωτέρως δὴ ἡ κινούμενος: Κόιντ.2,105 περιήλιος Ἐλίκν.

περιήλιος-εως (ή) κ. μσν. νεώτ., δημ. -η τὸ ὀδηγῆν τινα κύκλῳ, τὸ περιφέρειν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐξηγῆν τὰ ἀξιοσημεῖα τῶν πέριξ, ὅσον μνημεῖα, τοπία, πλήρης περιγραφή, ὅταν παρέχουσιν οἱ ὀδηγοὶ καὶ ἱερατοὶ: Λουκ.Χάρ.22 καὶ μοι δείξας αὐτὸ ἐντελή ἔσθ τὴν περιήλιαν πεποιμέννας'. || κ. νεώτ. κ. δημ. γεν. μετάδασσις εἰς διάφορα μέρη πρὸς ἐπίσκεψιν ἢ καὶ μελέτην τῶν ἀξιοθεάτων: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,133 διὰ τὰ ὑπάτω εἰς περιήλιον εἰς δία τὰ νησά τοῦ Βασιλείου μου, - ἀνεχώρησε διὰ περιήλιον εἰς Νορθήλιαν'. 2) γεωγραφικὴ περιγραφή Στράβ.9,2,6 τὴν περιήλιον τῆς χώρας ποιεῖτον, Ἀριστείδ.Λόγ.26 ἰ41, 102, Καισάρ.Δαν.ἐν Σάβ.3,91 Πλασινάσις ἐπαινεῖται τὴν τῆς Ἑλλάδος συγγραφάμενος περιήλιον' κ. κτ. πληθ.: Ἀθῆν.7,278D οἱ τὰς περιήλιους καὶ τοὺς περιήλιους ποιησάμενοι'. 3) τῆς οἰκουμένης περιήλιος τίτλος γεωγραφικῶν ποιήματος Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως'. || ὄμ. περιήλιος Συρακουσῶν τίτλος ἔργου τοῦ Κρίτωνος: Σουίδος. 4) ἐξωτερικὸν σχῆμα: Ἡρ.2,73 αἰετῶ περιήλιαν ὁμοιάτατος καὶ τὸ μέγεθος.

περιήλιος (ή) μτν., μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ καθοδηγῶν τοὺς ξένους καὶ δεικνύων ἢ καὶ ἐξηγῶν τὰ ἀξία θεὰς τοῦ τόπου, ὁ ἱερατὸς: Πλούτ. Ἠθ.675E, Λουκ.'Αλ.'Ιστ.2,31 προσετίθεισαν δὲ. . . καὶ τοὺς ἀκάσταν βίους καὶ τὰς αἰτίας ἐφ' οἷς κολάζονται, Ἐπιγρ. περιήλιος καὶ ἀρχαίτρος'. || ὁ ἐξηγῶν καλλιτέχνημά τι: Λουκ.Μή Πίιστ.Διαθ.5 ὁ περιήλιος τῆς εἰκόνας ἰδ ἐρμηνεύων αὐτήν'. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περιερχόμενος διάφορα μέρη πρὸς ἐπίσκεψιν ἢ καὶ μελέτην τῶν τόπων, τῶν ἡθῶν, ἐθίμων κτ., ἰδ. δὲ τῶν ἀξιολογωτέρων μνημείων ἐν τοῖς τόποις οὗς ἐπισκέπτεται: Καισάρ.Δαν.ἐν Σάβ.3,16 ὁποῦ ἤρχοντο περιήλιται ἀπὸ τὴν Ἐδρῶν καὶ ἐσυνομίλουσαν μαζί τῆς - πολλοὶ περιήλιται ἐπισκέπτονται ἰή φροντα εἰς) τὴν Ἑλλάδα'. 3) ὁ συγγραφὴς γεωγραφικῶν περιγραφῶν, ὁ περιγρόφων τὰ καθέκαστα γεωγραφικῶς, ὅσον Διονυσίος ὁ περιήλιος, Παλέμων ὁ περιήλιος: Ἀθῆν.5,210A' πρὸλ.Πλούτ.Θεμ.32

περιήλιος-ή-όν μτν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήλικον ἢ ἀναφερόμενος εἰς περιήλιον, ὁ τοῦ περιήλιου βλ.λ., ὁ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον μεταδιδόμενος, ὁ κατὰ παράδοσιν διδόμενος: Πλούτ. Ἠθ 366B ἡ κοινὴ καὶ περιήλιτικὴ δόξα'. 2) περιγραφικός: Πλούτ.'Ἠθ.724D βιβλία περιήλιτικὰ βιβλία χρησιμεύοντα ὡς ὀδηγοὶ εἰς τοὺς περιήλιόμενους'. || τὸ ὑπὸ ἰαθδῶρου τοῦ Χαρκηνοῦ ἐγχειρίδιον περί τῆς Πορθίας: Ἀθῆν.3, 93E ἐν τῷ τῆς Πορθίας περιήλιτικῶ'. || νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς περιήλιον ἢ εἰς περιήλιος ἀναφερόμενος ἢ ἀνήλικον: περιήλιτικαί ἐντυπώσεις, - περιήλιτικὸς περιπέτειος.

περιήλιτικός ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον περιήλιου βλ.λ.11, Ξενογού: Εὐστ.Πον.179,90 ἀεροβατοῦντας καὶ περιήλιτικῶς τοῖς κατὰ γῆν ἐπιβάλλοντας'. || νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον περιήλιου βλ.λ.2).

περιήλιος-όν ὁ ἔχων κύκλῳ παρῳήν, εἶδος χιτῶνος: Ἀντιφάν.153 περιήλιτός χιτῶν, Ἐπιγρ. περιήλιτός χιτωνίσκος.

περιήλιος-ομαι ἰθουομαι, ὀδηγῶ | κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ., ὄμρ. -αγοῦμαι ἀποθ. ἐν μέσ. ἢ ἐνεργ. σμ., μέλλ. -ήσομαι, ὀδρ. -οσάμην κ. παθ. τ. -πήλιθην (τὸ οὐδ. τῆς μτχ. ἐνάδρθ. τὸ περιήλιθην ἐν παθ. σμ.), ὄμρ. ἀόρ. περιήλιθηκα, ἄγω τινὰ πέριξ ἢ διὰ τῶν πέριξ, ὀδηγῶ τινα περί τι: Ἡρ.7,214 περιήλιόμενοι τὸ δρος τοῖσι Πέρσασι, αὐτ. Ἐπιάλτης γάρ ἐστί ὁ περιήλιόμενος τὸ δρος κατὰ τὴν ἀτραπὸν ἰδ γενόμενος ὀδηγός, Μέν.Ἡρ.ἀν.9 νυνὶ δὲ τοῖς ἐξ ἀστεως κυνηγέταις ἦκουσι περιήλισομαι τὰς ἀγράδας'. 2) δεικνύω τι εἰς τινα καὶ περιγράφω αὐτὸ: Λουκ.Χάρ.1 περιήλιος δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ὄπαντα, αὐτ.Νεκρ. 20,1 ἂτακε, περιήλιος μοι τὰ ἐν Ἄδου πάντα'. 3) περιφέρωμαι, περιετρέφω: Φιλόλ.21'. 4) παθ. τὸ περιήλιθην τὸ περιγραφέν, τὸ σκιαγραφηθέν: Πλάτ.Νομ 770B τοῦτο δὲ δεῖσαι συμπληροῦν ἡμᾶς τὸ ἀρηγιθῆναι'. 5) νεώτ. κ. δημ. ταξιδεύω εἰς ξένους τόπους πρὸς ἐπίσκεψιν, πρὸς γνώσιν τῶν ἐν αὐτοῖς: περιήλιθην ὄλην τὴν Μικρασίαν, Ζερβ.'Ιστ.19 εἰς τὸν καιρὸν ποῦ περιήλιτο τὸν κόσμον, περιήλιθηκε ὄλη τὴν Εὐρώπη σὲ τρεῖς μῖνας' πρὸλ. περιήλιθης.

περιήλιος ἄτι. ὕπερο. τοῦ περιήλιου βλ.λ.

περιήλιος-ατος (τό) μτν. διήθημα, στραγγισμα, τὸ ἡθηθὸν περίττωμα ὕλης τινός, ἀ. φιλτρούρισμα: Διοσκ.1,101 νάφθα . . ἐστὶ τῆς θαυβαλλήνας ἀσφάλτου περιήλιος, Γαλ.19,365,10 ἰδρῶς ἐστὶ τὸ περιήθημα τῆς ἐν τῷ σίματι λεπτῆς καὶ ὀρθῶδους ὕγρασας'. 2) κτ. πληθ. μέσα καθαρισμοῦ: Λογγίν.43,5 τὰ τοῦ παντός ὄγκου περιήθηματα.

περιήλιος Ἡσ. «περιώρυσζε, περιέγραψεν» (ἀντιπερίλασε).

περιήλιος ἔχω περιέλθει εἰς τινα: Ξεν.ΚΠ 4,6,6 εἰς τὸν φονεὰ ἢ ἀρχὴ περιήκει' πρὸλ. Ἀρρ.'Αν.4, 13,4 κ. μψφ: Φιλόστρ.Εἰκ.2,19 κεφαλαί εἰς κρανία π' μεταβάλλονται εἰς κρανίαι'. || μτ. οἱτ. ἔχω ἐπέλθει ἐπὶ τέλους εἰς τινα: Ἡρ.7,16 τὰ σὲ περιήκοντα ἴδασ εἰς σὲ περιήλθον, αὐτ.6,86 τοῦτον τὸν ἀνδρᾶ φασμὲν περιήκειν τὰ πρώτα (λέγονται ὅτι ἡ μείσθη εὐτυχία ἔχει πέσει εἰς τὸν ἀνθρώπον τοῦτον), Πουσα.8,51,5 ἐμελλε . . δικὴν περιήξεν καὶ Φιλοσοφίμνα'. 2) ἐπὶ χρόνου, ἔχω ἐλθεῖ, ἔχω φθάσει: Πλούτ.'Αγασ.35 περιήκοντι τῷ καιρῷ, Ἀριστείδ.Λόγ.501261,1 ἔτει δεκάτῳ περιήκοντι' πρὸλ. Παρθ.30,2'. 3) περιβάλλω: Φιλόστρ. Απολλ.3,13 φέρωνται ἰθὺν ὄχθονι περιήκουσαν, Δίων Χρ.2,41 περί τὸ σπήλιον π- ἀμπελος.

περιήλιος (τό) νεώτ. τὸ σημειῖον τῆς τροχιάς οὐρανοῦ σώματος τὸ ἀπέχον τὴν ἐλαχίστην ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστασιν, ἀντιθ. ἀφῆλιον.

χω τῆδε κάκειος, περιπλανῶμαι : Ἀριστ. Πιν. 65 Πλαφαγῶν περιθέων τούς οἰκέτας αἰτεῖ, Πλάτ. Πολ. 475D ἐπακούσαι πάντων χωρῶν περιθέουσι τοῖς Διουσιόσι κ. μ.φ. : Πλωτίν. 2,22, αὐτ. 5,1,4'

3) περιστρέφωμαι : Ἡρ. 9,74 ἀσιπιδος αἰεῖ περιθεούσης (δηλ. ἐνῷ αὐτὸς περιστρέφε τὴν ἀσιπίδα του ὀλόγουρα) : πρβλ. Πολυδ. 4,156.

περιθεῶμαι-ῶμαι μ.γν. θεῶμαι, θεωρῶ, παρατηρῶ ὀλόγουρα : Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 3,39.

περιθεωρῶ-έω μ.γν. περιέρχομαι πηγαῖων ὀλόγουρα κοί θεωρῶ, ὅθ. παρατηρῶ ἐξ ὀλοκλήρου, ἀκριβῶς : Λουκ. Ἐρμ. 2,44 ἦν μὴ περιθεωρήσης ἀπαντας ἰδ. γρ. παραθεωρήσεσι, Διογ. Οἰν. 24.

περιθήκη (ή) γλῶσσ. κ. νεώτ. πᾶν τιθέμενον, βολόμενον περίεξ, ὀλόγουρα, περικάλυμμα, σκεπασμα. **περιθήκιον** (τό) νεώτ. βροταν. τὸ καρποφόρον ὄργανον τῶν ἀσκομηκῆταν.

περιθήμα περιθήμα βλλ. 2) : Νικόστρ. π. Στοθ. 4,23,62.

περιθλάσις-εως (ή) (βλιδω) μ.γν. κ. νεώτ. τὸ πιέζειν τὸ ὀλόγουρα καὶ σπᾶν, συντριψίς γύρωθεν, ἐλαφρὸν σπᾶσιμον : Πλούτ. Ἡθ. 6,39E Ἡρόδ. Ἰατρ. π. Ὀρειθ. 10,37,6, Γαλ. 13,11,463' 2) νεώτ. φυσ. ἡ οὐχὶ συμφωνῶν πρὸς τὴν ὀρχὴν τῆς εὐθυγράμμου διαδόσεως τοῦ φωτὸς ἀπόκλισις αὐτοῦ καὶ διάδοσις εἰς διάφορα ὀπτικά μέσα, ἀ. παράθλασις.

περιθλιθής-αυς-ές μ.γν. ὁ ὀλόγουρα πεπισμένος, ὁ ὑπὸ πόνου καταβεβλημένος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν τεθλιμμένος : Βασ. 2,235D.

περιθλίθω μ.γν. θλιθῶ, πιέζω τὸ περίεξ, ζουλώ τὸ ὀλόγουρα : Πλούτ. ἀπ. 13,2 π- τὸν τῆς ὄψεως κῶνον, Νόνν. Δ. 10,370' 2) πιέζων, συνθλιθὼν ἐξάγω τὸ : Νόνν. Δ. 17,361.

περιθλιφίς-εως (ή) μ.γν. πίσεις, ζουλήμα ὀλόγουρα : Κάσσι. Προδλ. 28.

περιθλώ-άω μ.γν. πιέζω τὸ ὀλόγουρα θλώ, σπᾶ, συντριβῶ : Πλούτ. Ἡθ. 3,41A (παθ.), Γαλ. 18,11,640, Σωρ. 1,118 (παθ.).

περιθήσκω ἐπὶ σαρκός, παύω νὰ ἔχω, χάνω τὴν αισθητικότητα μου περὶ τραύμα τὶ : Ἰππ. Αἰμ. 33 (δ. γρ. ἀμφιθνήσκουσι).

περιθήριον (τό) Ἐπιγρ. περιθῆριον βλλ.

περιθραυσίς-εως (ή) γλῶσσ. τοῦ ἀγμοῦς, τὸ θραυεῖν, σπᾶν τὸ ὀλόγουρα, συντριψίς πρβλ. παράθραυσις : EM 11,47 (ηλθθ.).

περιθραύω θραύω, σπᾶ τὸ ὀλόγουρα, θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια : Ἀριστ. Πρ. 935h, 2 συνήθ. ἐν τῷ παθ. : Ἰππ. Νούσ. 4,55, Ἀριστ. Πρ. 935a, 38, Ἰώσ. ΠΙ 6,1,3, Πλούτ. Ἡθ. 6,26B, Γαλ. Χρ. Μορ. 2,17' 2) μ.φ. κατασυντριβῶ : Φιλ. 1,564.

περιθρηνοῦμαι-έομαι μ.γν. παθ. ἀντηκῶ ἐκ θρήνων : Πλούτ. Ἀντ. 56 καὶ τῆς ἐν κύκλῳ σχεδὸν ἀπάσης οἰκουμένης περιθρηνομένης καὶ περιστεναζομένης.

περιθρηγκῶ-ῶ μ.γν. περιφράσσω τὶ διὰ θρηγκῶ, περικλείω τὸ ὀλόγουρα μὲ φραγμαῖον : Πλούτ. Μάρ. 21 τοῖς ὀστέοις περιθρηγκῶσι τοὺς ἀμπελώνας : ἢ παθ. περιφραγτομαι : Κλήμ. Ἀλ. 303.

περιθριε-τρίχος (ἰ) μ.γν. κ. λεξ. Σουῖδ. «ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος ὁ μηδέποτε κερεῖς», Καλλ. ἀπ. ἀνών. 56.

περιθρομβοῦμαι-ῶμαι μ.γν. παθ. πῆζω καὶ μεταβάλλωμαι εἰς θρόμβους ὀλόγουρα, ἐπὶ τοῦ αἵματος : Ἡλιδ. Χειρ. π. Ὀρειθ. 50,52,3, Γαλ. 10,345 κωλύεται γὰρ ἡ ἀμφοισὶ ὑπὸ τοῦ περιθρομβομένου τοῖς ἔρωγῶσιν ἀγγεῖσι αἵματος.

περιθρόνιος-α-αε ὁ πῆριξ θρόνου, καθίσματος κείμενος ἡ εὐρισκόμενος Ὀρφ. Ὑμν. 7,4 (ηλθ. γρ.).

περιθρύλλητος-ον μ.γν. κ. νεώτ. ὁ περιθρύλλος περιδότης, περιφῆμος : Τζέτζ. Χιλ. 8,371, αὐτ. 7,929.

περιθρυλλήτως ἐπίρρ. περιδοτήτως, περιφῆμως : Κατ. Ἀστρ. Κ 8(4), 205.

περιθρύλλω-ον μ.γν. περιθρύλλωτος βλλ.

περιθρύπτω μ.γν. κ. περιθρύβω ἐν τῷ παθ. περιτριβῶ ἡ κοπανίζω εἰς τεμάχια, τριβῶ τὶ ὀλόγουρα εἰς θρύμματα : Διόδ. Σ 3,51 τοῦτο κατὰ τὴν πρὸς τὸ στερμένιον πρᾶπτωσι περιθρύβουσαι, Φιλ. 1,501 τὰ περιθρύπτονα τὴν ψυχήν, αὐ 2,527.

περιθρύψω-ίω μ.γν. θυμίζω πέριξ, θυμιατίζω ὀλόγουρα : Κυρον. 33 ἡ κεφαλὴ τοῦ ἰχθύος περιθυμιαμένη μετὰ σμύρνης.

περιθύμος-ον ὁ σφόδρα ὠργισμένος, πολὺ θυμωμένος : Αἰσχ. Ἐπ. 7,24 τὰς περιθύμους καταράς Οἰδιπόδα βλαψίφρονος, Φιλ. 1,684 τὸ περιθύμων, Κατ. Ἀστρ. Κ 8(4), 181 ἢ τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. : Πλούτ. Μάρ. 19 περιθύμων ἡμύοντο τοὺς φεύγοντας καὶ τοὺς διώκοντας.

περιθύω κατὰ τρόπον περιθῶν βλλ., πολὺ θυμωμένα : Ἡρ. 2,162 περιθύωω ἔχοντα περιταμῆν . . αὐτοῦ τὸ τέ ὤτα καὶ τὴν ῥίνα, Αἰσχ. Χο. 40 μέμψουσαι τοὺς γὰς νεύρον περιθύωω.

περιθύομαι μ.γν. προσφέρω θυσιᾶν δι' ἐξόδων μου ἀλλὰ δι' ἄλλου : Πλούτ. Ἡθ. 168D περιθύόμενος οἶκοι κᾄθηται ἰδ. γρ. περιθειόμενος.

περιθύρον (τό) Ἐπιγρ. παραστάδες, τὸ ἐκ σανίδων πλαίσιον, τὸ κοῦφωμα, ἡ κάσα θύρας.

περιθύρω-έω μ.γν. κ. λεξ. ἴσταμαι ἡ κᾄθημαι περὶ τὴν θύραν : Αἰλ. ΖΙ. 1,11,14 Ἡσ. «περιθυρεῖν» τὸ ἐπὶ ταῖς θύραις ἴστασθαι, Φώτ.

περιθυράκιδιον (τό) δ. γρ. ἀντὶ ἐπιθυρακίδιον.

περιθυρακίζω μ.γν. κ. νεώτ. δηλιζῶ διὰ θύρακος κ. παθ. δηλιζομαι διὰ θύρακος : Βασ. 2,239.

περιθύριον(ν) (τό) νεώτ. κ. ὄσμ. τὸ κενὸν γραμμάτων διάστημα τὸ καταλειπόμενον εἰς τὸ ἄκρα σελίδος χειρογράφου ἡ ἐντύπου, ἀ. ῥα. προσθήκη καὶ σημειώσεις ἐπὶ τοῦ περιθύριου' ἢ συνεκδ. πᾶν ἐλεύθερον ἢ κενὸν διάστημα εἰς τὰ ἄκρα ἐπιφανείας τινός, πλαίσιον' ἢ μ.φ. πλεόνασμα, παρακαταθήκη : ἀ ἐκ τῶν εἰσοδημάτων μου ἐπιπράξεις δὲν ἀφήνω περιθύριον διὰ προσθέτους δαπάνας' ἢ τὸ ἔξω τοῦ κυρίου θέματος, γειγνόμενος ἡ πράγματος : εἰς τὸ περιθύριον τῆς ζωῆς ἴεξω, μακρὰν τῆς ἐνεργου ζωῆς' κ. φρ. ζῆ εἰς τὸ περιθύριον (ζῆ μακρὸν πάσης θράσεως, ἀποτραθηγμένος), -βάλλω, θέτω ἐπὶ τὸ περιθύριον ἰθέτω κατὰ μέρος, δὲν ὑπολογίζω, παραγκωνίζω, ὀρθοδοκιμάζω τινά' 2) χρηματιστ. τὸ παρὰ τῷ μερίθῳ κατατιθέμενον ποσόν, τὸ χρησιμεῖον πρὸς κάλυψιν ἐνδεχομένης ζημίας : ἐξηνητήθη τὸ περιθύριόν σας καὶ φροντίσατε διὰ νέαν καταβολὴν.

περιβάλλω θέτω, ρίπτω τὸ περίεξ, περιβάλλω τὶ μέ τὶ : Ἰλ. Ο 19 περὶ χερσὶ δὲ δεσμών Ἰηλα ἰέν τμ.1.

περιβάπτω πιτρώσκω, τραυματίζω παντοχόθεν, ὀλόγουρα : Θεόκρ. 2,82 περὶ θυμὸς ἰάθθη.

περιβάχω, ἐπ. παρστ. περιᾶξο ἀντὶ περιᾶξε κερηχῶ, ἦχῳ ὀλόγουρα, ἀντηκῶ πέριξ : Ὀδ. 1,395 περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ, Ἡσιόδ. Θ 678 δεῖνον δὲ περᾶξε πόντος ἀπέριων.

περιβῶμαι ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ περιβῶδα βλλ. : Ἰλ. Ν 723 βουλή ἐθέλεις περιβῶμαι ἄλλων.

περιβουνοῦμαι-ῶμαι γίνωμαι κυρτός, καμπύλος, κεκαμμένος : Ἰππ. Γυν. 1,36.

περιθρύομαι μ.γν. εἶμι ἰδρυμένος πέριξ, εἶμαι σημενέως ὀλόγουρα : Φιλόστρ. Ἐικ. 1,12.

περιθρύω-ῶ μ.γν. ἰδρύω καθ' ὄλον τὸ σώμα : Σέτζ. Ἐμ. Μ. 11,159, Ἀετ. 8,7.

περιθρύω-εως (ή) ἰδρῶν μ.γν. ἰδρωσις καθ' ὄλον τὸ σώμα : Διοσκ. Ἐθν. 9, Σωρ. 1,28, Ὀρειθ. ἀπ. 53.

περιζομαι περικάθημαι, κᾄθημαι ὀλόγουρα : Ἡρ. 1,202 κύκλω περιζόμενος ἐπιβάλλειν ἐπὶ τὸ πῦρ, αὐτ. 6,78 περιζόμενοι ἐφύλασσον μτ. αἰτ. ὄντικμ. : Ἡρ. 5,4 τὸν μὲν γινόμενον περιζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται' πρβλ. αὐτ. 41.

περικνούμαι-έομαι μγν. έρχομαι, φθάνω πανταχόθεν έξ όλων των μερών, έκ πάντων των σημείων· έν χρ. μ. μτφ. : 'Αρατ.473 περί φρέσ· Ίκε· τ· θαύμα ίέν τήρεισι, Σχόλ.'Αρατ.862 ούδέ άλλωσ περικνούμένη ή άκτίσ παρέχει τι τοιούτων.

περίκω 'Επιγρ. Διορ. τ. του περίκω βλ... : 'Επιγρ. Κερκυράσ έπει κα και έκαστάκις ό χρόνος περίκω.

περιπιάζω μγν. περιπνεύω βλλ. έν χρ. μ. τό μέσ. : Πολύβ.4,3,29, Ζώσιμ.1,53, Πάπ.

περιρριπείω μγν. Ιππεύω περίξ τινός, πορεύομαι, πηγαίνω κύκλω, όλόγυρα έφιππος ή μετά Ιππικού : Πολύβ.5,73,12 οι δέ περιρριπύσαντες και γενόμενοι κατά νότου τοίς παλεμίοις, 'Αρρ.Γακτ.4,6 ίέικ.1, Πολύβ.4,8,4· 2) μτβ. περικυκλώ· τι πανταχόθεν δι' Ιππικού : Πλούτ.Κρόσσ.25 προσέπαντο και περιρριπνευον τό κέρασ ώσ κατά νότου γενισόμενοι' || κτ. έπέκτ. μτφ. κ. επί έντόμων παρασίτων : 'Αχλλ.Τάτ.2,22 περιρριπύει τον άνθρωπον ίό φύλλοσι.

περιρριπταί κ. μον. κ. νεώτ., μγν. τ. του πέτομαι βλλ., ίπταμαι, πετώ υπεράνω και περίξ τινός : 'Αριστ.Ζ1542b,24 και έν τοίς ύφόρμοις πρώτων όσων περιρριπτήν περί τό πλοτον άφανίεται εύθύσ, Δίων Κ 59,3, 'Αλέξ.Τραλλ.Πυρ.4, Μάρκ.Εύγ. Εϊκόν.167,10, 'Θεοφύλ.Σ'Ισ'.73,14C ίέκδ. Βόννης, - σήμνωσ άεροπλάνων περίρριπτο τής πάλεωσ.

περίσσειος έν μγν. ό πέρα του ίσου, περισσώτερον ή ίουσ, λ. πλασάσσια πρόσ έτυμολόγησιν του περισσός : Θεολ.'Αριθμ.13.

περιστάνω μγν. κ. περιστώ-άω Ιχαριιλ.'Αθην.1,21E] δ. τ. του περιστήμι βλλ. : Βέττ.Βόλ.285, 33, Χαριιλ.π. 'Αθην.1,21E άλλωσ πάσαν την τής τραγωδίασ οικονομίαν εις έμυτον περιστάνω.

περιστήμι κ. μον. κ. νεώτ., έπ. άόρ. β' περιστήν 'Ιλ.Δ 532, γ' πληθ. ύποτ. περιστήμισι [αύτ.Ρ 95], μέσ. άόρ. α' περιστήσασμην [αύτ.Β 410], παθ. άόρ. περιστάθη 'Οδ.Λ 243], παρακ. περιστάκτα [Γλάτ.'Αξ.370D] [οί ά. χρ. ώσ οι του άπλου Ισθημι βλλ.]· τό ρ. εύρηται έν μτβ. κ. άμτβ. χρ. όθ. έν τοίς συνθέτοις μτβ. χρόνοις, Ισθημι περίξ, στήνω, θέτω τι όρθιον όλόγυρα, τοποθετώ περί τι, περίξ έστού κτ. αίτ. : 'Θουκ.8,108 και περιστήσασ τούσ έστού κτ. κτηκόντισε' || κ. μτ. αίτ. κ. όοτ. : 'Ηρ.3,24 έπειτα δέ οι περιστάσι στήλην έξ ύέλου ηπειρομένην κοίλην, Γλάτ.Τιμ.78C περιστάσιν κύτος τώ ζώφ, 'Ηρωδιαν.'Ιστ 7,10,13 περιστήσαντεσ αύτοίσ έξηφόρουσ' || μτ. αίτ. κ. έμπρόθ.

Διορ. : Ξεν.ΚΠ7,5,1 **περιστήσασ** μέν πάν τόν στρατεύμα περί την πόλιν' || κ. μτφ. : Δημ.555 τό τοίς ύπέρ αύτών έπεξίουσι δικαίωσ έτι πλείωσ περιστάσιν κακά' || κ. επί κινδόνων : Πολύβ.12, 15,7 περιστάσιν κινδύνωσ ταις Καρχηδόναίσι' || κ. επί άγώνων : Πλούτ.Συγκρ.'Αγ. κ. Γράσυχ.5' έν τώ μέσ. άόρ. α' Ισθημι περί έμαυτον, τοποθετώ τι περίξ έμού πρόσ ώφέλειάν μου : Ξεν.ΚΠ 7,5,41 ό ούν Κύροσ περιστήσάμενοσ τών ξυστοφόρων Περσών κύκλον μέγαν ειπώσ, 'Αππ.'Εμφ. Πολ.3,4 περιστήσαστο φρουράν περί τό σώμα' 2) κ. μον. κ. νεώτ. έν τώ μέσ. τ. μτ. μέσ. άόρ. α' κ. ένεργ. άόρ. β', παρακ. κ. ύπερσ., Ισταμαι περί τι, τοποθετούμαι περίξ τινός, όλόγυρα άπό κάτι, παρίσταμαι : 'Ιλ.Δ 532 περιστήσασ γάρ έστίρουι . . . δοάιγ' έχχεσ χερσιν έχοντες, Γλάτ.Τιμ.76B τό περιστάτωσ έξώθεν ηνεύσαστοσ, 'Ακολ.Οείασ Λειτουργίασ Μ Συναπή κτ. άπέρ τόωσ περιστάτωσ λαού του άπέκδεχομένου τόσ παρ άσού μέγα και πλούσιον έλαοσ' || οι περιστάτωσ οι περίξ Ισταμένοι, έθεοται, ό άκροσται : 'Αντιφ.6,14 πολλοί των περιστάτωων τούτων τά μέν πράγματα ταύτα πάντα άκριβώσ έπίστανται' κ. παθ. : 'Οδ.Λ 243 πορφύρεον δ' άρα κύμα περιεσάθη,

ούρει ίσον' 3) μτ. αίτ. άντικειμ. Ισταμαι κύκλω, περίξ τινός, περιβάλλω, περιστοιχίζω, περικυκλώνω : 'Ιλ.Ρ 95, αύτ.Σ 603 πολλώσ δ' ημερόντα χρόρον περισσασθ' όμιλοσ, αύτ.Β 410, 'Οδ.Μ 356 τάσ δή περισσασθ' ή και εύχετόωντα θεοσίαν, αύτ.Υ 50, 'Ηρ.1,43 εύρόντες δέ ίπθ θρηλιον και περιστάντες αύτό κύκλωσ έπακρόντισον, Αισχ.άπ.379, Ξεν.ΚΠ3,1,5 Κύροσ . . . περιστανται τον λόφον τώ παρόντι στρατεύματι, Πλάτ.Πολ.432B' || κ. έν μτφ. χρ. επί δεινών : 'Θουκ.4,10 έκλογίζόμενοσ άπαν τόσ περισσώσ ημάσ δεινών, 'Ισοκρ.4,162 τοσούτουσ πολέμου την Άσίαν περισσάντοσ, Δημ. 30 χωρίσ γάρ τής περιστάσασ άν ημάσ αίσχύνησ, Αισχίν.3,137 δια τον φόβον των περισσάντων αύτούσ· πρβλ. 'Θουκ.3,54, Δημ.293' || κ. μτ. όοτ. : Γλάτ.Νόμ.947B περισσάμενοσ τή κλίην' || συχν. μτφ. : 'Θουκ.76 ήμιν . . . άδοξία τό πλείω ή έπαινοσ περίεσθι, Λυσ.2,60 τή 'Ελλάδι δουλεία περιεσθήκε, Δημ.209 τώ πολέμουσ περιεσθηκόσ Θηβαίοσι, αύτ.450' || κ. επί άνάγκησ, μτ. όοτ. κ. όπαρφ. : αύτ.407 έκ δέ του δίξ έμ' εισελθεν άνάγκη περισσάτο και τούτωσ πάλιν εισίνοαι' || άπολ. επί περιστάσεων, ώσ επί τόσ πολλύ κοκών : Λυσ.2,32 άπορούντες δέ τοίς περιεσθηκόσι πράγμασιν, 'Επικ.Γινώμ.38' || κ. επί καιρών : Πολύβ. 3,86,7· 4) τό ένεργ. φέρωσ, περιάγω ίδ. επί χειροτέραν κατάστασιν, όθ. έν χρ. τό μέσ. επί ασυμδάντων, άποθαίνω, κατανώω, μάστιχα εις τό χείροσ : 'Ιππ.Κωακ.471 έξ άρωστήσ περισσασθαί τινι έξ ύδερων, 'Θουκ.6,24 ταύναντιον περιεσθη αύτώ ίδωλοσ τούνοντιον άπέθη δι' αύτόν], Λυσ.12, 64, Γλάτ.Μέν.70C, αύτ.Πολ.343A ό τό δικαίουσ λόγος εις τούνοντιον περιεσθήκει' || κ. νεώτ. περιπίπτω, περιέρχομαι : 'Θουκ.1,32 περιεσθηκην ή πρότερον σωφροσύνη, 'Ισοκρ.8,59 ένταύθα τά πράγματα περιεσθη νύν άβουλία φαίνομένη, Δημ.295 ει τά μέν πράγματ' εις όπερ νυνί περιεσθη, - περιεσθη εις άδιέξοδον' || κ. μτ. άσπαρφ. : Πλάτ.Μέν.244D, Δημ.301 περιεσθήκει τής βοθηείασ δεομένησ αύτάσ έτέροσ βοηθειν' || έπί προσ. καθίσταμαι, γίνομαι : 'Ιππ.'Επιδ.3,13 έξ ύδρωπα περιεσταντο' 5) άναφέρομαι, κατανώω, καταλήγω, άπολήγω εις . . . : 'Θουκ.6,61 περιεσθήκει ύποφία έσ τον 'Αλκιβιάδην, αύτ.7,1B, 'Επιγρ. εις όλίγαυσ ημάσ περιεσθη ήσ στατίων' 6) τό ένεργ. μτβ. μετατρέπω, μετοβάλλω : 'Επίκ. 'Επιστ.2,51U' || κ. τό μέσ. : 'Θουκ.4,12 εκ τούτο περιεσθη ή τύχη' 7) περιεσταναι εις τύχασ έξερστώμαι έκ τής τύχησ : αύτ.1,78 φιλειεί τύχασ τά πολλά περιεσασθαί' 8) τό ένεργ. έν μτβ. χρ. φέρωσ περίξ, όλόγυρα, φέρω εις τι σημείον : Γλάτ.'Αξ.370D, 'Αριστ.Πολιτ.1304a,33 ό δήμοσ εις έσάτων περιεστήσσε τήσ πολιτείαν, 'Ηρακλ.Πον.π. 'Αθην.12,537C' || τό μέσ. κ. παθ. έρχομαι, φέρομαι περίξ, όλόγυρα, περιστρέφομαι : 'Αριστ. Φυσ.217a,19' || κ. επί άνέμων : αύτ.Μετ.365a,6 εκ των άπαρκτίων εις θρασάκισ περιεσασθαί' || κ. επί χρόνουσ : 'Ιππ.Φύσ.'Ανθρ.7, 'Θεόφρ.ΦΑΙτ. 2,11,2· 9) τό ένεργ. μεταβίτω, άποδίδω : Δημ.1014 περιεσταναι τάσ έσάτουσ συμφοράσ έμέ, Διον.'Αλ.Ρωμ.3,3' 10) τό μέσ. πορεύομαι δια κύκλω όπωσ άσποφύγω τι, όθ. παραμερίζω, άσποφεύγω τινάσ : Φιλόδ.Ρητ.1,384S, 'Ίώσ.Α11,1,4, Λουκ.'Ερμότ.86 έκτραπήσασμαι και περιστήσασμαι ώσπερ τούσ λυττώντας των κυνών, Γαλ.Χρ. Μορ.10,14. Πορφ.'Αποχ.4,7, 'Ιαμβλ.Πυθ.33,239, αύτ. 31,187, Σέξτ.'Κενομ.Μαθ.11,93, ΚΔ Τιμ.2,12 τάσ δέ βεβήλουσ κενωφνιάσ περιεσασσο, Μάρκ.Αύρ.3,4' 11) περιεσταναι μή . . . φοβούμαι μήνοσ : 'Ίώσ.Α1 4,6,12' 12) έρωμ περί τινάσ, πτήσασ εκ φόβουσ : Φιλόδ.Ρητ.1,99S' 13) άπατώ, εξαπατώ : 'Επιγρ. 14) ρηματ. π. περιεσάσις.

περισχάινομαι γίνομαι λίαν ισχυρός, καταληπτόνομος, τελείως άδυνατιζώ : Ίνπ.Έπιδ.6,8,18.
περίσχω δ. τ. του περίεχω βλλ. : Όουκ 5,71 περίσχομαι κατά τών έναντιών εύδυνμον άμφότεροι τώ δεξιώ.

περιχνεύω Ιληνεύω μτγν. άνηνεύω, άναζητώ πέριξ, όλόγουρα τά ίγνη τινός, τριγύρω, άνοζητώ τι έπιμελώς : Φιλ.2,479 τοίς όφθαλμοίς και τοίς μυκτήρι περιχνεύομαι ιδ.άναγν. περιχνεύομαι), **περικαχάλω** άω μτγν. γελά πέριξ τινος, περισκιρωτά έκ χαράς : Όηπ. Άλ.4,326 μητέρας έκ βοτάνης έριφο περικαχάλωντες πολλή γηθοσύνη . . δέχονται.

περικάδομαι ζωρ. τ. του περικέδομαι βλλ., σφόδρα κήδομαι : Πίνδ.10,54 μάλα άνδρών δικαίων περικαδόμοιοι.

περικάος-οϋς-έσ ό καιών πέριξ, όλόγουρα ήτοι όλος έκ της πολλής θερμότητος, ό κατακεκαυμένος : Ίνπ.Κωακ.154 οι περικάος προς χείρας, αύτ. 223, αύτ. Άφορ.5,62, Ίώσ.Πι.4,8,3 περικάος τό χωρίον || περικάος θερμότης υπερβαλλόντως Ισχυρά, άνυπόφορος θερμότης : Θεόφρ.Πυρ.44.

περικαθαίρω καθαίρω, καθαρίζω, παστρεύω κατά πάντα τά μέρη, παναχόθεν, τελείως, έντελώς : Άριστ.Ζι.598b,14 οι φλιεΐς τά δίκτυα περικαθαίρουσι, Γαλ.12,877- 2) καθαίρω, καθαρίζω κατά τά άκρα : Θεόφρ.Φι.4,13,5 περικαθάραϊ τάς βίβας. 3) μτφ. έξαγνίζω τελείως : Πλάτ. Κριτ.120Α τά δ' άλλα εις τό πύρ φερον, περικαθάραντες τήν στήλην, Άριστ.άπ.496 περικαθαίρω έπασοΐδαίς, Θεόφρ.Χορ.16,14 σκύλακι κελεύσαι αυτόν περικαθάραϊ, ΠΔ Δευτ.18,10 περικαθαίρων τον υϊόν αυτού και τήν θυγατέρα αυτού έν πυρι, Δλων Χρ.48,17 πόλιμ ή ακίλλη Ιάλλάϊ τώ λόγω περικαθαίρειν' κ. παθ. : Κλήμ. Άλεξ.844 τά του περικαθάρθέντος κακά.

περικαθάρτω μτγν. προσκολλώ, προσδένω, κρεμώ τί πέριξ, όλόγουρα : Πλούτ. Άντ.29 έκέλευσε τους άλιεις . . κρύφα τώ άγκίστρω περικαθάρτειν Ιχθός. 2) έν τώ μέσ. τ. προσδένω επί του σώματός μου, έπάνω μου, περιβάλλομαι, φρωά : αύτ. Ηθ.364B νεδρίδας περικαθάρτονται. 3) περικαταστρέφω, άναποδογυρίζω : Στράβ.16, 4,6 περικαθάφαντες δε άγγελτον σημειωυ χάριν μεθ' ήμεραν άναρτύττουσι, Διοσκ.Εϋν.2,45 περικαθάρτειν τρύβλιον τώ άλγοόντι μέρει. 4) έγκλειω, περικλείω : ΨΚαλλιστ.3,31 περικαθάρτειν πυξίδα πυξίδι. 5) μτ. δοτ. περιβάλλω : Πλούτ. Άρέσκ.Φιλ.4,13,9, Γαλ.Φιλ.Ίστ.94.

περικαθαρίζω μτγν. καθαρίζω τελείως, έξαγνίζω : ΠΔ Δευτ.30,6 και περικαθαριεΐ κύριος τήν καρδίαν σου. 2) καθαρίζω και άπορρίπτω, άποκαθαίρω : αύτ.Λευ.19,23 περικαθαριεΐτε τήν άκαθαρσίαν αυτού.

περικάθαρμα-ατος Ιτά) μτγν. καθαρισμός, άγνισμός, έξαγνισμός : ΠΔ Παροιμ.21,18 περικάθαρμα δέ δικαίω άναμος. 2) κάθαρμα βλλ.21, άποσάσμος : ΚΔ Κορ.4,13 ώς περικαθάρματα του κόσμου ένγενήθημεν, Φώτ. Έπιστ.224,29.

περικαθάρμος Ιδ) περικάθαρσις, τελείως, παντελής έξαγνισμός : Πλάτ.Νόμ.815C περικαθαρμοΐς τε και τελετάς τινας αποτελούσων ιδ. γρ. περί καθαρμούς).

περικάθαρσις-εως Ιή) ή ένέργεια και τό όποτέλεσμα του περικαθαίρω, ό κατά πάντα τά μέρη ή έκ πάντων των μερών καθαρισμός : Θεόφρ.ΦΑτ.5,9,11 περικαθαρσις των ριζών.

περικαθαρτήρια Ιτά) Ησ. έν λ. θεώματα εθυσιαί έξαγνιστικά).

περικαθαρτής Ιδ) πάπ. ό περικαθαίρων, περιερχόμενος και καθαρίζων τι, δο. ό έξαγνίζων : Πάπ.Μαγ., Ησ. έν λ. άπομάστις.

περικαθέζομαι, παθ. όδρ. περικαθεσθών, κάθημαι πέριξ, όλόγουρα : Λουκ. Άλ.Ίστ.1,23 όπωμένων δε περικαθεζόμενοι ώσπερ δή περί τράπεζαν λάπτουσι, Σέξτ. Έμπ.Πυρρ.3,232. 2) περικυκλώ, πολιορκώ : Δημ.1379 περικαθεζόμενοι αυτών τά τεχος πολλή δύναμει έπηγγέλλοντο.

περικάθημαι, ίων. περικάθημι, γ' πληθ. πορ. περιεκαθέτατο ΙΉρ.8,1111 κ. περικαθέτατο Ιαΐτ.6,231, κάθημι περί τί κύκλω, όλόγουρα : αύτ. 3,32 Αιγύπτιοι δε ως τραπέη περικαθημένω λαδούσαν θριδάκα τήν γυναικα περιτίλαι. 2) μτ. αϊτ. περικυκλώ, πολιορκώ τι : αύτ.1,103 περικατημένη τήν Νίωνα έπλήθε Σκυθέων στρατός μέγας, ΠΔ Κριτ.9,31 και Ιδου αύτοι περικάθηνται τήν πόλιμ επί σέ' || όμ. κ. μτ. έμπροθ διορ. : αύτ. Βασ.3,15,27 και πάς Ίσραήλ περικάθητο επί Γαθαθών. 3) επί πλοΐων, όπουλεία : Ήρ.9,75 περικατημένω Άθηναίωμ Αιγίωνα Εϋρωπάτην. έφάνευσε. 4) μτ. αϊτ. προσ. κάθημαι πλησιον τινός ως σύντροφος αυτού ή φίλος : αύτ.3,14 των άλλων Αιγυπτίων των περικατημένων αυτών.

περικαθίσταμαι άποθ. άναρτώ, κρεμώ τί πέριξ μέλους του σώματός μου, κρεμώ έπάνω μου : Φιλ.2,266 περιουχέστω περικαθίσταμεν.

περικαθίζω ένεργώ, κάρνω ώστε να καθίστα τις ή τι πέριξ ή υπεράνω τινός : Ίνπ.Γυν.1,51. 2) μτ. αϊτ. κ. δοτ. θέτω, τοποθετώ, έγκαθιστώ τιναι πέριξ τινός : Ίώσ.Α1,8,14 περικαθίζειν στρατόν τή πόλει, αύτ.13,5,5. 3) άμτθ. κάθημαι, κείμαι, εύρισκομαι περί τι, όλόγουρα όπό κάτι : Μάξ.Τύρ. 27,6, Άχλλ.Τάτ.3,5, Όρειδ.Εϋπόρ.4,113,4. 4) περιβάλλω, περικυκλώ, πολιορκώ, μτ. αϊτ. : Διόδ.Σ 20,103 περικαθίζειν τό τεχος, Άππ.Ίθρη.53 περικαθίζειν κύκλω τήν πόλιμ, Έπιγρ. || κ. μτ. έμπροθ. διορ. : ΠΔ Μακκ.1,11,61 περικαθίσσε περί αυτήν, αύτ.Βασ.4,6,24' || κ. άποθ. : Ίώσ.Α1,12,8,1. **περικαθίστις**-εως Ιή) γλωσσ. τό περικαθίζειν, τό καθίζειν περί τι, όλόγουρα άπό κάτι.

περικαίνωμαι μτγν. νικά, ύπερρωτώ τινα, δο. επί πυρός καταναλισκώ : Νικ.Όηρ.38 ήν ουδέ καρτεροΐ πυρός περικαίνυται όρμη.

περικαίω, άπτ. περικάω και τι πέριξ, όλόγουρα, καφαλίωζω, ταουροφιλιζώ : Θεόφρ.ΦΑτ.2,3,8 θερμός γόρ ών άγαν ό άήρ περικαίω, Στράβ.17,1,27 ός τά μέν πυρι τά δε σιδήρω διεκλωβάτο των Ιερών άκρωτηριάζων και περικαίω, Πλούτ.Μάξ.6' || κ. παθ. φλέγομαι έκ πάντων των μερών, σκαφαλίζομαι : Ήρ.4,69 πολλοί δε Ιβός περικεκαυμένο αποφεύγουσι, Θεόφρ.Πυρ.74, Πλούτ. Λούκ.25 περικαίόμενος τώ πολεμίω πυρι. 2) μτφ. ύπεκκαίω, φλογίζω, έξεγερω, έξερεθίζω : ΠΔ Μακκ.4,16,3 ή τής φιλατεκνίας περικαίειν έκείνην φύσιν. κ. παθ. : Άνδρ.2,2 τί ποτε οϋτοι οι άνδρες δεινός οϋτως περικαίνονται.

περικάκησις-εως Ιή) μτγν. μεγάλη δυστυχία, μέγα κακόν, άπελπισία έκ του πλήθους των κακών, άπελπισιακή κατάστασις : Πολυδ.1,85,2 προδήλου τής αίκίας δια τήν περικάκησιν, **περικακος**-αν μτγν. ό υπεράγαν, λίαν κακός. Πτολ.Τετραβ.68,16 περικακος, δουλοφύχαι, Πρόκλ. Τετραβ.98 ύποπόνηρον περικακον.

περικακώ-έω μτγν. είμαι έν τώ μέσω κακών, λίαν δυστυχής, έν άπελπισία : Πολυδ.1,58,5 ούχ, ως Φάδιος φσιπιν, έξαδυνατόντες και περικακούντες, Ίω.Χρυσ.1,458 (έκδ. Paris) Ινα μη περικακώ, Ινα μη απογινώσκω, αύτ.10,865C, Έπιφάν.1,83B. **περικαλάμιτις**-ιδος Ιή) μτγν. ό φλασιός του καλάμου : Γαλ.12,422.

περικαλειτός-ή-ό Δημ. δ. τ. του παρακαλειτός βλλ. || ή αϊτ. τού αύθ. κτ. πληθ. περικαλειτά παρακλητικώς, Ικετευτικός : Μολακ.Συντρ. 85,9 τά χέρια περικαλειστά . . ύφώνει.

περικάλινδης-ως(ή) μτν. περικυλίνδης βλ.λ.: Πλούτ. Ήθ.919α.

περιάλλεια ή μτν. ή ιδιότης του περικαλ-
 λυτός βλ.λ., υπερβολικόν κάλλος, μεγάλη καλλονή :
 Βασ.3,239Α τή του προσωπου περικαλλεία.

περικαλλής-ους-ές κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων
 ἔξαιρετικόν κάλλος, υπεράγαν ὄψαιος, παραπολύ
 ὄμορφος, πονώριος, ἐπὶ προσώπων : Ήλ.Ε 389 εἰ
 μὴ μπυθίη περικαλλής Ἥριβιοι Ἑρμῆα ἐξήγ-
 γειλεν, αὐτ.Π.85, Ὀδ.Λ 281, Ὑμν.Ἑρμ.3,23, αὐτ.397,
 Φάλαρ.Ἐπιστ.96,268 περικαλλοῦς ὕμνωδίας ἐπαι-
 ούμενον, Ἀριστοφ.Θεου.282 ὦ περικαλλή Ὁ-
 σμοφόρω, δέξασθέ με, Ἀριστλ.ἀ.Π.1,αὐτ.Κόσ.397α,
 4, Φιλ.2,269, ἴωσ.Π1 ὁ,1,1, Δίων Κ 37,17, Ἀλκίφρ.3,59
 Μηναι.12,13 Ὀρθρ. Qδ.9,6 ως περικαλλής καὶ ὠ-
 ραφα καὶ περιδέξιος παρθένος ἥ κ. ἐπὶ τῶν
 ὄφθαλμῶν : Ὀδ.Ν 401, αὐτ.433 κνύχωσεν δέ οἱ
 ὄσσε πάρος περικαλλέῃ ἔδοντε ἥ κ. ἐπὶ ἀγάλ-
 ματος : Χρυσ.μ.π.Ἡρ.5,60 νικήσας ἀνέθηκεν τείν
 περικαλλές ἀγάλματ. ἥ κ. ἐπὶ χώρας : Ὡθεῖον.
 1277 τῆμος Ἑρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα
 νῆσον ἥ κ. ἐπὶ ἀνθέων : Ἑλλάν.55] στέφα-
 νον ἀνθῆων περικαλλεστάτων ἥ π. Ὁμ. συ-
 χιότ. ἐπὶ πραγμ. : ἴλ.Α 603 οὐ μὲν φόρμιγγος πε-
 ρικαλλέας, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, αὐτ.Θ 249, Ὀδ.Α 153,
 αὐτ.Β 117, αὐτ.Ε 263, αὐτ.Χ 438 θρόνους περικαλ-
 λέας ἠδὲ τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγις . . καθ-
 αίρειν' 2] νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέ-
 ρων τῆς οἰκῆς, τῶν καραβιδῶν.

περικαλλίμαχοι ἰσθ' μτν. κωμ. λ. οἱ περὶ τὸν
 Καλλιμαχόν, οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ : Φιλ.ΑΠ 11,347.

περιεαλλύνω μσν. καθωραίζω, καθιστῶ τὴ
 ἐξαιρετικῶς, ἐξόχως ὄψαιον, παθ. : ἴω.Φωκίος Deser.
 Ρελ.5,12 λευκοῖς μωρμολοῖς περικαλλύνεται.

περικαλλῶς ἐπίρρ. μτν., μσν. κ. νεώτ. μετ'
 ἔξαρτου κάλλους, δι' ἔξαιρετικῆς ὄψαιότητος,
 παραπολύ ὄψαια : Κατ.Ἀσιρλ.Κ 2,171, Λογγίν.Ρητ.
 186β, Εὐστ.836,41 τὸ δὲ ἀπόρουσ καὶ ἐξεναρίξει
 . . περικαλλῶς παρισώπῃ ἰδ. ἀνάγν. περικαλλῶς.

περικαλός-η-ο δημ. ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν
 καλός, ὑπέρκalos, διακρινόμενος διὰ μεγάλην ἔ-
 ξαιρετικὴν καλωσύνην : ἦταν σ' ἅλη τῆς τῆ ζωῆ
 κατὰ καὶ περικαλῆ ἡ συχωρημένη ἥ κ. αἰτ.
 τοῦ αὐδ. κτ. πληθ. περικάλα ὡς ἐπίρρ. : πῶς τὰ
 περνάτε γ - Κατὰ καὶ περικάλα. 2] ὁ περικα-
 λῆς βλ.λ. : Κρυστ.Γκόλφω 75 ἄλα κατὰ περικάλα,
 ὁμως σὺν λείπῃ ἢ Γκόλφω, ὄλα γυμνά.

περικαλάζω μσν. καπαλάζω πέριξ, δλόγυρα :
 Μιχ.Ἀκου.2,180,22 [ἐκδ.Λ.].

περικαλύμμα-ατος ἰσθ' κ. νεώτ. πᾶν τὸ περ-
 ικαλύπτον, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς περικάλυψιν,
 περιβλήμα, σκέπασμα, δθ. ἐνδυμα : Πλάτ.Πολιτ.
 279D περικαλυμμάτων δὲ τὰ μὲν δλόσχιστα, σύν-
 θετα δὲ ἕτερα, Πολύδ.7,208. 2] μτν ἐν μτφ.
 χρ. πρόσχημα βλ.λ. : Φιλ.1,608 τὰ περικαλύμματα
 καὶ περιπτα ταῦτα ἀπαμφιάσαντες.

περικάλυπτο κ. νεώτ., ὄρρ. περικάλυφα, παθ.
 ὄρρ. περικαλύφθη, μτχ. παθ. παρακ. περικεκα-
 λυμμένος, καλύπτω πέριξ, δλόγυρα, ἐκ πάντων τῶν
 μερῶν, περιβάλλω, σκεπάζω δλόγυρα . ἴλ.Ρ 243
 παλέσιον νέφος περὶ πάντα καλύπτει, αὐτ.Κ 201,
 Ἡρ.4,23 τὸν μὲν χειμῶνα ἐπέσεν τὸ δένδρον πε-
 ρικαλύφῃ πλῶσ στεγνῶ λευκῶ, ἴπν.Ἀφορ.5,59,
 Ξεν.ΚΠ 7,3,14 περικαλύφαι ἀπῆν τε καὶ τὸν ἀν-
 δρα ἐνὶ ἱματίῳ, Κδ Μάρκ.14,65 καὶ ἤρξαντο τινες
 ἐμπύθον αὐτῶ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον
 αὐτοῦ, αὐτ.Λουκ.22,64 ἥ κ. μέσ. καλύπτω ἐμαυ-
 τόν, καλύπτομαι ἐκ πάντων τῶν μερῶν, δλόγυ-
 ρα : Πλούτ. Ήθ.51D ἐκεῖνος ἐξεπατιτῆ τε καὶ περ-
 ικαλύπτεται ταῖς ὁμοίότησι 2] περιπίθω ὡς
 κάλυμμα, θέτω τὴ δλόγυρα ὡς ἐπίθεμα, ἐπίρριμμα,
 περιβάλλω τὴ : ἴλ.Ε 359 ἐπεὶ αὐτῶ ἐγὼ μαλακόν

περὶ κῶμα κάλυφα, Πλάτ.Τη.34B καὶ ἐπὶ ἐξώθεν
 τὸ σῶμα αὐτῆ περικάλυφα, ΠΔΒασ.3,87 περ-
 ικαλύπτον τὰ χερουβιμ ἐπὶ τὴν κιθωτὸν καὶ ἐπὶ
 τὰ ἅγια αὐτῆς ἐπάνωθεν ἥ μτφ. περικαλύπτω
 τινὶ σκότον περιβάλλω, σκεπάζω τινὰ διὰ σκό-
 τους : Εὐρ.ἴων 1522 περικαλύφαι τοῖσι πράγμασι
 σκότον' 3] περικαλύπτω τὴ σωτηρία διασαφ-
 λίζω, ἐξασφαλίζω, σώζω τὴ : Πλάτ.Νόμ.793B
 πάση σωτηρία περικαλύφοντα ἔχει τοὺς τότε
 γραφέντας νόμους' 4] μτν. περικαλύπτω τὰ
 πάθη ἀποκρύπτω τὰ πάθη σκοπίμως πρὸς ἐξοπά-
 τησιν : Πλούτ. Ήθ.100F ἢ κακία δυσωπεῖται καὶ
 περικαλύπτει τὰ πάθη ἰδ. γρ. παρακαλύπτει ἥ ὁ-
 πολ. ἀποκρύπτω : αὐτ.1013E περικαλύπτειν καὶ ἀρ-
 νεῖσθαι' 5] περικαλύπτω τὴ τῶ θεῶν ἴσθ' Διο-
 νύσω) μεθύω, μεθύσκω : Διφιλ.20 τὰ θηπτόν περ-
 κάλυπτε τῶ θεῶ' 6] ρηματ. π. περικάλυμμα,
 περικαλυφῆ, περικάλυψις, περικαλυπτός, -πέτον.
περικαλυφῆ ἰθ' περικάλυψις ἡ κύκλω, ἐκ πάν-
 των τῶν μερῶν κάλυψις : Πλάτ.Νόμ.942D τὴν τῆς
 κεφαλῆς . . δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν τῆ τῶν ἀλ-
 λωτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῆ.

περικάλυψις-ως ἰθ' νεώτ. κάλυψις ἐκ πάν-
 των τῶν μερῶν περικαλυφῆ.

περικαλῶ-ῶ δημ. ἐπίρρ. μτχ. κ. περικαλιών-
 τας ἰδ. τοῦ παρακαλῶ βλ.λ. : Πολύτ.Ἑκλ.Τραγ.
 244,7 πάει κὶ ἡ μάννα του κοντά περικαλιώντα.

περικάμμορος ἰθ' ἡ μσν. ὁ πάντων ἀθλιότα-
 τος, δυστυχέστατος : Ἀπολλιν.Μεταφρ.287.

περικάμνω πάπ. καταβάλλω μεγάλας προσπα-
 θείας : Πάπ. ἐπεὶ Κατάρ εἰμι καὶ περικέμνηκα
 τὸ κλίνον ἀναλήμψεσθαι.

περικαμνή ἰθ' κάμψις, κομπύλωσις πέριξ, δλό-
 γυρα, πλήρης καμψῆ : ἴπν.Ἀοθρ.46 ἐξ δλόγιο χω-
 ρίου τὴν περικαμνήν ἔχειν ἰσθεῖαν καμψῆν, ἔχου-
 σαν μικρὰ ἀκτινά.

περικαμνής-ους-ές μτν. κ. μσν. ὁ περικεκαμ-
 μένος, λυγισμένος, κυρτός πέριξ : Ἀκούλ.ΠΔ Ἡσ.
 40,4, αὐτ.ἴσδ.6,8, ἴωσῆφ Γενέσιος 21A σὺν δέκα
 περικαμνέσι ναυσί' 2] ὁ ἔχων ἀλλεπαλλήλους
 κάμψεις : 8έττ.Βάλ.263,13 διὰ περικαμνῶν τόπων.

περικάμπτῃς ἰθ' γλωσσ. ὁ ἀναβάλλων τὴ, ἀπα-
 φεύγων καὶ βραδύνων νὰ πράξη τὴ.

περικάμπτω κ. νεώτ. κάμπτω τὴ κύκλω, δλό-
 γυρα, καθιστῶ τὴ πέριξ κυρτόν, καμπυλώνω, λυγι-
 ζῶ δλόγυρα : ἴπν.Ἀοθρ.18. 2] διαγράφω πλή-
 οη καμψῆν : Ἐπιρρ. περικάμπτειν τὸν τοῖχον

3] κάμπτω τὴ περὶ τὴ, ὑπέρ τὴ, μτ. αἰτ. κ. δοτ.
 Λουκ Φιλόπ.19 τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις περ-
 ικάμπτως ἐσκοπίσασον ὄξειδερεκίστατα. 4] ἀμτθ.
 παρακ.μτν βλ.λ. : Πλάτ.Εὐθ.291B περικάμψαντες
 πάλιν ὄσωπρ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν

ἥ κ. μτ. αἰτ. τοῦ τὸν. : Ἀριστλ.Ἀκουστ.802α,39
 περικάμπτει ἰδ' ἡχορὶ τοὺς δέξους, Αἰλ.Π1,15 τριή-
 ρεις περικάμπτουσαι τὸν Ἄθω' 5] ἐκτελέσας
 κομψῆν διευθύνουμαι πρὸς τὴ, στρέφουμαι πρὸς τὴ :
 Ἄπν.Λιβ.95 περικάμπτειν ἐπὶ τοὺς λιμένας 6] περ-
 ιέρχομαι, βαδίζω, πορεύομαι οὕτως, ὥστε νὰ ἀ-
 ποφυγῶ τὴ : Ἐρμῖπ.ἴστ.23 τὴν τῶν κῶμων χω-
 ραν περικάμπτειν' 7] παρέρχομαι : Διόδ.Σ 5,
 59 τὰς μὲν ἀπαντήσας καὶ ὁμιλίας τῶν ἀνθρώ-
 πων περικάμπτει ἰδ. ἀνάγν. τοῦ παρέκαμπτει,
 Ἀπολλ.Κετ.246B, Ἀρχιγ.π.Γαλλ.12,790, Πορφ.Πυθ.59,
 αὐτ.96 τὰς ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν φιλίας, ἀλλῶ
 πᾶνυ σπουδαίως περικάμπτειν αὐτάς, Ἐπιγρ.Πά-
 ρου, Πάτ. 8] νεώτ. διαβαίνω καὶ στρέφω.

περικαμφής-ως ἰθ' γλωσσ. κ. νεώτ. περικαμ-
 πῆ βλ.λ., παράκαμφις, δθ. ὑπέκφυγῆ' 2] νεώτ.
 ἐπὶ μετῶλων, τρόπος κατεργασίας μεταλλίνου ἐλά-
 σματος, καθ' ὃν δίδεται εἰς αὐτὸ σῆμα κομπύλω-
 διὰ σφρηλασίας ἢ πύσεως τῆ βοηθεία πειστη-
 ρίου' 3] ὁμ. διάβασις καὶ στροφή.

περικανήζω πάπ. περιθυμιά-άω βλλ., Σουιδ. έν λ. Ίουστινιανός ό ρινώτμπος: περικανήζων άχυροίς τούς έπιφανεστάτους άπέκτεινε.

περικαρδικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τό περικάρδιον, ό του περικαρδίου: περικαρδική φλεγμαμόη.

περικαρδιόλυσις-εως ή ή νεώτ. άπελευθέρωσις του περικαρδίου έκ ατερεών συμφύσεωσ.

περικάρδιον [τ]ό μγν., μον. κ. νεώτ. άνατομ. Ινώδης όρογόνοσ θύλακοσ κομοειδήσ περιβάλλον τήν καρδίαν μετά μέρος τών εις αύτήν έμβαλλόντων και τών έξ αύτήσ έκπορευόντων μεγάλων άγγειών στελεχών, ή βάσις του όποίου συνάπτεται μετά του τενοτονίου κέντρου του διαφράγματος, ή δε κορυφή στρέφεται πρόσ τά άνω μέχρι σχεδόν του κοίλου του άσπικίου τόξου: Γαλ.4,441, Γεωπ. 17,5,2 περικάρδιον σκίλλης.

περικάρδιος-αν [καρδία] κ. μον. ό περι τήν καρδίαν ή ό παρ' αύτήν, πλησίων αύτήσ κείμενοσ: Έμπ.105,3 περικάρδιον αίμα, Ρουφ.Όνομ.163 περικάρδιος χιτών, Γαλ.Χρ.Μορ.6,16, αύτ.18, ΕΜ 667, 7, Εύστ.Πον.298,90 ζέσιν περικάρδιον' || ό περικάρδιος ώσ ούσ. τό περικάρδιον βλλ.: αύτ.6,16. **περικαρδιοτομία** ή) νεώτ. ή δια τομήσ διάνοηξις του περικαρδίου.

περικαρδίτις-ίτισ ή) νεώτ. φλεγμονή του περικαρδίου όφειλομένη συνηθέστατα εις παθήσεισ τών πέριξ υργάνων ή εις έπιποκκήν λοιμωδών νόσων, σπανιώτατα δε κύσα πρωτοπαθήσ.

περικαρπία ή ή το περικάρπιον βλλ.: Θεόφρ. Φ1 6,1,3 ό δέ τριβολοσ και τή περικαρπία φυλλοκάνθον έστι.

περικαρπιάκανθος-ον ό έχων άκανθατόν περικάρπιον, άκανθατήν σπερματοθήκην: Θεόφρ.Φ1 6,1,3, αύτ.6,5,3 ό δέ τριβολοσ ίδιον έχει, διότι περικαρπιάκανθόσ έστι.

περικαρπιακός-ή-όν νεώτ. ό αναφερόμενοσ εις τό περικάρπιον, ό του περικαρπίου.

περικάρπιον [τ]ό κ. νεώτ. τό σύνολον τών έξωτεικίων περιθλημάτων, τών περικαλυμμάτων του καρπίου τών προεργονένων έκ τών μεταβολών, άσ υφίσταται ή φώθηκη μετά τήν γονιμοποίησ, ή θηκη του καρπίου ή του σπόρου, λέπυρον: Άριστ.Ψυχ.412b,2, αύτ.Μετ.380a,11, αύτ.Ζ1 770a,15, αύτ.Πρ.925b,30, Θεόφρ.Φ1 1,2,1 καρπόσ δ' έστι τό συγκείμενον σπέρμα μετά του περικαρπίου,Φανι.Ίστ.34, Διοσκ.2,110. 2) μγν. τό περί τό μετακάρπιον τήσ χειρόσ ή χρυσού ή και άλλου μετάλλου φέλιον: Πολυδ.5,99, Μολχ.423D.

περικαρτερώ-έω μον. άναμένω μετ' άνυπομνησάσ: Άνν.Κοιν.442B μηδέ πρόσ μικρόν περικαρτερός τούσ μετ' αυτόν.

περικαρφισμός [τ]ό μγν. έπί άλεκτοριδών, τό περικαλύπτεσθαι δια κερφών, τό ρίπτειν πέριξ όρφη, άχυρα: Πλουτ.Ήθ.700η οίόσ έστιν ό τών άλεκτοριδών, όταν τέκται, περικαρφισμόσ.

περικαθάλλω, έπ. άσρ. β' περικάδβαλον κ. περικάμβαλον, ρίπτω, καταρπίτω πέριξ, όλόγυρα: Άπολλ.Ρ 3,707 περίσχετο γούνατα χερσίν, άν όν δέ κάρη κόλποισ περικάδβαλεν' || ρίπτω τινά και έξαηλό αυτόν χρομαί, καί γήσ: Νόων.Δ 37,582 όπιτιον αυτοκύλιστον όλον περικάδβαλε γαίη' 2) περικάλλω ή πάντων τών μερών τελείωσ: Χρυσ.εις Δημόκρ.η.Άλέξ.τραλλ.1,15 δέρας περικάμβαλε μήλου' || κ. μτφ. Κόιντ.1,819 Άργείσισ λυγρόν περικάδβαλε πένοσ, αύτ.5,469.

περικαταγμάτικη άγωγή ή) μγν. ποσμηταιρία περι άγμάων, καταγμάτων: Γαλ.18[2],582.

περικατάγνυμι, μγν. παρακ. άμτθ. περικαταγών [διαν. Άλ.Ρωμ.8,67], καταθραύω, συντριβώ τελείωσ πέριξ, όλόγυρα έν χρ. τό παθ.: Θεόφ.Φ1 3, 7,4 περικαταγνύμενον δε ένδοθεν έχει πυρήνα,

Φιλ.1,657' || θραύω, συντριβώ, σπάζω έπί τινόσ τι: Άριστ.Φ.Λυσ.357 ού περικατάξει τό ξύλον τύπον' έχρησιν τιν' αύτόσ', Άλκίφρ.3,45, Άθην.1, 17C ώσ και τάσ άμίδασ άλλήλοσ περικατανάγει, **περικατακλώ-άω** λεξ. περιάγνυμι, κατασυντριβώ τί πέριξ, σπάζω κατί όλόγυρα: Άπολλ.Σοφ. Λεξ.Όμ.ένλ. περιάγνυται.

περικαταλαμβάνω καταλαμβάνω, περικλείω παντοχόθεν, έν χρ. τό παθ.: Άριστ.Πρ.946b,38'

2) προκαταλαμβάνω, προφθάω: Θεόφρ.Φ1 4,2,5 περικαταλαμβάνει γάρ ό νέασ [καρπόσ] άει τόν έναυ, αύτ.3,4,5, αύτ.16,1, Διόδ.Σ 4,54, αύτ.20,74,Ίώσ. Α12,16,3 θάλασσα περικαταλαμβάνει τούσ Αιγυπτίουσ' κ. παθ.: Άρχύτ.1, Άριστ.Κόσ. 400b,1, Πολύδ.14,4,10 πολλοί δε περικαταλήφέντες υπό τήσ φλογόσ καταπρήσθησαν' 3) άναγκάω, έν χρ. μ. τό παθ.: αύτ.16,2,8 Φίλιπποσ δε περικαταλαμβάνόμενοσ τοίσ καιροίσ [άναγκάζόμενοσ υπό τών περιστάσειων]' 4) άμτθ. έπέφρχομαι, έπανερχομαι, άρχομαι, άρχίζω: Θεόφρ.Όσμ.39 περικαταλόδοισ τήσ ώρασ.

περικατάληψις-ίτισ ή) άωρ. τ. του μη άπαντάντοσ περικατάληψις ό.τ. του περικατάληψις βλλ.: Τιμ.Λοκρ.97B έκτελέοντι δε τόν δρόμον περικαταλήψιασ ποιούμενοι φασιάσ τε και κρυφιασ και έκλείψιασ.

περικατάληψις μγν. άφήνω τι υπόλοιπον: Νίκ.Όθρ.809 κέντρον γάρ πληγή περικάλληπειν έμπατεύσασ' κ. παθ.: Πολύδ.4,63,10 μετά δε ταύτα σιομετρήσασ εις τριάκονθ' ήμέρασ τήν δύναμιν εκ του περικαταλειφέντοσ σίτου [δ.άναν] περικατοληφθέντοσ[ι].

περικατάληπτος-ον ό καταληφθείσ υπό τινόσ ή υπό τινων πέριξ, όλόγυρα, περικυκλωθείσ, ό καταληφθείσ και κυκλωθείσ υπό τινόσ: Φίλιππδ.24, Διόδ.Σ 2,50 έπειδιαν δε περικαταληπτόν ή, τήν κεφαλήν εις τινά θάμνον' . . άποκρύπτεται' || κ. έν άναφ. πρόσ τόν θάνατον: Φιλ.δδ.Όθ.ν.39' 2) μγν. ό άνακαλυφθείσ: ΠΔ Μακκ.2,14,41 περικατάληπτοσ γενόμενοσ υπέθηκεν αυτώ ξίφοσ. **περικατάληψις**-εωσ ή) ή πρόξις και τό άποτέλεσμα τό περικατοληφθέν βλλ 2), τό καταφθάνειν, πρβλ. περικατάληψις: Θεόφρ.Φ1 7,10,3, Πτολ.Τετραδ.1,19,30 συμπίπτουσ τή πρόσ άλλαλλα περικαταλήψει, αύτ.Υποθ.44,23.

περικαταμάσσει γλωσσ. άπομάσσω τι πέριξ όλωσ, περικαθαίρω.

περικαταπίπτω μγν., έπ. όόρ. β' περικάππειον, πίπτω κάτω, καταπίτω πέριξ ή έπί τινόσ: Άπολλ. Ρ 3,543, αύτ.2,831, Τρωιδ.δ.576, Κόιντ.5,502, αύτ.9,168.

περικαταρρέω καταρρέω έκ πάντων τών μερών, κύκλω ή περι τι, δθ. καταπίτω, κρημνίζομαι πανταχόθεν: Λυσ.30,22 τούσ δε νεωσολίκοσ και τό τελην περικαταρρέοντα, Κλήμ.Άλ 89 περικαταρρέοντες τή φθορή.

περικαταρρήγνυμι κατασχιζώ τι πέριξ, όλόγυρα, σχίζω όλοσχερώσ, όλωσδιόλου: Άπολλ.Ρ 9,39 τήν έσθητα περικαταρρήξει, Νικόλ.Δαμ 62γ' || έν τφ μεσ. τ. διοσχιζώ και άποσπώ τί ίδιόν μου, άνήκον έμοί: Ξεν.ΚΓ 5,1,6 περικαταρρήξατό τε :όν άσωνθεν πέλοκ και άνωδύρατο.

περικατάσσειμαι σχόλ. παθ. μγν. τ. του περικατάγνυμαι βλλ.: Σχόλ.Ίλ.Α 631 άπό του περικατάσσεισσι ή κατάγνυσσαι τά άματα.

περικαταστρέφω μγν. στρέφω τι πέριξ τελείωσ, άνατρέπω: Διοσκ.2,61' κ. παθ.: Στραβ.16,2, 13 εις ήν περικαταστρέφεται κλιβανοσ καθεθείσ άπό του ύδρευομένου σκάφοσ.

περικατασφάζω μγν., άόρ.περικατάσφαζα, κατασφάζω πέριξ, όλόγυρα: Πολύδ.1,86,6 περικατάσφαζαν τριάκοντα τών Καρχηδωνίων τούσ έπιφανεστάτοσ, περι τό του Σπενδίου σώμα.

περικατατίθημι μτγν. καταθέτω τὴν περίξ ἢ ἐπὶ τινος, ἐν χρ. μ. τὸ μέσ.: *Απολλ.Ρ 3,156 αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσῆν περικατάθετο μίτρῃ.

περικαταχέω μτγν. χέω, χύνω τὴν τελείωσιν περὶ τὴν ἤπι τινος: Πισειδών.70J, Στραβ.16,964 οὐρα καὶ ἄλλα δυσώδη ὑγρά περικαταχέοντες.

περικατάσσω γλωσσ. τραυῶν τὴν πλήρωσιν περίξ τινός, κατὰγνυμι περὶ τὴν ἐπικώδιν τὴν περίξ ἢ ἐπὶ τινος.
περικατέχω μτγν., μτχ. παθ. ἄορ. περικατασχεθεῖς, κρατῶ ἰσχυράς ἐκ πάντων τῶν μερῶν, περικλιθεῖς, ὀποκλιθεῖς πάντοθεν: Ἰώσ.Π1 3,7,3 περικατασχεῖν κελεύσας τὴν πόλιν, ὡς μὴ λάθοι διαδράς ὁ Ἰώσηπος, αὐτ.6,4,5 κ. παθ.: Φιλ.1,657 περικατασχεθεῖσας ὡς ναῦς ἡ ὄλη ψυχή.

περικάτω ἐπίορ. ἄνω κάτω: Στρατ.34, Ἐπίκ. Φύσ.87: περικάτω ὁ λόγος τρέπεται. 2) κωμωκεῖσθα, προμύμματα: Πλούτ.Ἠθ.9,43D.

περικατωτροπή ἰήλ μτγν. πλήρωσιν, τελείωσιν ἀνατροπή, τελείωσιν ἀναποδογύρισμα: Φιλῶδ.Σημ.30.

περικαυλίς-ἰδός ἰήλ νεώτ. τεχνητὸς λεπτός θάλακος πρὸς προφυλάξιν κατὰ τὴν συνουσίαν ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων νόσων, καπνός.

περικαυσις-εως ἰήλ μτγν. ἡ καυσις τινος πέριξ, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν: Πλούτ.Ἀρέσκ.Φιλ.1,16,6 τὸ ἀπὸ γῆς κατὰ περικαυσίαν καὶ ἐκπύρωσιν ἀνοθυμώμενον || κ. ἐπὶ θερμανσιμῶν: Θεόδωρ. Ἰδρ.16 περικαυσιεὶ χλιαρῆ μὴ πολλῆ.

περικαστός-ον μτγν. ὁ κεκαυμένος τελείως, ὄθ. ἐπὶ σποδοῦ, ὁ ἐκ παντελῶς καύσεως προελθὼν: Διον.Ἀλ.Ρωμ.14,2 Ἰπιθ. πυρκαυστός.

περιαχλάζω μσν. καχλάζω περίξ, κύκλω, ὀλόγυρα: Μιχ.Ἀκομ.1,165,6 ἴεκδ.Λ.1.

περικῶν ἄπτ. τ. τοῦ περικαίω βλλ.

περικαῶς ἐπίορ., μτγν. κατὰ περικαίῃ τῶν, ὄθ. φρ. περικαῶς ἔχω τινός καιομαι, φλέγομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος, περὶ τινά: Πλούτ.Ἀγιστ.11 ἀπέλυθόντος γε μὴν αὐτῶν περικαῶς ἔσχεον, Εὐνάπ. Ἰστ.ἀπ.274D, αὐτ.ΒΣοφ.501B.

περικαιομαι κ. νεώτ., ἄορφ. περικεῖσθαι, μέλλ. περικεῖσθαι, ἐν χρ. ὡς παθ. παρακ. τοῦ περιτίθημι βλλ., κείμαι περὶ τινά περιβάλλον αὐτὸν πανταχόθεν, εἶμαι τοποθετημένος πέριξ τινός, ὀλόγυρα, μτ. δοτ.: Ἰλ.4 εὐρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον δὲ φίλον υἱόν, Ἀκ.15 πασάλοισιν κρύπτουσιν περικείμεναι . . κνύμιδες, Πινδ.Ο 8,76 οἷς στήφασιν περικεῖται || ὑπάγω, εὐρίσκομαι, εἶμαι περὶ τὴν: Ὀδ.Φ 54 νυκτο τάζων αὐτῶ γαρυτῶ, ὅς οἱ περικεῖτο φαεινὸς ἱέλαδε τὸ τάζων του με αὐτὴν τὴν θήκη του, ἤτις λαμπρὰ περὶ αὐτὸ ἦτο προσηρμοσμένη, Ἀριστ.Λ ΖΓ 764b,30 περὶ ἰτάς φλέβας(τὸ σώμα περικεῖται τὸ τῶν σαρκῶν) || κ. μτφ. ἐνυπάρχω εἰς τίνα, ἔχω προσαφθῆ: Πλούτ.Δίων 56 ὡς τινά τοῦ βίαι καὶ τῶν πράξεων αὐτῶ κηλῖδα περικεμένην, Ἡρωδιδαν. Ἰστ.6,1,1.

2) περιβάλλω π: Θουκ.2,13 καὶ αὐτῆς τῆς θεοῦ τοῖς περικείμενοις χρυσοῖσι, Ξεν.Ἰππ.5,3 καὶ τὸ ἐπιδοκεῖσθαι δὲ περικείμενος (ἢ κημῶς) μάλλον ἔξαιρετὶ τῶν Ἰππῶν || κ. μτ. σπ. προσ.: Λουκ. Ἀστρολ.3 αφεῖς εὐδίη καὶ γαληνῆσιν περικεῖται 3) μτ. αἰτ. πράγμ. ἔχω τὴν περὶ ἐμαυτὸν, περιβάλλομαι, ἀνιδύομαι, φορῶ, συνίθ. κτ. μτχ.: Ἡρ.1,171 (τελαμώνας) περὶ τοσαῖς αὐχέσι περικείμενοι, Στραβ.15,3,15, Πλούτ.Ἀρατ.17 ἀληπρίδας ἔχων καὶ στεφάνους περικείμενος, Λουκ.Ἰκαρ.14, αὐτ. Νιγρ.11, Αἰσώπ.Μυθ.360, Πολέμ.ΑΠ11,38 περικεῖσθαι ἀνθεα, Ἡρωδιδαν.Ἰστ.3,5,7, αὐτ.5,4,7 || περικεῖμαι ὄλυσιν εἶμαι ἀλυσοδέτος, εὐρίσκομαι ἐν δεσμοῖς: ΚΔ Πράξ.28,20 ἔνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ὄλυσιν ταύτην περικεῖμαι || μτφ. περικεῖμαι ὄθριν εἶμαι περιβεβλημένος ὑπεροψίαν, εἶμαι ὑπερόπτης, ἀλαζών: Θεόκρ. 23,14 φεύγει δ' ἀπὸ χρώς ὄθριν τὰς ὀργὰς περι-

κείμενος' || ὄμ. περικεῖμαι ἀσθένειαν εἶμαι περιβεβλημένος ὑπὸ ἀσθενείας, ἀδυναμίας, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος πρὸς ἀντίδρασιν: ΚΔ Ἔβρ.5,2 ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικεῖται ἀσθένειαν. 4) περικεῖμαι στρατιωτικὴν δύναμιν περιστοιχίζουσι ὑπὸ στρατιωτικῆς δυνάμεως: Πλούτ.Πομπ.51' || πάμ. μτφ. ἡ μτχ. κτ. πληθ. οἱ περικεῖμενοι ὡς οὐσ. οἱ περιβάλλοντες τινά, οἱ ὑποστηρικταί, ὀπαδοὶ τινος. 5) μτφ. ἐν ἀπροσ. χρ. ἐν φρ. αὐδὲ τί μοι περικεῖται οὐδὲ περὶστί τι, οὐδ' ἔχω τὴν περιπλέον, δὲν ἔχω καμῖαν ὠφέλειαν: Ἰλ.Τ 321 οὐδέ τί μοι περικεῖται, ἐπεὶ πάθον ἄλλα θυμῶ.

περικεμένως ἐπίορ. μτγν. ἐκ μτχ. τοῦ περικεῖμαι, πανταχόθεν, ὀλοτελῶς, ἐντελῶς: Κάσσ.Πρ.1 ταῦτα περικεμένως διεκράυσσας Ἀσκληπιάδης.

περικεῖρω κ. μσν. κ. νεώτ., ἄορφ. ἄορ περικεῖραι Φιλῶστρ.Ἐπιστ.611, παρακ. περικεῖρακα [Λουκ.Συμπ.32], κείρω, κουρεύω περίξ, ὀλόγυρα: Ἡρ.3,154 καὶ τὴν κόμην κακῶς περικεῖρας || κ. μέσ.: αὐτ.4,71 τοῦ ὠτός ἀποτάμνανται, τρήσας περικεῖρονται, Λουκ.Τιμ.4 ταῦς πλοκάμους περικεῖρόμενος || μτγν. κ. ἀπόλ.: Φιλῶστρ.Ἐπιστ. 61' || κ. παθ.: ΠΔ Ἰερ.32,9(25,23) καὶ πᾶν περικεαρμένον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ || ἡ μτχ. τοῦ θηλ. Περιεκομένη τίλος κωμωδίας τοῦ Μενονδρίου. 2) μτφ. κατασκόπητα, κατακρημνίζω μέχρις ἰσοπεδώσεως: Αἰλ Π17,8 τὴν τῶν Ἐκβατάνων ἀκρόπολιν περικεῖρας καὶ τὰ τελεῖα αὐτῆς ἀφελόμενος. 3) μσν. κατακόπη, φρονεῖω, ἀποδεκατίζω: Θεοφύλ.Σ Ἰστ.85,14 τοῦ Περσικοῦ τὰ νῶτα τῆς Ῥωμαίων δυνάμεως περικεῖροντας.

4) ὄμ. μσν. μτφ. διαστρέφω, διασφειρώ, παραβαίνω: αὐτ.150,20 περικεῖρει τὸ εὐθεῖός, Μητροφάν.Φ.δ.Βιβλ.473,36 τὰ τῆς εὐσεβείας περικεῖραυσις δόγματα.

περικεκαλυμμένος ἐπίορ. μτγν. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ περικαλύπτω βλλ., κεκαλυμμένος πάντοθεν, κρυφίως: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. ἐντυπῶς, Ἀσκληπ.Μεταφ.30,9, Βασ.1,891D ἐν ἀνίγμισσι καὶ περικεκαλυμμένος.

περικεκλεισμένος ἐπίορ. μτγν. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ περικλείω βλλ., συγκρατητικῶς, οὐχ) ἐκδηλωτικῶς: Γαλ.Φιλ.Ἰστ.33.

περικεκομμένος ἐπίορ. μτγν. ἐκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ περικόπτω βλλ., βραχέως, συντόμως: Ἰουστ.346D βραχέως καὶ περικεκομμένος.

περικελαδῶ μτγν. κελαδῶ περὶ τὴν, τραγουδῶ γῶρα τριγύρω, κάμνω τὴν νᾶ ἀντιγῆ ὀλόγυρα ἀπὸ τραγούδια: Ρήτ.1,634 περικελαδῶσιν τὸν τῆς ἐκκλησίας τερπνότατον λεῖμῶνα οἱ θεοῦ τέττιγες.

περικέλλιον (τὸ) λ.ἀμφ. σημ. ἐν Πάπ.πιθ. οἰκίσκος ἐν αὐτῇ οἰκίᾳ, παράστημα οἰκοδομῆς: πέμπτον μέρος οἰκίας καὶ αὐτῆς καὶ περικέλλιου.

περικέντησις-εως(ἡ) νεώτ. λατρ. χειρουργικὴ ἐπέμβασις δι' ἀκίδος ἐπὶ τοῦ κρυσταλλοειδοῦς φακοῦ τοῦ βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

περικεντῶ-μτγν. κ. μσν. κεντῶ, τρυπῶ πανταχόθεν: Ἄνθ.Ἐμφ.Πολ.4,22 δόρασι περικεντῶντες, Βασ. Ὀμιλ.περὶ Ὀργῆς 344, Ἰω.Καμενιῶτ. Ὁμοσ. 288,29 συμφορᾶν εἶσι σε περικεντῶσαν τοῖς ἀλγυσίαις. 2) μτγν. ἐπιδιόρθω, ὑπαλώγω: Γρηγ. Νύσσ.2,753C ἔκ βακμάτων τινῶν τοὺς χιτῶνας ἑαυταῖς περικεντῶντες συρράπτουσι κ. παθ.: αὐτ.237D ἔσθησιν αὐτοῖς τὰ περικεντῆμενα ράκια.

περικεράννυμι μτγν. συγκεράννυμι ὀρυμνίζω χυμῶς: Ἀλέξ.Τραλλ.7,3 κ. παθ.: Πλούτ. Ἠθ.924B βῆμα λάθρον ὕδατος . . Ἰστασθαί περικεράννυμενον κύκλω περὶ πόλιν.

περικερδής-εως(ἡ) σχόλ. ὁ περὶ τὰ κέρδη ἔχων τὸν νοῦν του, ἀγαθ. κερδαλέοφρων, λίαν φιλοκερδής: Σχόλ.Ἰλ.Α 149 περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων.

περικερῶ -ῶ (κέρας) μτν. ὑπερικερῶ, ὑπερφαλαγγῶ, περικικλῶν τὸ κέρας ἐχθρικοῦ στρατοῦ: Πολύβ.ΙΙ,1,5 **πράγειν μὲν εἰς τοὺμπρσθεν** καὶ περικερᾶν τοὺς ὑπεναγνούς οὐκ ἐδύνατο || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: αὐτ.5,84,8 | ἐπερὶ τὸν Ἄντιλον ὑπὲρ τὰ θρηία περικερῶντες.

περικεφαλαία (ἡ) μτν.κ.μυν., νεώτ. κ.δημ. εἶδος τι μεγάλου πολεμικοῦ καλύμματος τῆς κεφαλῆς, κράνος: Καλλι.Κωμ.Ιθ, Αἰν.Τακτ.24,6, Πολύβ.3,71,4 τὰς δὲ περικεφαλαίας ὑποτιθέμενοι τοῖς ὄπλοις, Ἰώσ.ΙΑ 6,9,4, Ἄντιλλ.Π. Ὀρειδ.6,36,3, Ἐπιγρ. περικεφαλαία σιδηρᾷ περιηργυρωμένη, Κδ Ἐφ.6,17 καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, Πάπ., Ἐρωτ.ἀκρ.2,471, αὐτ.511 στήν περικεφαλαία του ἦτο ζυγουραφισμένο ἀμάξι, - ἡ περικεφαλαία τοῦ Κολοκοτρώνη || νεώτ. κ. δημ. παιδικὴ ἐν χάρτῳ ἢ χαρτονίῳ ἀπομίμησις τοῦ καλύμματος τοῦτου: || φρ. **βλάκας μὲν περικεφαλαία** εἰς μέγιστον βαθμὸν βλάξ. 2) Ἦσ. «φενάκη» 3) ὄν. νόσου τῆς κεφαλῆς: Θεόδωρ.Φί 3,8,7 τὰ πολλὰ λαμβάνεσθαι περικεφαλαία 4) ὄν. ἐπίδεσμου τῆς κεφαλῆς: Σωρ. Ἐπιθ.24 5) τὸ προεξέχον καὶ εἰς τὴν ἄκρην σιδηρόφρακτον μέρος τῆς πρῶρας τὸ ἀνωτέρω τῆς στείρας καὶ μεταξὺ τοῦ εὐβόλου καὶ τῆς προεμβολίδος ἢ προεμβολίου: Πολυδ.Ι,86 «ὁ στόλος ὑπὲρ τὴν στείραν»: Θεόδωρ.Φί 3,13,4.

περικεφάλαιον [τὸ] μτν. περικεφαλαία βλ.ΙΙ: Πολύβ.6,22,3, EM 232,40.

περικεφάλαιος -α-ον μτν. ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν τιθέμενος, περιβάλλων τὴν κεφαλὴν ἔν χρ. τὸ θηλ. **περικεφαλαία** ὡς οὐσ. κ. τὸ οὐδ. **περικεφάλαιον**. **περικεφάλαν** [τὸ] μτν. πᾶν τὸ τιθέμενον, προσαρμολόμενον ὡς κεφαλὴ περὶ τι ἢ ἐπί τινος: Ἄθην.Μηχ.23 ἐφαρμόζεται δὲ ἐπ' αὐτὸν περικεφ. **περικεφάσαι** ποι, διαρ. περικεφάσαι κηδομαί τινος ὑπερβαλλόντως, εἶμαι περίφροντις, λίαν ἀνίσυχος, προνοῶ, φροντίζω λίαν διὰ τινα, μτ. γενικ.: Ὀδ.Ι 219 ὡς τότ' Ὀδυσσεύς περικηδέτο **κυδαλιμοῦ δῆμψ ἐνὶ Τρώων**, αὐτ.Ξ 527 **χαίρει δ' Ὀδυσσεύς διττὸν ῥά οἱ βίοντο περικηδέτο νόσφιν ἐντότος** [ἐχαιρεῖ δὲ ὁ Ὀδυσσεύς, διότι ἐν ἄπουσίᾳ αὐτοῦ ὁ συβώτης Ἐύμοιος ἐφροντίζει τὸν σον πολὺ διὰ τὴν περιουσίαν του], Πίνδ.Ν 10,54 **ἀνδρῶν δικαίων περικηδόμενοι**.

περικηδέον [κηθόν] ἐπ. ὁ πῆριξ, ὀλόγουρα ξηρός, στεγνός, ὀθ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ λίαν ξηρός, καλῶς ἐξηροημένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρβλ. Ἦσ. «περικηλᾶ περισώας ξηρᾶ, περικεκαυμένα, περιεσχισμένα»: Ὀδ.Ε 240 αὐτὰ πάλαι, περικηλᾶ, τὰ οἱ πλῆθειν ἔλαφρῶς, αὐτ.Σ 309.

περικηπίον [τὸ] δὲ περικηπος βλ.Λ3): Ἦσ. ἐν λ οὐδ' ἐν σελήναις ἐν γάρ τοις λεγομένοις περικηπίοις τὰ σέλινα καὶ τὰ πήγανα κατεφύτευον.

περικηπος [ὁ] μτν. κηπος εἰς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως ἢ περὶ οἰκίαν: Διόδ.Σ 34/5,2,13, Διογ.Α 9,36 τοῦ περικηπού **δωμάτιόν τι ἀποτεμνόμενος**, Πόπ. 2) περίοδος, ὁδός, δρόμος ἢ χώρος πῆριξ κήπου: Λόγγ.4,19, αὐτ.28, αὐτ.29 3) σχόλ. ἡ περὶ τὸ πεφυτευμένον μέρος τοῦ κήπου ἄκρᾳ, γῦρος φυταλιᾶς, ἄκρον κήπου, ἐν ᾧ ἐφύτευον σέλινα καὶ πήγανα: Σχόλ. Ἀριστοφ.Σφ.478, Φώτ., Σουῖδ.

περικηθναίαι μτν., μυν. ἀποθ. ἐκτείνουμαι, ἐξαπλοῦμαι πῆριξ, ἐξαπλοῦμαι ὀλόγουρα, περικηθναίαι: Ἄγαθ.ΑΠ 5,291 καὶ μοι δισσός ἔρως περικηθναίαι, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 9,765, αὐτ.651.

περικηθναυτικὸς -ῆ-όν μτν. ὁ παρακινδυνεύων, ριφικίνδυνος: Γαλ.9,764.

περικηθῶ -ῶ μτν. κινῶ τι ἐκ πάντων τῶν μερῶν, φέρω ἐδῶ κι ἐκεῖ: Δοσθ.433Κ κ. παθ.: Ἦσ. **περικηθνός** [ὁ] προσωπιμῆα τοῦ Διονύσου ἐν Θήβαις: Ὀρφ. Ὑμν.47,1, Μνασεῖ.18.

περικίων -ος-ον ποι. ὁ περιβαλλόμενος διὰ σειρῶς κίονων, ὁ ἔχων περίε κίονας, περιστύλος: πρβλ. σχόλ. «εἵποις δ' ἀντὸν περιστύλον τόπον καὶ περικίονα καὶ γὰρ στύλος καὶ κίων ὀνομάζονται»: Ἐύρ.ΙΤ 405 **ἐνθα κούρα** διὰ τῆγει βωμοῦς καὶ περικίονας νοσῶς αἶμα βρότειον; **περικλαδεῦω** μτν. κ. δημ., παθ. -εῦσαι, δημ. παθ. ὀφρ. **περικλαδεύθηκα**, μτχ. παρκα. **περικλαδεμένος**, κλαδεῦω γῦρω, ὀλόγουρα: Ἰω.Χρυσ. 5,709 **περικλαδεῦσαι τὰ κλήματα**.

περικλαδῆς -οῦς-ές μτν. ὁ ἔχων ἐκ πάντων τῶν μερῶν, περίε, ὀλόγουρα κλάδους, γεμᾶτος ὀλόγουρα ἀπὸ κλαδιᾶ, φροντιώτης: Ἀπολλ.Ρ 4,216 **φύλλα** .. περικλαδῶς πῆσεν ὄλης.

περικλάδι (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν πολύγονον βλ.λ. τὸ ἄρρεν.

περικλάζω μτν. κλάζω, κρᾶζω, κροτῶ, βορυθῶ κύκλω, ὀλόγουρα: Τρυφίδ.249 **αἰετὸν** .. **περικλάζουσι** κολοιοί [δ] ἀνάγν. περικράζουσι.

περικλαῖον μτν. κλαῖα περὶ τινα ἢ καθ' ὑπερβολὴν, εἰς ὑψιστον βαθμὸν: Ὀππ.Ἀλ.674 **λεῖφανα** δυστήνῳ περικλαῖοντες **ἐταίρου**, Πλούτ. Βροῦτ.14 καὶ τὸ μὲν σῶμα περικλαῖσας καὶ προσεγαυροῦσας ἐσχάτον ἄνδρα .. τὸν Κάσσιον .. **πῆριξ** ἐστειλε καὶ ἀπέπειφεν εἰς Ὀσσόν.

περικλασις -εως [ἡ] κ. μσν. κῆψις περίεξ, κύκλω, αὐστραφῆ: Πλούτ' Ἠθ.325Β **ἀποτριδᾶς** καὶ **περικλασις** τῆς ἐπιβλαστανοῦσης τοῖς γεώδεσι πάσας, Γαλλ.181,2,436 **κάταγμα** γινόμενον κατὰ **περικλασιν** .. κῆψις, λῦγισμα: Θεοδόσ.Διάκ. Ἄκρ.Ι,117, αὐτ.2,220 **χορευτῶν περικλασις**.

2) **περιστροφή** ἴδια στρατοῦ δικην τόξου: Πολύβ.10,23,6, αὐτ.ΙΙ,23,2 **αἰετὸν** ἐξῆς ἐπιβαλόντων καὶ κατὰ **περικλασιν** ἐπομένων, Πλούτ. Φλαμ.8 3) κύκλω, πανταχόθεν ἀντανάκλασις: αὐτ.Ἰσ.12 **ἀρμυῖην μὲν ἀντερρασεῖ καὶ περικλάσει** ταῦ αἰθῆρος 4) ἐπὶ ἀνεμῶν, ἀλλαγὴ διευθύνσεως, πορείας: Θεόδωρ. Ἀν.28 5) τροποποίησης: Σταῦκ.ἀπ.2,300 6) γράμμα. ἐν φρ. **κατὰ περικλασιν** μετὰ περισηπόμενου τόνου, μὲν περισηπωμένην: Διον.Θρ.630,2 7) ἐπὶ ἐδάφους, ἀνωμαλία, τροχῶν: Πολύβ.3,1,4,4 **πολλὰς δὲ καὶ παντοδαπὰς ἐχόντων περικλάσεις**.

περικλεῆς -οῦς-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ περικλειτός, ὁ ἔχων μὲν κλέος, ἐνδοξος, περίφημος, ξακουστός, φημισμένος: ΑΠ 7,119 Πυθαγόρης τὸ **περικλεῆς** εὖρετο γράμμα, Ἀπολλ.Ρ.Ι 669 **Κλείτην**, **δυστήνῳ περικλεῆς οὐνομα** νόμφης, αὐτ.Ι322, Θεμιστ.Λόγ.13,179C **αἱ περικλεῖτες ἐπανομίαι** || ὑπερβ. **περικληέστατος**: Ἐπίκ. ἐν Πάπ.

περικλειος -α-ον μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Περικλέα: Λουκ. Ἐρωτ.29 **Περικλειον** δὲ **πειθᾶ** καὶ τῶν **δέκα ῥήτορων** τῶν **Μαιεδέσιον** ἀνωβηλισμένας γλώσσας, Ἀριστείδ.Λόγ.28|49,77.

περικλεῖσις -εως [ἡ] μτν. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ὁποτέλεσμα τοῦ περικλεῖω, τὸ ἐκ πάντων τῶν μερῶν κλείσιμον, πλήρης ἐμφραξίς: Θεολ. Ἀριθμ. 60 πάντων λόγων ἔρκος τι καὶ περικλείσεις.

περικλείσιμα -ατος [τὸ] σχόλ. κ. νεώτ. τὸ πῶς περικλείσιμος, ἀπεριπέχισμα, περίφραγμα: Σχόλ.Λυκόφρ.615 **περικλείσιμα** καὶ πόλεσι.

περικλειστικός -ῆ-όν νεώτ. ὁ ἰκονὸς πρὸς περικλείειν, ἐπιτήδειος, δυνάμενος νὰ περικλείσῃ, περικλῶθῃ τι: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.61Ρ ὁ κύκλος **περικλειστικός** παντὸς πολυγώνου σχήματος.

περικλιέστος -ος μσν. ὁ περικλειτός, περικλεῆς: Νικ.Χων.Χρον.244 **παρὰ τοῖς ὁμογενέσιον** αὐτῶν **περικλιέστος**, Θεόδ.Μετοχ.187 **περικλειέστων** καὶ **περικλιέστων**.

περικλειστός -ος μτν. κ. νεώτ. ὁ περικλεισμένος, περιφρακτός: Πλούτ. Σύνκρ.Κίμ. κ. Λούκι| [δ] ὄν. περικλειστός.

στρέφω περίε, δλόγυρα πρὸς τὰ κάτω, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. Ἰδ. 878C περικελασμένοι οὕχησ' || κ. ἐπὶ πρῶς: Ἀριστλ. Φυσιογ. 813a, 16 τοῖς σώμασι περικλῶμενοι, Θεοδρ. 21, 48 τὸ χερε τεινόμμενος, περικλῶμενος, εὐδρὺν ἄνωμα· 4) καθιστὰ ἡ ἀφιδωτῶν, θολωτῶν, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Γαλλ. 181j, 420· 5) ἐν τῇ ὀπτικῇ, διαθλώ, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Κλεομήδ. 2j· 6) ἐνεργῶ ὥστε νὰ στραφῆ, νὰ ἀλλάξῃ μέτωπον στρατιὰ τις, στρέφω δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ: Πολυδ. 11, 12, 4 λαθῶν σύμμετρον ἀπόστημα περικελασ τὴν δύναμιν ἐπὶ δόρυ, αὐτ. 23, 2· 7) ἐκτρέπω: Πλούτ. Κατ. 58 Ἰδὸν Πίθεριν περικλάσας ἐπὶ τὸ Κιρκασίον ἐμβάλειν εἰς τὴν πρὸς Ταρρακίην θάλατταν· 8) τὸ παθ. ἐπὶ βλημάτων, ἀποστρακίζομαι: Φιλ. Μην. Βελοπ. 79, 19· 9) ἐπὶ ἐδόφου, ἔχω, παρουσιάζω προχρήτης, ἀνωμαλίας: Πολυδ. 12, 20, 6 αὐστησι πρὸς μάχην ἐν τόποις ὀλδώσει καὶ περικελασμένοι, αὐτ. 18, 22, 9· || κτ. συνεκτ. αἰκίαι περικελασμένα οἰκίαι κείμεναι ἐπὶ ἀνωμάλων τόπων: αὐτ. 9, 26a, 7.

περικλῶζομαι μον. κλῶζομαι περίε, ἐκ πάντων τῶν μερῶν, ὁθ. ἐπὶ ποιητοῦ ἀπερχομένου τοῦ θεάτρου, παραπέμπομαι μετὰ κλωγῶν, ἐκσυριπτομαι, γιοχαίζομαι: Εὐστ. 1504, 31.

περικλῶθω μτγν. κλῶθω κύκλω: Ίσ. Εξοδ. 28, 11. **περικνήμιον** ἰδὸν γλωσσ. μικρὰ περικνήμις βλλ. **περικνήμιον** ἰδὸν κ. νεώτ. τὸ σαρκώδες μέρος τῆς κνήμης: Ἰππ. Ἐπιδ. 3, 4 οἶα δ' ὅλος ὁ μηρὸς ἢ τὰ περικνήμια ἀπεφιλῆτο καὶ πούς ὅλος ἰδ. ἀνάγν. τὰ περὶ κνήμη· 2) νεώτ. περιδλημα ἐκ δερμάτος ἡ ὑφάσματος φερόμενον περὶ τὴν κνήμην ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν, ἰδ. ὑπὸ στρατιωτῶν, ἀγροτῶν καὶ κληνῶν, γκέτα.

περικνήμις-ἴδος ἰδὸν κ. νεώτ. περιδλημα τῆς κνήμης, περικνήμιον βλλ. 2), γκέτα: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 4, 16, Πλούτ. Φιλ. 9 κρᾶνει δὲ καὶ θώραξι καὶ περικνήμια πεφραγμένους. Θεοδρ. ΠΔ Δαν. 3, 2j, Πάν. 2) νεώτ. περιδλημα τῆς κνήμης φερόμενον ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ δερμάτος, κνημῖς, κάλτσας, τσουράπι· 3) καταχρ. κνημιδόδεσμος, καλτσόδετα· || εἰδ. παράσημον τῆς περικνημιδὸς ἰαγγλικῶν παράσημον Ἰπποτικῶν τάγματος.

περικνήμιον (τὸ) μτγν. βλαστὸς ἡ φύλλον τοῦ θύμου: Ζων. ΑΠ 9, 226 θυμῶν, κιννά περικνήμις.

περικνίζω μτγν. β' πληθ. μέσ. ἀορ. α' περικνίξασθε [Ζων. ΑΠ 9, 226], κνίζω περίε, δλόγυρα, ξύω, τσιμπῶ πανταχόθεν: Πολυδ. 9, 113 οἱ δὲ τίλλουσι οἱ δὲ περικνίζουσι· || ἐπὶ μελισσῶν: Ζων. ΑΠ 9, 226 πάντα περικνίξασθε καὶ ἄγγω κηρώσασθε· 2) μτφ. λαμβάνω κατὰ βούλησιν ἐκ πάντων τῶν μερῶν τινος, περιδάκνω, περιτρώω, τσιμπολογῶ: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 9, 32, Πλούτ. Ἰδ. 10B ταῦτα μιμεῖσθαι καὶ περικνίξω ἐπιχειροῦμεν.

περικνιστός Ἰδ. «κνισαλέος, πυρὶ κημιστός». **περικνυῶμαι-όομαι** ἐπὶ κινυῶς, κνυῶμαι περίε τινός, σκιρτῶ περὶ τινα μετὰ κνυομένων, λυγιῶν χάρας: Ἀν. Βοασσ. 2, 441 κῶνυ θηρατικῆ τὸν ἑαυτῆς δεσπότην περικνυῶμένην καὶ σαίνουσα.

περικνύω Φώτ. «περιζύω».

περικνώχιον (τὸ) νεώτ. ἀνατομ. τὸ περιόστεον τὸ ἐπενοθῶν ἐσωθεν τὸν ὀφθαλμικὸν κόχον.

περικνοῦμαι-όομαι μτγν. διέρχομαι τὴν νύκτα ὡς φρουρὸς περίε τινός, διανυκτερεύω περὶ τι, βιγλιζῶ δλόγυρα: Ἀππ. Ἐμφ. Πολ. 5, 79.

περικνοκάζω κῶμω περὶ τινα εἰς κόκκυξ, περιγελῶ, περιφρονῶ Φώτ. 416, 6 «περιγελῶ, κατορχοῦμαι: Ἀριστλ. Ἰππ. 697 ἰν. Φώτ. ἐγέλασσα. ἀπευιδάρισα μὲθωσα, περικνοκκασα [ἰδ. γρ. περικνοκκασα].

περικνοκκῶ φωνάζω περὶ τινα εἰς κόκκυξ, περιπαίζω: Ἀριστφ. Ἰππ. 697 ἰδ. γρ. περικνοκκασα.

περικνοκλάδα ἰδὸν Δημ. κ. περικνοκλάδι (τὸ) ἡ περιπλακᾶς βλλ.

περικολᾶπτω μον. περιρραμφίζω, κτυπῶ διὰ τοῦ ράμφους περίε, δλόγυρα, γεν. ξύω περίε, δλόγυρα: Ἰππιατρ. 8 ἰδ. ἀνάγν. περὶκόπτω) περικολᾶπτει καὶ ἀποχαρᾶσσει.

περικολᾶ-ᾶω κ. μον. κολῶ κύκλω, περίε, ἐξ ὧν τῶν μερῶν: Ἐπιγρ. περικολᾶν τὸ κυμάτιον, Ἀέτ. 7, 106· κ. παθ.: Γεωπ. 12, 33 περικολᾶσθαι τοῖς βλεφάροις.

περικολᾶω μτγν. περικλαδεύω, περικόπτω: Νικ. Ἀλεξ. 267 περὶ πταρθεῖα κολούσας· 2) μτφ. ταπεινῶν παντοίοις τρόποις, καταβῶλλω τὴν ὀφρύντινος: Πλούτ. Ἰδ. 139B οὐχ ἑαυτοῦς ποιούσι βελτίους, ἀλλ' ἐκείνας περικολᾶουσι.

περικολᾶω μτγν* περιπλῶ τὰ παράλια κόλπου: Περίπλ. Ἐρ. Θαλ. 57· || κ. μτ. αἰτ.: αὐτ. 34.

περικόλιπος οἰον. ἐπὶ βρέφους, ὁ περὶ τὸν κόλπον, τὸν μαστόν, ἐπιμέχθιος, ὁ ἐν τοῖς κόλποις βασιταζόμενος: Βασ. Μεγαλομ. ἐν Ἀν. Βοασσ. 3, 150 βρέφη περικόλιπα.

περικολίτις-ἴδος ἰδὸν νεώτ. φλεγμονὴ τοῦ κυτταρώδους ἰστού τῆς ἐλάσσονος πυέλου ἐντεροπισμένη περίε τοῦ κόλπου.

περικολιδῆ ἰδὸν μον. ἡ πράξις τοῦ περικομίζεῖν βλλ. 1j: Γεωπ. 1, 14, 9.

περικομίζω κομίζω περίε ἢ ἐκ τῶν περίε: Θουκ. 7, 9 ἐς δὲ τὸν Στρυμόνα περικομίσας τριήρεις ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐπαλιόρκει· κ. παθ.: Βασ. 2, 834A χάρτη τῷ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν περικομίζομεν· 2) ἐν μέσ. τ. περιπλῶ: αὐτ. 3, 81 ἄς ἐπλήρωσαν εἰς τὸν Ὑλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὧν περικομίζοντο· 3) συντηρῶ, τρέφω: Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 3, 6, 53 τὴν σύζυγον ἦν οὐ περικομίζε.

περικομμά-ατος ἰδὸν κ. νεώτ. τὸ περικοπῆν τεμάχιον, ἀπόκομμα, κομματάκι, ἰδ. ἐπὶ κρέατος ὅπερ περικόπτει ὁ μάγειρος ἐκ τοῦ σώματος σφαγῆτος ζῴου, κοφιδί: Ἀριστφ. Ἰππ. 372 περικόμματα ἔσθ' αὐκεία, Μεταφ. 6, 7, Ἀλεξ. 175, Μέν. Σαμ. 78· 2) περικόπη βλλ. 8j: Πλούτ. Ἰδ. 765C ἄν περικομῆται τοῦ καλοῦ καὶ εἰδῶλων ἐν ταῖς διανοαῖς ἔχσω.

περικομᾶτιον ἰδὸν ὕποκορ. τοῦ περικομῆ βλλ. 1j: Ἀριστλ. Ἰππ. 770 κατατμηθεῖς ἐφοίμην ἐν περικομᾶτιοις, Ἀλεξ. 132, Ἀθην. 1, 31 περικομᾶτιω διεγίγγρασθ' ὑποκορούσας γλυκεῖ.

περικομός-ον ὁ ἔχων κῶμην πανταχόθεν, δασύκομος, ὁθ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ κεκαλυμμένος πανταχόθεν ὑπὸ φύλλων, πυκνόφυλλος, φυλλώδης: Θεόδρ. Φι 3, 8, 4 περικομός γάρ ἡ φυτεία καὶ ἐπεστραμμένη.

περικομῶ-έω μτγν. ἡχῶ περίε, ἐκ πάντων τῶν μερῶν, ἀνηχῶ δλόγυρα: ΠΔ Σοφ. Σαλ. 17, 4 ἡχοὶ δὲ καταράσσοντες αὐτοῦς περικομῶν· 2) κομπάζω, κουχαῖμαι μεγαλοφῶνως: Ἰώσ. Πι 1, 25, 2 τοῦτοσι περικομῆσας.

περικομῶς-ον κ. νεώτ. ὁ πάνυ ἡ ἐξεζητημένως κομψός: Ἀριστφ. Ἐρ. 994 παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας τὰς περικομῶσας.

περικονδύλοφραφίλα ἰδὸν μτγν. ἡ ἀγαπᾶσα, φίλη τῶν ἐν τοῖς ὀρμοῖς τῶν δακτύλων ἐξοιδημάτων, κωμ. λ. πρὸς ἐκφρασιν τῆς ἀρθρίτιδος, ποδάγρας: Λουκ. Τραγῶδ. 202 γονικαυσαγρῶσνα, περικονδύλοφραφίλα.

περικονῶ-ᾶω Ἐπιγρ. κωνῶ τὴν περίε, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν: Ἐπιγρ. Δήλιου.

περικόπη ἰδὸν κ. μον. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ περικόπῃ, τὸ κόπτεῖν τὴν περίε, πανταχόθεν, δλόγυρα, ἀναπήρωσις, κολῶδωσις, ἀκρωτηριασμός ὡς τὸν ἔρμων ἐν Ἀθῆναις: Θουκ. 6, 28 ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαί τινες πρότερον . . γεννημένα, Ἀνδοκ. 1, 15, Πλούτ. Ἀлк. 18 ἡ μόντι τῶν ἔρμων περικόπη· 2) ἐπὶ δένδρων, κλάδουσις περίε, δλόγυρα, πάντοθεν: Θεόδρ. ΦΑἰτ. 5, 4, 7· 3) ἐπὶ τριῶν, τὸ κείρειν τὴν περίε, κουρά, κου-

ρεμα πράγματός τινος περίξ, ὀλόγυρα: Πλουτ. Ηθ.42B τὴν περικοπὴν τῶν τριῶν ἐπισκοποῦντα καὶ τῆς κομρᾶς τὴν διαφορὰν· 4) τρυπανισμός: αὐτ.Κάτ.Πρεσβ.9 ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀνατροπῆς καὶ περικοπῆς κοίλην εἶχαν· 5) συνεκθ. τὸ περικοπεῖν καὶ ἐλαττωθῆναι, ἐλάττωσις, περιστολή: αὐτ.18 τὰς δὲ πλείστον ἤγισσε μέγιστα τῆ περικοπῇ τῆς πολυτελείας, - ἡ περικοπὴ τοῦ μισθοῦ τῶν ὑπαλλήλων δὲν θά ἐφαρμολογῆ· 6) πάπ. τὸ τοῦ τέκτονος ἔργον· 7) Ἡσ. «κκοπή, ληστεία»· 8) αἱ ἐξωτερικαὶ γραμμαὶ, τὸ καθόλου σχῆμα προσώπου ἢ πράγματος, μορφῆ, ἐξωτερικόν, παρυσιαστικόν: Πολυβ.6,53,6 περιτιθέντες ὡς ὁμοιοτάτοις εἶναι δοκοῦσι κατὰ τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἄλλην περικοπὴν· 9) ὁθ. τὸ ἀφοροῦντα εἰς τὸ ἐξωτερικόν τοῦ σώματος, οἷον ἐνδύματα, στολή, κόσμος, ἔξωτερικὴ ἐμφάνισις: αὐτ.10,22,5 λιτὸς κατὰ τὴν περικοπὴν· 10) μτφ. πολυτέλεια, μεγαλοπρέπεια: Διόδ.Σ31, 27 περικοπὴ κόσμου καὶ θεραπεινίδων· 11) κ. μων. κ. νεώτ. αὐτοτελὲς συνήθως ἀπόσπασμα κειμένου τινός, τμήμα συγγράμματος, χωρίον, συγγραφέως: Λογν.Ρητ.193H ἡ περικοπὴ ἐκ δύο κώλων καὶ τριῶν, Ἡρωδιαν.Ρητ.89S, Κλήμ. Ἀλεξ. 528 περικοπαὶ προφητικαί, -περικοπαὶ ἐκ τοῦ Πλάτωνος· πρβλ. περικοπῆς· || εἶδ. ἐν τῇ ἐκκλ. γλώσσῃ. μέρος τῆς γραφῆς πρὸς ἀνάγνωσιν, ὡς τὸ κατὰ Κυριακὴν ἢ τὰς ἑορτὰς ἀναγνωσκόμενα μέρη τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῶν Ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων: Βασ.Περὶ Βαντ. Ἐρωτ.4 ὀλόκληρον περικοπὴν ἀναγινώσκοντες, ἱερῶν.ΚΔ Κορ.1,7· 12) ἐν τῇ μετρικῇ χωρίον συνιστάμενον ἐκ στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς: Ἡρωιδ.Ποιημ.4,5, Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.619, Σχόλ. Ἡρωιδ.Ποιημ.170C.

περικοπιός -ιδος ἰήλ γλωσσ. ἐκλογή, συλλογὴ, συναγωγὴ ἐκλεκτῶν τεμαχίων, περικοπῶν.

περικοπος -η-ο μων. ὁθμ. ὁ ἀπόκτρος, ὁ δυσπρόσιτος, ἐπὶ τόπου: χωράφι περικοπο.

περικοπή -ήρας ἰό) νεώτ. ἐργολεῖον χρησιμεῖον εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν καὶ λειανσιν τῶν ἐσωτερικῶν ἐπιφανειῶν κυλινδρῶν ἢ σωλήνων, ἵνα λάθωσιν αὐταὶ σχῆμα μοθηματικῶς ὁμοίου.

περικοπήτης ἰό) πάπ. κ. λεξ. τέκτων, τεχνίτης: Πάπ.· 2) Ἡσ. «κλώψ, ληστής», Φώτ.

περικοπητικός -ή-όν ἐσφ.ἀνάγν. τοῦ παρακοπητικός βλ.λ. ἐν Γαλ.10,930.

περικοπῶν κ. μων. κ. νεώτ., ὁθμ. περικοβῶν, ἄορ. **περικοπέα**, ὁθμ. (ἐ)περικοπέα, παρακ. **περικοπέα** (Λυσ.14,421, παθ. ἄορ. περικοπέην [Θουκ.6,27], ὁθμ. (ἐ)περικοπέα, μτχ. παθ. παρακ. περικοπέα-μένος || Πλουτ. Ἀντ.681, κόπτω τὴν πέριξ, ὀλόγυρα, ἀφαίρω τὰ ἄκρα, ἀκρωτηριάζω, κολοβῶναι, κουτσομερῶν: Ἀνδοκ.1,34, Λυσ.6,51 οὗς ἡμεῖς θεοῦ νομίζομεν. . .τούτους περικοπέα, Δημ.562 τοὺς Ἑρμᾶς περικοπευ, αὐτ.738 ὡσπερ οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς Νίκης περικοπέαντες ἀπόλωντο, Πλουτ. Ἐμ.15· κ. παθ.: Θουκ.6,27 μίξ νυκτὶ οἱ πλείστοι περικοπέησαν τὰ πρόσωπα, Πλουτ. Ἡθ.74B ὡσπερ οἱ λιθοβόοι τὰ πληγνῆτα καὶ περικοπέαντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλαείνοντες· || φρ. περικοπέω τὰ βιβλία κόπω τὰ βιβλία πέριξ, κατὰ τὸ ἐξωτερικόν αὐτῶν νεώτ.: Λουκ. Ἀπαίδ.16 τὰ βιβλία καὶ ἀνατυλιγμέναι ἀεὶ καὶ διακολλᾶς καὶ περικοπέαι· 2) ἐπὶ ἀκανθῶν ἰχθύος, κόπτω πέριξ, ἢ ὀλων ἀφαίρω, φαλιδίω(· Ἀλεξ.133,3 περικοπέην τὰς ἀκανθὰς τὰς κύκλω· κ. παθ.: Ἀριστλ.Θαυμ.835a,19· 3) ἐπὶ δένδρων, κλαδεῖα: Ἡρακλειωτ.Πίν.1,173· κ. παθ.: Θεόδωρ. Φι4,16,1, αὐτ.5· 4) θῶν, ἐρημῶναι, ἰδ. τὴν χώραν τοῦ ἐχθροῦ, ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ κατακόπειν τὰ κάρπια δένδρα: Δημ.92 δεῖνὰ ποιούσι δ' οἱ ξένοι περικοπέοντες τὰ ἐν Ἑλλή-

σπόντῳ· || ὁθ. σκυλεύω, ληλατῶ, διαπραζῶ, ληστεύω: αὐτ.16 καὶ κῆν' οὕτωσὶ περικοπέην καὶ λωποδύειν τῶν Ἑλλήνων, Διόδ.Σ4,19· κ. παθ.: Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,51, Στράβ.11,13,2 ἔχουσι δ' ἰσχυροὺς γέφυρας. . . ὅφ' ἐν περικοπέοντα πολυλαίκα· 5) ἀφαιρῶ τὴν, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Πλουτ. Ἀντ.68 διένειμε ταῖς πόλεις πραττούσεις ἀθλίως καὶ περικοπομέναις χρημάτων· 6) διακόλλω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω: Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,43 περικοπέην τὰς ἀγορὰς, Πλουτ.Μάρ.42, αὐτ. Σερτ.21 περικοπέην τινῶν τὴν ἀπὸ τῆς εὐπορίας· κ. παθ.: αὐτ.Λουκ.2· 7) ἀνακατέζω, ἀνακόπτω, περιορίζω, περιστέλλω: αὐτ.Π-ρ. 21 κατείχε τὴν ἐκδρομὴν ταύτην καὶ περικοπέτε τὴν πολυπραγμοσύνην, Πρόδρ.1,308 τὰς ἐνθυμήσεις τὰς πολλὰς πολλάς τὰς περικοπέοντων, -περικοπέτω τὰ περὶ τὰ ἐξῶδα· κ. παθ.: Κατ. Ἀστρλ.Κ2,166· 8) καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω, θανατῶ: Διον. Ἀλ.Ρωμ.10,51, αὐτ.13 οὐδὲ καθ' ἓνα τῶν αὐγενῶν περικοπέουσι, Ἰώσ.1114,5,2· 9) ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω, ὁθ. ἐλαττώ, ἐξασθενῶ: Γαλ.9,781, αὐτ.Αἰρ.Εἰσ.6· 10) περικοπέτω λογάριον περατῶ, τελειῶναι λογυδρίον: Πάπ.· 11) ρημοτ. π. περικοπή, περικόφω, περικόπησις, περικοπήτης, περικόμμα, περικοπέτος-α-ον.

περικορδακίω σχόλ. χορεύω τὸν κὸρδακ βλ.λ. πέριξ τινός: Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰνπ.694.

περικόρρημα -ατος ἰτό) ἀρχ. λεξ. περικόρρημα, περισάρμα, σκουπίδι: Λεξ.Ρητ.296,27, Φώτ.418,10.

περικόρρημα -ατος ἰτό) μτγν. κ. μων. κόρρημα περὶ τὴν, περιστόλμα: Γρηγ.Νύσσ.1,4091 τῶν ὠτων τὰ περικορρήματα, Κ Μανασσα.Χρον.3083.

περικόρρημος -ον μτγν. κ. μων. ὁ ἐγκόσμιος, ἐπίγειος· Ἰάμβλ.Μυστ.21 δύο γένη περικορρῶν τε καὶ ὑπερκόσμιων θεῶν, Πρόκλ.Παρμ.527S, Συνέσ. 317, ὁς ἐδῶκεν ἄστρα νυκτὶ περικορρῶν χορείαν, Συριαν.Μεταφ.26,10, Δαμάσκ. Ἀρχ.Πρισκιαν. Λυδ.32,16, Φώτ.Βιβλ.349,20 τῆς περικορρῶν γενέσεως· 2) ὁ περὶ τὸν κόσμον, τὴν γῆν κείμενος, περικορρῶν τὴν οἰκουμένην· Πρόκλ.Πλάτ.Θεολ.5,7.

περικορρῶν ἐπίρρο. μτγν. πέριξ τοῦ κόσμου, περὶ τὴν γῆν: Ἰάμβλ.Μυστ.2,4.

περικόρρημος -ον μτγν. ὁ περικόρρημος βλ.λ.ι): Δαμάσκ. Ἀρχ.98 ἰδ.ἀνάγν.).

περικόρρω -έω μτγν. κ. νεώτ. κοσμῶ τὴν κύκλω, περιδόλλω διὰ κόσμου, διὰ κοσμημάτων, στολιζῶ ὀλόγυρα μὲ στολιδία: Ἀνπ.Ἐμφ.Πολ.4,94 ὡς ἀνδραφόνους πορφυρᾶ τε ἰερὰ καὶ ῥάβδοις καὶ πελέεσι περικορρῶντες, Ἰώσ. Ἀπν.2,35 ὄρων 4· κ. παθ.: ΠΔ Ψαλμ.143(144),12 αἱ θυγατέρες αὐτῶν κεκαλλωπισμέναι, περικορρῶνται ὡς ὀμωίμα νοσῶ· 2) νεώτ. μτφ. προσδίδω αἶγλην, λαμπρότητα, στολιζῶ: τὸν περικορρῶν πλοῦτος ἀρετῶν φυγικῶν· κ. παθ.: τὰ περικορρῶντα αὐτὸν προτερήματα.

περικόρρω -ον ἰπερικορρῶν μτγν. ὁ περικορρῶν-μένος, κουρεμένος ὀλόγυρα, ἐπὶ τοῦ προσώπου δούλης γυναικὸς ἐν τῇ καιμωδίᾳ· Πολυδ.5,151· 2) Ἡσ. «ὁ ἐκ τοῦ κυκλωθῆναι ἀλσικόμενος ἐν ταῖς μάχαις».

περικόρρω ἰτό) μτγν. κ. νεώτ. πρισματικὸν ἢ κυλινδρικόν, μεταλλικόν συνήθως τεμάχιον, φέρον ἐπικορρῶνται ὅπην ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρεφόμενον προχωρεῖ τὸ ἄκρον τοῦ κοχλίου, ἐν χρ. πρὸς σύσφιγξιν τῶν ὑπὸ τοῦ κοχλίου συνδεομένων τεμαχίων, παζιμάδι: Ἡλιόδ.Χειρ.π. Ὀρειθ.49,4,66.

περικόρρω -εως ἰή) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ περικοπέω, περικοπή βλ.λ.ι).

περικόρρω κρῶζω, κραυγάζω, κρῶζω πέριξ: Διον.Κωμ. Ὀρν.1,9, Ὀπν.Ἰεζευτ.1,7 οὐ μείγνυνται οἱ κόρρακες πρὶν τινα ταῖς θηλείαις ὧδῆν ὡσπερ γαμήλια περικόρρω.

περικράνιος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὸ κρανίον κείμενος, ὁθ. πῖλος περικράνιος κάλυμμα, πῖλος τοῦ κρανίου, τῆς κεφαλῆς, ἰδ. ὁ κορυφαῖος πῖλος [αρεχί δὲ ἔφερον ἱερεῖς θεῶν τιῶν ἐν Ρώμῃ : Πλουτ.Νομ.7 ἐκάλουν δὲ καὶ τοὺς προνεκατέρους Φλάμινας ἀπὸ τῶν περικρανίων πῖλων. || ὁ περικράνιος χιτὼν ἢ ὑμῆν ὁ χιτὼν ἢ ὑμῆν, ὁ ὑπὸ τῷ δέρματι τοῦ κρανίου : Ροῦφ. Ὀναρ.120, "Αντιλλ. κ. Ὀρειβ.44,81, Γαλ.Χρ. Μορ.8,9. 2) νεώτ. ἀνατομ. τὸ οὐδ. περικράνιον ὡς οὐσ. τὸ περιόστεον τὸ ἐπεπυδῶν τὴν ἐξω ἐπιφανείαν τοῦ κρανίου. 3) γλωσσ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. τὸ ὄπαυκένιον, προσκεφάλαιον.

περικρανον [τὸ] μτγν. περιβολή, κάλυμμα κεφαλῆς, περικεφαλαία : Στραβ.11,4,5 περικρανα δὲ θήρεα παραπλησιαῖς ταῖς ἴδιαισι, Πολυδ.2,42 ὁ διφθερίας δγκον αὐκ ἔχει, περικρανον δ' ἔχει. **περικρατῆς-ουs-ές** μτγν. ὁ συνεικτικός, συγκρατητικός, σφιγκτικός : Σιμμ.16 περικρατεῖς γαμφλαί. 2) ὁ ἔχων πλήρη ἐξουσίαν, κράτος ἐπὶ τιος, ὁθ. νικητής, κύριος, κυρίαρχος : ΚΔ Πράξ. 27,16 μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι τῆς ἀκάφης, Βασίλ.147D.

περικράτησις-εως (ἡ) μτγν. ὑπερίσχυσις, ἐπικράτησις : Ἰαμβλ.π.Σιμπλ.Κατ.374,27. 2) ἡ κυρία σημασία, τὸ κύριον νόημα : ΕΜ.584,4. 3) ἐπισχεσία : Σχόλ.Νηκ."Αλεξ.337 περὶ τὴν κοιλίαν νό-νι καὶ αἰρῶν περικράτησις.

περικρατητικός-ή-όν μτγν. ὁ καταβάλλων, νικῶν τινα, ὁθ. ἐμπεριέχων, ἐμπεριλαμβάνων τι : Γρηγ.Νύσσ.2,172C τῆ περικρατητικῆ τοῦ παντός σπιθαμῆ, αὐτ.5A.

περικρατώνω μον. κρατώνω λαν : "Ανδρ.Κρ.194B τοὺς δὲ υἱοὺς αὐτοῦ.. λόγῳ ὀληθθεὶ περικρατώνει.

περικρατῶ-έω κρατῶ τι ἰσχυρῶς, κατέχω σταθερῶς : Ἰηπ.Κεφ.Τρωμ.11 καὶ ἦν περικρατεῖ τῆ χειρὶ τὸ βέλας. 2) εἶμαι κύριος περὶ τι, ἐπικρατῶ, ὑπερίσχυω ὑπεράνω τιος : Σαπτ.Ρορ.46,24 τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος σφιγνὰ περικρατοῦσιν. 3) κατασῶν, νικῶ : Πλάτ.2,383. 4) ἐξουσιάζω, χαλιναγωγῶ : ΓΔ Μακκ.4,1,9 ἐξ ἧς δὴ τῶν παθῶν ὁ λογισμὸς περικρατεῖ ἰδ.γρ. ἐπικρατεῖν, ἴωσ.Α1,11,3,4. 5) ἐπὶ ἥθροισι, κατέχω καλῶς τὸν ρόλον μου : Σιμπλίκ. Ἐπικτ.124D. 6) μαθηθῶν διὰ τοῦ νοῦ, ἐνθυμοῦμαι : Φιλ.1,105, Θεολ. Ἀριθμ.59. 7) τὸ παθ. ἐπὶ νόσου, ἀσθενεῖας, κατασινκῶμαι, ὁθ. θεραπεύομαι : Ἀρχηγ.π. Ἀετ.9,40.

περικρατῶς σχόλ. ἐγκρατῶς, σωφρόνως : Σχόλ.Ἰω.Κλήμ.165,14.

περικρεμάννυμι μτγν. κρεμάννυμι, κρεμῶ τι περίε, ὀλόγουρα : Ἀντιφιλ.ΑΠ11,66 βουστρῦχια κρατάφους οὐλα περικρεμῆσας, Νόνν.Δ.26,254. || μέσ. περικρέμαμαι, κρεμῶμαι περὶ τι, προσκολλῶμαι ἐπὶ τιος : Πλουτ."Ηθ.924B ἰεῖκ. || κ.μτ. ὁτ. : Λεων.Ταρ.ΑΠ9,78.

περικρεμῆς-ουs-ές μτγν. ὁ ἀνηρτημένος, κρεμῶμενος περὶ τι : Ὀππ."Αλ.4,541 ἰεῖκ. τοῦ περικρατῆς. 2) μτ. ὁτ. ὁ ἔχων τι περίε κρεμῶμενος : Λουκ.Τραγῶδ.142 ναὸς περικρεμῆς ἀναθήμασι.

περικρεμῶ-άω μτγν. περικρεμάννυμι βλ., ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Ἀπολλ.Δ.Δαμ.Πολιορκ.142,2.

περικρημένος-ον μτγν. ὁ πάντοθεν κρημνώδης, ἀπὸ κρημνας, ἀπότομος περίε, ἐκ πάντων τῶν μερῶν. : ἴωσ.Π1.5,5,8, Πλουτ.Σύλλ.16 ἄδφος ἐλεῖπτο πετρώδης καὶ περικρημένος, Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.4,105. **περικρηάφιος-ον** μτγν. ὁ περὶ τοῦ κρατάφους κείμενος : Γρηγ.Νύσσ.1,769B οἱ περικρηάφιοι βούστραχοι.

περικροτός-ον μτγν. ὁ περίε κροτῶν, ὁ πανταχοῦ ἤχων, ἀντηχῶν : Νόνν.Δ.9,117, αὐτ.10,223 περικροτόν ἤχων [τυμῆαν] ἀράσων.

περικροτῶ-έω μτγν. κ. μον. κροτῶ περίε, προκαλῶ κροτόν πανταχοῦ : Νόνν.Δ.14,351. || κ. μτφ. : Πρόδρ."Ερ.38 περικροτοῦντες εὐφῆμοις λόγοις.

περικρούω κρούω, κτυπῶ τι περίε, ὀλόγουρα, ὁθ. κρούων ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ περίε, ἐκκόπτω, κρημνίζω πάντοθεν διὰ κτυπήματος, ἐν χρ. τὸ παθ. ἐν τῇ σῆμ. ὑψίσταται ἀπόσπασιν, ἐκκοπήν περὶ τὴν ἐπιφανείαν μου, ὁθ. ἀπογυμνοῦμαι πρὸλ. ὁμ. ἔκρουσμένος, ἀπογυμνωμένος [ἐπὶ βράχων παροχθῶν κτ.] : Πλάτ.Πολ.611E περικρουθεῖσθα πάτρας τε καὶ δοτρας, Στράβ.12,8,19 φασὶ δὲ καὶ δίκαι εἶναι τῷ Μαϊανδρῶ μεταφέροντι τὰς χώρας, ὅταν περικρουθῶσιν αἱ ἀγκῶνες ἴσταν οἱ ἐξέχοντες καὶ κρημνώδεις ὄγκοι ἀποκοπῶν ὑπὸ τῆς πλημμύρας τοῦ ποταμοῦ. 2) κρούω περίε, ὀλόγουρα μετάλλινον ἢ πῆλινον ἀγγεῖον, ἴνα κρῶν ἐκ τοῦ ἕργου αὐτοῦ ἂν εἶναι που τεθροσυσμένοι : Πλάτ.Φιλ.55C εἰ μὴ τι αἰσθρῶν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν. || κ. μτφ. ἐπὶ ἀχρήστου σκευῶν : Ἰαμβλ.Μυστ.8,5. || ὁθ. περικεκραμμένος σεσαθρωμένος, οὐχὶ ὑγιής, νοσῶν ἄνθρωπος : Κωμ. Ἀδέσπ.388. 3) προσβάλλω πλήττων παντοχόθεν : Πλουτ."Ηθ.234D. 4) τὸ παθ. ἐπὶ πρῶσ. ραπίζουσι ἐξ ἐκατέρας τῶν παρεῖων, μπατίζουσι καὶ ἀπὸ τῶ δύο μάγουλα : αὐτ.831A. 5) περικρούω πῆδας περιβάλλω τοὺς πῆδας τῆς μεσιθρᾶ δεσρᾶ, προσάπτω δεσρᾶ εἰς τινα : αὐτ.499A.

περικρούω μτγν. προφ. τοῦ περικρούω βλ., ΚΔ Λουκ.1,24 καὶ περιεκρούω ἐαυτὴν μῆνας πέντε. **περικρουερός-ά-όν** γλωσσ. ὁ πᾶνυ κρουερός, λίαν φυχρός, παγετώδης.

περικρούω μτγν. κ. περικρῶω [ΚΔ Λουκ.1,24 κρῦπῶ τι πανταχόθεν, ἀποκρῦπῶ, κρῦπῶ τελεῖως : Λουκ.Νεκρ.Δ.10,8 εἰ καὶ μάλα περικρῦπῶσαι αὐτά, Εὐνάπ."Ιστ.ἀπ.248D. || μέσ. ἀποκρῦπῶ ἐμαυτὸν ἀπὸ τιος : Διογ.Λ.6,61 δύο μαλακῶν περικρῦπτομένων αὐτῶν.

περικρούω μτγν. κρώω περίε, ὀλόγουρα : Δίων Κ.58,5 κρόακες περιπτάμενοι καὶ περικρῶζοντες. **περικρῖταισμαι** ἐπ. φανεῖσμαι, ἰήτω περίε τι-νός : ἴλ.Δ.538 πολλοὶ δὲ περικρῖταισντο καὶ ἄλλοι ἰδ.ἀνάγν. περὶ κτείνουτο], αὐτ.Μ.245.

περιρτίσις-εως (ἡ) μτγν. κτήσις, πρόσκτησις τιος καθ' ὑπερβολήν : Ἀπολλ.Δίσκ.Συντ.278,8 αὐ-σίσις περιρτίσις, Σέξτ."Ερμ.Μαθ.7,166 τὴν τῆς εὐ-δαμονίας περιρτίσιν, αὐτ.11,146, Ἄνπ.Προμ.11.

περικτητικός-ή-όν μτγν. ἐπὶ πλανητῶν, ὁ εὐ-νώων, εὐνώος εἰς κτήσι : Βέττ.Βόλ.38,30, αὐτ.70,28.

περικτητός-ον μτγν. ὁ ἀποκτησας πολλὰ, κερη-μένος μεγάλῃ περιουσίᾳ, εὐπορος, πλούσιος : Ἡφαιστ."Αστρ.1,1 ἔμπορικός τις καὶ περικτητός.

περιτιόνες-όνων [οἱ] [κτίω, πρὸλ. ἀμφικτύονεσ] ἐπ. ὁτ. περικτιόνεσσι, ὁ περίε οἰκοῦντες, περι-οικοί, γείτονες : ἴλ.Σ.212 ὕφσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀσοοσσαι, περικτιόνεσιν ἰδέσθαι, αὐτ.Τ.104, αὐτ. 109, αὐτ.Ρ.220, Ὀδ.8,65 ἄλλαυ τ' αἰδέσθητε πε-ρικτιόνες ἀνθρώπου, Σιμων.10, Πιβδ.Ν.1,19, αὐτ. 17[8],69, Κρησμ.Ἡρ.7,148 ἐχθρὰ περικτιόνεσσι, φίλ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, Θουκ.3,104, Ἀθῆν.13,591B αἱ περικτιόνες ἀνδρῶντα ποιήσαντες.

περικτῖται [οἱ] ἐπ. οἱ περικτιόνες βλ., : Ὀδ.Α.288 τὴν πάντες μῶνοντο περικτῖται, Ἀπολλ.Ρ.2,450 τὴν δ' ἀμφὶ περικτῖται ἡγερέθοντο.

περιτυπῶ-έω μτγν. κτυπῶ, ἤχῶ, κροτῶ, προ-καλῶ, κῆμυν ταραχὴν περίε, ὀλόγουρα : Ὑμν.1,1α. 33 περικτυπῶντο διαύλω, Εὐστ.Πον.334,3 ἢ ἡχὴ περικτυπῶσαι τὰς ἀκῶσ. κ. παθ. : Εὐ-νάπ."Ιστ.ἀπ.246D ὄπλα. 2) διὰ τὸν συνωθηθῶν περικτυπούμενα, Νικ.Χων."Ιστ.137D.

περικτυπῶ-όμαι μτγν. κτώμιο περισώω, ἀπα-κτῶ τι καθ' ὑπερβολήν : ἴωσ.Α1.13,16,6 περικτυ-σαστο δυναστεῖαν, Βέττ.Βόλ.41,10, Κλήμ."Αλ.578.

περικυδιστῶ-ῶ μγν. κυδιστὸν περὶ τῆ, κάμνω ταύμπεσ ὀλόγυρα ἀπὸ κατῆ: Φιλότηρ.Γυμν.50 μηδαμὴ περικυδιστῶντες.

περικυδαίνω μγν. μεγάλως τιμῶ τῆσ, ἢ ἐγκωμιάζω τινὰ πανταχοῦ: Χρησμ.Σιβ.3,575 ὄ ναόν μεγάλοσ θεοῦ περικυδανέουσι.

περικυδῆς-οὐς-ές μγν. ὁ λίαν πεφημισμένος, περίφημος, περιδοξός: Νικ.Θηρ.345, Κόνιντ.9,65 περικυδῆος ἀμφ' Ἀχιλλῶσ.

περικυκλάς-ἄδος(ή) ποι. ἡ κύκλω περιστροφόμενη: Ὀρφ.Γυμν.43,5 ὠραι . . περικυκλάδες, περικυκλάεω σχόλ. περιστρέφονται κύκλω, περικυκλά πανταχόθεν: Σγόλ.Ἀριστφ.Βάτρ.195.

περικυκλήσις-εως(ή) μγν. κ. μων. ἡ ἐν κύκλω περιφορά, περιστροφή: Διογ.Λ19 [εἰκλ.], Ἰω.Λυδ. Μην.4,51 ἡ περικυκλήσις τοῦ χρόνου.

περικυκλιον(τό) μγν. περιφέρεια: Ἐρμητ.3,2B. **περικυκλος-ον** μγν. ὁ ὅλως κυκλοτερής, σφαιροειδής, ὀλοστρογγυλός: Τρυφιάδ.34 κοπτόμενοι περικυκλον ἀθλητός δρυφακία μαζοῦ, Νόνν.Δ 25,145 || ἡ δοτ. περικύκλω ὡς ἐπίρρ. πέριξ, ὀλόγυρα: ΠΔ Δευτ.6,14 οὐ πορευέσθε ὀπίσω θεῶν ἐτέρων ἀπὸ τῶν θεῶν τῶν ἐθνῶν τῶν περικύκλω ὕμων, αὐτ.Ψαλμ.83,89Γ, Ἦρωσ Αὐτομ.4,2 Πλούτ. Ἰηθ.755A, Ἀπολλ.Δυσκ.Συντ.336,24.

περικυκλώ-έω μγν. κ. μων. κινῶ ἐν κύκλω, περιστρέφω, κινῶ ὀλόγυρα: Αἰλ.Ζ113,9 καὶ ἄρμα οὐτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν: 2) ἀμτβ. κινούμαι πέριξ, κύκλω, περιστρέφεται: Ἐπίκ.Ἐπιστ.2,53Υ. 3) μων. περιβάλλω, περικυκλώνω: Ἄνν. Κοριν.2,157. 4) τὸ παθ. κυμαίνομαι: Ἀλέξ. Τρολλ.10 διὰ τὸ ὡς ἐν ἀσκήτῃ περικυκλεῖσθαι τὸ περιεχόμενον ὑγρῶν.

περικυκλώ-ὠ κ. μων κ. νεώτ., δημ. περικυκλώνω, ἄορ. περι κύκλωσα, δημ. (ἐ)περικυκλώσα, παθ. ἄορ. περικυκλώθησιν, δημ. (ἐ)περικυκλώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. περικυκλωμένος, κυκλώ τινὰ πανταχόθεν, περικλεῖω τινὰ κύκλω, περιβάλλω κυκλικῶσ, γύρω - γύρω: Ἀριστλ.Ζ1 533b,11 δταν γάρ ἀρθρώσ περικυκλώσασσι τοῖσ μονοζύλοισ, ΠΔ Γέν.19,4 οἱ ἄνδρες τῆσ πόλεωσ τοῦ Σοδομίται περικυκλώσαν τὴν οἰκίαν, ΚΔ Λουκ.19,43, Πάπ., Διηγ.Ἀχιλλ.397 πολλά τὸ περικυκλώσαν καὶ ἐκαστοφάλιέν τὸ, Καισάρ.Δσπ. ἐν Σδδ.3,119 ἐπερικυκλώσαν τὴν πόλιν: κ. παθ.: Μηνναί.12,14 Ὀρθρ.ᾠδ.5,4 πολλαῖσ προσβολαῖσ τῶν δυσχερῶν περικυκλούμενοσ, Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,71 τὸ παλάτιον ἦτον περικυκλωμένον . . ἀπὸ ἑνα τερονότατον περιδῶλιον: || συχη. ἐν τῷ μέσ. τ. περικλεῖω κύκλω, πολιορκῶ ἐχθρόν: Ἦρ.8,78 ἦδσαν δὲ οὐκω δτι σφάεσ περικυκλέοντο τῆστυγαί οἱ βάρβαροι, Ἀριστφ.Ἐρν.346 [ἐν τῆσσει], Ξεν.Ἄν.6,3,11: 2) μγν. μτφ. ἐπὶ λόγου: Λουκ.ᾠκ.63 περικυκλαῖσ φευδῆ λόγον [δ.γρ. περικυκλεῖσ].

περικυκλωσις-εως(ή) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περικυκλώ, κύκλωσις, περικλεισις πανταχόθεν: Θουκ.3,78 φοδωμένοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικυκλώσιν.

περικυκῶ-ῶ μων. ἀναμειγνύω τὰ πάντα, φέρω, κάμνω ἄνω κάτω, ἀνακατεύω, ἀναποδογυρίζω: Θεοφύλ.Σ'ιστ.95,15 [εἰκδ. θόννησ], αὐτ.14,1 εἰ καὶ τοῖσ λόγοισ κομῆαῖσιν μεγάλα οἶδε καὶ περικυκῶ ὁ χλιάρχοσ.

περικυκλῶσις-εως(ή) μων. ἡ περικύκλις βλ.λ., περιστροφή: Ψελλ. ἐν Φαθρ.Ἐλλ.Βιβλιοθ.148.

περικυκλινδῶ-έω κυλιῶ τῆ πέριξ(ή) τῆδε κἀκείσ, περιστρέφω, παθ.: Πλάτ.Νόμ.893B τοτὲ μὲν ἐστίν ὄτε βῆσιν ἐνὸσ κεκτιμένα τινὸσ κέντρον, τοτὲ δὲ ἐπὶ λείαν τῷ περικυκλινδῶσθαι.

περικυκλίσαις-εως(ή) μγν. ἡ κύκλω κύλισαις, ἀνακύκλωσις, περιστροφή: Γαλ.18,1,326 κατὰ περικύκλωσιν καὶ περισφαλσιν.

περικυλίω, μέλλ.περικυλίω [Βέττ.Βάλ.115,2], ἄορ. ο' περικύλισαι, περικυλινδῶ βλ.λ.: Ἀριστφ.Εἰρ.7 ἄλλ' ἐξαρπάσασ ὀλην [τῆν] ὀνίδοι ἐνέκαφε περικυλίσασ τοῖν ποδοῖν, Διόδ.Σ18,34, Διον.Ἄλ.Ρωμ.9,21 περικυλίνουσιν εἰσ τὴν γῆν τὰ σώματα: || κ. παθ. ἐπὶ νηπίου, βρέφουσ: Σωφ.1,85' || κ. ἐπὶ τοῦ ὄμοσ κατὰ τὴν ἀνάταξιν ἐξαρθρώσεωσ: Γαλ.18,1,327. 2) μτφ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι, ἐνέχομαι, ἀναμειγνύομαι: Βέττ.Βάλ.42,9,Κατ.Ἀσπρλ Κ 2,206, Γαλ.19,57,2.

περικυμαίνω ποι. κυμαίνω πέριξ, ὀλόγυρα, ἐγείρω κύματα, κυματῶ: Ὀρφ.Γυμν.83,3 ὄσ περικυμαίνεῖ γαῖησ περιτέρμενον κύκλον.

περικύμων-ονοσ-ον ἐπὶ νηπίου, ὁ ὑπὸ κυμάτων περιβαλλόμενοσ: Εὐρ.Τρω.800 Σαλαμίνοσ . . νάσου περικύμωνοσ οἰκῆσασ ἔδραν, Ἀρχαῖορ.ἀπ.59,4.

περικυρτος-ον μγν.: ὁ πέριξ, ὀλόγυρα κυρτός, καμπύλοσ, φακοειδής: Σέξτ.Ἐπιλ.Μεθ.7,307 ὄν τρόπον τὸ αὐτὸ ποτήριον κοίλω καὶ περικυρτον λέγεται, Γαλ.18,1,787, Ροῦφ.Ἄνατομ.40.

περικυρτώ-ὠ μγν. καθιστῶ τὶ κυρτόν πέριξ, ὀλόγυρα, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Παρθν.Ἀθῆν.11,783B διὰ τὸ περικεκυρτώσθαι τὰ ὠτίρια.

περικύρω μων. περιπίπτω εἰσ τῆ: Εὐστ.Πον.64,44 ἴνα μὴ κακοῖσ περικύρωσ ἀπροότοις.

περικυστίτις-ιδοσ(ή) νεώτ. ἡ φλεγμονὴ τοῦ περὶ τὴν κύστιν κυτταρῶδοσ διαστῆματοσ.

περικυτῶ-ὠ μτφ. (κύκλω) περιβάλλω, περιτυλίσσω, καλύπτω τὸ διὰ κατεργασμένου δέρματοσ: Ἄνωσ. π. Σουῖτ, ἐν λ. κύτοσ.

περικυφῶσ-ον ἀρχ. λεξ. ὁ περικεκυφωμένος, ὁ κατὰ πᾶσαν τὴν ἐπιφάνειαν κυφός, ὄθ. περικυφον ἐκπωμα ἀμφικύπελλον: ΕΜ 549,14, Ὀρίων81,18.

περικυφῶ-ὠ ἀρχ. λεξ. ποιῶ τὶ κυφόν καθ' ὀλην αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἀπολλ. Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ. κύπελλον ἀμφικύπελλον τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν περικεκυφωμένον ποτήριον.

περικυδωνίσαι Ἦσ. «περιδοθεῖσαι».

περικυκῶ ποι. κλισίω μετὰ κραυγῶν καὶ ὀλολυγμῶν περιερχόμενοσ τῆ, ὀδύρομαι, θρηνώ περὶ τῆ: Ὀππ.Ἄλ.4,259 τέκοσ περικυκῶντες, Κόνιντ.3,742 κ. παθ.: Ἦσ.

περικυμάζω περιέρχομαι τὰσ ὀδοὺσ ἐν κύμωφ, κωμάζων: Ἀριστφ.Σοφ.1025 οὐδὲ παλαίστρασ περικυμάζειν πειρώσ.

περικυκῶ-έω ἀλείφω τὶ πέριξ, ὀλόγυρα, καθ' ὀλην αὐτοῦ τὴν ἐπιφάνειαν διὰ πίσεσ, ὄθ. περικυκῶ τὰ ἐμβάδια σπιδῶνω, μυαλίω τὰ ὑποδήματα: Ἀριστφ.Σοφ.600 τὸν σπῆγγον ἔχωσ ἐκ τῆσ λεκάνησ τὰμβάδι ἠμῶν περικυκνεῖ.

περιλαβαίνω μων κ.δημ. ἄορ. (ἐ)περιλαβα, δημ. τ. τοῦ περιλαβῶνω βλ.λ.: 2) παραλαμβῶνω βλ.λ.: ἐγὼ χωρίσ νά ἄνω διαταγῆ τίποτα δὲν περιλαβαίνω. 3) ἀναλαμβάνω βλ.λ.: λένε πῶσ περιλαβαίνει ὁ τάδε τὰ πράματα. 4) συλλαμβῶνω, πιάνω, τσικῶνω, περισπράγγω: Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.24,3 μὰ ἄσφανα κὶ ἀνέλιπασ Τούρκοι τὸν περιλάβανε, - τὸν περιλαβαίνω καὶ σοῦ τὸν κάνω παστὸ στὸ εὐλό: 5) μτφ. κυριεύω: Καισάρ. Δσπ.π.Σαδ.3,126 φόβοσ τοῖσ ἐπερίλαβε.

περιλάθειν(τό) νεώτ. σχοίνιον, δι' οὗ περιβάλλεται βαρὺ τὸ ἀντικείμενον πρὸσ ἀνύψωσιν ἢ μετατόπισιν αὐτοῦ, ὀρτάνω, σαμνῶνιο.

περιλαθεύς-εως Ἐπιγρ. χειρουργικόν τι ἐργαλείον: Hermetos 38,283.

περιλαίμιον(τό) νεώτ. πᾶν ὄτι περιβάλλει τὸν λαίμον καὶ εἰδικώτερον τὸ περὶ τὸν λαίμον μέροσ ἐνδῶματοσ, εἶτε συνεραμῶνον μετ' αὐτοῦ εἶτε προσθετόν, κολλῶρο, γιακάσ: περιλαίμιον στρατιωτικῆσ στολήσ - ὀρβοπεδικόν. 2) ἡ περὶ τὸν λαίμον κατοικίδιον τινῶν ζῶων πτεμενῆ δερματῆν ἢ μεταλλικῆ λωρίσ.

περιλακίζω μτγν. σχίζω τι περίεξ, ξεσχιζώ όλόγυρα : Γρηγ. Νύσσ. 2,944Α· κ. παθ. : ΠΔ Μσκκ. 4,10,8 έάρια τός έαυτού σάρκας περιλακίζομενας.

περιλακτιζώ μτγν. λακτιζώ περίεξ, κλωστώ όλόγυρα : Κλήμ. Άλλ. 478 ό περιλακτιζόντες τός γαστάρας πρό τής άποτέξεως.

περιλάλημα-ατος (τό) άρχ. λεξ. κ. μσν. πολυλογία, φλυαρία : Ήσ. έν λ. στρωμύματα, ΕΜ 729,32, Νικηφ. Γρηγ. 128 (έκδ. Βόννης).

περιλάλησις-εως (ή) μτγν. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τοϋ περιλαλώ, φλυαρία, σπερμολογία : Γαλ. 8,943, αϋτ. 1711,547 τά αϋτως ειρημένα προσκρόντες άν τις όνομάσαι περιλάλησιν.

περιλάλητος-ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ό περί οϋ πολύ γίνεται λόγος, περιβόητος, περιώνυμος, όνομαστός, ξεκουστός, έπί προσώπων και πραγμ. : Άγασθ. Ίστ. 2,15 πόλις ή περιλάλητος τή ποιήσει, αϋτ. 4,26, Ήσ. έν λ. περιλασχίνευτος, ΚΜανοσσ. Χρον. 20,80, αϋτ. 5005, Ίω. Κίν. Ίστ. 120Β.

περιλάλος-ον σχόλ. ό καθ' ύπερβολήν λόλος, παραπολιό φλύαρος : Σχόλ. Άριστφ. Όρν. 195, Σουίδ. έν λ. κομψόν.

περιλαλώ-έω λαλώ καθ' ύπερβολήν, περισσώς, φλυαρώ : Άριστφ. Εκκλ. 230 ταΐταισιν οϋν . . παραδόντες τήν πόλιν μή περιλαλώμεν, Μάρκ. Αϋρ. 1,7 μηδέ τοΐς περιλαλοϋσι ταχέως συγκατατίθεσθαι || περιλαλοϋσα τραγωδία ή περιχούσα φλυαρία, σκωπτικός χαροκτηρισμός τών τραγωδιών τοϋ Ευριπίδου : Άριστφ. άπ. 376' 2) μτγν. λαλώ, όμιλώ περίεξ τινός : Γαλ 8,675, αϋτ. 1Β 2), 901, Γρηγ. Νύσσ. 1,704Α.

3) μτφ. περιγράφω : Φιλόστρ. Είς. 2,9. 4) ρηματ. π. περιλάλησις, περιλάλημα, περιλάλητος.

περιλαμπάνω κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. δημ. κ. περιλαμπάνω ΙΑΐΒ. Ροδ. 3,163, Έρωτόκρ. 5,1445), δημ. περιλαβαίνω, μέλλ. περιλήφθομαι, άόρ. β' περιέλαβόν, περιβάλλω, περιπύσσομαι, έναγκαλιζομαι, άγκαλιάζω, μτ. αΐτ. : Ξεν. Άν. 7,4,10 ένταϋθα ό Έπισθένης περιλαβών τόν παιδα έπενεΐδωρ. περιβαλών), αϋτ. Σμψ. 9,4, ΠΔ έν. 29,13 και περιλαβών αϋτόν έφίλησε, Διήγ. Άχιλλ. 154 περιλαβών έν ταΐς χερσίν αλήστως καταφιλεΐ' 2) λαμβάνω, πίνω, άόράχγω, χουφτιαζώ : Πλάτ. Σοφ. 246Α ταΐς χερσίν άπέχγως ώς πέτρας και δέρος περιλαμπάνοντες' 3) έν έγθρ. σμψ. περιβάλλω, περικυκλώ και άποχωρίζω : Ήρ. 8,7, αϋτ. 16 όι δέ βάδοβαρι μνησειδές ποιήσαντες τών νεών έκυκλοϋντο ώς περιλαβοϋεν αϋτούς, Πολύβ. 2,29,5 τά μέν εύθαρσεις έποιοι τώ μέσους και πάντοθεν περιεληφέναι τοϋς πολεμίους' || φρ. μετεώρους τός ναϋς περιλαμβάνω άποχωρίζω, άποκόπτω τά πλοια έν τώ πελάγει : Θουκ. 8,42 εΐ πως περιλαβθι ποϋ μετεώρους τός ναϋς' 4) περιγράφω : Πολύβ. 1,48,10 τάρρω και χάρακι κύκλω τήν πόλιν περιλαβεΐν' 5) συλλαμβάνω, πίνω : Ήρ. 5,23 έπεάν δε αϋτόν περιλάβης, ποιείεν όικωσ μηκέτι κείνος ές Έλλάνας άΐξειται, αϋτ. 8,106. Πλάτ. Σοφ. 235Β σχεδόν γάρ αϋτόν Ιτόν θήρα) περιελέισαμεν έν άμφιδηλοτηρικώ τινι . . όργάνω' ή παθ. συλλαμβάνομαι, παγιδούομαι : Άριστφ. Πλ. 934 στήμι περιελημνά μόνος' 6) έν είδ. γεωμ. σμψ. έγγράφω όρθογώνιον : Πλάτ. Θεαιτ. 148Α μεΐζων δε και έλάττωσ άει πλευρά αϋτόν περιλαμβάνει' || έπί σφαιρίας, περικλιέω κανονικά στερεά σχήματα : αϋτ. Τιμ. 33Β πρέπον άν ειη σχήμα τό περιεληφός έν αϋτώ πάντα' 7) μτγν. όμ. τό παθ. έν μτφ. σμψ. περιλαμβάνομαι τώ καιρώ όναγκαζομαι, πιέζομαι, έξαναγκαζομαι υπό τών περιστάσεων : Πολύβ. 6,58,6 τώ καιρώ περιληφθέντας άπαχειρίσθω γενέσθαι τοΐς παλεμίοις' 8) περιβάλλω, ίδ. καλύπτω άνωθεν, σκεπάζω : Φύλορχ. 415 περιλαμβάνων τόνον υπό ίδιφθέρασι' || κ.

έπι ύδατος : Πολύβ. 4,39,8 Ιτό ύρόνι άει μεΐζω και πλεω τοϋ κοιλώματος περιλαμβάνει τόνον' 9) λαμβάνω τί ώς κτήμα, λαμβάνω υπό τήν κατοχήν μου, καταλαμβάνω : Ίσπ. 8,37 άπαντα τά έκαίνου περιλαμβάνεισ, Πολύβ. 8,1,3' 10) κτώμαι, άποκτώ, κερδίζω : Φιλόδ. Ρητ. 2,215' || φρ. πολών τον άσφαλός περιλαβάνω κέκτημαι μεγάλην άσφάλειαν, είμαι λίαν άσφαλός : Ίνν. Άρχ. Ίπ. 9' 11) περιελάω, περιτυλάω, περιαυλάω : Πλάτ. Κριτί. 116Β περιλαμβάνει τώ τευχός χακλώ τόν περιδρομον' κ. παθ. : Πλάτ. Τιμ. 77Ε νεύροις . . κύκλω κατά κορυφήν περιελημμένη, Πολύβ. 10,27,10 χρυσάσις λειπαι περιληφθέναι, Μισοχί. Παραδ. π. Άθην. 5,207Β τοΐς χαλκίοις ήλιος πύσα περιεληφθή' 12) κ. νεώτ. κ. δημ. (περιλαβάνω) περιέγω, έπι πολλών καθ' έκαστα πραγμάτων, περικλιέω, έχω έντός τοϋ χώρου όν καταλαμβάνω, χωράω : Ίσοκρ. 2,9 περιλαμβάνεισ τήν δύναμιν όλου τοϋ πράγματος, αϋτ. 8,141, Πλάτ. Σοφ. 249D, αϋτ. 226Ε πολλά είδη ένι όνόματι περιλαμβάνεισ, αϋτ. Νόμ. 837Α δύο γάρ όντα αϋτά και . . τρίτον άλλο είδος έν όνομα περιλαβόν, αϋτ. Φαιδρ. 273Ε, Δημ. 1410, Πλούτ. Λικ. 9, αϋτ. Κικ. 41, αϋτ. Άντ. 27, Λουκ. Περειρ. 42 ώς βραχέϊ λόγω περιλαβεΐν, Λυκοϋρ. 9

δσα μη σφόδρα περιεληφε έν ό νόμος τή προσγορεύσας, - τό κτήμα περιλαμβάνει έν τός άλλοις και πλήρες όρνιθοτροφεΐον, - ή νεά σθαυσα δύνата να περιλάβη 3000 άτομων' κ. παθ. : Πλάτ. Νόμ. 823Β θήρα πάμπολύ τή πράγμα έστι περιελημμένον όνόματι νϋν σχεδόν ένι, Άριστλ. Πολιτ. 1287,19 περιληφθέναι τοΐς νόμοις, Φιλόδ. Στωϊκ. 339,13 τοσούτων περιελημμένωσ κικών' || νεώτ. έπί κειμένων, περιέγω, πραγματεύομαι, διαλογίζομαι : τό νέον βιβλίον τον περιλαμβάνει τήν Ιστορίαν τής Τουρκοκρατίας' 13) μτγν. κ. νεώτ. λαμβάνω μετ' άλλων, συμπεριλαμβάνω, συγκαταλέγω, συγκαταριθμώ, συσυπολογίζω : Πολύβ. 5,67,12 έσοϋπόδοις περιλαβεΐν ταΐς συνθηκαίσ αϋτόν' νεώτ. κ. παθ. : δέν περιεληφθη εις τόν πίνακα τών προακτιών, - εις τά έξοδα τής νοσηλείας περιλαμβάνονται και δαπανηθέντα διά φάρμακα' 14) ρηματ. π. περιλήψις, περιλήμνω, περιληπτός.

περιλαμπάτω μσν. δημ. δ. τ. τοϋ περιλομπάνω, περιλαμπάνω βλλ. : δ. τραγ. όλονυκτίς έφίλαν τη και έπεριλάμπαζε τη.

περιλαμπάνω μσν. δημ. κ. περιλαμπάζω περιλαμπάνω βλλ. 1) : Αΐθ. Ροδ. 3,163 περιλαμπάνει με, μωρισκαταφιλεΐ με, Έρωτόκρ. 3,1055, αϋτ. 1379, αϋτ. 5,14451.

περι(ί)λαμπαστός-ή-ό δημ. ό περιεπυγμένος, άγκαλιαστός' || έπίρρ. -ά.

περιλαμπήσ-οϋς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ό λάμπων πανταχόθεν, περιλάμπρος, όλόλαμπρος, λίαν λαμπρός : Φιλ. 1,485, Μαν. 4,44 πυρόσει Άρεος περιλαμπόσ άσθηρ, Μάξ. Τύρ. 39,4' 2) μτφ. περιφανής, περιφάνης : Πλούτ. Φάβ. 19 περιλαμπές τό δραστήριον έχων και γαϋρόν' 3) τό οϋδ. περιλαμπές ώς έπίρρ. : Κράσσ. 24 κράνεισ και θώρασι τοϋ Μαργιανού σιδήρου, στίλδοντας άεϋ και περιλαμπής.

περιλαμπίζω δημ. είμαι λαμπρός περίεξ, λάμπω όλόγυρα κ. μτφ. λαμπρώνω : Γρην. Σκ. Τερρ. 7,3 φυχή . . ζητάει τοϋ θηνου της . . άγκάλω κρίνου, ποϋ περιλαμπίζει με τ' άναφύρισμα τής.

περιλαμπήσ βλλ. : ΚΜανοσσ. Χρον. 2609, αϋτ. 3513, 0εσφ. 0υλ. Σ' Ιστ. 53,15 περιλαμπρος χωρίς τής πόλεως.

περιλάμπρως έπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατά περιλάμπρον τρόπον, έξόχως, λαμπρώς, λαμπρότατα, περίφημα : Γρηγ. Ναζ. 1,526Β δίφρων ύπεραιρεσθαι περιλάμπρως.

περιλάμπω κ. μον. κ. νεώτ. Ἰ λάρπω πανταχόθεν, ἐκ πάντων τῶν μερῶν, ἀπαστράπτω, ἀκτινοβολῶ, φεγγαβολῶ : Πλούτ.Κάμ.17 τὰ δὲλα περιλάμποντα τὴν δσφιν ἀποκρῦπτει, αὐτ. Ἀρατ.21 φῶτα πολλά ἀπὸ τῆς ἀκρας περιέλαμψε· || κ. μέσ. : Διδό.Σ.3,12 πᾶσας τὰς περιλαμπόμενας φῶσεις ὀπερβαλλούσας τῇ λαμπρότητι· || ὁμ.μτ.δοτ. : Λουκ. Ἀπαίδ.9 ἐσέρχεται ὁλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσίῳ καὶ τοῖς σμαράγδοις· 2) ἐν μτθ. χρ. φωτίζω τὴ ἐκ πάντων τῶν μερῶν, περιβάλλω, πληρῶ τὴ διὰ λάμψεως, κάρνω τὴ νὰ λάμπη ὁλόκληρον : Πλούτ.Κικ.35 κύκλῳ τὰ δὲλα περιλάμποντα τὴν ἀγοράν, ΚΔ Πράξ.26,13 ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Μηναι.12,2 Συνεξ. Ἁγίας Μυρόνης φῶς μέγα περιέλαμψαν ἅπαν τὸ σῆκιμα· || κ. ἐν τῷ παθ. τ. φωτίζομαι, περιβάλλομαι διὰ φωτός, πληροῦμαι λάμψεως, καταυγάζομαι : Πλούτ.Περ.39, αὐτ. Δίων.46 κύκλω γὰρ ὑπὸ τῆς φλογὸς περιλάμποντα τὰς οἰκίας περινεμομένης, Λουκ. Οἰκ.8· || κ. ἐπι δόξης : ΚΔ Λουκ.2,9 δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτάς· 3) φωτίζω πυρπολῶν : Δημῶδ.39 πολεμῶ περὶ τὴν Ἑλλάδα περιλάμψειν· 4) μτφ. διαφωτίζω : Φιλ.1,634 περιλάμψειν τὰ κεκρυμμένα τῶν ἀδικημάτων ταῖς ἀκτίσι.

περιλάμψις-εως (ἡ) μτγν. ἡ ἐκ πάντων τῶν μερῶν λάμψις, τὸ νὰ λάμπη τις ὁλόγυρα, ἀκτινοβολία : Πλούτ. Ἡθ.931Α οὐδὲ σὺλλαμψιν ἀλλὰ περιλάμψιν αὐτῆς Ἰτῆς σελήνης· ὄντα τὸν φωτισμόν, Πλωτίν.5,1,6, αὐτ.3,15, Εὐστ.Πον.263,22.

περιλάπτω ποι. λάπτω, λείκω περίε, γλείφω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη : Φερεκρ.23 Ἰξετα. περιλέφαντες. **περιλήγης**-αὖς-ές (ἡ) γένησι Ἡσ. «περιοικίλος».

περιλέγω λέγω τὴ διὰ πολλῶν, περιγράφω τὴ διὰ λόγου, ὁμιλῶ περὶ τινος ἐν ἐκτάσει· πρθλ. Ἡσ. «περικέγειν· τὰ περισσὰ φράζειν» : Ἐρμιππ.92, Πολυδ.2,125.

περιλείβομαι μτγν. ποι. λείβομαι περίε, ἐκ πάντων τῶν μερῶν, περιχέομαι : ΑΠ2,146 σάσις γὰρ ὀλιγωπίας ἀγλαΐης . . . περιλείβεται αἰδῶς.

περιλείμμα-ατος (τὸ) ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, ἀπομεινῶρι : Πλάτ.Μενεξ.236Β περιλείμματ' ἄττ' ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα.

περιλείπομαι ἀποθ. ὑπολείπομαι, μένω σώος, ἐπιζῶ : Ἰλ.Τ.230 ὅσοι δ' ἄν πολέμοιο περὶ στυγερῶσι κίλωνται, Ἡρ.1,82 τὸν δὲ ἐνα λέγουσι τὸν περιλειφθέντα τῶν τριηκοσίων, ΚΔ Θεσσ.1,4,15 ἡμεῖς αἰ ζῶντες οἱ περιλειπούμενοί εἰς τὴν παρούσαν τοῦ Κυρίου· || ἀπομεινῶρι, μένω ὑπόλοιπος : Εὐρ.Ἑλλ.426 τοῦς τε περιελεμμένους φίλων φυλάσσειν τὰμ' ἀναγκάσας λέχη, Ἀριστφ. Νεφ.725, Ἀριστλ.Οἰκ.1350α,29· κ. καθ. : Πλάτ.Τίμ.23C ἄριστον γένος ἐπ' ἀνθρώπων, οὐκ ἴστε γενανός., περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχέος.

περιλείπω κ. νεώτ. λείκω τὴ ἐκ πάντων τῶν μερῶν, γλείφω ὁλόγυρα : Ἀριστφ.Πλ.736 τοῦτῳ δ' ὑπὸ τῆν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυγῆ τὰ βλέφαρα περιέλειχον, αὐτ.ἀπ.581· || λείκω τελείως, γλείφω καλὰ-καλὰ : Εὐν.52 πολλῶν . . . λοπάδων τοῦς ἀμβανος περιλείψας, Λουκ. Ὀνειρ.14 ὁ τὸ τρῶβλιον περιλείχων ἄσμενας ἐξελάσκει· 2) λείκων ἀφαιρῶ, ἀποτριβῶ λείκων τὴ : Ἀριστλ.Ζι.605α,4 αἱ δὲ ἴππαι περιλείχουσι καὶ καθαίρουσιν ἀπατρώγουσαι αὐτό, Λουκ. Ἰκαρ.30 ὄπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον·

περιλείψω (ἡ) νεώτ. κ. περιλύμψω (ἡ) ρωδὲς ὕγρον λευκωματωειδὲς πληροῦν πᾶσας τὰς ὀστεῖνας κοιλότητας τοῦ ἔσω ὀτός καὶ διαβροῦν τὰ ἐν αὐταῖς ἰμενωδῇ μόρια.

περιλείξις-εως (ἡ) περίφρασις, περιτολογία : Ἀριστφ.Νεφ.318 ἡμῖν παρέχουσι καὶ τερατεῖαν καὶ περιλείξιν καὶ κρούσιν καὶ κατάληψιν.

περιληίζω μτγν. περιλέπω βλ.λ. : Φιλ.Μηκ.Βε-λοπ.88,47, Διεύχ.π. Ὀρειθ.4,7,15, Παῦλ.Αἰγ.1,81.

περιλέπω ἐκλεπιζῶ τὴ πανταχόθεν, ἐκβάλλω περίε τὸ λέπι, τὸν φλοῖον, ξεφλουδίζω : Ἰλ.Α.236 περί γὰρ βᾶ ἐ χαλκὸς ἐλεφεν φύλλα, Ἡρ.8,115 τῶν δονδρέων τὸν φλοῖον περιλέποντες· κ. καθ. : Θεόδωρ.Φ16,4,10 περιληπόμενοι καυλοὶ κᾶκτου.

περιλεσχίνευτος-ον (λέσχη) ὁ περὶ οὐπανταχοῦ ὁμιλοῦν, περὶ οὐ γίνεται λόγος ἐν πάσῃ λέξει, περιάλητος, περιφήμος : Ἡρ.2,135 ἦσαν δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχίνευτος.

περιλευκῖνω μτγν. κ.νεώτ. λευκαίνω, καθιστῶ τὴ λευκὸν πάντοθεν, ἀσπίριζω τὴ ὁλόγυρα, κάρνω τὴ λευκὸν, ὀλόλευκον, κάτασπρο : Ἀχιλλ.Τάτ.1,1 ὁ ἀφρός περιλευκῖνων τὰς πέτρας.

περιλεύκιος (ἰλιθός) (τὸ) μτγν. ὁμομα πολυτίμου λίθου : Ἐρμ.Τρισμ. ἐν Rev.Φη1.32,27,4.

περιλευκός-ον μτγν. ὁ λευκὸς κύκλω, ὁλόγυρα, ὁ ἔχων λευκὸν περιθώριον, ἀσπρον γύρον ἢ κατάλευκος, κάτασπρο : Καλλιξ.Π. Ἀθην.5,196Β αὐτῆ δ' ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκω κοκκινοδοφεῖ περιλεύκῳ· 2) τὸ οὐδ. περιλευκον ἰμᾶτιον ὡς οὐσ. ἰμᾶτιον μετὰ λευκῆς πάριψος : Ἀντιφῶν.297· 3) τὸ ἀρσ. περιλευκας ὡς οὐσ. εἶδος ἀγάτου : Ἐπιφάν.2,229Β λίθος ἀγάτης οὗτος ὑπελήφθη εἶναι περιλευκος καλούμενος.

περιληψίω-ατος (τὸ) ἰπεριλαμβάνω) λεξ. περιλήψις, ἐνογκωλισμός, ἀγκάλασμα· ΕΜ175,7 «εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥήμα, περιληψμα» : ΠΔἘκκλ.35 ἰδ.γρ. περιλήψις.

περιληπτικός-ή-όν σχόλ. ὁ περιληπτικός, ὁ εἰς ἐνίκον σημαίνων πολλά, περιεκτικός : Σχόλ. Ἰλ.Α.10 περιλημματικὸν ὄνομα.

περιληπτικός-ή-όν (ν) ἰπεριλαμβάνω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτήδειος ὄπως περιλάβῃ πολλά, περιεκτικός : Ἀριστλ.Ζι.719β,6 ὅσοις δ' ἡ τοῦ δέρματος φύσις ἐναντιοῦται διὰ σκληρότητα πρὸς τὸ μὴ περιληπτικὴν εἶναι μηδὲ μαλθακὴν· || νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐν περιλήψει, ὁ βραχυλογικός : περιληπτικῆ ἐξιστορήσις τῶν συμβάντων· 2) εὐνόητος, εὐκατάληπτος : Ἐπίκ. Φύσ.28,2 περιληπτικός τρῶπος· 3) ὁ περιλαμβάνων, ὁ περιέχων : Πλούτ. Ἡθ.428D ἡ δὲ τοῦ δωδεκαεδρου φύσις περιληπτικὴ τῶν ἄλλων σχημάτων οὐσα, Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.40,13 ἰδ.γρ., Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.11,9 τὸ καθολικὸν περιληπτικὸν τῶν ἐπιμέρους· κ. συγκρ. : Πρῶκλ.Στοιχ.Θεολ.143· κ. ὑπερθ. : Πρῶκλ.Παρμ.858S· 4) κ. νεώτ. γρσμμ. περιληπτικὸν ὄνομα ἢ μ. περιληπτικὸν τὸ καθ' ἐνίκον ἀριθμὸν ἐκφερόμενον καίτοι σημασιολογικῶς δηλοῦν πολλά πρόσωπα, ζῶα ἢ πράγματα, οἶον στρατός, λαός, πόλις, πόλιμιον : Διον.Θρ.637,13, ΕΜ264,45.

περιληπτικός ἐπίρρ., μτγν. κ. νεώτ., δημ. -ά κατὰ περιλήψιν, διὰ βραχέων, με λίγα λόγια : Επίκ. Φύσ.28,7, Κλήμ. Ἀλ.802 ταῦ κακοδαίμονος τὴν κόλασιν περιληπτικῶς θεολογεῖ, - θά σὰ διηγηθῶ περιληπτικῶς τὸ συμβᾶν, Γλυκὸς Ἰω.Συντ.40,31 τοῦ γένους, τὸ μέρος ἐν αὐτῷ συνέχοντος περιληπτικῶς, αὐτ.9,9 γενικῶς καὶ περιληπτικῶς.

περιληπτός-ή-όν (ἰπεριλαμβάνω) ὁ δυνατός νὰ περιληφθῇ, νὰ ἐνοσηθῇ, ὁ καταληπτός : Ἐμπ.2,8 αὐτε νῶφ περιληπτᾶ, Πλάτ.Τίμ.28Α τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, Πλούτ.Κάμ.43 τὸν μὲν ἄλλον ὄχλον οὐ περιληπτόν ἀριθμῶ διέφθερι (ἀμέτρητον)· 2) μτ. δοτ. ὁ περιλαμβανόμενος, ὁ περιεχόμενος : Φιλῶδ.Εὐσ.116 παραισθήσει . . . περιληπτῆσιν ἀσθεῖν.

περιληπτῶς ἐπίρρ., μτγν. κατὰ τρόπον περιληπτόν, καταληπτῶς : Επίκ. Ἐπιστ.1,6 αὐδὲν ἐπινοηθῆναι δύναται αὐτε περιληπτῶς οὐτε ἀναλόγως τοῖς περιληπτοῖς ἰσφ.γρ. ἀντὶ περιληπτικῶς.

περιλήφεις-εως (ή) [περιλαμβανών] μτγν., μον. κ. νεώτ., δημ. -η τὸ λαμβάνειν διὰ τῆς χειρός: Πολυδ.9,98 **περιλήφει δύο φήγων ὄμαχρών**:

2) ὁ ἐναγκαλισμός, τὸ ἀγκάλιασμα: ΠΔ Έκκλ.3,5 **καίρος τοῦ περιλαθεῖν καὶ καίρος τοῦ μακρυνοθῆναι ἀπὸ περιλήψεως** [δ. γρ. περιλήμματος]:

3) ἡ κατάληψις, ἡ ἐνόησις: Ἀριστλ.ΖΓ 762α,25 **ἐν τῇ περιλήψει τῆς ἀρχῆς τῆς ψυχικῆς**, Πρόκλ. Ἐκκλ.276C **ἐπιστημονικὴ περιλήφεις**, Διον. Αλ.Συνθ. 12 **εἰς καθολικὴν καὶ ἐντεχνοὺν περιλήφειν πεσεῖν**:

4) σύνοψις, ἐπιτομή, சுந்துσία: Σέξτ. Έμμ.Μαθ. 10,99, Κλήμ. Αλ.802 **κάν θεοὺν λέγωνται ἕνα κἀν Χριστῶν ὑμῶναι, κατὰ περιλήφειν λέγωνται** (περιληπτικῶς διὰ βραχέων): || ἡ διὰ βραχέων ἀπόδοσις τοῦ περιεχομένου κειμένου τινός ἢ ὁμιλίας, σύνοψις: ἐν περιλήψει [ἰδιὰ βραχέων, μὲ λίγα λόγια] || νεώτ. νομ. σύνοψις δικηγράφου, οἰον κλητηρίου, κατασχετηρίου, ἀποφάσεως ἢ βιβλίου ἐκ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τηρουμένων κτλ.:

5) ἐν συγκρ. σμ. τὸ περιλαμβάνον, τὸ περιέχον: Πλωτίν.6,8,1θ **πάντων περιλήφειν καὶ μέτρον** [ὁ θεός], Δαρμασκ. Ἀρχ.98 ἡ ἠνωμένη περιλήφεις ἦν σπέρμα πάντων ἐκάλεσε.

περιλιμνάζω κ. μσν. πλημμυρῶ τὸ κύκλω, περικυλύω: Θουκ.2,102 **τὴν πόλιν αὐτοῖς περιλιμνάζων**, Θεοφύλ.Σ'Ιστ.127D ὁ ἔτερος ἀπορρώξ.. τὰ τῆς Ἀσσυρίας ἔλην **περιλιμνάζει διασειρούμενος**: || κ. μτφ.: Εὐστ.1379,47 **πλήθοντες ῥητορείας ἐξέερρεσε ποταμούς ὅσοι οὐχ ἴκιστα** καὶ τὴν ἰλιάδα **περιλιμνάζουσαι**: **2)** ἀμπε, μεταβάλλομαι ὀλόγουρα εἰς λίμνην: Αλλ.Ζ1.16,15 **ὅταν τὰν λοφιδίων ἐκείνων τὰ κύκλω περιλιμνάζη**.

περιλιμνῶ μτγν. τ. τοῦ περιλείπω βλλ.: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.554' κ. παθ.: Σιμηλίκ. Έπικτ.119D.

περιλιπάρω-ον μσν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὑγρὸς καὶ λεπυρὸς: Παύλ.Αἰγ.3,71 **περιλιπαρὸν βλέμμα**.

περιλιπῆς-ους-ές μτγν. ὁ περιληπθεὶς, ὁ περισθεθεὶς, ὁ ἐναπομεινας, ὁ ὑπόλοιπος: Πλάτ.Νόμ. 702Α **τοὺς περιλιπείς γενομένους τῆς φθοράς** κ. ἀπολ.: Πολυδ.1,73,2 **παρεσκαυάζων δὲ καὶ τὰ περιλιπῆ τῶν πλοίων**, Στρώθ.8,7,5 **ἀνθρώπωναι, οὗς ἀπὸ τοῦ πειρατικῶ πλῆθους περιλιπείς ἔσχε Πομπήιος**.

περιλιπάζω μτγν. περιλείω: Ὀππ. Ἀλλ.1,786.

περιλιχημῖς-εως (ή) [περιλιχωμαι] σχόλ. τὸ λειχεῖν τὴ γύρω, γλείφω ὀλόγουρα: Σχόλ. Ἀριστ. 114 ὁ βούς ψυχωμένην τὴν χηλὴν τὴν ἐμπροσθίαν τῆ περιλιχημῖσει **περιτὰν θερμαινειν**.

περιλιχωμαι-άσαι ἀποθ. λειχῶ τὸ ὀλόγουρα, περιλείω: Θεόκρ.25,226 **γλώσση δὲ περιλιχάτο γένειον**, Λουκ.Μισθ.Συν.34, αὐτ. Θε.Δ 12,2 **τὴν χεῖρα δεχομένοι ἐς τὸ στόμα περιλιχησάμενοι ἀποδοσάσι μοι** κ. παθ.: Πλάτ. ἈΕ.372Α **ἐνθα θηροὶ περιλιχωμένοι**: **2)** λειχῶ ἐντελῶς: Πλούτ. Πύρρ.31 **περιλιχωμένοι τὰν αὐτῶν φόναν**, Λουκ. Προμ.10 **τὸν δάκτυλον τοῦ ζῶμοιο τὴν περιλιχημῖστα**: **3)** ρηματ. π. περιλιχημῖσι.

περιλιχνύω μτγν. περιλείω, περιτρώω μετὰ λαίμαργίας: Φιλ.1,446 **σιτοπόνων καὶ ὀφθαρτυτῶν κάματον περιλιχνύουσαι** πθ. διόρθ. περιχινύω.

περιλογισμός (ή) μτγν. δ.γρ. ἀντὶ ἐπιλογισμός: Διον. Ἀλ. Ἀμμ.2,3.

περιλοιπος-ον κ. μσν. ὁ περιλιπῆς βλλ., ὁ ὑπόλοιπος: Ἀριστφ.ἀπ.160 **ἄρτων περιλοιπα θρύμματα**, Θουκ.1,74 **μηδ' ὡς τὸν περιλοιπῶν ζυμμάγων καινὸν προλιπεν**, Ἀριστλ.Οἰκ.135β,13 **ὅπτα δ' ἀπαλλάττονται, εἴ τι περιλοιπον εἴη αὐτοῖς**, ἐπιλόω, Θεοφύλ.Σ'Ιστ.161,22 **τάς τε περιλοιπῶνας δυνάμεις ἀναλεξάμενος**.

περιλοξος-ον μσν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν λοξός, στρωβός: Γερμ.Κ/πόλεως 252 **τὴν διαστραμμένην καὶ περιλοξὸν στέρνοντας**.

περιλοπίζω μτγν. περιλεπίζω, ἀπογυμνῶν, ξεφλουδίζω: Θεόφρ.Φ13,15,2 **τὸ δὲ ἔξυλον ἀφῶδρα γλίσχρον ὥστε καὶ τὰ λεπτά πάντα ῥαβδίᾳ περιλοπίζαντες κατέα ποιούσι**.

περιλοπῶ μτγν. κ. νεώτ., δημ. περιλοπύω, ἀόρ. **περιέλουσα** κ. δημ. (ἐ)περιλούσα, παθ. περιελούσθη κ. δημ. (ἐ)περιλούστικα, λούω ἐξ ὀλων τῶν μερῶν, πανταχόθεν, περιδρέχω: Πλωτ.Λουκ.16 **οὐδὲ ὕδατι τὰ βρέφη, ἀλλ' οἷψων περιέλουσα αἱ γυναικες**, αὐτ.Πομπ.80 **περιέλουσας τῆ θαλάσσης τὸ σῶμα**: **2)** νεώτ. κ. δημ. κ. μτφ. ἐκατομίζω κατὰ τινος ἐπικριτικῶς λόγους, ὕβρεις: **θά τὸν περιλάω** καὶ **θά σοῦ τὸν περιλοπύω**.

περιλυγίζω μτγν. λυγίζω τὸ ὀλόγουρα, πανταχόθεν ἢ ἐκ τοῦ ἀντιθέτου: Ὀλυμπ. Ἀκκ.54C **δίκην τῶν κεκαμμένων ῥάβδων ὁ θέλωντες εὐθῦναι πρὸς τὸ ἐναντίον περιλυγίζουσαι** κ. παθ.: Ἦσ. «περιλυγίζεσθαι περιστρέφεσθαι».

περιλυμνομαι μσν. ἀποθ. λυμνίζομαι πανταχόθεν, κακοποιεῖται, κακοποιῶ τίνα ποτῶ: Φώτ.Βιβλ.54,17 **τούτοις καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομῶτων περιλυμνοῖται καὶ διανοθεῖται εὐγένειαν**.

περιλύμνη (ή) νεώτ. ὑγρὸν πληροῦν τὰς ὀστέϊνας κοιλότητας τοῦ ἔσω ὠτός, ἡ περιεμφρος.

περιλυπία (ή) μτγν. μεγάλη λύπη, πένθος ὀλόγουρα. Λ 7,97 **δυσθυμῖαν καὶ περιλυπῖαν**.

περιλυπῶ (η)-ομαι κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ λιαν τεθλιμμένος, ὁ ὑπερβολικῶς λυπημένος, ὁ καταλυπημένος: Ἰνπ.Διατ.42 **περιλυπῶ δὲ καὶ μικροὶ γίνονται**, Ἰσοκρ.1,42 **οὐτε δυστυχῶν περιλυπῶν**, Δημόδ.17 **στρυγῶν καὶ περιλυπῶς**, Ἀριστλ.ΗΗΝικ. 1124α,16 **αὐτ' εὐτυχῶν περιχερῆς ἔσται, οὐτε δυστυχῶν περιλυπῶς**, Κδ Ματθ.26,38 **περιλυπὸς ἔσθι ἡ ψυχὴ μου ἔως θανάτου**.

περιλύω χαλαρῶ τὴν πέριξ, ὀλόγουρα, μοσικάρω κ. μέσ.: Ἰσαί.52,2. κ. παθ.: Ἀκόλ.ΠΔ Βασ. 1,5,9 **2)** διοσάφω, ἐξολοίφω: Πάπ. μὴ πρότερον περιλύω τὴν προκειμένην μισθοκέρτην, αὐτ. τῆς ἐπιτῆς γυναικὸς περιλυοῦσης δάνειον κ. παθ.: περιελύεται ἡ διαγραφῆ.

περιλυπῶ μτγν. περικαλύπτω διὰ λύπης βλλ., περιενδύω: Πολυδ.7,44 **καὶ περιλυπῶσαι, ὄπρ Ὑπερείδης περιδύσαι εἰρηκέναι**.

περιμαζάρω-ον ὁ κύκλω μαζαρός, ἰδ. ἐπὶ ἔλκων ἐν οἷς τὸ δέρμα ἐκλιπίζεται ὀλόγουρα: Ἐρωτιαν.140 **ἔλκεα περιμαζάρα**, τὰ ἀνώμαλα καὶ ἄτυπα: Ἰνπ. Αφ.6,4 **τὰ περιμαζάρα ἔλκεα**.

περιμαζά(ε)υμα (τό) δημ. κ. περιμαζῶμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιμαζεύω: **2)** κτ. πληθ. -ώματα πράγματα εὐτελεῖ ἢ κατωτέρως ποιότητος, μαζώματα.

περιμαζῶ μσν. κ. δημ. κ. περιιμαζῶν, ἀόρ. (ἐ)περιιμαζῶσα κ. παθ. (ἐ)περιιμαζῶθη(κα), μτχ. παθ. παρκα. περιιμαζῶμενος, σινάγω, συγκεντρῶν, μαζέω δισκορπιέμενα πράγματα, συναθροίζω, συλλέγω: Ἐρωτῶκρ.4,1775 **περιμαζῶε τὴν ἀντρεία, βάλε τὴν δυνάμη σου**, Διγεν. Ακρ.1580 **ἐπεριμαζῶξεν λαόν**, τοῦ ἦρα ὁ ἄερας τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου καὶ τρέχει νὰ τὰ περιμαζέψῃ || κ. μέσ.: Ἐρωτῶκρ.2,1266 **ἐκεῖ περιμαζῶχῆκασιν ὀλοι μικροὶ μεγάλοι**, αὐτ.2,1464 **ὅπου θωρεῖς πόσος λαὸς περιμαζῶμενος εἶναι**: **2)** ἐπὶ ἐμφύχων, συγκροτῶ τίνα παρεκτερούμενον, σινέχω ἐν τὰξαι καὶ κοσμιότητι, σωφρονίζω, περιορίζω: **περιμαζέφα τὰ παιδιὰ σου**, γιατί ἔγιναν ἀνούφωρα || κ. μέσ. συνέρχομαι, συγκαταστῆμαι, σωφρονίζομαι, συμμαζεύομαι, βάζω γνώση: **περιμαζέψου, γιατί δέ(ν) πῶς καλά**: **3)** ἐπὶ προσ., περιυλλέγω, περιθάω: **τὴν περιμαζέψα ἀπὸ τὸ ὄρομ**: **4)** ἐν φρ. περιμαζῶν τὴ γλώσσᾳ μου ποῦ νὰ εἶμαι ἀθυρόστομος, νὰ αὐθαδιάζω, νὰ κακολογῶ κ. προστακτ. ἢ ἀπειλητικῶς: **περιιμαζέφε τὴ**

γλώσσά σου, γιατί αλλιώς θα σαυ την κόφω'
 5) ρηματ.π. περιμάζειμα.

περιμαθής-οῦ-ές μιν. ὁ πολυμαθής : Φώτ.
 Βιβλ.346,24.

περιμαίω-άω ἑπ. μ. κτ. μτχ. μετ' ἐπιθυμίας περι-
 ρισκοῦν, ἀναζητῶ τὸ δόγγρα διὰ τῶν βλεμῶ-
 τῶν : Ὁδ.Μ 95 ἰχθυῖα σκόπελαν περιμαίωσα'
 2) ζητῶ μετὰ ζήλου, προθύμως : Κόιντ.14,16 ὡν
 παῖδας ἀπειρῶσαντ' ἀπὸ μαζῶν, ὑστάτιον χει-
 λεσσι γλάγος περιμαίωμας.

περιμαίνομαι νομίζομαι περὶ τι, φέρομαι μανι-
 ῶδώς περὶ τι : Ἡσιόδ.Α 99 ὅς νῦν κεκληγώς περι-
 μαίνοιται ἱερὸν ἄλλος Φοῖβου Ἀπόλλωνος'
 2) μτφ. μτ. ὁστ. μετ' ὀκατοσχέτου πάθους, ὀρυθ-
 τή ἀγαπῶ, θέλω τι : Ναυμάχ.π.Στοβ.4,23,7 μὴ σὺ
 ποτε χρυσῷ περιμαίνοιο ἰάμφ.φ.ρ.1.

περιμάκω-αὖς-ες ὄψω. ἀντὶ περιμήκης βλλ. :
 Μυσαοάκ.ΑΠ 6,125.

περιμάκτρια (ή) (περιμάσσω) μτγν. ἡ διὰ μα-
 γικῶν μέσων καθαρίζουσα, ἐξαγνίζουσα, ἡ ἐλευ-
 θεροποιᾷ τινά ἀπὸ τῆν μαγείαν, ἡ μάγισσα :
 Πλούτ.Ἠθ.166Α τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν.

περιμάνης-οῦς-ές μτγν. ὁ ἔμμανος περὶ τι,
 σαφοδρός : Πλούτ.Ἠθ.43D περιμάνης ἐξ ἔρωτας
 ἐπιθυμία, αὐτ.52D Διονύσιον ζήλος ἔσχε περι-
 μάνης φιλοσοφίας.

περιμάνω ἐπίφρ. μτγν. ἔμμανός, μανιωδός,
 ἔμποθέστατα : Πλούτ.Ἠθ.1100Α.

περιμάρω ὄνομασία ἄσματος τινος : Εὐθουλ.46.

περιμάργρος-ον μιν. ὁ περικεκοσμημένος
 διὰ μαργαριτῶν, ὁ μαργαριτοκόλλητος γύρω, πέ-
 ρα πέρα : Εὐστ.379 ὁ τὰ περιμάργαρα φορῶν,
 αὐτ.Πον.240,5 τὸ περιμάργρον καὶ κατάλιθον.

περιμαρίω μτγν. ἄμτθ. ἀκτινοβολῶ, πέριζ,
 ὀλόγγρα, λάμποκοπῶ : Κόιντ.5,114 ἀγγόθι δ' ἄσχε-
 τον ἄορ ἄδην περιμαρίσκε.

περιμάρμορος-ον Ἐπιφρ. ὁ πανταχόθεν μαρ-
 μορίων, ἀκτινοβολῶν, λαμποκοπῶν : περιμάρμο-
 ρος ἄνθεσιν ἄγνας φλοισκοῦν.

περιμάρνωμαι ἐπίφρ. ἀντὶ περιμάχομαι βλλ. :
 Ἐπιφρ. π. Παισ.5,19,4 Κῶνν περιμάρνωται αὐτοῦ.

περιμάσσω, ἄττ. -ττω ἀπομῶττ. σπογγίζω,
 ὀπλοῦμαι ὀλόγγρα : Φερεικ.132 τῶφθαλίω ταύ-
 τω περιμάττω ἰτῷ αὐκίω, Πλούτ.Ἠθ.976B περι-
 μάττω ταύς ὀδόντας ὀδονίοις, Σωρ.2,28 π-τὸ
 πρόσωπον, Φώτ.Βιβλ.469,35 τὰ δάκρυα περιμά-
 ζαι' || κ. μέσ. : Σωρ.1,61 περιμάσασθαι τὸν
 κόλπον' 2) καθαρίζω : Διοσκ.1,84 σπόγγω ἐξ
 ὀδατος φυχροῦ περιμάσασε τὰ ἐκτός μέρη τοῦ
 χαλκώματος, Γαλ.14,424,3 περιμάττε σπόγγω θερ-
 μῶ, Φώτ. 3) καθορίζω διὰ μαγείας, ἐλευθε-
 ρῶν τινά ἀπὸ μαγείαν διὰ μαγικῶν μέσων : Μέν.
 530,21 περιμαζάτωσάν σ' αἰ γυναίκες ἐν κύκλω,
 Φιλ.316 περιμάττειν καὶ καθαίρειν' κ. παθ. :
 Πλούτ.Ἠθ.168D περιθειόμενος στικοὶ κἀθηται
 καὶ περιματτόμενος' 4) ρηματ.π. περιμάκτρια.

περιμαστῶω μτγν. περιηγοῦμαι, ταξιδεύω
 εἰς νέους τόπους : ΨΚαλλιῖθ.1,3 παλλὰ περιμα-
 στῶσας ἔθνη εἰς Πελλῆν . . παρεγένετα.

περιμάχης-ον (περιμάχομαι) κ. νεώτ. ὁ περὶ
 οὐ πολλοὶ μάχονται, ὁ περὶζήτητος, ὁ ἀξιοζήλου-
 τος : Ἀριστφ. Ὀρν.1404 ὅς ταῖσι φυλαῖς περιμά-
 χητός εἰμ' ἐνί, Θουκ.7,84 περιμάχτην ἦν τοῖς
 πολλοῖς, Ξεν.Συμπ.3,9 νενία ἦικισα περιμάχτην,
 Πλάτ.Νόμ.678C ἡ τροφή αὐτοῖς οὐ περιμάχης
 ἦν, Ἰσοκρ.8,65 δυναστεία ὑπὸ πάντων ἐρωμένη
 καὶ περιμάχης γεγεννημένη, Ἀριστλ.ἨΝικ.1169α,
 21 τὰ περιμάχτητα ἀγαθὰ ἵερὶ οὐν μάχονται καὶ
 ἀγωνίζονται οἱ ἄνθρωποι, πολυῖμα' κ. ὑπερθ. :
 Ἰσοκρ.9,40 σεμνότερον καὶ περιμαχῆτάτων
 εἶναι, Πλούτ.Λυκ.26 μέγιστος ἐδόκει τῶν ἐν ἀν-
 θρώποις ἀγῶνων οὗτος εἶναι καὶ περιμαχῆτῶ-

τατος' || ἐπὶ πόλεως περιμάχης πθ. ἡ περ
 ἦν γίνεται μάχη, ἡ περιβαλλομένη μάχαις : Ἀριστφ
 Θεσμ.319 καὶ σὺ παγκρατῆς κόρα γλαυκῶπι χρῶ
 σλόγχε πόλιν οἰκοῦσα περιμάχτην.

περιμαχία (ή) μτγν., μιν. ἐχθρική πανταχόθεν
 ἐπιθεσίας : Σίδων.Ἐπιστ.1,7.

περιμάχομαι ἀποθ. μάχομαι, πολεμῶ διὰ τι :
 Ξεν.ΚΠ 7,141 ἀνεχώρισε πάντας τοὺς περιμαχο-
 μέτους καὶ μάχεσθαι οὐδένα ἐτι εἶα' 2) ρη-
 ματ.π. περιμάχης.

περιμαλαίνομαι μτγν. ἀποθ. γίνομαι μέλας πέ-
 ρι. κατάμαυρος : Πλούτ.Ἠθ.368C τοῖς τῆς σελή-
 νης σχήμασι ἔοικε πολλὰ τοῦ Ἀπιδος, περιμε-
 λαίνουμαι τὰ λαμπρὰ τοῖς ακιεροῖς, Γρηγ.Νυσσ.
 1,826α τὰ χεῖλη περιμαλαίνεται.

περιμέλας-αἶνα-αν πάπ. κ. νεώτ. ὁ λίαν μέ-
 λας, ὁ κατάμαυρος : Περιμέλας ὄνος' 2) νεώτ.
 ζωολ. εἶδος δεκαπῶδων βραχυπόρων μαλακο-
 στράκων ἐκ τῶν κυκλοστόμων καρκίνων.

περιμεμφής-οὖς-ές [μεμφομαι] μτγν. ὁ πολὺ
 μεμφόμενος, καταγορῶν, ὁ φιλόδοξος, φιλοκατή-
 γορος : Ἀρατ.109 ἰδ.φρ. ἀντὶ πολυμεμφής.

περιμενεαίνω μτγν. ἐν τμ. ἐπιθυμῶ τὸ πολὺ, τρελ-
 λαίνομαι διὰ τι : Ἀπολλ.Ρ1,670 περὶ δὲ μενεαίν'
 ἀγορεύουσι, αὐτ.771 περὶ γάρ μενεαίνεν ἔπνεσθαι.

περιμένω κ. μιν. κ. νεώτ. κ. ὄμν., παρατ. περι-
 μένον, ὄμν. ἐπερίμενα, μέλλ. περιμενῶ, νεώτ. κ.
 ὄμν. θὰ περιμείνα κ.παρτατ. μέλλ. θὰ περιμενῶ,
 ἄορ. περιέμενα, ὄμν. ἐπερίμενα, παθ. νεώτ. κ.
 ὄμν. περιμένομαι κ. παρατ. νεώτ. περιμενόμεν,
 ὄμν. ἐπερίμεν(ο)μαι(α), ἐκ τούτων σχηματιζομέ-
 νου διὰ τοῦ θὰ κ. τοῦ μέλλ., ἄνευ ἄ. χρόν., μτ.
 αἰτ. προσ. ἀνάμενα τινά ἴστικι μέλλει, πρόκειται
 νὰ ἔλθῃ ἡ ὄστις ἀπεκίφθη, ἔμεινε ὀπισθίω, μένω
 που προδοκῶν τὴν ἔλευσιν τινος : Ἠρ.4,89 ταῖσι
 ἴωσι παραγέλλας [Δαρειος] . . ἐνθαῦτα αὐτὸν
 περιμένειν, Ἀριστφ.Πλ.643 ἐνδόν κἀθηται περι-
 μένουσα τουταῖ, Ξεν.Ἀν.2,4,1 περιέμενον ἴσασα-
 φέρην σί τε Ἑλλῆνες καὶ ὁ Ἀριαίος, - θὰ σὰς
 περιμένωμεν ἰδῶ. - δὲν θὰ σὲ περιμένωμεν, - νὰ
 με περιμένῃς' || μτ. αἰτ. πραγμ. προσμενῶ, ἀνα-
 μένω, ἀπαντέχω νὰ μοί φέρονται ἄ στείλουν τι :
 Ἀριστφ.ἀπ.387,8 περιμένειν ἐξ ἀγορῶς ἰχθύδων,
 - περιμένωμεν ἐμβασμάσας ἔφρ. ἔμμορ. ἀλλη-
 λογραφίας), - περιμένω ἐλίξ ἀπὸ τὸ χωριὸ μου'
 || ὄμ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐνέργειαν, πράξιν, κατά-
 στασιν : Σοφ.Ἀν.1296 τίς με πτόμος ἐτι περιμέ-
 νει, Πλάτ.Πολ.365Α μὴ θέσαντας δὲ δαινὰ περι-
 μένει, αὐτ.614Α, Πλούτ.Καῖσα.17 τοῦ καιροῦ μὴ πε-
 ριμένοντός τι, - περιμένομεν ἐπικαυρίαν, - περι-
 μένει τὰς ἐνεργείας σὰς' || νεώτ. κ. ὄμν. κ.
 παθ. ἀναμένωμαι ἐπὶ προσ. κ. ἐπὶ πραγμ. :
 περιμένεται ὁ ὑπουργός, - περιμενάντα μεγά-
 λαι μεταβολαί' 2) ὄμ. νεώτ. κ. ὄμν. προσ-
 δοκῶ, ἐλπίζω, ἀπαντέχω : περιμένω καλυτέρευσιν
 τῆς θέσεώς μου - τοῦ μισθοῦ μου' κ. ἐπὶ διασπ-
 ρεστῶν, θεωρῶ ἐπιχειροῦμαι κακόν τι : παροιμ.
 σαρδουνία ἀν δῆς στὸν ὄψνα σου περιμένα φα-
 γούρα, φρ. δὲν τὸ περιμένα ἴεπὶ ἀπροδότητο ἡ
 ἀπροσδοκῆτο γεγονός, ὄμ. φρ. εἶδ. τὸν περι-
 μέναυε ἡ -οῦν ἴναμνεται ὁ ἀνατόκος του'
 || ἐν χρ. κ. παθ. : περιμένεται βελτίωσις τῆς κα-
 ταστάσεως, - περιμένετο σήμερον ὁ ἀρχηγός
 ἴενν, νὰ ἔλθῃ - ἡ διακοίνωσις [ἐνν. νὰ ἐπιδοθῇ]

3) ζητῶ, ἀζῶ, ἀπατῶ : Πλούτ.Ἠθ.172E περιμέ-
 νειν σχαλάζουσαν φιληκοσαν' 4) μτ. ἀπαρφ.
 ἀναμένω, προσμενῶ εὐχαρίστω κ. ὑσαροέτως,
 ἐν ἡ σμ. νεώτ. κ. ὄμν. μτ. αἰτ. βλ. ἄνωτ.2) : Πλάτ.
 Πολ.375C οὐ περιμενοῦσιν ἄλλους σφᾶς διολέ-
 σαι, αὐτ.Θεαίτ.173C, Διον.585 μὴ εἶ ἀφ' αὐτῶν
 ἔλθειν περιμένειν, - Διον.Ἀ.Ρωμ.1,13' || ὄμ. μτ.
 χρόν. προτ. ἴεως ἄν, ὄχι ἄν, μέχρις ὄνι : Ξεν.ΚΓ

7,5,39 περιμένετε έως (άν) τόν δχλον διασωμέ-
μαθα, Δημ.113 περιμενόμενως έως αν ήμιν όμολο-
γήση, Ξεν. Αν.2,32 κελεύειν τούς κήρυκας περι-
μένειν άρχι άν σχολάση, Έπικτ. Έγχ.15 [μέχρις
άν] 5) κ. άπολ. μένω που πρός τι ή κατ' έντο-
λήν τινας, άναμένο που : 'Ηρ.7,58 προερίητο άπι-
κομένω περιμένειν' πρβλ. άναμένο, προσμένω.

περιμετρύνω έπιρρ. μσν. μετά πολλής μερί-
μης : Στουθ.Θεόδ.488B τας ύμνας του Χρι-
σταύ φυλάττω περιμετρύνω.

περίμετρος-ον AB ό έν τώ μέσφ εύρισκόμε-
νος, ό μεσάτος : AB 354,19 αίγλη . . και του ζυ-
γου ό περίμετρον.

περίμετρος-ον ό μεστός πανταχόθεν, γύρω
γύρω, ό κατάμετρος : Ξεν. Συμπ.2,11 κύκλος περι-
μεστας ξιφών, Πλουτ.Κοϊσ.5 ώς ήμερον άνδρα
και περιμετρον ήθους άσπιδαν.

περιμέτρησης-εως ή ή περιμετρώ ή σχολ. τώ πε-
ριμετρείν, καταμέτρησης όλόγυρα : Σχόλ. 'Αρατ.68.

περιμετρικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφε-
ρόμενος εις τήν περιμετρον, ό της περιμέτρου :
περιμετρική γραμμή.

περιμετρικός έπίρρ. νεώτ. κατά τήν περιμετρον.
περιμετρον (τό) κ. νεώτ. ή περιμετρον : 'Ηρ.
1,185 εύρος δε τώ περιμετρον αύτω ποιεύσα

είκοσι τε και τετρακοσίων σταδίων, αύτ.2,149
τό περιμετρον τής περιόδου, 'Αριστλ.Θαυμ.840b,
34, Λουκ. 'Αλ. 'Ιστ.2,40 σταδίων γαύν ήν αύτη εξή-
κοντα τώ περιμετρον 2) νεώτ. όπτικον όργανο
πρός καταμέτρησην του όπτικού πεδίου.

περιμετρος-ον (μέτρον) ήνι του Ιστού της Πη-
νελόπης, ό ύπερμετρος, ό πολύ μεγάλος : 'Οδ.Β 95
Ιστών . . θραϊνα λεπτών και περιμετρον, αύτ.Τ 140'
|| μτγν. ήνι μεγέθους : 'Οππ. 'Αλ.3,190 όσοι δε πε-
ριμετρον δέμας έχουσι Ισχόλ. «μέγα και ύπερμε-
τρον», αύτ.3,47 κήτεα . . πλειστά και και περι-
μετρα Ισχόλ. «μεγάλα» 2) ήνι ένδύματος, ό
έφαρμόζων καλώς : 'Αρισταιν.1,1' 3) ή περιμέ-
τρος ώς ούσα βλλ.

περίμετρος (ή) κ. νεώτ. ή γραμμή ή έκτεινομένη
περί τήν περιφέρειαν σώματος τινος, τώ μέτρον
τής περιφέρειας : 'Αριστλ.Θαυμ.838b,2,Θεόφρ.Φι
4,12,4 τών περιμετρον τριών σταδίων, Πολύδ.
1,56,4 τούτου δ' ή περιμετρος τής άνω στεφάνης
ού λείπει τών έκαστον σταδίων, Στράβ.2,5,4 τού-
το δ' έστιν ή περιμετρος τής γής' || νεώτ. μαθ.
ή τεθλασμένη γραμμή, εις ήν περατούται πολύγω-
νόν τι ή και τώ άθροισμα τών πλευρών αύτου.

περιμετρώ-έω μτγν. μετρώ, καταμετρώ τι όλό-
γυρα : Λουκ. 'Ικάρ.6 τόν ήλιον περιμετράων,
αύτ.Πλ.12 περιμετρούντος. τής άγκυρας τώ πάχος.

περιμετρωπίδος-ον ό ήνι τώ μετώπου εύρι-
σκόμενος : 'Ιππ.Ιυν.2,171 περιμετρωπίδος ίδρω.

περιμήκετος-αν κ. μσν. ποι. άντι περιμήκης, ό
μακρός, ύψηλός : 'Ηλ.Ξ 287 εις ελάτην άναβάς
περιμήκεταν, Εύστ.193,40 πυραμίδες περιμήκετοι'
|| μτ. γενικ. : 'Αρατ.250 η. άλλων.

περιμήκης-ους-ες, άωρ. περιμήκης κ. συγκρ.
περιμήκετερως [Αιλ.Τακτ.2,7] κ. ύπερβ. περιμή-
κιστας [Πλουτ. 'Ηθ.10,77B], ό πολύ μακρός : 'Οδ.1
488 αύτάρ έγώ χείρασι λαβών περιμήκεα κον-
τόν ύσα παρέξ, αύτ.Κ 293 όποτε κεν Κίρκη σ'
έλαση περιμήκει ράβδω, αύτ.Ν 107, 'Ησιόδ.Α 138
μέσοι δε ξεστοί, περιμήκεες' . . || ό λίαν ύψη-
λός, ό πανύψηλος : 'Ηλ.Ν 63 πέτρης περιμήκεος,
'Οδ.Ν 183 περιμήκες άρος' 2) ό πολύ μέγας,
ό ύπέρογκος : 'Ηρ.2,100 σίκμα περιμήκεος, αύτ.
2,108 λίθους μεγάδαι περιμήκεας, αύτ.7,36.

περιμύκωμαί-άομαι μηκώμαι περίω, πιθ. άντι
περιμύκωμαι βλλ. : 'Ορφ.Λιβ.209 έφικαι . . ένι σπ-
κφ άμφι σε λεπτάλειο γαστρον περιμύκωσινται,
περιμύρεια (τό) γλωσσ. περικαλύματα τών μηρών.

περιμύρεια (τό) γλωσσ. τά περιμύρεια βλλ.
περιμύρειδον (τό) μτγν. ύποκορ. τού περιμύρεια
άνευ ύποκορ. σημ. : 'Αρρ.Τακτ.4,1 [έσφ.φρ. άντι
παραμύρεια].

περιμύρσομαι μέσ., άωρ. περιμύρσομαι περι-
τυλίσσω, τυλίγω γύρω γύρω : Φιλ.Μηχ.Βεαρπ.65,39
περί ταύτα περιμύρσοι τούς τόνους' || 'Επιγρ. κ.
καθ. ήνι ναού, περιβάλλομαι ύπό σκονίου.

περιμύρτιδος-ή-όν νεώτ. ό κείμενος ή ό γινώ-
μενος περί τής μήτρας.

περιμύρτιον (τό) νεώτ. άνατ. ό έξώτατος όρο-
γόνος χιτών τής μήτρας, συνείχεια του περιτοναίου.

περιμύρτιτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του
συνδετικού Ιστού του εύρισκόμενου μεταξύ τών
πτυχών του περιτοναίου.

περιμύρτος-ον [μήτρα] μτγν. ό περι τήν μή-
τραν, τώ κέντρον, τήν καρδίαν του δένδρου εύ-
ρισκόμενος, όθ. ήνι ξύλων, ό έκλεκτός, άριστος :
'Θεόφρ Φ13,9,6 ξύλον περιμύρτον.

περιμύρτανθωμιαί-άομαι ήνι. παρασκευάζω τι
μετά πολλής δεξιοτήτος, έπίδεξιώς, μελετώ, σχε-
διάζω : 'Οδ.Η 200 άλλο τι . . περιμύρτανόωντα,
αύτ.Ξ 340 δούλιον ήμαρ έμοι περιμύρτανόωντα.

περιμύρτανωμιαί μτγν. παθ. άναμύρσομαι μέ τι : Γαλ.
19,282,16 περιμύρτανω τώ πυρώδει τώ ζοφώδες.
περιμύρτανω ήνι. άμτθ. έκαιπτομαι πανταχόθεν,
λιγοστεύω : 'Οδ.Μ 46 περι δε ρίνοι μινύουσιον.

περιμολυβήδοχος-έω 'Επιγρ. χέω όλόγυρα μό-
λυδων πρβλ. 'Αθηνά 4,371.

περιμορμύρω μσν. ήνι τής θαλάσσης, μορμύ-
ρω περίξ, παφλάζω : Νικ.Χων.3397. περιμορμύ-
ρουσα άλην.

περιμορφομιαί-άομαι μτγν. μετά μορφομιαί,
μεταμορφομιαί δια μέσον τινος : Γρηγ.Μόσα.1,18C
τοίς άλλαιτίοις . . σχήμασι περιμορφομιαί.

περιμορτώ-ώω μτγν. περιβάλλω πληγήν δια μο-
του, έπιθέτω ήνι αύτής ξαντόν : 'Ηλιόδ.Κειρ.π.
'Ορειβ.44,10,18' 2) ρηματ.π. περιμορτώωσις.

περιμορτώσις-εως (ή) ίπερμωτώ || μτγν. ή πρά-
ξις του περιμοτώ, ή περιόδεσις, ή έπιθεσις ξαντού
έν πληγή : 'Ηλιόδ.Κειρ.π.'Ορειβ.46,19,4.

περιμορχίζω μτγν. άμτθ. κροτώ, ήώ όλόγυρα :
Γρηγ.Μόσ.2,151D τήν περιμορχίζουσι θύραι, κληί-
δες, έσοπτρα, φάρμακα, φαρμακίδες.

περιμορχθώ-έω μτγν. κινώζω δια τινα, ύπο-
μένω, πάσχω τι χάριν τινος : 'Οππ. 'Αλ.4,258 παι-
δός νέκυν . . ές τύμβον . . στέλλουσι τοκήες . .
τώ πολλά μάτην περιμορχθήσασι.

περιμολέω μσν. περιπλέκω βλλ., περιελίσσω :
'Ερωτόκρ.1,665 κί έπεριμολέκων ό βλαστοί.

περιμολεχτά έπίρρ. μσν. περιπλέγδην, άγκα-
λιαστά : 'Ερωτόκρ.5,796 άγκαλιαστά περιμολεχτά
ται μουρές τώ έσμίγα.

περιμολιδώ-ώω [μύδος] μτγν. άφαιρώ δια μα-
λακύνσεως : Σωρ.1,73.

περιμολικόν σύστημα (τό) νεώτ. άνατ. όμός
όστεϊνον πεταλόν περιβάλλουσα τών μυελόφορον
αύλων τών μακρών όστων, περιμολικόν.

περιμύλον (τό) νεώτ. άνατ. ό συνδετικός Ιστός
ό περιβάλλων κύκλω έκτρορειδώς σύμψασαν τήν
έπιφάνειαν του μυός.

περιμύλικος-ους-ές μτγν. ό πολύ ώρυσόμενος,
μυκώδης : 'Ορφ. 'Αργ.313 κραντήρα βωών πε-
ριμύλικα ταύρον.

περιμύκωμιαί-άομαι μτγν. άποθ. μυκώμαι, ήώ
όλόγυρα, κροτώ δυνατά : Πλουτ.Κράσα.26 πολλά
τών τυμησών αυθς περιμύκωτο τούς Ρωμαί-
ους' πρβλ. περιμύκωμαι.

περιμύκωμιαί μτγν. όσοθ. θρηγυδών, μυραλογώ
όλόγυρα : Μόσχ.3,89, Κόλιντ.12,489 ώς ότ' έρημιαίν
περιμύρται άμφι καλήν . . άπιδών.

περίω 'Ησ. έπερίωσιον, τώ αίδοίον.

περιαιετάω ποι. κατοικῶ περίεξ, ὀλόγυρα : 'Ὁδ.β.66 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικίονας ἀνθρώπους, οἱ περιαιετάουσι, αὐτ.Ψ.136 οἱ κατὰ ἄστου καὶ οἱ περιαιετάουσι, 'Ἠσιόδ.Θ.370 ὅσοι περιαιετάουσι, Πίνδ.Ν.8,9 ἄβροστί γάρ ἠρώων ἄωτοι περιαιετάοντες' || ἐπὶ πόλεως, κατοικοῦμαι, κείμαι ὀλόγυρα : 'Ὁδ.Δ.177 μίαν πόλιν ἐξασπάζας, αἱ περιαιετάουσι.

περιαιεῖτης [ὸ] ποι. ὁ περίεξ κατοικῶν, ὁ περίοικος, ὁ γείτων : 'Ἰλ.Ω.488 καί μὲν που κείνων περιαιεῖται ἀμφὶς ἐόντες τείρουσι, 'Ἀπολλ.Ρ.4,470 περιαιεῖται ἄνδρες.

περιαιέτιος-ον 'Επιγρ. ὁ περίεξ τοῦ ναοῦ : περιναίω στοαί.

περιαιέω κατοικῶ περίεξ, ὀλόγυρα' κ. μέσ. : Ἀλοχ. 'Ἰκ.1021 οἱ χεῦμ' Ἐρασίνοιο περιαιόνται παλαιόν.

περιαιούτιος-ον μτγ. ὁ πάσχων ναυτίας : Διδό. Σ.2,58 τὰ δὲ περιναίτια γινόμενα καὶ θάμβους πληρούμενα βήπουται.

περιναίω κ. μον. πλέω ὀλόγυρα : Μεταγ.6,11 ἄμολοι περιναίουσιν ἤϊτιν ἐν κύκλω, ΛέωνΔ.51,21 Κύδων .. ὅς ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν .. περιναίω πρόεισι.

περιναεῖκος-ή-όν νεώτ. ὁ περινεϊκός βλλ.

περιναϊκός-ή-όν νεώτ. ἄνατ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ περινεῖον : περινεϊκὸς διαστήματα ἰδίου διαστήματα ἐντός τοῦ ἐδάφους τῆς πύθλου), -περινεϊκὴ καμψή [καμψή, ἦν ποιεῖται ἢ σὺρήθρα τοῦ ἀνδρὸς, διερχομένη ὅπισθεν καὶ κάτωθεν τῆς ἠθικῆς συμφύσεως καὶ ἥς τὸ κυρτόν εἶναι ἐστραμμένον πρὸς τὸ περινεῖον].

περιναίμομαι μτγ. ἐπὶ τοῦ πυρός, κατατρόγω τὴν ὀλόγυρα, ἐκτείνωμαι, ἀπλωομαι : Πλούτ.Διών.46 κύκλω γὰρ ὑπὸ τῆς φλογὸς περιειάμνοντο τὰς οἰκίας περιεμαμένως.

περινενοημένως ἐπίρρ. μτγ. περιεσκεμμένως, προσεκτικῶς, μετὰ περισκέψεως : Ἐρμολ. 'Ἰδ.2,5.

περινενοκῆλη [ἢ] νεώτ. ἄνατ. κήλη ἐμφανισμένη κατὰ τὸ περινεῖον ἐκ τῆς προπτάσεως τοῦ περιτοναίου τῆς λεκάνης.

περινεῖον [τὸ] νεώτ. ἄνατ. ἡ χώρα τοῦ κάτω μέρους τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος, ἡ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ κάτω ἀτόμιον τῆς πύθλου.

περινεορραφία [ἢ] νεώτ. ἡ ραφή τῶν μυῶν, ἀπονευρώσεων καὶ λοιπῶν μαλακῶν μοριῶν ἀσπαρτίζόντων τὸ περινεῖον βλλ.

περινεός [ὸ] τὸ μετὰ τῆς ἔδρας καὶ τῶν ὄρχων διάστημα : Ἰππ. 'Ἀρθρ.71, 'Ἀριστλ.Ζ1.493b,9 μτροῦ δὲ καὶ γλουταῦ τὸ ἐντός περινεός.

περινεοστομία [ἢ] νεώτ. ἰατρ. ἐγγείρησις ἀναπλαστικὴ ἐπὶ συριγγίων μετὰ οὐρήθρας καὶ περινεός.

περινεοστομία [ἢ] νεώτ. ἰατρ. ἡ ἐπὶ τοῦ περινεοῦ γενομένη τομὴ δι' ἀπόστημα ἢ φλέγιμονα σχηματισθέντα κατ' αὐτό.

περινεύριον [τὸ] νεώτ. ἄνατ. τὸ ἐκ συνδετικοῦ ἰστού ἔκλυτον τὸ περιβῆλλον ἐκάστην δεσμίδα νευρικῶν ἰνῶν, περιδέσμιον.

περινευρίτις-ιδος [ἢ] νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ περὶ τὰς νευρικός δεσμίδας παρεισδυμένου ἐν τῷ νεύρῳ συνδετικοῦ ἰστού.

περινευσίς-εως [ἢ] (περινεύσι) μτγ. ἡ κλίσις, κύρτωσις περὶ τινός, ὀλόγυρα : 'Ἀπολλδ.Δαμ. Πολιορκ.178,ὁ τῶν ἐφ' ἐκατέρων περινευσιν κρατούσαι.

περιναῖω κύπτω ἐκ τινος μέρους καὶ περιβλέπω μετὰ φόβου, δειλίας : 'Ἀππ.Ἐμφ.Πολ.4,46 περινεύοντες ἐκ τοῦ λόφου' 2) κλίνω ὅτε μὲν πρὸς τὸ ἐν μέρος ὅτε δὲ πρὸς τὸ ἔτερον' ἈΒ.23,30 «ἀμφαξόναν» περινεύειν εἰς ἄτερον μέρος, ὅπερ ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν ἀναξῶν τῶν κλινομένων εἰς ἄτερον μέρος : 'Ἀριστλ.Φυσιογν.808b,15 καὶ βαδί-

σεις διτταί, ἢ μὲν περινεύοντες ἢ δὲ κρατούτος τῶν ὀσφῶν' 3) ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ἔχω κλίσιον πρὸς τὰ κάτω, εἶμαι κατωφερής : Στραβ.β.4,1 ἢ δὲ Μεσσηνία .. περινεύουσα τὸ πλεόν ἐπὶ τὸν νότον, αὐτ.4,1,6, αὐτ.7,1,5' 4) προσβάλλω : 'Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.166,11' 5) περινευκῶς σφυγμός ὁ στυγεροκίμος, ὁ ἔχων ἀναπάλσεις : Ἀρχιγ. π. Γαλ.β,479' 6) ρημοτ.π. περινευσίς.

περινεύφελος-ον ὁ κεκαλυμμένος ὀλόγυρα ὑπὸ νεφελῶν, ὁ νεφελῶδης, ὁ συμφιασμένος : Ἀριστφ. 'Ὀρν.1194 φύλαττε πᾶς ἀέρα περινεύφελον.

περινεύφης-οῦς-εως μον. ὁ κεκαλυμμένος πανταχόθεν ὑπὸ νεφῶν : Νικ.Χων.487,19.

περινεύφρα πᾶθη [τῆ] μον. τὰ περὶ τὰ νεφρά : 'Ἰω.Διακ.ἐν Μι.105,948.

περινευφρίτις-ιδος [ἢ] νεώτ. ἰατρ. ἡ φλεγμονὴ τῆς λιπώδους θήκης τοῦ νεφροῦ, ἀπόστημα περινευφρικόν.

περινεύφρος-ον συνήθ. ἐπὶ προσβάτων, ὁ ἔχων τοὺς νεφροὺς κεκαλυμμένους πανταχόθεν ὑπὸ πολλῶν πᾶχους, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς παχὺς : 'Ἀριστλ.Ζ1.520a,31 γίννεται δὲ περινεύφρα δι' εὐδοξίαν, ὅλον .. περὶ Λεοντίου, αὐτ.ΖΜ.672b,2.

περινεῖω [ἢ] ρέω, κολυμβῶ κύκλω, περιβρέχω : 'Ἡσ. «περινεῖ» περινήχεται : 'Ἰππ.π.Γαλ.19,130, 'Ἀριστλ.Ζ1.621a,18 κύκλω .. περινεύουσι αἱ μέγιστα.

περινεῖω [2] ὄρν. ἐν μτγ. περινήσας ('Ἡρ.4,164) κ. ἐκτετ. τ. ἐν ἀπαρφ. περινήσεται ('Ἡρ.2,107, δ γρ.), συσσωρεύω ὀλόγυρα : 'Ἡρ.4,164 εἰς πύργον .. ὕλην περινήσας ὁ Ἄρκεσίλοφος ἐνέηρψε, Ἀνών.π. Σουίδ. π- πολὺ πῦρ' 2) συσσωρεύω, μαζεύω τι περὶ τινός : 'Ἡρ.2,107 πρὸς αὐτῶ τοὺς παῖδας περινήσας ἔξωθεν τὴν οἰκίην ὕλην, περινήσαντα δὲ ὑποσφραῖσι [δ. γρ. περινήσεται], αὐτ.6,80 περινεῖειν ὕλην τὸ ἄλας.

περινεύω -ων (ναῦς), γενικ.-νεω κ. ὄνομαστ. πληθ. -νεω, ἐπὶ προσ. ὁ ὑπεράριθμος ἐν πλοίῳ, ὁ μηδεμίαν ὑπηρεσίαν ἐν αὐτῷ ἐκτελῶν, ὁ ἀπλοῦς ἐπιβάτης' Φῶτ. «περινεύω» τοὺς περιπαιτούς καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν» : Θουκ.1,10 περινεύω δὲ οὐκ εἰκόσ πολλοὺς ζυμητεῖν ἔξω τῶν βασιλείων [ἀντίθ. πρόσκωπος], Αἰλ.Ζ1.2,15 οἱ περινεύω πάντες [ἀντίθ. ναύτης], Ἀνών.π.Σουίδ.' || κτ. πληθ. οἱ ἐπὶ πλοῖον ναῦται, ἢ ἐφεδρεία, ἀντίθ. τριηρίται : Διών.Κ.49,1 τοὺς τε περινεύω, πολλοὶ γὰρ φθειρομένοι ἐν τῇ ναυσίᾳ σκαφῶν ἀπεκολύθησαν' 2) κ. γενικ. ἐπὶ πλοίου, πᾶν σκευὸς περιπτόν : 'Ἡσ. «ὁ δεῦτερος ἰστός καὶ .. τὰ διττὰ τῆς νεῶς σκευή»' 3) τὸ οὐδ. περινεῖω ὡς οὐσ. ἐκατέρω τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου, τὴν ὁποῖαν ἐπέβλεπε ὁ τοίχαρχος : Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,35 ἀρχει περινεῖω μὲν ὁ τοίχαρχος.

περινημα-ατος [τὸ] μτγ. λούσις, πλύσις, λουτρόν : Γαλ.19,130.

περινήσος-ον ὁ ἔχων παρυφὴν πορφυρᾶν' Ἡσ. «περινήσα» τὰ περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλω πορφύρα παράκειται», Φῶτ. «περινήσος» περιβόλαια περιφερῆ καὶ νησοειδῆ, ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμεναι γλιάνοις» : Ἀντιφᾶν.297, Μέν.92.

περινήχομαι μτγ. ἀπαθ. νήχομαι, κολυμβῶ περίεξ, ἐδῶ κὶ ἐκεῖ : Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,15, Πλούτ. 'Ἠθ.497Α π- ἐν κύκλω» || μτ. ὁστ. κολυμβῶ περίεξ τινός : Κόϊντ.14,548 περινήχετο δούρατι νηός.

περινήζω νίπτω πανταχόθεν, πλύνω τὴν ὀλόγυρα, καθορίζω ἐντελῶς : κ. παθ. ἐν τμήσει : 'Ἰλ.Ω.419 ὅλον ἐρορήσις κέτται, περὶ δ' αἶμα νένιπται' || μέσ ἀπονίπτομαι, νιπτόμενος ἀποκαθαίρομαι : 'Ἰππ.Γυν.2,158 τῶ εὐώδει ὕδατι περινήζεσθω, Διδό. Σ.4,51 περινηφάμενη τὸ σῶμα πᾶν.

περινοσομαι περιέρχομαι, περιστρέφομαι : Φωκυλ.11 κυλικὴν περινοσομέναν, 'Ὀρφ.ἀπ.247,11 ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὰς περινοσεται' || ἐπὶ χρόνου : Εὐρ. Ἄλλκ.449 ἀνίκα Καρνεῖω περινοσεται ὥρας.

περινοηματικός-ή-όν μτγν. ὁ περινοηματικός, ὁ προσεκητικός: Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοβ.2,8,31 ὁ περινοηματικός λόγος, Κατ. Ἀστρλ.Κ.2,172.

περινοήσις-εως (ή) ἱερονοματ. μτγν. ἡ περινοήσις, ἡ σύνεσις, ἡ προσοχή: Πλούτ.Ἡθ.509B τὸ πρᾶγμα πλοκὴν ἔχον καὶ περινοήσιν 2) ἐπίμονος σκέψις: Πλωτίν.6,9,11 π-πρὸς ἐφαρμογήν.

περινοητικός-ή-όν μτγν. ὁ περινοητός, ὁ συνετός, ὁ προσεκητικός: Πλουδ.2,229. 2) ὁ διεξοδικός: Ἐρμ.Τρισμ.π.Στοβ.1,49,4. 3) μτφ. ὁ παυροῦργος: Πρόκλ.Παράφρ.231 δολίους, ἀστάτους, περινοητικούς, κακοτέχνους.

περινοία (ή) κ. νεώτ. ἡ σύνεσις, ἡ εὐφυΐα, ἡ γνώσις: Πλάτ.Ἀε.370C δι' οὐ τὴν τῶν θηλικῶν-δε περινοίαν καὶ γνώσιν ἔσχεν κ. ἀπολ.: Φιλῶστρ.Σοφ.2,4,2, Λουκ.Ζευ.2 περινοίας τινός ἢ χάριτος Ἀττικῆς, Γαλ.18(1),331 ἐν περινοίᾳ γεγενῆσιν: 2) διάσκεψις, συζήτησις, σκέψις: Ἰώσ. Α118,6,2 ἐν περινοίᾳ τοῦ μεταστῆσαντος αὐτὸν ἦν 3) ὑπερβολικὴ σύνεσις, ὑπερσοφία, δοκησισοφία: Θουκ.3,43 μόνην τε πόλιν διὰ τὰς περινοίας εὐ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς μὴ ἐξαπατήσαντα ἀδύνατον || ἡ ἀγχινοία, ἡ δεξιότης: Σιμπλκ.Φυσ.1205,28 λογικὴ περινοία 4) ἡ ὑπερφάνια: Ἀριστ.Ἰδ.Λόγ.1,141 τῆς ἐκείνου περινοίας καὶ τρυφῆς ἰδ. γρ.), Λιδόβ.Λόγ.12,48 5) δόλος, ἀπάτη, τέχνασμα: Ἰουστίν.Νεορ.7,12.

περινομή (ή) (νέμω) μτγν. διανομή κατὰ τάξιν: Διον.Ἀκ.Ρωμ.10,57 καὶ τοῦτα ἐκ περινομῆς ἐγένετο παραλλάξ (δ.ἀνάγν. περιτροπή). 2) πομπὴ περὶ τινα τόπον: Μέγν.894 ἦσαν περινομαί τῆ θεῶ.

περινοσταῦω μτγν. περινοστῶ, περιφέρωμαι: Ἐπιφάν.1,312A ἄνω κάτω, οὐκ ὀρθῶς βαδίζων, ἀλλὰ ἐρραδιουργημένως πάντα περινοστεύων.

περινοστήσις-εως (ή) ἱερονοματ. μτγν. κ. μον. τὸ περιέρχεσθαι, περιφέρεισθαι, ἡ περιέλευσις: Ἄγαθ.2,6 τὸν στρατηγὸν ἀνά τὰ πλήθη περινοστήσει, Κωνστ.Ἐκλ.5,71D ὑπὸ τῆς ταῦ ὤκεανου περινοστήσεως διοριζόμενον.

περινοστήω-έω περιέρχομαι, περιφέρωμαι, ὅπως ἴδω ἢ ἐπιθώσω τι: Ἀριστφ.Θεσμ.796 πᾶς τις τὸ κακὸν ταῦτο ζητεῖ περὶ τὰς κλίνας περινοστῶν, αὐτ.Ἐίρ.762, Πλούτ.Ἡθ.155C οὐ δὲ τὰ τεκτόνων καὶ λιθαζῶν ἔργα περινοστατεῖ || κ. ἀπολ. περιέρχομαι, περιφέρωμαι: Πλάτ.558A οὕτε ὀρώντος οὐδενὸς περινοστεῖ ὥσπερ ἦρας || ἐπὶ ἀλλήτων, περιφέρωμαι, περιπλανώμαι: Ἀριστφ. Πλ.121 ὅστις σε προσπαίαντα περινοστεῖν ἐξ, Δημ.421 ἀν πιλίδιον λαδῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν περινοστής καὶ ἐμοὶ λοιζῶρῃ: πρβλ. Ἰουλ.Ἐπιστ.89. 2) μτφ. προσπαθῶ νὰ φέρω τινὰ γύρω, νὰ τὸν βάλω στὸ δίκτυο, νὰ τὸν ξεγελάσω: Αἴσωπ.204D Ἰδοῦσα δὲ ἀλώπηξ ἀπάτη περινοστέται τὸν κόρακα 3) ρηματ.π.περινοστήσις.

περινοτιζώ μτγν. ὑγρῶναι, νοτιζῶ ὀλόγυρα, περιβρέχω, ἐν χρ. ὡς μέσ.: Ἀλεξ.Τραλλ.1,74 περινοτιζεσθῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κ. παθ.: Σωφ.1,22. 2) ρηματ.π. περινοτιζοῦμαι.

περινοτίσις-εως (ή) ἱερονοματ. μτγν. ἡ ὑγρῶνσις ὀλόγυρα, ἡ νοτίσις: Ἀρχιγ.π.Ἀετ.3,194 μετ' ὀλίγην περινοτίσιον τοῦ σώματος.

περινοτός-ος-ου-ον (νοῦ) μτγν. κ. νεώτ. ὑπερθ. περινοστατός, ὁ ἔχων περινοίαν, ὁ συνετός, ὁ προσεκητικός, ὁ φρόνιμος: Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.7,326 οἱ περινοτοστάται τῶν ζητησάντων τὴν ἀλήθειαν.

περινοῦ-έω κ. μον. ἐπινοῦ εὐφυΐας: Ἀριστφ. Βάτρ.958 περινοεῖν ἀπαντα 2) σχηματίζω μεγάλα σχέδια: Πλουτ.Φωκ.14 μεγάλα τὰς ἐλλοιοι περινοῦν ὁ Φίλιππος εἰς Ἑλλάσπονταν ἦλθε μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως κ. παθ.: Ἐρμωγ.15,2,9 περινοηόμενα ἔννοια 2) σκέπτομαι καλῶς, στοχάζομαι: Πλουτ.Βροῦτ.13 περινοῦν πάντα τὸν

κίνδυνον, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.3,299 περινοήσας πάντοθεν τὴν ἀνάγκην, ὡς ἀποστήσαι οὐκ εἴχε 3) ἐνωῶ τι: Μάρκ.Αὐρ.1,7 καὶ μὴ ἀρκεῖσθαι περινοῦντα ὀλοσχερῶς 4) ρηματ. π. περινοήσις, περινοητικός.

περινοκτις-ίδος (ή) μτγν. κ. νεώτ. κτ.πληθ. γλώσσο, τοῦ ὀλοφυκτιδῆς: Ἐρωτ. || κτ. ἐν, νεώτ. ἰατρ. κηλιδιοειδῆ ἢ βλατιδώδες ἐξάνθημα, ἐκδηλούμενον κατὰ τὴν νύκτα.

περινοσταζώ μον. κ. δημ. ἀποκοιμῶμαι: Αἰθ. Ροδ.2375 τῶνος περινουσταζεν ὁ Κλειτοβῶδς ὁ φίλος καὶ ἄνερον εἶδε θαυμαστόν.

περίε κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπιτετ. τ. ἀντὶ τῆς περι π. Ἰωσι πεζογρ. κ. τραγ. ὡς πρόθ. μτ. γενικ. ὀλόγυρα τινος, κύκλω, τριγῶν: Ἡρ.1,179 πύλα δὲ ἐνεπείθει περίε τὸ τελεῖος ἐκάθον, αὐτ.2,91, 3. ἐν. Ἀν.7,8,12 τὰ μὲν περίε ἀνδράποδα τῆς τύρσοις, Ἐπικ.Ἐπίστ.2,51U κ. μτ. οἰτ. || Ἡρ.1,196 περίε δὲ αὐτὰς ἴστατα ὄμιλος ἀνδρῶν, αὐτ.3,158, Αἰσχ. Πέρο.363 ἄλλας δὲ κύκλω νῆσον Αἰαντος περίε Εὐρ.Ἡρ.243 σπαν. μτ. ὄστ. || Εὐρ.Φοῖν.710 μέλλειν περίε πύργοιαι Καδμείων πόλιν 2) ἐπίπρ. κύκλω, ὀλόγυρα: Ἡρ.5,115 περίε ὑπορούσσοντες τὸ τελεῖος, αὐτ.5,87, Αἰσχ.Πέρο.418 ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμένους κύκλω περίε ἔθεινον, Εὐρ.Ἀνδρ.266, Λίμεν.10 περίε γὰν ἀμπεχί ἸΩκεανός: || κ. μτφ.: Εὐρ.Ἀνδρ.448 πᾶν περίε φρονούντες (οὐχὶ ὀρθὰ καὶ δίκαια), Θουκ.6,90 αἷς τὴν Πελοπόννησον περίε πολιορκούντες 3) μτ. τοῦ ἄρθρ. ὡς ἐπιθ. προσθ. ὁ περιεκείμενος, ὁ εὐρισκόμενος γύρω τινός, ὁ περιβάλλων τινά, ὁ γειτονικός: Πλάτ.Τίμ.62E ὁ δὲ περίε οὔτε δὴ μέσος οὐτ' ἔχον διὰφρονον αὐτοῦ μέρος ἕτερον θατέρου, Ξεν.ΚΠ.1,5,2 πάντων ἐν τῶν περίε βαδίζων ἄρξειν, ΚΔ Πράξ.5,16 τὸ πλῆθος τῶν περίε πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ φέροντες ἀσθενεῖς, Ἐπιγρ. αὐτ. περίε κώμιαι, οἱ περίε τῆς Πλατείας οἰκίαι || νεώτ. κ. δημ. τὰ περίε ὡς οὐσ. τὸ περίωρα: τὰ περίε τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ὠραία 4) μτ. ἄρθρου ὁ περίε χρόνος πᾶς χρόνος πλῆν τοῦ παρόντος: Ἀριστλ.Ἐρμ.16ά,18.

περιεζαίνομαι μτγν. παθ. κατασχίζομαι πανταχόθεν, κατασκακίζομαι: Ἰώσ.Π13,9,3 τὸ πλεῖστον ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκφερόμενον περιεζαίνετο ταῖς ἀπορρωξίν.

περιεζεστῆρ-ἦρος (ὶ) νεώτ. τὸ περιζεστρον βλ.κ.

περιεζεστός-ον (ἱερομ. μτγν.) νεώτ. ὁ περιεζεσμένος, ὁ ἐξεσμένος περίε, γύρω.

περιεζεστός-ή-όν (περιεζέω) ἐπ. ἐπὶ λίθων ἢ ξύλων, ὁ ἐξεσμένος, ὁ ἐσπιλωμένος κύκλω: Ὁδ.Μ 79 πέτρη γὰρ λίς ἐστι, περιεζεστή εἰκται.

περιεζεστρον (τὸ) νεώτ. εἰδικὸν ζέστρον, δι' οὐ περιεζέονται καὶ ἐξομαλύνονται κυκλωτερὴ πρόγραμμα, ὅταν κεφαλαὶ κοχλιῶν, κᾶνται ὀπλων κτ., ὁ περιεζεστήρ.

περιεζέω κ. νεώτ. σπιλῶ, λειπαίνω, γυαλίζω: Θεόφρ.22,50 οὕστα κυλιδῶν χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας περιεζέσε δίναις, Γαλ.Χρ.Μορ.16,11 ἀναγλυφάντων καὶ περιεζέντων εἰς κάλλος κ. παθ.: Λιδόβ.Λόγ.18,219 νῆσος περιεζέσμενη 2) κ. νεώτ. ξέω ὀλόγυρα, γύρω, ὀμαλύνω καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν: Ἰνπ.Γυν.2,144 3) ρηματ. π. περιεζεστός, περιεζεστρον, περιεζεστήρ.

περιεζηρῶναι παθ. γίνομαι ζηρὸς ὀλόγυρα, στεγνώνω: Ἀριστλ.ΖΓ 758b,25 τοῦ κελύφους περιεζηρᾶνθτος, αὐτ.Πρ.870a,24.

περιεζηρῶς-ον κ. μον. ὁ ζηρὸς ὀλόγυρα, ὁ κατάζηρος, κατάστεγνος: Θεόφρ.Πυρ.41 περιεζηρὸς ἀήρ, Φιλομ.π. Ὀρειδ.45,29,36, Γεωπ.2,13 περιεζηρὸς χώρα || τὸ περιεζηρὸν ὡς οὐσ. τὸ ἐξωτερικόν, ὁ φλοιός: Ἀριστλ.ΖΓ 737a,36 καθάπερ ἐν τοῖς ἐφήμασι ψυχόμενοις τὸ περιεζηρὸν.

περιζυλος-ον μsn. επί λόφου, ὁ κατάφυτος ὀλόγυρα ἐκ δένδρου: Φιλῆς 2,110.

περιζυρῶ, ἰων. περιζυρέω, μτχ. ποθ. παρακ. περιζυρῆμενος, ζυρίζω τὴ πέριξ, ὀλόγυρα: 'Ηρ.3,8 περιζυρῶντες τοὺς κροτάφοις ἰδ. γρ. ὑποζυρῶντες'] κ. παθ.: Λουκ.Μισθ.Συν.33 περιζυρῆμενος τὸν πύγωνα.

περιζυσμα-ατος (ἰδὲ) (περιζυῶ) σχῶλ. τὸ ἀπόζυσμα, τὸ ἀπομεινῶδι τοῦ ζύσματος: Σχῶλ.Πλάτ. Χορμ.161Ε στλεγγίσματα τὰ περιζυσμάτα.

περιζυστή-ῆρος ὁ (περιζυῶ) μτγν. χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς ζύσιν ἢ ἐκβολὴν ὀστών: 'Ηλιδ.Χειρ.π.'Ορειδ.46,11,29.

περιζυστήρ (ἰδὲ) (περιζυῶ) μτγν. ὁ περιζυστήρ βλ.λ.: Ἐρμ.Γρsm.38,283.

περιζυστικός-ή-όν νεώτ. ἐπί μηχανῶν, ὁ χρησιμοποιοῦμενος διὰ τὴν περιζύσιν καὶ ἐξομάλυνσιν κυκλινδρικών ἐπιφανειῶν, οἷον ὁ τόννος: περιζυστικὰ μηχαναῖ.

περιζυῶ κ. νεώτ. ζυῶ ὀλόγυρα: Γαλ.19,130 || μέσ.ζυῶ ἑμαυτὸν: 'Αλέξ.'Αφρ.Γοπ.455,25' 2) ἀφοριστ. λέπτα τμήματα ἀπὸ τίνος ἐπιφανείας διὰ ζέοντος ὀργάνου, ἀποξέω: ΠΔ Σοφ.Σαλ.13,11 περιζέωμαι ἐμῶμαθς πάντα τὸν φλοῖον αὐτοῦ καὶ τεχνισάμενος εὐπρεπῶς κατεσκευάσεν χρῆσιμον ακεῖος: 3) ἀποκόπτη διὰ τὸν ὀδόντων, τσιμπῶ: 'Οππ.'Αλλ.3,525 ἀκροισι δεικνίξεισ ἀτομάτεσι δαίτα περιζυῶν: 4) παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, διαστρωπῶμαι διὰ καταλλήλου ὀργάνου: Απολλ.Δαμ.Πολιορκ.149,3 περιζυόμενη γῆ' 5) ρηματ. π. περιζύσις, περιζύσμα, περιζυστήρ, περιζυστής.

περιζυκος-ον ὁ μέγιστος ὀδὸν ὄγκον, ὁ ὑπερμεγέθης: 'Αριστλ.Φυσιογν.810b,15 ὄσαι ἐκ τῶν πλευρῶν περιζυκοὶ εἰσιν, οἷον πεφουσμένοι, 'Ηλιδ.Χειρ.π.'Ορειδ.44,8,21 ἐκ κυρτὸν ἰσχυρῶς καὶ περιζυκόν ἴδὲ ἀπόστηγμαί.

περιζυκομαί-όμοι μτγν. παθ. ἐξογκοῦμαι, γίνομαι μέγας, φουσκῶνω: Γρηγ.Νύσσι.1,770B περιζυκοῦνται τῇ μεγαλοφωνίᾳ τοῦ κήρυκος.

περιοδεῖα (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. περιοδία τὸ περιοδεῖν, ὀδοπορεῖν, ταξιδεῖν ἐν κύκλῳ, ὁ περιδρόμος: Στράβ.8,6,3 ἤμιν οὐ παροπτεύς ἐνένηθεν ὁ μερισμὸς τῆς περιοδεῖας οὗτος, αὐτ. 9,3,1' 2) νεώτ. κ. δημ. ἡ μετάβασις ἀπὸ τόπου εἰς τόπον πρὸς ὄρισμένον σκοπὸν: Παπαντ.'Αγ.'Ορ.δ θέλτανας ν' ἀποσπάσει τὸν ἀσκητὴ ἀπὸ τῆ ζωῆ, τοῦ ἔδωκε τὴν ἀπόλαυσιν τῆς περιοδεῖας: 3) περιπόλησις, κατόπτευσις: Αἰν.Τακτ.1,1 4) ἐμβριθῆς μελέτη: 'Επικ.'Επιστ.1,411, Φιλῶδ.Ρητ.2,53S περιοδεῖα φυσική' 5) ἱατρικὴ θεραπεία: Γαλ.17(11),51B, αὐτ.14,295 κατὰ τὴν περιοδεῖαν ἐν Ρώμῃ.

περιοδεομένως ἐπίρρη. ἐπὶ ὕφους, ἐπὶ συνθέσεως λόγου, κατὰ διατύπωσιν περιοδῶν βλ.λ.20, 'Αλέξ.Σχημ. ἐν Spreng.Rhet.gr.3,27,21.

περιοδεύσιμος-ον γλωσσ. ὁ ὄν δύναται τις νὰ περιοδεύσῃ, νὰ περιέλθῃ.

περιοδευσίς-εως (ἡ) (περιοδεῶ) Σουῖδ. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ περιοδεῖν, περιοδεῖα.

περιοδευτής (ὁ) (περιοδεῶ) κ. μsn. κ. νεώτ. ὁ περιοδεύων, ὁ μεταδραῖων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ὁ περιηγητής: Εὐστ.1392,59 ἀνθρώπων πολυπλάνοῦ καὶ περιοδεύτου' 2) εἶδ. ὁ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν περιοδεῶν ἱατρός πρὸς ἀσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ ἢ πρὸς διδασκαλίαν τῆς ἱατρικῆς: Γαλ.12,844, Στεφ. Ἀθ.'Ππ.2,457D, 'Αθανάσ.2,690 τίς ἐστιν ὁ τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν περιοδευτής: 3) ἐκκλ. μτγν. μsn. ὁ ἀποσταλλόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἑξάρχος εἰς χωρία καὶ κώμας, πιστὸς περιερχόμενος ἐπιτηρῆ καὶ διδασκῆ τοὺς πιστοὺς: Κῶδ.'Ιουστιν.1,3,39, Βολα.849 ὁ .. κανὼν περιοδεύτας παρακαλεῖται γίνεσθαι καὶ μὴ ἐπισκόπου, ἴνα μὴ γένηται εὐκαταφρόνητος ἡ ἀρχιερωσύν.

περιοδευτικός-ή-όν (περιοδεῶ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνίκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς περιοδεύτην βλ.λ.1' || πᾶν. τὰ περιοδευτικὰ ἢ ἐκθεσις τοῦ περιοδευτοῦ, τοῦ περιοδεύοντος ἐπίποτος: μεταδιδόντα τὰ περιοδευτικά' 2) ὁ καταγινόμενος ὁ ἀρμόδιος, ὁ προσφυῆς εἰς συστηματικὴν μελέτην, ὁ ἱκανὸς νὰ περιλάβῃ σύνολόν τι γινώσκων, παρατηρήσεων: Πτολ.Τετραβ.57 ψυχικὰς κινήσεις τῶν ἰδίων καλοῦμενων μαθημάτων περιοδευτικός: 3) εἶδ. ἐπὶ ἱατρικῆς θεραπείας, ὁ συστηματικός: Διοσκ.Θηρ. ἐν Προϊομ.7 τὸν μὲν περὶ τῶν ἰδῶλων ζῴων καὶ θανασίμων φαρμάκων λόγον προτιθέμεθα διελεθῆν εἰς συμπλήρωσιν τοῦ περιοδευτικοῦ τόπου: 4) ὁ ἐπανερχόμενος καθ' ὄρισμένα χρονικά διαστήματα: Πλούτ.'Αρέσι. Φιλ.2,4,13' 5) νεώτ. ὁ διὰ περιοδεῖας ἢ ἐκ περιοδεῖας τελούμενος, ὁ ὑπὸ περιοδεύοντος γινόμενος: περιοδευτικὰ ἐντυπώσεις.

περιοδεῶ κ. νεώτ. κ. δημ. περιέρχομαι, περιηγοῦμαι, τοξιδεῖω κύκλῳ: ΠΔ Ζαχ.1,10 περιοδεῦσαι τὴν γῆν, Πλούτ.Κάμ.32 ὥς ἦκον ἐπὶ τὴν καλιᾶδα τοῦ 'Αρεως περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον: || ἐπὶ τῆς σελήνης, κινεῖμαι κυκλωτέρως, περιφέρομαι: Γαλ.19,554' 2) νεώτ. κ. δημ. μεταδραῖων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ταξιδεῖω εἰς περιόχην τινα πρὸς ὄρισμένον σκοπὸν, εὐρίσκουμαι ἐν περιοδεῖᾳ: θά περιοδεύσῃ τὴν Πλεοπόνησον πρὸς γεωλογικὰς μελέτας, - οἱ ὑποψήφιοι βουλευτὰ περιοδεύοντες εἰς τὰ χωρία, - περιοδεῖων ἀντιπρόσωποι ἰδὲ βοηθοὶ τοῦ ἐμπόρου, ὁ ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπισκέπτηται κατ' οἶκον τοὺς πελάτας πρὸς ἐξασφάλισιν παραγγελιῶν) - ἀνταποκριτῆς - θάσος: 3) ἐπὶ στρατιωτικῆς σημ., κατασκοπεῖω, κατοπτεῖω: Αἰν.Τακτ.2,2,10, αὐτ.26,2 π- τὴν πρώτην φυλακὴν' || πᾶν. ἐπὶ τῶν ἐπιδωρητῶν τῆς προκυμαίας: || βασιζῶ κύκλῳ, ὀλόγυρα: 'Αππ.'Εμφ.Πόλλ.1,58' 4) μτφ. διερχομαι, ἐξετάζω συστηματικῶς: Πλούτ.'Ηθ.87B λαθῆν ζητῶν πανταχόθεν περιοδεῖται τὸν βίον, αὐτ.'Αρέσι. Φιλ.3 ἐν Προϊομ. περιωδεύκως ἐν τοῖς προτέροις ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ τῶν οὐρανίων λόγον: κ. παθ.: Πτολ.Τετραβ.1' || σπουδαζῶ ἐπιμελῶς: 'Επικ.'Επιστ.2,35U οὐ γὰρ μετὰ σκέψεως ἤλαθες ἐπὶ τι αὐτῆ περιοδεύσας ἔδλον τὸ πρᾶγμα, οὐδῆ βασανίσας, Δημήτρ.Λάκ.'Ηρ.1013,18' κ. παθ.: αὐτ. 1055,23' 4) ἐξαπατῶ, ξεγελῶ: 'Ἰώσ.Α1 17,4,2 περιωδεύσε με 'Αντίπατρος: 5) θεραπεύω τινὰ διὰ διαίτης καὶ ἱατρικῶν μετὰ παρέλευσιν ὄρισμένης περιοδῆς, γιαιτρέω: Σώρ.1,3, 'Αθανάσ.2,687 τὸν περιοδεύσαντα τὸ ἡμέτερον τέκνον' κ. παθ.: 'Αλέξ.Τραλλ.11,4' || οἱ περιοδεύοντες οἱ πρακτικοὶ ἱατροὶ: αὐτ.8,2 πρβλ. περιοδευτής: 6) ρητ. γράφω κατὰ περιοδούς: Δημήτρ.229, 'Ερμολ.Εὐρ.4,3 διασπαρτικῶς περιοδεῖω' κ. παθ.: Φιλῶδ.Ρητ.1,158S ἡ περιωδευμένη προσφορά καὶ γραφή' 7) ρηματ. π. περιοδεῖα, περιοδεύσεις, περιοδευτής, περιοδευτικός, περιοδεύσιμος, περιοδευτός.

περιοδία (ἡ) ἐσφ.γρ. ἀντὶ περιοδεῖα.

περιοδίζω μτγν. ἀμτθ. εἶμαι περιοδικός, μετὰ παρέλευσιν ὄρισμένου χρόνου ἐπανέρχομαι πάλιν, ἐπαναλαμβάνομαι κατὰ περιοδούς: Στράβ.7,2,1 ἐπιτάσεις καὶ ἀνάσεις δέχεται, τεταγμένως δὲ καὶ περιοδίζουσας ὁ Ὠκεανός: 2) κτ. μτχ. ἐπὶ πυρετῶν, διαλέγω: Φιλ.2,576,28 ὡσπερ ἐν ταῖς περιοδίζουσαις νόσσις, Γαλ.19,185,1' καὶ ὀφθαλμία' καὶ ὠταλίγια περιοδίζουσιν.

περιοδικός-ή-όν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ περιοδεῖων κτηθείς: Πτολ.Γεωγρ.1,2,2 περιοδικὸς ἱστορία' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ γινόμενος ἢ ἐμφανιζόμενος καθ' ὄρισμένα χρονικά διαστήματα: Πλούτ.'Ηθ.1018D ἀριθμὸς σελήνης περιοδικός,

περιοδικός

περιοδικός

περιοδικός

περιοδικός

περιοδικός

περιοδικός

Διοσκ.Ι,51. Βέττ.Βάλ.243,13 π- ώραι, Τιμ.Λεξ. έν λ. καταβολή περιοδική λήψης πυρετού, - πασιδοικοί κομήται, - περιοδικοί άνεμοι Ιοί νένοντες καθ' ώρισμένα έποχάσι' || Άρποκρ. «περιοδικά νοσήματα καλοῦσιν οι Ιατροί τὸ τεταγμένως άνιέμενα καὶ αὐθις ἐπιγιγνόμενα» οἶον τριταίως καί τετραταίως· καί γάρ ἐπὶ τούτων οι κάμωντες δακοῦσιν έν τῆσι τῶν άνέσεων ἡμέραισι μηδέν νοσεῖν. Σουιδ. έν λ. περίοδος· || νεώτ. περιοδικός τύπος τὸ αὐλοῦν τῶν κατὰ περίοδους ἐκδιδόμενων έντύπων, αντίθ. ἡμερήσιος τύπος· || νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. περιοδικὸς ὡς οὐα. έντυπον ἐκδιδόμενον ἀνά ὥρισμένα χρονικά διαστήματα· λογοτεχνικὸν περιοδικόν, - δεκαπενθήμερον περιοδικόν· 3) νεώτ. μαθ. ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὃ οὐ τὸ δεκαδικόν μέρος ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀμάσθα φηφίων ἐπαναλαμβανομένη συνεχῶς κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν, οἶον 464464464· 4) νεώτ. χημ. περιοδικὸν σύστημα στοιχείων ἢ λογική κατάταξις τῶν χημικῶν στοιχείων καθ' ὥρισμένην σειράν· 5) ρητ. λόγος εἰς περίοδους γεγραμμένος ἢ ὠμιλημένος· Ρητ.δ,620 «σχῆμα περιοδικόν, ὃ συνίσταται ἐκ προτάσεων καὶ ἀποδόσεων»· Δημητρ.Ι3 περιοδικά κῶλα, αὐτ.Ι6 π- συμμετρία· 6) Δράκ.Ι39 «περιοδικὸν δὲ [μέτρον] ἐστὶν ὅπερ ἐστὶ δάκτυλος καὶ σπονδαίος ἐφεξῆς μέχρι τέλους, οἶον οὐλομένην ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλαξ' ἔθηκεν»· ΨΠλούτ.Μέτρ.2 **περιοδικότης**-ητος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ περιοδικοῦ, ἢ κατὰ κανονικὸς συνήθως περίοδους ἐμφάνισις φαινομένου τινός. **περιοδικῶς** ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., δημ.-ά, κατὰ περίοδον, μετὰ παρέλευσιν ὥρισμένου χρόνου· Χρῦστ.Στωϊκ.3,117, Πλούτ.Ἠθ.893β ἀστέρον διά τινος ὥρισμένου χρόνου περιοδικῶς ἀνατελλόντων, Ἠρόδ.Ἰατρ.π. Ορειβ.Ι0,37,18· 2) ρητ. κατὰ τρόπον περιοδικὸν βλλ.4), δια περιοδίων έν τῷ λόγῳ· Δημητρ.33 περιοδικῶς συγκεῖσθαι. **περιοδίων** (τῶ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ περίοδος βλλ. Ἄρρ.Ἐπικτ.2,1,31. **περιοδοιορῶ**-έω ὀδοιορῶ, ταξιδεύω κύκλῳ, τῆδε κάκεισε, περιηγοῦμαι· Ἰνπ.Πρρορ.2,3. **περιοδονικής** (ἡ) Ἐπιγρ. μτγν. ὀνικήσας κατὰ τοῦς ἀρχαίους γυμνικούς ἀγῶνας περίοδον βλλ.9), ἦτοι ὀνικήσας καί εἰς τοῦς τέσσαρας ἱερούς ἀγῶνας, Ὀλύμπια, Πύθια, Νέμεα καί Ἰσθμια· Φιλ.2,438, Δίων.ξ 63,8. **περιοδοντία** (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ειδικὸς κλάδος τῆς ὀδοντιατρικῆς ἀσχολούμενος μετὰ νόσους τῶν περὶ τοῦς ὀδόντας μαλθακῶν ἰσθῶν. **περιοδοντικός**-ή-ὄν νεώτ. Ιατρ. ὃ ἀνήκων ἢ ἀναφερομένων εἰς τὸν περιοδόντιον· περιοδοντική ἀναίσθησις ἡ δι' ἐνέσεις ἀναίσθητικοῦ τινος φαρμάκου έντός τοῦ περιοδοντίου νάρκωσις ὀδόντος πινός. πρὸς ἐξάιρεσιν ἢ ἄλλην χειρουργικὴν ἐπέμβασιν), - περιοδοντικὸν ἀπόστημα (τὸ περὶ τὸν ὀδόντα σχηματίζομενον ἀπόστημα). **περιοδόντιον** (τῶ) νεώτ. ἀνατ. ὃ μεταξύ τοῦ ὀδόντος καὶ τοῦ φατνίου τοῦ ἀγγειοθρίβης ἰσθῶς, ὀδοντοπερίστεον. **περιοδοντίας**-ιδος (ἡ) νεώτ. Ιατρ. ἡ φλεγμονὴ τοῦ περιοδοντίου βλλ., ἄ. περιαιτίτις. **περιοδοντοκλασία** (ἡ) νεώτ. Ιατρ. νόσος τῶν οὐλῶν, καθ' ἣν ἐκ τοῦ αὐχένος τῶν ὀδόντων ρεῖ πῦον, πυόρροια φατνιακῆ. **περιοδος** (ἡ) μτγν. ὃ περιερχόμενος πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν φρουρῶν, ὃ ἐπιθεωρητῆς τῶν φυλακῶν, ὃ περίπολος· Αἰν.Τακτ.22,3. **περίοδος** (ἡ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ὄωρ. περίοδος ὀδός, ὀρόμος περὶ τὴν, περίδρομος· Ἠρ.7,219 ἐπὶ δὲ καὶ αὐτόμολοι ἦσαν οἱ ἐξαγγελίαντες τῶν Περσέων τὴν περίοδον, Θουκ.4,35 οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπόμενοι περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν

χωρῶν· 2) βραδὺς περίπατος· Γαλ.17,121,97· 3) ἐπὶ ὕγρῳ, ὀδος, πέρασμα· Ἄρστ.Χρον.Παθ.Ι,10' πρβλ.: Ἄριστ.Πρ.870α,10· 4) περιφερής, κυκλοτερὴς ὀδός· Ἠρ.7,223 βραχύτερος ὃ χῶρος πολλῶν ἡπερ ἡ περίοδος τε καὶ ἀνάσασσι· 5) ἡ περιφέρεια, ὃ κύκλος, ὃ γῶρος· Ἠρ.1,93 ἢ μὲν δὴ περίοδος τοῦ σήματός εἰσι στάδιοι ἔξ καὶ δύο πλέθρα, αὐτ.1,163 ἡ περίοδος τοῦ τειχεῖος οὐκ ὀλίγοι στάδιοι εἰσι' || κ. ἀπολ.: αὐτ.7,109 τῶν ἐν μῆ λίμνῃ εἴουςα τυχαῖαν ὡσεὶ τριήκοντα στάδιων μάλιστα κη τὴν περίοδον· 6) ἐπὶ τῆς γῆς, νίναξ περιέχων τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς, ἰχθυογραφικὴ εἰκὼν τῆς γῆς, γεωγραφικῆς χάρτης· Ἠρ.4,36 ὀρέων γῆς περίοδους γραφίαντας πολλοὺς ἰχώρας τῆς γῆς περιελθόντας καὶ περιγράφοντας, αὐτ.5,49, Ἄριστφ.Νεφρ.206 αὐτὴ δὲ σοι γῆς περίοδος πάσης, Ἄριστ. Πολιτ.1262α,19 γινεῖς τῶν τῆς γῆς περίοδους πραγματευομένων [βιβλία] περιγραφικῆς γεωγραφίας· 7) ἡ κυκλικὴ μεταδιδασσις πραγμάτων τινος ἀπὸ ἐνός εἰς ἄλλον ἕως οὐ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πρώτον, ἰδ. ἐπὶ ταῦ χρυσοῦ τρίποδος, δυνάμεικάντες ἐκ τῆς θαλάσσης οἱ Κῶοι ἐπεμφαν εἰς τὸν Θαλῆν, ὃ δὲ Θαλῆς εἰς τὸν Βίαντα, ὃ δὲ εἰς ἄλλον, ἕως οὐ ἤλθε πάλιν εἰς τὸν Θαλῆν· Πλούτ.Σὺλ.4 ἐπὶ δὲ μάλα εἰς ἀξίωμα καὶ ὄδων αὐτοῦς κατάσταση ἢ ταῦ τρίποδος περίοδος· 8) ἐπὶ χρόνου, κυκλικὴ περιστροφή χρόνου, χρονικὸν διάστημα ὥρισμένον· Πινδ.Ν 11,40 πάσαις ἐτέων περίοδους, Πλάτ.Φαῖδ.170Β έν πολλὰς χρόνον καὶ μακράς περίοδος, αὐτ.Φαῖδρ.249Α τρίτη περίοδος τῆ χιλιετη, αὐτ.Πολ.546Β ἐστὶ δὲ θεῖω μὲν γεννητῷ περίοδος, Ἄριστ.Ζ 777β,18, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,27Υ, - αἱ περίοδοι τοῦ ἔτους, - θερινὴ περίοδος, - ἔχει περίοδους τρέλλας, - διεργάμεθα περίοδον κρίσεως· || ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἑνιαυτοῦ τῶν Στωϊκῶν χρονικὸν διάστημα ἐπανόδου· Χρῦστ.Στωϊκ.2,187· 9) διάστημα χρόνου περιλαμβανόν τοῦς έν τῆ ἀρχαῖα Ἑλλάδι τελομένους τέσσαρας μεγάλους γυμνικούς ἀγῶνας· Ἐπιγρ. τὴν περίοδον νικῶν ἢ ἀνελεσθαί [νικῶν εἰς πᾶντος τοῦς ἀγῶνας], Ἄρρ.Ἐπικτ.3,25,5 νικώμενος τὴν περίοδον, Ἀθῆν.Ι0,415,4 ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον δεκάκις' πρβλ. περιοδοντικής· 10) νεώτ. κ. δημ. βουλευτικὴ περίοδος τὸ τετραετές διάστημα καθ' ὃ δύναται νὰ νομοθετῆ μία βουλή' || νεώτ. γεωλ. γεωλογικὴ περίοδος αἱ τέσσαρες μεγάλοι χρονικαὶ διαίρεσεις τῆς ἱστορίας τῆς διαμορφώσεως τῆς γῆς· 11) έν φρ. ἐκ περίοδου, έν περίοδῳ, κατὰ περίοδους καθ' ὥρισμένα χρονικά διαστήματα, κατὰ καιροῦς, περιοδικῶς· Πολύδ.2,43,1 γραμματ.τῶ κοινόν ἐκ περίοδου προχειρίζομαι [αἱ πόλεις], Πλούτ.Εὐμ.8 φιλᾶπτειν έν περίοδῳ καὶ παρανυκτερεύειν, - κάτα λαμβάνεται ὑπὸ μεταγωγίας κατὰ περίοδους· 12) ἐπὶ γενότων, τὸ περιοδικῶς καθ' ὥρισμένα χρονικά διαστήματα, κατὰ καιροῦς συμβαῖνον· Ἰσοκρ.15,174 τοιαύτης αὐν αἰ τῆς περίοδου γιγνομένης ἀναγκασίον ἐστιν, Θεόφρ.ΦΑἰτ.1,13,1· 13) ἐπὶ Ιατρῶν, τακτικὸς προδιαγεγραμμένος τρόπος ζωῆς, ὥρισμένη διαίτα· Πλάτ.Πολ.407Β τὸν μὴ δυνάμενον έν τῷ καθεστηκτικῆς περίοδῳ ζῆν μὴ οἰσθαί δεῖν θεραπεύειν· 14) ἡ Ιατρικὴ ἐπίσκεψις· Λουκ.Ὀνειρ.23 μακρὰ οἰμάλειν λέγοντα ταῖς Ιατρικαῖς περίοδοις, Αλλ.Ζ1 16,15 || εἶδ. ἢ συνήθης παρὰ Ρωμαίους πρῶτῃ ἐπίσκεψις καὶ ἰδ. ἢ τῶν πελατῶν εἰς τοῦς πάτρωνας· Λουκ.Νιγρ.22 γέρας δὲ τῆς τικρᾶς ταύτης, περίοδου τὸ φορτικὸν ἐκείνου δεῖσιν· 15) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἔμμητος κἀβαρσις γυναικός, τὸ ἔμμηνα· Ἄριστ.Ζ1 738α,17 ἀκριβῶς μὲν οὐν ἡ περίοδος οὐ τέτακται ταῖς γυναιξί, - σταμάτισε τῆς· 16) γα-

ροξισμός διαλείποντα πυρετού και των ὁμοίων : 'Ιππ.Αφ.4,59, Δημ.118 ὡσερ περιάσας ἡ καταβαλή πυρετού ἢ ἄλλου τινός κακοῦ, Λουκ.Φιλοφ.9 τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀνοπομνάς' || νεώτ. ἡ φάσις ἀσθενείας, τὸ στάσιον : ὁ ἀσθενῆς εἰσέλθων εἰς τὴν κρίσιν περιόδου' 17) ἡ κύκλω διάθεσις, διανομὴ ἐδεσμάτων, ἡ περιφορά : Ξεν.ΚΠ.2,22 καὶ ἤρατο μὲν δὴ ἀπ' ἐμοῦ ὁ μάγειρος τὴν πρῶτην περίοδον περιφέρειν [τὴν πρῶτον φαγητὸν κυκλοφόρημα] πρὸς. αὐτ. Συμπ.4,64 περίοδος λόγων ἰκατὰ σειρὰν κύκλω ὁμιλία ἐκάστου τῶν ἐν συναναστροφῇ τινί' 18) νεώτ. ἄστρον, ὁ χρόνος ὁ ἀπαιτούμενος διὰ τὴν πραγματικὴν ἢ φαινομενικὴν περιφοράν ἀστέρος τινός, ἡ τροχιά : Ξεν. Ἀπομν.4,7,5 γνῶναι καὶ τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὰς περιόδους, Βέττ.Βάλ.94,20 ἀστέρος κυκλικὴ περίοδος' || κτ. πληθ. αἱ τροπαί : 'Ιππ.Αέρ.19 ὁκτὸν ἐπὶ τὰς θερινὰς ἔλθῃ περιόδους' 19) νεώτ. ἑρσις, ἐπισκόπησις : 'Ἐπικ.Ἐπιστ.32ῦ ἡ ἄρα νοήματα περίοδος τῶν κυριωτάτων' 20) ρητ. λόγος τελείου νοήματος περιεκτικῶς, ἔχων πρότασιν καὶ ἀπόδοσιν καὶ μέγεθος εὐσύνουτον, πρότασις τετορευμένη, στρογγύλη : 'Ἀριστ.Λ.Ρητ.1409a,35 «λέξις ἔχουσα ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴ καθ' αὐτὴν καὶ μέγεθος εὐσύνουτον» : αὐτ. δεῖ δὲ τὴν περίοδον καὶ τῆ διανοσῆ τετελειώσθαι καὶ μὴ διακόπτεσθαι' 21) κ. νεώτ. γραμμ. σύμπλεγμα φράσεων ἐκφράζον πληθεῖς νόημα' 22) κ. νεώτ. μουσ. ἄθροισμα δύο ἢ πλείονων κῶλων ἐκφραζόντων ἀηρητισμένην καὶ τελείαν μελωδίαν : 'Ἡφαιστ.Ποιημ.3,5, 'Ἀριστ.Δε.Κ.1,14' 23) ἀγγελίον χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τὴν χύσιν τοῦ σιδήρου : 'Ἀριστ.ἀ.π.261' 24) Ἐπιγρ. τὸ μέρος δι' οὗ τίς εἰσάγεται εἰς τὸν περιβόλον ναοῦ, ἡ μπασιά' 25) Ἐπιγρ. τόπος, χώρα, περιοχή : περίοδος Καρίας' 26) νεώτ. μαθ. τὸ σύνολον τῶν ἀριθμῶν τῶν ἐπαναλαμβανομένων ἐντός περιοδικοῦ δεκαδικοῦ ἀριθμοῦ.

περιοδυνώμαι-όμαι ὀ.δρ. τοῦ περιοδύνω βλ.λ.

περιοῖδα ἐπ. παρακ. μτ. σμ. ἐνεστ., ὑπεραυτ. περιῖδῃ μτ. σμ. παρατ., γνῶριζω, ξεύρω καλά : 'Ἰ.Α. ἐπεὶ περιῖδε νοήσαι' || μτ. ὄστ. εἶμαι ἐμπεριος : 'Ὀδ.Π.317 καὶ ἴχνησι γὰρ περιῖδῃ' || μτ. αἰτ. πράγμ. κ. γενικ. προσ. γινώσκω τὴ κἀλλιον παντὸς ἄλλου, ὑπερτέρω κατὰ τὴν γῶσιν, εἶμαι ἐμπεριώτερος : 'Ἰ.Ν.728 τούνεκα καὶ βουλή ἐθέλει περιῖδμεναι ἄλλων ;', Ὀδ.Γ.244 ἐπεὶ περιῖδε δικας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων.

περιοῖδαινω οἰδαίνω, φουσκῶνω ὀλόγυρα : [ρηγ. Νύσσ.2,1054C τῆ ὀργῇ περιοῖδαινεῖ, αὐτ.1,358B ἀσκού δικην περιοῖδαινοσα.

περιοῖδης-εις (ἢ) (περιοῖδῶ) μον. οἰδης, πρῆξιμο ὀλόγυρα : Μιχ.Μον.ἐν ΒΙ.Στουδ.Θ.197.

περιοῖδῶ-έω οἰδαίνω, φουσκῶνω ὀλόγυρα, περιοῖδαινω : 'Ἰππ.Δ.3,82 ὅταν μὴ ἔχη τὸ ἔντερον ὕγρασιν, περὶ τὸν ὄπικτον περιοῖδῆσαν ἀναφράσσει τὰς διεξόδους, 'Ἡρόδ.Ἰστρ.π.Ὀρειβ.6, 20,24 περιοῖδούσης τῆς καθ' ὄλον τὸν ὄγκον σαρκός' 2) ρηματ.π. περιοῖδης.

περιοῖκμα-ατος (τὰ) [περιοῖκῶ] λεξ. ἀμφ.γρ. γειτονικὴ κατοικία : [Θησ.Στεφ.ἐν.λ.

περιοῖκία (ἢ) γλωσσ. ἢ περιοικίς βλ.λ.3) : Στράβ.6,1,6 ἰδ.γρ.), Ἐπιφάν.1,156a ἐπὶ τῆς αὐτῆς Ἐλευθεροπόλεως περιοικία' 2) γλωσσ. περιοικῆ.

περιοῖκιον (τὸ) ὀ περὶ οἰκίαν κείμενος χώρος, περιβόλος : Σουῖδ. ἐὸ περὶ τὴν οἰκίαν ἢ τὴν ἐπανατὴν τόπος : 'Ἰασά.ἀ.π.102 καὶ τὰς περιοικίας ἐπὶ τὴν οἰκίαν, 'Ἀριστ.Ἰδ.Αδγ.51|271,55 παραβλῶν εἰς τὸ περιοικίον' 2) Ἀρποκρ. «τὸ ἐνοικίον».

περιοῖκίς-ιδος (ἢ) ἄνωμ. ὅπλ. τοῦ περιοίκου, ἡ κύκλω κειμένη, κατοικομένη, ἡ γεινιάζουσα, ἡ γειτονική : 'Ἡρ.1,76 εἶλε δὲ τὰς περιαικίδας αὐτῆς

πάσας, Θουκ.1,9 οὐκ ἂν οὖν νήσων ἔξω τῶν περιοικίδων . . ἠπειρώτης ἔν ἐκράται, Ξεν.Ἐλλ.3,2, 23, Πολύβ.5,8,4 τὰς τε περιοικίδας κώμας πορθεῖν, Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.1' 2) ὡς οὖσ. ἡ χώρα ἢ πέριξ πόλεως τινος, τὰ περικύματα : Θουκ.2,25 καὶ τὴν αὐτόθεν ἔκ τῆς περιοικίδος ἠελίω μᾶχην ἐκράτησαν, αὐτ.3,16 αἱ περὶ τὴν Πελοπόννησον τριῶντα νῆες τῶν Ἀθηναίων τὴν περιοικίδα αὐτῶν πορβοῦσαι' 3) ἡ πόλις ἔνθα κατοικοῦσι περιοικοί, δθ. οὐχ ἀνεξάρτητος : 'Ἀριστ.Λ.Πολιτ.1320b,6 αἶε γὰρ τινὰς ἐκπέμποντες τοῦ δήμου πρὸς τὰς περιοικίδας παροῖον αὐτόρους, αὐτ.Ποι.1448a,36, Στράβ.10,2,2 ὧν αἱ πλείσταται περιοικίδες γεγόνασιν ἰδ.γρ.]

περιοικοδόμημα-ατος (τὸ) [περιοικοδομῶ] Ἐπιγρ. τοῖχος πέριξ φιλοδομημένος, περιφράγμα' 2) κ. κτ. πληθ. αἱ πέριξ οἰκοδομαί : περιοικοδομήματα καὶ ἑτέρας περιφράγμασιν ὄρων ἀποδεικτικαίς, περιοικοδόμημα-εως (ἢ) [περιοικοδομῶ] Ἐπιγρ., ὄωρ. γενικ. -ιος, ἡ περιοικοδομία βλ.λ.

περιοικοδομία (ἢ) Ἐπιγρ. ἡ πέριξ οἰκοδομήσις.

περιοικοδομῶ-έω οἰκοδομῶ πέριξ, κτίζω ὀλόγυρα : Δημ.1274 τὴν αἰμασίαν περιωκοδόμησε ταύτην, Πολυδ.7,120 περιαικοδομεῖν θρησκίους, περιδόλους' || κ. μέσ. : Πολυδ.1,160 περιοικοδομήσασθαι τεῖχος' 2) περικλεῖω οἰκοδομῶν πέριξ, περιετιζέω, περιφράσσω : Δημ.1272 τὸ γὰρ χωρίον τοῦτο περιωκοδόμησεν ὁ πατήρ μικροῦ δεῖν πρὶν ἐμὲ γενέσθαι, αὐτ.1280 εἰ δ' ὁ πατήρ ὁ ἐμὸς ἠδίκει περιοικαδομῶν ὑμᾶς, Πάπ. περιοικαδομῶ ἀλλῆν' || κ. παθ. περικλείομαι διὰ τοῦχου, περιφράσσομαι : Θουκ.3,81 οἱ δὲ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν ταῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον, Ξεν.ΚΠ.1,4,11 τεθνῶτα εἶναι ταῦτα ἢ ζῶντα ἐκεῖνα τὰ περιωκοδομημένα' || τὸ περιοικοδομημένον τόπος διὰ τοῦχου περικκλεισμένος : 'Ἡρ.7,60 ταύτην δὲ ποιήσαντες ἄλλοις ἐπέβλασαν ἐς τὸ περιοικοδομημένον' 3) ρηματ.π. περιοικοδόμημα, περιοικοδόμησις.

περιοικονομῶ-έω πάπ. διαχειρίζω, διοικῶ, διευθύνω : π-τὰ περὶ τινῶν.

περιοίκου-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ οἰκῶν εἰς τὰ πέριξ : 'Ἡρ.4,159 περιπατῶνόμενοι γῆν πολλὴν οἱ περαιοκοὶ Αἰθίως' || οἱ περιοικοὶ ὡς οὖσ. οἱ γείτονες : 'Ἡρ.1,166 ἔφερον ταῦς περιοίκους ἀπαντας, αὐτ.1,175, Ἐπιπ.π.5,6 καὶ περιοίκους εἶναι ταύτη ἰτὴ χώραί, Διηγ.Ἀχιλλ.1727 καὶ πάντες οἱ περαιοκοὶ τῶν δύο βασιλείων' || ἡ περιοίκους (χώρα) : ΠΔ Γέν.19,25 κατέατρεψε τὰς πόλεις ταύτας, καὶ πᾶσαν τὴν περαιοκίαν' || ὄμ. τὸ περιοικὸν ὡς οὖσ. : ΠΔ Βασ.3,7,46 ἐν τῷ περιοικῷ τοῦ Ἰορδάνου ἐχώνευσεν αὐτὰ ἐν τῷ πάχει τῆς γῆς' || κ. κτ. πληθ. τὰ περαιοκοὶ τὰ περικύματα : 'Ἀπ.Μιθριδ.112 ἐκτεράσαστο τὰ περαιοκα τῶν βαρβάρων, Ἡρωδίδ.Ἰστ.6,21 πάντα τε τὰ περαιοκα βάρβαρα χειρώσασθαι' 2) ἐν Λακωνικῇ, οἱ περιοικοὶ ὡς οὖσ., ὁ ἐκτὸς τῆς Σπάρτης οἰκοῦντες ἐλεύθεροι κάτοικοι τῆς Λακωνίας, ἐν ἀντιπ. πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ τοὺς εἰλωτας : 'Ἡρ.6,58 ἀριθμῶ τῶν περιοικῶν ἀναγκαστοὺς ἐς τὸ κῆδος εἶναι, αὐτ.9,11, Θουκ.1,101 ἐν ᾧ οἱ εἰλωτες αὐτοῖς καὶ τῶν περιοικῶν Θουριδίται' || κ. ἐν Κρήτῃ : 'Ἀριστ.Πολιτ.1271b,30 διὰ καὶ νῦν οἱ περιοικοὶ τὸν αὐτὸν τρόπον χρώτανται αὐτοῖς, ὡς κατασκευάσαντας Μίνω πρώτου τὴν τάξιν τῶν νόμων' || κ. ἐν Ἀργεῖ, ὁ. Ὀρειβάται : 'Ἀριστ.Πολιτ.1303a,8 καὶ ἐν Ἀργεῖ τῶν ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἀπαλομένων ὑπὸ Κλεομένης τοῦ Λάκωνος ἠναγκάσθησαν παραδεῖξασθαι τῶν περαιοκῶν τινάς' || κ. γεν. ὁ ἐξήρτημένος, ὁ ὑποταγμένος ὁ ὑποτελής : Πλάτ.Πολ.547C περιοίκους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες, Ἰσοκρ.4,131 ἐξόν . .

ἀπαντας τοὺς βαρβάρους περιοίκους τῆς Ἑλλάδος καταστήσαι· 3) μγν. γεωγρ. οἱ περιοικοὶ ὡς οὐσα. οἱ κάτοικοι δύο τόπων τῆς γῆς, ὧν τὰ γεωγραφικὰ μήκη διαφέρουσι κατὰ 180σ, καὶ τὰ γεωγραφικὰ πλάτη εἶναι τὰ αὐτὰ, οἱ κείμενοι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ παραλλήλου καὶ ἐπὶ ἡμισφαίμωνων ὀποτελοῦντων τὸν αὐτὸν μείσιτον κύκλον, ἀντιθ. δαιτικοί, ἀντιπόδες· ξέμικ.16,1 περιοικοὶ δὲ αἱ ἐν τῇ αὐτῇ ζώνῃ κύκλῳ περιοικούσας, Κλεομῆδ.1,2. **περιοικῶ-έω** (περιοίκω) μτ. αἰτ. κατοικῶ περίε, πλησίον, εἰς τὴν γειτονίαν· Ἡρ.1,57 οἱ Κρησιωνῆται οὐδαμοῖσι τῶν νῦν σφέας περιοικέοντων εἰσι ὁμόγλωσσοι, οὐτ.2,112, Ξεν. Ἀν.5,6,16 τοὺς περιοικουμένους τὸν Πάριον, ΚΔ Λοικ.1,65 καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος ταῦς περιοικουένας αὐτοῦς· || κ. ἀπολ.· Ἡρ.5,23 ὄμιλος τὸ πολλὸς μὲν Ἕλλην περιοικέει, Λυσ.7,28 ἀμωπατέρωθεν δὲ γειτόνας περιοικοῦσι· || κ. ποθ. ἐπὶ θαλασσῶν· Ἀριστ. Μετ.354a,4 Ὑρκανία καὶ Κασπία . . περιοικόμενοι κύκλῳ, Σκύλ.107, Σκύμν.766.

περιοιστικός-ή-όν λεξ. ὁ περιφερτός, κουβαλητός Φώτ. «φορητός».

περιοιστός-ον (φέρω) Ἐπιγρ. ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ὁ κινήτος, ὁ μεταφερόμενος.

περιοίσω μέλλ. τοῦ περιφέρει βλλ.

περιοιχῶ-έω μγν. ποιῶ θύρονον περίε τινοῦς, περιχῶ· Ἀγαθοκλ.2 ὕς . . γῶ σφετέρῳ γρυσμῶ περιοιχνεύσα τὸν κυλιθμόν τοῦ βρέφους ἀνεπείστον τοῖσι παροῖσι ἐπίθει.

περιοιχομαι Ἐπιγρ. περιέρχομαι.

περιοκέλλω μγν. ἐπὶ πλοίου, ἐξοκέλλω, πέφτω στῆν ξηρῶ· || κ. μ.φ. περιήπτω, καταντῶ εἰς καινὴ θέσιν, κατάστασι· Διόδ.Σ 12,12 εἰς ἐπιτηδεύσεις χειρίστας περιοικεῖλαν.

περιοικῶχῆ ἴη| Ἡσ. «περιοιχῆ».

περιολισθαίνω ἴδωσθός κ. νεώτ. περιολισθάνω βλλ.· Πλωτίν.2,21.

περιολισθάνω ἴδωσθός κ. -αίνω ὀλισθαίνω εἰς τὰ πλάγια· Ἰππ. Ἀρθρ.47· || ὀλισθαίνω ὀλόγυρα, γλιστρῶ ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, ξεγλιστρῶ· Ἰππ. Ἀρχ. Ἰητρ.22 περιολισθάνει τὸ γὰρ οὐκ ἔχει ἔδρην, ἴωσ.Π1 3,7,10 ὡς περιολισθάνει ἀπ' αὐτῶν τὰ λοιπὰ βέλη ἴτων βυρσάνῃ, Πλούτ.Μάρκελλ.15 μέχρις οὗ τῶν ἀνδρῶν ἀπαρριφέντων καὶ διασφενδοναθέντων, κενὴ προσπέσει τοῖς τεῖχεσιν ἢ περιολισθαί τῆς λαθῆς ἀνείσας· || κ. μ.φ.· Πλούτ. Ἡθ.1089D ἡδονὴν περιολισθαίνει εἰς τὸ σῶμα ἴδ.γρ.)· 2) μ.φ. ἐκτρέπομαι· Πλωτίν.2,2,1· 3) ρηματ.π. περιολιθσις.

περιολιθθῆις-εως ἴη| (περιολιθθάνω) μγν. κτ. πληθ. ἢ εἰς τὰ πλάγια ὀλιθθῆις, τὸ γλιστρημα καὶ πέσιμο· Πλούτ.Κρῆμ.26 πολλασχῆ δὲ τῶν ἐπιπερικόντων τοῦς κρῆμοῖς ἀπατριδῆς καὶ περιολιθθῆις τῶν γεωδῶν, Ἀντιλλ.π. Ὁρειθ.45,24,9 περιολιθθῆις ῥαμμάτων.

περιολικῆ ἴη| (περιέλικω) μγν. τὸ ἔλκειν ἔξω, ἢ κένωσις, ἢ ἐκκρίσις· Ἀρχηγ.π. Ὁρειθ.8,1 ἡλείωνες μὲν οἱ ἀπὸ δάκνου ζεμεται, ἡλείωνες δὲ καὶ αἱ κάτω περιολικαί· 2) ἢ μετακρίσις, ὁ ἀντιπερισπασμός· Φιλοσόμ.π. Ὁρειθ.45,29,17· 3) ἐν πολέμῳ, ὁ περισπασμός, καθ' ὃν τις διὰ προσποιητῆς προσβολῆς προσπαθεῖ νὰ παρασύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀντιπάλου ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς κυρίας προσβολῆς· ἴωσ.Α1 15,6,6 στρατείας οὐ κοινωνήσας κατὰ περιολικὰς τῶν Ἀράβων· 4) ἐπὶ διανοίας, μανία, παραφροσύνη, τρέλλα· Σιμπλίκ. Ἐπίκτ.128D.

περιολλάμμι Ἐπιγρ. καταστρέφω ὀλοκλήρως, ἐντελώς· Ἑλλ. Ἐπιγράμμ.336 ἦν περὶ Ζεὺς ὄλ σει.

περιομμάτοποιός-όν μγν. ὁ παρῶν τινὶ τὴν ὄρασιν τῶν ὀφθαλμῶν· Ἰάμβλ.Πυθ.6,3, περιομματοποιός τῆς ψυχῆς.

περιομμάκωδης-ους-ε ὁ ὄλωσ ἄωρος φαινόμενος· Ἰππ. Ἐπίδ.4,30.

περιόνυξις-εως ἴη| νεώτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τῶν περὶ τὸν ὄσκα ἱστών.

περιονθλίω μγν. περικόπτω τοὺς ὄσκα· ΠΔ Δευτ.21,12 καὶ ξυρῆσεις τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, καὶ περιονυχίεις αὐτῆν.

περιοίω μγν. τρέχω κατόπιον τινός, διώκω· Νίκ.Θηρ.356 θηπούτος . . κακὸν περὶ γῆρας ὀπάζει, αὐτ. Ἀλεξ.270.

περιοίπλιον ἴδη| νεώτ. τὸ ἐπικαλύπτει τὴν στεφάνην καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς χελιδόνος μέρος τῆς ὀπλῆς τῶν μονύχων ζώων.

περιοίπλιον-ον (περιοίρω) κ. νεώτ. ὁ πανταχόθεν ὄρατος, ὁ καταφανής, ὁ ἐξέχων, ὁ ὑψηλός· Στράβ.8,6,21 ἀνατίεται μόνῃ· ἐνθένδε ἱκανῶς καὶ περιόπλιον ἐστὶν ἰτὸ ὄρασι, Πλούτ. Ἀροι.53 τόπον ἐξελέμενον περιόπλιον· || κ. κτ. πληθ. τὰ περιόπλια ὡς οὐσα τὰ ἐχοντα θέαν, τὰ ὑψηλά· Πλούτ. Λοικ.39 κατασκοπεῖ περιόπλιον· || κέπῃ προσ· ἴωσ Π1 2,18,4 περιόπτος ἐπίστας τοῖς σῶμασι· πρθλ. Διον. Ἀλ. Σύνθ.23· 2) μ.φ. ὁ περιβλεπτός, διαπρῶν, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστός· Ἰσοκρ.Π. Πολυδ.2,58, Διόδ.Σ 14,1 ὁ γὰρ τούτων βίος, περιόπτος ὧν διὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐν πάσιν, Πλούτ. Κοισι.16 πολλὰ καὶ περιόπτα τάλμηξ ἀσπιδεζέμενος ἔργα, Ρουφίν. Ἐπιγρ. ΑΠ 5,26 τὰ χρύσεια καὶ περιόπτα τῆς πολυβρωλήτου κάλλεα φαντασίαις.

περιοίπτως ἐπίρρ. μγν. ἐνδόξως, λαμπρῶς· Πλούτ. Σύλλ.21 ἀριστεῶν ἐπὶ τοῦ δεξιῶθ περιόπτως ἔπεσεν, αὐτ. Μάρκελλ.10 ἐν Κάνναις περιόπτως ἀγωνιάμενον.

πέριον ἴδη| δημ. τὰ ὄρια, τὰ σύνορα· Γρην. Σκ. Τερρ.74,2 κατάναικρ' ἀπὸ τοῦ γκεμενῶ | στά πέριον τοῦ ἀθύσου.

περιόρδαισις-εως ἴη| μγν. τὸ περιορᾶν, τὸ βλέπειν ὀλόγυρα, τριγύρω· Κλήμ. Ἀλ.821.

περιοργῆς-ους-ές κ. μ.σν. ὁ πλήρης ὄργης, ὁ λίαν ὀργισμένος, ὁ πολὺ θυμωμένος· Θουκ.4,130 ὁ δῆμος εὐθύς ἀναλασθῶν τὰ ὅπλα περιοργῆς ἐχώρει ἐπὶ τὴν Πελοποννήσου, ἴωσ.Α1 18,8,1, Δίων Κ 39,19 περιοργῆ γίνεσθαι, Φώτ. Βιβλ.475,7 καὶ πάλιν περιοργῆς ὁ Κωνσταντίας.

περιοργίζομαι μγν. ἀποθ. σφοδρῶς ὀργίζομαι, παροργίζομαι, θυμῶν πολῶ· Πολυδ.8,4,7 κ. μ.φ.· περιοργισθεὶς ὁ Σκίρων.

περιοργιούμι-όμοι μέσ, μγν. παθ. παρσκ. περιωργιούμενας, περιβάλλω με ἀνοικτούς βραχίονας, ἐνογκαλίζομαι· Κησ. ἀπ.57,6 πάχος ὄσον δύο ἀνδρες περιωργιούμιον περιλάθειον ἰδύονται νὰ περιλάθειωσι μετὰ ὄργιας τῶν.

περιοργῶς ἐπίρρ. κατὰ τρόπον περιοργῆ βλλ., μετὰ πολλὴν ὄργην· Ἡσ. «ὑπεροργάντως» καὶ παρωρημένως· Αἰοχ. Ἀγ.216 παυσανέμου γὰρ θεοῖας παρθεναῦθ β' αἵματας ὄργῃ περιοργῶς ἐπιθυμῆν ἔθιμις.

περιόρδριος-ον μγν. ἐπὶ χρόνου, ὁ περὶ τὸν ὄρθρον, περὶ τὴν πρωΐαν, ὁ πρωϊνός· || τὸ περιόρδριον ὡς οὐσα ἢ πλησιάζουσα αὐγῇ, ἢ πρωΐα, τὸ γλυκοχάραγμα· Ἡρωδιαν. Ἰστ.7,4,5 ἴδ.γρ. περιόρδριον).

περιορδριος-ον ὁ περὶ τὸν ὄρθρον, περὶ τὴν πρωΐαν· || τὸ περιόρδριον ὡς οὐσα ἢ πλησιάζουσα αὐγῇ, τὸ γλυκοχάραγμα· Θουκ.2,3 φυλάξαντες ἐπὶ νύκτα καὶ αὐτὸ τὸν περιόρδριον ἐχώρου ἐκ τῶν οἰκίων ἐπ' αὐτοῦς, Ἡρωδιαν. Ἰστ.6,9,3 κατὰ τὸν περιόρδριον ἀγγελιάντων πινῶν.

περιορίζω ἴδη| Ἡσ. «εὐορτῆ ἐν Κύπρω».

περιορίζω κ. μ.σν. νεώτ. κ. δημ., ἄορ. (ἐ)περιωρίστικα, μγν. παθ. παρσκ. περιωρισμένος, περιελκίω ἐντός ὀρίων, βέτω ὄρια εἰς τι πανταχό-

θεν, ὀροθεῖω : Πλούτ. Ηθ.226B, αὐτ.719E ἄνευ τοῦ περιορίζοντος (ἄνευ ὄριου τινός), - ἡ περιορίζουσα σχήμα τὴ γραμμῇ καλεῖται περιμετρος" κ. παθ. : Πλούτ. Καίσι.58 συνάφαι τὸν κύκλον τοῦτον τῆς ἡγεμονίας τῆ πανταχόθεν Ὠκεανῶν περιορισθείσης, Λουκ. Ὀρχ.37 τοῦτ' διαστήματι περιορισθῶ ἡ τοῦ ὄρχηστου πολυμάθεια, - περιορίζονται ἐντός χώρου περιφοράκτου" 2) περιγράφω τὰ ὄρια ἐνός κτήματος, μῆς ἰδιοκτησίας : Ἐπιγρ. περιαρῶ τῆν χώραν" κ. παθ. : Ἐπιγρ. ἀπό τῶν περιορισμένων τόπων" 3) νεώτ. ἐγκλιῶ, ἐγκαθεύρω : τὴν περιορίσαν εἰς μοναστήριον" 4) παθ. ἐξορίζομαι : Δίων Κ 76,5 ἐν νήσῳ περιορισθείς" 5) παθ. ἐξαρθροῦμαι : Ἄπολλ. Κιτ.1" 6) μψφ. νεώτ. κ. δημ. θέτω φραγμὸν εἰς τὴν, περιστέλλω, ἐλαττῶν, μετριάζω : οἱ πυροσβέσται περιορίσαν τὸ πῦρ εἰς τὸ ὑπόγειον, περιορίζω τὰ ἐξοδά μου" 7) νεώτ. κ. δημ. συγκρατῶ τινα παρεκτρεπόμενον, χαλινωγαυῶ, συνετείζω : νὰ περιορίσετε τὰ παιδιὰ σας, γιατί τό'χουν παρακάνει" 8) μέσ. ἀρκοῦμαι : περιορίσθη εἰς ἀπλὴν πιστοποιίαν τοῦ γεγονότος - εἰς ἀπλὴν διαμαρτυρίαν" 9) μsn. δημ. μέα, γίνομαι ἐντός ἐμαυτοῦ ἐκ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀθυμίας ἢ ἐνίοτε καὶ ἐκ τῆς μεγάλης χαρᾶς ἀθύμου, στενωροῦμαι ἢ παραφέρομαι, γίνομαι ἐξάλλος : Ἐρωτῶρ. 3,24, αὐτ.5,1166 ὅλοι περιοριστήκασι με τὸ' χάρις τῆ ἄλῃ, ὁ τραγ. ἢ κόρη περιώρισθη" || μsn. ἐν μτχ. παθ. παρακ. ὁ γινόμενος ἐξω φρενῶν ἐκ λύπης : αὐτ.3.1534 με τὴ λοχτάρια στήν καρδιά στο' νόθ' περιορισμένη" 10) νεώτ. κ. δημ. ἐν μτχ. παθ. παρακ. περιορισμένος ὁ ὑστερῶν τοῦ κοινου μέτρου, τοῦ μετρίου : περιορισμένη ἀντίληψις, - περιορισμένο μυαλό" 11) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ θηρίου, συσπεροῦμαι, συμμαρτυροῦμαι : Σολωμ. Ἐθν. ὕμν.32,3 τὸ θῆρ' ἢ ἀνανογιέται πῶς τοῦ λειπόμενα τὰ μικρά, περιορίζεται, πετιέται, αἶμα ἀνθρώπινο διψᾷ" 12) ρηματ. περιορίσις, περιορίσιμος, περιορισμός, περιοριστέος, περιορίσματος, περιοριστικός, περιορισμός.

περιορίσιμος-ον νεώτ. ὁ δυνάμενος νὰ περιορισθῆ, νὰ περισταλῆ.

περιορίσις-εως (ἢ) (περιορίζω) μτγν. ἡ περίκλεισις ἐν τισιν ὄρισι, ἡ ὀροθετήσις κύκλω : Στουδ. Θεοδ. 472A τίς ὁ τρόπος τῆς κατὰ τὴν ἔσταν περιορισῶς σου ;

περιορίσιμα-ατος (τῶ) (περιορίζω) σχόλ. κ. λεξ. τὸ δι' ὄριον ὀριζόμενον, τὸ ὀροθετημένον, ὁ περίκλειστος τόπος : Σχόλ. Πινδ. Ο 13,62, Φώτ. ἐν λ. οὐρούς τὰ νεώρια καὶ τὰ περιορίσματα τῶν νηῶν.

περιορίσιμος (ῶ) (περιορίζω) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ. ἡ περίκλεισις ἐν τισιν ὄρισι, ἡ περιορίσις : Διον. Ἄλ. Ρωμ. 8,75 τὴν ἐξέτασι τῆς χώρας καὶ περιορισμόν, Πλούτ Νομ. 16 ἰδία κατὰ τῶν ἀγρῶν περιορισμούς" 2) Ἐπιγρ. ἢ περιγραφή τινος, ὅλου κτήματος : Σκύμν. 74 ὁ περιορισμός τῆς οἰκουμένης, Ἐπιγρ. περιορισμός τῆς χώρας" 3) ὄριον, σύνορον : Ἡραν Γεωμ. 4,12" 4) τὸ δι' ὄριον ὀριζόμενον, ὁ περίκλειστος τόπος, τὸ περιορίσιμα : EM 228,33" 5) εἶδ. ἐν τῇ μετρίῃ, διαίρεσις, χωρισμός στροφῆς : Ἡφαιστ. Ποιημ. 6 κατὰ περιορισμούς ἀνίσου" 6) μsn. νομ. ἡ ἀειφυγία, ἡ ἐξορία : Σουῖδ. «περιορισμός» ἐξορία : Ἀρμενόπ. 1,3,65" 7) νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐγκαθεύρις, τὸ κλεισίσι : ὁ περιορισμός εἰς μοναστήριον" 8) ἢ περιστολή, ἐλάττωσις, μετριάσις : περιορισμός τῶν ἐξοπλισμῶν - τῶν δαπανῶν" 9) νεώτ. ἢ συγκρατήσις παρεκτρεπόμενου, ἢ χαλινωγαυήσις : τὰ παιδιὰ σου θέλουν περιορισμόν" πρβλ. περιορίζω γ)" 9) νεώτ. κ. δημ. στρατ. εἶδος ἐλαφρᾶς πεδραρχικῆς ποινῆς ἐπιβαλλομένης εἰς τοὺς στρατιωτικῶς διήμερος περιορισμός.

περιοριστικός-ή-όν μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ χορηγοῦμενός, ὁπως ὀρίζη, καθορίζη, προσδιορίζη τῆ : Ἀσκληπ. Μεταφ. 78,25, Κύριλλ. Σκυθ. 174B τὸ (μέχρι) ῥητόν, οὐ χρόνου ἐστὶ περιοριστικόν" 2) ὁ ἱκανὸς νὰ περικλείσῃ, νὰ περιορίσῃ τῆ : Ἐρμητ. II, 18 τοῦ ἄσωμάτου οὐδὲν ἐστὶ περιοριστικόν" 3) νεώτ. κ. δημ. ὁ κατασταλτικός, ὁ δεσμευτικός : περιοριστικὰ μέτρα" 4) νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ λογικῇ : περιοριστικὰ κρίσεις (κρίσεις ἐν αἰς ἢ ἐννοία τοῦ κατηγορουμένου περιέχει ἀρνησιν)" || κ. ἐπίρρ. νεώτ. -ῶς.

περιοριστός-ον (περιορίζω) κ. π. Ἐθσ. Στεφ. περιοριστός ὁ κύκλω ὀροθετημένος, ὁ περιορισμένος, ὁθ. ὁ προσδιορισμένος" Ἡσ. «περιοριστόν» περιγραπτόν».

περιορίζω προσορμιζῶ πλοῖον ἐν λιμένι ἢ πέρι τινός : Δημ. 1229 ὅς ἀν μὴ πρό τῆς ἔνης καὶ νέας ἐπὶ χύμα τῆν ναῦν περιορίζω, αὐτ. 1230, Πλούτ. Ἄντ.35 οὐ δεξμενῶν δὲ τῶν Βρυντεσιῶν τὸν ἀτόλον εἰς Τάραντα περιορμίσεν" || κ. μέσ. ἀγκυροβολῶ, ἀράζω : Θουκ. 3,6 περιορμίσμενοι καὶ τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως ἐτείχισαν στρατόπεδα δύο.

περιορμίζω -έω ἀγκυροβολῶ κύκλω πρὸς ἀποκλεισμόν, ἀποκλείω διὰ θαλάσσης : Θουκ. 4,23 τῆς δὲ νυκτὸς καὶ ἄπασι περιορμίζον ἠΐθε, αὐτ. 4,26 ἄπαρον γὰρ ἐγένετο περιορμίζειν, Πολυδ. 1,122, Δίων Κ 59,17 ἐν ἔτεροις πλείσις περιορμίζουτες.

περιορός γῆ (ῆ) μsn. ἡ ἔχουσα περίε ὄρους, ὄρια : Εὐστ. Ὀδ. 1535,49.

περιοροῦμαι -έω μsn. στεγάζω τι κύκλω δι' ὀροφῆς, σκεπάζω ὀλόγυρα με σκεπαστήν : Φωκ. Ἰω. Ἐκφρ. Παλαιστ. 2,30 στοὰ περιοροφύσασ τὰ τῆς πηγῆς νόματα" κ. παθ. : αὐτ. 3,48 ναὸς στοὰ περιοροφύμενος.

περιορούσω κ. νεώτ., ἀπτ. -ττω, ὀρούσσω, σκάπτω τι κύκλω, ὀλόγυρα : Ἡρ. 2,99 ἐξέωθεν δὲ αὐτῆς περιορούσαι λίμνην ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Ἀριστ. Πρ. 923b,10 π- πρὸς τὰς ρίζας, Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 7,6,3 τοῦ δὲ αελίνου περιορούσαντες κάτω μέχρι τῶν ριζῶν, ἰώσι. ΠΙ 7,6,3 κύκλω πᾶσαν αὐτὴν περιορούσουσιν" κ. παθ. : Πλάτ. Κριτ. I, 118C τάφρου κύκλω περιορυθείσης, Διοσκ. I, 126 βίχης περιορυθείσης" 2) σκάπτω τάφρον περίε χώρου τινός, περισκάπτω : Πλούτ. Ρωμ. 20 τῶν τεχνιτῶν περιορυττόντων τὰ πλοῖα" 3) ἐσκάπτω πέραριξ : Πλούτ. Ἄντ. 45 τοὺς λίθους περιορυττόντων καὶ μεδιόσταντων.

περιορχίτις-ιδος (ῆ) νεώτ. Ιατρ. χρονία φλεγμονὴ τοῦ ὀρώδους χιτῶνος, τοῦ περιβάλλοντος τοὺς ὄρχεις.

περιορχοῦμαι -έομαι μτγν. ὀρχοῦμαι περίε, περιχορεύω : Θεόφρ. ΦΙ 9,8 τὸν δ' ἔτερον κύκλω περιορχίσθαι καὶ λέγειν ὡς πλείστα περι Ἄφροδισίων, Λουκ. Ὀρχ. 8 οἱ γε περιορχοῦμενοι διεώσαντο αὐτὴ τὸν Δία" || κ. μτ. αἰτ. : Καλλ. Ἄρτ. 240 περὶ πρὺλιν ὠρχήσαντα πρῶτα μὲν ἐν σακείων ἐνόπλιον μὲν τῆσει.

περιορώ -άω κ. μsn., παρατ. περιώρων, ἰων. περιώρων (Ἡρ. 3,118), μέλλ. περιόφωμαι, ὄρρ. β' περιείδω, παρατ. περιεόρακα κ. παθ. περιώμαι, παθ. ὄρα. α' περιώφθη, βλέπω ὀλόγυρα, περιβλέπω : Ἀριστ. Μετ. 345b,8" κ. παθ. : Ἀριστ. Μετ. 345a,28" κ. ἀπολ. ρίπτω βλέμματα περίε, κοιτάζω ὀλόγυρα : Θεόφρ. Χαρ. 25,3 κελύων πρὸς αὐτὸν στάντας πρῶτον περιείδεν" 2) συ- νῆθ. μτ. μτχ. κατηγορημ. βλέπω τὴ ἀπαθῶς, παραβλέπω, παραμελῶ, ἀνεύχομαι : Ἡρ. 1,89 οὐ περιείδαν αὐτὸν ἀναρπαθέντα, αὐτ. 3,65 μὴ περιείδων τὴν ἡγεμονίαν αὐτίς τῆς Μήδους περιελεθούσαν, Σοφ. ΟΤ 1505 μὴ σφε περιίδης ητῶαξ ἀνάδρους ἐκγενοίς ἀλωμένας, Ἀριστ. Φ. Ἀχ. 167 ταυτὶ περι-

είδθ' αὶ πρυτάνεις πάσχατά με ἐν τῇ πατρίδι, Θουκ.1,24 δεόμενοι μὴ σφᾶς παρολίμην φθειρομένους, Δημ.246 ταῦτα περιδοίη γιννόμενα || σπαν. ἢ μτχ. παραλείπεται: Ἀριστφ.Νεφ.124 οὐ περιόφεται μ' ἀνιππον ἰδνται' || ὄμ. ἐν δ. χρ. μτ. ἐνάθρου μτχ.: Θουκ.4,87 εἰ ὑμᾶς τοὺς ἐναντιουμένους περιδοίημ ἰδᾶν παραδεδέφμεν τῆν ἐναντιώων ὑμῶν' || κ. μτ. ἀπαρφ.: Ἡρ.1,191 περιδόντες τοὺς Πέρσας ἐσελθεῖν, αὐτ.2,63 τοὺς προπάλους τῆς μητρὸς . . οὐ περιορᾶν παρίενα, Θουκ.1,35 ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν πρᾶσλαθεῖν περιόφθεθε' || ἐνίστε τὸ ἀπαρφ. παραλείπεται: Ἡρ.3,118 ὁ πυλουρός καὶ ὁ ἀγγελιφόρος οὐ περιώρειον (αὐτὸν ἐσιέναι, αὐτ.3,155, Θουκ.1,39 ἠγήσαντο ἡμᾶς οὐ περιόφθεσθαι, Ξεν.Ἑλλ.2,1,9 ἡ γυνὴ ἔλεγον πρὸς Δραεῖαιον δεῖνόν εἶναι εἰ περιόφεται τὴν Λίαν ὕβριν τοῦτου, Πλάτ.Νόμ.934D ἐάν τ' οὖν δαυλον ἐάν τ' οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾶ' || σπαν. μτ. γενικ.: Πλούτ.Ἡθ.764D πρὸς ταῦτα μὴ ἀναπέθει βλέπειν . . τῶν δ' ἄλλων πάντων περιορᾶν, Πολ.Σοφ.Κυν.20 π- τοῦ πλείονος βίαι' 3) μέσ. ἀμελῶ, ἀπέχομαι: Θουκ.2,43 μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους' 4) ἀναμένω, περιμένω: Θουκ.4,71 ἀμφοτέροις ἐδόκε ἠαυχάσασαι τὸ μέλλον περιδοίη, Ἰσοκρ.9,30 π- εἴ τις βροθῆσσαι, Μηναι.12,6 Συνξ. φανέντα τοῦτον ὁ μέγας περιορᾶ' 5) μέσ. ἀγρύπνωσ παρρητῶ τῆν πορείαν τῶν πραγμάτων, περιμένω μετὰ προσοχῆς: Θουκ.5,31 περιαρῶμενοι ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων' 6) μέσ. παραφυλάττω, περιμένω: Θουκ.4,73 περιωρῶμενος ὀπιστέρων ἡ νίκη ἔσται, οὐτ. 6,93 μέλλοντες δὲ εἴ μὴ καὶ περιωρῶμενοι' κ. μτ. γενικ.: Θουκ.4,124 τῆς Μένδης περιωρῶμενοι' 7) ἀναλαβάνω φροντίδα: Ἰώσ.Αἱ.4,2,2 8) ρημτ. π. περιόρασις, -τέον, περιορῆτός, περιόρατος. **περιοσμος-ον** σχόλ. ὁ ὄσμην ἔντονος ἐκπέμπων, ὁ μυρίζων δυνατά, ὁ πολυόσμος, ὁ λίαν εὐώδης: Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.808 ὄντου περιόραμου. **περιοστεικός-ή-όν** νεώτ. ἱατρ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ περιόστειον: περιοστεικὴ διαπλάσσις. **περιοσσογενής-ους-ές** νεώτ. ὁ ἐκ τοῦ περιόστειου προερχόμενος ἢ προκαλούμενος. **περιοστειον** ἰδὸν νεώτ. ἀνατ. ἰνώδεξ ἔλαστικὸν περιδῆλμα ἐκάστου ὄστου. **περιοστος-ον** μτν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὰ ὄστα: Γαλ.2,591 περιόστος ὕμη' 2) νεώτ. ἀνατ. τὸ περιόστειον ὡς οὐα. βλ.λ. **περιοστίτις-ιδος** (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ φλεγμονὴ τοῦ περιόστειου βλ.λ. **περιοστωσις-εως** (ἡ) νεώτ. ἱατρ. διόγκωσις τοῦ περιόστειου μετὰ ἢ ἀνευ νεκρώσεως τῶν ἐπιπολαίων πεταλίων τοῦ ὄστου. **περιοσφαινομαι** μτν. ὀσφραίνομαι τι κύκλω, μυρίζω τὴ δόλομα: Αἰσάφ.Μῦθ.311 τῆς δὲ ἀρκτου προσεγγούσης αὐτῷ τὸ ῥύγχος καὶ περιοσφαινομένης. **περιοσφῶν** μον. παραινῶ τινα εἰς τὴ κύκλω, πανταχόθεν, παροσφῶν: Πρόδρομ.Γαλ.366. **περιοσφυοί** ἰατρ. φιλοπράγμονες: Αἰσφ.Σίν.Δ 10,16. **περιοσφθρικός-ή-όν** νεώτ. ὁ κείμενος περὶ τὴν οὐρήθραν: περιοσφθρικός ἀπόστημα. **περιοσφθρῆτις-ιδος** (ἡ) νεώτ. ἱατρ. ἡ φλεγμονὴ τᾶν περὶ τὴν οὐρήθραν ἰστών. **περιοσιαία** (ἡ) ἱερίεμιμ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. περιόσσευμα, πλείονασμα, ἀφθονία: Ἀριστφ.Νεφ.50 ἐρίων περιοσιαία, Θουκ.3,13 ὡστε οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς περιοσιαίαν νεῶν ἔχειν, Πλάτ.Γοργ.487B οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐτὸ συνεχῶρσας οὐ οὔτε σοφίας ἐνδεία οὐτ' αἰσχύνης παροσιαί, Δημ.353 τοσαύτῃ περιοσιαίᾳ χρῆσασθαι πονηρίας, αὐτ.1351

2) τὸ ὑπόλοιπον, ὄθ. ὑποστᾶθμν, κατακάθι: Ἰνπ.Κορδ.11' 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὄπολ. τὰ εἰς ἀτόρμον τὴ ἀνήκοντα ὕλικὸ ἀγαθὸ, τὰ πλοῦτη, τὰ ὑπόρχοντα, ὁ βίος: Πλάτ.Πολ.554A καὶ ἀπὸ παντὸς περιοσιαίαν ποιούμενος, Δημ.35 οὐ γὰρ εἰς περιοσιαίαν ἐπράττετο αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως, αὐτ.566 τῆς ἰδίως τρωφῆς ἔνεκα καὶ περιοσιαίας, Μέν.382 στρατεία οὐ φέρε περιοσιαίαν, Πολύδ.4,21,1 ταῦτα δὴ μοι δοκοῦσιν οἰ πάσαι παρειαγαγεῖν οὐ τρωφῆς καὶ περιοσιαίας χάριν, Κοισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,15 νὰ γράφῃ δλην τὴν περιοσιαίαν εἰς βασιλικὸν λογαριασμόν, Ἀραβ.Μῦθ.χολ.1,149 ἐμοιράσαμεν ἐξίσου τὴν πατρικὴν μας . . περιοσιαίαν' κ. κτ. πληθ.: Ἰσοκρ.11,15' || μτ. πρὸθ. ἀπὸ, ἐκ, πρὸς κτλ.: Θουκ.5,103 τοὺς μὲν ἀπὸ περιοσιαίας χρωμένους αὐτῇ, Πλάτ.Θεαίτ.154E ἦδᾰ ἂν τὸ λοιπὸν ἐκ περιοσιαίας ἁλλήλων ἀποπειρῶμενοι, Ἀριστλ.Τοπ.118α,δ, Πολύδ.4,38,4 πρὸς δὲ περιοσιαίαν μέλι, . . ἀφθόνως ἡμῖν χρρηγοῦσι, Διόδ.Σ.4,20,59 ἕκ περιοσιαίας χρῆσθαι, Ἀθῆν.4,168A τοὺς μὴ ἔκτινος περιοσιαίας ζῶντας' 4) ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ δυνάμεως, ὑπεροχή: Θουκ.5,71 νομίζων τῷ θ' ἑαυτὸν δεξιῶ ἐπὶ περιοσιαίαν ἐσεσθαι, Διόδ.Σ.4,12 τοσαύτην κερτήσθαι περιοσιαίαν, ὡστε ἐπ' αὐτῆς τῆς μάχης ἀκριβῆς στοχάζεσθαι τοῦ καιροῦ, Ἰάμβλ.Μυστ.5,23 περιοσιαίας τῆς δυνάμεως' 5) ἡ σωτηρία, ὁ ψυτωμός: Δημ.366 τῆς οὐ ἡ ταύτης περιοσιαίας τῶν φόδων ἀφρημένων; **περιοσιαίζω** κ. μον. ἐπὶ προσ., ἔχω ἀφθονίαν πράγματος τινος, ἔχω πλεόν, τὸ ἀναγκαῖον, ἀρκετὰ: Ἡρόκλ.Φιλ.Ἐπιστ.8,3, Φόλ.69,2 ἐάν τὰ τῆς πόλεως χαρίζεσθε ταῖς νοσφισαμένους τὰς περιοσιαίζοντες' || μτ. δοτ. ἀφθονῶ εἰς τι: Διον. Ἀλ.6,75 πολλῆ δὲ τῇ κατὰ θάλατταν δυναστεία περιοσιαίζουσαν, Διόδ.Σ.β,18 περιοσιαίαν τρωφῆ, Κράντ.π.Σέξτ.Ἑμν.Μαθ.11,58 εὐξαινό τ' ἂν οἱ πολέμοιο περιοσιαίξεν ὑμᾶς πάσαι ταῖς ἀγαθῆς' || εἶμαι ἀφθόνως ἐφοδισαμένος ἐκ τινα ὑπὸ σοῦ' || ὄμ. κ. μέσ.: Κορνοῦτ.Ψύσ.Θε.15 ὁ περιοσιαίξεσθαι πάντως, ἴνα τις ἐπεργητικός ᾖ, δέοντος, Σέξτ.Ἑμν.Μαθ.1,131 ταῖς ἴσοις περιοσιαίζόμενοι, Εὐστ.33,12 τιθέμενος ἐν σπουδῇ περιοσιαίξεσθαι τοῖσδε μαθηταῖς' 2) ἐπὶ πραγμάτων, εὐρίσκειμαι ἐν ἀφθονίᾳ, ἀφθονῶ: Ἰνπὸδ.π.Στοβ.4,194 τὰ ἐν τῇ πόλει περιοσιαίζοντα, Κολληρ.π.Στοβ.4,28,16 ὄκα ἐν οἴκῳ καὶ πόλει περιοσιαίξῃ ἰδοπεδεῆποτε ὑπάρχη περισσευμᾶ' 3) ἐπὶ ῥήτορος, ὀμιλῶ διεφθόκως, σχοινώσας, πέρα τοῦ δέοντος: Κορνοῦτ.Ρητ.396E' 4) διαπρέπω: Διόδ.Σ.ἀπ.550,88' 5) ρημτ. π. περιοσιαισμός, περιοσιαιστικός.

περιοσιαικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περιοσιαίαν, ὁ τῆς περιοσιαίας: περιοσιαῖον δίκαιον ἰδὸ τῆμῃα τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου τὸ ρυθιζόν τὰς περιοσιαϊκὰς σχέσεις τῶν προσώπων, - περιοσιαικὴ ἀγωγή ἢ προστατεύουσα οἰονόηποτε δικαίωμα ἀναφερόμενον εἰς τὴν περιοσιαίαν, - περιοσιαικὰ ἀδικήματα ἰδὰ προσδῶλλοντα τὴν περιοσιαίαν ἐν-τῇ φυσικῇ ἢ οἰκονομικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ, - περιοσιαικὴ κατάσταση, - περιοσιαϊκὸς δίκης. **περιοσιαισμός** ἰδὸ ἱερισιαίω) μτν. ἀφθονία, πλοῦτας, περιοσιαία, πλήθος: Γρηγ.Νύσσ.1,408A περιοσιαισμός βασιλέων' 2) κατοχή, ἔξουσια, κτήσις: ΠΔ Ψαμλ.1341351,4 τὸν Ἰακῶβ ἐξέλεξαστο αὐτῶ ὁ κύριος, Ἰσραήλ εἰς περιοσιαισμόν ἐαυτῶν. **περιοσιαιστικός-ή-όν** μτν. κ. μον. ὁ πλήρης φιλοφρονήσεων κ. συγκρ.: Ἀπολλ.Περγ.1' 2) ἐπὶ ἀστρικῶν ἐνεργειῶν, ὁ ἐπιφέρων πλοῦτον: Πτολ.

Τερράβ.158 περιοριστικοί, φιλογρημάτους' 3) επί πραγματών, ο εύρισκόμενος εν άφθοσίαι, ο άφθονος: Εύστ.Γιον.222,32 τῶ περιουσιαστικῶ πλατυσμῷ' 4) ο περιττός, ο άναφελής: 'Αμμόν.Φιλ. εἰς 'Αριστλ.ΑΠρ.37,9.

περιοσιος-ον μτν. ο ἔξων περιουσίαν, ο πλοῦσιος, ο εὐκατάστατος 'Ἡα. ἐκλούσιος, πολύς' 2) ο ἐκλεκτός, ο αγαπητός: ΠΔ 'ΕΞ.19,5 ἔσσεσθί μοι λάος περιουσιος ἀπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν, ΚΔ Πτ.2,14 καθαρῆσι ἑαυτῶν λαόν περιούσιον 'Ιω.Χρῖστ. «λαὸν ἔξειλεγμένον οὐδὲν ἔχοντα κοινὸν πρὸς τοὺς λοιπούς»).

περιοφθάμιος-ον μτν. κ. νεώτ. ο περὶ τὸν ὀφθαλμὸν: Γαλ.19,436 χήμωσις ἐστὶν ἔπαρμα τοῦ περιοφθαλμίου ὕμνος' 2) νεώτ. περιοφθάμιος περιτόνια [ἐπικουρικὸν μόριον τοῦ ὀφθαλμοῦ].

περιοφθαλμος-ον μτν. κ. νεώτ. ἄγρ. τοῦ περιοφθαλμοῦ βλ. λ. 2) νεώτ. ζωολ. ο περιοφθαλμος γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων.

περιοφθήσονται παθ. μέλλ. τοῦ περιορῶ βλ. λ. **περιοχεύς**-έως [ὸ] μτν. ἄγκιστρον, ὄργανον δι' οὗ τις κρατεῖ τι κύκλω σφιγνὰ: Φιλ. ἐν 'Αρχ. Μαθ.70 περιοχέα σιδηροῦν.

περιοχὴ [ή] (περιέχω) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ περιέχον, τὸ περιλαμβάνον, ο περιβολός: Πλούτ. 'Ηθ. 1078B' || περιφέρεια, κύκλος: Θεόδωρ.Χρωμ.45 ἡ ἐκτὸς περιοχὴ, 'Επίκ. 'Επιστ.37U περιοχὴ τις οὐρανοῦ, Διδδ.Σ 1,91 τὰς περιοχὰς τῶν σωματίων, αὐτ.17,58 κατὰ τὰς τῶν ἐθνῶν περιοχὰς ἰκατὰ τὴν ἔκτασιν αὐτῶν, Πλούτ. 'Ηθ.892E, Σεκούνδ.ἰ ὀκατάλλητος περιοχὴ [ἐπὶ τοῦ κόσμου, -ὀλάτ+ληροχὴ ἡ περιοχὴ τῆς Κόρινθου κατεστράφη ὑπὸ τῶν αἰσμάτων' 2) ὄγκος, σῶμα: Πλούτ. 'Λύσι.12 ἐκένησι τῆς πυρρειδοῦς περιοχῆς ἔχων' 3) ἐκτασις νοητοῦ τινος ἀντικειμένου, οἶον ἐπιστήμης, τέχνης κτ. : Πολυβ.11,19,2 ἐπὶ τε τὴν περιοχὴν τῆς ὅλης ἐπιβολῆς καὶ πράξεως, - ἡ περιοχὴ τῶν εἰκοστικῶν τεχνῶν' 4) ἡ συνάθροισις, συγκέντρωσις: Δαμάσκ. 'Αρχ.88' 5) τὸ περιεχόμενον ἐνὸς ὄρισμένου πράγματος κττ. : Κορονούτ.Ρητ. 382E, 'Αλέξ. 'Αφρ. εἰς 'Αριστλ.ΑΠρ.278,11' 6) ἀνακεφαλαίωσις, ἐπιτομή, περίληψις: 'Ερμ.Τρισμ.π. Στοβ.1,41,1, Προύκλ.Τιμ.1,73 σύντομος περιοχὴ' || τίτλος περιληπτικῶν βιβλίων τοῦ 'Ιπποκρίτου

7) ἡ περίληψις, περίληξις ἐντὸς χώρου τινός: Φιλ.2,488 κατὰ περιοχὴν τινος, Σέξτ. 'Εμμ.Πυρρ. 3,101' 8) μέρος πράγματος περιγραφομένου ἢ διὰ σημείων κεχωρισμένου, χωρίον συγγραφέως: Κικ. 'Απτ.13,25,3, ΚΔ Πράξ.8,32 ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἦν ἀνεγίνωσκεν ἦν αὐτῇ' 9) ἡ θήκη, κ. ἰδ. ἐπὶ φωτῶν, τὸ λέπυρον, τὸ κέλυφος: Θεόδωρ. ΦΑτ.1,19,2 τὰ δὲ καὶ ἀλλήλοισ πως συνημμένα καὶ κοινῆν περιοχὴν ἔχοντα' 10) φραγμός, φρούριον, ὄχρωμα: ΠΔ Βασί.22,4 ὄντος τοῦ Δαυὶδ ἐν τῇ περιοχῇ, αὐτ.Ψαλμ.30(31),22 ἐθαυμάστωαι τὸ ἔλαος αὐτοῦ ἐν πόλει περιοχῆς' 11) ἡ θλίψις, στενοχώρια: Φώτ. '12) ο διὰ πολιτοκρίας ἀποκλεισμός: ΠΔ 'Ιερ.19,9 ἔκαστος τὰς σάρκας τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἔδονται ἐν τῇ περιοχῇ, αὐτ.Βασ.4,24,10 ἄλθεν ἡ πόλις ἐν περιοχῇ' 13) ἡ περιπέτεια: Φώτ.

περιοχλοῦμαι-έομαι μσν. θλιβόμεν, στενοχωροῦμαι: Λιδ.Ροδ.3219 μὴ παραχθῆς, περιοχληθῆς, στενάξῃς καὶ θρηνήσῃς καὶ γίνεται συγκρότησις καὶ ἀκούσων ἐκ τὸ κάστον.

περίοχος-ον, αἰολ. τ. πέρροχος, βοιωτ. πέροχος ὁ ὑπέρτερος, ὁ ὑπερέχων: Σαφρ.92, Κόρινθ.2,69.

περιοχῶμαι-έομαι παθ. διατρέφωμαι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν: 'Αριστλ.Κόσ.397α,25 ἡ τε γῆ . . . περιοχάμενη ζῷοις.

περιοφία [ή] μσν. ἡ ὑπεροφία, οἴησις, ἀλαζονεία: Νικόλ.Δαμ.Καίσ.139,29 [ἰδιοῦρ ὑπεροφίη].

περιπάθια [ή] λεξ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ περιπαθοῦς, ἡ ἀφορὰ πυχικῆς ταραχῆς, ἐπιθυμία: Πη.Λέξ.ΚΜανασσ.Χρον.3362 μετ' οἰμωγῆς, μετὰ βόης, μετὰ περιπαθείας.

περιπαθῆς-αῦς-ές μτν. ἀχόλ. κ. νεώτ. ὁ κατελιγημένος ὑπὸ σφοδροῦ πάθους πρὸς τι, ὁ ὑπὸ πάθους τεταραγμένος, ὁ μεγάλως τεθλιμένος: Πολυβ.1,81,1, περιπαθεῖς γενόμενοι τῇ συμφορᾷ πρὸς μὲν Ἀρμίκαν καὶ τὸν ἔτερον τῶν στρατηγῶν Ἄνωνα, αὐτ.4,54,3 οὕτω περιπαθεῖς ἐγένοντο ταῖς ψυχαῖς, Πλούτ. 'Αρτξ.27 εἶτ' ἔρωτι τῆς Ἀσπασίας περιπαθῆς γενωνός, 'Ιώσ.Α1 15,2,7 κ. ὅπου: Πλούτ.Κίμ.8 τὸν Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόμενος χρόνον οὐ πάλιν Ἀθήνησι διαγαγεῖν' 2) μτφ. ὁ ἀπληστος, ὁ λαίμαργος: Φανί. 'Ιστ.13 περιπαθεῖς ὦν τοῖς ὄφιοι' 3) ὁ πλῆρης πάθους, ὁ ἐμπαθῆς, ὁ σφοδρός: Λουκ. 'Ιστ.Συγγρ.26 ἐπὶ τῆλει τοῦ λόγου δακρύων ἄμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἐμέμνητο τῶν πλουτεῶν ἐκείνων δεινῶν, Λογγίν. 'Υψ.8 ὁθεν ἤκιστα τῶν ῥητόρων ὁν περιπαθεῖς ἐγκωμιστικῶ ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικῶ περιπαθεῖς' κ. συγκρ.: Αἰλ.ἀπ.123 ἔταίρα τῶν ἐν τοῖς μίμοις περιπαθεστέρα: κ. ὑπερθ.: Σχόλ. 'Απολλ. Ρ.2,257 ὄρκιος περιπαθεστατος' 4) ὁ ἐπιφέρων πάθος: Δίων Κ 40,41' κ. ὑπερθ.: αὐτ.76,9 περιπαθεστατος λόγος.

περιπαθῆσις-εως [ή] περιπαθῶ [ή] μτν. ἡ ἔντασις τοῦ πάθους, σφοδρὸν πάθος: Φιλ.2,26, αὐτ. 2,45 συγχυθεῖς ὑπὸ τῆς περιπαθήσεως' 2) κ. κτ. πλθ. εἶδ. ἐν τῇ ρητορικῇ, ἐκφράσεις συγκινησεως: Φιλ.1,158.

περιπαθῶ-έω μτν. ἀμθ. εὐρίσκαμοσι ἐν σφοδρᾷ ψυχῆς ταραχῇ, ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς, ἐμπαθῶς: Φιλ.2,176 ἐφ' οἷς Μωϋσῆς περιπαθήσας ἦν ἐν πρώτων μὲν πᾶς ὁ λάος ἐξαιφνης γεννηταί τυφλός, Πλούτ. 'Ηθ.168D ἔστιν ἀνθρώπου μὴ πεπεισμένου θεοῦς εἶναι λυπομένου δ' ἄλλως καὶ περιπαθῶτος ἀπομάται δάμνον, Κόλων 38,3.

περιπαθῶς ἐπίρρ. μτν. ἐμπαθῶς, μετὰ πάθος: Λουκ.Τιμ.46 καὶ μὴν ἔλεγεία γε ἀσπὶ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δίκῆλλῃ, Αἰλ.Ζ19,8' || κ. συγκρ.: Πλούτ. 'Ηθ 456Α περιπαθεστέρον λέγειν.

περιπαίωμα-ατος [τὸ] περιπαίω [ή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιπαίω' 2) λόγος ἢ πράξις, δι' ὧν περιπαίει τις τινα.

περιπαίω μσν., νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. περιπέαιεα κ. δημ. (ἐ)περιπαίεα, ἐμπαίωζω, περιελάω, χλευάζω, κοροϊδεύω: Καίσαρ.Δαπ. ἐν Σάθ 3,96 περιπαίζοντων ἀδεως ἐξίσου τὴν τε Ἀνατολικὴν καὶ Δυτικὴν ἀγίαν ἐκκλησίαν' 2) ρηματ. περίπαγμα, περιπαίκτης, περιπαίκτηκος, περιπαίκτηρα.

περιπαίκτης [ὸ] περιπαίω [ή] νεώτ. κ. δημ., θηλ. -αίκτηρια, δημ. περιπαίκτηρα, ὁ περιπαίζων, χλευάζων, κοροϊδεύων τινά.

περιπαίκτης-ὸς-ή-όν νεώτ. ὁ γινόμενος πρὸς ἐμπαίγμον, χλευασμόν' || ὁ ἀρεσκόμενος ὁ ἂ συνθηδίζων ἀν περιπαίζῃ, ἀν χλευάζῃ τοὺς ἄλλους' || κ. ἐπίρρ. -ὼς κ. δημ. -ά.

περιπαίφωσα μτν. ρίπτω πέριε πολὺ ἄγρια βλήματα: Κόιντ.13,72 ὡς παρδάλεις λιμῶ περιπαίφασσντες.

περιπαίωσις [ή] δημ. θηλ. τοῦ περιπαίκτης βλ. λ., ἡ περιπαίεουσα, ἡ χλευάζουσα τίνα' || ἡ ἔσπατάωσις: Σολωμ. 'Ελ.Πολ.Σχεδίασμα 2,3,6 κί ἡ περιπαίκτηρα σάλλιγγα.

περιπαίω λεξ. κτυπῶ τί κύκλω, πονταχόθεν, κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν' ΕΜ 298,54 «ἀρπάζοντες τὰς βαλάνους, περιπαίοντες ἀλλήλους ἐσπάρατον».

περιπάλαξις-εως [ή] περιπάλαξομαι κ. δημ., ἡ ἀτόμων, ἡ σύγκρουσις, ὁ συνδυασμός: Δημόκρ. π. Συμπλκ.Οὐρ.609,25 (δ.γρ.), Θεόδωρ.Αἰσθ.66 βούλεξ.

ται δὲ σκαληνά λέγειν ἄπερ παράλλαξιν ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ συμπλοκήν.

περιπαλάσσομαι ἐπὶ ἀτόμων, ἐκτίνασσομαι περίε, ἐξαικονίζομαι : Δημόκρ.16β [ἴθι. περιπαλαΐσσαι]. 2) Ἦσ. κ. ἐπεριπαλαχθῆναι περιπλακῆ-ναι]. 3) ρημ.π. περιπαλάζει.

περιπάλλομαι ὑγν. παθ. πάλλομαι πανταχόθεν, πρέμω δυνατὰ ἐκ φόβου : Ὑγν.Ἰσ.156 περιπάλλετο δ' ἐν φρεσὶ θάμβας εἰρεσιαν ἀδίκτων .. παπταινοίσεις, Κόιντ.10,371 μύθου θυμὸς περιπάλλετο, αὐτ.14,44 ὑποτρομέουσα φίλω περιπάλλετο θυμῷ.

περιπαμπάνω ἐπίρρ. ὑγν. ἐπιτετ. τ. τοῦ πάμπαν βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.2,348.

περιπαμφανάω ἐπ. μ. κτ. τρίτον πληθ. -όωσιν, περιάμνω, ἀντινοβόλῳ δλόγμω : Διον.Περ.530 νῆσι ἐξείης σποράδες περιπαμφανόωσιν.

περιπαπταίνω ὑγν. περιδέλω μετὰ φόβου, δεικίαι : Μόσχ.4,109 περι δ' ὄρμησιν ἐνθα καὶ ἐνθα παπταίνειν [ἐν τῆσει] κ. μτ. αἰτ. : Ἄρατ. 297 πολλάκις ἐκ νῆδν πέλασσι περιπαπταίνοντες.

περιπαρηγορούμαι-έομαι μιν. παθ. παρηγορούμαι ἐντελῶς, παρρηγοῦμαι : Λιβ.Ροδ.1624 ἀφῆκα τὸ εἶχε εἰς θλίψιν μου περιπαρηγορήθην.

περιπάσσω, ἀττ. -ττω πάσσω, πασπαλίζω τὴ δλόγμω : Θεόφρ.Φ19,17 ἄλευρον περιπάττει αὐτῷ πρὸς τὴν πῆξιν, Ἄλεξ.84,4, Σωτ.1.28 ἐπαργῆνωσησ παριπάσας ὄριγανον || κ. παθ. πασπαλίζομαι : Ἀριστλ.Ζ1 534β,22 οἱ μύρμηκες ὑπ' ὄριγάνου καὶ θείου περιπατρομένωσ λείων ἐκλείπουσὶ τὰς μυρμηκίας, Γαλ.6,726 ὀλίγοις ἄλασι περιπασθέντες. 2) ρημ.ατ.ν. περιπάστος.

περιπάστος-ος [περιπάσσι] ὁ πασπαλισμένος δλόγμω : Ἰππ.Ἐντ.Παθ.51 τευλίθα περιπάστα, Ἀρχεστρ.ἀπ.18,3 εἶτα χρόνον πολὺν ἔφε χλόη περιπάστον ἐν ἄλλμ.

περιπάττημα-ατος [ἴθι] [περιπατῶ] Ἦσ.κ.νεώτ.,δημ. κ. περιπάττημα κ. περιπατῆμα ἔρημον. τοῦ διαδήματα βλλ.λ. Ἦσ. 2) ἡ πράξις τοῦ περιπατῶ, ἡ βῆσις, ἡ πορεία : με πονῶν τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸ πολὺ περιπάττημα. 3) ὁ τρόπος καθ' ὃν περιπατεῖ τις, ἡ περιπατησιά : Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,10 ἡ ὁποία ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς περιπάττημα.

περιπάττης-εως [ἴθι] [περιπατῶ] ὑγν. τὸ περιπατεῖν καὶ συζῆτεῖν συνάμα περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων, ὄθ. φιλοσοφικὴ συνομιλία, ἴδ. διαλογικῶς, κατ' ἐρωταπόκρισιν : Διογ.Λ 7,98, Σέξτ.Ἐμ. Μαθ.1,74 οὐδὲ περιπάτησιν παρὰ τὸν περιπατόν.

περιπατητής [ἴθι] [περιπατῶ] γλωσσ. κ. νεώτ.,δημ. κ. περιπατητής ὁ περιπατῶν, ὁ περιφερόμενος χάριν ἀναφυγῆς, ὁ κάμων περιπατόν.

περιπατητικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν περιπατοῦντα, ὁ τοῦ βαδίζοντος : Ἄλεξ.Ἀφρ.Ψυχ.110,31 περιπατητικὴ δύναμις. 2) ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ περιπατῆ, ἐνῶ διδάσκει ἢ συζῆτεῖ || συνήθ. κτ. πληθ. ὁ ὁπαδοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, κληθέντες ὁπως ἐκ τῶν ἐν τοῖς περιπτώσις τοῦ Λυκείου περιπτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, καθ' ὅς ἐδίδασκεν ὁστος, οἶον ὁ Θεόφραστος, ὁ Εὐδήμος, ὁ Ἀριστότελος, ὁ Δικαίαρχος, ὁ Στράτων : Δημήτρ.Λοκ.1055,19, Πλούτ. Ἦθ.1115Α ὅτι τοῦτοις τοῖς δόγμασι Πλάτωνος ἐπηκολουθῆσσαν Ἀριστοτέλης καὶ Ξενοκράτης καὶ Θεόφραστος, καὶ πάντες αἱ περιπατητικοί, Λοκ.Ἐρμότ.14 Περιπατητικοὶ καὶ Ἐπικούρειοι καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι || τὰ περιπατητικὰ ὄσα οὐα. τὰ δόγματα αὐτῶν : Ποσειδών.36], Κικ.Ἀττ.13,19,4. 3) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους : Σέξτ.Ἐμ.Μαθ.1,179 ἡ περιπατητικὴ φιλοσοφία [ἡ τῶν Περιπατητικῶν].

περιπατητικῶς ἐπίρρ., μιν. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν περιπατητικῶν φιλοσόφων, ὡς ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος : Εὐστ.ἀπ.223,48 φιλοσοφεῖν, οὐ μὴν περιπατητικῶς ἀναστρέφασθαι.

περιπάτος [ἴθι κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀστέλεσμα τοῦ περιπατεῖν, βῆσις χάριν ἀναφυγῆς, περιδιδόασμο, σεργιάν, σουλάτσο : Ξεν.Ἀν.2,4,15 μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἔτυχον ἐν περιπάτῳ ὄντες, Πλάτ.Φαιδρ.227Α πορεύομαι δὲ πρὸς περιπατόν ἐξω τεύχους, αὐτ.228Β ἀπειπὸν εἰς περιπατόν ἔπει || νεώτ. κ. δημ. σύνταμος διαδρομῆ εἶτε περὶ εἶτε ἐπὶ ὄχηματος, βόλτα : ἔλα νὰ κάμωμε ἕνα περιπατό μετὰ αὐτοκινετὰ μου. 2) μτφ. γύμνασις, ἀσκήσις : Ἰππ.Ἐπιδ.6,5,5 φυγῆς περιπάτος φροντίς ἀνθρώπωνσιν, Ἀστυδ.7 γλώσσης περιπάτος ἐστιν ἀδολεσχία. 3) τόπος ἀσπασμοῦ τῶν ἀνθρώπων χάριν ἀνοφύγῆς : Ξεν.Ἀποιμ.1,1,10 πρῶτὴ νὴ γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ἔπει, Πλούτ.Λοκ.39 εἰς παιδιάν γὰρ ἔγωγε τίθεμαι καὶ σικοδομάς πολυτελεῖς καὶ κατασκευὰς περιπατόν, αὐτ.Ἀλεξ.7 Ἀριστοτέλους .. ὑποσκήσις περιπάτους, - τὸ Ζάππειον εἶναι ὁ καλύτερος περιπάτος τῶν Ἀθηνῶν.

4) ὁμιλία, συζήτησις, ἴδ. περὶ φιλοσοφικῶν ζητημάτων : Ἀριστφ.Βάτρ.933 οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τούτου, αὐτ.942 τὸ βῆρος ἀπέλιον ἐσυλλοίς καὶ περιπάτοις, βότ. 2,3 || εἶδ. ὀνομοσίαι τῆς προνήσις καὶ ἐσπερηῆς ὁμιλίας, διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους : Γελλ. 20,5,5 ἐαθινός - δειλινός περιπάτος. 5) ἡ σχολὴ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις συνήθιζε νὰ περιπατῆ καὶ νὰ διδάσκῃ τοὺς μαθητὰς του ἐν τῷ ἐγγύς τῶν Ἀθηνῶν Λυκεῖῳ : Ἐπικ.ἀπ.171 ἀναπεπταμένους τοὺς Πλάτωνος περιπατόν, Φιλῶδ.Ἀκαθ.38Μ ἔτη ὀκτώ κατασχόν τὸν περιπατόν || ἐν φρ. οἱ ἐκ ἢ ἀπὸ τοῦ περιπατοῦ οἱ περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, οἱ ὁπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἀριστοτέλους : Στράβ.13,1,54 συνέβη δὲ τοῖς ἐκ τῶν περιπατῶν τοῖς μὲν πλάι τοῖς μετὰ Θεοφράστου οὐκ ἔχουσιν ὄλας τὰ βιβλία πλὴν ὀλίγων, Πλούτ.Ἦθ.1131ε οἱ ἀπὸ τοῦ περιπατοῦ φιλόσοφοι, Λοκ.Ἀλ.43 ἀλλὰ ἐν γε τοῖς χρήμασι πρῶτον ἂν ἡμεῖς εἴημεν οἱ ἐκ τοῦ περιπατοῦ, Ἀμμων.Φιλ.Κατ.3,8. 6) δημ. φρ. πάει περίπατο ἐξέλειπεν ἐπὶ ἀπολεσθέντος ἀνεπιστρεπτοῦ ἢ καταστραφέντος ἀνεπαρορθῶτος. 7) νεώτ. ζωολ. γένος ἀρθροπόδων ἐκ τῶν περιπατιδῶν.

περιπατῶ ἀττ. ἀντι περιπάσσω βλ.λ.

περιπατῶ-έω κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ἀμτθ.,δημ. κ. περιπατῶ κ. πορπατῶ κ. προπατῶ κ. προπατῶ ὑπάγω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πεζοπορῶ, περιφερόμαι : Ἀριστφ.Λυσ.709 ἠθλεια φρήν παιεῖ μ' ἄθμων περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω, σὺτ.Ἰππ.744 γέω δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου ἐφροντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην, Ξεν.Ἀποιμ.3,13,5 σχεδὸν ὄλην τὴν ἡμέραν περιπατεῖς, Πλάτ.Εὐθ.273Α εἰσ-ελεθόντες δὲ περιεπατήτην ἐν τῷ καταστῆφῳ δρομῳ, Ἄλεξ.204 περιπατῶν ἀνδρίας, Ἐρωτόκρ. 4,718 μὰ τὰ κὶ ἐκεῖ σάν πελελὸ περιπατεῖς καὶ τρέχεις, Πρόδρ.2,95-καὶ περιπατεῖ ἐμῆμερτε καὶ θαύλευε τοὺς πάντας, Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,63 περιπατοῦντες ἐφθασαν εἰς ἕνα λόφον, Κάλβ.28,2 ἐπὶ τὴν ἄμμον ὄττω περιπατοῦν οἱ λέοντες ζητροῦντες τὰ κοπάδια, - μπορῶ νὰ περιπατῶ δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν - || ὑγν. μέτ. ἐπὶ ὁδοῦ, εἶμαι κατ'ἀλλήλους διὰ περιπατόν : Ἀπολλ.Δύσκ. Συντ.279,19 περιπατεῖται ἡ δόξις. 3) κ. μτθ. ὀδηγῶ, περνώ : Καισάρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3,154 τοὺς ὀδῶλους καπιεχανιάδες μετὰ γελωμῆμα ἀπὸ τὸ παζάρι νὰ τοὺς περιπατήσουν. 2) δημ. βαδίζω, βηματίζω : Σολωμ. ἡ Καταστροφὴ τῶν Ψαρῶν 2 στῶν Ψαρῶν τὴν ἄλμαυρη ράχη | περπα-

τώντας ἢ δόξα μονάχη' 3) νεώτ. κ. δημ. βα-
 διζω ἐν τινι τόφῃ χάριν ἀναφυχῆς, κάμνω περιπα-
 νω, βγαίνω σεργιάνι: Βῆθκα νά περιπατήσω λίγο
 στοῦ Ζάππειο' 4) ὀμιλῶ, συζητῶ ἐν περιπέτω:
 Πλάτ.'Ἐπιστ.348C ἔτυχον δ' ἐν τῷ κήφῃ καὶ ἐγὼ
 τότε περιπατών, Διογ.Λ.7,109 τὸ ἄρωτ'αὶν καὶ ἀπο-
 κρινέσθαι καὶ περιπατεῖν, Φιλόδορ.'Ἀπολλ.1,17
 περιπατεῖ ἐς τοὺς ἀκρωμῆνους' 5) μτφ. ζῶ
 (κατὰ τινὰ τρόπον), ἀίγω, συμπεριφέρομαι: Κδ
 Μάρκ.7,5 διατί οὐ περιπατοῦσιν οἱ μαθηταὶ σου
 κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, αὐτ.
 Θεσα.2,3,6 στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελ-
 φοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντες' 6) ρηματ.π. περιπά-
 τημα, περιπάτησις, περιπατήτης, περιπατητικός.

περιπαῖομαι μτγν. παθ. παύομαι, καθιστά-
 ζομαι ὀδύγυρα: Ἀρχιλ.Τάτ.3,5 τὸ πολὺ τοῦ πνεύ-
 ματος περιπέπαυτο.

περιπαχνοῦμαι-δομαι μτγν. κ. σχόλ. πῆζω, πα-
 χνοῦμαι πέσιξ. ὀδύγυρα: Ὀρφ.Λιβ.52D πῆζω πε-
 रिπαχνωθεῖσα πετροῦται, Σχόλ.'Ἀπολλ.Ρ.2,736 κύ-
 κλω περιπέπαχνοται.

περιπέζιζα (ἡ) Ἡσ. «ταπεινώσις».
περιπέζιζω-ων(αἰ) μτγν. κόσμος, περιβητον
 στολιδὸν τοῦ ποδός: Πολυδ.5,99.

περιπέζιος-ον μτγν. ὁ περὶ τὸν πόδα: || τὰ πε-
 ριπέζια κοσμήματα τοῦ ποδός, περιφύρια:
 Πολυδ.5,99. 2) μτφ. ὁ πολὺ χαμηλός, ταπεινός,
 φοβητικός: Ἐρμεί. Ἀλ.Φαίδρ.102Α, Πρὸκλ.Κρατ.69Γ,
 Σμμετ.Ἐπικτ.126D τὸ περιπέζιου τῆς ψυχῆς μέ-
 ρους' 3) ὁ καταληπτός: Ζωναρ.

περιπέζω (ἡ) ἐπίρρ. μαν. κατὰ τρόπον κοινόν,
 συνήθη τοῖς πολλοῖς, χυδοῖται: Εὐστ.899,56 ὁ προ-
 πητόμορος καὶ περιπέζιος ἐπιείν προαλής.

περιπέζω-ον μτγν. ὁ περιπέζιος βλλ.: || τὰ
 περιπέζια ὡς οὐσ.: Πολυδ.7,62 «περιπέζα» παρ-
 φασμένα».

περιπέω μτγν. διατριπῶ καὶ περῶ τι περὶ τι,
 σουβλιζῶ: Σουδ. «περιπέρι» περικεῖται', Πλούτ.
 Γάβθ.27 περιπέριραντο περὶ λόγγην (τὴν κεφαλὴν
 τοῦ Γάβθα) || ἐπιπέω, κερφῶνως: Ἰω Χρυσ.
 3,85Α εἰπαῦτ' τὸ εἶπος περιπέριε' || κ. παθ.
 διατριπῶμαι, σουβλιζομαι: Διόδ.Σ.16,80 τοῖς τῶν
 συμμαχῶν εἶρεται καὶ λόγγις περιπεριρόμενοι,
 αὐτ.19,80 τινὰ μὲν αὐτῶν περιπεριρόντο τῷ φιλο-
 τεχνῆθέντι χάρακι, Λουκ.'Ονειρ.2 κρέα περιπε-
 ρισμένα τοῖς ὀδελοῖς, Αἰλ.Ζ1,7,48 σκόλοσι βριαῖα
 περιπεριεῖς' 2) μτφ. διαπερῶ: Κδ Τιμ.1,6,10 εἰ-
 ποῦς περιπέριον ὀδύνας πολλαῖς' 3) μέσ.μτφ.
 ἐπιπέτω, ἐπιπέκομαι, μπερδεύομαι: Φιλ.1,672 δυσ-
 αναπορεύσεις βάρβαροις περιπεριέντες, αὐτ.2,411
 δίκτυα, αἷς ἀνάγκη περιπεριεσθαι τοὺς ἀπροό-
 πτως ἔχοντας' πρβλ. Βέττ.Βάθ.250,11' 4) παθ. ἐπι-
 βάλλομαι, χώνομαι: Αἰλ.Ζ1,15,10 ἄγκιστρα περιπε-
 ρέντα τοῖς ἰχθύσι, Λιδάιν.Προγ.12,2 ὀδόντες τῆ
 δεξιῆ περιπεριρονται.

περιπέλομαι π. Ὀμ. ἐν μτχ. ἄορ. β' περιπιλόμε-
 νος μτ. αἰτ. ἐπὶ τήσῃ, κινεῖσθαι κύκλω πῆδων, ὀδύ-
 γυρα: Ἰλ.Σ.220 ἄστυ περιπιλομένων ἡλίων ὄπο
 θυμοραστῶν(τῶν περικυκλοῦντων τὴν πόλιν κατα-
 στορέφωσ τῆς ζωῆς ἔχθρῶν): πρβλ.'Ἀπολλ.Ρ.3,115)
 τὰς δ' οὐτὶ περιπιλομένους ἐνόησε' || κ. ἐπι πρα-
 γμάτων: Πέρος.ΑΠ6,272 μέτραν μαστοῖς σφιγκτά
 περιπιλομέναν' 2) ἐπὶ χρόνον, παρόρχομαι καὶ
 ἐκ νέου ἀρχομαι νά κυκλοφορῶ, περιστρέφομαι:
 Ἰλ.Φ.833 ἔξει μιν πέντε περιπιλομένους ἐνιαυτοῦς
 χρεώμενος' Ὀδ.Λ.248 περιπιλομένου δ' ἐνιαυ-
 τῷ τέξεισι ἁγλαὰ τέκνα, Ἡσιόδ.'Εργ.386 αὐτὶς
 δὲ περιπιλομένου ἐνιαυτοῦ φαίνονται ταπεινάτα
 χρασασμένιοιο σιδήρου' 3) εἶμαι ὑπέρτερος,
 ἀνώτερος τίνος, ὑπερτερῶ, νικῶ: Ἀπολλ.Ρ.3,130.

περιπέμπο-ον ὁ περιπεμφθεῖς, ὁ πρὸς ὅλα τὰ
 μέρη σταλείς: Αἰσχ.'Ἀγ.87 τίνος ἀγγελίας πειθοῖ

περιπέμμεντα θυσασκεῖν|Βερναρδ.Γ.ρ. «τῖνι ἀγγελία
 πειθομένη Ἰσταν ἀγγελοι μαθοῦσιν ἀστέλλεις παν-
 ταχοῦ εἰς τοὺς ναοὺς θυσίας».)

περιπέμπω πέμπω τινὰ πρὸς πᾶσας τὰς κατευ-
 θύνσεις, στέλλω πανταχοῦ, ἐδῶ κι ἐκεῖ, ὀδύγυρα:
 Ἦρ.8,7 τῶν νεῶν . . δικασοῖσας περιπέμπων ἔξω-
 θεν Σκιάθου, Θουκ.4,86' κ. παθ.: αὐτ.5,3 αἰ νῆες
 . . αἰ εἰς τὸν λιμένα περιπεμφθεῖσαι, Πλούτ.Φιλ.
 δ, αὐτ.Κράσσι.10, Μάχλ.'Ιστ.256' || πέμπω πέριξ,
 εἰς πολλὰ ὑλισμένα μέρη, μ. τὰ παθ.: Ἦρ.1,48
 ὡς δὲ καὶ ὄλλοι οἱ περιπεμφθέντες παρήσαν.

περιπέμφω-εως ἡί μτγν. ἀποστολὴ πρὸς πᾶ-
 σας τὰς κατευθύνσεις, πέριξ: Δίων Κ.56,14 [αὐφ.].

περιπεπλεγμένως ἀχόλ. περιπλεγμένη βλλ.:
 Σχόλ.'Οππ.'Ἀλ.2,376' 2) Σουδ. εσπεριρῶντα».

περιπέπληκα Ἡσ. «περιπεπλόηκα, περιπέπλη-
 γμαι».

περιπέπλος (ὁ) μαν. περιπέδομαι βλλ.1): Θεο-
 φύλ.Σ.23,6 τὸν σεβασμίωμν περιπέπλων γυμνώσας.

περιπέπτος-ον Ἡσ. ὁ ἐφήμερος πέριξ' δθ. μτφ.
 ὁ ἐπικολοῦμένους' Ἡσ.

περιπέσω κ. μαν., ἄπτ. -ττω ἰδ. ἐπὶ ἄρτου, ὀ-
 πῶ καλῶς ἔως οὐ σιληρῶνθῃ πανταχόθεν, ἔως
 οὐ σχηματῆσθ ὀδύγυρα ἐπίπαγον, κόραχ' μ. ἐν μτφ.
 χρ. περικαλύπτω, συγκαλύπτω, σκέπω: Ἀριστοφ.
 Πλ.159 ὄνοματι περιπέττωται τὴν μοχθηρίαν
 [σχόλ. εἰδ' ὄνοματος ἐτέρου περικαλύπτουσι τὴν
 τοῦ ἄρτου ἐπιθυμίαν, τὴν βδελυρίαν καὶ τὴν
 κακίαν αὐτῶν], αὐτ.σπ.321, Βάτ.7,6 πεπασμένως
 τὸ πρᾶγμα περιπέσσειν' || φρ. περιπέσσω ἄ-
 δαδῶς περικαλύπτω ἄνευ βλάβης' Πλούτ.Μάρ.
 37 ἄση [ἰλη] κοῦρη καὶ περιπέσσειν ἀδαδῶς
 δυναμένη, Σωζομ.6,26 ἀγωνίη σεμνότητι καὶ ἄ-
 κριεῖσι πλειονί τὴν καινότητα περιπέττωσαν,
 Θεοφύλ.Σ.Ἰστ.43C' || ἐν τῷ παθ. τ. περικαλύ-
 πτομαι, ἀμφιένωμαι, ἐνδύομαι: Κωμ.'Ἀδέσπ.338
 [ἰδὸνρεξ] χλανίστι διαφανέσι περιπεπεμέναι' || κ.
 μτφ.: Ξεν.Οἰκ.1,20 λυπαὶ ἡδοναῖς περιπεπεμέναι,
 Πλάτ.Νόμ.886ε λόγιον ἐῦ πως εἰς τὸ πιθανόν
 περιπεπεμένα' 2) περιπέσσομαι ῥηματιοῖς
 διὰ κομφῶν, κολοκευτικῶν λόγων ἐξαπατῶμαι: Ἀ-
 ριστοφ.Σφ.668 αὐτοῦς ἄρχειν αἰρεῖ αὐτοῦ, τού-
 τοις τοῖς ῥηματιοῖς περιπεφθεῖς.

περιπέτω (ἡ) ἐπίρρ. μαν. ἐκτεταμένως, ἔσπλω-
 τά, ὀδύγυρα' δθ. μτφ. ἐν ἐκτάσει: Τίτ.Ἐξήγ.'Ἰλ.
 4,20 παρὰσπορᾶν καὶ περιπέτῃσθ . . ἀλλ' οὐ
 καταμήδην καὶ συλλήθδην ἐξηγήσασθ . .

περιπεταλῶ-ὄω γλωσσ. κολύττω ἐπιφανείων
 τινα, ἀκεπᾶθ διὰ πλακῶν, ἰδ. μεταλλίων.

περιπετάνωμυι κ. περιπετανῶω [Ξεν.Οἰκ.19,18],
 παθ. παρὰκ. περιπέτταμαι (Θεοκρ.1,55), μτχ.κ. πε-
 रिπεπετασμένος [Διόδ.Σ.31,8], ἀπλῶ τὶ κύκλω ἐπὶ τι-
 νος, ἐκτείνω περὶ τῖναι, περικαλύπτω: Εὐρ.'Ἐλ.628
 ἔλαθον ἀσμένα πόσει ἐμῶν . . περὶ τ' ἐπέτασα
 χέρα, Θεοπόμ.Κωμ.37 τῆνδὶ περιπέσασμένος ὡς
 λουτρίδα κατὰδεσμον ἤδης περιπέτασον, Διοσκ.
 5,75' || κ. παθ. περικαλύπτομαι, καλύπτομαι
 διὰ τίνος: Θεοκρ.1,55 ἄμφι δέσας περιπέτταται
 ὑγρὸς ἀκανθος, Ἀπολλ.Ρ.1,1036, Κόιντ.7,333, Διόδ.
 Σ.31,8 φοριέον χρυσοῦν περιπετασμένον πορ-
 φύραν' || ἀπλῶ, κατευθύνω τὴν πρὸς πᾶσαν δι-
 εϋθύσιναι: Ξεν.Οἰκ.19,18 περιπετανύουσα δὲ ἡ
 ἀμπελοῖ τὰ σῖντερα' || ἀπλῶν, ξεδιπλώνω:
 Αἰσχίν.3,76 φοινικίδας περιπέτασα.

περιπέτασμα-ατος (τὸ) Ἐπιγρ. κ. μαν. τὸ πέ-
 ριξ τῖνός ἐφαπλούμενον, ὀθών, κάλυμμα, παραπέ-
 τασμα: Ἐπιγρ.'Ἰώσ.Α1,12,7,6 ἀπήρρησε δὲ καὶ τὰ
 περιπέτασματα τῶν θυρών, Πλούτ.Πομπ.24 [δ.ἀ-
 νόγν.], Πορφ.'Ἄντρ.24,9 ἰσταμένης τῆς μεσημέριος
 ἐν τοῖς ναοῖς τῶν θεῶν τὰ περιπέτασματα ἐλ-
 κουσιν, Εὐστ.722,32' || κ. μτφ.: αὐτ.763,1 σε-
 μνότητος περιπέτασμα.

περιπεταστός-ή-όν ὁ ἐξηπλωμένος ἐπὶ τινος πέριξ, ὀλόγρω, ἀνοικτός· ὁθ. **περιπεταστόν** (φιλημα) φιλημα δι' ἀνοικτῶν χειλῶν, περιπαθές, λάγρον· Ἀριστφ. Ἀχ.1201 φιλησάτον με μαλθακῶς, ὡ χρυσίω, τὸ περιπεταστόν κἀπιμονδαλωτόν.

περιπέτατος ἢ] (περιπέτης) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. περιτροφή, ἀναστροφή, μεταβολή, ἀναπαρογοῦρισμα τῆς κρατοῦσης, τῆς κανονικῆς τάξεως· Ἀριστλ. Ζ1 590b,13 οἱ δὲ κἀραβοὶ κρατοῦσι μὲν τῶν μεγάλων ἰχθύων καὶ τῆς συμβαίνει περιπέτεια τούτων ἐνίοις· 2) ἀφινίδιος, ἀπρόσσιτος μεταστροφή, μεταβολὴ τῆς τύχης ἢ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐπὶ τε καλοῦ καὶ κακοῦ, ὁθ. ἀφινίδιος εὐτυχία ἢ δυστυχία· αὐτ. Ρητ.1371b,10' || 18, ἀφινίδιος μεταβολὴ ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς τὸ κακόν· Πολύδ.1,13,11 **περιπέτατος** μερίζους τῶν ἐν τῷ προεπιρηνέω πολέμῳ συμβάντων· || σπανιότ. ἐκ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ καλόν· αὐτ.21,26,16, Διόδ. Σ.4,43 τοῖς ἐπιγιγνόμενοις παραδοσίμου γεννημένης τῆς περιπέτειας· 3) μτγν., νεώτ. κ. δημ. συμβῶν ἀπρόσσιτος, ὁπρροσδίκητος, ἐξερχόμενος τῶν ὀρίων τοῦ συνήθους καὶ συνεπαγόμενος κινδύνους ἢ συγκινήσεις ἢ ταλαιπωρίας· Πολύδ.9,12,6 τὰ . . ἐν τοῖς πολεμικοῖς συμβαίνοντα . . περιπέτειας . . καὶ συγκυρησίας ἰάμοῦτι λέγειν μάλλοι, αὐτ.38, 9,2, Διόδ. Σ.3,57 τοὺς δὲ ὄγκλους θαυμάσαντας τὴν περιπέτειαν, Πτοαντ. Ἀγ. Ὀρ.15 οἱ φίλοι τῆς περιπέτειας ἐπιχειροῦν . . νὰ κάμουν μὲ βάρκα τὸ γύρο, - αὐ περιπέτεια τοῦ Ὀδυσσεῶς - τοῦ ταξιδίου, - εἴχαμε πολλὰς περιπέτειας ἀπὸ τελευταῖο ταξίδι, - ἐρωτική περιπέτεια ἰσὺνδεσμος ἐρωτικῶς ἀπρόσσιτος ἢ βραχυτάτης διαρκείας· 4) μτγν. κ. νεώτ. ἀπρόσσιτος ἀτύχημα, ἀπρροσδίκητος νόθημα, συμφορὰ· Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,6 μεγάλα καὶ δευαὶ περιπέτεια, Πλούτ. Νικ.21 αὐ περιπέτεια τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ὑπῆρξαν τραγικαί, - αὐ περιπέτεια τῶν ἐξερευνητῶν τῶν πόλων· 5) εἰδ. ἐν τῷ ἀρχαίῳ δράματι, ἢ ἀφινίδιος ἀναστροφή τῶν περιστάσεων, περὶ ἣν περιτρέφεται ἢ τῆς τραγωδίας πλοκή, οἷο ἡ ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος ἀνακάλυψις τῆς καταγωγῆς του· Ἀριστλ. Ποιητ.145n,22 ἐπὶ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πρατομένων μεταβολή . . καὶ τοῦτο δὲ ὡσπερ λέγομεν κατὰ τὸ εἰκόσ ἢ ἀναγκασίον· 6) μτγν. πλοκή, ὑπόθεσις δραματικοῦ ἔργου· Σέξτ. Ἑμμ. Μασθ.3, 3 κοῦκ ἄλλο τὶ καλοῦντες ὑπόθεσιν ἢ τὴν τοῦ δράματος περιπέτειαν· 7) ὁμ. μτγν. περιπέτεια τοῦ λόγου ἢ ποικιλὴ ἀνάπτυξις τοῦ λόγου, ἢ πολλαπλὴ διατύπωσις τῶν ἐπιχειρημάτων· Ὀλυμπ. Μετ.98,12, αὐτ.274,28' || ὁμ. περιπέτεια τοῦ λόγου ἐπὶ κοινῶν ἐκφοράσεων προκαλοῦσάν ἐντύπωσιν· Φιλοδ. Ποιημ.5,33.

περιπετειώδης-ους-ε νεώτ. ὁ πλήρης περιπέτειῶν βλλ.3 κ.4) **περιπετειώδης βίος**, - ταξιδίου, - ἐπισποδίου περιπετειώδης.

περιπέτης-οῦς-ές (περιπίητω) ὁ ἐπὶ τινος ἦπταν καὶ περικαλύπτων αὐτὸ διὰ τοῦ σώματος του, ὁ περιβάλλων, ὁ περιπτυσσόμενος· Σοφ. Ἀντ.1223 τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπέτῃ προσκείμενον· 2) ἐν παθ. σμ. ὁ περιδεηθλήμων, ἐντελιγμένος, κεκαλυμμένος ὀλόγρω διὰ τινος περιδλημάτος· Αἰσχ. Ἀγ.233 ὕπερθε βωμοῦ πέπλοισι περιπέτῃ παντὶ θυμῷ προνωπῇ λαβεῖν ἄερον· || εἴφος περιπέτης τὸ ὑπὸ τινος σώματος περικαλυφθέν· Σοφ. Α1 907 ἐν γὰρ οἱ χθονὶ πηκτόν τὸδ' ἔγχοσ περιπέτης κτηνηροεῖ Ἰβερναρδ. Γρ. ἐτὸ ἐν τῇ γῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐμπεπηγὸς τῶδε εἴφος, ὃ περιπέτωκε σημαίνει τὸδε ἴσθι αὐτὸσ πρὸσ αὐτοῦ ἀπέθανει· 3) ὁ ἐπιπῆτων εἰς τι, μεταπίπτων, κατοσιν εἰς τινα κατῶσασιν· Δημ.1490 μὴ με καταστήσης ἀνδεῖ καὶ δεῖνῳ μηδεὶν περιπέτῃ, Ἐρωμ. Σ1 σσ1 περιπέτεις τοῖς ἑαυτῶν λόγοις· || μτγν. φρ.

περιπέτης γίγνομαι περιπίητω, ἐπιπῆτω εἰς τι· Πλούτ. Ποιημ.62 ἐδέξασ διώκων τοῖς σταυροῖς καὶ τοῖς ὀρύγμασι περιπέτης γενέσθαι, αὐτ. Κικ.42, Ἰάμβλ. Πιῶδ.384 περιπέτῃ γενομένων τῷ τῆς φθειρίσεως πάθει· || αὐτὸς ἑμαυτῷ περιπέτης γίγνομαι γίγνομαι ἀπίος τῆς πτώσεως μου· αὐτ. Φωκ.33 καταληφόμενος αὐτὴν ἑαυτῇ περιπέτῃ γενομένην· || περιπέτης εἰμι τὴν ἐπιπῆτω, ἐπιπῆκομαι, περιπῆκομαι, ἐξω τὸ δυστύχημα νὰ περιπῆκομαι· Λουκ. Φευδολ.1 ὅτι μάλιστα λυπητὸν ἐμελλε τοὺς περιπέτεις ἐσομένους τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ· || περιπέτῃ ποιῶ τὴν ἑμαυτῷ καθιστῶ τινα ὑποχείριον μου· Πλούτ. Μάρκ.26 ποιεῖν ἐπὶ μάλλον αὐτοῖς περιπέτεις τοὺς πολεμίουσ· || περιπέτης τῇ αἰτίᾳ γίγνομαι διδῶ λαβὴν πρὸσ κατηγορίαν, θεωροῦμαι αἰτίος κακοῦ τινος· αὐτ. Γράρχ.10 μὴ περιπέτῃ τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου ζητούμενου γενήτα· 4) ὁ ἀφινίδιος μεταβαλλόμενος, μεταπίπτων ἀπὸ δυστυχίας εἰς εὐτυχίαν καὶ τούναντιον, εὐμετάβολος, ὁθ. ἀκρροσφαλής· Ἦρ.8,20 περιπέτεια ἀποήσαντο σφίσι . . τὰ πρῆγματα ἰκατέστησαν τὴν θέσιν τῶν ἀκρροσφαλή, Εὐρ. Ἀνδ.982 ἐπειδὴ περιπέτεις ἔχεις τύχης Ἰβερναρδ. Γρ. «ἐπειδὴ ἔχεις τύχας ἐυεπιφύρουσ εἰς τούναντιον, ἐπειδὴ περιπέσεσ εἰς δυστυχίον»· 5) Λεξ. Ρητ.296,19 ἐπεριπέτῃ τὸ πρὸσ τύχην καὶ αὐτομάτως καὶ ὡσ ἐπὶχ γινόμενα.

περιπέτιος-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήλικον ἢ ἀναφερόμενος εἰς περιπέτειας, ἀτυχήματα, ἀκασιτυχίας· Κορνοῦτ. Ρητ.363H περιπετικαὶ διηγήσεις.

περιπέτομαι κ. μων. κ. περιπέταμαι ἰκῶδ. Ἀριστλ. Ζ1 609a,141, πέτομαι, πετῶ πέριξ, περυγιζῶ ἐδῶ κι ἐκεῖ· Ἀριστφ. Ὀρν.165 μὴ περιπέτασθε παντοχά κεχνητότες, Φωτ. Βιβλ.400,34 κοράκεσ περιπέτομενοι· κ. μτ. αἰτ.· αὐτ.1721 περιπέτεσθε μάκαρα μάκαρι σὺν τύχᾳ, Ἀντανίν. Λιβ.16,3 περιπέτετο τὰ οἰκία, Λουκ. Αλκ.1 περιπέτεσθαι τὰ πέλγη ζητοῦσ ἐκείνον· 2) μτφ. ἐνοχλῶ ἰπτάμενος περὶ τι, ἀποσχολῶ, ζαλιζῶ· αὐτ. Ἰστ. Συγγρ.1 τοῦ Περσέωσ ἐπὶ σὺν τῇ Μεδοσση τὴν ἐκῆστου γνώμην περαιοτόμενον.

περιπετριζομαι Ἦσ. «περικρούομαι», **περιπετροσ**-ον Ἦσ. «περιβεβλημένος ὑπὸ βράχων ἢ παντογρόθεν ἐξέχων».

περιπέτης-οῦς-ές τ. τοῦ περιπέτωσ βλλ. **περιπαυκῆ**-ῶσ-ές (πευκῆ) ἐπ. ὁ λιαν πικρός, ὁθ' ἢ μτφ. ὁ λιαν ὀδυνηρός· ρθλ. Ἦσ. «περιπευκέσ» περιπέτωσ πικρὸν, διὰ τὸ χρεῖσασθαι πικρὰ γρῶ ἢ πικρῆ· Ἰλ. Α 845 ἔνθα μιν ἐκαταύσεσ ἐκ μτροῦ τᾶμε μαχαίρῃ οὐδὲ βέλασ περιπευκέσ.

περιπεφρασμένωσ ἐπίρω. ἰέκ μτγ. παθ. παρακ. τοῦ περιφροζομαι Ἦσ. «περιφροδέωσ».

περιπεφυλαγμένωσ ἐπίρω. ἰέκ μτγ. παθ. παρακ. τοῦ περιφυλάσσω) μετὰ πλείστος προφυλάξεωσ· Ἐρωτιαν. ἐν λ. ἀνακῶσ ἰκῶδ. περιφυλά·

περιπήγης-οῦς-ές μτγν. ὁ πῆριξ ἢ ἐπὶ τινος περιπηγμένος, παγωμένος, μτ. ὄστ.· Νικ. Ἀλεξ.107 γερραῖνε λιθάνοιο χύσιν περιπηγῆσ θάμνωσ.

περιπήγης Ἦσ. «πῆρονσ, μάχλωσ» ἰπθ. ἡερηνυγί. **περιπήγμων**-ατος ἰπθ) μτγν. τεμάχιον ξύλου ἐστερεωμένον, συνηρησμένον πῆριξ· Φιλ. Μήχ. Βελοπ.78,15 Ἦρωσ Βελοπ.82,12 καὶ συνδῆσαντες ἀμφοτέρα ἐπὶ περιπήγμῃσι διὰ κανόνων.

περιπήγνυμι μτγν. κ. περιπήγνυμι ἰΠλούτ. Ἦσ. 433B, γ' πλῆθ. πρὸστ. περιπησέσθωσιν ἰΑπολλῶ. Δαμ. Πολιορκ.173,13, παρακ. περιπέπηγα ἰΞεν. Ἀν 4,5,14, ἠγῆμυ πῆριξ, καρφῶων ὀλόγρω, ὁθ. σχηματίζω φραγμὸν πῆριξ, τριγύρωσ, περιφροσ, περιορίζω, περικυκλώνω, μτ. αἰτ. τόπου· Πίνδ. Ο 1011,45 περὶ δὲ πάξις Ἄλτιν μὲν γ' ἐν καθάρῳ δέκρινε· κ. ἐν τῷ παθ. τ. μτ. παρακ. πῆρηγα· Γαλ. Ἰβ21,597 αἰς περιπέπηγον ἢ σαρκώδεσ οὐσίαι·

2) μτγν. περιβάλλω, ἐνδύω: Πλούτ.'Ηθ.966D περιηθῆσαι τῷ σώματι χιτῶνα· 3) τὸ παθ. ἐν φρ. περιηθῆναι αὐχένα περισφιγγομαι: 'Αριστοφ.ἀπ.30] ἢ καρδοπέλω περιπαθὲ τὸν αὐχένα· 4) ἐνεργῶ ὡστε νὰ πῆξῃ, νὰ στερεωθῆ, νὰ συναρμοσθῆ περίε, ὀλόγουρα: Πλούτ.'Ηθ.433B τὴν τέφραν προσπλάττουσι τῷ βωμῷ καὶ περιηθῆναι . . . παραχέοντες ὕδωρ' ἢ ἐν τῷ παθ. τ. μτ. παρακ. περιπέπνη, πῆγνυμαι, παγῶνω ἐπί τινο: 'Ξεν.'Αν.4,5,14 εἰσεδύνοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἰμάντες καὶ τὰ ὑπόδηματα περιεπιηθῆναι, Διοσκ.5] τὸ δόκρουον ἰτῆς ἀμπέλου περιηθῆναι τοῖς στελέχεσι· ἢ κ. ἐπὶ στρώματος ἐπικαθημένου ἐπὶ τῆς γλώσσης: Γαλ.17(2),277· ἢ κ. μτφ.: Δουράσκ.'Αρχ.70 τάγαθῶ περιπεπνηός.

περιηθῶ-ῶ μτγν. περιόλωμαι, πηδῶ ἀρχεῖξ, ὀλόγουρα, ἐδῶ κι ἐκεῖ ἢ ἐπί τινο: Λουκ.'Ανάχ.31 δεδιότες μὴ σφίσι κεχνηδοὶ πάττητε τὴν φάμμον ἐς τὸ στόμα ἢ περιηθῆσαντες.

περιηθῶ-ῶ μτγν. χρίω περίε, ὀλόγουρα, τελείως διὰ πηλοῦ, μὲ λάσπη: Γαλ.12,72, αὐτ.13,431 χυτρίδιον καινὸν ἐμβάλλοντας, εἶτα περιηθῶντες ἐξῆθεν, 'Ολυμπ.'Αλλ.76B περιηθῶσας καὶ πωμάσας θῆκεν τὴν χυθῆν.

περιηθῶσας-εως ἰθὴ μτγν. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιηθῶ, περιχρίσις, ἐπιχρίσις δι' ἐνδύσεως ἐν πηλῷ: Ζώσ.'Αλλ.135B.

περιηθῆξαι-εως ἰθὴ μτγν. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιηθῆναι βλ.λ.4], πῆξις περίε τινός, πῆξιμο ὀλόγουρα ἀπὸ κάπ: Στραθ.12,5,4 τὰ τε ὄρθα ἀλατεται . . . παραχρήμα πῆπτοντα διὰ τὴν περιηθῆξιν τῶν ἄλων.

περιηθῆσω, ἀπτ. περιηθῆτω περιηθῆστω βλ.λ.4]: Στραθ.12,5,4 περιηθῆται ῥαδίως τὸ ὕδωρ παντὶ τῷ βαπτισθέντι εἰς αὐτό· 2) περιηθῆναι βλ.λ.2] ἐν χρ. τὸ παθ.: 'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.173,13 περιηθῆσθαισαν σανίδες.

περιηθῆσων μτγν. ποι., ὄδρ. περιεπῆχυνα, μτχ. περιηθῆσων, περιβάλλω τινὰ διὰ τοῦ πῆξω, τοῦ βροχίονος, ἐναγκαλίζομαι ῥηθλ. Σουίδ. «περιηθῆσαντες· περιηλεξάμενοι»: Καλλ.ἀπ.344.

περιηθῆσων μτγν. καθιστῶ τὴν παχὺ περίε, κάμνω τὴν πολὺ παχὺ ἢ εὐφορον: Διον.Περ.1071 τὴν μὲν ἰγοσθὶ πολέας ποταμοὶ περιηθῆσαναι.

περιηθῆξω μτγν. πῆξω ἐκ πάντων τῶν μερῶν, στίβω μ. παθ.: 'Ηλιόδ.Χειρ.λ.'Ορειβ.50,9,5.

περιηθῆσασα [τὰ] δ. ἀνάγν. τοῦ περιηθῆσασα. **περιηθῆκρος-ον** μτγν. κ. μων. ὁ λαν πικρὸς ἢ δριμύς ὁ πολὺ στυφός: Φιλδδ.'Οργ.6W, Πτολ. Τετραθ.160, Πρδίκλ.Τετραθ.225,ΚΜανασσ.Χρον.3055.

περιηθῆσασαι μτγν. κινούμαι ἰλιαν ταχέως: 'Απολλιν.ΛΜετφ.201,252.

περιηθῆσῶ-ῶ μτγν. συμπίεζω, συμπιωνῶν διὰ περισπῶν, περιβάλλω, καλύπτω τὴν διὰ πυκνῶς στρώματος πανταχόθεν: ΠΔ Βασ.3,6,20(2)] περιεπίπλωσε Σαλωμών τὸν οἶκον ἐνδύσθεν χρυσῶ.

περιηθῆμλος-ον μτγν. ὁ περίε πεπαυμένος, ὁ λαν παχύς: 'Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2,58,11, Πολυδ.2,233.

περιηθῆμλαται πληροῦμαι ἐκ πάντων τῶν μερῶν, ἐντέλω, τελείως: 'Ξεν.'Ελλ.3,2,28 ὡς δὲ ἥθετα ὁ δῆμος ὅτι οὐ τέθνηκεν ἰδὸ Θρασοδατοῖς περιεπλήθη ἢ οἰκία· κ. μτ. γενικ.: Πλάτ.'Θεαίτ.156B τὸ δὲ ἐγγενῆσαν τὸ χρῶμα λευκότητος περιεπλήθη.

περιηθῆρμη, γ' ἐν. παρατ. περιηθῆρμη [Ξεν.Κυν.10,17, γ' πληθ. περιηθῆρσαν [Θουκ.3,98], παθ. ὄδρ. περιεπληθῆθη [Δίων Κ 51,24], καιῶ, ἀνάπτω, πυρπολῶ τὴ ἐξ ὀλων τῶν μερῶν, πανταχόθεν: Θουκ.3,98 πῦρ καθάμενον περιεπληθῆσαν, Ξεν.Κυν.10,17· κ. παθ.: Δίαν Κ 51,24.

περιηθῆσασαι μ. ἐν παθ. μέλλ. AB 432 «περιηθῆσασαι» ἀπανθῆσεται.

περιπίπτω κ. μων. κ. νεώτ., μέλλ. περιπεσοῦμαι [Ἄριστοφ.Σφ.523], ἐπ. μτχ. θηλ. παρακ. πληθ. περιπεπτιῦται ('Ερατοσθ.16,9), πῆπτω περί τι, περιβάλλω, ἐναγκαλίζομαι τινα: Ξεν.'Αν.1,8,2B καταπῆδησα· ἀπὸ τοῦ ἴπου περιπεσεῖν αὐτῷ· ἢ κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Πλούτ.Κράσσι.17 εἶτ' ἐπ' αὐτῷ περιπεσὼν ὁ πρεσβύτερος, αὐτ.Σερτ.26· 2) μτγν. περιβάλλω, περικυβῶ: Ερατοσθ.16,9 ἰζῶναι γόλοισ περιπεπτιῦται· 3) πῆπτω ἐπί τινο: 'Αριστοφ.Σφ.523 ἦν γὰρ ἥπιπθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ἔριφ, 'Αντιφ.3,3,6 πολεμῶ τῷ τούτου βέλε περιπεσῶν· 4) μτγν. πῆπτω πλῆγίως: Πλούτ.Πύρρ.24 ὡστε ἐνὶ χρόνῳ περιπεσὼν ἐκάρτερωσε τὰ μέρη ταῦ σώματος διχοτομηθέντος, αὐτ.'Αντ.67 πλῆγία περιπεσοῦσα· 5) πῆπτω ὁμοῦ μετὰ τινο, ἐμπῆπτω, ὀθ. ἐντυγχάνω, συναντῶμαι μετὰ τινο: 'Ηρ 6,105 περὶ τὸ Παρθένιον ὄρος τὸ ὑπὲρ Τεγῆς ὁ Πᾶν περιπίπτει, Ξεν.'Αν.7,3,38 οἱ δὲ διασπασθέντες πολλῶκις καὶ περιπίπτουσιν ἀλλήλοισ ἴβερνορθ.Γρ. «πέφθον ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον», ἐμπῆπτοσιν ἀλλήλοισι· ἢ συγν. ἐπὶ πλοῖων συναντωμένων κατὰ τύχην ἐν τῇ θαλάσῃ: 'Ηρ.6,41 οἱ Φοινίκες οἱ περιπίπτουσιν· τῆσι νηυσὶ, αὐτ.8,94, Θουκ.8,33, αὐτ.103· 6) πῆπτω ἐπάνω, συγκρούομαι: 'Ηρ.8,89 τῆσι ἀφετέρῃσι νηυσὶ φευγοῦσαι περιπίπτον, αὐτ.16· 7) περιπίπτω περὶ τόπον προσαρτῶτω εἰς τινα τόπον, ναυαγῶ: αὐτ.7,188 αἱ δὲ περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα περιέπιπταν· 8) μτγν. πῆπτω ἐντός τινο, ἐμπῆπτω, ἐμπλέκομαι, κτ. τὸ πλείστον ἐπὶ μακροῦ τινο ἢ δυστυχήματος, μτ. δοτ.: αὐτ.1,96 πρότερον περιπίπτοντες ἀδίκοισ γυνώμη [ἐμπῆπτοντες εἰς ἀδίκους κρίσεις, ἀπαντῶντες ἀδίκισι], αὐτ.6,16, αὐτ.106, ἴππ.'Αρχ.'Ἰητρ.3 περιπίπτειν νοούσι, νοσήμασι, Εὐρ.'Ορ.367, αὐτ.'Εκ.498 πρὶν αἰσχρῶ περιπεσῆν τύχη τινί, Θουκ.2,54, 'Αντιφ.3,37, Ξεν.ΚΠ 6,2,27 ὡς οὐκ μὴ ἐξαπνίης ἄνοιοι γενόμενοι νοσήμασι περιπίπτωμεν, Δημ.546 τοιαύτη συμφορὰ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, Διον.'Αλ.Ρωμ.10,36, 'Επιγρ.Πλούτ.'Αντ.67, ΚΔ'Ἰάν.1,2 ὅταν πειρασμοῖς περιπέσῃτε ποικίλαις, Μηναι.12,6 Βί.'Αγ.Νικολάου ναῦται γούν πατε κλύδωνι περιπίπτουσιν χαλεπῶ, Πρόδρ.2,293 ἴνα μὴ περιπέσῃτε κακίστοις τοῖς ὁμοίοις· ἢ κ. μτ. αἰτ. συστοιχ.: Λέων Διάκ.'Ἰστ.78,12 λέγεται Πέτρον . . . ἐπιπλῆφιας πάθος περιπεσεῖν· ἢ κ. μτ. ἐμπροθ. διορ.: Θουκ.2, 65 αὐτοὶ ἐν σφισιν αὐτοῖς κατὰ τὰς ἴδιας διαφοράς περιπεσόντες ἐσφάλησαν, Πολυδ.8,36,4,ΚΔ Πράξ.27,41 περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐξῆκλειαν τὴν ναῦν, 'Ακολ.Μ Τετάρτης 'Ορθρ.'Αποστ.Δοξαστ. Κύριε, ἢ ἐν παλλαξὶ ἀμαρτίας περιπεσοῦσα γυνή· ἢ μτ. δοτ. προσ. πῆπτω εἰς τὰς χεῖράς τινο, ἀδικοῦμαι, συλλαμβάνομαι ὑπὸ τινο: αὐτ.Λουκ.10,30 ἀνθρωπὸς τις . . . λησταῖς περιέπεσεν· ἢ ἐμαυτῷ περιπίπτω συλλαμβάνομαι ἐν τῇ ἰδίᾳ μου παγίδι: 'Ηρ.1,108 ὄλλους ἐλόμενος ἐξ ὑστέρης σεσωτῶ περιπέσης, Λουκ.Νεκρ. Δ 26,2 ὄρα . . . μὴ περιπέσης σεσωτῶ· ἢ τας ἐμαυτοῦ λόγους περιπίπτω ἀντιφάσκω πρὸς τοὺς λόγους μου: Αλοχῶν.2,144· 9) νεώτ. περιέρχομαι εἰς χειρότερον τινὰ κατάστασι, καταντῶ: περιέπεσον εἰς ἀχρηστίαν - εἰς λήθην - εἰς τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν - εἰς ἀφασίαν - εἰς κωματώδη κατάσταση· 10) ὁμ. νεώτ. ὑποπίπτω: περιέπεσον εἰς σφάλμα, εἰς μέγα παράπτωμα· 11) περιπλέκομαι: Πλάτ.Νιδμ.682B περιπεσόντες μουσική τε καὶ μέβαις Ἰερπηλακτέες εἰς ζῆτῆματα περὶ μουσικῆς κτλ· 12) ἐπὶ γεγονότων, συμβάντων, συμβάντων εἰς τινα, μτ. δοτ.: 'Αριστοφ.Θεσμ.271 ἦν μοί τι περιπίπτῃ κακόν· κ. ὁπολ.: Φιλδστρ.'Απολλ.1,33 δεῖ τι περιπεσεῖν· 13) μτγν. ἐπέρχομαι, ἐπισυμβῶνω: Πετρόσ.π.Βέττ.Βάλ.278,8

14) ὁμ. μγν. αἰφνιδίως μεταβάλλομαι, ἀλλάσσω: Πολύδ.3,4,5 πολλαίς εἰς τὴν ταύ συμπεφάντος περιπεπτικῶνά μερίδα' **15)** ὁμ. μγν. ἐκπίπτω, καταπίπτω, ἀποτυγχάνω: αὐτ.8,2,4 ἢ καὶ τὸ διὰ τῶν τοιούτων ἀλογηθῆναι καὶ περιπεσεῖν οὐ τῶν πασχόντων' **16)** ρηματ. π. περιπτώσις, περιπίπτω, περιπτωτικός.

περιπίσματα (τὰ) ὁ, ἀνάγν. τοῦ περιπίπτω. **περιπίσω-όω**, ἀπτ. -τῶ' Ἡα. ἐπερικωνῶ.

περιπίτνω ποι. τ. τοῦ περιπίπτω βλλ.) : Αἰσχ. Ἐπτ. 834 κακὸν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος ἰκρυερός φόδος περιβάλλει, ζῶνει τὴν καρδίαν μου.

περιπλάττω μσν. περιπλανῶμαι βλλ.: Ἰσαάκ. Πορφ. ἐν Ἀλλατ. Ε.κς.300 Ἐκάθη .. ἀβλία γεγέννηται ἐνθέν κ' ἀκείθεν περιπλάζομένη.

περιπλανή-ου-ές μγν. ὁ περιπλανώμενος, πλάνης, περιφερόμενος ἀσκόπως τῆδε ἀκείσει: Πλούτ. Ἠθ.100E ἢ σκεδασθῆ περι τὰ σώματα καὶ περιπλανῆς ἰουσίαι τὸ αἰσθητὸν παρέσχευ.

περιπλάνησις-εὼς ἰβ1 μγν., μον. κ. νεώτ., Δημ.-η τὸ περιπλανᾶσθαι, περιφέρεσθαι ἀσκόπως ἐδώ καὶ ἐκεῖ: Πλούτ. Ἠθ.520F, ΚΜανασα.Χρον.1466, ΘΜετοχ.276 μεγίσταις ἀσχαλίαις φροντισμάται καὶ περιπλανήσεσιν, αὐτ.580, Παπαντ. Ἀγ. Ὅρ.δ ἢ περιπλάνησις αὐτὴ θά σταματήσῃ.

περιπλανητής ἰβ1 νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων ὀρθοπτέρων ἐκ τῶν βλαττιδῶν.

περιπλανητικός-ή-όν νεώτ. ὁ μετὰ ἢ διὰ περιπλανήσεως γινόμενος.

περιπλάνια (ἡ) πᾶν., ποι. -ἴη, περιπλάνησις βλλ.

περιπλάνιος-αν μγν. ποι. τ. τοῦ περιπλάνη βλλ.: Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ7,736 περιπλάνιον βίον ἔλκων.

περιπλανῶμαι-όμαι κ. νεώτ., Δημ. περιπλανιέμαι πλανῶμαι, περιφέρομαι τῆδε ἀκείσει, ἐδώ ἢ ἐκεῖ ἔξω τῆς πραγματικῆς ὁδοῦ, περιφέρομαι πανταχοῦ ἀσκόπως, μτ. αἰτ.: Ἡρ.Α151 περιπλανώμεναι δὲ αὐτὴν αὐτοὶ ἀπικνυο καὶ ἐς Ἴτανον πόλιν' κ. ἀπολ.: Λουκ. Ἐρμῶτ.59 εἰκόσιον ἔτη παρήμενες αὐτῶ .. περινοστῶν καὶ περιπλανώμενας, Δίων Κ47,21, Βαλαωρ.Φροσ.2,670 σὺν ἀδικῆ κατὰρα περιπλανᾶται μῖνος του σκοτάδι σὸ σκοτάδι: Ἄ ὁ περιπλανώμενος ταυδαῖος ἰδὲ μυθολογικός Ἰασηθεῖρος, δθ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου διαρκῶς μετακινουμένου καὶ οὐδέποτε ἡσυχαζόντος' **2)** νεώτ. συνεκτ. χανά τὸν δρόμον μου: περιεπλανήθησαν ἐπὶ ὄρας εἰς τὸ δάσος' **3)** μτφ. κυμαίνομαι, ἀνεμίζομαι περὶ τινός, ὡς ἢ λεοντῆ περι τὸ σῶμα τοῦ Ἰραμῆλους: Πίνδ.Ι516, 47 ὡσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θηρῶς' **4)** ὁμ. μτφ. πράττω τὴν διὰ περιστροφῶν, πλαιγίως ἐνεργῶ, οὐχὶ κατ' εὐθείαν καὶ διὰ τρόπου συντόμου: Ξεν.ΚΠ1,3,5 ἄλλ', ὦ παῖ, οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα, Φιλῶδ.Στωϊκ.Π13 περιπλανᾶσθαι τὸν αὐλικὸν .. ἠρημέναν βίαν' **5)** μγν. περιεπλανημένα μέτρα ἀνώμαλα, ἄτακτα μέτρα: Διον. Ἀλ.Δημ.50.

περιπλάσις-εως (ἡ) μγν. περιήχρισις, χρίσις τινός ὀλόγυρα: Γαλ.6,690 πρᾶφυχθὲν αὐτὸ ἰτὸ δξόγαλι διὰ χρίσας περιπλάσεως' **2)** μγν. ἐπικάλυψις, ἐπίταρσις: Γρηγ.Νύσσ.853C τὴν τῶν σαρκῶν περιπλάσιον.

περιπλάσμα-ατος (τὸ) μγν. μον. κ. νεώτ. περιπέσμα, περιήχρισμα, ἐπήχρισμα: Εὐσ.976,50 τὸ ἐκ φημιθίου περιπλάσμα' **2)** μτφ. κ. ἐπὶ τῷ ἀνθρώπινω σώματι: Γρηγ.Νύσσ.Ι,151C μὴ πρόσσεχε τῷ ἔξω ἀνθρώπῳ περιπλάσμα' ἐστί τοῦτο' **3)** νεώτ. βοταν. εἶδος κοκκαειδοῦς μυκώδους οὐσίας, ἢ ὁποία εἰς τὸ φαγόνιον διασφραγιστορισματικῶν φυτῶν περιβάλλει τὸ φασφαίριον φωρισμαθὲν πρὸς συντηρήσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ φύου.

περιπλάσσω, ἀπτ. περιπλάττω πλάσσω τι περίξ, ὀλόγυρα εἰς τι ἄλλο, πλάσσω τύπον τινὰ περίξ τι

νός, περικολλῶ τι εἰς ἄλλο τι, ὅπως σχηματίσω τρίτον τι, προσκολλῶ: Πλάτ.Πολ.588D περιπλάσσω αὐτοῖς εἰκόνα, Ἀριστ.ΖΜ654b,31 οἱ πλάττοντες ἐκ πηλοῦ ζῶον ὕφιστάσι τῶν στερεῶν τὴν σωματῶν, εἰθ' οὕτως περιπλάττουσιν, Γλυκ.Κη.18 τοῦ αἵματος τὸ πηγνυόμενον μύρμηκες τοῦ ποδός περι τὸν μέγαν δάκτυλον περιέπλῃσται κ.ποθ.: Ἀριστ.Ζ1621b,8 ἢ μύξαι περιπλάττεται περί... Πᾶν. ἰδὲ κηρός περιπλάσεται τοῖς ὀδοῦσι' **2)** περιπλάσσω ἐν τινι πλάττω ἐπὶ τινός: Θεόφρ. Φ1,9,202 ἰσκόκων ἐν ἄρτω περιπλάττοντες' **3)** ἐπιχρῶ διὰ τινός' ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ἀριστ.Πρ.924b,37 περιπλάττεται πηλῶ' || περιπλάτταται φημιθίσις φημιθιοῦμαι, φησιδῶνομαι: Εἰδ.βουλ.98,1 οὐχὶ περιεπλάσμεναι φημιθίσις, οὐδ' ὡσπερ ὑπέξ συκαμίνω τὰ γνάθους κεχρῖνται' **4)** μτφ. ἐπιπλάττω, μεταβάλλω: Μέν.652 περιπλάσσειν τὴν χριστοῖς λόγους' **5)** ὁμ. μτφ. προσκολλῶ περίξ, ἐν χρ. μ. τὸ μέσ.: Ἐπίκ.Δ6E,47 (Μητροδ.ἀπ.49) οἱ τῶ ζῆνι κενῶς περιπλάττομενοι ἰοὶ προσκολλώμενοι εἰς τὴν κενὴν ζῶνι.

περιπλάσταύω πᾶν. περιβάλλω τι δι' ὄχθου ἐκ πηλοῦ, ἐν τῷ παθ.

περιπλάταγῶ-έω μγν. πλαταγῶ, προξενῶ πλατάγισμα, πάταγον, κροτάθ, βροντῶ περίξ, ὀλόγυρα: Κόιντ.7,500 σμερδαλέον δ' ἄρα πάντα περιπλάτταγῆσε θέμεθλα.

περιπλάτωνω μσν. πλατύνω, ἐκτείνω τὴ καθ' ὑπερβολὴν, πέρα τοῦ προσήκοντος: Λιδ.Ροδ.1950 νὰ λέγω τὴν ἀφήγησιν, νὰ τὴν περιπλάτνω.

περιπλέγδην ἐπίρρ. περιεπλεγμένως, περιεπλεκτά, περιτυλιχτά, ἀγκαλιστά: Ξενοσοθ.27' || φρ. περιπλέγδην ἔχω πᾶσειν ἐξω στενός ἐναγκαλισθῆ: Ὀμπ. Ἀλ.2,376.Παυλ.Σιλ.ΑΠ5,258 ὅς σε περιπλέγδην ἔσχε πᾶσειν' || κ. ἐπὶ κισσοῦ: Λουκ. Ἐρωτ.12 παντὶ γὰρ νῦν δένδρον περιπλέγδην ὁ φίλεως προσερίπυξε κίττος.

περιπλεγμα-ατος (τὸ) σχόλ. γλώσσ. τοῦ πρόσπυττου: Σχόλ.Εὐρ. Ὅρ.1049.

περιπλέκωμαι μσν. ὁ. τ. τοῦ περιπλέκομαι βλλ.: Εὐστ.1456,14 ἐν τῷ ἀλλήλοισ συσταντῶν .. περιεπλεγμυμένοις ἡρέμα.

περιπλέκω μσν. ποι. μγν. τ. τοῦ περιπλέω βλλ.: Ἀρατ.111E.

περιπλέκω (ἡ) μγν. περιπλοκή, δυσχέρεια, δυσκολία: Ἰάμβλ.Προτρ.21, κα'.

περιπλέκω-ου-ές μγν. ποι. ἃ περιπλεκτικός βλλ.: Νόων.Δ12,199 γερσὶ περιπλεκτικός μέθης ὠδίνα πιέζων, αὐτ.36,368.

περιπλεκτικός-ή-όν μγν. ὁ ἰκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ περιπλέκειν, περιλαμβάνειν, ἐναγκαλιζεσθαι: Γαλ.19,131 ἀπαρτημάτων περιπλεκτικῶν.

περιπλεκτικός μσν. μγν. ὁ περιπλεκόμενος, ἀναμειγνυόμενος μετ' ἄλλων, ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ὀρχοῦμενων: Θεόφρ.18,8 ἀειδῶν δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἐν μέλος ἐγκροτέοισι ποσὶ περιπλεκτικός.

περιπλέκω κ. μσν. κ. νεώτ. κ. δημ., ἀόρ. περιπέλω, παθ. ἀόρ. β' -άκην, μτκ. κ. περιπλεκεῖς [τίμ. Πέρο.157], πλέκω τὴν περί τι, περιβάλλω, περιτυλίττω: Λουκ. Ἀνάχ.31 περιπλέξεται αὐτοῖς τὰ σκέλη περι τὴν γαστέρα' || κ. μέσ.: οὐτ.Ι αἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι ἀλλήλους ὑποσεκλιζοῦσι' || κ. μτ. συστοιχ. αἰτ.: αὐτ.ἀπ.208 περιπλεκεσθαι περιπλοκῶν' || κ. ἀπολ.: Ξεν. Ἀπομ.3,11,10 ἐν μὲν δῆ που, ἔφη, καὶ μάλα εὐ περιπλεκόμενον' || δεσμὰ περιπλεκεῖται τινι ἐμπλέκονται περίξ τινός δεσμὰ, σχοινία: Λουκ.Θε.Δ17,1 περιπλεκεῖται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐπίσταται δὲ ὁ Ἠφαιστος' κ. παθ.: Ὁδ.Ξ313 τῷ βα [ιστῶ] περιπλεχθεῖς φερόμην ὀλοοῖς ἀνεμόσιν, Θεόφρ.ΦΑἰτ.5,5,3 περιπλεκεῖσα σκεῆ συμψέεται' || νεώτ. πλέκω τι περί τι, ἐμπλέκω, μπεροδεῶ: ὁ χαρτατός πε-

ριεπλάκη εις τὰ τηλεγραφικά σύρματα 2) περιβάλλω διά τών βραχιόνων, έναγκολίζομαι, άγκαλιόζω : Διον. Άλ. Ρωμ. 8, 54 περιπλέττοισι τὰς χειρῶν άμοφοτέρας τούς πόδας του Μορκίου || κ. μτ. αίτ. προσ. : Καλλ. Έπιγρ. 45 μή με περίπλεκε κ. παθ. : Όδ. Ψ 33 ή δ' έχάρη και από λέκροιο θορούσα γρηί περιπλέχθη, Εύρ. άπ. 922, Τίμ. Περσ. 157, Άριστλ. ΖΓ 718α, 27 περιπλέττοισι δ' άλλήλοισι οί όφθεις διά τήν άφύην της παραπίσεως, αút. ΖΙ 550α, 12, αút. Γέν. Φθορ. 325α, 34 3) περιπύλλισσω διά τινος Θεόφρ. Φαίτ 5, 15, 6 4) μτγν. άναμειγνύω φάρμακα : Φιλοφύπ. Άέτ. 5, 78 5) κ. νεώτ. περιπλέκω τόν λόγον καθιστώ αυτόν περίπλοκον, πολύπλοκον, ατρυφώσιν : Λουκ. Έρμ. 81 ούκ οίδ' όπως περιπλέκω τόν λόγον, Γαλ. 5, 339 || παθ. μτγ. κ. άπολ. : ό περιπλεγγόμενος ό περίπλοκος, πολύπλοκος : Πλάτ. Πολιτ. 265C έσται σοσι περιπλεγγόμενον μάλλον του δέοντος || φίλις περιπλεκόμενη ή έσσοιο υπερβολικός εκδηλώσεις, ύποτον προθυμία και ζήλον : Πλούτ. Ηθ 62D ούκ άληθινής φίλις ούδέ σώφρονος άλλ' έταιρούσης και περπλεκόμενης 6) κ. νεώτ. πασεμβάλλω προσκόμματα, δυσχεραίνω, περιάω εις άδιέξοδον : αιωνίως περιπλέκει τὰ ζητήματα || νεώτ. κ. άπολ. : ή κατάστασις περιπλέκεται εκ νέου 7) περικαλύπτω διά λόγων, διά περιφοράσεων ή άσαφών και πλαγιών φράσεων : Κωμ. Άδέσπ. 576 αίσχυνόμενος δέ περιπλέκει τήν συμφοράν, Γαλ. 8, 948 σαφώς, μηδέν περιπλέκων 8) δθ. παρεκβαίνω του λόγου : Αισχίν. 1, 52 ούκ οίδ' όπως δυνήσομαι περιπλέκειν δλην τήν ήμέραν, Δίων Χρ. 11, 24 ό φευδόμενοι έμπλέκονται και περιπλέκονται ούθέν βουλόμενοι λέγειν ξεφεξίς, Άρρ. Έπικτ. 2, 19, 27, Έρμωγ. Μεθ 8, Δίων Κ 63, 20 9) ρημ. π. περιπλέξις, περιπλέγμα, περιπλέκτοσις, περιπλεκτής, περιπλεγώνη.

περίπλεξις -εις ή ή περίπλοκή βλ. λ. Ι : Άριστλ. Ούρ. 303α, 8 συμπλοκή και περιπλοκή πάντα γεννάσθαι ιδ. άνάγν. επαλλάξει, περιπαλάξει.

περίπλεω ή έπίρρ. νεώτ. έξ αίτ. του ούδ. του περιπλεος βλ. λ. 31.

περιπλεονάζω σχόλ. πλεονάζω όλωσι διόλου, παραπολύ : Σχόλ. Άλ. Ν. 509.

περίπλεωσι -ον κ. νεώτ. δ. τ. του περιπλέωσι βλ. λ. : Άριστλ. Φυσιογν. 810α, 32, Άπολλ. Ρ. 1, 858 άστν . . κανών κνισθέντι περιπλεωσι 2) νεώτ. το ούδ. τó περιπλεών ως ούσ. τó πλεονάζον, τó περισσεύον, τó υπερβαίνον ώρισμένη τι μέτρον : τó περιπλεών άνήκει εις τούς έργασθέντας 3) όμ. νεώτ. ή αίτ. του ούδ. περιπλεών ως έπίρρ. πλεόν του δέοντος, έπιπλέον, προσέτι, περισσότερο : μου έκράτησε δεκα δραχμάς περιπλεών.

περιπνευμονία ή ή (πνεύμων), ίων. -νίη, νεώτ. περιπνευμονία, φλόγωσις τών πνευμόνων, ειδ. ή νόσος ύμενογόνος πνευμονία : Ίνν. Άρχ. Ιητρ. 17, αút. Άφορ. 3, 23, Πλάτ. Λάχ. 192B περιπνευμονία του υίεος έχομένου, Ίππαρχ. π. Στοδ. 4, 44, 81.

περιπνευμονιακός -ή-όν μτγν. ό περιπνευμονικός βλ. λ. : Κέλα. Άισρ. 4, 14, 1.

περιπνευμονικός -ή-όν ό εκ περιπνευμονίας πάσχων, ά. περιπνευμονιακός : Ίνν. Πρωγν. 3, Διοσκ. 3, 25 2) μτγν. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν περιπνευμονία : Πλούτ. Ηθ. 699E περιπνευμονικά πάθη 3) έπίρρ. -ώσι : Ίνν. Κ. φακ. 67.

περιπνευμονιά-ώ μτγν. κ. περιπνευμονιά πάσχω εκ περιπνευμονίας βλ. λ. : Πολυδ. 4, 187.

περιπνευριθιον ή ή μτγν. προσφυλακτήριον τών πνευμόνων : Άνώτ. έν Μοντφ. Μίβι. Coisl 514.

περιπνευρίζω μτγν., μέλλ. ιώ, έναγκολίζομαι, περιπύλλισσομαι Φρύν. Σοφ. Παρ 99B «περιπνευρίζεις σημαίνει τó περιπλεάζησαι και συγκοιμηθήναι».

περιπνευριτικός-ή-όν ό προσβάλλων τήν πνευράν : Ίνν. Κ. φακ. 502 περιπνευριτικά νοσήματα ή ή πνευριτική ιδ. άνόγν. πνευριτικός.

περιπνευριτικός-ιδος ή ή νεώτ. ίσρρ. φλεγμονή ύπό τός πνεύρας, ούσα επέκτασις πνευριτιδος ή άποτέλεσμα τραυματισμού.

περιπνευρός-ον ό ών περι τός πνευράς, ό τός πνευράς κάλυπτον : Εύρ. Ηλ. 472 περιπνευρώ δά κύτει πύρνονος έσπευδε δρόμω λέγαινα.

περιπλέω κ. νεώτ., ίων. περιπλέω, πλέω περι τι, περί τι τινός : Ήρ. 6, 44 έπιπεσών δέ σφι περιπλέουσι βορέης άνεμος μέγας, Έπιπν. 5, 16 || κ. μτ. αίτ. περιηγούμαι, περιοδεύω διά θαλάσσης : Ήρ. 4, 42 περιπλέοντες τήν λιδύην τόν ήλιον έσχον ές τά δεξιά, αút. 179, αút. 5, 108, αút. 8, 814, Άριστφ. Βάτρ. 535 άνήρ πολλά περιπλεουικός, Όουκ. 2, 84 περιπέλον αούτους κύκλω || κ. μτ. έμ-προθ. διορ. : αút. 8, 34 ή . . στρατιά ταις ναυσίν εκ τού Κωρύκου περιπέλυσσα και Άργίνου, αút. 8, 92, Ξεν. Άνι. 2, 21 περιπλέειν απ' Ιωνίας εις Κιλικίαν, Δημ. 236 || κ. μτ. έπιρρημ. διορ. : Ξεν. Έλλ. 1, 1, 11 τός δέ ναύς περιπλείν εκέεισε εκέλευσαν 2) έπιπλέω, επί νήσου : Έκατ. 305 Γ 3) μτφ. κλίω έδώ και εκεί, κυμαίνομαι, είμαι άστατος, διολισθαίνω προς τά έδώ και προς τά εκεί : Ίνν. Άγμ. 4 4) μτφ. είμαι διαλείπων, ούχι συνεχής, επί κεφαλαγίας : Άρετ. Χρον. Παθ. 1, 2 τισι μέν γάρ άδιος ό νόσος και μικρός, άλλ' ού διαλείπων, τισι έε περίοδον περιπέτε 5) μτγν. παθ. περιπύλλισσομαι : πρβλ. περιπέλομαι : Ηλιόδ. Χειρ. π. Όρειδ. 44, 23, 20.

περιπλεωσι -ων, όνομ. πληθ. περιπλεω, ούδ. περιπλεα, κ. περιπλεος-ον Άριστλ. Φυσιογν. 810α, 32, Άπολλ. Ρ. 1, 858, κ. μτγν. ποι. περιπλεος ή Άρατ. 118, μτ. γενικ. ό άνάπλεως, κατάμεστος, παραπολύ, τελείως γεμάτος : Όουκ. 4, 13 ώς δέ είδον τήν τε ήπειρον όπλίτων περιπλεων, Άριστλ. ΖΙ 585α, 14 || κ. μτ. δοτ. : Άπολλ. Ρ. 1, 858, Διοσκ. 3, 4, Ίουλ. Άγ. ΑΓ 6, 28 εούκόλου τε λνιοιο περιπλεα κύκλα μουλύδωσιν 2) άπολ. υπεράριθμος, περιττός : Ξεν. ΚΠ 6, 2, 33 έχειν ξύλα περιπλεα και άρμυσι και άμάξαις 3) ό πλήρης, μέγας, μεστός : Άριστλ. ΖΜ 672α, 27 περιπλεω νεφροί, αút. Φυσιογν. 810α, 32 4) ό κατά πλησιονήν, πληθυντικός περιβαλλόμενος ύπό τινος, μτ. γενικ. : Πλούτ. Ρωμ. 28 ή δέ ψυχή σώματα πεφυριμένη και περιπλεω σώματος.

περιπληθής-οός-ές ό καθ' υπερβολήν πεπληρωμένος, υπερπληθής, ό παντάνασι πλήρης τινός, ιδ. άνθρώπων : Όδ. Ο 405 νήσος τις . . ού τι περιπληθής λίην τόσον, άλλ' αγαθή 2) ό πλήρης πράγματός τινος, μτ. γενικ. : Φιλ. 2, 494 περιπληθέστασις καρμών, Διοσκ. 3, 23 περιπληθής σπέρματος κ. μτ. δοτ. : Όππ. Άλ. 1, 796 || επί λόγου, ό πλήρης ύλης, ούσίας : Πλούτ. Κάτ. Νεώτ. 5 και γάρ ό λόγος . . ήν θρθιος και περιπληθής και τραχύς 3) ό λίαν εύρύς, πλατύς, δθ. υπερμεγέθης : αút. Μάρ. 34 εις σάρκα περιπληθή και βαρειαν ένδεδωκώς.

περιπλήθω μτγν. είμαι όλωσι πλήρης, πολύ ή έντελής γεμάτος, μτ. γενικ. : Κόιντ. ΙΙ, 160 γαία νεκρών περιπεπληθυσά, Τρυφιδ. 6, 595 άόλις νεκρών περιπληθυσσα || κ. μτ. δοτ. : Θεόκρ 25, 13 αútας βουκολίασι περιπλήθουσι, Όππ. Άλ. 5, 591 || κ. έν τώ μετ. τ. άπολ. : αút. 678.

περιπληθών Ήσ. «περιβάθην».

περιπλεκτοσι-ον μτγν. ό διασταυρούμενος : Θεόκρ. 18, 8 άειδον δ' άρα πάσαι . . έχροτέοισι ποσάι περιπλεκτοισι ιδ. άνόγν. περιπλέκτοισι.

περιπλιέξω έπίρρ., άρχ. λεξ. ό περιβάλλω, περισφιγγών διά τών κνημών Ήσ.

περιπλισσομαι άμφιβαίνω, περιβάλλω τι διά τών σκελών : Στρότι. 63 τά θυγάτρια περι τήν λεκάνην . . περιπεπληγμένα, Ήσ., Έύστ. 1, 564, 49.

περιπλοκάδην ἐπίρρ., μτγν. περιπλέγδην βλ.λ. : Παύλ. Σ.λ. ΑΠ 5,25| γυναιά δε γυμνοίς ἐμπελάσει γυνοίς γυῖα περιπλοκάδην.

περιπλοκάδι (τό) δημ. τὸ φυτὸν καλυκώστερον τὸ φραγομόφυλλον : Σολωμ. Ἐλ. Πολ. 1,56,| και τὸ τριφύλλι ἐχόρτασας και τὸ περιπλοκάδι.

περιπλοκάδος ἄδος (ή) γλῶσσα, μαν. κ. νεώτ., γλῶσσα. κ. δημ. περιπλοκάδα, δημ. κ. περικοκλάδα τὸ φυτὸν σμίλαξ βλ.λ. : Γλωσσ. ἐσμίλαξ, φυτὸν ἀκανθώδες, ἡ λεγομένη περιπλοκάδος, Ὀρειοσάφ. 44,213 ἄνθος περιπλοκάδος. 2| νεώτ. κ. δημ. περιπλοκάς ἡ ἑλληνική θύμνος περιελισσόμενος τῆς οἰκοῦ τῶν ἀσκληπιαδῶν.

περιπλοκή (ή) κ. μαν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια και τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιπλέω, τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι, συστροφή, μπέρδεμα : Ἀριστ. Ζ1 540b,4 ὁμοία γάρ περιπλοκή ποιοῦνται τὴν ὄχλειαν, Πλούτ. Ἡθ. 749C περιπλοκή δέεται και στριλίγματα τὸ κίττος, Πισπαν. Ἄγ. Ὀρ. 109 ἡ περιπλοκή κειμένων και σχημάτων. 2| περιπλέξις, περιελιγμός, περιτύλιξις : Ἀχιλλ. Τάτ. 1,15 κίττος περι πύκην εἰληθείς ὤκειαυτο τὸ δένδρον ταῖς περιπλοκάσις. 3| μτγν. κ. μαν. περιπύττις, ἐναγκαλισμός, ἀγκάλιασμα : Πολύβ. 2,56,7 εἰσάγει περιπλοκάς γυναικῶν, Διήγ. Ἀχιλλ. 108b και ἐκ τὰ πολλὰ φιλήματα και τὰς περιπλοκάς τους. 4| μτφ. κ. νεώτ. ἐμπλοκή εἰς δυσχερείας, μπλέξιμο, υπερδεδιά : πρβλ. Γρηγ. εἰς Ἐρμ. γ. 11,6 ἔφριταν περιπλοκή ἀπὸ μεταφορῶς τοῦ πεπλεγμένου δεσμοῦ, ὅς ἐστι δύσλυτος : Πλούτ. Ἡθ. 673F χαιρούσι . . τῶν παιδῶν ταῖς περιπλοκῆν τινα και δυσκολίαν ἐχοῦσαις, Πάπ. Ἰνα μὴ ἔχωμεν περιπλοκῆν πρὸς τὸ ἀντίδικον. || κ. περι ἐμπλοκής κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν λόγου : Φιλ. 1,199. || νεώτ. ἀπροσδόκητος δυσχερεία, δυσκολία : περιπλοκή τῆς ὑπαθέσεως. 5| ἐν τῇ φιλοσ. τοῦ Ἐπικούρου, ἀναφ. πρὸς τὰ άτομα, συμπλοκή, σύμμεξις : Ἐπίκ. Ἐπιστ. 1,80, αὐτ. 2,44U. 6| μτφ. ἐπὶ λόγου, τὸ διὰ μακροχρόνου, περιφράσεως σκοτεινῶς και ἀσαφῶς ἐμφεράζεσθαι : Ἀνών. εἰς Ἐρμ. γ. 5,575 ἡ περιπλοκή ἐστὶ τὸ διὰ μακροχρόνου ἐκτείνεσθαι τὸν λόγον και συγκυλῆπτεν και συσκιάζειν και ἀσαφῶς λέγειν : Εὐρ. Φοῖν. 494 οὐχὶ περιπλοκάς λόγων ἀθροίσας εἶπαν, Ἐρμ. γ. Μεθ. β. Ἀντιφάν. 74,1, Στράτ. Κωμ. 1,35, Μάρκ. Αὐρ. 12,1 χωρὶς περιπλοκάς λέγειν τάληθῃ.

7| νεώτ. ἐπὶ νόσου, ἐμπλοκή.

περιπλοκάος (ν) μτγν., νεώτ. κ. δημ., θηλ. δημ. -η ὁ περιπελεγμένος, λίαν πελεγμένος : ΑΠ 9,362 νυμφίον . . περιπλοκαὸν ἡδὲ δεσμῶ, Τριφυιόδ. 300 περιπλόκοισι αἰρηθί, Νόνν. Δ 23,133, αὐτ. 25,177. 2| ἐπὶ ὄψεως, ὁ συσσειρημένος : αὐτ. 22,34. 3| ὁ περιπετυλιγμένος, περιελιγμένος περὶ τι, μτ. δοτ. : αὐτ. 6,195 ὄρμος περιπλοκος αὐχένῃ. 4| νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ μὴ ἀπλῶς κατὰ τὴν διάταξιν, πολυσύνθετος : Πισπαν. Ἄγ. Ὀρ. 34 ἕνα περιπλοκο και συγχρόνως λογικώτατα καλλιτέχνημα ῥυθμῶν, - περιπλοκον σύστημα, - περιπλοκος μηχανή. 5| ὁμ. νεώτ. μτφ. ὁ πλῆρ. ἐμπροθ. διορ. ἡ δυσχερειῶν, ὁ περιελθὼν εἰς ἀδιέξοδον, οὐχὶ βμαλός : περιπλοκος ὑπόθεσις - κατάστασις. 6| ὁμ. περιπλοκον ὕφος ἱστροφύων, ἀσαφές.

περιπλόμενος ἐπ. μτχ. ἀορ. β' τοῦ π. περιπέλωμαι βλ.λ. : Ὀδ. 1,16 ὄτε δὴ ἔτος ἤρθε περιπλόμενός ἐναυτῶν.

περιπλοκος -οος-ου (ὸ) κ. νεώτ. πλοῦς, ταξίδι περὶ τι, πέριξ τινός, περὶ τὰς ἀιτὰς νήσου ἢ ἡπείρου, μτ. γενικ. : Ἡρ. 6,95 δεισάμενος μάλαστα τὸν περιπλοσιν τοῦ Ἀθῶ. || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Θουκ. 2,80 ὁ περιπλοκος οὐκέτι ἔσσοιτο Ἀθηναίους ὁμοίως περὶ Πελοπόννησον, αὐτ. 8,4. Αλαχίν 3,243 τὸν περιπλοκὸν τὸν εἰς Κέρκυραν ἱτὸν κύκλω τῆς Πελοποννήσου πλοῦν πρὸς Κέρκυραν. || εἰδ.

ὁ περὶ τὸν στόλον τοῦ ἐγθροῦ πλοῦς : Ξεν. Ἐλλ. 1, 9,31 ἦσαν ἴπασαι ἐπὶ μίας ὡς πρὸς δεικνύουσαν και περιπλοκὸν παρεσκευασμέναι. 2| κτ. ἐπέκτ. ἐπὶ ταξιδίου εἰς τὴν Ἑξῆαν, περιόδευσις, περιόδεια : Καλλ. ἀπ. 278. 3| μτφ. ἐπὶ τοῦ ταξιδίου τῆς φυχῆς κατὰ τὴν μετεμφύχωσιν : Διογ. Οἰν. 35.

4| μτγν. περιγραφή ναυτικῆς περιηγήσεως, ἥτις ἦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιπλευσίς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τῶν παραλίων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ περίοδος βλ.λ. : Λουκ. Ἰστ. Συγγρ. 31 γράφειν τὸν περιπλοκὸν τῆς ἑξῶ θαλάσσης. || τίτλος πολλῶν γεωγραφικῶν συγγραμμάτων ὡς τοῦ Σικύακος, τοῦ Ἀγαθαρχίδου, τοῦ Ἀρριανοῦ κ. ἄ.

περιπλοκος -οος-οιν-οον ὁ περιπλέων, πλέων περὶ τι, περιόδευων, περιηγούμενος διὰ θαλάσσης : Κριναγ. ΑΠ 9,559 διφῶδ' ἠχητήρα περιπλοκον, ὅς μ' ἐπὶ νήσου . . ἄξει. 2| κ. ἐν παθ. σμ. ὁ περιπλεύσιμος, ὁ δυνάμενος περιπλευθεῖν : Θουκ. 2,97 αὐτὴ περιπλοκος ἐστὶν ἡ γῆ τὰ ξηνογώματα, Φιλόστρ. Εἰκ. 2,17. 3| μτγν. ὁ διόπλευστος : αὐτ. Ἀπολλ. 4,24 τὸν Ἰσθμὸν περιπλοκὸν ἐργαζόμενος. 4| ὁ περιβάλλων : Ἰππ. Ἐπιστ. 23 σὺν λοβοῖς παλάκις κοίλη περιπλοκός.

περιπλοῦσιος -οος ἀχόλ. ὁ ὑπεράγαν πλοῦσιος, πάλμπυτος : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 3,221.

περιπλομα -ατος (τό) μτγν., τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιπλῶν βλ.λ., ἀπόπλομα, ξέπλομα : Γαλ. 12,35 ἡ κόνια περιπλομα τῆς θέρρας.

περιπλῶν πλῶν τινα ἢ τι ἐντελῶς, ἀποπλῶν, ξηπλῶν, καθαρῶς καλῶς διὰ πλῦσεως : Δημ. 1259 εἰς βαλανίον ἐνεγκόντες με και περιπλῶντας εἰδειξαν τοῖς ἱατροῖς, Πλούτ. Ἡθ. 69C ἡγειραν και περιπλῶντας και κατέστησαν ἱτὰ παιδιὰ, Λιδάβ. 1,607,15 οἱ κτείναντες περιέπλυνον αὐτοῦς τῷ ποταμῷ, Διοκλ. ἀπ. 141, Παλλ. ὁδ. Λαυσ. 959B τὰς χύτρας περιπλῶνουσα, Ἰππιαστρ. 204,32, αὐτ. 97,23, αὐτ. 83,29. || μέσ. ἀποπλῶν, ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ πλῦνόμενος : Ἀριστ. Ζ1 591a,28 ἔξακαλομβῶσι πολλάκις ἱνα περιπλῶνεται τὸ βλάνος κ. παθ. : Θεόφρ. ΦΑτ. 4,14,4 ὄταν ἡ ἄλμη περιπλῶθῃ. 2| ρηματ. π. περιπλῶσις, περιπλῶν.

περιπλῶσις -εως (ή) ὕδαρ ἀποπάτησις ἐκ τῶν ἐντέρων : Ἰππ. Κωμ. 600, αὐτ. Πισπαν. 1,2 κοιλίης περιπλῶσις ἐξέρουθρος, Ἀρετ. Ὀξ. Παθ. 1,5.

περιπλῶω ἴων. κ. ποι. τ. τοῦ περιπλέω βλ.λ.

περιπνευμα -ατος (τό) νεώτ. ἐιδιικός ὄρος τῶν πνευματιστῶν, ὅστις σημαίνει ἡμιόκλητον περιβλήμα τοῦ κυρίως πνεύματος χρησιμεῖον ἐν τῇ ζωῇ ὡς σύνδεσμος μεταξὺ αὐτοῦ και τοῦ σώματος, μετὰ θάνατον δὲ παρακολουθεῖ τὸ πνεῦμα και καθιστῶν αὐτὸ ἱκανὸν νὰ ἐκδηλοῦται και νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τῶν ζῶντων.

περιπνευματικός -ή-όν μτγν. περιπνευματικός : Γαλ. 14,762,10 πνευματικούς ἢ περιπνευματικούς.

περιπνευμονία ἰή κ. νεώτ. ἄ. περιπνευμονία βλ.λ. : Γαλ. 2,262 ἡ περιπνευμονία ἐστὶ φλεγμονὴ πνεύματος μετὰ πνευτοῦ ὄξεος και δυσπνοίας : Πλούτ. Ἡθ. 918C ἐν ἀρχῇ περιπνευμονίας, Ἀρετ. Ὀξ. Παθ. 2,1, Γαλ. 2,379, Καίλ. Αὐρ. Ὀξ. 2,25, Λουκ. Μισθ. Συν 31 ἡ ἀγρυνία . . και ὁ κάματος ἡμέρα ἤδη ὑπορύττουσιν . . περιπνευμονίαν.

περιπνευματικός -ή-όν μτγν. ἄ. περιπνευμονικός βλ.λ.

περιπνευμονιῶ-ῶα μτγν. ἄ. περιπνευμονιῶ βλ.λ.

περιπνέω πνέω περὶ τι, περιφυσῶ, φυσῶ κύκλω, προσπνέω, φυσῶ πρὸς τι, μτ. αἰτ. : Πινδ. Ο 2,72 Μακάρων νᾶσον αὐραῖ περιπνέοισι, αὐτ. 1,131,44 πνεύματος ἐναντίου περιπνεύσαντος, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 2,5 και θαυμαστή τῆς αἰρα περιπνεύσεν ἡμάς κ. ἀπολ. : Διόδ. Σ 3,19 διὰ τε τὸ βάθος τῆς ακιᾶς και διὰ τὰς περιπνεούσας αἰρας. || κ. ἐν τῷ παθ. τ. : Μυτᾶ Ἐπιστ. 4 οἰκίσις περι-

νεοσμένα, Ἀριστλ.Κάσ.397α,34 ἡ γῆ περιπινεσμένη αὔραις 2) μτγν. ἀναβίδω ὁσμὴν ἐκ πάντων τῶν μερῶν, δθ. μτφ. μτ. γενικ. : Εὐνάπ.8Σοφ.483B οίκλιον Ἐρμού καὶ Μουσῶν περιπινέουσαν.

περιπινγή ἴη μτγν. ἀσφύξι βλλ. : Βέττ.Βόλ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 8(1),168.

περιπινγής-οὐς-ές μτγν. κ. **περιπινγος**-ον ἰσχόλ. Νίκ.Θηρ.432 ὁ πανταχόθεν πιεζόμενος μέχρι νιμιμιά, ὁ σχεδὸν ἀπόνηκτος : Νίκ.Θηρ.432 ὁ δὲ τε μικράουσι περιπινγέτες τε πέλονται, ἴωσ.Α17,13,3, Ἄγαθοχ.76 ὑπὸ τοῦ θυμοῦ συντόμως γίνεται περιπινγής (τὸ θηρίον), Διόδ.Σ 38,4 τῆ τῆς ἀναπνοῆς φθορὰ περιπινγής.

περιπινγῆ μαν. ἀποπινγῆ τινὰ διὰ στοματοχώρας πανταχόθεν : Θεοφύλ.Σ'Ἐπιστ.30 δριμυτέροις φαρμάκοις τὰ ζώοντα ἰσχυρῶς ἐν τῇ-σῆ γαστρὶ περιπινγούσῃ κ. παθ. : Γεουλ.δ,1,2 περιπινγέσθαι ἀπὸ τῆς τοῦ γλευκούσι ἀναφορᾶς.

περιπινόη ἴη μτγν. τὸ νῦνειν ἐκ πάντων τῶν μερῶν, νουθὴ πάντοθεν : Διόδ.Σ 3,19 ταῖς δὲ περιπινόαις τῶν εὐκαίρων ἀνέμων εἰς ὁρατῶν ἄνευγες τὰ σώματα 2) ἀερσιμός : Γαλ.7,393.

περιπινόια ἴη μτγν. περιπινόη βλλ. : Σέρβ.εἰς περ. Ἀγρ.5,772, Βασ.1,120D τῆ συνεχεῖ περιπινόια διασφύσαι τὸ χερσίριον.

περιπινόος-οὐς-οὐν-οὐν ὁ πανταχόθεν ννεόμενος, διαπνεόμενος ὑπὸ ἀνέμων, εὐάρας : Θεόδωρ.Φ1 5,1,11 ὅσα ὑναπαράδορρα ἢ ἐν περιπινῶ.

περιπινόη ἴη) περιπινόη βλλ.2) : Ἰππ π.Γαλ.19,130.

περιπινόδιον ἴτρη μτγν. κ. νεώτ. τὸ περὶ τοὺς πόδας μέρος, τὸ κατώτατον μέρος ἐσθῆτος : Πτολ.Μαθ.7,5 ὁ δὲ ὑπὲρ τῶν εὐώνυμον πόδα ἐν τῷ περιπινόδιῳ 2) νεώτ. τὸ περιβάλλον τοὺς πόδας, τὸ περὶ τοὺς πόδας φερόμενον, φορούμενον, περιπινμής.

περιπινόης-α-ον μτγν. ὁ περὶ τοὺς πόδας, ὁ περιβάλλων, ὁ περικυκλῶν αὐτούς : Πτολ.Μαθ.8,1, ΑΒ 354 τὸν περιπινόδιον κόσμον.

περιπινόης-οὐς-ές μαν. ὁ περιπινόης βλλ. : Ἄλξ.Κομν.π.Ζών.Ἰστ.Ἑλλ.Δικ.124,30 ὁ περιπινόης γαμβρός τῆς βασιλείας ἡμίον.

περιπινόητος-η)-η)-α)-ν) μτγν., μαν., νεώτ. κ. ὁ μν. ὁ πολυπόθητος, λίαν ποθητός, προσφιλέστατος : ἴωσ.Α1 16, 11 περιπινόητος πάσι, Ἀριστ.Αν.2,435, Σκευδόν.9 περιπινόητον ταλαιπώρημα, Ἄνθ.Ἐμφ.Πολ.3,4, Λουκ. Τίμ.12 οἱς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπινόητος, οὐτ Νεκρ. Δ 9,2, Μοχί.Προκ.8, Διηγ. Ἀχιλλ.1032 μὴ θλιφθὴν τὴν ἐρωτικὴν τὴν περιπινόητόν μου, Καισάρ.Δαν.κ. Σόθ.3,98 ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητὸν υἱὸν καὶ περιπινόητου τῆς ἡμῶν μετριότητος, Ἀραβ.Μυθ. Χαλ.1,87 χάρη καὶ εὐφραίνου, περιπινόητέ μου ἀδελφε, Κόλβ.Ψδ.11,3) βλέπει τὰ περιπινόητα βουνα . . τῆς γλυκερᾶς πατρίδος.

περιπινόημα-ατος ἴτρη μτγν. περιπινόησις βλλ.2) : Βέττ.Βόλ.90,7.

περιπινόησις-εως ἴη) κ. μαν. κ. νεώτ., ὁ μν. -η ἀσφαλῆς διατήρησις, συντήρησις : Πλάτ. Ὀρ.415C αὐτηρία περιπινόησις ἀδελθής, ΠΔ Παραλ.2,14, 1312) καὶ ἐπεσον Αἰθιοπες ὥστε μὴ εἶναι ἐν αὐτοῖς περιπινόησιν, ΚΔ Ἐβρ.10,39 οὐκ ἐσμέν ὑποσταλῆς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ πίστεως εἰς περιπινόησιν φυγῆς || μτγν. ὡς περιληπτικῶν, οἱ περιπινόητες, διασωθέντες : αὐτ. Ἐφεσ.1,14 ὅς ἐστιν ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν εἰς ἀπολήρωσιν τῆς περιπινόησεως 2) μτγν. τὸ κτᾶσθαι τὴ, ἀπόνκτησις, πρόσκτησις Ἡσ. ἐπλεονασμός, κτήσις : ΚΔ Θεσσ.1,5,9 εἰς περιπινόησιν σωτηρίας διὰ τοῦ . . Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτ.2,2,14, Βέττ.Βόλ. 85,16, Κλημ. Ἀλ 575 ταῦς καταμεγαλοφρονήσαντας τῶν ἐναυθα τιμῶν εἰς περιπινόησιν ταναθοῦ, Ἰουστίν.Ἐδικτ.13,15, Πάπ. || λαός εἰς περιπινόησιν λαός περιούσιος : ΚΔ Πέτρ.1,2,9 ἡμεῖς δὲ

γένας ἐκλεκτὸν . . ἔθνος ἅγιον, λαός εἰς περιπινόησιν 3) μτγν. προμῆθεια : Ἀπολλ.Δύσκ.Συτ. 294,9 4) μαν. κ. νεώτ., ὁ μν. περιποίηση ἢ ἐνέργεια τοῦ περιποιοῦσθαι, ἐπιμέλεια περὶ τὴ, πρόθυμος ἐξυπηρέτησις ἢ ἐκδούλευσις, φροντίς, παρακλή ὑπηρεσιῶν, εὐγενής καὶ στοργικὴ μεταχειρίσις, καλομεταχειρίσασθαι : Καισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,22 καὶ δειλὴ πρὸς πάντας περιποιοῦν δικαιοσύνην τε καὶ ἔλασ, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,10 δειχνοτάς του μεγάλης δεξιῶσεως καὶ περιποιοῦσε, Παπαδ.Χριστ. Τερμ.113 διὰ τὰ ἔχη τὴν μητρικὴν περιποιοῦσιν 5) νεώτ. κ. ὁ μν. γεν. προσφερομένη ὑπηρεσία ἐν οἴκῳ, ἐν ξενοδοχείῳ κτλ. : πληρώνει τὰσα διὰ τὴν περιποιοῦσιν του 6) ὁ μν. κτ. θηλ. φιλόφρονες ἐκδηλώσεις : σὰς εὐαριστῶμεν διὰ τὰς περιποιοῦσας σὰς.

περιποιοῦσιν-ή-α)-ή)-α)-ν) μτγν., μαν., νεώτ. κ. ὁ μν., ὁ μν. θηλ.-ιά, ὁ ἰκανός, ὁ δυνάμενος νὰ παράσχη τὴ, παραγωγικός, πρόξενος, μτ. γενικ. : Μνησίθ. Ἀθ.π. Ἀθῆν.8,357F πνευματῶν τε οὐκ ἐστι περιποιοτικά, Φιλ.1,463 ταῦτα καὶ ζήμια καὶ ὠφελείας μεγίστης πολλακίς περιποιοτικά τοῖς ἔχουσι, Διοσκ.2,104 εὐχρόσας περιποιοτικός, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.2,9, Ψελλ.40 ἱεὺδ. ἱοισσ 1) ἀγόμενα υἱαίτας περιποιοτικά, Εὐστ.1,170,18 2) ὁ δηλών, σημαίνων τὴν παραγωγὴν, τὴν ἐξεύρεσιν πινος : Ἀπολλ. Δύσκ.Συτ.297,27 τῶν γὰρ ἐν αὐταῖς ἐγκειμένων ἐνεργειῶν εἰσι περιποιοτικά 3) ἀστρόλ. ὁ φέρων πλουτόν : Νεχέφ.π.Βέττ.Βόλ.29,15 4) ὁ ἰδιοποιοῦμενός τῃ : Ἀρρ.Ἐπικτ.4,7,11 περιποιοτικός αὐτῷ ταῦ πλείονος 5) νεώτ. κ. ὁ μν., ὁ δεξιός, ὁ πρόθυμος εἰς περιποιοῦσιν, ὁ παρέχων περιποίηση, φιλόφρων : περιποιοτικὴ γυναῖκα.

περιποιοικότης-η)-α)-α)-ν) μτγν. ἴη) νεώτ. ἴη) εἶναι τινα περιποιοτικὸν βλλ.5), προθυμία εἰς τὸ περιποιεῖσθαι, εἰς περιποιήσεις : ἡ περιποιοκότης τῶν χωρικῶν ἐκείνων εἶναι παρομιώδης.

περιποιοικῶς ἀχόλ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον περιποιοτικὸν πρὸς τινα, πρὸς χάριν τινός, χαριστικῶς : Σχόλ. Ἀριστφ.Πλ.717 ἔστιν ἡ δοτικὴ αὐτὴ πρὸς τὸ τρίβειν περιποιοτικῶς.

περιποιοιτός-ή)-όν Ἡσ. ἐπεριούσιος, πολὺς, περιούσιος.

περιποικίλλω ἀρχ. λεξ. ποιῶ, κάμνω τὴ ποικίλον κύκλω, ὀλόγωρα, δθ. τὸ παθ. γίνομαι, εἶμαι πολὺ ποικίλος : Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ. Ὀμ.ἐν λ. κεστός ἱμάς . . περιπεποικίμενος, Εὐσ. Ἐκκλ.Ἰστ.5,1,30.

περιποικίλλω-α)-α)-ν) ὁ πολλὰ ποικίλματα φέρων πέριξ, ὁ κατάστικτος : Ξεν.Κυν.5,23 τὴν δὲ οὐράν οἱ μὲν κύκλω περιποικίλον, αἱ δὲ παράσειρον.

περιπινόη μτγν. ποι. ταχέως, μετὰ σπουδῆς περικυκλῶ ἢ γοργῶς καταδιώκω τινὰ : Κόιντ.4,210 Τεύκρον δ' ἐσαμένους ἔταροι περιπινόησιντες || ὁ μν. σμ. κ. μτ. : Ὀππ.Ἀλ.2,615 ὠνάς ὑπερφάλους ἔλαφον περιπινόησθαι ἀγρᾶσμένας.

περιπινόη-έω κ. μαν., νεώτ. κ. ὁ μν. ἀόρ. περιποίηση, ὁ μν. μέσ. περιποιέμαι, παθ. ἀόρ. περιποιῶν κ. ἐπεριποιοῦμαι, ὁ μν. ἐπεριποιοῦμαι, μτχ. παθ. παροκ. περιποιημένος, κάμνω νὰ διαμείνω, παραμείνω, ὑπολειφθῆ τὴ πέρα, ἐπέκεινα ὀρισμένου σημείου, ἀφήνω νὰ ζήσῃ, διασώζω, διατηρῶ : Ἦρ.3,36 ἐκτείνου μένοι τοὺς περιποιοῦσαντας οὐ καταπροῖξασθαι ἀλλ' ἀποκτείνειν, Ὀουκ. 2,25, Λυσ.13,63, αὐτ.6,47 ἔξ ὄσων κακῶν καὶ πολέμου ὑπᾶς αὐτοῦς περιποιήσασθαι καὶ τὴν πόλιν || τὸ μέσ. διαφυλάττω, διασώζω δι' ἐμμετόν : Ἦρ. 1,110 ἂν μὴ ἀποκτείνῃσ αὐτὰ ἴτρη παιδίον, ἀλλὰ τὴν τρώην περιτριψίῃ ἰδ. ἀνάγων. περιποιήσῃ, Ἀριστ. Πολίτ.1315α,26, Δημ.416 κρεττόν ἐστιν . . τὰς ἀγαθὰς ἐκλήιδας τῆς παιτικῆ καὶ εὐατῆ . . περιποιήσασθαι 2) ἐπὶ χρημάτων, τροφίμων, οἰκονομῶ, ἀποταμιεύω, ἀποθησαυρίζω : Ξεν.Οἰκ.

II,10 αλλά και περιποιεῖν ὡστε και τὴν πόλιν κα-
 σμεῖν και τοὺς φιλῶς ἐπικουφίζειν, αὐτ.2,10'
 || μτ. γενικ. περιποιῶ τῶν προσόδων ἀποταμιεύω
 μέρος τῶν ἐλσοδημάτων : 'Ισσι.6,38, Πάπ. || κ. μέσ.
 οικονομῶ, ἀποταμιεύω, θησαυρίζω χάριν ἑαυτοῦ:
 Ξεν. Ἀν.2,7,3 περιποιεῖσθαι τασαῦτα ὡστε και
 πλουτεῖν, ΠΔ Παρ.1,29,3 μὲς 3) δὲ περιηποίη-
 σαι χρυσίον και ἀργύριον' 4) κτῶμαί τι κέρ-
 σος, κερδίζω τι παραγόμενον ἢ ὑπολειπόμενον:
 Θεοφρ. Λιβ.58, ΠΔ Μακκ.1,6,44 περιποιῆσαι ἑαυτῷ
 ὄνομα αἰώνιον' || κ. μέσ. ἐπιτυγχάνω, προσκτώ-
 μαί, ἀποκτώ, κερδίζω τι : Θουκ.1,9, αὐτ.15 Ἰσχύν
 δὲ περιηποίησαντα δμῶς οὐκ ἐλαχίστην οἱ προσ-
 κόντες αὐτοῖς, Ξεν. Ἀν.5,6,17, Πάπ. || μτ. δοτ.
 κ. αἰτ. : Ἀριστλ. Πολιτ.1306α,24 αὐτοὶ αὐτοῖς πε-
 ριοιοῦνται δυναστεῖαν' || μτ. αἰτ. κ. ἐμπροθ.
 διορ. : Δημ.165 περιποιεῖσθαι παρά τῶν πλῆθους
 δόξαν ὡς εἰσι δημοτικοί, ΚΔ Πράξ.20,28 ἦν περι-
 ποιήσαστα διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος' κ. καθ. :
 Κῶδ. Ίουστιν.1,4,26 χρήματα περιηποησάμενα'
 4) μέσ. κερδαίνει, χρηματίζομαι : Ξεν. Ἀπομν.4,2,
 38 ἀλλά και περιιοιοῦνται ἅπ' αὐτῶν' 5) πορι-
 ζῶ, προμηθεύω, προσάπτω, παρέχω, δίδω τι εἰς
 τινα : Θουκ.8,48 ἐς αὐτῶς ἴτα πράγματα, περι-
 ποιήσῃεν και τῶν παλεμίων ἐπικρατήσῃεν, Ἰσοκρ.
 15,301, Δημ.193 σφόδρ' ἂν Ἀρτεμισίον πειραθῆ-
 ναι περιποιῆσαι Ῥόδον αὐτῷ, Αἰσχίν.3,3, Ἐπιγρ.
 Σάρδεως πολλά και μεγάλα τῶν συμπερόντων
 τῇ πατρίδι περιποιεῖ' || νεώτ. ἐπὶ παραμ., περι-
 ποιῶ τιμὴν προσάπτω, φέρω τιμὴν: ἡ ἐργασία αὐ-
 τῆ σὰς περιποιεῖ τιμὴν' 6) νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ.
 παρέχω περιποιῆσαι, ἐπιδοφιλῶ φροντίδας,
 φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι : περιιοιοῦμαι ἀσθενή-
 τῶν κῆπον - τὸν περιποιεῖται μιὰ γριά' || φρ.
 περιποιεῖται τὴν περιβολὴν τὸν φροντίζει νὰ εἶ-
 ναι εὐηρηθῶς ἐνδεδωμένους, κομφεῖται' || κ.
 ἀπολ. κτ. μτχ. : αὐτὸς εἶναι πάντα περιηποημένος'
 7) ὁμ. νεώτ. κ. δημ. τὸ μέσ. εἶμαι περιηποητικός,
 κόμω περιηποησεις, φέρομαι φιλοφρόνας, δεικνύ-
 ομαι πράθυμος και ἐξυηρητικός, καλοπιάνω : πε-
 ριοιοῦνται τὸ θεῖο ταυς γιὰ νὰ ταὺς γράφω τὴν
 περιουσία του, - παλῶ σὲ περιηποῖται, ἀσφαλῶς
 κόποια ρουσφετὶ ἐτοιμάζεται νὰ σοὺ ζητήσῃ'
 8) δημ. εὐφωμ. φέρομαι εἰς τινα ὡς δεῖξτε εἰς αὐ-
 τόν, δεικνύω αὐστηρῶν συμπεφοράν, κακῆν :
 μόλις ἤρθε τὸν περιηποῖθηκα, τοῦ ὄωσα ἕνα γερὸ
 βρισίδι' 9) ρηματ. π. περιηποῖμα, περιηποῖσις,
 περιηποῖτάς, περιηποιοῖσθε.

περιπολάζω μτγν. ἑσφ. ἀνάγμ. τοῦ ἐπιπολάζω
 βλ.λ. ἐν Πλούτ. Ἡθ.587B.

περιπολάζω-ον ἐπὶ ὄφθαλμῶν, ὁ πανταχοῦ
 στρεφόμενος, ταχικίνητος, εὐκίνητος, ζωηρός :
 Ἀριστλ. Φυσιογν.810α,1.

περιπολάρχης ἰδί (περιπολος) κ. νεώτ. ἐπιστά-
 της, ἐπιτηρητῆς τῶν περιπόλων, ἄ. περιπολάρχος:
 Ἡσ. ἐν λ. κωδωνοφορῶν' 2) νεώτ. ὁ ἐπὶ κεφα-
 λῆς περιπόλου βαθμωφόρος.

περιπολάρχος ἰδί ὁ περιπολάρχης βλ.λ. || Θουκ.
 8,92 ὅτι εἶδεν παλλοῦς... και εἰς τοῦ περιπο-
 λάρχου και ἄλλασε κατ' οἰκίας ζυνοῖντας.

περιπολευσις-εως ἰδί μτγν. ἡ περιπόλαις βλ.λ. ||
 τὸ περιφέρεισθαι, περιφορὰ ἢ Εὐσ.Εὐαγγ. Ἀν.153C
 ἀστέρας περιπολευσις.

περιπολεύω μτγν. κ. μον. μτγν. τ. τοῦ περιπολῶ
 βλ.λ. || Φύλαρχ.25J ('Ἡλιον περιπολεῖοντα τὸν
 κόσμον, Σχολ.Νικ. Ἀλεξ.339 ἐν τοῖς στίμασι τῆς
 γαστροῦ τὰ ἄλγην περιπολεῖοντα δρωρε.

περιπόλημα ατος ἰδί μτγν. ἄσπρην. περιπόλη-
 σις βλ.λ. || Βέττ Βά.259,20.

περιπόλησις-εως ἰδί μτγν. ἡ πράξις τοῦ περι-
 πολῶ, τὸ περιφέρεισθαι περίετινός, ὁδ. ἐπὶ ἀστέ-
 ρων, περιστροφή, ἀνακύκλωσις : Φιλ.1,10 ἀστέ-

ρων περιπολήσεις, Θεάν Σμ.120H, Πορφ.Εὐσ.Εδάγγ.
 Πρην.3,12, Ἰάμβλ.Πυθ.15,65 κίνηση και περιπόλη-
 σιν, Ἰω Λυδ.Μην.41 ἀπειρὸς τις τῶν οὐρανῶν
 σωματίων περιπόλησις' || ἐπὶ μετεωρολογίᾳ,
 κυριόλασις φυχῆς ἐπαναστροφή τῆς φυχῆς : Μάξ.
 Τύρ.38,3, Διογ.Λ.8,4 ὅτι παρ' Ἐρμού τὸ δῶρον
 λάβοι και τὴν τῆς φυχῆς περιπόλησιν.

περιπόλια ἰδί νεώτ. ἡ πράξις τοῦ περιπολῶ
 βλ.λ., τὸ περιπολεῖν' 2) περιπόλος βλ.λ.

περιπολιζέω μτγν. περιέρχομαι, περιηγοῦμαι
 χώρων ἢ πόλεως, περιηλάνωμαι : Στράβ.14,5,15 Πλου-
 τιάδος τε ἐγένετο και Διογένους τῶν περιπολιζόν-
 των και σχολῆς διατιθεμένων εὐφωῶς, Ἐπιφάν.
 1,235D περιπολιζόντες ἐν τοῖς αὐτοῖς' 2) πάπ.
 ἐγκάθισται εἰς πόλιν, εἰσέρχομαι εἰς κοινωσίαν.

περιπόλιον ἰδί κ. νεώτ. φυλοκοῖον, κοτάλυμα,
 σταθμός τῶν περιπόλων : Θουκ.3,99 περιπόλιον
 αἰρασίν δ ἦν ἐπὶ τῷ Ἀλκιμ. ποταμῷ, αὐτ.6,45,
 αὐτ.7,48, Ἐπιγρ.' 2) νεώτ. μικρὸν κτήριον μέ τι-
 φεκήθρας, τοῦ ὀποῖου ἡ ὄνομα ἀνατίθεται εἰς μ-
 κρὸν τμήμα περικόου' 3) μτγν. προσπίον ἢ ἀ-
 στική περιφέρεια : ΠΔ Παρ.1,6,71(56) τὴν ἰωλάν ἐκ
 τῆς Βασάν και τὰ περιπόλια αὐτῆς, Ἐπιγρ.Καρ-
 πάβου' || τὸ περιπόλιον τῆς θεοῦ κατάλυμα,
 οἰκήματα περὶ τὸν ναόν ἢ αὐτ.

περιπόλιος-ον μτγν. ὁ περὶ πόλιν, περίετι
 πόλεως κείμενος : Στράβ.7,7,6 αἰ δ' ἄλλαι κατοικίαι
 περιπόλιοι τῆς Νικοπόλεως εἰσιν, αὐτ.2,2,2.

περιπόλιος-εως ἰδί ἡ τὰς δούους περιεχομένη
 πόρνη, τροπτεῖα' ἢ βλ. δρομάς 3) : Φρόν.Κωμ.33
 κάπρηναι και περιπόλις και δρομάς.

περιπόλισμα-ατος ἰδί μτγν. τὸ περιπόλημα
 βλ.λ. : Βέττ Βά.331,20.

περιπολιτικός-ή-όν Ἐπιγρ. ὁ ἔχων διάθεσιν
 πλάνητος, περιπλανητικός, ὁδ. αὐνοδοῦς περιπολι-
 στική ὁμάς, θίσας μουσικῶν ἢ ὑποκριτῶν μετα-
 βαίνωντων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, περιπολιῶν θί-
 σος : Ἐπιγρ.Εὐατεριον Ἰερῆς Ἀδριανῆς Ἀντωνεί-
 νης θυμελικῆς περιπολιτικῆς μεγάλης συνόδου.

περιπολλῶν (πολύς) ἐπιρρ. μτγν. ποραπολύ,
 σφόδρα μεγάλως : Ἀπολλ.Ρ.2,437 Αἰσιονίδης πε-
 ριπολλῶν ἐυφρονέων προσεειπεν.

περιπολώ-ον (περιπέλομαι) κ. μον., νεώτ., δημ.
 κ. περιπολο(ε)ῖ ἰδι κ. ιτ. πληθ. αὐδ. ἰτα ἰδί, ὁ πε-
 ριπολῶν, περιερχόμενος, περιφερόμενος και φρου-
 ρῶν, ὁδ. τὸ ἀρ. περιπολος ὡς οὐσ. φρουρός τε-
 ταγμένος νὰ περιπολῆ, νὰ φρουρεῖ, νὰ κατασκα-
 πεύη και φυλάσση τόπον πνὰ ἢ Ἐπιχ.35,10, Πλούτ.
 Νομ.16 περιπόλους ἐταξέ και ἐπισκόπους τῶν ἀ-
 γρῶν, Λουκ.Ἀλ.Ἰστ.26, Λιβάν.Λόγ.59,144 περιπόλος
 τῶν βασιλείων' || κτ. πληθ. περιπόλοι οἱ νεα-
 ροὶ ἐν Ἀθήναις πολῖται ἠλικίας 18-20 ἐτῶν οἱ ἀ-
 ποτελοῦντες ὅσα φυλάκων ἐπιρρῶν πρὸς φρου-
 ρῆσιν τῶν συνορῶν, ἐφηπιοὶ ὁροφυλάκες : Ἀ-
 ριστοφ. Ὀρν.1177 οὐκουν δῆτα περιπόλους ἐχρήν
 πέμφαι καί' αὐτῶν εὐθύς ; , Θουκ.4,67, αὐτ.8,92
 πληγῆς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων, Εἰπ.341 ταὺς
 περιπόλους ἀπῆν' εἰς τὰ φρούρια' (κ. καθ'
 ἐν. : Αἰσχίν.2,167' 2) νεώτ. κ. δημ. περιπολο(ε)ῖ ἰδι,
 δημ. ιτ. πληθ. οὐδ. τὰ περιπόλα, μικρὸν στρατι-
 ωτικὸν ἀπόσπασμα περιφερόμενον πρὸς τήρησιν
 τῆς τάξεως ἢ ἐν παλέμῳ ἐνεργοῦν ἀνιηνεύσεις' 3)
 περιπολος (ναυσι) ἰδι κ. νεώτ. πολεμικὸν πλοῖ-
 ον περιπολῶν ὀρισμένην θαλασσίαν περιήχην :
 Ἀρρ. Ἀν.2,20,2' 4) τὸ ἀρ. ὡς οὐσ. πεζοπό-
 ρος : Ἰμέρ.Λόγ.14,25 περιπολος πάσης τῆς ὕψ'
 ἡλιον, Λιβάν. Ἐπιστ.168' 5) τὸ θηλ. ὡς οὐσ. θε-
 ράπναινα, ἀκόλουθος : Σοφ. Ἀντ.1150 προφάνηθ'
 ἢ Ναξίαις σαῖς ἄμα περιπόλοις θύσαισι.

περιπολώ-έω κ. μον. κ. νεώτ. πορεύομαι, κινού-
 μι περὶ π. περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιόδεύω:
 Σοφ.ΟΤ.1254 ἄλλ' εἰς ἑκάστων περιπολοῦντ' ἔ-

λεύσομεν' || κ. μτ. ἐμφοβ. διορ. : Πλάτ.Φαίδρ. 252C, 'Ισοκρ.4,145 ἡ στρατιά ἡ μετά βασιλέως περιπολοῦσα (ἡ σωματοφυλακὴ τοῦ βασιλέως)' || κ. ἐπὶ τινῶν θεῶν : Πλάτ.Τιμ.41A πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερώς καὶ ὅσοι φαίνονται καθ' ἑσόν ἄν ἐθέλωσιν, οἱ θεοί' || κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἢ τῶν ἀστέρων, περιέλομαι, περιτρέφομαι περὶ τὸ στερέωμα : 'Αριστ.ἀ.π.10.' Ἐπικ.' Ἐπιστ.5,252Υ, Πλούτ. 'H8.155A καθάπερ τὸν ἥλιον ἐν ὄρμασι λέγουσι περιπολεῖν ἄλλοτε ἄλλην ἐπινερόμενον τοῦ οὐρανοῦ χώραν' || κ. ἐπὶ τῆς φυχῆς κατὰ τὴν μετεφύχωσιν, ἐν χρ. ὁ παθ. ὄορ. μτ. μέσ. σμ. : Διογ.Λ8,4 καὶ τὴν τῆς φυχῆς περιπόλησιν, ὡς περιπόληθη' 2) μτ. αἰτ. τόπου, ἔτσιπορεύομαι, διέρχομαι, διατρέχω, διαβαίω : Εὐρ.Ρῆσ.773 λέουσά δὲ φῶτε περιπολοῦνθ' ἡμῶν στρατὸν πυκνῆς δι' ὄρησιν, Πλάτ.Φαίδρ.246B πάντα δὲ οὐρανὸν περιπαλεῖ, αὐτ.'Θεαίτ.176A, Φλόδοτ.' Ἐπιστ.5 ἔως ὁ τὰς πόλεις περιπαλῶν' 3) κ. νεώτ. περιέρχομαι ὡς περιπόλος πρὸς φρουρήσιν, φρουρῶ περιερόμενος : Ξεν.Πρόσ.4,52 οἱ τε φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις, οἱ τε πελάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν, Ἀριστ.' Ἀθ.42,4 περιπολοῦσι τὴν χώραν καὶ διατρέβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις, Ἐπιγρ.Μνηστ.12,2 Συνεξ.' Ἀγ.Μυροδ. ἀνά πασαν τὴν νῆσον περιπολαύντας' 4) μν. ἀναστρέφομαι, ἀσχολοῦμαι : EM 619,48 ἐκαστοπόλος.. μάντις ὁ περι οἰωνοῦς .. περιπολῶν ἦγον ἀναστρέφόμενος' 5) ρηματ. π. περιπόλημα, περιπόλησις, **περιπομπεύω** σχόλ. πομπεύω τὴν πέρει, περιφέρω ἢ συνοδεύω τὴν ἐν πομπῇ, πανηγυρικῇ περιφορά' ἐν χρ. τὸ παθ. : Σχόλ. Ἀριστ.Φ.Πλ.1198 χύτρον περιπομπεύεσθαι ὑπὸ γυναικῶν.

περιπομπή (ἡ) σχόλ. τὸ περιέμειν, ὀπιστολή εἰς διάφορα μέρη : Σχόλ. Αἰσχ.Εὐμ.11 καταχθίναί φσιν ἐκέτισε τὸν Ἀπόλλωνα κάκειθεν τὴν περιπομπὴν αὐτῷ εἶναι.

περιπόνητος-ον κ. μν. ὁ πολὺ πονηρός, πολὺ κακὸς ἢ κακῆς διαθέσεως ἄνθρωπος, μαμπονήτος, ἐν χρ. ὡς λογοπαίγιον τῆς λ. περιφώρητος : Ἀριστ.' Ἀχ.850 ὁ περιπόνητος Ἀργεῖων .. ὄζων κακῶν τῶν μασσαλῶν πατρὸς Τραγασαίου, Δαρμόκ.π.Φώτ. Βιβλ.346,37 ἀνὴρ ἱταμῶς καὶ περιπόνητος, Θεοφύλ.' Ἐπιστ.76, Εὐστ.Πον.89,90.

περιπονήτως ἐπίρρ. μν. λίαν πονηρῶς, μαμπονήτως : Εὐστ.Πον.161,10.

περιπόνητος-ον μν. ὁ 'περὶ τὸν Εὐξείνιον Πόντον κείμενος : Νικ.Χων. ἐν Σάθ.1,127 οἱ μὲν πυθόμενοι τοῖς περσιαντοῖς ἐκπονεῖν σε μέρεα.

περιποπύζω μτγ κ. μν. ἐπιτετ. τ. τοῦ πομπύζω βλ.λ., κολακεύω, ἐν χρ. τὸ παθ. : Γρηγ.Ναζ.1, 526B προπομπεύεσθαι τε καὶ περιποπύζεσθαι' 2) μν. θωπεύω, χαϊδεύω : Ἰεροκόσοφ.161 ἡμέρας περιποπύζων καὶ καταφῶν αὐτὸν.

περιπόπησμα-ατος (τὸ) μν. θωπεῖα, κολακεία ἰδ. παρὰσίτου, τρόπος συμπεριφοράς παρὰσίτου : Νικ.Χων.Χρον.294D.

περιπορεία (ἡ) πορεία περὶ τὴν ταξίδιον περίριξ π-ος, ὄλγυρα, περιόδεια : EM 91B.

περιπορεύομαι πορεύομαι, ὀδεύω, ταξιδεύω νόμ. τὴν ὄλγυρα, περιέρχομαι, περιόδεύω : Πλάτ. Νόμ.716ά ὁ θεός .. εὐθεῖαν περαινέει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος, Κέβ.7' || κ. μτ. ἐμφορῶ. διορ. : Ἰάμβλ.Προτρ.13 περιπορεύεσθαι κατ' οὐρανόν' || κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου : Γέμιν.2B ὁ ἥλιος περιπορεύεται τὸν ζωδιακὸν κύκλον' || περιπατῶ, βαδίζω περίριξ, ὄλγυρα : Ἐπιγρ.' Ἐπιδοῦρου 125) μτ. αἰτ. τοῦ τόπου, περιέρχομαι : Ἀριστ.Οἰκ. 135β,20 τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, Πολύβ.3,7,3, αὐτ.9,6,3 περιπορευόμενοι τὴν πόλιν, Διόδ.Σ.40,1, Δίων Κ 69,10 ἄπολοι δὲ θεάτρα καὶ ἀγῶνας περιπορευόμενος τὰς πόλεις, Κορνοῦτ.Φύσ.Θε.17'

|| κ. μτ. τινος πλεονασμοῦ : Πολύβ.4,54,4 πάντες δὲ περιπορευθέντες αὐτὴν κύκλω.

περιπόρευσις-εως (ἡ) μν. ἡ περιπορεία βλ.λ. : Νικηφ.Βλεμμ.268.

περιπόρημα-ατος (τὸ) Κόνρ. ἐσυνεχομένη περὶ-νη καὶ πόρηη, ὁ ἐστὶ κομβίον.

περιπορητός-ῆ-όν Ἦσ. «ὁ διὰ πόρηης περι-κεκομωμένος».

περιπορητῶμα-άομαι μτγν. περικομθῶν, κομπώνων διὰ πόρηης : Ἀππ.' Ἰβηρ.42 χρώτων ἱματίοις παχέσιν ἀντὶ χαμυδῶν αὐτὰ περιπορητῶμενοι.

περιπορηρίζω μν. πορφυρίζω πέριξ, ὄλγυρα, καθ' ὄλην τὴν ἐπιφάνειαν : Μελιτην.Γ 2839.

περιπόρηφος-ον ὁ πέριξ πορφυρούς, περιτεθειμένος πορφυρῶ, ὁ ἔξω παρυφὶν πορφυρῶν : Κρότ.Κωμ.3) λινοῖ περιπόρηφοι χιτωνίσκοι, Ἠρακλ.Πολ.69, Πολύβ.3,114,4 περιπορηφόσι χιτωνίσκοις κεκοσμημένων, ΚΜνασσα.Χρον.75 τινὰ μὲν περιπόρηφα τῶν ῥόδων ἐώρωτο' || περιπόρηφος ἐσθῆς-τήθεννα ἢ τήθεννα ἢ μετὰ πορφυροθαφούς παρυφῆς λευκῆ ἐσθῆς τῶν μειζόνων ἀρχόντων τῆς Ρώμης, ἦν ἔφερον κατὰ τὰς καθημερινὰς : αὐτ.6,53,7 προσλαμβάνουσι ἐσθῆτας .. περιπορηφούς, Διον.' Ἀλ.Ρωμ.2,7, Πλούτ.Ρωμ.26 καὶ τήθενον ἐφόρει περιπόρηφον' κ. ἀπὸ τῆς περιπόρηφος ὡς οὐσ. : αὐτ.25 γέραντα μὲν ἄγουσι δι' ἀγοράς εἰς Καπιτώλιον ἐν περιπορηφῶν, αὐτ.' H8.283A' || περιπόρηφοι (ἰαῖτες) οἱ τὴν περιπόρηφον ἐσθῆτα περιεβλημένοι παιδῆς τῶν ἐλευθέρων ἐν Ρώμῃ : αὐτ.Πολλ.18 ἐπὶ ταῖσις ὀμήρους ἐδῶκαν ἐξ εὐπατριδῶν περιπορηφῶν δέκα' 2) περιπόρηφος ἀγών εἰδος τὴν ἀγωνίσματος ἀθλητικοῦ ἐν Σιδῶνι : Ἐπιγρ.,Πλάτ.

περιπορηφόρησις παῖς (ἰδ) μτγν. ὁ περιπόρηφος παῖς, ὁ περιεβλημένος, ἐνδεδυμένος τὴν περιπόρηφον ἐσθῆτα : Στράτ.ΑΠ 12,185.

περιπορηφύω μτγν. ἐπιτετ. τ. τοῦ πορφυρέω, ἐπὶ θαλάσσης : Μαν.5,24 ἄλως περιπορηφύροντας.

περιποταμί (ἡ) μν. θαμ. ἡ κοίτη καὶ αἱ ἄχθαι τοῦ ποταμοῦ, ποταμῆς : Ἐρωτόκρ.1,2164 πού 'λαχε α' περιποταμίαν νερὸ θολὸ γεμάτη.

περιποταμίος-αν γλωσσ. ὁ περὶ τὸν ποταμὸν κείμενος, ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν κατοικῶν.

περίποτος-ον (ἡ) μτγν. ἐπὶ ποτηρίου, κυπέλλου, ὁ πανταχόθεν ἐπιτήδειος εἰς τὸ πίνειν (πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ ὄνομας ἀμφικυπέλλον) : Ἀθῆν.11,783B ἄλλαι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περὶ εἶναι φσιν, ἴν' ἢ περίποτον, ὁ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον.

περιποτῶμαι-άομαι ποι. τ. τοῦ περιπέτομαι βλ.λ., περιπίταμαι, πετῶ ὄλγυρα : Σοφ.ΟΤ 482 τὰ δ' αἰεὶ ζῶντα περιποτᾶται' || κ. μτ. αἰτ. : Ἠλιόδ.Α18,2,22 περιτριγυρᾶ δὲ περιποτᾶται τὴν πολι-ορκίαν, Κλήμ.' Ἀλ.53 περιποτῶμενον τὸν ὄρνιν.

περίπου ἐπίρρ. μτγν., μν. κ. νεώτ. ὡς ἔγρηστα, σχεδόν, ἄπαυον κάτω : Ἡρωδιδαν.Ἰστ.5,7,4 ἐτη .. περίπου ἐκκαίδεκα, αὐτ.7,5,2, Παῦλ.Αλγ.4,1.

περίπους-παδος (ὁ,ἡ) Ἦσ. «ὁ ἀρμόζων ἀπὸ τῶν συμμετρῶν τοῖς ποσίν ὑποδημάτων' ἢ ἀκριβῶς», Φώτ.' || Πολύβ.7,21184) «περίποδα, ὑποδήματα ἀρμόζοντα».

περιπρακτορία (ἡ) πάπ. φορολογικὴ περιφέρεισι.

περιπρακτινῶ καθιστῶ τὴν καταπράσινον δ-λον, δθ. τὸ παθ. ἐπὶ τῆς γῆς, καθίσταμαι, γίνομαι καταπράσινος, ὀλοπράσινος : Ἀν.Κρ.3,220 περιπρησίνωται τὰς βοτάναις.

περιπρηγῆς-ος-ές μν. διαπρηγῆς, ἀριστος, ἐξοχος : Τζέτζ.Πρό Ὀμ.111 κάλλει ἱμερόεντι περιπρηγῆ γανόωναν.

περιπρηθῶ μτγν. περιπίπρημι βλ.λ. : Κόνιντ.11,435.

περιπρησίς-εως (ἡ) μτγν. καύσις, ἀνάφλεξις πέριξ, ὄλγυρα, καθ' ὄλην τὴν ἐπιφάνειαν : Φιλολύμ.24,3 περιπρησίς ὄλου τοῦ αἵματος.

περιπρό έπιρρ. έπ. εις τό έμπρός και περίε τινός, δθ. μτφ. παραπολύ, περισσώς, έξαιρέτως, έξέχως, ένθουσιωδώς: 'Ιλ.Α 180 περιπρό γάρ έγχει θέν (Ο.Γαζής ένάνυ γάρ ένθουσιωδώς ώρμα πρό τών άλλων δόρατι), Καλλ.Δια86.

περιπρόάλλω μτγν. προβάλλω τι περίε, δλόγυρα έμπροσθέν τινος, ρίπτω ή θέτω ή δλόγυρα και έμπροσθεν, προτείνω εκ πάντων τών μερών: 'Οππ.Α4,657 **δυσμένεσι διπλά περιπρόβαλόντες ανάρσια τείχεα πέτρης**.

περιπρόθέω μτγν. προτρέχω περί τίνια, τρέχω έμπρός και δλόγυρα: 'Οππ.Αλ.2,440, αút.4,89 **άκατον δέ περιπρόθέουσαν άπάντη**.

περιπρόσάγω μτγν. προσάγω τινά εκ τών πέριξ: Δίων Χρ.1,570,3 **ούχι ταυτό ίερετον άπασιν έν κύκλω ταίς άγάλασαι περιπρόσάνας**.

περιπρόστατήτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του κυτταρώδους Ιστού του περιβάλλοντος τόν προσόστην.

περιπρόχέω χέω έμπρός και περίε, χύνω δλόγυρα και έμπρός, περιχύνω, καταπλημμυρώ, έν χρ. τό παθ. κτ. άόρ.: 'Ιλ.Ξ316 **ού γάρ πά ποτέ μ'ώδε θεάς έρος** . . θυμόν ένι στήθεσσι περιπρόχελεις **έδάμασα** (ούδέποτε έρωσ θεάς περιχυθείς **έδάμασε** τήν φυγήν μου έν τώ στήθει).

περιπρωκτικός-ή-όν νεώτ. ό άπαφρόμενος εις τό περιπρωκτικόν, ό .του περιπρωκτικού: περιπρωκτικοί **άδένες**, - περιπρωκτικόν **δέρμα**.

περιπρωκτικόν (τό) νεώτ. άνατομ. χωνοειδές βύθισμα του τριχωτού και μελαγχρού περιπρωκτικού δέρματος, άποτελούν τήν κάτω μότραν του πρωκτού, ά. πρόδρομος του πρωκτού.

περιπρωκτίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του περί τόν πρωκτόν ύποδοριου κυτταρικού Ιστού άπάντως άπι χρονίας δυσκοιλιότητας, έπί αίμορροΐων και ραγάδων πολλακίς του άκτιλιου.

περιπρωκτιώ-άω σαυλοπρωκτιώ-άω βλ.λ, σείω τόν πρωκτόν: πρβλ. 'Ησ. «περιπρωκτικώσιν, τρυφερευομένη έπί τή πυγή»: Κωμ.Αδέςπ.1114.

περιπρωτώ προσπατώ, προσκρούω έπί τινος, σκοινάπτω σέ κάτι, μτ. δοτ.: Πολύσιαι.1,32, 'Αγασθ.Ιστ.128D **περιπρωταίεν θαμά ταίς πέτραις**: 2) ηπτω εις, έμπήτω: Πολύσιαι.4,218 **περιπρωταίεν ένέδρα**: 3) κτ. έπέκτ. τίθειαι, έρχομαι άντιμέτωπος πρός τινα, συγκρούομαι: Πλούτ.Πύρρ.10 **ούκ έθούλετο τώ Πύρρω περιπρωταίαι**: 4) μτφ. έν άναφ. πρός αμφοράν: 'Ιώσ.Αι 17,5,5 **περιπρωταίεν έτέροις άφ' έτέρων**, Μαν.2,377 **άλεγνοισί περιπρωταίουσι ανεσσιν**, Τρυφιδό.312: κ. άπολ.: Φιλ.2,62: 5) περιπίπτω εις τιν: 'Αριστλ.άπ.487 (δ.άναγν. περιπεπρωκτόων).

περιπρωτι(ο)υχος (ό,ή) νεώτ. ό κάτοχος περιπτέρου βλ.λ.

περιπτέρνιον (τό) μτγν. τό περί τήν πτέρναν, δθ. ειδ. μηχαν. μεταλλικός άρμος συνδέων τόν βραχιόνα καταπέλτου με τόν αεροθάλαμον: Φιλ. Μηχ.Βελον.78,19 **ταίς πτέρναις τών άγκώνων περιθεις σιδηρά περιπτέρνια**.

περιπτέρνις-ιδος (ή) μτγν. επίδεσμος τής πτέρνης: Σωρ.Επίδ.60, 'Ορειδ.48,67.

περιπτέρω(ω) (τό) νεώτ. κ. δημ. μικρόν μεμονωμένον κίσμα πρός φυγαγωγίαν ή προσφάσιν όπό τών καιρικών μεθοδών, είτε πρός πώλησιν ειδών προχείραιμ χρήσεως, ώς έφημερίδων, σαγρέττων κτ.: 2) οικοδόμημα ή μέρος οικοδομήματος όπου στεγάζονται εκθέματα: τό 'Ελληνικόν περιπτερον εις τήν έκθεσην Παρισίων.

περιπτέρωσιν-αν μτγν. κ. νεώτ. ό περιπτέρωσιν φειδών περίε, δλόγυρα, δθ. περιπτερα πυρός οι απονήρες του πυρός, αι φλόγες Πά'Ασμ.8,6 **περιπτερα ούτης, περιπτερα πυρός, φλόγες ούτης**, 'Ησ. «περιπτερα' οι άποσπινθηρισμοί»: 2) άρ-

χιεκτ. έπι ναού, οικόδομήματος, ό έχων και εις τός τέσσαρας αύτου πλευράς πτερόν ήτι σειρών κώνων, ό περιβαλλόμενος από μίαν μόνον σειρόν κώνων ός τέσσαρων μερών: Καλλιπ.π.Αθην. 5,205Α **πρόστας** . . κύκλω περιπτερος, Βιτρ.3,2,1 3) δθ. μτφ. μεγαλοπρεπής: ΠΔ'Αμ.3,15 **συγγεως και πατάξω τών οίκων τών περιπτερον**: 4) ΕΜ 229,35 «περιπτερον' τό άκρον τής όροφής»: 5) 'Ησ. «περιπτερον ύψηλόν, πανταχόθεν εξέχον ή στέγην έχουσαν εξόχην»: 6) ό περιβαλλόμενος ύπό στοάς: 'Αθην.Μηχ.11,8.

περιπτερούχος (ό,ή) νεώτ. δ. τ. του περιπτερούχος βλ.λ.

περιπτύσματα (τά) σχόλ. τό τών σταφυλών άποπιέσματα, στέμφυλα, στράφυλα: Σχόλ.Αριστφ. Νεφ.45, αút. 'Ιππ.803 «στέμφυλα εκάλουσι οπαλοιαι τό τών έκαίων άποπιέσματα, περιπτύσματα δέ τό τών άμπελών».

περιπτύσσω άποφλοιώ, άφαιρώ περίε τόν φλοιόν, ξεφλοιδίζω, ιδ. άκωνίζω και καθαρίζω σιτηρά από τό άχυρα: Θεόφρ.Φι 9,16,9 **νύν δ' άν εις τριφειον, άλλα προπιπταστες και άφελόντες τό κέλυφος**, Διεύχ.π.'Ορειδ.4,7,21 κ. παθ.: Θεόφρ.Φι 4,4,10, Σωρ.1,122: 2) μτφ. έν μτχ. παθ. παρακ. περιεπιπτόμενοι άηπληλαμένοι Ισχυρα και καθαροί άστοί: 'Αριστφ.Αχ.507 **άλλ' έσμέν αύτοί νύν γε περιεπιπτόμενοι' τούς γάρ μετοίκους άχυρα τών άστών λέγω** || περιεπιπτόμενος τό είδος καθαρός τήν όψιν: Φιλότητ.Ηρ.3,4 || κ. μτφ.: Σινέσ.90 **κούφον δντα και περιεπιπτόμενον** . . τή φυγή, φορτίον τό όωμα περιεπίεμενον.

περιπτύγμα-ατος (τό) ποι. περιεπίλυμμα, περιδίπλωμα, έπίβλημα, σκέπασμα: Εύρ.Ίων 1391 **ιδού προίπτυμ' άντιληγος ειδικύλου**.

περιπτύκτος-π-ον μτγν. ό πτυκτός, διπλωτός περίε, διπλώνων δλόγυρα, δθ. περιπτύκτη εξαιρητίτις κλίμοξ πτυκτή, άνεμόσκαλα: 'Αθην.Μηχ.36,7.

περιπτύξις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ. τό περιπτύσσειαι τινα, περιβολή διά τών βραχιόνων, έναγκαλισμός: Πλούτ.Κάτ.Νεώτ.11 **κλαυθμοίς και περιπτύξεισι ταυ νεκρού**, Πλωτίν.4,7,8.

περιπτύσσεια μσν. κ. νεώτ. έν χρ. μ. τό μέσ. περιπτύσσειαι, μέσ. άόρ. περιεπτύξαιμ, παθ. άόρ. μτ. μέσ. σπμ. περιεπτύξην, περιδιπλώ, περιεπίπτω, περιεκίωω τινά περίε και καθ' έλην τήν έπιφάνειαν αύτου και σκεπάζω παντελώς: Σοφ.Αντ. 886 **κατηραφεύ τύμβω περιπτύξαντες** || περιυλλισσω, σκεπάζω από παντού: Εύρ.Εκ.735 **ού γάρ 'Αργείαν πέπλοι δέμας περιπτύσσοντες άγγέλωσσι μοι'** κ. παθ.: 'Αριστοιν.1,1, Γαλ.6,303 ή γαστήρ περιπτύσσειται **τή τροφή** || τό παθ.-κ. μτφ.: Πλάτ.Συμπ.196Α **πρός τούτοις άγρός τό είδος** (ό 'Ερωσί ού γάρ άν ολόξ τ' ήν πάντη περιπτύσσεισθαι' 2) περιδίπλω διά τών βραχιόνων, τών χειρών μου. έναγκαλίζομαι: Εύρ.ΙΑ 992, αút.Μήδ.1208 και περιπτύξας **δέμας κνυει προσαυδών τοιάδ'**, Βίων.1,44 **ώς σε περιπτύξω και χείλεια χείλεις μίξω**, Πολύδ.13,7,8 || μτγν, μσν. κ. νεώτ.έν τή σπμ. τούτη έν χρ. ό μέσ. τ. περιπτύσσειμσι'Ιουλ.Επιστ.193, Λιβάν.4,189,18 Σειληνός . . ό τόν Διόνυσον όπό τώ τριβώνι περιεπτύξάμενος, Θεοδώρατ.Επιστ.154,1319 **τάς άγιων και καλλινικών μαρτύρων περιεπτύξασθαι λάβρακας**, 'Ακολ.Πάαχα 'Ορθφ.Εωθινόν λαμπρυνθώμεν **τή πανηγύρι** και **άλληλους περιεπτύξώμεθα** || κ. έπι δράκοντος: Απολλ.Ρ 4,155 **μενείαν** . . άμφοτέρους **όλοθσι περιεπτύξαι γενέσειν**: 3) περιπτύσσω χείρας περιδιπλώ, συμπλέω, σταυρώνω τός χείρας: Εύρ.Αлк.350, αút.Ανδρ.417 **δάκρυτά τός λείβων και περιπτύσσων χείρας λέγ' οι' έπραξαι**: 4) ώς στρατιωτικός όρος, περικυκλώ, κυκλώνω **έχθρικός**: Ξεν.Αν.1,10,9 **έδεισαν** . . ή προσάγειν

πρός τὸ κέρας καὶ περιτύξαντες ἀμφοτέρωθεν κατακόφειαν" κ. παθ. : αὐτ.ΚΠ7,1,26 περιπτύσσοντο ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥστε πολὺ ἐπλευνέκται" 5) τὸ μέσ. μθφ. περιποιούμαι, ἐπιδαφιλεύω χρίστας, καλοπιάνω : Λιβάν.Λόγ.59,89 τήνδε τὴν μερίδα τῆς βασιλείας δύο ἔθνη περιπτύσσειται" 6) μθγν. ἐπιθέτω πέριξ : Φιλοῦμ.7,6" 7) ρηματ. π. περιπτύξις, περιπτύξις, περιπτύκτος.

περιπτύκτος-ον μθγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἄξιος ἐμπύσμου, κατάπτυστος, ἄξιος ἀποτροφῆς καὶ κατατροφῆσεως, βδελυρῶς, βδελυκτός : Ἐπιφάν.1, 211α ὄνομα αὐτοῦ περιπτύκτου.

περιπτύχη (ἡ) περίβλημα, περικάλυμμα, περιτύλιγμα : Γραφ. Ἀδέσπ.91 ἀπόλωλα, πέλων μ' ὤλεσαν περιπτύχαι" || δθ. κτ. ποιητ. μθφ. περιγραφικῶς ἐπὶ πραγμάτων περιβόλλωντων, περικλειστών τι : Εὐρ.Φοίν.1357 οὐ μακρὰν γὰρ τειχίαν περιπτύχαι ἰσχυρὰ. ἐκ τοῦ ὁλον περιπτύσσεισθαι καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν", Ἀριστφ. Ὀρν.1241 λιγυῖς δὲ σώμα καὶ δόμων περιπτύχας καταπαλάσσει σου Λικυμνίαις βολαίς" || ναυλοχοὶ περιπτύχαι τὸ ναυτικὸν προὔργιον, τὸ διὰ πλοίων τευχῶς : Εὐρ.Εκ.1015 αἰδ' Ἄχαιών ναυλοχοὶ περιπτύχαι" 2) περιπτύξις, ἐναγκαλισμός : αὐτ. Ἰκ.815 περιπτύχασαι δὴ χέρας προσαρμύσασα" 3) συνεκδ. ἡλιου περιπτύχαι πάνθ' ὅσα ὁ ἡλιος περιπτύσσειται, δόκιμης ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν : αὐτ. Ἰων.156 ἄρ' ἐν φενασίαις ἡλιου περιπτύχαις ἔνοστι πάντα τάδε... μαιβην.

περιπτύχης-ους-ές ποι. ὁ περιτεθειμένος, περιπτυσσόμενος πέριξ τινός : Σοφ.Αἴ.915 ἀλλά νιν περιπτύχαι φάροι καλύφω τῶδε παραμύθην" 2) μτ. δοτ. ὁ περικαλύπτων τι, δθ. ὁ πεπτικῶς ὀλος ἐπὶ τινος : αὐτ.899 νεοφαθῆς κείται, κρυφαίω φασιγάνω περιπτύχης.

περιπτῶτος πτύτω τι παντοῦθεν, καταπύτω, βδελύττωμαι, καταφρονῶ, σφαλίζομαι : Πορφ.Χριστ.63, Σιμηλκ.Ἐπίκτ.52,66, αὐτ.103" κ. παθ. : Ἀριστοτ.1,21 τὸ πάλαι σπουδαζόμενον ἐξαίφνης ἀπέριπται καὶ περιπτύδμενον ἀμελεῖται.

περιπτῶμα-ατος (τὸ) τυχαῖον αὐθόθεν, δθ. δυστύχημα, συμφορά : Πλάτ.Πρωτ.345β ὑπὸ πόνου ἡ ὑπὸ νόσου ἡ ὑπὸ ἄλλου τινος περιπτῶματος" 2) μθγν. εὐτυχῆς συμπτώσις, συγκυρία, κολῆ τύχη : ΠΔ Ροῦθ.2,3 περιέπεσε περιπτῶματι τῆ μερίδι τοῦ ἀγροῦ Βοδῶζ.

περιπτῶτολογία (ἡ) νεώτ. κτ. μθφρ. τοῦ ὄρου καζουιστικῆ ἱ-όσι βλ.λ.

περιπτῶτος-εως (ἡ) κ. νεώτ., δημ.-η, γενικ. ἰων. -ιος, τὸ πίπτειν, τὸ εἰσέρχεσθαι, ἡ εἰσοδος εἰς τὴν σκιάν τῆς γῆς : Κλεομήδ.2,6" 2) μθγν. κ. νεώτ. πᾶν τὸ συμβαῖνον, τὸ συμβῆναι ἢ συμβησόμενον, δθ. τυχαῖον συμβεβηκός, σύμπτωσης, περιστασιακόν, ἐνδεχόμενον, συγκυρία, ἀ. περιπτῶμα : Σέξτ.Ἐπιφ.1,144, Ἡκιδῶ.Αἰθ.6,14 ὡς τὴν Αἰγυπτίαν ὄραν ἢ τοῦ καιροῦ περιπτῶσις ἐνδέδωκε, -δὲν προβλέπεται περιπτῶσις παλέμου" || φρ. ἀπὸ περιπτῶσεως ἐκ συμπτώσεως, συμπωματικῶς : Σέξτ.Ἐπιφ.Μαθ.1,25" || νεώτ. ἐν τῇ περιπτῶσει ἢ ἐν περιπτῶσει καθ' ἣν ἢ καὶ ἐάν συμβῆ νά : ἐν περιπτῶσει καὶ βρῆξὲ θά ἀναβληθῆ ἢ ἐσάρτῃ" || ὄμ. ἐν ἐναντίᾳ περιπτῶσει ἐάν, ἀντιθέτως, συμβῆ νά... ἄλλως : ἐν ἐναντίᾳ περιπτῶσει πρέπει νά θεωρῆτε τὸν ἑαυτὸν σας παραρτημένον" || ἐν οὐδεμιᾷ περιπτῶσει οὐδέποτε : ἐν οὐδεμιᾷ περιπτῶσει θά ὑποχωρήσω" || ἐν πάσῃ περιπτῶσει ὅπως καὶ ἂν ἔδιδον τὰ πράγματα, πάντως : ἐν πάσῃ περιπτῶσει τὸ ταξίδιον θά ἀναβληθῆ" || ἐν περιπτῶσει ἐπιτυχίας -ἀποτυχίας ἐάν ὑπάρξῃ ἐπιτυχία - ἀποτυχία" 3) πείρα τυχαίου γεγονότος : Ἰνν.Παραγγ.1 ζυγκαιτινῶν... τὸν λογισάμδ, ἤνπειρ ἄκ περιπτῶσιος

παιέται τὴν ἀρχήν, Πλούτ.Ἡθ.918C οὔτε πείρα οὔτε περιπτῶσις, αὐτ.440A ἄλογος τριθὴ καὶ περιπτῶσις, Στωϊκ.ἀπ.2,29, Κλήμ.Ἀλ.366 φιλοσοφία κατὰ περιπτῶσιν ἐπιβόλος τῆς ἀληθείας.

περιπτῶσω μθγν. καταπίπτω, φοβοῦμαι λιν, μεγάλως, μτ. αἰτ. : Μουσαῖο.206 αὐ βρόμον ἤχηντα περιπτῶσαιμι θαλάσσης" κ. ἀπολ. : Φιλόστρ.ΑΠ4,110 οὐ καὶ τεירוμένοια περιπτῶσαντες Ἄχαιοι.

περιπτῶτικός-ή-όν μθγν. ὁ εἰς περιπτῶσιν, σύμπτωσιν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, ὁ εἰς τὴν τύχην ἐκτεθειμένος, ὁ ἀπὸ τυχαίου γεγονότος ἐξαρτώμενος, περιπίπτων, ἐμπίπτων, καταντών εἰς τι : Ἐπίκ.π.Πλούτ.Ἡθ.420D τὸ περιπτῶτικῶν τοῖς ἀναιρετικῶς, Ἄρρ.Ἐπίκτ.3,6δ, Μάρκ.Αἰρ.10,7 ἐπεχείρησεν ἡ φύσις αὐτῆ τὰ εὐατῆς μέρη κακοῦν καὶ περιπτῶτικά τῶ κακῶ" 2) ὁ τυχαῖος, ὁ κατὸ συμβεβηκός γινόμενος : Γαλ.Αἰρ.Εἰσ.2 περιπτῶτικὸν εἶδος ἐμπειρίας.

περιπτῶτικός ἐπίρρ. μθγν. κατὰ τρόπον περιπτῶτικὸν βλ.λ.ἡ, ἐν ἐξαρτήσει ἐκ τυχαίου γεγονότος : Ἄρρ.Ἐπίκτ.4,10,δ" 2) τυχαῖος : Σέξτ.Ἐπιφ.Μαθ.1,25 εἰ ἐξ αὐτοῦ περιπτῶτικῶς κατ' ἐνέργειαν ἔλγαιτο.

περιπτῶγής Ἦσ. «πρόνος».

περιπτῶμα-ατος (τὸ) [πυθ-έω] ἡ κύκλω ἐμπύσις : Ἰνν.Ἐπίδ.4,52.

περιπτῶκῶς καλύπτω τὴν πέριξ, κύκλω, ὀλόγωρα, πυκνῶς καλύπτω καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν : Ἀχιλλ.Τάτ.1,15 σμπλαξ... περιπτῶκῶσσα (τὴν πλάτανον) βραδίῃ τῆ κόμη" || ἐν τῷ μέσ. τ. περιβάλλω τὴν διὰ τινος πυκνῶς, κατακαλύπτω : Κτησι.ἀπ.57,11 περιπτῶκῶσθαι τὰς τρίχας ἀμφὶ τὸ σῶμα.

περιπτῶνοῦμαι-έομαι μσν. συμπυκνῶμαι παντοῦθεν : Νικηφ.Βλεμμ.Ἐπιτ.Φυσ.153 διὰ τοῦ ἀέρος περιπτῶνομένου καὶ οὐδ'... ὄντος διαφανοῦς.

περιπτῶνώ-ώω μθγν. περιβάλλω, περικυκλώνω τὴν μέ πύργους, κατασκευάζω πέριξ τινός πύργους, δθ. μθφ. περιφρουρῶ : Ἀγαπητ.Σχεδ.58 ἡ εὐσεβῆς δὲ βασιλεία ὑμῶν ἀπελημασμένης τετειχισμένη καὶ προσευχαῖς περιπυραυμένη.

περιπτῶρήγιον (τὸ) τὸ περὶ τὸν πυρῆνα κάλυμμα, φλοιός, φλοῦδα : Θεόφρ.Φ13,7,4 περιπτῶρήγιον πεφυκός ἰδ.γρ. περὶ πυρηνίωι

περιπτῶρον (τὸ) Ἐπιγρ. ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν πυρῶς, ἀνημμένων ἀνθρώκων : Ἐπιγρ.Σμύρνης θυμιατήριον τετράγωνον κατασκευασμένον πέτρας Τῆρας, ἔχον περιπτῶρον σιδηρόν.

περιπτῶτος-ον μθγν. καὶ μσν. ὁ εἰς πάντα τὰ μέρη γνωστός, περιβόητος, περιφημής, ξεκουστός : Ἀπολλ.Ρ4,213 Κόλοχαις Μηδέσας περιπτῶτος ἔρας καὶ ἔργα τέτυκτο, Παρθ.25,3, Ἄρρ.Ἐπιφ.Πολ.2,88 τῆς Καισαρίας αὐτοχίας περιπτῶτου ἀσπς, Κόλουθ.75, ΑΠ7,42, Ἐστ.Πον.345,72 τοῦ περιπτῶτου δένδρου.

περιπτῶζω κ. μσν. περικαλύπτω, σκεπάζω διὰ πύματος ὀλόγυρα : Ἰνν.Τόν.Ἀνθρ.47 τοῦτο [τὸ στόμα τοῦ τεύχεος] περιπτῶσαι, Φιλ.2,324 δέον τὰ στόμα ἢ περικοκδομησά ἢ περιπτῶσαι, Γεωπ.14,10,2 περιπτῶσαι κηρῶ" 2) ἐν τῷ παθ. τ. κλειομαι, καλύπτωμαι πέριξ καλῶς, ἐντελῶς : Ἀριστ.Νεοτ.470α,9" 3) ὄμ. τὸ παθ. ἐγκλειομαι, περικλείομαι : αὐτ Ζ1 592α,22 ἀπονίγνεται... ἐν περιπτῶμασθῆ ὀλιγος ἀήρ.

περιπτῶσιζω περιπτῶζω βλ.λ.1 : Θεόφρ.Πυρρ.43" κ. παθ. : Ἀριστ.Πρ.930β,2

περιρραγής-ους-ές (ρήγνυμι) μθγν. ὁ πανταχόθεν διεργαγός, πέριξ τεβραουσμένος, ὀλόγυρα ξεσχιμαμένος : Στατῶλλ.ΑΠ7,542 περιρραγῆς τρύφος, Κλήμ.Ἀλ.186 μὴ τὰς πλατειάς κύλιξ διαχέυσει τὰ χαίλη περιρραγῆς γίνωνται ηλατυνόμενου τοῦ στόματος.

περιρραίνω κ. μον. κ. νεώτ., όδρ. περιέρρανα, ραίνω τι πέριξ, όλόγυρα, περιρραντίζω, περινοτίζω : Θεόφρ. ΑΙθ.13' || **1δ**. έν άναφ. πρός Ιεράς τελετής : Άριατφ. Λυσ.1130 σί μέλι γε χέρινας βωμάς περιρραίνοντες' || κ. μέσ. περιρραντίζω έμαυτόν, περικαθαίρωμαι : Μέν.530,23 από κραυών τριών περιρραναί, Θεόφρ.Χαρ. 16,13, Άριστ.65,6' || **2)** δθ. τό μέσ. μτφ. έξαγιζομαι : Θεόφρ.Χαρ.16,2, Έπιγρ.Ρόδου από συνουσίας περιρραναμένου, Πολυδ.1,25' κ. παθ. : Νόνν. Δ.5,7 διζυγες ένθα και ένθα περιρραίνονται κεραιαί |βδοξί σούλοχύταις' || **3)** ύγραίνω, καθιστώ τι ύγρόν καθ' όλην αύτού την έπιφάνειαν: αύτ.14,48' || **4)** χέω, χύνω πέριξ, παντού : αύτ.29,156' || **5)** μτφ. διαποικίλλω, περικοσμάω, έν χρ. μ. τό παθ. : Φιλόλυμ.Γυναικ.20,1' || **6)** ρηματ.π. περιρρρασις, περιρραντής, περιρρραντήρ, περιρρραντήριος, -τήριον.

περιρραμμα-ατος τό έρραμμένον περί τι, ύφασμα περιεραμμένον, μαδάωμα' Ησέν λ. άκαυθός.

περιρρρασις-εως |ή| ή πράξις τού περιρραίνω, περιρρρασιμός, περιόρρρασις : Πλάτ.Κρατ.405B αί τας μαντικώς περιειδάσεις τε και λαυρά τά έν τοίς τοιούτοις και αι περιρρράσεις.

περιρρραντήρ-ήρος |ό| γλώσσ. ό περιρραίνων, έκτελών ραντισμούς.

περιρρραντήριον |τό| κ. μον. κ. νεώτ. κ. πέριρραντήριον |Έπιγρ.Δήλου| τό δι' ού περιρραίνονα, ακέουσ χρήσιμον ελς ραντισμούς, ελδ. δοχείον, δι' ού έρρράντιζον κτά Ιερεία κατά τας Ιεροτελεστιας ή άγγελίον περιέχον ύδωρ άγιισμού : Ήρ. 1,51 περιρρραντήρια δύο άνθηκη, Πορφ. Άποχ. 2,27' || μον. κ. νεώτ. πάν όργανον δι' ού περιρραίνουσι και ειδικώτερον τό δι' ού ραίνονται δι' άγιασμού οί πιστοί, άγιαστούρα, ραντιστήρ, φωτιστήρα' || **2)** περιρρραντήρια άγοράς τό μέρη της άγοράς τά ραντιζόμενα δι' ύδατος άγιισμού : Νόμ.π.Αλαχίν.1,21 μηδ' έντός της άγοράς τών περιρρραντήριων πορευέσθω, αύτ.3,176, Λουκ.Θυσ.12, αύτ.13 μη παριέναι ές τό είσω τών περιρρραντήριων' || **3)** μτγν. περιρρρασις βλλ. : Φιλ.1,156, Λουκ.Ψευδολ.23 πόσων περιρρραντήριων, ήσων ποταμών δεί;

περιρρραντής |ό| Έπιγρ. ό έκτελών ραντισμούς, άκόματόυχος ναού έν Σάρδεσι : Έπιγρ.Σάρδεων.

περιρρραντίζω μτγν. κ. νεώτ. περιρραίνω βλλ. : Άλέξ.Γραλλ.15 |δ.άνάγν. περινοτίζω' κ. παθ. : ΠΔ Άριθμ.19,13 ύδωρ ραντισμού αύ περιρρραντίσθη έπί αύτόν, ΐω.Χρυσ.2,523C, αύτ.3,909E, αύτ.698B ού μόναν αύ κλυδωνίζομένη άλλ' ούδ' έπεριρρραντιζομένη.

περιρρραντισμός |ό| μτγν. τό περιρρραντίζειν, άγιισμός δια ραντισμού : Σύμμ.ΠΔ Ζαχ.13,1, Γρηγ. Νύσσα.1,723C άγνελα και περιρρραντισμώ νομοθετήσαι τώ λαώ τό καθαρίσιον, αύτ.731C.

περιρρραπιζω μτγν. κτυπώ τί παντοόθεν, όλόγυρα : Πλούτ. Ήθ.977B πολλάκις δε τό στρογγύλον |άγκιστρον| ό κεστρεύς ύποπτεύων έν κύκλω περινήγεται τή αύρά περιρρραπιζών τό έδωδύμιον, **περιρρραπτήρια** |ή| Έπιγρ. γυνή ράπτουσα τί ή κεντώσα τί πέριξ έσθητός ή καλύμματος, τίτλος Ιερείας έν Πειραιεί.

περιρρράπνω μτγν. κ. νεώτ. ράπτω τι πέριξ, όλόγυρα, στριφώνω, ρελιάζω' μτγν. μ. έν τώ παθ. τ. έν χρ. : Διδό.Σ 20,91 καλύμματα έκ βυρσών περιερραμμένα, Πολυδ.7,84.

περιρρραπίσω μτγν. δια κτηρήσιμα κερματιζώ, τέμαχιζώ, κομματιζώ : Έρωκλ.15A.

περιρρραφή |ή| νεώτ. ή πέριξ τίνος ραφή, στρίφωμα, ρέλιασμα' || **2)** Ιατρ. περιρρρασις βλλ.

περιρρράζω άρχ. λεξ. έξαγιζώ δια θυσίας, περικαθαίρω' Ησ. «περιρρρίζειν» τό έπί τοίς καθαροίσις θύειν».

περιρρ(ρ)εμβεύσαι κ. περιρρ(ρ)εμβεύσαι 'Ησ. κπεριφθορήναι».

περιρρ(ρ)έμβομαι μτγν. άποθ. περιρρλανώμαι, περιεφρομαι : Ζώσ. Άλχ.244B μη περιρρέμδου ζητούσα θεόν.

περιρρρηής-οός-ές ό ρέων, ό κλίνων πρός τό έτερον μέρος, άντίθ. Ισόρροπος, ό δια τίς κλίσεις αύτού πρός τό έτερον τών μερών έξακώκων πεισιον : Ήπν. Άρθρ.50 αί πλάνησι |κλίσει| περιρρρηεις γίνονται τί κτύσσει, Ραύφ.Νεφρ.Κυστ.11, Νειλ.π.Φώτ.Βιβλ.514,25 αίμάτων γάρ χειμαρροι περιρρρηές ποιούσι τό σπαρέν.

περιρρρέω κλίνω εις τά πλάγια, μεταστρέφομαι : Ήπν. Άγγ.4 τά θήνια έπί άριστερα ή έπι δεδεσθώ .. και έφ' όκότερα άν περιρρρέειν ζυμώφερη, Γαλ.Βιβλ.2,828.

περιρρρρεφίς-εως |ή| ή πρός τό έτερον μέρος κλίσις : Ήπν.Κατ' Ήπτρ.12 ή δε περιρρρρεφίς, από τού περιρρρέειν ήλι θάτερον μέρος.

περιρρρέω κ. νεώτ., μέσ. μέλλ. μτ. ένεργ. σμν. περιρρρέυσομαι |Άριστλ. Ούρ.287β,101, όδρ.α' άποφρ. περιρρρέωσι |Λυκοούργ.961, όδρ. β' περιερρρήν |Ήπν. Έπιδ.3,41, παρσκ. περιερρρρκω |Γλατ.Κριτί. 111B|, μτ. αίτ. έπί ύγρού, ρέω περί τι|να|, πέριξ τινός, περιρρρέω τι : Όδ.1,388 τών δ' αίμα περιρρρε θερμόν ίόντα, Ήρ.2,29 έν τώ ήήσιον περιρρρέει ό Νεϊλος' κ. άπολ. : Θουκ.4,102 Στραμύνοσ έπί άναφύχουσι περιρρρρνω, Ξεν. Έλλ.4,116, Άριστλ. Ούρ.287β,10' || κ. έν τώ παθ. τ. περιρρράλλωμαι υπό ύδατος, περιρρρέομαι : Ξεν. Άν.1,5,4 περιερρρραι δ' αύτη υπό τού Μάσκα κύκλω, Άριστλ.Κόσ.393α.11' || κ. έπί ιδρώτος : Γλατ. Αιμ.25 άναφύχουσι τούς Ιππουσ ίδρωτι πολλά περιερρρρμένους' || κ. έπί δακρύων : Σουίδ. έν λ. άναυδός' || **2)** έπί άέρος, περιρρράλλω : Πλάτ. Φαιδ.111A τούσ δε έν ήήσισι άς περιερρρειν τόν άέρα πρός τή ήήρωσ ύσας' || κ. έπί πυρός, περικυκλώ : Λυκοούργ.96 λέγεται γάρ κύκλω τόν τόπον έκείνον περιρρρρηναι τό πυρ' || μτφ. κ. έπί πλήθους άνθρώπων : Πλάτ.Χαρμ.155D και αι έν τή παλαιάτω άπαντες περιέρρρειον ήμάς κύκλω κομίδη' || **3)** υπερπληροΰμαι τινος, πλημμυρώ έκ πάντων τών μερών, δθ. μτφ. έχω άφθονίαν τινός. Σοφ. Ήλ.362 σί δε πλουσία τράπεζα κεισθώ και περιρρρέτω βίσι |Βερναρδ.Γρ. «και άς είναι τά του βίου σου άφθονάτατα» |Διογ.Οίν.60' || φρ. ούδένος περιρρρέοντος ούδένος όντος καθ' υπερβολήν, δθ. περιπτύο : Πλούτ.Περ.16 ούδένος, οίον έν οίκία μεγάλη και πράγμασιον άφθόνιοι, περιρρρέοντος' || κ. έν τώ παθ. τ. : Φιλ.2,455 περιρρρρμένη άφθονία αγαθών' || κ. έπί προσ. : αύτ.1,592, αύτ.2,445, Λιδάω.Λόγ.64,90 περιρρρέονται μαθηταίς |έχουσι άφθονίαν μαθητών' | **4)** διαρρέω βλλ.71, άφανίζομαι, καθίσταμαι πτωχός εις τι, χάνω ύσαιώδη στοιχεία : Πλάτ.Κριτί.111B περιερρρρηκυίας της γής, όση πλείρα και μαλακή' || **5)** περιφθείρωμαι, Ήραινομαι, άδυνατιζώ, χανεύω : Ήπν. Έπιδ.3,4 πήγυσ όλος περιερρρρη' || **6)** έπί άνθέων, μαραινομαι, φυλλορροώ : Θεόφρ.Φι 4,8,9' || **7)** ρέω, τρέχω πάντοθεν πρός τά κάτω, έκπλητω, έκφεύγω, ξεγλιστρώ : Θουκ.4,12 πεισόντος αύτού ές τήν παρεμβρεσιαί, ή άσις περιερρρηύ ές τήν θάλασσαν |Βερναρδ.Γρ. «ή άσις τού έγλιστρωσεν όλόγυρα από τών βροχιάτων ίω τέ ού έκρεμάτο δια τού πόρνακόσ| και έβησεν εις τήν θάλασσαν»' || **8)** έπί δεσμών, πίντω πρός τά κάτω έξέ όλων τών μερών, γλιστρώ, χαλαροΰμαι, λίσσομαι : Ξεν. Άν.4,3,8 αύται δε |αί πέδαι| αύτώσ ατότόματα περιερρρρηναι, Πλούτ. Ήθ.304B, Λουκ. Άλ. ΐστ.211| τουντύθεν ήμιν αύτομάτων τών στεφάνων, περιρρρρτέων έλελύμεθα' || **9)** πίντω κάτω, καταπίτω Πλούτ. Άρτζ.15 πίνον εϋρέιν Ιππου

περιρρυέντα και τούτων άνευεγκείν, Παρθ.6,4 περιερρήσαν τών άρμάτων.

περιρρήνυμι κ. περιρρηγνύω [Πλούτ.Ποιη.6] ρηγνώ τι περίε, όλόγυρα, διασχίζω, διασπώ, άποσχίζω τι περίε, όλόγυρα : Πλάτ.Κριτ.113D τόν γήλοφον έν έφ' κατάκτιστο, ποιών ευερεχή περιρρήνυσι κύκλω : κ. παθ. : Αριστλ.Ζ1 578h,22-2) συχνότ. επί ένδυμάτων, σχίζω περίε, σχίζω, ξεσχίζω και άφαρω βιούσιε τι από τινος, άποσπώ : Δημ.403 περιρρήξας τόν χιτωνίσκος ό οικέτης, ζάινει κατά νύχτου πολλές, Πολύβ.15,33,4, ΚΔ Πράξ.16,22 περιρρήξαντες αύτών τά μύτια έκέλευον ραβδίσειν' || κ. έν τώ μέσ. τ. : Πλούτ. 'Αντ.77 περιρρήξαστο τούς πέπλους έξέσχισε τά έσούτου μύτια, Φιλ.2,44' || κ. άπολ. : Ίώσ.Α1 9,7,3, 'Αρρ.'Αντ.7,24,3 περιρρήξάμενος δέ τύπτεσθαι τά τε στήθη και τά πρόσωπα, Δίων Χρ.35,9, αύτ.46,12 [γυναικεις] περιερρηγμέναι' || ό παθ. τ. μτ. άορ. β' περιερράνην κ. ένεργ. τ. παρακ. περιέρρηξαι : Αίσχ.'Επτ.328 νέας τε και παλαιάς Ιππηδών πλοκάμων, περιερρηγμένων φαρών' || άπογυμνώ : Παρθ.15,3' 4) επί ύμένος, διαρρηγνώ τι κύκλω : Αριστλ.554,α,30 όταν δέ λάθη πέρας, τόν μέν ύμένα περιρρήξας έκπέταται' || κ. έν τώ μέσ. τ. : αύτ.552α,9 τά ζώα τά έκ τών σκώληκων περιερρηγμένα' || κ. παθ. έπί κελύφους ή ύμένος, έν ός περικλείονται τό νεογνά ή τά έμβρυα : αύτ.551α,23 περιρρηγνυται τό κέλυφος και έκπέταται έξ αύτών πτερωτά ζώα, αύτ.552α,6, αύτ.601α,13 διά τό περιερωγένας τό δστρακον' 5) επί νεκρός σαρκώς, περιερρώ βλ.λ.5) : Ίπν.'Αγμ.26' 6) άναγκάζω, κάμνω ρεύμα τι ή ποταμόν να διασχίσω, να διαχωρίσω μέρος τι γής : Ίσοκρ.11,31 [Βουσίρις] τόν Νείλων περι τήν χώραν περιέρρηξε' : || κ. παθ. διασχίζομαι, διαίρωμαι είς πολλά : 'Ηρ.2,16 τού Δέλτα κατά τό όξύ περιρρηγνυται ό Νείλος, Αιλ.Ζ1 7,24' 7) όμ. τό παθ. έκρηγνυμαι περίε τόπου τινός : Πλούτ.Κράσ.19 βρονται περιερρηγνυστο' 8) διαρρηγνώ τι περι τι ή επί τινος, προσαρτότω : Λοκ.Μισθ.Συν.2 πρός πέτραν . . ή ακόπελον άπόκρημον περιρρήξαντες τό δύστηνον σκαφιδίων, Πολυδ.11,14' 9) ρίπτω, ρίχνω : Κόιντ. 8,61 άλλήλασι περιρρηγνάσι άλλας' 10) όρος περιερρωγός όρος διερωγός περίε, ήτοι άπότομον, άπόκρημον πανταχόθεν : Νικ.Δαρμ.].

περιρρήδην έπίρρ. μτγν. ποι. κατά τρόπον περιρρηδῆ βλ.λ.2), όλισθηρόν, είς θέσιν ή σχήμα επικλινές ή κατά περιφρείσαν : 'Απολλ.Ρ 4,1581 περιρρηδῆν δ' έτέρωσε κλινομένης χέρσισο.

περιρρηδῆς-οῦς-ές ό κύκλω τινός, ό περι τι ή επί τινος πίπτων άποτόμω, άνατρεπόμενος : 'Οδ. Χ84 περιρρηδῆς δέ τραπέζῃ κάππασε δινητέεσ ισχόλ. 'ατροδηθείς περιφερής έπεσε τῆ τραπέζῃ ώς περικλάσθηται περι αύτήν) : || μτγν. ό επί πρόσωπον μεθ' όρημής καταφερόμενος : 'Απολλ.Ρ 1,431 ήριπε δ' ίό βούς) άμφοτέροισι περιρρηδῆς κεράσει Ιεπί σφαγέντος βοός πίπτοντος έμπρός επί τών κεράτων του, 'Ωρος έν ΕΜ 664,39 2) ό έπικλινής έκατέρωθεν : Ίπν.'Αρθρ.16' 3) ό ύπιπασμένος, ό ύπιπας : αύτ.Γυν.2,158, Γαλ.18h,420' 4) ΕΜ 664,39 κεριρρηγνάς, περιρρηγός.

περιρρήεις-εως(ή) διάρρηξις και πτώσις περίε, διασχισις, άπόσπασις πανταχόθεν, ίδια περιθραυσις όστών ή περιγυμνωσις αύτών από τών νενεκρωμένων σαρκών : Ίπν.'Αρθρ.69' 2) μτγν. κυκλωτερής, περιφερής θραύσις : Γαλ.η.'Ορειδ. 46,21,5' 3) μαν. διάνοεις τραύματος : Ίπνιατρ. 100 Ίνα μη περιρρηξην λάθη, αύτ.104.

περιρρήσσω μτγν., όπτ. περιρρητῶν [Διοδ.Σ 17,35, Φιλ.2,230, Διοσκ.2,107], παραδλ. τ. του περιρρήνυμι βλ.λ. : Γαλ.11,138, Κόιντ.β,332 Ίεσφ.άναγν.].

περιρρητινούμαι-όδομαι μτγν. καλύπτομαι περίε υπό ρητίνης άλείψομοι, χρίομαι όλόγυρο από ρεσίνι : Γαλ.12,659 [σμφ. άναγν.].

περιρρινώ-έω μτγν. ρινίζω τι περίε, όλόγυρα : 'Ηρων Αύτομ.271,9 περιέτεμον και περιερρίνησα τήν έκτός γραμμήν.

περιρρίπτω μτγν. ρίπτω τι περίε τινός, κύκλω, όλόγυρα ή επί τινος : Κόιντ.Β.332 [πιβ.] || κ. παθ. έν τώ άορ. β' άναρφ. περιρριφῆναι ισχόλ. 'Απολλ.Ρ 2,1210), ρίπτομαι περίε, όλόγυρα : Αισθ. 2,ι, αύτ.23.

περιρρογάζω σχόλ. ρογιάζω, κάμνω ρογιάσμον τινα διά συστροφῆς τών ρωθώνων πρός περιγέλον τινος, περιηγώ, περιαιώ, περιφρονώ : Σχόλ.'Αριστφ.'Ιπν.694 «τό περιεκόκκισσα, περιερρρόγασσα και ύπεριείδον και καταφερόνησα».

περιρροή(ή) ροή έκ τών περίε, πανταχόθεν, ρεύσις όλόγυρα, έκροή και συρροή που : Πλάτ.Φαιδ. 111B ώς άν έκάστους [τοις ποταμοίς] τύχη . . ή περιρροή γιγνομένη Ίώς έκαστος ποταμός ρέει έκ τών περίε' 2) μτγν. τό ρευστόν : 'Αρετ. Χρον Νουσ.1,13.

περιρροία(ή) ή περιρροή βλ.λ.1) : Πλούτ.'Ηθ. 1128C ώς άν έκ τῆς άνακοχῆς περιρροία καταλαμβάνουσα συνεπωθή τό πορθμεϊόν' 2) ύδαρης έκκρισις, άνοσπότησις κατά τήν δυσεντεριαν : Ίπν.'Επιδ.1,5 περιρροια μετά πόνου χολώδεες, ζυσματώδεες, πυώδεες και στραγγουζώδεες.

περιρροϊώ-έω μσν. προκαλώ βοήν, όξύν ήχον περίε, κάμνω τι να έκπέμφη περίε, όλόγυρα όξύν ήχον, δικην συριγοῦ, ν άντηχηση περίε όξέως : ΚΜονασσ.Χρον.154, αύτ.4Β20.

περιρρομβά-έω μτγν. κ. μσν. περιστρέφω, κάμνω να περιστραφή τι ώς ρόμβος, στριφογυρίζω κύκλω, άναποδουγυρίζω : Πλούτ.'Αντ.67 αλλά τήν έτέραν τών ναυσαρχιδών . . τῷ χαλκώματι πατάξας περιερρόμβησε, Τζέτζ.Λυκοφρ.310.

περιρροπή(ή) μτγν. ροπή, κλίσις πρός τό έτερον τών πλευρών : Γαλ.1812ι,430.

περιρροπος-οος-ουν-οον ό περίρρυτος βλ.λ. : 'Ηρ.1,174 έούσιε τε πάσης τῆς Κνιδιῆς πλῆν όλιγιῆς περιρροῦ' 2) ό ρέων περίε, όλόγυρο, έκ πάντων τών μερών, περιέρχων : 'Αριστειδ.Λόγ. 431ι,24' 3) τό άρσ. ώς ούσα. ή περιρροή βλ.λ.1) : 'Ίώσ.Α1 18,9,1' 4) όμ. ώς ούσα. ή περιρροία βλ.λ.2) : Ίπν.'Επιδ.1,26, δ' πολλά διηλίθε μετά περιρροῦ χολώδεας, αύτ.3,17, ιστ', αύτ.Κωσμ.629.

περιρρυής-οῦς-ές μτγν. ό κύκλω ρέων, ό καταπίπτων όλόγυρα : Πιος π. 'Ωρος έν ΕΜ 664,39.

περιρρυπος-ον ό ρεφυωμένος περίε, πλήρης ρύπου πανταχόθεν, κατάρρυπος, καταλερωμένος : Κράτ.Θηδ.4.

περιρρυπτός μτγν. άπομάσσω περίε, πλύνω όλόγυρα, καθαρίζω έντελώς : Γαλ.11,129' 'Ορειδ.Εύορρ.2,1.

περιρρυσις-εως(ή) μτγν. περιρροή βλ.λ.1) : 'Αγοθρχ.50 νῆσον ποιεῖ ίό ποταμός) τῆ περιρρῦσει τήν Μερόνην' 2) Ισχυρά ροή είς τό περίε : Γαλ.19,456 αίμορραγία έστίν αίματος λάθρος έκχυσις και κατά περιρρυσιν μέν μεγάλης ούσις τρώσεως.

περιρρυτός-ον κ. μσν. κ. νεώτ., δωρ. -ος-α-ον [Άλκμ.21, Αίσχ.Εύμ.77] ό περίρρυτος βλ.λ.1) περιερρέμενος, περιερχόμενος υπό ύδατος υπό θαλάσσης : 'Οδ.Γ 173 Κρήτη τις γαί' έστι μέσωφ ένί ασπινο πόντῳ καλά και ήνερα, περιρρυτός, 'Ησιόδ.Θ 193, αύτ.290, 'Ηρ.4,42 Λιδῶν μέν γάρ δηλοῖ έωυτήν έούσα περιρρυτός, Αίσχ.Εύμ.77, Σοφ. Φιλ.1, 'Θουκ.4,64, Πλούτ.'Ηθ.941C, 'Αριστειδ.Λόγ. 44117,8, Νεοπτόλ 2 ώκεανός τῷ πάσα περιρρυτός ένδέδετα χθών' 2) ένεργ. ό ρέων περίε, όλόγυρα, περιέρχων : Εύρ.Φοίν.209 πλεύσασσα περιρρυτών ύπέρ άκαρπίστων πεδίων Σικελίας

ηλευσασα υπεράνω των άγωνων πεδιάδων, αι όποιοι περιβρέχουν την Σικελιον, δηλ. ύπερ τού πέλαγος τού Σικελικόν.

περιρρώξ-ώγος Ιό,ή) μτγν. ό κύκλω άπεχασμένον, θετραυσμένον, άπότομος, άπόκρημας πανταχόθεν : Πολύβ.9,27,4 πέτρα άπότομος και περιρρώξ, Διον. Άλ.Ρωμ.9,15 (-Γολυθ.άπ.200).

πέριξ επίρρ βοιωτ. προφ τού πέριξ βλλ. : Έπιγρ. **περιαίνω** κ. νεύτ., έπ. περισαίνω έπί κυνών, σείω, κινώ την ούραν περί τινα : Όδ.Π.4 Τηλέμαχον δέ περίσαινον κίνες, αύτ.Κ.215 ούρῃον μακρότε περισαίνοντες" || κ. έπί σαργών : Όππ. Άλ.4,361. 2) μτφ. περιτριγυρίζω, ακολουθώ τινα δουλικώς, τόν κολακεύω ταπεινά, μετ' ευτελείας : Όρφ.Λιθ.430 γλώσσησιν . . περισαίνειν σκύλακες ώς, Θεμιστ.Λόγ.7,92D την φύσιν επικρύπτεσθαι πειρωμένον και αικάλλοντες και περισαίνοντες, αύτ.21,2581), Σιμηλίη.Έπικτ.52D περισαίνειν τινά ώς δέσποτην, - αι περισαίναντες τούς Ιαχυρούς τής ημέρας.

περιαλεύω μτγν. σαλεύω, κινώ, σελω τι πέριξ, κύκλω, δόγυρα : Μοσχί.Ίατρ.Γυν.Παθ.23 τού στόμα τής μήτρας περιαλεύουσα. 2) μτφ. κλονίζω, καταθορυβώ : Ίω.Χρυσ.3,635B ούδέν τούτων τόν πατριάρχην περιεάλευσε.

περιασπγγίτις-ιδος ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή τού περιγονάσιου τού περιβάλλοντος την σάβηγγα ή φαγόγιον, όναπτυσσομένη ένιποτε ώς παραλλαγή πνελοπεριτονίτιδος μετά φλεγμονήν τής φώθηκας και τής σάβηγγος.

περιασπλιζω μτγν. σπλιζώ περί τι, ήχώ, περιηχώ διά σάβηγγος : Συνέσι.128Α ών άν ό μύθος περιασπλιζά τά ώτα" || κ. παθ. ών περιεσάλλισται ή -ικται ούδέποτε ήχησαν περί αυτόν αι σάβηγγες, δέν διεσπλιήθη : Εύδαμίδ.π.Πλούτ. Ήθ.192B [στοδ.4,13,65] ό λόγος θαυμαστός, ό δέ λέγων ού περιεσάλλικται, Κλημ. Άλ.977 περιεσάλλιζομαι πο λεμικούς όργάνους, Εύστ Πον.213,20.

περιασπλιζομαι Ιό) μτγν. τού περιεσπλιζέιν, τού περιηχέιν κύκλω διά σάβηγγος : Ίουλ.Λόγ.5,169D περιεσπλιζομύ παρασπλιζάνεαι.

περιασπλιζω-εως ή) ή περί τι αυσώρρευσις και σύνθλιψις : Άριστλ.Πρ.924b,9, Θεόφρ.ΦΑίτ.5,66 περίεσπλις τής γης.

περιασπλιζω μτγν. περικόπτω πανταχόθεν, δόγυρα τάς άρκακς, έπί πληγής : Ηκλιόδ.Χειρ. π. Όρει8,46,22,12, Φιλούμ.3,5, Παύλ.Αιγ.5,3.

περιασπρισμός Ιό) μτγν. κοπή, αφάιρεσις πέριξ, δόγυρα, πανταχόθεν τών σαρκών πληγής : Φιλούμ.7,5, Διοσκ7,1 περιεσπρισμός δέ και έκτομή πλουσιώτερον κατασπασμού βοηθηούσι.

περιασπρισκος-ον ό ύπά σαρκων περιεχόμενος, περιβαλλόμενος, σαρκόωδης, κρεατώδης : Άριστλ.Φυσιον.809b,7, "Άδαμ.22" || κ. έν κωμ. : μτφ. : Κλέαρχ.Κωμ.2 τού φωνάριον ήμιν περιεσπρισκος γίνεται [ιδιόρθ. περιεσπρισγον].

περιασπρισκώ-όω μτγν. περιβάλλω, περιεαλύπτω τι έκ πάντων τών μερών διά σαρκών : Γαλ.10,324. **περιασπρισκώσις**-εως ή) μτγν. περιβολή, περιεαλύψις διά σαρκών : Γαλ.10,336, Όρει8 46,9,2 ή κατά περιασπρισκωσιν θεραπεία.

περιασπρισμα ατος Ι)ό) περικόπημα, άπόρριμμα, πών τού έκ σαρώσεως συναζόμενον άποκάθαρμα, σκουπίδι : Αβ 296, ΕΜ 5,9,46.

περιασπριτω συσσωρεύω τι πέριξ, σωρεύω δόγυρα, περιεσωρεύω : Άριστλ.Πρ.924b,4 περιεσπριτω την γην περί τάς ρίζας, Θεόφρ.ΦΑίτ. 5,6,5, || κ. έν γφ παθ τ. : Άριστλ.Πρ.92"α,28" 2) έπί όπων, περιφρασώ, φράσω τελείως, στουπνώσ : Πολύβ.21,28,14 περιεσπριτωστας τά χείλη τού πύθου πανταχόθεν" κ. παθ. : Άντυλλ.π. Όρει8,6,10,12 [εϊκ].

περισεδέννυμι μτγν. σθένωμι τι κύκλω, σθίνω κοπί δόγυρα, τού παθ. : Πλούτ.Ήθ.997Α τή βαφή τού σιδήρου περισεδέννυμένον τού αίμα. 2) τού μέστ. μτφ. καταπαύω, καταπρόνω : Ίώσ.Π1 3,7,18 περισεδέννυσθαι δέ αύτοίς τάς όργμας.

περισειρία Ήσ. «τά πλάγια τής γλώττης» πρδλ. παράσειρος.

περισειώ, έπ. περισειείω, μ. τού παθ. παρατ. περισεύοντο, σείομαι κύκλω, κυμνίζομαι πέριξ τινού, πινάσσομαι δόγυρα : Ίλ.Τ.332 περισεύοντο δ' έθειραι [οί όλογοίτριχες τής περιεκεφαλαίας ένιπνάσσοιτο δόγυρα], αύτ.Χ.315, Βασί.1,572b φύλλα τοίς κιάδοσι περισειόμενα, Ίω.Χρυσ.6,348D [εϊκδ. Paris ult.] πέταλα τούτων περισειόμενα.

περισειμένος-ον ό πάνω σεμνός, ό λίαν σεβαστός, ό πολύ σεβάσιμος : Εύπ.333 τού κάλλη τού περίσεμνα, Άριστφ.Σφ.604 κάναφανήσει πρωκτός λουτρού περιγιγνόμενος τής αρχής τής περισεύμου, Φιλ.2,9,40 την περισεύμον τριάδα.

περισεπτος-η-ον ό λίαν έξόχως σεπτός, ό πάνω τετημημένος, ό πολύ σεβάσιμος : Αισχ.Εύμ.1038 γάς ύπό κεύθεσιν . . τιμαίς και θυσιαις περίσεπτ' Ίν' έχητε, Άγιοθουλ.2 τού ζών τούτο περισεπτον ήγούνται.

περισήμος-ον ήσηλ, δωρ. περισημός-ον ό λίαν πεφημισμένος, ό πολύ περιήγμος, περιφανής, έξόχος, διαδόχτος : Εύπ.Ήρ.1018 ό φάνας ήν . . περισεμνότατος, Καλλ.όπ.1,54Ρ, Μόσχ.1,6 έστι δ' ό παίς περισεμνος, Φιλ.2,330 σημείω περισημοτάτω, Ίώσ.Α1 15,1,6 περισημοτάτην έορτήν, Πάπ. περιστεριών περισημος.

περισήμομαι παθ. μτ. άμτβ. παρακ. περιεσση-ομαι, σήπομαι πανταχόθεν, είμαι σεσηλωός κύκλω ή δολοκλήρωσ, σπλιζώ δόγυρα, έντελώσ : Ίππ.Νούσι. 2,36 έπήν περιεσπῃ, Θεόφρ.Φ1 3,9,3 όταν εκπεσόντα [ιδένόρα] περιεσπῃ τού λευκαί και τού κύκλω.

περισεθενής-ος αύξ [σθένος] ό καθ' ύπερβολήν Ιαχυρός, ό πολύ δυνατός : Πινδ.Ν.3,16 έν περισεθενεί μαλαχθελις παγκρατίου στόλω, αύτ.όπ.131,2 σώμα μέν πάντων έπεται θανάτω περισεθενεί.

περισεθενώ-έω [περισεθενής] είμαι περισεθενής βλλ., καθ' ύπερβολήν Ιαχυρός, δυνατός : Όδ.Χ.368 μή με περισεθενέων δηλησεται αύτέ χαλκώ ήμῃπως έν τή περισσή, τή μεγάλη αύτου δύναμει . .]. **περιστάλιω** μτγν. ποικιλώ τι κύκλω, κεντώ τι δόγυρα, τού παθ. : ΠΔ"Εξ 36,13139,6 και έποησαν . . τούς λίθους τής σμαράγδου συμπεπορημένους και περισεσταλιμένους χρυσίω.

περιστινώ-άω Ήσ. «περιστινώ» αφέλλειν τού προκειμένου» [όναγν. περιεσπῃν].

περιστιθροον μτγν. ό περιεκαλυμμένος διά σιδήρου, ό έχων δόγυρα σιδήρον : Διδό.Σ. 3,33 ρόπαλον τύλους έχον περιεστιθροος.

περιστό προύμαι-όμαι [περιστιθροος] μτγν. περιεβάλλομαι, περιεαλύπτομαι διά σιδήρου : Βίτ. 49,5 περιεστιθρωμένα τά άκρα, Πάπ.

περισκαίρω μτγν. σκαίρω κύκλω, σκιρτώ πέριξ, άναπηλώ δόγυρα, μτ. όστ. Ήσ. «περισκαίρωσαι» περισκαίριζομαι" : Όππ.Κυν.1,143 έασιφίλησι περιεσκαίρωσι τεκώσασιν" όμ. κ. μτ. ατῃ. : Νόνν.Εύαγγ.Ίω.10,3 ήλσα . . περιεσκαίρωσι νομή" όμ. άπολ. : Άνών.έν Ρητ.1,640 14 Ιδών τά φυτά περιεσκαίρειν και αίον ειπειν έπαγγέλλεσθαι.

περισκάλλω μτγν. κ. μαν., όσφ. ό προστ. περιεσκαίλω, σκάλλω κύκλω, σκάπτω, σκαλίζω τι δόγυρα δι' όξέος όργάνου : Γαλ.6,619 άμπελωσι άγρίας . . περιεσκάπτων ή περιεσκάλλων, Γεωπ.5, 42,1 περιεσκαίλω τού στελέχους και έπιμελού αύτῆς [τῆς άπέλου] [άναγν. περιεσκαίφω].

περισκάπτω κ. μαν. θρύσσω κύκλω, σκάπτω δόγυρα, περιερόπτω : Θεόφρ.Φ1 4,14,7 μεγάλα δέ συμβάλλεται και τά τραύματα και αι πλη-

γαί των περιοκαπόντων, Ἡρακλεωτ. Πίν. I, 173 περιοκαπτεν δένδρα, Φιλ. 2, 274, Ἀλκιφρ. 3, 13, 70 γύρουσ περιοκαπτεν, Ἰω. Χρυσ. I, 10 γήνοσ, όταν ἰδῆ τὰ σπέρματα φύόμενα, . . . περιοκαπτεν, Γεωπ. 3, 3, 6 περιοκαπτεν ἀμπέλουσ: κ. παθ. : Θεόδωρ. Φ. Αἰτ. 5, 9, 3 διὰ τὰς ἐλικώσεις τῶν περιοκαπτομένων 2) ἀνοσκάπτω πανταχόθεν, δόγγυρα, τὸ παθ. : Διον. Ἀλ. Φωμ. 2, 31 περιοκαφέσις τῆς γῆς 3) κόπτω κύκλω τὴν ἐλίκω κοχλίου τὸ παθ. : Ὀρειθ. 49, 4, 66 4) ρηματ.π. περιοκαφίς.

περισκαρίζω Ἡσ. γλώσσ. τοῦ περισκαίρω. **περισκαρίζω**-εωσ (ἢ περισκάπτω) πάπ. κ. μαν. τὸ περισκαπτεν βλ. λ. I, τὸ σκάψιμο δόγγυρα : Πάπ. Γεωπ. 9, 2 τὴν περιοκαφίν τοῦ βάθουσ.

περισκαδάννυμι μτγν. σκεδάννυμι κύκλω, διασκορπίζω περίε, δόγγυρα : Κλήμ. Ἀλ. 226 ἀχλὺν περιοκαδάννυσι τοῖσ ἀισθητηρίοι.

περισκαδασία ἰή μτγν. ἡ τραχύτης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἐπὶ τοῦ ἐλλεθόρου : Ὀρειθ. ἀπ. 80 ἰπθ. γρ. ἀντὶ περιοκαεία, πρὸβλ περιοκαείης 3I.

περισκαεία ἰή ἰπερισκελίη ἢ ἰδιότης τοῦ περιοκαείουσ βλ. λ. I, ἢ σκληρότης, ἢ σφοδρότης, ἢ τραχύτης : Πορφ. Μαρκ. 2 τῇ πρῶσούση περιοκαεία τῶν ἀναγκαίων 2) μτγ. ἢ ἀκαμπτὸς ἐπιμονή, ἢ σκληροτραχηλία, ἢ δυσκολία : Ἀριστλ. ἀπ. 29 τὸ λεγόμενον . . . χωρὶς πάσης περιοκαείασ εἰς ἐνοιαν ἤνιν ἔλθειν.

περισκαείης-οὐς-έσι (ἢ ἰσκέλλω) κ. μαν. ὁ λίαν ξηρός καὶ σκληρός, ὁ πολὺ τραχύς : Σοφ. Ἀντ. 475 τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον ὄπτην ἐκ πυρός περιοκαείη θραυσθέντα ἰβερναρδ. Γρ. ἐτὸν ἰσχυρότατον ἰσπερώτατον σίδηρον, ἀφ' οὗ ὀπητῆ διὰ τοῦ πυρός, ὡστε νὰ γίνῃ ὡς ἐπὶ τοῦ πυρός ὁ πολὺ σκληρός . . . 2) μτγ. ὁ λίαν ἐπίμονος, ὁ πολὺ ἰσχυρογνώμων, ἀκαμπτὸς, σκληροτραχηλὸς, δύστροπος, ἰδιότροπος : Σοφ. Αἰ. 649 ἀλίσκεται γὰρ δεϊνὸς ὄρκωσ καὶ περιοκαείησ φρίνας, Μάρκ. Αὐρ. 4, 28 μέλαν ἦθος, θῆλυ ἦθος, περιοκαείη ἦθος, Σιμπλίκ. Ἐπίκτ. 62D περιοκαείστερος, Λέων Φιλ. ΑΠ 9, 57B περιοκαείησ χαρακτήρ 3) τὸ οὐδ' τοῦ συγχρ. περιοκαείστερον ἀπὸ ἐπίρω. μετὰ μεγαλυτέρας σταθερότητος, ἀκαμψίης, δυσακολίας, ἐπιμονῆσ : Μέν. ἀπ. 6, 3 ὁ γὰρ μετρίωσ πρῶττων περιοκαείστερον ἀπαντα τάνιαρα . . . φέρει 3) ἐπὶ φαρμάκων, ὀριμὸς, τραχύς, σφοδρὸς, ἐρεθιστικὸς : Ἰππ. Ἐλκ. I, Θεόδωρ. Φι 9, 10, 4 ἐλλεθόροι σκληροὶ καὶ περιοκαείησ, Γαλ. 10, 373 4) ὁ ὑπερβολικὸς, ὁ ὑπέριμετρος, ὁ σφοδρὸς, ὁ ἰσχυρὸς : Θεόδωρ ΦΑἰτ. 5, 14, 9 περιοκαείησ ἀπὸ ἐφ' ἐκότερα ἰυπερβολικὸσ καὶ εἰς τὴν θερμότητα καὶ εἰς τὸ ψύχοσ, Φιλὸχ. 171 ἀπειργεῖται τὸ περιοκαείησ καὶ ταῦσ ἀχμοῦσ 5) ὁ δυσχερὴς, ὁ δύσκολὸσ, ὁ δυανότησ : Στράβ. 14, 1, 9 ἀνάγκη δ' ἐπὶ τῶν ἐνδόξων τόπων ὑπομένειν τὸ περιοκαείησ τῆσ τοιαύτης γεωγραφίασ, Κορνούτ. Φύσ. Θε. 32 λαξῶν καὶ περιοκαείων ὄντων τῶν χρῆσμων, Θεών Ρήτ. 4 πράγμα φύσει περιοκαείησ.

περισκαείης-αὐς-έσι (ἢ ἰσκέλλω) μτγν. ὁ περὶ τὸ σκέλωσ 3) ὁθ. τὸ οὐδ' κτ. πληθ. περιοκαείη ἐσωτερικὴ περιοκαείη, ἐσώθωρακον κ. π. Φῶτ. Ἐβραϊκῶσ, φημιόλογοσ : ΠΔ Ἐξ. 28, 42(38) καὶ ποιήσασ αὐτοῖσ περιοκαείησ λιναὶ καλύψαι ἀσχυροσύνην χρωτὸσ αὐτῶν, Φιλ. 2, 157 ὄμ. κ. κτ. ἐν. : ΠΔ Λευιτ. 16, 4 περιοκαείησ λινοῦσ ἔσται ἐπὶ τοῦ χρωτὸσ αὐτοῦ πρὸβλ. περιοκαείησ 2) ὁ ἔχων διαστικτικὰ τὰ σκέλη : Χλόη. Πλάτ. Εὐθωρ. 11B πρῶτοσ περιοκαείησ ἀγαλμα ἐσχημάτισε, τῶν πρὸ ἐκείνου κατὰ ταῦτὸ συμβεβηλτικῶτα τῶ ὀδοε τὰ βρέθη ἐργαζομένων ἰπθ. τοῦ Δαυδάλου.

περισκαεία ἰή μτγν. κ. μαν. τ. τοῦ περιοκαείησ βλ. λ. : Ὀρειθ. 8, 6, 6, Παῦλ. Αἰγ. 6, 112 ἀνευ τινὸσ περιοκαείησ.

περισκαεία ἰθὰ μτγν. ἐσωτερικὴ περιοκαείη, ἐσώθωρακον Ἐσούθω. «περισκαείη» ἢ ἐφόρουσ σὶ Ρωμοῖσι περὶ τὸ σκέλη ἦσαν δὲ κροκοδαφῆ : ΠΔ Ἐξ. 28, 42(38) περιοκαείησ λιναὶ ἰδ. γρ. περιοκαείη. **περισκαείω** μτγν. κ. μαν. ὑποσκαείω, ἀνατρέπω, ἐπιβουλεύομαι τινα : Μακάρ. Ὀμιλ. 164D δαίμονεσ περιοκαείζοντεσ τὴν ψυχὴν 2) μαν. στρέφομαι, περιστρέφομαι περὶ τοῦσ ὀδοεσ τινὸσ : Ἀκρον. Κ ἐν ASS Μαΐου 7, 83, 34 ὁ τε γὰρ ἵπποσ, ὀδοεῖσ ὀδοεσ περιοκαείζοντεσ, πέπτωμεν.

περισκαείησ-ἰδοσ(ἢ) ἰσκέλλω κ. νεώτ. εἶδοσ γυναικείου κοσμήματοσ φερόμενοσ περὶ τοῦσ μηροῦσ, τὴν κνήμην ἢ τὰ σφυρὰ, φέλλιον : Νικόστρ. 33, Μέν. ἀπ. 1054 τὰσ κόρασ φερεῖν περιοκαείησ, Πλούτ. Ἡθ. 142C τῶν δὲ πλείστων γυναικῶν ἀν ὑποδηματα διαχρῶσα περιελάησ καὶ φέλλια καὶ περιοκαείησ, Περιήλ. Ἐρ. Θαλ. 6 εἰσ συγκοπήν φέλλιον καὶ περιοκαείησ, Ἀλκιφρ. ἀπ. 4, Λόγγ. I, 5 περιοκαείησ χρυσαὶ 2) νεώτ. ἐνδυμα περιοκαείησ τὸ κάτω μέρος τοῦ κορμοῦ καὶ κωρυμῶσ ἐκότερον τῶν σκελῶν, πανταλόν, βρακί, κυλότα : ἀνδρῖκα περιοκαείησ (τὰ πανταλόνια), - ἐσωτερικὴ περιοκαείησ (τὸ ἐσώθωρακον) 3) εἶδοσ κοσμήματοσ περὶ τὴν βάση ἐκωμάτοσ τινος : Ἐπιγρ. π. Ἀθῆν. II, 476B κέρασ ἐκωμα ἀργυροῦν καὶ περιοκαείησ, πρῶστέι.

περισκαείημα-ατοσ(τὸ) μαν. ἢ ἐσωτερικὴ περιοκαείη, ἐσώθωρακον : Ἄχιμ. Ὀνειροκρ. 129, 6 τὸ περὶ τὰ κρυπτὰ κάλυμμα ἦτοι περιοκαείησ.

περισκαείω μτγν., παρακ. μτγ. περιοκακλικῶσ σκέλλω τὴν κύκλω, καταξηραίνω τὸ δόγγυρα, στεγνῶνω, ἀ παρακ. μτγ. εἰμαι ἐξηραμμένοσ κύκλω, δόγγυρα, εἶμαι κατάξηροσ, στεγνῶσ, ἰσχυρὸσ : Φιλ. 2στρ. Γυμ. 35 τὰ ἀμεινὰ δὲ τῶν στέρνων . . . τὰ μετρίωσ μὲν ἐκκείμενα, περιοκακλικῶτα δὲ σὺν ταῖσ γραμματῶσ, Γρηγ. Νύσσ. 3, 247C βυσοῦ τοῖσ ὀδοεῖσ περιοκακλικῶτοσ τὸ ἔδωρασ.

περισκαείω-ατοσ(τὸ) πάπ. ἔρευνα, ἐξέτασις.

περισκαεῖω κ. μαν. σκεπάζω τὸ κύκλω, ὀδύγυρα, περιοκαλύπτω, προστατεύω, προφυλάττω : Ἡσ. ἀμφοκάλυφεν περιοκαεῖασεν, Μάρκ. Αργ. ΑΠ 5, 103 βύσσω τοῦτο περιοκαεῖωσ, Ἰουσιπ. Ἐδικτ. ἐν Πράξ. Συν. 3, 312, 60 ἰματιῶσ ταῦτην περιοκαεῖασεν, Γεωπ. 2, 4, 2 περιοκαεῖασάτω τὸ ἀγγεῖον κ. παθ. : Θεόδωρ. Φι 4, 5, 3 περιοκαεῖωμενοι ῥόβι.

περισκαεῖης-οὐς-έσι ἰσκέπαι ὁ πανταχόθεν, ὁ δόγγυρα ἐσκεπασμένοσ, ὁ περιοκακαλυμμένοσ : Μοσχ. Γ. 27 περιοκαεῖησ ἔτευξαν οἴκουσ, Καλλ. Δία II ὄροσ θάμνοισ περιοκαεῖησ 3) μτγ. ἐπὶ μύθου : Μάξ. Τύρ. 10, 5 λόγωσ περιοκαεῖησ ἐτέρωσ κῶσμη (πθ. γρ.) 2) ὁ καλύπτων κύκλω, ὁ σκεπάζων, ὁ προστατεύων δόγγυρα : Θεόδωρ. Φι 7, 1, 4 ἰῶρα τῶ ἀέρι περιοκαεῖησ (πθ. περιοκαεῖησ), Καλλ. Δῆλ. 23 κείναι μὲν πύργοισ περιοκαεῖασεν ἔρυμναι.

περισκαεῖτομαι μτγν. κ. νεώτ. (μ. κτ. μτγ. παρακ.), ἀγρ. π. ἀρχ. ἐνεστ., ἀνθ' οὗ γίνεται χρ. τοῦ περιοκαεῖω βλ. λ., μέλλ.-έφομαι, παρακ. περιοκαεῖτομαι ἰέν ἐνεργ. σμ. I, σκεπτόμαι καλῶσ, μελετῶ τὴ μετὰ περιοκαεῖφωσ, ἐξετάζω τὴ ἐπισταμένοσ : Ἡρ. I, 120 συμβουλεύσατέ μοι εὐ περιοκαεῖόμενοι, Πλάτ. Πρωτ. 313A πολλὰ ἀν περιοκαεῖφω, εἰτ' ἐπιτρεπτόεν εἶτε οὐ, αὐτ. 365I1 οὐκ ἐπιλοχεῖ τὴν φύσιν περιοκαεῖόμενοι ἰεῖκ. ἀντὶ περιοκαεῖόμενασ, Κλήμ. Ἀλ. 630 οὐδ' περιοκαεῖται εἰ τὴν .. ἔπειτα κέρδοσ 2) κ. νεώτ. παρακ. μτγ. περιοκαεῖόμενος-η-ον ἐν παθ. σμ. ὁ προφυλασσόμενοσ, ὁ προσεκτικὸσ, ὁ φρόνιμοσ, ὁ συνετοὶ : Δίων Χρ. 34, 27 περιοκαεῖόμενῶν γνῶμη, Λοκ. Ἰστ. Συγγρ. 59 ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ φῶγοι . . . πεφοιμένοσ καὶ περιοκαεῖμένοσ, Γρηγ. Νύσσ. 2, 43C ὁ σοφὸσ . . . καὶ περιοκαεῖμένοσ, αὐτ. 196D ὁ σταθερόσ τε καὶ περιοκαεῖμένοσ, - συνετοὶ καὶ πε-

ρισκεπόμενος" || δθ. κ. έπιρρ. περισκεπόμενος βλ.λ.: 3) ρηματ.π. περισκεφής.

περισκεπτος-ον δθ δυνατόι τις να 1)δη πανταχόθεν, ό πανταχόθεν βλεπόμενος, ό κύκλω καταφανής, ό περιόπτος, ό άποπτος, ό ύψηλός, δ.έρμ. ό κύκλω έσκεπασμένος, ό περίεξ σκεπόμενος, ό δόλογνα προσφυλαγμένος: 'Ήσ. «περισκέπτω» πάντοθεν δρωμένω» οί δε μόνω, κωχρισμένω, ώστε όπ' αυτόσ περισκεφέσθαι»: 'Όδ.Α 426 θάλαμος.. **δέδμητο**, περισκεπτήω ένί χώρω, αύτ.Κ 211, αύτ. Ξ 6, Πλάτ.'Επιγρ.26,3, 'Αρατ.213 (άστέρεσι περισκεπταί μάλ' έόντες" 2) ό άξιοθέατος: Καλλ. 'Επιγρ.5,8 θφρα γένωμαί σοί τό περισκεπτον παίγων" || ό θαυμαζόμενος ύπό τινος: Πολύστον.έπιγρ.ΑΠ 12,91 τόν χρυσέαιαι περισκεπτον Χαρίτσει.

περισκέπω μτγν. κ. μον. ά. περισκεπάζω βλ.λ.: Μόσχ.2,61 χρυσείου ταλαρίου περισκεπε χείλεα ταρασίς, Πολύβ.2,30,3 ου... δυναμένου του... θυρεου τόν άνδρα περισκεπείν, 'Ασκληπιόδ.1,3, 'Αντίφιλ.ΑΠ 6,250 θφρα χιτών μέν χρωτά περισκεπη, Γεωπ.19,2,15 περισκεπείν λαίμους" || μον. μτφ. περιθάληω, προστατεύω: Νικήτ.Δαυίδ.Γρηγ.Ναζ. 162,17 άμφέπων τόν πένητα και περισκεπών.

περισκεφής-εως ή ή | περισκεπτομαι μτγν. κ. νεώτ. τό παρατηρείν πέριξ, περιβλεφεί, μεγάλη σύνεσις, προσοχή, προσεκτική και λεπτομερής εξέταση: Χρίστ.Στωϊκ.3,115 άνευ περισκεφείω, Εύδωρ.π. Στοδ.2,7,2 ή θεωρία δ' έστί περισκεφής τού πράγματος, Στράβ.4,4,2 άρθροί συνάσισι πρός τούσ άγώνασ και φανερώσ και ου μανά περισκεφέωσ, - ένεργεί πάντοτε μετά περισκεφέωσ.

περισκέφομαι μέλλ. τού περισκεπτομαι βλ.λ. **περισκήνιον** (τό) λεξ. κ. μον. ιδ. κτ. πληθ. όρειχάλκινα κινηλιδώματα έν τώ θεάτρω: ΕΜ 743,30' 2) όμ. κτ. πληθ. όρχήστρα: ΕΜ 743,33' 3) μον. κτ. έν. μτφ. έπί τού άνθρωπίνου σώματος, ώς κατοικητηρίου τής ψυχής: Θεοφύλ.Σ'Επιστ.25 έλύπει τόν φιλόσοφον τό θνητόν... περισκήνιον.

περισκήπτω 'Ήσ. «περισκήπτειν» περιβλίδειν»

περισκιάζομαι μτγν. έπισκιάζομαι πιναχόθεν, καλύπτομαι ύπό σκιάσ δόλογνα: Πλούτ.'Ήθ. 1129D' || έπί τής σελήνης, έπισκιάζομαι, σκοτεινιάζω: αύτ.Νικ.21 σελήνης... περισκιάζαμένης" 2) ρηματ.π. περισκιασμός, περισκιασμα.

περισκιασμα-ατος (τό) νεώτ. άστρον. τό δλιγώτερον σκοτεινόν μέρος των κηλίδων τού ήλιου.

περισκισμός ίδι | περισκιάζομαι μτγν. ή έπισκιάσις, έπισκιάσις, αμούρωσις: Πλούτ.'Ήθ.372E ταίς δε μελανοστόλοις έμφαινεσθαι τάς κρύφεισ και τούσ περισκισμούς, έν οίς διώκει ποθούσα τόν ήλιον (ή σελήνη).

περισκιοσ-ον (σκιά) μτγν. κ. νεώτ. ό ριπών σκιάν κύκλω, ου ή σκιά στρέφεται πρός πάσαν διεύθυνσιν, έπί τών κατοίκων τών πολιικών κύκλων: Προσειδών.76J, Στράβ.2,5,43 τρανότερα δ' έστί και τά περί των περισκίων και άμφοικίων, Κλεομήδ. 1,7, 'Αχιλλ.'Αρ.Φαιν.157B τινέσ δε και περισκίους τούσ περί αύτούσ κύκλω έχοντασ τήν σκιάν είναι βούλονται" || νεώτ. ό περιθαλόμενος ύπό σκιάσ, ό σκιαζόμενος κύκλω.

περισκιρτώ-άω μτγν. κ. μον. σκιρτώ κύκλω, περίεξ, ηπιδώ έλαφρώσ τήδε κείκεισε, μτ. αύτ.: Λουκ.Διόν.2 τή δεξιά δε ράβδον καμυλήν επηρμένον και περισκιρτώντα δλον τό στρατόπεδον, Αιλ.Ζ1 4,28 περισκιρτώντ άρμα τού άπολ.: Μάρκ.Εύγεν.140,7 Καυσ. περισκιρτώσι δε άγγελοι.

περισκλήρος-ον ό λιαν σκληρός, ό κατασκληρός: 'Ήνν.Πλαθ.59 περισκληρα γίνόμενα (τά σιτία) ου διαχωρέει, αύτ.'Επιδ.6,10, Γαλ.19,443,5 καρκίνωμά έστιν όγκωσ κακόηθησ και περισκληρος, περισκληραν φώμα" 2) μτφ. ό λιαν τροχός, σφο-

δρός, Ισχυρός: 'Αντιφάν.202,17 ούτως άνερρίπνίζον, ώσπερ σύμμετρον αύτώ τό πνεύμα, μη περισκλήρον ποιείν" || όμ. έπί προσ, ό λιαν έπιμονος, άκαμπος, Ισχυρογώνωμω: 'Όρειβ.44,14,4.

περισκληρώνω σκληρώνω τί κύκλω, καθιστώ τί σκληρόν δόλογνα, κατασκληρώνω: 'Ήνν.'Αφρορ.320 **δέρμα περισκλήρουναι**, αύτ.'Υγρ.6.

περισκον (τό) μτγν, τό φωτόν στρώχνος ό μακινός, ά. περιπτόν: 'Όρειβ.12,8,56.

περισκοπή (ή) | περισκοπεί μον. τόπος όθεν δυνατόι τις να περισκοπή ύψηλόν τι και κύκλω άποπτον μέρος, σκοπιά: Θεοφύλ.Σ'Ιστ.292,2 (έκδ. Βόννησ) όρρα έξ άπόπτου τινός περισκοπήσ.

περισκόπησις-εως ή ή | περισκοπεί μτγν. κ. νεώτ. ή περισκεφής βλ.λ.: 'Ιώσ.Α1 17,9,1 τήν ήν 'Ρώμησ όδόν άνύσεισθαι... έπί περισκοπήσει των δοξάντων Καίσαρι" || νεώτ. ή των πέριξ έπισκόπησις" 2) έν αυμικρ. σημ. ή έκτασις: Σχόλ.'Όππ.Αλ. 1,364 θαλάσσης άπέραντοι περισκοπήσεισ.

περισκοπικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό περισκοπείον, ό τού περισκοπείου.

περισκόπιον (τό) νεώτ. όπτικόν όργανον άποτελούμενον έκ συστήματός τινος κατοπτρων και φακών, έν χρήσει πρός περισκοπήσιν τού όρίζοντος άπό χαμηλού τινος και περιφεύσ του χώρου: τά περισκοπία είναι οι όφθαλμοί των ύποδρυχίων έν καταδόσει εύρισκόμενων, - περισκοπία φουριών - χερσικωμάτων.

περισκοπώ-έω κ.μον. κ. νεώτ., άόρ. περισκεπώσασ, τόν μέλλ. κ.παρακ. έκ τού άόρ. περισκεπτομαι, σκοπώ, θεωρώ κύκλω, βλέπω, παρατηρώ πέριξ μετά προσοχής, κοιτάζω δόλογνα με προσοχή, περιβλέπω: Σοφ.Ηλ.897 και περισκοπώ μη πού τις ήμίν έγγύω έγχρύμπτει βροτών, Πλάτ.Θεαίτ. 155E άδρει δε ή περισκοπών, μη τις τών άμύητων έπακοή, αύτ.'Αξ.364Α, Λουκ.Προμ.1 περισκοπούμεν δε ήδη κρημόν τινα έπιτήδειον, εϊ που τής χιόνος τί γυμνάσ έστιν, Ιλιθ.Ροδ.2422 τό νόθεν να ύπάγνωμεν πάλιν περισκοπούμεν" || τό μέσ. περισκοπούμαι βλένω περί έμαυτόν και παρατηρώ: 'Αριστοφ.Εκκλ.487 πρός ταυτα αυτετέλλου σεαυτήν, και περισκοπούμενη τάκεισε και τάκ δεξιάσ" 2) εξέτάζω τί μετά προσοχής, παρατηρώ, έρευνώ τί επακριβώς: Θεουκ.1,36 τό αυτίνα περισκοπών ένδοιάζη χωρίων προσλαβείν, 'Αρατ. 119 νύκτα περισκεφέσθαι, Πλούτ.Πομπ.80 περισκοπών τόν αιγιάνων εύρε μικράσ αιλιάδωσ λεϊφανα, Λουκ.'Αλ.'Ιστ.1,32 έδάδιζον εις τήν ύλην περισκοπήσασθαι τά πάντα βουλόμενοι" 3) άντι περισκεπτομαι βλ.λ.ι: Σοφ.άπ.737 τάφωη περισκοπείν Ιπροσποθώ να έξιχνιάσω κεκομμέμα πράγματα), Θεουκ.6,49 ου διαμελλήσειν περισκοπούνας όπότεροι κρατήσουσιν" 4) ρηματ.π. περισκόπησις, περισκοπή.

περισκορπίζω μτγν. κ. μον. σκορπίζω κύκλω, διασκορπίζω δόλογνα: 'Όλυμπ.Μετ.108,19,26, 'Αγαθόγγ.81.Γρηγ.'Όμ. έν ASS Σεπτεμβρίου 8,325,41 ταίς όδοίς περισκορπίσαν άπειρον των κατακοπέντων πληθός.

περισκουτλώ-όω (λατ. scutula) 'Επιγρ. καλύπτω, περιβάλλω τί δια μαρμαρίνων πλακών" ρθλ. σκουτλώ, σκούτλωσις.

περισκυθίζω εκδέρω, αφαιρώ τό δρόμον τής κεφαλής μετά των τριχών κατά τόν τέρμα των Σκυθών' Ζωναρ.1541 «περισκυθισαι, τό άποτεμείν τό έπί τήν κεφαλήν δέρμα σην ταίς θριξί»: ΠΔ Μαιικ. 2,7,4 προσέταξε γλωσσαστομην, και περισκυθισαντες άκρωτηρίαζέιν κ. καθ.: Φάλλ.147,3 κεφαλάσ άλλοι περισκυθισόσαν" ρθλ. περισκυθίζω" 2) όμ. ένεργώ, εκτέλω έχέρισμα πρός αφαιρείσιν του τριχωτού δέρματος τής κεφαλής, τό παθ.: Γαλ.18(1),790 των δια βεμματισμόν όμμάτων χρό-

νιον περισυθισμένω· 3) μτ. σπ.γεν. έν αλαφρ. σμ. άποσοκλήτω, άποσυθισ· Μελέαφρ.ΑΠ 12,9,5,6 όσν κέρας Ουδι άδης . . περισυθισσαι· 4) ρημ. η περισυθισμός, περισυθιστής.

περισυθισμός (ό) περισυθίζω) μτν. ή δι' έγγειρήσεως άφορισεις τού τριχωτού δέρματος τής κεφαλής : Γολ.14,784, Πάπ.

περισυθιστής (ό) περισυθίζω) μτν. ό έκδέρων, ό άφαιρών τών τριχωτών μέρους τού δέρματος τής κεφαλής : Στρόβ.11,14,14 ανθρώπων . . περισυθιστάς τε καί άποκεφαλιστάς.

περισυθιστικός (ό) Ισχυλάξ) μτν. έξιλασθήσιος ή καθαρήςριος έορτή προς τιμήν τής Έκκλησίας, καθ' ήν έθύετο καί περιεφέρετο σκύλαξ, έγίνετο δέ καί καθαρμός τών οικιών καί καύσις τών άπορριμμάτων πρό τού είδούλου τής θεάς : Πλουτ.Ρωμ.21 έν τε τοίς καθαρσίσι σκύλακας έκφέρουσι καί πολλαχού χρώματι τούς λεγομένους περισυθιστικούς, Πλουτ.Ήθ.280B.

περισυθώ-ώω Έπιγρ. περικαλύπτω διά ακούτους, περιβάλλω τ· Έ ό όρυμα διά δέρματος.

περισυθισμός (ό) Ισχυλάξ, περισυθίζω) μτν.κ.μσν. τού έντέμνειν κύκλω τού περικρανον· Άέτ 7,56,Παύλ. Αιγ.6,7 περισυθισμός Ιδ. γρ. ύποσυθισμός.

περισυθισμός-έω σιμοραγών κύκλω, παταγών όλόγυρα, περικρωτά, τó παθ. : Άκων ή Λουκ.Ίστ. Συγγρ 22 Έθεσσα μέν δή ούτω τούς όπλους περιεσυραγείτο καί ότοσος ήν.Διον.Γερ.844 περισυραγεύεντες όπται.

περισυθισμα-ατος (τό) Ιερισμώ) Ιδ. κτ. πληθ. ρινίσματα . Έπιγρ. μαστίν από τών περιμυθίων.

περισυθίω μτν. σιθίω τή κύκλω, άποράσσω, απογιζώ, καθαρίζω τή όλόγυρα, περित्रίβω : Σωρ. 2,83 περιμύθην τόπου κ. παθ. : Διδσκ.3,45 Βοηθές (τό πήνον) καί περιμύθόμενον Ιεσφ.γρ.1.

περισυθίω μτν. σιθίω τή κύκλω, καταναλίσκω, κατακείω τή διά βραδέος καί ήσύχου πυρός, φθείρω τή έντελική διά κανιώδους καί ύποκίσιοντος πυρός, κατατήκω, καταστρέφω : Όρφ.Λιθ.602 έρυσίθη ή τε . . άμφί περί σταχέσις περισυθίωσα κήθηται· || μτρ. έπί τού έρωτος : Άγοθ. Α115,29111 σέ, μάκαρ, ποθέω καί γλυκερήν δάμαλιν, ής με περισυθίωσαι μελιδόνας.

περισυθίω μτν. άπομάττω τή κύκλω, άποαπογιζώ όλόγυρα, πέρισυθίω : Ηρωιδ.Αν.Τεχν. Λειψ.1,468, ΕΜ128,4 «σμω, περισμω» κ. παθ. : Διοσκ.3,45 (έσρ. γρ.)· 2) ρηματ. η περισυθισμα.

περισυθώ-έω σοθώ κύκλω, δικάω τινά όλόγυρο, κάμνω τινά νά περιέληθ ταχέως· Ησ. επερισυθειν· έν κύκλω πίνειν, ή περित्रέχειν, ή φωνείν, ή δικάμνω : Μέν.άπ.224 πατ, ταχύ τού τών πρώτων περισώθει ποτήριον αυτοίς άκράτους νά τó περιάγησ, περιφέρησ . . Ι· ήππόλοχος π· Αθην.4,130C άρξας πότου μικροτς έκδώμασι περισυθειν έκέλευε τούς πασιών· κ. παθ. : Λουκ.Συμπ.15 ές τούς άλλους συνεχώς περιεσοθειτο ή κυλιξ, Άκλιφρ.1, 22 κύλικος συνεχώς περιεσοδουμένης, αút.3,55 φιλοτησίας συνεχώς περιεσοδουμένης· 2) περιτρέχω θορυβωδώς, περιέρχομαι μετά θορύβου : Άριστφ.Όρν.1425 έττα δέομαι πτερά λαδών κύλικω περιεσοθειν τάς πόλεως καλούμενος Ισχυλάκ (περίπτοσθαι)· || κινούμαι, σείομαι : Γρηγ.Νύσσ. 1,769 περιεσοθει τας αδρας ό βόστρομοσ, γραππτ. περιεσοθειται, αút.670 βόστρομοι . . τή τού πνεύματος άείρει περισοθόμενοι.

περισυθισμένη Ησ. «ορθουμένη» (όναγν. περθ-η. **περισυθισφώνω** μσν. κ. όθμ. έπίδιορθώ έφθαρμένον τή διά ροφή, διά σοφίας, περιμαρξέω, συμμορξέω, μοιόλω : Πρόδρ.1,156 ως ήσαν τά καλίγια μου πλήρης έξεσασίμενα, έπίάσα τάχατε μικροί νά τά περισυθισφώ· 2) κλέπτω, νοσφίζομαι βαθμιαίως· πρβλ. συσφρώνω.

περισυθίζομαι άπατώ, έξεπατώ τινα : Άριστφ Όρν.164 όλιμο τάλας, ολίον σε περισυθίζετα· **περισυθίω** σπαθίζω σπαθίζω κύκλω, πέριξ, άνασκαλεύω, άνακινώ όλόγυρα : Όρειδ.άπ.88.

περισπείρω σπείρω, όσπείρω κύκλω, σφαδάζω περί τή, σπαρτώ όλόγυρα : Πλουτ. Άλέξ.33 οί δέ άριστοι . . φωνευόμενοι κατ' άλλήλων πίπτοντες έμποδών τής διώξεως ήσαν, έμπλεκόμενοι καί περισπείροντες αυτοίς καί ήπιοι, Κόιντ.1,624 τάθη δ' έπί νηύσα μακρήν δουρη) περισπείρουσα· || άγωνίω σπασμοδικώς : Λυκόφρ.63 φυγήν περισπείροντι Ισχυλάκ, «τήν φυγήν σκαρίζοντι καί άπονέοντι», Νικ.Όθρ.773 περισπείρουσι δέ λώβη Ισχυλάκ «ψυχορραγούσιν ή συνεχώς κινούνται έν τή λώβη, ήγουν τώ πάθει».

περισπαράσσω μτν., μέλλ. περισπαράσσω, σπασπαράσσω τή παντοχόθεν, σγίζω τή όλόγυρα : Γρηγ. Νύσσ.2,850C έαυτώ τήν έσθήτα περισπαράσσωσα, Σχόλ.Όδ.Ε 426, τó παθ. : Ησ. έν λ. άμφιδρυμής περισπαραγγμένη τó πρόσωπον.

περισπασίς (ή) Ιερισπώ) κ. μσν. ά. περισπασίς βλ.λ.2) : Γεώργ. Άλ.έν Βί Χρυσ.8,179,44 περισπασίςπραγματών, Πάπ.· 2) ό τόνος περισπωμένη : Έφορ.108J, Έστ.άπ.630,28.

περισπασμός (ό) Ιερισπώ) μτν., νεώτ. κ. όθμ. έπί στρατ. κινήσεω, στροφή παρατεταγμένου τινός τμήματος περί μιον τών πτερυγών αυτού κατά δύο τεταρτοκύκλια «ώς μεταλαθείν τόν όπίσω τόπον»· Αιλ.Τακτ.22 «περισπασμός, ή έκ όυσιν έπιστροφών τού τμήματος κίνησης, ώστε μεταλαθείνεν τó όπίσω τόπον» : Πολύδ.10,23,3 κατ' ούλαμόν δ' έπιστροφή καί περισπασμός, αút.12,18,3 μεταξύ τών Ιλών έκάστης συνυπαρχειν δει διάστημα τών μετώποις προς τó ταίς έπιστροφάς δύνασθαι καί τοίς περισπασμοίς έμψροησέν· πρβλ. έκπερισπασμός· 2) κ. νεώτ. κ. όθμ. άνασχόλησις, άπομάκρυνσις από τής κυρίας εργασίας, ένασχόλησις τής προσοχής είς άντικείμενον διάφορον τού κυρίως ένδοιαφέροντος έργου : Χρυσ.Σταυτ.3,77 περισπασμοί καί πιθανότητες, ΠΔ Έκκλ.2,23 πάσαι αι ήμέραι αυτού άληγημάτων καί θυμού περισπασμός αυτού, Πολύδ.3,87,9 γίνεταί δ' ολίον ει διάδοχος τής άρχής έν τοίς έκείνου περισπασμοίς, Φιλόδ.Μουσ.98Κ, Πλουτ. Ήθ.831F αútας τάς οικονομίας καί φροντίδας καί περισπασμούς έδυσχεραίνει, Άρρ.Έπικτ.3,22, 71· || κτ. έπέκτ. μέριμνα, φροντίς, στενοχωρία, άνησυχία, βιοτική δυσχερία, έγνοια, σκοτούρα, μελαχία : Πολύδ.4,32,5 ότε μέν ούτοι προς άλλήλους ή προς έτέρους πολεμούντες έν περισπασμοίς ήσαν, Διδόδ.Σ 12,38 διά τήν ταραχήν καί τούς τής πόλεως περισπασμούς καί φόβους, -δέν τόν άφώνουν οί οικονγενειακοί περισπασμοί νά καιτάξη τή δουλειά του· 3) ό τόνος περισπωμένη : Διον. Άλ.Συνθ.11, Άπολλ.Δύσκ. Άντων.34,24 τó ύμνο αúκεί τού ώ τών περισπασμών έφύλαξεν, Άρμών.23 ό κατά περπασσών λέγόμενος σύνδεσμος ΙάραJ.

περισπαστικός-ή όν μτν. ό άνήκω ή άναφερόμενος είς τήν περισπασίω βλ.λ.1, ό περισπών τινα, ό έπιφέρω, ό προκάλων περισπασμόν βλ.λ.2) : Σέξτ. Έμμ.Μοθ 6,21 ή μουσική δύναμιν έχει περισπαστικήν, Όρειδ.Έυνορ.4,14.

περισπείρω άόρ. άσπαρφ. τού περιπέω βλ.λ. : Ηρ. 1,112 έτόλμησας τόν τούδε παιδά . . άεικείη τοι-ήδε περισπείν.

περισπείρω μτν. σπείρω κύκλω, διασπείρω τήδε κάκεισε, διασκορπίζω όλόγυρα : Άχιλλ. Άρ. Φαιν.1 περιεσπείρε δέ τι καί περι τών άλλων, Γρηγ.Όσμ.71· άπεράντους ζητήσεις καί λογουμαχίας περισπείροντες κ. παθ. : αλ.7,314 διασπείρεται φλόξ, Άπολλ.δ.Δαμ.Πολιορκ.14Σ,13.

περισπρω-άω μτν. ἔλίσσω τὴ σπειροειδῶς πῆριξ τινός, περιτυλίσσω : Πλούτ.Κάμ.25 τὴν μὲν ἐσθῆτα τῆ κεφαλῇ περισπειράσας· κ παθ. περισπείρωμαι συσπειρώμαι περὶ τινα ὡς περὶ κέντρον, συσσωματούμαι πῆριξ τινός πρὸς φύλαξιν αὐτοῦ : αὐτ.Κικ.22 τῶν μὲν ἡμερονικωτάτων ἀνδρῶν κύκλω περισπειραμένων καὶ δορυφορούντων· || ὁμ. τὸ παθ. ἐπὶ ὄψεων, ἔλίσσονται, συσπειρούμαι περὶ τίνων, ἐπιφρασμοί, κουλουριάζονται γύρω ἀπὸ κάποιου· κτ. Σουῖδ. «περισπειραθεῖς» περιπλαθεῖς, περιελιχθεῖς : Διόδ.Σ 4,48 δρᾶκοντα περισπειραμένων τὸ δέρμα· ὁμ. μτ. ὁστ.: Λοκκ.Ἰστ.Συγγρ.29 περισπειραθέντων αὐτοῖς Ἰδρακόντων, αὐτ.Διφ.6 τὸ θηρίον δὲ τὴν διφάδα ἐμφυκῶς αὐτῶ περισπειρασθαι τῷ ποδί· 2) τὸ μέσ. περισπειρώμαι καταλαμβάνω τὴ κύκλω διὰ στρατοῦ : Πλούτ.Ἀγησ.31 τῆς πόλεως τὰ μέσα καὶ κυριώτατα τοῖς ἠλιπίταις περισπειραμένους ἑκαρτέρει τὰς ἀπειλάς ἸΚορ. «περικυκλώμενος, περιβαλὼν τὰ μέσα τῆς πόλεως τοῖς ἠλιπίταις, ἢ τοὺς ἠλιπίτας περιστήσας τοῖς μέσοις τῆς πόλεως»· 3) τὸ παθ. μτφ. παρεισάγω ἐμαυτὸν ἐντὸς, παρεισέρχομαι πού : Εὐνάφ.Ἰστ.257D ὁ εὐνόχος... παρεισασάμενος τὰς αὐλάς συνέσφιγγεν ἅπαντα.

περισπρῖνον [τῷ] νεῦτ. βοταν. πλούσιος εἰς λεύκωμα ἰσθός περὶ τὸ σπέρμα πλείωνων καρπῶν, ἀναπτυσσόμενος εἰς βάρος τοῦ καρυδίου.

περισπέρχαια [ἡ] Ἰηρισπέρχης μτν. κ. μσν. ἡ ἰδιότης τοῦ περισπερχοῦς βλ.λ., ἡ σπουδῆ, ἡ ταχύτης, ἡ γληγοράδα· Σχόλ.Ὀππ.Ἀλ.2,334 «ἡ ἄγων σπουδῆ»· Εὐστ.832,12 τῆ τῶν ἔργων περισπερχεῖα συντρέχων τῷ λόγῳ τεχνικῶς.

περισπέρχης-οὐς-ές [σπέρχης] ὁ λίαν σπερχνός, ὁ πολὺ ταχύς, βίσιος, ὀρμητικός, βιαστικός : Σοφ. Αἴ.982 ὡ περισπερχῆς πάθος ἴβιαστικός, ξαφνικὸ κακὸ, ἀσχλ. «βαρὺ, ἀμχανιαν ἔμποιοῦν, περισσῶς κατεπειγόνκ». Τραγ. Ἀδέσπ.254 περισπερχῆς βοῆ, Πλούτ.Ἡθ.59D ὁ δὲ κόλαξ μικρὸς εἶναι καὶ περισπέρχης· 2) Ἡσ. «περιϋδυνος» : Ὀππ.Κυν.4,218 περισπέρχης ὀδύνησι ἱκεντούμενος, βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν, αὐτ.Ἀλ.5,145.

περισπέρχω βιάζω τινά παντοχόθεν, ἐπειγώ, διώκω, ἀναγκάζω, συνταράσσω : Ὀππ.Ἀλ.2,334· || τὸ παθ. ταράσσομαι, συνταράσσομαι, παροργίζομαι : Ἡρ.7,207 Λοκρῶν περισπερχθέντων τῆ γνῶμῃ ἰδιόρθ. ἀντὶ περισπερχθέντων· 2) ἀμτθ. εὐρίσκομαι ἐν μεγάλῃ κινήσει καὶ ταροχῇ, κινούμαι βιασίως, συνταράσσομαι, ἀναταράσσομαι, ἐπιτριχυμιώδους θαλάσσης : Ὀππ.Ἀλ.3,449, αὐτ.4,330.

περισπέρχῳ-έω ἀντὶ περισπέρχω βλ.λ.ἡ, τὸ παθ.: Ἡρ.7,207 Λοκρῶν περισπερχθέντων τῆ γνῶμῃ ἰδιόρθ. περισπερχθέντων.

περισπείδω μτν. σπείδω κύκλω, διώκω, καταδιώκω τινά παντοχόθεν : Ἰώσ.Αἴ17,1| ταισιδε αὐτὸν περιεσπείδων ὄρα! ἰδ. γρ. περιεσπείδων· 2) σπουδάζω περὶ τι, πορεύομαι εἰς ἀναζητήσιν τινος, ἐπιδιώκω τι : Ἀρατ.Π122 αἴγες... περιεσπείδουσι ἀκάνθασι.

περισπείδω-όω μτν. δι' ἐγκαυτήρος σπιλῶ, σηματοῦδω : Κυραν.77 [ἰθθ. δ.γρ.].

περισπλάγγιχος-ον νεῦτ. ὁ περὶ τὰ σπλάγγια κείμενος : περισπλάγγιον πέταλον [τὸ ἔσω φύλλον ἢ πέταλον παντός ὄρογονοῦ ὕμενος, ὅπερ περιβάλλει ἀπ' εὐθείας τὸ ὑποκείμενον σπλάγγιον].

περισπλάγγιτις-ιδος [ἡ] νεῦτ. ἱατρ. χρονία φλεγμονὴ τῶν περὶ τὰ σπλάγγια ὀρωδῶν ὕμενων.

περισπλάγγιχος-ον [σπλάγγιον] μτν. ὁ μεγαλύτερος, ὁ μεγαλύτερος, ὁ μεγαλύτερος : Θεόκρ. 16,56 αὐτὸς τὸν περισπλάγγιχος Λαέρτης.

περισπληνήτις-ιδος [ἡ] νεῦτ. ἱατρ. φλεγμονὴ τοῦ περὶ τὸν σπλήνα τμήματός τοῦ περιτοναίου.

περισπογγίζω σπογγίζω παντοχόθεν, καθορίζω ὀλόγυρα : Ἰην Νούσ.2,13, Θεόφρ.Χαρ.25,5 τούτων θεωρεῖται καὶ περισπογγίζειν, Γαλ.13,357· 2) περισπογγισμός.

περισπογγισμός [ἰδ] [περισπογγίζω] μτν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περισπογγίζεω, τὸ σπογγίζειν ὀλόγυρα : Σωρ.2,23.

περισπῶρια [τὰ] μτν. τὰ πρόσστια : ΠΔ Ἰησ.2|,2 δοῦναι ἡμῖν πόλεις κατοικεῖν καὶ τὰ περισπῶρια τοῖς κτήνεσιν ἡμῶν, αὐτ.Παροκ.1,6,55|4| ἔδωκαν αὐτοῖς τὴν Χεθρών ἐν γῆ Ἰούδα, καὶ τὰ περισπῶρια αὐτῆς κύκλω αὐτῆς.

περισπῶριον [τὸ] νεῦτ. ἄ. σποριάζγειον βλ.λ.

περισπυδάξω μτν. ἀσχολεύομαι μετὰ σπουδῆς περὶ τι, ἐκτελῶ τι μετὰ ζήλου, εἶμαι λίαν πρόθυμος πρὸς τι : Σύμμ.ΠΔ Φηλομ.67|66|,17.

περισπυδάσσω-ατος [τὸ] [περισπυδάξω] μσν. τὸ μετὰ σπουδῆς, ζήλου ἐπιδιωκόμενον : Οἰκισμ. Ἄποκ.280,17 ψυχολέθρον περισπυδάσσω.

περισπυδάστος-ον [περισπυδάξω] κ. μσν. κ. νεῦτ. ὁ μετὰ σπουδῆς ἐπιδιωκόμενος, ὁ λίαν ἐπιθυμητός, ὁ πολὺ ποθεινός, ὁ ζηλωτής, ὁ περιζήτητός, ὁ περὶ πόθουτος : Θεόδομ.Ἰστ.Π4, Διον.Ἀλ. Ρητ 7,3 ἐνδοξος καὶ περισπυδάστων, Μουσῶν. ἀπ.18B,1041|, Λουκ.Τιμ.39 αἰδύμιος δι' ἐπὶ ἕστα καὶ περισπυδάστος, Μέν Ρητ.366S· ὁμ. μτ. ὁστ.: Μάρκ.Αἰρ.5,36 ἐπελάθου, τί ταῦτα ἦν; — Ναὶ! ἀλλὰ τούτοις περισπυδάστα, Γαλ.6,519 καὶ τοῖς ἐν τῷ πόνεσιν περισπυδάστον ἐστίν, Ἡρωδῶν. Ἰστ.6,8,4 τὸ δὲ μέλλον καὶ προσίον ἐς τε τὸ κερδάλειον αὐτοῖς εὐελπι καὶ τῷ κτωμένῳ παρὰ προσδοκίαν τιμῶν ἐστὶ καὶ περισπυδάστων, Ἰ-θύμθ.Μαθ.Ἐπιστ.26, Σέργ.Μακρ ἐν Σδθ.3,296 τὸ εὐθές καὶ ἀπλαστον ἐν ἔργοις... ἐπιδείξειας, πᾶσιν ἀγαστός ἦν καὶ περισπυδάστος· 2) νεῦτ. ὁ πολλὴς σπουδῆς, μελέτης ἀξίος, ὁ λίαν ἀξιόλογος, σημαντικός : ἔγραφε μιά μελέτη περισπυδάστη, περισπυδάστη ἔργαστα· || ὁ μετὰ πολλῆς σοβαρότητος γινόμενος ἢ ὁ ἐμφαίνων πολλὴν σπουδὴν, σοβαρότητα : περισπυδάστων ὕψος· 3) ὁ πρόθυμος εἰς τι : Πάπ.

περισπυδάστως ἐπίρρ. μτν. κ. νεῦτ. μετὰ τῆς δεοῦσης φροντίδος, ἐπιμελώς : Φύλαρχ.30J, Ἀθῆν.4,164|1 λαθῶν βιβλίων... περισπυδάστως ἐκράτει, Ἰω.Χρυσ.2,252, Σχόλ.Ἀριστ.Εἰρ.33.

περισπυδοῦχος-ον ἰσοπυδῆ μτν. κ. μσν. ὁ λίαν σπουδαῖος, ὁ ἔχων πολλὴν σπουδὴν, ζήλον περὶ τι, ὁ λίαν πρόθυμος : Πολυδ.6,29 γράφων περισπυδα Τζέτζ.Χιλ.12,12· ὁμ. μτ. γενικ. : Σμψλικ.Ἐπίκτ.51D περισπυδοῦχος τῶν ἐφ' ἡμῖν ἰδία τὰ. ι.

περισπῶ-άω κ. μσν. κ. νεῦτ., μέλλ. περισπῶσω, ἀφ. περισπῶσμαι, ἀποσπῶ τὸ ἐκ τῶν πῆριξ τινός, ἀφαιρῶ τὴ κύκλω διὰ τῆς βίας, ἀπογυμνῶν· Σουῖδ. «περισπῶν, καὶ τὸ μετὰ βίας ἀφαιρεῖσθαί τι» : Ἰσοκρ.Ἐπιστ.9,10 τῶν δ' ἁλλων ἀ περὶ τοῖς σώμασιν ἔχουσιν περισπῶντες, Διόδ.Σ 19,9 τὸ μὲν χλαυῦδιον ἐζυτοῦ περιεσπῶσε· || ἀποσπῶ τὸ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὴ βίασις ἀπ' ἐμαυτοῦ : Πλούτ.Αἰμ.22 τὴν πορφύραν, ὡς μὴ διάσπρος εἴη, περιεσπῶσας ἔθετο πρόσθεν αὐτοῦ· || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ξεν.ΚΠ 3,113 περιεσπῶσται τὴν τιάναν καὶ τοὺς πέπλους καταερόψατο· 2) ἔκταν, σφῶν γυμνῶ, ξεγυμνῶν τὴ : Εὐρ.ΙΤ 296 ὁ δὲ περιεσπῶσας ἔλιφες ἰδ.γρ. χερὶ σπῶσας· 3) ἐν ἀνοφορᾷ πρὸς χαλινῶν, ἔκταν, σφῶν : Λοκκ.Μισθ.Συν 2| ἔεχη ταινοῦ τὸν χλαυῦδον μῆσας καὶ τὰ πρῶτα εὐάγγωσ ἐῖ πρὸς αὐτὸν οὐ πάνυ περιεσπῶντα ἰδιότη δὲν σὲ τροβῆ πρὸς τὰ ἐδῶ καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ πολλὴν δύναμιν· 4) κ. νεῦτ. ἐκκῶω τὴν προσοχὴν τινος ἐκ τῆς κυρίας αὐτοῦ ἀφοχίας εἰς ἄλλο τι, ἀποστῶ τὴν προσοχὴν τινος ἐκ τοῦ κυρίου αὐτοῦ ἔργου καὶ

κατευθύνω ταύτην ἀλλαχού, φέρω, ἐπιφέρω περι-
 πασασμὸν βλ.λ.2: Μητροδ. ἐν Πλάτ. περισπῶν
 [τὴν διάνοιαν] ἀπὸ τίνος, Φιλῶδ.Ρητ.2,53S, 'Ονή-
 σανδρ.42,6' κ. παθ. νεώτ. περισπῶν τὸ ὁμοσπῶ-
 μαι τοῦ κυρίου ἔργου μου' || ὄμ. τὸ ἴσο, πε-
 ρισπῶμαι καταγίνομαι εἰς τιν, ἀσχαλοῦμαι περὶ τι :
 ΚΔ Λουκ.10,40 ἢ δὲ Μάρθα περιεσπῶτο περὶ πολ-
 λὴν διακονίαν' κ. ἀπολ. : Πολυθ.4,10,3 ἢ κατὰ
 τὴν ἐκ τὰς ναύς ἐμβάσιον ἐπιθωνταί σφισι περι-
 σπῶμενοις' || ὄμ. κ. τὸ παθ. : Διόδ.Σ.2,29 πε-
 ρισπασθεῖς ὑπὸ βιοτικῆς χρείας, 'Επιγρ. μηδ'
 ὕφ' ἐνὸς περισπῶμένη ἢ πόλις ἀποκατασταθῆ
 εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς εὐδαιμονίαν' 5) στρέφω τι
 πρὸς ἄλλην κατευθύνω, ἀσχαλῶ τινα εἰς τιν, με-
 τοσπῶμαι : 'Αριστ.Πολιτ.1307a,24 περισπῶντες εἰς
 τοὐναντίον [τὴν πολιτείαν], Θεόφρ.Φαίτ.1,16,2
 τροφήν εἰς τὸ περικρίαιον περισπῶν, Πολυθ.1,
 26,1 εἰς τὴν λιθῶν πλείν καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ
 περισπῶν [ὡς μεταφέρωσιν ἐκεῖ τὸν πόλεμον], αὐτ.
 9,22,5 ἐξέπλιτε καὶ περιεσπῶ 'Ρωμαῖοις διὰ
 τῆς πρὸς Φίλιππον καινοπραγίας [ἀπασχολεῖ τὴν
 προσοχὴν τῶν Ρωμαίων], Διον.'Αλ.Ρωμ.6,23 δεῖ πε-
 ρισπῶν τὸν ἐντὸς . . ὀρθρῶν ἐπὶ τοὺς ξέτους πόλε-
 μους, αὐτ.9,43 περισπῶν περὶ τὰς ἐξω στραταγίας
 τὸν δήμον, Διόδ.Σ.20,3 ἀπὸ τῆς πατρίδος καὶ
 πάσης Σικελίας περιεσπῶσιν τοὺς Βαρβάρους,
 Πλούτ.Κικ.45 ἐπειράτο . . ἀποκαλεῖν αὐτοῦ τὰ
 στρατεμάτια καὶ περισπῶν τὴν δύναμιν [ὡς ἀπο-
 σπῶσθαι, ὡς ἀποσύρη] κ. παθ. : 'Αριστ.Π.863a,5
 ἕως τοῦ ξέω τόπου περισπῶται [ἰσοπορεύεται καὶ
 ἐπιτεταί, Λουκ.Θ.ε.Δ.20,11 οὐκ οἶδα πρὸς ὅτι
 ἀποβλέπω πάντῃ τὰς ὄψεις περισπῶμενος [περι-
 στρέφω τὸς ὀφθαλμούς] : ὁθ. γεν. διατα-
 ρόσσω, ἐνοχλῶ, περῶζω, παροργίζω : Μέν.'Επιτρ.
 504 τὶ δέ μοι περισπῶς, ἱερὸσουλε, : Πλούτ.'Ηθ.96B
 οἱ δὲ φίλοι πολλὰκις φθονοῦσι τε καὶ ζηλοτυ-
 ποῦσι καὶ περισπῶσιν, αὐτ.160C οὐδενὸς περι-
 σπῶντος οὐδ' ἀπάγοντας' κ. παθ. : Πολυθ.15,3,4
 τοὺς κατὰ τὴν 'Ιδριηκίην . . μετεσπῶσιν εἶναι καὶ
 περισπῶσθαι ταῖς διανοίαις, ΠΔ Σοφ.Σειρ.4,1,2
 ἀνθρώπων ἐπιδοσμένω . . ἐσχατογῆσσω καὶ περι-
 σπῶμένω περὶ πάντων, Πλάτ. περιεσπῶσθαι ὑπὸ
 τῶν τελευτῶν' 6) μτγν. κ. μων. ἀποσπῶ, ἀφαι-
 ρῶ τὶ βλαῖων : Φιλῶδ.'Ακαθ.79M περισπῶν τινας
 αὐτοῦ τῶν ἀκροστών, 'Ανα.Συρ.1 περισπῶν Συ-
 ρίαν τίνος, Καισάρ.Δακ. ἐν Σάθ.3,91 μῆτε ἀρχον-
 τος, μῆτε ἡγεμόνος τὴν σὴν διαίταν περισπῶν-
 τος' 7) κλέπτω, ἀρπάζω, ὑπεξαιρῶ : Φιλῶδστρ.
 [Ἰνν.45 περισπῶν ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν ἀνάθημα'
 κ. παθ. : Μέν.'Επιτρ.143 ἀπαντα περιεσπασμαι [μοῦ
 ἔχουν κλέφει τὰ πάντα] : 8) τὸ παθ. ἐξαναγκά-
 ζομαι πρὸς ἄρῶξω τιν : Πλάτ. περιεσπῶσθην [εἰς] ἄ-
 νευγεκτεῖν' 9) ἐπὶ στρατηγού, παραγγέλλω πε-
 ρισπασμὸν βλ.λ.1,1, διατάσσω τροφῆν : Πολυθ.1,
 76,5 ταῦς δ' ἐπὶ τῆς οὐραγίας ἐξ ἀρχῆς ὑπάρχον-
 τας ἐξ ἐπιστροφῆς περισπῶν ἐξέταπτε πρὸς τὴν
 τῶν πολέμων ἐπιφάνειαν' || ὄμ. ὄμτθ. ἐπὶ στρα-
 τευμάτων, ἐκτελῶ στραφῶν : αὐτ.3,116,5 ἀπράκτους
 γε μὴ ταῦς πολεμίας παρεσκευάζον περισπῶν-
 τες καὶ πανταχόθεν προσπίπτοντας' 10) ὄμ.
 στρέφομαι διὰ κατ' ὀρθρῶν γωνίαν : 'Ασκληπιδ.12,6
 11) εἰδ. γραμμ. μτγν. κ. νεώτ. τίθημι τὸ σημεῖον
 τῆς περισπῶμένης ἐπὶ τοῦ φωνήεντος λέξεως τιν-
 ος, θέτω τὸν τόνον περισπῶμένην : Πλούτ.Θησ.26
 οὐκ ὀρθως τὸν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶν-
 τας, 'Απολλ.Δύσκ.'Αντων.33,24 || ὄμ. ἰδ. ἐπὶ τῆς
 ληγουσῆς : αὐτ.87,15 περισπῶν τὸν τόνον, Γαλ.16,
 495 περισπῶν τῶ τόνω, 'Αθῆν.2,52F Φιλόξενος δ'
 ἀμφότερον περισπῶ' κ. παθ. ἐπὶ λέξεων, φθόγγων
 κττ., λαμβάνω, δέχομαι περισπῶμένην : Διον.'Ορ.
 630,2 περισπῶμένην ἱεροσφῶδια, Διον.'Αλ.Συνθ.11
 ἄς δὴ περισπῶμενας [λέξεις] καλοῦμεν, Φιλ.1,29,

αὐτ.46 περισπῶμενος [φθόγγος], - μακρὸν πρὸ
 βραχέος περισπῶται, - περισπῶμενα ῥήματα [τὰ
 λαμβάνοντα περισπῶμένην ἐπὶ τῆς ἐκ συναιρέσεως
 προερχομένης ληγουσῆς τοῦ ἐνεστώτος, ἄ. συνα-
 ρημενα ἰ-ῶ-ῶ, -ἔω-ῶ, -θῶ-ῶ] || νεώτ. τὸ
 θηλ. τῆς μτγ. παθ. ἐνεστ. **περισπῶμένη** ὄς οὐσ.
 βλ.λ. : 12) ῥηματ. π. περιεσπῶσαι, περιεσπῶσθε
περισπῶμένη [ἢ] νεώτ. [κυρ. θηλ.] τῆς παθ. μτγ.
 ἐνεστ. τοῦ περιεσπῶ βλ.λ.10] ὡς οὐσ.1 ἐν ἐκ τῶν
 τριῶν σημείων τονισμοῦ τῶν λέξεων, ἐν χρήσει μό-
 νον ἐπὶ τῆς ληγουσῆς καὶ παραληγουσῆς.
περισπῶμενος ἐπίρρ. μτγ. παθ. ἐνεστ. τοῦ πε-
 ρισπῶ βλ.λ., μετὰ περισπῶμένης, κ. ἰδ. ἐπὶ τῆς λη-
 γουσῆς : Γαλ.19,120, 'Αθῆν.9,400A Ξενοφῶν δ' ἐν
 Κυνηγητικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῶν καὶ περισπῶμενος,
 Σχόλ.'Αριστ.Πλ.109, 'Ηρωδιαν.'Επιμ.245.
περίσσα ἐπίρρ. μων. κ. νεώτ. κ. περισσῶ καθ'
 ὑπερβολὴν, ὑπερβαλλόντως, ὑπερβολικῶς, πάρα
 πολὺ : Διγεν.'Ακρ.3514 καὶ τὸν αὐτὸν ποιήσαντα
 θεὸν τὸν πλουτοδόξαν [ἢ τὸν δοξάζοντα] περισ-
 σῶ, 'Ερωτόκρ.1 μᾶ' γε ἕνα φίλο μπιστικὸν καὶ φρό-
 νιμο περίσσα, 'Επταλ.'Οδ.Α.2
περισσάδελφος-ον μτγν. ὁ ἕχων περισσῶς,
 λίαν πολλοὺς ἀδελφούς : Βέττ.Βάλ.18,33.
περῖσαινω [περῖσῶσι] κ. μων. αἰσθάνομαι
 πλήρωσιν ἢ πλείον : 'Ορειθ.Συνοφ.5,1, Παῦλ.Αλγ.1,
 2) ἐπ. τ. τοῦ περῖσαινω βλ.λ. : 'Οδ.Κ.215 αὐρήσιν
 . . περῖσαινάντες.
περῖσῶσῆς (περῖσῶσι) ἐπίρρ. κ. ἄττ. περιπτά-
 κῆς ἐπὶ ἀριθμῶν, κατὰ περιπτόν ἀριθμὸν, μονά :
 Πλάτ.Παρμ.144A, Πλάυτ.'Ηθ.744A, αὐτ.1145C.
περῖσῶσῶς ἐπίρρ. μτγν. ἀντὶ περισσῶσῆς βλ.λ. :
 'Ισθμλ.Νικ.'Αριθμ.13P περῖσῶσῶς μετρεῖται ἰσιθ.1.
περῖσῶσῶσι [ἰθ] μων. δημ. κ. ἰδ. κτ. πληθ. **περι-
 σῶροι**, οἱ κερκτημένοι, οἱ ἔχοντες περισσῶς, λίαν
 πολλὰς χάριτας, οἱ ὑπερκόνητες κατὰ τὰ προτε-
 ρήματα, οἱ προέχοντες, οἱ ἐξέχοντες : 'Ερωτόκρ.2,
 603 μᾶ σάν όπου πολλὰς φαρὰς αὐτοῖν οἱ πε-
 ϖρῖσῶσαι [κομψώνονται καὶ πιάωνται] σὸ
 δίχτυ σάν τὸ φάρι.
περῖσῶσῶριος-ον [περῖσῶσι] ἄρτιος [μτγν. κ.
 μων. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ περιπτόν καὶ ἄρτιος, ἰδ. ἐν
 τῇ ἀριθμῆ, ἐπὶ ἀριθμῶν ὀτίνες διορισμένοι διὰ
 τίνος δυνάμεως τοῦ διῶ γίνονται περιπτοί, οἶον ὁ 24
 [ἀντὶ 24 : 2² = 3] : Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,10, Πολυθ.4,162,
 Τζέτζ. ἐν 'Ανα.Κρ.3,317,21.
περῖσῶσῶριος ἐπίρρ. μτγν. δ.γρ. περισσῶσῶς βλ.λ. :
 'Ισθμλ.Νικ.'Αριθμ.13P περῖσῶσῶριος μετρεῖται.
περῖσεια [ἰθ] μτγν. κ. μων., μτγν. κ. νεώτ. κ. πε-
 ϖρῖσεια τὸ περίσεισμα, τὸ πλεόνασμα, τὸ πληθῶς,
 ἢ ἀφθονία : ΚΔ Ρωμ.5,17 οἱ τὴν περῖσειαν τῆς
 χάριτος. λαμβάνοντες, αὐτ.Κορινθ.2,8,2 ἢ **περῖ-
 σεια** τῆς χάριτος αὐτῶν, αὐτ.'Ιακ.1,21 **περῖσειαν**
 κακίας, Τζέτζ.'Εξῆγ.'Ιλ.119,23 σύνδεσμος παραπλη-
 ρωματικὸς καὶ κατὰ περῖσειαν κείμενας [ἰδ. ἐκ
 περῖσειῶν] : 2) κέρος, ὄφελος, προαγωγή, πρό-
 οδος, προκοπή : ΠΔ'Εγκλ.1,3 τῆς περῖσειας τῶ ἀν-
 θρώπων ἐν. μὸχθω αὐτῶ μὸχθεῖ ὑπὸ τὸν ἥλιον.
περῖσειω ποι. τ. τοῦ περῖσειῶ βλ.λ. : 'Ιλ.Τ.382
 περῖσειεάντα δ' ἔθειραι.
περῖσει(ε)υμα-ατος [ἰθ] [περῖσειέω] μτγν., νεώτ.
 κ. δημ., ἄττ. **περῖσειεμα**, πᾶν ὅτι περῖσειέει, ἢ
 περῖσειέουσα ποσότης, τὸ πλεόνασμα : 'Ορειθ.
 22,7,1, - **περῖσειεμα** προπλογοισμῶ ἢ ἐπὶ πλείον
 διαφορά τοῦ συνόλου τῶν ἐσοδῶν ἀπὸ τῶν ἐξό-
 δων' || πᾶν ὅτι ὑπολείπεται, μένει ὡς κατὰ-
 λοιπον : ΚΔ Μάρκ.8,8 ἔφαγον δὲ καὶ ἐχόρασαν ἑπτά
 σπιρῖδας' || περῖσεια, ἀφθονία, ἐξελίξιμα,
 ἀντίθ. ὑστέρημα : αὐτ.Μαθ.12,34 ἐκ . . τοῦ περῖ-
 σειεματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ, αὐτ.Κο-
 ρινθ.2,8,14 ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περῖσειεμα γένη-

ται εις τὸ ὤν ὑστέρημα· 2) περισσῶς, περιπτώμα, κόρηος: Πλούτ. Η8.962F αἱ χελιδόνες ἔξω στρεφόμενοι διδάσκαυσι τοὺς νεωττοὺς ἀφιέναι τὸ περιττεῦμα [ἐσφ.γρ.], Σωρ.1,108.

περισσευσις-εως [ἡ] [περισσειῶ] γένος, περισσεια βλ.λ.).

περισσῶς [περισσός] κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἄττ. περιττεύω [Ξεν. Ἀν.4,8,11], μων. ἰδιωμ. δημ. περισσεύω [Ἐρωτόκρ.3,374, Ἐρωφ.2,282], δημ. κ. περσεύω, παρσάτ. ἐπερίσσειον (ΚΔ Πράξ.16,51, ἄττ. ἐπερίττειον [Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,11], μων. δημ. [ἐ]περίσσει(γ)α, δημ. κ. πέρσευσα, ἄορ. ἐπερίσσεισα [Θουκ.2,65, Ἰώσα.Α1 19,18], δημ. [ἐ]περίσσεισα κ. πέρσευσα, δημ. μτχ. παθ. ἐνεστ. περι(ρ)ισσεούμενος, εἶμαι πέρα, ἐπέκεινα τοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ, υπερβαίνω, υπερβάλλω ὠρισμένον ἢ τὸν κανονικόν ἀριθμὸν, πλεονάζω: Ἡσιόδ.ἀπ. 160 μῦθοι εἰσιν τὸν ἀριθμὸν . . . εἰς δὲ περισσεύει, ΚΔ Κορ.2,4,15 ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύῃ·

|| μτ. γενικ. υπερβάλλω, υπερβαίνω τινὰ κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸν ποσόν: Ξεν. Ἀν.4,8,11 περιττεύουσιν ἡμῶν οἱ παλαιοί. 2) εἶμαι πλέον ἢ ἐπαρκῆς, ἐν περισσειᾷ, ἀφθονία, πλεονάζω, ἀφθονία: Θουκ.2,65 τοσοῦτον τῷ Περικλεῖ ἐπερίσσειεσθε τότε [τόσσην ἀφθονίαν, περισσειαν λόγῳν καὶ ὀρθοφροσύνης εἶχεν ὁ Περικλῆς τότε], Πλάτ.Νόμ. 855B, Ξεν. Συμμ.4,35, αὐτ.Πρόσ.4,7 ἀλλ' ἦν τισι γένηται [τὸ ἀργύριον] συμπληθῆσθαι, τὸ περιττεῦον κατορτυττοντες οὐδὲν ἤπτον πῖδοναι ἢ χρώμενοι αὐτῷ, Ἀριστλ.Ζ1 619a,20, Ἰώσα.Α1 19,18 τοσόνδ' ἐπερίσσειεσεν αὐταῖς εὐνοίας, Διον. Ἀλ. Ρωμ.3,11 τὸ ἀνδρείον ἐπερίττειεν αὐτῇ, Γρυν.Σκ. Τερρ.59,9 περισσεφεν ἡ γνώσι, πρόμας ἔσπριζον τ' ἄμεστα μασ θερη, παροισι. σὺ κακάθι δὲ χωράει, σὺ καφίνοι τοῦ περσεύει [ἐπὶ διαχερείας ἐν τῇ προσαρμογῇ εἰς τινὰ κατάστασιν], - τοῦ χωριᾶτη - τοῦ τρελλοῦ τὸ ακοινῖ δὲ φτάνει μονό, διπλὸ φτάνει καὶ περισσεύει ἰὸ ἀνοήτως φιδοῦλόσις εἰς ἀναγκαίαν τινὰ δαπάνην, πλείονα κατόπιον θὰ ἀναγκασθῆ ἢ δαπανῆσθι· || μτγν. μτ. γενικ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἔχω πλέον ἢ ἐπαρκῆς, ἀφθονον, δαφιλῆς τι: ΚΔ Λουκ.15,17 πόσοι μισθοῖ τοῦ πατρός μου περισσεύονται ἄρτων ἰδ.γρ. περισσεύουσι. 3) καθίσταμαι γίνομαι πλείωτερος, περισσότερος, ἀφθονώτερος, αὐξάνω, πληθύνομαι: ΚΔ Ματθ.5,20, αὐτ.Πράξ.16,5 αἱ μὲν οὖν ἐκκλησία ἐστερεοῦντο τῇ πίστει καὶ ἐπερίσσειον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν, Ἐρωτόκρ.3,374 ἡ παιδα ντου περισσεύει καὶ μηλῖδὲ δὲν εἶχε γνώσι, Ζερβ.Ἰστ.1δ.27 εἶχε δώσει εἰς τὴν φυγὴν του γαλήνην, πού καθημερινῶς ἐπερίσσειε. 4) ἐκ πλεονασμοῦ μένω ὡς ὑπόλοιπον, ἀπομένω: Ἐπιγρ.Δελφῶν εἴ τι περισσεύει ἀπὸ τῶν τόκων, Βιζυην.30,5 ἀπ' ὅλη τὴν ἀρχόντια του δὲν του περισσεύει· ἄλλα, - μὰς περισσεύει ἄρκετὸ φαῖ ἀπὸ χθῆς· || μτγν. τὸ οὐδ. τῆς μτχ. τὸ περισσεῦον ὡς οὐσ. τὸ περισσεύμα βλ.λ.: ΚΔ Ματθ. 14,20 ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίλους πλήρεις, αὐτ.Μάρκ.12,44· || δημ. κ. ἀπολ. ἐπὶ χρημάτων: τοῦτο τὸν καιρὸ δὲν περισσεύει τίποτα, - ἂν περσεφῆ καί, οἱ γιτροὶ τὸ τρῶνε. 5) ἐν κακῇ σμ. νεώτ. κ. δημ. μ. τὸ περιττεύω εἶμαι περιττός, πλεονάζω ὡς ἀχρηστος, παρέλκω: Σοφ. Ἡλ.1288 τὰ μὲν περισσεῦοντα τῶν λόγων ἀφες, Διογ.Οἰν.64, - ἡ περαιτέρω ἀνάμειξις σου εἰς τὴν ὑπόθεσιν περιττεύει, - ὅπου μιλοῦν τὰ πράγματα τὰ λόγια περιττεύουσιν. 6) ἐπὶ πρσ., ἔχω τι ἀφθονον, δαφιλῆς, ἔχω ἀφθονον τινός, εἰς τι: Πολυβ.18,35,5 περισσεύειν χορηγία [ἀντιβ. ἐλλείπειν], ΚΔ Φιλ.4,12 σῖδα καὶ ταπεινοῦσθαι καὶ περισσεύειν - 7) κ. ἐν

μτθ. χρ. ἐπὶ πραγμ., καθιστῶ τι ἀφθονον, παρέχω τι δαφιλῶς, ἀφθόνως: αὐτ.Κορ.2,9,8 δυνατός δὲ ὁ θεός πάσαν χάριν περισσεύσαι εἰς ὑμᾶς· || κ. παθ. παρέχομαι, δίδομαι δαφιλῶς, ἐν ἀφθονία: αὐτ.Ματθ.13,12 ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ καὶ περισσευθήσεται, αὐτ.25,29· 8) εἶμαι ἀνώτερος, ἔχω περισσότερα πλεονεκτηματα, πλεονεκτώ, υπερβάλλω τινά: ΠΔ Ἐκκλ.3,19 καὶ τὶ ἐπερίσσειεσεν ὁ ἀνθρώπος παρὰ τὸ κτήνος, αὐτ. Μοικ.1,3,30, Ἐρωφ.4,282 πάσα κινεῖται σὺ δύναται τὸ ἄλλους νὰ περισσεύῃ· || μτγν. καθίσταμαι, γίνομαι κρείσσων, ἀνώτερος, καλλύτερος: ΚΔ Κορ.1,14,12 πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖται ἵνα περισσεύατε· || ὁμ. περισσεύω μᾶλλον πρόδογμα, προκόπτω ἐπὶ μῶλλον καὶ μῶλλον: αὐτ.Θεσα.1,4,1 παρελάβετε παρ' ἡμῶν τὸ πᾶς εἰς ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρκεῖται Θεῶ, ἵνα περισσεύετε μᾶλλον· || ὁμ. κ. μέσ.: αὐτ. Κορ.1,8,8 οὕτε γὰρ ἐάν φάγωμεν περισσεύομεσθε, οὕτε ἐάν μὴ φάγωμεν ὑπεροῦμεθα· 9) μτγν. κ. ἐν μτθ. χρ. ἐνεργῶ, κάμνω ὥστε νὰ προαγήται τις, προάγω: αὐτ.Θεσα.3,12 ὑμᾶς δὲ Κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ. 10) ὁμ. μτθ. ἐπὶ χρόνῳ ἐν φρ. περισσεύω τὰς ὥρας μηκύνω αὐτάς ἐπὶ μᾶλλον: Ἀθῆν.2,42B οὐκ ἀναδίδωσι τὰς ὥρας ἐν τῷ χειμῶνι, ἀλλὰ περιττεύει.

|| ρημ.ατ. περισσεύσις, περισσεύμα, περισσεια, **περίσσια** ἐπὶρρ. δημ. ἀντὶ περίσσια βλ.λ.: Σολωμ.Θνάτ.Κυρ. Ἀγγλῖδ.2

περίσσιος(ης)ος-ο μων. δημ. ὁ περισσός, πλεονάζων, συμπληθής, πολυάριθμος: Σολωμ.Εἰς Μοναχῆν15 εἰς τὰ περίσσια ἀνάμεσα κερὰ καὶ στῆς λαμπάδες. 2) ὁ δαφιλῆς, ἀφθονος, υπερπλούσιος εἰς τι: αὐτ.ἀπ.7,2 ὅπου δὲν ἔχουν δυναμὰ κ' ἔχουν περίσσια κάλλη, Γρυν.Σκ.Τερρ.16,5 περίσσια, Ἀγάπη, ἡ χάρις σου κὶ ἡ δύναμις μεγάλη. 3) ὁ υπερβάλλων, υπερβαίνων τὸ μέτρον, τὸ κανονικόν, παραπαρήσιος: παροισι. τὸ παλὺ περίσσο καλὰ τὸ ἴσο ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χρῆσις τινος ἐπιφέρει διατάρραξιν, ἀνωμαλίαν. 4) μων. δημ. ὁ παραπολυ μέγας ἢ υπερβαλλόντως πολὺς, υπερβολικός: Ἐρωτόκρ.4,1319 ὅπου μὲ βάνω σ' λογισμοὶ καὶ σὲ περίσσια ζᾶλη· || ὁμ. ἢ αἰτ. του οὐδ. κτ. πληθ. περίσσι(η)α υπερβαλλόντως, υπερβολικός, παραπολυ: αὐτ.1,141 μὰ ἔχε ἐνα φίλο μπιστικό καὶ φρόνιμο περίσσια, Σολωμ.εἰς Θνάτο κυρ. Ἀγγλῖδ.2,3 περίσσια γλυκομίλητο νέον πνευμά τῆς θαλάσσης. 5) ὁ περιττός, ἀχρηστος, περισσεύομεστος, παραπαριστός: ἔχει σὺ σπῆτι του πολλὰ περίσσια πράματα, - ἔχεις περίσσια λόγια.

περισσόδαρος-ο-ο δημ. ὁ ἐπιβάλλων ἀνίστους ὑπαχρεώσεις, ὁ ἐπεροδαρής, ὁ ἀνισόδαρος, ὁ δὲ δυσάρμοστος, ὁ ἀσύμφωνος, ὁ ἀσυμβίβαστος, ὁ ἀταίριαστος, ὁ ἀσυνταίριαστος: Παλαιμ.Δωδ. Γύφτ.55 γνώριστ τῶν περισσόδαρων ταιριασμάτων τὸν ἀγῶνα· πρθλ.Συνμ.43 ἐν λ. ἀταίριαστος, **περισσόδοτος**-ον μτγν. ὁ ἔχων περίσσιαν τροφῶν, ἀφθονίαν φαγητῶν: Νόνν.Εὐαγγ.Ἰω.6,12 περι περισσόδοιο τραπέζης.

περισσογονία [ἡ] [ἰγννομαι] μτγν. ἡ παραγωγή περιττῶν ἀριθμῶν: Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.21, αὐτ.34P.

περισσοδακτύλος-ον μτγν. ἄττ. περιττόδακτύλος ὁ ἔχων περισσότερους τοῦ κανονικοῦ δακτύλους τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός: Γεωπ.14,7,9 τοῖς ὄγκοις μεγάλοι καὶ περιττόδακτύλοι.

περισσοειδής-ους-ές [περισσός] μτγν. ὁ μετέχων τῆς φύσεως τῶν περιττῶν ἀριθμῶν, ὁ ὡς περιττός φαινόμενος, κατ' ὀσείαν ὁμῶς ἄριστος ἀριθμός, ἐπὶ τῆς δυάδος: Ἐθών Σμ.241, Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.31P, Θεολ. Ἀριθμ.19 περισσοειδής γὰρ παλάκις ἦταν ὠθηθὶ ἡ θυάς.

περισσογένεια (περισσογενής) μτγν. ἡ περιττολογία : Κύριλλ.4,797B.

περισσοπής-ους-ές [ἐπος] μτγν. ἡ περιττοπλής ὁ περισσοπός : Κύριλλ.10,21D.

περισσοπῶ-έω (περισσοπείης) μτγν. ἀντί περισσολόγῳ : Ἦσ., Σουίδ. : Κύριλλ.1,597A, αὐτ.9,93C.

περισσοκαλλής-ους-ές [κάλλος] ὁ ἐξαιρέτως, ὁ καθ' ὑπερβολὴν ὠραίος, ὁ περικαλλής, ὁ πανώριος : Κρατίν.238.

περισσοκαυῶμαι δημ. καυχῶμαι ὑπερβαλλόντως, περισσά : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.245,4 ὁ Χάρος ἔκατσε φηλά καὶ τραγοῦει πανῶρια, | λέει τραγοῦδια τῆ χαρᾶς καὶ περισσοκαυάται.

περισσοκόμος-ον [κόμη] μτγν. ὁ ὑπερβαλλόντως κομῶν, ὁ ἔχων μεγάλην καὶ πυκνὴν κόμην, πάρα πολλὰ μαλλιά : Ὀππ.Κυν.3,317 π- ἐθείραις.

περισσολογία [λόγος] τὸ περιττολογεῖν, ἡ περιττολογία, πολυλογία : Ἰσοκρ.12,88, αὐτ.15,264 περισσολογία καὶ ἀκρίβεια : 2) ἡ περὶ τοῦς λόγους κομψότης, ἐπιτήδευσις : Διον. Ἀλ.Πομπ.2 : 3) ὑπερβολή, μεγαλοποιήσις : Ἰώσα.Α1 14,7,2.

περισσολόγος-ον ἀχόλ. ὁ περισσολογῶν, ὁ πολυλόγος : Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.89.

περισσολογῶ-έω [λέγω] μτγν. κ. ἀπτ. περιττολογῶ λέγω λόγους περιττῶς, ἀκριβῶς : Σιμηλ. Φυσ.770,14, Ἰω.Χρυσ.3,8,43, Ἦσ., Σουίδ. ὡς γλώσσα, ἐπὶ τοῦ περισσοεπῶ, Ἐπιφάν.1,1013A ἄλλα μυρία καὶ ἐπέκεινα περιττολογοῦντες.

περισσόλοφος-ον μτγν. ὁ ἔχων ὑπερβαλλόντως μέγαν λόφον περικεφαλαίας : Ὀππ.Κυν.3,369 περισσόλοφος πηλήξ.

περισσομελής-ους-ές [μέλος] μτγν. ὁ ἔχων περιττὰ μέλη : Μαν.4,464 ἃ τικτόμενας τότε θνητῶν σώμα περισσομελής τεχθήσεται, Βέττ.Βάλ.18,33, Ἡφαιστ. Ασπρ.1,1.

περισσομύθος-ον ὁ περισσολόγος βλ.λ. : Εὐρ. ἀπ.52 περισσομύθος ὁ λόγος : 1) ὁ τ. περισσομύθει ὡς ἐπίρο. πολυλόγος : Φιλόδ.Ρητ.1,101 [πιθ.].

περισσόνους-ους-ον μτγν. ὁ ἔχων περισσῶν νοῦν, μεγάλην ἀντίληψιν, ὁ ἔξοχος τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν : Ὀππ. Ἀλ.3,13, Νόνν.Δ.5,222 π- παρκαίτη, αὐτ.26,139 περισσόνους κούρης.

περισσοεπαλῶν μαν. δημ. ἐξεπαλούμενος καταλαμβάνω ὑπερβολικῶς μεγάλην ἔκτασιν, χαμβάνω ὑπερβολικῶς μεγάλην διάδοσιν, ἐπεκτείνωμαι μεγάλως : Ἐρωτόκρ.1,1624 νά μὴν ἀφήνουν τὸ κακὸ νά περισσοεπαλῶσῃ.

περισσοεπῶ-έω μτγν. πάσχω περισσῶς, ὑποφέρω καθ' ὑπερβολὴν : Κάσα.Πρ.15 περισσοεπαθεῖν τινα τῶν μερῶν.

περισσοπαῖός-όν μτγν. ὁ ποιῶν τινα περιττόν, ἐπὶ μριθμῶν : Συριαν.Μεταφ.131,36.

περισσόπους-ποδός [πόδι] μτγν. κ. μαν. ὁ ἔχων ἓνα πόδι περισσότερον, μὲ ἓνα πόδι παραπάνω, ποι. περὶ τῆς βοκηρίας : Νόνν.Δ.7,43 κυφός . . ὅτε τρομερῆσι περισσοπόδεσι πορείαις γηροκῶμω βαρυγυνοῦς ἐριδείτα ἠθάδι βάκτρῳ [ἐπὶ τοῦ γήρατος] : 2) μαν. κόμμα περισσόπουον τὸ ἐξ ἄνισου ἀριθμοῦ ποδῶν συσταζόμενον : Τζέτ. Μέτρ. ἐν Ἀν.Κρ.3,317,14.

περισσοπρακτία [πρᾶξις] μαν. ἃ. περισσοπραξία βλ.λ. **περισσοπρακτῶ-έω** [πράσσει] μαν. εἰσπράττω περισσοτέρους τῶν ὀφειλομένων φόρους, εἰσπράττω παρανόμως φόρους : Βασιλ.κ.1,56 : 2) ρημ.π. περισσοπραξία.

περισσοπραξία [πρᾶξις] κ. περισσοπρακτία [περισσοπρακτικῶ] μαν. ἡ ὑπὲρ τὸ ὀφειλόμενον ἀδικὸς ἀπαίτησις φόρων, ἡ παρανόμως εἰσπραξίς φόρων : Ἀρμενόη.1,3,58 ἠβλ.Κορ. Ἀτ.4Α,41) ἐν λ.

περισσός α α ο μν. κ. δημ. ὄντι περισσῶς βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.4,1319 ὄπου με βάνου 'ς λογισμὸ καὶ σέ περισσά ζάλη, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.89,43 σέρνει

φωνή περισσά : 1) παροιμ. τὸ πολὺ περισσά χαλὰ τὸ ἴσο [βλ. περισσός 3].

περισσός-ή-όν [ἴσος] ἴσος, ἐπίξ : κ. μαν. κ. νεώτ. δημ. κ. περισσ(ί)ος-α ο κ. περσός-ή-ό, ὅπτι. περιττός ἢ ὄν, συγκρ. περισσότερος-α-ον, ὑπέρβ. περιττότατος-η-ον, ὁ ὑπὲρ τὸν ὡσιμμένον ἀριθμὸν, ὁ ὑπερβαίνων τὸ κανονικὸν μέτρον ἢ μέγεθος, ὁ ὑπέρμετρος, ὁ ὑπέρμεγέθης, ὁ μέγας, ὁ τεράστιος : Ἠσίοδ.Ο 399 τὴν δὲ Ζεῦς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρ' ἀπέδωκεν, Πινδ.2,91 στάθμια δὲ τινος ἐλάκμοιο περισσὰ ἐνέπασαν ἔλλκος ὄδυναρον ἐξ' ἠρόσθε καρδίῃ, Τραγ. Ἀδέσπ.458,3 θυσίας ἀπαρχὰς γὰρ κρέας ἐπέμπομεν πατρὶ, περισσὸν ὤμων, ἔκκριτον γέρας : 2) ὁ ἐκτός τοῦ συνήθους, ὁ ἕκτρα τοῦ κοινοῦ, ὁ ἀσυνηθής, ὁ ἔκτακτος, ὁ ἔξοχος, ὁ ἐκλεκτός, ὁ θαυμασίος, ὁ σπάνιος : Θέογν.769 εἶ τι περισσὸν εἰδείη σοφίης [ἐάν ἔχη] ἐξοχὸν τι χάρισμα σοφίας, Σοφ.ΟΤ 84) ποῖον δὲ μου περισσὸν ἦκουσας λόγον, Ἐρ.Βράχ.1197, αὐτ.1κ.791 τὶ μὲν γὰρ ἤλιπον ἄν πενυθθέναι πάθος περισσὸν, αὐτ.Ἰππ.437 οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν οὐδ' ἔξω λόγου πέπονθα [Βερναρδ.Δ. κδὲν ἔπαθε τίποτε παραπάνω ἀπ' ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἀνθρωποῖα], Ἀντιφ.3,4,5, Ἀντιφ.Σοφ.5) βίος οὐδὲν ἔχων περιττόν ἀλλὰ πάντα σμικρά, Ἰσοκρ.12,77 τὰ μὲν περιττὰ τῶν ἔργων καὶ τερατώδη, αὐτ.15,145 πρὸς δὲ τοῦτοις οὕτως ἰδούεις οὐαὶ καὶ περιττοῖς κἀκεῖνο λέγεις, Ἀριστ.ἩΝικ.1,41b,6 περιττὰ καὶ θαυμαστά, αὐτ.Πολιτ.1312α,27 ἄλλης τινὸς γενομένης πράξεως περιττῆς καὶ δὶ ἦν ὀνομαστοί γίνονται, αὐτ.Μεταφ.1053b,3 οὐθὲν δὲ λέγοντες περιττόν φαίνονται τὶ λέγειν, αὐτ.Ζ1 53 α,9 τὰ δὲ καλούμενα τήθαυ τούτων πάντων ἔχει τὴν φύσιν περιττοτάτην, ΚΔ Μαθ.5,47 καὶ ἐάν ἀσπάσθητε τοὺς φίλους ὑμῶν μόνον, τὶ περισσὸν ποιεῖτε, Πλούτ.Κικ.18 λογισμὸν νήπιον καὶ συνέσει περιττῆ, Ἀθην.13,61C τὸ . . συνανωθωπίων . . πάντων περιττότατον [ἐπὶ κυνός], Ζερβ.Ἰστ.11,27 καὶ μόνος κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς περισσῆς γαλήνης ἐπήγαυε . . πρὸς ἓν μέτρον ἐρημικῶν : 1) τὸ οὐδ. ἐπὶ ὕψους, τὸ προκαλοῦν τὸν θαυμασμόν, τὸ ἐκπληκτικόν, τὸ ἐντυπωσιακόν : Ἀριστ.ἸΠολιτ.1265α,11 ὁ μὲν οὖν περιττόν ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, Ἐπίκ.σπ.409 τὰ σαφὰ καὶ τὰ περιττὰ ἰτὰ λεπτά, τὰ κομψαῖ, Λογγίν.40,2 ὅμως κοινὸς καὶ δημῶδεςσι τοῖς δόμοισι καὶ οὐδὲν ἐπαγομένους περιττόν ὡς τὰ πολλὰ συγχρῶμενοι [οἱ ποιηταῖ] : 2) ὁ μ. τὸ οὐδ. ἐπὶ ὕψους, τὸ ἐπεξεργασμένον, τὸ τελειοποιημένον : αὐτ.3,4 ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιμένου καὶ μάλιστα τοῦ ἡδέος : 1) ὁ μ. τὸ οὐδ. ἐν κακῇ σμ. : Διον. Ἀλ.Πομπ.2, αὐτ.Δημ.56 : 3) ἐπὶ προσ., ὁ ἐκτακτός, ὁ ἔξοχος, ὁ ἀξίολογος, ὁ ἐπιφανής, ὁ σπουδαῖος, κ. ἰδ. ἐπὶ μεγάλῃ ποιείᾳ : Εὐρ.Ἰππ.948 σὺ δὲ θεοῖσιν ὡς περισσῶς ὦν ἀνήρ ἔσει, αὐτ.ἀπ.786 τούς . . περισσῶς καὶ τὶ πράσσοντας πλέον τιμῶν ἀνδρας, Ἀριστ.Ἰ.Μεταφ.983α,2 δυστυχεῖς εἶναι τοὺς περιττοῦς : 4) ὁ μ. συχμ. π. προσδιορισμοῦ τοῦ κατὰ τὶ : αὐτ.Πρ.953α,10 περιττός κατὰ φιλοσοφίαν, αὐτ.Πολιτ.1267b,24 ὑνόμενος καὶ περὶ τὸν ἄλλον βίον περιττότερος [κῶπως παρὰ] δόξος, ἰδιότροπος, αὐτ.Ζ1 622b,6. Πλούτ.Δημ.3 περιττός ἐν ἀπασι, αὐτ.Δημῆτρ.2 ἰδέα δὲ καὶ κάλλει ποσοῦσιν θαυμαστός καὶ περιττός, Ἀλκίφρ.1,12 γυναικῶν περιττῶν τὴν ὠραν, Συνέδ. 89 α περισσῶς τὴν σοφίαν : 1) ὁ μ. κ. μτ. ἀπαρφ. : Διον. Ἀλ. Συνθ.19 δεῖνός οὕτως ἐκλέξει τὰ ὀνόματα ὡς συνθεῖται περιττός : 2) τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρο. ἀντὶ περισσῶς βλ.λ.2) : Ἦρ.2,129 περισσότερον τὶ τῶν ἄλλων θάφαί τὴν θυγατέρα, Ἀριστ.Ζ1 589α,31 περιττότατα δὲ πάντων ὁ δελ-

φας ἔχει τῶν ζῶων μείναι περισσότερον ἀξιολογία. Δίων Κ 37,17 **περισσότητα** ἀνθρώπων θρησκείην ἰκατά τὸν πλέον μοναδικὸν τρόπον! 4) κ. νεώτ. ὄμ. μτ. γενικ. ὁ ὑπέρ τινα, ὁ ὑπερβαίνων, ὁ ὑπερβάλλον τινα, ὁ ἀνώτερος ἢ μεγαλύτερος τινος: Σοφ. Ἡλ.165 πρὸς ὅτι, τὸ τῶν ἔνδον εἰ **περισσά**, ΚΔ Ματθ.11,9 ἀλλά τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; προφήτην; ναὶ λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου, Λεωνίδ. Ἀλ.ΑΠ 6,321 εἰς δὲ νέωτα . . θύσει τοῦδε **περισσότερα** 5) κ. νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐν τῷ τ. περιττός-ἡ-ὄ(ν) ὁ πλέον ἢ ἐπαρκής, ἀρκετός, ὁ πλεονάζων, ὁ περισσεύων, ὁ παραπονήσιος: Ξεν. Ἀπομν.3,6,6 τὰς περιττάς ἀφαίρειν διανοεῖ Ἰσπανίαν, αὐτ. Ἀν.7,6,31 περιττὸν δ' ἔχοντος τοῦτο ἔχοντος τοῦτο ἔως περισεύμα, αὐτ. Οἰκ.20,1: . . ὄμ. μτ. γενικ. : αὐτ. ΚΠ 8,2,21 οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσονται ἰσπανίαν ἀπ' ὅσα χρειάζονται, αὐτ. Ἱέρ.1,19, ΚΔ Ματθ.5,37 τὸ δὲ **περισσόν** τούτων ἐκ τοῦ ποιηροῦ ἐστίν, ἴδωσ. Α1 8,15,4 χορηγῆσθαι μηδὲν ἄρτου καὶ ὕδατος αὐτῶν **περισσότερον** || συνη. ἐν στρατ. σημ.: Ξεν. Ἱππαρχ.8,14 οἱ περιττοὶ Ἰππεῖς τοῖ ἐν ἐφεδρεῖαι, αὐτ.7,7 οἱ περιττοὶ τῆς φυλακῆς, αὐτ. ΚΠ 4,6,12 τὰς δὲ περιττάς σκηνὰς ὅσαι ἴσαν Κύρῳ παρέδοσαν, αὐτ. Ἀν.4,8,11 περιτεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμοιοι καὶ τοῖς περιττοῖς χρῆσονται ὅτι, ἂν βούλωνται, αὐτ.δ.3,20 περιττῶ κυκλωσόμενος ἰθὰ περικυκλώσων τὸν ἐχθρὸν διὰ δύναμιν πολυαριθμοτέρων, ὑπερτερῶν || τὸ οὐδ. τὸ περιπλέον, τὸ περισσεύμα, τὸ κατάλοιπον: Ἐπιγρ.π.Ξεν. Ἀν.5,3,13 ἐκ δὲ τοῦ περιττοῦ τὸν ναὸν ἐπισκευάζειν || ὄμ. μτ. γενικ.: Λουκ. κλλ. ΑΠ 11,239 Ἀρπυιῶν τὰ **περισσά** ἰτὰ περιττώματα, ΚΔ Ρωμ.3,1 τί οὖν τὸ **περισσόν** τοῦ Ἰουδαίου ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς ἰτὸ πλεονέκτημα), Ξεν. Ἐφ.1,3 τὸ **περισσόν** τῆς ἡμέρας ἰτὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. πρὸς τοῦτοις, προσέτι: ΠΔ Ἐκκλ.12,21 καὶ **περισσόν** ἐξ αὐτῶν υἱέ μου φύλαξαι, τοῦ ποιῆσαι βιβλία πολλὰ 6) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐν τῷ τ. περιττός-ἡ-ὄ(ν), συνηθ. ἐν κακῇ σημ., ὁ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ τὸ ἀναγκαῖον ὑπάρχων ἢ γινώμενος, ὁ πλέον τοῦ δέοντος, ὁ ἀχρηστος, ὁ ἀνωφελής, ὁ μάστιχος: Αἰσχ. Πρ.383 μόχθον **περισσόν** κούφουσαν τ' εὐθηθαι, αὐτ. Ἐπτ.1044 αὐδὲ σε μὴ **περισσά** κηρύσσειν ἐμοὶ Ἰβερναρδ. Γρηγ. καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω να μὴ κηρύσσειν πράγματα ἐκτός τῶν καθηκόντων σου εὐρισκόμενα), Σοφ. Α1.758 **περισσά** κἀνώνητα σώματα, αὐτ. ὄμ.945 βάρας **περισσόν** γῆς ἀναστρωφώμενοι Ἰβερναρδ. Γρηγ. ὄναστρωφόμενοι ὡς βάρας περιττὸν τῆς γῆς), αὐτ. Ἡλ.1241 τὰδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι, **περισσόν** ἀχθος ἔνδον γυναικῶν ἐν αἰεὶ Ἰβερναρδ. Γρηγ. κούδέποτε κρίνω ἀξίον φθῶν τὴδε, τὸ **περισσόν** βάρας τῶν αἰεὶ οἰκουρούσων γυναικῶν), αὐτ. ὄμ.82 τὰ γὰρ **περισσά** πανταχοῦ λυπὰρ ἔπη, Εὐρ. Μῆδ.819 **περισσοὶ** πάντες αὖν μέσῳ λόγῳ, αὐτ. ἴκ.459 **περισσά** φωνῶν, Ἐμν.13 οὐδὲ τὶ τοῦ παντός κενὸν πέλει οὐδὲ **περισσόν**, Πλάτ. Αἶ.3651, οἱ μὲν καρτεροὶ καὶ **περιττοὶ** λόγοι, - **περιττὰ** ἔξοδα - λόγια || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **περισσά** μτ. τοῦ ἀθροῦσιν μεταίωσι, ἐπὶ μεταίωσι, εἰς μάτην: Στρώτ. ΑΠ 12,132 ταῦτά με νῦν τὰ **περισσά** φιλεῖς || κ. νεώτ. ἐν ἐπίρρ. φρσ. ἐκ **περιττοῦ** ἴδεναι ἀνάγκην, ἀνωφελές, μεταίωσι: Πλάτ. Πρωτ.338Β ἐκ **περιττοῦ** ἠρήσεται, αὐτ. Σοφ.265Ε χρόνος γὰρ ἐκ **περιττοῦ** γίνονται ἂν, νεώτ. ὡς ἐκ **περισσοῦ** ἰχθυῶν να χρειάζεται, χωρὶς να εἶναι ἀπολύτως ἀνογκασίωη 7) ὁ παρὰ πολὺς, ὁ ὑπερβολικός: Ἦρ.2,32 τοὺς ἀλλὰ τε μηχανάσθαι . . **περισσά**, Σοφ. Τρ.167 **περισσά** ἄρῶν, αὐτ. Ἀντ.68 **περισσά** πρόσαιιν ἰσχυπραμνοεῖν), Εὐρ. ἄμ.916 τὸ **περισσά** φρονεῖς ἰδ-

λως ἰδιδάξοντα), Ἄλεξ.254 τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν **περιττὰ** μισθὰ (δὲνα ἔχει τὰ δέοντα, μισθὰ τὰ **περιττὰ**), Πλάτ. Πολ.407Β ἡ **περιττὴ** αὐτῆ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος, αὐτ. Νόμ.645C μήκος πολὺ λόγων **περιττόν**, Πλούτ. Ἡθ.615D ἡλικίος **περιττῆ** || ὄμ. κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀφθονός, ὁ βασιλικός, ὁ πολὺς, ὁ μπόλικος: ΚΔ Ματθ.23,13 διὰ τοῦτο λήψθε **περισσότερον** κρίμα, αὐτ. Κορινθ.1,12,23 τοῦτοις τιμὴν **περισσότεραν** **περιτίθειεν**, αὐτ. 2,27 μήπως τῆ **περισσότερα** λύπη καταποθῆ ὁ τοιοῦτος, Ἰσοδρόρ.2,602 εἰ δὲ καὶ γράφω **περισσά** καὶ ταῦς λόγους μηκύνω, Λιβ. Ροδ.249Υγ. θρησκ. **περισσός**, ἠκούσθη ἐλς τὸ κάστρον, Ζερβ. Τρογ.ΚΚ 20,8 παῖον λυπάσαι κὶ ἔχεις ἔνοιμα τῶρα ποῦ πῆς τὸ κρασί. | -Τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ναί μαιγνία | κὶ ἔχουν στήσασα προσή || τὸ οὐδ. ὡς ἐπίρρ. ὄντι **περισσός** βλλ. || Πίνδ. Ν.7,43 βάρυνθεν δὲ **περισσά** Δεαφοὶ ξεναγέται (ἐξαρπύθησαν **περισσός**, πολὺ), Εὐρ. Ἐκ.577 οὐκ εἰ τι δῶσαν τῆ **περισσά** εὐκαρδία ψυχῆν τ' ἀρίστη, ΚΔ Μάρκ.7,36 μάλλον **περισσότερον** ἐκέρυσσον, αὐτ. Ἐβρ.7,15 **περισσότερον** ἐπὶ κατάδηλόν ἐστίν, Λουκ. ὑ.Εἰ.14 ἀεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν τοῦς πολλοὺς **περιττοῦ** ὄραν τοῦ ἑνός || ὄμ. κ. μτ. ἀρήσσειας: Ἀντιφ.3,4,6 οὐδὲν **περισσόν** τούτων ἀμαρτῶν, Πλάτ. Ἀπολ.20C οὐ γὰρ δὴ που σοὺ γε οὐδὲν τὸν ἄλλον **περιττότερον** πραγματευόμενος, αὐτ. Συμπ.219C οὐδὲν **περιττότερον** καταδεσθῆναι ἀνάστην μετὰ Σωκράτους, ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθυπόδον (τίποτε πλέον, **περισσότερον** ἢ ἑάν . .) || ὄμ. ἐν ἐπίρρ. φρ. ἐκ **περιττοῦ** ἢ ἐκ **περισσοῦ** ὑπερβολώντος, πάρα πολὺ: Πλάτ. Νόμ.734I ὑπερπέσει ἐκ **περιττοῦ** κάλλει, ΚΔ Μάρκ.14,31 ὁ δὲ . . ἐκ **περισσοῦ** ἔλεγε μάλλον, Θεοδ. Πα. Δαν.3,22 ἡ κἀμῖνος ἐκαύθη ἐκ **περισσοῦ** πρβλ. ὑπερκερισσοῦ 8) ἐπὶ προσ., ὁ λίαν σοφός, συνειτός, ὁ λίαν προσεκτικός, ὁ λεπτολόγος: Εὐρ. Ἰνν.445 ὄν δ' ἂν **περισσόν** καὶ φρονούνηθ' εὐρη μέγα, αὐτ. Βάκχ.429, Πολύδ.9,1,4 τὸν . . πολυπράγμονα καὶ **περιττόν**, Πλούτ. Κικ.8 ἄν δὲ καὶ τὴν ἄλλην περὶ τὸ σῶμα **θεραπεῖαν** ἀκριβῆς καὶ **περιττάς**, Σχολ. Θεοκρ.2,48 οἱ **περισσοὶ** καὶ πολυπράγμονες || ὄμ. κ. ἐπὶ ρητόρων: Αἰσχιν.1,119 ὁ γὰρ **περιττός** ἐν τοῖς λόγοις **δημοσθένης** 9) ὁ λεπτός, ὁ δέξυς, ὁ δέξυς τῶν Ἀριστ. Τοπ.141β,13 ἀκριβῆς καὶ **περιττὴ** δύνουσα 10) κ. νεώτ. κ. δημ. **περιττός-ἡ-ὄ(ν)**, ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀκέραιος θετικός ἀριθμός, ὁστις διαιρούμενος διὰ τοῦ δύο ἀφῆνει ὑπόλοιπον τὴν μονάδα, ὁ μὴ δυνατόν να διαιρεθῆ ἀκριβῆς διὰ τοῦ δύο, ὁ μονός, ὀνήθ. ἄστιος, ζυγός: Νικόμ. Γερ. Ἀριβ.μ.1,7,74 . . **περιττόν** δὲ τὸ μὴ δυνατόν εἰς δύο ἴσα μερισθῆναι διὰ τὴν προσηφηνῆν τῆς μονάδος μεριστέων, Σουῖδ. «**περισσά** τὰ ἐν τῇ ἀριθμητικῇ κολοκλιμένα δίζυγο, οἷον ἐν τρία καὶ τὰ δυοῖς»: Ἰνν. Ἀφορ.4,61 **περισσά** ἡμέραι, Ἐπιχ.170,7, Φιλῶλ.5, Πλάτ. Ἱρωτ.356E ἐν τῷ τοῦ **περιττοῦ** καὶ ἀρτίου ἀρίθμῳ, Εὐκλ.7 Ὅρισμ.9 ἀρτιότατος **περιττός** ἀριθμός ἰσριθμῶς ἀρτίος διαιρέσιμος εἰς δύο **περιττός**, οἷον οἱ ἀριθμοὶ 2, 6, 10) || τὸ **περιττόν** καὶ τὸ ἄρτιον ἢ φύσις τοῦ **περιττοῦ** καὶ τοῦ ἀρτίου: Πλάτ. Γαγ.451C || **περισσά** χῶραις ἐπὶ τῶν **περιττῶν** θέσεων ἐν τινὶ στίχῳ: Ἡφροιστ.5,1 || τὸ οὐδ. **περιττόν** ἢ **περισσόν** ὡς οἷα τὸ φυτὸν ἀσπύρον τὸ μακινόν, ἄ θρούον βλλ.21: Ὁσέφρ. Φ1,9,11,6 **περιττόν**, Διοσκ.4,73 **περισσόν**.

περισσοσάρκος-ον ἰσούρι λεξ. κ. μον. ὁ ἔχων **περιττὰ** σάρκα, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πολυσάρκος, σαματωδής: Σουῖδ. ἐν λ. Πηρίσπος, Εὐδοκ.345.

περισσοσφῶ-ἔω μσν. ἀμθ. εἶμαι λίαν σοφός: Κίμανασα. Χρον.3612 τὰ **χρηματοδοτήματα** τῶν **περισσοσφωύτων** ἰδ. γρ. **περισσοσφωύτων** ἰδ-

περισσούλλαθος-ος κ. περιττούλλαδος μγν. κ. μυν. ὁ ἔχων μίαν συλλαβὴν πλείοτερον ἄλλου τινός, ὁ περιττούλλαθος, ἀντίθ. ἰσοσύλλαθος: Ἄπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ. 166, 26 γενική περισσούλλαθου, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Φλεγυά ως ἀπὸ περιττούλλαθου γενικῆς κ. ἐπιρρ. -ως κατὰ μίαν συλλαβὴν πλείοτερον ἄλλου τινός, μὴ ἰσοσυλλαθός: αὐτ. ἐν λ. Ἄβσι περιττούλλαθός κλίνεται αἰεὶ, ὅτε δὲ ἐστι κύριον, καὶ ἰσοσυλλαθός, Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 18.

περισσούλλαθῶ-ῶ ἰσοσυλλασσός κ. μγν. κ. περιττούλλαθῶ εἶμαι περιττούλλαθος, ἔχω μίαν συλλαβὴν πλείοτερον ἄλλου τινός, ἀντίθ. ἰσοσυλλαθῶ, μτ. γενικ. ἢ δοτ.: ΕΜ 35, 41 πᾶσα γενική περιττούλλαθούσα τῆς ἰδίας εὐθείας, αὐτ. 131, 57 εἰ δὲ περιττούλλαθούσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι ὄμ. κ. ἀπολ.: Ἄπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 28, 11

περισσοτάτης-ου-ε (ἰτάσαι) μγν. ὁ ἐν τοῖς περιττοῖς ἀριθμοῖς τεταγμένος, ἀντίθ. ἀρτισοτάτης: Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 1, 22.

περισσότερος-α(-ῆ)-οῖν) κ. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. τοῦ περισσός βλ. λ. 7, ὁ ὑπερβάλλον ἄλλον εἰς ποσότητα, ὁ πολυληθέστερος, ὁ πολυαρθμότερος: Καρνεάδης π. Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 9, 140 κ. ἐπιρρ. -ως περισσότερον, πλέον: ΚΔ Μάρκ. 15, 14 οἱ δὲ περισσότερώς ἔκραζον σταύρωσον αὐτόν.

περισσοτεχνία ἰή (τέχνη) κ. νεώτ. ἡ ὑπερβολικὴ ἀκριβεία ἐν τῇ τέχνῃ, ἡ μέγιστος ὑπερβολὴ ἐπιτηδεύσει ἐν τῇ τέχνῃ, ἡ λίαν ἠκριβωμένη τέχνη: Δημήτρ. 247 τῇ περισσοτεχνίᾳ μάλλον δὲ κακοτεχνίᾳ προσέχων ὁ ἀκριστατής.

περισσότης-πτας ἰή (περισσός κ. μυν., ἄττ. περιττότης τὸ περισσόν, τὸ ὑπέμετρον, ἡ περισσεια, ἡ ὑπερβολή: Φώτ. 424, 11 «περισσότης» δύο σημαίνει ἡ λέξις, τὸ τε ὑπερβάλλον, ὅσον εἰς περιττότητα σε φιλό· καὶ τὸ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἀχρηστον, κτ. πληθ.: Ἰσοκρ. 10, 7, Δίων Σ 77, 16 περιττότητι μιαιφονίας ἐχρήσατο ἢ ἰδ. ὑπερβολικῆς μεγαλοπρέπειας, πολυτέλειας, πομπῆς: Πολύβ. 9, 10, 5 εἰ δ' ἀπλοστάσις χρώμενοι βίαις καὶ πορρωτάτῳ τῆς ἐν τούτοις περιττότητος καὶ πολυτελείας ἀφροσώτες 2) τὸ λίαν ἐπιτηδευμένον ὕψος, τὸ πομπώδες ὕψος, ὁ πλεονασμός, ἡ περιττολογία: Ἐρμολ. Μεθ. 5, ἡ περιττότης ἐστὶ διπλή, καὶ κατὰ λέξιν καὶ κατὰ γνάμην, Γρηγ. Κορ. 7, 1145 3) τὸ ἐξαιρετικόν, ἡ ὑπεροχή: Διόδ. Σ 1, 94 πολλὰ τῶν διαγνώσθέντων διὰ τὴν περιττότητα μνημονεύεσθαι μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, αὐτ. 18, 26 τῇ κατὰ τὴν τέχνην περιττότητι περιβόητον ἠ-πῆρξες, Εὐστ. 1406, 29 περισσότης ἐπιτευκτικῆ 4) ἐπι-ἀριθμῶν, ἡ ἰδιότης τοῦ περιττοῦ ἀριθμοῦ, τὸ νὰ εἶναι τις περιττός, ἀντίθ. ἀρτισότης: Ἀριστλ. Μετ. 1004b, 11 περιττότης ἀριθμοῦ.

περισσοτρούφητος-ον (τρουφή) μγν. ὁ καθ' ὑπερβολὴν τρυφηλός, ὁ λίαν ὀρθοδοξίαιος: Τίμων Φλ. 3, 3 περισσοτρούφητος οἰζὺς ἰπιθ. ἀνάγν.).

περισσοφρονῶ-έω (φρονῶ ἢ ἴσ. γάνωσα. τοῦ περιφρονῶ βλ. λ. ἰκωδ. περισσοφρονέω).

περισσοφρων-φρονος ἰδ, ἰ) σωφρων ἄντι περισσόνους, ὁ καθ' ὑπερβολὴν σώφρων, φρόνιμος, συνετός: Ἀισχ. Πρ. 328 ἡ οὐκ αἰσθ', ἀκριβῶν ὡν περισσοφρων, ὅτι 2) ὁ καθ' ὑπερβολὴν εὐφρόν, ὁ λίαν πνευματώδης, ἔξυπνος: Βέττ. Βάλ. 17, 22.

περισσοχορηγία ἰή) μγν. μεγάλη χορηγία, ἀφθονος παροχὴ αἴτου: Κωδ. Θεοδοσ. 14, 26, 22.

περισσόχρονος-ος ἰχρόνος ἰεσφ. ἄντι περισσόχρονα βλ. λ.: Θεόδωρ. ΦΑιτ. 1, 18, 3 περισσόχρονα (τὰ ζῶα) κατὰ τὰς κησεις καὶ τὰς ἐκτροφάς.

περισσόφυθος-ον ἰφυχή) μυν. ὁ ὑπερβαλόντως εὐφύθος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν θαρραλέος, λίαν γενναῖος, γενναϊκόφρων, παράτολμος: Γεώργ. Ἄλ. ἐν Βί. Ἰω. Χρυσ. 232, Παλλάδ. ἐν Βί. Ἰω. Χρυσ. 82, 22 οἱ γεννάδες καὶ περισσόφυχοι.

περισσῶ-ῶ (περισσός) μγν. ἄντι περισσεῶ βλ. λ.: Παλλάδ. ἐν Βί. Ἰω. Χρυσ. 19B περισσούσης τῆς χρείας ἰόναγν. περισσεούσης).

περισσῶ-ατος (τὸ), ἄττ. περιττώμα βλ. λ.: Διοσκ. Καρ. ἀπ. 141, Μένων 4, 35 ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν τριχῶν καὶ τῶν ὀνύχων: Ἰουλ. Λόγ. 6, 189B.

περισσώματικός-ή-όν κ. ἄττ. περιττωματικός -ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ περιττώμα βλ. λ. 1), ὁ τοῦ περιττώματος: Ἀριστλ. ΖΜ 681b, 36 δι' οὐ παιεῖται τὴν ἀπόκρισιν . . τὴν περιττωματικὴν, αὐτ. Ζ1 531a, 29 ἄλλα δὲ οὐδὲν ἔχει μόριον . . περιττωματικόν (ἰρὸς ἔκκρισιν), Πλούτ. Ἠθ. 130C ὑγρότητας . . περιττωματικῆς 2) ἐπὶ πρᾶσ., ὁ ἔχων ἢ ὁ ἐκκρίνων ἀφθονα περιττώματα βλ. λ. 1): Ἀριστλ. Ζ1 584a, 6 αἱ γυναῖκες . . περιττωματικά . . μάλλον, αὐτ. Πρ. 873a, 18, αὐτ. Ζ1 766b, 35 σώματα περιττωματικότερα, Ἀλέξ. Ἄφρ. Πρ. 1, 32 τὰ βρέφη ὑγρά καὶ ἰσχυρὰ καὶ περιττωματικά ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ χοίρου: Ἰουλ. Λόγ. 5, 177C περισσώματικός καὶ παχύς τὴν σάρκα ἐπιρρ. μγν. -ὤς: Γρηγ. Νύσσ. 1, 799C εἰ μὴ δὲν περιττωματικῶς τῶν εἰ τροφῆν λαμβανόμενων ἐξεπαιετο.

περισσώματώδης-ου-ε (περισσώμα) μαν., ἄττ. περιττωματώδης ὁ ὅμοιος πρὸς περιττώμα, ὁ περιττωματικός: Μοσχόπ. Ἠσίοδ. Ἐργ. 751 ἀνδρορῶι τινες ἀπὸ τῶν γυναικῶν σωμάτων χωροῦσι περιττωματώδεις.

περισσώμιος-ον (περισσός, ὄνομα) μγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ὀνομαζόμενος περιττός, ὁ μὴ ἀρτιος, ἀντίθ. ἀρτίωμιος: Νικόμ. Γερ. Ἀριθμ. 84P.

περισσώμιω-ῶ ἰσοπερισσώμιος μγν. ἐπὶ ἀριθμῶν, εἶμαι περισσώμιος, περιττός, μὴ ἀρτιος, ἀντίθ. ἀρτίωμιω: Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ. 22P τοῖς τῶν ἐν τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῶ μερῶν ὀνομάτων αἱ αὐτῶν δυνάμεις ἀντιποιοῦσιν, ἀρτῖαι μὲν οὖσαι περισσώμιωσύντων ἔκείνων, περισσῖαι δὲ ἀρτίωμιωσύντων.

περισσῶς ἐπιρρ. κ. μυν. κ. νεώτ., συγκρ. περισσότερώς, κ. ἄττ. περισσότερώς, καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερβαλλόντως, ὑπερμέτρως, σφόδρα, λίαν, ὑπερβολικά: Ἠρ. 2, 37 θεοσεβές . . περισσῶς ἐόντες, Εὐρ. Βάκχ. 1197 ἐπαινεῖσθαι . . περισσῶς, αὐτ. Μήδ. 295 παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι ἰπᾶρα πολύ, Ἰσοκρ. 3, 44 περιττώτες τῶν ἄλλων ἰπᾶρ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους, ΠΔ Δαν. 7, 7 θηρίον . . φοβερόν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρόν περισσῶς, ΚΔ Ματθ. 27, 23 οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες, αὐτ. Μάρκ. 10, 26 οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπηλήσσοντο, αὐτ. Κορινθ. 2, 11, 23 ἐν κόποις περισσότερώς, ἐν πληγῆσι ὑπερβαλλόντως, Ἐπιφάν. 1, 1054E περισσότερώς ἐγκωμιάσας 2) κατὰ τρόπον ἰδιόζοντα, πολυτελῶς, λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς, ἐξόχως: Πολύβ. 1, 29, 7 πολλὰς . . αἰκήσεις περιττῶς κατεσκευασμένους διεφθειραν, Διον. Ἄλ. Συνθ. 3 ἠδέως καὶ περιττῶς (κατὰ τρόπον ἀσυνήθη, μοναδικόν), αὐτ. Ἰσαί. 20 εἰπεῖν στρογγύλως καὶ περιττῶς, Πλούτ. Θισ. 19 ἰδίως δὲ πως καὶ περιττῶς . . ἀπήγγειλε περὶ τούτων, αὐτ. Ἠθ. 30D μὴ λανθάνει τὰ καινὰ ἱστορούμενα καὶ περιττῶς, αὐτ. 145B κορομυμένη περιττῶς 3) ἀφθόνως, θαφιλῶς: Ἀλκιφρ. 3, 41 ἔχεται περισσῶς τῆς κρόκης.

περισσώσις-εως ἰή, ἄττ. περιττώσις ἡ περίσσεια, τὸ περίσσευμα, ὁ πλεονασμός, ἡ θαφιλία, ἡ ἀφθονία: Ἰνπ. Ἐπιδ. 6, 5, 10 ἢν ἀλμυρὰ σάρκα γευσόμενῃ, περισσώσιος σημεῖον, Πλούτ. Ἠθ. 134C 2) τὸ περισσώμα βλ. λ.: Ἀριστλ. Ζ1 489a, 7 τὸ τῆς ὑγράς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον, αὐτ. Ζ1 717b, 6 δεχονται τὴν σπερματικὴν περιττώσιν, Θεόδωρ. Ἰδρ. 20, Κλήμ. Ἄλ. Παιδ. 2, 10, 85 τοῦ πόρου τῆς περισσώσεως.

περιστάδην ἐπίρρ. μυν. ἄντι περιστάδων βλ. λ.: Πρόδρ. Ἐρ. 1, 9 κῆκλωθενὸ μνήμῃ σάσακαί περιστάδην.

περιστάδων (ἰσημι) ἑπίρρ. καθ' ὃν τρόπον ἴσταται τις κύκλω, περί τι, ἴσταμένοι ἢ προσερχόμενοι ὀλόγυρα : Ἰλ.Ν 551 Τρώες δὲ περιστάδων . . οὐταζον ἰσχόλ. «περιστάμενοι», Ἡρ.7,225 αἱ δὲ περιελθόντες πάντοτε περιστάδων, Ἐύρ. Ἄνδρ.1136 ὡς δὲ νιν περιστάδων κύκλω κατείχον, Καλλ. Ἐκ.1,14, Θεόδωρ.2,68 τῶ δὴ τόκα παλλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περιστάδων, Ἀπολλ.Ρ 2, 206 περιστάδων ἠγερέσαντο, Ὀμπ.Κυν.2,259, Γρηγ. Ναζ.81,1 γοεροῖς μελέεσσι περιστάδων ἄλλοθεν ἄλλος μύραντ' 2) ἐξ ὧν τῶν πλευρῶν, πανταχόθεν : Θουκ.7,81 ἐβάλλοντο περιστάδων.

περιστάζω μτν. στάζω κύκλω, σταλάζω ὀλόγυρα : Ἀλέξ.Τραλλ.9,1 κ. παθ. : Ἐρύκ.ΑΠ7,36 αἰεὶ ται βούπαισι περιστάζοιτο μελισσῶσι τύμβος. **περιστάθη** ἑπ. ἀπὲρ περιστάθη, γ' ἑν. πρόσ. παθ. ἄορ. τοῦ περιστήρι βλλ.

περιστάθην ἑπίρρ. σχόλ. διὰ σταγόνων, μετ' ἀσταματίες, εἰκ.π. Σχόλ.Νικ. Ἄλ.475.

περιστάδων ἴσ. «περιστάζομενον, περιρρεόμενον τῷ χόλω».

περισταλτικός-ή-όν (περιστέλλω) μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἰκανότητα νὰ περιστέλλῃ, νὰ περιβάλλῃ καὶ νὰ συμπίεζῃ, νὰ περιορίσῃ, κατασταλτικός, περιοριστικός : Γαλ.Φυσ.Δυν.3,4 δύναμις περισταλτικὴ (ἢ συσταλτικὴ καὶ διασταλτικὴ δύναμις τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντοσθίων, δι' ἧς τελεῖται ἡ πέψις), αὐτ.3,8 τῆς περισταλτικῆς ἕνεργείας, αὐτ.Χρ.Μορ.4,9 τῆς περισταλτικῆς κινήσεως ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς οὐροδόχου κύστεως : αὐτ.Φυσ.Δυν.8,404, - ἐλήφθησαν περισταλτικὰ μέτρα κατὰ τὸν ἀπεργίω. || περισταλτικὰ κινήσεις κυματοειδεῖς συσπάσεις τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων τελούμεναι κατὰ τὴν περιόδου τῆς πέψεως καὶ κατὰ τὴν ἀνοπήσιν.

περισταλτικός ἑπίρρ. μτν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον περισταλτικόν, κατασταλτικόν, περιοριστικόν : Γαλ.Φυσ.Δυν.3,4 ἡ γαστήρ δὲ περισταλτικῶς ἐκινεῖτο.

περισταλίην (ἢ) νεώτ. φαρμακευτ. γλυκυσιδὴ ἐξαγομένη ἐκ τῶν φλοιῶν τοῦ φυτοῦ ῥάμους ἢ κληθρόφυλλος, ἑν χρῶς καθαριστικόν.

περιστάσιμος-ον (ἴστασι) ὁ πλήρης ἀνθρώπων κύκλω ἴσταμένων, ὁ πλήρης ἀκροατῶν : Λυρ.π.Τιμ. Ἰστ.80 τῆ περὶ θηραπέλου μανίας ὑδρεώς τε περιστάσιμον στοάν Σχοντι (αἰθουσαν πλήρη ἀκροατῶν ἴσταμένων κύκλω).

περιστάσιον (τὸ) μν. τὸ περιτόνσιον τῶν βυζαντινῶν πλοίων, ἔχον μεγάλην ξυλοπηγίαν πρὸς προφύλαξιν τῶν ἀνδρῶν.

περιστάσις-εως (ἢ) (περιστήμι) κ. μν., νεώτ., ὁμ. - ἢ τὸ περιστάσθαι, τὸ ἴστασθαι κύκλω, ὀλόγυρα : Θεόδωρ.Χαρ.β ὁ . . ἐν τοῖς βαλανείοις περιστάσις ποιαύμενοι, Τιμών Φλ.34,1 ὄχλοιο περιστάσις' || δθ. συνειδὸς τὸ περιστάσθαι μνημονοπληθός, ὄχλος περὶ ἴσταμένους : Τελεκλ.35 τίς ἦδε κραυγὴ καὶ δῶμων περιστάσις, Πολύβ.1,32,3, αὐτ. 18,53,11 ὄντων δὲ καὶ τῶν εἰσελθόντων νευσισκῶν πλειόνων καὶ τὴν ἐξω περιστάσιον διασαφίσαντός νινος; Ἀθῆν.5,212F τὸ δὲ μέγανος τῶν μελώντων λέγεσθαι διὰ τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως ἐμποδίζει με' 2) τὸ περιβάλλειν, τὸ περιεβαλεῖν τι, ἢ περιεκύκλωσις : Ἀριστλ.Πρ.867ε,21 διὰ τί ἐν τοῖς πυριπτηρίοις μάλλον ἰδρωσὶν ὅταν ἦ φύχος; ἢ ὅτι τὸ θερμὸν οὐ βαδίζει ἐξω διὰ τὴν ταύ φύχους περιστάσιον' 3) συνειδὸς, πᾶν ὅτι περιβάλλει τι, τὸ περιβάλλον διαστήμα, ὁ περὶ τὸ πνός τόπος : Παλῦβ.6,31,1 ἐξ ἑκατέρου δὲ ταῦ μέρους τῆς τοῦ στρατηγίου περιστάσεως, αὐτ.6,41,2 παρὰ πᾶσαν . . πλευρὰν τῆς περὶ τὴν σκηνὴν περιστάσεως' || εἰδ. ὁ περὶ πᾶσα οἰκοδομητὴν ἐλεύθερος χώρος : Ἐπιγρ. 4) κ.

νεώτ. ἡ περιβάλλουσα τὸν ναὸν κινουστοίγια, ὁ πτερόν, περιστύλιον : Ἐπιγρ. τὸν ναὸν τοῦ Διὸς . . εἰς τὴν ἐξω περιστάσιον ταῦ σηκοῦ' || συνειδὸς κ. ἢ ὑπὸ τῆς περιστάσεως σχηματιζομένη στοά : Καλλίξ.1 αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι . . θυναῖσις κατεκεκῆλλητον σανίσιν' 8) κ. μν., νεώτ. κ. ὁμ. ἡ κατάσταση τῶν πραγμάτων, ἡ συγκυρία, ἡ σύμπτωσις, ὁ καιρὸς Βλλ.71 : Σταϊκ.ἀπ.3,135 τὰ κατὰ περιστάσιον καθήκοντα ἴσα ἐπιβάλλει ἢ ἐκάστοτε κατὰστασις τῶν πραγμάτων, Πολύβ.1, 35,10 ἐπὶ παντὸς καιροῦ καὶ περιστάσεως, αὐτ.4, 67,4, αὐτ.10,21,3 τὰς διαθέσεις καὶ περιστάσεις (τῶν πόλεων), Προσειδῶν.36J τὸ παράδοξον τῆς περιστάσεως, Κικ. Ἀττ.4,8b,2 περιστάσις ποιεῖται ἢ πολιτικὴ μας κατάστασις, Ἀρει.Χρον.Ποθ.2,9 μέζων τῆς περιστάσεως ἢ φαντασίη ἢ πραγματικότης, Παναθ.Χριστ.Τεμπ.112 εἰς τὴν παρούσαν περιστάσιον' || ἐπὶ ἰδιαιτέρας πνός κατὰστασις : Αἰλ.Τοκτ.35,1, Ἀπολλ.Ἄδσκ.Συντ.145,4, Γαλλ.1,242 κατὰ τινὰ περιστάσιον γραμμάτων, - κατὰ τὰς περιστάσεις ἴσως ἵπαιτοῦν αἱ ἐκάστοτε συνθήκαι' || εἰδ. ἡ δύσκολος, κρίσιμος κατάστασις, οἱ κακοὶ καιροί, ἡ κακὴ περίστασις : Ὀρφ.ἀπ. 285,63, Στωϊκ.ἀπ.3,49 δὸς περιστάσιον καὶ λάβε τὸν ἄνδρα, Πολύβ.1,82,7 μεγάλας αὐτοῖς αἰε ποτε χρεῖας παρεχομένης τῆς νήσου . . κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὰς κρίσιμους στιγμὰς, αὐτ.2,21,2, αὐτ.4,45,10 εἰς πᾶν ἦλθαν περιστάσεως, Μάρκ. Αὐρ.9,13 σήμερον ἐξῆλθον πάσης περιστάσεως μάλλον δὲ ἐξέβαλον πᾶσαν περιστάσιον, Λοικ. Περεγρ.18 εἰ τῆς ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτη ἐγένετο, Διογ.Λ 6,22 πόρον ἐξεύρε τῆς περιστάσεως, Πορφ. Αποχ.1,55 ἐν περιστάσει ἰσχυρὰ τῶν ἐξῶθεν, Ἐπιγρ. μετὰ τὴν κατασχούσαν τὴν πόλιν περιστάσιον ὁμ. κ. μτ. τῶν σχετικῶν ἐπιθ. : ΠΔ Μοικ.2,4,16 περιέσχεν αὐτοῦς χαλεπὴν περιστάσιον Μνηστ.12,2, Ὀρθρ.ᾠδ.1 κινδύνων ἀπαλυτῶσαι καὶ δεινῶν περιστάσεων, - δύσκολοι περιστάσεις, - κρίσιμι περιστάσεις' || νεώτ. κ. ὁμ. ἡ εὐθετος, κατάλληλος στιγμὴ, ἡ εὐκαιρία : Ἀρτ.Βατοπ.1,132 τὴν περιστάση ὀπισος χάνει | τῶν ξυπνῶν εἶνε περγέλιον, - ἐξεμεταλλεύτικε τῆς περιστάσεως καὶ λαούσις, - δὲν ἀφῆνει νὰ τοῦ ἐξέφυγ ποτὲ καμιά περιστάσιον' 6) εἰδ. ῥητορ. τὰ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἢν πραγματεύεται ῥητῶρ τις, σχετικὴν περιστάσιον : Κοῖντλ.3,5,18, αὐτ. 5,10,104, Κορνοῦτ.Ρητ.362H, Ἐρμογ.Εὐρ.3,5 ἐπὶ πᾶν ἐν ἡμῖν καὶ λόγους καὶ πράγμασι, καὶ δίκαις καὶ ὑποθέσεσι, καὶ βίαι, τόπον, χρόνον, τρόπον, πρόσπων, αἰτίαν, πρῆγμα, Ὄμ.Μ 710 ἑπίρστασις καὶ ἢ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ῥητόρων ἐξ περιστάσιον' 7) πομπῶδης καὶ μεγαλοπρεπῆς ἐξωτερικῆς ἐμφάνσις, ἐπιδείξις, χλιδῆ : Ἀντιγ. Καρ.π. Α8θῆν.12,547F ἄ . . ἐφάνετο . . τρυφῆς . . κατὰ τὴν περιστάσεως οἰκειότητα, Πολύβ.3,98,2 κατὰ μὲν τὴν δόξαν καὶ τὴν τοῦ βίου περιστάσιον οὐδενὸς δευτέρου, αὐτ.32,12,3,Φιλῶδ. Ἀκαθ.101M ὑπάρχων ἐν μεγάλῃ περιστάσει' 8) εἰδ. μεττωρ. αἱ κλιματολογικαὶ συνθήκαι, ἢ κατὰστασις τῆς ἀτμοσφαιρας : Πολύβ.3,84,2 δυσαιωνόπου τῆς κατὰ τὸν ἀέρα περιστάσεως ὑπαρχούσης, αὐτ. 6,5,5 λοιμικὰς περιστάσεις ἱκαταστάσεις τοῦ ἀέρος ἔχοντος λοιμῶδη μιάματα, Διόδ.Σ 4,22 καυματοῦδους περιστάσεως οὐσης' 9) εἰδ. ἄστρον. ἡ θέσις, ἢ τοποθεσία τῶν οὐρανίων σωμάτων : Σχόλ. Ἀρατ.862 ἐκλειπτικὴν περιστάσιον' 10) περιστροφή, περιφορά, ἐπὶ ἀνεμών : Ἀριστλ.Μετ. 364b,27' || κύκλος : Εὐδῆμ.π.Θέων.Σμ.198H ἡ τοῦ μεγάλου ἐνιαυτοῦ περιστάσις' 11) ἡ διεύθυνσις τῆς κινήσεως : Νικόμ.1ερ. Ἀριθμ.2,6 αἱ ἐξ περιστάσεως ἴσῃ πρὸς τὰ ἄνω, κάτω, ἑμπρός, ὀπίσω, δεξιὰ καὶ ἀριστερά' 12) πᾶν. ὕλικα πρὸς χρῆσιν.

περιστήρια Ἦσ. «σπλόγχια». **περιστατικό(ν)** [τό] μτγν. μον., νεώτ. κ. δημ. [κρυ. ούδ. τῶ περιστατικός, ὡς οὐσ.], τὸ κοτὰ περιστοσίον, κατὰ συγκρίσιν συμβαίνον, τυχαῖον συμβάν, ἀπροσδόκητον, δυσάρεστον ἰδ. γενο- νός: Κλήμ. Ἀλ. 572 τοῖς περιστατικοῖς καλῶς χρῆ- σθαι, αὐτ. 878 τὰ περιστατικά ὑπομένειν, Καισαρ. Δομ. ἐν Σάθ. 3,8 ἦρε τὸν τόπον διεφθαρμένον ἀπὸ τὸ θανατικόν, ἀπὸ πείνων, καὶ ἀπὸ ἄλλα περι- στατικά, - μὰς διηγήθηκε πολλά περιστατικά τῆς ζωῆς του' || εἰδ. ρητορ. κτ. πληθ. περιστατι- κὰ αἱ περιστάσεις βλ. δ: Θωμ. Μ. 710 περιστάσι- καὶ ἡ αἰτία, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ τῶν ρητόρων ἐξ περιστάτικα.

περιστατικός-ή-ό(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς δυσκόλους περι- στάσεις βλ. λ. 51, ὁ τὸν δυσκόλον περιστάσεων: Πλούτ. Ἠθ. 169C ἐν τοῖς ἀβουλήτοις καὶ περιστα- τικῶς λεγομένοις πράγμασι ἐν ταῖς περιστάσει, εἰς τὰς κρίσεις καταστάσεις τῶν πραγμάτων, Ἀλέξ. Ἀφρ. Τον. 255, 26 περιστατικά ἐνεχλήσει' 2) ὁ ἐξαριζόμενος ἐκ τῶν περιστάσεων βλ. λ. 51, ὁ ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλόμενος: Στωϊκ. 3, 135 τῶν καθήκοντων τὰ μὲν ἀνευ περιστάσεω τὰ δὲ περιστατικά, Πλωτίν. 1, 4, 13 περιστατικά ἐνέργειαι' || ὁ ἀδελφικός, ὁ οὐφίλιος, ὁ ἐπι- σφαλής: Μάξ. Τύρ. 36, 4 περιστατικὴ διαγωγή τοῦ βίου: 3) ὁ τυχαῖός, ὁ ἀπροσδοκῆτός συμβαί- νων, ὁ τυχαῖός, ὁ ἀδόκιτος: Ἰερουκ. Πλ. Χρ. Ἐπ. 11, 439M περιστατικά κακά: || μτγν. μον., νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. περιστατικό(ν) ὡς οὐσ. βλ. λ.: 4) νεώτ. ὁ συμβαίνων ἢ χρησιμῶς εἰς ἐξαιρετικὰς περι- στάσεις βλ. λ. 51: περιστατικός φανός [ναυτικός φανός ἐπισήμως ἀναπτόμενος εἰς ἐξαιρετι- κὰς μόνον περιστάσεις] 5) εἰδ. ρητορ. ὁ ἀνή- κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰς περιστάσεις δίχης τινός: Κορνοῦτ. Ρητ. 354H περιστατικά προό- κει, Μέν. Ρητ. 366S περιστατικά μῦρια, Πρόκλ. Παρμ. 482S τὰ ὑποκείμενα τῷ διαλόγῳ περιστα- τικά 6) ὁ λίαν ἐπιπαρολημένος, ὁ πολυάσχολος: Γαλ. 6, 403 βιοῦντι δὲ βίον δουλικόν, ἡ περιστατι- κὸν [εἶκ.], αὐτ. 15, 177, Ἀποφθ. Πατέρ. ἐν Κοτ. 1, 438C ἡ σου ὁ νοῦς περιστατικῶς γέννηται καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας ταραχῆν τρόπον.

περιστατικός ἐπίρρ. μτγν. κ. μον. κ. νεώτ. κατὰ τὰς περιστάσεις, συμφώνως πρὸς τὰς περι- στάσεις, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων: Πλωτίν. 1, 2, 7 περιστατικῶς ἐνεργεῖν, Βασ. 1, 817D τῶν δὲ περι- στατικῶς συμβαίνοντων: 2) ἀθλήως, ταλαιπώ- ρως, δυστυχῶς: Ὀριγ. 2, 464I ζῆν περιστατικῶς 3) νεώτ. κατὰ περιστάσιν βλ. λ. 51.

περιστάτον Ἦσ. «τὸ ἀνάστατον». **περιστάτο-ον** [περιστήμι] ὁ περικυλούμενος καὶ θαυμαζόμενος ὑπὸ τοῦ πληθῶνος: Λεξ. Ρητ. 296, 6 «περιστάτο: οἱ περιβλητοί, ἐφ' οἷς ἄν τις σταθῆ βουλόμενος θεᾶσθαι»: Εὐν. 176, Ἰσοκρ. 6, 95 ἀντὶ δὲ τοῦ περιστατοῦ ὑπὸ πάντων δι' ἀρετῆς εἶναι, Ἰδμ. βλ. Πυθ. 7, 35 περιβλεπτός καὶ περιστάτος ἐγένετο 2) ἐνεργ. ὁ κύκλω ἱσάμενος καὶ θαυμάζων: Οὐ- ὀπομπ. Κωμ. 41 περιστάτον βῶσθα ἐν κώμῃ ποιεῖ.

περιστάτομαι-έομαι [στημι] μτγν. παθ. περι- βάλλωμαι κύκλω, περικυλούμαι: Ἰω. Χρυσ. 4, 642B ὑπὸ λέοντων περιστάτομενος.

περισταυρῶ-ώω σταυρῶ τι κύκλω, περιφράσ- σω τι διὰ σταυρωμάτων, ὀχυρώνω τι ὄλγυρα διὰ πασσάλων καὶ τάφρων: Θουκ. 2, 75 περιεσταύ- ρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδροισιν ἄ ἔκοφαν, Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 21, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 2, 37 χωρίον . . . ἀποτα- φρεύων καὶ περισταυρῶν κ. παθ.: Ξεν. Ἀν. 7, 4, 14 αἰ οικία κύκλω περιεσταύρωτο μεγάλας σταυ- ροῖς' || ὁμ. τὸ μέσ. περιχαρακοῦμαι, ὀχυρώνω- μαι κύκλω: Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 2 ἀτραπαδευσάμενοι

καὶ περισταυρωσάμενοι' || ὁμ. τὸ μέσ. κ. μτγ. : Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 393, 13 ἰπιδι ὧ περισταυρωμέθα καὶ περιθρηγκόμεθα τῶν προτέρων ἀμαρτιῶν: 2) ρηματ. περισταύρωμα.

περιστάυρωμα-ατος [τό] [περισταυρῶ] μτγν. περι- φράγμα διὰ πασσάλων κύκλω τεθειμένων, περι- χαράκιμα, ὀχύρωμα: Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5, 42 μεταξὺ τῶν τάφρων καὶ τῶν περισταυρωμάτων, αὐτ. 8, 67 ἐπιδαίνοντων τοῖς περισταυρώμασι.

περισταφυλλίτι-ιδος [τή] νεώτ. ἱστρ. πυώδης συ- νήθος φλεγμονὴ τοῦ περι τῆν κιονίδα ἢ σταφυλὴν συνδετικῷ ἰσθῷ τῶν παριαβίων.

περισταφυλοφαρυγγικός μῦς [ὶ] νεώτ. ἀνατ. ἡ ἀνω μοῖρα τοῦ φαρυγγοσταφυλικκοῦ μῦδος ἢ προσφυσμένη εἰς τὰ γείλη τῆς κιονίδος.

περιτάζω [τό] νεώτ. βοταν. τὸ ἐξωτερικὸν περιβλήμα τῶν φύλλων τῶν ἀγρωστοειδῶν φυτῶν.

περιστάχουδης-ου-ες ὁ ἔχων κύκλω στάχυν ἢ ὁ ἀπολλῆνος εἰς στάχυν: Θεόφρ. Φι. 4, 12, 2 περι- σταχουδεις μίσχοι.

περισταγάζω μτγν. κ. νεώτ., ἄορ. **περιστέγασσα**, στεγάζω τὴ κύκλω, γύρωθεν, νότιοθεν, σκεπάζω τι μὲ στέγην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, τὸ παθ.: Γρηγ. Νύσ. 2, 567I τὸ περιστεγασμένον διὰ σωλήνος ὕδωρ: 2) ρηματ. περιστέγασιν

περιστεγάνος-όν ὁ ὄλγυρα καλῶς ἔστεγασμέ- νος: Ἦσ. «περιστεγανόν» περισσῶς στεγανόν.

περιστέγαι-εως [τή] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ περιστεγάζειν βλ. λ.

περιστεγνῶ-ώω μτγν. στεγνῶ τι κύκλω' εἰδ.: ἐπὶ σωλήνος, συγκολλῶ πανταχῶθεν, τὸ παθ.: Ἦ- ρων Πνευμ. 2, 23 περιστεγνῶσθαι.

περιστέγω στέγω, σκεπάζω τὴ κύκλω, ὄλγυρα: πανταχῶθεν: Ἰπν. Διαίτ. 21 περιστέγειν ἱματῖα τῆν θάλασσαν, Θεόφρ. Πυρ. 19, αὐτ. ΦΑίτ. 1, 7, 2 ἐν αὐτοῖς περιστέγονται σῶζαι τῆν ἀρχήν κ. παθ.: Ἀριστ. Πρ. 900a, 1 ὅτι περιστεγόμενα μάλλον εἰς αὐτὰ δέχεται καὶ κατέγει τὸν ἀέρα, Θεόφρ. ΦΑίτ. 1, 19, 2 ταῦτα περιτυγόμενα διατηρεῖται, Πλούτ. Ἠθ. 691B τὸ ψυχρὸν ἐγκατέγεται περιστεγόμενον τῷ ἱμα- τίω: 2) περιβάλλω, περιέχω, ὀθ. περιστέλλω, συγκρατῶ: Γαλ. 15, 709.

περιστέγω μτγν. ἐπ. τ. τοῦ περιστένω βλ. λ.: Κόιντ. 3, 23 νεκρούς περιστέγειντο βέεθρα.

περιστέλω στείλω, βραῖνω κύκλω, περικυλλῶ, μτ. αἰτ.: Ὀδ. Δ 277 τρις δὲ περιστείξας κολίον λό- γιον ἰετρίγυρις, κτ. Σχολ. «περιήλας, περιώδευ- σος», Μελέαφρ. ΑΓ 5, 133 πᾶντὴ μὲ περιστείχουσιν Ἐρωτες, Πλούτ. Ἠθ. 931C οἴος τῆν σελήνην περι- στείχει κύκλω: ὁμ. ἀπολ.: Καλλ. Αἰτ. 1, 13 περι- στείχοντος ἀλείσω, Τρυφιδ. 469.

περιστέλλω κ. μον. κ. νεώτ., μέλλ. περιστέλω, ἄορ. **περιέστειλα**, παθ. ἄορ. **περιστάλην**, π- ροκ. **περιεσταλται**, μτχ. **περισταλμένος**, οὐφιένυμι, ἐνδύω, περιβάλλω, -περιτυλίσω, περικαλύ- πτω τινά Ἦσ. «περιστέλλει: κοσμεῖ. ἀκέπει. φυ- λάττει. περιβάλλει», αὐτ. «περιστείληται» περικαλύ- φται»: Πίνδ. Ν 11, 15 θνατὰ μενάσθω περιστέ- λων μέλλ., Ἐπι. 126 σαρκῶν π- χιτῶνι, Σοφ. Αἰ. 821 ἐπηξά δ' αὐτὸν εὐ περιστέλλας ἐγὼ ἰένω τὸν σφαγέα, Βερναρδ. Γρηγ. ἐνέπηξά δ' αὐτὸν ἐν τῇ γῆ, καλῶς στερεώσας», Σχολ. «εὐτρεπίσας, περι- σφιγξας ἐν τῇ γῆ», Ἀριστ. Πρ. 866h, 35 περιστέλ- λειν τοὺς πόδας, Θεόφρ. Χαρ. 2, 10 ταῦτα λέγων περιστείλαι αὐτὸν ἴδων σκεπέει μὲ τὸ ἐνδύμα- του, Πολύβ. 22, 18, 14, Πλουτ. Πύρρ. 111 καύσει τινὶ καὶ λιτῶ χλαμυδίῳ περιστείλας ἐαυτὸν κ. παθ.: Ἀριστ. Πρ. 866a, 25 περισταλμένον ἀναπαύεσθαι, Γεωμ. 9, 11, μέρος [τοῦ] φτευσίμου[ι] τῇ γῆ περι- στέλλεται' || τὸ μέσ. περιστέλλομαι περιβάλ- λω, περιτυλίσω, περικαλύπτω ἑμαυτὸν: Φρόν. ἐν ΑΒ 617 «περιστέλλεσθαι» ὁ ποιοῖσιν αἱ γυναικες

περικαλύπτουσαι εαυτάς: ἴνπ.Ἐπιθ.3,17,15 ἐξ ἀρχῆς . . . περιετέλλου καὶ διὰ τέλος αἰὶν σιγῶσα ἐφῆλαφα. **2)** ἐνδύω, στολιζῶ, ἐτοιμάζω ἰδ. νεκρὸν πρὸς ἐνταφιασμόν, νεκροστολιζῶ, κ. γεν. ἀποδίδω τὰς νενομισμένας τιμὰς εἰς νεκρὸν: Ὁδ.Ω 293 οὐδὲ ἐ μῆτηρ καλοῦσα περιτέλλασα. **3)** περιτυλίσσω διὰ τοῦ σοβάθου: Ἦρ.2,90 ταριχεύσαντας αὐτὸν καὶ περιτέλλαντας ὡς κάλλιθα θάψαι, αὐτ.6,30, Σοφ.Ἀντ.903 θανόντας . . . ἔλουσα κἀκόσμησα . . . νῦν δὲ . . . τὸν δέμας περιτέλλουσα, Εὐρ. Ὀρ.1066 καθανόντων εὐ περιστεῖλον δέμας θάψον τε, Μέν.ἀπ.325,12 ὄμ. μτ. τῆς λ. τάφος: Σοφ.Αἶ 1170 τάφον περιστελοῦντε . . . νεκροῦ: **4)** συνεκδ. κηδεύω, θάπτω νεκρὸν: Λεξ. Ρητ.293,9 «περιστάλντα, ταφεύτα»: Πλάτ. ἴνπ.Μ 291Ε τοὺς αὐτοῦ νόμας τελευτήσαντας καλῶς περιστεῖλαντι, ΑΠ 7,613. **5)** μτφ. συγκαλύπτω, περισκεπάζω: Εὐρ.Μηδ.582 γλώσση γρῶ αὐχῶν περιτέλλων λομβάνων σοβαρὸν ὄφω: Αἰν.Γαζ. Ἐπιστ.12. **6)** μτ. διπλῆς αἰτ. ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινοῦ: Φιλὸδ.Παρρ.200 περιτέλλειν τινά τι. **7)** ὄμ. μτφ. προστατεύω, ὑπερασπίζομαι, προφυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ τι: Ἦρ.1,98, αὐτ.9,60 ἀμυνομένους . . . δυνάμεθα . . . περιτέλλειν ἀλλήλους, αὐτ.2,147 τοὺς νόμους τοῦτους . . . περιτέλλουτες, Αἰσχ.Εὐμ.697 τὸ μῆτ' ἀναρχον . . . περιτέλλουσι, Σοφ.Φιλ.447 εὐ περιτέλλουσι αὐτὰ δαίμονες ἰσχόλ «περικαλύπτουσι», Δημ.744 τὰ πάτρια περιτέλλειν, Φιλὸδ.Θαν.27 περιτέλλειν ἰδὸν Ἐπίκουρον: κ. παθ.: Πολύδ.2,60,4 περισταλέω δὲ τῆς τῶν Ἀχαιῶν πράοτης. **8)** ὄμ. μτφ. φροντίζω περὶ τίνος, καταγίνομαι περὶ τι μετὰ στοργῆς, περιποιῶμαι, θεραπεύω, ἀσκά τι: Πίνδ.1,33 περιτέλλων αἰοῖдан, Δημ.958 ταῦτ' ἀντι τοῦ κοσμεῖν καὶ περιτέλλειν. **9)** ὄμ. τὸ μέσ. περιτέλλομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Θεοδ.17,97 λαοὶ δ' ἔργα περιτέλλονται ἔκκλοι. **10)** τὸ μέσ. ἐν Εὐρ.Ἦρ.1129 τὴν θεὸν ἐσάσας τὰ σά περιτέλλου κακὰ ἱκοῖταξε νὰ σκεπασῆς τὰ δικὰ σου κακὰ. **11)** εἰδ. ἰατρ. τὸ παθ. αὐστελλομαι, συνέλκομαι, συσπῶμαι, περισφίγγομαι: ἴνπ.Γυν.1,34 κοιλίης περιτελλομένης ἀμφὶ τὸ ἔμβρυον, Γαλ. Χρ.Μορ.4,7 (ἡ γαστήρ) περισταλεῖσα τοῖς ἐνυπάρχουσιν, αὐτ.7,67. **12)** εἰδ. ρητορ. τὸ ἐνεργ. συμπυκνῶ, συμπυκνῶσα λόγον: Κορνοῦτ.Ρητ.396Ε δεῖ περιτέλλειν καὶ μὴ περιουσιάζειν. **13)** μσν. κ. νεώτ. γεν. τὸ ἐνεργ. περιορίζω ἢ ἔλαττω π. κατ' ἐκτίμησιν ἢ ἐντασιν ἢ ποσότητα, ἀνοχαρίζω, σταματῶ τι: Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,213 περιετέλλε τὰς ἀκαίρους αὐτῶν φιλοτιμίας, - ἡ κυβερνήσις περιεστειλε τὰς δαπάνας τῶν ἐξοπλισμῶν, - δὲν καταρθώθη δὴν περιστάσῃ τὸ πῦρ. **14)** κατακτῶ, κατακόπτω, ἀποκόπτω ὄθ. παθ. περιτέλλομαι ἀπαλλάττομαι τινος: Φιλ.Μηχ.Βελοπ.62,28 περιεσταταὶ ἦμιν πᾶν τὸ τῆς δέσεως τῶν περιετῆτων. **15)** μέσ. -ομαι ἀποσύραμαι, ἀποχωρῶ ἐκ τῆς κοινωσίας: Ἀρχιγ.π.Ἀέτ.13,120. **16)** ρηματ. π. περιστολή, περιστολάζω, περισταλιζῶ.

περισπματώ-δω Ἐπιγρ. στεμματώ, στέμματι περιβάλλω κύκλω, περιστέφω.

περιστέμφο μτγν. στενάζω κύκλω, περὶ τινα, μ. ἐν τῷ μέσ. τ. περισπένδομαι, στενάξω, θρηγῶ τὸ ἑαυτοῦ δεινά: Πλούτ.Ἀντ.56 καὶ τῆς ἐν κύκλω σχεδὸν ἀπάσης οἰκουμένης περιθρηνομένης καὶ περισπένδομένης.

περισπένδομαι ἀντηχῶ κύκλω, πέριξ ἐκ κράτου ἐκπεριμένω ὑπὸ τιος: Ὁδ.Ψ 146 τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περισπένδομαι ποσσὶν ἀνδρῶν ναιζόντων, αὐτ.κ 10 κνισθῆν δὲ τὸ δῶμα περισπένδομαι αὐτῶν ἅμα. [ἔσθ. ἐάντι τοῦ περιηχέται, ὡς καὶ τοῦ τοιοῦτου δῶματος ἤχητος ὄντος ἢ ἀντι τοῦ στενοχωρεῖ τοῖς δαιμονίοις:] **1)** τὸ ἐνεργ. περισπένδομαι μτγν. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Κόιντ.12,45.

περισπένδομαι μτγν. περισπένδομαι: Κόιντ.9,49, αὐτ.5,730 τὸ δὲ καὶ ὅσταν πάντα περισπένδομαι: ἔσθροι ἄλλεγον. **2)** τὸ μέσ. περισπένδομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: αὐτ.3,591 περισπένδομαι δὲ λυγρὸν κῆτα μυρομένησιν.

περισπένδομαι-έω ἀντηχῶ κύκλω, πέριξ, ὀλόγυρα, ἀντιλάλῳ ὀλόγυρα: Ἡσίοδ.Α 344 περισπένδομαι δὲ γαῖα ἰδ.γρ. περισπένδομαι.

περισπένδομαι-ιδος (ἡ) νεώτ. κτηνιατρ. χροῖα φλεγμονῆ τῶν στεφανιαίων δακτυλίων τῆς ὀπλῆς τῶν ἱππιδῶν, καθιστώσα ἀνώμαλον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοιχώματος τῆς ὀπλῆς.

περισπένδομαι κτ. Φώτ. «οὗτος δράκων κολεῖται», Σαυῖδ. «οὗτω δράκων κολεῖται».

περισπένδομαι-έομαι ἀρχ. λεξ. περιορίζομαι ἐντὸς στενοῦ χώρου: Ἀπολλ.Σοφ.Λεξ.Ὀμ. ἐν λ.στεινόντο . . . περισπένδομαι, Σχόλ.Ἰλ.1163.

περισπένδομαι ἰστένοσι, ἐπ. περισπένδομαι καθιστῶ τι στενὸν, στενοχωρῶ, βαρύνω, μ. ἐν τῷ μέσ.: Ἰλ. Π 163 περισπένδομαι δὲ τὸ γαστήρ ἰστένοχωρεῖται ὁ στόμοχος ἐκ τῆς πλημονῆς, Ὀππ.Ἀλ.4,458, Κόιντ.3,23 νεκρούσιν περισπένδομαι ῥέεθρα. **2)** περισπένδομαι ἰστένω, στενὸν κύκλω ἢ στενάξω ἐπὶ τιος, γεν. ἀντηχῶ κύκλω, ἀντιλάλῳ ὀλόγυρα, περιηχῶ: Ὑμν.Πάν.21 περισπένδομαι οὐρεὸς ἠχῶ κ. ἀπολ.: Διον.π.Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ.5,8,47 πόντου περισπένδομαι ἀλυκῆ ῥαψῆ. **3)** τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ὀππ.Ἀλ.5,209 περισπένδομαι δὲ οἱ ὄδωρ.

περισπένδομαι-ον ὁ περισπένδομαι, ὁ περισπένδομαι: Ἐμν.112,6 ταινίαις περισπένδομαι.

περισπένδομαι ἰδ. μσν. κ. δημ. τὸ θηλ. τοῦ περισπένδομαι βλ.λ.: Διγεν.Ἀκρ.264 σάν περισπένδομαι καθαρή, δ. κόλανδ. ἔχεις καὶ κόρην ὄμορφη, σάν περισπένδομαι πλουμιστή. **2)** ὄμ. ὡς θεραπευτικὸν ἐπιθετον ὠραίας ἢ ἡγαπημένης γυναικὸς: Διγεν.Ἀκρ. 3872 ἐκεῖ τὴν κόρην ἔχαιρε . . . καὶ τὴν τρυφῶσα τὴν τερνήνην καὶ ἄσηνην περισπένδομαι, Πολίτ.Ἐκλ. Τραγ.175,21 ποῖός τὸ εἶπε, περισπένδομαι μου, ποῖός τὸ εἶπε, κρῖα βρῦση.

περισπένδομαι ἰδ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. περισπένδομαι κ. περισπένδομαι τὸ τὸ πτηνὸν περισπένδομαι πελιδνὴ ἢ κατωκίδιος: Ἀριστλ.Ζ1 562β,5, αὐτ 593α,16 ὄλον φάθω, φάθω, περισπένδομαι, ὄλον, τρυγῶν, αὐτ.544β,3, ΠΔ Γέν.8,10 πάλιν ἐξασπένδομαι τὴν περισπένδομαι ἐκ τῆς κιδωτοῦ, ΚΔ Ματθ.3,16 εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαθνόν ὡσεὶ περισπένδομαι, αὐτ.Ἰω.2,16 τοῖς τὰς περισπένδομαι πωλοῦσιν εἶπε, Μηνσῶ.1,6 Ἀπολ. καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἶδει περισπένδομαι ἐβεβαῖοι τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ. 74 ἐνδιαίτημα γλάρων καὶ ἀγρίων περισπένδομαι. **3)** νεώτ. φρ. ὑποκρίνεται τὴν ἀθῶσαν περισπένδομαι τὸν ἀθῶνον, τὸν ἀγνοοῦντο περὶ τίνος πρόκειται. **4)** δημ. κολακευτικὴ προσφώνησις πρὸς γυναῖκα: περισπένδομαι σου.

περισπένδομαι ἰδ. δημ. ὑποκορ. τοῦ περισπένδομαι βλ.λ.: ὁ διστ. περισπένδομαι θὰ γενῶν νὰ κάτω στὸ λαμό σου. **2)** ἰδ. ἐν χρ. ὡς θεραπευτικὸν ὄρωραλον ἢ ἡγαπημένω γυναικίω.

περισπένδομαι ἰδ. μσν. ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὸ ἐμπόριον τῶν περισπένδομαι, ὁ ἔμπορος περισπένδομαι: Πρόδρ.Ἐπιστ.49,

περιστροφοποι (τό) νεώτ. ἄ. περιστροφοποι βλ.λ.

περιστροφώνωσις (ό) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. περιστροφώνας κ. περιστροφώνας (ό) κ. περιστροφώνωσις (ή) τεχνητόν κατασκευασμῶν ἐν ᾧ διατιτῶνται ἄ ἡμεροί περιστρεφαί, ἡ τεχνητὴ κατοικία τῶν ἐξ ημερωμένων περιστρεφῶν : Πλάτ.Θεαιτ.197C

περιστρεφῶν . . . θηρεῦσας οἶκας κατασκευασάμενος περιστρεφῶνα τρέφει, αὐτ.198B, Ἐπιγρ., Πάπ., Γαλ.2,582,7, Παλαμ.Ματ.Ψυχ.Δαχτυλ. Ἀρραβῶνα 44 δλ' ἡ ζῶη . . . εἶναι ὁ μικρὸς περιστρεφῶνας' ἢ ἐν Ἐπιγρ. τρίτη περιστρεφῶνας εἶδος φόρου ἐν Αὐγύπτῳ ἐπὶ τῶν περιστρεφοποιῶν' 2) τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἱεροβοτάνη ἢ φαρμακευτικὴ, περιστρεφοχορτόν, περιστρεφοδότανο : Πιλοῦτ.Ψῆ.614B τοῖς ἀποδρέγμασι τῶν περιστρεφῶνων καὶ ἀδιάντων τὰ ἐδάφη βραίνονται [πιθ.γρ. ἀντὶ ἀριστρεφῶνων], ΨΔισκ.4,59' ἢ περιστρεφῶν ὕπτιος τὸ φυτὸν ἱεροβοτάνη ἢ ὕπτιος : ΨΔισκ.4,60, Γαλ.14,321,13, Γεωπ.15,1,19 περιστρεφῶνα τὸν ὕπτιον.

περιστρεφῶσις-ια-ιο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ περιστρεφῶν, ὡς καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ προερχόμενος : περιστρεφῶσις ἀθάλα - φτερά.

περιστρεφῶσις (τό) δημ. τ. τοῦ περιστρεφῶν βλ.λ. : Λασκαρ.Πηχίτης 309 σά δυὸ ζευγαρωμένα περιστρεφῶσι, Πορφύρ.Σκ.72,7 τὶς στῆγες παῦ χιονίζουσι περιστρεφῶν φτεροῦνες.

περιστρεφῶσις-εὐσις (ό) πάπ., σχόλ., μαν. κ. νεώτ. νεογόνῳ, νεοσσῶς περιστρεφῶσις, περιστρεφῶσις, πιτσούσι : Πάπ., Σχόλ. Ἀριστ.φ. Ἀχ.866, Εὐστ.753,56 περιστρεφῶσις, περδικιδεῖς, χιονιδεῖς.

περιστρεφῶσις (τό) μτγν. ὑποκορ. τοῦ περιστρεφῶν βλ.λ.1) : Ἀθην.14,654A περὶ τὴν κρεῶν καὶ ὀρνιθῶν καὶ περιστρεφῶν, Πάπ.

περιστρεφῶσις κ. μαν., δημ. περιστρεφῶσις ὑποκορ. τοῦ περιστρεφῶ βλ.λ., μικρὸν περιστρεφῶ, περιστρεφῶσις, δημ. κ. ἀνευ ὑποκορ. σμ. : Φερεκρ.135, Φρόν.Κωμ.51 περιστρεφῶσις δ' αὐτῶ τὶ λάβε τριωδούλου, Πάπ. ἢ μαν. κ. δημ. ἀνευ ὑποκορ. σμ. ἢ περιστρεφῶσις : Διγεν. Ἀκρ.175 τῆς κόρες δὲ τῆς εὐμορφῆς κρατεῖ ὡς περιστρεφῶσις, Διήγ. Ἀχιλλ.111 φαρὶν ἐκαδάλλικευσεν ἄσπρον ὡς περιστρεφῶσις, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.164,11 τὰ περιστρεφῶσις κουδολαῖον, τὰ χελιδῶνα χτίζουσι, ὁ κάλαν. ἐακιστῶν οἱ οὐρανοὶ καὶ βῆκη περστρεφῶσι, Σολωμ.Λάμψρ.18,38 ἐγύρουσε ἀνήχουσι, ἢ ὡσαν περιστρεφῶσι, ἢ γὰ νά'δρη τὸ ταίρι, Γρυπ.Σκ.Τερρ.122 σάν περιστρεφῶσις ὀλόσπρα ἀπλώνουσι τὸ φτεροῦ τῶν' 2) Φώτ.422,17 περιστρεφῶσις τὸ περιστρεφῶσις ἔστι δὲ κοσμάριον τῶν' 3) νεώτ. ἐκκλ. ἄ. ἀρτοφορίον βλ.λ.2) 4) τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν ἱεροβοτάνη ἢ φαρμακευτικὴ, ἄ. περιστρεφῶν : Δισκ.4,59.

περιστρεφῶσις-ιδος (ή) ἀντὶ περιστρεφῶν βλ.λ.1) : Ἀκύλ.ΠΔ Γέν.15,9, Γαλ.6,708 ἀλεκτορῶν καὶ περιστρεφῶν [δ.γρ.] 2) εἶδος γυναικείου κοσμηματος : Κωμ. Ἀδῆσπ.115.

περιστρεφῶσις (ό) νεώτ. ὀρνιθοκλ. ὀρνιθκτὸν πολυπυρρῶν ὄλας ἐκ τῶν πλάγιωκλάστων.

περιστρεφῶσις (ό) δημ. κ. περιστρεφῶν κ. περιστρεφῶσις (ή) ὁ περιστρεφῶν βλ.λ.1) : Παλαμ.Ματ.Ψυχ.Περστρεφῶσις 30 καὶ νά γενή ὁ παράδεισος ποῦ τάξεις εἰς αἰῶνας, ἢ με τὸν δικαίω τὰ πνεύματα, φωτὸς περιστρεφῶν.

περιστρεφῶσις-οςον Φώτ. ἀντὶ περιστρεφῶν βλ.λ. περιστρεφῶσις μτγν. ὅταν τὶ περὶ τὸ στέρνον, τὸ στήθος, μέσ. : Ἀριστ.αι.1,25 μεταξὺ τῶν καστῶν ὑπὸ τῶ περιδέσμῳ δὲν περιστρεφῶσι.

περιστρεφῶσις-ον (στέρον) μαν. ὁ περὶ τὸ στέρνον : Κ Μανασσ.Χρον.6315 πλάξασα πηλῶνας περιστρεφῶσις' ἢ τὸ οὐδ. τὸ περὶ τὸ στέρνον μέρος : Θεοφύλ. Ἐρ.15 νεανίας εὐσθενής . . . τὸ περιστρεφῶσις Ἀσίας, αὐτ. Ἰστ.295,5 [ἐκδ. Βοσν.].

περιστρεφῶσις-ους-ές κ. νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς περιστρεφῶν, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν περιστρεφῶν : Ἀριστ. Ζ1 562b,3 τίκτουσι δὲ πᾶσα μὲν τὰ περιστρεφῶσις δύο, αὐτ.593a,24 ἐκτρέφει τὰ πλεῖστα ζῶσις, πλὴν τῶν περιστρεφῶν' ἢ νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. κτ. πλθβ. περιστρεφῶσις ὡς οὐσ. τάξις πτηνῶν περιλαβήνουςα πλεῖστα εἶδη.

περιστρεφῶσις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ φυτὸν περιστρεφῶν βλ.λ.2) : Νίκ.Θηρ.860 ἐν δὲ περιστρεφῶν κατασμῶσις οὐ πλεῖστα [σχόλ. σταυτὴν τὴν βοτάνην Κρατεῦσας φησὶν ὅτι] ἐνίων περιστρεφῶνα καλεῖσθαι.

περιστρεφῶσις γλωσσ. ὁ ἐκτρέφωσις περιστρεφῶν.

περιστρεφῶσις (τό) μαν. νεογόνῳ, νεοσσῶς περιστρεφῶσις, περιστρεφῶσις : Λέων Ἰατρ.193 ἐν Emmerin. An. Graeca.

περιστρεφῶσις (ό) πάπ. ὁ πῶλῶν περιστρεφῶν, ὁ ἔμπορος περιστρεφῶν.

περιστρεφῶσις (ό) δημ. περιστρεφῶσις, τὸ ἄρρεν τῆς περιστρεφῶν, τὸ ἀρσενικὸν περιστρεφῶν, ὁ γούτος : Φερεκρ.33 ἀπόπεφον ἄγγελοῦντα τὸν περιστρεφῶν, Ἀλεξ.214 λευκὸς Ἀφροδίτης εἶμι . . . περιστρεφῶν, Λουκ.Ψευδ.ο.7 περιστρεφῶν δὲ τινος εἰπόντας ὡς δὲ Ἀττικόν, Καὶ τὸν φάττον ἐροῦμεν, ἔφη, Ἀθην.9,395A Δία Ἰστροί μεταβαλεῖν τὴν μορφήν εἰς περιστρεφῶν, . . . Ἀττικὸν δὲ ἀρσενικῶς περιστρεφῶν καλοῦσιν.

περιστρεφῶσις (τό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ χώρος ἐν ᾧ ἐκτρέφονται περιστρεφῶν : Βαρρ. RR 3,7.

περιστρεφῶσις (ή) νεώτ. ἡ διατροφή περιστρεφῶν πρὸς οἰκονομικὴν ἐμετάλλευσι τῶν κρέατος καὶ τῶν πτερῶν αὐτῶν, ἐπίσης δὲ καὶ διαμύρωσιν πτηνῶν καταλλήλων πρὸς ταχυδρομικοῦς σκοποῦς.

περιστρεφῶσις (ό) πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἐκτρέφωσις περιστρεφῶν, ὁ περὶ τὴν ἐκτροφήν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν περιστρεφῶν ἀσχολούμενος.

περιστρεφῶσις-ους-ές ἄ. περιστρεφῶσις βλ.λ. : Ἀριστ. Ζ1 749b,18 τὰ δὲ περιστρεφῶν, πολλὰ μὲν οὐ, 750a,15 τὰ δὲ περιστρεφῶν, δύο ὡς τὰ πολλὰ τίκτειν εἰώθε.

περιστρεφῶσις-ώνος (ό) πάπ. κ. νεώτ. ἀντὶ περιστρεφῶν βλ.λ.1) : Πάπ., Παπαδ.Χριστ.Τεμν.8 τὰ περιστρεφῶν εἶχαν μὲν ζῶντες εἰς τοὺς περιστρεφῶν.

περιστρεφῶσις-ιδος (ή) μαν. φλέψ διήκουσα διὰ τῆς στεφάνης τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου : Ἰππιατρ.117 ἄλειψε τὴν περιστρεφῶσις.

περιστρεφῶσις-ιδος (ή) νεώτ. κτηνιατρ. φλεγμονὴ τῆς στεφάνης τοῦ ποδὸς καὶ ἰδ. τοῦ ὑποδουρίου ἱστροῦ τῶν ἵπποδῶν.

περιστρεφῶσις-ώνω κ. νεώτ., νεώτ. κ. -ώνω, ὄφρ. περιστρεφῶσις, περιβάλλω τινὰ διὰ στεφάνου ἢ οἰσνεὶ διὰ στεφάνου, στεφανῶν ὄλογυρα, περιστρεφῶσις, περικυκλῶ Σουῖδ. περιστρεφῶσις, κυκλωσάντων', Ἀριστ. Πλ.787 ποῖος οὐκ ὄχλος περιστρεφῶσις ἐν ἀγορᾷ [περικυκλῶσε τὸ πλῆθος], Γαλ.Χρ.Μορ.6,14 φλέψ περιστρεφῶσις τὴν καρδίαν [ἢ φλέψ τῆς στεφάνης] κ. παθ. : Ἦρ.7,92 περὶ δὲ τῆσι κεφαλῆσι πύλους πτεροῦσι περιστρεφῶσις, αὐτ.130 ὄρεσι γὰρ περιστρεφῶσις πᾶσα Θεσσαλίη' 2) περιτῆσι ἐν κύκλῳ : Διον. Ἀλ.Ρωμ.3,30 οἱ περιστρεφῶσις τὸν ὄχλον, αὐτ.8,66 τὸν χάρακα περιστρεφῶσις κ. παθ. : Ἀριστ.Κόσ.393b,17 νῆσι κύκλῳ περιστρεφῶσις τὴν οἰκουμένην, Φιλ.2,324' 3) ρημ. π. περιστρεφῶσις, περιστρεφῶσις.

περιστρεφῶσις-ατος (τό) ἱεριστρεφῶν (ή) σχόλ. τὸν περιστρεφῶν, περιστρεφῶν : Σχόλ.Θεόκρ.1,33.

περιστρεφῶσις-εως (ή) μαν. ἡ περὶ τὴν ὄροφον ἐξέχουσα στεφάνη, ὁ θριγκὸς, τὸ γέισον : Δωρῶθ.1776B περιστρεφῶσις τοῦ δώματος.

περιστεφής-**αύς-ές** (περιστέφω) ὁ περιστεμμένος, ὁ ἐστεφανωμένος ὀλόγυρα: Σοφ. Ήλ.895 ὄρῳ . . **περιστεφῆ κύκλω πάντων ὄσ'** ἐστὶν ἀνθέων θήκη πατρός' || ὁ οἶνος διὰ στεφάνων περιβεβλημένος κύκλω: Πλούτ.Φάθ.6 ἡ χώρα τὰ μὲν ἄλλα **περιστεφῆς ὄρεσι**, Ἀπολλωνίδ.ΑΠ9,791 **περιστεφέα** σηκόν . . θαλάσση, Μόρικ.Εὐγεν.Εἰκ.169,5 τῷ Αἰναιαδῶν σκήπτρῳ **περιστεφεῶς σμάβαλον** 2) ἐνεργ. ὁ περιστέφω τινά, ὁ περιβάλλων κύκλω: Εὐρ.Φοίν.651 **κισσός** . . **περιστεφῆς**.

περιστέφω, μέλλ. **περιστέφω**, περιβάλλω τὴν κύκλω οἶονε διὰ στεφάνου, στεφανώω τὴν ὀλόγυρα, περικόλλω, περικυκλώ: Ὁδ.Ε303 **νεφέεσι** **περιστέφει οὐρανόν** . . Ζεύς, Καλλ.Δήλ.94 θηριον . . **Παρνησαόν** . . **περιστέφει** ἐνέκα κύκλους ἰεπί τοῦ ὄψεως Πύθωνος, Πλούτ.Ἀριστ.9 τὴν δὲ **ναυίδα** ταῖς ἄλλοις **πανταχόθεν** . . **περιστέφας**, αὐτ.Ήθ.245B **περιστέφειν κύκλω** τὰ τέχνη, Ἀλκιφρ.1,22,86 **περιστεφόντων τραγημάτων** τὰ πέμματα' κ. παθ. : Ὀρφ.ἀπ.186' || τὸ παθ. κ. ἐν μτφ. σμ. : Ἀφθόν.Προγ.3 ὁ παῖς ἀρετῆ **περιστέφεται** 2) ρηματ. π. **περιστεφῆς**.

περιστήθιος-ον ἰσπήθω) μτγν. κ. νεώτ. ὁ περὶ τὸ στήθος τιθέμενος: Γρηγ.Νύσα.1,731D τὴν **τε περιστήθιον μίτραν** 2) κ. νεώτ. τὸ οὐδ. **περιστήθιον** ὡς οὐα. ζωστήρι τοῦ στήθους, πεποικημένος διὰ πολυτῶν λίθων καὶ φερόμενος ὑπὸ ἀρχιερέων τῶν Ἰουδαίων: Πλάτ.Εξ.28,4 καὶ αὐταὶ αἱ **στολαί**, ἅς ποίησονται διὰ **περιστήθιον**, καὶ τὴν ἐπιμῖδα, Φιλ.1,653 τὸ **ποικίλον** δὲ **κέκληκεν ἐπ'** αὐτῷ **περιστήθιον**, αὐτ.2,226, Κλήμ.Ἀλ.24,1,24 [Συβ.1] || νεώτ. τὸ περιβάλλον τὸ στήθος τῶν γυναικῶν ἐνδύμα, στήθοδέσμος, μπουστός.

περιστήθιος-ιδος (ἢ ἰσπήθω) μτγν. τὸ περιστήθιον, ὁ στήθοδέσμος: Ἰω.Χρυσ.4,281,8 τί ἂν τις εἴποι . . περὶ τῆς **δέσεως**, τῆς οὐν μὲν κρυπτομένης ἐν τῇ **δέσει** τῆς **περιστήθιδος**.

περιστήλομαι-δομαι ἰδρύομαι ὡς στήλα κύκλω, στήλομαι ἐν εἰδεί στήλων ὀλόγυρα: Ἐπιφρ. οἱ **περιστήλωμένοι ὄροι**.

περιστήριζω ἔχομαι τινος στερεῶς κύκλω, προσκολλῶμαι στερεῶς ὀλόγυρα τινός: Ἰηπ. Νούσ.4,51 τὸ **ἀλλότριον** οὐκ ἐπιμλεταὶ τῷ ἄλλῳ, ἢν **περιστήριζῃ** πρὶν **ἰσωθῆ** εἰς **δύναμιν**.

περιστία [τά] μτγν. καθαρτήριος καὶ ἐξαγνιστήριος τελετὴ πρὸ τῆς ἐνάφρεως τῆς συνεδρίας τῆς ἐκκλησίας τοῦ δήμου ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν ἐθύετο σφάγιον, συνήθη χοιρίδιον. ὁ μετὰ τὴν θυσίαν κατὰ κρατοῦν ἔθιμον ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν: Φώτ. ε' Ἰστρος δὲ ἐν τοῖς Ἀττικαῖς, **περιστία**, φσι1, προσγορεῖται τὰ καθάρσια: Ἰστρ.32, Σχόλ. Ἀριστφ. Ἐκκλ.128.

περιστήρχος ἰδί ὁ ἐκτελών τὰ περιστία βλλ., ἱερῶν προπορευόμενος τῶν περιγομένων περὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου θυμάτων: Φώτ. κ.Σουίδ. **ὁ** περικαθαίρων τὴν ἐστίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πόλιν: Ἀριστφ.Ἐκκλ.128 ὁ **περιστήρχος**, **περιφέρειν** χρῆ τὴν **γαλήνη** ἰσχάδ. **ὁ** τὸν καθαρῶν προηγοούμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις), Ἰστρ.32.

περιστιθέας-αὐς-ές (ιστιθεῖ) μτγν. ὁ πεπατημένος κύκλω, πανταχόθεν' || συνεκδ. ὁ συμπαγῆς, ὁ στερεός: Νίκ.Ἐπρ.376 ἰδγν. **περιστιθέας**.

περιστιθής-αὐς-ές (περιστιθῆ) μτγν. ὁ περισστιμμένος, ὁ ὀλόγυρα ἐστιμμένος, ὁ κατάστικτος, ὁ καταποικίλας: Νίκ.Ἐπρ.376 ῥωμαλέων **φερούσων** **περιστιθῆς** . . ἔφρος ἰδγν. **περιστιθέας**.

περιστιχῶς στίχῳ κύκλω ἡ ἐκατέρωθεν, κεντῶ τὴν ὀλόγυρα, διαστίχῳ ὀλόγυρα, κατάστίχῳ, ποικίλω, κ. γεν. τοποθετῶ τινὰ κύκλω τινός: Ἦρ.4,202 τῶν δὲ **σφι** **γυναικῶν** ταῖς **μαζοῖς** ἀποταμοῦσα **περιστιχῆς** καὶ **τοῦτοισι** τὸ **τέχνος** ἰδγν. **περιστιχῆς**, πῆριξ ἔστισσε, περιέβαλεν, ἐκόσμησεν

ὀλόγυρα τὸ **τέχος** κατ' ἀποικωμομένην μαστῶν), αὐτ.2 **περιστιχάντες** **κατὰ τὰ ἀγγία** τοῦ τυφλοῦς [τοποθετήσαντες ὀλόγυρα εἰς τὰ ἄγγια . . κτ. Ἦσ. ἐπὸ τοῦ στίχων] 2) εἶδ. γραμμ. σημειώ τὴν διὰ τῆς στίξεως, θέτω τὸ σημείον τῆς στίξεως: Γαλ.16,800 τὸ **λ** **περιστιχῆς**, ΕΜ169,37 **τὰ δὲ** **περιστιχῆς** τὸ **ι** καὶ τὸ **υ'** || μτγ. παθε. **παρκα**. **περιστιχῆς-ον** ὁ σημειωμένος διὰ στίξεως: Διον.Λ3,66 **περιστιμμένους ὀδελοῦς**, Σχόλ. Ἰλ.σ.χίιι.Διαδ. διπλῆ **περιστιμμένη** 3) ρημοτ. π. **περιστιχῆς**, **περιστιχτικός**.

περιστιτικός-ον (περιστιχῶ) μτγν. ὁ ἐστιμμένος κύκλω, ὁ πλήρης σπυγμάτων ὀλόγυρα, ὁ κατάστικτος: Νίκ.Ἐπρ.464 **δοκίχον** **τέρας** . . **περιστιχὸν φολίδεσαι** || μτφ. : Τρυφιδό.227 **λυοπέτοισι** **περιστιχτικῶς** **μελέσει** (ἐστιμματομένους διὰ . .).

περιστίλθω μτγν. κ. μον. στίλθω κύκλω, πῆριξ, ἐπέμψω ὀλόγυρα λόψμῳ ἀντινοσθῶ, λαμποκινῶ ὀλόγυρα: Διδόδ.Σ4,45 ὡσεπὶ **περὶ** τὰς **ἐκβάλας** τὴν **ἰλῦν** ἀποφῆρασαι **περιστίλθουσαν**, Πλούτ.Ήθ.693D, Γρηγ.Νύσα.1,510B ὄρους **περιστίλθοντας**, αὐτ.2,552C **κόμην** **τῆ** **κεφαλῆ** **περιστίλθουσαν**, ΨΧρυσ.8,615A ἱεῖδ. Παρ.1, Βασ.1,351A **οὐρανόν** **περιστίλθοντα** **σε**, Εὐνάπ.8,20φ.459B **περιστίλθειν** τὴν 3) ρηματ.π. **περιστιλθῶ**.

περιστίλθω-ώ μον. στίλθω τινὰ κύκλω, πανταχόθεν, τὸ παθ. : Γερμ. ἐν Συντ.Καν.1,347 **περιστίλθωμένους** **κάλλει** ὑπαγορίας.

περιστίλθεις-εις ἢ ἰπεριστίλθω) μον. τὸ **περιστίλθειν** βλλ.ἢ, ἡ πῆριξ ἀκτινοβολία : Θεόδ. Ὑγο. ἐν Ἀν.Βασα.3,10 χρυσοῦ **περιστίλθεισαι**.

περιστιμῖω μον. σπμῖω κύκλω, ὀλόγυρα: Ἰω.Διακ. εἰς Ἰωσήφ ἐν βλ.105,94.

περιστιχῆς [σ]α[ι] μτγν. οἱ κατὰ στίχον, σειρὰν τοθεῖμονοί κύκλω: Νόνν.Δ2,170 **φρουραὶ** **περιστιχῆς** ἰδγν. ἀντὶ **περὶ** στίχους.

περιστιχίζω [σ]ι[σ]ι[σ] μτγν. ἀντὶ **περιστοιχίζω** βλλ. : Αἰσχ' Ἀγ.1383 **ἀπειρον ἀμφίβληπτον**, ὡσεπὶ **ἰχθύων**, **περιστιχίζω**, **πλάστον** **εἰματα** **κακόν**.

περιστιχῶ-ώ μτγν. **περιστοιχῶ** κατὰ **σειράν**: Νίκ.Ἐπρ.442 ἐν δὲ γενεαῖς **τρίστοιχοι** **ἐκατέρωθε** **περιστιχῶσιν** **ὀδόντες**, Νόνν.Δ26,223.

περιστιγγίζω **περιζῶ** διὰ τῆς σπλεγγίδος, ζῶω τὴν ὀλόγυρα μὲ τὴν ζύστραν Ἦσ. **περιστιγγίσαι** **περιζῶσαι** **σπλεγγίς** γάρ ἡ ζύστρα).

περιστοιχῆς κ. μον. νεώτ. κ. ὄμν. ὄδρ. **περιστοιχίαις**, **περιβάλλω** τινὰ κύκλω τὰς σπείρου, **περικαμβάνω** τινὸς γύρωθεν ἐν στοίχῳ, **περικυκλώ** τινὰ ὀλόγυρα κ. ἰδ. ὡς διὰ δικτύων Ἦσ. **περιστοιχίσαντες** **περιλαβόντες**, ἐπὶ στρατεύματος πολιορκουόντος Πολυδ.θ,5,2 τὴν μὲν **πεζὴν δύναμιν**, κατὰ τὴν **Σικυθικὴν** **στοάν** . . **περιστοιχίσαντες** κ. παθ. : Φιλ.ἀπ.104ἢ **φυχὴ** **περιστοιχίζομένη** ὑπὸ **πονηρῶν** **πνευμάτων**, Δίων Κ49,30 **περιστοιχίσασθαι** ὑπὸ **τινων**, Ἀριστ.ἀπ.1,9 **γυθὴ** **τις** ὑπὸ **τῶν** **οἰκετῶν** **περιστοιχίζετο**, Παλλ.ἀδ.

Ἰστρ. Ἰππ.2,112D, **Καιοσάρ.Δαπ.** ἐν Σάθ.3,194 Ἰπποῖς **τε** **καὶ** **βουσί** **περιστοιχίζεσθαι**, **περιστοιχίζεται** ἀπὸ **πληθῶς** **θαυμασῶν** - ἀπὸ **μυράδων** || τὸ μέσ. **περιστοιχίζομαι** **περιβάλλω**, **περικυκλώ** τινὰ πρὸς ἴδιον συμφέρον: Δμν.43 ἡμᾶς **καὶ** **καθημένους** **περιστοιχίζεται**, Δίων Κ39,3 **καταλαβὼν** **αὐτοὺς** **περιστοιχίσασθαι** **καὶ** **καταφύεσθαι**, αὐτ.50,31 **περιστοιχοῦμαι** 2) ὄμ. μτφ. : Ἰώσ.Α17,2,4 κ. παθ. : αὐτ.17,β,1 **κινδυνῶν** **περιστοιχίζομαι** **μυρίοις**, Ἠλιόδ.Α1θ.7,4 **συνεχίζῃ** **τὴν** **διανοίαν** **καὶ** **κλύδωνι** **φροντισμάτων** **περιστοιχίζομαι**.

περιστοίχος-ον [σ]τοιχ[σ]ι[σ] ὁ ἰστίμμενος ἢ τοθεῖμένος κύκλω κατὰ **σειράν**: Φώτ.540,3 **περιστοίχους** **ἐλαίας** **εἴρακεν** **Δημοσθένει**, οὐχὶ **περιστοίχους** : Δπρ.53,15 **φυτεῦθρια** **ἐλάων** **περιστοίχων** **κατέκλεισεν**.

περιστοιχῶ-έω [στοιχῶ] μτν. κ. μόν. ἀντί περιστοιχίζω βλ.λ.1, τὸ παθ. : Κοισάρ.Δαπ.3.194 φρουράρχαις τε καὶ φρουραῖς **περιστοιχίσαι** 2) περιλαμβάνω, περικλείω ἐντὸς στοιχῶν, ὀρίων, τὸ παθ. : Μέν.Ρητ. ἐν Ρητ.9.168 τὸ γὰρ τοιούτων μέρος ἀδύνατον **περιστοιχίσαι** διὰ τὸ ἀπειρον. **περιστολάδην** [περιστέλλω] ἐπίρρ. μτν. κύκλω, ὄλογυρα, τριγύρω : Νικ. Ἀλέξ.475 **σάρκεις δὲ περιστολάδην** μινύθειαι τὰκόμενοι [π.γρ. περιστολάδην, κτ. Σχολ. εὐκὶ ἀβρόαι, ἀλλ' οἷον κατὰ σταλομόρον ἐλαττοῦται] ὄμ. ἐπὶ μέτρων : Τζέτζ. ἐν Ἄν.Κο.3,333,6 **μέτρα φραδομασύνη** περιστολάδην ἀγορεύσας.

περιστολή [ἢ] [περιστέλλω] μτν., μόν. κ. νεώτ. τὸ περιστέλλειν, τὸ περιβάλλειν, τὸ περιτολίσσειν, τὸ ἐνδύειν : Πλούτ. Ἡθ.652ε **περιστολή** καὶ κατακλίσει **συνθάλειν** || τὸ ἐνδύειν, ἡ ἐνδυμασία : Ἡσ. «περιστολή» περιβολή· ἐνδυμασία, Φωτ. «περιστολή» περιβολή· ἐπαγωγῆ, Σισιν.ἐν. ASS Σεπτεμβρίου 44,39 **περιστάλη δὲ ταῦτης κομίται** 2) τὸ ἐνδύειν, τὸ στολίζειν νεκρὸν πρὸς ἐνταφιασμόν, κηδεῖα, ἐνταφιασμός : Διον. Ἀλ.Ρώμ.3,21 κηδεῖας καὶ **περιστολῆς μεταλαθεῖν** 3) διακόσμησης, καλλώπισμα, κόσμημα, στόλισμα : ΠΔ Ἔξ.33,6 περιελάττω οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸν κόσμον αὐτῶν, καὶ τὴν **περιστολήν** ἀπὸ τοῦ θρούς || κ. μτφ. : αὐτ. Σοφ.Σειρ.54,7 καὶ **περιέζωσεν** αὐτὸν **περιστολήν** δόξης 4) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ περιστέλλειν βλ.λ.6, ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐκτάσεως ἢ τῆς ποσότητος πράγματός τινος, περιορισμός : ἡ **περιστολή** τῶν **δαπανῶν** || μτφ. ἡ **περιστολή** τῆς ἀνθηκότητας - τῶν **καταχρήσεων** 5) **περισταλτικὴ ἐνέργεια** τῶν ἐσωτερικῶν ὄρ. ἀν. : Γαλ. 8,440, αὐτ.7,219 **περιστολή** τῆς **γαστρός**, αὐτ.Φισ. Δυν.2,1 τῶν **φλεβῶν** **περιστολήν** 6) μτφ συστολή, εὐπρέπεια, κοσμίτης : Ἀριστέλ.284 ὅσα **παίξεται μετὰ** **περιστολῆς** 7) φρ. ἐν **περιστολῆ** κρύφω, λαθραῖως : Ψαλμ.Σολ.13,7.

περιστόλια [τὰ] μόν. κοσμητήματα ἢ σταλαί : Θεοφύλ. Σ 8,322,6 [ἐκδ. Β.1.

περιστολιζομαι [στολιζομαι] μτν. μέα. περιβάλλομαι στολή, περικαλύπτω ἑμαυτὸν δι' ἐνδύματος, ἐνδύομαι : Σουιδ. ἐν λ. ἐπανοδόνασθε κ. παθ. : Διοσκ.Εἰπ.2,115 **περιστολισμένος ἔστω** κύκλωθεν, **ἴνα** ἀδιδνηυστος ἦ.

περιστόμιον [τὸ] μτν. κ. νεώτ. στόμιον, στόμα, ἄνοιγμα ἀγγείου : Πολύδ.21,28,12 **περιστόμιον** **πιδθαῖ** 2) κ. νεώτ. σκύπιος ἴμος τοῦ χιλινοῦ περιβάλλων τὸ κατώτερον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἴππου καὶ ἀποτελούμενος ἐκ τοῦ ἐπιρριονίου καὶ τοῦ γενεαστήριος : Πλούτ. Ἡθ.456B **φάρδειξ** καὶ **περιστομιοίς** 3) Ἡσ. «περιστόμιον» ὁ τῆς ἐπιγλωσσίδος τόπος ἐν τῷ βρογχῶν 4) **περιλαίμιον**, **περιπτοχῆλον** ἐνδύματα, γιανκὰς, κολλάρο : ΠΔ Ἰώδ.30,18 τὸ **περιστόμιον** ταῦ **χιτῶνός** μου **περίσχη** με, Ἡσ. ἐν λ. **ψα** τὸ **λῶμα** τὸ **ἐνδύματος**, καὶ τὸ **περιστόμιον** τοῦ **ἱματίου** - 5) τὸ ἄκρον, τὸ χεῖλος φάραγγος : αὐτ. Ἰεζ.39,11 καὶ **περιαικοδομήσουσι** τὸ **περιστόμιον** τῆς **φάραγγος** 6) **νεώτ.** πᾶν δ τι περιβάλλει στόμιον, ὄπην, ἄνοιγμα κτ. καὶ ἰδ. τεχνικὸν τι ἔργον : **περιστόμιον φρέατος** [τὸ φρόγγηλο] 7) **νεώτ.** βόταν, ἀπλοῦς ἢ διπλοῦς δακτύλιος ἐκ μικροῦ ὑγροσκοπικῶν λεπίων, περιβάλλων τὸ στόμιον τῶν πλέον ἀνεπτυγμένων βριῶν.

περιστόμιος-οἶν [στόμα] μτν., νεώτ. κ. δημ. [μ. τὸ οὐδ.], ὁ περὶ στόμιου ἢ ἀνομιγιάτος τινος : Ὀππ. Ἄλ.3,603 **δεσμῶ** **περιστομῶ** 2) κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ οὐδ. **περιστόμιον** ὡς οὐα. βλ.λ.

περιστομιοίς-ιδος [ἢ] μτν. εἶδος ἐξυλίου ὄργανου, **δι'** αὐτὸ δοκιμάζουσι τὸ πάχος τῶν τῶνων : Ἡρώων Βελαν.108β **ἀπολαβόντες** **παρὰ** τῆ

χοινικίδι τὸν τόνον **περιστομίδι** **τινὶ** ἐκλύσασεν τὸν τόνον ἐκ τοῦ ὄνισκου, Φιλ Μηγ Βελοπ 54,46 **περιστομίδα** 2) σιδηροῦς συνοχεὺς τιθέμενος περὶ τὸ στόμιον πρὸς τὴν συγκρότησιν : Ἀπολλ. Δαμ.Πολιορκ.155,11 **ἴνα** δὲ μὴ ἀνοίγηται τὰ **κάτω** **ζυγά**, **περιστομίδας** **λήφεται** 3) γλῶσσο. **περιστομιοίς** φρέατος **περιστόμιον** φρέατος, φρόγγηλο. **περιστομιοίς**-ον [στόμα] μτν. ὁ παρούσιάζων **πρωταχόθεν** στόμα, στόμιον : Ἀσκληπιόδ.11,6 **περιστόμιον** **τετράπλευρον**

περιστονάχιζω **στενάζω** κύκλω, ὄλογυρα, ἀνηχώ **πéριζω**, **ἐρούζω** : Ἡσίοδ.Α 344 **γατὰ** **περιστονάχιζε** (δ.γρ. **περιστονάχιζε**, **περιστονάχησε**).

περιστονάχῶ-έω ἀναστενάχω **περὶ** τινα, **θρηνώ** τινα : Κόιντ.3,397 **ἴνα** **περιστονάχησε** **πεσόντα** 2) ἀνηχώ **πéριζω**, **βούζω** : Ἡσίοδ.Α 344 **γατὰ** **περιστονάχησε** [εἰκ.].

περιστορέννυμι, ὄδρ. ἀπαρφ. μέα. **περιστορέσασθαι**, **παθ.** **περιστραβήσθαι**, ἐκτείνω τὴν κύκλω, ἐξαπλώνω τὴν πέριξ, στρώνω ὄλογυρα : **πρόβλ.** **περιστορέννυμι** : Ὀρφ Ἄρμ.Ι 335, Νόνω.Δ 18,81.

περιστρατοπεδεύω στρατοπεδεύω κύκλω, κατασκήνω ὄλογυρα, περικαθήμεναι, περικυκλώνω, πολιορκῶ : Λυκοῦργ.128 κύκλω **περιστρατοπεδεύσαντες**, Πολύδ.1,30,5 **περιστρατοπεδεύσας** ταῦτην **συνίστατο** μετὰ **σπουδῆς ἔργα** καὶ **παλιορκίαν**, αὐτ.2,27 **περιστρατοπεδεύσαντες** αὐτῶν τὴν πόλιν, Διον. Ἀλ.Ρώμ.6,29, Πλούτ.Φάβ.22 τοῦς **Ταραντίνους** τοῦ **Φαβίου** **περιστρατοπεδεύσαντας** κ. παθ. : Ξεν.Ἑλλ.4,7,1) **νομισαντες** διὰ τὸ ἐν **μεσογείῃ** σφραῖ τὰς πόλεις ἐναι ὁμοίως ἀν **πολιορκεῖσθαι** ὑπὸ τῶν τὸν σίτον **φθειρόντων** ὡς **περὶ** **περιστρατοπεδευμένοι** **πολιορκήοντο** || τὸ μέα. **περιστρατοπεδεύομαι** ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἀπόλ. : Ξεν.Ἑλλ.3,1,7) **περιστρατοπεδεύσαντες** ἐπολιόρκει, αὐτ.ΚΠ 3,1,6 ὁ **Κύρος** . . **περιστρατοπεδεύσατο**, ἴωσ.Π1 5,9,4 **τὴν** **δε** **περιστρατοπεδεύσατο** **τὴν** **πόλιν**.

περιστρεμμα-ατας [τὸ] [περιστρέφω] μτν. & διάστρεμμα βλ.λ.1) : Γαλ.18,21,888.

περιστρέπτος-ον νεώτ. ὁ περιστρεφόμενος : **περιστρεπτον** **κάτοπτρον** **τεῖδος** κύβου **ἔχοντος** τὸς **παραπλευρούς** **ἔδρας** **ἐξ** ἐπιπέδων **κατόπτρων** καὶ **δυναμένων** **να** **περιστραφῆ** **περὶ** **ἄξονα** **διερχόμενον** **διὰ** **μέσου** **τῆς** **βάσεως**, **χρησιμοποιοῦμε** **νου** **δὲ** **ἐν** **τοῖς** **ἐργαστηρίοις** **τῆς** **φυσικῆς** **διὰ** **τὴν** **παρακολούθησιν** **δισφόρων** **φαινομένων**.)

περιστρέφω κ. μόν. κ. νεώτ., ὄδρ. **περιέστρεψα**, **παθ.** ὄδρ. **περιστράφην**, **παρακ.** **μτφ.** **περιστραμμένος**, **στρέφω** τὴν κυκλικῶς **περὶ** **ἄξονα** ἢ ὡς **περὶ** **ἄξονα**, **στρέφω** ὄλογυρα, **γυρίζω**, **στριφογυρίζω** : Ἰλ.Τ 131 **ἔρριφεν** . . **χειρὶ** **περιστρέφας**, Ὀδ.Θ 189 **ῥα** **περιστρέφας** **ἤκε** . . **ἀπὸ** **χειρᾶς**, Ὑμν.Ἐρμ.409 **χρᾶ** **πέριστρεψε** **καρτερὰ** **δεσμά** **ἀγνων**, Ἀριστλ.Ζ1 504α.16 **ἐτι** **δὲ** **περιστρέφει** **τὸν** **τράχηλον** **εἰς** **τοῦπίσω**, **τοῦ** **λοιποῦ** **σώματος** **ἡμεροῦντος**, Πλούτ.Μάρκελλ.6 **περιστρέφας** **τὸν** **ἴππον** **ἐναντίον** **τοῖς** **πολεμίοις**, αὐτ.Ἡθ. 931Α, Γαλ.Χρ.Μορ.17,1 **θέαμα** **πρὸς** **τὴν** **σὺν** **ἡν** **περιστρεφείν**, Καλλίη.Θαν.Βλ.96 **ἡ** **Εὐφροσύνη** **συνήλαθε** **καὶ** **περιστρεφούσα** **τοὺς** **ὀφθαλμούς** **ἠρώησσε** κ. παθ. : Ἰλ.Ε 903 **ὡς** **δ'** **ὄτ'** **ὄπός** **γάρ** **α** **λευκὸν** **ἐπιγυρόμενος** **συνέπηξεν** **ὑγρὸν** **έόν**, **μᾶλα** **δ'** **ὡκα** **περιστρεφεται** **κύκλω** **ντι** [δ.γρ. ἀντί **περιστρέφεται**], Πολύδ.4,156 **ἀστρα** **περιστρεφόμενα** || κ. μτφ. : Πλάτ.Πολιτ.303C **κινδυνεύει** **τοῦτο** **εἰς** **τοὺς** **πολιτικούς** . . **περιστράφεται** **τὸ** **ῥήμα**, αὐτ.Πολ.519B **ὡν** **εἰ** **ἀπαλλαγέν** **περιστρεφεται** **εἰς** **τάληθθ'** [κατέληγεν εἰς . .], ΠΔ Ἄρ.36,9 **καὶ** **ὄ** **περιστραφῆσεται** **ὁ** **κλήρος** **ἐκ** **φουλῆς** **ἐπὶ** **φυλῆν** **ἔτερον** [ἴδεν θὰ ἀπομακρυνθῆ ὁ κλήρος ἀπὸ τῆς μᾶς εἰς ἄλλην φυλήν], Παναπ. Ἄγ. Ὀρ.175 **μὰ**

ἀκολουθία παύ περιστρέφεται σὲ λεπτομέρειες, - ἡ συζήτηση περιστρέφεται περὶ τὰ ἐκπαιδευτικά ἢ τὸ μέγ. περιστρέφεται κ.μ.κ.ν.νεωτ. στρέφομαι περὶ τὴν ὀλόγυρα: Πλάτ.Κρατ.411B αἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν, ὑπὸ τοῦ πυκνῆς περιστρέφεσθαι ζητούντες, ὅμη ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ (Ιλιγγιάσι, αὐτ. Λυσ.411B περιστρεφόμενος. . . θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς, Πρόδρ.2, 2) συχνὰ περιστρεφόμενος, καὶ βλέπων τὸν κελάρην, καὶ πυκνοχυρίζομενος μὴ ἐὰν ὄντων σαυρίδιον, - ἡ γῆ περιστρέφεται περὶ τὸν ἀξονά της ἢ ὄμ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, συμπληρῶ περιστροφῆν: Ἀριστλ.Οὐρ.273a, 2 2) φρ. περιστρέφειν τῷ χεῖρει συστρέφω τὰς χεῖρας καὶ συμπλέω αὐτὰς ὅπως, δένω τὰ χεῖρα ὀπισθάγκωνα: Λυσ.1,27 περιέστρεφα δ' αὐτοῦ τῷ χεῖρει ἢ τὸ παθ. ἐπὶ ἐντέρας, συστρέφομαι, πάσχω εἰλεόν: Γαλ.8,388 3) προσελκύω τὴν προσοχὴν τινος: Λιδῶν.Λόγ.ἢ,236 περιστρέφειν τὸν θεατῆν ἢ μετατρέπω, προσηλυτίζω τινά: Κατ. Ἀστρλ.Κ 2,180 4) ρηματ.π. περιστροφή, περιστροφάδην, περιστρεμμο, περιστρεπτος, περιστροφος.

περιστρόθεισις-εως (ἡ) [περιστροβῶ] μων. τὸ περιστροβεῖν, ἡ κύκλω στρόβησις, περιδίνησις, περιστροφή: Μιχ.Νικήτας π. Tafel de Thessalon. 357,1 σκοτοδινιάσις ἐκ τῆς ἀστάτου τῶν πραγμάτων περιστροβήσεως.

περιστρόθῳ-ῶ μτγν. κ. μων. στρουβὴ τὴν κύκλω, θέτω τὴν εἰς περιστροφικὴν κίνησιν, στρόβιλιζῶ τι ὀλόγυρα, περιδίνω τι: Ἐρω.Τρισιμ.π.Στοβ.1,49,44, Νικηφορ. ἐν Ρητ.1,497,6 περιστρέβει τὸ πῦρ καὶ προσητῆρας ὄλους. . . ἀπεδίσκευεν, Ἀνδρ.Κρ.224D περιστροβούντες τὸν κείμενον κ. παθ.: Νικήτ. Δαυτὸ εἰς Γρηγ.Ναζ.6,23 [ἰστοκλ.] ἀενάως ἐν κύκλῳ περιστροβούμενον.

περιστρόγγυλος-ον μτγν. ὁ ὄλος σφαιροειδής, στρογγύλος, καταστρογγύλος, ὄλοστρογγύλος: Ἀθῆν.Μιχ.38,ἢ σφαιροειδής καὶ περιστρόγγυλος.

περιστροφάδην ἐπίρρ. περιφοροδῆν βλλ.: Ἰππ.Μοχλ.20 περιστροφάδην ὀδοιορρέειν ὡς βῆσες 2) μτγν. περιστροφικῶς, ὡς ἐν στρόβιλῳ, στριφογυριστά: Ὀρφ. Ἀργ.1256, Ὀππ. Ἀλ.5,146 περιστροφάδην πλαγκτὸν δρόμον εἰλίσσοιστο.

περιστροφή (ἡ) κ. μων. κ. νεωτ. ἡ προξίς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιστρέφω ἢ περιστρέφομαι, ἡ στροφή ἐν κύκλῳ, κυκλικὴ κίνησις: Πλάτ.Πολ. 521C οὐκ ὀστράκω ἀν εἶη περιστροφή, ἀλλὰ φυχτῆς περιαγωγή, Εὐκλ.Φαιν.8M περιστροφή τοῦ κόσμου, Ἡλιόδ.Αἰθ.1,18 αἰσθήσει φυσικῆ τῆς τοῦ ἡλίου καθ' ἡμᾶς περιστροφῆς ἢ νεωτ. ἄστρον, κίνησις οὐρανοῦ σώματος πῆριξ τοῦ ἴδιου αὐτοῦ ἀξονος ἢ ὄμ. φαινόμενη ἢ συνοδικὴ περιστροφή τοῦ ἡλίου ὁ χρόνος δὲν ἐκάστη ἡλιακὴ κηλις δαπανᾷ ἴνα ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἀνεχώρησεν ἀντίθ. ἡ ἀληθὴς ἡ ἀστροφικὴ περιστροφή τοῦ ἡλίου ἣτις εἶναι μικρότερα τῆς πρῶτης 2) περιφορά βλλ.: Σοφ.ἀπ.432,8 ἐφῆυρε δ' ἄστρον μέτρα καὶ περιστροφάς 3) μτγν. μτφ. συναστρόφω, δθ. φρ. ἐν περιστροφῇ τινος ἐν μέσῳ τινός: ΠΔ Σοφ.Σειρ.50,5 ὡς ἐδοξάσθη ἐν περιστροφῇ λαοῦ 4) πάπ. ἀντιστροφή τῶν ὄρων 5) ὄμ. μτγν. σύσπασσις, σπασμός: Γαλ.15,126 6) ὄμ. κ. ἐπὶ τῆς κόμης, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς: Ἱφαιστ. Ἀστρ.1,1 ὄσα περιστροφὰς ἔξει ἐν τῇ κεφαλῇ 7) νεωτ. στρατ. κίνησις συντεταγμένου ἱππικοῦ, δι' ἣς μονὰς τῆς τεταγμένη, βαδίζουσα εἰς φάλαγγα, λαμβάνει κατεβυθισαν ἀντιθετον ἐκείνην, ἢν ἔχει διατηροῦσα τὴν αὐτὴν ἐντέλως τὰν τῶν ἱππέων πρὸς ἀλλήλους 8) μαθημ. εἰδικὴ κίνησις σχημάτων ἐν ἐπιπέδῳ καὶ ἐν τῷ χώρῳ 9) ὄμ. μηχανολ. κίνησις σώματος, καθ' ἣν

αἱ τροχαὶ τῶν σημείων αὐτοῦ ἀποτελοῦν περιφῆρεις κύκλους.

περιστροφίδιον [τὸ] Ἐπιγρ. ὄνομασία ἐνδύματος: Ἐπιγρ.Δήλου.

περιστροφικός-ή-όν νεωτ. ὁ διὰ περιστροφῆς ἐνεργῶν ἢ γινόμενος: περιστροφικὴ κίνησις, - περιστροφικὸν πειστήριον, - περιστροφικὴ μηχανή ἢ κ. ἐπίρρ. -ῶς.

περιστροφίς-ίδος [ἡ] μτγν. σκυτάλη, ὀνόματιρον, ξύλινον ἐξάρτημα δι' αὐτὸ ἀποβάλλουσι τὸν ὑπερπληροῦντα τὸ μέτρον σίτον, ρήλαρ Πολουδ. 4,170 «τὸ δὲ ἀποφῶν ἐργαλεῖον ἀπομάκτρα ἢ σκυτάλη ἢ περιστροφίς»: αὐτ.10,113 2) λοβὴ δι' ἣς περιστρέφεται τὸ πειστήριον τοῦ γναφῆος: αὐτ.135 καὶ περιστροφίδα δ' ἂν εἴποις τὸ ξύλον τὸ τὸν ἴνον περιστρέφον.

περιστροφίω [πιστόλιον] [τὸ] νεωτ. κ.δημ. πυροβόλον ὄπλον φορητὸν, ἐπαναληπτικὸν, ἐλαφρὸν, ἐν ᾧ τὰ φυσίγγια τοποθετοῦνται ἐντὸς περιστρεπτοῦ κυλίνδρου καλουμένου βικίου διατρήτου ὑπὸ πέντε, ἐξ ἣ καὶ περισσώτερον θαλαμῶν κειμένων συμμετρικῶς πῆριξ τοῦ κυλινδρικοῦ αὐλοῦ τοῦ χρησιμεύοντος διὰ τῆν ἰσοδον τοῦ ἀξονος τοῦ βικίου, ἐντὸς τῶν ὀπαιῶν εἰσάγονται τὰ φυσίγγια.

περιστροφος-ον κ. νεωτ. ὁ περιστρεφόμενος, στρεφόμενος ἐντὸς κοιλώματος, διὰ περιστροφῆς λειτουργῶν, περιστροφικός: Ἀρετ.Χρον. Παθ 2,12 ἢ νεωτ. ὁ περιστραμμένος 2) τὸ ἄρσ. **περιστροφος** ὡς οὐρα, σχοινίον συνεστραμμένον πρὸς συστολήν καὶ διαστολήν θηρευτικῆς δικτύου, δι' οὗ τούτο συστέλλεται ἢ ἀπλοῦται, πρβλ. τὰ βρόχια: Ξεν.Κυν.2,6 τὰ δὲ δίκτυα δακτυλίου λέχεταιί τοὺς δὲ περιστροφῶς ἀπὸ στροφῶν ἰδ.φρ. περιδρόμουσι 3) Ἦσ. «ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος» 4) νεωτ. τὸ οὖδ. **περιστροφος** ὡς οὐσ. βλλ.

περιστροφῶ-ῶ μτγν. κ.μ.ων. ὁ φρ. τοῦ περιστροφῶ, περιστρέφω, περιτριφυρίζω βλλ.: Κόιντ.6,504 ὄλοντο δυσμένεων παλ' ἄχρησι περιστροφόντες ὄμιλω, Θεοφύλ.Σ' ἰστ.99,22 [ἐκδ.Βόνν.] φόβος τὸ ῥωμαϊκὸν περιστρέφει στρατόπεδον.

περιστρώμα-τος [τὸ] κ. μων. κάλυμμα κλίνης: Διόδ Σ 13,84 ὄπως μὴ τις ἐξῆν πλείον τύλης καὶ περιστρώματος. . . καὶ θυοτὴν προσκεφαλαίων, Λύκαν π.Διογ.Λ 5,73 δύο προσκεφάλαια καὶ περιστρώμα καὶ κλίνην ἢ κλιννοκέπασμα, ἐφέπλωμα, ἀντίθ. στρώμα: Ἀθῆν.2,481: τὰ δὲ περιστρώματα ρήγασα καλά πορφύρα 2) μων. τὸ ὑπόστρωμα: Ὡωμ.Μ 876 3) τάπηξ ἢ παραπέτασμα αἰθούσης: Φιλιστ.28, Καλλιῆπ. Ἀθῆν. 5,197C περιστρώματα ποικίλα διαπρηθ' ταῖς τέχνης ἐπέην, Σιμύλλ.1.

περιστρώννυμι μτγν. ὁφρ. περιστρώσα, περιστρώσειμι βλλ.: Δοῦρ.49,7 Ἀκύλ ΠΔ Παροιμ.7,16, Θεοδὸτ ΠΔ Παροιμ.7,16 κ. παθ.: Νώνω.Δ 18,81 φάλαγγι περιστρώθεντα. . . χρύσεια δουρατέης ἐρυθαινετο νῶτα καλύπτρης.

περιστροφῶ-ῶ μτγν. ἀτρέφω τι πῆριξ, ἐδῶ κί ἐκεῖ, περιφῆρι: Νώνω.Δ 41,264 2) ἀμτθ. στρέφομαι περὶ τι: Κόιντ.6,504 ἰδ.ἀνών. περιστροφόντες 3) μέσ. περιέρχομαι: Ἦρ.8,135 περιστρωφόμενος. . . τὰ χρηστήρια, Κόιντ.12,404 περιστρωφάντο δ' ὄπωπαί τετρώμενοι ὑπενέρθεν.

περιστύλιον [τὸ] Ἐπιγρ. κ. νεωτ. ὑποκορ. τοῦ περιστύλου βλλ.: Ἐπιγρ.Δήλου ἢ νεωτ. ἄνευ ὑποκορ. σπμ. περιστύλου βλλ.

περιστύλος-ον κ. νεωτ. ὁ ἔχων κύκλω στόλως, ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ στόλου, κίωνων, ἔ. περιπτερος: Ἦρ.2,148 αὐτὴ δὲ ἐκάστη περιστύλος λίθου λευκοῦ ἀρμοσμένου τὰ μάλιστα, Εὐρ. Ἀνδρ.1099 φρουρᾶν ἐτάξαν ἑν περιστύλαις δόμοις, Καλλιῆ.2 Παισ.6,25,1 ναὸς ἀρχαῖος, στοάς

ἐν κύκλῳ **περίσυλος**, Μουσών.ἀπ.19,108H, *Α-φθόν.Προγ.12· 2) μγν. τὸ οὐδ. περίσυλον ὡς οὐσ., νεώτ. κ. **περιστόλιον** ἀρχιτεκτονικὸν συγκρότημα ἐκ σειρᾶς ἢ σειρῶν κινῶν ὀπισθεῶν στοδών, περιβάλλουσιν εἰκοδόμητᾶ τι, ὡς ναόν, ἢ καὶ εὐρισκομένην περὶ αὐτὴν τινα: ΠΔ¹Εζ.42,3 καὶ ὄν τρόπον τὰ περίσυλα τῆς αὐτῆς τῆς ἔξω-κείρας ἐστοιχισμένοι, Διδόδ.Σ 18,26, Ἰώσ.Π1,12,11-|| ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. κ. τὸ ἀρα. περίσυλος (Διδόδ.Σ 1,48) χώρος, τόπος περιβαλλόμενος ὑπὸ κιονστοιχίας: ΠΔ Μακκ.3,5,23 ὁ Ἐρμων ἐν τῷ μεγάλῳ περιστόλῳ διεκίνει, Καλλιζ.2. Πολύβ.10,27, 10 τοὺς κίονας τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς καὶ περιστό-λους, αὐτ.15,α25,3, Διδόδ.Σ 1,47, Πλούτ.*Αρατ.26 φη-σικος ἐξὼ παρεμβάλλει ἐκέλευεν ἐν τῷ περ-ιστόλῳ, αὐτ.*Hθ.586B· 3) νεώτ. βοταν. τὸ θηλ. περίσυλος ὡς οὐσ. γένος ὄρχειοειδῶν φυτῶν.

περισυλοῦμαι-όομαι ἀποθ. περικυκλοῦμαι, περιβάλλομαι ὑπὸ κιονστοιχίας: Εὐστ.706,22 ἀμφι-κίονες ναοὶ αἱ κίσοι κύκλῳ περυσυλλόμενοι.

περισυφελίζομαι ὀδοθ. μγν. τύπτομαι, κυ-πυῖται, κακοῦμαι, αἰκίζομαι πανταχόθεν, ἐξ ὧν τῶν μερῶν, ὀλόγυρα: Ὀππ.*Αλ.3,23 ὁ δ' αἰθόμε-νος πυρὸς ἄμβροϊς κρᾶθ' ἐκῆτον πέτρῃσι περι-συφελίζετο πάντῃ ξαινόμενος.

περισύφω μγν. σῦμφω τὴν ἐντέλως, ἀποξη-ρῶναι διὰ στυπτικῆς ὕλης, δι' ἀπορροφητικῶ ὄξεος: Πλούτ.*Hθ.659D ἀναστέλλει τὰ βέμματα καὶ περισύφει τὸ δάκρυον.

περίστρον μγν. κ. περιστότον Ἰ'Επιγρ.Δήλου, ΕΜ665,1) περίσυλον βλ.λ.*Μοίρ.295 «περίστρον Ἰ'Αττικᾶ» περίσυλον *Ἕλληνες· Διδόδ.Σ 5,40 ἐν τε ταῖς αἰκίαις τὰ περίστρα πρὸς τὰς τῶν θερα-πειούτων ὄχλων ταραχὰς ἰδ.γρ. περίστρα, Ἰε-ροκλ.54Α, Ἰώσ.Π1 5,4,4, αὐτ.5,5,8, Δίων Κ 44,16, Ἰ'Επιγρ.

περισυγκαταλαμβάνομαι ἀποθ. περιλαμβάνο-μαι ἐν τινι, ὄθ. συνάπτομαι μετὰ τινος: Ἀριστ.*Ἀκουστ.803b,41 διὰ γὰρ τὸ περισυγκαταλαμβά-νεσθαι τοὺς ἑτέρους ἦγους ὑπὸ τῶν ἑτέρων.

περισυγχωρᾶ-έω Ἰ'Επιγρ. συγχωρᾶ βλ.λ.

περισυνέλεξω μγν. κ. νεώτ., ἀόρ. περισυνέλεξω, παθ. ἀόρ. περισυνελέγην, μγ. παθ. παρακ. περι-συνειλεγμένος, συλλέγω τὴν πανταχόθεν, συλλέ-γω, μαζεύω πράγματα διεσπαρμένα ἢ ἐγκαταλε-λειμμένα: Ἐπιφάν.1,661D; Νύσσ.2,325B περισυλλέ-γοντα τὰς εὐχρητέρας φωνάς, -περισυλλέγει τοὺς ἀδεοσπότους κύνας, -περισυνέλεξε τὰ ὑπο-λείμματα τῆς πατρικῆς τῶν περισουσίας· 2) νεώτ. ἀναλαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τινα, πα-ρέχω αὐτοῦν, περιμαζεύω: τὸν περισυνελέξαμεν ἀπὸ τῶν δρόμων.

περισυλληπτικός-ή-όν μγν. - ὁ ἔχων τὴν ἰσ-νότητα τοῦ συλλαβάνειν ἐκ πάντων τῶν μερῶν: Ἐπιφάν.2,18 διὰ τὸ περισυλληπτικὸν τῆς ἐν αὐτῷ συντάξεως.

περισυλλογῆ ἰθὶ νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀπο-τέλεσμα τοῦ συλλέγω βλ.λ., συλλογῆ τῶν διεσκορ-πισμένων, τῶν ἠμελημένων: ἡ περισυλλογῆ τῶν ἄγγράφων τῆς Ἐπανάστασεως- τῶν ἐν Μοναῖς κωδικίων-τῶν λιποτακτῶν· 2) μγφ. περισκεμμένη καὶ μετὰ φειδοῦς διαχειρίσις: ἡ κυβερνησις ἐφαρμόζει παλιτικὴν ἀυστηρὰς περισυλλογῆς.

περισυλῶ-έω ἀφαιρῶ τὴν περίεξ, ἀπεκδύω: Φίλ.1, 637 περισυλῶν τὸ ἱμάτιον· 2) ἀπογυμνῶ τινα ἢ τὴν πάντων ὅσα περιβάλλεται ἢ ἐπ' αὐτοῦ ἔφερε, ὄθ. συνεκδ. κλέπτω, ἀφαιρῶ, ἰδ. ἐπὶ θεβνωτόν: Αἰλ.ἀπ.48, αὐτ.167 ἀποκτείνει αὐτοὺς καὶ περισυ-λῶ ὅσα ἐπηγγέγοντο· || κ. ἀπολ. ἀρπάζω, κλέ-πτω: αὐτ.Π1,120· || κ. ἐν τῷ παθ. τ.: Πλάτ. Γοργ.486C ὑπὸ δὲ τῶν ἑχθρῶν περισυλᾶσθαι πά-σαν τὴν αἰσίαν, Φίλ.1,687 περισυληθεὶς ὁ νοσῶ-ν ἔδημιούργησεν ἰδ. ἀνάγν. περισυλληφθεῖς,

Λουκ.Φιλοφ.20, αὐτ.Ζ'Ἐλεγχ.8 ληστεύεσθε .. καὶ **περισυλᾶσθε** ὑπὸ τῶν ἱερουσάλων.

περισυμπλέκω μγν. συμπλέκω περίεξ, κύκλῳ, ὀλόγυρα ἔν χρ. μ. τὸ παθ., ἐπὶ κοχλίῳ, ἴμινα περι-ειλιγμένους: Βίτ.47,4 ἰδ.ἀνάγν. συμπεπλεγμένως.

περισυνάγω σγάλ., μιν. κνεώτ. συνάγω, συν-αθροίζω τὴν περίεξ τινος ἢ συνάγω ἐκ τῶν περίεξ τὰ διεσκορησιμένα μέρη ἐνὸς ὅλου, συναθροίζω πανταχόθεν εἰς ἐν μέρος, περισυλλέγω: Σχόλ.Εὐρ.*Ἐκ.1139, Ἐπιφάν.Καθ'Αἰρετ.780 ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος τασούτων γένος τῶν ἀνθρώπων περ-ισυναγαγῶν ἐν ἀγαθότητι, Παχυμ.Γ' Ἀνδρόν.450E αὐτὸν περισυναγεῖ ὁ τῶν σῶν δικαίων ἔφορος· || κ. ἐν τῷ παθ. τ.: Σχόλ.*Ὀππ.*Αλ.3,231, Σχόλ. Θεμιστ.Λόγ.16,201A.

περισυναγωγᾶ-ατος ἰθὶ μον. ἡ περισυναγωγῆ βλ.λ.: Νικ.Χων.Ἰστ.508,25, αὐτ.774,25, αὐτ.805,24.

περιυναγωγῆ ἰθὶ νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀ-ποτέλεσμα τοῦ περισυναγῶ βλ.λ., περισυλλογῆ.

περισυνιστάμαι μγν. ἀνίσταμαι, σηκῶνομαι περίεξ, ὀλόγυρα: Δαμάσκ.*Αρχ.34 ἄλλοτε ἄλλα τῶν φθαρτῶν πληρωμάτων περισυνιστάται.

περισυνοῦσ-ον πάπ. ὁ ἄμορος, ὁ συνορεύων.

περισυρίπτω μον. συρίπτω κύκλῳ, πρὸς πά-σας τὰς κοτευθύνσεις, σφυρίζω ὀλόγυρα: Εὐστ. 1816,46· κ. ἐν τῷ παθ. τ.: αὐτ.1504,31.

περισυρμα-ατος ἰθὶ (περισυρμά) διασυρμός, χλευ-ασμός, περιέλασμα, περιπαιγμα: Εὐστ.1816,45 ταῦτόν δ' εἰπεῖν φογερόν καὶ περισυρῶν, ἐπεὶ τοι τὴν κωμῶδιαν φύγον καὶ περισυρμα ὠρίζον-το οἱ παλαῖοι.

περισυρμός ἰθὶ παρασυρμός, ἀποπλάνησις ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παραπλάνησις: Θεόδωρ.Πυρ.53 ἄπονος περισυρμός ὡσπερ κούφων τινῶν καὶ ἐπιπολαίων ὄντων.

περισύρω κ. μων. κ. νεώτ. σύρω τὴν κύκλῳ, ὀλόγυρα, σύρω τῆδε κἀκείσε, ἐδῶ ἢ ἐκεῖ: Γρηγ. Ναζ.,1,112B· κ. ἐν τῷ παθ. τ.: Ἰώσ.Π1,2,12,7 περι-σύρυντα τὴν πόλιν οὐτῶν τὴν κεφαλὴν ἀποκοπή-ναι, Λουκ.Μισθ.Συν.30 νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεδεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρωμα· 2) μον. ἐν μγφ. χρ. διασύρω, χλευάζω, περιγελῶ: Εὐστ.1816,46· κ. παθ.: αὐτ· 3) μγν. σύρω τὴν περίεξ ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ τελείως: ΠΔ Γέν.30,37 καὶ περισύρων τὸ χλωρῶν, ἐφαίνετα ἐπὶ ταῖς ῥάβδοις τὸ χλωρῶν, αὐτ.Μακκ.2,7,4· 4) ὄμ. μγν. ἀποσπῶ, ἀρπάζω, ἀφαρπάζω ἀπὸ τινος: Πολύβ.3,93,1 τὴν μὲν λείαν αὐτῶν ἠλπισεν ἀδη-ρίτως περισυρεῖν· 5) ἐν τῷ μέσ. τ. ἀποκομι-ζω: Ὑπεριδ.ὄπ.264 λείαν περιεσῦραντο, Ἄππ. Ἰβρ.65 πολλὰν λείαν περιεσῦρατο· 6) μγφ. καταστρέφω: Φίλ.1,178 τὰς διδασκαλίας εὐθύς περιγρᾶφειν καὶ περισύρειν, Διον.Περ.864.

περισυστέλλω μον. συστέλλω τὴν περίεξ, συμ-μαζεύω ὀλόγυρα, περιμαζεύω, ὄθ. περικαλύπτω: Νικ.Χων.Ἰστ.198D καθὰ καὶ θρονίς ὑπὸ τῆς αὐτικῆς περισυστέλλει πτέρυγας τὰ νεώττια.

περισφαιρηδῶν ἐπίγρ. μγν. ἐπιτετ. τ. τοῦ σφαιρηδῶν: Ἀρατ.531 ἰδ.γρ. περὶ σφαιρηδῶν).

περισφαιρίων ἰθὶ μον. περικύκλιον, περιπέ-ρεια: Τζέτζ.Ἰβ.83,20 τὸ ὄλον τὸν οὐρανὸν περισφαιρίων.

περισφαλῆ ἰθὶ μγν. ἡ ἰδιότης τοῦ περισφα-λοῦς βλ.λ., μεγάλη ὀλισθηρότης: Ἡρόδ.8,19 περ-ισφάλας χωρίων.

περισφαλής-οῦς-ές μγν. ὁ κατὰ πάντα, ὁ λίαν ὀλισθηρός: Πλούτ.*Ἀλέξ.16 ὕργων καὶ περι-σφαλῶν γενομένων διὰ τὸν πηλόν ἰτῶν τόπων, Γρηγ.Νύσσ.1,240B περισφαλής τε καὶ ὀλισθη-ρός· || κ. μγφ. ἐπὶ τῆς τύχης: αὐτ.*Hθ.317E οὐ πτεροεὶς ἀσφαιρίζουσα κούφους ἑαυτῶν, . περι-σφαλής καὶ ἀμφίβηλος πρόσσειαν.

περισφάλλω γίνομαι άφιος, κάμνω ώστε νά προσπατήσ, νά σκοντάφω, νά όλισθήσθ, νά άνατραπή τίς : Άπολλ.Κιτ.Γ' || έν τῷ παθ. τ. κλονούμαι, κοντυλά : Ήπν.Άρθρ.6 περισφάλλεσθαι τὸ σώμα κίνδυνος.

περισφάλλω-εως ή ή, Ιων. γενικ. -ιος, ή πράξις τού περισφάλλομαι, ακόνταμα, πέσιμο, άνατροπή, άναποδογύρισμα : Ήπν.Μοχλ.15 έμβολή έκ περισφάλλισις ήκατά περιστροφήν έναρμογή τού έξαρθρωθέντος ποδάσι, αὐτ. Άρθρ.25.

περισφαλώ-άω μγν. κ. -έω περισφάλλομαι, είμαι ζαλισμένος και σκοντάβω : Νίκ.Άλεξ.542 οί δέ περισφάλλοντες, άτε βρέφος, έρπύζουσι.
περισφάρῶ-έω μγν. σπαργώ έκ πληθώρας, στενωχωρούμαι έκ πλησμονής : Νίκ.Όθρ.553 περισφαραγεύσα γάλακτι.

περισφατος-ον Ήσ. ένθιρήνητος και μοχθηράς έπιφωδήςσεως άξιος, έπνοειδίστος.

περισφάτης έπίρρ. ποι. κατά τρόπον έπιθρήνητην, έπνοειδίστων : Ήσ. κεριαδώνως, περιβολήτας : δθ. φρ. περισφάτως έγω είμαι λυπημένος, μεγαχολικός : Τραγ.Άδέσπ.333.

περισφηνῶ-άω μγν. περιδένω, περισφιγγω σφιγκθός δίκην, ώς όταν περιδένη τίς τὸ στόμιον δοχείου, στουπάνω : Διοσκ.5,18, αὐτ.26 μετεράσας τόν οίνον εις έτερον άγγειον, άπόθου, περισφηνώσας || κ. παθ. περισφιγγομαι, περιδένομαι στερεώς, σφιγκτά : Ήπν.Έπιστ.15 κίτας φαρμάκων εύ μάλα περισφηνωμένους έχοντες ήεσαν, αὐτ.16. 2) σχόλ. δμ. περιδένομαι, περιβόλλομαι δι' έπενδύσεως μεταλλικής προς έπίχυσιν : Σχόλ.Εύρ.Φοίν.114 χαλκόδετα έμβολα, έπει χαλκή περισφηνούνται αί στροφέες, διά τὸ μή προστριβόμενον έξασθενείν τὸ ξύλον.

περισφιγγω κ. νεώτ. άόρ. περισφιγγίξω, μγν. παθ.παραι.κ. περισφιγγιμένος, σφιγγω τινά ή πανταχόθεν, όλόγυρα, δένω, πιέζω ίσχυρώς ή σφιγκτώσ πανταχόθεν : Διδ.δ.Σ.3,33 βοδός ούρα τόν άύχνα περισφιγγειν, Άγαθ.ΑΠ.6,74 παρορρίφασσα δέ κισσόν χείρα περισφιγγέω χρυσοδέτῳ σπατάλη || κ. έπί τού κύκλου τού ούρανοϋ, περιβόλλω, περιζώνω σφιγκτώσ πανταχόθεν : Φιλ.1,227 κύκλος ούρανοϋ περισφιγγει πάντα || νεώτ. έπί φουριών ή πόλεων, περιζωνώνω, πολιορκώ : άπό τής τρίτης ήμέρας περιεφίγγε τὸ φρούριον στενωδός άπό ξηράς και θαλάσσης. 2) συνάπτω, δένω δι' άρρήκτων δεσμών έν χρ. μτφ. : Νόν.Δ.5,595 δεσμῶ .-. Άρρα περισφιγγάς Άφροδίτη. 3) έπιθέτω τί σφιγκτώσ περί τί, έφαρμόζω διά περισφιγγέωσ : Άρετ.Χρον.Νούσ.1,10 κ. παθ. : Ήπν.Όστ.13, Ήσ.Α1 3,74, Στράβ.16,2,13 τῷ δέ πυθμένι περιεσφιγγεται σωλήν σκύτινος. 4) συσφιγγω, συστέλλω, μαζεύω : Ήπν.Κεφ.Τρωμ.15, Σωρ.1,83 περισφιγγειν τοίς ίδρώσι τούς λινοϋς. 5) μτφ. καθιστά άσάτηρότερον : Ίουστίν.Νεαρ.46|Προοίμ.Γ' ρηματ.π. περισφιγγεις, περισφιγμα.

περισφιγμα-ατος ήτοί μον. πάν δ,τι περισφιγγεται υπό τιος : Άνν.Κομν.152B σιδήρω τὰ τούτων συνδήσας περισφιγματα.

περισφιγγεις-εως ή ή μγν. κ. νεώτ. ή πράξις και τὸ άποτέλεσμα τού περισφιγγω, σφιγγεις έκ πάντων τών μερών, όλόγυρα, σφιγκτή περιδείσις, σύνδεσις, σύσφιγγεις : Έρμει.Άλ.π.Στοθ.1,49,69 τὰ σώματα . . εις περισφιγγειν ουκ άγεσται, Σωρ.2,40 περισφιγγεις βρόχων, Παλλάδ.Άιστ.Ήπν.12,284C.

περισφραγίζω μγν. σφραγίζω τί περίξ, όλόγυρα, έπιθέτω σφραγίδα ή σμειών εις πάντα τὰ άκρα πράγματός τιος : Γρηγ.Νύσσ.2,199 κ. παθ. : Σύμμ.ΠΔ Παροιμ.30,31 περιεσφραγισμένος τήν άφρύν Ήπποσι.

περισφραγισμός ήτοί μγν. καθορισμός έκ τών άστρικων σμειών : Ήφαιστ.Άστρ.1,1.

περισφριγῶ-άω σχόλ. περιφλω βλλ., περιδρύω, είμαι περίξ ή καθ' ύπερβολήν πλήρης έκ τιος, σφριγώ καθ' ύπερβολήν : Σχόλ.Νίκ.Άλεξ.62 μοσχάριον κρέατα έφήσας περισφριγώντος και περιπλήθοντος τῷ λίπει.

περισφύριος-ον κ. νεώτ. ό περι τὸ σφυρά ή τούς πόδας ών, ό περιβάλλον τούς πόδας κατά τὰ σφυρά : Άρχι.ΑΠ.6,207,7 & δέ καλόν σφέεραμα περισφύριο δράκοντος . . ενεγκαμένα, Κλήμ.Άλ.244 περισφύριο πέδιλα, Σέξτ.Έρμ.Πυρ.3,201 αί πλείστοις συνιούσαι και κόσμον έχουσαι περισφύριον. 2) τὸ οϋδ. περισφύριον ώς οϋσ. γυναικειόν κόσμημα φερόμενον περί τὰ σφυρά έπί τού γυμνοϋ ποδάς : Ήρ.4,176 τών αί γυναικες περισφύρια δερμάτων πολλά έκάστη φορέει, ΑΠ.6,172 τούτα τὸ λογχωτόν και τὸ περισφύριον. 3) νεώτ. κάλυμμα έξ άδισθηρόχου ύψάμοτος, πλῆματος ή δερματος περιβάλλον τὰ σφυρά τού άνδρός, περικήμιον, γκέττα, ιδ. έν χρ. υπό τών πεζουσιτών, ποδηλατιστών ή στρατιωτιών.

περισφυρις-ιδος ή ή μγν. δεσμός περί τὰ σφυρά, έπίδεσμος τών σφυρών : Όρειβ.48,67.

περισφυρος-ον μγν. ό περισφύριος βλλ. || : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.6,211 τόν άργυροϋν Έρωτα και περισφυρον πέζαν . . έν σάσι τίθισαι . . παστάσι, Λουκ.Έρωτ.41 τὰ περίσφυρα σκέλη ήθη τὰ περί σφυρά σκέλη, ένθα τὸ περί σφυρά είναι γλώσσα. τού σκέλη. 2) τὸ οϋδ. περισφυρον ώς οϋσ. τὸ περισφύριον : Άλ.19,144 δηλοί δέ και τὸ γυναικειόν περισφυρον.

περισχαδόν Ήσ. εφίανον έν ψ περιελοϋσι τὸς Ισχύαδας. 2) αὐτ. κεριαχάδων τόν ύποκρινόμενον τόν Περσά, δς πτωχόν.

περισχαλός Ήσ. εδωχερός.

περισχέμαν έν. άπαρφ. άορ. β' τού ρ. περιέχω.
περισχεσις-εως ή ή μγν. κ. νεώτ. τὸ περιέχειν, τὸ περιβάλλειν τί, δθ. περικύκλωσις, περισφιγγεις, ή έκ τού πλάγιου προσβολή : Δίων Κ.50,31 φοβηθείς τήν έπίκαμβιν αύτοϋ και τήν περισχεσιν || φρ. ή περισχεσις τών βαρδάρων ή περικυκλώσας βαρβαρική δύναμις : αὐτ.60,30 τήν περισχεσιν αύτῶν παραλόγῳ τόλμῃ διεόρησε, αὐτ.40,39. 2) νεώτ. στρατ. ή προκαταρκτική ένεργεια τής πολιορκίας ή έγκειμένη εις τόν έξαναγκασμόν νά έγκλιεσθ έντός φουριού ή άλλου μέρους τὸ άντίπαλος και εις τήν φαρμυδοσίαν πάσης έπικουνομένης μετά τών περίξ φιλιών στρατευμάτων. 3) μγν. άστρολ. πλανητική περιφορις, πλανητικός άποκλεισμός : Ήφαιστ.Άστρ.1,15.

περισχετος-αν ό περισχεημένος, περιεκυκλωμένος : Όππ.Άλ.4,146 άφισι περισχετοισι.

περισχιδής-αός-ές ό κύκλω έσχισμένος ή έσκαλισμένος : Διοσκ.4,119 ώσπερ άνθεμειδισ περισχιδές κεφάλαιον. 2) τὸ θηλ. κτ. πληθ. περισχιδεῖς ώς οϋσ. είδος π. ύποδημάτων : Έρμει.Όλυμπ.π.Άθην.12,537B Άλεξάνδρος . . εφόρει . . . παρφορίδα και περισχιδεῖς και κέρατα καθάπερ ό θεός || Ήσ. εείδος ύποδημάτων εϋτελέος : || είδος ύποδημάτων . φερομένων υπό τών δούλων : αὐτ.πρβλ.Φώτ. κεριαχιδές οικεικόν ύπόδημα.

περισχίζω σχίζω, άνοίγω κύκλω, ξεσχίζω όλόγυρα : Πλούτ.Κικ.36 λέγεσται δέ . . μήτ' έσθητα περισχισται μήτε βλασφημια ύπ' όργής . . προσβαλείν, Λουκ.Έταιρ.Δ.8,1 όστις δέ . . μήτε έρράπισε ποτε ή περιέκειρεν ή τὰ ήμάτια περισχισον. 2) θρούα περίξ, άνοίγω, διαορρήνω : Άριστ.Ζ1 550a,30 έάν δέ τις περισχίση πρότερον ήδη τετελειωμένων, προτενται κόπρον τὸ σπηδία. 3) έν τῷ παθ. τ. διασχίζομαι, χωρίζομαι εις τέ μέρσον : Πολυδ.2,25 περισχιζόμενον τῷ μετώπῳ ήκονη. 4) έν τῷ περ. τ. έπί ποταμῶν, διασχίζομαι, διαμε-

ρίζομαι εις δύο περί τινα τόπον και ρέω άμφοτέρωθεν αυτού : 'Ηρ.9,5 τόν δὴ (χωρὸν) Ἀσωπὸς Ὠερόν περισχίζεται ῥέουσα ἐκ τοῦ Κίθαιρῶνος' || κ. μτ. έμπροθ. διορ. : Πολυδ.3,427 ἐν ᾧ συνέβαινε περί τι χωρίον νησίον περισχίζεσθαι τὸν ποταμόν' 5) άμ. τὸ μέσ. άπολ. ἐπὶ πληθύνσ. άνθρώπων, διαχωρίζομαι, χωρίζομαι και ὁρροεῖμαι πρὸς διαφόρους διευθύνσεις : Πλάτ. Πρωτ.3,5B περισχίζοντο ένθεν και ένθεν' || ἐπὶ φωτός, διαχωρίζομαι και κατευθύνομαι πρὸς ἄσασ τὰς διευθύνσεις, σαορπίζομαι : Θεόδωρ. Πυρ.52, Πλαύτ. 'Ηθ.407B αύγὴν .. κατάλαχον περισχίζομένην' || κ. ἐπὶ ἄχου : Σχόλ. Πολυδ.2,116' || κ. μτφ. : Κλήμ. Ἀλ.236 ἡ άγασος μόνω σχολάζει τῷ θεῷ και ἡ φροντίς αὐτῆς οὐ περισχίζεται' 6) μτγν. άπογομνωσά τινά ἐκ πάντων τῶν ένδυμάτων : Ἄρρ. Ἐπικτ.1,25,30

περισίωσις-εως (ἡ) μτγν περισίωσις βλλ. : Ὀλυμπ. Μετ.18,28.

περισίωσις (ἰ) μτγν. διαχωρισμός, διοίρεσις, ά. περισίωσις : Πλαύτ. Ἀρέσκ. Φιλ.5,10,1) δίδυμα και τρίδυμα γίνεσθαι κατά πλεονασμόν και περισίωσιν τοῦ σπέρματος.

περισίωσις περιδένω διά σχοινίου, δένω δλόγυρα με σχοινί : Κλήμ. Ἀλ.800' 2) περιβάλλω, περικλείω, διαχωρίζω τὸ άπό τινοσ εἰς σχοινίου : Πολυδ.8,20, αὐτ.141 περισίωσις τὸ δικαστήριον, όπότε περί μυστικῶν δικάζοιεν ἴνα μὴ πρὸς τὴ μῆδεις άνεπόπτειτος ών, Διον. Ἀλ. Ρωμ.7,59 περισίωσις χωρία τῆς άγοράς' || ἐν τῷ μέσ. τ. ἐπὶ τῆς βουλήσ τοῦ Ἀρείου Πάγου, άποχωρίζομαι, άποχωρίζω έμαυτόν διά σχοινίου, τιθεμένο έν εἰδίφ. φραγομῷ : Δημ.776 ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλῆσ όταν ἐν τῇ βασιλείῳ στοά καθεζομένη περισίωσιςται' κ. παθ. : Πολυδ.8,123' 3) ρηματ. π. περισίωσιμασ, περισίωσιμαός.

περισίωσιμα-ατος (ἰ) μτγν. ἡ πράξις και τὸ άποτέλεσμα τοῦ περισίωσις, περιφύρεσις, διαχωρισμός διά σχοινίου' δθ. κτ. έπέκτ. χωρος διακεχωρισμένος, άπακεχωρισμένος διά σχοινίου : Πλαύτ. 'Ηθ.847A πλησιον τοῦ περισίωσιμασ και τοῦ βωμοῦ τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄνν Λι6,78, Ἀλκιφρ.2,3, Πολυδ.8,124 περισίωσιμασ τοῦ δικαστηρίου' || κ. μτφ. : Ἰω.Χρυσ.5,831,24 ἱερὰ τὰ καθ' ἕκασταν έποίησεν δσα τῷ περισίωσιμασι .. περιείληπτο, Γρηγ. Νύσα.1,820B, αὐτ.2,677A.

περισίωσιμαός (ἰ) Ἐπιγρ. τὸ περιβάλλειν χωρόν τινα διά σχοινίου, περίκλεισις και διαχώρισις τόπου διά σχοινίου : Ἐπιγρ. Δελφῶν περισίωσιμαός τοῦ περιστύλου.

περισίωσις κ. μον. κ. νεώτ. αψίωσ τινά ώστε περιείναι, διαφυλάττω ζώντα, διασφίωσ άπό θανάτου ἡ καταστροφῆς, ἰδ. έν πολέμῳ : Ξεν. Ἑλλ.2,3, 25 Λακεδαιμονίσι τοῖς περισίωσασιν ἡμάς, αὐτ. 6,5,47 άλλὰ και ἄλην τὸν πόλιν περισίωσασται,, Σέργ. Μακρ. έν Σάθ.3,226 τὸν μολυσμένον περισίωζων, Φάλαρ. Ἐπιστ.106,302 τὸν δισι κινδύνοις άναιραύμεναν .. περισώσαστο : Ἀλκιφρ.1,30 έταίραν χρηστὴν ασαυτῷ περισώσασ' || κ.παθ. διασφίωσις, ἐπὶ αἰχμαλώτου : Ξεν. Ἑλλ.2,3,32 άπέκτειναν αὐτούς, ἴνα αὐτόσ περισώθειν, αὐτ.4,8, 21, Φιλῶδ. Ρητ.1,28S, Ἄνν. Σαυν.4,7, Δίων Κ 46,50 τῶν ἐκ τῆς μάχης περισώθέντων, Μηναι.1,2,5 Ὀρθρ. Qδ7 δυνάμει δέ κρείττονι περισώθέντας τούτους ἰδῶν' || όμ. τὸ παθ. κ. νεώτ. ἐπὶ πργμ. διασφίωζομαι, διατηροῦμαι, άπομένω : Ἀριστ. Μεταφ.1074b,13 σιον λειψανα περισεσῶσθαι, Ζερδ. Ἰστ.1,22 έπериώθησαν άνάμεσα εἰς τὰ έρειπια τῆς ἱερῆς πόλεως του' 2) νεώτ. σφίωσ τῶν άλλων άπολεσθέντων, διασφίωσ : δσα κατάρθωσσε νά περισώσῃ ἐκ τῆς πυρκαϊάσ - ἐκ τῆς πτωχέυσως' 3) ρηματ. π. περισίωσις.

περισωρεύω σωρεύω κύκλω, πέριξ, δλόγυρα, ἡ ἐπὶ τινοσ : Ἀριστλ. άπ.216 περισωρεύειν άγγεῖλω χίονα, Αἰσώπ. Μυθ.12 ταῖς δέ ὀθνεῖλασ πλείνασ περισωρεύων, Γρηγ. Νύσα.1,620C ἄμμον ἡ κόνην περισωρεύει' 2) παθ. ύπερπληροῦμαι : Πλαύτ. Τιμ.29 ακνη περισωρευεῖται παντοδαποῖσ λαφύροις' 3) όμ. παθ. καλύθσομαι παντοχόθεν, σκεπάζομαι τελείωσ : Διον. Ἀλ. Ρωμ.2,40 Ἄρπειαν περισωρευεῖσασ ύπὸ τῶν θυρεῶν.

περίσωσις-εως (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις και τὸ άποτέλεσμα τοῦ περισίωσ βλλ.2) : ἡ περισίωσις τῶν αἰμαλώτων - τῶν τραυματιῶν.

περιταινία (ἡ) μτγν. έσφ. άνάγν. τοῦ περιτένεια βλλ. έν Ἀρετ. Χρόν. Παθ.1,8.

περιτέμνω έπ. κ. ἰων. τ. τοῦ περιτέμνω βλλ.

περιτάνω (ἰ) μτγν. άρκαδ. ένουόχοσ βλλ. : Πτολ. Ἡφαιστ. έν Φώτ. Βιβλ.147B ἐξέκεινω Ἄρκαδάς τοῦσ ένουόχοσσ περιτάνοσσ λέγουσιν.

περιταρῶμαι μτγν. ποι. έπιτετ. τοῦ ταρῶσομαι, καιώ πτώμασ, δθ. κηδεύω, ένταφιάζω τινά μεγαλοπρεπῶσ, ἐπίσημῶσ : Κόντ.7,157 παυσάμενοι ἐκάταρθε νεκρούσ περιταρῶσαντο.

περιτάσις εως (ἡ) ἡ περί τι τάσις, τέμνωμα δλόγυρα : Πλαύτ. 'Ηθ.15031) τῇ περιτάσει καθάπερ αἱ δώδεκάκκοτοι ασφαιρα, κυκλοτερές γίνεται' 2) ἡ καθ' ύπερβολὴν τάσις, διάτασις, έξεοδίσις : Ἰνν. Προορ.1,99 περιτάσις κοιλῆς, αὐτ. Ἐπιδ.4,55 περιτάσις τοῦ δέρματος, Διοσκ.3,34 μαστα τῆσ περιτάσιν και σφάργωσιν πρανέει' 3) ἰσχυρὰ σύσπασσις, συστολή : Ἄνδρου. π. Γαλ.13,1036' 4) σφιγγῆ και εὐρεία πρόσφωσις τινοσ ἐπὶ ἄλλου : Θεόδωρ. ΦΑἴτ.4,12,11' 5) ἄπλωσις, ἄπλωμα ἰάμφ. σημ. : Βέττ. Βόλ.14,2.

περιτάσσω μτγν. παρτάσσω τὸ κύκλω, τάσσω πέριξ τινός, έν χρ. τὸ παθ. : Διον. Ἀλ. έν Εὐα. Εὐαγγ. Προπ 776D τῶν δέ περιταρῶμένων ἴνα αὐτῶν εἰκῆ στερεώσωσιν, Γαλ.2,350.

περιταρῶσις-αν μον. ὁ περί τὸ δρος Ταύρον. ὁ πέριξ αὐτοῦ οἰκῶν ἡ κείμενοσ : ΚΜΑνασσ. Χρόν. 3760 πᾶσαν περιταύριον ἡγειρεν ένθαρχίαν.

περιταφείω-εως (ἰ) μτγν. ὁ έπιμελούμενοσ τῶν περί τὴν ταφῆν, τὸν ένταφιασμόν : Λιβάν.2,89,1 άπονηθικοντὶ γε φόβοσ οὐδέτεσ ταφῆσ' περιταφέα γάρ αὐτόν έχει ἰδ. άνάγν. ταφῆσ πέρι' ταφέα. .) **περιτάφρευσις**-εως (ἡ) νεώτ. ἡ διά τάφρου περιβολῆ, περικύκλωσις : περιτάφρευσις φρουρίου - λόφου - άγρου.

περιταφρεύω κ. νεώτ. περιβάλλω, περικυκλώ τὸ διά τάφρου : Πολυδ.1,48,10 περιταφρευσάντες δέ και χάρακι περιλαδόντες κύκλω τὴν πόλιν, Πλαύτ. 'Ηθ.191C, περιταφρεύει τὸ στρατόπεδον τῶν πολέμων, Ἄνν. Λι6,72, Φλέγ.36,18) οἱ περιταφρευόντες τὴν ἰδίαν έπαρχίαν, - περιταφρεύω φρούριον - λόφον' || κ. έν τῷ παθ. τ. : Ξεν. ΚΠ 3,3,28 στρατοπεδεύεσθαι έν περιταφρευμένῳ, Πλαύτ. Μάρ.33 περιταφρευόμενοσ ἡνεόχετο.

περιτέγγω μον. νοτιζῶ, ύγραίνω τὸ κύκλω ἡ καθ' ύπερβολὴν : Ἄνν. Κορν. Προομ. ὁ βείθορις δακρυῶν περιτέγγω τας ὄφθαλμοῦσ.

περιτείνω κ. μον. τανύω και ἄπλώνω τὸ πέριξ ἡ ἐπὶ τινοσ έκτείνω, τευτάνωσσι κύκλω, ξεπλώνω ἐπὶ τινοσ ἡ περί τι : Ἡρ.1,194 περιτείνουσι τούτοις διπθέρας στεγασατρίδασ, αὐτ.4,65, αὐτ.73 || κ. παθ. τανύσομαι ἴαν, έκτείνομαι ἰσχυρόσ, τευτάνομαι : Ἰνν. Προορ.2 δέρμα περιταρῶσαν, Ἀριστλ. Ζ1 548b,32 περιτάσει δέ ώσπερ ἴμην περί τὰ κάτω, Μηναι.3,3 Ὀρθρ. Qδ.4 δεσμοῖσ περιτείνόμενοι και ξεσμοῖσ ἄλγουντες, Γεωφ.5,33,7 περιτάθῃ κοκινῶσ δορὰ' 2) περιτείνωμαι περί ἄερα έκτείνομαι εις τὸν ἄερα : Πλάτ. Τιμ.63 b ἡ δὲ νοτίδωσ περί ἄερα κοιλῆσ περιτάθεισ : || κ. ἐπὶ ὕδατοσ, έξαπλοῦμαι : Ἀριστλ. Μετ.354b,24 τοῦ

ὄδατος περί τήν γῆν περιταραμνίζω: 2) ὄμ. τὸ παθ. περικολύπτουσι ὑπὸ τινοσ τεταμένους: αὐτ. ἀπ.498 ἀσπίς δέρματι περιταραμνίμενη [ἐχουσα περικόλλουσα ἐκ δέρματος] 3) ὄμ. τὸ παθ. ἐντελειώματα λίαν, ἐξοιδαινομαί, φουσκῶνω: αὐτ.Ζ1 591b, 2 διὸ ἡ κοιλία περιτεινεταί 4) ὄμ. σφιγκτικῶς προσφύομαι τινι: Θεόφρ.ΦΑἱτ.4,12,11, τὰ ἀτερράμανα περιτάρασθαι τὸ κελύφει // φρ. οἱ δυνυχε περιταραμνοί εἰσι εἶναι στεροῦντες, σφικτὰ ἡρμωσμένοι περί τὰ ἄκρα: Ἰνπ.Τόπ.Ἀνθρ.14.

περιτεῖρω μτγν. ποι. τριβῶ τι περίεξ, ὀλόγυρα κατατριβῶ: δθ. μτφ. κατατρίχω, βασανίζω, ἐνοχλῶ μεγάλως, λίαν: Ὁρφ.Ἀργ.878 περί γάρ βρά ἐ τριβῶν ἔρωτες.

περιτειχίζω κ. μσν. κ. νεώτ. περιβάλλω διὰ τείχους, περικυκλῶ τείχει, τειχίζω ὀλόγυρα: Ἀριστοφ.Ὀρν.552 περιτειχίζειν μεγάλας πλινθίους ὀπάσας ὡσερ Βαθυλῶνα κ. παθ.: Ἐπιγρ. τόπος περιτειχιζομένης 2) ἀποκλειῶ διὰ τείχους, περικλείω διὰ τείχους, πολιορκῶ: Θουκ.2,78, τὸ δὲ πλέον ἀφέντες περιτειχίζου τὴν πόλιν κύκλω, αὐτ.4,69, αὐτ.3,18, Δημ.138ῖ ἐπολιόρκουσι αὐτοὺς διπλῶ τείχει περιτειχισάντες κ. παθ.: Θουκ.3,68 ἃ πρό τοῦ περιτειχίζεσθαι προείχοντο αὐτοῖς 3) κτιζῶ, ἀνεγείρω τι κύκλω, ὀλόγυρα, ἐν χρ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Θερμιστ.Ἐπιστ.8 περιτειχίζεσθαι ξύλινον τείχος πολίταις κ. παθ.: Ξεν.Ἑλλ.5,3,22 ἐκθῶν ἀπέκρουε φύλακας ἄλλοις ἄλλοις ἄλλοις τὸν περιτειχισμένον κύκλω 4) μτγν. κ. μσν. ἐν μτφ. χρ. ἐνοχλῶ, κρούω, δυναμώνω: Βέττ.Βόλ.334,10 περιτειχίζειν θεωριῶν ἐρείσμασι, Κραίσαρ.Δαπ. ἐν Σάθ.3, 38 γεμάτος ἀπὸ ἀρετᾶς, ἀπὸ δόξας . . . μετὰ τὰ ὅποια αὐτὰ θλαδντας περιτειχιζόμενος 5) ρησ. π. περιτειχισίς, περιτειχισμός, περιτειχισμα.

περιτειχιον ἰσότ. μσν. μικρὸν περιτειχισμα: Τζέτζ.Λυκόφρ.652,1.

περιτειχισίς-εως (ἡ) κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιτειχίζω βλ.λ.1, ἡ διὰ τείχους ὄψωρσις: Θερμιστοκλ.Ἐπιστ.4,3 τὸ στρατήγημα τῆς περιτειχισέως τοῦ ἄστεος 2) ἀποκλεισμός, πολιορκία διὰ κατασκευῆς περίεξ τινὸς τείχους: Θουκ.2,77 ἔλειπεν τὴν πόλιν πρὸς τὴν περιτειχισίαν παρεσκευάζοντο, αὐτ.4,131 3) μτγν. ἄμυνα: Θερμιστ.Ἐπιστ.4,3 περιτειχισίς τοῦ ἄστεος.

περιτειχισμα-ατος (τό) κ. νεώτ. τείχος περιβάλλον τόπον τινά, ὄψωρμα: Θουκ.3,25, αὐτ.5,2, Ξεν.Ἑλλ.1,3,5 ἔξω τῶν περιτειχισμάτων προσεδοθήθει στρατιὰ τε καὶ ἦππος πολλοῖς, Πλούτ.Καίσαρ.39, Ἰώσ.Π1 6,2,8 2) τόπος, χώρος περιτειχισμένος: Ἐπιγρ.Ἐφέσου.

περιτειχισμός ἰό) περιτειχισμός βλ.λ.2: Θουκ.4,131 καὶ εἰς τὸν περιτειχισμὸν τροπαῖον στήσαντες παρεσκευάζοντο, αὐτ.6,88, Πλούτ.Νικ.19 ἀπέκοψε τὸν ἐκείνων περιτειχισμὸν.

περιτειχος-ουσι (τό) μτγν. κ. μσν. τείχος περιβάλλον, περικυκλῶν τι: ΠΔ Βοσ.4,25,1 ὠκοδόμησαν ἐπ' αὐτὴν περιτειχος κύκλω, Ἰώσ.Χρυσ.1,787C, Ἐπιστ.Πον.285,53 τὸ περιτειχος καταστῆσαι.

περιτελεθῶ ἐπ. φούμαι, πέριεξ, φηρωῶν ὀλόγυρα: Ἡσιοδ.Α 398 ἡμος δὴ κέχρωται πέρι γλώχης τε λέθουσι.

περιτέλλομαι ποι. περιστρέφομαι καὶ συμπληρωθῶ κύκλω, εἰς τὸ αὐτὸ καθ' ὠρισμένην περιόδον περιερχομαι καὶ τελειοῦμαι, ἐπανέρχομαι: ἰλ Β 551 ἀνεοῖσις ἱεῖφοναίς κοῦροι Ἀθναῖων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν ἰογίλ. εἰς τὸ αὐτὸ κατὸ περιόδον περιερχομένων καὶ τελειομένων, αὐτ.Θ 404, Ὁδ.Α 295 περιτελλομένους ἔτεας, Ὑμν.Δημ.445, Σοφ.ΟΤ 156 περιτελλομένασι ὠραισι πάλιν ἐξανύσεις χρέος, Ἀριστοφ.Ὀρν.696 // ἐνοτίς μτγν. ποι. κ. ἐνεργ. τ. ἐν τῇ αὐτῇ ἀμ. : Ὁρφ.ἀπ.247,25

2) ὄνυφουμαι ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ἀνατέλλω: Ἄλλκ.39, Ἀρατ.215, αὐτ.232 // ὄμ. μτγν. κ. ἐνεργ. τ. : αὐτ.828, Ψ Ὁρφ.π.Εἰσα.Εὐαγγ.Προπ.13,2,665C σφαιρῆς κίνησ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλαι.

περιτελεῶ-έω ἐπ. συντελεῶ, τελειοῶν ἐντελῶς, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ὁδ.Κ 470 μῆδων φθινόγοντα, πέρι δ' ἡματα μακρὰ τελεῶται [συντελεσθήσαντι], αὐτ.Τ 153 [=Ἡσιοδ.Θ 59].

περιτῆνω κ. μσν. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. περιτῆνω [Ἡσιοδ.Ἐργ.570, Ἡρ.2,104], ἄορ. β' περιτῆνω, παθ. ἄορ. α' περιτῆθη, μτγ. παθ. παρακ. περιτῆρμένος, τῆνω, κόπω τι περίεξ, κύκλω, ὀλόγυρα, περικόπω: Ἡρ.4,64 περιτῆνω τὴν κροφαλήν κύκλω πέρι τὰ ὕατα 2) ἐπὶ ἀμυέλων, κλοδεύω: Ἡσιοδ.Ἐργ.570 τὴν φθάμενος σίνας περιτῆμεν 3) τὸ μέσ. προκάλω, σχηματίζω τοῦδ' ἡ ἐγκοπῶ εἰς διάφορα μέρη, μτ. οἰτ.: Ἡρ.4,71 τριχῶς περικείρονται, βραχιόνιας περιτῆμνοται 4) κ. μσν. κ. νεώτ. τῆνω τὴν ἀκροβυστίαν, ἐκτελῶ περιτομήν: αὐτ.2,104 τὴν ἐπιγιγνομένην οὐ περιτῆμοισι τὰ σῖδοτα, ΠΔ Ἡρα.5,3 περιτῆμε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐπὶ τοῦ καλουμένου τόπου, Διόδ.Σ 1,28, ΚΔ Λουκ.1,59 ἤλθον περιτῆμεν τὸ παιδίον, αὐτ.ἰω,7,22, αὐτ.Πρόξ.7,8, αὐτ.15,5 // κ. μέσ.: Ἡρ.2,36 τὰ αἰδοῖα ἄλλοι μὲν ἐκώσιν ὡς ἐγένοντο . . . Αἰγυπτίοι δὲ περιτῆμνοται, ΠΔ Γέν.34,24 περιτῆμνοται τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτῶν, Διόδ.Σ 3,32 // ὄμ. τὸ μέσ. κ. ἀπολ. ἐκτελῶ περιτομήν: Ἡρ.2,104 Αἰγυπτίοι καὶ Αἰθίοπες περιτῆμνοται ἐπ' ἀρχῆς τὰ αἰδοῖα κ. παθ.: ΠΔ Γέν.17,10 περιτῆρθῆσεται ὕμω πᾶν ἀρσενικόν, ΚΔ Γαλ.2,3 ἀλλ' οὐδὲ τίτος . . . Ἐλλήνων, ἠναγκάσθη περιτῆρῆθαι, αὐτ. Κορ.1,7,18, αὐτ.Πρόξ.15,1, αὐτ.Κολ.2,11, Μνησί.1,1 Ὁρθρ.Ῥδ.8 τῇ ὀδῶν ἡμέρα περιτῆμνοται ὡς βρέφος ὁ Δεσπότης 5) ἀποκόπω τὰ ἄκρα, ἀκρατηρίζω: Ἡρ.2,162 περιτῆμειν προστάξει αὐτοῦ τὰ τε ὕατα καὶ τὴν βῆνα, Δίων Κ 627, Λουκ. Ἀναχ.20 τῆνακαῖτα περιτῆμνοται τε τὰ περιτῆ 6) μέσ. ἀποκόπεται, ἀφαιροῦμαι, στεροῦμαι τινος, μτ. οἰτ.: Ἡρ.4,159 περιτῆμνομενοι γῆν πολλὴν οἱ περικοῖσι Αἰθίοπες // κ. μτφ. ἀποβάλλω, ἀπόλλυμαι, γάνω: Εὐρ.ἀπ.473 πάσαν . . . περιτῆμνομενον σοφίαν 7) ἀποκόπω περιτορίζω, περικλείω τι, ἀποχωρίζω, ἐν χρ. μ. ἐν τῷ μέσ. τ.: Ὁδ. Α 402 ἀνάρασι ἀνδρὸς ἐδηλησάντ' ἐπὶ χέρσου βουῆς περιτῆμνομένων [περιελαύων, ἀποχωρίζων βουῆς δι' ἐσαυτὸν, ὅπως δηλ. ἀφαιρέσθ' ἡ κλέθη αὐτοῦ], αὐτ.Ω 112 // κ. παθ. κόπεται, ἀποκόπεται, ἀποχωρίζομαι: Ξεν.ΚΠ 5,4,8 ἔων δὲ καὶ ἄρματα καὶ περιτῆμνομενα ὀπὸ τῶν ἱππέων ἠλίσκετο 8) ρησ.π. περιτομή, περιτῆμα, περιτομῆς, περιτόμος, περιτοῖς, περιτῆμτος.

περιτῆνω ἰή) μτγν. ἐντασις, ἐκτασις, τέντωμα: Ἀντυλλ.π.Ὁρειδ.10,27,11, Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,8 αὐ καὶ λίαι βύσαι καὶ πλατέες ὑπ' ἀσάρκην γὰρ οὐτε τὴν περιτῆνειαν οὐτε τὸ -στρογγύλων ἴσχυος. μέσφ.ἀνάγν. πεοιταινήνη, Κάσσο.43 τῶν δὲ ζώντων τοιαυτὸ ἐστίν [τὰ σώματα] ὡστε καὶ περιτῆνειαν ὄπουμένην [τὸ ἀνάγν. περιταινήνη] 2) ἀρχ.τ. ἐξεργασμένη ἐπιφάνεια: Ἐπιγρ. Λεβαδείας.

περιτῆνης-ους-ες ὁ λίαν ἐντεταμένος, ὁ πολὺ τεντωμένος, ἰδ. ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἐντεταμένος ὑπὸ ἐξοιδήματος, πρησμένος: Ἰνπ. Ἀρῆρ.46 περιτῆνός γινόμενος ταύτη τοῦ δέρματος ἡ τέρωται, Παυλ.Αλφ.5,8 ὁ τόπος . . . ἀρχεται φλεγμοσίνει σκληρὸς . . . καὶ περιτῆνης σὺν ὀδύνῃ γινόμενος // ὁ περιταραμνίζω: Ἐρωπιαν.Γρηγ.Κορ.5,65.

περιταραμνίζω περικαλύπτω, περιβάλλω τι: Πόλεμ.Ἰστ.63 τὴν μὲν οἰκοδόμη καὶ τὸ κύπελλον λίθινα, χρυσῶ τὰ χεῖλη περιταραμνίσας ἰκρυσσοδέσας, περικρυσσώσας.

περιτέρμων-ονος-ον μτγν. ποι. ὁ κύκλω περιέχων, περικυκλῶν, ὁ πανταχόθεν περιοριζόμενος : Ὁρφ. Ὑμν.83,3 γαίης περιτέρμων κύκλον· 2) ἐν ποθ. σημ. ὁ κύκλω περιορισμένος, περικεκυκλωμένος : Ἀντίφ.Θεσσα.ΑΠ 9,297 Ρώμην ὕκεαν περιτέρμωνα πάντοθεν.

περιτερπής-αύς-ές μον. ὁ λίαν εὐχάριστος, τεριπτός, εὐάρεστος, διασκεδαστικός : Εὐμάθ.2,37 ἡ δὲ λαΐα σφαιροῖδόν τι κατέχει περιτερπέες.

περιτέρπων μον. ὑπερβαλλόντως τέρας, μεγίστην εὐχαριστήσιαν προσένω : Μιχαήλ Ἀποστολ. Ἐπιστ.3 ὁ τὴν διακονίαν λαΐνων καὶ περιτέρπων.

περιτεύοντες Ἦσ. «σουλώντες» [ἰδιφ. πειρατεύοντες].

περιτεύω μον. ἐτοιμάζω, κατασκευάζω τι πανταχόθεν, ὅθ. μτφ. παρέχω : Τζέτζ.Πρό Ὁμ.249 νικηοὺς εἰς ἐπάρσιον ἐὼν θανάτῳ περιτεύξας.

περιτεχνῶνσις-εως ἰήη ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιτεχνῶμαι, ἐξοχος, ἐξοίρετος -τέχνη, τέχνησά πανούργιον, πανουργία, δόλος : Θουκ.3, 82 τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνῆσαι καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπίαι, Δίων Κ 46,19.

περιτεχνῶμαι-όμαι μτγν. τεχνάζομαι, ποιῶ τι λίαν ἐντέλως, μηχανώμαι, δολιεύομαι : Ἀνών.η. Σουίθ. ἐν λ. περιτεχνῶσθαι τι τοῦτον νομισάντες, οὐχ αἰς ἐκεῖνος εἶπε πρᾶσάσθων.

περιτῆγμα-ατος [τῶ] μτγν. πᾶν τὸ κατὰ τὴν τῆξιν ἡ διάλυσιν ἀποχωριζόμενον ὡς ἀχρηστον, κόνη, ἀκαθάρσια, σκωρία, κατακάθι, ὅθ. μτφ. ἐπὶ προσ. ἀπόρριον, κόθρασμα : Χρῦσ. Στωϊκ.3,85 Ἰσοτιμίας περιτῆγμα καὶ διάψυμα ἡ εὐγένεια ἐστί.

περιτῆκος τῆκος, διαλύω τι τελείως, λειώνω ἐντελῶς, μέταλλον ἢ σῶμά τι στερεὸν μεταβάλλω εἰς ὑγρόν : Ἰνν.Δι.1,13 αἰδῆρον ὄργανα τέχνης τὸν αἰδῆρον περιτῆκοσι· || κ. παθ. μτ. παρακ. περιτῆκος, ἐπὶ χιόνος, τῆκομαι, διαλύομαι τελείως, ἐντελῶς, τῆκομαι, λειώνω καὶ ἐκλείπω : Πλούτ. Ἠθ. 648C ἡ γίων περιτῆκεται περὶ τὸν κισσὸν ὑπὸ θερμότητος· 2) ἐπὶ γῆς, ἐκπλύνω, διὰ τῆς ροῆς ἀφορῶν οὐσιώδη στοιχεῖα, ξεπλένω : Πλάτ. Κριτ.112A νυξὺ ὑγρά διαφερόντως γῆς αὐτὴν φιλῆν περιτῆξασα πεποίηκε· κ. παθ. : Ἀριστλ. Θασμ.833b,7· || τὸ ἐνεργ. κ. ἐν μτφ. χρ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀσθενείας : Ἡρόδ. Ἱατρ.η. Ὀρειθ.10, 40,1 περιτῆκων τῶν σωμάτων τὰ νοσερά· || ἐν τῷ παθ. τ. καθίσταμαι ἰσχνός, ἀδύνατος : Ἰνν. Πρῶρρ.2,6 Ἀρετ.Χρον.Παθ.2,13 περιερούσαν μὲν τὰ πρῶτα αἰ κόμαι· ἐξῆς δὲ περιτετήκεισαν πάντα· 3) περιχρῶ, ἐπικαλύπτω, περικαλύπτω τι διὰ τετηκίαις, διαλελυμένης ὕλης : Πλάτ. Κριτ.116B τοῦ δ' ἐντόξ [τε]χους περιδύρομι καττιτέρω περιτέηκον· 4) ρηματ.π. περιτέηξις, περιτῆγμα.

περιτῆξις-εως ἰήη. ἴων. γενικ. -ιος. τελεία, ἐντελής τῆξις, μεταβολὴ μετάλλου ἢ στερεοῦ τινος σώματος εἰς ρευστόν, διάλυσις, ἀποχώρησις ἢ ἐκκρίσις μρῖων περιτῆκόμενου, διαλυμένου σώματος, εἰδ. ἐκκρίσις ὑγρῶν, ὡς ἐν τῇ ὑδρωπικῇ : Ἰνν. Κωικ.471 τούταισι καίλαι ξηραὶ σπυραθώδεες ἐρχονται, μετὰ περιτῆξις μωξώδεας.

περιτῆρῶ-έω μον. τῆρῶ, φυλάττω τι πανταχόθεν : Βι.Γλαχμουῖ ἐν Μαΐ 3,48,8 ἐκέλευσε νυκτὸς τὸ στρατοπέδον περιτῆρῆσαι τὴν νύκην.

περιτία ἰθά Ἦσ. ἐορτὴ ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸν μῆνα περίτιον βλλ. ἰκῶδ. περιπέτειαι.

περιτίρα ἰήη μον. περικάλυμμα κεφαλῆς, φερόμενον ἰδ. ὑπὸ πολιτικῶν ἀξιωματῶων : Τζέτζ. Χιλ.8,310 κῆ δὲ περιτίρα τῆς κεφαλῆς τὸ φόρημα τῶν πολιτῶν κυρίως.

περιτίριον ἰθά σχολ. ὑπόκορ. τοῦ περιτίρα βλ.λ. : Σχολ.Τζέτζ. ἐν Ἀν. Ὁξερ.3,358.

περιτίρημι κ. μον. τίρημι τι περὶ τι, θέτω, τοποθετῶ πέρι τιος, τ. βάξω θλόγωμα· Ὁδ.Σ 308

περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, Ἀлк.28,29|33,32| ἄλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς θέραισι πανθρώτων πλεῖταις ἠποδοῦμι διά τις· 2) περιβάλλω, φορῶ, μτ. αἰτ. κ. δοτ. : Ἡρ.2,122 τῶν τῆς Αἰγυπτίου ὄπισθε στάς περιέθηκέ οἱ κύνειν, ΚΔ Μαθ.27,28 περιέθησαν αὐτῷ χλαμῦδα κοκκίνη· || κ. μτ. μ. αἰτ. : Ἡρωδῖαν. Ἰστ.3,7,12 τὸν δὲ Σεθῆρον τοῦ Ἰππου ἐπέθεισαν καὶ τὴν χλαμῦδα περιέθεσαν· || κ. μτ. ἐμπροθ. διορ. : Πλάτ. Πολ.406f ἰλιδίᾳ τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτίθει· || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. τίρημι περὶ ἑμαυτὸν, περιβάλλομαι, φορῶ : Ἰλ.Τ 381 περὶ δὲ τρυφάλειαν· κρατὶ θέτω, Σαφ.64 περῆμενον χλάμυ, Πλάτ. Κριτ.53D ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἀπεδίδρασκες σκευὴν τέ τινα περιτίθεμενος· || ἀτεφάνου ἢ ἀτεφάνους περιτίρημι τινι περιβάλλω τὴν κεφαλὴν τινος διὰ στεφάνου, στεφανῶ τινά : Ἡρ.6,69 συνευνηθῆν δὲ τοὺς στεφάνους, τοὺς εἶχε, ἐμοὶ περιτίθει, Ἀκολοῦθ. Ἐσπερ.Μ Πέμτην Ἀντίφωνον 15 στεφάνου ἐξ ἀκανθῶν περιτίθειται ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεῦς· || μτγν. κ. ἐπὶ διαδήματος : Ἀνν.Μιθριδ.67 διαδήμα αὐτὸς περιέθηκατο· || κ. ἐπὶ κοσμημάτων : Ξεν.ΚΠ 2 4,6, Πλάτ. Πολ.360B καὶ τὸν μὲν ἰδακυτῶνι ὁ δίκαιος περιτίρητο· || περιτίρημι χρυσοῦν περιβάλλω τι διὰ χρυσοῦ, ἐπικρυσῶ : οὗτ. 420E τοὺς γεωργνοὺς ξυστίδας ἀμφιέσταντες καὶ χρυσοῦν περιέθεις· || ἐν τῷ μέσ. τ. φρ. εἶφος περιτίθειμαι ὠμῶ ἐξαρτῶ, κρεμῶ ἐκ τοῦ ὠμου τὸ εἶφος : Ὁδ.Β3 περὶ δὲ εἶφος οὐξὺ θέτ' ὠμῶ· 3) προσθέτω, ἐπιθέτω, ἐπισυνάπτω εἰς διάφορα σημεῖα ὄλου τίνος, μτ. ἐμπροθ. διορ. : Ἀριστλ. ΖΜ 685a,8 σκληρῆν περὶ τὸ σαρκώδες περιέθηκεν ἡ φύσις· || μτγν. ἀπλῶς ἐπισυνάπτω, προσθέτω : ΚΔ Μαθ.27,48 λαβὼν σπάγγον πλῆσας τε θέουσι καὶ περιθείς καλῶμῳ ἐπότιζεν αὐτόν· || συνάπτω, ἐνώνω : Πλάτ. Κρατ.393E τοῖς φωνήσας τε καὶ τοῖς ἀφώνους· περιτίθειται δὲ ἄλλα γράμματα λέγομεν ἰσυνάπτοντες ἄλλα γράμματα προφέρομεν· 4) μτφ. παρέχω τινὶ τι, περιποιῶ, δίδω, χορηγῶ : Ἡρ.1,129 εἰ γὰρ δὴ δεινὸν πάντας περιθείαι ἄλλω τῷ τὴν βασιλίην, αὐτ. 3,81, αὐτ.142, Σιμων.10, Θουκ.4,87 ξυμπᾶσι τὸ πόλει τὸ κάλλιστον ὄνομα περιθείαι· 5) ἐπιφέρω : Ἀντιφ.2,3 ἀκουσίον μὲν τῷ παθόντι περιθείς τὴν συμφορὰν· 6) παρέχω : Αἰσχίν.2,103 τοὺς ὑπηρέτας ἐπέφεμεν ἡ πόλις περιθείσασιν πίστιν αὐτοῖς· 7) ἐν κακῇ σημ. προσάπτω : Ἀντιφ.5,18 οὐκείδης τε αὐτῷ τε ἐμοὶ περιέθεσαν, Θουκ.6,89 ἐμοὶ δὲ ἀτίμιαν περιέθετε· 8) ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω : αὐτ. 8,43 ἀντ' ἐλευθερίας ἀν Μηδικῆν ἀρχὴν ταῖς Ἑλλασιν τοὺς Λακεδαιμονίους περιθείαι· 9) ἀποδίδω : Ἀριστλ. Πολ.1341b,8 τῆ δὲ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπιστήμην περιτίθειμεν καὶ τὴν τέχνην, αὐτ. Ρητ. 1368a,29· || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Δημόκρ.252 περιτίθεισθαι ἰσῆν ἑαυτῷ· 10) μτ. αἰτ. κ. δοτ., περιβάλλω τινὰ διὰ τίνος, ὅθ. φρ. περιτίθημι τινὰ ὕβρει ὑβρίζω, φνᾶ, φέρομαι εἰς τινά προσβλητικῶς : Διογ.Λ 6,33 ὥστε αὐτοὺς ὕβρει περιέθηκε· 11) ἐν τῷ μέσ. τ. [ἀνα]λαμβάνω, ὑποδύομαι : Ἀρρ. Ἐπικτ.2,19,28 σχῆμα ἀλλότριον περιτίθεισθαι· 12) προδιαγράφω, συνεκδ. ἐφαρμῶζω τι προσδιαγεγραμμένον : Ἀριστλ. ΗΝκ.1180b,11 ὁ πυκτικὸς οὐ πάσι τὴν αὐτὴν μάχην περιτίθεισι.

περιτίλλω τίλλω πέριξ, περιμαδῶ, μαδῶ τι ὀλόγυρα, ἐντελῶς, ὅθ. ἐν φρ. περιτίλλω θρίδακα ἀφαρῶ τὰ ἐξῶθεν φύλλα θρίδακος, ξεφυλλίζω, καθαρίζω μαρούλι : Ἡρ.3,32 λαβρῖσαν θρίδακα τὴν γυναικᾶ περιτίλαι· κ. πάθ. : οὗτ. κότερον περιτελιμμένη ἢ θρίδαξ ἡ δασέα καλλίω· 2) ὁμ. τὸ παθ. ἐν μτφ. χρ. ἐπὶ ἐκπεσόντος, κακοπαθήσαντος δυνάτους, ἐν φρ. περιτίλλομαι τὰ πτερά ἀπογμύνομαι ἐκ τοῦ περιδολιούτος κό-

σμου και τής. ἦν ἔγω, ἐξουσίας· Λουκ. 23 ὅταν ὁ Κρόισος περιτετιμμένος τὰ πτερά γέλωτα παρέχη Πέρσαις. 3) ἐκδόλλα, παρατίλλω βλ.λ. : Ἀριστφ. Ἰνπ. 373 τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλιῶ ἰδ. γρ. παρατίλω.

περιτιμήεις-εντος-εσσα-εν ποι. ὁ ἐν πλείστη τιμῇ ὧν, ὁ λίαν τιμημένος: Ὑμν. Ἀπολλ. 65 ὠδε δέ κεν περιτιμήεσσα γενοίμην.

περιτιμῶ-ῶ μγν. ὑπερβαλλόντως τιμῶ, μεγαλῶς. λίαν ἐκτιμῶ: Χρισμ. Σιβ. 5, 265 ἄλλα σε κυδάλισμι ποῖαδες περιτιμήουσι.

περιτινάσσω ὄνοπαλιζῶ, διασειῶ, ἀνατρέπω: ΕΜ 281, 22.

περιτίσιος ἰδί μγν. ὁ τέταρτος μῆν τοῦ μακεδονικοῦ ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν ἀπικῶν ἀνθεστηριῶνα: Μέν. Ἐφ. π. ἰώσ. Α1 8, 53, Πάπ.

περιτιτάνω ἔπ. περιτείνω, τανύω, ἐκτείνω, διατείνω, τεντώνω τὴ ὀλόγυρα: Ἰλ. Ν 534 περὶ μέσσω χεῖρε τιτάνω ἰσχῶ. περὶ τὰ μέσα αὐτοῦ τὰς χεῖρας διατείνας.

περιτίτραμι μγν. περιτριπνῶμαι, διατριπνῶμαι πέρειξ, ὀλόγυρα: Ἠλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειδ. 46, 11, 34 μόνη ἡ ῥωγμὴ περιτιτράσθω, Ἀέτ. 15, 12.

περιτιτρώσκω μσν. τιτρώσκω, πληγῶνα τινὰ πέρειξ, ὀλόγυρα: Πρῶδρ. ἐν Νοτίτ. Μσα. 8, 185 ὄνειδεισις ἐπέεσσιν ἤτορ ἐμόν περιτρώσας.

περιτίω ἔπ. ἐν πλείστη τιμῇ ἔχω τινά: Ἰλ. Θ 161 περὶ μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπλοοι' ἢ μγν. παθ.: Ἀπολλ. Ρ 3, 74 τῷ ῶ μοι ἄλληκτον περιτίεται.

περιτήμα-ατος (ἰτό) κ. μσν. περιτομῶμα, ἀπόκομα, τεμάχιον, κομμάτι: Ἐπιγρ. [ἐκίλ. Ἦσ. ἐν λ. κόλλεα, ἰώσ. Α1 3, 74 χιτῶν οὐκ ἐν δυοῖν περιτήμασι, αὐτ. 5 περιτήμα σπιθαμῆς τὸ μέγεθος. 2) μσν. τομὴ πέρειξ, ἔκτομη: Ἰππιατρ. 52, 31 ἔκτεμε εἶτα χριστὸν τὸ περιτήμα. 3) περισκάλισμα, περιγύμνασις, γλυφὴ πέρειξ τινός, ὀλόγυρα: Ἐπιγρ. πινάκων ἀργυρῶν περιτήματα, Μάρκ. Αὐρ. 8, 50 ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ ξέσματα καὶ περιτήματα τῶν κατασκευαζομένων ὄρας. 4) μτφ. περιτήμα λόγων, λόγος ἀσήμαντος, ἀνεπίσημος: Πλάτ. Ἰνπ. Μ 304Α κνίσματα τοῖ ἐστὶ καὶ περιτήματα τῶν λόγων, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, κατὰ βραχὺ διηρημένα.

περιτήπος-ον νεώτ. ὁ ὑποστάς περιτομῆν.

περιτοιχιζῶ νεώτ., ἀφρ. περιτοιχίζω, περιβάλλω τὴ διὰ τοίχου, περιφράττω δια τοιχώματος, μοντρώων. 2) ρηματ. π. περιτοιχίσις, περιτοιχισμός, περιτοιχισμα.

περιτοιχίσις-εως ἰήι νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιτοιχιζῶ, ἡ διὰ τοίχου περιφραξις, μόντρωμα.

περιτοιχισμα-ατος (ἰτό) νεώτ. τοίχος περιβάλλων χῶρον τινά. 2) χῶρος περιβαλλόμενος ὑπὸ τοίχου. 3) περιτοιχίσις βλ.λ.

περιτοιχισμάς ἰδί νεώτ. περιτοιχίσις βλ.λ.

περιτομας-εως ἰό μγν. κ. μσν. εἰδικὸν ἐργαλεῖον, μαχαίριδιον σκυτοτόμου, δι' οὗ περιτέμνονται τὰ σκύτη, φαλτόμα: Πολυδ. 7, 83 τὰ δὲ εργαλεῖα αὐτῶν σμίλη καὶ περιτομας, αὐτ. 10, 141, Ζωαρ. 1529, Θεοδώρητ. 46, 7 ὁ μὲν σκυτοτόμος ἐπιδείκνυσεν ὄπως δεῖ τὸν περιτομαῖα κατέχειν.

περιτομή ἰήι μγν., μσν., νεώτ. κ. δημ. [ἐκίλ.] ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιτείνω, περικοπή, κυκλική, περιφερικὴ ἐντομή: Ἠλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειδ. 45, 6, 9, αὐτ. 45, 7, 3, Ἀέτ. 15, Β. 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ χειρουργικῆς ἐπιειβάσεως κυκλικὴ ἔκτομη τμήματος τῆς νόσθης, τῆς ἀκροβυστίας, τῆς περικαλυπτούσης τῆς βλεφαρον, ἰδ. ἐπὶ κανόνος θρησκευτικοῦ, σουπεῖ: ΠΔ Γέν. 17, 13 πᾶν ἀρσενικὸν εἰς τὰς γενεὰς ὑμῶν. . . περιτομὴ περιτριμθήσεται, ΚΔ Ἰω. 7, 22, αὐτ. Πράξ. 7, 8, αὐτ. Ρωμ. 3, 1, αὐτ. 4, 9, αὐτ. Κορ. 1, 7, 19, Μηναι. 1, 1 ἡ κατὰ σάρκα πε-

ροτομὴ τοῦ Κυρίου, αὐτ. Ὀρθρ. Ὁδ. 1 περιτομῆν δέχεται τῇ ὀνόμαδι Χριστός. 3) μγν. ὁ ἐκ περιτομῆς ὁ Χριστιανὸς ὁ προερχόμενος ἐκ λαῶν, παρ' οἷς ἴσχυε τὸ ἔθνος τοῦ περιτέμνεν τὴν ἀκροβυστίαν: ΚΔ Πράξ. 10, 45, αὐτ. Γαλ. 2, 12 ὕπεστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς, αὐτ. Κολ. 4, 11, αὐτ. Τίτ. 1, 10. ἢ ὄμ. μγν. ἐν περιληπτ. σημ. περιτομὴ οἱ περιτετιμμένοι, οἱ ἐκ περιτομῆς Χριστιανοί: αὐτ. Κολ. 3, 11 ὄμου οὐκ ἔνι Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους, περιτομῆ καὶ ἀκροβυστία, αὐτ. Φιλ. 3, 8. 4) ὄμ. μγν. ἐν μτφ. σημ. περικαθάρισσις, καθαρμός: αὐτ. Ρωμ. 2, 29 περιτομὴ καρδίας ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι. 5) μγν. ἐν εἰδ. γρ. τμήμα μηχανῆς: Ἀπολλ. Δαρμ. Πολιορκ. 173, 4. 6) νεώτ. ἰατρ. ἡ κύκλω τοῦ σκληροκερατίου διακυττώου τομῆ τοῦ ἐπιεφευκτοῦς.

περιτόμος (ὁ, ἡ) μσν. ὁ περιτετιμμένος: Ἀναστ. Σιν. 282, 3 περιτόμιον σάρκα.

περιτομῆς-ἰδος ἰήι Ἦσ. ἐμέρος τὴ τῆς νεώτς.

περιτομός-ον μγν. ὁ πανταχόθεν ἀποκεκομμένος, ἀπότομος κύκλω, πανταχόθεν, λίαν ἀπόκορμος: Πολυδ. 1, 56, 4 ὄρος περιτομῆ ἐνεαεστηκόσ ἐκ τῆς περικειμένης χώρας, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 5, 19, Κόβντ. 5, 19. ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. περιτομα θέσεις, ἀπόκορμον, μέρη κρημνώδη: Ἐπιγρ. Πιρήνης.

περιτοναϊκός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν περιτόναιον βλ.λ.: περιτοναϊκὸν ὕγρον ἰώρδας ὕγρον ἐλαχίστης ποσότητος, περιεχόμενον ἀνὰ μέσον τῶν δύο πετάλων τοῦ περιτοναίου καὶ καθίσταν τὰυτα εὐλόγησα ἐπ' ἄλλα.

περιτόναιος-ον κ. νεώτ. ὁ περιτείνόμενος, ὁ τεινόμενος περὶ τὴ ἢ ἐπ' αὐτοῦ: δθ. περιτόναιος χιτῶν ἡ ὕμνη κ. περιτόναιον σκέπασμα [Γαλ. Χρ. Μορ. 4, 9] κ. συγχρτ. περιτόναιος ἰδί ὡς οὐσ. [Κλέα. 4, 13] κ. τὸ οὐδ. περιτόναιον ὡς οὐσ. ὄρονητος χιτῶν ἐμφανίζων δύο πέταλα, τὸ ἐξωτερικὸν ἡ περιτόνον, ὅπερ ὑπολείφει τὸ τοίχωμα τοῦ κύτους τῆς κοιλίας, καὶ τὸ ἐσωτερικὸν ἡ περιτοπᾶχχιον, ὅπερ περικαλύπτει τὰ ἐντὸς αὐτῆς σπλάγχνα ἀποτελεῖ πτυχῆς, τοὺς συνδέσμους, ὁ ὅποιος χραισμεύουν ὡς στηρίγματα αὐτῶν: Ἰνπ. Ἐπιδ. 7, 20 σφῶδρα συνεληρωθῆ καὶ ὄσχαν καὶ σκέλα καὶ περιτόναια, Γαλ. 18, 1, 164. 2) μγν. τὸ οὐδ. περιτόναιον ὡς οὐσ. ἐντέρονητα βλ.λ.: Πολυδ. 1, 92. 3) μγν. περιτόναια (ἰτό) ὡς οὐσ. δοκοὶ προβάλλουσαι ἐν τῇ πρῶμῃ τοῦ πλοίου: αὐτ. 89. 4) νεώτ. ναυτ. τὸ οὐδ. περιτόναιον ὡς οὐσ. τὸ σύνολον τῶν ὀριζοντίως διατεθειμένων ἐπιγνευίδων, τῶν ἐπικαλυπτοῦσῶν τὰς κορυφὰς τῶν σταμίνων καθ' ἄπασαν τῆν περιμετρον τοῦ πλοίου, ἐπισακαμῆς μεγάλου πλοίου, κουπαστή.

περιτονοιορραγία ἰήι νεώτ. ἡ ρῆξις τμήματος τοῦ περιτοναίου καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκαλυμμένη αιμορραγία.

περιτοναϊσμός ἰδί νεώτ. ἰατρ. ἐρεθισμὸς σφῶδρος τοῦ περιτοναίου ἡ συμπτωματικὴ συνδρομὴ ἐμφανίζουσα ὀλόκληρον σχεδὸν ἢν κλινικὴν εἰκόνα τῆς ὄξείας περιτονίτιδος, ἢ τοῦ δυσκοιλιοτήτα, ἐμέτους, ἀλγῆ κλπ., ἄνευ παθῆσεως φλεγμονώδους τοῦ περιτοναίου.

περιτονια ἰήι μσν. κ. νεώτ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ περιτένεια βλ.λ., ἐν Ὀρειδ. 10, 27, 11 τὸ στύφειν μετὰ τῆς περιτοναίας καὶ συστέλλειν τῇ στύφει τὰ ἀγγεῖα. 2) νεώτ. ἀνατομ. ἰνώδες πέταλον ἐκ συνδετικῶ ἰστωῦ περιβάλλον ὀμάδος μυῶν ἡ διαχωρίζον αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων: νεφρικὴ περιτονια ἰήι περικαλυπτοῦσα τὸν νεφρόνι. - προσταπεριτοναϊκὴ περιτονια, - περιτονια κωπήριας ἰήι κρεμαστήριας περιτονια ἡ τὸ ἔλυτρον τοῦ σπερματικοῦ τόνου τοῦ ὄρχεου.

περιτόνιον ἰτό μγν. κ. μσν. δ. ἀνάγν. τοῦ ἐπιτόνιον βλ.λ.: Ἠλιόδ. Χειρ. π. Ὀρειδ. 49, 4, 65. 2) μσν.

περιτόναιον βλ.λ.) : Ἰππιατρ.73 **δθεν συμβαίνει** ῥῆσιν γίνεσθαι τοῦ περιτονίου **κατά τοὺς κρεμαστῆρας τῶν ὄρχων.**

περιτονίτης -ιδος (ή) νεώτ.ιατρ.,δ.ημ. περιτονίτη [ή] ἢ περιτονίτης [ή] φλεγμονή τοῦ περιτονίου μικροβιακῆ φύσεως προερχομένη ἐξ διαφόρων παθῶν τῶν σπλάγχχνων τῆς κοιλίας, ὁλον σκωληκοειδίτιδος, διατρήσεως ἔλκουσ τοῦ στομάχου ἢ τοῦ δωδεκαδακτύλου, τραυματικῆς μολύνσεως, τραύματος τῆς κοιλίας : **ὄξεια - χρονία περιτονίτις** || **φυματιώδης περιτονίτις** συχνοτάτη μορφή χρονίας περιτονίτιδος φυματικῆς φύσεως : **γνοκοκκική περιτονίτις.**

περίτονος -ον μτγν, μον. κ. νεώτ. ὁ λίαν ἐντεταμένος, ἐκτεταμένος, τεντωμένος, ἐξηλωμένος κύκλω περί τι, ἀνωθεν τινος, τοιαυτά περιτεθειμένος, κοιλίτων: Διον. Ἄλ.Ρομ.4.58 ἀσπλις **ἐπιληνη βύρση βόσθη περίτονος** || νεώτ.ονομ. ὁ ἐπενδύων, ἐπικαλύπτων τὸ τοίχωμα κοιλότητος ἐν ἡ ἰδίως σκηνοὶ σπλάγχχνων ἢ ὄργανων τι : **περίτονον πέταλον** [τὸ ἔτερον τῶν πεταλῶν τοῦ ὄραγονος χιτῶνος] || **2) μσν. τὸ οὐδ. περίτονον** ὡς οὐστ. τὸ περιτόναιον βλ.λ. || : Εὐστ.1533,41.

περιτοξεύω ὑπερτοξεύω, ὑπερανοκίζω : Ἄριστοφ. Ἀχ.712 **περιτοξέυσεν δ' ἄν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ἔγγυεις** || **2) μτγν φονεύω διὰ τοξεματών ριπτομένων κατά τινος** πολλαχόθεν : Ἀππ.Λιβ.3[324M] κ. παθ. : Ἀριστείδ.1,125] **περιτοξέυθελες ὑπὸ τὸν βαρβάρων.**

περιτορεύω μτγν. κ. νεώτ., ὄορ. **περιετόρευσα**, μτχ. παθ. παρακ. **περιετορευμένος**, περιτορευνύω βλ.λ.3ι : Διον. Ἄλ.Δημ.21 [δ.γρ. **περιετορευμένον.**

περιτορευνύω κ. νεώτ. **τορευνύω** τι πάντοθεν, **περιτρέφω** ἐπὶ τοῦ τόνου καὶ καθιστῶ τι στοργύλον : Πλάτ.Τίμ.73B **περί . . τὸν ἐγκέφαλον . . σφαίραν περιετόρευσεν ἀστείνην** ἰσχυρήτισεν ὡς διὰ τόνου σφαιρῶν ἀστείνην πέρειξ τοῦ ἐγκεφάλου || **2) φιλοτεχνῶ γύρω τινός :** αὐτ.69C **θητήν σῶμα αὐτῆ περιετόρευσαν** || **3) μτγν. κ. νεώτ. καθιστῶ** περίκομψον, **περιτέχων** || ἐπὶ ὕψους, καθιστῶ γλαφυρόν, **μτγν. ἐν χρ. μ. τὸ παθ. :** Διον. Ἄλ.Δημ.21 [δ.γρ. **περιετορευμένον.**

περίτρανος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ λίαν τρανός, σαφῶς ἀκουόμενος, ὁ λίαν ἐγκρίνης, εὐδιάκριτος : Ἀντίγ.Καρ.Θαυμ.45 **καλλιμαχος . . περίτρανος** εἶνα βουλόμενος, ΚΜανουσα.Χρον.2334 **περίτρανος σάληπιξ** || φρ. **περίτρανα** λαλῶ ὄρθως, **μὲ τελευταίαν ἀρθρωσίαν, ὀρθοσπεῶς λαλῶ, ὀμίλω :** Πλούτ. ἸΗ.4Α **ἔτι μέντοι Ἑλληνικὰ καὶ περίτρανα λαλεῖν** || **2) μτγν. ἐπὶ ῥήτορος, ὁ λίαν σαφῆς, ἀντίθ. στρυφνός :** Φιλῶδ.Ρητ.1,336B || **3) νεώτ. περίφρημος, λίαν ἀκουστός.**

περίτρανός ἐπίρρ. μτγν. κ. νεώτ. διὰ περιτράων φωνῆς, λίαν μεγαλοφώνος : Μάρκ.Αὐρ.8,30 **λαλεῖν καὶ ἐν συγκλήτῳ καὶ πρὸς πάνθ' ὄντων κοσμίως μὴ περιτράνως** [δ.γρ. **περιτράνως**], EM729,31 || **2) νεώτ. μτφ. μετὰ μεγίστης σσηνηείας καὶ πειστικότητος :** τοῦ **ἀπέδειξα περιτράνως** ὅτι εἶχεν ἀδικον.

περιτραυλιζῶ μσν. **τραυλιζῶ** πέρειξ, προφέρω ἀνορθρῶ τινα, περιβρῶλω τραυλιζῶν ἢ τραυλιζῶ εἰς ὑπερβολικὸν βαθμόν, **μτφ. περιετίζω, κελαδῶ** ἐδῶ κ. ἐκεῖ, **ἰκλαῖω, θρηνώ** λαν : Εὐστ.Πον.320,91 **χελιδῶν . . τὸν Τηρέα περιτραυλιζούσα.**

περίτραφας [οἰ] δ.ημ. **τάφρος** περί ἀγρόν, **περιβάλλουσα ἀγρόν :** Πολιτ. Ἐκλ.Τρογ.120,29 κ. ὅπου ἀκρι καὶ περίτραφος ἀπὸ μέρος τὸ δικό του, **περιτράχηλιδιον** [τὸ] Ἐπιγρ. κ. πάπ. ὑποκορ. τοῦ περιτράχελιον βλ.λ.

περιτράχελιος ον μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ περί τὸν τράχηλον ὢν, ὁ περιβάλλων τὸν τράχηλον : Ἦσ. ἐν λ. κλοῖος. EM477,31 || **2) τὸ οὐδ. περι-**

τραχίλιον ὡς οὐα. **κόσμημα** τοῦ τράχελου, ὄρμος βλ.λ. [ι], **περιδέραιον** Μοῖρ.326 **«περιδέραια Ἄττικοι, περιτράχλια Ἑλληνες :** Στραβ.3,4,17 **περιτράχλια σιδηρὰ φερεῖν αὐτάς φσιν, Πλούτ. Ἀλέξ.32 συνήρροστο δὲ αὐτῶν περιτράχλιαν θμίωσις σιδηροῦν, λιθοκόλλητον,** Ἄρρ.Ἐπικτ.3,14,12, Γρηγ.Νύσσ.1,409D, Πάπ. || **3) κ. μσν. κ. νεώτ. ὄμ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα ἐν εἰδ. ἐκκλῆσ. χρ. τὸ ἐπιτράχλιον βλ.λ., δ.ημ. πετράχλι :** Ψεφμαν.393C **τὸ δὲ περιτράχλιόν ἐστι τὸ φακεώλιον.**

περιτράχληλος -ον πάπ. κ. λεξ. ὁ περιτράχληλος βλ.λ.) : Πάπ. **περιτράχληλος ἄλυσσις,** Ἦσ. ἐν λ. βραχέαια **περιτράχληλος ἀληθῶν.**

περιτράχυνω μτγν. κ. μσν. καθιστῶ τι λίαν τραχῦ, σκληρόν : Φώτ.Βιβλ.98,3 **τραυνῶς ἀπαγγέλλειν ἃ περιτράχυνω καὶ συστρέφω . . ἐκείνους μάλιστα συνέταττε** || κ. μτφ. : Γρηγ.Νύσσ.2,775B **περιτράχυνει τὸν βίον.**

περιτρέπω **τρέμω** καθ' ὅλον τὸ σῶμα, **ἀνάνοθεν, τρέμω λίαν :** Σίμων.7,58 **δοῦλί' ἔργα καὶ δύνη** **περιτρέπει** [δ.γρ. **περιτρέπει**], Ἄρρ.Ἐπικτ.3,26,36 **περιτρέμει τὸς ἰατρίδιος,** Ἰω Χρυσ.3,75Α, αὐτ. 10,837B, Βασ.1,120Α.

περιτρεπτικῶς ἐπίρρ. **σχόλ. περιτροπόδην** βλ.λ. : Σχόλ. Ἀπολλ.Ρ 2,143.

περιτρέφω κ. νεώτ., ὄορ. **περιτρέφω** [Τραγ. Ἀδέσπ.547,4], ἀπαρφ. **περιτρέφαι** [Λυσ.6,13], **μέσ. κ. παθ. περιτρέπομαι** [Ἀριστ.Μετ.367a,32], **παθ. ὄορ. περιτρέπην** [Λοκ.Προσ.Πταισι.15], **παθ. παρακ. περιτέτραμαι** [Πλούτ. ἸΗ.1036F], **τρέπω, στρέφω** τι πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, **ἐκτρέπω** τι τῆς ὁδοῦ ἢν ἀκολουθεῖ, **ἐν χρ. μ. τὸ μέσ. :** Ἀριστ.Μετ.367a,32 **τὴν ἀναθυμιασιν εἰσὼν περιτρέπεται** || **2) μτφ. μεταστρέφω :** Λυσ.6,13 **μή βούλεσθε εἰς ὕδος τὴν αἰτίαν περιτρέφαι,** Ἀριστείδ.1,112], αὐτ.2,420] **γυναικῆς φασὶ τοὺς ἀνδράσι περιτρέπειν τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἀμαρτήματα,** Εὐσέβ.Μυνδ.2 **εἰς τοῦναντίον τὸν λόγον περιτρέπειν** || **3) περιάγω :** ΚΔ Πράξ.26,24 **τὰ πολλὰ σε γράμμασι εἰς μανίαν περιτρέπει** || **περιτρέπω τινὰ εἰς χαράν φέρω** τινὰ εἰς χαράν, **τὸν καθιστῶ χαροῦμενον :** Ἰώσ.Α19,4,4 || κ. παθ. **ἐν κακῇ σμ. :** Σωφρ.1,26 **εἰς ἄλγημα περιτρέπεται** || **4) ὄμ. τὸ παθ. καθίσταμαι, καταλήγω, καταντῶ** Πλούτ. ἸΗ.1036F **ὁ λόγος εἰς δυνεῖδος περιτρέπεται,** Λοκ.Προσ.Πταισι.15 **τὸ σφάλμα εἰς ἄλλο μακρῶ αἰσιώτερον περιτρέπῃ** || **5) μτ. ἀπαρφ. μεταβάλλω** δι' ἀλλοιώσεως, ἀλλάσσω διὰ τροποποιήσεως : Πλάτ.Κρατ.418B **καὶ τοῦναντίον περιτρέφε μνηστὴν τὸ δέον καὶ ζημιώδες** || **6) ὀνοσιεπία, ἀνοσοδομίζω :** ΠΔ Σοφ.Σαλ.5,24 **ἡ κακοτοαγία περιτρέφει θρόνους δυναστῶν,** Πλούτ.Μορκ.7, Λοκ.Χάρ.7 **χειμῶν . . καὶ γνώφος ἐπέσων ὀλίγου δειν περιτρέφεν ἡμῖν τὴν ναῦν** || κ. παθ. : Πλούτ. ἸΗ.831I **περιτροπέης Ὀδυσεύς** || **νεώτ. ἐν τῷ μέσ. τ. ἐπὶ σκάφους, ἀνατρέπομαι ἐκ μετασπίσεως τοῦ κέντρου τοῦ βάρους ἢ ἐκ τῆς βίας τοῦ ἀνέμου, ὁδῶς ὥστε ἡ τρόπις νὰ ἐέλθῃ πρὸς τὰ ἄνω, δ.ημ. σοδερίωρῳ, σουρβετώρῳ** || κ. μτφ. : Τραγ. Ἀδέσπ.547,4 [ὑψος] **περιτρέφεν ἡ χρόνος τις ἢ φθόνος** || **7) ὄμ. μτφ. διαστρέφω, διαστρεβλῶ :** Ἀθῆν.Ἰατρ.π. Ὀρειβ.ἀδέβ.21I || **8) ἐκμηδενίζω, ἀκυρῶ, καταστρέφω :** Πλάτ.Φαῖδ.951B **μή τις ἡμῶν βασιανία περιτρέφῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα [λέγεσθαι]** || **9) ἀνατρέπω, ἀνασκευάζω, ὑποπνίω** εἰς ἀντιφάσεις, **μεταβάλλω :** αὐτ.ἈΕ.370,4 **νῦν δὲ περιτρέπει σεαυτὸν, δευματούμενος στερήσασθαι τῆς ψυχῆς** || κ. μέσ. : Διογ.Λ 3,35 **διδάσκοντες ὅτι περιτρέπεται, ἔγραφε διαλόγον κατά Πλάτωνος** || κ. παθ. : Λοκ.ΖΤραγ.49 **τὸ παράδειγμα περιτρέπεται,** Δαμάσι. Αρχ.7

10) καταρρέω, ήττώμαι έν τινι συζητήσει: Φιλόδ. Σημ.29'. **11)** απόστρέφω έκ τινος: Σίμων.7,58 δουλί' έργα και δύνη περιτρέπει |κωδ. περιτρέπειν| **12)** τό παθ. επί θέρματος, πτυχούμαι: Γαλ. Χρ.Μορ.3,12'. **13)** 'Ησ. «περιτρέπεται» |λιγγία». **14)** αυτόθ. περιπέλομαι, συμπληρωτὸν κύκλου, τήν περιδόν μου: 'Οδ.Κ.469 περί δ' έτραπον ώραί |μηνών φθινόντων|. **15)** ρηματ.π. περιτροπο- περ, περιτροπή, περιτροπάδην.

περιτρέφω, παραι. περιτέτροφα ('Απολλ.Ρ.2,738), κάμνω τί να παύσω, να πήξη περίε, δλόγυρα: σούτ. **αύτη** ηηγυλις άργινόεσαν άεί περιτέτροφε πάχνην κ. παθ.: 'Ιλ.Ε.903 μάλα δ' ώκα περιτρέφεται κωκώντι |περιψηγνυται ταράττοντος του τυροποιού, 'Οδ.Ξ.477 σακέεσαι περιτρέφετο κρύσταλλος |σχόλ. «περιηλέσεται», Μάρκ.Αύρ. 12,1 μηδέ μήν αίσθησις του περιτεθραμμένου σοι σαρκιδίου, Γαλ.2,504'. || κ. έν μτφ. χρ.: Νίκ. Θαρ.299 άλογος περιτρέφει κραδίην.

περιτρέχω κ. μυν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. περιθρέ- ζομαι ('Αριστφ.Βάτρ.1931 κ. περιδραμούμαι |αύτ. Σφ.138|, άόρ. Β' περιέδραμον. |αύτ. |Ιηπ.561, άπορφ. άορ. α' περιθρέξει |αύτ. |Θεσμ.657|, παραι. περι- δεδράμηκα (|Πλάτ.Κλειτ.410Α| κ. περιέδδραμα |'Απολλ.Ρ.3,676, Μαν.2,298|, τρέχω κύκλω, κινούμαι δλόγυρα ταχέως, περιστρέφομαι: Θέσων.505 και με βιάται σίνος. . . τό δέ δώμα περιτρέχει, 'Α- ριστφ. Σφ.138 ού περιδραμείται σφών ταχέως δειρ άτερος, Ξεν.Οικ.138 περιτρέχειν και κυ- διαστών και άλλα πολλά μανθάνει' || περιτρέ- χω είς ταύτων περιστρέφομαι και καταλόγω, έπαν- έρχομαι είς τό αυτό σημειών: Πλάτ.Θεαιτ.200C άναγκασθήσεθε είς ταύτων περιτρέχειν μυριά- κεις ούδέν πλέον παιοντες, αύτ.Κλειτ.410Α περι- δεδρόμηκεν είς ταύτων ό λόγος' **2)** τρέχω τήδε κίεκει, ηηγιών έδώ κι έκει: Κρατίν.52 αί δέ πυηάζουσι περιτρέχοντες, Πλάτ.Συμπ.173Α πρό τόυ δέ περιτρέχων όπη τύχουμι, Λυσ.30,2|, 'Αλεξ.174.1 κύκλω περιτρέχειν και βοάν' **3)** τρέ- χω πανταχού, είμαι πανταχού παρών, πάγκοινος: Πλάτ.Θεοίτ.202Α ταύτα μέν γάρ περιτρέχουσα ησαι προσέφασθαι, Διον.'Αλ.Δειν.2 όνομα έμφε- ρόμενον και περιτρέχον τό κοινόν, τό περιτυχόνι' || ή περιτρέχουσα έταιρεία ή κοινή έταιρεία: Πλάτ.'Επιστ.333Ε έκ τής περιτρέχούσης έταιρείας ταύτης τής τών πλειετων φίλων' || τέχνη πε- ριτρέχουσα επί τής ρητορικής, ή πανταχού δια- δεδομένη: Κοϊντιλ.2,21,7'. **4)** γεν. κυκλοφορώ, κινούμαι: Πλωτιν.6,3,24' || ή περιτρέχουσα ύγρό- τής ή ενυάρχουσα, έπικρατούσα, περιρρέουσα ύγρότης, ύγρασία: Πλουτ.'Ηθ.67Ε περιτρέχου- σαν ύγρότητα και περιεργίαν άπειναι τής χει- ρός' **5)** κ. νεώτ. μτ. αίτ. τρέχω περίε τίνος, περιέρχομαι τι: 'Αριστφ.Βάτρ.193 ούκουν περι- θρέξει όδτα τήν λιμνήν κύκλω, ΚΔ Μάρκ.6,55 περιέδραμαν όλην τήν περίχωρον έκείνην, Κάλθ. 'Οδ.4,10,4 περιτρέχει τήν θάλασσαν και τήν γήν όλην' || περιέρχομαι, άνοχητύν τι: 'Αριστφ. Θεσμ.657 περιτρέξει τήν ούκνα πάσαν και τας σκηνάς και τας διόδους διαβαρσαι' **6)** τρέχω, δραμών περιβάλλω, περικυκλώ |τίνα: 'Ηρ.8,128 τόν δέ Βληθέντα περιέδραμε όμιλος' || κ. επί του ώκεανού, περιβάλλω, περιθρέχω, περιζων- νώ: Διον.Περ.41 ώκεανός περιέδραμε γαίαν'

7) μτγν. επί πραγμάτων, διερχομαι, διατρέχω καθ' όλην τήν έκτασιν, έξαπολύμαι πανταχού: 'Απολλ.Ρ.3,676 περιέδδραμεν σφρα νοούσας' **8)** μτφ. περιέρχομαι, διαδίδομαι πανταχού: Μαν. 2,276 φήμη κακή περιέδδραμεν αυτούς' **9)** έρ- χομαι περί τινα όθλιως, όθ. δολιπέομαι: 'Αριστφ. |Ιηπ.56| ναυουργάτα πως παρδραμών ύφραπά- σας αύτός παρέθηκε τήν ύπ' έμού μεγαμήνην.

περιτρίω έπ. τρέμω έκ φόβου, όθ. φεύγω τήδε κίεκει έκ τρόμου: 'Ιλ.Λ.676 λαοί δέ περίτρεσον άγροιώται |σχόλ. «έτρεσον άλλυδεις άλλος, τρέ- μοντες διεσκορηθήσαν άλλος άλλου»|.

περιτρίμμα-ατος |τό| κ. νεώτ. έσφατόνγν. του περι- τρηται έν Φιλ.Μηχ.Βελοπ.72,9.

περιτρίσις-εως |ή| μτγν. κυμωτοέρης διάτρη- σις, διατρήσις: 'Ηλιόδ.Χερ.π.'Ορειβ.46.11,35.

περιτρίττος-ον μτγν. ό κύκλω διάτρητος, έν χρ. μ. τό ούδ. περιτρίττων ός ούδ. διάτρητος όρι- ζόντια δοκός έν πολεμική μηχανή: Φιλ.Μηχ.Βελοπ. 55,5, 'Ηρων.Βελοπ.93,9 περί τό περιτρίττων, αύτ.10 τά κάτω περιτρίττα.

περιτρίτης-ους-ές μτγν. Ιων. τ. του μη άπαν- τάντος περιτραγής ό λινω τραχύς, σκληρότα- τος: Νουμήν.π.'Αθήν.7,315Β από μακρόν άείροις σκορίον ή όρφον περιτρίτھےα.

περιτρίτης-ους-ές μτγν. κ. νεώτ. ό τετριμμένος πάντοθεν, ό λινω έφθαρμένος, λειωμένος, φωγωμέ- νος, όθ. άφρατος έκ τής πολυχηροτίας: Δασμό.ΑΠ.6,63 ένθα περιτρίθενν όξυ χάραγμα πέλει, -περιτρίθι σχοινία' **2)** μτφ. κατάκο- πος έκ τής πολλής έργασίας, άποκεκημητός, άπο- κωμωμένος: 'Απολλ.Ρ.1,1175 περιτρίθεις χείρας.

περιτρίθω κ. νεώτ. τριθώ τί περίε, έκ πάντων των μερών ή έλαφρώς: Ευστ.1327,12 τώ δεξιώ γόνати περιτρίθει τό άριστερόν σκέλος' **2)** όθ. τριθώ δλόγυρα και φθειρω δια τριθής, περιφθει- ρω: Φιλόστρ.'Ηρ.2,1 περιτρίθεις ά χρόνος |τό άγαλμα| κ. παθ.: 'Αριστφ.Ζ1.637β,13 έχουσι δέ τά περα περιτρίττειμένα και χροιάν μέλαιναν' κ. παθ.: Λυκόφρ.790 κόγχος όλημ περιτρίθεις' || μτφ. τό άρα. τής μτχ. κτ. πληθ. οί περιτρίττι- μένοι τά περιτρίτματα, καθάρματα: 'Αρρ.'Επίκτ. 2,6,5' **3)** δια τριθής καθιστώ τί καθαρόν, άπο- καθαίρω τριθών: Νόω.Δ.6,190, αύτ.4,110.

περιτρίγυρα έπίορ. δημ. γύρω-γύρω, δλόγυρα.

περιτρίγυριζω μυν. δημ., άόρ. περιτρίγυρισα, παθ. άόρ. περιτρίγυρισσηκα, μτφ. παθ. παραι. περιτρίγυρισμένος, περιβάλλω τί γύρωθεν φάτι- νος πράγματος, όθ. επί κήμων, ούλης κττ., φρά- τω δια τινος γύρωθεν, περιφράττω: περιτρίγυ- ρισα τό περιβάλλω με φραγκοσυκιές' **2)** μτφ. επί πλήθους ατόμων, περιβάλλω, περικυκλώ τινα: Διγεν.'Ακρ.228 άρχοντοπούλες έχρονται τήν πε- ριτρίγυριζων, και διηγησάτι δ' όνειρον, - στή στυ- γμη οί γυναικες περιτρίγυρισαν τόν πληγωμένον' **3)** περιέρχομαι: 'Αραβ.Μύθ.Χαλ.1,136 έπεριτρίγυ- ρισα όλον έκείνο τό νησίον. . . και τό εύρον έρημον' **4)** όθ. μτφ. περιφέρομαι περί τινα, περιεσίνω, όπως έπιτύχω ώφέλημα τι: περιτρίγυ- ρίζει τόν θεϊόν του μήπως και του δώση ή πο- τα-, - τήν περιτρίγυριζων πολλα γαμησαί.

περιτρίγυρισμα |τό| δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του περιτρίγυριζώ βλ.λ.

περιτρίζω μτγν. ποι., παραι. περιτέτριγα, τριζώ γύρωθεν, όλως: Κόϊντ.12,431 θεϊνον. . . τρώσις πε- ριτρίτγυτα, αύτ.14,265 |ιθη|, Γρη.Νακ.1,404D.

περιτρίμμα-ατος |τό| κ. νεώτ. τό δια τριθής ή άλλως πως από τινος πραγματος άποβαλλόμε- νον μέρος, άπότρίμμα, θρύμμα, άπόρριμμα' || όθ. μτφ. άνθρωπος ευτελής, ούπιδανός, πομπήστρος, ήδ. συκοφάντης, στρεψοδικής. ά. κάθορμα: 'Αριστφ.Νεφ.447 φευδών συγκολλητής, έρρησιε- ηής, περιτρίμμ' άγορας, δλεθρος γραμματεύς |ήν|, Κωμ.'Αδίσπ.889' **2)** μτγν. ίατρ. παρασκευ- οσια δι' έντρίθην: Κριτ.'Ιστρ.π.Γαλ.12,447.

περιτρίττος-ον ό γύρωθεν τετριμμένος, έκ τρι- θής λέπος καταστός, έντελής ώμοσχημένος, Ισο- πεδωμένος: Χρησμ.π.Σχόλ.Εύρ.Ρήσ.638.

περιτρίχως-ον νεώτ. ό καθ' όλην τήν έπιφά- νειαν του σώματος φέρων τριχας, ό έχων αώμα

κεκαλυμμένον ὑπὸ τριχῶν : περιτρίχον βακτήριον [τὸ φέρων καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος του μαστίγια ἢ βλεφαρίδας].

παριτριχῶ -ὠ μ. γυν. κ. μ.σν. περιβάλλω, καλύπτω ὑπὸ τριχῶν, ἐν χρ. τὸ παθ. : Πολυδ.4,192, Μακάρ. Οὐιλ.298,5 **παριτριτριχῶται** καὶ **παριπεφρακται**.

παριτριφίς-εως ἴη ἰσχόλ. ἡ γύρωθεν τριβή : Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.256 **ἀνερευγόμενον** τῇ **παριτριφίει**.

παριτρίχος-ον μ. γυν. κ. νεώτ. ὁ δλος τριῶν, περιφθοσ, περιφθεις : Ὀππ. Ἀλ.2,309, Παναδ. Χριστ.Τεμπ.8 **τὰ περισσότερα εἶχαν μαζωχθῆ** εἰς τοὺς περισσότερῶνας **περίτρωας**.

παριτρωῶ-έω ποι. τρέμω κατὰ πάντα τὰ μέλη, τρέμω ὁλος λίαν : Κόνιν.13,184. || μ. αἰτ. τρέμω λίαν, παροπαλῶ τίναί : αὐτ.3,182 **ὡς** **δτε θῆρα διαφονδῶν** . ἢ **μῆλα περιτρωέουσι**, αὐτ.364. || μ. γενικ. τρέμω, τρομάζω **ἐξ** αἰτίας τινός : Ἀρστ. 861, Ὀππ. Ἀλ.4,194. || μ. δοτ. τρέμω, τρομάζω διὰ τῆ : αὐτ.1,293, αὐτ.4,202. || κ. μέσ. : Ὀδ.Σ.77 **σάρκες δὲ** **παριτρωέοντο** **μέλεσσι** ἰαί **σάρκες ἔτρεμαν** **περὶ** **τὰ** **μέλη**. || κ. ἀπολ. : Κόνιν.1,477.

παριτρωάδην ἐπίρρ. περιδεῶς, ἐμφθῶδες : Φάλ. Ἐπιστ.109 **παριτρωάδην** **ἔχω** **πρὸς** **τὴν** **δικην**.

παριτρωάδην ἐπίρρ. μ. γυν. ἐπ. περιστρεπτικῶς, δι' ἀναστροφῆς : Ἀπολλ.Ρ.2,43 **ἢ** **δῆ** **δ** **ἀσπετα** **μῆλα** **παριτρωάδην** **ἐτάμνοντο** [πολυάριθμα πρόβατα ἀπεχώρισαν τοῦ ποιμνίου δι' ἀναστροφῆς].

παριτρωή ἴη κ. νεώτ. ἡ πράξις κοί τὸ ἀποτέλεσμα τῆς περιτρίψεως, περιστροφή : Σιμων.1,8 **ἐτέων** **παριτρωάδων**, Πλάτ.Θεαιτ.209B, αὐτ.Πολ.546,4 **ὄταν** **παριτρωαὶ** **ἐκάστοις** . . **περιφθοράς** **συνάπτουσι**, Ἐπιγρ. **παριτρωή** **ἔτους**. || πορομ. ὑπέροση **παριτρωή** [σχόλ. ἐπὶ τὰς τὰ αὐτὰ ποιούτων πολλὰς καὶ μηδὲν ἀνούτων, ἢ ἐπὶ τὴν ταχέως τῆ προτόντων]. 2) μετατροπή, μεταλλαγῆ, ἐναλλαγῆ, διαδοχῆ, ὁδ. φρ. ἐν **παριτρωή** ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον κατὰ σειράν, κατὸ διαδοχῆν ἡ περιοδικῶς : Ἡρ.2,168 **τάδε δὲ** **ἐν** **παριτρωῇ** **ἐκαρποῦντο** **καὶ** **οὐδ'αμὰ** **ὔωται**, αὐτ.3,69. || μ. γυν. κ. νεώτ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. ἐκ **παριτρωῆς** : Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,2, Ἀριστοτ.Ἠθ.4,311,24, Δίων Κ 53,1, αὐτ.54,19, -τὸ **θεάτρον ἀναδιδοῖται** ἐκ **παριτρωῆς** **ἔργα** **ξένα** **καὶ** **Ἑλλήνων** **αυγγραφέων**. 3) μ. γυν. ἀνατροπή, ἀναποδογύρισμα : Πλάυτ.Ἡθ.639F **ὠθισμαὶ** **καὶ** **παριτρωαὶ** **ἀλλήλων**. 4) ὁμ. μ. γυν. ἐν εἰδ. σημ. ἐν τῇ ρητορικῇ ἡ **παριτρωή** τοῦ λόγου τὸ στρέφειν ἐπιχειρήματα προβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου ἐναντίον αὐτοῦ, ἡ ἀνατροπή, ἀνασκευὴ τὸν ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου ὑποστηριζόμενων διὰ τὴν ἰδίῶν αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων : Σέξτ. Ἐμρ. Πυρ.2,128, Δαμάσκ. Ἀρχ.13.

παριτρωικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἐκ **παριτρωῆς**.

παριτρωικός-ον μ. γυν. ὁ περιστρεφόμενος, περιθινούμενος, κύκλω φερόμενος, στριφογυριζόμενος : Πλάυτ.Λύσι.12 **ἐνδῶσαι** **τινὶ** **τόνω** **καὶ** **παριτρώπου** **κινήσεως** **ἐκπαλῶν** **φερομένων**. 2) ἡ γενικ. τοῦ ἀρσ. **παριτρώπου** ὡς οὐσ. Ἡσ. «ἰλιγος».

παριτρωῶ-έω ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ περιτρίψεω, ὁδ. ἐν ἀμτθ. χρ. περιστρέφωμαι κύκλω, περιπέλομαι, περιοδικῶς ἐπανέρχομαι : Ἰλ.Β.295 ἦμῖν **δ'** **εἰνατός** **ἔστι** **παριτρωένων** **ἐνιαυτὸς** **ἐνθῆδε** **μυμόντσοι**. 2) μτθ. τρέπω, στρέφω τῆ ἐκ τῶν περὶξ πρὸς τὸ κέντρον, συγκεντρώω, περισυνάγω : Ὀδ.1465 **πολλά** **μῆλα** **παριτρωέοντες** **ἐλάσυνον**.

3) ἐλάσυνω τῆδε κἀκεῖσε, περιπέλω : Ὑμν. Ἐρμ.542 **παριτρωένων** **φῶλ'** **ἀνθρώπων**.

παριτρωάζω μ. γυν. κ. μ.σν. περιτρίχω βλλ. : Ἀπολλ.1,9,26 **παριτρωάζων** **τὴν** **νῆσον**. || νεώτ. ἐπὶ ἴππων καὶ ἰπνέων, τροχάζω κυκλωτέρως κ. παθ. : Εὐστ.Πον.75,27 **βοαίσις** **ἐργαδίσις** **παριτρωάζεται**. 2) μ.σν. βραῖνα, πορεύομαι περὶξ : Ἰππιατρ.33 **περιπατεῖτω** **ἡρέμα** **παριτρωάζων**.

παριτρωάλος-ον κ. μ.σν. ὁ περιτρωχὸς βλλ. ὁδ. **παριτρωάλος** **κουρά** ἰδιάζων τὶς τρόπος κουράς, ὄνομαζόμενος καὶ σιόφιον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐκείρετο ἡ κόμη κύκλω ἐκ τῶν κάτω : Φώτ. ἐν λ. σιόφιον. || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **παριτρωάλα** ὡς ἐπίρρ. ἐν φρ. **παριτρωάλα** **κείραμαι** **κείρω**, κόπτω τὴν κόμην μου κύκλω, δλόγυρα : Ἡρ.3,8 **κείρονται** **δὲ** **παριτρωάλα**, **ὑποξυρῶντες** **τοὺς** **κρατάφους**, Πλάυτ. Ἡθ.261F **τὰς** **δὲ** **θλητέας** **ἰνὰγάξαι** **παριτρωάλα** **κείρεσθαι**.

παριτρωάξ-άδος ἴη μ. γυν. ἡ τὰς ὁδοὺς περιτρίχουσα, περιπλανώμενη, περιδρομάς, φοιτὰς, κοινὴ γυνή, πόρνη : Ἰγνάτ.Θεοφ.6.

παριτρωασμός (ἰδ) μ. γυν. κ. νεώτ. τροχασμὸς περὶξ τινός, τὸ νὰ τρέχη τις κυκλικῶς : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.6,22,10 [δ.ἀνάγν. περιστροχασμός].

παριτρωόχῳ (ἰδ) μ. γυν. κ. μ.σν. τροχὸς περιστρεφόμενος περὶ ἀξῶνα : Πάππ.1060,9 **ὁ** **ἀξων** **ἐν** **τῷ** **παριτρωόχῳ** **ἰδ** **ἀξων** **ἐνηρμοσμένος** **ἐν** **τροχῷ** **καὶ** **μετ'** **αὐτοῦ** **περιστρεφόμενος**, Τζέτζ.Χιλ.11,607 **ὁ** **ἀξων** **μετὰ** **παριτρωόχου**.

παριτρωοίσις (ἰδ) μ. γυν. κυκλικὴ περιστροφή : Ἀντυλλ.π. Ὀρειβ.6,22,10 [δ.ἀνάγν. περιστροχασμός].

παριτρωοῦμαι (ἰδ) νεώτ. ναυτ. σύσκειον ἀποτελούμενον ἐκ σκαίου μετ' ἀραβοκόμβων ἐν χρήσει κατὰ τὰς ἀπάρσεις πρὸς ἄρσιν καὶ ἀνολικὴν τοῦ ἀγκυρίου κύλω ἡ ἀλύσσεως.

παριτρωός-ον (ἡπεριτρίχῳ) ὁ κύκλω περιτρίχων, ὁ κύκλω φερόμενος, ὁδ. κυκλωτέρως, στρογγύλος, περιφερής, ὁ ἔχων μνηοειδὲς σχῆμα, μνηοειδῆ μορφήν, ἐπὶ τοῦ μετώπου ἴππου : Ἰλ.Π.455 **ἐν** **δὲ** **μετώφῳ** **λευκὸν** **σῆμ'** **ἐτέτυκτο** **παριτρωόν** **ἤτε** **μῆν'**. || μ. γυν. κ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἡ τῆς σελήνης : Ἀπολλ.Ρ.3,1229 **παριτρωόν** **φέγγος** **Ἡελίου**. || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ ὄμμα : Τρωϊοῖδ.518 **παριτρωόν** **δμματος** **ἀσπῆν'**. || κ. ἐπὶ πίλου : Καλλ.ἀπ.124. || κ. ἐπὶ κυκλωτέρου λίμνης : Διον. Περ.987 **παριτρωός** **ὄδασι** **λίμνη**. 2) μ. γυν. ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. **παριτρωά** ὡς ἐπίρρ. ἐν φρ. **παριτρωά** **κείραμαι** **παριτρωάλα** βλλ. **κείραμαι** : Ἀγαθ.1,3.

παριτρωῶ-άω μ. γυν. ποι. περιτρωάζω, περιτρίχω : ΑΠ.7,338. κ. μ. αἰτ. : Καλλ.Δήλ.28 **πολλῆς** **ε** **παριτρωόωσι** **οὐδαί**. || κ. ἐν τῷ μέσ. τ. : Ἀρστ.815 **ταὶ** **δύο** **δ'** **ἀν** [ἀλωα] **λειμῶνι** **παριτρωάαντο** **λίμνην**.

παριτρωῶ μ. γυν. ποι. τρύζω κύκλω, δλόγυρα, γογγύζω χαμηλοφώνως : Κόνιν.14,36 **ταὶ** **δ'** **ἀλαγνὸν** **μύγμα** **παριτρωόωσι** **δινηκέες** **ἀλλήλοισι**.

παριτρωήσις-εως ἴη ἰσχόλ. μ.σν. διάνοιξις ὁπῶν, διατρίβητις κύκλω : Παῦλ.Αἰγ.6,90.

παριτρωῶ-άω μ. γυν. μ.σν. ἀνοίγω ὁπῶς, διατρυνῶ κύκλω, κάνω τρύπες δλόγυρα : Ἀέτ.9,38, Παῦλ.Αἰγ.6,3.

παριτρωῶ σχόλ. μεγάλως θλιθῶ, λίαν λυπῶ, καταλυπῶ : Σχόλ.Ἐμρ.Φοίν.873.

παριτρωῶ-άω μ.σν. κατατρίχω, βασανίζω ὄλως, ἐν χρ. τὸ παθ. : Δαμασκ.Ἰω.Ἐπιστ. πρὸς Θεοφ. περὶ εἰκότων133 **νόσφ** **παριτρωθῆεις**.

παριτρωῶ, μέλλ. **παριτρωέσθαι** [ἰουκ. Ἐνυπν.28], ἀόρ. **παριτρωάται** [Ἀριστφ. Ἀχ.258], τρώγων **περὶξ** ἐκ πάντων τῶν μερῶν, δλόγυρα : Ἀριστλ.Ζ1.605a,4 **αὶ** **δὲ** **ἴπποι** **περιλάθουσι** **καὶ** **καθαίραται** **παριτρωόωσι** **αὐτὸ** **ἰδ**. **ἀνάγν.** ἀποτρώγουσαι, Φερεκρ.13 **παριτρωῶντες** **τοὺς** **δακτύλους**, Λουκ.Τίμ.8 **8** **οἱ** **δὲ** **τὰ** **ὄσπτα** **γυμνάσαντες** **ἀκριδῶς** **καὶ** **παριτρωόντες**. 2) μτφ. περιφαιρῶ, ὑπεξαιρῶ, ἀπογυμνῶ : Ἀριστφ. Ἀχ.258 **μὴ** **τις** **λαθῶν** **σου** **περιτρωῆ** **τὰ** **χρῆστα**, αὐτ.Σφ.672. 3) ὁμ. μτφ. ἐνοχλῶ τίνα, μέμφομαι, φέγω, πειράζω : αὐτ.596 **αὐτὸς** **δ'** **ὁ** **Κλέων** **ὁ** **κεκραξίδεμας** **μόνον** **ἡμᾶς** **οὐ** **παριτρωέει**.

91 ἡμέρας μὲν καὶ τὸν βασιλεῖα ἡμέραν περιυβρί-
 σαι ἐξέθελα, Ἰώσα.ΑΙ.7,6.1. Ἰουλ.Λόγ.5,152Α εὐ
 οἶδ' ὅτι περιυβρίζω τὸν ἄνδρα, Ζώσιμ. Ἰστ.485,
 6 περιυβρίσε τε καὶ ἀπελαυνεσθαι ἐκέλευσεν'
 || κ. μτ. δύο αἰτ. : Ἀριστφ.Σφ.1319 τοιαῦτα πε-
 ριυβρίζεν αὐτοὺς ἐν μέρει, αὐτ.Θεσμ.535' || μτγν.
 κ. μτ. αἰτ. πράγμα : Πλούτ.Κόμ.18 περιυβρίσαν
 οἱ πολλοὶ τὰ θεῖα καὶ κατεγέλασαν' || κ. ἐν
 τῷ παθ. τ. : Ἦρ.2,152 περιυβρισμένους εἴη πρὸς
 αὐτῶν, αὐτ.4,159 τῆς τε χήρης στερισκόμενοι καὶ
 περιυβριζόμενοι, αὐτ.4,159, Ἀριστφ. Ἰπν.727, Φιλ.
 1,488 φυχὴ ὑπὸ λαιμαργίας περιυβριζομένη.

περιόλακτῶ-έω μτγ. ὑλακτῶ πέριξε τινός, γαυ-
 γίζω δλόγυρα : Ἰουλ.Λόγ.2,888B' || κ. ἐν μτφ. χρ. :
 Ἀχιλλ.Τάτ.2,29 ἡ ὀργὴ περιόλακτῶσα τὴν
 καρδίαν.

περιόλμνητος-ον μτγν. κ. μον. ὁ πανταχοῦ ὑ-
 μνούμενος, ἐγκωμισζόμενος δι' ἄσμάτων, πολυῦ-
 μνητος ἢ ἄξιος πολλῶν ὕμνων, ἐγκωμισιατικῶν ἄ-
 σμάτων : Εὐσ.Εὐαγγ. Ἰν.16 τὰ περιόλμνητα τῆς θεο-
 σαφείας ἄθλα.

περιόλομαι μτγν. βρέχομαι πέριξε, ὄλαος δι' ὕε-
 τοῦ, περιβρέχομαι : Στράβ.14,2,20 τὸ τῆς Ἀρτέμι-
 δος ἱερῶν . . ὁ πεπιστευκάσι περιόλοισαι.

περιόλινζω γλωσσ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου,
 ἀφυπνίζομαι.

περιόλινος-ον μτγν. ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγερθεὶς,
 ἀφυπνισθεὶς : Ἀριστόδημ.8,1J.

περιόφινω μτγν. ὕφαινω τι πέριξε, δλόγυρα
 εἰς τι, προσυφαίνω τι καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν,
 ἐν χρ. μ. τὸ παθ. : Πολυδ.7,62 περίφριζα καὶ οὕτω
 περιφρασμαίνα, Ἄν. Ὀξ.3,9.

περιόφαιεν ἀπαρφ. ἄορ. β' τοῦ ρ. περιεσθίω
 βλ.λ. : Διόδ.Σ.5,33.

περιόφαις-οὐς-ές μτγν. ποι. ὁ κύκλω λάμπων,
 ὁ δὲ βλέπων πρὸς πάσας τὰς κατευθύνσεις :
 Ὀππ. Ἀλ.2,6 οὐδ' ὅσον ἀμπετάσαι βλεφάρων πε-
 ριόφαιεα κύκλα.

περιόφαινομαι εἶμαι περίοπτος, φαίνομαι παν-
 ταχόθεν, εἶμαι ὁρατὸς πέριξε : Ἰλ.Ν.179 ὄραε κ
 κορυφῇ ἕκασθεν περιόφαινομένοιο ἰαχόλ. ἀπόρρωθεν
 ὄρωμενον, περίοπτος), Ὀδ.Ε.476, ὕμν. Ἀορ.100 ἐν
 σκοπιῇ, περιόφαινομένην ἐν χῶρῳ, βωμῶν ποιή-
 σω' || μτγν. κ. τὸ ἐνεργ. ἐν ἀμτθ. χρ. ἐν τῇ αὐτῇ
 σμν. : Παρθ.17,4' || μτγν. εἶμαι ὁρατὸς : Ἀρατ.
 517 ὅσαυ περιόφαινετα ὀκλάξ' 2) ὄμ. μτγν.
 λάμπω πανταχόθεν, εἶμαι περιλαμπρῶς, δλόλαμ-
 πρως : Πλούτ. Ἠθ.932B' 3) κ. ἐνεργ. περιόφαινω.

περιόφαινω σπαν. κ. μ. π. μτγν. ἐπιδεικνύω πέρ-
 ριξε, ἐμφρονίζω : Διόδ.Σ.17,10 ὅφασμα τὸ μὲν μέ-
 γεθος ἔχον ἱματίου, κύκλω δὲ περιόφαινω ἱριν.
περιόφαικος (τὸ) νεώτ. λεπτοῦς διαλοειδῆς φα-
 κὸς περιβάλλων πανταχόθεν, τὸν κρυσταλλοειδῆ
 φασκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ.

περιόφάλλια Ἡσ. ἐπομῆ Διονύσῳ τελομένη
 τῶν φαλλῶν.

περιόφαινα (ἡ) κ. ὄσμ. ἡ ἰδιότης τοῦ περιόφαι-
 νοῦς, τοῦ λαμπρῶς, καθαρῶς τι φαίνεσθαι, τὸ
 καταφώτιστον, καταφάνειν εἶναι πανταχόθεν, ὁθ.
 μτφ. σαφῆσιον, ὠρισμένη καὶ πλήρης γνώσις : Ἦρ.
 4,24 μέχρι μὲν νυν τῶν φαλακρῶν τούτων παλ-
 λῆ περιόφαινα τῆς χῶρης ἐστὶ ἡ χῶρα εἶναι
 ποῦ γνωστή), Ἰασι.7,28, Δημ.1102 τὸσαυτῇ περι-
 φάνατα τὸ πράγματός ἐστι, αὐτ.844' || μτγν.
 φρ. ἐκ περιόφαινας ὁράσθαι ὁράσθαι ἐκ πασῶν
 τῶν πλευρῶν, ἐντελής, τελείως : Διαν. Ἀλ.Συνθ.22,
 αὐτ.23' 2) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ ἐπιφανοῦς, τὸ
 διακρίνεσθαι, ἐπισημότης: Ἰουλ.Λόγ.3,108D' 3) ὄμ.
 μτγν. ἐπιφάνεια βλ.λ.5 : Πλούτ. Ἠθ.674Α ὅπως ἐκ-
 λιπόντος ἀνθρώπου καὶ μαραινόμενου λάδη
 περιόφαινα ὁ χαλκός' 4) ὄσμ. ὁ γρ. τοῦ πε-
 ριόφαινα βλ. λ.

περιόφανής οὐς-ές κ. μον. κ. νεώτ. ὁ πάντοθεν
 φαινόμενος, περίοπτος, ἐπι πόλεως : Θουκ.4,102
 (πόλινη) περιόφανής ἐς θάλασσαν τε καὶ τὴν ἡπει-
 ρον ὤκειον' || περιόφανῆ ζῶα ὀμοιώματα, ἰστά-
 μενα καθ' ἑαυτὰ καὶ πασιγχοθέν ὁρατὰ, ἐν ἀντιθ.
 πρὸς τὰ ἀνάγκυφα : Καλλιξ. π. Ἀθίν.5,199E εἶχον
 ἄνωθεν καθήμενα περιόφανῆ τετορμμένα ζῶα' 2)
 ὁ προκαλῶν ζωρῶν, ἰσχυρῶν ἐντύπων ἐν τῇ
 ὁράσει, ὁ ζῆρῶς ἐπιθαλλόμενος, ὁθ. προφανής,
 ὄληος, κατάδηλος, πανσιγχοθένος : Σφω.Αἰ.66 δει-
 ξῶ δὲ καὶ σοὶ τῆνδε περιόφανῆ νόσον, Ἀριστλ.
 Λυσ.75ξ, Ἰλάτ. Φιλ.31E' || ὁ πασιδῶλος : Λυσ.9,22
 ὑπὲρ τῶν περιόφανῶν ἀδικημάτων συγγνώμην
 ποιείσθε' || κ. φρ. περιόφανές ἐστίν ὅπως εἶναι
 πασιδῶλον ὅτι . . : Ξεν. Ἑλλ.7,2,17 ὡς γε μὴν καὶ
 διὰ καρτερίας τὴν πίστιν τοῖς φίλοις δισέωζαν
 περιόφανες' 3) ὁ περιήμιος : Δημ.825 ταῦτα
 οὐ μεγάλη καὶ περιόφανής ἀναίσχυντία, Λυσ.22,11'
 || ὁ μέγας, ἔρχατος : Ἀντιφάν.167 περιόφανῆς πε-
 νία' || μον. κ. νεώτ. ὁ ἐξοχος, ἐνδοξος, ἐπιφα-
 νής, ξακουστός : Βί Σοφ. τῷ βίῳ καὶ τοῖς ποιη-
 μασι περιόφανῆς, Μηναι.12,6 Βί. Ἄγ. Νικολάου πε-
 ρι τὰ βασιλεῖα διήγον ἀπόδλεπται καὶ περιόφαι-
 νεῖς, ἦρατο ἕκιν περιόφανῆ' 4) ἡ αἰτ. τοῦ
 οὐδ. κτ. συγκριτ. βαθμ. περιόφαινεστερον ὡς ἐπίρρ.
 κατὰ τρόπον πλεον φανερόν, περισσώτερον πα-
 σιδῶλον : Δημ.815 οὐδένεξ ἀναίδεστερον οὐδέ
 περιόφαινεστερον ἢ αὐτοῖς τὰ ἡμέτερα διηρητάκα-
 σιν' || ὄμ. ἡ αἰτ. τοῦ οὐδ. ὑπερθ. βαθμ. κτ.
 πληθ. ὡς ἐπίρρ. : Ἰασι.8,17.

περιόφαιναζόμοι μτγν. σχηματίζω φαντασιώ-
 δη ἔννοιαν πράγματι τινος, θεωρῶ τι ἐπιποικαίως,
 κρίνω κατ' ἐπιφάνειαν καὶ οὐχὶ κατ' οὐσίαν : Σιμ-
 πλικ. Ἐπικτ.112D περιόφαιναζέσθαι τὰ πράγματα
 καὶ μὴ κατακρατεῖν αὐτῶν τῆς οὐσίας.

περιόφαινος-ον ποι. ὁ περιόφανής βλ.λ.) : ΑΠ
 8,202 περιόφαινος τῶρος' || μτφ. ἐν φρ. περι-
 φαντος θνήσκω περιόφαινας, πασιδῶλος ἢ ἀνα-
 καλυφθείς, φανερωθείς φονεῦσθαι : Σφω.Αἰ.229
 περιόφαινος ἀνήρ θανεῖται παραπλάκτω χερὶ
 αὐγκατακτάς' 2) ἐνδοξος, ἐπιφάνης, ὀνομα-
 στός : αὐτ.599 αὐ μὲν που νεφεὶς ἀλίπλακτος
 εὐδαίμων πᾶσιν περιόφαινος ἀεί.

περιόφαινω κ. μον. κ. νεώτ. φανερώς, πασιδῶ-
 λως, προδῆλως, πασιφανῶς, ἐπισημῶς : Σφω.Αἰ.81
 μεμνητόν ἄνδρα περιόφαινω δκνεῖς ἰδεῖν, Ἀ-
 ριστφ. Ἰπν.1186, αὐτ. Πλ.948, Θουκ.6,60, Λυσ.16,8, Πλάτ.
 Μέν.91D, αὐτ. Ἐπιστ.346Α, Μηναι.12,4 Ὀρθρ. Ὀδ.9,3
 περιόφαινω ὀρώντες γενομένην τὴν ἔκβασιν ἰτῶν
 σῶν προρρήσενω.

περιόφαισις-εως (ἡ) μτγν. περιόφαινα βλ.λ.) : Πο-
 λύβ.10,42,8 εὐφῶως κείμενον πρὸς τὰς τῶν προ-
 ετρημένων τόνων περιόφαισεις ἱπρὸς ἀποφιν, ἐκτε-
 ταμένην θέανη.

περιόφαινη (ἡ) μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ περιόφαι-
 νοῦς, φωτῖσις, λάμψις, λαμπρότης πρὸς πᾶσον
 κατευθύνσιν : Πλούτ. Ἀρέσκ. Φιλ.3,5,11.

περιόφαινης-οὐς-ές μτγν. ὁ φέγγων πέριξε, ὀ-
 λόγυρα, ὁ κύκλω ἀκτινοβολῶν, ὁ πρὸς πᾶσαν
 κατευθύνσιν λάμπων : Φιλ.1,631 φῶς θεοῦ περιόφαι-
 νεσάτων' 2) ὁ φωτίζων γύρω, ὁ παντοῦ πα-
 ρέχων φῶς : αὐτ.2,505 περιόφαινης φλόξ, Μαν.6,57
 περιόφαινης μῆνη, Κατ. Ἀστρ.Κ.1,109 περιόφαινης
 ἀκτίς' || κ. ἐπὶ τοῦ Διός : Ὀρφ.ἀπ.168,22 περι-
 φαιγγές σῶμα.

περιόφαιγγω μτγν. φέγγω, φωτίζω πέριξε, δλόγυρα,
 ἐν χρ. τὸ μέσ. : Σύμμ.ΠΔ' ἱεξ,1,27.

περιόφαιδομαί μτγν. φειδόμενος διασφρίζω τι :
 Ἰουλ.26, Ἀπολλ.Κ.1,620, Πλούτ.Λουκ.3 περιόφαι-
 μενος αὐτοῦ Μιθριδάτου, Ἀλέξ.Ατ. ἡ Αὐτομ.
 ΑΠ7,534' 2) προσέχω, εἶμαι προσεκτικῶς, ὁθ.
 ἀποφείνω : Ἀρην.π. Ὀρει6,46,25,2.

περιφέρεια ἡ| κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἰων. περιφέρειη κλειστή, κυκλική ἢ περίπου κυκλική γραμμὴ ἀποτελούσα τὸ ἐξωτερικὸν ὄριον τῆς ἐκτάσεως σώματος τινος, ὁθ. περιφέρεια κύκλου ἢ καμπύλης γραμμῆς εἴη περατοῦται ἢ ἐπιφανεία τοῦ κύκλου καὶ τῆς ὅποιας πάντα τὰ σημεία ἀπέχουν ἕξ ἴσου ἀπὸ τοῦ κέντρου αὐτοῦ: Ἡράκλειτ. 103· **2)** νεώτ. κλειστὴ γραμμὴ περιβάλλουσα σφαιρικὸν ἢ παρομοίον σχῆματός αἵμα, περιμέτρος: ἡ περιφέρεια τῆς γῆς - τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου - τοῦ κίονος - τοῦ βωμοῦ· **3)** ἐπὶ σφαιρῶν, ἢ κυρτῶν τῆς ἐπιφανείας, ἢ κυρτῆ ἐπιφάνει· Τιμ. Λοκρ. 100B· || κ. ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς: Ἀριστ. Ζ 494b, 14 τὰ ὕα ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιφέρειας τοῖς ὀμοσσι· || κ. ἐπὶ κρῶνος: Πλούτ. Κ. μ. 40 ἐχαλκφεύσαι . . κρῆνη . . ὀλοαῖδηρα καὶ λετα ταῖς περιφρείαις· **4)** κυρτότης, στρογγυλότης: ἱππ. Ἀρθρ. δ1· **5)** γενικῶτ. κομπήλη γραμμῆ: Ἀριστ. Η. Ν. κ. 1102a, 31· **6)** σφαιρικόν, κοῖλον ἢ κυρτὸν σχῆμα: Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2, 49, αὐτ. 51· **7)** τόξον κύκλου: Ἀριστ. Ρητ. 264b, 25· **8)** νεώτ. τὸ μήκος τῆς καμπύλης γραμμῆς εἰς τὴν ὁποῖαν περατοῦται ἐπιφανεία τις· **9)** ὄμ. νεώτ. ἐδοσφικὴ περιοχὴ, ἐφ' ἧς ἐκτείνεται ἡ δικαιοδοσία ἀρχῆς τινος ἢ ἐν ἧ ὑπάρχει ἡ συντελεία τι τοῦ ὀρισμένου: **περιφέρεια στρατιωτικῆ** ὑποδιαίρεσις τῆς στρατιωτικῆς περιοχῆς ἀντιστοιχοῦσα εἰς μεραρχίαν - στρατολογικὴ [ἐκτασις ἐδάφους χώρας τινὸς ὑπαγομένη εἰς τὴν δικαιοδοσίαν στρατιωτικῆς τινος μονάδος ἢ ἀνήκουσα στρατολογικῶς εἰς τὴν μονάδα ταύτην] - ἐκκαπαιστική - ἐκκαπαιδευτικὴ - διοικητικὴ - σιτοπαράγωγος· || **περιφέρεια εὐρεῖα** ἢ στενὴ [ἴδου καθιερωμένον ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ἐκλογικοῖς συστήμασι καὶ δηλοῦντες ὁ πρῶτος τὴν κῆν τινος, ὁ δὲ δευτέρου τὴν κῆν ἐπαρχίας ἐκλογῆν τὸν βουλευτῶν ἢ γεροῦσιαστῶν]· **10)** νεώτ. κ. δημ. σκόπη, οἱ ὀγκῶδεις γλυτοί· **11)** μτφ. πλάνη, σφάλμα: ΠΔ Ἐκκλ. 9, 3 περιφέρεια ἐν καρδίᾳ αὐτῶν·

περιφερειακός - ἡ - ὄν νεώτ. ὁ ἀνήκειν ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περιφέρειαν βλ. λ. 91: **περιφερειακά** ἐπιμελητήρια ἰτά κατὰ τοπικὰς περιοχάς, - περιφερειακὴ ἐπιτροπὴ·

περιφερής - οὖς - ἐς κ. νεώτ. ὁ κύκλω φερόμενος, περίε κινούμενος, περιστρέφόμενος, περιπελούμενος: Ἐρμην. 4 ὡν δὲ περιφερῆς ἰὸ ἐνιούτο(ς) τελευτὴν οὐδεμίαν οὐδ' ἀρχὴν ἔχει· || κτ. ἐπέετ. κ. ἐπὶ ὄφθαλμῶν, ὁ πρὸς πολλὰς κατεβύθυνας βλέπων, ὁ ζωηρός, ὁ στροφογυρίζων: Λοκρ. Ζ Τραγ. 30 αἱ ὄφθαλμοὶ περιφερῆς καὶ κόμη ἀνασδοομένη· **2)** κυκλοτερής, στρογγύλος, κυκλικὸς ἢ καμπύλος, ἐπὶ ἐπιφανείας ἢ γραμμῆς: ἱππ. Ἀρθρ. 7, αὐτ. Ἐπίδ. 1, 26 α' σπλήν ἐπήρηθ περιφέρει ἐκυρτώματι· || κ. ἐπὶ κυκλικῶν: Φερεκρ. 143, 5· || κ. ἐπὶ ἀσπίδων: Αἰλ. Τακτ. 2, 7· || κ. ὡς ἀντίθ. τοῦ εὐθῆς: Πλάτ. Παρμ. 137E εἰτ' εὐθῆς σχήματος εἶτε περιφεροῦς μετέωρο, αὐτ. 138A, Ἀριστ. Ρητ. 243a, 12· || τὸ οὐδ. **περιφέρως** ὡς οὖσ. κυκλικὸν σχῆμα: αὐτ. Α' Υπ. 73a, 39· || ὁμο. τὸ οὐδ. ὡς οὖσ. **περιφέρεια** βλ. λ.: Πλάτ. Πολ. 436B ἀλλὰ φαίμεν ἂν ἔχειν αὐτὰ εὐθῆ τε καὶ περιφέρως ἐν αὐτοῖς, Διοσκ. κ. 6, 48· **3)** ἐπὶ σώματων, ὁ σφαιρικός, σφαιροειδής: Δημόκρ. 164, Πλάτ. Φαῖδ. 108B, αὐτ. Συμπ. 190B, Ἀριστ. Οὐρ. 293a, 7 **περιφέρως** τὸ σχῆμα τῆς γῆς, Ἐπίκ. Ἐπιστ. 2, 50 **περιφέρως** σχηματισμός, Φιλῶδ. Θαν. β· **4)** ὁ ἡμισφαιρικός, ὁ ἐν εἶδει τροῦλλου: Δημήτρ. 13 **περιφέρως** στέγαι· **5)** ἐπὶ ὄφους, ὁ τετορνευμένος, περίεχνος, περίκομος: Διον. Ἀλ. Συνοδ. 22, αὐτ. Ρητ. 10, 13 τὰ στρογγύλα καὶ τὰ περιφέρῃ προοίμια· **6)** ὁ περιβάλλων, περιέχων, περικυκλῶν: Εὐρ. Ἐλ. 430 δῶμα περιφέρως θριγκοῖς τόδω· **7)** ὁ σφαλλόμενος,

ὁ μὴ σταθερός, κυμαινόμενος, τρικλιζών: Εὐρ. Ἰων. 743 **βακτρω** δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός· **8)** κτ. ὄρω κ. ἰων. τ. περφορῆς βλ. λ.

περιφερικός - ἡ - ὄν νεώτ. ὁ περιφερειακός, περιφερής, ἰδ. ὁ καμπύλος, ὁ εἰς σχῆμα περιφερής: **περιφερικὴ τροχία**· || κ. ἐπιρρ. - ὡς.

περιφέρων (τό) μων. πλάσιον, περιβύρων, εἶδ. ἐπὶ εἰκόνα, ἐλαφρῶς κυρτὸν μετ' ἄλλων ἐπίθετον μέλος: Μιχ. Ἀττά. ἐν Σάθ. 1, 47 εἰκῶν . . ἢ Ἄγρια Αἰκατεριὰ μετὰ περιφέρων ὄργυρων διαχρῶσαν· **2)** ὄμφ. σημ. ἐν οὐτ. 69 ἕτερον βλαττῖον κίτρινοτριβλαττον, ἔχον μέσα γρῶφα καὶ περιφέρεια ἐσωφόρια.

περιφερόγραμμος - ὄν ὁ περιβαλλόμενος ὑπὸ κυκλοτεροῦς γραμμῆς, ὁ ὑπὸ περιφερικῆς γραμμῆς ὀριζόμενος, ἀντίθ. εὐθύγραμμος: Ἀριστ. Οὐρ. 286b, 14, Στράβ. β, 5, 1, 2 **περιφερόγραμμο** σχήματος . . τὴν βάσιν καὶ τὴν πλευράν, Σιμηλ. Οὐρ. 413, 4.

περιφέρω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., νεώτ. κ. δημ. ὄρω. α' **περιφέρα**, φέρω τὴν γῶν, κυκλοτερώς, ὁθ. συνεκδ. φέρω τὴν πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις, παντοῦτα: Ἡρ. 4, 36 τὸν ὀσάτον περιφέρω κατὰ πάσαν γῆν οὐδὲν σιτεῖόμενος, - περιφέρουσι (ἦ - οὐν) τὸν ὀσάτον - τὸν ἐπίταφιον· || φέρω τινὴν μετ' ἑμαυτοῦ περίε, περιώω, κουβαλῶ μαζί μου ἔδω κ' ἐνεῖ, γυρίζω κἀπὶ ἢ ἔναν ποταῦ: αὐτ. 64 ὄλους ἀνδρας ἐκδείραντες καὶ διατείναντες ἐπὶ ζῦλον ἐπ' ἱππων περιφέρωσαν, Εὐρ. Ὀρ. 464 τὸν Ἄγαμέμνονος παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρωσαν, Ἀριστ. Ἐκκλ. 128, αὐτ. ἱππ. 1395, Μέν. Σαμ. 29, ΚΔ Μῶρκ. 6, 55 ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραδαῖσι τοῖς τοῦς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν ὄπου ἦκουον ὅτι ἐκεῖ ἔστι, αὐτ. Κορ. 2, 4, 10 μὲ περιφέρωεν εἰς πάντα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως· || κ. παθ., μτ. αἰ. τόπου: Ἡρ. 1, 84 δικασάντων ὡς περιενεχθέντος τοῦ λέοντος τὸ τεῖχος ἔσονται Σάρδιες ἀνάλωτοι [ἐνεχθέντος περὶ τὸ τεῖχος]· || φέρω τῆδε κάκεισε τινά, ἀπάνω - κάτω ἀνευ σκοποῦ: Πλούτ. Κοιστ. 37 περιφέρω καὶ χρωμένως ὡσπερ ἀτρώτους καὶ ἀφύχους ἡμῖν;· || κ. μέσ. φερόμαι τῆδε κάκεισε, πορευόμεν, πηγαῖων ἀπάνω - κάτω, τριγυρίζω, τριγυρῶν· Ξεν. Κυν. 3, 5 **μανικῶς** δὲ περιφερόμενα ὑλακτοῦσι περὶ τὰ ἴχνη, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 189, 5 ὁ ὄννος περιφέρων ἐστὴν κλίνη μω ἀπάνω, Ψυχάρ. Ταξ. 163· κ. παθ.: ΚΔ Τούδ. 12 **νεφέλαι** ἀνυδροῦ ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμεναι ἰδ. γρ. παραφερόμεναι· **2)** ἐπὶ φαγητῶν, φέρων τὸ ἔδεσμα κύκλω, ὀλόγυρα, προσφέρω, δίδω εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας: Ξεν. ΚΠ 2, 22 ἤρξασα μὲν ὁ μάγειρος ἀπ' ἐμοῦ τὴν πρῶτην περιόδον περιφέρων· κ. παθ. ὁ αὐτ. ἐγένετο κρέα ἐκάστω ἡμῶν τρία ἢ καὶ πλείω τὰ περιφέρωμενα· **3)** μτν. περιστρέφω, στρέφω τὴν πρὸς πάντας ἢ πρὸς πάσας τὰς κατεβύθυνας: Πλούτ. Μῶρκελλ. 20 **ἡσυχία** σὺν ἐκπλήξει γενομένης, τὴν κεφαλὴν ἐπάρας καὶ περιενεγών· || κ. μέσ.: Πλάτ. Συμπ. 190A οἱ κυδιστῶνες εἰς ὄρθον τὰ ἀκέλη περιφερόμενοι κυδιστῶσι κύκλω· κ. παθ. ἐν τῇ τακτικῇ: Ἀσκληπιάδ. 10, 4 τὰ συντάγματα περιενεχθέντος, Αἰλ. Τακτ. 25, 5, Μηναί. 1, 2, 10 **Συνε** Θωμᾶ Δεφουρικινῶ ἀλλ' ὀπωσθῆποτε περιφερόμενος ἴστασι· || τὸ ἐνεργ. κ. ἐν ἀπὸθ. χρ. περιστρέφομαι: Ἐπιγρ. Ἐφέσου ὡς ὁ σπεῖθον περιφέρει κύκλω· || μτν. κ. νεώτ. π - τὸ βλέμμα φέρω, στρέφω τὸ βλέμμα πρὸς πάντας ἀλλεπαλλῆλος, εἶς τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου: Πλούτ. Ἄγ. 18 τὸ βλέμμα διεφθαρμένον καὶ συντετήκως ὑπὸ λύπης περιήνεγκεν εἰς τοὺς παρόντας, - περιφέρει ἀνήσυχια βλέμματα· **4)** κινῶ τὴν περὶ τὴν περιφέρωσι: Ξεν. ἱππ. 7, 2 **σαν** δὲ περιενεγῆκη τὸν πόδα· **5)** ἐν τῷ μέσ. τ. περιστρέφομαι, κύκλω φερόμαι, περιέλωμαι: Ἡρ. 1, 207 κύκλω τῶν ἀν-

παρηγορηθέντων περιφερόμενος, Πλάτ. Παρμ.138C ἐν τῷ αὐτῷ ἄν περιφερόιτο κύκλῳ, Ἀριστλ. Οὐρ.290a,5, Ἀθην.4,156C ὡσπερ τοὺς πύρεσσοντας περιφερόμενα ὄραν' || κ.ἐπί περιόδου τοῦ ἐνοιαίου: Ἦρ.4,72 ἐνοιαίου δὲ περιφερόμενου αὐτῆς ποιεῖσι τοῖόνδε'. 6) ὄμ. τὸ μέσ. αἰωρούμενος περιπλανῶμαι, αἰωρούμι γύρω, ἐδώ κι ἐκεῖ: Πλάτ. Ἀπολ.19C ταῦτα γὰρ ἐωράτε καὶ αὐτοί. . Ζωκράτη τινὰ ἐκεῖ περιφερόμενον 7) μτγν. εἶμαι ἀσταθῆς, κυμαινόμενος: Πλούτ. Αἰμ.27 ὁ τῆς περιφερομένης καὶ προσισταμένης ἄλλοτ' ἄλλοις εἰμαρμένης λογισμός, αὐτ.Γάλβ.δ' 8) τὸ ἐνεργ. μεταφέρω, ἀναφέρω, προσάγω: Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.1,54 τὴν ἀπορίαν περιφέρειν εἰς τοὺς δικαστάς. 9) μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς λόγον, αὐξήτησι τὸ μέσ. περιστρέφομαι, στριφομερίζω περὶ τι: Πλάτ. Γοργ.517C οὐδὲν παυόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ περιφερόμενοι, αὐτ.Νόμ.659D' || δδ. ἀνάγοι διηγεκῶς εἰς τι, ἐνδιατριβῆ διατριῶς: αὐτ.Πολ.456B ἤκαμεν ὄρα εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι'. 10) φέρω τὴν πέριξ διὰ τοῦ λόγου, ἀνακοινῶ δημοσίᾳ, καθιστῶ εἰς πάντας γνωστόν: Πλούτ. Ἠθ.80F τοῦτο διηγούμενος καὶ περιφίρων κ. καθ. : Πλάτ. Πρωτ.343B τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα, αὐτ.Πολ.402A, αὐτ.Δημ.δδ.383C, Πολύδ.β.5,9,4 κατέγραφον δ' εἰς ταῦς τοίχους καὶ τὸν περιφερόμενον στήχον'. 11) φέρω τὴν περὶ ἑαυτὸν, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, καθιστῶ τὴν ὑποχείριον, ὑποτάσσω: Πλούτ. Περ.15 κομίδῃ περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, αὐτ. Γάλβ.8 κ. καθ. : Ἀππ.Μηθριδ.68 ἐς Ῥωμαίους πάντα περιηνέχθη'. 12) δδ. φέρω τίνα εἰς τινα κατάστασιν, περιάγω, κατατῶ: Πλούτ. Ἠθ.165B εἰς ἀπάθειάν τινα δοκεῖ τῷ ἀσιπτά τῷ θεῖου περιφέρειν, αὐτ.546C, Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.5,43 τὴν Ἰταλίαν περιφέρειν εἰς λιμὸν, αὐτ.Λιθ.86'. 13) ἐν τῷ παθ. τ. περιέρχομαι, διδομαι ἀποκλειστικῶς εἰς τινα: Ἰππ.Γιν.δὲ τὸ σπέρμα ἐς θῆλυ περιηνέχθη'. 14) μτφ. ἐπὶ τῆς διανοίας, φέρω τὸν νοῦν μου περὶ τι ἢ ἐναλλάξ εἰς διάφορα πράγματα ἢ γεγονότα: Ἦρ.δ.86, β' αὐτε μέννημαί τὸ πρῆγμα οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τούτων [οὔτε με φέρεῖ ὁπίσω] ἰὸ νοῦς μου εἰς τὴν γνάσιν ἢ ἐνθύμησιν οὐδὲνδὲ ἐκ τούτων τὴν πραγμάτων'. || κ. ἐπὶ τῆς μνήμης: Πλάτ. Λάχ.180B περιφέρει δὲ τίς με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων'. || κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ὑπόνοιαν: Πλούτ. Ἠθ.522C'. 15) περιστρέφω, περιδινίζω, κάμνω, πινῶ νὰ ἰλιγγιᾶ, παραφέρω, καθιστῶ παράφορον, δδ. εἰς παραπροσύνην ἀγω, τρελλάινω: ΠΔ Ἐκκλ.7,817 ἢ συκοφαντία περιφέρει σαφὸν καὶ ἀπόλλυσι τὴν καρδίαν εὐγενείας αὐτοῦ' κ. καθ. παραφέρομαι, καθίσταμαι, γίνομαι παράφορος, ἐμμανής: Πλούτ. Καῖσ.32 λογισμός αὐτὸν εἰσέη μάλλον ἐγγίξουσαν τῷ δεινῷ καὶ περιφερόμενον τῷ μεγέθει τῶν τολμωμένων, αὐτ.Διών.11, ἴωσ.Α117,5,2 κακοῦ μεγέθει περιφερόμενος. 16) ἐν ἀρτθ. χρ. φέρω τὰ γύρωθεν, τὰς τοῦ περιβάλλοντος ἐπιδράσεις, δδ. ὑπομένω, ὑποφέρω, ἀντέγω: Θουκ.7,28 οὐδέ τις πλειω χρόνον [ἐνδύμει] περιείσιν αὐτούς, Θεόδωρ.Φ19,121, ἴωσ.Α117,6'. 17) ἐπιβά, διαρκῶς ἔρα τὰς εἰδοῦς: Ἀππ. Ἐμφ.Πολ.2,149, αὐτ.153 περιφέρειν τὰς εἰδοῦς'. 18) ἀναλαμβάνω, ἀνακατῶ τὰς δυναμείς μου: Ἠσ. π-α.6 κ. τῆς νόσου'. 19) ἢ μτχ.κτ. πληθ. περιφερόμενος ἐπιρρ. εἰκ. καὶ ὡς ἔτιχε, στὰ κουτουροῦ: Ἀριστλ. Μεταφ.985a,14 περιφερόμενοι τύπτουσι 20) ρημ.ατ. περιφορά, περιφερῆς, περιφέρω.

περιφίμως ἐπίρρ.- μτγν. κύκλῳ, κυκλοτερώς, διὸ κυκλικῶς σχήματος, ἐν κυκλωτέρῃ μορφῇ: Πρὸκλ. Ὑπερείδ.3,6' || ὡς ἐν κύκλῳ, κυκλικῶς: Διοσκ.4,169'. 2) κυκλῆδόν: Ἠρωκ. Ὀρ.δ.

περιφεύγω ἔκφευγω, διαφεύγω τι: Ἰλ.Μ.322 εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε, Πλάτ.Νόμ. 677B ὡς οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν, Μέν. Μον.467, Πλούτ. Ἠθ.171E πῦρ ἀπειρακπέτους καὶ ἀλογίστως περιφεύγοντες ἐμπήλοισιν εἰς ἀνοήδους' || μτ. αἰτ. πράγμ. ἐκφεύγω τὴν δυνατότητα τινος: Πινδ.Ο.2,108 ἐπεὶ φάμιος ἀριθμὸν περιπέφευγεν ἢ ἄμμος ἐκφεύγει τὴν δυνατότητα τῆς ἀριθμήσεως, τὴν ἀριθμῶσιν, δὲν ἀριθμεῖται'. 2) ἰδ. διαφεύγω νόσον, περιγιγνώμι, σφίχουμι: Ἰππ.Προγν.23, Ἀριστλ.Ζ1 604a,10, Δημ.1256 ὥστε .. μῆτε τοὺς οἰκείους μῆτε τῶν ἱατρῶν μὴδὲνα προσδοκῶν περιφεύξασθαι με'. 3) ἀποφεύγω εἰδικῶς τι: Ἰππ. Ἀγμ.48 περιφεύγειν δὲ χρῆ ἐν τῇ ἐπιδέσει δὼκας μὴ κατὰ τὴν καμὴν πολλῶ τοῦ ὀδονίου ἠθρομένον ἔσται ἐκ τῶν δυνατῶν.

περιφίμαι ἐπίρρ. δημ. ἐξέχω, κάλλιστα, ὠραιότατα: διασκεδάσαμε - ἐμίλησε - ἐτραγουῶ - ἔθεσε - ἐφέρθηκε περιφίμαι.

περιφίμιζω μον. φημιζῶ, καθιστῶ, κάμνω τινὰ περιφίμιον κύκλῳ, πανταχοῦ, δδ. διαφημιζῶ εὐρέως: FM 517,17 περιφίμισαι σε ἔχω εἰς πάσαν τὴν γῆν: κ. καθ. : Διγεν. Ἀκρ.2269 καὶ τοῦ Χασρόου τὸ σπαθὶ τὸ περιφίμισμενον'. 2) ἀναγγέλλω, ἀνοκοινῶ δημοσίᾳ: Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,46.

περιφίματος-ον μτγν. ὁ εὐρέως πεφημισμένος, περιφίμος: ΨΚολλισθ.1,38, αὐτ.3,18.

περιφήμος(-η-σιν) [φήμη] κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχω μεγάλην φήμην, ὁ πολὺ πανταχοῦ πεφημισμένος, περιώνυμος, ἔξακουστός: Ἀρχ.χλ.63, Ὀρφ. Ἀργ.24 Εὐδούλου τε καὶ Ἡρακλέους περιφήμον ἔμμεϊν, Πολυδ.5,158 περιφήμος αὐτογράφους, Εὐστ.Πον.229,48 εἰσι δὲ τινες περιφήμοι ἐν τοῖς τοιοῦτοις'. 2) μον. νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. ὁ ἐξαιρετός, ἐξοχος, θαυμαστός: Ἀχμ. Ὀνειροκρ.194,7 περιφήμον καὶ μέγιστον ἀξίωμα, περιφήμος φίλος, -περιφήμη τοποθεσία. - περιφήμος μελέεις. - περιφήμα ταξίδι'. 3) μτγν. ἐν κακ. σμ. ὁ διαδόχτος, περιδόχτος: Παύλ. Ἀλ.Ν.3.

περιφθέγγομαι μτγν. φθέγγομαι, διμιλῶ πρὸς πάντας τοὺς πέριξ, μετὰ παντός εἰδῶς ἀνθρώπων: Γολ.4,448 διαναστῆμαι καὶ περιφθέγγεσθαι.

περιφθειρομαι ἀποθ. φθειρομαι πέριξ, ἐκ πάντων τῶν μερῶν, δδ. καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι ἐντελῶς: Φιλ.2,627 τοὺς ἐξεπαταμένους καὶ περιφθειρομένους λαούς, Γρηγ.Νύσστ.2,17B περιφθειρομένων τῶν δακτύλων ἀφῆ τῶν ἀραχνείων νημάτων, αὐτ.1063A'. 2) Ἠσ. κρμιοῦμαι, ἐλαττοῦμαι'. 3) περιφθειρομαι, περιπλανῶμαι πρὸς φθοράν, βλάβην, ἀφανισμόν ἑμαυτοῦ ἢ ἄλλων: Ἰσοκρ. Ἐπιστ.9,10, Λυκούργ.40 ἀνδρας καθ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γήρας ὀδῶν περιφθειρόμενος'. 4) τοὺς φθειρας συλλέγω, φειρίζομαι: Κόνων.π.4'.

περιφθίνυθω ἐπ. περιφθειρομαι βλ.11, παντελῶς καταστρέφομαι, ἐξολοθρεύομαι: Ὀρφ. Λιθ.521, αὐτ.515' φύλλα περιφθίνυθουσι ὑφ' ἄλμης.

περιφιλήθω μον. μτγν. ὁ ἐξαιρετῶς πεφιλημένος, λιαν ἀγαπητὸς, ποταυαγοπημένος: Ἀππ. Ἐμφ. Πολ.4,85 ἀγχοτάτω τε δυτα καὶ περιφιλήθων ἀπανσιν ἐν τῷ τότε.

περιφιλά-ω μτγν. φιμῶ τι, περικλείω πέριξ, δλόγυρα, καλόπτα, ἀκεπάλα τελείως διὰ πῶματος, ποματιζῶ, ατουῶνω: Ἀφρικαν.Κεστ.45V, ΨΔημόκρ. Ἀλχ.48B, Ζῶσ. Ἀλλ.141B, Σουῖδ. ἐς χύτρας καινάς ἐνέβαλλον καὶ περιφιμώσαντες αὐτάς εἶχον ἐν ἐτοίμῳ πρὸς χρεῖαν.

περιφίμως-εως [ή] μτγν. κ. νεώτ. περικλύψις, περισφιγγίς διὰ περικλύψεως, δδ. εἰδ. πλημμελῆς ἀνατομικὴ κατασκευὴ τῆς πόσθης οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπισυρθῇ αὐτὴ εἰς τὴν βάλανου' πρβλ.Γολ.19,445 «περιφίμως εἶστιν ἀπο-

συρέντος του της βαλάνου νεύρου, ως μηκέτι επι-
σύραι την πόσθη δύνασθαι ἰδ.άνανγ. παραφι-
μωσις: 'Αντυλλ.π.'Ορειθ.50,5,2, Παύλ.Αγ.6,55.

περιφλεθίτις-ιδος (ή) νεώτ. Ιατρ. φλεγμονή του
περιβάλλοντος τὰς φλέβας συνδετικού Ιστού στε-
νώματα συνδεδεμένη προς την φλεβίτιδα.

περιφλεγής-ος-ές μτν. κ. νεώτ. ὁ γύρωθεν,
πάντοθεν φλεγόμενος, σφόδρα καυστικός: Πλούτ.
'Ηθ.699B δίφος .. περιφλεγέστατον.

περιφλεγμαιών μτν. κ. μαν. περιφλέγομαι,
είμαι γύρωθεν, πάντοθεν, φλογισμένος: Γρηγ.Νύσσο.
1,768D περιφλεγμαιών τῷ τύφῳ, 'Ανν.Κορν.12,
357D τάκτος πάντα περιφλεγμηνε.

περιφλέγω μτν. κ. νεώτ. καίω, ανάπτω,
φλέγομαι, φλογίζομαι γύρωθεν, ἐκ πάντων τῶν
μερῶν: Πλούτ. Ηθ.648C τῶν τόπων ἐμπύρων θ-
των καὶ περιφλεγόντων' 2) μτφ. φλέγω, θερ-
μαίνω τὴ γύρωθεν, πάντοθεν, περιφλογίζω, κατα-
κοίω: Φιλ.2,391 θέρος περιφλέγει τὰ γεννώμενα,
Διάν Χρ.36,47' || κ. μτ. αἰτ. ὑποσοουμένης: Πο-
λυδ.10,51 πρὶν ἢ τὸν ἥλιον περιφλέγειν κ. παθ.:
Πολύδ.12,25,2 ἀνθρώπων περιφλεγόμενον' || ὁμ.
περικαίωμαι, καφαλίζομαι: Φιλομ.Γυναικ.7,12' κ.
μτφ.: Πλούτ.'Ηθ.498B' 3) κατακοίω, καίω ὁ-
λως: αὐτ.651B καταπιμπράναι καὶ περιφλέγειν,
Σωφρ.1,72' κ. παθ.: Τζέτζ.'Εξηγ.'Ιλ.143,9 οἱ (τοῖχοι)
ὑπὸ πῦρός .. περιφλέγησαν.

περιφλεγώς μτν. μετὰ μεγάλης φλογισκό-
τητος, καυστικότητα: Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.1 πλὴν
εἴποτε διφλέσας περιφλεγώς δεξος ἦπτεον.

περιφλέκτως μτν. περιφλέγω βλλ.' || μτφ.
μετὰ ἰσχυροτάτου, σφοδροτάτου πάθους: Εὐνάν.
ΒΣοφ.455B αὐ ταγχάνων τῆς ἐπιθυμίας ταυτὸν τι
τοῖς ἐρώσις ἐμμανὺς καὶ περιφλέκτως ἐπαθον.

περιφλέσις-εως (ή) μτν. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τού περιφλέγω, ἀνάφλεξις, θέρμαν-
σις πάντοθεν' || ὑπερβολικός, ὑπέρμετρος, ἀν-
πόφορος καύσαν: 'Αέτ.7,106.

περιφλευσμός (ή) μτν. περικαυσίς, ἐπικαυ-
σίς, καφάσιμα: 'Ακύλ.ΠΔ Δευτ.28,22.

περιφλέω φλέγω γύρωθεν, πάντοθεν, περικαίω,
ἐπικαίω, τσουρουφλίζω, ἐν χρ. μ. τὸ παθ. ἐπι-
καίωμαι, περικαίωμαι, φούρωμαι, τσουρουφλίζο-
μαι: Διοσκ.2,25 γαλῆ περιφλευθεῖται ἰδ.άνανγ.
περιφλεγεισάι' || ὁμ. παθ. περιφλογίζομαι, περι-
βάλλομαι ὑπὸ φλογῶν, πυρός, κατακαίωμαι: 'Ηρ.
5,77 κρομαίμεναι ἐκ τεχνῶν περιπεφλευσμένων
πυρὶ ὑπὸ τῷ Μήδω.

περιφλιθῶ-άω δ.άνανγ. τοῦ περιφλῶ ἐν Νικ.
'Αλεξ.62.

περιφλῶ μτν. ποι. περιπλήθω ἐκ τινος, απαρ-
γῶ ἐκ πλησμονῆς, εἶμαι πολὺ γεμάτος ἀπὸ κατῆ:
Νικ.'Αλεξ.62 περιφλιάντος ἀλοιφῆ ἰσχυλ. κερι-
σφριγάντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει.

περιφλιμα-ατας (τῷ) ἔπιγρ. στοά, ἀρτόφων: 'Επιγρ.
'Αφροδισιάδος τοῦ Ζήνωνος 'Αττάστος τὸ
περιφλιμα ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέθηκεν.

περιφλογίζω πάπ., μαν. κ. νεώτ. φλογίζω τὴ
γύρωθεν, πάντοθεν: Πάπ., Παλλδ.'Ιστ.Λαουσ.989A.

περιφλογισμός (ή) μτν. ἡ πράξις καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τού περιφλογίζω, περικύκλωσις διὰ
φλογῶν, περιφλευσμός, περικαυσίς: Σύμμ.ΠΔ
Δευτ.28,22, Θεοδοτ.ΠΔ Δευτ.28,22.

περιφλοῖω ἀποφλοῖω πέριξ τῆ, ἀφαιρῶ ὀλόγυ-
ρα τὸν φλοῖον, ξεφλοῦδιζω ὀλόγυρα: Θεόφρ.Φ1
9,5,3, αὐτ.Πυρ.72, Διοσκ.1,20' || κ. μέσ.: αὐτ.
4,148' κ. παθ.: αὐτ.1,19 ἐστι δὲ κακὰς ὁ βάρυς
καὶ μετὰ τὸ περιφλοῖσθαι ὑπέρυθρος.

περιφλοῖος-ον ὁ πάντοθεν ὑπὸ φλοῖου περιβα-
λλόμενος, ἔχων πέριξ, ὀλόγυρα φλοῖον: Ξεν.Κυν.
9,12 χρῆ δὲ εἶναι τὰς ποδαστράδας σμίλακος
πεπλαμένας, μὴ περιφλοῖους.

περιφλοῖσμός (ή) ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα
τοῦ περιφλοῖω, ἀποφλοῖωσις, ἐκκαθάρσις ἀπὸ
τοῦ φλοῖου, ξεφλοῦσιμα: Θεόφρ.ΦΑτρ.5,15,1.

περιφλῶ δ.τ. τὸ περιφλεῖω βλλ., ἐπὶ κεραυ-
νοῦ, ἀσανθρακῶ: 'Αριστοφ.Νεφ.396 καταφρόνγει
βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζώντας περιφλάει.

περίφορος-ον κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ μεγάλου φόβου
κατεχόμενος, σφόδρα πεφοβημένος, κατεπιτη-
μένος, περιδεής, περίτρομος: Αἰσχ.'Ικ.736 περι-
φοδὸν μ' ἔχει τάρβος ἐπιτρώως πολυδρόμου
φυγῆς ἀφελος εἰ τί μοι, Θεουκ.6,36, Ξεν.'Αν.3,1,12,
Λυκούργ.40 ὄραν δ' ἦν ἐπὶ μὲν τῶν θυρῶν γυ-
ναϊκᾶς ἐλευθέρως περιφόδους, 'Υπερείδ.'Αθ.13'
' || κ. μτ. γενικ. πράγμα. Πλάτ.Φαῖδρ.239B περιφο-
δος τοῦ καταφρονηθῆναι' || κ. μτ. ἐμπροθ.
διαρ.: 'Αριστλ.ΗΕὑδ.1229b,7 πρὸς τὸν θάνατον
μαλακὸς καὶ περίφοδος, Πολύδ.5,74,3 περίφοδος
περὶ σφῶν αὐτῶν.

περιφορῶ-έω φοβῶ λίαν, τρομάζω τινά, ἐκφοβί-
ζων ἐκδιώκω: Φώτ. κ. Σουδῆ. ἐν λ. στροβεί' || κ.
ἐν τῷ μέσῳ τ. μεγάλως φοβοῦμαι, ὁδ. ἀποφροῦγα
τινά λίαν ἐκ φόβου: Ξεν.Κυν.9,17 διὰ τὸ περισφ-
δεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ἰδ.άνανγ. πεφοβῆσθαι),
περιφόδους ἐπιγρ. μτν. μετὰ μεγάλου φόβου,
περιδεῶς: 'Επικ.ἀπ.532, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,22 ἀναρῶς
δικαιέμενοι καὶ περιφόδως, Πλούτ.'Αρπ.29.

περιφοίνισμα μτν. χροία τὴ πέριξ, καθ' ὅλην
τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ διὰ πορφύρου χρώματος,
χρωματίζω ἢ κρῶνω τὴ ὀλόγυρα κόκκινον: Γρηγ.
Νύσσο.1,199B κἂν περιφοίνισῃ τὸ εἶδος.

περιφοίνισσις-εως (ή) μτν. ἡ πράξις καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ περιφοίνω, τὸ φοιτᾶν, συγχάζειν
εἰς διάφορα μέρη, ὁδ. περιπλάνησις: Πλούτ.Λίσθ.
20 πλάνης ὄργεσθαι καὶ περιφοίνισέως τινος.

περιφοῖτος-ον ὁ περιστρεφόμενος, περιπελόμε-
νος: Παρμ.10,4 ἔργα σελήνης περιφοῖτου' 2) ἐπὶ
προσ., ὁ περιπλάνωμενος, τριγυρίζων ἐδῶ κὶ ἐκεῖ:
Καλλ.'Επιγρ.28,3 μισῶ καὶ περιφοῖτον ἐρώμενον
(ἐπὶ ἐρωμένω μὴ σταθεροῦ, ἀλλὰ ἀλλάσσοντος
ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἐραστάκι, αὐτ.38,2, Νόνν.
Δ 3,297' 3) ἐπὶ τῆς φυσικῆς, ὁ φερόμενος, συ-
χνόζων εἰς πλείστα μέρη, ἐδῶ κὶ ἐκεῖ: Φιλ.1,484
φυχὴ περιφοῖτος καὶ περιπλανωμένη.

περιφορῶ-άω φοιτῶ, συγχάζω, ηγηναίω ἐδῶ κὶ
ἐκεῖ, περιπλάνωμαι: Κρατίν.245 Βουθᾶς περιφο-
ρῶ, 'Αριστλ.ἀπ.616, 'Αριστείδ.Λόγ.26(14),18, Φιλ.1,305
περιδλεῖσθαι καὶ περιφοῖτᾶν' || κ. μτ. αἰτ.:
'Ιππ.Δι.1,6 φυχὴ περιφοῖτώσα τὰ μόρια τὰ ἀμυ-
τῆς, Φιλῶστρ.Σοφ.Προοίμ. περιφοῖτᾶν τὰ ἄσπη.

περιφορά (ή) κ. μαν., νεώτ. κ. ὁμη. ἡ πρά-
ξις τοῦ περιφέρειν, τὸ φέρειν τὴ πέριξ, ὀλόγυρα,
τὸ δίδων, τὸ προσφέρειν τὴ κύκλω, ἐπὶ φαγητῶν ἐν
δειπνῷ: Πολυδ.6,55 ἐτὸ δὲ περιφέρεισθαι τὰς με-
ριδᾶς περιφορᾶν Ξενοφῶν ὠνόμασεν: Ξεν.ΚΠ
2,24 καὶ ἐν ταύτῳ περιέφερε τὸ τρίτον, δπαρ
δὴ λαίπην ἦν τῆς περιφορᾶς, - ἡ περιφορά ταῦ
'Επιταφίου' || ὁδ. τὸ ἐν δειπνῷ προσφερόμε-
νον εἰς τὸς συνδαιτυμόνας ἔδεσμα, φαγητόν:
'Ηρακλ.Ταρ.π.'Αθῆν.3,120C καὶ μάλιστα τὰς εἰδι-
μῶνας προπαρατίθεισας περιφορᾶν, αὐτ.7,275B'
2) [περιφέρωμαι] τὸ κύκλω φέρεσθαι, κυκλικὴ πε-
ριστροφή, κίνησις περιφερικῆ, περιστροφικῆ' Ἦσ.
εἴ κατὰ κύκλον κίνησις, ἐπὶ τροχῷ: Εὐρ.Βάκχ.
1067 κυκλόυτο δ' ὥστε τόξαν ἢ κυρτὰς τροχῆς
τόρῳ γραφομένης περιφορᾶν' || ἐπὶ τῷ αὐ-
ρανοῦ καὶ τῶν οὐρανόων σωματῶν: 'Αριστοφ.Νεφ.
172 ζητούντες αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς καὶ
τὰς περιφοράς, Ξεν.'Αν.4,7,5, Πλάτ.Φαῖδρ.247C,
αὐτ.Νόμ.898C τὴν δὲ οὐρανοῦ περιφορᾶν ἐξ ἐ-
νάγκης περιάγειν, αὐτ.Πολ.546A, αὐτ.Πολιτ.271A,
αὐτ.274E, 'Αριστλ.Μετ.341a,2, αὐτ.Οὐρ.291a,35, 'Ε-
πικ.Φύσ.1,10,1ῶσα.Α1,1,1 αὐτὸν ὠρᾶν περιφορά,

- ή περιφορά τής γῆς περί τόν ἥλιον· 3) ὁδ. ὁ περιστρεφόμενος τοῦ οὐρανοῦ θόλος· Πλάτ Πολ. 101C, αὐτ. Θεοαίτ. 153D δηλαῖ ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορά ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος· 4) κτ. ἐπέκτ. ὁ οὐρανός, οἱ οὐρανοί· Κριτί. 25, 31 ἡ ὑπερθε περιφορά· 5) περιστροφή, συστορόφη, περιτύλιξις· Εὐδουλ. 73 περιφοράς κυκλοῦμενος, ὠσπερ κυλισθὼς στέφανος· 6) μτγν. μτφ. κοινωνικῆς σχέσεως, συναναστορόφη· πρὸβλ. συμπεριφορά 1)· Πλούτ. Περ. 5 ἐπιστεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελές . . . καὶ μεμουσαμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς· 7) ὁμ. μτγν. πλάνη, σφάλμα· ΠΔ Ἐκκλ. 2.12 13, γρ. τοῦ παραφορά, αὐτ. 7, 26 τοῦ γνῶναι ἀθεοῦς ἀφρασύνην καὶ ὀχληρίαν καὶ περιφάραν· 8) μτγν. περιζῶμα ἢ περιφερές βάθρον ἐν ἐπιτυμβίους στήλας· Διόδ. Σ 17, 115.

περιφοράδην ἐπίρρο. κατὰ κυκλικὴν περιφάραν, περιστροφὴν, περιφωρῶς, περισυρτάς· Ἰνπ. 52 ὁδοιποροῦσι δὲ περιφοράδην ὡς βόες ἰδοιποροῦσι δὲ κυκλιωτέρως περιφέροντες τὸ σκέλος ὡς οἱ βόες ἢ ἐλλιπτοντες τὸ σκέλος κατὰ τὴν ἔσω χῶραν, πρὸβλ. περιστροφάδην, ἐλλίπουσι, Γαλ. 18|11, 586 τῆς ὑπ' αὐτοῦ λεγομένης ὀπισθεν ὁδοιπορίας περιφοράδην γενομένης.

περιφοράρης ἰδί ὁμη. τ. τοῦ περιφοράριος. **περιφοράριος** (ἰδί) γλῶσσα, ὁμη. περιφοράρης ὁ περιφερόμενος, γυριστής, τριφυριατής.

περιφορήμα-ατος ἰτῶ) γλῶσσα, τὸ περιφερόμενον περὶ τὴν τράπεζαν ἐδεσμα.

περιφορητικός-ἡ-ὄν μτγν. ὁ περιφερόμενος, τρέχων, ταχύς, ὁδ. μτφ. ἐπὶ λόγου· Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 10, 87 τὸν περιφορητικὸν αυενρωτᾶ λόγον.

περιφορητός-ἡ-ὄν ὁ δυνάμενος νὰ φέρεται πρὸς, παντοῦ, νὰ κουβαλιεῖται ὀλόγυρα· Ἡρ. 4, 190 οἰκήματα δὲ σύμμηκτα . . . καὶ ταῦτα περιφορητά, 3τράθ. 3, 37, Ἄπολλ. Δύσκ. Συντ. 310, 14· 2) ὁ ἐπὶ κλίνης περιφερόμενος, ὁδ. περιδόητος, διαδόητος, ἐπὶ τοῦ διαδοῦτο ἐπὶ τρυφή Ἀρτέμυκος· Ἄνακρ. 21, 2 ξανθῆ δ' Ἐρμυπύλη μέλει ὁ περιφορητός Ἀρτέμυκ· μτ. παιδιᾶς εἰρημόνο· Διφιλ 36, Πλούτ. Περ. 27 ἂν χυλὸν ὄντα καὶ φορεῖω πρὸς τὰ κατελείοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον ὀνομασθῆναι περιφορητόν.

περιφορῖνος-ον ἰφορήνῃ ὁ ὑπὸ παχέος δερμάτος περιβαλλόμενος· Διφιλ. 90 χοιρίδια περιφορῖνα κρομβώσας δλα· 2) ἄρα. κτ. πλῆθ. περιφορῖνοι ὡς οὐσ. εἶδος τῶ ὑποδημάτων· Ἐπιγρ.

περιφορῖνος-ον μτγν. ὁ φορόμενος κύκλω, περιστρεφόμενος διὰ ταχίστης κινήσεως· Μάρκ. Αὐρ. 1, 15 καὶ κατὰ μηδὴν περίφορον εἶναι· 2) τὸ θηλ. περίφορος ὡς οὐσ. ἐσφ. ὀνάγν. τοῦ περιφορά ἢ περίοδος· Λουκ. Ἀστραλ. 5.

περίφορτος-ον μτγν. ὁ πλήρης φόρτου, κατὰ-φόρτος· Ἄπολλιν. Ψαλμ. 9, 55 γλώσσαν ἀεὶ δευλόεσσον ἔχει περίφορτον ἀνίς.

περιφορῶ-έω κ. μον. περιφώρω βλλ.· Ἡρ. 2, 48 τὰ περιφοροῦσι κατὰ κώμας γυναῖκες· ἢ κ. μέσ.· Εὐστ. Πον. 13, 9 οὐκ ἀφῆσαι περιφορῶσθαι μάτην καὶ τριβεσθαι.

περιφορῶντος-ον πιδ. κακή γρ. τοῦ περιφορῖνος· Διοκλήτ. Ἐδικτ. 9, 20 ὑποδήματα Λευκαί περιφορῶντα.

περιφράγη ἡ μν. τὸ περιφραγμα βλλ.· Ἐωπ. 1, 5, 4. **περιφραγμα-ατος** ἰτῶ) ἰπεριφράσσει κ. νεώτ. φραγμός περὶ τινά τόπον, φράκτις· Ἄγαθ. 2, 4· ἢ κ. μτφ.· Τίμ. Λοικρ. 100B μελεῶν περιφράγματα ἰτᾶ ὁσάτι· 2) τόπος περιπεφραγμένος· Στράβ. 15, 1, 55 κυναγεῖ δ' ἐν μὲν τοῖς περιφράγμασιν ἀπὸ βλάστητος ταξέων· 3) τὸ ὄνω δερμάτινον περικάλυμμα ἀμάξης· Πολυδ. 1, 142 τὸ ὑπεράνω σπῆτο περιφραγμα ὁ σκῆτι εἰώθε διαλαμβάνεσθαι· 4) νεώτ. ναυτ. φρεάτιον ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου διὰ τὸν ἀντλοσίφωνα, σιφωνοθήκη.

περιφραγμός ἰδί ἰπεριφράσσει) μτγν. κ. μον. φραγμός θεθειμένος ὀλόγυρα· Χρῆσμ. Στθ. 8, 209 οὐ τελεῖσιν, οὐ περιφραγμοῖς, Σιχόλ. Νικητ. Εὐγ. 1, 107. **περιφραγμῶ**-ῶν μον. περιφράσσα, περικλείω πανταχόθεν· Νικ. Χων. Χρον. 48D τοῖς ὁστέσις . . . τὰς ἀμπέλουσ περιφραγμῶσσαν, αὐτ. 251A.

περιφράγνυμι μτγν. περιφράσσα βλλ.· Θεμιστ. Λόγ. 32, 357C τελεῖσιν τὴν πλὴν περιφραγνύαι.

περιφράδεῶς ἐπίρρο. ἐπιμελὴς, συνειτός· Ἡσ. «περιφραδεῶς περιπεφρασμένως ἐμπίρωσ»· Ἰλ. Α 466 ὠπτησάν τε περιφραδεῶσ (σχόλ. «πάνυ ἐμπίρωσ, καὶ ἐντέχνωσ»).

περιφράδης-οὐς-ές ἰφράζομαι) ὁ ἴαν περισκευμένος. ἴαν ἔμφρων, ἐπιμελῶς· Ἰγν. Ἐρμ. 464 εἰρωτᾶς μ' ἐκέσργε περιφραδέσ, Σοφ. Ἀντ. 348 περιφραδῆσ ἀνήρ.

περιφράζω, παθ. ἄρρ. α' περιφράσθην, ἐκφέρω, λέγω τὴν περιφραστικῶς· Διον. Ἀλ. Ἄμρ. 2, 4 **περιφράζων ὡδε τὴν νόησιν**· ἢ κ. ἄπολ. χρησιμοποιοῦ, μεταχειρίζομαι περιφράσεις· Φιλῶδ. Ποιημ. 5, 28· ἢ κ. παθ.· Διον. Ἀλ. Θουκ 29, Πλούτ. Ἡθ. 407A τὸ μὴ σύνθεσ . . . ὀλλὰ λοξὸν ἀτεχνῶσ καὶ περιπεφρασμένον· 2) μέσ. σκέτομαι, στοχάζομαι τὴν πανταχόθεν, πολλαχῶσ· Ὀδ. Α 76 περιφραζόμεθα πάντες νόστον, Νικ. Θηρ. 7 τοῖα περιφρασθέντος ἀλεξήτρια νόστον Ἰσχόλ. ἐγνώκωτος, μεμαθηκότος· 3) ρηματ. π. περιφρασις, περιφραστικῶς.

περιφρακτής ἰδί ἰπεριφράσσει) μτγν. ὁ οἰκοδόμος φραγμῶν· Ἀκὺλ. ΠΔ Ἡσ. 58, 12.

περιφράκτισμα-ατος ἰτῶ) μτγν. περίφραγμα· Ἀκὺλ. ΠΔ Ἡσ 58, 42 περιφράκτισμα χαλῆσ.

περιφρακτός-ον ἰπεριφράσσει) μτγν. μον. κ. νεώτ. ὁ περιπεφραγμένος, ὁ διὰ φράκτου περικεκλεισμένος· περιφρακτός χώρος· ἢ τὸ περιφρακτόν ὡς οὐσ. τὸ περίφραγμα, φραγμὸς κύκλω· Πλούτ. Θησ. 12 ὅπου νῦν ἐν Δελφίνωσ τὸ περιφρακτόν ἔστιν, Λουκ. Διόν. 6 παρὰ τοῦτοσ ἄλλοσ ἔστιν ἐν περιφράκτω, οὐ πάνυ μεγάλω χωρίω· 2) ἄστρην. περιφρακτοῖα πεδιάδες οἱ μέγιστοι τῶν κρήνην τῆς Σελήνης, ὁμοιοί πρὸς πεδιάδωσ περιφρασσομένησ ὑπὸ ὀρέωσ.

περιφραξίς-εωσ ἰή) μτγν., μον. κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ περιφράττειν, ἡ διὰ φράκτου περικείσσις· Ἄγαθ 2, 20, Βί. Νελλ. Νεοτ. 75, 5 τὴν τῶν ὑπικῶων περιφραξίν, - περιφραξίς ἀρχαιολογικὸ ὡρόν.

περιφραξίς-εωσ ἰή) ἰπεριφράζω) μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁμη. -ῆ ἡ διὰ δύο ἢ περισσοτέρωσ λέξεων ἔκφρασις μῆσ ἐνοσίωσ, οἷον νοιομῆσ λόγον ἀντὶ λέγω· Διον. Ἀλ. Πομπ. 2, 5, αὐτ. Θουκ. 29, Πλούτ. Ἡθ. 406F ἀφελὼν περιφραξίς καὶ ἀσάφειαν· ἢ νεώτ. κ. ὁμη. εἰκονικῆ ἔκφρασις ἐνοσίωσ τινὸσ, καθ' ἣν ἀντὶ τοῦ κυρίου ὄρου μεταχειρίζομεθα ἄλλωσ παραληψίωσ, οἷον τὸ ἄστρην τῆσ ἡμέρας ἀντὶ ὁ ἥλιωσ κττ.

περιφράσσα κ. μον. κ. νεώτ., ἄττ. -ττω, φράττω κύκλω, ὀλόγυρα, προφυλάττω πανταχόθεν· Ἡσ. «περιφραξάν» ἐσκέπασαν, ἐφύλαξαν· Πλάτ. Πολ. 365B ἀναβάσ καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαδῶ· Στράβ. 4, 5, 2 περιφράξαντες γάρ δένδρεσι καταβεβλημένωσ εὐρυχωρῆ κύκλον ἐνταῦθα, Πρωκ. Κτισμ. 3), Φώτ. Ἐπιστ. 28, 38 σεαυτὸν φίλας περιφράξας, Πανατ. Ἄγ. Ὀρ. 119 ὁ φιλόσοφος φρόντισε νὰ περιφράξῃ τὴ θεωρία του μὲ τῶν οὐσ· κ. παθ.· Ἰνπ. Ἀέρ. 18 αὐταὶ δὲ πῆλαι περιπεφραγμέναι, Σύμμ. ΠΔ Ψαλμ. 30(31), 22 πόλις περιπεφραγμένη· ἢ μέσ. χωρίζω ἢ ἐμαυτοῦ· Ὑπερείδ. ἀπ. 139 π- μέροσ [τῆσ σταῆσ] αὐλαί· 2) περικλείω τὴ, μωλόνω· Ἀριστλ. Ζ1 603α, 9 ἐν μέσῳ τῷ ποταμῷ φρυγανίωσ καὶ λίθωσ περιφράξαντες ὄσων στόμα καταλείπουσιν· 3) ρηματ. π. περιφραξίς, περιφρακτός, -γμός, περίφραγμα.

περιφραστικός -ή-όν μσν. κ. νεώτ. ὁ ὄντων ἢ ἀναφερόμενος εἰς περιφράζον, ὁ ἐκφράζων τὴν διὰ περισσοτέρων λόγων, ἀντίθ. μονολεκτικός: **περιφραστικὴ ἐκφορά** || κ. συγκρ.: Εὐστ.557,37 τὸ δὲ τραγικὸν **περιφραστικώτερον ἐν τῷ . . .** || νεώτ. γραμμ. **περιφραστικοὶ** τύποι τοῦ ρήματος ὁ σχηματιζόμενοι διὰ περιφράσεων, οἷον ὁ παρακείμενος καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς κττ., ἔχω γράφει, εἶχον γράφει.

περιφραστικός ἐπίρρ. μτγν. σχόλ. κ. νεώτ. κατὰ τὸν τρόπον περιφραστικῶν, διὰ περιφράσεων: Ζώσ. Ἀλκ.182B, Σχόλ. Θεόκρ.1.1.

περιφρίσω, ἄπτ. -ττω, φρίττω, τρέμω ἐνώπιόν τινος: Κόδιντ.3,184 ὡς ζῶντα νέκυν περιπεφρίκασιν' || κ. μτ. ὄπρ. φρίττω, τρέμω διὰ τι: Νόων.Δ.6,8. 2) ὀρθοῦμαι, σηκώνομαι ὀρθως, οἷον αἱ τριχῆς τοῦ χοίρου: Ρήτ.1,487 ἠλίκια περιφρίσει τὰ κέντρα, Νόων.Δ.11,502 π- κορύμβοις.

περιφρόνησις-εως ἰή| ἰπεριφρονῶ| μτγν., μσν. κ. νεώτ., δημ. -η ἢ ἔλλειψις σεβασμοῦ ἢ ἐκτίμησεως πρὸς πῖνα, ὑβριστικὴ ἀδιαφορία πρὸς τινα, καταφρόνια: Πλούτ.Κάμ.6 ὅπου δ' εἰς ὀλιγορίας τῶν θεῶν καὶ περιφρόνησιν, αὐτ.Περ.5, Εὐστ. Πον.12,1, Ζερβ. Ἰστ.110 ἀπελιπσμένη ἀπὸ τὴν περιφρόνησιν τῶν ἀνθρώπων ἐπήγε νά νηγιῆ, - ἢ πρὸς τὸ χρεῖμα περιφρόνησις.

περιφρονητής ἰδ| ἰπεριφρονῶ| μσν. κ. νεώτ. ὁ περιφρονῶν, ὁ καταφρονητής: Παχυμ.Γ.Μιχ.Παλαιολ.189D ἦν περιφρονητής χριστοῦ τὰ μάλιστα, Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βοασσ.5,302 περιφρονητὰς πατέρων καὶ μητέρων, - περιφρονητής τῆς θρησκείας.

περιφρονητικός-ή-όν μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ρέπων, ὁ ἔχων κλίσην εἰς τὸ περιφρονεῖν: Ἐθενάπ. Ἰστ. ἀπ.233D **περιφρονητικός** τῶν ὀρωμένων, Εὐστ. Πον.319,1' || ὁ ἐκφράζων περιφρόνησιν ἢ ὁ γινόμενος πρὸς περιφρόνησιν: **περιφρονητικὸς** λόγος, - περιφρονητικὸν βλέμμα.

περιφρονητικῶς ἐπίρρ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -ά, κατὰ τὸν τρόπον περιφρονητικόν, διὰ περιφρονήσεως: Χοῦμν.Ν ἐν Ἀν.Βοασσ.5,305.1.

περιφρονητός-ή-όν| ἰπεριφρονῶ| νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀξίως περιφρονήσεως, ὁ καταφρονεμένος: Ζερβ. Ἰστ.141 πλέον ὄμως περιφρονητός, εἶναι ἐκείνος, ποῦ δὲν πιστεῖται τίνατε.

περιφρόνια ἰή| δημ. ἡ περιφρόνησις, ἡ καταφρόνια: Βλαστ. Συμμ.169.

περιφροντις-ιδος-ι νεώτ. ὁ πλήρης φροντιδῶν, ὁ ὑπὸ φροντιδῶν κατεληγμένος, ὁ ἀνήσυχος.

περιφρονῶ-έω κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. στοχάζομαι, σταθμίζω τι πανταχόθεν καὶ μετ' ἐπιμελείας: Ἀριστφ.Νεφ.225 ἀεροδαῖμα καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον (αχόλ. ἀπεριεργάζομαι καὶ περισκοπῶ τὴν τοῦ ἡλίου πορείαν), αὐτ.741 σχάσας τὴν φροντιδα λεπτήν κατὰ μικρὸν περιφρονεῖ τὰ πράγματα: 2) μτ. αἰτ. θεωρῶ τὴν ἀνάξιν προσοχῆς καὶ ἐκτίμησεως, καταφρονῶ, δὲν ὑπολογίζω: Θεουκ.1, 25 περιφρονουῦντες δὲ αὐτοῦς κἀν χρημάτων δυναμίε θυγες, Διον. Ἀλ.1,71, Παναστ. Ἀγ. Ὀρ.131 μόνον ἐκεῖ βρισκονται ἀκόμα τέσσαρες χιλιάδες ἀνθρώποι που περιφρονοῦν τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας || κ. μτ. γενικ. ἰδ| Πλάτ. Ἀξ.372B καὶ ἡδὲ περιφρονῶ τοῦ ζῆν, ὅτε εἰς ἀμέλειαν οἶκον μεταστῆσόμενος, Πλούτ. Ὁσα.1 ὅπου δ' ἂν αὐθαδῶς τοῦ πιθανοῦ περιφρονῆ, ΚΔ Ττ.2,15 μηδεὶς σου περιφρονεῖται' || μτφ. ἐπὶ ἀσθενῶν, καταφρονῶ τὸ φάρμακον: Ἀρχηγ.π. Αἰε.6,8, Ἀλέξ. Τραλλ. 1,15. 3) ἀμτβ. εἶμαι περιφρονῶν, στοχαστικός, συνετός || συνευδ. εἶμαι σοφός: Πλάτ. Ἀξ.365B τὸ δὲ οὐτὸ μαλακῶς . . . ἔχειν νηπιῶν δίκην οὐ περιφρονουῶσαν ἠλικίαν ἔστιν ἰδ.γρ.1. 4) ρημ. π. περιφρόνησις, περιφρονητής, περιφρονητικός, περιφρονητός, περιφρονητέος.

περιφροῦσθῆ ἰή| ἡ περιφρόνησις: Θεμιστ. Λόγ. 2,259B **σοφιστὴν τύφου μεστών** καὶ γέμοντα περιφροῦσθῆ, Κόλουθ.197 **δαξίζομαι** ὄφρους ἴδως ἥριον ἀρεκακόα περιφροῦσθῆσι Φρέκλου.

περιφροῦράω μτγν. φυλάσσω κύκλω, ἄ περιφροῦράω: Ὀππ. Ἀλ.4,233 νῦν ἀλόχους τε περιφροῦρεω φυλάσσω.

περιφροῦρασις-εως ἰή| ἰπεριφροῦράω| νεώτ. ἡ φροῦρησις, ἡ προφυλάξις ἀπὸ κινδύνου, ἡ προστασία: ἡ περιφροῦρησις τοῦ Συντάγματος-τῶν δικαιωμάτων μου - τῆς παρουσίας μου.

περιφροῦρῶ-έω κ. νεώτ. φυλάσσω τὴν κύκλω, πανταχόθεν, περιφυλάττω, ἀποκλείω: Δίων Κ.40,36 **πέριξ αὐτό . . . περιφροῦρουν** (τὸ φροῦριον) κ. παθ.: Θεουκ.3,21 τὸ τεῖχος, ὧ περιφροῦρουντο οἱ Πλαταιῆς' || κ. μτφ.: Βέττ.Βόλ.271,8 **πλήθει βίβλων περιφρούρησαι**: 2) φροῦρῶ, προφυλάττω, προστατεύω τὴν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν ἢ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν περιφροῦρεῖ τὴν οἰκονομικὴν του τιμῆν' || κ. παθ. τυγχάνω προστασίας: Παῦλ. Αἰγ.6,105. 3) ρημ.π. περιφροῦρησις.

περιφροῦρης-ους-ές μτγν. ὁ καταπεφυραγανισμένος, ὁ κατὰξηρος: Φίλιππος π.Γολ.7,686 **περιφροῦρης** μαρσαμῶς: 2) ὁ ἀπεξηραμμένος, ὁ καθάλισμένος: Ἀλέξ. Τραλλ. Πυρ.4.

περιφροῦσις κ. περιφροῦσθῆ, ἄπτ.-ττω, παθ. ἀόρ. **περιφροῦσθῆ** ἰδ| Ἀλέξ. Τραλλ. Πυρ.4), φρύγω πανταχόθεν, καταροδιζω, καταφρονηγίζω: Θεοδοτ. ΠΔ Ἀμ.1,6, Ὀλυμπ.Μετ.292,33 κ. παθ.: Ἀλέξ. Τραλλ. Πυρ.4 ἡ ἀναλωθῆ τελείως ἡ περιφροῦγῆ ἰή οὐσιώδης ὑβρότησις.

περιφροῦσθῆ ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον περιφροῦγῆ βλ.λ., διὰ περιφροῦσεως: Σευήρ. Ἰστρ.25D **περιφροῦσθῆ** καυσούμενοι.

περιφρονῶν-ονας ἰδ| ἰβρῆνι κ. κηπ. **περίφρον**, π. Ὀμ. ἐπὶ τῆς Πηνελόπης κ. ἄ. ὀνομαστῶν γυναικῶν, ὁ περιῶν τὸν ἄλλον κατὰ τὸ φρονεῖν, ὁ λαν συνετός, φρόνιμος: Ἦσ. ἐπερίφρων ἠσφρονεέστατος, ἡ περισάως φρονῶν, συνετώτοτος α: Ἰλ.Ε.412 μὴ δὴν Αἰγιάλεια περίφρων Ἀδριαστίνῃ **ἐξ ὕπνου γάδοσας φίλους οἰκίας ἐγείρη**, Ὀδ.Α.345 **οὐδ' ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασιλεία περίφρων**, αὐτ.Π.435 περίφρων Πηνελόπειαν' || κ. ἐπὶ ἀνδρῶν: Ἦσιοδ.Α.297 κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἥραϊστοιο, αὐτ.313, αὐτ.Θ.894 **ἐκ γάρ τῆς εἰμαρτα περίφροντα τέκνα γενέσθαι**: 2) ὀδολις, πανοῦργος: Ὀππ. Ἀλ.3,205 περίφρων θήρη: 3) ὁ ὑπερήφανος, ὁ ὑπεροπτικός: Αἰσχ. Ἰκ.757 ἰδ.γρ.1, αὐτ. Ἀγ.1426 περίφρονα δ' ἔασκες: 4) μτ. γενικ. ὁ περιφρονῶν τὴ, ὁ καταφρονῶν: ΠΔ Μαικ.4,8, 28 ἦσαν γάρ περίφρονες τῶν παθῶν.

περιφροῦγῆ ἰή| μτγν. ἡ ὑπεκφυγῆ, καταφυγῆ, καταφύγιον: Πλούτ. Δημήτρ.46 **πραγμάτων πολλάς . . . περιφροῦσθῆ καὶ ἀνακωρήσεις** ἐχόντων.

περιφροῦσις-ους-ές ἰπεριφροῦσθῆ| μτγν. ὁ φυόμενος, ὁ αὐξάνων, ὁ βλαστάνων κύκλω: Διοσκ.4,103 **εἰσὶ δὲ καὶ φλομίδες διπλαῖαι, δασεῖαι, περιφροῦσις τῆ γῆ, στραγγαλῆ ἔχουσαι** τὰ φύλλα ἰδ. γρ.1. **περιφροῦσθῆ**-ατος ἰτδ| ἰπεριφροῦσθῆ| μσν. προφυλάγμα, προφυλακτήριον, φυλακτό: Νικ.Χων. Χρον.223D τὸ ἀρχαῖον αὐτῷ περιφροῦσθῆμα τὸν σταυρὸν ἀποτραχηλισάμενος.

περιφροῦσθῆ ἰή| μσν. ἡ προφυλακῆ, ἡ ἐμπροσθοφυλακῆ: Γεννάδ.1617'.

περιφροῦσθῆ μτγν. κ. σχόλ., ἄπτ.-ττω, περικλιῶ καὶ φυλάσσω τὴν κύκλω, πανταχόθεν: Ἰώσ.Π.1 5,10.1 **περιφροῦσθῆ** τὰς τούτων ἔξοδους ἰκδδ.1. Σχόλ.Εὐρ. π.εκ.1209' κ. παθ.: Φιλ.Μιχ.Βελον.Ε3,29. Σχόλ.Θουκ.1,93 τῷ τελεῖε **περιφροῦσθῆσαν**: 2) ρημ.π. περιφροῦσθῆ, περιφροῦσθῆ. **περιφροῦσθῆ** μτγν. ἀναμεινγῶς, ἀνακατώνων κ. παθ.: Φιλ.2,656 **περιφροῦσθῆ** βλας.

περιφύσησις-εως (ή) ἰαχρ. περιφυσῶ ἰσν. φύσησις πανταχόθεν : Οἴκουμ. εἰς Ἄποκ.34,1 περιφυσήσασι καὶ ἀντιπνοαῖσι τῶν πονηρῶν νευμάτων.
περιφύσητος-ον ἰαχρ. περιφυσῶ ἰδ. ὁ πανταχόθεν φυσόμενος : Ἀριστοφ.Λυσ.323 πρὶν ἐμπερηθῆσαι Νεαύκιν τε καὶ Κρίτυλλον περιφυσήτω ὑπὸ τε νόμων ἀργαλέων.

περιφύσις-εως (ή) ἰπεριφύω ἰδ. σύμψυσις περὶ τὴ ἢ ἐπὶ τῶν : Ἀριστολ.ΖἸ710α.32 ἰστήθας .. ὄξυ μὲν πρὸς τὸ εὐτὸν εἶναι, .. ἰσχυρὸν δὲ πρὸς τῇ περιφύσει τῆς σαρκός, Γαλ.Χρ.Μορ. 16,5 ὅτι μήτ' ἐπίφυσις ἐστὶ μήτε περιφύσις' κ. ἀπολ. : Θεόφρ.ΦΙ 5,2,2 συμβαίνει καταπίνεσθαι τοὺς ὄρους ὑπὸ τῆς περιφύσεως.

περιφύτευ φυτεύω τὸ ὀλόγυρα, καταφυτεύω : Ἰλ.2419 περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν νύμφαι ὄρεσι τειθέες (ἐν τῆρσει, Πλάτ.Νόμ.947Ε περίε δὲνδρων ἄλασος περιφυτεύουσι' κ. παθ. : Βασ.1,865Β τὰ ἄλαθ τὰ τοῖς εἰδόμενοις εἰς κόρον περιφυτεύόμενα' || κ. μτφ. : ΠΔ Μαικ.4,2,21 ὀπηγίκα γὰρ ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπον κατασκευάζε λόγω, τὰ πάθη αὐτῶν καὶ τὰ ῥῆθ περιφύτευσεν.

περιφύτος-ον ἰπεριφύω ἰμτν. ὁ πεσυτευμένος ὀλόγυρα, ὁ κατάφυτος : Ἀππ.18ηρ.64 ἐν ὄρει περιφύτῳ ἐλάσι.

περιφύω, μέλλ. περιφύσω, ἀόρ. α' περιφύσασι κ. β' περιφύων, παρκα. περιπέφυκα, μέσ.κ.παθ. περιφύσασι, μέσ. μέλλ. κ. ὄς παθ. περιφύσομαι, καθιστῶ τὸ σύμψυτον, συνδέω στερεῶς μετὰ τινοῦ ὡσεὶ συμπεφυγμένον, περικολῶ, ἐπικολῶ : Πλάτ. Τιμ.7D τὸ κύτος περὶ τὸ σῶμα ὄσον κοῖλον ἡμῶν περιφύσασι, Φιλόστρ. Ἀπολλ.2,13 τοῖς κερασφόροις ἀπασιν ὑποβάλλασα ἡ φύσις ὀστά σπριαχρῶδη περιφύει τὸ κρέας ἐξῶθεν' 2) ἀμτβ. κ. μέσ. φύομαι, φυτρώων, αὐξάνω ὀλόγυρα : Ὀδ.141 ἰπερὶ δ' αἴγειροι νέφασιν (ἐν τῆρσει), Ἀριστολ.ΖΜ 654b,27 περὶ τὰ ὀστά αἰ σάρκες περιπέφυκασι, Θεόφρ.ΦΑἱτ.5,5,4 ὄσα βλάπται περιφύομενα καὶ ἐμφυόμενα, Πλούτ.Κάμ.25 πέτρα κύκλω .. περιπέφυκε ἰπάρχει πέτρα ὀλόγυρα' 3) ἀμτβ. κ.παθ. ἐπὶ προσ., ἐναγκαλίζομαι σφιγντά : Ὀδ.Τ416 μήτηρ δ' Ἀμφίθεη μητρός περιφύσ' Ὀδουσί' κ. ἀπολ. : Ὀδ.Π21 Ἰηλέωνον .. κύθεν περιφύσας, αὐτ.Ω 236 περιφύσας ἔον πατέρα' || ἐπὶ ὑποδημάτων : Ἀριστοφ.Νεφ.151 περιφύσασι περισκά' || ἐπὶ κισσοῦ : Πλάτ.Πολ.612Α (τῆ φυγῆ) γεγρά .. πολλὰ καὶ ὄγρια περιπέφυκε, Ἐδδουλ.104 κισσὸς καλῶς περιφύεται' ηρβλ.Πλάτ. Νόμ.898Ε' || ἐπὶ φήμης : Ἰσοκρ.5,78 ὦν ἐνθυμώμενον χρῆ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην σαυτῶν περιφυσμένην' 4) ἐπὶ σταχίων σίτου, περιθλαστάτων, αὐξάνω : Θεόφρ.ΦΙ8,11,4 οὐκ ἐσθίεται σίτος, ὄταν ὕσθεις περιφυῖ ἰπιθ. ὄ. γρ.] 5) ρηματ. π. περιφύσει, περιφύσας, περιφύσας.

περιφύνησις-εως (ή) ἰπεριφύω ἰμτν. τὸ ἡχεῖν περίε, τὸ περιφύωνεῖν : Πλούτ. Ἠθ.537C (ἰπιθ.).

περιφωνῶ-έω ἰμτν. ἡχῶ περίε, φωνάζω ὀλόγυρα, ἀνηχῶ : Πλούτ.Μάρ.20 τὰ κοῖλα τῶν ποταμῶν περιφώνει : 2) ρηματ. π. περιφύνησις.

περιφωρος-ον ἰφωρί ἰμτν. ὁ καταφωραθεῖς, ὁ καταληφθεῖς ἐπ' αὐτοφῶρα, ὁ ἀποκλυφθεῖς, ὁ καταφονής, ὁ κατάδηλος : Πλούτ. Ἠθ.49C ὡς ἄν μάλιστα περιφωρος ὄσασι μὴ βλάπτη.

περιφωρίζω ἰμτν. φωρίζω τὸ ὀλόγυρα, καταφωρίζω : Κλεομήδ.2,1 πάντα περιφωρίζας τὰ ἔμφωδα, Πλάτ.Νόμ.9,4 π-πασάν τὴν ψυχὴν' κ. παθ. : Πλούτ. Ἠθ.953Α τὸ λαμπρὸν ὄν παρῆσιν ὑπὸ στερεότητος ἄλλ' ἐπιπολής περιφωρίζεται, Δαμάσκ. Ἀρχ.83' 2) ρηματ. π. περιφωρίζω.

περιφωτισμός ἰδ ἰπεριφωτίζω ἰμτν. φωτισμός διὰ διασκορπίσεως, ἀντανκαλῶσεως τῶν ἀκτίνων φωτός : Στράβ.3,1,5 πλείω τὸν μετὰ δύσιν χρόνον

τῆς ἡμέρας συμβαίνει ἐκ τοῦ περιφωτισμοῦ ἰδ. γρ. παραφωτισμοῦ, Ἠλιόδ.Αἰθ.9,22 τῷ πανταχόθεν περιφωτισμῷ τὴν παρέμπτωσιν τῆς σκιάς ἀπελαυνούσης.

περιχάλω ἄ. περιχάσω βλλ. : Φώτ. Ἐπιστ.337, 20 τὴν ὄγνοιαν περιχάλωσι.

περιχάλω ἰμτν. μτ. αἰτ. χαιρω ὑπερβαλλόντως : Ἐνσπ.Β Σοφ.461Β εὐθυμὸς ἦν, καὶ περιχάρεν.

περιχάλω-ῶ ἰμτν. περιβάλλω τὸν ἴππον χαλινῷ, χαλινῶνω : Ἀππ.Συρ.26 ταὺς ἴππους περιχάλωσύντων.

περιχάλω πάπ. ἄ. περιχάλω βλλ. **περιχάλκος**-ον ἰμτν. ὁ χαλκῷ περικεκαλυμμένος, ὁ χαλκῶδεςτος : Ἀθῆν.10,4131 φακὸν τὴ κλίνης περιχάλκον ὄντα κλάσας ἐξέταινε μαλάξας.

περιχάλω-ῶ ἰμτν. κ. νεώτ. ἐπικαλύπτω τὴ γύρωθεν διὰ στρώματος ἡ ἐλάσματος χαλκοῦ : ΠΔ Ἐξ.27,6 καὶ περιχάλωσεις αὐτοῦς χαλκῷ' 2) ρηματ. π. περιχάλωσις.

περιχάλωσις-εως (ή) ἰπεριχάλω ἰνεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιχάλω βλλ. **περιχάλω-ῶ** ἰμτν. ἀπολλῶ, χαλαρῶνω, ξελύνω τὴ κύκλωθεν' κ. παθ. : ΠΔ Μαικ.4,7,13 περικεχαλασμένων δὲ τῶν σαρκῶν.

περιχαμπτά ἔσθαρμ. λ. ἐν Αἰσχ. Ἰκ.878.

περιχανδής-οῦς-ές ἰχανδάνω ἰμτν. ὁ πολλὰ περιέχων, περιχομδῶν : Νικ.ἀν.72,3 ὄφρ' ἄν δμῶς ἄλις περιχανδέα χύτραν πλῆσαντες.

περιχάρκτηρ-ῆρος ἰδ ἰμτν. κ. μων. ἰατρ. ἐργαλεῖον πρὸς περικοπὴν καὶ ἀπογύμνωσιν τῶν πέριξ ὀδῶν, ἐξαχθησομένων ὀδόντων : Καίλ.Αὔρ. Χρον.2,4, Ἀέτ.8,36, Παλλᾶδ. Ἰατρ. Ἰπν.2,174D.

περιχαρακτήριον ἰδ ἰμτν. τὸ ἰατρ. ἐργαλεῖον περιχαρακτῆρ βλλ. : Γαλ.10,616.

περιχαρακτικός-ή-όν ἰμτν. ὁ κατάλληλος πρὸς περιχάρκω : Διοσκ.1,105 περιχαρακτικὰ ἐσχαρῶν, σὺν μελίτῃ καταπλασσομένα, αὐτ.2,100 δύναμιον δὲ ἔχει περιχαρακτικὴν νόμον καὶ ἀνηπεδῶν καὶ γαγγραινῆς.

περιχάρκω-ῶ κ. νεώτ., δημ.-ῶνω περιβάλλω τόπον τινὰ κύκλω χαρακώμασι, σκόλοφῃ, περιεχίζω : Αἰσχίν.3,236 οὐ γὰρ περιχαρακώσαντα χρῆ τὰ τελεχ' || ὄχυρῶ τὸ πανταχόθεν : Πολύδ.6,4,56,8 ἀποσταυραυθῆναι καὶ περιχαρακοῦντες τὰς ἐκ θαλάττης προσβάσεις, Φιλ.Μηχ.Βελοπ.96,39 π-(πόλη) ἐκ θαλάσσης εἰς θάλασσαν' 2) πολιορκῶ : Ἀππ.18ηρ.90' || κ. παθ. πολιορκῶμαι : Πολύαιν.2,2,5 ἰδ.γρ.] || ὄμ. παθ. μτφ. : Δείν.1,64 τὸν περικεχαρῶμένην προδεωκότα τὴν πατριδα ταῖς αὐτοῦ συμβουλίαις 3) ρηματ. π. περιχαρακῶμα, περιχαρακῶσις.

περιχαρακῶμα-ατος ἰτὸ ἰπεριχαρακῶ ἰνεξ. κ. νεώτ. τόπος περικεχαρῶμένος, ὄχυρῶμένος κύκλω σκόλοφῃ' Ἦσ. ἐν λ. θρηγικός, EM 455,55' 2) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιχαρακῶ βλλ., ἡ περιχαρακῶσις.

περιχαρακῶσις-εως (ή) ἰπεριχαρακῶ ἰνεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιχαρακῶ βλλ.

περιχάραιξις-εως ἰδ ἰπεριχάρασῶ ἰμτν., μων. κ. νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιχάρασσω, χάρασσω τὸ ὀλόγυρα : Ὀρειβ.44,1,1 πρὸς τὴν περιχάραιξιν διδῶσθαι μίαν πρώτην πλάγια διαίρεσιν' || ἐν ἀναφορᾷ πρὸς δένδρον : Γεωπ. 10,77,2 τὸν ἐκ ἀπῆς (τῆς θάλαττης) ὄφθαμῶν ἐνθετόν κατὰ ἀκριβῆ περιχάραιξιν κατὰ τὸ ἐν ἀλλασσομένον στελέχους.

περιχάρασσω κ. μων. κ. νεώτ., ἄττ. -ττω, χάρασσω τὴν περίε, ὀλόγυρα : Στράβ.15,1,42 πέτρα σταδίων τάρφω περιχάραιξαντες τῆ βοηθεία' || χάρασσω, χωρίζω τὰ ὄρια τῶν : Διοσκ.1,72, αὐτ.2,112' || περικόπτω καὶ ἀπογυμνῶ τὰ πέριξ οὐκ ἐξαχθησομένον ὀδόντων' ηρβλ. περιχαρα-

κτῆρ· Γαλ.14.431 τοὺς δόδοντας ἐξαιροῦμεν περιχάρασσοντες· 2) παθ. ἐξω ὀλόγυρα ἐγκοπᾶς [εἰκ. Σκαλιγ.]· Θεόφρ.Φί312,5 φάλλον περιχαραγαμένον· 3) μιν. μέσ. ὑποφωσκω, χαράζω· Πρόδρ.1,117 θταν γὰρ ἴδῃ τὴν αὐτὴν περιχαρασσόμεν· 4) ρημστ. π. περιχάραξις, περιχαρακτῆρ, περιχαρακτικός· νεώτ. κ. περιχάραγμα, περιχαρακτός.

περιχάρεια (ἡ) κ. μιν., ἔσφ. γρ. περιχάρια, ὑπερβολικὴ χαρά· Πλάτ.Φιλ.65D οἶμαι γὰρ ἡδονῆς μὲν καὶ περιχαρείας οὐδὲν τῶν δυντῶν πεφυκὸς ἀμετρότερον εὐρεῖν ἂν τινα, αὐτ.Νόμ.732C, Πλούτ.Ἡθ.83D παιδικὰς περιχαρείας, Γαλ.10.283 αἱ ἐναντίαι τοῖς φόδοις ἡδοναί μέγισταί, καλοῦσι δὲ ταύτας περιχαρείας, Πλωτίν.1,4,12.

περιχάρης-οὺς-ές [χαίρω] ὁ πλήρης χαρᾶς, ὁ χαίρων μεγάλως, ὁ καταχαρούμενος, ἀντίθ. περιώδυνος, περιαλιγῆς, περιλυσις· Ἡσ. «περιχαρῆς» χαίρομενος, γελωτοποιός· Ἡρ.1,119 αὐτὸς δὲ περιχαρῆς ἐὼν φράζει τῇ γυναικί τὰ συγκυρήσαντα, αὐτ.3,35, Σοφ.Ατ.693 περιχαρῆς δ' ἀνετότμον, Ἀριστοφ.Σφ.1477 περιχαρῆς τῷ πράγματι ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Πλάτ.Πολ.462B θταν οἱ μὲν περιαλιγῆς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίνωνται ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς παθήμασι τῆς πόλεως, Πολύβ.1,41,1 περιχαρεῖς ἦσαν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ τοῦς πολέμοις ἡλαττώσθαι τῶν θηρίων ἐσπερημένους, Διόδ.Σ.11,57 ὁ δὲ βασιλεὺς περιχαρῆς γενόμενος ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τάνδρος· ἢ τὸ περιχαρῆς ὡς οὐα. ἡ περιχάρεια, ἡ ὑπερβολικὴ χαρά· Θουκ.2,51 τῷ παραχρήμα περιχαρεῖ καὶ ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον ἐλπίδος τὴν εἰλον κόυφης.

περιχάρια (ἡ) ἱμν. κ. μιν. ἔσφ. γρ. ἀντὶ περιχάρεια βλ.λ.· Δίων Κ 44,8, Ἀλκιφρ.3,38, Διηγ. Ἀχιλλ. 894 ὁ δὲ δεξάμενος αὐτὸ μετὰ περιχαρίας οπουδαιως τὸ ἀνεγίνωσκε.

περιχάριατος-ον ἱμν. ὁ εὐθυμος, ὁ χαρούμενος· Εἰφάπ.257Α περιχάριατα καὶ ἐφεθρπια.

περιχάρης-η-ο δημ. ὁ περιχαρῆς, ὁ καταχαρούμενος· ἢ ὁ χαρῆεις, ὁ λίαν χαριτωμένος· Βαλαμ.Τὰ δυὸ Βουνὰ 14 κὶ ὁ κρινος ὁ περιχάρης ἀπ' τὸ νερὸ προβαίνει σάν πρόσωπο παρθενικό.

περιχαρῶς ἱμν., μιν. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον περιχαρῆ· Γρη.Νύσσ.2,833C ἀναγγεῖλη περιχαρῶς, Θεοφύλ.Σ.Ἰστ.54,14 ταύτην νεώτατα περιχαρῶς, Μηναι.12,7 Θεοτ. φωνῆν σσι βοάμεν, Παρθένε, περιχαρῶς τοῦ Ἀρχαγγέλου, Βιζυην.38,21 περιχαρῶς νέα καὶ σφριγώσα φύσις.

περιχάσκω, ἀόρ. ἀ' περιέχον, πορστ. περικέχνηα, ἀνοίγω μεγάλως τὸ στόμα μου· Ἡσ. «περιχάσκων ἀνοίξει τὸ στόμα»· Ἰπν.Νούσ.2,26 περιχάσκων ἐλκέτω εἰσὼ τὴν ἀτίμδια, Φιλῶδ.Ρητ.1,1945· ἢ ἀνοίγω ζώνην· Ἡλιόδ Χειρ.π. Ὀρειθ.48,58,5 [ῥ. γρ.]· 2) καταπίνω μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτόν· Ἀριστ.Ζ1 604b,18 καὶ ἐὰν σταφυλίτων περιχάνη, Διόδ.Σ.10,18, Λουκ.Μισθ.Συν.3 καθάπερ ὁ λάρος ὄλον περιχάνων τὸ δέλεαρ, Αἰλ.Ζ1 4,33 τοῦ κάρφους τὸ πλάτος οὐκ ἔχων περιχάνειν, Ἰπνιατρ.119· 3) χάσκω διὰ τὴν πράγμα· Κλήμ. Ἀλ.242 αἱ δε . . ὄλαι περιεκχίνασαι τοῖς λιθοῖς.

περιχάσμαι-άμαι μιν. χασμάμοι περὶ τι· Ἀντιοχ.Ἰστ ἐν Ἀκαμ.2,406,7.

περιχειλῶ-ὄω κ. νεώτ. περιβάλλω τὴν κύκλω, ὀλόγυρα μετ' ἑλπίθ, γύρον· Ξεν.Ἰππ.4,4 περιχειλώσας σιδήρω, ὡς ἂν μετ' ἀκεδανούωνται [οἱ λιθοῖ]· 2) ρημστ. π. περιχειλίωσις, περιχειλωμα.

περιχειλωμα-ατος (τὸ) [περιχειλῶ] νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ περιχειλῶ βλ.λ., ἡ μηχανοτοῦρα.

περιχειλωσις-εως (ἡ) [περιχειλῶ] νεώτ. ἡ πράξις τοῦ περιχειλῶ βλ.λ.

περιχειρίδιον (τὸ) λεξ. ὑπόκορ. τοῦ περιχείρον βλ.λ.· Ἡσ. ἐν ἀδάκνυτον.

περιχείριον (τὸ) ἱμν. ὑπόκορ. τοῦ περιχείρον βλ.λ.· Πολυδ.1,185 ἐτὸ πλεόκνον ἐκ τῆς φωνικῆς ἀμπεγλῆς κοῖλον καὶ διάκνον περιχείριον ὁ καταστέλλει τὴν τρίχα [τοῦ Ἰππου] καὶ ἐκλιπαίνει.

περιχείρις-ίδος (ἡ) νεώτ. τὸ περὶ τὴν ἄκραν χεῖρα περῶμενον μέρος ἐνδυμασίας ἢ πανοπλίας, μανικέτ· 2) χειρόκτιον, γάντι.

περιχείριον (τὸ) ἱμν. κόσμημα τῆς χειρὸς, φέλιον, βραχιόλι· Πολυδ.2,29,8 περιχείριος ἦσαν κατακεκοσμημένοι.

περιχειρίδες-ων [οἱ] ἱμν. αἱ περιχειρίδες, τὰ μανικέτια· Ἰω.Λυδ.Ρωμ.1,17.

περιχευμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἡ κυκλικὴ προέσοχῆ τοῦ πυθμενίου κάλυκος, ἡ οχηματιζόμενη δι' ἐξογκώσεως τοῦ σώματος τοῦ κάλυκος.

περιχεύω κ. μιν. κ. νεώτ., ἐπ. περιχεύω, ἀόρ. περιχεῖα κ. ἐπ. περιχεῖω, μέλλ. περιχεῖω, συνήθ. ἐπὶ ὑγράν ἢ στερεόν, χύνω τὴν ὀλόγυρα ἢ ἐπὶ πινος, περιχύνω· Ἰλ.Φ 319 ἄλις χέραδος περιχεῖας μύριον, Ὀδ.Η 140 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἦν οἱ περιχέων Ἀθήνη, αὐτ.Ψ 162 τῷ περιχευε χάριν κεφαλῆ τε καὶ ὤμοις· ἢ ἐπὶ χρυσοχόου· Ἰλ.Κ 294 χρυσὸν κέρασιν περιχεῖας [περιχυσώσας τὰ κέρατα], Ὀδ.Γ 384· ἢ ὁμ. κ. μέσ.· Ὀδ.Ζ 232 ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ, αὐτ.Ψ 159· ἢ κ. παθ. χύνομαι ὀλόγυρα, οἶον ἐπὶ ὕπνου, ὅστις περιχύνεται, διαδίδεται εἰς ὄλον τὸ σῶμα· Ἰλ.Β 19 περὶ δ' ἄμβρόσιας κέχυθ' ὕπνος [ἐν τῆσει], Ἡρ.3,12 τῶν ὁστέων περικεχυμένων [ῥ. γρ.], Ἰπν. Κεφ.Γρωμ.11 ἦν σκότος περιχυθῆν· ἢ κ. μτφ.· Βέττ.Βάλλ.241,5 περιχυσθεῖα θεωρία, αὐτ.246,18 π-ευδαιμονία· 2) μέσ. ἐπὶ προσ., συνέρχουμι, συναθροίζομαι ὀλόγυρα· Ἡρ.9,120 οἱ μὲν περιχυθέντες ἐθνώμαζον, Ξεν.Ἑλλ.2,2,21 αὐτοὺς ὄχλος περιχεῖτο πολὺς, Πλάτ.Πολ.488C αὐτοὺς τῷ ναυκλήρω περικεχῶσθαι δεομένους· 3) μτ. δοτ. χύνει τὴν ἐπί πινος, οἶον ὕδωρ· Διογ.Λ 2,36· ἢ κ. μέσ. χύνει ἐπάνω μου, ἢ βάλλω ἄλλον καὶ χύνει ἐπάνω μου· Μνησιθ. Ἀθ.π. Ἀθῆν.11,484B ἀναπαῦσα μικρὸν περιχεῖάμενος ἢ κ. συνεκδ. περιβάλλω ἄλλο τι ἢ περιβάλλομαι· Εὐνόη.ΒΣοφ. 477B στολῆν . . περιχεῖν· 4) καταβροχθῆ· Διοσκ.4,150,4 . . περιχέειν, ἐναγκάλιζομαι· Λουκ.Πένθ. 13 ὁ πατήρ ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προσέθων καὶ περιχυθεῖς αὐτῷ, Ἡλιόδ.Αἰθ.1,2 πανταχόθεν αὐτῷ περιχυθεῖσας, ἐδάκρυεν ἐπίλει κατέματτεν.

περιχθόνιος-ον [χθάνω] μιν. ὁ περιεκτικὸν τὴν γῆν, ὁ περιχθῶν· Θεοφύλ.Σ 2,10,6 ἐπὶ δ' ἐαρεπίδες ὥρασι τὴν περιχθόνιον πᾶσαν ἐξέψυσαν.

περιχθῶνος (ὁ) ἡ ἱμν. ὁ περὶ τὴν γῆν, ὁ περιεκτικὸν τὴν γῆν· Φίλιππ.Θεσσα.9,77B γαῖαν . . ὁσπιν ἔδωκε περιχθῶν ὠκεανός.

περιχλιῶ-ὄω [χιλῶς] «περικλοῦντες» ἀντὶ τοῦ ὀδον κορσεθέντες·

περιχλαιζόμενα λεξ. μέσ. περικαλύπτομαι, περιβάλλομαι διὰ χλαίνης· Ἡσ. «περιχλαιζέται» περικαλύπτεται καλλωπίζεται· 2) ρημστ. π. περιχλαινομα, περιχλαινομάς.

περιχλαινομα-ατος (τὸ) [περιχλαιζόμενα] μιν. τὸ περικάλυμμα· Κίνναμ 61,4 περιχλαινομασι μιν εὐτελεστέων περιαμπλαίχει τὴν ὀπλισιν.

περιχλαινομός (ὁ) [περιχλαιζόμενα] τὸ περικάλυμμα· Ἡρόδιαν.Ἐπιμ.149.

περιχλεύω ἱμν. χλευάζω πικρῶς, παρὰ πολὺ, καταχλεύω· Νειλ.Ἐπιστ.177,19.

περιχλύω ἱμν. καθιστῶ τὴν ἐντελὺς χλιαρόν· Γαλ.14,519,17 περιχλύαντες ἔνσταξον.

περιχλῶρος-ον μιν. ὁ πράσινος πανταχόθεν, ὀλόγυρα, ὁ καταπράσινος· Θεόδ.Υρτ. ἐν Ἀν.Βο. ασσ.3,65 φηττακός ὁ περιχλῶρος.

περιχόλη (ἡ) νεώτ. φαρμακ. φαρμακοεικτικὸν σκαῦσμα, ἐνδοεικνύμενον κατὰ τῆς στηθάγχης.

περιχολοκυστίτις (-ιδος [ή]) νεώτ. ιατρ. ή φλεγμονή του περιβάλλοντος τήν χοληδόχον κύστιν τμήματος του περιτοναίου.

περιχολος -ον ό πλήρης χολή, ό πολύ χολώδης· Γαλ.8,737 ετά περίξ αυτών έχοντα χολήν τή συστάσει λεπτήν· Ίνν.Προορ.1,53 περίχολα διαχωρήματα, αὐτ.Κωακ.590.

περιχόνδριον (τό) νεώτ. άνατ. άγγειοθριβήσ συνδετικός ιστός, περιβάλλον πάντα χόνδρον και χροσμεύων προς θρέψην, αὐξήσιν και άναγέννησιν αυτού.

περιχονδρίτις -ιδος [ή] νεώτ. ιατρ. φλεγμονή του περιβάλλοντος τās άρθρώσεις χόνδρου.

περιχονδριώ -άω πιθ. διογκώ, φουσκώνω· Κωμ. Άδέςπ.1116.

περιχόραι Ήσ. <περιχορείαι>.

περιχορεύω χορεύω κύκλω τίνος, δόλγυρα· Εὐρ.Φοίν.315 έκείσε και τό δεῦρο περιχορεύουσα, Λοκ.Ένολ.Δ.15 άπαντα περιχορεύε τήν παίδα, αὐτ.Όρχ.24 του πατρός τόν βωμόν περιχορεύουσαι· || κ. μτφ.· Έπίκ.Δοξ.55 ή φίλια περιχορεύει τήν οίκουμένην.

περιχορίζω περιχορεύω βλ.λ.· Ήσ. <περιχορίζειν ένοπίκω, συντόνωσ όρχησθαι>.

περίχορμπος -ον ε δεισις έμπυσμού, ό κατάπυστος· || μτφ. ό έπovειδιστός· Αίσχ.άπ.856 [δ.γρ. περίχορμπος].

περίχορμπος -ον μτφ. ό πολύ πλούσιος, ό πολυχρήματος, ό πολυκτήμων· Όκελλ.4,7.

περίχορμπος -ον [χρηματι] ό έπιφάυων, ό πλησιάζων εις τι· Αίσχ.άπ.856 [δ.γρ.].

περίχρησις -εως [ή] περιχρησί μτφ. άλειψις δόλγυρα, έπαλοιφή, χρίσινον· Διοσκ.1,99 οὕτω δε άποτιθησάσι εις τās όφθαλμικας περιχρήσεις.

περίχρησμα -ατος [τό] [περιχρησί] μτφ. κ. νεώτ. περιάλειμμα, άλοιφή· Άλέξ.Τραλλ.7,8, Γαλ.14,346,1 περίχρησμα τών όφθαλμών· || κ. μτφ.· Φιλόδ. Μουσ.96Κ ει τά γινόμενα ποτε περιχρήματα τών παιδεύοντων και παρορμώντων προς άρετήν έπιγινώσκοντο.

περίχρηστος -ον [περιχρησί] μτφ. κ. νεώτ. ό πανταχόθεν κεχρισμένος, ό περ<κεχρισμένος, ό περιηλιμένος· Πλουτ.Ήθ.102Β· δίχα τών συνέξωθεν περιχριστών επιθέσεως, Διοσκ.1,77 συν-αγκίμων περίχριστος· || τά περίχριστα ως ούσα. αι δλοιαφι· Διοσκ.1,97 χρστέον δε σύτη εις τά καλλιβλέφαρα και περίχριστα.

περίχρη μτφ. κ. νεώτ. χρία, άλειψω τι δόλγυρα, έπιχρία· Στραβ.17,3,11 καθεύδοντες δε περιχρήουσι τούς κλινόποδας ακορόδοις τών σκορπίων χάριν, Λοκ.Πενθ.21 ό δε Ίνδος υάλω περιχρήει, Πολυδ.5,102 τό πρόσωπον περιχρήει, Κλήμ.Αλ.5,102· κ. παθ.· Διοσκ.1,77· 2) έπιχέω, χύνω δόλγυρα· Ίώσ.Α17,102 περιχρήσαντας τό άγιον έλαιον άποδειξει βασιλέα· || κ. παθ. μτφ.· Φιλόδ.Μουσ.97Κ [πιθ.Ί] ρηματ.π. περιχρησις, περιχρησμα, περιχριστέον, περιχριστος.

περίχρηστος -οος-οον-οον μτφ. ό καθ'έπερβολήν, πολύ χρωματιστός· Γαλ.16,627, Γρηγ.Ναζ.3,20Α αὐ χρυσοῦν αὐτῷ α' αὐ πλάκας περιχρσοῦς.

περίχρησος -ον κ. νεώτ. ό πανταχόθεν κεχρωσμένος· Έπιγρ. περιχρσοος σφραγίς, Χάρ.Ίστ.4J κίονες .. περιχρσοος και διάλιθαι· || ό χρυσοδεμένος· Λοκ.Νεκυσμ.12 άνατείλας αὐτοίς παρφορούς τις ή περιχρσοος ή διαποικίλος.

περίχρησός -ώ κ. νεώτ. χρυσώ τή δόλγυρα, καθ' όλην τήν επιφάνειαν· Ήρ.4,65 έσωθεν δε περιχρσώσας οὕτω χράται ποτηρία [δ.γρ.], Άγαθρχ.Ίστ.άπ.2J τό μέλλον παραπεθεσθαι τών τραχημάτων περιεχρσοῦν· κ. παθ.· Έπιγρ. σφραγίδες υάλινα περιεχρυσωμένα· 2) ρηματ.π. περιχρσώσις.

περιχρσώσις -εως [ή] νεώτ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του περιχρσώ βλ.λ., τό χρώσωμα.

περιχώννυμι μτφ. χρωματίζω τι δόλγυρα· κ. παθ.· Γρηγ.Νύσσ.493Α μέλανι περιχρωσθήνα· || κ. μτφ. καλλωπίζω· Γρηγ.Νύσσ.96Γ ήδονή τόν καρπόν περιχρσώσας· κ. παθ.· αὐτ.703Α λόγος περιεχρωσμένος.

περιχύδδ [περιχέω] έπίρρ. περιεχευμένως· Ίνν.Παθ.52 τά άλφита τών κριθέων άποδρέχων περιχύδα έπισπόμενω.

περιχύμα -ατος [τό] [περιχέω] κ. σχόλ., νεώτ. κ. δημ. τό χυνόμενον έπί ή περίξ τίνος· Διοσκ.1,87, -τό περίχυμα τών άσπροορούων· || έπί άφροῦ γάλακτος· Γαλ.17,1,983· 2) τό δίαχυτον περίξ τής γής, ή άτμόσφαιρα· Έρμ.Τρισμ.π.Στοθ.1,49,44· 3) ή άπόλουσις· Μαρίν.Πρόκλ.26.

περιχύνω δημ. κ. περехύνω χύνω υγρόν ή έπί τινος πράγματος διαδρέχων τούτο καθ' όλην αύτου τήν επιφάνειαν, περιχέω, ραντίζω· περιχύνωσας τούς λουκουμάδες με μέλι· || κ. μέσ. χύνομαι δόλγυρα, άπλόνομαι· Έφταλ.Όδ.Ε 295 νύχτα περιχύνεται άπονάων άπ' τά ούρνια.

περιχύσις -εως [ή] [περιχέω] μτφ. ή πράξις του περιχέω, χύσις δόλγυρα, ή έπίχυσις· Όρειβ.46,20, 11 π- έλαιου, Εὐσ.Προπ.98Α πυρός αίθέρλου περιχύσει· 2) ή έκκλησις, τό ζέλλημα· Διοσκ.5,103· 3) ή καταίνησις φυκρού ύδατος, ή φυχρολουσία, ντούς· Γαλ.12,461· 4) ή διάχυσις, ή έκχυσις, τό διασκόρπισμα· Έρμ.Τρισμ.π.Στοθ.1,49,69, Πορφ.Έμθρ.3,3 π- υγροῦ· || έπ' φωτός, ή διασκόρπισις τών φωτεινών ή θερμαντικόν άκτίων· Πορφ.Έμθρ.11,2· || κ. έν συμκερ. ένν.· Πορφ.π.Εϋστ.Εϋαγγ.Προπ.3,7 του θείου έν πυρός αίθέρλου π- διάγοντος.

περιχυτή [ή] [περιχέω] μτφ. μιν. είδος άγωνίσματος τών μονομάχων· Κωδ.Ίουστιν.3,43,3· || μετά παιγνίων του κόππου, μονοβόλου και άλλων παιζόμενων έπ' χρήσας· Φώτ.Νομ.13,29.

περιχυτήριον (τό) [περιχέω] γλωσσα. άγγειον προς περιχυσιν, φεκαστήρ, ραντιστήρι.

περιχύτης [τό] [περιχέω] μτφ. ό χύνων ύδωρ έπί τής κεφαλής λουόμενον έν βαλανείω ή λουτροῦ· Πάπ. περιχύτης του γεουχικού λουτροῦ, Πηλ.Τετραβ.179, Κωδ.Ίουστιν.3,43,1,4.

περιχύτρισμα -ατος [τό] Έπιγρ. τό περι τήν ρίζαν έλαιοδένδρου διάστημα έφ' ου συνεσώρευον συντριμματα δασράκων, τό εκ λιθαρίων περιφραγμα προς προφύλαξιν άπό χειμαρρωδών υδάτων, ή πεζούλα· Έπιγρ. και μύκητας καταλιπείν μη έλαττων ή παλασπιαλους έν περιχυτρίσμασιν, όπως άν αι έλαα ως κάλλισται και μέγισται γένωνται.

περιχῶ μιν., δημ. περехώ περιχέω, περιρραντίζω, περιχύνω· Έρωτόκρ.1,1436 και πιάνει άούδς και ραίνει τη, ρόδα και περιχῶ τη.

περιχυμα -ατος [τό] [περιχώννυμι] πάπ. σωρός χώματος σχηματιζόμενος δι' έκσκαφής ή συσσωρεύσεως ή προσχώσεως, τό άνάχωμα· πρσδύ-τεροι οι τά .. περιχύματα φυλάσσοντες· 2) δημ. τόπος, χώρος περιεκιδόμενος υπό προχώματος.

περιχωματίζω πάπ. κ. νεώτ. ρίπτω, σωρεύω χῶμα περίξ έκτάσεως τινος, οίον άγροῦ, φυτείος κττ.· 2) ρηματ.π. περιχωματισμός.

περιχωματισμός [τό] [περιχωματίζω] πάπ. ή πράξις τῶν περιχωματίζειν βλ.λ.

περιχώννυμαι μτφ. τήκομαι, χωνεύομαι μετά τινος έν άμάλγμασι· Διοσκ.Εϋπ.2,168 π χρυσῶ.

περιχώννυμι μτφ. κ. νεώτ., δημ. περιχύνω έπισωρεύω χῶμα δόλγυρα, περικαλύπτω διά χῶματος· Διόδ.Σ 17,82· || παθ. καλύπτομαι διά ηη-λοῦ· Διόδ.Σ 3,40 συσσωρεύει ηαραζόξως, ώστε τόν κύκλω τόπον περιχώννυσθαι· || κ. μτφ. :

μτφ. : Φιλόστ. Ἀπολλ.4,23 περιχωσθῆναι τοῖς τοξέμασιν· 2) πάπ. δι' ἐπιχωματώσεως ἀποφράττω, ἀποκλείω, ἀποχώννυμι : περιχώννυμι τὴν γῆν· 3) ρημ.α.π. περιχωμα, περιχωσις.

περιχώνω δημ. περιχώννυμι βλλ. **περιχόμεαι** μέσ. ὀργίζομαι θυμῶρα, μεγάλως : Κόιντ.1,741 περιεώσατο θυμῶ, Σχόλ.Ἰλ.1 449 ὄρε μοι παλακίδος περιχώσατο, αὐτ.Ξ 266 Ἱρακλῆος περιχώσατο.

περιχώρησις-εως ἰή (περιχωρῶ) ἡ μετάβασις, διαδοχῆ, κυκλοφορία, συναναστροφή : Ἀναξ.12,13· 2) νεώτ. θεολ. ἐν τῇ Ἁγία Τριάδι, ἡ ἐνύπαρξις τῶν τριῶν προσώπων ἐν ἀλλήλοις, καθ' ἣν ταῦτα διακρίνονται ὅμα καὶ συνάπτονται ἐν τῇ ταυτότητι τῆς οὐσίας· ἢ ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων, τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρώπινης, ἐν τῷ Χριστῶ, καθ' ἣν εἰναι ἐσωτερικῶς συνδεσμέναι, ἀλλ' ἕκαστέρα διατηρεῖ τὸν οἰκετὸν αὐτῆ χαρακτῆρα.

περιχώρησις ἰή) Φώτ. ἡ πῆριξ χώρα, τὰ περιχώρα. **περιχώρις**-ον μτγν. ὁ περιχώρος βλλ. : Στράβ. 1,2,15 ὅσοι τὰ περιχώρια λέγουσι τὰ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ἰδ.γρ.)

περιχώριστος -ον μτγν. ὁ χωριστός, ὁ ἰδιαίτερος : Ἠλί.1 Τορφ.19,23.

περιχώρος-ον κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πῆριξ τόπου πινός, ὁ γειτονικός : Δημ.426 πάντας δὲ τοὺς περιχώρους ἔχοντες συμμάχους, Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ. 25 ἐκάλε γὰρ ἕκαστος τῶν ἀγροειτῶνων καὶ περιχώρων τοὺς συνήθεις, αὐτ.Εὐμ.15· ἢ ἡ περιχώρος ὡς οὐσ. ἡ πῆριξ χώρα, τὰ περιχώρα. **περιχώριος** -ον μτγν. ὁ περιχώρος βλλ. : Στράβ. 1,2,15 ὅσοι τὰ περιχώρια λέγουσι τὰ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ἰδ.γρ.) ἢ κ. νεώτ. κ. δημ. τὰ περιχώρα ὡς οὐσ. οἱ πῆριξ χώρας τόποι, ἰδ. δὲ οἱ πῆριξ πόλεις, δθ. κ. οἱ ἐν τοῖς τόποις τούτοις ἀραια συναικισμοί : Παλαίφ.20, Μηναι.12,11 Ἐσπερ. ἀκούσαστε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περιχώρα τῆς Ἰουδαίας - πιθανὸν νὰ διορισθῆ εἰς τὰ περιχώρα τῆς Θεσσαλονικίης, - ἡ συγκοινωνία τῶν Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ περιχώρων.

περιχώρῶ-έω χωρῶ δόλγυρα, ὑπάγω πῆριξ, ἐδώ κ' ἐκέε : Θαλ.π.Διογ.Α1,44 π- τὴν Ἑλλάδα, Ἀριστφ. Ὀρν.958 σὺ περιχώρει λαθῶν τὴν χερνίδα, Λουκ.Β1Πρ.14 ἄνω κάτω περιχωρῶντα· 2) περιστρέφωσις : Ἀναξ.9,12· 3) μεταβαίνω ἀφ' ἐνός εἰς ἄλλον ἐκ διαδοχῆς, περιέρχομαι : Ἡρ.1,210 ἡ δὲ βασιλιγῆ αὐτοῦ περιχωρεῖ εἰς Δαρεῖον, ΔίωνΚ 40,49 ἡ ὄρη περιχωρεῖ εἰς τὸ τινὼν μίασμα· 4) ρημ.α.π. περιχώρησις.

περιχώσις-εως ἰή (περιχώννυμι) πάπ. ἡ πράξις τοῦ περιχώννυμι, ἡ κάλυψις διὰ χρώματος· 2) πάπ. πρόχωμα, ἀνάχωμα.

περιχώω μτγν. φύω, φηλαφῶ, φάγω πὶ δόλγυρα, ἀκουμβῶ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων : Νικ. Ἀλεξ.122 περιφάουσι δ' ἄναι θῶρηκος.

περίφημα-ατος ἰδὸ (περιφῶ) μτγν. πᾶν τὸ ἐν σπογγίσει ἢ καθαρῆσι ἀπορροπιτῶνον, ἀκαθαρσία, ἀκουπιδῶ· 2) μτφ. ἐπὶ φούλου ἢ μηδασμινοῦ, ἐξητυκειασμένου ἀνθρώπου· Κδ Κορινθ.1,4,13 ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν, πάντων περιφήμα ἕως ἄρτι, Φώτ.Ἐπιστ.224,39 ἕκτρωμα καὶ περιφήμα.

περίφησις-εως ἰή (περιφῶ) λεξ. ἡ σπῆγγισις, καθάρσις : Σουῖδ. ἐν λ. «φαιστά δὲ καλεῖται ἀπὸ τῆς τοῦ μύλου περιφῆσεως».

περίφηρος ἰδὸ σχόλ., λεξ. ὁ διδασκαλὸς τῆς ἀριθμητικῆς, ὁ λογιστής : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.237, Ἡσ. ἐν λ. ρηναρῶς, Σουῖδ. ἐν λ. λογισταί οἱ μεθ' αἰδικοί καὶ περιφήφοι.

περιφήω γλωσσ. ἀνευ ἐρμ. δ. τ. τοῦ περιφῶ. **περιφθῆριζω** λεξ. φθιθριζῶ δόλγυρα, παθ. : Σουῖδ. ἐν λ. κρησιχθῆνη, περιφθῆρισην.

περιφιλῶ-ὠ κ. μιν. μαδῶ τὰς τριχὰς πινός δόλγυρα καὶ ποῖον αὐτὸν φιλῶν, φαλακρῶν, γυμνῶν, ἀπογυμνῶνων κ. παθ. : Ἡρ.9,83 τὼν νεκρῶν περιφιλῶθέντων τὰς σάρκας ἰδὸν τὰ λείψανα ἐγυμνώθησαν ἀπὸ τὰς σάρκας· ἢ μιν. ἐπὶ κρομμύων : Γεωμ.12,3,13 περιφιλώσας τὰς κεφαλὰς αὐτῶν· 2) ρημ.α.π. περιφίλωσις.

περιφίλωσις-εως ἰή (περιφιλῶ) γλωσσ. ἡ μόθῃσι καὶ γίνυμασι δόλγυρα τῶν τριχῶν, ἢ φαλάκρωσις, ἢ ἀπογύμνωσις.

περιφῶφησις-εως ἰή (περιφῶφῶ) μτγν. ἡ περιήχησις, περικρότησις, ὁ ἰσχυρὸς κρότος : Πλούτ. Ἡθ.549. περιφῶφησις τῶν χειλέων.

περιφῶφῶ-έω μτγν. περιφῶ, περικροτῶ, κροτῶ ἰσχυρῶς κ. παθ. : Ἰώσ.Α1 6,2,2 βροντᾶσις περιφῶφῆσας, Πλούτ. Ἡθ.266,1· 2) ρημ.α.π. περιφῶφησις.

περιφύγμος ἰδὸ (περιφύγω) ἢ περιφύξις, ἀναφύξις, ὄρσισις : Πλάτ. Αξ.366δ δι' ἐνδοῖαν ἢ περιφύγμων ἢ θάλασος. ὄδυσσάται· 2) ὑπερβολικὸν φύκος ἐπιφέρων βλόθην : Κατ. Ἀστρ.Κ 814,188.

περιφύκος-ον (περιφύγω) ὁ παντοχόθεν φυχθεῖς, ὁ λιαν φυκρός, ὁ παγερός : Ἐρατοσθ.Κατ. 16,12 ἰδ.γρ.) ἢ ἐπὶ τόπων : Πλούτ.Αιμ.14 οἱ περιφύκτοι καὶ παιδακῶδεις τόποι τῆς γῆς ὕδωρ μὲν οὐκ ἔχουσι καλυπτόμενον, αὐτ.Ἡθ.649ε· 2) ὁ τυγχάνων πολλῶν περιποιήσεων, ὁ περηνήμενος, ὁ χαϊδεύμενος : Ἡσ. κρησιδόθητος, ἐκ φυγῆς δλης ἀγαπούμενος : Ἀλκιφρ.3,59, Εὐνάπ.8 Σοφ.455Β.

περιφύξις ἰή (περιφύγω) ἡ φύξις κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἡ ἐντελής φύκρωσις : Ἰνπ.Προορ.1,34 ἐν κρησιμοῖς περιφύξεις, Φιλ.1,39, Ἡρόδ.Ἰστρ.π. Ὀρειθ.10,37,1· 2) ἡ ἀπόφυξις βλλ.2, τὸ πάγωμα : Ἀριστ.ἀν.231, Θεόφρ.Πυρ.52, Πλούτ.Ἡθ.73C ὡσπερ ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιφύξει καὶ δέγεται τὴν στήμωσιν.

περιφύκος-ον ὁ πῆριξ φυκρός, ὁ κατάφυκος : Ἰνπ.Ἐπιδ.1,18 ἄκρεα περιφύκτα ἰδ.γρ.)

περιφύω φυχραίνω, κρύνω, ὄρσισις τὴ δόλγυρα, ἐντελῶς ἢ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐξωτερικὸν σῶματος : Ἀριστ.Πρ.966δ,11· ἢ κ. παθ. γίνωμι φυκρός, παγῶνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὰ ἄκρα : Ἰνπ.Ἐπιδ.1,26,3, Θεόφρ.Πυρ.52 περιφύχόμενων τῶν ἄκρων, Πλούτ.Ἡθ.690D εἰ δὲ θερμὸς, πῶς περιφύχει πάλιν· 2) μτφ. ὄρσισις, ἀναφύξις, περιποιούμι, θωπευτικῶς συμπεριφέρωμι πρός τινα : Πλ Σοφ.Σειρ.30,7 περιφύχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ ἰδ.γρ.), Διον.Ἀλ.Ρωμ.7,46 καὶ τοῦτον ὄμως εἰσὶ τινες ὁ περιφύχοντες καὶ περικροτοῦντες ἐξ ὤμων αὐτῶν, Ἀλκιφρ.1,39 σὺ δὲ ἡμῖν μόνον τὸν Ἄδωνιν περιφύχεις· 3) ρημ.α.π. περιφύγμος, περιφύκτος, περιφύξις.

περιφῶ-άω σπογγίζω τὴ δόλγυρα, καθαρῶζω : Ἀριστφ. Ἰνπ.909 ἰδὸ δέχου κέρκρον λαγῶ τῶφθαλμίδω περιφῶν, αὐτ.Πλ.730 καθαρὸν ἡμιτύθιον λαθῶν τὰ βλεφάρια περιφῶσεν, Ἐπιγρ. σπῆγγα περιφῶσι τὰ ἀναθήματα, Ζώσ.Ἀλχ. 224Β περιφῶ σπῆγγῶ τὸ ἄγνος· 2) ρημ.α.π. περιφήμα, περιφήσις.

περιώγανα : Ἡσ. κέπιασωτρα· 2) Ἡσ. «οἱ δὲ τὰς κνημῖας, αἱ περιπλήγνυται ταῖς ἀμάξιας».

περιωγῆ ἰή) μτγν. ἡ περιαναγῆ βλλ. : Γρηγ.Ναξ. 5,49 εἰ γὰρ κῆλκος ἀπαντα φέρει, κείνου περιωγῆ ροιζούμαι.

περιωδευμένως ἰὲκ τῆς μτφ. τοῦ παθ. παρὰ τοῦ περιουδῶ) ἐπίρρ. διὰ περιστροφῶν, διὰ τρόπου περιστροφικῶ, πλαγιοδρόμως : Φιλῶδ. Ρητ.1,248S, Πλούτ.Ἡθ.537D πολυμειῶς καὶ περιωδευμένως ἐξέμῶρφωσα.

περιωθῆ ἰή) σχόλ. καμῆλ ἐν τῇ μουσικῇ : Σχόλ. Ἀριστφ.Νεφ.332 κυκλίων χορῶν φασματικώμῃτες, τοὺς διθυράμβους, ἐπεὶ καμπὰς τὰς κρημιδὰς λέγουσι.

περιφθικά (τά) μγν. χωριστά μετρικά συστήματα, οίαι αι έπιφθοί: 'Ηφαιστ.Ποιημ.4 **περιφθικά** δέ, έν οίς τά μέν περιεχόμενα άλλήλοις έστίν θμοια, τά δέ περιέχοντα ούτε άλλήλοις ούτε τοίς περιεχομένοις.

περιφθίνης-οός-ές μγν. δ περιφθίνος βλ.λ.: 'Ηρόδ.'Ιατρ.π.'Ορειθ.10,5,6.

περιφθύνια (ή) ύπερβολική δδύνη, μέγας πένος, αντίθ. περχάρεια: Πλάτ.Νόμ.732C ελην περιφθύνιασιν πάσαν άποκρυπτόμενον και περιφθύνιαν εύσημονεντιν περιάσθαι, αút.Πολ.583D' || έπί κεφαλαλίος: 'Ιηπ.Παθ.2' || κ. κτ. πλθθ.: αút. Δισίτ.34 τήσιν άπό τών φρενών περιφθύνισθι, αút.4 ήπιατος περιφθύνιαι, 'Αριστλ.Ποιητ.1452b,12 σί τε έν τώ φανερώ θάνατοι και αι περιφθύνιαι.

περιφθύνος-ον (ίδούνη) κ. νεώτ. δ έπιφέρων μέγαν πόνον, δ πολύ δδύνηρος, πολυδύνος, έπί το θάνατον: Αίσχ.'Αγ.1449 τίς άν έν τάξει, μή περιφθύνος... μόλοι τόν άεί φέρουσι' έν ήμίη Μοίρ' άτέλευτον ύπνον, Πλάτ.Νόμ.873C μήτε περιφθύνω άφύκτω προσπεσούσθι τήχη άναγκασθείς, - μετά περιφθύνων νόσον άπεβίωσε' 2) δ πάσων μέγαν πόνον: 'Ιηπ.Δισίτ.34 έλλεθορον μέλανα άποζέσας φθαλιών περιφθύνωντων έστί, Γαλ.12,603' || κ. μέσ.: 'Ιηπ.'Αφ.7,52 (δ.γρ.ι.)

περιφθύνω-έω (ίω) αισθανομαι μέγαν δδύνη, πολλούς πόνους: Διοσκ.3,23 άφερόμενόν τε σύν γλυκει, κατάπλασμα φθαλιών περιφθύνωντων έστί, Γαλ.12,603' || κ. μέσ.: 'Ιηπ.'Αφ.7,52 (δ.γρ.ι.)

περιφθύνω-έω (ίω) αισθανομαι μέγαν δδύνη, δυνατούς πόνους: 'Ιηπ.'Αφ.6,10 κεφαλήν πονούντι και περιφθύνοντι, αút.'Επιδ.5,12, 'Ηρόδ.'Ιατρ.π.'Ορειθ.10,10,4' || κ.μτθ. προκαλώ ίσχυρόν πόνον: Φιλ.15 κρόμμμα .. περιφθύνοντα τάς κόρας.

περιφθύνω έπθρρ. κατά τρόπον περιφθύνων βλ.λ.2)'Ησ. έν λ. περιφθύνω.

περιφθύνω-έω μγν. διά περιφθύνω, γοητευτικών φισμάτων γοητεύω, μαγεύω, έξορκίζω διά μπηθ-ριωδών λόγων, δι' έξορκισμών, ά. περιφθύνω: Ψ Λουκ.Φιλόπ.9 έπαοιδίαις ταύτην περιφθύναντες.

περιφθύνω-έω ώθώ τινα τήδε κάκεισε, σπράχνω τινά έδώ κι εκεί: Δημ.5,70 πάντα τρόπον περιφθύνω και έλαύνω τούς άνθρώπους' || έπί τής άναπνοής: Πλάτ.Τίμ.79C άποτρεπόμενας δ άήρ και διά τοϋ σώματος έξω ίών έσω τήν άναπνοήν περιφθί κατά τήν τοϋ σώματος και τών μυκτηρών διοδον' πρδλ. 'Αριστλ.'Αναπ.472b,18'

2) παθ. άποδιώκομαι άπό τινος θέσεως, διάχνομαι άπό κάπου, έκτοπιζομαι: Θουκ.3,57 παρλώσμεθα έκ πάντων Πλαταιήδ, Διον.'Αλ Ρωμ.7,25 άσθενές δν παρρωθείται ύπό τοϋ βιαιστέρου, 'Αηπ.'Εμφ.Πολ.1,45 είς τήν φάραγγα περιφθίθε' 3) παθ. μτφ. χάνω τήν εύνοιάν τινος, περιφρονούμαι: Θουκ.3,67 μή τοίς τώνδε λόγους περιφθισθόμεν έν ήμίη 4) όμ. άπολ. άποβάλλομαι, άπομακρύνομαι, έξορκίζομαι: 'Αριστλ.Πολιτ.1304a,8 δ περιφθίθε' .. Δέξανδρος ήρξε τής στάσεως (δ.γρ.) 5) όμ. παθ. κινούμαι έκ τινος: 'Ίώσα.Α1 17,3) λόγων άρετή περιφθούμενος' 6) ρημ. πατ.π. περιφθίω.

περιφθίω-ατος(ί) πάπ. δ.τ. αντί πελίωμα βλ.λ.: έξουσαν κατά τών ειλχών άμυχας μετά περιφθίωμάτων και τοϋ δεξιού γνάθος τραυματίας.

περιφθιάζω (ίωμιά) πάπ. έν μτχ. παθ. παρακ. περιφθιάσμενος, έν άναφ. πρός πρόσ. περιβόλλω τινά δι' ώμίας, δι' ένδύματος περικαλύπτοντος τοϋς ώμους' 2) έπί τόπου, περιφθιάσσω, τό παθ.: Πάπ. περιβόλος περιφθιάσμενος.

περιφθίωσιον (ί)θ γλώσσ. κ. νεώτ. ένδυμα καλύπτον τους ώμους, έν έδειε βραχέος μονόθου, μπέρτα, πελερίνα.

περιφθίωσιος-ίδος (ή) περιφθίωσιον βλ.λ.: Πολυδ.7,54. **περιφθίωσιος**-ον κ. νεώτ. δ πανταχού όνομαστός, φημισμένος, περιφθίωσιος, ξεκουστός: 'Ορφ.'Αργ.149 'Αδαντιάδαι περιφθίωσιον, 'Αηπ.'Εμφ.Πολ.2,2 μεγέθει τε δόξης και γένουσι λαμπρότητι περιφθίωσιος, - περιφθίωσιος αιδός - συγγραφέας. **περιφθίωσιον** (ί)θ νεώτ. άνατ. έπίδεσμική σιδίθς καλύπτομαι τόν μόλις διαπλασσομένον λεπτόν όνυχα τοϋ έμβρύου.

περιφθίωσι (ή) (ί)θφ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. τόπος ύψηλός, έξ οϋ τις βλέπει είς λίαν μακρόν άπόστασιν, σκοπιά, όψωμα: 'Ιλ.Ξ 8 έγών έλθών τάχα εισομαι είς περιφθίωσιν, αút.Ψ 451, 'Οδ.Κ 146 έγών έμόν έγχος έλθών .. παρ άνός άνήνω ένς περιφθίωσιν, Πλάτ.Πολιτ.272B είς τήν αϋτοϋ περιφθίωσιν άπέστη, 'Αγαθ.ΑΠ 6,167 παρσίτιον είς περιφθίωσιν τόν τράγον, Σερμ.Μακρ.έν Σθθ.3,245 δ δε έπί τοϋ ύψους τής τριαυτής περιφθίωσιν πρσεβλώων' || κ. έν φρ. έκ περιφθίωσιν έκ τόπου ύψηλόν, έξ οϋ δύναται τις νά βλέπη τί γίνεται όλόγυρα: Λουκ. Συμπ.11 έκ περιφθίωσιν έξωρακάς, Φιλόστρ.'Ηρ.19,1 έκ περιφθίωσιν τοϋ Πηλίου (έκ τής κορυφής τοϋ Πηλίου)' 2) περιβλεψίς, προσοχή, σύνεσις: Θουκ.4,87 πολλήν περιφθίωσιν τών ήμίη ές τά μέγιστα διαφώρων ποιούμεθα' 3) μγν. θεωρία, μελέτη, ακέφισ έπί τινος: Προύκ.'Άλκ.19 περιφθίωσιν έπιστήμης, αút.21C περιφθίωσιν τοϋ θελου' || κ. κτ. πλθθ.: Δαμοσκ.'Αρχ.54 τοίς τού νοϋ περιφθίωσιν' 4) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ύψηλή κοινωνική θέσις: Ιατρος περιφθίωσιν (άνεγνωρισμένης άξίας, δ έξοχου κύρουσ), φρ. άνθρωπος ίκυρίαί ύψηλής περιφθίωσιν ή μέγανη καταγωγής ή έξοχου κοινωνικής θέσεως, οίον δι' άξίωμα ή πλούτον!' || όμ. νεώτ. έπί κοινωνικών λειτουργιών, θεσμών, ίδρυμάτων κττ. ώς κ. έπί ίδιωτικών έπιχειρήσεων, ίδ. όμαδικών έν φρ. φέρω ή άγω είς περιφθίωσιν: ήγαγον είς περιφθίωσιν τήν λειτουργίαν τής δικαιοσύνης - τό φιλανθρωπικόν ίδρυμα - τήν έμπορικόν ναυτιλίαν' || κ. φρ. άπό περιφθίωσιν άφ' ύψηλου, άνευ προκαταλήψεως, άντικειμενικάς.

περιφθίωσιος-οός-ές δ κύκλω μακράν όρατός, δ πανταχόθεν όρώμενος, δ καταφανής: 'Ορφ.'Αργ.14 περιφθίωσι .. Έρωτα Ιάμφ.γρ.ι.

περιφθίωσιωμα περιφθίωσιν βλ.λ.: Σχόλ.'Ιλ.Ξ 8 (δ.γρ.). **περιφθίωσιος-ον** (ί)θφ) δ πανταχόθεν όρώμενος, δ καταφανής: 'Ησ. «περιφθίωσιν πάντοθεν άναπεπταμένον»: 'Ορφ.'Αργ.14 Ιάμφ.γρ.ι.)

περιφθίωσι-έω μγν. κ. οχόλ. περιβλέπω, βλέπω άτενώς όλόγυρα: Φιλόστρ.Διαλ.2 περιφθίωσιος δ' άν και τά άνθρώπου όμοίως έχοντα' || κ. μέσ.: Σχόλ.'Ιλ.Ξ 8 περιφθίωσισσάι πάντα.

περιφθίωσιζω μων. ποιώ τι λίαν ώραιον, άνθηρόν, καλλίψίζω, άνανεώνω: Θεόδ.'Υγρ.έν'Αν.Βοσ.σσ.1,254 βασιλεύς .. δν πάσαι περιεστειφαν χάριτες και περιφθιάσαν καλλοναί.

περιφθίωσιζα (ή) 'Επιγρ. πιθ. ή πέριξ τινός κειμένη όρεινή περιοχή: κατά τοϋ ρούσιος έν τόν ρούσιν τόν 'Αλαίαν και άν τοϋ 'Αλαίσιος έν τά άρχάν τās περιφθίωσιζα.

περιφθίωσιος-ον πιθ. ίων. τ. αντί περιφθίωσιος, ίολ. περιφθίωσιος δ μέγας σφοδρά, άπειρος, δ πολυληθής, δ άναριθμητος: Σόλ.24,7 περιφθίωσιζα χρημάτα, 'Απολλ.Ρ 2,394 περιφθίωσιζα φύλα, Μαρναν.ΑΠ 9,197 ζαθέσις κεφαλής περιφθίωσιον έργον, αút.9, 688 περιφθίωσιος όργιοφάντης' 2) δ άσυσθητός, δ σπάνιος: 'Εμπ.129,1 περιφθίωσιος είδώς (έπί τοϋ Πυθαγόρου)' 3) π.'Ομ. περιφθίωσιον ώς έπίρρ. περιφθίωσιος, παρ ά τό προσοχήν, ύπερμέτρως, ύπερβολικά: 'Ιλ.Δ 359 οϋτε σε νεικείω περιφθίωσιον οϋτε κελεύω, 'Οδ.Π 203 οϋτε τι θαμμάζειν περιφθίωσιον οϋτ' άγάσθαι' || κ. κτ. πλθθ.: 'Υμν.Πάν. 41' || κ. κτ. γενικ. έν φρ. περιφθίωσιον άλλων

πλειότερον τῶν ἄλλων: Ὑμν. Δῆμ. 362 μηδέ τι διασπείριε λίην περίωσιον ἄλλων, Πίνδ. I 5(4), 3 σέο γ' ἕκατι καί μεγασθενή νόμισαν χρυσόν ἀνθρωπῶσι περίωσιον ἄλλων, Ἀπολλ. P, 1, 466.

περίωσις-εως ἴη ἡ ὥθησις, ἐξώθησις, τὸ σπρώξιμο ἐδῶ κ' ἐκεῖ: Ἀριστ. Ἀναν. 472b, 6 ἡ ἐν τῷ Τιμαίῳ γραφομένη περίωσις, Γαλ. 5, 708.

περίωσις περισσῶς, ὑπερμέτρως, ὑπερβαλλόντως, ὑπερβολικά: Ἦσ. ἐν λ. περίωσιον.

περιωτειλοῦμαι παθ. πληροῦμαι πανταχόθεν ὠτειλῶν: Ἰνπ. Ἀρθρ. 63 περιωτειλοῦμαι λεπτήσι ὠτειλήσι καὶ ἀσθενέσι ἰτὸ ὄστέον.

περιωτικός-ή-όν νεώτ. ἀνατ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περὶ τὸ οὖς μοῖραν τῆς κεφαλῆς: περιωτικός ὄσασυν τὸ λιθοειδές μέρος τοῦ κροταφικοῦ ὄστου, οὗ ἡ βάσις ἀποτελεῖ ἐν μέρει τὸ ὄπισθεν τοῦ ζῶ ἀκουστικοῦ πόρου μαστοειδές μέρος τοῦ αὐτοῦ κροταφικοῦ ὄστου.

περιωτίς-ιδος ἴη ἰουσί μτγν. ἡ ἀμφωτίς βλλ.: Μεθόδ. π. EM 93, 14.

περιωτέθην παθ. ἀόρ. τοῦ περιώδ βλλ.

πέρκα ἴη ἡ γλωσσ. κ. δημ. ἡ πέρκα βλλ.

περκαζῶ (πέρκοσι κ. μsn. ἀμτθ. ὑπομελαίνομαι, ἴγνομαι μέλας, μαυριδερός ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρδαλίζω, ἰδ. ἐπὶ τῶν μαύρων σταφυλῶν καὶ ἐλαιῶν, ὅταν ἄρχωνται νὰ ὠριμάζωσι καὶ νὰ χρωματίζωσι ἐδῶ κ' ἐκεῖ: Χαιρήμ. 12, 2 ὄπῳρα ἀκραισι περκαζῶσι οἰνάνθαις, Θεοφρ. Φι 9, 11, 7 ὅταν ἤδη περκαζῶ σταφυλή, αὐτ. ΦΑιτ. 3, 16, 3 ὅταν ἄρχωνται π-βότρυες, Γεωπ. 9, 19, 2 ὅταν τὰς ελαίας ἀρχομένης περκαζέειν ἴδως) κ. ἐπὶ τῶν ἀνθέων: Πτορ. Πυθ. 44 περκαζόντος τὰ ἀνθούσ) ἢ μτφ. ἐπὶ νεανίου: Καλλ. Λουτρ. Παλ. 76 ἀρτι γένεια περκαζῶν (σχολ. ἐμελανόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν) ἴνεανίας παρδαλίζων, οὐ οἱ τοῦοι τοῦ γενείου ἀνεφύσαν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ μελῶν ἔχον ἐν μέρει κατέστησαν) 2) διδῶ εἰς τὴ μέλαν, μαῖρο χρώμα: Διοσκ. 5, 2 αὐ περκαζέει τὴν σταφυλήν, ἀχρι δ' ἀνθήσειως ἀγει τήν. οἰνάνθην.

περκαῖω ὑπομελαίνω τὴ, καθιστῶ τὴ μελάγχρουν, μελαγχρῖο, παρδαλῶν: Ἦσ. «περκαῖων διαποικίλλεσθαι»: Εὐρ. Κρ. 15 σέλας οἰνωπὸν ἐξέλαμπε περκαῖων γένυν.

περκαλί ἰτὸ (περσ.) δημ. εἶδος λεπτοῦ βαμδακεροῦ ὑφάσματος.

περκαῖνα ἰτὸ εἶδος ὑφάσματος ἡ πλέγματος: Ἦσ. «τὰ ἰστοῦ περιπλέγματα» πρβλ. πευκῖνα.

περκαῖς-ἄδος ἴη) μτγν. θηλ. τοῦ πέρκιος βλλ.: Ἐρατοσθ. Κατ. 12, 2 περκαῖδα κίχλην.

πέρκη ἴη) κ. νεώτ., γλωσσ. κ. δημ. πέρκα ἰχθύς τις ποτάμιος: Ἐπίχ. 47, 48 κομαρίδας τε καὶ κύνας κέστρας τε πέρκας τ' αἰόλας, Φιλώλλ. 13, 3, Ἀριστ. Ζ1 505a, 17 ὅταν κίχλην καὶ πέρκη καὶ γλανίς καὶ κυπρίνος, αὐτ. 599b, 8, Νουμήν. ν. Ἀθῆν. 7, 313C πέρκαισι καθηγητὴν μελάνουραν) ἢ νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἀκανθοπερυγίων ἐκ τῶν περκιδῶν.

περκιδῖον ἰτὸ ὑπόκορ. τοῦ πέρκη βλλ.: Ἀναξάνδρ. 27 μετὰ περκιδῖων καὶ θραττιδῖων.

περκίον ἰτὸ πάπ. ὑπόκορ. τοῦ πέρκη βλλ.

περκίς-ιδος ἴη) κ. νεώτ. ἡ πέρκη: Διοσκ. 2, 33 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπερυγίων ἰχθύων τῆς οἰκοῦ τῶν τραχινητῶν.

περκνός ἰα) δημ. ἐφηλιδῶς ἀναφανιδόμενοι εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἀκάλυπτα μέρη ξανθῶν ἀτόμων συνεπειὰ ἐπιδράσεως τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων, διαστηροῦμενοι δὲ καθ' ὄλον τὸ θέρος καὶ ἐξαφανίζόμενοι τὸν χειμῶνα.

περκόπτερος-ον ὁ ἔχων περὰ μελανίζαντα, μελανόστικτα: Ἀριστ. Ζ1 618b, 23 ἔστι δὲ ἕτερον γένος περκνόπτερος.

περκνός-ή-όν κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ περκαζῶν, ὁ μελανόστικτος, ὁ παρδαλός, ἰδ. ἐπὶ σταφυλῶν

ἢ ἐλαῖων ὅταν ἄρχωνται νὰ ὠριμάζωσι καὶ νὰ χρωματίζωσι ἐδῶ κ' ἐκεῖ: Ἀριστ. Θαιμ. 846b, 18, Νίκ. Θηρ. 129, Πολυδ. 1, 61, Μάρκελλ. Σ1 6, 7 περκνοὶ ἰχθύες) ἢ ὁ πελιδνός, ὁ μαύρος: Ἰνπ. Κεφ. Γρωμ. 19 2) τὸ ἄρσ. ὁ περκνός ὡς οὐα. εἶδος δευτέρου: Ἰλ. Ω 316 αἰετῶν .. μόρονων θρηπτήρ', ὅν καὶ περκνὸν καλεῖσσι (Ἀριστοχρ. Περνάνιον, Αὐκκόφρ. 260) ἢ τὸ πτηνὸν πλάγγος βλλ.: Ἀριστ. Ζ1 618b, 23.

πέρκος ἰδ) εἶδος ἰέρακος: Ἀριστ. Ζ1 620a, 20 αἰ δὲ πλατύτεροι ἰέρακες ὑποτριόρχαι καλοῦνται ἄλλοι δὲ πέρκοι καὶ σπίζ(αι).

πέρκομα-ατος (τὸ ἡ μελανίζουσα κηλὶς: Ἦσ. «περκόματα» τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα).

πέρλα ἴη) δημ., πληθ. πέρλες, ὁ πολίτιμος λίθος μαργαρίτης.

περλάντι ἰτὸ) δημ. ἄ. μπιρλάντι ὁ ἀδάμας, τὸ μπιρλάντι: Γρουπ. Σκ. Γερρ. 63, 12 φαντάζει, μέσ' στήν πρόφανη ἀπηλία ἢ περλάντι;

περλίτης ἰδ) νεώτ. ἡ εὐπικτειδῆς ἀναλογία τῶν κρατῶντων ἀσίδρω-σμενίτιου.

περλίτιος-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν περλίτην, ὁ περιέχων περλίτην: περιλίτιος χάλυψ ἰδ' ἀποτελούμενος κατὰ τὸ πλείστον ἐκ τοῦ μεταλλογραφικοῦ συστατικοῦ περλίτης, -περλίτικος χυτοσίδηρος ἰδ' ἀποτελούμενος κατὰ τὸ πλείστον ἐκ περλίτου καὶ γραφίτου.

πέρμιος-ον νεώτ. ὁ δὴκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν περιόχην τοῦ Πέρμ' ὄθ. πέρμιος διάπλασις ἡ περίοδος γεωλ. ἡ νεωτέρη διάπλασις τῶν παλαιozoϊκῶν στρωμάτων τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς εἰς Πέρμ τὸ πρῶτον καθοροθεῖσα.

πέρνω ἴη) μτγν. κ. πέρνη (Ἡρώδιαν. 2, 939) σχελὶς ὀλόκηρος, χαλομέρι: Στραβ. 3, 4, 11 παρ' οἷς πέρνω διάφοροι συντίθενται ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάμιλλα, Ἀθῆν. 14, 657B πετασμένος μέρος ἐκάστω κείται, ἦν πέρνω καλοῦσι.

περνάνα ἀπαφρ. τοῦ πέρνην, βλλ.: Ἡρώδ. 3, 74' πρβλ. Ἦσ. «περνῶς πωλείς».

περνᾶξ ἴη. «εἰρῖδαξ».

πέρνη (περσ.) δημ. ἀντὶ πιρράσκω, γ' πληθ. περνώσι Ἰθέρων. 1215), μτγ. περνᾶς Ἰλ. Ω 252, γ' ἰων. πορατ. περνασκαε, ἀόρ. ἐπέρασσα Ἰλ. Φ 40) κ.

Ἐπιγρ. ἔπραστα κ. μτγ. ἐπεράσαντες Ἰγύν. Δῆμ. 132), μτγ. παθ. πεπερημένος Ἰλ. Φ 58), ἐξάγω τὴ ἐκ χώρας τινὸς πρὸς πώλησιν, ἰδ. ἀλμαλώτως, μεταβιβάων αὐτοὺς διὰ θαλάσσης ἀντιπέραν ἢ ἀλλαχοῦ, ἀνθρωπεμπορεῖομαι, πωλῶ: Ἰλ. Φ 454 περᾶν νήσων ἐπὶ τηλεδασπᾶν, αὐτ. Ω 752, Θεογν. 1215 οὐδ' ἠμάς περνώσι) ἢ κ. ἐπὶ ἄ. πραγμ. ἐμπορίας: Ἰππών. 43 χαράδριον περνᾶς, Εὐρ. Κύκλ. 271 τοῖς ξένοις τὰ χρήματα περνᾶν σ' εἶδον κ. παθ.: Ἰλ. Σ 292 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηρινὴν ἐρατεινὴν κτήματα περνάμεν ἴκει ἱπράγματος πρὸς πώλησιν), Ἀριστοφ. Ἰνπ. 176 διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρνεται.

περνής ἰδ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἀρπακτικῶν τῆς οἰκοῦ τῶν Ιερακιδῶν.

περνᾶς ἴη) δημ. ὄρυς ἡ πρῖνος.

περνήιον ἰτὸ νεώτ. ἐρύθημα ἐκ στάσεως τῆς κυκλοφορίας, παραγόμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ἰδ. ἐπὶ τὸν δακτύλων.

περνοδιαβαίνω δημ. ἀμτθ. περνῶ καὶ διαβαίνω κατ' ἐπανόληψιν, συκνοδιαβαίνω: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 283, 3 ἐφές ἐπερνοδιάβαινα, κόρη, ἐκ τῆς γειτονιά σου' 2) ρηματ. π. περνοδιοδοσιᾶ.

περνοδιαθεσιᾶ ἴη) δημ. τὸ περνᾶν καὶ διαβαίνειν κατ' ἐπανόληψιν: Βλαστ. Συνμ. 168' 2) τόπος διαδόσεως, πόρος: πρβλ. πέρνομα.

περντάχι (τὸ ἰερασ.) δημ. κ. περνοτάχι τὸ δευτέρον ἐξ ἀντιστροφῶς ζύρισμα, πρὸς λείανσην τοῦ δέρματος, κόντρα' ἢ μτφ. ἐν φρ. τοῦ

ἔδωκα ἓνα περντάχι | τὸν ἐπέπληξα σφοδρῶς, τὸν ὕβρισα ἢ τὸν ἐξύλισα, τὸν ἐβόλα στὴ θέση του.
πάρνω δημ. ἐσφ. γρ. ἀντὶ παίρων βλ.βλ.
παρνῶ-άω μαν. κ. δημ. κ. ἀπερνῶ, σπαν. κ. περνῶ, ἀόρ. (ἐ)πέρασα, παθ. περνιέμαι, ἀόρ. (ἐ)περάστηκα, μτχ. παρῶκ. περασμένος, διαπερνῶ τὴν ἤ τι, διατριπῶ : τὸν ἐπέρασε πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ μαχαίρι, - ἢ σφαιρα δὲν περνάει τὸ ἀτσάλι κ. μτφ. ἐπὶ διαθέσεων ψυχικῶν : Γρην. Σκ.Τερρ.104,7 κρυφὴ λαχτήρα ἐπέρασε τὰ βῆθη μιᾶς ψυχῆς· 2) διαθιβάζω δι' ὀψῆς, ἀνολιγματος, διείρω : πέρασε μου τὴν κλωστή ἀπ' τὴ βελονότρυπα, γιατί δὲν βλέπω τόσα καλά, - πέρασε τὸ κορόδον στὰ κουρινάκια κ. παθ. : ἢ κλωστή δὲν περνιέται ἀπ' τὴ βελόνα· 3) εἶδ. ἐπὶ ὑγρῶν, διαδρέχω, διαποτίζω, μουσεύω : τὸν πέρασε τὸν τοῖχο ἢ ὑγρασία, - τὸν μουσαμὶ δὲν τὸν περνᾷ ἡ βροχὴ· 4) διαπεραιῶ, διαθιβάζω τὸ πέρον, διακομιζῶ, μεταφέρω διὰ μέσου : πέρασε τὰ γιδοπρόβάτα του μέσ' ἀπ' τὸ χωράφι μου, - πέρασε μου τὸ παιδί ἀπ' τὸ γιανφράκι, μὴ μὴν πέση· || μετακομιζῶ, μεταθέτω : περάστε τὸν ἀρρωστο στὴ διπλανὴ κάμαρα· 5) φορῶ τὴ εἰς τινα, περιβάλλω, ντύνω μὲ.. : πέρασε εὐτὴ μικρὴ τὸ πουκαμισάκι τῆς, - δὲν μοῦ βολεῖ νὰ περάσω τὸ χαλιναῖο στὸ ἄλλο, - τοῦ πέρασε τὴν τραχηλιὰ στὸ λαίμω· || ὄμ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι διὰ τινος : περίμενε μιά στιγμή νὰ περάσω τὰ παπούτσι μου - τὸ σακάκι μου· 6) μεταθιβάζω, μεταγράφω : πέρασε ἅλα του τὰ χτήματα στ' ὄνομα τῆς γυναικὸς του· σπαν. κ. παθ. : τὸ σπiti περάστηκε μὲ μένα· 7) ἐπὶ ἐγγράφων, λογαριασμῶν, ἐγγράφων, καταχωρίζω, καταγράφω : πέρασε αὐτὰ τὰ ἐξόδα στὴν μεριδιὰ μου - στὸ λογαριασμό μου· κ. παθ. : ὁ λογαριασμός σας δὲν περάστηκε ἀκόμη στὰ βιβλία· 8) καταχωρίζω εἰς ἐντυπον, ἐφημερίδα, περιοδικόν, δημοσιεύω : πέρασε τὴ ρεκλάμα μου στὸ περιοδικό σου· 9) ἐπαλείφω καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν : πέρασε τὸ ἄλλη μιά φορὰ μὲ χρώμα γιὰ νὰ πιάσῃ κ. παθ. τὸ παρκέτο πρέπει νὰ περαστῇ μὲ κερί· 10) κ. ἀμτθ. διέρχομαι, διαβαίνω, μτ. αἰτ. : Μαλακ. Συμπρ.57,2 τὸ δάσος πού λαχτάρειζες πάντα νὰ τὸ περάσῃς, - τόπουσ πολλοὺς ἐπέρασα, - πέρασε στεριές καὶ θάλασσες· κ. ἐμπροθ. : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.35,3 περάστε ἀπὸ τὴν στάνη . . καὶ πάρτε τὸν υγιό μου, Γρην. Σκ.Τερρ.94,10 περνᾷ ἀπ' τὸ δάσος τὸ ὑγρό . . , Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10,17 ἀπ' τὸ στρατὶ περνᾷ ἡ ξανθομαλλοῦσα, - τὸ νοῦ σου μὴν περάσῃ ἀπὸ τὰ σπαρμένα κ. μετ' ἐπιρρημ. δηλωτικῶν τοῦ τόπου : Πορφύρ.Σκ.20,8 σὰ φάντασμα θαλῶ . . κ. ὅπου περνᾷ σιγὰ τὸ κάθε ἀγγίξει, Γρην.Σκ.Τερρ.72,5 κ. ἀπολ. : κάθε μέρα περνάει ὁ ταχυδρόμος, περνάει καὶ δὲ λείει μιά καλημέρα, ὁ δίστ. περνῶ καὶ δὲ σὲ χαιρετῶ, τὰ μάτια χαμηλώνω· || εἶδ. διέρχομαι ἐν πλῶ : πέρασε τὸ πλοῖο ἀπ' τὸν Ἰσθμὸ τὰ χαράματα· || μτφ. ἐπὶ ἰδεῶν, διανοημάτων : τοῦ πέρασε ἡ ὑπόψια, - μὴ σοῦ περνᾷ ἡ ἰδέα πῶς εἶσαι κάτω· || 11) μεταβαίνω, διέρχομαι ἔκ τινος τόπου εἰς ἕτερον : ὁ στρατός μας ἐπέρασε στὰ ἐχθρικά ἔδάφη· || διαπεραιούμαι : ἐπέρασε στὸ νοσί μὲ τὴ βάρκα· || ἀπολ. ἀπομακρύνομαι, προσπερνῶ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 53,5 μονάχα πιές καὶ περνά· 12) εισέρχομαι, μπαίνω : περάστε στὸ διπλανὸ δωμάτιο - στὴν ἀθήουσα - στὸ σαλόνι, - ὄριστε, περάστε, - δὲν περνάτε ; [πρόσκλησις φιλοφρονητικὴ πρὸς ἐπισκέπτας ὅπως εἰσελθῶσι εἰς οἰκίαν]· || εἰσδύω, εἰσχωρῶ βοθῆως : Σολωμ.Τρέλλη Μίγνα 32,2 ἰὴ αὖρα . . ἰ στα φύλλα ἐπέρασε καὶ τῆς καρδίας, Γρην.Σκ.Τερρ.103,2 ἐνῶ ὡς τῆς ρίζες ταῦ κισσοῦ..

περνᾷ μιά ἀνατριχίλα· 13) ἐπὶ χρονικοῦ διαστήματος, χρονικῆς περιόδου, ἐποχῆς, παρέρχομαι : Ἐρωτόκρ.4,357 καὶ μηδὲ θε νὰ παντρευτῇ, ἂ δὲν περάσου χρόνοι, Σολωμ. Ἡ Εὐρυκόμη 2 πολλὰς καιρὸς ἐπέρασε καὶ δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη, Λασκαρ.Ποιήμ.114,1 ἐκδ. Φέξη! ὡστόσο ἐπέρασε ὁ καιρός καὶ οἱ μέρες, - ὁ χειμῶνας ἐπέρασε μὲ βραχέες καὶ χιόνια, - περάσανε νέντε χρόνια ἀπὸ τότε κ. ἐν τῇ παθ. μτχ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 33,17 ὅσες ἀνθίσανε ὁμορφίαι σὲ χρόνια περασμένα· || ὄμ. ἐπὶ καταστάσεων, γεγονότων, νόσων, παρέρχομαι, παθὺ ὠφιστάμενος, ὑπάρχω : Ἐρωτόκρ. 3,971 ἐταῦτ' ὅλα περνοῦσανε, κὶ ὀγλήγορα διαβαίνα, αὐτὰ,1,160 σημάδ' ἐν Ἄρετοῦσα μου, πῶς σοῦ περνοῦν τὰ πάθη, - τοῦ πέρασε ὁ πυρετός - ὁ θυμός - τὸ πείσμα, - αὐτὴ ἡ μόδα πέρασε πιά, - ἢ οἰκονομικὴ κρίσις δὲν φαίνεται πῶς θὰ περάσῃ σύντομα· κ. ἐν τῇ παθ. μτχ. : περασμένα βάσανα μὴν τὰ θυμάσαι, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.5,3 περασμένα μεγαλεῖα κὶ διηγώντας τα νὰ κλαῖς, φρ. παροιμ. περασμένα ξεχασμένα· 14) κ. ἐν μτθ. χρ. μετ' ἀντικειμ. δηλοῦντος τὸν χρόνον, ζῶ, διαίω : πέρασα δυὸ χρόνια στὰ χαρῶματα, - περάσαμε ἓνα ὥραστο πρωῖνό, - περνάει τὸν καιρὸ τοῦ χαρτοπαίζοντος - διαβάλλοντας· || κ. ἀπολ. διαιδῶ, ζῶ : Διγεν. Ἀκρ.42/2 καὶ αὐτῆς ἦτον πάντοτε καὶ περῶ ὁ Ἀκρίτης | χιῶρον καὶ εὐφραίνόμενος, Ἐρωτόκρ.1,139 καὶ μόνιος κὶ ὀλομόναχος ἐβόλθη νὰ περάσῃ, Ἄραβ.Μῦθ.Χαλ.1,163 καὶ ἐπέρασαμεν ἕως τὴν σήμεραν ἀδελφίκα, φρ. πῶς (τά) περνάτε ; ἰπῶς διαίετε, πῶς εἰσθε! 15) διανύω, ὠφιστάμενος : Ἐρωτόκρ.5,492 μὲ φρόνεψ' ὅλα τὰ περνᾷ, - πέρασα τῆς ἐξετάσεις μου μὲ ἐπιτυχία, - δὲν ἐπέρασε ἀκόμα τὸ στρατιωτικό μου, - πέρασα πολλοὺς κινδύνους· || ὑποφέρω : περάσαμε βάσανα - στενωχῶριες πολλές· 16) ὑπερβαίνω : περάσαμε τὴ βουνοκορφὴ κοντὰ νὰ ζημερώσῃ· || κ. μτφ. ἀναφορ. πρὸς καταστάσεις, ἀφρηρημένως ἐννοίας δηλωτικῶς πνευματικῆς τινος ἢ ἠθικῆς στάσεως : ἔχει περάσει πρὸ πολλοῦ τὰ ὄρια τῆς εὐπρεπείας· 17) ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, ξεπερνῶ : τὸν περνῶ νέντε πόντους στὸ ἀνάστημα, - μὲ πέρασε ἀρκετὰ στὸ τρέξιμο - στὸ κολύμη· || οὕτω κ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἀφρηρημένως ἐννοίας ἢ καταστάσεις : νομίζε πῶς μάς περνάει ὀλους στὴ γραμματισύνη-στὴ μάθησι-στὴν ἐξυπνάδα, - πέρασε τοὺς συμμαθητῆς του στὴν βαθμολογία· 18) ἔχω ἰσχύ, ὑπολογίζομαι, λαμβάνομαι ὑπὸ σοβαρῶν ἐποφιν : ὁ λόγος του - ἢ κουβέντα του περνάει πολὺ ἐπὶ τοῦ οὐραγῶ [εἰσακούεται ὑπ' αὐτοῦ], - τὰ φέματα-οἱ παλληκαριές -τὰ νταηλικά ἐμὰ περνᾶνε σὲ μάς [δὲν δύνανται νὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα]· || μοῦ περνάει κατορθῶ ὁ τι ἐπιδιώκω, ἔχω ἀποτελεσματικὴν ἰσχύ, γίνεται τὸ θελήμα μου : ἤθελα νὰ κάμῃ τὰ πεισμάτικα τῆς, μὰ δὲν τῆς ἐπέρασε· 19) θεωροῦμαι, νομίζομαι : ἐν φρ. : περνάει στὴν πιάσα γιὰ μεγαλέμπορος, - περνάει γιὰ σπουδαῖος ἄνθρωπος· || ἰδίως θεωρῶ ἑμαυτόν, παίρνω τὸν ἑαυτό μου γιὰ . . : αὐτός ὁ βλάκας περνάει γιὰ ἐξυπνος, - περνάει κὶ αὐτός γιὰ ποιητῆς· || κ. μτθ. θεωρῶ, νομίζω τινά : τὸν ἐπέρασαμε γιὰ σοβαρῶν ἄνθρωπον, μὰ βῆγκε σκάρτος· 20) τυγχάνω ἀποδοχῆς, ἐγκρίσεως ἰδ. διὰ φηγοφορίας : ὁ προϋπολογισμός - τὸ νομοσχέδιο ἐπέρασε· 21) γίνομαι δεκτός ἐν τῇ κυκλοφορίᾳ, ἔχω νόμιμον ἰσχύ ἐἶδ. ἐπὶ νομισμάτων : τὸ εἰκοσάρι εἶναι κἄλλικο καὶ δὲν περνάει· κ.μτθ. : προσπάθησε νὰ περάσῃ ἰδιόβλη· || οὕτω κ. ἐν γενικώτερῳ χρ. : τὸ εἰσιτήριο - ἢ πρόσκλησις δὲν περνάει· 22) ἐν ποικιλίᾳ φρ. : δὲν περνᾷ ἡ μο-

για της ιδέης τυγχάνει έκτιμήσεως ή ιδιαίτερας προσοχής. - **τόν πάρασε γενεές δεκατέσσαρες** (τόν καθυβρίσαε διά λόγων, τόν εξητέλεισε). - **τού πάρασα (ή του έδαλα)** τά γυαλιά τόν εξηπάτησα ή άνεδελγθην εύφύεστερας, Ικανώτερας αυτού. || κ. έν αίσχρ. σημ.: **τήν έπέρασε**: δθ. **περασμένη** Ικ. ή διακεκορμένη. **23)** τό ούθ. τής παθ. **μγ.** τά **περασμένα** τώ παρελθόν ή τά εις τό παρελθόν άνογόμενα γεγονότα, πάθη, αΙ περιπέτειαι: Έρωτόκρ. 5,265 τά περασμένα άφηκα, κί οί πόνοι πού μ' έκρίνασι, έξελπισμονηθήκα.

πέρδος (ή) δωρ. τ. άντί περίοδος βλλ. Πίνδ. Ν 11,40 δένδρεά τ' αΰκ έθέλει πάσαις έτέων περάδοις άνθρας εύώδες φέρειν πλούτω **Ψισον.**

περομύνοι Ήσ. «έλέγχεσθαι».

περονώα -ατος (τό) δωρ. τ. άντί περόνη βλλ.

περόνη (ή) Ιπειρωί κ. νεώτ. πόν δέξ. -συνδιδρον άκρον πρός διάτρησιν χρήσιμον, Ιδ. ή σουβλερά γλώσσα τής πόρνης. ήτις διαπερωμένου τού άκρου τού ένδύμουτος δι' έκεινης διετρύπα αυτό και έκράτει σταθερώς περί τό σώμα άνωθεν τών ώμων, ή καρφίτσα: Ή.Ε.425 πρός χρυσήν περόνην καταμύστω χείρα άραιήν, Όδ. Γ 226 περόνη χρυσία τέτυκτα αούλοισι διδυμούσι, Εύρ. Φοίν. 805 χρυσοδέτασι περόνια έπίσασον. || όμ. έν πολυτελεί γυναικείω ένδύματι: Όδ. Σ 293 περόνια δυσκαΐδεκα πάσαι χρύσειαι, κληΐσιν έγγνάμτοις άραρυταί Ιοί γλώσσαι, τά σκαλωμάτα συνηρμοσμένα εις όπάς. || γεν. μεγάλη πόρνη έν χρ. πρός επικούβωσι τον έξωμεικίω Ιματίου, ή καρφίτσα: Ήρ. 5,87 περίε τόν άνθρωπον τούτον Ιαθούσας και κεντεούσας τήσι περόνισι τών Ιματίων ειρωτά έκάστην ατέων, Σοφ. ΟΙ 1269 άποσπάσας γάρ ειμύτων χρυσήλατος περόνας άπ' αούτης. **2)** εργαλειόν τι έν σχήματι βελόνης χρήσιμον πρός συστροφήν σχοινίαν έν πλοΐω: Άπολλ. Ρ 1,567. **3)** στρόφιγξ παραστάδος θύρας: Παρμ. 1,20. || έπί μηχανής: Ήλιόδ. Χειρ. π. Όρειδ. 49,24. **4)** ήλος, καρφίον περόμενον εις τό άκρον τού άξονος και έξωθεν τού άμφαλου τού τροχού: Παρθ. 6 πειθει διά τών άρματιγών τροχών μή δειναι τάς περόνας. || γεν. πάσσαλος, γόμφος, ήλος: Φιλ. Μηχ. Βελοπ. 76,3 περόνη κεφαλατή, ήλουτ. Μάρ. 25 περόνας. . . σιδηραΐς, Έπιγρ. περόνια χαλκαί. **5)** τό μικρότερον τών δύο όστων τού πήχεως: Ήπν. Τόν. Άνθρ. 6, αΰτ. Όστ. 3 άνω δέ σμικρά τής περόνης ές τόν άγκώνα. || συνήθ. τό μικρότερον όστούν τής κνήμης: Ήπν. Άρθρ. 62 παρά δέ τήν κνήμην περόνια δύο παρήκουσιν, αΐ κάτωθεν μέν πρός τού ποδός τά σφυρά τελευτώσιν, Γολ. Χρ. Μορ. 3,9. **6)** δεσμός τών ποδών τού Ήπνου, πέδη: Ξεν. Ήπν. 1,5. **7)** έπίφυσις όστού, φύμα: Ήπν. Τόν. Άνθρ. 6. || κ. κτ. πληθ.: Πολυδ. 2,191 «τά έκατέρωθεν τού μείζονος όστού, δέ τήν κνήμην φέρι, .. μικρά όστάρια, α περόνια λέγονται». **8)** θαλάσσιός τι Ιχθύς, διά τό βελονοειδές αούτό σήμα α. βελόνα, ζαργάνα: Μάριελλ. Σ.δ. 15. **9)** νεώτ. έπιτραπέζιον σκεύος άποτελούμενον έκ στελέχους, λαθής και δύο ή τριών ή τεσσάρων αικιών, περόνιον, πιρούνι.

περόνημα -ατος (τό) Ιπρωνώι μγν., δωρ. περόνημα πόρνημα, Ιμάτιον διά περόνης συναπτόμενον, κομβωόμενον, οίον ή περονήτρις: Θεόκρ. 15,79 θεών περονάματα φασαΐς.

περονήτηρ -ήρος (ή) Ιπρωνώι Έπιγρ. πόρνη, κόσμημα: ηβλ. περόνη.

περονήτης -ιδος (ή) μγν., ή περονήτρις βλλ.: Άντίπ. Σ.δ. ΑΠ 7,413 άμπεχόνα περονήτιδες (δ.γρ.).

περονήτρις -ιδος (ή) μγν., δωρ. περανήτρις, ίδιον ένδυμα τών Δαριδων, μάλλινον άνευ χειριδων, έκ δύο συνιστάμενον τμημάτων, τά όποια

έπί τών ώμων και τών πλευρών έκομβούτο διά περονών, α. καταπτυχές έμπερόνια: Θεόκρ. 15, 21 τώμπεχον και τών περονατριδα λάξου || κ. ώς έπίθ.: Άντίπ. Σ.δ. ΑΠ 7,413 Ιδ. γρ. 1.

περονιάζω (περόνη) δημ. κ. πιρουνιάζω διατριψά διά τής περόνης, με τό πιρούνι: γιά δεξ πώς πιρουνιάζει τά κοφίδια. **2)** μφ. έπί φύχους ή ύγρασίας, διεισδύω, διαπερώ: μάς περόνιασε τό κρούσ. **3)** θίγω, χυχιαίτα, κάμνω τινά νά λυπηθ ή σφοδρώς: τά λόγια σου με περονιάζου. **4)** ρηματ. π. περονιάσμα.

περονιάσμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα τού περονιάζω βλλ.

περονιάτος -α-ον νεώτ. άνατ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τό όστούν τής περόνης: περονιάτων νεύρον Ικλάδος τού Ισχηακού νεύρου διανεμόμενος άνά τήν γαστροκνημικήν χώραν, - περονιάτια άρτηρία (κλάδος τής όπισθίας κνημιαίας άρτηρίας), - περονιάτιοι μύες ή έξω κνημιαίοι.

περονιάδιον (τό) πσπ. κ. σχολ. ύποκορ. τού περόνη βλλ.: Σχολ. Εύρ. Έκ. 1170.

περόνιον (τό) μγν. ύποκορ. τού περόνη, μικρά περόνη, βελόνη ή ήλος, καρφάκι: Φιλ. Μηχ. Βελοπ. 62,14, Ήρω Αυτομ. 28,1, αΰτ. Πνευμ. 1,42. **2)** ό όρχεύς, ό σύρτης όμου, δέ και ό δακτύλιος, ό κρίκος, ό άμφαλός έν φ. ό σύρτης έμβάλλεται: Φιλ. Μηχ. Βελοπ. 76,4.

περονίς -ιδος (ή) ή περόνη, ή πόρνη, ή καρφίτσα: Σοφ. Τρ. 125 ή χρυσήλατος προκίετο μαστών περονίς, Ίώσ. ΑΙ 3,6,6.

περονοκνημιαίος -ον νεώτ. άνατ. ό κείμενος μεταξύ τού όστού τής περόνης και τής κνήμης, ό διήκων άπό τής περόνης εις τήν κνήμην: περονοκνημιαίος μύς Ιμικρός υποτυπωδής μύς κάτωθεν τής άνω κνημιοπερονιαίας άρθρώσεως εις τό μεσόστον διάστημα.

περονόσπορος (ή) νεώτ. ζωολ. κ. δημ. γένος μυκήτων έκ τών περονοσποροειδών, ζών ώς παρόσπιον έπί διοσφύρων φυτών και Ιδ. τής άμπελου. **2)** νεώτ. κ. δημ. ή ύπό τού μήκτους περονοσπόρου γινόμενη εις τας άμπελούς νόσος: εις τινας τών σταφιδοαμπέλων έπέφερε ζήμιας ό περονόσπορος. **3)** δημ. μφ. έπί χρηματικής περιουσίας, έν φρ. πέφτει - έπесе περονόσπορος έπλήδον καταστρεπτική ή λιον μειωτική ζήμια: όπου δουλέφθ αυτός ό άνθρωπος πέφτει περονόσπορος.

περονώ -άω (περόνη) διατριψά τι διά περόνης, κ. γεν. διατριψά, καρφώνω, κεντώ: Ή. Η 145 δουρί μέσον περόνησε, αΰτ. Ν 347 τόν 3' Άντίλοχος μεγαχάρμης 8συρι μέσον περόνησε τυχών, Διον. Άλ. Ρωμ. 6,11 μέσον περονήσας τόν δεξιόν εκίνουο βραχίονα. κ. παθ.: Κέλε. π. Όριγ. 2,55 δεΐνξε .. τάς χείρας ώς ήσαν περονήμεναι. **2)** μέσ. φορώ ένδυμα στερεούμενον διά περόνης έπί τού ώμου μου, καρφώνω τι επάνω μου: Ή. Κ 133 άμφι 3' άρα χλαΐταν περονήσαστο Ισχόλ. κήρονη συνέλαβεν, αΰτ. Σ 180, Θεόκρ. 14,66 ώσπε ει τοι κατά δεξιόν ώμων άρσκει κώπος άκρον περανάσθαι. **3)** ρηματ. π. περόνημα, περονήτηρ.

περόσγια Ήσ. «τό άκνη».

περονιάνας -ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν Περουβίαν, ό έξ αούτης προερχόμενος: περουβιανή γλώσσα, - περουβιανά προϊόντα. || περουβιανός ή ώς ούσ. ό κότερος τής Περουβίας.

περουζάς (ή) (περσ.) δημ. ό πολύτιμος λίθος κάλας.

περούκα (ή) δημ. α. περοούκο βλλ.

περοκάτμα (τό) δημ. συγκ. τ. τού περιπάτημα ή πράξις τού περιπατείν, βαδίειν, βαινειν, ή πορεία: Ζερβ. Ίστ. 14 τό περπάτημα τής μέρας τόν

κουράζει || ὁ τρόπος τοῦ βαδίζειν, ἡ περπατησιά : Κρυστ. Ὁ χορδὸς τῆς λαμπρῆς 34 ἡ περισοία ἡ ἐμορφία τῆς . τὸ περπατήμα.

περπατησιά ἰή| κ. ἰδιωμ. -ησιά ὁ τρόπος τοῦ περιπατεῖν, βαδίζειν : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.161,8 ἡ ἀγάπη θέλει φρόνηση . . θέλει λαγοῦ περπατησιά || τὸ βάδισμα, τὸ βῆμα : Βιζυην. Ὁ Σοφιστὸς 99 ὁ Σοφιστὸς πετὰ γοργῆς περπατησιῆς.

περπατητὴ ἑπίρρ. δημ. διὰ κανονικοῦ, συνήθους βηματισμοῦ, ἀντίθ. τρεχάλα : τὸ χωρὶ ἐλπίαν μακριὰ ἀπὸ τῆ θάλασσα μιά ὥρα περίπου περπατητὴ 2) γεν. πεζῆ, μὲ τὰ πόδια ἀντίθ. καθάλα, ἀμαξάδα.

περπατητής ἰό| δημ. συγκ. τ. τοῦ περιπατητῆς, ὁ πεζῆ βαίνων, πεζοπόρος || ὁ κἀμῶν περιπατών, ἤσων καὶ βραχεῖαν πορείαν ἀναφυχῆς : στὸν παραλιακὸ δρόμο τὴν Κυριακὴ εἶναι πολλοὶ οἱ περπατητές.

περπατογυρεύω δημ. περιπλανώμενος ἀναζητῶ. **περπατῶ-άω** μων., δημ. κ. πορπατῶ συγκ. τ. τοῦ περιπατῶ βλ.λ., βαίνω πεζῆ : Σολωμ.Τὸ Ὀνειρο 6 σ' ἔνα ὥρατο περιβολάκι περπατούσαμε μαζί, Κρυστ.Τὸ νεραϊδόπαιδο 96 ὁ γυῖός του τῶρ ἀνδρείευθηκε καὶ περπατᾷ τὴ νύχτα || περιπλανώμαι ἀνά τὰς ὁδοὺς, περιφερόμαι : Πρόδρ. 2,555 καὶ περπατῶ καὶ προσαιτῶ καὶ φάλην οὐ λαμβάνω, Σολωμ.Καταστροφῆ τῶν Ψαρῶν περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη 2) κτ. ἐπέκτ. ἐν φρ. περπατῶ ἀφρόντιστος - ξεγνοιαστος ἀμεριμνητὸς, νὰ χαίρη εἰς τὸν κόσμον 3) κ. ὡς μτθ. ποι. διέρχομαι ἀπὸ τινος τόπου, διαβαίνω : Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.39,9 νὰ πάρω δίπλα τὰ βουνὰ νὰ περπατήσω λόγγους || ὄμ. ὀδηγῶ, περιάγω τινά, συνοδεύω εἰς περίπατον : μάς περπάτησε σ' ὅλα τὰ ἄρχαια, - θυμήσου νὰ περπατήσης σήμερα τὸ παιδάκι.

περπέρα ἰή| δημ. ἡ φλόδουρα γυνή.

περπερεία ἰή| ἱερπερεύουσαί μτγν. κ. μων. μεγαληγορία, μεγαλαυχία, κενοδοξία : Κλήμ. Ἄλ.251, Εὐστ.Πον.228,12.

περπερεύομαι ἱερπερος| μτγν. κ. δημ. ἀποθ. ὀμῶδ, πράττω ὡς πέρπερος, καυχῶμαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, καυχολογῶ : ΚΔ Κορινθ.1,13,4 ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, Μάρκ. Αὐρ.5,5 τὸ σωματίαν καταπιεσθαι, καὶ ἀρσεκεύεσθαι, καὶ περπερεύεσθαι, Εὐστ.Πον.224,83 οὐ περπερεύεται 2) ρηματ.π. περπερεία.

περπερόγλωσσος-ον μων. π. Βυζαντ. ὁ κομπορηγῶν, ὁ ἀλαζών : Κ Μανασσ.3,52 τὸ περπερόγλωσσον καὶ κομψὸν ἐν λόγοις.

περπερος-ον μτγν. ὁ κενόδοξος, ὁ ἀλαζών καὶ φευδολόγος, ὁ φαντασμένος : Πολύβ.32,6,5 φύσει δὲ ὡν λάλος καὶ πέρπερος, αὐτ.39,1,2, Ἄρρ.Ἐπίκτ.3,2,14 μηδέποτε ἠσυχίαν ἔχοντα, πέρπερον, Σέξτ. Ἐμπ.Μαθ.1,54 τὴν πέρπερον καὶ περιεργότεραν γραμματικῆν.

περπερότης-ητος ἰή| μτγν. ἡ περπερεία βλ.λ. : Ψχρυσ.12,1063ε ἠσυχία περπερότητος ἀναίρεσις καὶ ἀναιδεῖας ἐχθρά.

περπερόριος ἰο| μων. κ. περπεριάρηδες ἰδημ. ἐπίθ. ἐν χρ. οὐσ. μία τῶν κοινωνικῶν τάξεων ἐν Κύπρῳ, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ δουλοπαροικίων, καταβολκόντων φόρον ἀνάλογον τοῦ παρὰ τοῖς Τούρκοις κεφαλικοῦ.

περπερο ἰτό| μων. δημ. τὸ βυζ. χρυσοῦν νόμισμα ὑπέρβρον βλ.λ. : Πρόδρ.2,80 αὐτὰς φηφίζει πέρπερα καὶ γράφει καὶ στραγγύλα ἰεῦτελεῖ λογιστικὰς ἐργασίας καὶ εἶναι κολλιγράφος, παρομι. ἀν πάρος χίλια πέρπερα καὶ κακασειδῆ γυναῖκα, τὰ πέρπερα χαθῆκανε κι ἡ κακασειδῆ ἀπομίει ἢ ἀναμείει.

πέρρα ἰή| μτγν. αἰγυπτ. λ. ὁ ἥλιος : Λυκάφρ.1428 Κίμμερος θ' ὄπως σκιά καλύφει πέρραν, ἀμβλύων σέλας 2) ἡ πέτρα βλ.λ.

πέρραμος ἰό| ὁ ἐξέχων Ἡσ. ἐὼ βασιλεὺς 2) αἰολ. ἀντὶ Πριάμος : Ἄλκ.8,2, ΕΜ 665,39.

περρέω αἰολ. τ. ἀντὶ περιέχω βλ.λ., ὑπερέχω.

περρησιππία Ἡσ. «τὴν ἀνατρέχουσαν ἵππον».

περρῖουακί ἰή| ἱταλ. δημ. πρόσθετος κόμη, φενάκη 2) τὸ φυτὸν λινόφης ἡ κυμβалоειδῆς.

περροχος-ον αἰολ. τ. ἀντὶ περιοχος, ὁ ὑπέροχος : Σαφ.ἀπ.92.

περσα ἰή| κ. νεώτ. κ. περσεια ἰΓουα5,14,3| κ. ποι. -ειη ἰΝικ. Ἄλεξ.99| κ. περσία ἰΔιόδ.Σ 1,34| δένδρον αἰγυπτιακόν, φέρον τὸν καρπὸν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ στελέχους : Ἰνπ.Γυν.1,90, Θεόδρ.Φι 3,3,5, Διόδ.Σ 1,34 ἔστι δὲ καὶ δένδρον γένη πλείω καὶ τούτων αἱ μὴ ὀνομαζόμενοι περσαί καρπὸν διάφορον ἔχουσι τῆ γλυκύτητι, Στράβ.17,2,2 πλεονάζει δὲ τῶν φυτῶν ὁ τε φοινῖξ καὶ ἡ περσα, Πλούτ. Ἰθθ.378κ, Γουα5,14,3 τὸ δένδρον δὲ ἡ περσαία μόνου χαίρει τοῦ Νεῖλου τῷ ὕδατι, Νικ. Ἄλεξ.99 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν σαφνοειδῶν 3) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης ἐν Περσίᾳ.

περσαίνω-η-ον πάπ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν περσειὸν βλ.λ.

περσειον ἰτό| κ. πέριον ὁ καρπὸς τῆς περσαίας βλ.λ. ἀ. ἀτρίγνον μακικόν ἰΔιοσκ.4,73| : Κλέαρχ. Ἰστ.65, Θεόδρ.Φι 2,12,10, Ποσειδών.3,7.

περσεόμολο ἰτό| ἱταλ. δημ. κ. περσιόμολο κ. περσιόμολο τὸ φυτὸν περσοέλινον τὸ ἡμερον, μαιτανόξ.

περσείδης ἰό|, ἐπ. Περσικήδος πατρων. ὁ υἱὸς ἢ ὁ ἕλκων τὸ γένος ἐκ τοῦ Περσεῶς : Ἰλ.Τ 116 ἐνθ' ἄρα ἦδη ἰφθίμην ἀλαχον Σθενέλου Περσικήδος, Θουκ.1,9 τὴν βασιλείαν Ἀτρέα παραλαβεῖν καὶ τὸν Περσείδην τοῦς Πελοπίδας μείρους καταστήσει.

περσεῖος-α-ον, ἐπ. Περσῆϊας ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Περσεῖα, ὁ τοῦ Περσεῶς : Εὐρ. Ἐλ.1464 πέμπτους ἐυλίμενος Περσεῖων οἰκων Ἐλέαν ἐπ' ἀκτίας, Θεόδρ.24,72 θάρσει, ἀριστοτόκεια γύναϊ, Περσῆϊον αἶμα.

περσεόλιος-εως ἰή| ἱερόθυμ. ποι. κ. περσεόλιος ὁ καταστρέφων τὰς πόλεις, ὁ ἐρημωτής : Αἰαχ. Πέρσ.65 πεπέρρακεν μὲν ὁ περσεόλιος ἡδὴ βασιλείου στρατὸς εἰς ἀντίπρον γέιτονα χῶραν, ποι.π. Ἠλιόδ.Αἰθ.3,2 τῷ ὑπὸ Πύρρα τέκεν παῖδα Νεοπτόλεμον, περσεόλιον ἱρώων || ἐπίθ. τῆς Παλλάδος : Ἀριστφ.Νεφ.967 Παλλάδα περσεόλιον δεινάν, ἡ τηλεπόρον τι βόσαια, Καλλ. Λουτρ. Παλ.43 ἐξίθ' Ἀθαναία περσεόλιη χρυσεοπήληξ 2) ἡ ἀρχαία τῆς Περσῆϊας πρωτεύουσα πόλις καὶ τόπος ταφῆς τῶν βασιλέων αὐτῆς : Στράβ.15,3,6 πρὸς αὐτῆ δὲ τῆ Περσεῖοδλει τὸν Ἀράξην διέθη, Ἄρρ. Ἀν.7,1,1 ἐς Περσεόλιον ἀφίκετο Ἀλέξανδρος.

περσεόλιος-εως ἰή| ποι. ἀντὶ περσεόλιος βλ.λ.

περσεύς-εως ἰή|, ἰων. γενικ. -έος κ. ἐπ. -ῆος, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, εἰς τῶν ἐνδοξοτάτων Ἑλλήνων ἡρώων : Ἰλ.Σ 320 ἡ τέκε Περσῆα πάντων ἀριεπίκετον ἀνδρῶν 2) ὄνομα ἰχθύος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης : Αἰλ.Ζ1 3,28 3) κ. νεώτ. ἄστρον. ἀστερισμὸς τοῦ Β. ἡμισφαιρίου κελμενος ἐντός τοῦ Γαλαξίου : Εὐδόξ.π. Ἰνπάρχ.1,2,15, Ἄρατ. 249 4) ὄνομα τοῦ Ἡλίου : Στωϊκ.ἀπ.2,197 5) τὸ δένδρον περσαῖα : Νικ.Θηρ.764.

περσεφονεῖον ἰτό| κ. Φερρεφάτιαν ναὸς τῆς Περσεφόνης : Δημ.1259 καὶ ἡμῖν συνέειπεν ἀναστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ Φερρεφάτιου, ΑΒ 314.

Περσεφώνη ἰή|, ἐπ. Περσεφόνεια ἰἸλ.1 569, Ἡσιόδ. © 913|, Φερσεφώνη ἰἸνδ.Ο 14,21, Φερσεφονεῖη ἰἘπιρ.), Περσεφασσα ἰΑἰσχ.Χο.490|, Φερσεφασσα

[Σοφ. Άντ.894] κ. **Φερσέφαττα** [Άριστφ.Θεσμ.287] κ. **Φερρέφαττα** [Πλάτ.Κρατ.404C], ή θυγάτηρ του Διός κτής Δήμητρος: Ά.1.569 "ικιλήσκουσα" Άϊδων και έπεινήν Περσεφώνειαν, Ησίοδ.Θ.913.

περσεφώνιον [τό] μτγν. κ. φερσεφόνιον, τό φυτόν ρόμνος: ΨΔιοσκ.1,90. 2) τό φυτόν βερβένα, ά. περιστερών: ΨΔιοσκ.4,60.

Περσηίς-ίδος [ή] έπων. τής Άλκιμήνης, ή έκ του Περσάως γεννηθείσα ή καταγομένη: Εύρ.Ήρ.801 δς ήλθεν ές ένδρας Νύμφας τας Περσηίδας. 2) έπων. τής Έκάτης: Άπολλ.Ρ.3,467.

Πέρσης [ό], αϊτ. έτερόθλ. Πέρσαα (Ήρ.Β.108 δ.γρ.), κλητ. Πέρσά [όλλά Πέρση, όταν είναι κύρ. όν. κριστόπου]: Ηρώδιαν.2,696], ό κάτοικος τής Περσίδος χώρας: Ήρ.1,4 τά έννοικέοντα έννεα βάρβαρα οικισθέντα οι Πέρσαι || οι Πέρσαι συνειδ. ή Περσέπολις: Άρρ.Άν.3,18,10 έντέθεν δε αύθις σπουδής ήλαυεν ές Πέρσας. 2) ώς κύρ. όν.: Ησίοδ.Έργ.10,27, Ήρ.7,61. || όν. τιτάνος: αύτ. Θ.409. 3) Ησ. "κυβευτικού βόλου όνομα".

πέρσι όδη. ά. πέρσιον βλλ.

περσιδιον [τό] πάπ. ύποκορ. του πέρσειον βλλ.

περσιόω όμιλώ, λαλώ περσιόω: Ξεν.Άν.4,5,34 άνηρώτων τών κώμαρχον δια του περσιόοντος έμπνηθές τις ειη ή χώρα, Πορφ.Άποχ.3,5. 2) μιμομαι τους Πέρσας: Άρρ.Άν.7,6,3 Πευκέστας τε ό Περσών σατραπής τή τε σκευή και τή φωνή περσιών έλλυει αυτούς: πρβλ. Στράβ. 11,11,8 Σίγιννοι δε τάλλα... περσιόουσι. 3) φρονά τών τών Περσών, ύποστηρίζω τους Πέρσας, πηγαίνω με τό μέρος τών Περσών: Στράβ.14,2,17 περσιόσας δε μεταπέμπεται σατραπήν επί κοινωνία τής άρχής. 4) ύποστηρίζω τον Περσέα, πηγαίνω με τό μέρος του Περσάως: Διόδ.Σ.30,5Α.

περσιόθια [ή] έπίθ. τής Άφροδίτης: Ησ.

περσιόικα [ή] μτγν. ή ροδακινέα: Κυραν.25.

περσιόικιν [τό] μσν. είδος βαλαντίου: Πρόδρ.1, 103 άπλών στο περσιόικιν μου, γυρεύω τό πουγνίν μου.

περσιόικον [τό] μτγν. τό σκήητρον: Ίω.Λυδ.Ρωμ.2,9.

περσιόός-ή-ό(ν) κ. μσν. νεώτ. κ. όδη. ό άνήκων ή άναφερόμενας εις τους Πέρσας: || ή Περσιόή ώς ούσ. ή χώρα τών Περσών, ή Περσία: Ήρ.4,39 ή τε Περσιόή και ή από ταύτης ένδεκομένη Άσσυρία || ή περσιόή κ. πληθ. του ούδ, τά περσιόά ώς ούσ. ή γλώσσα τών Περσών: Καισάρ.Διαπ. έν Σάθ.3,6 έσπούδαζεν έλληνικά, λατινικά, άραβικά και περσιόά - όμιλεί καλά την περσιόήν. 2) οι περσιόά κ. τά περσιόά ώς ούσ. είδος γυναικείων ύποδημάτων: Άριστφ.Νεφ.151 κατά φυγείση περιέφουσα Περσιόά, αύτ.Λυσ.229 ού πρός τών άραφον άνατενω τά Περσιόά. 3) φιλή Περσιόή είδος τάπητος κατασκευασμένου έν Περσία: Καλλιξ.2 φιλαί δε Περσιόά την άνά μέσον τών παδών χώραν έκάλυτρον. 4) ή περσιόή ή ροδακινέα: Γαλ.12,76 || όμ. τό έλένιον βλλ.: Διασκ.1,28. || τό περσιόικόν (μήλον) τό ροδακινον: Διοσκ.6,592. || ή περσιόή καρύ ή καρύσ, ή καρυδιά: Θεόφρ.Φ1.3,6,2. 5) περσιόός όρνις ό άλεκτριών, ό πετεινός, ό ικόκκορας: Άριστφ.Όρν.485 ώστε καλείται Περσιόά όρνις από τής άρχής έτ' έκεινης, αύτ.707. 6) τό περσιόικόν είδος όρχήσεως έν Περσία: Άριστφ.Θεσμ.1175 άύ ό, .. έπαναφύσα Περσιόικόν, Ξεν.Άν.6,1, 10 τέλας δε τό Περσιόικόν ώρχείτα. 7) τό Περσιόά οι πόλεμοι τών Περσών εναντίον τών Έλλήνων, ά.τά Μηδικά: Πλάτ.Νόμ.642D έλθών δε πρό τών Περσιόικων δέκα έταις πρότερον παρ' ύμάς κατα την του θεού μανείαν θυσίας τε θύσαστό τινας. || Περσιόικός πόλεμος ό πρός τών Περσάων πόλεμος: Πολύβ.3,3,8 τόν Περσιόικόν πόλεμον. 8) ό πολυτελής: Μέν.24 Περσιόά στολαί.

περσιόικόν-ώνος [ό] Έπιγρ. τόπος κατάφυτος έκ ροδακινών.

πέρσιον [τό] ά. πέρσειον βλλ.

πέρσις-εως [ή] [ή] Πέρσθαι έκπόρθησι, άλωσις, δθ. πέρσις Ίλιου τίλος τραγώδιος τίλος: Άριστλ. Ποιητ.1456Α,16 Ίλιου πέρσις και άπόλοφος και Σίωνα και Τρωάδες, αύτ.1459b,6. || όμ. τίλος ποιήματος του Λέαχου: Παυσ.10,25,5 Ίλιου πέρσιδος. 2) όμ. του Στσηχοφούρου: αύτ.10,26,1.

Περσιός-ίδος [ή] κ. νεώτ. θηλ. του έπιθ. Περσιόός βλλ., ή τής Περσίας: Αισχ.Περσ.59, Ήρ.3,97 ή Περσιός δε χώρα μόνη μοι ούκ ειρήται δασμοφόρος, Ουσκ.1,138 ό δ' έν τώ χρόνω δν έπέσχε τής Περσιόδος γλώσσης όσα ένδύνατο κατενόησεν. 2) όμ. ώς ούσ. κτ. ποράλ. του ούσ. χώρα ή γη, ή Περσία: Στράβ.15,3,1 μετά δε την Καρμανίαν ή Περσία έστι. || κ. νεώτ. όμ. ώς ούσ. κτ. παράρκειψιν του ούσ. γυνή, ή έκ Περσίας γυνή: Ξεν.ΚΠ.8,5,21 πάσι Περσάσι και Περσάσι. || όμ. ώς ούσ. κτ. παράρκειψιν του ούσ. κλαίνα, περσιόικον Ιμάτιον, περσιόικον έπανωφόρι: Άριστφ. Σφ.1137 οι μέν καλοῦσι Περσιόί όι δε καυνάκην.

περσιόστί έπίρρ. κ. νεώτ. εις περσιόικην γλώσσαν: Ήρ.9,10 ούσαμοι δε τώ δελίνω ταύτω Περσιόστί μέν τυκτά, κατά δε την Έλλήνων γλώσσαν τέλεον, Ξεν.Άν.4,5,10, Ίω.Χρυσ.10,392D τινά ιδειν μέν Περσιόστί, τόν δε Ξυριστί φθειγγόμενον. 2) κατά τόν περσιόικόν τρόπον, κατά την περσιόικην ανήθειαν: Άριστειδ.Λόγ.34150],56.

περσιόω-οῦς-ές μτγν. ό περσιόική καταγωγής: Κυραν.4.

περσιόώτης [ό] ό διώκτης τών Περσών, ό νικητής τών Περσών, έπιθ. του Μιλτιάδου: Θεοαί. ΑΠλ.4,233.

περσιόκτόνος-ον ό κτείνας τούς Πέρσας, έπί του Θεμιστοκλέους: Πλάοτ.Ήθ.349C μηδέ Μιλτιάδου του Μηδοφόνου, μηδέ του Περσιόκτόνου Θεμιστοκλέους.

περσιόλήτης [ό] μσν. ό έξολοθρευτής, όλετηρ τών Περσών: ΨΚαλλιθ.3,22.

περσιόμος-ον ό άρχων τών Περσών: Αισχ. Πέρσ.919 περσιόμον τιμής μεγάλης.

περσιόμοθυμαιο-έσμαι παθ. επί λαού ή χώρας, κυβερνώμαι υπό τών Περσών ή κατά τους περσιόικούς νόμους: Αισχ.Πέρσ.585 ται δ' άνά γαν Άσίαν όην ούκ έτ' περσιόομούνται.

πέρσιος [ό] Ησ. Ιχθύς τις, ά. περσιός βλλ.

περσιόστρος όδη. συγκρ. του πολύς, περισσότερος βλλ.

πέρσιον μτγν. πέρσιον βλλ.: Έπιγρ.

περσιόσας [ό] όσιαστικοποιηθέν έπίθ. κατά παράρκειψιν του ούσ. ό περσιόσας, ό περσιόσας οίνος: Πηπ.1,Ταλ.19,130 «περσιόσας, ό περσιόσας οίνος, αϊον περσιόσας τις ών».

περσιόσάλια [τό] μσν. έν φρ. περσιόσάλιον άναγραφή έν Βυζαντινή ή λατινική παράφρασις νομική συζήτσηως: Ίω.Λυδ.Ρωμ.3,20.

περσιόδωκα Έπιγρ. προσέδωκε.

περσιόή [ή] κ. νεώτ. μόνος μήκος π. Ρωμαίοις, τό δεκαπλάσιον του ποδός, 10 παλμαί.

περσιόδριτης [ό] νεώτ. χημ. ένωσις ύπεροξειδίου του ύδρογονου μετ' ούριας.

πέρσιον έπίρρ. κ. μσν. κ. νεώτ. πρό φωνήεντος πέρσιον, άωρ. πέρσιον κ. πέρσιτις, αϊολ. πέρριον, μτγν. κ. πέρσιον, όδη. πέρσι κ. έπέρσι κατά τό παρελθόν έτας, την περσιόή χρονιό: Σίμων.75, Κρατιν.76, Άριστφ.Σφ.1038 πέρσιον καταπροϋδατε, Λυσ.17,5 πέρσιον μέν ούν διεγράφαντό μοι τας δικας, Πλάτ.Πρωτ.327D, Ήν.731, Θεόκρ.29,26 ώ μνάσθη ότι πέρσιον ήσθα νεώτερος, παρσιμ, κάθε πέρσι και καλύτερα [προς δήλωσιν όπισθοδρομώσεως]. || φρ. ύν τε και πέρσιον και

τάρα και προηγουμένως : Ξεν. Έλλ.3,27 ἡμεῖς ἐ-
σμέν αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσιν' || μτ. τοῦ
ἀρθροῦ δ, ἡ, τὸ πέρυσιν ὁ περυσινός, ὁ τοῦ πα-
ρελθόντος ἔτους : Ἀριστφ. Ἀχ.378 ἡ πέρυσιν κω-
μῶδιον' || μτγν., νεώτ. κ. δημ. μτ. τῆς προθ.
ἀπὸ ἀπὸ πέρυσιν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους :
ΚΔ Κορ.2,8,10 ὅτινες οὐ μόνον τὸ ποιήσαι, ἀλλὰ
καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθαι ἀπὸ πέρυσιν, - πέρ-
υσιν ἦρε τὸ πτυχίον.

Περυσινός-ἡ-δὲν) κ. μων. κ. νεώτ., πάπ. κ. περ-
σινός, δημ. περυσινός ὁ τοῦ παρελθόντος ἔτους,
ὁ κατὰ ἡ εἰς τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐπὶ προσώ-
πων, ζῶων καὶ πραγμάτων : Ἀριστφ. Βάτρ.986 τρύ-
θλιον περυσινόν, Πλάτ. Νόμ.855C οἱ περυσίνοι
ἀρχοντες, Ἐπιγρ. περυσινός φόρας, αὐτ. περυσί-
νός κημάρχος, Ἀριστλ. Ζ1 556a,7 ἐκ τῶν περυσί-
νῶν κυμάρτων, Θεόφρ. Φ1 3,12,4 διαμένει δ' εἰς
ἐνιαυτὸν ἰὸ καρπός' εἶθ' ὅταν ἄλλας ἐπιφύθῃ, ὁ
περυσινός ἀπαίτηται, Μνησθ.π. Ὀρειδ.2,67,1 περ-
υσινὰ σπέρματα, Πάπ. ἡ περυσινὴ ἐγληφίς,
Γεωπον.4,12,9 περυσινὸν κλήμα, Πολίτ. Έγλ.Τραγ.
10,4 δὲν εἶν' ὁ περυσινός καρπός κ. ὁ φετινός
χειμῶνας, παροιμ. περυσινὰ ξινὰ σταφύλια (πρὸς
ἄλλων προμάχων ἀναξίτου λόγου λησρομηθέντος
καὶ πάλιν μνημονευομένου) || περυσίνοι ἡγε-
μόνες ἐπὶ τῶν βασιλισσῶν τῶν μελισσῶν : Ἀριστλ.
Ζ1 628a,26' || ὁ περυσινὸς ἐφήθιος ὁ ἀρτι ἐξ
ἐφήθων, ὁ ἐφήθιος ἀρτι : Πολύδ.2,9 κμερικία, ἐ-
φήθιος ἀρτι εἶ ἐφήθων' τοῦτον δὲ καὶ ἀφαιρῶν
ἀνόμαζον καὶ περυσινὸν ἐφήθων', Ἡσ. «περυσινὸν
ἐφηθον' τὸν ἐξ ἐφήθων'» || δημ. περυσινὴ χρο-
νιὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

περφεξιοσιμιάς(ὁ) [λατ.] νεώτ. ἀφρασίς ἐν Ἀγγλίᾳ
δοξάζουσα τὸ δυνατὸν τῆς ἐπιτελείας ἀναμαρ-
τήτου τελειότητος τῶν πιστῶν, παραδεχομένη καὶ
ὅτι διὰ τοῦ ἀγίου οὐδεὶς νόμος ὑπάρχει.

περφερατός(ὁ) μτγν. ὑπερβόρειος, ὡς ἐπιθ.
τοῦ Ἐρμού : Κολλίμ ἀπ.117 [πθ].

περφερέεις(οἱ) ὄνομα τῶν πέντε θεωρῶν ὄφινες
συνάδευον τὰς Ὑπερβορείους κόρας εἰς Δῆλον :
Ἡρ.4,33 ἅμα δὲ αὐτῆσι ἀσφαλαίαις εἶνεκεν πέμφαι
τοὺς ὑπερβορείους τῶν ἀστῶν ἀνδρῶν πέντε
παμπούς, τοῦτους οἱ νῦν περφερέεις καλεῖονται'
ἰδ.γρ. περιφερέεις κ. περφερέες) πρβλ. κ. περιφερες,
πέρφερες Ἡσ. «θεωροί» πρβλ. περιφερέεις.

περφεράτας-ου ἰδί' Ἐπιγρ. ὄνομα τοῦ Διὸς ἐν
Θεσσαλίᾳ.

περῶ-άω [ἡ] κ. μων. κ. δημ., ἐπ. μτχ. περῶν, ἐπ.
ἀπαρφ. περᾶν, ἰων. παρκα. περᾶσκα, μέλλ.
περᾶσα, ἰων. κ. ἐπ. περήσω, ἀπαρφ. περησάμε-
ναι, ἀορ. ἐπέρᾶσα, ἰων. κ. ἐπ. ἐπέρησα κ. πέρα-
σα, μτγν. εὐκτ. περᾶσσις, αιολ. ἀορ. ἐπέρηαισα,
παρκα. περᾶρᾶκα, ἐπὶ προμ. αἰχμηρῶν, διαπερῶ,
διέρχομαι τῆ, τρυπῶ : ἱλ.Ε.291 βέλας δ' ἴθυεν
Ἀθήνη ρίνα παρ' ὀφθαλμῶν, λευκαὺς δ' ἐπέρη-
σαν ὀδόντας' || ὁμ. ἀμτθ. διαπερῶ, διέρχομαι
διὰ τινος : ἱλ.Φ.594 πάλιν δ' ἀπὸ χαλκῶς δρου-
σεν βλημένον, αὐδ' ἐπέρησα, αὐτ.Δ.502 ἡ δ' ἐτέ-
ρειο διὰ κροτάφοια πέρησεν αἰχμὴ χαλκεῖν, -
ἡ σφαιρα ἐπέρᾶσε τὸν πνεύμονα' || ὁμ. ἀμτθ. :
Ἔδ.Ε.480 οὐτ' ὄμβρος περᾶσσε διαμπερές'
2) νεώτ. κ. δημ. διαπερῶ διὰ τινος, κάμνω νὰ
διέλθῃ τὴ διὰ τινος : περᾶσε μου τὴν κλωστή ἀπὸ
τῆ βελόνας, - περῶ τῆ σφαιρα ἀπὸ τὸ δαχτυλί-
δι' 3) γεν. διέρχομαι διὰ τινος διαστήματος :
Ἔδ.Ζ.272 ἦεν ἀγαλλόμενοι πόλιν περῶσι βί-
λασσαν, αὐτ.Ω.118, αὐτ.Ε.174 ἡ με κέλευαι σχεδὴ
περᾶν μέγα λαίτμα θαλάσσης, Ἡσιόδ. Ἐργ.738
περᾶν ὕδωρ, Ἄλλ.Συμπλ.7,8 περᾶν Ἀχέροντα,
Πίνδ.Ν.3,21 περᾶν ἄλα, Ἡρ.4,115 καὶ περήσαντες
Ταναῖν ποταμὸν οἰκώμεν, Αἰσχ.Πρ.792 νόνητα
περῶσα φλοίσβον, αὐτ.718, Σοφ.Α1.461 πέλαγος

Αἰγαῖον περῶ, - ἐπέρᾶσε κολυμβῶν τὸν βάσπο-
ρον' || γεν. διέρχομαι διὰ τινος, διαβαίνω :
ἱλ.Ε.646 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ διμηθέντα πύλας Αἴδωο
περήσειν, αὐτ.Μ.63 ἀφραδέως διὰ τάρφου ἐλάου
νομεν ὠκέας Ἰππους ἡ δὲ μάλ' ἀργαλίη περᾶ-
σαν, Ἡρ.3,72 φυλακᾶς . . τὰς τῶν τρόπων περῶ-
σομεν', Αἰσχ.ἱκ.549 περᾶν Τεῦθραντος ἀστῆ Μυ-
σῶν Λυδία τε γυάλα' κ. ἀμτθ. : ἱλ.Β.613,
Ἔδ.Δ.709 περῶσι δὲ ποῦλιν ἐφ' ὕρην, αὐτ.Κ.
508, Ὑμν.Ἐρμ.271 διεκρομῆσθροιο περᾶν, Αἰσχ.
Πέρσ.501 περᾶν διὰ πόρον ἰδίᾳ μέσου τοῦ πορ-
θμοῦ, Εὐρ. Ἄνδρ.864 περᾶν διὰ Κυανέας ἀκτᾶς
ἰδίᾳ τῶν Συμπληγάδων, αὐτ.Ρῆσ.919 περᾶν διὰ
ρόας, Ἀριστφ. Ὀρν.1195 μὴ σε λάθῃ . . ταῦτη περῶν

4) μτφ. ἐπὶ διανομημάτων, ἰδεῶν κττ., δι-
έρχομαι διὰ τοῦ νοῦ : Ὑμν.Ἐρμ.43 ὡς ὀδῶτ' ὠκὺ
νόημα διὰ τὸ στέρνοιον περήσῃ' 5) ὁμ. μτφ.
διέρχομαι διὰ τινος καταστάσεως, δθ. δοκιμάζω,
ὑφίσταμαι : Αἰσχ.Χο.270 χρησῶς κελεύων τόνδε
κινδύνον περᾶν, - πέρᾶσα πολλὰς κινδύνους -
στεναχώριες, - πέρᾶσα πολλὰ βάσανα' 6) ὁμ.
μτφ. διέρχομαι διὰ τινος μέχρι πέρματος αἰτοῦ,
δθ. φέρω εἰς πέρας, ἐπιτελώ, ἐκτελώ : Αἰσχ.Εὐμ.
489 περᾶν ὄρκον, Ξεν.Οἰκ.21,3 καὶ δέη περᾶν ἡ-
μερινούς πλοῦς ἐλαύνοντας' 7) ὁμ. μτ. γενικ.
έρχομαι εἰς τὸ πέρας τινός : Σοφ.ΟΤ.674 στυγνῶς
μὲν ἐκίνω δῆλος εἶ, βαρῦς δ', ὅταν θυμοῦ περᾶ-
σης ἰδταν παρελθῇ ἡ ὄργη σου' 8) διαπερῶ
ἐκ τινος τόπου εἰς ἕτερον, διαβιβάζομαι, ἔρχομαι,
μεταβαίνω : Θεόγν.906 εἰς Αἴδωο περᾶν, Πίνδ.1,2,
41 περᾶν ποτὶ Φάσιν, Αἰσχ.Πέρσ.65 πεπέροικεν . .
στρατὸς εἰς ἄντιπαρον γείτονα χώρον, αὐτ.Πρ.
572, Σοφ. Ἄντ.386 ἐκ δόμων περᾶν, αὐτ.ΟΤ.531
αὐτὸς δ' ὀδ' ἦδη δωμάτων ἔξω περᾶ, Εὐρ.Μήδ.
272 γῆς ἔξω περᾶν, αὐτ.Φοῖν.981 ποὶ περῶν, Νόων.
Εὐαγγ.ἱω.4,73 ὄρα μηκέτι διφθῶς, καὶ μη-
κέτι δεῦρα περῶσω' || ὁμ. μτ. αἰτ. τόπ. : Εὐρ.
Φοῖν.980 ἀελοφῶς περᾶν, αὐτ.ἱπν.782' || δθ.
φθάνω, ἔρχομαι : Ξεν.Κυν.8,5 οὐδᾶμοι περᾶν'
|| ὁμ. μτ. αἰτ. ὄργ. τῆς κινήσεως : Εὐρ.Ἐκ.53 πε-
ρᾶ γὰρ ἦδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα ἱσθῶλ. «περᾶ δὲ
ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἴν' αὐτόθι τῇ
Κασσάνδρᾳ ἐντύχη'» || μτγν. κ. νεώτ. δια-
βιδιάζω, μεταβιδιάζω τινά : Ἀγαθ. ἐν ΑΠ1,379 εἰ
σὲ περήσω' 9) ἀναφορικῶς πρὸς χρόνον,
διέρχομαι διὰ τινος χρονικοῦ διαστήματος, δθ.
συμπληρῶ χρονικὸν τι διάστημα : Πίνδ.Ν.11,10 τέ-
λος δωδεκάμηνον περᾶσσις, Σοφ.ΟΤ.1530 πρὶν
ἐν τέρμα τοῦ βίου περᾶσι μὴδὲν ἀλγεινὸν πα-
θῶν, Εὐρ. Ἄνδρ.102 τὴν τελευταίαν ἡμέραν περᾶ-
ν, Ξεν.Λοκ.4,7 οἱ τὴν ἡλικίαν πεπερακότες, Ὀμπ.
Κυν.1,512 τέρμα βίου καὶ ἐς βαλθῆσα περᾶσας

10) ὑπερβαίνω : Εὐρ.Ρῆσ.437 γῆς ὄριματα περᾶν' πρβλ. πένημι κ. περῶ.

περῶσιος διαλεκτ.τ. τοῦ περιώσιος : Ἡσ.
πεσῶξ ὄρω. τ. τοῦ πεζῆ' : Θεόκρ.13,75 πεσῶξ δ'
ἐς Κόλυχος τε καὶ ἀξενον ἴκετο Φάσιν ἰδ.γρ.πεζῶξ.

πεσῶξ-αιολ. τ. ἀντὶ πεζῶ.

πεσῶμα ὄρω. τ. μέλλ. τοῦ ἵπτω ἀντὶ πεσοῦμαι.
πεσημα-ατας ἰδίᾳ κ. μτγν. ἡ πτώσις, τὸ πέσι-
μον : Αἰσχ.ἱκ.937 πολλὰ γίνεσθαι πάρος πεσήματ'
ἀνόμων, Σοφ.Α1.1033 αὐτός δ' ἐκείνου τὴνδὲ ὠ-
ρεᾶν ἔχων πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θνασιμῶ πεσή-
ματι, αὐτ.Βάκχ.588 τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινά-
ζουσι πεσήμασιν' 2) ὁ τι πίπτει, τὸ πεπτικὸς :
Εὐρ.Φοῖν.640Α ὡς τετρασκέλιος μύσχος ὀδάματον
πέσημα δίκαι ἰσόσχος ἀδάματος ἔπεσε σχόλ.
«ἀδάματον πέσημα» τὸ μηδέπω ζεῦμα δομα-
σθὲν σώμα» ἀποδοξομένου τοῦ πέσημα διὰ
τοῦ σώμα, δηλ. τὸ πεσὸν σώμα, τὸ πεπτικὸν
σώμα), αὐτ.11 1384 τὸ ἀναρῶν πέσημα (ἐπὶ) τοῦ
Γαλλαδίου' || δθ. νεκρῶν πεσήματα τὰ πτώ-

ματα : Εύρ. Ανδρ.652 αὐ πεσόματα πλεισθ' Ἐλ-
λάδος πέπυκα δαρυπετὴ νεκρῶν, Ἀφρικαν.
Κεστ.298,20 τὰς μάχας, τὰ πεσόμενα 3) τὸ
κρήνημα, τὸ χάλασμα : Αἰν.Ταικ.32,12 πρὸς δὲ
τὸ πέσημα τείχους.

πέσιμο [τὸ] μ.σ. κ. δημ. ἢ πτώσις : τὸ πέσιμο
τῶν τριχῶν - τῶν μαλλίων 2) δημ. εἰδ. ἐπὶ τῶν
οἰκονομικῶν ὀξείων, ἢ πτώσις, ἢ ἐλάττωσις τῆς
ἀξίας : τὸ πέσιμο τῶν μετοχῶν- τοῦ νομισματός,
- τοῦ τιμαριθμοῦ 3) μ.σ. ἐπὶ στρατευμάτων, ἢ
κάθοδος, ἢ συρραή, ἢ συγκέντρωσις : Λιβ.Ροδ.663
νὰ μάθῃ τίς ἢ παραχῆ τῶν τόσων τῶν ἀνθρώπων,
καὶ τίνας ἐν τῷ πέσιμον καὶ τὸ κατουνοτόπιν.

πεσίω [περσ. ἢ τουρκ.] τοῖς μετρητοῖς.
πεσκαθούρος [ὶ] δημ. ναυτ. ὁ μασχαλιστῆρ
τῆς ἀγκύρας.

πεσκέσι [τὸ] [τουρκ.] δημ. δῶρον συνιστάμενον
κυρίως εἰς ἐδώδιμα : κάθε μέρα τοῦ πᾶνε
πεσκέσι(α) || φρ. εἶναι τὰ διαδόλου πεσκέσι κ.
εἶναι γιὰ τὸ διάλολο πεσκέσι ἐπὶ ἀνθρώπων πο-
νηρῶν ἢ ἀνηθίκων.

πεσκήρι [τὸ] [τουρκ.] δημ. μάκτρον τῶν χειρῶν
ἢ τοῦ προσώπου, προσώπιον, χειρόμακτρον, πε-
τσέτα : πεσκήρι τοῦ προσώπου.

πέσκος [τὸ] ἄ. πέκος βλλ., φλοῖος, φλοῦδα : Νικ.
Θηρ.549 2) δέρμα : Ἦσα. Ἰκατά τοῦς παλαιούς
γραμματικούς κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἐκ
τοῦ σκέπω.

πέσμα [τὸ] ὁ μίσχος, πέψισμα βλλ. ἐν εἰδ.σημ. Ἦσα.
πεσματιά [ἡ] δημ. κ. πεσοματιά ἢ πτώσις : Ἐ-
ρωτόκρ.2,1672 κὶ ἄν εἶχε λείπ' ἢ πεσματιά, π'ἀδι-
κέφεν ἐμένα.

πέσο [τὸ] νεώτ. κ. δημ. Ἰσπανικὸν νόμισμα ἀξίας
πέντε πεσετῶν πρβλ. πέζο.

πεσοματιά [ἡ] δημ. κ. πεσωμ- πτώσις, πέσι-
μον : ἔφαγε μιά γερὴ πεσοματιά.

πεσομοδί [ὶ] δημ. κ. πεσομῶς πτώσις, πέσιμο,
πεσοματιά : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ70,23 βασιτάει τοῦ πε-
σομοῦ τῆς τοῦ μεθύσι.

πέσο-εος [τὸ] ἢ πτώσις, τὸ πέσημα πρβλ.πτῶμα
ἐν ὄμ. σημ. : Εύρ.Φων.1298 πέσεα πέσεα δάτα.

πεσαόριον [τὸ] πεσοός βλλ.71 : Δημόκρ.π.Γαλ.
13,1050.

πεσελα [ἡ], ἄπ. πετταία τὸ παίγιον τῶν πεσο-
σῶν ἐπὶ ἄδακος, ἀνάλογο πρὸς τὸ σημερινὸν
ζατρίριον ἢ ντάμα ἢ τριόδα κτδ. : Σωκρ.π.Στοθ.
4,56,39, Σοφ.ἀπ.1081, Πλάτ.Πολ.487C, αὐτ.Φαιδρ.
279D 2) ἐπὶ τῆς μουσ., ἢ ἐπονάληφς τοῦ ἰδίου
φθόγγου : Ἦσα. ἐλ ὕφ' ἐνὸς τόπου πολλάκις γινο-
μένη πληῆξ : Κλεωνίδ. Ἄρμον.14.

πεσεσιτον [τὸ], ἄπ. πεττειλον τόπος ἐνθα ἐπαίζον
πεσοοῦς : Σοφ.π.Πολυδ.7,203.

πεσεσιώ-άω, ἄπ. πεττειώ ἐπιθυμῶ νὰ παίζω
πεσοοῦς Ἦσα. «παίζω».

πεσεσιμα-ατος [τὸ], ἄπ. πέττειμα κ. μ.σ. τὸ
πεσεσιεῖν, τὸ παιγνίδι τῶν πεσοσῶν, ὄθ. κ. μ.σ. :
Νικ.Χων.Χρον.300Α τύχης πέσεσιμα.

πεσεσιτήριον [τὸ] μ.σ. κ. μ.σ. τὸ ὀδάκιον
ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ἐπαίζον τοὺς πεσοοῦς, ὄθ. αἰγυ-
πιακὸς ἀστρονομικὸς πίναξ, διηρημένος εἰς τε-
ρτάγωνα ὡς ὁ ἀβαξ ἐφ' οὗ ἐπέασεον : Πάν., Εὐστ.
1397,12, [Πηθ. ὁ παρὰ Πλούτ. Ἦθ.355D μῦθος καθ'
ὄν ὁ Ἐρωῖς ἐπαίξε τοὺς πεσοοὺς μετὰ τῆς Σελή-
νης καὶ ἐκέρδησε πέντε ἡμέρας, ἄς προσέθεσεν
εἰς τὸ ἔτος, ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀστρονομικὸν
τοῦτον πίνακα, τὸ πεσεσιτήριον.]

πεσεσιτής [ὸ] (πεσεσιεύω, ἄπ. πεττειτής ὁ
ποιζων πεσοοῦς : Πλάτ.Πολιτ.292B χιλίων ἀνδρῶν
ἄκροι πεττειταί . . οὐκ ἂν γένοιτο ποτε || ὄμ.
μ.σ. ἐκ τῆς θείας προνοίας : Πλάτ.Νόμ.903D οὐ-
δὲν ἄλλα ἔργον τῷ πεττειτῇ λείπεται, Πολύβ.1,
84,7 πολλὰς μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν ταῖς κατὰ μέ-

ρος χρεῖσας ἀποτεινόμενος καὶ συγκλιεῖν, ὄσ-
περ ἀγαθὸς πεττειτής, ὅμα καὶ διέφθερε.

πεσοσιτικός-ή-όν, ἄπ. πεττειτικός ὁ ἀνή-
κων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ παίγιον τῶν πεσοσῶν :
Εὐστ.1397,14 καταγράφεσθαι γὰρ τι πλινθῖον ὄσ-
περ ἐν τῇ πεττειτικῇ παιδιᾷ || τὸ θηλ. πεσο-
σιτικὴ [κατὰ παράλ. τοῦ τέχνη] τὸ παίγιον τῶν
πεσοσῶν, ἢ πεσοεῖα : Πλάτ.Γοργ.450D ὁλον ἀρι-
σθητικὴ καὶ λογιστικὴ καὶ γεωμετρικὴ καὶ πετ-
τειτικὴ || ὄμ τὸ οὐδ. κτ. ἐνικ. κ. κτ. πληθ. ὡς
οὐσα τὸ πεττειτικόν : Πλάτ.Χαρμ.174B ἢ τὸ πε-
τειτικὸν ὄδε, Πλάτ. Ἄλκι.110E τὰ πεττειτικά καὶ
τὰ μὴ ἱκανὸς διδάξει 2) ἐπὶ προσ., ὁ ἱκανὸς
παίκτης τῶν πεσοσῶν, ὁ ἱκανὸς πεσοσιεύει : Πλάτ.
Πολ.333B, αὐτ.374 : πεττειτικός δὲ ἢ κυβητικός
ἱκανὸς οὐδ' ἂν εἰς γένοιτο, μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ
παιδὸς ἐπιτηδεύων.

πεσοσιεύω, ἄπ. πεττειώ παίζω τοὺς πεσοοῦς :
Ἄμμων.85 ἐτὸ διὰ φήφων ποίξεν : Ἡρόκλειτ.52,
Πλάτ. Ἄλκι.110B ἄλλα καὶ πολλὰ οἱοί τ' εἰσὶ δι-
δάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττειεῖν, αὐτ.Πολ.
487B, Ξεν. Ἄπομν.3,9,9 καὶ γὰρ τοὺς πεττειύοντας
καὶ τοὺς γελωτοποιούντας ποιεῖν τι πάντα ||
μ.σ. ἐπὶ τῆς τύχης ὄντας τυχερῶ παιγνίω χειρι-
ζομένης τὰ ἀνθρώπινα : Φιλ.2,85 τύχης γὰρ ἀ-
σταθμητότερον οὐδέεν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώ-
πεια πεττειούσας.

πεσοσικός-ή-όν, ἄπ. πεττιικός ὁ ἀνήκων ἢ
ἀναφερόμενος εἰς τὸ παίγιον τῶν πεσοσῶν : Ἀπίων
π.Εἰστ.1397,3 || τὸ θηλ. πεττιική [κτ. παράλ.
τοῦ οὐσα. τέχνη] ὡς οὐσα, ἢ πεσοεῖα, τὸ παίγιον
τῶν πεσοσῶν : Πολυδ.7,210.

πεσοσιμῶς [ὶ] [λατ.] νεώτ. φιλοσ. ὡς διεθν.
ὄρος ἢ θεωρία τῆς ἀπαισιοδοξίας βλλ. || γεν.
ἐν κοινῇ χρ. ἢ διάθεσις, ἢ τάσις τοῦ ἀπαισιοδο-
ξεῖν : Παναντ. Ἀγ. Ὀρ.120 γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸν κά-
σμο του, τὸν πεσοσιμῶ του καὶ τοὺς δεκαεφτά
αἰῶνες τοῦ παρελθόντος του.

πεσοσιμής [ὶ] νεώτ. ὁ ἀπαδὸς τῆς θεωρίας
τοῦ πεσοσιμῶ || γεν. ὁ ἀπαισιοδόξος : Παν-
αντ. Ἀγ. Ὀρ.6 ἐπειδὴ μόνον ἀνθρώπος σκωτωμέ-
νος στὴ σωματικῇ του ζωῇ μπορούσε νὰ φτάσῃ
τὸ ἰδεωδὲς ποῦ ἔβαλεν ὁ πεσοσιμής πρίγκιπας.
πεσοσιμτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
φερόμενος εἰς τὸν πεσοσιμῶν ἢ τὸν πεσοσι-
στήν : πεσοσιμιστ- θεωρία - κήρυγμα.

πεσοσιον [τὸ], ἄπ. πέττιον ὑποκορ. τοῦ πεσοός
βλλ. : Πλούτ. Ἦθ.355D παίζαντα πέττια τῶν
Σελήνων.

πεσοσιδής-οὔς-ές νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα
πεσοσιῦ βλλ. ἐν εἰδ. σημ. : πεσοσιδὴ ὑποστηρί-
γματα, - κίονες πεσοσιδεῖς.

πέσι(σ)ον Ἦσα. «πέσι(σ)ον ὄρος» χωρίον Κύπριος,
πέδιον Αἰολεῖς τινὲς ὀμαλές.

πεσοσιονώ-έω διευθετῶ, θέτω εἰς τάξιν τοὺς
πεσοοὺς διὰ τὸ παίγιον ὄθ. παίζω τοὺς πεσο-
οὺς : Κράτ.7 || ὄθ. μ.σ. διευθετῶ, καθορίζω,
σχεδιάζω : Αἰσχ. Ἰκ.13 Δαναός δὲ πατήρ . . τὰδε
πεσοσιονῶν ἰσχεδιάζων δι' ἡμᾶς ταῦτα.

πεσοσιονοῦμαι-έομαι κατασκευάζω καὶ ἐφαρ-
μόζω πεσοοῦ, ἴσθι ξαντόν, δι' ἑμαυτόν πρβλ.
κ. πεσοός 7) : Ποιητ.Βοτον.103.

πεσοός [ὸ] κ. μ.σ. κ. νεώτ., ἄπ. πεττός, πληθ. κ.
πεσαά [τὸ], φρεϊδὴς φήφος ἐν χρήσει εἰς τὴν πεσο-
σιεῖαν, ἀνάλογο πρὸς τὰ σημερινὰ ποῦλια τοῦ
ταβλίου ἢ τῆς ντάμας : Ὀδ.Α107 ἰ μὲν ἔπειτα
πεσοσιεῖα προπάρθιθε θυράων θυμὸν ἔτερον,
Πινδ.ἀπ.129,4 τοῖ μὲν Ἰπποῖς . . τοῖ δὲ πεσοσις . .
τέρπονται, Σοφ.ἀπ.479,4 ἐφευρε πεσοοὺς κύβους
τε, Πλάτ.Πολ.333B πεττιῶν θέσις, Πλούτ. Ἦθ.1068C
πεττιῶν δίκην τὰς κοινὰς ἐνοίας μετατιθεῖς 2) κτ.
πληθ. τὸ παίγιον τῶν πεσοσῶν, πρβλ. τὰ

ζάρια, τὰ κότσια κτ.: 'Ηρ.1,94 ἐξευρεθῆναι δὴ ὧν τότε καὶ τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστραγάλων καὶ τῆς σφαίρης καὶ τῶν ἄλλων πασέων παιγνίων τὰ εἶδη, πλὴν πεσόντων, Εὐρ.ἀπ.360,9 πάλαι πεσόντων ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτιομέναι ἰσὶ ἐόν ἐξηραίνοντο ἐκ παιγνίου πεσόντων, αὐτ.'Ικ.409 ἐν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὡσπερ ἐν πεσοῖς, διδως κρείσσον, 'Αριστφ. Ἐκκλ.967 κατὰ τὸν ἐν πετοῖς νόμον, 'Αριστλ.Πολ.1253α,7 ἀυξέει, ὡσπερ ἐν πετοῖς ἰσπερ ἐν πετοῖς, Πλούτ.'Ηθ.272F ἐν πετοῖς καὶ κύβοις διημερεύειν' || ὁμ. μτφ.: Νικηφ.ἐνWalz.Pητ.1,497,4 ὁ τῆς δίκης πετὸς πρὸς τοὺς ἡδικηκότας μετεπεττεύετα' 3) κτ. πλῆθ. ὁ τόπος ἔνθα ἐπαίζοντο οἱ πεσοῖ ἢ αὐτῆ ἀπὸ τῆ παιδείας: Εὐρ.Μῆδ.68 ἤκουσα τοῦ λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν, πεσοῖς προσελθῶν, ἔνθα δὴ παλαίτατο θάσσοισι, Κρατίν.7 ἔνθα Διὸς, . . θάκοι πεσοῖ τε καλοῦνται' 4) τὸ ἀδάκνιον ἐφ' οὐ ἐπαίζοντο οἱ πεσοῖ: Σοφ.ἀπ.429 πεσοῖ πεντάγραμμια ('Ησ. ἐπαρ' ὅσον πέντε γραμμαῖς ἐπαίζοντες') 5) πᾶν κυλινορικὸν σῶμα, ἔχον τὸ σχῆμα τῶν φήφων τῶν παιγνίων τῶν πεσῶν, ὁθ. φήφως: 'Αππ.Μίθριδ.31 πεσασῆς ἐκ μαλύδου πεπονημένοις ἐγγράφοντες ἀεὶ τὸ γινόμενον εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἠφίσαν ἀπὸ ἀσενδύων, Σχόλ. 'Αριστφ.Πλ.1167 ἵνα ἐάν ἀποληφθῶσιν ἐνὸς (δικαστηρίου αὐτὸ δικάοντες) ἐν τῷ ἄλλῳ δικασθῶσι, τὸν πεσόν καὶ εἰς τὸδε καὶ εἰς τὸδε ἐμ-βάλλοντες τῶν δικαστηρίων' 6) Ἐπιγρ. ὁθ. δελτίον ἢ σκυτάλη δεικνύουσα τὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παρουσίαν: 'Ἐπιγρ. 7) εἶδ. ἱατρ. μάλλον ἢ λιγνὸν ζωντὸν ἐν σχῆματι πεσοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπι-χρισμένον ἢ ἀναμειγυμένον φαρμάκοις εἰσάγεται εἰς διαφόρους κοιλότητας τοῦ σώματος πρὸς θε-ραπείαν' Παῦλ.Αἰγ.3,61 «πεσῶν . . ἔριον διεξεσμέ-νον καὶ σφαιρωθῆν, δαικίλου σχῆμα εἰληφός, ἐν φ' ἐγκατέθειν τὰ φάρμακα»: Ἐθεόφρ.Φ1 9,20,4 ἡ ἀριστολογία . . ἀναθῆ . . πρὸς ὑπέρταν ὡς πεσο-σῆ, Διοσκ.1,143 ἐν πεσοῖς λείπον πρασιθίται ρόικατε γυναιξί, αὐτ.2,61 ἀγνοῦσι καὶ ἐμψνα πεσο-σῆς μαλακτικῶς μίγεισσι, Κέλα.5,21' 8) νεῶτ. εἶδ. ἱατρ. ὄργανον ἢ μηχανήμα ἐξ ἐλαστικοῦ κόμ-μειως ἢ ἐξ ἀλουμινοῦ καὶ χάλυδος, χρησιμοποιού-μενον πρὸς συγκράτησιν τοῦ αὐχένος τῆς μήτρας εἰς τὴν κατὰ φύσιν θέσιν αὐτῆς' 9) εἶδ.πᾶν. μα-χλὸς θύρας, μανδύλος. 10) κυσσοειδὲς κίτσμα πρὸς ὑποδοχὴν χρώματος ἢ ἀ. ὕλης: Στράβ.16,1,5 οἱ δὲ πετοῖ κοῖλοι πληρέεις γῆς, ὡστε διέφασθαί φωτὰ δένδρων . . ἐξ ὁπῆς πλίνθου κατασκευ-ασμένοι ἵπερι τοῦ ἐν Βαθυλῶν κρηστοῦ κή-που, Πρου.Κτισμ.1.' || μαν. κ. νεῶτ. τετρά-γωνος κίων ἐφ' οὐ ἐστηρίζοντο αἱ ἀψίδες τοῦ θόλου: οἱ πεσοῖ τῶν βυζαντινῶν ἐκκλησιῶν' || εἶδ. ὄργη. κίων στηρίζων τὸ προσόψιον τῆς εἰσόδου ἀνθρωπίνων μόνων' 11) τὰ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ μέλανα: 'Ησ. ἐπὶ περὶ τὴν κόρην μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν', Πολυδ.2,71 ἐπὶ δὲ παρὰ τῆ κόρην μέλανα, πεσοῖα.

πασσοῦμενος-η-ο δημ. ὁ πίνων φρ. πα-σσοῦμενο ἄστρο ὁ διάττων ἀστήρ: Κρυστ.164,105 φωταπερίχρητη, . . σάν τὸ πασσοῦμενο ἄστρο.

πασσάμπτον 'Ησ. «σκυτεῖον».

πασσοῦπη 'Ησ. σκυτεῖ(ζ)τριας' πρβλ. πίσσυγος, πεπύα.

πέσσυρα αἰολ. τ. τοῦ τέσσαρα· πρβλ. πίσσυρα.

πέσση, ἄπ. πέττω, μγν. πέπτω, μέλλ.πέφω, ἄορ. ἐπέφα, μέσ. ἄορ. ἐπεφάμην, παθ. μέλλ. πεφθήσο-μαι, ἄορ. ἐπεφθην, παρακ. πέπεμμαι, ἀποφρ. πε-πέφθαι, μολακῶν, ὠριμάκω, μεταβάλλω τι διὰ τῆς θερμότητος: ὁθ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τοῦ ἀνέμου κτ., ὠριμάκω, πεπαῖνω τοὺς καρπούς: 'Οδ.Η 119 ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ ζεφυρῆ νειούσα τὰ μὲν φύει,

ἄλλα δὲ πέσει, 'Αριστλ.ΖΓ 780β,10 ἔταν ἰδὸ ἡλιοῦ ὕβρον ὄντα τὸν ἀέρα πέττη καὶ διακρίνη, αὐτ. Πρ.944α,13' 2) διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ πυρὸς μα-λακῶν, ὁθ. ἐφω, βράζω, μαγειρεύω, ὁπῶτα: 'Ηρ.8,137 ἢ δὲ γυνη τοῦ βασιλέως αὐτῆ τὰ αἰτία σοφί ἐπεσο, 'Αριστφ.Βάτρ.505 ἐπέπτεν ἄρτυρα, Πλάτ.Πολ.372β τὰ μὲν ἐπέφαντες, τὰ δὲ μάζαν-τες, ΠΔ Βασ.8,13 τὰς θυγατέρας ὕμων λήφεται εἰς μυρεφούς καὶ εἰς μαγειρίσσας καὶ πεσοῦ-σας' || ὁμ. τοῦ πε: 'Ηρ.2,37 αἰτία ασιέ ἐστί ἱρά πεσοῦμενα, 'Αριστφ.Εἰρ.869 ὁ πλάκουῦς πέπε-ται, αὐτ.Πλ.1136 ἄρταν ἐπ.πεπεμμένω' || τὸ μέσ. μαγειρεύω δι' ἑμαυτοῦ: 'Ηρ.1,160 αὐτε οὐ-λάς κριθῶν προχύσιν ἐπαίετο θεῶν οὐδεὶν οὔτε πέμματα ἐπέσαστο καρποῦ τοῦ ἐνθεύεν' 3) Ἐπιγρ. διανέμα γενναιοδῶρως, ὠρεῖται μαγει-ρευμένα ἐδωδόμενα. 4) ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ στομάχου, καταργᾶσθαι τὴν τροφήν, χωνεῖν: 'ἱππ.Ἀρχ.'Ἱητρ.11 κοιλία πέσσοται, 'Αριστλ.ΖΓ 718β,21, αὐτ.ΖΜ 677β,31, Πλούτ.Εὐμ.11 τὰς δὲ κρι-θὰς ἐνεβάλλαν αὐταῖς ἐπιπομένα, ἵνα καταργά-ζωνται θάτταν καὶ πέττωσι βέλτιον, 'Αλέξ.'Αφρ. Πρ.249,15 στρουθοκόμῳ αἰδῆρον πέττει·κ.παθ.: 'Αριστλ.ΖΓ 762α,15 τὸ σπλην περίττωμα τοῦ πε-φθέντος ἐστίν, αὐτ.Μετ.481β,12' || ἐπὶ τοῦ οἴνου, διευκολύνω τὴν πέφιν: 'Αθῆν.1,26Δ ὁ παλαιὸς οἶ-νος . . πέσειε μάλλον τὰ σίτα' || κ. μτφ. ἀνεχο-μαι, χωνεῖν: αὐτ.3,12F ἕως ἄν καταλιπῶν τὸ συμπόσιον οἴχῳμαι, πέττειν ὕμων τοὺς λόγους οὐ δύναμενος' || ὁμ. μτφ. ἀναφορικῶς πρὸς φυκτικὰ καταστάσεις, καταπνίγω, ἀποκρύπτω, κα-ταπνῶ: 'Ἰλ.Ω 617 ἔνθα, λίθος περ εἴουσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσειε [καταπνίγει πίκρας], 'Αριστλ.Η Νικ.1162α,24 ἐν αὐτῷ δὲ πέφαι τὴν ὄργην, χρο-νου δεῖ, Φιλητ.1 ἀλλ' ὄτ' ἐπὶ χρόνος ἔληθ ὃς ἐκ Διὸς ἄλγεα πέσειον ἔλαχε' || χόλον πέσσω τρέφω ὄργην: 'Ἰλ.Ω 513 ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλ-γὰ πέσειε' || ὁμ.μτφ. τὸ μέσ.ἐπὶ νόσων,καταπρα-νομαι, κατακάθομαι: 'ἱππ.Διαίτ.42 πέσασται νο-σοῦς ἰδιέρχεται εὐνοῖτην κρίσιν, ὑποχωρεῖ' || ὁμ. μτφ. βέλας πέσσω περιποιοῦμαι, θεραπεύω τραῦ-μα βέλουσ: 'Ἰλ.Θ 513 ἀλλ' ὡς τις τούτων γε βέ-λος καὶ σκόπι πέσσω βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἐγγεῖλ ὀδύοντι' || ὁμ. μτφ. ἀπολαύω: 'Ἰλ.Β 237 τόνδε δ' ἔωμην αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πέσεσμεν ἱνὰ χωνεῖν τὰ δῶρα του, μὲ ἀπολαύη ταῦτα ἐν ἀνέ-σει, Πίνδ.Π 4,186 ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσειν [διέρ-χεσθαι βίον ἡσυχον, καὶ ἀσφαλῆ].

πεσιμάλι ἱτό(ι) (πουρκ.) κ. πεσεμάλι τῶν λουο-μένων περὶζωμα, ὡς λουτρὶς: Κορ.'Ατ.4Α,417.

πέστροφα (ἡ) δημ. ὁ ἰχθύς σολωμῶδ ὁ κοινός.

πέσυρα πα αἰολ. τ. τοῦ τέσσαρες: Ἐπιγρ.

πετά 'Ησ. ἐπίωσις, στάχυς.

πέταγμα ἱτό(ι) νεῶτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πετᾶν (ἵπα-σθαι, πτήσις, πέταμα βλλ.

πετάζω 'Ησ. «πετάννυμι».

πεταῖτά 'Ησ. «μετέωρα, ἀμπελοურγία» ὡς αἱ ἀ-ναδενδρόδες.

πετακῆ(ι) δημ. ὁ σκόληξ, τὸ ἄκαρι τοῦ τυ-ροῦ, πετάκι ἡ τυροπέτακας.

πετάκων 'Ησ. «πέτακων».

πεταλάς ἱτό(ι) δημ. ὁ κατασκευάζων πέταλα.

πετάλιον ἱτό(ι) ποι. τὸ πέταλον: Νίκ.Θηρ.628.

πεταλεκτομία (ἡ) νεῶτ. ἱατρ. ἐξέρχεται συνι-σταμένη εἰς τὴν ἐκτομὴν ὀπισθεν τῶν πετάλων τῶν σπονδύλων.

πετάλι (ἡ) δ. τ. τοῦ πέταλον: ΑΠ 9,226.

πετάλι ἱτό(ι) δημ. ἀλπιστος κέφαλος ἀνοιγόμενος πλავῶν καὶ λαμβάνων ὀβω τὸ σχῆμα πετάλου' 2) δημ. τὸ πρὸς ἀποξηρανσιν ἐσχισμένον οἶκον' 3) δημ. τὸ πέδιλον μηχανῆς ἢ ποδηλάτου, ἄ. πε-νάλι (γαλλ. pedale).

πετάλια (τά) δημ. ἡ ποσιδιά ἐποστράκισμα.
πετάλια (ή) πάπ. ἀβαθές μέγα πινάκιον, πιθ. ἐπίμηκες ἴσον τῷ πέταλον, τῷ φύλλω), ἀπλάθα, πιατέλλα. 2) στέφανος ἐκ πέταλων, ἐκ φύλλων.
πετάλιδα (ή) δημ. κ. **πατελιδα** τὸ ἐσθώδιον γαστεράσσοδον μαλιόκιον λεπὰς ἡ κοινή.
πεταλιζω Ἡσ. ἐξοριζῶ διὰ πεταλισμοῦ βλ.λ.
πετάλιον μτγν., μσν. κ. νεώτ. κ. πέτηλον ὑποκορ. τοῦ πέταλον βλ.λ., τὸ φύλλον : Εὐστ. Ἰλ.Β 362 τὰ δὲ πέταλα, ὅ ἐστι τὰ ἀναπεταμένα καὶ πλατέα φύλλα. . . αἱ γοῦν περὶ Λυκίαν πετήλια . . . ταῦτά φασιν. 2) νεώτ. εἰδ. μικρὸν δικικόν τιλκωτος μετᾶλλον ἐν χρ. πρὸς διακόσμωσιν, ἄ. ποῦλια. 3) ὄμ. πᾶν μεταλλικὸν λεπτόν ἔλασμα. 4) εἰδ. ἀνατορ. **πετάλια ὄστεινα** τὸ κύριον συστατικὸν τῆς μεσοκυττάρριου αὐσίας τοῦ ὄστιτου ὄσπου. 5) κάλαμος ζωγραφικῶς : Παύλ. Αἰγ.6,8, Κωδ. Ὀμφ.4,53 διὰ **πεταλιου ζωγραφικῶς**.
πεταλιζ-ιδος (ή) ἡ ἀνεπτυγμένη μεγάλη γουρούνα : Ἀχαῖ8· πρβλ. πέτηλος.
πεταλισμός (ὶ) ἡ εἰς ἐξορίαν καταδικη πόλιου διὰ κοινῆς φηγοφορίας ἀποφασίζομενη, ἡ ἀεφυλλοφορία ἢ ἐκφυλλοφόρησις, ὡς ἐγένετο ἐν Συρακούσαις, γραφομένου τοῦ δνόματος ἐπὶ φύλλου ἐλαίας, ὡς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ ὄστρακος. Ἡσ. *πεταλισμός· ὁ διὰ φύλλων ὄστρακισμός : Διόδ.Σ.11,87 ὁ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι . . . ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ συμβοληκότος ὄστρακισμοῦ, οἱ δὲ Συρακούσιοι πεταλισμόν· πρβλ. ἐκφυλλοφορῶ, ἐξοστρακισμός, ὄστρακισμός.
πεταλιτις-ιδος (ή) φυλλιτῆς βλ.λ. : Νικ.Θηρ.864.
πεταλοειδής-οὐς-ές μτγν., μσν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα πετάλου : Φιλολ. Ἰω. Ὑπομν.Κατ.86,26.
πεταλοθήκη (ή) νεώτ. κ. δημ. δερματὶνὴ θήκη ἰππέλων πετάλων ἀναρτωμένη ἀπὸ τοῦ ἐπιπηίου.
πετάλω(ν) (τὸ) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. κ. πέτηλον, δοτ. πληθ. ἐτερόκλ. **πέταλοι**, τὸ φύλλον : Ἰλ.Β 312 **πέταλους ὑποπεπητώτες ὀκτώ**, Ὀδ.Τ 520 **δενδρέων ἐν πετάλοισι κατεζομένη πικνοῖσιαι**, Ἡσιόδ.Α 289 **οἴγε μὲν ἤμων αἰχμῆς ὄξειλας κορωνιόωντα πέτηλα**, Ἀλκιφρ.39, Ξεν.Ἀν.5,4,12 **εἰκασμένα κίττω πετάλω**, Αἰλ.Π1 5,16. || ἐπὶ τῶν ἀνθέων, τὸ φύλλον τῆς στεφάνης τοῦ άνθους : Εὐρ.Εκ.245 **γλοερά δρεπομένη ἐσω πέλων βόδεα πέταλα**, Γρουπ.Σικ.Τεpp.40 μὲν φυχούλα θά ῥθῆ τὰ πέταλα τοῖ φιλῶντας νά τοῦ ἀνοξή τήν αὐγή, Ζερβ.Ἰστ.110 **πού ἀπὸ τὰ φύλλα καὶ τὰ πέταλά των ἐκρέμοντο σταγόνες νεροῦ** || γεν. τὰ άνθη : Ἀντιπ.Σιδ.ἐν ΑΠ7,23 **ἀδρά τε λειμῶνων πέταλα**, Λουκ.ΖΤραγ.48 **ἀπαλοῖς καμῆ πετήλοισ** || μτφ. εὐδαιμονίας πέταλον ἐπὶ τοῦ ἐκ κλάδων ἐλαίας στεφάνου τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων : Βακχ.5,186. || **νεικέων πέταλα φιλόκοι φήφοι** πρβλ. πεταλισμός : Πινδ.1,817, 46. || **ὠκεανῶ πέταλα** αἱ ηγαί : Πινδ.ἀπ.326. 2) τὸ πεπλατυσμένον μετᾶλλινον ἔλασμα, τὸ ἔχον σχῆμα φύλλου : Ἐπιγρ. χρυσαῖων πέταλα, Διοσκ.5, 79 **λεπίδων αἰς περιεχόμενα τὰ χρυσαῖά πέταλα ἑλάνυεται**, Λουκ.Φιλοφ.19, ΠΔ ἘΕ.28,32 [36] **πέταλον χρυσοῦ**, Γεωπον.7,15,12 **πέταλα ἀπὸ μολύβδου καὶ κασιτέρου ποιήσαντες** || μτφ. πύρινα πέταλα οἱ ἀστέρες· Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.2,14,4 || ὄμ. μτφ. ἡ πέτα : Ὀρειδ.ἀπ.81 **ραφανίδες καταρθηθεῖσαι εἰς πέταλα** || εἰδ. ἀνατορ. πᾶν ὄριον πεπλατυσμένον συνιστάμενον ἐξ ὀστεινῆς ἢ χονδρῶδους οὐσίας εἶτε ἐξ ἰνώδους ἰστού : πέταλον τῆς ἀτράκτου, - **πέταλον βασικόν**, - **πέταλον τελικόν** 3) νεώτ. κ.δημ. σιδηροῦν ἔλασμα προσηλούμενον ἐπὶ τῆς πελματικῆς ἐπιφανείας τῆς ὀπλῆς τῶν ὑποζυγίων, ἄ. ἰππεῖον πέταλον : Ἐρωτόκρ.4,1075 **κὶ ἀπάνω ἄ τὸι λαθωματιὰ τὰ πέταλα βουλοῦσ-**

σα, Κάλβ.33 **τῶν ἀραθίων πετάλων** | . . ὁ κύτιος, Βολαωρ. Ἡ φυγῆ 46 **λάμπρον τὰ νύχια**, τὰ πέταλά του (τοῦ ἵππου).
πεταλοποιός (ὶ) γλῶσσα κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων πέταλα, ὁ πεταλοποιός βλ.λ.
πέταλος-η-ον ἰων. τ. τοῦ πέτηλος βλ.λ.
πεταλούδα (ή) δημ. πλατύτερον κολεόπτερον, ψυχῆ : Σολωμ.Κρητ.Σχεδ.Β' 2 **ἔπαιξε μὲ τὸν ἥσκιο τῆς γαλόχιας πεταλοῦδα**, Γρουπ.Σικ.Τεpp.32 **σάν πεταλοῦδα βελουδένια χνούδια τινάζει** || μτφ. ἐπὶ γυναικῶν λεπτῆς καὶ εὐκίνητου καὶ καθόλου κομψῆς. 2) εἶδος δέσσεως λαϊμοδέτου. 3) εἶδος μολακοῦ ἀνδρικοῦ πλίου.
πεταλοῦδι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ πεταλοῦδα : Βιζυην.150.
πεταλοῦδίζω δημ. πετῶ ὡς πεταλοῦδα μὲ γοργὸν καὶ ἀσταθές πέταγμα.
πεταλοურγεῖν (τὸ) νεώτ. τὸ ἐργαστήριον ἔνθα κατασκευάζονται ἰππεῖα πέταλα.
πεταλοურγια (ή) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἰππεῖα πέταλα : Ἀνών.π.Στεφ. **τεχνίται πεταλοურγοί** εἰς πᾶσαν πεταλοურγια τὸ αὐτὸ πέταλον.
πεταλοουργός (ὶ) μσν. κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων πέταλα : Ἀνών.π.Στεφ. **τεχνίται πεταλοურγοί**.
πεταλόχορτο (τὸ) δημ. τὸ θαμνοειδές χόρτον ἰπποκρησῆ βλ.λ. ἢ μονόκερως.
πετάλω-όν μτγν. κ. νεώτ., δημ. πεταλώνω καλύπτω διὰ φύλλον ἢ πλακίων μετᾶλλον, διὰ πέταλων : ΠΔ Βασ.3,6,21 **τὸ ἐσω τοῦ σαθεῖρ ἐπέτάλωσεν τῷ χρυσοῦ** 2) δημ. πεταλώνω βλ.λ.
πεταλώδης-ους-ες κ. μσν. κ. νεώτ. ὁ ὄμοιος πρὸς πέταλον, ἴτοι πρὸς φύλλον ἢ πρὸς ἔλασμα λεπτόν μετᾶλλον : ἰππ.Προγ.12 **ὑποστάσεις ἐν τοῖσιν αὐροῖσιν πεταλώδεις**, Γαλ.8,411, Τζετζ. Λυκοφρ.270 **τάλατον τὸ πλατὺ καὶ πεταλώδες τοῦ ζυγοῦ** 2) νεώτ. ὁ ἔχων σχῆμα ἰππεῖου πετάλου.
πετάλωτρον (τὸ) νεώτ. εἰδικὸν ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐκτελεῖται ἡ πετάλωσις. 2) νεώτ. ξύλινον κατασκευάσμα ἀποτελούμενον ἐκ τεσσάρων ὀρθοστάτων, ἐντός τοῦ ὀπουλοῦ τίθενται τὰ πρὸς πέτάλωσιν δῦστατρονα ζῶα.
πετάλωμα (τὸ) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πετάλων, προσήλωσις πετάλου ἐπὶ τοῦ πέματος τῆς ὀπλῆς τῶν ὑποζυγίων.
πετάλωσις δημ. προσαρμῶζω πέταλον ἐπὶ τοῦ πέματος τῆς ὀπλῆς τῶν ὑποζυγίων, καλιγῶνα βλ.λ.
πετάλωσις-εως (ή) κ.νεώτ. ἡ κάλυψις διὰ λεπτῶν φύλλων μετᾶλλου, πετάλων : EM 69,4 ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνείσει ἀπάλειψις, καθάπερ ἀνεῖ πετάλωσις οὐσα ἐν αὐτῷ, Ἀριστέ.1 255 τὰ δὲ τῆς ἐκτός προσόψεως ὀρθῆν ἔχοντα τήν πετάλωσιν. 2) μσν. τὸ ἐκβλαστάνειν φύλλα, πέταλα : ΨΧρυσ.10,927 **τῶν ἀμπέλων καὶ φωτῶν ἡ πετάλωσις** 3) τὸ πετάλωμα βλ.λ.
πεταλώτριον (τὸ) τὸ ἐργαστήριον ἢ ὁ τόπος, ὅπου πεταλώνονται τὰ ὑποζύγια.
πεταλωτής (ὶ) νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰδικὸς εἰς τὸ πέταλωμα τῶν ὑποζυγίων, ἀμψιπῆς βλ.λ.
πεταλωτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πεταλωτήν || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. **πεταλωτικά** ἢ ἀμοιβή τοῦ πεταλωτοῦ διὰ τὸ πέταλωμα.
πεταλωτός-ή-όν ὁ ἔχων σχῆμα φύλλου ἀνεπτυγμένου, ὀθ. ὁ ἐν ἀκμῇ, ὁ ἀνεπτυγμένος, ὁ ὠραῖος Ἡσ. *πεταλωτῶν ἀκμαῖότατον, εὐειδέστατον.
πετάλωτρον (τὸ) νεώτ. πετάλωτρον βλ.λ.
πέταμα (τὸ) δημ. κ. πέτασμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πετῶ, ἡ πῆσις τὸ πέταγμα : Ἐρωτόκρ.1,350 **σπὸ πέταμα, ποῦ πέταξες, μὴ δὲν πετάξῃς πάλι** [κωδ. πέτασμα], Σολωμ. Ἀγν. ποι.ἀπ.5,2 **πολλὲς φορές σ' ἀγκάλισσα** . . . πολλὲς μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ μὲ τὸ πέταμα μου, Γρουπ. Σκ.Τεpp.111 **μὲ πέταμα τρέλλο, νά, ὁ Πήγασος**

σιμώνει' **2)** ἡ βολή, τὸ ρίψιμον· τὸ πέταγμα τῆς πέτρας' || ἡ ἀποβολή, ἡ ἀπόρριψις· εἶναι γιὰ πέτρα ἰσπερείται ἀξίως παντελῶς, - δὲν τὸ χω γιὰ πέτρα.

πέταμαι πέταμαι βλλ.

πεταμένος π-ο δημ. μτχ. παθ. τοῦ πετώ [ἀνορ-ρίπτω], ὁ ἀπεριρριμμένος, ὁ ἀχρηστος· πεταμένα σπᾶ σκουπίδια' || πεταμένα λεφτά ἢ ἐξοδα [εἰς μᾶτην ἀναλωθέντα].

πετανοφυάντεια [ἢ] Ἐπιγρ. ὑφάντρια παρ-ραπετασμάτων.

πετάννυμι κ. πετανύω [ἀνα-], μτγ. πετώ-άω [ἀνα-], ποιητ. πίντημι, μέλλ. πετάσω [ἐκ-], ἀπ. μέλλ. πετώ [ἀνα-], ἀόρ. ἐπέτασα [κατ-], ἐπ. ἀόρ. πέτασα, πέτασσα, παρακ. πεπέτακα [ἴδια-], μέσ. ἐπ. ἀόρ. πετάσαντο, παθ. ἀόρ. ἐπέτασθην, ἐπ. παθ. ἀόρ. πετάσθην, παρακ. πέταμαι κ. πεπέταμαι [ἐκ-], ὑπερσ. ἐπέπατο, ἐπ. πέπατο [τὸ ἀπλοῦν π. σπανίως ἀπαντᾷ κ. δὴ μόνον εἰς τὸν ἔνεργ. κ. παθ. ἀόρ. κ. παθ. παρακ.· πρβλ. ἀνα-δια-κατα-περι-πετανύμι], ἀπλῶνα, ἐκτείνω, ξεδι-πλῶνα· Ὁδ.Ε.269 **οὐρῶ πέτασ' ἰστία**, οὐτ.Ζ.94 [εἰμαι] ἐξέλης πέτασον παρὰ θιν' ἀλάς' || ὅμ. τὸ παθ. ἀπλοῦμαι· Ἰλ.Ε.195 **ἀμφι δὲ πέλοιο πέ-πτανται'** || ἢ παθ. μτχ. ἐκτεταμένος, ἀπλωμένος· Ἀπολλ.Ρ.2.405 **κώσας πετπαινον**, Ἄρστ.238 **πεταμένον πέλαγος**, Ἄντιφ.ΑΠ.9.86 **δστρον χεῖ-λεσι πεταμένον'** || ὅμ. ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἐκτείνω, ἀπλῶνα· Ἰλ.Δ.523 **ἀμφω χεῖρε φίλους ἐτά-ροισι πέτασας**, θυμῶν ἀποσπείνω, Ὁδ.Ε.374 **αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε χεῖρε πέτα-σας**, νηχόμενοι μεμαῶς' || ἀπολ. προθυμοποι-οῦμαι, ἀπλῶνα τὰς χεῖρας πρὸς ὑπόδοχον· Θε-οκρ.1.6 **ἀμετέρας χάριτας πέτασας ὑποδέξεται** οἶκφ ἀσπασίως [μὲ προθυμίαν, μὲ ἀνοιχτὴ τὴν ὄγκυαλίαν] || κ. μτφ. θυμῶν **πετάσει** διδῶν ἄρ-ρος, φέρειν τινὰ εἰς τὴν κατάστασιν ἢ ἀναπλη-ρώσει τὸ φρόνημα· Ὁδ.Σ.160 **τῆ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ** . . . μνηστήρεσι φωνήων, ὅπως **πετάσειε** μάλιστα θυμῶν **μνηστήρων'** || τὸ παθ. ἐπὶ τοῦ φωτός κττ., ἐκτείνωμαι καθ' ἀπάσας τὰς διευθύνσεις· Ἰλ.Ρ.371 **πέπατο δ' αὐτῆ Ἥελίου** ὄξετα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πᾶσης γαίης, Ὁδ.Ζ.45 **σῆθη πέπαται ἀνεφέλος'** || ὅμ. ἀπλοῦμαι, διασκορπίζομαι· Ἐπιγρ. ὡς ἀνεμος ἐπέτασθη, Ὀππ.Κυν.3.106 **πεταμέναι περὶ τέκνα μέγα κλαί-ουσι γυναικες'** || ἐπὶ τῶν θυρῶν, ἀνοίγομαι· Ἰλ.Φ.531 **πεταμένας ἐν χειρὶ οὐλάς ἔχει'** εἰς δ κε λαοὶ ἔλθωσι προτὶ ἄστυ, αὐτ.538, Ὁδ.Ρ.50 **τῶ εἴδραχε καλά θύρετρα ἠληγμένα κληῖδι**, πέτασθησαν δὲ οὐ ἴωκα πρβλ. ἀναπετάννυμι.

πεταξιά [ἢ] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πετώ, τὸ πέ-ταμα· δῶσ' τοῦ μιά πεταξιά νά πάβέρα.

πεταρίζω δημ. πτερυγίζω, λετῶ ἀσταθῶς· τὰ σπουρηγνῆτικα δ τὶ ἀρχίζαν νά πεταρίζω, - πε-ταλοῦδες πεταρίζανε γύρω στὰ λαουχῶδια' **2)** μτφ. τρέμω, σκιρτῶ· πεταρίζει ἡ καρδιά μου.

πεταροῦδι [τὸ] δημ. νεοσός, ξεπεταροῦδι' δθ. μτφ. ἐπὶ νηπιῶν· Βακαρω.Εὐχὴ Γαμ.Βακαρω.13 ἡ μάνα σου στὸν κόρφο τῆς σ' ἐφογγε πεταροῦδι.

πετάσιμος-ον μσν. ὁ καταλλῆλος εἰς τὸ πε-τᾶν· Νικ.Χων.185Β **ἀτράκτους βελῶν πετασί-μουσ** τίθειε λόγοις πτερόεσσιν ἐπηφίει κατὰ τῆς πόλεως.

πετάσιον [τὸ] μτγ. ὑπόκορ. τοῦ πέτασος βλλ.· Πιοσειδ.π. Ἀθῆν.176Β **πέτασια κανωδικὰ** [δ. γρ. κανωδικὰ], Σχόλ.Ὁρειδ.362 [Matth.] ἀπὸ τούτου καὶ Ἀλεξάνδρειε καλοῦσι πέτασια κανωδικὰ τὰ τὴν κεφαλὴν σκέπτοντα, ὡς φησιν Εἰρηναῖος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξανδρέων διαλέκτῳ.

πέτασις-εως [ἢ] μσν. πετοσμός βλλ.· Ἄχμ. Ὁνειροκρ.137.

πετασίτης [ὁ] μτγ. φυτὸν ἔχον πλατὺ φύλλον ὁμοῖον πετάσῳ, ἢ ὠλοπᾶνα· Διοσκ.4.108 **πετα-σίτης** μίσχος [μύσχος] ἐστὶ, μείζων πῆχως, θα-κτύλου πάχος· ἐφ' οὐ φύλλον πετασῶδες μέγας, προσκείμενον ὡσερ μύκης.

πέτασμα-ατος [τὸ] ἡ ἐνέργεια τοῦ πετάννυμι βλλ., τὸ τέτασμα, ἡ ἔκτασις· Ἀριστλ.Ζι.541β.6 **τὸ πέτασμα** τῶν πλεκτανῶν [τοῦ πολυπόδοσι' **2)** τὸ ἀναπεταμένον, τὸ τεταμένον, ἀπλωμένον ὕφα-σμα, δθ. τάπη· Αἰσχ.Ἄγ.909 **πέδον κελεύθου στρωννύται πετάσασσι'** || ὅμ. τὸ ἀπλωμένον κάλυμμα, παραπέτασμα· Γρηγ.Ναζ.196.91 **θεῖόν τε πέτασμα ἐνδοθι ναοῦ**, αὐτ.27.6 **πέτασματι δ' ἀμφικαλυφθεῖς'** || νεώτ. εἰδ. ναυτ. τὸ σύνολον τῶν ἀναπεταμένων ἰστίων πλοίου διακρινόμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκάστου τῶν ἰστίων· **πρωραῖον πέτασμα**, - πρυμνῶν πέτασμα.

πετασμός [ὁ] ἔκτασις, ἀπλωμα, ξάπλωμα· Ἄλλ. ΠΔ.Ἀρ.23.22. **2)** μσν. ἡ κτήσις, τὸ πέταγμα· Κ Μανασσα.Χρον.152.

πέτασος [ὁ] κ. ἢ πλατύμορος πῖλος πρὸς προφύ-λαξιν ἀπὸ τοῦ ἤλιου καὶ τῆς βροχῆς, δν ἐφερον συνήθως ὁ ἔφηρος· μετὰ πέτασος παριστάνετο καὶ ὁ Ἐρμῆς· ὁ πέτασος ἦτο καὶ ἐνδείγμα τῶν νέων ὡς καὶ σύμβολον τῆς παλαιστρας· Ἀθῆν. 12.537F **καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῆ κεφαλῇ** καὶ τὸ κηρυκεῖον ἐν τῇ χειρὶ, Ἐρατοσθ.π. Ἀθῆν.11.499B Ἐρατοσθένης **δέ φησι** λέγεσθαι τὴν πέτασον καὶ τὴν στάννον ὑπὸ τινῶν, Πολυδ.10.164, Σουῖδ. **εὐφημούμενος ὑπὸ τῶν Αἰγινητῶν ἐν τῷ θεά-τρῳ ἐπιρριφάντων αὐτῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πετά-σος** πλειόνας καὶ χιτῶνος καὶ ἱμάτια ἀπεννήγη' || ὑπὸ πέτασον ἄγειν τὸς ἐφέβους γυμνάζω τοὺς ἐφέβους, ἐξάκω εἰς τὴν γυμναστικὴν· ΠΔ Μακκ.2.4.12 **γυμνάσιον καθίδρυσε καὶ τοὺς κρα-τίστους τῶν ἐφέβων ὑπὸ πέτασον ἦγεν'** **2)** πλα-τὺ φύλλον ἔχον σχῆμα πετασοειδές· Θεόδωρ.Φ1.4.8.9, Διοσκ.2.106 **φύλλον μέγα ὡς πέτασος'** || νεώτ. εἰδ. φυτολ. τὸ ὀπίσθιον καὶ συνήθως με-γαλύτερον πέταλον τῆς στεφάνης τῶν φυκωνθῶν· **3)** ὁ ἐξέχων γῦρος στέγης οἰκοδομηματός τιнос· Ἐπιγρ. ὁ πέτασος τοῦ θεάτρου.

πετασομόρφος-ον νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν κυφελομόρφων, κολυβρίων.

πεταστή [ἢ] μσν. κ. δημ. σημεῖον τῆς βυζαντι-νῆς μουσικῆς δηλοῦν ὡς τὸ ὄλιγον ἀνάδασιν συνεχῆ κατὰ ἓνα φθόγγον' **2)** δημ. ἄρτος προ-χείρως ζυμωθεῖς καὶ ὀπηθηθείς, ἄ. πεταχτάρα.

πετασῶδη-φους-ες ὁ ἔχων σχῆμα πέτασος· Φανίας π. Ἀθῆν.371D **πετασῶδη** τὴν τῶν σπερμά-των ἀπειλήφε φύσιν ἄννισον, μάρβαρον.

πετασῶν-ώνος [ὁ] τὸ χοιρομήριον· Ἀθῆν.14.657E **πετασῶνος** μέρος . . ἦν πέρναν καλοῦσι.

πεταυρίζω γλωσσ. χορεύω, ἀναπηδῶ ἐπὶ ἑλα-στικῆς σανίδος, πεταῦρον, κυβιστῶ.

πεταυριστός [ὁ] δ. τ. τοῦ πεταυρισμός βλλ.

πεταυριστήρ [ὁ] δ. τ. τοῦ πεταυριστήρ βλλ.

πεταυριστήριος [ὁ] δ. τ. τοῦ πεταυριστήριος βλλ.

πέταυρον [τὸ] μτγ. κ. νεώτ. τ. τοῦ πέτευρον βλλ.

πεταύρωμα [τὸ] νεώτ. ἡ πεταύρωσις, ἡ διὰ πε-ταύρων κάλυψις, σανίδωσις.

πεταυρώνω νεώτ. ἐπενδύω διὰ λεπτῶν σανί-δων, πεταύρων βλλ.

πεταύρωσις-εως [ἢ] νεώτ. πεταύρωμα βλλ.

πέταχον [τὸ] [πετάννυμι] πλατὺ ποτήριον, ἄ. πέ-τακνον βλλ.· Ἄλεξ.59, Ἐπιγρ.

πεταχοῦμαι-όμαι πῖνω διὰ πέταχον, δθ. πῖνω καθ' ὑπερβολὴν· Ἀριστφ.ἀπ.288 [π. Φώτ.] πρβλ. Ἡσ. «πεταλοῦνται» κῶδ. Ἀθ. «πεταχεῦνται».

πεταχτάρι [τὸ] δημ. ὄργανον ἀκείως γινόμενης ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἀποτελούμενον ἐξ ὀμρίας, ἀγκι-στρίου καὶ βαριδίου.

πεταχτός-ή-ό (πετώ) δημ. ὁ πετών, δδ. σιμ-
τητικός, ζωηρός, σβέλτος· κοριτσόπουλο ζωηρό
καὶ πεταχτό· || εἶδ. τὸ οὐδό. τὸ πεταχτό τὸ
πρῶτον χονδρόν ἐπὶ τῶν τοίχων ἐπιτιθέμενον κο-
νίαμα· || φρ. **στά πεταχτά** ἐπὶ κινηγοῦ, ἀκό-
νευσαι καὶ πυροβολισμὸς ἐν πτήσῃ, ἄ. στὸ φτε-
ρό· τοῦ **ρίξε στά πεταχτά**, -τὸ σκότωσε τὸ πούλι
στά πεταχτά· || ὁμ. φρ. μῦθ. ἐν σπουδῇ, τα-
χέως· **ἔφαγα στά πεταχτά**.

πετεινός ἐπ. κ. ποι. τοῦ πετεινός βλλ.α.
πετεινάρι (τὸ) δημ. νεαρός πετεινός· Παπαδ.
Χριστ.Τερμ.115 θά τῆς στειλῶ καὶ δύο πετεινά-
ρια . . γιὰ νὰ ξαρρωτήσῃ τὸ παιδί τῆς 2) μῦθ.
ἐπὶ νεανίσκων ἢ καὶ παιδῶν, ὁ ἐν συζητήσει εὐε-
ρέθιστος ἢ προκλητικός· || ὁ φιλέρις· ἦρθε κι
αὐτὸ τὸ πετεινάρι νὰ μᾶς φωτίσῃ.

πετειναράκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ πετεινάρι.

πετεινοκάκαλος (ὁ) δημ. πετεινομαλος βλλ.α.

πετεινολαλιά (ἡ) δημ. τὸ νὰ λαλή ὡς πετεινός
ἢ ὄρνις, θεωρούμενον δημωδῶς ὡς κακὸς οἰωνός.
πετεινομαλος-n-ο δημ. μῦθ. ἐπὶ ἀνθρώπων,
οἰωνεὶ ὁ ἔχων ἐγκέφαλον πετεινοῦ, κοῦφος, μικρό-
νους, ἀνόητος, ἄ. κοροθύμαλος βλλ.α.

πετεινός-ή-όν κ. πετηνός κ. πτηνός, ἐπ. κ. ποι.
πετεινός (κ. πετεινός) ἐπὶ νέων πτηνῶν, ὁ δυ-
νάμενος νὰ πετᾷ· Ὀδ.Π 218 οἱ αἰγυπιοὶ γαμφύ-
νυχες, οἱσὶ τε τέκνα ἀγρόται ἐξέλθοντο πάρος
πετηνὰ γένεσθαι· || γεν. ἐπὶ πτηνῶν, ὁ δυνα-
μενος νὰ πετᾷ· *Αἰαχ.Ἐπτ.1025 πετηνῶν . . ὕπ' οἰ-
ωνῶν, Εὐρ.Ρήσ.515 πετηνοῖς γυφί*· || ὁμ. ἐπὶ
ζῴων περιουφορῶν· *Μέν.Περικ.342 πετεινός ἴπ-
πος*· || ὁμ. ἀπολ. ὁ ἔχων πετρά, ὁ πετών, δδ.
τὸ πτηνόν· *Ἰλ.Θ 247 αἰετός . . τελειότατος πετει-
νῶν*· || τὸ οὐδό. ὡς οὐσα. **πετεινόν** τὸ πτη-
νόν· *Θέογγ.1097, Δίων Κ 68,27 πᾶν μὲν ἐπιγεῖον
ζῶον, πᾶν δὲ πετεινὸν ἀποφθεῖρειν, Ὠμ.Μ 765
πτηνὸν λέγε· τὸ δὲ πετεινὸν ἀδόκιμον*· || συνήθ.
κτ. πληθ. τὰ πετεινά (ἰδ.γρ. πετηνά)· *Ἦρ.1,140 ὁ-
μολως μύρμηκας τε καὶ ὄρνις καὶ τᾶλλα ἔρπετα
καὶ πετεινά, αὐτ.2,123, αὐτ.3,106, Λυκοῦργ.Λεωκρ.
132 τὰ πετεινά μάλιστα πέφυκε πρὸς τάχος,
Κδ Ματθ.6,26 ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινά τοῦ οὐ-
ρανοῦ, Σάθ.3,140*· 2) μυσ., νεώτ. κ. δημ.
τὸ ἄρσ. πετεινός ὡς οὐσα, ὁ ἀλέκτωρ, ὁ κόκ-
κορας· Γλωσσ. εἰς Βατραχομ.Π.Δουκίαν. *ἔβδρασεν
ἀλέκτωρ· ἐλάλησεν πετεινός, Φυσιολογ. π. Δου-
κάγγ. ὁ πετεινός γάρ τὸ πούλλον τὸ ἤμερον τὸ
ζῶον, -σπικωθήκαμε μὲ τὸ πετεινοῦ τὸ λά-
λημα (μὸλις ἐξημέρωσε), παροιμ. ὅπου λαλοῦν
παλλοὶ πετεινοὶ ἀργεὶ νὰ ξημερώσῃ (ἰδὲ τῆς πο-
λυαρχίας ἢ πολυγυμίας οὐδὲν γίνεται, οὐδὲν ἀγε-
ται εἰς πέρας)*· 3) μυσ. κ. δημ. τὸ οὐδό. πε-
τεινός ὡς οὐσα. τὸ ἄνοθος τῆς ἀνεμῶνης· *Νεόφυτ.
Ἰλωσσ. Ἰατρ.π.Δουκίαν. τὸ ἄνοθος τῆς ἀνεμῶνης,
ἦτοι τῆς κουτσουνάδος, τὸ λεγόμενον παρὰ
τοῖς ἰδιώταις πετεινός.*

πετεινόχορτο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσ-
σον ἢ πλαντάγινον τὸ κορωνόπουν.

πεταλκᾶς Ἦσ. «καμπύλον».

πεταυρίζομαι μῦθ. ἀναπηδῶ ἐπὶ πεταύρου,
ἐπὶ ἑλαστικῆς σανίδος, χορευῶ ἐπὶ σανίδος, δδ.
κυβιστῶ, σχοινοβάτω· *Φιλὸδ.Ρητ.1,74, Γλωσσ.*

πεταύριον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ πέτευρον, ἐν εἶδ.
σῆμ. μικρὸν σπυειωματόριον· Ἐπιγρ.

πεταυρισμὸς (ὁ) κ. μῦθ. πεταυρισμός τὸ χο-
ρεῦσαι ἐπὶ πεταύρου, ἢ σχοινοβάσις, πάντοτε μῦθ.
ἐπὶ τῆς τύχης, τὸ ἀστατον· *Πλούτ.Ἦθ.498C σκο-
τοδινύσις πρὸς τὸν τῆς τύχης πεταυρισμὸν
ἀπόδασαν ἐλάττει.*

πεταυριστήρ ἦρος (ὁ) κ. μῦθ. ἄ. πεταυριστήρ ὁ
κυβιστήρ, ὁ σχοινοβάτης· *Μαν.4,278 ηκητοῖσι
πεταυριστήρας ἐν ἔργοις.*

πεταυριστής (ὁ) κ. μῦθ. κ. νεώτ. ἄ. πεταυριστής
πεταυριστήρ βλλ. ἐν λατ. γραφῇ *petaurista*·
Οὐάροφ.Νόιν Μ 791· || μῦθ. ἐπὶ φυλλῶν καὶ τῶν
ὄρσιων· *Πλίν.Φ11,115.*

πέταυρον (τὸ), μῦθ. κ. νεώτ. πέταυρον σανὶς
ἐφ' ἧς κομποῦται αἱ ὄρνιθες· *Πολυδ.10,156* «πέ-
ταυρον οὗ τοῦτε ἐνοικίους ὄρνιθα ἐγκαθεύδον
συμβέθηκεν», Ἦσ. «πέτευρον» σανίδα, ἐφ' ἧς αἱ
ὄρνιθες κοιμῶνται· *Ἀριστ.ἀφ 389, Θεόκρ.13,13
οὐθ' ὀδόθ' ὀρτάλιχοι μινουοὶ πατὶ κοῖτον ὄρνω-
ν, σεισαμέναις περὰ ματρὸς ἐπὶ αἰθαλόεντι πε-
τεύρω, Νίκ.Ἐπρ.197*· 2) δδ. γεν. πᾶν ζῦλον ἢ
ἐπιμηκῆς σανὶς, κοντάρι· Ἦσ. «πέτευρον» σανί-
δα ἐφ' ἧς αἱ ὄρνιθες κοιμῶνται· καὶ ἐπᾶν τὸ ἐμ-
φερές τούτων, *Φώτ.426,11* «πέτευρον» πᾶν τὸ . .
ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ζῦλον· *Λυκοῦργ.884*·

3) εἶδ. λεπτῆ ἑλαστικῆ σανὶς ἐφ' ἧς ἐπλάθον
οἱ κυβιστήρες, σχοινοβάται ἢ θαυματοποιοὶ·
*Μαν.6,444, Πάν. πρβλ. λατ. Ἰαν.14,265, Ιασιδ.ἀπ.
1298*· 4) νεώτ. λεπτῆ καὶ ἐπιμηκῆς σανὶς· 5) τὸ
ἱκρίωμα· *Πολυδ.8,4,8* ἐπὶ τῆς κλίμακος ἄκρας ὁ-
πάχει πέταυρον ἠσαλισμένον γέροντι τὰς
τρεῖς ἐπιφανείας, ἐφ' οὗ τέτταρες ἐπιθεσκότικὸς
ἀγωνίζονται· 6) γαῖς, καταπακτῆ· Ἦσ. «πέ-
ταυρον» εἶδος παγίδος· *Πδ Παροιμ.9,18 ὁ δὲ οὐκ
αἰδὲν ὅτι γνηνεῖς παρ' αὐτῆ δαλλυνται καὶ ἐπὶ
πέταυρον Ἄδου Ἰέρμην. ἐς πέταυρον Ἄδου, ἦ-
γουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἄδου, ἀπὸ μέρους ὡσπερ
ἀπὸ τῆς στέγης ἢ οἰκίας*· 7) Ἐπιγρ. κατάστι-
χον ἐν φ̄ καταγράφον λογαριασμοῦ δημοσίας
διαχειρίσεως πρὸς κοινὴν γῶσιν· Ἐπιγρ. **πέταυ-
ρον τῷ λόγῳ.**

πετέχια (ἡ) νεώτ. δερματολ. αἰμορροαγικαὶ κη-
λίδες, αἱ ἀνοφανομένηαι ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀνευ
τραυματικῆς τινος ἀφορμῆς.

πετζίν, πετζῶν, πετζωτής μυσ. τ. τοῦ πετοῖ,
πετοῦ ἄνω, πετωπῆς βλλ.α.

πετῆλη (ἡ) μικρὸν εἶδος φοῖνικος· Ἦσ. «πετῆλας»
τοῦς μικροῦς καὶ θαμνώδεις φοῖνικας.

πετῆλις (πετάνυμι) ἐπὶ τοῦ καρκίνου· πετῆλις
καρκίνος εἶδος καρκίνου, πιθ. ὁ ἔχων ἀνοικτὰς
τὰς χιλὰς αὐτοῦ· *Αἰλ.Ζ1 7,30.*

πετῆλις-ἰδος (ἡ) Ἦσ. «κάρκις».

πέτῆλον (τὸ) πέταλον βλλ.α.

πέτῆλος-n-ον ἰων. ἀντὶ πέταλος ὁ ἔκτεταμένος,
τεντωμένος, ἐξηπλωμένος (κτ. ἄλλ. πεπτικῶς, πεσ-
μένος)· *Ἀρστ.271* ἐπὶ σκελέεσσιν πέτῆλον (εἰδωλον)
γούνατι οἱ σκαίφ πελάει ἰσχολί. «πέτῆλον δὲ ἢ τὸ
ἀναπεπταμένον ἢ τὸ ἀναπεπτικῶς», ἐπὶ γόνασι
κείμενον, γονυπετέρι· 2) ὁ ἠζήμενος, ὁ ἐν πλῆ-
ρει ἀναπτύξει, μέγας· *Ἀθῆν.9,376* **πεταλίδας** δ'
αὐτὰς ἐριρκε, μεταφέρων ἀπὸ τῶν μούσων· οὗ-
τοι γὰρ πέτῆλοι λέγονται ἀπὸ τῶν κεράτων,
ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχουσιν· πρβλ. Ἦσ. ἐν λ.
βοῦς πέτῆλος.

πετῆλῶδες-ους-ες μῦθ. ὁ ὄμοιος πέταλῳ, φθλ-
λῳ, δδ. λέπτον ὡς φύλλον, ὡς πέταλον· 2) μῦθ.
ἐπὶ νομισμάτων, ὁ λίαν λεπτός, εἶτε ὀρχήθην εἶτε
ἔξ ἀποτρίφως· *Εὐστ.136,12* ταπεινός καὶ πετῆ-
λῶδες καὶ, ὡς ἂν τις εἶρη, ἐπιπέδους ὀδολοῦς.
πετῆν-ἦνος (ὁ) ποι. τ. τοῦ πετηνός· *EM 407,4.*

πετηνῆς Ἦσ. «κάρκις».

πετηνός-ἦ-όν ὁ. τ. τοῦ πετεινός βλλ.α.

πετμέζι (τὸ) δημ. κ. πετμέζι κ. πιτμέζι γλεῦκος
συμπυκνούμενον διὰ παρατεταμένου βροδέος
βρασμοῦ ἐν πυρᾷ.

πετμέζωμα τὸ) δημ. χῶμα λευκὸν περιέ-
χον ἀνθρακικὸν νάτριον.

πέτιο (τὸ) (Ἰταλ.) δημ. τὸ στηθος· *Μαλακ.Συντρ.105.*

πετοῖσαι αἰολ. ἀντὶ πετούσαι τοῦ πίπτω βλλ.

πέτομαι κ. μῦθ., μυσ., νεώτ. κ. δημ., β' ἐν πέ-
τειαι, πορατ. ἐπετόμην, ἐπ. πετόμην, μέλλ. πετή-

σομαι, συγκεκ. πτήσομαι [έκ-, πάντοτε παρά τοῖς δοκίμοις πεζογράφοις] συγκ. άόρ. έπτόμην, άπαρφ. πτέσθαι, συγκ. έξ ένεστώτος [πταμαι, έπτάμην, γ' έν. πτάτο, άπαρφ. πτάσθαι [ιδία-], μτχ. πτάμενος έν έν. τοῖς κώδ. τοῦ Πλάτ. οἱ τύποι τοῦ έπτόμην έν συνθετοῖς ύπερτεροῦν τοῦς έν. τοῦ έπτάμην], ύποτ. πτήται άπὲ πτάται, άόρ. ένεργ. τύπου έπτην, έπητι, έπητ κτλ., εύκτ. πταῖς, μτχ. πτάσα, παρσκ. πέπτηκα μ. ώς πεπλοσμένος τύπος π. Χοιροβ.Θεο.2,79], οἱ 'Αττ. πάντοτε πεπότημαι [έξ ένεστώτος πτάσσομαι], παθ. άόρ. έπετάσθην, παθ. μέλλ. πετασθήσομαι, [π. 'Ομ. κ. 'Αττ. πεζοῖς έν χρ. μ. ό έν. πέταμαι' π. Πινδ. κ. λυρικοίς κ. μτγν. κ. πέταμαι, έξ οὔ άόρ. προστ. πέτασσαι], ό ένεστ. [πταμαι μ. π. μτγν., έπι πτηνών, πετώ, [πταμαι : 'Ιλ.Μ 267 αὐτῶς δέ ένν. αἰετός] κλάγας πέτετο πνοιῆς άνέμοιο, αὐτ.Ν 62 ώστ' ἱρῆξ ώκύπτερος ώρτο πέτασθαι, 'Οδ.Β 147 τῷ δ' αἰετῷ εύρύσοπα Ζεῦς υἰόθεν έκ κορυφῆς όρειος προέηκε πέτεσθαι, 'Ερωτόκρ.1,653 ώσαν αἰτός έπέτασε, καί το σαπίλυ του έκράτει'] || όρνις πέτομενος πτηνῶν πάντοτε πετών' πρβλ. πουλί πετούμενο : 'Αριστοφ. 'Ορν.169 άνθρωπος όρνις άσάτ-θημτος πετόμενος άτέκμαρτος'] || κ. άπολ. πετόμενος ό πετών, τό πτηνόν' δθ. κ. μτφ. ό ώς πτηνῶν πετών, διαφεύγων' πρβλ. τό πετούμενο : Πλάτ.Ευθ.4Α τί δέ ; πετόμενον τινα δῶκίμας ; 'Αριστολ.Μεταφ.1009b,38 τό γάρ τά πετόμενα δῶκίμα τό ζητεῖν άν εἴη τήν αλήθειαν'] || όμ. έπί έντόμων, οἶον μελισσών, ένμῖδων κττ. : 'Ιλ.Β 89 βοτρυδῶν δέ πέτονται ένν. μελισσαι έπ' άθειαν εισρνοισιν, Ηρ.2,95 αἱ γάρ κώνωσιες ύπό τῶν άνέμων οὐκ αἰοί τῆ εἰσι υφού πέτασθαι'] || όμ. έπί θεῶν μετά πτερώγων ἢ άνευ : 'Ιλ.Ω 345 πέτρον κρατῆς 'Αργειφόντης, 'Αριστοφ. 'Ορν.573 πέτεται θεός άν πετέρυγας τῆ φορεῖ, λιθ.Ροδ.695 καί πά-λιν έν όνειρω μου τόν 'Ερωταν έθώρων | έπέτε-τον καί ἤρχετον μετά πάλαι τοῦ θρῄσσοϋ, 'Ερωφ.1621 στά κοραλλίνα χεῖλη τά γλυκιά τως πέτασαι όλημερονίς'] 2) όμ. έπί πνευμάτων : 'Ιλ.Χ 362 φυχή δ' έκ βρέθων πταμένη 'Αἰδῶς-δε βεβήκει, αὐτ.Ψ 880 έκ μελέων θυμός πτάτο'] 3) μτφ. έπί φήμης, διαδιδουμῆ, πετώ : Πινδ.Ν 6,48 πέταται πτλήθων όνυμ' αὐτῶν'] 4) όμ. μτφ. έπί μικρῶν παιδιῶν : Σοφ.ΟΤ17 οἱ μέν οὐδέπω μακρῶν πτέσθαι σθένοντες, οἱ δέ σύν γήρα βα-ρεῖς ἱερεῖς'] 5) όμ. μτφ. έπί πάντοτε ταχέως κινουμένου, ώσπεῖ πετώντος, οἶον έπί βελῶν, λιθῶν, άκοντιῶν κττ. : 'Ιλ.Υ 99 καί δ' άλλως τοῦ'] 18) βέ-λας πέτες' οὐδ' άπολήγει, αὐτ.Ν 140'] 20) έκφεύγω, πίπτω κατά γῆς, χαμοῖ : 'Οδ.Μ 283 τῶν δ' άρα δεισάντων έκ χειρῶν έπτα' έρετμά, αὐτ.Ω 534 τῶν δ' άρα δεισάντων έκ χειρῶν έπτα τοῦτευχα'] 6) γεν. έπί πάσης όρμητικῆς κινήσεως, οἶον έπί άνθρώπων, κινουμῆς πρέχω όρμασίως, οἶονεἰ πετών : 'Ιλ.Ν 755 δια δέ τρώων πέτες' ἡδ' έπικούρων, αὐτ.Χ 143 ώς άρ' όγ' έμμε-μῶς ἱθῶς πέτετο, 'Αριστοφ.Λυσ.55 έχρῆν . . πετο-μῆνας ἤκειν πάλαϊ ἱδρομασίως, τρεχάτεσι, Πλάτ. Πολ.567D πολλαί ἤξιουσ πέτονται ἱτρεχάτωι, 'Αντιφ.229 πέτονται . . έπί ταῦτ' άκληται [ένν. οἱ παρασίτοι]'] || ἡ προστ. πέτου πσεύσον, τρέ-χα, πετάζου : 'Αριστοφ.Λυσ.321 πσευστῶν έστί θάπταν. πέτου πέτου, Νικοδῆικη'] || όμ. έπί ἴπ-πων : 'Ιλ.Ε 366 μάστιξεν δ' έλλάσν, τῷ δ' οὐκ ά-έκοντε πετέσθην'] || όμ. έπί άρμάτων : 'Ηοῖοδ. Α 308 τά δ' έπικροτόνετα πέτοντο άρματα κολ-λίεντα'] || όμ. έπί χορευτῶν : Εὐρ.Κύκλ.71 ψδῶν μέλων πρὸς τάν 'Αφροδίταν άν θηρεῶνν πετό-μαν Βάκχας σύν λευκόποισι'] 7) μτφ. κ. έν παροιμ. χρήσει, λαμβάνω θάρρος, άνοικτώ φυ-κικά πτερά έκ τῆς έλπίδος, προσδοκίας κττ. : Πινδ.

Π 8,90 μεγάλας έξ έλπίδος πέταται, Σοφ.ΟΤ 487 πέτομαι δ' έλπίσιν οὐτ' ένθάδ' όρών οὐτ' όπισω, - πέτομαι μέ τήν έλπίδα'] 8) μτφ. έπί άσθενῶν χαρ ακτήρων, ταλαινεύομαι, είμαι άστατος : Εὐρ. Βάκχ.332 πέτει τε καί φρονών οὐδέν φρονεῖς, 'Α-ριστοφ.'Εκκλ.899 έφ' έτερον πέτομαι'] 9) μτφ. μτ. δοτ. πετούμενος νοήματι ό πετών δια-τού νοῦ, πετώνται μέ το νοῦ : Πινδ.άπ.122,4.

πετόνι [τό] μαν. τό έξ οὔ έκρέει τό ὕδωρ, κρουνοῦς : λιθ.Ροδ.2157 γυαλόκτιστος ψιακίνα . . γυαλία τά πετόνια τῆς καί οἱ νεροαγωγῆς τῆς, **πετονια** [ή] δημ. κ. πετουνια εἰδική όρμηά έν χρ. δια τήν άλφειαν μεγάλων κυρίως ἰχθύων.

πετόντης αἰολ. δοτ. πληθ. τῆς μτχ. άόρ. β' τοῦ πίπτω βλλ.

πετούγια [ή] δημ. ά. μεπουτοια βλλ.

πετούμενος-π-ο δημ. μτχ. τοῦ πετώ ώς έπιθ. ό πετών, ό ἰπτόμενος : δ,τραγ. μηδῆ πουλί πετού-μενο νά μή βρεθῆ μηροστά σου'] τό οὐδ. συνήθ. κτ. πληθ. τά πετούμενα τά πτηνά.

πετονια (ή) δημ. πετονια βλλ.

πετουρίζω δημ. πετώ γοργῶς καί άσταθῶς, πτερυγίζω : Λασκαρ.Ληξ.4,43 έτουτο έχει φερά καί πετουρίζει | σάν νυχτερίδα.

πέτρα [ή] κ. μτγν., μσν., νεώτ. κ. δημ., ἰων. κ. έπ. πέτρη βράχος, συνήθ. ό παρά τήν θάλασσαν : 'Ιλ.Ο 618 πέτρη ἡλίβατος άλός έγγύς έούσα,

'Οδ.Γ 293 έστι δέ τις λισαῖ αἰεῖται τε εἰς άλα πέτρα, αὐτ.Δ 501 Γυρῆσιν μιν Ποσειδῶνν έπέλασσ-σεν πέτρῃσιν μεγάλῃσιν καί έξεσώσασε θαλάσ-σας'] || δθ. χώρας λεῖος πετρώων τόπος άνευ βράχων, αἰγιαλός : 'Οδ.Ε 443 τῆ δῆ οἱ εἰσάτο χωρῶς άριστας, λεῖος πετρώων'] || δημ. εἰδ. ναυτ. βραχονησίς'] || όμ.κτ. πληθ. πέτρες έξέχουδες έν-άλαιο βράχοι μικροτέρων διαστάσεων ἢ ἡ ξέρα'] 2) όμ. έπί βράχων τῆς ξηρῆς, βραχῶδες κορυφή ἡ ράχη, βραχῶδες όρος : 'Ιλ.15 ἡ τε καί αἰγίλι-πος πέτρες όνοφερον χεῖε ὕδωρ, αὐτ.Π 35 γλαυ-κή δέ σε τίκτη θάλασσα, πέτραί δ' ἡλίβαται, Πινδ.Π 1,23 πέτρας κυλινδόμενα φλῶξ ἱτῆς Αἰτῆσις, Κόρινν.Συμηλ.1,30 λιπτάς πέτρας'] || Λευκά

πέτρα ό εἰς τῶς στήλας τοῦ 'Ηρακλέους βράχος : 'Οδ.Π 11 άρ' ἴσαν 'Ωκεανοῦ τε ροάς καί Λευ-κάδα πέτρα'] || 'Ωληνίς πέτρα 'Ωληνίος βρά-χος : 'Ιλ.Α 757 όφρ' έπί Βουραρασίω πολυπύρου βῆσανν ἴππων πέτρες τ' 'Ωληνίς καί 'Αλεισί-ου ένθα καλῶνη κέκληται'] || πέτρα σύν-δρομαι ἢ Συμηληγάδες αἱ Συμηληγάδες πέτραι, τά άπόκρημα νησοῦδρια τά κατά τήν εισοδον τοῦ Βοσπόρου : Πινδ.Π 4,209 συνδρόμων πετρώων, Εὐρ. Μῆδ.1264 κυανῶν λιποῦσα Συμηληγάδων πετράν άξενωτάταν εισβολάν'] || ὕψηλόκρημοι πέ-τραι έπί τοῦ Καυκάσου : Αἰσχ.Πρ.4'] || πέτρα Δελφίς, πέτρα δίλοφος έπί τοῦ Περνασοῦ : Σοφ. ΟΤ 463 τίς όντιν' ά θεοπίεπια Δελφίς εἶπε πέ-τρα, αὐτ.'Αντ.1126 σέ δέ ὑπέρ διλόφων πέτρας στέροσφ όπωπε λιγνύς'] || πέτρα Κωρικῆς βρά-χος κωρυκῶδες, κοῖλος, θυλακοειδῆς, έν χρ. κ. ώς πέτρα, αὐτ. : Αἰσχ.Εὐμ.22 σέβω δέ νύμφας, ένθα Κω-ρικῆς πέτρα κοίλη' πρβλ. κωρυκος, κωρυκῶδες'] || πέτρα Κερκροπία ἡ τῶν 'Αθηνῶν 'Ακρόπολις : Εὐρ. 'Ἴων 936 οἶαθα Κερκροπίας πέτρας πρῶσθορον άντρον, άς Μακράς κικλήσομεν'] 3) πέτρη γλαφυρή-καίλη κττ. κοῖλος βράχος, δθ. σπῆλαιον :

'Ιλ.Β 88 πέτρης έκ γλαφυρῆς αἰεί νέον έρχομενά-ων, αὐτ.Δ 107, 'Ηοῖοδ.Θ 301 σπέος . . κοίλη ὑπό πέ-τρῃ, Ξεν.'Αν.4,3,11 καταπιθεμένους έν πέτρῃ άν-τρώδων'] || διστομος πέτρα σπῆλαιον μετά δύο εισόδων : Σοφ.Φιλ.16 σκοπεῖν δ' όπου 'στ' ένταῦ-θα διστομος πέτρα'] 4) γεν. μέγας έρριυόμε-νος λιθός, βράχος ριζιμῶς : Πλάτ.Νόμ.838B εἰς πέτρας καί λίθους σπείροντες, Πλούτ.'Ηθ.773Α

βρίπει έαυτόν κατά πετρών, Έπιγρ. τόπος κύκλω πέτρας περιεχόμενος, Πόπ. έξως τής πέτρας, ΚΔ Ματθ.16,18 ού έί Πέτρος και έπί ταύτη τή πέτρα οικοδομήσω μου τήν εκκλησίαν, Πολίτ. Έκλ. Τραγ.Ζ1,1 κάτω στήν άσπρη πέτρα και στό κρυό νερό, Σολωμ.Πρός Βασίλ. Έλλ.1 μαύρ' έμαι πέτρα κι έριμ' 5) τεμάχιον, όγκος μέγας βράχου: 'Οδ.1 243 ή λιθάτον πέτρην επέθηκεν θύρην, 'Ησιόδ. 0 675 πέτρας ήλιδάτους στιβαράς έν χερσίν έχοντες, Ξεν. Άν.4,2,20 εκυλίανον πέτρας, Πολύδ. 3,53,4, Κέιντ.2,401 δδ' άρ' έιλετο χείρας πέτρην τήν άρα βροτοί θέσαν ούρον . . πεδίσια' 6) δδ. μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. λίθος: Πλούτ. 'Ηθ.398E πετρών και φλεγμονών υπό πνεύματος αναρρίφεις, - άρχισαν νά ρίχνουν πέτρας στους διαβάτες, παροιμ. από πέτρα σε λιθάρι ήρός δήλωσαν μεταβάσεως από τινος κακής καταστασεως εις έτέραν όμοίως κακήν, όμ. πέτρα πού κυλά μαλλι δέν πιάνει Ιό μη έπιμένων εις τινα έργασίαν ή εις τινα τόπον δέν προκόπτει' όμ.κύλισε ή πέτρα στ' άγό, άλλ στ' άγό' κύλισε τ' άγό,ό στήν πέτρα, άλλ στ' άγό ήρός δήλωσαν ότι ό άσθενέστερος ύποφέρει είτε έπιθιθέμενος είτε άμυνόμενος' || έιδ. πεσός, μικρός λίθος παγίου: οί πέτρας τής τριόδος' || πέτρα τσ' άστρα- 7) ό κερονός, τό άστροπελέκι: 'Ερωτόκρ.4,1685' || δημ. ή λιθίσαις βλλ.: 8) ό λίθος ώς ύλη: Έπιγρ. πέτρα λαρτία, αút. πέτρα τήτα' || περιληπτ. σύνολον λίθων: κουβαλούσαμε πέτρα για τό όρόμο - για τό σπίτι' || πέτρα τής κολάσεως ό νιτριικός άργυρος' 9) μτφ. κ. μον., νεώτ. κ. δημ. έπί παντός σκληρού πράγμ.: τό φωμί - τό άγό,ό έγινε πέτρα, δέν τρώγεται' || όμ. έν διαφ. παροιμιακάς έκφρ. ή εικόσι πρόσ δήλωσαν στερεότητος ή σταθερότητας: 'Οδ. Π 463 ό δ' έστάθη ήύτε πέτρα έμπεδόν, - γερό σαν πέτρα ήπειρί τής παροιμ. ούκ από δρυός ούδ' από πέτρης βλ. δρυς' || όμ. πρόσ δήλωσαν φυγικής καρτερίας: έκαμε πέτρα τήν καρδιά και ύπόήμε τις συμφορές' || όμ. πρόσ δήλωσαν σκληρότητας: Αισχ.Πρ.244 σιδερόφρον τε κάκ πέτρας ειργασμένος, Εύρ. Άνδρ.537 άλλαν πέτραν ή κύμα λιταίς ώς έκτεύων, - έχει πέτρα άντίς για καρδιά: 10) μτφ. μγν., μον., νεώτ. κ. δημ. πέτρα σκανδάλο, ίεκ φρ.τής ΚΔ)τό άντικείμενον, ή αίτία ή άφορμή ή προκαλούσα σκανδάλο, έριδας: άς πουλήσουν τό σπίτι, να λείφη κ' ή πέτρα του σκανδάλο από τή μέση. πετρά [τ]ά) δημ. οί βράχοι, τά βράχια: Ζέρβ. Τραγ.ΚΚ 66,13 μαυρολογών φηλάθε τά πετρά | σαν έγνωια κολασμένου. πετραγυουριά [ή] δημ. τό φυτόν έλατήριον ό άγριοσίτικος, ά. γαιθαραγυουριά. πετραδάκι [τ]ό) δημ. ύποκορ. του πέτρα, μικρός λίθος, λιθάριον: μηήκε στό μάτι μου ένα πετραδάκι. πετραδερός-ή-ό δημ. πετρώδης, πλήρης πετρών. πετραδί [τ]ό) μον. κ. δημ. μικρός λίθος, φηφίς' 2) πολύτ.μος λίθος: Διγεν. Άκρ.262 έλαμπεν πάντα τό βράδου, ώσαν πολύφωγον πετραδί, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 36,18 ειδη τί τάσες άμορφεις' σαν άκριβιά πετραδία. πετραεπίτης Έπιγρ. έπίθ. του θεού Μηνός. πετραία [ή] ή κάππαρις: Διοσκ.2,73. πετραίον [τ]ό) άσπαράγος ό άγριος: ΨΔιοσκ. 2,125' || φυτόν ή των βράχων, πιθ. τό πετροσελίνον: Θεόφρ. Φι 9,15,7, Νικ.άπ.71,2. πετραίος-α-ον ό άνήκων εις τον βράχον, ό του βράχου: 'Ησιόδ. Έργ.589 σκή πετραία, Κωμ. Άδελφ.669 ήχώ πετραία' || ό διαδίνων, ό διάγων εις τους βράχους, τας πέτρας: 'Οδ.Μ 231 έθεν

γάρ μιν έδέγγμην πρώτα φανείσθαι Σκύλλην πετραίην, Αισχ.άπ.304,3 όρνις πετραίας, Εύρ. 'Ηλ.805 Νύμφα πετραία, Θεόδομη.Κωμ.62,3 τά πετραία των Ιχθυόων Ιτά πετρόφρασι, Σατ.Κωμ.122 || δδ. τό ούδ. κτ. πληθ. τά πετραία άσολ. τάς εις Ιχθυών, άντίθ. πελάγια, αλιγαλάδη: Άριστλ.Ζ1 488b, 7' || έπί φυτών, ό φυόμενος, ό αείζωνόμενος έ- νη βράχων: 'Αρχιλ.19 σκή πετραίη πολλές βόσκουσα κορώνας' || τό θηλ.ώσ. ή πετραία βλλ.: || τό ούδ. ώς ούσ. τό πετραίον βλλ.: 2) ό έκ βράχου, έκ πέτρας, πέτρινος: Αισχ.Πρ. 1019 πετραία δ' άγκάλη σε βαστάσει, Σοφ. 'Ηλ. 151 τάφος πετραίος, αút.Αι.697, Εύρ. 'Ηρ.120, αút. Κύκλ.392 έπει πετραίαν τήνδ' εισηλθουμ στέγην, αút.ΙΑ 1082, Άπολλ.Ρ 2,705 πετραία άντρα' 3) βραχώδης, πετρώδης: Σοφ.Φιλ.459 άλλ' ή πετραία Σκύρος έξαρκούσά μοι, Άριστλ.Ζ1 570b,26 ό δέ κορακίνος . . δια τό βιατεύειν έν τοις πετραίοις χωρίοις' 4) ώς έπίθ. του Ποσειδώνος έν Θεοσσαλία ώς διασχισαντος τή Τέμνη και άποξηράναντος τήν χώραν Σχόλ.Πινδ.Π 4,246 «Πετράιος τιμάται Ποσειδών παρά Θεταλοίς, διατεμνών τή όρη τή Θεταλική, λέγω τή Τέμνη, πεποιήκη δι' αútων έκτρέχειν τόν ποταμόν Πηνειόν»: Πινδ. Π 4,138 παί Ποσειδώνος Πετράιοι.

πετραίτης-εος-ες μγν. σκληρός ώς πέτρα: 'Ορφ.Λιθ.228 χρή δέ ευπέταλον πετράκεα λδαν έχοντας άρσάδι παρά βωμίν|άμφι.

πετρακιοεπίλη βιοιωτ. άντί πετρακιοεπίλη: Έπιγρ.

πετραμέβατοι 'Ησ. «όφηλοί» άντί πετρανάβατοι |κωδ. πετραμέβατοι.

πετραμέβατος-ον Έπιγρ. βιοιωτ. άντί τετραμήνος. πετραμυθιά [ή] δημ. τό φυτόν πιστάκη ή τερέδινης.

πετραμύδαλο [τ]ό) δημ. όνομασία διαφόρων ειδών του γένους λυκίου.

πετραών Έπιγρ. πιθ. έσφ. άντί ούετρανός [λατ. veteranus].

πετραρά [ή] νεώτ. πολεμική μηχανή των άρχαίων, λιθοβάλος.

πετρας-άδος [ή] Έπιγρ. βιοιωτ. άντί τετρας, ή τέ- όρτη ήμέρα του μηνός.

πετρας [ό] δημ. ό κόπτης λίθους από λατομείον, λατόμος' 2) λιθοξόος.

πετρατος-α-ον Έπιγρ. βιοιωτ. άντί τέτατος.

πετραχίλι [τ]ό) μον., νεώτ. κ. δημ. τό έπιτραχίλιον βλλ.: Λασκαρ.Ληξ.133 ειχς ώστόσο ό παπιά τό πετραχίλι βαλμένο,καί στή μύτη τά γυαλιά του, Βαλαωρ.Κατσοντ.7 θηλειά κι άστρί- τας στό λαίμω τ' σγιό του πετραχίλι' || παροιμ. φρ. του έταξε λαγούς με πετραχίλια ήπί μεγάλων ύποσχέσεων άνεκπληρώτων.

πετρέα [ή] νεώτ. γένος βερβενοειδών φυτων. πετραλαϊκόσ-ή-όν νεώτ. ό του πετραλαίου: πετραλαϊκόσ αιθήρ.

πετραλαϊό ροτρον [τ]ό) νεώτ. πετρελαιοκίνη- τον όροτρον.

πετραλαϊόσφαλιος [ή] νεώτ. άσφαλιος παραγομένη έξ άσφαλοτύχου πετρελαίου.

πετρελαιοκαύστης [ό] νεώτ. ναυτ. πλοίων χρησιμοποιοών πετρελαιο, πρόσ άτμοπαραγωγήν.

πετρελαιοκίνητήρ [ό] νεώτ. πετρελαιοκίνη- τος μηχανή ιδ. πλοίου.

πετρελαιοκίνητος-(η)-ον νεώτ. κ. δημ. ό κινούμενος δια πετρελαίου: πετρελαιοκίνητοι μηχαναι, - πετρελαιοκίνητα πλοία.

πετρελαϊολέθης-πτός [ό] νεώτ. άτμολέθης θερμαινόμενος δια πετρελαίου.

πετρελαιομηχανή [ή] νεώτ. μηχανή έσωτε- ρικής καύσεως χρησιμοποιούσα ώς καύσιμον ύλην τό πετρελαίον.

πετρέλαιον ἰσό νεώτ. ὀρυκτός ὑδρογονάνθραξ. ὁσμῆς διασπάρτου. ἐν χρ. ὡς ὕλη φωτισμοῦ, θερμάνσεως καὶ κινήσεως, δημ. πετρόλαος.

πετρέλαιόσισα (ἡ) μελάνθρακος πυκνόρρευτος μάζα ὑπολειπόμενη ἐνὸς τῶν λεβήτων ἀποστάξεως τοῦ πετρελαίου μετὰ τὴν ἀπόστασιν τούτου, ἄ. ἄσφαλτος πετρελαίου.

πετρελαιοσάπων υἰνος (ὁ) νεώτ. ὑδαρές διάλυμα σάπωνος ἐν ἀκαθάρτῳ πετρελαίῳ.

πετρελαιοφόρος ὄν νεώτ. ὁ φέρων, ὁ περιέχων πετρέλαιον: πετρελαιοφόρος γῆ, - πετρελαιοφόρα στρώματα || πετρελαιοφόρον πλοῖον τὸ εἰδικῶς πρὸς μεταφορὰν πετρελαίου κατασκευασμένον πλοῖον.

πετρήνιος-α-ο δημ. πέτρινος βλλ. **πετριννάκτης** (ὁ) πόπ. ἐπὶ τοῦ Ποσειδάωνος, ὁ τινάσσων, ἐκσφενδονίζων πέτρας.

πετροσφράμη ἴσα. «θρασεῖα, θερμῆ».

πετρογενῆς-οὐς-ές μτγ. ὁ ἐκ πετρῶν γεννηθείς: Μάρκελλ. Σιδ.38 πετρογενέες τὸ μυῖσκι.

πετροῖδον ἔπιρρ. ὡς πέτραι, σάν πέτρες. Σουίδ. «ὀκίην πετρῶν»: Λουκ. Τιμ.3 ἡ χιῶν σωρηδὸν καὶ ἡ χλάαξ πετροῖδον.

πετρήεις-εντος-εσσα-ἐν ἐπὶ χωρῶν, βραχώδης, πετρώδης: Ἰλ. Β.496 στ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσαν, αὐτ.519 Πυθῶνά τε πετρήεσαν, Ὀδ. Δ.844 ἔστι δὲ τις νήσος μέση ἀνὶ πετρήεσσα, Ἡσίοδ. Ἐργ.533 πυκνὸς κευθμῶνας ἔχουσι, καὶ γλάφυ πετρήεν 2) πετράϊος, ὁ τῆς πέτρας: ΑΠ4,154 3) ὁ διαθίων, ὁ συγχάζων ἐν πέτραις: Λεωνίδ. Ταρ. ἐν ΑΠ7,504 Ἰαυλίδα πετρήεσαν 4) πέτρινος, ὡς πέτρα: Νόνν. Ἐυαγγ. Ἰω.10,18 ὄφρα σε πετρήεντι κατακορφύμασι χιτώνι.

πετρηφῆεις-οὐς-ές ὁ στεγαζόμενος ὑπὸ βράχου, ὁ ἐχὼν ἀτέγην ἐκ πέτρας: Αἰσχ. Πρ.302 ἄντρα πετρηφῆ, Ἐὐρ. Κύκλ.82 ἄντρα δ' ἐς πετρηφῆ πόλιναι ἀθροΐσαι προσπόλους κελυέσαστε.

πετρήρης-οὐς-ες ὁ ἐκ πέτρας, πέτρινος: Σοφ. Φιλ.1262 ἀμειψὰς τάσδε πετρήρεις στέγας.

πετριά (ἡ) δημ. βολὴ λίθου: Λασκαρ. Ληξ.1,42 ἔστι τὸ μῦλο τότε ρίχνων τῶρα σάν πετριά στραβῶ μέσα στή χώρα' || συνεδρὸς ἡ ἀπόστασις εἰς ἴσ' ἐξικνεῖται ἡ βολὴ λίθου: ἔχει δὺδ πετρίες τόπο' 2) πλῆγῃ, πλῆγμα διὰ λίθου: ἔφαγε μιά πετριά στὸ κεφάλι 3) μτφ. ὑπαινιγμός: τοῦ ἔριρσι μιά πετριά, δὲν ξέρω ὅμως ἂν κατάλαθε' 4) μτφ. ἔμμοнос ἰδέα, ψύχωσης, ἰδιοτροπία: ἔχει τὴν πετριά τῆς μεγαλομανίας, - ἔχει τὴν πετριά νά νομίζῃ πῶς εἶναι πολιτικός.

πετρίδιον ἰσό ὑποκορ. τοῦ πέτρα βλλ.: Ἀριστ. Ζ1 547b,21 περὶ τὰς σήραγγας τῶν πετρίδιων, αὐτ. ἀπ.338, Θεόφρ. ΑΠ160, Φιλοδ. ΑΠ9,570 ἐν μονοκλίνω. . λιθοδμήτω. . πετραδίῳ εὐδδειν, Πορφ. Ἀποχ.2,17 σκληρὰ γεωργῶν πετρίδια.

πέτρινος-η-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ βραχώδης: Ἦρ.2,8 τὸ δὲ πρὸς Λιδύης. . ὄρος ἄλλα πέτρινον τεινέει, Σοφ. Φιλ.160 πέτρινης κοίτης, Ἐὐρ. ἸΤ1089 παρὰ πετρίνας πόντου δειράδας 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ πέτρας, λίθου ὕλης, λίθινος: Ἐὐρ. ἸΤ290 μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον, ὡς ἐπεμβάλη, Ἐπιγρ. στάλα πετρίνα, Ἀνωθ. Βατ.56 ποτῆριον πέτρινον, Ἐπιγρ. πέτρινος ῥόος,-τοίχος πέτρινος' || εἶδ. πέτρινοι λίθοι οἱ κοινοὶ λίθοι ἐκ βράχου, ἀντίθ. λιθοὶ λευκοὶ ἰτὰ μάρμαρα: Ἐπιγρ. || μτφ. πρὸς δῆλων σκληρότητα ἢ καρτερία: Ἀνάξ. Ἰπν.3,3, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.219, παιὸς ἔχει πέτρινη καρδιά, θέλω νά μ' ῥάσῃ, ἢ νά ἐλπῶ τραγοῦδι χλιβερό' 3) ἐπὶ τῆς Νιόβης, ἡ εἰς πέτραν, βράχον μεταβληθεῖσα: Τζέτζ. Χιλ.4,715' 4) πέτρινος ἀκοντισμὸς εἶδος κελτικῆς τακτικῆς: Ἀρριαν. Τακτ.57 ἀκοντισμός. . ὁ πέτρινος ὀνομαζόμενος τῆ τῶν Κελτῶν φωνῆ.

πέτριον ἰσό πετράϊον βλλ. **πετρίτριος** (ὁ) μsn. ὁ φέρων τοὺς πετρίτας: Νικήτ. Ἀλεξ.3 καὶ τοὺς πετρίτριους καὶ ἱερακίτριους εἶχε ἐφεπαμένους.

πετρίτης (ὁ) μsn. κ.δημ. εἶδος ἱερακός: Ὀρνεοσοφ.244 ὁ πετρίτης ὄφειλε εἶναι κοντοπόδης, μακρυδάκτυλος μακρόλαμνος, Ἀνώθ. Π. Δουκάγγ. οἷς ζαγάνων φαλκονίων, πετρίτων ἱερακίων, τῶν στρακίων καὶ ὄξυπτεράων, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.70, 36 στὰ ἔμπα ταυ μῆκε σάν αἰετός, στὰ ἔξεβγα σάν πετρίτης, Ἐρωτόκρ.2,227 πολλὰ βουλλία κυνήγησα καὶ λέει με πετρίτη' || ὄμ. μτφ. εἰς πρσσ. γεναίων, ἀνδρείων: Διηγ. Ἀχιλλ.260 ὄλοι ἰσχυροὶ καὶ δυνατοὶ, ὄρακοντες καὶ πετρίτες.

πετροβάτης (ὁ) ὁ ἐπὶ τῶν βράχων περιπατῶν, ὁ ἀναβαίνων πέτρας: Ἄνπ. Ἐμφ.56, Στοιβ.1,1,31Α.

πετροβατικός-ή-ὄν ὁ ἰκανὸς ἐν τῷ τῶν περιπατῆ ἐπὶ τῶν πετρῶν, ὁ πετροβατῶν: Εὐστ.733,36 ἄλιτικὸν ζῶον καὶ πετροβατικόν.

πετροβάτω-ῶν περιπατῶν, βατῶν ἐπὶ βράχων, ἀναβαίνων τοὺς βράχους: Διόδ. Σ.2,6 τῶν στρατιωτῶν τοὺς πετροβατεῖν εἰλωθότας, Ἀρρ. Ἀν.41,19, Ἰξινταξάμενοι δὴ ὅσοι πετροβατεῖν ἐν ταῖς πολιορκίαις αὐτῶν μεμελετήκεισαν, Ἄνπ. Ἐμφ.4,79.

πετροβάτης-ον κ. μsn. ὁ ὑπὸ πέτρας, λίθου τρωθείς, βληθείς: Φώτ. πετροβόλητον τὸ ὑπὸ πέτρας πιτωσκόμενον' 2) ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ὁ προσθληθείς, ὁ πάσχων ἐκ λιθιάσεως, ἀπὸ πέτρα βλλ.71: Φώτ. «πετροβλήτους νεφροὺς τοὺς ὑπὸ λίθων βάλλομένους καὶ πρᾶγονιους».

πετροβλύστος-ον ὁ ἐκ πέτρας ἀναβλύσας: Κωδ. Πορ.105.

πετροβόλημα ἰσό δημ. ἡ βολὴ πετρῶν κατὰ τινος, λιθοβολισμός.

πετροβόλητος-ον μsn. πετροβόλητος βλλ.: Θεόδ. Πρόδρ. Ἐτροστ.48.

πετροβολία (ἡ) τὸ πετροβολεῖν, τὸ βάλλειν, ρίπτειν πέτρας, λίθους: Ξεν. Ἀν.6,6,15 εἰ ἐνώ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βίαιου ἐξάρχῃ.

πετροβολικός-ή-ὄν ὁ πρὸς πετροβολίαν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς πετροβολίαν: Πολύβ. 5,99,7 πετροβολικὰ ὄργανα ἢ πετροβόλα ὄργανα. **πετροβόλιον** ἰσό νεώτ. ἄ. πετροβόλιον τὸ ἐκ λίθου ἢ ἐκ μετάλλου βλήμα τῆς σφενδόνης τῶν παρ' ἀρχαίοις σφενδονητῶν.

πετροβολισμός (ὁ) κ. μsn. κ. δημ. τὸ πετροβολεῖν, ἡ πετροβολία: Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ.342, - ἀρχίσανε ἄγριο πετροβολισμό' 2) μsn. μηχανὴ πολεμικὴ πρὸς ἐξ ακόντισιν λίθων, πετροβόλος βλλ.21: Δούκ.211 καὶ πετροβολισμοὺς πολλοὺς κατασκευάσας μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

πετροβόλος-ον κ. μsn. κ. νεώτ. ὁ ρίπτων πέτρου, λίθους: Ξεν. Ἐλλ.2,4,12 πελοφόροις τε καὶ φιλοὶ ἀκοντισταί, ἐπὶ δὲ τοῦτοις εἰ πετροβόλοι' || ὄμ. μsn. ὄμ. κ. μτφ.: Φώτ. Ἐπ.49,12 τοὺς κατὰ τῆς εὐσφείας πετροβόλους Πέτρον (περὶ τῶν παπῶν) 2) τὸ ἄρα. ὡς οὐσα. μηχανὴ πολεμικὴ δι' ἧς ἐξεσφενδονίζοντο οἱ λίθοι (λατ. ballista): Πολύβ. 5,4,6 τῶν δὲ πρὸς τὴν πολιορκίαν διαθεῖται τὰ βέλα καὶ τὸὺς πετροβόλους, Διόδ. Σ.20,48 πετροβόλους παντοίους, ὧν ἦσαν οἱ μέγιστοι τριτάλαντοι, αὐτ.18,51 καταπέλατας ὀξυβελείας τε καὶ πετροβόλους ἰό Πολύβ. διακρίνει τοὺς πετροβόλους ἀπὸ τῶν καταπελτῶν, ΠΔ Ἰώβ.41,19, Ἀθῆν. Μηχ.34,2' || ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. τὰ πετροβόλα ἰένν. ὄργανα πολεμικὰ μηχανὰ πρὸς ἐκσφενδόνισιν λίθων ἐν ἀντιπ. πρὸς τὰ θορυβόλα: Ἰώσ. Α19,10,3 πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, αὐτ. Π13,7, 23 ὑπὸ τῶν πετροβόλων' 3) ὄμ. τὸ ἄρα. ὡς οὐσα ἢ σφενδόνῃ: ΠΔ Βασ.1,14,14 ὡς εἰκόσιν ἀνδρες ἐν βόλταις καὶ ἐν πετροβόλοις καὶ ἐν κόχλαξί τοῦ πεδίου' 4) λίθοι πετροβόλοι εἶπ

της χαλάξης, ως έκσφενδονιζόμενη υπό σφενδόνης : ΠΔ 'Ιεζ.13,11 και δώσω λίθους πετροδόλους εις τούς ένδέσμουσ αυτών.

πετροβόλω-έω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. -άω ριπτώ κατά τινος λίθους, λιθοβολώ, και τὸ παθ. λιθοβολούμαι : Σχόλ. Αισχ. 'Επτ.560,Εύσ.Πον.61,69, Πολίτ. 'Εκλ.Τραγ.47,2 με τὸ ποτάμι μάλωνε και τὸ πετροβολούσε, Παλαμ.Δωδ.Γύφτ.149 τὸ βιολιστὴ πετροβόλουσαν' || γεν. ριπτώ κατά τινος οιαδήποτε μικρὰ ἀντικείμενα : δ.τραγ. νά με πετροβόλησουμε μ' ἀβγά καθαρισμένα.

πετρογαλή (ή) νεώτ. ζωολ. γένος μαραιοφύρων θηλαστικῶν μακροπόδων.

πετρογένεσις (ή) νεώτ. πετρογονία βλ.λ.

πετρογενετικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πετρογένεσιν, τὴν πετρογονίαν.

πετρογενής-οὔς-ές πετρηγενής βλ.λ. : Ψχρυσ.β. 660C τὸ πετρογενές και διειδεσάτοιν ὕδωρ || ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Μίθρα : 'Ιω.Λυδ.Μην.4,30.

πετρογονία (ή) νεώτ. τμήμα τῆς πετρολογίας πραγματευόμενον περὶ τῆς γενέσεως και τοῦ σχηματισμοῦ τῶν πετρωμάτων.

πετρογραφία (ή) νεώτ. κλάδος τῆς γεωλογίας πραγματευόμενος τὴν χημικὴν και ὀρυκτολογικὴν σύστασιν τῶν πετρωμάτων, ἀ.πετρολογία,λιθολογία,

πετρογραφικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πετρογραφίαν : πετρογραφικαί ἔρευναι - μελέται.

πετρογωθίδς (ἰ) δημ. ὁ ἰχθύς γωθίδς ὁ μελανός.

πετροηπίρις-ίδος (ή) 'Επιγρ. θεσσο. ἀντὶ τετραετηρίως : 'Επιγρ. Λαρίσιος.

πετροκαλαμήθρα (ή) δημ. νουτ. ἡ πρωτόγονος περὶς : Σολωμ.Κρητικὸς 21,10 καταπέζος στέκει στὸ βοριά ἢ πετροκαλαμήθρα' 2) γεν. ὁ μογνῆτης.

πετροκάλαμο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν κάλαμος ὁ δόναξ ἢ κοινός.

πετροκάραβο (τὸ) δημ. νουτ. μτφ. νησίον βραχῶδες, ξέρα ὕψηλῆ.

πετροκάρβουνο (τὸ) δημ. λιθάνθραξ, γαιάνθραξ.

πετροκάρδιος-ον μσν. ὁ ἔχων λιθίνην, ἐκ πέτρας καρδίαν, ὁ σκληρόκαρδος : Νικητ. Εὐγ.2,254.

πετροκάρδιος-η-ο δημ. πετροκάρδιος

πετροκαταλύτης (ἰ) δημ. ὁ καταλύων τὰς πέτρας, ὄθ. ὁ δυνατός, ὁ πανδομάτωρ, ἀκατάβλητος : Γρην.Σκ.Τερρ.69 κὶ ὁ καρδὸς διαβαίνει ὁ πετροκαταλύτης, Πορφ.Σκ.41 τοῦ χρόνου πετροκαταλύτη.

πετροκατοίκητος-ον ὁ ἔχων τὴν κατοικίαν του εἰς τὰς πέτρας, εἰς τοὺς βράχους : Λιμεν.15 πετροκατοίκητος ἀχῶ.

πετροκρασιά (ή) δημ. εἶδος κεράσου τῆς γλυκυκάρπου.

πετροκέρασο (τὸ) δημ. ὁ καρπὸς τῆς πετροκρασιάς.

πετροκρικινέζι (τὸ) δημ. ζωολ. τὸ πτηνὸν Ἴεραξ ὁ γνῆσιος.

πετροκίσσηρος (ἰ) μσν. ἡ σκληρὰ ἐλαφρόπετρα : Θεοφάν.622,5 πετροκίσσηρος ὡς λίθους τινὰς ἀναπέμφαι.

πετροκόπος-ον ὁ ἔχων κοίτην ἐκ πετρῶν : Σιμμ. 26,18 πετροκόποιαν ὄρουσ εὐνάν.

πετροκόλλα (ή) γλωσσ. λιθοκόλλα.

πετροκοντυλάτος-η-ο δημ. ὁ γεγλυμμένος ἐπὶ μαρμάρου : μῆτη πετροκοντυλάτη.

πετροκοπεῖο (τὸ) δημ. πετροκόπιον βλ.λ.

πετροκόπιον (τὸ) μσν. τόπος ἐνθα κόπτον λίθους, λατομεῖον : Μηναϊ.11,3 Συναξ. τὴν ἔθικαν εἰς τὰ πετροκόπια, αὐτ.23,4 Συναξ. Ἀγ.Γεωργ. και νά μὴν εὐρίσκειται πετροκόπιον εἰς τὸν τόπον διὰ κατασκευὴν κολωνῶν' πρβλ. Δουκῆγγ.

πετροκόπος (ἰ) μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ κόπτων, ὁ σκαλιζὼν τοὺς λίθους, λιθοξόος : ΜΣυναξ. 9 Νοεμβρ.π.Δουκῆγγ. πετροκόπος εἰς τὴν τέχνην.

πετροκόπω-έω μσν. κόπτω, ἐπεξεργάζομαι λίθους.

πετροκόραξ-ακος (ἰ) 'Επιγρ. κόραξ τῶν βράχων ὡς παρωνύμιον.

πετροκόσσοφος (ἰ) γλωσσ. κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. πετροκόσσοφος τὸ πτηνὸν κόσσοφος ὁ κωνοῦς : Γλωσσ., Κρυστ.Τραγ.Τρύγου Ι.

πετροκλιστής (ἰ) ὁ κλιών πέτρουσ, λίθους : Στρ.15,1,56 κερικοπιθήκουσ πετροκλιστάς' || Σισσοφος πετροκλιστής τίτλος τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου : 'Ανών.ἐν ΗΝικ.145,25.

πετρολάπαθον (τὸ) μτγν. (τὸ) ἐπὶ πετρῶν φουόμενον λάπαθον : Διοσκ.Εὐπ.249.

πετρολαΐνη (ή) νεώτ. βοξελίνη βλ.λ.

πετρολοξώσσης (ἰ) μσν. λιθοξόος : Λιβ. Ροδ.960 ἰδε τὸν δώδεκα μὲνων παράγγελμα και λόγιοι, | τὸ ἔποιικεν ὁ . . . πετρολοξώσσης.

πετρολογία (ή) νεώτ. πετρογραφία βλ.λ.

πετρομάρολα (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν πετρομάρουλον τὸ ἄμφιτερον.

πετρομαρουλία (ή) δημ. πετρομάρουλον.

πετρομούον (τὸ) νεώτ. γένος κυκλοστῆμων ἰχθύων.

πετρομύλος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. μύλος ολέων δια μολοπετρῶν βλ.λ.

πετροπέδικα (ἰ) δημ. τὸ πτηνὸν πέδικῆ ἢ ἑλληνικὴ ἑνδοϊτωμένη εἰς πετρώδη μέρη : Πολιτ. 'Εκκλ.Τραγ.182,2 μοιάσε τῆς πετροπέδικας, τῆς ἀθηονολογούσας.

πετροπήγαδο (τὸ) δημ. φρέαρ πέτρινον, λιθινον, ἐν βράχῳ ἐξωρουγμένον : Πολίτ.'Εκλ.Τραγ. 155,6 και τοῦ ματιοῦ σου ἢ σαίτιττα πύργους ξεθεμλιώνει, | πύργους και πετροπήγαδα κὶ αὐλές μαρμαρωμένες.

πετροποιήα (ή) μτγν. τὸ ἐκ πετρῶν κτίσμα:Κολλίε.Ι ἄντρον κατασκευάστο, οὐ χρώμα μὲν ἦν ἔχον τὴν πετροποιάν ἐκ λίθων ἀληθινῶν και χρυσοῦ.

πετροποιός-όν ὁ ποιῶν, κατασκευάζων λίθους : Εὐσ.Εὐαγγ.Προπ.3,11 δύναμις πετροποιός.

πετροπόλεμος (ἰ) νεώτ. κ. δημ. πόλεμος διὰ πετρῶν, διὰ λίθων,συνήθ. μεταξὺ παιδίων παιδιὰ διεσχομένη διὰ πετροβολημάτων.

πετροπομπός-όν ἀρχαίε. κ. μσν. ὁ ρίπτων λίθους, λιθοβόλος : Τζέτζ.Χιλ.11,597 ἀφέσεις πετροπομπους, Νικητ.Εὐγ.1,9, Θεοδῶδ.Διδίκ.'Ακρ.5,56 πετροπομπῶν πενδωνῶν.

πετρορρήκτης (ἰ) νεώτ. δηλ. ἀνοιγομένη ἐν βράχῳ και πληρουμένη ἐκρηκτικῆς ὕλης πρὸς διάρρηξιν αὐτοῦ, φουρμῆλο.

πετροριφής-αὖς-ές ὁ ἐκ βράχων ριφθεῖς : Εὐρ.'Ιων.1222 πετροριφή θανειν.

πετρορρύτους-ον ὁ ἐκ πετρῶν, ἐκ βράχων ρεῶν : 'Ορφ.'Υμν.51,9.

πέτρος (ἰ), ἐν μτγν. ποι. κ. ἡ πέτρος λίθος, πέτρα : 'Ιλ.Π 734 λάξεο πέτρον ἱκρίοντα, αὐτ.Π 270 βαλὼν μολοσιδεῖ πέτρω, Πίνδ.Ο 1011,1,72 εἰδικε πέτρω, αὐτ.Ν 10,67 ἀγαλμ' Αἶδα ξεσόν πέτρον ἐμβαλον στέρνω, Αἰσχ.ἀν.199,7 νιφάδι γογγύλων πέτρων, αὐτ.Πέρσ.460 ἐκ χερῶν πέτροισιν ἠράσσοντο, Σοφ.ΟΚ 435 πέτροισι λευσθῆναι, αὐτ.Φιλ.296 ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων ἴενν. πρὸς παραγωγὴν πυρῆς, Εὐρ.'Ανδρ.112β, Ξεν.'Ελλ. 3,5,20 ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκλινῶντων πέτρους ἐς τὸ κάταντες, Διον.Αλ.Ρωμ.10,16 ἐπικατραραγείσ αὐτῶ πέτροσ ὑπερμεγεθέσ ἐπιδαινοῖνι τοῦ περιταιχισματος' 'Επιγρ. τῶνδ' ἀνέθικα πέτρον ἀειράμενος' || μτγν. κ. θηλ. ἡ πέτρος : 'Ονεατ.ἐν ΑΠ 7,274 ἡ δὲ περισσὴ πέτροσ ἐγώ, Θεοδώρητ. ἐν ΑΠ 7,479 πέτροσ ἐγώ τὸ πέλασ γυρῆ' || παροιμ. πάντα κινήσαι πέτρον μετέρχομαι πᾶν με-

σον, κινώ πάντα λίθων : Εύρ.Ήρακλ.1002 οὐκ ἔχρην με . . πάντα κινῆσαι πέτρων, κτείνοντα κἀκβάλλοντα καὶ τεχνώμενον, Πλάτ.Νόμ.843Α πέτρων ἐπιχειρήσαι κινεῖν τὸν μέγιστον || ὄμ. ἐν μεταφοραῖς καὶ εἰκόσι πρὸς δῆλωσιν σκληρότης : Σοφ.ΟΤ 334 καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν οὐ γ' ὀρνάνειας, Εύρ.Μήδ.28 ὡς δὲ πέτρος ἡ θαλάσσης κλυδῶν ἀκούει νοουθετομένη φίλων || ὄμ. ἀναφ. πρὸς τὸν νοῦν, ὁ αστεροῦμενος νοῦ, ὁ ἀνευ νοήσεως, ἀναίσθητος : Ἐπιγρ.π.Σωτ.126,7 νόω πέτρας ὁ τῆσδε ἱπῆς πηγῆς) πῶν (Σωτ.Ἐρμ. «ἀναίσθητος τῆ φυγῆ») 2) ἐνίοτε ὡς τὸ πέτρα βλ.λ., ἀλλ' ἀμφίβολον : Σοφ.ΟΚ 19 οὐ κῶλα κάμφον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστονον πέτρου, αὐτ.1595 τοῦ Οορικίου πέτρου, Σοφ.Φιλ.272 εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κἀπτερωί πέτρῳ (κῶδ.πέτρα) 3) εἶδος καλαίου : Περικλ. Ἐρ.Θαλ.65.

πετροσελίγιτης (ἰ) μγν. κ. μαν. ἐπί τοῦ οἴνου || πετροσελίγιτης οἶνος ὁ διὰ πετροσελίγιου παρεσκευασμένος οἶνος : Διοσκ.5,65, Γεωπον.8,12.

πετροσελίγιον (ἰ) μγν., μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ σέλιον τῶν βράχων, τὸ φυτὸν μαϊντανῶς ἢ μακεδουσίαι : Διοσκ.3,77 σελίγιον τὸ καὶ πετροσελίγιον τοῦτο φῦεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκηρμίοις τόποις, Γαλ.12,99, Ἀλέξ.Ἀφρ.Πρ.1,110, Πλάτ.

πετροστειγος-ον μαν. ὁ ἐστεγασμένος διὰ πετρῶν, διὰ λίθων : Πισιδ.Γ' Ἐξαήμε.423.

πετροστειρος-ον μαν. ὁ ἔχων στέρα πέτρινα, ὁ σκληρόκαρδος : Νικήτ.Εὐγεν.4,149 πετρόστειρνε, χαλκῆ καρδίᾳ.

πετροτόμος (ἰ) μγν. ὁ τέμνων, κόπτων, πελεκῶν πέτρας : Θεοαῖτ. ἐν ΑΠλ.4,221 λαοτόπος τμήξας πετροτόμοις ἀκίαι.

πετροτόπι (ἰ) δημ. ὁ πετροτόπος βλ.λ. ἐν χρ. συνήθ. κτ. πληθ. : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,18 κὶ ὄλουθε θυμῆρι στά πετροτόπια.

πετροτόπος (ἰ) δημ. τόπος πλήρης πετρῶν, πετρώδης.

πετροτόρος (ἰ) [τερω] νεώτ. ὄργανον δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται διάτρησις λίθων, βράχων, λωστός.

πετροτριφυλλί (ἰ) δημ. τὸ φυτὸν δορυκύνιον βλ.λ. τὸ πεντάφυλλον.

πετροψασα (ἰ) νεώτ. ζωολ. γένος πτηνῶν ἐκ τῶν περισσειδῶν.

πετροφυῆς-ους-ές μγν. κ. νεώτ. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐπὶ πετρῶν, βράχων φύομενος, βλασταίνων, ὄθ. ἐπὶ πολυπόδος, ὁ προσπεφυκώς πέτραις, προσκολλώμενος εἰς βράχους : ΨΦωκυλ.49 πετροφυῆς πολύπους, Χρησμ.Σιδ.2,121 2) μγν. τὸ οὐδ. πετροφυῆς ὡς οὐσ. τὸ φυτὸν ἀειζῶνον τὸ λεπτόφυλλον : ΨΔιοσκ.4,90, αὐτ.89.

πετροχελιδονο (ἰ) δημ. τὸ πτηνὸν χελιδῶν ἢ βραχοδείτατος 2) τὸ πτηνὸν κύφελος ὁ ἄπους.

πετροχελιδῶν-όνας (ἰ) μαν. εἶδος χελιδόνος, τὸ πτηνὸν κύφελος ὁ ἄπους, πετροχελιδονο : Εὐστ.1502,27 χελιδόνας τινὰς ἄς οἱ ἰδιῶται πετροχελιδόνας φασί.

πετρόχορτο (ἰ) δημ. φυτὸν φυόμενον, βλαστάνον ἐπὶ πετρῶν, βράχων, ὄθ. κοινῆ ὀνομασία πλείστων εἰδῶν τοῦ φυτοῦ ἀειζῶνος βλ.λ.

πετρόφαρο (ἰ) δημ. κοινῆ ὀνομασία τῶν ἰ-χθύων τῶν διορισθέντων παρὰ τοὺς φιλοσοφικοὺς βράχους τῆς θαλάσσης, ὡς ὁ σπάρδος, ἢ πέρκη κἀ. πρὸλ. ἀφρόφαρο.

πετροφυχιά (ἰ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πετρόφυχου, σκληρότης καρδίας.

πετρόφυχος-η-ο δημ. ὁ ἔχων φυχὴν οἶονεῖ ἀπὸ πέτρων, ἴησι σκληρῶν, μὴ μαλασσομένην, ἀτεγκτον, ἀδυσώπητον, ἄ. πετρόκαρδος.

πετρό-ῶ κ. μαν., δημ. πετρώων, ἐπ. γ' ἐν. μέσ. ἄόρ. α' πετρώσατο (Νόνν.Δ 25,81), μεταβάλλω εἰς πέτραν, εἰς λίθον, ἀπολιθῶ, ἐν χρ. συνηθεστ.

ἐν τῷ παθ. τ. : Λυκόφρ.901, Θεοδώριδ.ΑΠλ.4,132 ἂ δὲ λίθω καὶ σαρκὶ μεμιγμένον εἶδος ἄχουσα πετροῦται, Ὀρφ.Λιθ.527 2) μγν. πῆγνυμαι, παγῶν, μεταβάλλομαι διὰ πήξεως εἰς στερεόν, ἐν χρ. τὸ παθ. : Δίων Κ 48,51 οἱ ὄγκαι . . πῆγνυται ἐκ μετα καὶ πετροῦνται, Νόνν.Δ 47,591 3) μαν. ἐν μτφ. χρ. τὸ παθ. εἶμαι ἢ γίνομαι οἶονεῖ λίθος, εἶμαι ἀναίσθητος καὶ σκληρός : Παλλδ.Λαοικ.141Α πεπετρωμένη φυγῆ 4) λιθοβολῶ, ἐν χρ. τὸ παθ. : Εύρ.Ὀρ.564 ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναι με χρῆ, αὐτ.946 πετροῦμένους θανεῖν, αὐτ.Ἰων.112, αὐτ.Φολν.1177 5) μγν. πληρῶ τι λίθων, γεμίζω με πέτρας, ἐν χρ. τὸ παθ. : Νόνν.Δ 43,131

πετρώδης-ους-ές [ειδός] κ. νεώτ. ὁ ὅμοιος πρὸς πέτραν, βράχον, ὄθ. πλήρης πετρῶν, καλυπτόμενος ἀπὸ λίθους, πετραίος, βραχώδης : Ἰνπ.Ἀέρ.1, Πλάτ.Πολ.612Α νεπρά καὶ πετρωθῆ καὶ ἄγρια, Ἀριστ.ΛΙ 549b,14 γίνονται δὲ οἱ μὲν κάρβαοι ἐν τοῖς τραχεῖσι καὶ πετρωδέσιν, Πλούτ.Ἀριστ.14, αὐτ.Σύλλ.16 λόφος πετρώδης καὶ περίκρημνος, Διοσκ.3,72 φῦεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις || πετρώδης κατώρυξ τάφος πέτρινος, διὰ πετρῶν ἐκτισμένος ἢ ἐν βράχῳ ἀνεωγμένος : Σοφ.Ἀντ.774 κρυφὸν πετρώδει ζώσαν ἐν κατώρυχι || πετρώδης θαλασσὶς βραχώδης, πέτρινον δεσποτήριον, ἴησι ἀντρον ἐπὶ ὄρους : αὐτ.957 κερτομίαις ὄργαις ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφρακτος ἐν δεσμῷ || τὸ οὐδ. πετρώδες ὡς οὐσ. πετραίος, βραχώδης τόπος : Ἐπιγρ.Πρὶνήνης, ΚΔ Ματθ.13,5 ἄλλα δὲ ἔπασεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν, αὐτ.20, αὐτ.Μάρκ.4,5 2) ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐκ πετρῶν κατασκευασμένος, ἐκ λίθων προελθὼν : Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.23 ἀνθρώποι πετρώδεις καὶ θεονόρδοις || πετρώδης κεφαλὴ ἐκ πέτρας, πετρίνη κεφαλή : Φιλόμ.Γιουακ.15,4.

πετρώδικος-η-ῖ-α-ο δημ. ἐπὶ ἐδάφους, ὁ πετρώδης βλ.λ.11.

πετρώδης-εντος-εσσα-εν μγν. ὁ συχνάζων εἰς τοὺς λίθους, εἰς τοὺς βράχους : Μάρκελλ.Σιδ.15 πετρώεντες ἴουλοι.

πέτρωμα-ατος (ἰ) μγν. (πετρώ-ῶν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὄγκος, μᾶζα ἀποτελούμενη ἐκ πετρῶν, ἐκ λίθων : Παιουσ.8,15 ἱερὸν πέτρωμα καλούμενον, λίθου δύο πρὸς ἀλλήλους ἠρμωμένοι 2) λεῖσιμον πέτρωμα λιθοβολισμός, πετροβολισμός, τὸ φονεῦειν τινὰ διὰ λίθων ἢ διὰ κατακρημνίσεως ἐπὶ βραχώδους κρηνοῦ : Εύρ.Ὀρ.50 εἰ χρῆ θανεῖν νῶ λευσίμῳ πετρώματι, αὐτ.442 3) νεώτ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πετράω, πετρώωμα, μεταβολὴ εἰς λίθους, ἀπολιθωσις 4) ὄμ. τὸ ὕλικόν, ἐξ οὗ συνίσταται ὁ στερεὸς φλοιὸς τῆς γῆς, ὅπερ ἐμφανίζεται γεωλογικῶς αὐτοτελές καὶ εἶναι κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἴητον ὠρισμένην χημικὴν καὶ ὀρυκτολογικὴν σύστασιν : κροκαλοπαγῆς-ἰζηματογενῆς-ἐκρηξιγενῆς πέτρωμα 5) δημ. μτφ. πῆξις μέχρις ἀπολιθώσεως, μεταβολὴ ὑγροῦ διὰ πήξεως εἰς στερεόν : τὸ πέτρωμα τοῦ γλυκοῦ 6) ὡς ἀποσκληρυνσις : τὸ πέτρωμα τοῦ βυζίου τῆς λέκνώνας.

πετρώων-ῶνος (ἰ) Ἐπιγρ. πετρώδης, βραχώδης τόπος : Ἐπιγρ.Πρὶνήνης.

πετρώωνιον (ἰ) μγν. τὸ φυτὸν βῆχιον : Διοσκ.3,112.

πετρώων δημ., ἄόρ. (ἐ)πέτρωσα, παθ. ἄόρ. (ἐ)πετρώθηκα, μτφ. παθ. πορακ. πετρωμένους πετρώ, μεταβάλλω εἰς πέτραν, λίθον, ἀπολιθῶ : Συσξ. ἢ Ἄγία Ἀναστασία πέτρωσε τὸ καράβι τῶν κουρσῶρων || μτβ. μεταβάλλομαι εἰς πέτραν, λίθον, ἀπολιθοῦμαι : τὸ χωρῆμι με τὸν καιρὸ πετρώειν 2) ἰη. ἐπέκτ. πῆγνυμαι, μεταβάλλομαι διὰ πήξεως εἰς στερεόν : πέτρωσε τὸ γλυκὸ 3) μτφ. ἀποσκληρυνομαι : πέτρωσε τὸ

βυζί της - τὸ ἀπὸ τῆς καὶ δὲν βγάξει γάλα (ἐπὶ φλεγμονῆς τοῦ μαστοῦ νεοτόκου). 4) ὄμ. ἐπὶ προσ. ἐκ φόβου ἢ ἄλλου πινός, μένω ἐνεός, μεταβάλλομαι ὀνοεῖ εἰς λίθον, πρδλ. μαρμαρῶνω: ἄρα τὸν εἶδος, πέτρωσα.

πετρώροφος-ον ἰδρωσοφί μ.σ. ὁ πετρηροφῆς βλ.λ.: Τζέτζ. Λυκόφρ. Ὑπόθ.268 [ἐκδ. Μάλλι.].

πετρωτός-ή-ό δημ. ὁ ἐκ πετρῶν, λίθων κατεσκευασμένος: πετρωτὸ καινέριμν.

πέτσα [ή] δημ. δέρμα, ἐπιδερμίς, πετσί || φρ. ἢ πληγὴ ἔκανε πέτσα ἐπούλωθη τὸ τραύμα 2) λεπτὸν στρώμα κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον ἀκλήρον σχηματιζόμενον ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ἐφελκίς: ὁ βούζουνας ἔκανε πέτσα [ἐσχημάτισεν ἐσχάραν, ἐφελκίδα]. || ἐπὶ γάλακτος, ὁ ἐπίπαγος, ἄ. κρούστα: τὸ παχὺ γάλα κάνει χοντρή πέτσα || ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἐπίπαγος αὐτοῦ, ἄ. κόρσα: τοῦ ἄρσεσι παραπολιῖ ἡ πέτσα τοῦ φωμιού. 3) μτφ. αἰδώς, ἐντροπή, ἄ. ταῖπα: αὐτὸς, φίλε μου, δὲν ἔχει πέτσα [ἄ. ταῖπα] [εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀδιδαντροποσί].

πετσαός [ὶ] δημ. ὁ κατεργαζόμενος ἢ πωλῶν δέρματα, πετσαῖ, βυρσοδεφῆς ἢ δερματέμπορος 2) ὁ οἰκόσιτος κάπρας ὡς παρεχόν μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ ἐκτός τοῦ κρέατος καὶ τοῦ λίπους τοῦ καὶ τὸ δέρμα, τὸ πετσί του.

πετσένιος-ια-ιο δημ. κ. πέτσινος-η-ο ὁ κατεσκευασμένος ἐκ δέρματος, ἀπὸ πετσί, δερμάτινος, σκύτινος: πετσένια ζῶνα.

πετσέτα [ή] [ἴταλ.] δημ. μάκτρον χρησιμοποιοῦμενον κατὰ τὸ φαγητὸν πρὸς προκλήψιν καὶ πρὸς ἀπόμαξιν τῶν χειλῶν καὶ τῶν χειρῶν 2) προσόφθιον βλ.λ.

πετσατός [ὶ] δημ. ὁ πωλῶν προσόφια. **πετσατοθήκη** [ή] δημ. ἡ θήκη πετσατός 2) σκεῦος ἢ ἐπιπλὸν μικρὸν ἐπὶ τοῦ ὀποιοῦ ἀναρτῶνται προσόφια.

πετσί [τὸ] μ.σ. κ. δημ., μ.σ. δημ. κ. πετζί (ἰβρδρ. 2,454) δέρμα ἀνδρώπου ἢ ζώου || φρ. εἶναι πετσί καὶ κόκκαλο τὸ σῶμα τοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅσῃ συγκροτούμενα ὑπὸ τοῦ δέρματος, ἐν ᾧ αἱ σάρκες ἔλλειψον, ἐπὶ λίαν ἰσχνῶν || φρ. σηκώθηκε τὸ πετσί μου [ἐφορκίασα, ἐφριξά], τοῦ τινάξανε τὸ πετσί [τὸν ἔδειραν ἀνηλεώς] 2) κατεργασμένον δέρμα ζώου, σκύτος, βύρσα: Διγεν. Ἄκρ.4730 μὲ τὰ πετσαῖ ὀπου φοροῦν ἄπαντες εἰς τοὺς πόδας, - παπούτσια ἀπὸ καλὸ πετσί.

πετσαῖ [ή] δημ. δέρμα μεγάλων ζώων. **πέτσικος**-η-ια-ο δημ. ὁ ἐλληπῆς, εὐγκικός: λίρα πέτσινη || ἐπὶ ὑφάσματος, ὁ μὴ ἐπαρκῶν διὰ τὴν εἰς ἢν προωρίσται χρῆσις: ἡ τσόχα εἶναι πέτσινη, δὲ βγαίνει κοστούμι.

πέτσινος-η-ο δημ. ὁ πετσένιος βλ.λ.: πέτσινα γάντια, - πέτσινη βαλίτσα.

πετσόγυρος [ὶ] δημ. ὁ λίαν μεγάλης ἡλικίας, ἐσχάτογυρος, ὡς καταστάς ἐκ τοῦ γήρατος μόνον ὅσα τὰ δέρμα, πετσί καὶ κόκκαλο.

πετσόκοθω δημ. κ. πετσόκοφτω, ἄφρ. (ἐ)πετσόκοφα, παθ. ἄφρ. (ἐ)πετσόκοφηκα κ. -όφηκα, μτχ. παθ. παρακ. πετσόκομνας, κατακόπτω τι εἰς μικρὰ τεμάχια ὡς δέρμα, σὸν πετσί, κατακερματίζω, κατακομματίζω. 2) κατασφάζω, φονεῖω ἀγρίως: τοὺς κείλασεν στὸ στενὸ καὶ τοὺς πετσόκοφανε.

πετσόκομμα [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πετσόκοθω βλ.λ.ἢ, κατακερματίζω, κατακομματίζω 2) παντελής καὶ ἀγρία σφαγή, φόνος δι' ἀνηλεοῦς σφαγῆς.

πετσόκομάτο [τὸ] δημ. τεμάχιον ἐκ δέρματος, κομμάτι ἀπὸ πετσί.

πετσόκομματιάζω δημ. κατατέμαχίζω, πετσόκοβω, λιανίζω τελείως, ἐντελῶς.

πετσοχάρτι [τὸ] δημ. ὀνομασία τῆς περγαμνῆς. **πέτσωμα** [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πέτσωνω, ἐπέδουσι, ἐπικάλυψις διὰ δέρματος: τὰ παπούτσια σου θέλουν πέτσωμα 2) ναυτ. περιβλήμα, ἐντερόνια 3) μτφ. χρηματικὸν ποσὸν παρεχόμενον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τοὺς ἀντάρτας τῶν κατὰ τῆς Τουρκίας ἀνηρωτικῶν πολέμων, ἀπὸ τοῦ 1867-1879 4) ὄθ. χρηματικὴ ἐκ δημοσίου ταμεῖου παροχὴ, δι' ἀμφιβόλους ὑπηρεσίας, λουφές 4) ὄμ. ὑπερπλήρωσις τῆς κοιλίας ἐκ φαγητῶν.

πετσωματός [ὶ] δημ., θηλ. -οὐ ὁ λαμβάνων ἢ ἐπιδιώκων νὰ λάθῃ πέτσωμα βλ.λ.3).

πέτσωμα δημ., ἄφρ. (ἐ)πέτσωσα, παθ. ἄφρ. (ἐ)πετσώθηκα, μτχ. παθ. παρακ. πετσωμένος, ἐπέδω, ἐπικάλυπτα, περιβάλλω διὰ δέρματος, μὲ πετσί 2) ναυτ. ἐκτελῶ ἐξωτερικὴν ἐπέδουσι, ἐπικάλυπτα διὰ περιβλήματος ἢ κατασκευάζω ἐσωτερικὴν ἐπέδουσι, ἐντερόνια, φόδρα 3) μτφ. ἐπὶ τῆς κοιλίας ἐν ὄναφ. πρὸς ἐδέσματα, ὑπερπλήρω ταῖτην τροφῆν, ὑπερχορτάζομαι: τώρα μιά καὶ τὴν πέτσωσα, θὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ 4) δέρω ἀνηλεῶς: θὰ σὲ πέτσωσω 5) ρηματ. π. πετσώμα, πετσωτός.

πέτσωπής [ὶ] μ.σ. ἢ πετσωπῆς ὁ ἐπιδιωρθωτῆς ὑποδημάτων, μπαλωματῆς: Πρδρ.1.115 γείτοναν ἔχω πετσωπῆ, τάχα φευδοσαγγάρην.

πετσωτός-ή-ό δημ. ὁ ἐπικεκαλυμμένος, ἐπέδουσι, ὄμυμος διὰ δέρματος, πετσωμένος.

πεττάρκοντα ἀριθμητ. Ἐπιγρ. βοιωτ. προφ. τοῦ τετταράκοντα βλ.λ.: Ἐπιγρ.βοιωτ. Ὀρχομενοῦ **πέτταρες**-α ἀριθμ. Ἐπιγρ. βοιωτ. προφ. τοῦ τετταρες-α βλ.λ.: Ἐπιγρ.Θηδῶν, αὐτ.βοιωτ. Ὀρχομενοῦ, αὐτ.Τανάγρας.

πετταῖα [ή] ἄπτ. τ. τοῦ πεσσεῖα βλ.λ., παιδιὰ διὸ πεσσῶν, πεττευτική: Πλάτ.Πολ.487C, αὐτ.Νόμ.280E, Ἄθην.1,6E οὐ παρὰ τοῦ . . Θεοξένου μαθόντες τὴν πετταῖαν 2) Φῶτ. κ' εἰς φήφων παιδιὰ ἔστιν ὅ' ὅτε καὶ γεωμετρίαν λέγει.

πέττωμα-ατος [τὸ] μ.σ. ἄγων πεσσεῖας δθ μτφ.: Νικ.Χων.Χρον.300A τύχης ἀνώνυμος πέττωμα τὰ σκήπτρα παρελίθηται.

πεττωριπτό-έω μτγν. ρίπτω εὐστόχως, καλῶς τοὺς ἀστραγάλους: Γαλ.2,9 μὴδὲν τούτων ἐστὶ τέχνη, οἶαν τὸ τ πεττωριπτεῖν καὶ βαδίζειν ἐπὶ σχοινοῖν λεπτῶν.

πεττωτήτης [ὶ] ἄπτ. τ. τοῦ πεσσευτῆς βλ.λ.: Πλάτ. Νόμ.903D.

πεττωτικός-ή-όν ἄπτ. τ. τοῦ πεσσευτικός βλ.λ., ὄθ. ὡς οὐσα πεσσευτής: Πλάτ.Πολ.333B.

πεττωῖα ἄπτ. τ. τοῦ πεσσεῖω βλ.λ.: Πλάτ.Πολ.487B, Φιλ.2,85.

πεττικός-ή-όν ἄπτ. τ. τοῦ πεσσιτικός: Πολυδ.7,210.

πέπτιον [τὸ] ἄποκρ. τοῦ πέσσιον: Πλούτ. Ἠθ.355D.

πεπτός [ὶ] ἄπτ. τ. τοῦ πεσσός βλ.λ.: Ἀριστφ. Ἐκκλ.987, Ἀριστλ.Πολιτ.1253a,7.

πεπτόκια [τὰ] Μοῖρ.305P κ'πεπτόκια τὰ λεπτὰ περιρμηματα τῶν δερματίων, ἄφ' οὗ ἡμεῖς πιττάκια λέγομεν.

πέπτω ἄπτ. τ. τοῦ πέτσω βλ.λ.: Ἀριστλ.Πρ.944a,13. **πετυχαίνω** δημ. κ. πιτυχαίνω, ἄφρ. (ἐ)πέτυχα, κ. (ἐ)πιτύχα, μτχ. παθ. παρακ. πετυχημένος, κ. πετυχημένος κ. πιτυχημένος, εὐρίσκω τὸν στόχον, βάλω ἐπιτυχῶς, εὐστοχῶ: σημάδεψε καλὰ καὶ τὸν πέτυχε στὸ κεφάλι 2) μτφ. ἔννοια, συλλομβάνω εἰς τοῦ νοῦ, μαντεύω: μωρὸ τὸ πέτυχε, αὐτὸ εἶναι 3) εὐρίσκω τυχαίως, συναντῶ τινα κοτὰ τύχην, τυχαίνει νὸ βρῶ, ν' ἀνταμῶσω: τὸν πέτυχα στὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ τοῦ τὰ φάλα 4) κτ. ἐπέκτ. εὐρίσκω τὸ ζητούμενον, καταλήγω εἰς τὸ ἐπιδιωκόμενον ἢ εἰς τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, κατορθῶναι τ., πρα-

γματοποιώ, καταφέρνω : πετυχαίνει πάντα να μιλάει όλος ο κόσμος για εσένα» 5) εύδοκιμά, προκόπτω, ευνοούνται υπό της τύχης : πέτυχε στις εισαγωγικές εξετάσεις, -θ, τι και να κινή πάντα πετυχαίνει» 6) έκτελλω κολώς : τό πέτυχε τό γλυκό, -ο ράφτης δέν πέτυχε και τόσο τό νέο κοστούμι» || κ. άμτβ. έκτελούμαι ή γίνομαι κολώς : ή παράσταση πέτυχε θαυμάσια, -δέν πέτυχε ή φωτογραφία» || ή μτχ. παθ. παρ.κ. πετυχημένος κ. πετυχημένος κ. πετυχημένος ο μετ' έπιτυχίας γενόμενος : πετυχημένο κοστούμι» || έπί άστεισμού, ο μετ' έπιτυχίας, εύστόχως λεχθείς, διατυπωθείς : πετυχημένο άστειο, πετώ-άω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. κ. άσυναιρ., -άω, παρ.τ. έπέτων, δημ. (έ)πέτασα κ. (έ)πετούσα, μον. δημ. άόρ. έπέτασα (Διήγ. Άχίλλ.1015), κ. (έ)πέταξα, μέσ. πετώμαι-όμοι, δημ. πετάγομαι κ. πετίεμαι κ. πετιόμαι, μτχ. έν χρ. μ. τό ούδ. πετούμενο ώς ούσ. βλλ., παρ.τ, (έ)πετιόμουνα κ. (έ)πετιόμουνα, παθ. άόρ. (έ)πετάχτηκε, μτχ. παθ. παρ.κ. πεταγι-μένος, πέτομαι, Ιπταμοι, φτερουγιζω : Κατ. Αστρολ.Κ 8||,249 θ,τι ήετθ, Διήγ. Άχίλλ.1015 και έκ τό δένδρον έπέτασεν, έγάθην από μπρός της, Έρωτόκρ.1,994 όντε πετά και κηληδθ ή με πλά-νωσά τό πιάση, Παλαμ.Δωδ.Γύφτ.30,7 [έκδ.3η] μέλισσες έκεί οι λαοί πετούσιν, - πετούνε κοράκια, - πέταξαν τά χελιδόνια - άκριδες - μυ-γες, - πετούν άεροπλάνα» κ. έν τω μέσ. τ. : Ά-ριστ.Μετ.1009β,38 [έσφ. άνάγν. του ποτάμου], Στράβ.16,4,|| παρ' οίς θ'ρνεις εισί μέγεθος ελα-φών έχοντες πετάσθαι μέν ού δυνάμενοι Ιδ. ά-νάγν. πέτασθαι, ΑΠ14,63 || κ. μτφ. : Έρωτόκρ. 3,507 οι λογισμοί πετάξανε, στάν οδρανό έφτά-σα» || φρ. πετάνε τά μυαλά του είναι φαντα-σιόπληκτος ή έπιπόλαιος, Ιδία έπί νεών» || δημ. κτ. έκέπ. έν φρ. πετάς τό βέλος τρεχει εις τόν άέρα, διασχίζει τό διάστημα» 2) έπί άνθρ'ώπου έν όναφ. προς όεροπλάνο, διασχίζω δι' άερο-πλάνου απόστασιν τινα : πόσες φορές πέταξες ;, -πετάγαμε πέντε ώρες πάνω από τό θάλασσο» || κ. είδ. έπί άεροπόρω, έκτελλω ύπηρεσιαν πτή-σεως : όσο περισσότερες ώρες έχεις πετάξει, τόσο περισσότερα παίρνεις» 3) μον., νεώτ. κ. δημ. διά της πτήσεως άλλασσω θέσιν : Κάβλ.Ωδ. 3,35,3 ώς άπ' ένα βουνού ο άετός εις άλλο πετάει» 4) άπομακρύνομαι διά πτήσεως φύ-γυ Ιπτάμενος : Παλαμ.Δωδ.Γύφτ.132,6 [έκδ. 3η] ο δικεφαλός σου νά ή μακριά, μακριά πέταξες» || φρ. πέταξε τό καπέλό μου άνηραπή ύπό του άνέμου και έγινεν άφαντον» || μτφ. πέταξε τό πουλί έπί εύκαιρίας διαφυγούσης ή άπολε-αθείσης || πετάει ο καιρός φεύγει, παρέρχε-ται ταχέως» 5) πορεύομαι που Ιπτάμενος ή ολι-ονέϊ Ιπτάμενος, όθ. βαίνω, πορεύομαι που όρο-μαίως τάχιστα : Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.51 [έκδ. Δικαίου] έπετούσαν προς τήν οικίαν έκείνην του άρρα-θωνιαστικού της» || όθ. φρ. πηγαίνω πετώντας βαίνω με έλαφρόν και ταχύ βήμα, ολονέϊ Ιπτάμε-νος κ. έν τω μέσ. τ. πετιόμαι και πετίεμαι με-ταβαίνω που πολύ ταχέως, ολονέϊ Ιπτάμενος : πε-τάξου τό απίτι μου, -πρέπει να πεταχθής ώς τό γραφείο, - πετάχτηκε να μου φέρη λίγο νερό» || μτφ. φρ. πετώ από τό χαρά μου είμαι καθ' ύπερβολήν περιχαρής» 6) τό μέσ. έπιπρο-μοι αιφνιδίως, όνίσταμαι, έξανίσταμαι όποτόμως, άνατίσσομαι έκ της θέσεώς μου : Παπαδ.Πρωτ. Διηγ.51 [έκδ. Δικαίου] τινάζει . . τό πάλκωμα, πε-τιέται άπάνω και βάζει τίς φωνές, - πετάχτηκε άνάγνω και τούς πήρε στό κουνή, - τό νερό πε-τάγεται πέντε μέτρα ψηλά» || πετιέται στόν ύπνο του ύπνώτων άνατινάσσειτο, καθ' ύπνου άνατινάσσειτο» 7) όμ. τό μέσ. συνεκδ. έπεμ-

βαίνω θρασέως ή άκαίρως ή προπετώ εις συν-ομιλίαν άλλων : όταν μιλούσ ό μεγάλοι, να μήν πετιέσαι εσύ, - πετιέται τό μέση σάν κοκοράκι» 6) μον. δημ. βάλλω, έσκαμνοζίζω : Έρωτόκρ. 4,719 όντε στά ύψη μές πετάς, τά χαμηλά γυ-ρεύεις, - πετάει πολύ μακριά τήν πέτρα, - του πέταξε ένα ποτήρι νερό στό μούτρα» || μτφ. φρ. μου πέταξε ένα λόγο - μία κουβέντα μου έκαμε ύπαινεύω, μου είπέ τό προσόληκτικόν ή μου ώπλησε περί τινος όπ' έξω άπ' έξω» || πετάει τά λόγια του - τις κουβέντες του έπί άκρίτως όμιλούντος» 9) άπορρίπτω : τόν όρπαξέ με τό δυό του χέρια και τόν πέταξε έξω από τ' άμάξι, φρ. του πετάξανε έξω τά πράγματα (του έ-καμαν έξωσιν έκ του μισθίου)» 10) έκδιώκω, άπο-βάλλω τινά : τους πετάξανε άπ' τό θέση (τους έπαυσαν)» 11) άπορρίπτω : τόν όρπαξέ με τό άχρηστον : Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.78 [έκδ. Δικαί-ου] όπου έκάστοτε τόν έπετούσαν εσάν παλιό-θαρκα», - αυτό τό κοστούμι καιρός είναι να τό πετάξες» κ. παθ. : πεταγμένα χαρτιά - ρούχα (άπερριμμένα, άχρηστα)» 12) ρίπτω, ίδιω περι-φρονητικώς : μου πέταξε ένα κομμάτι φωμί-δυό δεκάρες» 13) έπί χρημάτων, άναλισκώ, δα-πανώ άλογίστως και υσταιώς : τά χει πολλά και τό πετάει» κ. παθ. : πεταχτήκανε τόσά χρήματα και δουλειά δέν έγινε, - πεταμένο κόποσ οι μάτην γενόμενοι, -πεταμένα χρήματα ή άσκοπος, ά-νωφελής δαπάνη» 14) φρ. πετώ τά μυαλά μου στόν άέρα πυροβολώ κατά του κρανίου μου ώ-στε να διασκορπισθής ο έγκέφαλος, όθ. αυτοκτο-νώ πυροβολών κατά του κρανίου μου» 15) έπί δένδρων ή φυτών, άναδίδω, έκφύω, έκβλαστάνω τιν : Κάλανδα Πρωτ. και τό ραβδί ξερό ταυε, χλωρά βλαστάρια έπέτα, - ή τριανταφυλλιά πέ-ταξε φύλλα - μπουμπουκιά - κλαδιά» || έπί άνθρ'ώπων έν φρ. πετάω μηδί αυξάνω κατ' άνά-στημα και Ιδία πολύ ταχέως, φηλώνω» 16) πε-τάει ή σημαία - τό παννί κυματίζει» 17) πε-τάει τό μάτι μου πάλλονται αιφνιδίως και διαρ-κώς τό βλέφαρά μου» πρβλ. ξεπετάει τό μάτι μου» || κ. μτφ. : πετάει ή καρδιά του για . . έχει ζωη-ρόν πόθον δια . .» 18) πετάει-πετάει είδος παι-διάς, καθ' ήν οι παίζοντες παρακολουθούν ένα όστις προσπαθεί να τους παρασύρη να ύψώσουν τήν χείρα εις δόλωσιν ότι παραδέχονται ότι ηπαν-ται διάφορα ζώα ή πράγματα» 19) ρηματ. π. πέταγμα, πεταξία, πεταχτός, πευθρία 'Ησ. άροτοθήκη». **πευθρία** 'Ησ. «έφηθεις» (ισθ. πεφθεις). **πευθής** (ή) (πεύθομαι) 'Ησ. «πεύσις, έρώτησις». **πευθήη** (ή) (πεύθομαι) μτγν. ο συλλέγων πληροφορίας περί τινος, άτακουστής, κατόσκοπος : Σχολ.Ίλκ 33 «τόν εις πολεμίοσ στελλόμενον κα-τάσκοπον . . ο ύστερον κατ' πευθήνα έκάλεσαν» : Λουκ Φάλ.1,10 ός γε σκοπούς έπί τών λιμένων έξων και πευθήνας, τίνες και όθεν καταπελεύ-κασι, αút. Άλ'εξ.23, αút.37, Λιθόδ.Λόγ.4,25, Θεμιστ. Λόγ.34,461 (Dinap.). 2) ο έξεταζών, έξεταστής : αút.21,253D). 3) φιλοπερίεργος, αδιάκριτος : Άρρ.Έπικτ.2,33,10 περίεργα και πευθήνας. **πεύθω** έν συγκοι. χρ. τό μέσ. πεύθομαι, παρ.τ. έπευθόμην (Ίλκ Ρ 408, Έύρ.Ρήσ.767), μέλλ. πεύσομαι (Ιόν τ. τούτον δανείζεται τό πυνθάνομαι βλ.λ.), πα-ρέχω, ίδιω πληροφοριαν, είδισαν : Νόμ.Γόρτ.8,55, Έπίγρ. 2) τό μέσ. παλαιότ. τ. του πυνθάνομαι βλ.λ. : Όδ.Γ 87 άλλους μέ γάρ πάντας, όσοι Τρωσιν πολέμιον πευθόμεθ' ήχι έκαστος άνώλετο, 'Η-σιόδ.Θ 463, Μίμν.14,2, Πινδ.Π.4,38, Αίσχ.Χο.679 πεύθομαι γάρ έν λόγω, Σοφ.ΟΤ 604,Έύρ.ΙΑ 1138 τούτ' έμού πευθει πάρα, 'Ηρωδ.δ.6,38» 3) ρη-ματ. π. πεύσις, πευστής -στήριος, -στός, -ατέον.

πευθῶ οὐς (ή) ποι. ἄγγελια, ἀναγγελία, ἀνακοίνωσις εἰδήσεως : Αἰσχ. Ἐπ. 370 ὁ τοι κατόπτης . . στρατοῦ πευθῶ τιν' ἡμῖν . . νέαν φέρει.

πυΐς-ἴδος (ή) Ἡσ. «λαμπάς».

πευκαίεις-εντος-εσσα-εν ὄρωρ. τ. τοῦ πευκίειβλ.λ. : Αἰσχ. ἄν. 25Α πευκαῖεν σέλας ἀστραπῆς, Σοφ. Ἀντ. 123 πρῖν . . στεφάνωμα πύργων πευκαῖενθ' Ἡ-φαιστον ἔλεῖν [τὸ πῦρ τῶν ἐκ πευκῆς πυραῶν].

πευκάεξ Ἡρωδιαν.1,394 «τὸ μικρόν».

πευκάκι (τὸ) δημ. ὑποκορ. τοῦ πευκο βλλ., μικρόν, νεσρόν ἢ μικροῦ ἀναστήματος πευκόν : 2) ὑποκορ. τοῦ πευκί, μικρὸν ἐπεύχιον, μικρὸς τάπηξ : Λασκαρ. Ποιήμ. 39,27 μ' ἕνα ὄμορφα πευκάκι νὰ σκεπαζῶνται.

πευκαλίμος-α-ον ἐπ. ὁ ξηρὸς : Ἀριστέ. π. Ἡσ. «πευκαλίμοσι» πευκαῖς, συνεταιρῆς καὶ πικραῖς ὀφείας : Ἰλ.Θ 366 εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἴδ' εἶμι φρεσὶ πευκαλίμοσιν, αὐτ. Ε 165, αὐτ. Ο 81, αὐτ. Υ 35, Ἡ-σιόδ. ἄν. 170, Χρησμ. π. Διογ. Α 1,30 σοῦ μάλλον πρα-πίδεσσι ἀροῖατα πευκαλίμοσιν, Ἐπιγρ. Τροίχη-νος, Κόϊντ. 10,388 πευκαλίμας ἀχέων φρένας.

πευκαλοῦμαι-έομαι ἐπ., ξηραίνομαι : Ἀρι-στέ. π. Ἡσ.

πευκάνα Ἡσ. «πευκονία, ἴστου παράπλεγμα, τροχία» : πρβλ. πέρινα, πεύκλα.

πευκεῖδανον (τὸ) κνεάτ. πολυετής πῶα μὲ ρίζας ἐπιμήκεις, παχείας καὶ κυματοσειδεῖς, καλὸν φθάνοντα τὸ ὕψος τῶν 100 ἐκτμ., μὲ ἄλλα ἐναλ-λοσάμενα καὶ ἄφθονα παράφυλλα ἐπιμήκη καὶ γραμμωτὰ καὶ ἀνθη λευκὰ ἢ ἐρυθρόλευκα : Θε-όφρ. Φι 9,14,1, Νίμ. Οηρ. 76' || νεάτ. βοταν. γέ-νος φυτῶν ἐκ τῶν σκιαδοανθῶν.

πευκεῖδανος (ή) μγν. τὸ πευκεῖδανον βλλ. : Διοσκ. 3,78 (ὁ ἀνάγν.), Σχολ. Νίμ. Οηρ. 76' 2) τὸ φυτὸν οἴκω ἄγριοις : ΨΔιοσκ. 4,150.

πευκεῖδανός-ἡ-όν ποι. ὁ πευκίειξ βλλ. 3) δθ. ὀλέθριος, καταστρεπτικός : Ἰλ. Κ 8 ἡέ ποθι πτο-λέμοιο μέγα στόμα πευκεῖδανοῖο, Ὀρφ. Λιθ. 500, αὐτ. 609' 2) μγν. πικρὸς : Ὀππ. Ἀλ. 2,33 πευκε-δανὼν ἀνίχνευε θάλασσαν.

πευκεῖδνής-οὐς-ές μαν. ὁ πευκεῖδανός βλλ. 2), ἐπὶ οἴνου, ὁ πικρίζων κατὰ τὴν γέυσιν, πεύκλα.

πευκί (ή) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. πεύκος (ὁ) κ. πεύ-κο (τὸ) δένδρον μέγα ἢ θαμνωδές δασικὸν ἐκ τῶν κωνοφόρων ἔχον φύλλα βελονοειδῆ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἴτιον μονήρη ἢ ἀνά πέντε ἢ ἕξ περι-βαλλόμενα κατὰ τὴν ρίζαν ὑπὸ λεπιδιοειδοῦς θή-κης, φέρων ἀνθη ἄρρενα καὶ θήλεα, ἕξ ἂν τὰ πρῶτα σχηματίζουσιν ἐπιμήκη κῶνον κρεμάμενον, τὰ δὲ θήλεα προῶν καὶ μικροῦ μεγέθους κῶνον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀμήρου πευκαὶ ὀνομάζονται τὰ πεδινὰ εἶδη, πίτες δὲ τὰ ὀρεινὰ καὶ ὠρισμέ-νως πευκὴ ἢ λαρικοειδής' ἄλλ' ἀπὸ τοῦ Θεο-φράστου ἢ καὶ προγενέστερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καλοῦνται γεν. πευκαὶ τὰ ὀρεινὰ εἶδη, οἷα ἡ πεύκη ἢ ὀρεινὴ καὶ φιλόφυκρος (Θεόφρ. Φι 3,31,1, αὐτ. 4,5,1), ἢ τις ἀναφέρεται εἰς πεύκην τὴν λαρικοειδῆ, ἐν ᾧ τὰ πεδινὰ εἶδη ἴησι ἢ πευκὴ ἢ κοινὴ καὶ πευκὴ ἢ παράλοια καλοῦνται πίτες : Ἰλ. Α 494 πολλαὶ δὲ δρυὶς ἀζαλέας, πολλαὶ δὲ τὸ πεύ-κας, αὐτ. Ψ 328, Εὐρ. Μήδ. 4 μῦθ' ἐν νάπαισι Πηλί-ου πεσειν ποτε τμηθεῖσα πευκί, αὐτ. Τρω. 351, Ἀ-ριστοφ. Νεφ. 604, αὐτ. Ἰππ. 1310, Θεόφρ. 3,9,5, αὐτ. 4, αὐτ. 1, Ἀπολλ. Ρ 4,1682 ἐν ὄρεσσι πελωρῆι ὑψῆθι πευκί, Πλάουτ. Ἡθ. 676Α πευκαὶ καὶ στρόβιλοι τῶν τὸ ξύλων παρέχει τὰ πλωμώτατα, πίττης τὸ καὶ ῥήτινης ἀλοιφῆν' || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν κωνοφόρων περιλαμβάνον δένδρα καὶ ἐλαχίστους θάμνους, ἀξιολογώτερα εἶδη ταῦ ὁποῖα εἶναι πευκὴ ἢ κοινὴ, ἢ λαρικοειδής ἢ μα-

κεδοκική, ἢ παρρήσιος, πεύκη ἢ πίτις, ἢ βρέττειος, ἢ ὕφικάρηνος, ἢ νότιος, ἢ μακροθῆσι κ. ἄ. || πα-ροιμ. πεύκης τρόπον ἐπὶ παντελοῦς καταστροφῆς : Ζηνὸβ. 5,72' 2) ἢ ἐκ ἐξέλου πεύκης πεποιθ-μένη ὄξας, λαμπάς, πυρός : Αἰσχ. Ἀγ. 288 ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν πευκὴ τὸ χρυσοφγγέες . . σέλας παραγγείλασσα, αὐτ. ἄν. 171, Σοφ. ΟΤ 214, Εὐρ. Ἰων 716' 3) πευκίνη πινα-κίς, ὀδόνιον ἐκ πευκίου ξύλου πρὸς γραφὴν : αὐτ. ΙΑ 39 ταῦτὰ πάλιν γράμματα συγχέεις . . ῥί-πτεις τε πέδω πεύκην, αὐτ. Ἰππ. 1254.

πευκίεις-εντος-εσσα-εν, ὄρωρ.-αίεις (Αἰσχ. ἄν. 25Α), ἐπὶ τόπου, χωρᾶς, ὁ πλήρης πευκῶν, κατάφυτος ἐξ αὐτῶν, πευκόφυτος : Ὀρφ. Ἀγ. 1189 νῆσον πευ-κίεσσιν, Δίων. Περ. 678' 2) ὁ ἐκ πεύκης, ἐκ ξύ-λου ταύτης πεποιημένος, κατεσκευασμένος, πεύ-κινος : Εὐρ. Ἀνδρ. 863 κυανόπτερος δρυς εἶθ' εἶπν ἢ πευκαῖεν σκάφος' 3) μγφ. ὁ ὄξεως διαπερῶν, πικρὸς καὶ ὄξυς, διαπεροστικός : Αἰσχ. Χο. 386 ἐφ-εμνήσθαι γένοιτό μοι πευκαῖεν' ὀλολυγμὸν ἄν-δρος θεομεινὸν [δ. γρ. πυκάεντ'], Ὀππ. Ἀλ. 2,457.

πευκί (τὸ) δημ. τ. τοῦ πευκίου βλλ.

πευκία (ή) μαν. ἡ πικρότης ἐν τῇ γεύσει τῆς πίσης, πικρὰ γεύσις : Τζέτζ. Χιλ. 9,835.

πευκίεις (τὸ) δημ. ὁ πευκῶν, πευκόδασος.

πευκίονος-η-ον κ. νεώτ. ὁ τῆς πεύκης : Εὐρ. Ἐκ. 575 ὁ δὲ πληροῦσιν πυρᾶν κορμούς φέροντες πευκίονους' || πευκίον δάκρυ ρητινώδες στα-γῶν ἐκρέουσα ἐκ τοῦ κορμοῦ τῆς πεύκης ἴησι θρόμβοι ρητίνης : Εὐρ. Μήδ. 1200 σάρκες δ' ἂν' ὁ-στέων ὡστε πευκίον δάκρυ γναθμοῖς ἀδήλοισ φαρμάκων ἀπέρρεον' || ὄμ. πευκίην ρητίνην : Διοσκ. 1,71' || τὸ οὐδ. κτ. πληθ. τὰ πευκίνα οἱ κορμοί, κιάδοι πεύκης : Πολύβ. 5,89,1, Ἐπιγρ. 2) ὁ ἐκ πεύκης πεποιημένος, κατεσκευασμένος, καμωμένος ἀπὸ ξύλου πεύκου : Σοφ. Τρ. 1198 πευκί-νως λαδόντα λαμπάδος σέλας πρῆσαι, Εὐρ. Ἰπρ. 575, Δίων. Χρ. 2,331 οὐδέ γὰρ πίττη τὴν ψυχὴν οὐδέ σχινοῖας ἐπιτρέπουσιν οὐδέ τριάκτυλον αὐτοῦς σῶζει ξύλον πευκίον.

πευκίον (τὸ) μαν. κ. δημ. προφ. τοῦ ἐπεύχιον βλλ., τάπηξ ἢ τεμάχιον χονδρὸ ὑφάσματος στρω-νύμενον τοῖς ἐν ἐκκλησίᾳ δεομένοις, δθ. γεν. μι-κρὸς τάπηξ, χαλί : Διγεν. Ἀκρ. 4207 πευκίον ἀπλω-μένων τὸ ἀνάστατο τοῦ μέλας, Ἀροβ. Μῦθ. Χαλ. 1,120 μὲ ὠδήγησεν εἰς ἐνα ἀνώγειον ἐστρωμένον μὲ πολυτίμημα πευκία καὶ μαξιλάρια, Πολίτ. Ἐκλ. Τρω. 98,19 φέρτε τρακόσια στρώματα, φέρτε τρακόσια πευκία.

πευκία Ἡσ. «ἀματροχία».

πεύκο (τὸ) δημ. τὸ φυτὸν πεύκη ἢ κοινὴ : Πολίτ. Ἐκλ. Τρω. 73,2 κὶ ἀκῶ τὰ πεύκα ἂν βγγυθῶν καὶ τῆς ὄξεως ἂν τρίζουν, Βιζ. ὑμν. 66,18, Πόλαμ. Ἰάφ. 15,6 κελαιθδόνε τὰ πουλιά στά πεύκα, στά πλατανία, Γρυσ. Δίων. Τερρ. 7,11, Πορφύρ. Σκ. 58,1 τὰ σκοτεινὰ φυλλώματα τὰ πεύκα ἀγοσσαλεύουν.

πευκόδασος (τὸ) δημ. ὁ δόσος ἐκ πεύκων, πευ-κῶν : Βάρν. Ἀπολ. Σωκρ. 44 ἐκεῖ διάλεγα κάποια πρὸςχαρη μεριά στὴν οὐγία τοῦ πευκόδασου.

πευκαδῶστος-η-ον δημ. ὁ καλυπτόμενος ὑπὸ δασῶν πευκῆς.

πευκόδενδρον (τὸ) μαν. κ. δημ. τὸ δέν-δρον πευκί : Νικόλ. Κερκ. Στίχοι 391 ἐν τῇ ὑπὸ Ἡσ. ἐκτ. τοῦ Σουλτικίου Σεθέρου 391 ἐν σοί με σψ-ῆσει προσπαγεῖς ὁ δεσποτῆς τῷ πευκόδενδρῳ καὶ κυπιαροσσοῦλω.

πευκόλειστος-η-α δημ. ὁ περιβαλλόμενος, πε-ρικλειόμενος ἀπὸ πεύκα, ὑπὸ δάσους πευκῶν.

πευκονία Ἡσ. «πευκάνια».

πεύκος (ὁ) δημ. τὸ φυτὸν πεύκη ἢ λαρικοειδής' 2) μεγάλου μεγέθους, πολυετής πεύκη, ἰδ. φυο-μένη ποτὺ μόνη.

νευκόσκαπος-η-ο δημ. ἐπί καλυβῶν, ὁ ἔχων στέγην, σκεπήν ἐκ κλάδων ἐξηραμμένων πεύκης.
νευκόσκασιος-η-α δημ. ὁ σκιαζόμενος ὑπὸ πεύκης, ὁ ὑπὸ τὴν σκιάν πεύκης εὐρισκόμενος.
νευκόστρωτος-η-ο δημ. ἐπὶ ἐδάφους, ὁ ἐστρωμένος ὑπὸ φυλλωμάτων ἢ κλάδων πεύκης.
νευκόφωτος ἰδί νεώτ. φλοιὸς πεύκης συνιστάμενος ἐκ δύο κεχωρισμένων μερῶν, τοῦ ἐσωτερικοῦ περιέχοντος μεγάλην ποσότητα ταννίνης καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιέχοντος μικροτέραν, καὶ χρησιμεύων ἐν τῇ βυρσοδεφικῇ.
νευκοφύτατος-(η)-α(ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ πεφυτευμένος διὰ πεύκων.
νευκόφυτος-(η)-ο(ιν) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπων, ὁ πεφυτευμένος διὰ πεύκων : **νευκόφυτος** περιοχή.
νευκῶν-ώνος ἰδί μτχ. κ. νεώτ., δημ. πευκῶνας τόπος καταφυγῆς ἐκ πεύκων, δάσος πευκῶν, πευκιάς, νευκόδασο : Ἡρωδιαν.Ι,29, Σχόλ.Ἰλ.Σ 576, Παπαδ.Χριστ.Τερμ.32 **μακρὰν** τοῦ λιμένους, κάτω ἀπὸ τοῦς πευκῶνας καὶ τοῦς δρυμοὺς τῆς νήσου.
νεῦσις-εως ἰδί ἰπυθῶμαι ἠρώτησις, ἠρώτημα : Φιλ.Ι,202 τ' δ' ἐκ πείσεως καὶ ἀποκρίσεως **ἐθεοπλήθῃ**, Ρούφ.Ἰατρ.Ἐρωτ.2, Πλούτ.Ἡθ.614D, Φιλόδοτ.Νεώτ.Εκκ.10, Συνέσ.Ἐπιστ.67 **πυῖσιν** περὶ Παῦλον προτείνει τῷ δήμῳ, αὐτ.210 ἀπόκρισιν ἐκείνης τῆς πείσεως, Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 4,1515. || κ. ὡς ρητορικὸν σχῆμα : Διον.Ἀλ.Δημ.54, Λογγίν.Υψ.178,1 τ' δ' ἐκείνα φώμεν τὰς πείσεις τῆς καὶ ἐρωτήσεως : 2) πληροφροῖα : Φάλ.Ἐπιστ.125 **μέχρις ἂν ἦκῃς ἡμῖν σώος**, πρὸς τὰς ἀπὸ σοῦ πείσεις ἀνακρεμάμεθα.
νεῦσος ἰδί μέλλ. τοῦ πυνθάνομαι βλ.λ.
νευστήριος-α-ον ποι. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς πείσιν, ἐρωτῆσιν, ἔρουναν, ὁ ἐρωτῶν, ἔρουνῶν ὄθ. τὸ θηλ. **νευστήρια** ἰένων. θυσία ὡς οὐσά ἢ θυσία δι' ἧς ἠρώτων τοὺς θεοὺς, δι' ἧς ἠρουνῶν τὰς διαθέσεις καὶ τὴν θέλησιν αὐτῶν : Εὐρ.Ἡκ.835 ὄπως **νευστήρια** θηνασιόμεθα.
νευστήριος ἰδί σχόλ. ὁ ἐρωτῶν, ἔρουνῆτις, γλώσσ. τοῦ πειθῆν : Σχόλ.Λοικ.Φάλ.Ι,10.
νευστικός-ή-όν μτχ. ὁ ἐρωτηματικὸς, ἐρουνητικός, ἐρωτῶν, ἔρουνῶν : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.193,26 **νευστικὸν** ἐπίρρημα, Διον.Ἐρωτ.637,7, Χοιροβ.Ι,183,18, Σχόλ.Ἰλ.Β 565. || τὸ οὐδ. **νευστικός** ὡς οὐσά ἢ ἱκανότης, ἰδιότης τοῦ ἐρωτῶν, ἔρουνῶν, ὄθ. ἐρωτῆσις, ἔρουνα : Φιλ.Ι,97.
νευστικός ἐπίρρ. μτχ. ἐρωτηματικῶς, ἐρουνητικῶς : Ἀπολλ.Δύσκ.Ἐπίρρ.209,26. || κ. φρ. **νευστικῶς** ἔχω ἐρωτῶ, ἔρουνῶ, ζητῶ καὶ πληροφρορθῶ, νά μάθω : Σχόλ.Ἀπολλ.Ρ 4,1405.
νευστός ἴσ. κύπῆκοος.
νεφαλοσευμένον (γράμμα) ἰδί μον. τὸ νόθον ἢ παραπεποιημένον γράμμα : Acta Pat.riar. Constantinop.Ι,415.
νεφανταί γ' ἐν. παθ. παρακ. τοῦ ρ. φαίνω βλ.λ. 2) γ' πληθ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. θείνω βλ.λ.2ι.
νεφάσθαι ἀπαρφ. παθ. παρακ. τοῦ θείνω βλ.λ.2ι.
νεφάσθω γ' ἐν. τῆς προστ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ρ. φημί βλ.λ.
νεφασμένος-η-ον μτχ. παθ. παρακ. τῶν ρ. φαίνω κ. θείνω βλ.λ.2ι.
νεφασμένως ἐπίρρ. ἰέκ μτχ. παθ. παρακ. πεφασμένος ἠφανερῶς, ἀριδιῆλως, σαφῶς : Νόμ.π.λυσ.10,19 **δοσι** δὲ **πεφασμένως** **πολοῦνται** ἰέρμ. τοῦ αὐτ. «προσέχετε τὸν νοῦν, τὸ μὲν πεφασμένως ἐστὶ φερῶσις, πολεῖσθαι δὲ βαδίζειν».
νεφειράκοτος (ο)ι Ἐπίρρ.Θεσσ. μτχ. παρακ. κτ. πληθ. τοῦ ρ. θηρῶ-άμ βλ.λ.
νεφεισμένως ἰφειδομαί ἐπίρρ. μτχ. κ. μον. μετὰ φειδοῦς, φειδῶλως, οικονομικῶς : Διόδ.Σ 31,31, Βέττ.Βάλλ.187,6, Αἰλ.Ζ1,45, Σχόλ.Ἀριστ.Πη.434 μὴ πολλῇ **χρῶ** **ἀθυραγωγῆτι**, ἀλλὰ **πεφεισμέ-**

νως διαλέγου, Ἰππιατρ.96, αὐτ.230 **σφυρά** καὶ **οσομεν** **πεφεισμένως**. || κ. μτ. γενικ. : Αἰλ.Ζ1 6, 24 ἡσύχως καὶ **πεφεισμένως** τοῦ ἐαυτῆς στόματος ἀνατρέπει αὐτοῦς.
πέφη ἴσ. «ἐφάνη ἡ πεφύκασι».
πεφῆσομαι τετελ. μέλλ. τῆς παθ. φων. τοῦ φαίνω ἢ θείνω βλ.λ.2ι.
πεφιδέομαι ἀπαρφ. ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ρ. φειδομαι βλ.λ.
πεφιδήσομαι ἐπ. μέσ. μέλλ. τοῦ φειδομαι βλ.λ.
πεφιδόμην εὐκτ. τοῦ ἐπ. ἀορ. β' τοῦ φειδομαι.
πεφλάξει ἴσ. «βράζει».
πεφλοιδέται ἴσ. «φλυκταινοῦσθαί».
πεφλοιδέω ἴσ. «τὸν φλοῖον ἀποβαλόν».
πεφναίος-α-ον μτχ. ὁ (ἐκ) τῆς Πέφνου τῆς Λακωνίας ὄθ. φρ. **Πεφναία** κύρια χαρακτηρισμὸς τῆς Ἐλένης τῆς Σπάρτης : Λυκόφωρ.87.
πεφνήβον ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. β' ἔφεφον βλ.λ. : Ἰλ.Ζ180.
πέφνον ἐπ. κ. φων. τ. τοῦ ἔφεφον, ἀόρ. β' τοῦ μὴ ἀπαντῶντος φένω, παραλλ. τ. τοῦ θείνω : Ἰλ. Ν 363, Βαγκυλ.8,13.
πέφνω (ἔφεφον) μτχ. ἐπ. φονεύω, σκοτώω : Ὀηπ.Ἀλ.5,390, αὐτ.2,133 **αὐς** **πέφνοισι** **φονῆας**.
πέφνων μτχ. τοῦ ἀορ. β' ἔφεφον βλ.λ. : Ἰλ.Π 827.
πεφροδημένως ἰέκ μτχ. παρακ. τοῦ φροδομαι-έσομαι ἐπίρρ. μετὰ φθόου, φροδισμένο, τρομαγμένα : Ξεν.Ἐλλ.7,525 **πεφροδημένως** **διὰ** τῶν **φευγόντων** **διέπεσον**, Ἀρρ.Ἀν.2,11,5.
πεφραγμένως ἰέκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. φράσσω, ἐπίρρ. μτχ. μετὰ προφυλάξεως, ἀσφαλῶς : Χρῆσ.Στωϊκ.2,42 **πεφραγμένως** **συγκατατίθεσθαι** **πρὸς** **τοὺς** **ἐναντίους**. 2) διὰ ἡ μετὰ ἰσχυρὰς ἀμύνης : Ἰώσ.Πι 7,6,4 **πεφραγμένως** **δέχεσθαι** **τὴν** **ἐκδρομὴν**.
πεφραδῆ γ' ἐν. τοῦ ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ρ. φράζω.
πεφραδέειν κ. **πεφραδέμεν** ἀπαρφ. τοῦ ἐπ. ἀορ. β' τοῦ ρ. φράζω βλ.λ.
πεφρασμένως ἰέκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ. φράζω ἰδί ἐπίρρ. μετὰ περισκέψεως, συνετάς : ΕΜ 399,33.
πέφρικα παρακ. τοῦ ρ. φρίσσω βλ.λ.
πεφρονημένως ἰέκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ φρονῶ-έω) ἐπίρρ. μτχ. μετὰ φρονήσεως, περιεσκεμμένως, συνετάς ὄθ. φρ. **πεφρονημένως** **ἔχω** **εἶμαι** **συνετός**, φρόνιμος : Διοτογ.π.Στοδ.4,1,96 **τοῖς** **ἀνθρώποις** **περὶ** **μὲν** **ἀμπέλων** **..** **πεφρονημένως** **ἔχει**.
πεφροντικῶς ἰέκ μτχ. παρακ. τοῦ φροντίζω ἐπίρρ. μτχ. μετὰ φροντίδος, ἐπιμελῶς, περιεσκεμμένως, μελετημένω : Βασ.2,578D **οὐκ** **ἀδοκιμάστως** **δέ**, **ἀλλὰ** **πεφροντικῶς**.
πεφροντισμένως ἰέκ μτχ. παθ. παρακ. τοῦ φροντίζω ἐπίρρ. μτχ. ἐπιμελῶς, ἀκριδῶς, συνετάς : Διόδ.Σ 12,40 **περὶ** **τοῦ** **πολέμου** **πεφροντισμένως** **ἀπολογισάμενος**, Στράβ.15,1,2 ταῦτα **συγγράφαντες** **ὡς** **ἀν** **πεφροντισμένως** **ἐξηρασμένα**, Φιλ.2, 24, Ἰώσ.Α1 15,2,7, Ἀντύλλ.π.Ὀρειβ.44,8,7, Θεμιστ.Ἐπιστ.8. || φρ. **πεφροντισμένως** **ἔχω** **φροντίζω** **λίαν** **περὶ** **τινος** **μετ'** **ἀκριδῆας** **καὶ** **συνέσεως** **ἔξετάζω** **π** : Αἰλ.Ζ1 3,33 τῆς **ποίμνης** τῆς **σφετέρας** **ἔχοντας** **πεφροντισμένως**.
πέφτω μον. κ. δημ., ἀόρ. **ἔπεσα**, μτχ. παθ. παρακ. **πεσμένος**, μον. δημ. προφ. τοῦ πίπτω βλ.λ., φέρομαι ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦ βάρους μου, καταπίπτω, καταρρέω : Βιζυην.49,21 τοῦ **Δεκέμβριον** **σάν** **βλέπω** **νά** **πέφῃ** **τὸ** **χιόνιν**, Παπαδ.Πρωτ.Διηγ.38 ἰέκδ.Δικαίου) **ἄλο** **θὰ** **ἐπεφταν** **εἰς** **τὸ** **κῆμα**; Πορφύρ.Σκ.7,10 **καθεῖται** **ποῦ** **πέφῃ** **τις** **σῆς** **λίμνης** **τὸν** **καθρέφῃ**, - **πέφῃ** **τις** **βροχῆ** (βρέχει), - **ἔπεσε** **τὸ** **πατήρι** **ἀπὸ** **τὸ** **χέρι** **τῆς**, - **ἔπεσε** **τὸ** **ταβάν** **καὶ** **τοὺς** **πλάκωσες**. 2) ἀποσπῶμαι ἀπὸ τῆς θέσεώς μου καὶ φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ὄθ.

ἀποπίπτω, μαδῶ, μαδιέμαι: Πράδρ.2,616 καὶ τὰ μαλιτζια μου ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ἀλουτζιαν, - πέφτουν τὰ μαλλιά - τὰ φτερά - τὰ φύλλα - τὰ σῦκα - οἱ ἐλιές, παροιμ. πέσε πίττα νὰ σὲ φάω ἴπλι τῶν εἰς μέγιστον βαθμὸν ὀκνηρῶν: 3) ἐκ τῆς ὀρθίας στάσεως φέρομαι λοξῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κατακρημνίζομαι ἐξ ὀρθίας θέσεως ἢ στάσεως, κατοπίπτω, ἀνατρέπομαι, σωριάζομαι: Διγεν. Ἀκρ.2454 καὶ διὰ ταῦτο εὐκόλα πᾶς νέος πέφτει κάτω, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.51,1 τόσα πέφτουνε τὰ θερισμένα ἀστάχια εἰς ταῦς ἀγρούς, - σκόνταφα κι ἔπεσα, - αὐτὸς ὁ τοίχος δὲ βαστᾷ, θὰ πέσῃ, πολλὰ δέντρα πέσανε ἀπ' τὸν ἀέρα, - ἔπεσε λιπόθυμος - νεκρὸς - πληγωμένος: 4) παροιμ. ὅποιος κατηγορεῖ τὸ σπῆτι του πέφτει καὶ τὸν πλάκωνε | οἱ φέγοντές τι ἀπαραιτήτων εἰς αὐτοὺς ἀντὶ τὰ ὑποστηρίζου, ὀφίστανται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἐκ τῆς καταστοφῆς τοῦ βλῶθην: 5) πέφτω ἀνάσκελα - μπρομῦτα πίπτω χαμαί, ἐξαπλοῦμαι ὄπιος ἢ προηῆς κατὰ γῆς: 6) φονεύομαι, ἴδ. ὑπὸ ἐχθροῦ: Παλαμ. Δωδ. Γύφτ. 175,23 κι ἀπ' τὸ Χάρο λαθωμένος ἔπεσε με μιάς: 7) φρ. πέφτουν κορμιά φονεῦνται ἀνθρώποι: 8) πέφτουν κεφάλια ἀποκεφαλίζονται ἀνθρώποι: 9) ἐξαπλοῦμαι πρὸς ὕπνον, κατακλίνομαι, πλαγιάζω: Πράδρ. 1,371 νυστάζω, πέφτω τάχα τε, τυλιγομαι τὴν κάπαν, - πάω νὰ πέσω, γιατί νύσταξᾷ: 10) παροιμ. ὅπου πέσῃ κι ὅπου σπικωθῆ ἐπὶ τελείως ἀδιαφοροῦντος διὰ τὸ μέλλον του: 11) ἐπὶ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς, συγκοιμῶμαι μετὸ τινος ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ, συνουσιάζομαι, συνειρσκομαι: Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 125,16 με τὴ δουλεύτρα μου ἔπεσε καὶ δοῦλός μου λογάσαι: 12) κατακλίνομαι, πλαγιάζω ἐξ ἀσθενείας: δὲν πρόφτασε νὰ σπικωθῆ καὶ ξανά ἔπεσε καὶ τώρα πιδ βαριά: 13) φρ. πέφτω στὰ ροχὰ κι στὸ κρεβάτι ἀσθενῶ: 14) πέφτω με τὸ κεφάλι ἀσθενῶ ἀποτόμως καὶ σοβαρῶς: 15) φρ. πέφτω στὰ γόνατα γουνετῶ, γουατζῶ: 16) ὁθ. πέφτω στὰ γόνατα ἄλλου προσπίπτω ὅπως Ἰκετεύσω διὰ τι: 17) κ. ἀπολ.: Παλαμ. Δωδ. Γύφτ. 45,24 πρὸς τὸ εἰδῶλα, ποῦ πέφτουνε μπροστά του ἔτσι τὸ παθεῖς, λαέ: 18) πέφτω στὴν ἀγκαλιά κάποιου ρίπτομαι ἐπὶ τῆς ἀγκάλῃς τινός: 19) κ. μτφ. καταπίπτω, κατακρημνίζομαι: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 22,10 κι ὄλα τους πέφτανε γοργά μέσα στῆς λήθης τὴν πλατιάν ἀγκάλῃ: 20) ὁθ. κ. πέφτω ἀπὸ λαίμω κάποιου προσπίπτω ἐναγκαλιζόμενος τὸν λαίμω ἢ ἀκουμπῶν ἐπ' αὐτοῦ ὅπως Ἰκετεύσω ἢ εὐρω καταφυγῆν: Γρυπ. Ζκ. Τερρ. 117,8 πέφτει στὸ λαίμω ἢ δόλια τοῦ ἀδερφοῦ τῆς: 21) μεταπίπτω ἐν μτφ. χρ.: Κάλβ. Ὁδ. 9,1,5 τελειώνωμεν ἐνα θρηκνοὶ καὶ εἰς ἄλλων πέφτουμε πάλιν: 22) ἐμπίπτω, πίπτω ἐντός: ἔπεσε ἀτὰ βρόχια - στὴν παγίδα ποῦ τοῦ στήσανε: 23) φρ. πέφτω στα χέρια κάποιου συλλαβόμενοι ἢ ἐκ τύχης περιέρχονται εἰς χεῖρας τινος: ἔπεσαν στὰ χέρια μας χίλιοι αἰχμάλωτοι - λεφτὰ καὶ λεφτὰ: 24) μτφ. πέφτω στὸ στόμα ἢ στὴ γλῶσσα κάποιου γίνονται ἀντικείμενον τῆς κακογλωσσείας του: ἄλιμονο ἀν πέσῃ στὴ γλῶσσα τῆς θεράρας μου, - πέφτω στὰ νύχια τοκογλύφου | γίνονται ἔρμαιον τῆς ἀπληστίας του: 25) φρ. πέφτω στὴ στή φωνιά γιὰ σένα εἶμαι πρόθυμος πρὸς πᾶσαν θυσίαν καὶ ὅ τῆ ζωῆς μου: 26) περιπίπτω, περιέρχομαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός ἢ εἰς τινα κατάστασιν: ἡ καημενούλα ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια, - ἄτυχη καπέλλα, ἔπεσε σὲ κακὰ χέρια, - πέφτω ἀπὸ κακὸ σὲ χειρότερο: 27) ἐπιπίπτω, ἐπιπέθειμαι, ὀρμῶ, ρίγνομαι, χοιμῶ: πέσαν τρεῖς ἀπάνω σ' ἐνα, μὰ καὶ πάλι δὲν τὸν κατάφεραν: 28) ἐπιπίπτω ποῦ αἰφνιδίως καὶ ὀθ' ἐπὶ κακῶ, ἐνσκήπιτο: Πα-

λαμ. Δωδ. Γύφτ. 30,6 σὺν ἀκρίδεις πέφταν οἱ λαοί, - ἔπεσε ἀστροπελεκι - ἀρρώστια - θανατικό, ἀρὰ θεοτική φωτιά νὰ πέσῃ νὰ σὲ κάψῃ: 15) ἐπὶ σκοτότος, ἐπέρχομαι: ἐν ᾧ ἔπεφτε τὸ ακοτάδι, ἀμέτρητες κωλοφωτιές φωσφορίζαν γύρω: 16) φρ. πέφτει ἡ μέρα ἐρχεται πρὸς τὴν δύσιν τῆς: 17) λαγχάνω, περιέρχεται εἰς τὴν κατοχὴν τινος διὰ κλήρου: Παλαμ. Δωδ. Γύφτ. 145,20 καὶ σ' ἐμένα τοῦ βιολιῦ του πέφτει ὁ ἑθναυρὸς, - τοῦ ἔπεσε ὁ πρώτος ἀριθμὸς τοῦ ἑθνικοῦ λαχείου, - μάς ἔπεσε στὴ λοταρία τ' ἀρνί: 18) ἐπὶ ποσοῦ διανεμητέου μεταξὺ πολλῶν δικαιούχων, ἀνολογῶ, ἐπιδικάζομαι: θέλω νὰ ξέρω τί μοῦ πέφτει στὸ μερτικό μου, - γιὰ πέφτουνε στὸν καθένα μας: 19) μτφ. φρ. πολὺ ἢ βαρὺ σοῦ πέφτει εἶναι δυσανάλογον πρὸς σὲ ἢ τὰς δυνάμεις σου: 20) δὲν σοῦ πέφτει λόγος δὲν ἔχεις δικαίωμα τὸ ὁμιλεῖς: 21) ἐπιδίδομαι μετὰ ζήλου, ἀφοσιούμαι, παραδίδομαι εἰς τὴν ὀλοφύχως: πέφτω στὰ χαρτιά - στὰ γλέντια - στὶς γυναικείες: 22) ὁμ. φρ. πέφτω με τὰ μούτρα: 23) πέφτω ἢ τὸ ρίχνω στὸν ὕπνο κοιμῶμαι πολλὰς ὥρας πέρα τοῦ δόντου: 24) ἐλαττοῦμαι, ὀλιγοστεῖω, ἐξασθενίζω: ἔπεσε λίγο τὸ κρῦο - ὁ πυρετὸς τοῦ ἀρρώστου: 25) ἐπὶ ἀνέμου ἢ τρικυμίας, κοπάω: ἄρχισε νὰ πέφτῃ ὁ ἀέρας, - πρὸς τὸ πρωτὶ ἔπεσε ἡ φουρτούνα: 26) ἐπὶ ἀνθρώπου, γίνομαι κἀσχικός, ἀδυνατίζω ἰδὼν ἀσθενείας ἢ γηρατειῶν: ὁ καημένος ὁ πατέρας ἔπεσε πολὺ τὸν τελευταῖον καιρῶ: 27) κ. ἐπὶ τοῦ ἠθικοῦ τινος: Ὑστερ' ἀπ' τὴ συμφορὰ ποῦ τοὺς βρῆκε ἔπεσε πολὺ τὸ ἠθικό τους: κ. παθ.: τὸ ἠθικό τους ἦταν τότε πολὺ πεσμένο, κι ὄμως βγῆκαν ἀπ' τὴ δύσκολα κατάσταση: 28) φρ. πέφτουν τὰ φτερά μου ἀπόλλυμαι, χάνω τὴν προτέραν μου δύναμιν ἢ αἰγλήν, καταστρέφομαι, ξεπέφτω: 29) πέφτει ἡ μῦτη μου ταπεινούμαι, ἀποβάλλω τὴν ἀγερωχίαν μου: 30) πέφτουν τὰ μούτρα μου κατασχίζομαι: μόλις τὸν ἀντίκρυσε, πέσανε τὰ μούτρα τῆς: 31) πέφτουν τὰ φόντα μου πίπτουν τὰ χρεῶγράφα μου, ὁθ. μτφ. χάνω τὸ πρῶτον κύρος μου: 32) ἐπὶ τιμῶν ἢ νομισμάτων, ὑποτιμῶμαι: ὄλα καὶ πέφτει ἡ λιρέττα, - ἔπεσε ἡ τιμὴ τοῦ σιταριοῦ - τοῦ καφέ - τοῦ λαδιοῦ, - πέσανε τὰ χρεῶγράφα κι ἔπαθε νίλες: 33) εἰδ. ἐπὶ σπινθηκοῦ ἔργου, ἀποτυγχάνω, παύω νὰ παίζωμαι: ἔπεσε γρήγορα ἡ κωμῶδία: 34) ἐκπίπτω τῆς ἀρχῆς δι' ἀνατροπῆς ἢ παραιτοῦμαι ἀπὸ τινος: τὸ συμβούλιο ἔπειτα ἀπὸ τὸ σκάνδαλο ἔπεσε, - θὰ πέσῃ ἡ κυβέρνησις: 35) φρ. πέφτω ἀπ' τὴ στὰ μάτια κάποιου ἐκπίπτω τῆς ὑπολήψεώς τινος, παύω νὰ χαίρω τῆς ἐκτιμήσεως: 36) ἐπὶ πόλεων καὶ ὄχυρων, ὀλισκομαι, κυριεύομαι, παραδίδομαι: Παλαμ. Δωδ. Γύφτ. 136,7 μέσ' οἱςται πεινήμενες χῶρες, χῶρα παιναιμένη, θὰ ῥθῃ κι ἡ ὥρα καὶ θὰ πέσῃ: 37) μτφ. κ. ἐπὶ γυναικῶν, αἰτιως εἶναι ὀλοει εὐάλωτοι: αὐτὴ εὐκόλα θὰ πέσῃ, ἂν εἶναι ἐξυπνος καὶ βάλῃ ἂ ἐνέργεια τὰ λεφτὰ του: 38) ἐπὶ τικταμένου ποιδός, ἀποσπῶμαι τὸν μητρικὸν κόλπον, γεννώμαι: τὸ πρωτὶ τὴν πιάσανε οἱ πόνοι καὶ τὸ βράδου τῆς ἔπεσε τὸ παιδί: 39) κ. ἐπὶ ἀποβολῆς: σηκωσε βάρος καὶ τῆς ἔπεσε τὸ παιδί στοὺς ἐφτά μήνας: 40) ἐπὶ τῶν ὄρχων, ὕψισταμαι, παθαίνω πτώσων αὐτῶν: 41) ἐπὶ πλοίων, πέφτω ἔξω ἀποκλίνω ἀπὸ τῆς πλεύσεως αὐτομάτως ἢ παρὰ τοὺς χειρισμούς τοῦ ὀλικίζοντος, ἐξοκέλω, προσαρτάω, πρβλ. ἐνεργ. ρίχνω ἔξω: 42) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀποτυγχάνω εἰς τοὺς ὑπολογισμούς μου, κακῶς ὀλογιζῶ, ἀτύχῳ ἢ ἀστυχῶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου ἢ τὰς κρίσεις μου περὶ τινος, γιλέμαι: ἂν φαντάζεσαι αὐτὰ, πέφτεις ἔξω, - τῆρα ποῦ ἔπεσε ἔξω

και δέν με φτάνουν τά λεφτά, τί θέλετε νά κάνω ; **31)** επί πλοίων, πέφτω δίπλα πλευρίζω, παραβάλλω. || μτφ. επί ανθρώπων, πλησιάζω πνά έπιτηδείως, όπως έπιτύχω τί παρ' αυτού : του 'πεσε δίπλα και φαίνεται πώς θά τον τυλίξη' || όμ. του 'πεσε από κοντά τον στενοχωρεί όπως έπιτύχη τί παρ' αυτού'. **32)** πέφτω άπάνω προσκρούει επί τιος, τρακάρω. τó καρδί έπεσε άπάνω σε μία βάρκα και την έκανε θρούφαλα. **33)** φρ. πέφτουν ταυφεία ή τουφεκίες ρίπτονται ή ακούονται τυφεκιοβολισμοί : Πολίτ. Έκλ.Τραγ.12,13 άχός βαρύς άκούεται, πολλά τουφεκία πέφτουν. || όμ. πέφτουν πιστολιές - κανονιές ρίπτονται ή ακούονται πιστολισμοί - κανονιοβολισμοί. || πέφτει ξύλο ή πέφτουν ξυλιές επί ξυλοδαρμού, επί συμπλοκής διά ξύλων. || πέφτουν καρεκλιές - γραδιές ή πέφτει γραδιό ή γίνεται συμπλοκή διά καρεκλών ή γραδών. **34)** επί γεγονότων ή έορτών, συμβαίνει, συμπίπτει ες ώρισμένη χρονολογία : ποιά μέρα πέφτει ή γιορτή σου ; του 'Αη Φιργιωύ έπεσε φέτος πρό του Πάσχα'. **35)** κ. επί τόπων ή χωρών, έν φρ. κατά που πέφτει ; που κείται, που εύρίσκεται ; : κατά που πέφτει ή Θήβα ; - ή ανατολή. **πη** άσπίς έπ. γ' πληθ. του παρακ. του ρ. φύω.

πεφυγγών αίολ τ. μτχ. παρακ. του ρ. φεύγω βλ. άντί πεφυγγός : 'Ακκ.147.

πεφυζότες έπ. τ. μτχ. παρακ. κτ. πληθ. του ρ. φεύγω άντί πεφυγότες.

πεφυκότες ίεκ μτχ. παρακ. του φύω) έπίρρ. κατά φύση, φύσει, φυσικός, άντιθ. πεπλασμένως : 'Αριστλ.Ρητ.1404b,19 δετ . . μη δοκειν λέγειν πεπλασμένως, αλλά πεφυκότες.

πεφύκω έπ. ίένεστ. έκ του παρακ. πέφυκαί φύω βλ. : 'Ησιόδ. Έργ.149 χείρες άσπτοι έξ ώμων έπέφυκον επί στιβαροίσι μέλεσσι, αút.Θ.152.

πεφυλαγμένως ίεκ μτχ. παθ. παρακ. του φυλάσσω) έπίρρ. μετά προφυλάξεως, προσεκτικώς : Ξεν.Άν.2,4,24 δίδειαν τον γέφυραν . . ως όλόν τε μάλιστα πεφυλαγμένως, αút.'Ινπ.6,2, Αίν.Τακτ.15,7, Δημ.83, Πλούτ.'Οθ.7, Λουκ.Φιλοφ.6 κατά μάλα πεφυλαγμένως μη φασίμασι των ποδών αυτού. || φρ. πρός τί πεφυλαγμένως έχω είμαι έναντι τιος πράγμ. ή γεγονότος προσεκτικώς : 'Ισοκρ.8,79 πεφυλαγμένως έχειν πρός τι.

πεφυρμένως ίεκ μτχ. παθ. παρακ. του φύρω) έπίρρ. μτγν. κ. μσν. άναμείξ, άναμεμιγμένως, άνευ διακρίσεως : Διοτογ.π.Στοβ.4,1,133, Μάρκ.Αύρ.2,11 ίνα τά αγαθά και τά κακά . . τοίς τε αγαθοίς . . και τοίς κακοίς πεφυρμένως συμβαίη, Καντακουξ.'Ιστ.2,427,10 άτάκτως και πεφυρμένως.

πεφυσιαμένως ίεκ μτχ. παθ. παρακ. του φυσώ) έπίρρ. μτγν. πεφυσιαμένως, μετ' ολήσεως, υπερηφάνως : Πολυδ.9,147.

πεφυσιωμένος-η-ον (μτχ. παρακ. του φυσιούμαι νεώτ. ό πλήρης ολήσεως, οίληματίας, άλαζών.

πεφυσός-υτα ός έπ τ. μτχ. παρακ. του ρ. φύω.

πέχαρι 'Αμερίας π.'Ησ. «έλαφος».

πεγλιθάνης (ό) δημ., θηλ. -ιασα, ό. προφ. του μηεγλιθάνης βλλ.

πεφίην ίή νεώτ. ζύμμα του ζύματικού ύγρου, τó ένεργούον, ή βοηθεία του ύδροχωρικού όξέος, τήν πεφίν των λευκωμάτων.

πεφινωπητή ίή νεώτ. ή έκ των λευκωμάτων διά τής επιδράσεως τής πεφίνης παραγομένη πεπη ή πεπτόνη.

πέφισ-εως ίή (πέσσω) κ. μσν. κ. νεώτ. τó πεποιένει, ώριμαίνεις ή μεταβολή τιος διά τής θερμότητος : 'Αριστλ.Μετ.379b,18, αút.Ζ 775a,17 ή γάρ διάκρισις πέφισ έστί' πέπει δ' ή θερμότης' εύπεπτον δε τó θερμότερον, αút.Πρ.907a,18 **2)** επί καρπών, πέναςσι καρπού' αút.Μετ.380a,11

κνέπανός έστι πέφισ τις : Θεόφρ.Φ1,1,122, αút.5,1,3 **3)** μαγειρευσις τής τροφής δι' έψήσεως και όπησεως : 'Αριστλ.Μετ.380b,13, αút.381a,23, ΠΔ'Ωσ.7,4 κλίβανος καιόμενος επί κείνι κατακαύματος άπό τής φλογός. **4)** επί οίνου, ζύμωσις, βράσιμο : Πλούτ.'Ηθ.656A. **5)** κ. νεώτ. ή έν τώ πεπτικώ σωλήνη καταργασία των τροφών πρός μετασχηματισμόν αυτών εις χρησίμους διά τήν ύπαρξιν του ζώντος οργανισμού ούσιαις : 'Αριστλ.Μετ.381b,7, αút.ΖΜ 650b,4 αútη μεν ουδέμιαις ατρία πέφειω, άλλ' εύπεφίας μάλλον, 'Αγοθρχ.77, Γαλ.Φυσ.Δυν.1,10 τά τής πέφειωσ όργανα, Πορφ. Άποχ.1,45 πέφισ και άνάδοσις. **6)** μάλαξις, μαλακύνσις, πράσινοις των όρισμένων χυμών, ώριμασμα, γίνωμα δι' έκκρίσεως : 'Ινπ.'Αρχ.'Ιητρ.18, Πλούτ.'Ηθ.102A άλλ' έώσι τó βαρόνον τής φλεγμονής. αútό δι' έαυτού λαβειν πέφιν'. **7)** ή έξ ώριμάνσεως έκκρισις, ως λειτουργία του ζωϊκού οργανισμού : 'Αριστλ.ΖΓ 719b,2 πρός τε σωτηρίαν και προς τήν του σπέρματος πέφιν' || κ. επί γλάκτος : αút.776b,35.

πεώδη-ους-ες μτγν. ό έχων μέγα και έξωγκωμένον πέος : Λουκ.Λεξιφ.12 άναφλώντα και βλιμάζοντα ήν τινα πεώδη . . ασθηταί ;

πη έπίρρ. 'Επιγρ. που, κάπου, όπουόηποτε : 'Επιγρ. Κυρήνης άλάη πη'. **2)** ώς έρωτημ. μύρρ. έν πλαγίως έρωτήσσειν έν τώ τ. ής που : 'Επιγρ.'Επιξεφ. Λοκρών Ισατι πη έστι.

πη έγκλιτ. μόρ., ίων, κρ, δωρ. πα. τοπικός επί κινήσεως εις τί μέρος, εις τινα τόπον, πρός τί μέρος : 'Ιλ.Ζ 378, αút.383 ουτε ηη έξ γαλόων, ουτ' εινατέρων ευπέπλων, ουτ' έξ 'Αθηναιής έξοίχεται, 'Οδ.8,127, αút.Γ.251' || κ. μτ. γενικ. : 'Ιλ.Γ 400 ή ηή με . . κολών . . άξεισι (θά με φέρησ εις τινα πόλιν;)'. **2)** που, κάπου, όπουόηποτε : 'Οδ. Χ 25 ουδέ ηη όσιπις ένν ουδ' άλικμον έχγος έλέσθαι, Θουκλ.49 έπ ηη πιζόντιο, Ξεν.Έλλ.5,25 πεαόντος ηη του τέλους, Θεόκρ.17,120 άέρι πα κρύπεται, όθεν πάλιν ουκέτι νόστος ίζγρ.πή'. || αúté ηη άλλη ουτε άλλου πουθενά : 'Οδ.Χ 140 αúté ηη άλλη τεύχρα καθέσθην 'Οδυσσεύς και φαίδιμος υιός'. || ηή μεν . . ηή δε . . έσέ που μεν . . που δε : Πλούτ.Καίσ.25 και ηή μεν άτέκματροι βάθει χιόνος άτραποι, ηή δε δι' έλών . . ασάφεια πολλή πορείαι. **3)** ηή μεν . . ηή δε έν μέρει μεν . . έν μέρει δε . . , άφ' ένός μεν . . άφ' έτέρου δε . . , τó μεν . . τó δε . . : Ξεν.Άν.3,1,12 και τó όναρ ηή μεν έκρινεν αγαθόν . . , ηή δε και έφοβείτο. || ηή μεν . . έστι δ' ότε ότε μεν . . , ένίοτε δε : Πλούτ. Άκκ.6 ηή μεν εκράτει του 'Αλκιδιάδου . . έστι δ' ότε και τάς κόλαξας. **4)** τροπικώς, κατά τινα τρόπον, άλλως πώς : αút.Κρότ. 427B ή έχεισι ηη άλλη κάλλιον λέγειν, αút.Συμπ. 189C. || εί ηη ένν κατά τινα τρόπον : αút.Πρωτ. 355A ει ηη έχετε άλλο τι φάναί είναι αγαθόν

|| μη ηη μήπως κατά τινα τρόπον, κάπως : αút. Σοφ.242C μη ηη τεταραγμένοί μεν ώμεν περι ταύτα. || ή ηα μήπως τώ όντι : Θεόκρ.4,3 ή ή μεν κρούδδαν τά ποθέσειεν πάσαι άμέλαγες, αút.7,149, αút.151' || μάλιστα κη κάπως περι-

που, κατά προσέγγισιν : 'Ηρ.2,75 ἐστι δὲ χώρος τῆς Ἀραβίης κατά Βουτουὸν πόλιν μάλιστα κη κείμενος, αὐτ.4,86' || ἐν χρ. κ. πρὸς περιορισμὸν τῆς δυνάμεως, πρὸς μετριασμόν ὑπερθετικῶν : Πλάτ.Τιμ.51B πῆ δ' ἄν τις ὀρθότατα λέγοι [δ.γρ. τῆδ], Ἀριστ.Α.Πρ.49a,8' 5) πῆ ἐρωτημ. μόρ., ἰων. κῆ, δωρ. πῆ τοπικῶς, εἰς ποῖον τόπον, σὲ ποῖο μέρος, ποῦ; : 'Ἰλ Ζ 377 πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη Λευκώκλεος ἐκ μεγάροιο', αὐτ.Θ 229, Αἰσχ.Χο 409 πῆ τίς τράποιε' ἄν, ὦ Ζεῦ; Πλάτ. Πολιτ.258E' || σπαν. μτ. τινος ἄ. μορ. ἢ συνδ., ὡς πῆ δῆ; ποῦ λοιπόν; : 'Ἰλ.Ε 472 Ἔκτορ, πῆ δῆ τοὶ μένος οἴχεται, δ πρὶν ἔξασκες', αὐτ.Ω 201' || ὁμ. κ. πῆ γάρ; διότι ποῦ, σὲ ποῖο μέρος : 'Ὀδ. Ο 509 πῆ γάρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω; || σπανιωτ. ἐν τῇ αὐτῇ ἀκριδῶς σημ. τοῦ ποῦ βλ.λ. : 'Ἰλ.Ν 307 πῆ τ' ἄρ μέμονας καταδῶναι ὄμιλον; Σοφ.Αἰ. 912 πῆ πῆ κείται δ' δυστράπελος, δυσάνυμος Αἴας', Εὐρ.Ἐκ.1056' || ἐν χρ. κ. ἐν πλ.αγ. ἐρωτ. : Ξεν.Ἑλλ.2,4,31 σκοπῶν πῆ εὐαποτειχιστότατος εἶη ὁ Πειραιεύς' || κ. μτ. γενικ. : 'Ηρ.5,73 κῆ γῆς οἰκήμενοι δεοτάτο Πελοπόννησος σύμμαχοι γενέσθαι' . ὁ) ἐπὶ τρόπου, τίνι τρόπῳ; κατά ποῖον τρόπον; πῶς; : 'Ὀδ.Μ 287 πῆ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὸν ὄλεθρον, Πλάτ.Φαιδ.76B, αὐτ.Πρωτ.353C πονηρὰ δὲ αὐτὰ πῆ φαστέ εἶναι; || πῆ δῆ; πῶς λοιπόν; πῶς, παροκαλῶ; : Πλάτ.Πολ.3761' πῆ δῆ; 'Ἡ, ἦν δ' ἐγώ, θῆιν οὐδενί ἄλλω φιλῶν καὶ ἐχθρῶν διακρίνει' || πῆ δῆ οὐν ποτε; πῶς ὄρα γε; πῶς ἐπὶ τέλους; αὐτ.Νομ.694C πῆ δῆ οὐν ποτε ἀπέλωτο ἐπὶ Καμβύσῳ καὶ Πάλιν. ἀώθη; || πῆ μάλιστα; πῶς ἀκριδῶς; : αὐτ.Πολ.537E || σπαν. ἐν συνεμφ. μτ. τοῦ πῶς; αὐτ.Νομ.696B πῶς οὐν καὶ πῆ διώλετο; || κ. ἐν πλ.αγ. ἐρωτ. : 'Ηρ.8,67 ἔκαρσάδδον τὸν πόλεμον κῆ ἀποδήσεται, Ξεν.Ἰέρ.1,2 εἰδέναι σε μάλλον ἐμοῦ πῆ διαφέρει δ' τυραννικῶς τε καὶ ὀιδιωτικῶς βίος, αὐτ. ΚΤ1,6,14, Δρμ.844, Πολύδ.11,2,6 πῆ καὶ τὶ πρακτικὸν ἑκάστοις' 7) πρὸς τί, διατί, πρὸς τίνα σκοπὸν; : 'Ἰλ.Κ 385 πῆ δ' οὐτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἶος, αὐτ.Ρ 219, 'Ὀδ.Β 364.

πηγάδα ἰή| ἡμ. πλατύ, μέγα φρέαρ, πηγᾶδι, ἐξ οὗ ἢ ἀντήσις γίνεται κυρίως διὰ μηχανήματος, πρὸς ἀρδευσιν κτήματος ἢ ὑδρευσιν.

πηγάδας ἰο| ἡμ. ὁ ὄρυσσαν φρέατος, ὁ ἐπαγγελλιατικῶς φρεωρύχος, φρεορύκτης.

πηγάδησιος α-ο ἡμ. ὁ φρεατίσιος, κτ. ἀντιδιαστολῆν πρὸς τὸ βρυσήσιος : νερὸ πηγᾶδησιο.

πηγάδιον (ἰο|) μτγν. κ. νεώτ., μον. πηγᾶδιον, ἡμ. πηγᾶδι| πηγῆδιον, μικρὰ πηγῆ | Μόσχ.1 3037A **πηγάδιον** πάμυ μικρόν' 2) φρέαρ : 'Ηρωδιαν. Ἐπιμ.143, Πρόδρομ.2,325 ἀμὴ λαλῶ καὶ λέγουιν με περλάει στὸ πηγᾶδιον, Ἐρωτῶν.κ.1,222 μέσ' στὸ πηγᾶδι κάρθουνα κανεῖς μὴν πᾶ γυρεῦνη, Ἀραβ. Μυθ.Χαλ.1,82, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.151,10 ξεντύθη ὁ νιός, ξεζώσθηκε καὶ στὸ πηγᾶδι ἐμπηκε, Παπαδ. Χριστ.Τεμπ.106, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 50,26 πυκνόφυλλ' ἦταν καρυδιὰ κοντά στ' ἀπλήχωρον πηγᾶδι, Παλαμ.Δωδ.Γύφωτ.43, Πορφύρ.Σκ.94,5' 3) ἡμ. ἢ ἀπότομος παρῳασία, ὁμογενὴ ἀισθητὴ διαφορά βᾶθους τοῦ θαλασσίου βυθοῦ, περιορισμένη δὲ εἰς μικρὸν ἔκτασιν.

πηγάδονερο ἰο| ἡμ. φρεάτιον νερῶν, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ πηγᾶσιον.

πηγάδονετρα ἰή| ἡμ. λίθινον περιστόμιον φρέατος.

πηγάδοτομος η-ο ἡμ. ὁ ἔχων στόμιον ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ φρεάτος, ὁθ. μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἔχων μέγα στόμα.

πηγάδοχορτο (ἰο|) ἡμ. τὸ φυτὸν ἀδιαντὸν τὸ κοινὸν ἢ καλλίτριχον ἢ ἀδιαντὸν ἢ κόμη τῆς Ἀφροδίτης, ἄ. πολυτριχ.

πηγάζω ἰηγῆ| μτγν., μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ρεόντων ὑδάτων καὶ γενικώτερον ὑγρῶν, ρευστῶν, ἀναδρώω, ἀναβλύζω, πλῶω; Δαμόχ.ΑΠλ.4,310 **πηγάζει** τὸ διαυγεῖς ἐν ὄμμασι' 2) μτγν. παρῳάω τὴν ρευστῶν, ἀναβλύζω : Φιλ.1,31 **πηγάζοντες** μαστοί, αὐτ.2,324 **φλέβες πηγάζουσαι** || κ. μτ. αἰγ. συστούου; Ἀντιφιλ.ΑΠ 9,404 **νάμα μέλισσα πηγάζει**, Ἡράκλειτ. Ἀλληγ.9 **πηγάζειν** ῥεῖθρα' || μον. κ. ἐπὶ δόρατος : Μηναι.12,4 Ὀρθρ.ῶδ.8 ἐφλογὸς τὸς ὀσίοις ὀρθρῶσιν ἐπήγαμας' 3) νεώτ. ἐπὶ ρεόντων ὑδάτων, ἔχω τὰς πηγὰς μου; ὁ Νεῖλος **πηγάζει** ἐκ τῶν Ἀβυσσηνιακῶν ὀρέων' 4) μτγν. γεν. παρῳάω, δημιουργοῦ; ἰβρόκλ.Κρατ 52P Ἰζούσι πηγάζει ζῶην νοεράν' 5) μτγν. ἐνεργῶ, κάμνω ὥστε νὰ ἀναβλύσω; Βασ.520 **βάδω πέτρην πηγάζας** 6) ὁμ. μτγν. ὑγραίνω, βρεῖχω; αὐτ. τὸ ἔδαφος δάκρυμα πηγάζειν 7) νεώτ. μτφ. προέρχομαι, κατάγομαι ὡς ἀπὸ πηγῆς, ἔχω τὴν ὄρχην μου, ἐκαπορεύομαι, ἀποορρέω; πάσαι αἱ ἐξουσίαι ἐπήγαζον ἐκ τοῦ λαοῦ

πηγαῖμος ἰο| ἡμ. κ. παγεμόσις, κ. παμηός ἢ προῆξις καὶ τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πηγαιῖν, μετάβασις; τὸν ἀντάμωσα στὸν πηγαιμό.

πηγαῖνοιλία (ἰο,ἰα) ἡμ. συχὴ, ἐπανειλημμένη μετάβασις καὶ ἐπάνοδος.

πηγαῖνοερχάματα (ἰα) ἡμ. πηγαινοερχομός βλ.λ.

πηγαῖνοερχομαι μον., ἡμ. συχνάκις πηγᾶνω καὶ ἐρχομαι, μεταβαίνω καὶ ἐπιστρέφω ἐπανειλημμένως; Καισάρ.Διαν.ἐν Σάθ.3,59 ἐπιερισπαύσαν οἱ ἀνθρώποι . πηγαινοερχόμενοι ἀπὸ τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλο μέρος.

πηγαῖνοερχομός ἰο| ἡμ. ἡ ῥαῖξις τοῦ πηγαινοερχομαι, συχὴν μετάβασις καὶ ἐπιστροφή.

πηγαῖνω μον. κ. ἡμ. κ. πα|γαῖνω κ. κτ. συγκ. πά(γ)ω, παρ. (ἐ)πά(γ)αινο κ. (ἐ)πά(γ)ω, ὄορ.(ἐ)πῆ(γ)ω, μτχ. παθ. παρ.κ. πηγαινοερχομαι, κ. παγ-, πορευομαι, μεταβαίνω που : Διαν.Ἀκρ.714 **διά** νὰ μὲ ἐπάφωσι νὰ πάγω πρὸς ἐκείνην, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ. 55,8 **κὶ ὄλοεξοπίσω** πάγαμεν ἡ δᾶλια τοῦ ἡμ. νουῖα, Σολωμ.Λάμπερ.172 **πηγαῖνω** ἐκεῖ ποῦ νὰ φηλὸ κυναρίσει, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 11,6 **καὶ πῆγα ἐγὼ** στά χαμηλά ἐκεῖ πέρο, Γρυσ.Συ.Τεμπ.21,7 παροίμ. πῆγε γιὰ μαλλὶ καὶ ἤρθε κουρμπόνην ἰεπὶ τῶν παθόντων ἀντίθετα ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐπεδύκων, ὁμ. Γιάννης πῆγες, Γιάννης ἤρθεσι ἰεπὶ ὀδιορθῶτων ἢ ματαίως κοπιᾶσάντων, ὁμ. πῆγε γιὰ μαμμὶ καὶ ἐκάτσε γιὰ λεχῶνα ἰεπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν χρονίζοντων εἰς τὴν ἐργον, ὁμ. ὅταν πῆγαμεν ἐσὺ, ἐγὼ γύριζα ἰεπὶ ἐπιδεικνυμένων εἰδημοσύνην ἢ ἐμπειρίαν ἢ πονηρευομένων, ὡς ἀπάντησις διδομένη ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν γίνεται ἡ ἐπίδειξις ἢ ἡ πονηρία, ὁμ. δὲν ἔξερει ποῦ πᾶν τὰ τέσσαρα ἰεπὶ παντελῶς ἀνιδεοῦ πράγματός τιος! 2) συχνά-ζω που, φοιτῶ; δὲν πάει στὰ καφενεῖα - στὸ θέατρον - ἔχει ἓνα χρόνον ὁ μικρός ποῦ πάει στὸ σχολεῖο; 3) βαδίζω ὁδόν, ἀκολουθεῖς ὁδόν; δὲν πάτε καλά, νὰ πάρετε τὸν ἄλλο ὁδόν, ὁ πάω καλά γιὰ τὴ Θῆβα; 4) πηγᾶνω ἢ πάω μπρὸς τῆς μπροστά) ποικωρῶ, προηγοῦμαι, ἀντίθ. μένω πίσω : οἱ ἀρχηγοὶ πάντα πηγᾶνον μπροστά' 5) μτφ. προάγομαι, προκόπτω, προοδεύω : ἔχει γερὰ ἐφόδια, καὶ θὰ πᾶει σίγουρα ἔμπροσ; 6) ὁπομακρύνομαι, ἀπέρχομαι, φεύγω; Διήγ. Ἀχιλλ.656 τὸ δὲ φουστόν τὸ πολλὸν ὄρισε νὰ πηγᾶίνω, - καιρὸς νὰ πηγᾶίνουμε, - πῆγαίνε ἢ πάγαίνε ἀπὸ δῶ ἰφρυγε, φεύγω, ἔξεκομιάσου' || ἀπὸ δῶ πᾶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ διαφυγόντων διὰ παντός' || φρ. πηγᾶνω καὶ ἐρχομαι πηγαινοερχομαι βλ.λ., φεύγω, μεταβαίνω καὶ ἐπιστρέφω; δὲν ξέρω τί συμβαίνει, πάει καὶ ἔρχεται μιά ὥρα τώρα' || φρ. αὐτὸ πάει καὶ ἔρχεται εἶναι ὁπωσδήποτε ἀνεκτόν,

ταιριάζει κάπως: || φρ. πάει στο καλό ανε-
χώρησε επί αιτίσις οίωνοις: ἄς πάη στὴν εὐχὴ
τῆς Παναγίας ἄς πορευθῆ εἰς ὁδὸν ἠυλογημένην
|| **πήγαινε** **στό** **καλό** **ἔ** **εὐφρη**, **ξεφορτώσου** **με**!
7) ἐπὶ πληρώσεως ἢ κενώσεως ἀγγέλων, ἐξικνο-
μαι, φθάνω: **τὸ** **νερό** **πήγε** **ὡς** **τὴ** **μέση** **ἰά**, **συν-**
ῆθέστ, **ἔφθασε**! || κ. μτβ. **πήγαινε** **τὸ** **μου-**
κάλι **κάτω** **ἀπὸ** **τῆ** **μέση**! 8) ἀγώ, κατευθύνω,
ὁδηγῶ, φέρω πνύ που: **τὸν** **πήγα** **στὸ** **γιατρό** **νά**
κοιταχτῆ, - **πήγαινε** **τὸ** **γράμμα** **στό** **ταχυδρομείο**,
- **τὴν** **πάει** **παντοῦ**, - **τὸν** **πήγαινε** **μέσα** - **στό** **τμήμα**
(τὸν **ὠδήγησαν** **εἰς** **τὸ** **ἀστυνομικὸν** **κατάστημα**!
|| **τὸν** **πήγα** **στὴν** **ἀστυνομία** **τὸν** **κατήγγειλα** **εἰς**
τὰς **ἀστυνομικὰς** **ἀρχάς**: || **ἀρά** **νά** **σέ** **πᾶν** **οἱ**
τέσσαρες! εἶθε **νά** **σέ** **κηδεύσω**, **νά** **ἀποθάνω**!
9) ἐνάγω τινά, τὸν καταγγέλλω: **τὸν** **πήγε** **στά**
δικαστήρια **γιὰ** **τὸ** **τίποτα**! || ἀμτβ. **κατα-**
φεύγω, **ἀναφέρωμαι**: **θὰ** **πάω** **στά** **δικαστήρια**
γιὰ **νά** **λύσω** **τὴς** **διαφορῆς** **μαῦ**! 10) πηγαινω
μέ **κάποιον** **συναναστέρομαι**, **κάνω** **παρέα** **κά-**
ποιον: **παροιμ.** **πές** **μου** **μέ** **ποῖόν** **πᾶς**, **νά** **σοῦ** **πῶ**
ποῖὰς **εἶσαι** [πρβλ. ὁμιλία **κακαὶ** **φθεῖρουσιν** **ἤθη**
χρηστά!] 11) διάγω, ζῶ, περνώ: 'Ερωτόκρ.1,2
π' ὠρες **φιλὰ** **οἱ** **ὠρες** **στά** **βάθη** **πηλίου**, - **κα-**
θὴς **πάει**, **θὰ** **χ** **κακὰ** **γεράματα**, - **ὅπως** **πάμε**, **θὰ**
χαῦμα **κακὰ** **ξεμπερδέματα**! 12) εὐρίσκομαι,
εἶμαι εἰς τινα κατάστασιν: 'Ερωτόκρ.1,628 **ἀνε-**
γρικὰ **λαδωματιὰ**, **πῶς** **βρίσκειται**, **πῶς** **πηγαίνει**,
- **πῶς** **πάει** **τώρα** **ἡ** **ὕγεια**!; - **πῶς** **πᾶνε** **τὰ** **κέφια**!;
- **πῶς** **πάει** **ὁ** **ἐρρωώσται**! 13) βραινω, ἐξέλις-
σομαι: ἡ ὑπόθεσις, **πού** **ἔξερε**, **πηγαίνει** **πολύ**
καλὰ, - **πᾶνε** **ἀσχημα** **ὁ** **δουλειῆς** **του** - **τὰ** **οἰκο-**
νομικὰ **του**! || ἐπὶ ἀσθενοῦς, **πάω** **καλύτερα**
βραίνει **ἡ** **ὕγεια** **μου** **ἐπὶ** **τὰ** **βελτίω**! || μτφ. φρ.
δὲν **τὰ** **πάει** **καλὰ** **μέ** **τῆ** **γυναικί** **του** **ἰα**! **σχέσεις**
του **μετὰ** **τῆς** **συζύγου** **του** **δὲν** **βαίνουν** **ὁμαλῶς**,
δὲν **δίνει** **μετ'** **αὐτῆς** **ἐν** **ὁμοίῳ**! 14) λειτουρ-
γῶ, ἰδ. ἐπὶ ὠρολογίου: **τώρα** **τελευταία** **δὲν**
πάει **καὶ** **τόσο** **καλὰ** **τὸ** **στομάχι** **μου**, - **τὸ** **βροδί**
σας **δὲν** **πάει** **ὡσπὸς**! 15) καταλήγω, κατανῶ,
φτάνω: **πού** **θὰ** **πάη** **αὐτὴ** **ἡ** **κατάστασις**, - **ἡ**
ὑπόθεσις **πήγε** **στά** **δικαστήρια**! || ἐπὶ χρο-
νογράφου ἢ συναλλάγματος, **φθάνω** **εἰς** **τὸ** **ὄριον** **δι-**
στηρίσεως: **πού** **πήγαινε** **σήμερα** **ἡ** **λίρα** - **τὸ** **δολ-**
λάρια - **τὰ** **χρεόγραφα**! 16) πηγαινω **νά**...
φθάνω **εἰς** **τὸ** **σημεῖον**, **κινδυνεύω** **νά**...: **πάει** **νά**
τρέλλαθῶ **ἀπὸ** **τὸν** **πόνα** - **νά** **πεθάνῃ** **ἀπ'** **τὸ** **κα-**
κό **του**! 17) σκέπτομαι, διανοοῦμαι, σκοπεύω:
πάω **νά** **τοῦ** **πῶ** **κάτι**, **μὰ** **πάλη** **ντριεῖμαι**, - **καί**
κεῖ **πού** **πήγαινε** **νά** **φρονιμῆφ**, **ὁ** **παλιὸ** **φίλοι**
τὸν **ξανάρπαξαν**! 18) **πάω** **γιὰ** **ἐπιδιώκω** **τὴν**
ἐπιτεῦξιν **σκοποῦ** **τινος** **ἢ** **τὴν** **ἐπιτέλεσιν** **ἔργου** **τι-**
νὸς **ἢ** **νά** **γίνω** **τι**: **πάει** **γιὰ** **ὑπουργὸς** - **γιὰ** **γα-**
μπρὸς - **γιὰ** **βουλευτὴς**, - **πηγαίνου** **γιὰ** **μεγάλες**
μπαζες! 19) ὡς τριτοπρόσ. ἀρμῶζει, προσή-
κει, ταιριάζει: **δὲν** **σοῦ** **πᾶνε** **τὰ** **κόκκινα** - **τὰ**
σκοῦρα, - **δὲν** **σοῦ** **πάει** **νά** **κάνω** **τὸν** **μάγκα**, -
δὲν **πάει** **νά** **μιλᾶς** **ἔτσι**! 20) παρέρχομαι, δὲν
ὑπάρχω πλεόν, περνώ: **πᾶνε** **τρία** **χρόνια** **πού**
παντρεύτηκες, - **πᾶνε** **αὐτὰ** **πού** **ἔξερες**! 21) ἐπὶ
ἀνθρώπων, ἀποθνήσκω, πεθαίνω: **πάει** **ὁ** **καμπέ-**
νὸς **ὁ** **Νίκος**, - **μέσα** **σ'** **ἕνα** **χρόνον** **πᾶνε** **τρεῖς**
ἀπ' **τὸ** **ἴδιο** **αἶμα**! 22) πηγαινω ἢ **πάω** **χαμέ-**
νος **κατεστράφη** **ἢ** **πρόκειται** **νά** **καταστραφῶ**:
πήγε **χαμένος** **μέ** **τὴν** **παντρεία** **πού** **ἔκανε**! || **πάει**
ὁ **κόπος** **μου** **χαμένος** **εἰς** **μάτην** **ἀναλίσκω** **δυνά-**
μεις! 23) **δαπανῶμαι**, **ἀναλίσκομαι**, **ἐξοδεύομαι**,
χρειάζομαι: **μού** **πήγαινε** **πολλὰ** **αὐτὸν** **τὸ** **μῆνα**,
μού **πήγαινε** **πέντε** **χιλιάδες** **στοῦς** **γιατροῦς** **καί**
στά **φάρμακα**, - **γι** **αὐτὴ** **τὴν** **οἰκοδομὴ** **θὰ** **πάη**
πολύ **ταῖσμέν** - **πολλὴ** **πέτρα**! || φρ. **ἄς** **πάη**
καὶ **τὰ** **παλιάρμελο** **ἰ** **ἄς** **ἐκποιήθῃ**, **ὁ** **δ**. **συνεκό**. **ἄς**

γίνῃ τῶν ὄλων δαπάνῃ πρὸς συνέχισιν διασκεδά-
σεως. 24) ἐπὶ εἰδῶν τινῶν χαρτοπαιγίου κ. ἄ.
τυχηρῶν παιγνίων, στοιχηματίζω, ποτάρω βλ.λ.:
πάω **ἕνα** **κατοστάρικα** **στό** **φάνη**! || κ. ἀμτβ. ἐπὶ
τοῦ παιγνίου παστέτα κ. ἄ.: **πάει** **τὸ** **πένη**; ἰδέ-
χεται **νά** **ποτάρω** **εἰς** **τὸ** **πέντε**! || ἐπὶ χαρ-
τοπαικτικῶν παιγνίων, φρ. **πάω** **πᾶσα** **ἀποσύρομαι**,
δὲν **συμμετῶ** **τοῦ** **παιγνιδίου**, **δὲν** **προτείνω** **ἢ** **δὲν**
ἀποδέχομαι **στοίχημα**! 25) ὡς τριτοπρόσ. ἐπὶ
ὥρας ἢ χρόνου, ἐγγίζω, πλησιάζει: **πάει** **μεσομῆ-**
ρι, - **πάει** **ἡ** **ὥρα** **δέκα**! || κ. μτ. **τό** **νά**: **πάει**
νά **γίνῃ** **μεσομῆρι**, - **πάει** **νά** **πιάσῃ** **ζέστη**! || φρ.
πάει **σέ** **μάκρος** **ἢ** **δουλειά** **χρονίζει**! 26) φρ.
πού **θὰ** **μού** **πᾶς**; **δὲν** **θὰ** **μού** **διαφύγῃς**, **δὲν** **θὰ**
μού **ξεφύγῃς** **ὅ** **τι** **καὶ** **ἂν** **κάνω**! 27) φρ. **τοῦ** **ἢ**
τὸν **πήγε** **πέντε** **πέντε** - **ζουμ**! - **ριπιτῖδι**! **ἔδειλι-**
σσε, **κατεφοδῆθη**! 28) **πᾶν**, **τὸ** **γ'** **πρὸς**. **προ-**
τάσσεται **ρ.** **πρὸς** **ἔμφασιν** **αὐτοῦ** **ἰσοδυναμοῦν**
πρὸς **μόριον** **σχετλιαστικόν**: **πάει** **φύγαινε**, - **πάει**,
χάλασε **ὁ** **κόσμος**, - **πάει**, **πέρασε** **κι** **αὐτό**!
29) ρηματ.π. πηγαιμός, παγερός, παμρός.
πηγαίνος-**α**-**ον** κ. μ.σν. κ. νεώτ., ποι. κ.-ος-**ον** [Εὐρ.
'Αлк.99], ὁ ἀπὸ πηγῆς ἄρυσθεῖς, ἀντλοηθεῖς ἢ
ἀντληθεῖς: 'Ἰπν.'Αέρ.8 πηγαία ὕδατα, Αἰσχ.'Αγ.901
πηγαῖον **ρεός**, Εὐρ.'Αлк.99, αὐτ.'Ἠλ.108 **ἀλλ** **εἰσῶρ**
γάρ **τῆνδε** **προσπῶλον** **τινὰ** **πηγαῖον** **ἄχθος** **ἰά-**
γειον **πλήρες** **πηγαῖου** **ὕδατος**, αὐτ.Ρήσ.929 **πη-**
γαῖαι **κόρραι** (αἱ Νύμφαι), Πλάτ.Νόμ.845ε, αὐτ.
Κριτί.113ε **ὕδατα** **μὲν** **διτὰ** **ὑπὸ** **γῆς** **ἂν** **πηγαῖα**
κομῖσας, Πλούτ.'Ἠθ.912Α, Συνέσ.'Ἐπιστ.147,285C
Διον.'Αρεοπ.39' || ὁμ. ἐπὶ ὕδατος, ὁ ρέων, ὁ ἐκ
πηγῆς προερχόμενος, ἀντλῆ, συλλογισμάτος.'Αριστλ.
Μετ.353β,25' 2) **μτγν.** **ἐν** **μτφ.** **χρ.** ὁ ἀνήκων εἰς
τὴν πρώτην πηγὴν, ὁ ἐκ θεοῦ προερχόμενος: **Δα-**
μάσκ. 'Αρχ.96, Διον.'Αρεοπ.39 **τὴν** **πηγαῖαν** **καὶ** **ἀνε-**
κλειπτον **αἴτιαν** **καὶ** **διανομὴν** **τῶν** **ἀγαθοπρεπιῶν**
ἔδρων! 3) **νεώτ.** **μτφ.** ὁ οἰσινῆ ἀπ' εὐθείας ἐκ
τῆς πηγῆς προερχόμενος, σὺθάρμητος: **πηγαῖα**
καὶ **ἀβίστατος** **εἰρηνεῖα**! 4) **τὸ** **οὐδ.** **πηγαῖον** **ὡς**
οὐς, 'Ἠσ. 'ἀρδάνιον'.
πηγάνειος-**α**-**ον** **μτγν.** **πηγάνειος** **βλ.λ.**: Γαλ.12,511.
πηγανέλιον (τὸ) **μτγν.** κ. νεώτ., ὄσμ. (ἀ)πηγα-
νόλα **α** **αἰθιρῖον** **ἐλαιον** **τοῦ** **πηγάνου** **βλ.λ.**: 'Ἠ-
ρόδ. 'Ἰστρο. ἐν R.h.Mua.58,75, 'Αλέξ.Τραλλ.1,16:
πηγανηρά [ἡ] **μτγν.**, κ. **πηγανηρον** [τὸ] 'Α'ἔτ.15,40)
ἐμπλαστρον ἐκ πηγάνου **βλ.λ.**: 'Αντυκλ.π.Παῦλ.
Αἰγ.7,17, 'Αλέξ.Τραλλ.5,4.
πηγανίζω **μτγν.** ὁμοιάζω πρὸς πηγανον, εἶμαι
ὁμοιος πηγάνω: Διοσκ.1,14, Γαλ.14,258.
πηγάνιος-**η**-**ον** **μτγν.** ὁ ἐκ πηγάνου βλ.λ. παρε-
σκευασμένος: Γαλ.11,489, 'Αλέξ.Τραλλ.1,22,98.
πηγάνιον [τὸ] κ. μ.σν. τὸ φυτὸν πηγανον βλ.λ.:
Θεόδφρ.Φι1,10,4, Νικ.Θερ.331, αὐτ.'Αλέξ.49' || μ.σν.
ὡς **ἐπίθ.** **πηγάνιος**-**ον** ὁ πηγάνιος βλ.λ.: 'Ἰππιατρ.
186,17 **ἔλατφ** **πηγανῖον**.
πηγανίτης (ἰδ), **μτγν.** κ. μ.σν., **θηλ.** -**ἴτις** -**ἴτιδος**,
ὁ διὰ πηγάνου παρεσκευασμένος: Γεωπ.8,13 **πη-**
γανίτης **οἶνος**! || **πηγανίτης** **χαλὴ** **δριμύς** **συμ-**
πεπικνωμένος **χυμὸς** **πηγάνου** **βλ.λ.**: Σῶπ.18.
πηγανόεις-**εντος**-**εσσα**-**εν** **μτγν.** ὁ τοῦ πηγά-
νου βλ.λ.: Νικ.'Αλέξ.154 **πηγανόεντες** **θραμνοὶ**.
πηγανῶν [τὸ] κ. νεώτ., ὄσμ. **ἀπήγανα** [τὸ] κ. ἀπή-
γανος [τὸ] **τὸ** **φυτὸν** **ρυτὴ** **βλ.λ.** ἡ **βαρύοσμος**:
Διοκλ.ἀπ.138, Θεόδομ. 'Ἰστ.177α, 'Αλέξ.127,8, Θε-
όδφρ.Φι1,3,4, 'Αγάθων π. Στοβ.100,10 **βορᾶνη** . .
πηγᾶν **παρῶμοιοι**, Νικ.'Αλέξ.413, ΚΔ Λουκ.
11,42 **ἀποδεκαποῦτε** **τὸ** **ἡδύοσμον** **κὶ** **τὸ** **πηγα-**
νον! || **πηγανον** **τὸ** **ὄρειον** **τὸ** **φυτὸν** **ρυτὴ** **βλ.λ.**
ἢ **ὄρεινῆ**! 'Διοσκ.3,45' || **πηγανον** **τὸ** **θῆριον** **τὸ**
φυτὸν **ρυτὴ** **βλ.λ.** ἡ **χαλέπειος**: αὐτ.: ἢ **τὸ** **φυτὸν**
μᾶλυ **βλ.λ.**: αὐτ.46' || **νεώτ.** **βοταν.** **γένος** **φυτῶν**
ἐκ **τῶν** **ζυγοφωλλοειδῶν**! || **παροιμ.**: **οὐδ'** **ἐν**

σελίω, οὐδ' ἐν πηγάνω ἰσχύλ. ἐπί τῶν μηδὲ κατὰ τὸ ἐλάχιστον διηγουμένων, οἷς ἐπέθεντο μετῆνεκται δὲ ἀπὸ τῶν κήπων ἐν γὰρ τοῖς λεγομένοις περικλήσις τὰ σέλινα καὶ πήγανα κοτεφεύτευσιν): *Αριστ. Σφ. 480.

ηγανόσπερμον ἰδιό μιν. σπέρμα, σπόρος ηγανόσου: Γεωη. 8, 30!

ηγανώδης-ους-ες ὁ πρὸς πήγανον ὁμοιος: Θεοφ. Φι 6, 5, 3, αὐτ. 9, 9, 6.

ηγάς-άδος ἰδι (ἰνήνυμι) πᾶν πεπηγμένον, στερεόν, σκληρόν, ὄθ. πεπηγμένη δρῶσος, πάχη, παγετός: *Ἡσιόδ. Ἐργ. 505 ηγάδας, αἰτ' ἐπὶ γαστρὶν νευσιαντας Βαρῶα δυσπλεγέες τελέθουσι: 2) ηγάς ἰδι γῆ σκληρουθείσα μετὰ τὴν βροχὴν: *Ἡσ. κηγάς ἢ οὐ πολλὰ ὕδατι κεχρημένη γῆ, ὁ στερρον γενομένη ξηρὰ καὶ πεπηγυία.

ηγάσιος-α-ον ὁ τοῦ Πηγάσου: *Αριστ. Φερ. 76 ὡ Πηγάσειον, φσι, γεννασιον πτερόν.

ηγάσις-ιδος ἰδι ἡγν. ποι. ἢ ηγασαία βλ. λ., ὄθ. ηγασίς κρήνη ἢ ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος κρήνη ἢ ἀναβύσσινα ὑπὸ τὴν ὄλην τοῦ Πηγάσου καὶ καλουμένη Ἰπποκρήνη: Μόσχ. 3, 78 ὅς μὲν ἔπινε Παγασίδος κρᾶνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τὰς Ἀρεθόισας, *Αντίπ. Θεσσα. ΑΠ II, 24.

ηγασμός ἰδι μιν. ἀνάβυσσις βλ. λ.: ἐν μτφ. χρ. μ.: Νεῖλ. Ὀμ. Ἐπιστ. 54, 3 ηγασμός ἐπίδοξ.

ηγάσος ἰδι κ. νεώτ., ὄθρ. πάγσος, μυθολογικός ἵππος ἀναπηδήσας ἐκ τοῦ αἵματος τῆς Μεδοῦσης καὶ λαθὼν τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι ἐγεννήθη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ὀκεανοῦ, ἔνθα ὁ Περσεύς ἐσφαξέ τὴν Μέδουσαν: *Ἡσιόδ. Θ 281 ἔκθορε Χρυσάωε τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος: || ἐπ' αὐτοῦ Ἰππευσεν ὁ Βελλεροφόντης, ὅτε ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν: αὐτ. 325' || οἱ μετέπειτα ποιητὰ περιγράφουν αὐτὸν ὡς ὑπόπτερον, πτερωτόν: Εὐρ. ἀν. 308 ἄγ' ὦ φίλον μοι Πήγασου πτερόν, Ἀπολλῶ. 2, 3, 2 ἀναβιβάσας οὐν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον: || μτγν. ἐθεωρεῖτο προσωπίλης τοῖς Μούσαις καὶ ὑπὸ τὴν ὄλην αὐτοῦ ἀνάβυσσε τὸ ὕδωρ τῆς Ἰπποκρήνης ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος: Στράβ. 8, 6, 21 ἐνταῦθα δὲ φασὶ πίνοντα τὸν Πήγασον ἀλῶναι ὕδωρ Βελλεροφόντου: 2) κτ. τὸν μῦθον. μῦθον ἐδαφρήθη τῆ Ἡοῖ ἢ μετετέθη μεταξὺ τῶν ἀστέρων ὡς οὐράσιος ἵππος: *Αριστ. 205' || νεώτ. ἀστρῶν. ὄνομασις ἀστερισμοῦ τοῦ β. ἠμισφαιρίου μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν τῶν Ἰχθύων, τῆς Ἀνδρομέδας, τοῦ Κύκνου καὶ τοῦ Υδροχόου: 3) κτ. πληθ. ηγάσσι εἰδὸς τι τεράτων: Πλάτ. Φαίδρ. 229η ἐπιρρηθὶ δὲ ὄχλους τοιούτων Γαργόνων καὶ Πηγάσων, Πλίν. Φι 8, 72, αὐτ. 10, 136' || νεώτ. μτφ. ἐν ἀναφ. πρὸς ποιητὸς ἐν φρ. ἰππεύει τὸν Πήγασον ἐμπνέεται ποιητικῶς, ἔχει ποιητικὰς ἐξάρσεις, συνθέτει ποιήματα.

ηγαστικός-ή-όν μιν. ὁ δυναμένος νὰ ηγάσῃ, ηγάζων κ., ὁ ἐξ οὗ τὴ ηγάζει: Γερμ. Κωνσταντίνου 242B, αὐτ. 250C ζωῆς καὶ ἀθανασίας ηγαστικός.

ηγασσιμαλλος-αν ἔπ., ἐπὶ ἀμμου, ὁ πυκνὸν μαλλὸν ἔχων, πυκνομαλλος, δασυμαλλος: πρβλ. ηγός: Ἰλ. Γ 197 ἄρνεϊφ μιν .. εἴλωκ ηγασσιμαλλω.

ηγητός ἰδι μτγν. ὁ παγετός βλ. λ.: Διον. Περ. 669.

ηγή ἰδι κ. μιν., νεώτ. κ. δημ., ὄθρ. παγά, ροή, ροῦς, ρεῖμα ὕδατος, νόμα, π. Ὀμ. πάντοτε κτ. πληθ.: Ἰλ. Y 9 αἴ τ' ἄλσασα καλὰ νέμοντα καὶ κηγάς ποταμῶν καὶ πῖσα ποιήεντα, Αἰσχ. Πρ. 89 ποταμῶν τε ηγαῖι παντίων τε κίματιον ἀνδρήθμον γέλασμα, αὐτ. 434, αὐτ. Περσ. 311, Εὐρ. Ἡρ. 1297, αὐτ. Πρ. 827' || διατέλλεται ἀπὸ τοῦ κρουνοῦ: Ἰλ. X 147 κρουνοῦ δ' ἴκανον καλλιρῶω, ἔνθα δὲ ηγαῖ δαῖα ἀναφασσοσι: || κ. κτ. ἐνικ.: Αἰσχ. Περσ. 202 ἀνέστην καὶ χερσὶν καλλιρῶω ἐφασσα ηγηῖ: 2) μτφ. ἐπὶ δακρύων ροῇ: αὐτ. Ἀγ. 888, Σοφ. Ἄντ. 803 ἴσχειν δ' οὐκέτι ηγηῖς δύ-

νασαι δακρύων, αὐτ. Γρ. 852, Ἀκολ. Μ. Τετάρτης Ὀρθρ. Δοξ. δέξαι μου τὰς ηγηῖς τῶν δακρύων, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ κ. ὄθρ. Αἰσχ. Πρ. 402 παρείαν νοτίως ἐτεγγε παγαῖς, Εὐρ. Ἄλλ. 1068' || συνεκδ. ηγαῖ γάλακτος ροαῖ, ρεῦσεις γάλακτος: Σοφ. Ἡκ. 895 ὄρω .. νεορροῦσαι ηγηῖς γάλακτος: || κ. ηγαῖ μαστῶν τὸ ἐκ μαστῶν προερχόμενον μητρικὸν γάλα: Ἐπιγρ. Κῶ || ὄθ. ηγαῖ τροφῆς ἐν ἀναφ. πρὸς γεννώμενον, τὸ μητρικὸν γάλα: Πλάτ. Μεν. 237B ἐάν μὴ ἔχη ηγηῖς τροφῆς τῶ γεννωμένων: || ὄμ. ηγαῖ βοτρωῶν ροαῖ, ρεῦσεις, ποτῶν οἴνου, ὄθ. ὁ οἶνος: Εὐρ. Κύκλ. 496 μάκαρ ὅστις εὐτάζει βοτρωῶν φιλασι ηγηῖς ἐπὶ κῶμων ἐκπετασθεῖς: || ηγαῖ πότου τὸ θαλάσσιον ὕδωρ: αὐτ. Ἰ 1039 πόντου σε ηγηῖς ἀνίματι βουλήσσομαι: 3) τὸ μέρος ἔνθεν ἀναβιβάσει ὕδωρ ἀφθονον, νερομάννα, κεραλάη: Μόσχ. 3, 77 ἀμφοτέραι παγαῖς πεφιλωμένοι, Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ. 283, ἀπὸ ηγηῖν πάλιν ηγηῖ κὶ ἀπὸ ηγηῖν ηγηῖδι, Βίβλ. 48, 25 καθαροὶ ηγηῖ γεννὰ τὰ θαλά τὰ κῶματα: || νεώτ. θερμὴ ηγηῖ ἢ. Βερροπιητὴ βλ. λ.: || ὄμ. ηγηῖ ἱαματικὴ ἢ ἀναβρύσινα ὕδωρ ἔχον ἱαματικὰς ἰδιότητες λόγφ τῆς χημικῆς συνθέσεως αὐτοῦ: ὄθ. ἐπὶ ποταμοῦ, τὸ μέρος ἔνθεν ἀρχεται ηγαῖάων, ρεῖων οὔτος: Ἡρ. 1, 189, αὐτ. 2, 28, αὐτ. 4, 53 μοῦνου δὲ τούτου τοῦ ποταμοῦ καὶ Νεῖλου οὐκ ἔχω φράσαι τὰς ηγηῖς, Στράβ. 17, 1, 52 περὶ τὰς ἕξωσις τὰς πρὸς τῆ Σιήνη .. τὰς ηγηῖς τοῦ Νεῖλου εἶναι Ἰρασίη, Ἐπιγρ. Σιήνης: || γεν. τόπος προελεύσεως ἢ τὸ ἐξ οὗ προέρχεται τι: ηγηῖ θερμότητος - φωτὸς - ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας: || ηγαῖ ἡλιου τὸ μέρος ἐξ οὗ ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ἢ ἀνατολὴ: Αἰσχ. Πρ. 809 οἱ πρὸς ἡλιου ναῖσαι ηγαῖς: || ηγαῖ νυκτὸς ἢ οὔσις: Σοφ. ἄν. 956' || ηγαῖ πυρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐκπορεύεται, ἐρεύνηται τὸ θερμὸν, ἠφαλοῖσιον: Πίνδ. Π. 1, 22 τὰς ἐρεύνηται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνοῦνται ἐκ μυκῶν παγαῖ: || κ. μτφ. ἐπὶ ἐπῶν, λόγων: αὐτ. 4, 299 εὔρε παγᾶν ἀμφοτέρων ἐπέων, πρόσφατον ὀήθα ξενωθεῖς: || νεώτ. ἀκένυτος ηγηῖ ἀνεκδῶτων ἐπὶ ἀνθρώπου κατέχοντος πλοῦτον ἀνεκδῶτων: || ηγηῖ ἀργύρου ἐπὶ τῶν ὀρυχείων ἀργύρου, τῶν ἀργυρείων τῆς Λαυρεωτικῆς: Αἰσχ. Περσ. 238 ἀργύρου ηγηῖ τις αὐτοῖς ἐστί, θησαυρὸς χθονός: || νεώτ. ηγαῖ πετρελαίου μέρος ἔνθεν ἐξάγεται πετρελαῖον: || ἢ ἀκούουσα ηγηῖ δι' ὠτων ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀκοῆς: Σοφ. Οἶ 1387 ἄλλ' εἰ τὰς ἀκουοῦσας ἐτ' ἦν ηγηῖς δι' ὠτων φαργμός: || κ. ἐν συνεκφ. μτ. τοῦ ὄρχη: Ἀριστ. ΖΜ 668a, 15 ἀπὸ μῆδς ἀρχῆς καὶ ηγηῖς εἰς πολλοὺς ὄρχητους, Πλούτ. Ἡθ. 856B: 4) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἀρχὴ καὶ αἰτία, προελεύσις πράξεως, ρίζα τινός: Αἰσχ. Περσ. 743 νῦν κακῶν εἴοικε ηγηῖ πᾶσιν νῦρησθαι φίλοις, Ξεν. ΚΠ 7, 2, 13 αἰ τέχνη, ὅς ηγηῖς φασὶ τῶν καλῶν εἶναι, Πλάτ. Φαίδρ. 245C, αὐτ. Φιλ. 62D, αὐτ. Νόμ. 808D, αὐτ. Τιμ. 85B φλέγμα δ' ὄζω καὶ ἀλμυρὸν ηγηῖ πάντων νοσημάτων, Ἀριστ. Πολιτ. 1301b, 5 ἀρχαὶ καὶ ηγαῖ τῶν στάσεων, Πολύβ. 18, 40, 3 ηγαῖ τῆς κομποπραγμοσύνης, Νεκρῶς. Ἀκολ. εὔρε ηγηῖν τῆς ζωῆς καὶ θύραν Παραδείσου, Ἐρωτόκρ. 1, 82 τίθονε τὰ ἀρετῆς ηγηῖ καὶ τὰ ἀρχοντίδας ἢ φλέγα, Σολωμ. Ἐκ. Πολ. 2, 30, τοῦ πόνου ἐστρεφάν οἱ ηγηῖς ἀπὸ τὸ σωθῆναι μιν, Ζερβ. Τρογ. ΚΚ 23, 10 ποῖος στήν ηγηῖ τῆς ζωῆς δὰ μ' ἠδ-δηγοῦ' ἐμένα: || νεώτ. εἰδήσις ὑπόπτου ηγηῖς εἰδήσις ὑπόπτου προελεύσεως: || φρ. μτφ. βαίνω εἰς ἐμάς ηγηῖς ἀνάγομαι εἰς τὴν ηγηῖν τῆς ὑπάρξεώς μου: Ἐλλ. Ἐπιγράμμ. 463, Δαμασκ. Ἀρχ. 95' 5) κτ. πληθ. ὀφθαλμῶν κανθοί, ἐξ ὧν ηγηῖζουσι τὰ δάκρυα: Πολυδ. 2, 71, Ἡσ.: 6) νεώτ.

κ δημ. επί ιστορικών ἐπιστημῶν, κείμενα πρωτό-
 τυχα, ἔγγραφα ὄθεν συνάγονται συμπεράσματα
 ἀμέσως ἢ ἐπαληθεύονται γεγονότα ἢ ἐκτερεῖσαι
 γνώμαι, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ βῆθημα: πηγαί διὰ
 τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον εἶναι κυρίως ὁ
 Θεουκιδίδης καὶ ὁ Ξενοφῶν, Ἱστορικαὶ πηγαί·
 7) νεῶτ. πηγαί τοῦ κρανίου ὀνομαζομένη μικρὰ δια-
 στήματα τοῦ ὅβλου τοῦ κρανίου μήκω ἀποστεω-
 θέντα, παρατηρούμενα κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν
 ἔκταστρογγύλων γωνιῶν τῶν κρανίων ὁσῶν ἐπὶ
 τῆς κεφαλῆς ἐμβρύου ἢ μικροῦ βρέφους: 8) μαν.,
 νεῶτ. κ. δημ. Ζωοδόχος πηγὴ ἐπίθ. τῆς Θεοτόκου.
πηγίδιον [τό] ὑποκορ. τοῦ πηγῆ, μικρὰ πηγῆ, βρου-
 σόλου· Σουῖθ.

πηγίματος α-ον μτν. ὁ ἐκ πηγῆς, πηγαῖος: Ἱερῶνιν, Ἐπιμ.68 κρηναῶν ὄδωρ τὸ πηγίματος.
πηγῖον [τό] πάπ. τὸ πηγίδιον βλ.α.

πῆμα-σας [τό] κ. νεῶτ. τὸ διὰ πῆξεως, διὰ
 συναρμολογίας ἀποτελεσθέν, πᾶν τὸ κατασκευασμέ-
 νον ἐκ πολλῶν τεμαχίων συνημμένων εἰς ἓν. δθ. ἐπὶ
 πλοιοῦ, ὁ σκελετὸς αὐτοῦ, τρόπος, κάρηνα: Με-
 λέαργ. ΑΠ 5,203 τὸ πρὶν γλαφυροῦ κέλητος πῆ-
 μα φέρεται πλωτῶν Κύπριδος εἰσεσίην, Φιλ.Βιζ.,
 Θαμυ.4,5 τὸ πῆμα τῆς αχεδίας. || νεῶτ. πῆ-
 μα ὀχήματος - βαγονίου - αυτοκινήτου τὸ ἀνω-
 θεν τῶν τροχῶν καὶ τῶν μηχανημάτων μέρος αὐ-
 τῶν βάσιν ἔχον ζῦλινον σκελετῶν, ἄ. κοροσσερί·
 || πάπ. σκελετὸς-στῆγης, ἐπιστεγασματος, οἰκοδο-
 μηματος: Πάπ. θύρα κέλλας, στοά σὺν πῆμασι·
 || κ. ἐπὶ ὀστέων, ὁ ὀστένης σκελετὸς: ΠΔ Μακκ.
 4,9,21 περιτετημένον... ἔχων τὸ τῶν ὀστέων
 πῆμα ὁ... νεανίας· 2) μτν. κινήτῃ σκηνή. παρ-
 ράσημα ἢ ἱκρίωμα ἐν τοῖς θεάτροις: Στράβ.6,2,6
 ἐπὶ πῆματας γὰρ τινος ὕψηλῳ θεβῆς ὡς ἂν
 ἐπὶ τῆς Αἴτης, Ἰώσ. Α114,15,5, αὐτ. Π17,5,5. || ἐν
 τῷ ρωμαιοῦ ἀμφιδέατρον ζῦλινον κωνοειδὲς πο-
 λυώροφον κατασκευασμα [scenae], ὄπερ μηχανικῶς
 διὰ τροχαλίων, σχοινίων καὶ ἀντιβάρων ὑψοῦτο ἢ
 καθελικαίετο, συμπυκνωσμένων ἐντὸς σὺν κατωτέ-
 ρων ὀράφων τῶν ἀνωτέρων ὀφτες ἦσαν μικροτέ-
 ροι: Ἰουδεν.4,122, Σου.τ.34· 3) ζῦλινος σκελε-
 τὸς βιβλιοθήκης, βιβλιοθήκη: Κικ. Ἀττ.4,8,2·
 4) μτφ. ἐπὶ ἄρκου, ἐν φρ. πῆμα γενναῖως παγ-
 ἐν δεσμοῖς ἐντίμως συνημμένως: Αλοχ. Ἀγ.1198 καὶ
 πῶς ἂν ἄρκου πῆμα γενναῖως παγῆν παῖδιον
 γένοιο;· 5) ὄμ. ἐπὶ σοφίας, κατασκευασμα: Φιλ.1,536
 τὸ τῆς ὄλης πῆμα σοφίας· 6) πᾶν
 τὸ πεπηγὸς, δθ. πῆμα χιόνος πεπηγυῖα, παγωμέ-
 νη χιῶν, πάγος: Πολύθ.3,55,5 διὰ τὸ πῆμα τῆς
 προῦπαρχούσης χιόνος· || τὸ πῆμα τῆς τρο-
 φῆς τὸ στέαρ, τὸ λίπος: Ρούφ. Ὀνομ.215· || πε-
 πηγμένη, συμπηγῆς, στερεὰ μᾶζα, ἐπὶ τοῦ ὕδατος
 τοῦ Ἰσοδότου: ΠΔ Ἰησ.3,16 ἔστι πῆμα ἐν ἀφε-
 σθηκῶς μακρὸν σφοδρῶ· 7) πᾶν τὸ συντελοῦν
 πρὸς ἡξίν, ὡς ἡ πυτία: Ἀριστ.Ζ1 516α, 4 ἀλλὰ
 πλάσσωσα, καθάπερ ἢ τοῦ γάλακτος ἀν τις εἰς
 αὐτὸ τὸ πῆμα μὴ ἐμβάλη.

πηγμάτιον [τό] μτν. ὑποκορ. τοῦ πῆμα βλ.2),
 μικρὸν ἱκρίωμα, μικρὸν ὑπόθεμα: Ἰπρόκλ. Ὑπερείδ.,
 3,15 πηγμάτια ἐκ λεπίδος χαλκήης.

πηγαίτης [τό] νεῶτ. ἡ πέτραμα πυριγενὲς ἰστού
 γρανιτοειδοῦς συγκείμενον ἀπὸ ἀστρίους καὶ χα-
 λαζιαν, ἐνίοτε κ. μαρμαρυγιαν ἢ τουρμαλίην.

πηγματικός-ή-όν νεῶτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς
 τὸν πηγματίτην, ὁ τοῦ πηγματίτου: πηγματικός
 ἰστός ὁ ἰστός ὁ διακρίνων τοὺς πηγματίτας.

πηγματόλιθος [τό] νεῶτ. ὄρυκτον πολυπυριτι-
 ὦν ὄλας ἀνήκον εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἀστρίων τοῦ
 μονοκλινοῦς σαστήματος.

πήγυμι κ. μον. κ. νεῶτ. κ. πηγνύω, γ' πλθθ. πηγνύ-
 σι [ἰνπ. Διαίτ.2,60] κ. πηγνύουσι [Ἦρ.4,72. Θεόδωρ.
 Φί 6,6,9], γ' ἐν. εὐκτ. πηγνυτο [Ἰλάτ. Φαιδ.118Α],

ἀπαφρ. πηγνύειν [Ξεν.Κυν.6,7, Διοσκ.4,95], παρατ.
 πηγνυοῖν [Ἰ.Ορφ. Αἰθ.567 παρι-, Νόνν Δ,5,50], μέλλ.
 πῆξω [Ἰλ Χ 283], ὄωρ. πᾶξω [Ἰβνδ.Ο 6,3], ἄδρ.
 πῆξαι, ἐπ. πῆξαι [Ἰ.Οδ.Μ 15]. αἰολ. μτχ. πᾶξαις
 [Ἰβνδ.Ο 10111,45], παρακ. πέπηχα, ὕπερο. ἐπεπῆ-
 χειν, γ' πλθθ. πεπῆχασαν Ἰδιών Κ 40,40 ἐμ-1, παρακ.
 ἐνεργ. μτ. παθ. σμ. πέπηγα [Ἰλ.Γ 135], αἰολ. πέ-
 πᾶγα [Ἰ.Αлк.34], εὐκτ. πεπαῖον [Ἰ.ὑπ.435], ὕπερο.
 ἐπέπηγειν [Ἰλ.Ν 442, Θουκ.3,23], μέσ. ἐν μτθ. σμ.
 πηγνυμαι [Ἰ.Ἡσιδ. Ἐργ.809, μέλλ. πῆξαιμι ἰαλλ.
 10,388], κ. ἐν παθ. σμ. ἰ.ἰνπ. Ἄερ.8], ἄδρ. ἐπῆξά-
 μην [Ἰ.Ἡσιδ. Ἐργ.455, Ἦρ.6,12], παθ. μέλλ. παγῆ-
 σομαι ἰ.Ἀριστφ.Σφ.437, Θουκ.4,92], ἄδρ. α' ἐπῆ-
 χθην, ἐπ. γ' πλθθ. πῆχθεν [Ἰλ.Θ 298], ὄωρ. γ' ἐν.
 ὑποτ. παχθῆ [Θεόδωρ.23,31], μτχ. πηχθεῖς [Εὐρ.Κύκλ.
 302], συνθήσεται ὁ ἀδρ. β' ἐπάγην, ἐπ. πάγην, γ'
 πλθθ. πάγην [Ἰλ.Α 572], μτχ. παγεῖς [ἸΑλοχ.Εὐμ.190,
 Εὐρ.ΙΑ395], ὕπερο. πέπηγαί [Διον. Ἀλ.Ρωμ.5,46 κατα-
 Ἰ.Αρρ. Ἀν.3,21,1 συμ-], γ' ἐν. ὕπερο. ἐπέπηκτο Ἰ.Ἰουλ.
 Λόγ.3,123Β], πρθλ. πῆσασ κ. δημ. πῆξω, εἰσάγω
 τὴν διὰ κρούσεως ἢ πίεσεως ἐντὸς ἄλλου σώμα-
 τος, ἐμπηγνύω, μηγῶ, μῆξω: Ἰλ.Δ 460 ἐν δὲ με-
 τῶν πῆξαι [τῆν ἀχμήν], πέρησα δ' ἄρ' ὄστέων
 εἰσω, αὐτ.Ν 570, Ὄδ.Ψ 276 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ
 πῆξαν' ἐκέλευεν ἐρετμῶν, αὐτ.Α 129, αὐτ.77, αὐτ.
 Μ 15, Ἰ.Ἡσιδ. Ἐργ.430 εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δρωός,
 ἐν ἐλύματι πῆξας γόμοισιν πελάσας προσαρῆ-
 ρεται ἰσοθαοῖ, Ἰβνδ.Ν 7,26 ὁ καρτέρω Αἴας ἔ-
 παξε διὰ φρενῶν λευρῶν ἔλας. || ἐμπηγνύω τι
 ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἰσθμῖ, στήνω ὄρθιον: Σοφ.
 Ἦλ.420 εἶτα τὸνδ' ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆ-
 πτρον οὐφόρει ποτὲ αὐτός, Ξεν.Κυν.6,7 πηγνύειν δὲ
 τὰς σχαλίδας ὑπίτας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχω-
 σι τὸ σύντρονον. || κ. παθ. μτ. ἀμθ. παρακ.:
 Ἰλ.Ν 442 δόρου δ' ἐν κραδίῃ ἐπέπηγει, αὐτ.Ο 315,
 αὐτ.Θ 298, αὐτ.Δ 572, Σοφ.Ἀ1.819 πέπηγε δ' ἐν γῆ
 πολεμία τῇ Τρωάδι· 2) ἐπὶ φυτῶν, φυτεῶν δι'
 ἐμπήξεως σπέρματος ἢ παραφυάδος: Θεόδωρ.6,
 6,9, αὐτ.7,4,10· 3) ἐμπηγνύω τὴν ἐπὶ αἰχμηρῶν τι-
 νος ἀντικείμενον: Ἰλ.Σ 177 κεφαλῆν ἔμ δ' ἑμοῦ
 ἀνώγει πῆξαι ἀνά σκοπέεσσι [ἀνασκαλοπίσαι],
 Εὐρ.ἸΤ 1430, αὐτ.Βάκχ.1141 κράτα πῆξασ' ἐπ' ἄκρον
 θύρσαν· κ. παθ.: Αλοχ.Εὐμ.190 μῆζουσιν οἰκτιροῦν
 παλὺν ὑπὸ ῥάχην παγάντες, Εὐρ.Κύκλ.302 ἀμφὶ
 βαυπόροισι πηχθέντας μέλα ὀβελοισι· 4) μτφ.
 προσηλῶ, καρφῶν, μηγῶν: Ἰλ.Γ 217 στήσκειν,
 ὑπαὶ δὲ ἴδεοσα, κατὰ χθονός δμματα πῆξας·
 || ἐν τῇ σμ. τ. ἐν χρ. κ. ὀ μτθ. παρακ.: Πλάτ.
 Πολ.530D πρὸς ἀστρονομίαν ἔματα πέπηγεν,
 Φιλόστρ.Νεῶτ.Εἰκ.11 πεπηγυῖα τὰς τῶν ὀμμάτων
 βολὰς εἰς τὴν ψυχῆς ἀπόρρητα· || ἡ σοφία
 πέπηγεν εἰς τὸ ἀρέσκειν εἶναι προσηλωμένη εἰς
 τὸ νὰ φαίνεται καὶ νὰ εἶναι ἀρεσθῆ· Πλάτ.Πολ.
 605Α· || ἀπολ. τὰ πεπηγὸς δμματα ἀματαικίητων,
 ἀτενῆς βλέμματα: ἰνπ.Προρρ.1,46, Γαλ.16,61· 5) ἀ-
 ναφ. πρὸς σκηνὴν, ἀνίστημι, στήνω, σκηνοπηγῶ:
 Ἀνδοκ.4,30 τοῦτφ σκηνῆν... Ἐφέοισι διπλασίαν
 τῆς δημοσίας ἐπέξαν, Πλάτ.Νόμ.817C· || κ. ἐν
 τῷ μέσ. τ.: Ἦρ.6,12 σκηνὰς τὴν πῆξάμενοι ἐν τῇ
 νήσῳ ἐσκητροφρόντα· κ. παθ.: αὐτ.7,119 σκη-
 νῆ ἔσκε πεπηγυῖα ἄτοίμη, αὐτ.64· 6) μτν. συ-
 ναρμώζω, ἐνώνω, ἐν χρ. τὸ μέσ.: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ
 5,254 ὑπ' ἀτλήτου δὲ λύσας θηρῶν ἐν ἀλλήλοισι
 χεῖλα πῆξάμενοι· 7) συνάπτω ἰδιαίτερα μέρη
 ἢ τεμάχια, συμπηγῶ εἰς ἓν ὄλον, συναρμώζω, δθ.
 κατασκευάζω τὴν εἰς ἐν ὄλον ἐκ πολλῶν τμημά-
 των: Ἰλ.Β 664 αἶψα δὲ νῆας ἐπῆξε, πολὺν δ' ὄγα
 ναῦς ἐγείρας, Ὄδ.Ε 163, Θουκ.6,66 παρὸ τὴν τὰς
 ναῦς σταύρωμα ἐπέξαν - πηγνύω καλύθην -
 πλοῖον· || κ. μέσ.: Ἰ.Ἡσιδ. Ἐργ.455 φησὶ δ' ἄ-
 νῆρ φρένας ἀφνεῖας πῆξασθαι ἀμαξασαν, Ἦρ.5,83
 νεας τὴν πῆξάμενοι... ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Ἐπι-

δαυρίων κ. παθ. συνδέομαι, συνάπτομαι. Πλάτ. Φαίδρ. 246C φυχή και σμάμα παγών, θνητόν τ' ἔσχεν ἐπιωνυμίαν· 8) μγν. κ. μον. κτίζω, ἀνεγείρω, ἰδρύω: ΚΔ Έβρ. 8,2 τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἐπηξεν ὁ Κύριος κ. παθ.: Μνηαϊ. 12,9 Ὁρθρ. Ψδ. 1,3 τὸν ἐπὶ γῆς παγέτα σοι Ναόν· 9) συντελῶ, ἐκτελῶ, κάμνω, ἐν χρ. ἐν τῷ παθ. τ. κ. τὸ ἀμτθ. παρακ. κ. Αἰσχ. Χο. 67 φόνος πέπηνεν αὐτὸν διαρρῦδαν· 10) μεταβάλλω ὕδρον τὸ εἰς στερεόν διὰ φύξεως ἢ ἄλλως πως, κάμνω τὴν νά παγῶσα, πῆζω ἢ παγῶνω κἀπ: Αἰσχ. Πέρσ. 496 θεός, πῆγνυσι πᾶν βέεθρον, Ἄριστοφ. Ἀχ. 139 κ. παθ.: Ἦρ. 4,28 ἡ δὲ θάλασσα πάγνυται καὶ ὁ Βόσπορος πᾶς ὁ Κιμμέριος, Ἄλλκ. 34 πεπαγίονισιν ἀδάτων ῥόαι· || ἐπὶ ἄλλων, κρυσταλλοῦμαι: Ἦρ. 4,53 ἅπλες τε ἐπὶ τῷ στόματι αὐτοῦ αὐτόματοι πῆγνυται ἀπλετοί, αὐτ. 6,119· || κρυστάλλος πέπηνεν αὐτὸ βέβαιοσ δχι τόσον ὥστε νὰ ἀνέξη: Θουκ. 3,23 κρυστάλλος τε γὰρ ἐπεπῆγει οὐ βέβαιοσ ἐν αὐτῷ ὥστ' ἐπελάθειν, Θεόφρ. 23,31 ἄ δὲ γιῶν λευκαὶ καὶ τάκεται ἀνίκα παχῶθ'· || κ. ἐπὶ γάλακτος, πῆζω, τυροποιῶ: Διοσκ. 4,95· || κ. μέσ. ἐπὶ τυρῶν: Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1,24 ὥστε καὶ τυροῦσ ἐπ' αὐτοῦ πῆγνυσοῖσ κ. παθ.: Ἄριστλ. ΖΜ 676α,14 διὰ τῶν μὲν κερατοφόρων πῆγνυται [τὸ γάλα]. 11) ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀκρων ἢ ἀρθρῶσεων, παγῶνω, πιάνομαι: Ἰλ. Χ 453 ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσι πᾶλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα πῆγνυται, Εὐρ. Ἦρ. 1395 ἄρθρα γὰρ πέπηνε μου κ. ἐπὶ ἄνθρ. ἐν χρ. τὸ ἔνεργ. : Ξεν. Ἀν. 4,5,3 βρορᾶς πηγνύς τοῦσ ἀνδρώπουσ· 12) ἐπὶ ὀφθαλμῶν φυτῶν, κατακαίωμαι ἕξ τοῦ φύκουσ, τοῦ παγετοῦ, παγῶνω: Θεόφρ. ΦΑἮΤ. 5,12,10 ὀφθαλμῶν αἱ μὲν ὕγιεισ, αἱ δὲ πεπηγότεσ· 13) στερεοποιῶ, κληρώνω, ἐκ μαλακοῦ καθιστῶ τὴν τραχὺ, σκληρόν, ἐν χρ. τὸ παθ.: Ἄριστλ. ΖΓ 752α,35 ὄστρακον ἰψοῦ πέπηνεν· 14) μτφ. ἀπολιθοῦμαι, γίνομαι πέτρα, μαρμαρῶνω: Ἀντιφῶν. 166,7· 15) ὀμ. μτφ. ὀρίζω, προσδιορίζω τὴν εἰς τινα: Λυκοῦργ. 73 ὄρους τοῖσ βαρβάρουσ πῆξαντεσ τοῦσ εἰς τὴν ἔλευθερίαν τῆσ Ἑλλάδοσ, Ἄριστοφ. 9,7· κ. παθ.: Εὐρ. ΙΑ 395 τοῦσ κακῶσ παγέτασ ὄραουσ καὶ κατηγακασμένουσ, Δημ. 797 τὰ καλῶσ αὐτῶσ πεπηγότα τῆ φῦσει καὶ ταῖσ ἡθεσι· || μγν. ἀστρολ. προσδιορίζω τὴν γεννησίαν: Πτολ. Τετράδ. 103· 16) μτφ. ἐν τῷ μέσ. τ. τῆρῶ τὴν σταθερώσ: Πίνδ. Ν 3,62 ὄφρα ἐν φρασι πᾶξαιθ', ὅπωσ... ἴδῳωσ τῆρῆ σταθερώσ ἐν τῆ καρδίᾳ του· 17) ἐν τῷ ἀμτθ. παρακ. κ. παθ., εἶμαι σταθερώσ καὶ ἀμετακλήτῳσ ὀρισμένοσ, τεταγμένοσ: Θουκ. 4,82 εἰς ὄρος ἡμῖν παγῆσεται, Δημ. 42 μὴ γὰρ ὡσ θεῶ νομίξειτ' ἐκείνω τὰ παρόντα πεπηγένοισ πράγματ' ἀθάνατ'· 18) ρημ. π. πῆγνυσις, πῆγμα, πῆξις, πηγῶσ, πηγυλίς, πηκτόσ.

πήγνυσις-εωσ [ἦ] τὸ πῆγνυσθαι, ἢ πῆξις βλλ.: ΨΘαλ. π. Γαλ. 16,37.

πηγὸβρύτοσ-αν μγν. ὁ ἀπὸ πηγῆσ ἀναβρύων: ΨΧρυσ. 5,736C πέτραν ἀκρότομον πηγὸβρυτα νάματα βλαστάνειν.

πηγὸμαλλοσ-ον πηγερσιμαλλοσ βλλ.: Εὐστ. 404,1.

πηγομαντιᾶσ [ἦ] νεῶτ. εἰδὸσ τῆ μαντικῆσ τῶν ὀραχίων, καθ' ὃ ἐξηρατότῳ εὐτυχῆσ ἢ ἀτυχῆσ ἐκδοσις τοῦ ἐρωτωμένου ἐκ τοῦ ἄν καὶ ἐπὶ πόσον χρόνον ἀντικείμενόν τὴ ριπτόμενον εἰσ πηγῆν ἐπέπλεον ἢ ἐβυθίζετο ἢ παρήγε κύμαουσ.

πηγὸβρύτοσ-αν ποι. ὁ ρέων ἐκ πηγῆσ: Ὁρφ. Ὀν. 83,5.

πηγὸσ-ἦ-όν [ἡ] γνυμῖ ποι., δωρ. πᾶγῶσ, ὁ εὐπηγῆσ, ἀστερέοσ, συμπανθῆσ, παχύσ, χορδῶροσ, ὄθ. εὐσσορκοσ, εὐτραφῆσ, αμιατωδῆσ, ἰαχυρόσ, ὀκμαίοσ: Ἰλ. Α 124 δῶδεκα δ' ἴππουσ πηγῶσ, ἄθλοφόροουσ, οἱ ἀέθλια ποσσίν ἄροντο, Ἄλλκμ. 23,48.

|| κύμα πηγόν μέγος, πελώριον, ὄλοφούσκατο κύμα: Ὁδ. Ε 388 ἔνθα δύοσ κύματασ δύο τ' ἦματα κύματα πηγῶ πλάζετο, αὐτ. Ψ 235, Ἀντίφρ. Θεσα. ΑΠ 9,143· 2) ὁ λευκοσ: Λυκοῦφρ. 336 πηγῶσ πλόκοσ, Πλάτ. πηγὰ ὄστᾶσ, Καλλ. Ἄρτ. 90 δύο μὲν κύμασ ἦμισυ πηγῶουσ· 3) τὸ ὄρα. πηγῶσ [ἰδλκ] ὡσ οὐσ, τὸ ἄλλοσ: Στρατ. Κωμ. 1,36· 4) Ἡσ. ἐπιγόν: οἱ μὲν λευκοί, οἱ δὲ μέλασ, Εὐστ. 403,43, αὐτ. 740,50, αὐτ. 1539,42.

πηγουνάτοσ η-ο δημ. ὁ ἔχων προεξέχοντα τὸν πῶγωνα, ἐκείνοσ τοῦ ὁποῖου εἶναι προτεταμένον τὸ πηγούνι.

πηγούνοισ [τὸ] δημ. ὁ πῶγων βλλ., τὸ ἐξέχων μέροσ τῆσ κῶτω σιαγόνωσ.

πηγουνά [ἦ] δημ. τὸ διὰ τοῦ πῶγωνοσ, μὲ τὸ πηγούνι διδόμενον πῆγμασ, κτήρημα· 2) κ. πηγωνιά τὸ φυτόν παιωνία βλλ.

πηγουνίτησ [ἦ] δημ. κ. πηγωνίτησ τὸ φυτόν τραγοπῶγων βλλ. ὁ μεζῶν.

πηγυλί-ἰδοσ [ἦ] [ἡ] γνυμῖ 9) παχυνόησ καὶ παγερά, ἔχουσα πᾶχυν καὶ πάγυν, ὄθ. φυκρά, παγετώησ, κατόφυκροσ: Ὁδ. Ε 476 νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε καὶ ἡ Βορέασ πεσόντοσ πηγυλίσ, Ἄπολλ. Ρ 2,737· 2) ὡσ οὐσ. πᾶχη βλλ.: ΑΠ 9,384,24, Ἀλκυφρ. 1,23 ἄχρησ σὺ τὸν νιφετόν πηγυλίσ διεδέξατο· 3) πάγοσ, παγετόσ: Ὁρφ. ἀπ. 270,4.

πηδάλιον [τὸ] [ἡ] δόνι κ. μον. κ. νεῶτ. ὄργανον, δι' ὃ ὀροσθίδεται εἰσ πλέον ἀκάφοσ ἢ ἐπιθυμητὸν διεύθυνσισ, οἰοξ, τῆμόνι: Ὁδ. Γ 281 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσισ νηὶσ ἔχοντα, οὐτ. Ε 255, αὐτ. 270 πηδαλίω ἰθύνετο τεχνήντωσ ἦμεροσ, αὐτ. 315, Ἦρ. 2,96 πηδάλιον δὲ ἐν ποιεῖντοῖσ [Α] γνυμῖ καὶ τοῦτο διὰ τῆσ τρώπιωσ διαδύνεται, Θεμιστ. Λόγ. 13,14, αὐτ. 387,25, Παπαδ. Χριστ. Τεμν. 80 μὲ τὸν ἄλλον ἴθυνο τὸ πηδάλιον, Κλάδ. Ψδ. 10,34 τὰ τρομαρὰ πηδάλια· || τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἦσαν ἐμφωδιασμένα διὰ δύο πηδαλίων, συνδυεμένων διὰ τῆσ ζεύγυλισ ἢ δι' ἑμῶντων καὶ κυβερνημένων ὡσ ἐκ τοῦτου ὕψ' ἑνὸσ ἀνδρόσ, ὄθ. ἢ λ. ἐν χρ. κτ. πληθ. ἐπὶ ἑνὸσ μ. πλοῖου: Κρατίσ. 139 ὡσ ἀν ἄλλων τοῖσ πηδαλίοισ ἡ ναὺσ ἡμῶν πειθαρχῆ, Εὐρ. Ἐλ. 1536 πηδάλια ζεύγυλοισ παρακαθίετο, Ἄριστοφ. ἴπν. 542, Διφιλ. 43,11, ΚΑ Πράξ. 27,40 ἀνέντεσ τὰσ ζυκετηρίασ τῶν πηδαλίων· || ἡ τεσσρακονήρησ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ 4ου εἶχε τέσσαρα πηδάλια: Καλλιξ. Γ· || μτφ. ἐν τῷ κωμ. ποι. ἐπὶ νέασ γυναικοῖσ ἐχούσησ πρεσβύτων ἄνδρα: Θεόφιλοσ [γυνῆ]... οὐδὲ μικρόν πείθεται ἐνὶ πηδαλίω· || ἔν φρ. ἐπεχούσησ ἔθεισ ναυτικῆσ ὀδηγίασ: Ἄριστοφ. Ὀρν. 711 καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρω φράζει κρεμάσαντι καθύδωιν ἡερθλ. ὄμ. παρομ. τοῦ Σταυροῦ αταύρωσ καὶ δέσε, τ' Ἄη ἱερωγίου ταυμάριξ κὶ ἀμόλα· 2) κτ. ἐπέκτ. Ἰππικῶν πηδαλίων αἱ ἡνία: Αἰσχ. Ἐπτ. 206 Ἰππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίον διὰ στόμα πωριγεμένοσ χαλινῶν· 3) νεῶτ. ὄμ. τὸ ὄργανον διευθύνονσ τῶν αὐτοκινητῶν, ὀεροπλάτων κ. ἄ· 4) ὄμ. τῆμα τοῦ ὠρολογιακοῦ μηχανοσμοσ, δι' ὃ ὀμ μεγεθύνεται ἢ ἐλαττοῦται τὸ μῆκοσ τοῦ σπειροειδοῦσ ἐλατηρίου· 5) νεῶτ. συλλογῆ τῶν ἀποστολικῶν καὶ συνοδικῶν κανόνων ὡσ καὶ τῶν ἄγλων πατέρων συνταχθετασ λήγοντοσ τοῦ 18ου αἰῶνοσ ὀπὸ δύο λογιῶν μοναχῶν καὶ χρειαμέουσα ὡσ ὄργανον διοικηρνήσεωσ τοῦ σκάφοουσ τῆσ Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆσ Ἐκκλησίασ· 6) μτφ. ἐπὶ τῆσ διανοίασ: Πλάτ. Κλειτ. 498B παραδόντι τὰ πηδάλια τῆσ διανοίασ ἄλλω· 7) ὄμ. μτφ. τρόποσ διακυβερνήσεωσ, διοικήσεωσ: Πίνδ. Π 1,86 νῶμα δικαίω πηδαλίω στρατόν· 8) νεῶτ. διακυβερνήσισ: ἐκράτησεν ἐπὶ μακρόν εἰσ χεῖρασ του τὸ πηδάλιον τῆσ πόλιτεωσ ἰεκυβέρνησε τοῦ κράτοσ· 9) κτ. πληθ. ἐπὶ τῶν πλεονακῶν τοῦ ναυ

τῆλου χρησιμοποιούντος αὐτὸς ἐν εἶδει κωπῶν ἐπεχουσῶν θέσιν οἶακος : Ἄριστ. ΖΙ 622b, 13 ἀντὶ **πηδαλιῶν** δὲ τῶν πλεκτανῶν (ἴδιο) παρακαθίησιν' **10)** ὄμ. ἐπὶ τῶν μακρῶν ὀπισθίων ποδῶν τῆς ἀκρίδος : αὐτ. 532a, 29, αὐτ. 535b, 19' **11)** τὸ φυτὸν πολύγονον τὸ ἄρρεν : Ψιδιοσκ. 4, 4' **12)** νεώτ. βοτ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν **πηδαλιουίδων**.

πηδαλιούμαι-όμαι ἴμν. ἀποθ. ἐφοδιαζόμεθα διὰ πηδαλίου : Σιμύλλ. Κατ. 187, 14.

πηδαλιουργική [τέχνη] (ή) ἴμν. ἡ τέχνη τῆς κοτασκευῆς πηδαλιῶν : Ἀσπᾶς. ΗΝικ. 5, 1.

πηδαλιούχιον (τό) νεώτ. θαλαμισκός ἐν πλοίῳ ἐπὶ τῆς γεφύρας πλοῦ, ἐν ᾧ εὐρίσκονται ἡ εὐθυνητήρια πυξίς, τὸ οἰακοστρόφιον, θῆκαι τῶν χαρτοφυλάκων, τράπεζα χαρτῶν, τηλεγράφοι καὶ φωτογραφοί, πρῶλ. οἰοκιστήριον.

πηδαλιούχια [ή] ἴμν. κ. νεώτ. ἡ διὰ τοῦ πηδαλίου κυβερνήσις τοῦ πλοίου, κ. μτφ. : ΚΜανασσ. Χρον. 5138, Νικ. Χων. Χρον. 218C τῆ **πηδαλιούχια** τῶν **μεγίστων πραγμάτων**.

πηδαλιούχος (ό) [έχω] ἴμν. μσν. κ. νεώτ. ὁ κρατῶν τὸ πηδάλιον, ὁ χειρίζομενος τὸ πηδάλιον τοῦ πλοίου, τιμονιέρης, δθ. μτφ. κυβερνήτης, ἄρχων : Φιλ. 1, 145 ὁ **πηδαλιούχος** καὶ **κυβερνήτης** τοῦ παντός, Ἄων. Κορν. 290D.

πηδαλιούχῳ-έω ἴμν. κ. νεώτ. εἶμαι πηδαλιούχῳ, χειρίζομαι τὸ πηδάλιον, κυβερνῶ τὸ πλοῖον διὰ τοῦ πηδαλίου : Φιλ. 1, 131' **1)** νεώτ. κ. παθ. μτχ. **πηδαλιουαύμενος**-ον ὁ διὰ τοῦ πηδαλίου κυβερνῶμενος, ἐκείνος ὃν δύναται τις νὰ κυβερνήσῃ διὰ πηδαλίου' **2)** πηδαλιουχοῦμενος ἀερόστατον κ. ἄλλως **πηδαλιουχοῦμενον** [τό] ὡς οὐσ. ἀερόστατον φέρων κινήτηρα κ. πηδάλιο' **2)** ἴμν. ἐν μτφ. χρ. : ΠΔ Μακκ. 4, 71 **πηδαλιουχεῖ** τὴν **τῆς εὐσεβείας ναῦν**, Φιλ. 1, 516 **πηδαλιουχεῖ** τὸ **κοινὸν τὰς κόσμου σκάφος** [ἐπὶ τοῦ Θεοῦ]' **3)** ὄμ. κυβερνῶ, διοικῶ, διέπω : Βόνθ. Σιδ. 3, 266 **πηδαλιουχεῖ** τὰ **σύμπαντα**, Φιλ. 1, 370.

πηδαλιώδης-ους-ες [εἶδος] κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα πηδαλίου, ὁ ὁμοῖος πρὸς πηδάλιον : Ἄριστ. ΖΜ 683a, 36 ὀπισθεν μόνον ἔχουσι τὰ **πηδαλιώδη οἰ ἀκρίδες**' **1)** νεώτ. ζωολ. πηδαλιώδη πτερά τὰ πτερώγια τῆς οὐρᾶς, ἄτνια χρησιμοποιοῦνται κατὰ τὴν πτήσιν τοῦ πτηνοῦ ὡς πηδάλιον.

πηδαλιωτός-ή-όν ὁ ἐφοδιασμένος διὰ πηδαλίου : Ἄριστ. Κατ. 7a, 12 ἀπὸ τοῦ πτεροῦ τὸ **πτερωτόν** καὶ ἀπὸ τοῦ πηδαλίου τὸ **πηδαλιωτόν**.

πηδηθμός [ό] [ή] πῆδημα, σκίρτησις, δθ. ἐπὶ τῆς καρδίας, παλμός : Ἰππ. Ἐπιθ. 7, 39.

πῆδημα-ατος [τό] κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀπήδημα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πῆδῶ, τὸ πῆδᾶν, σκίρτημα, ἄλμα : Αἰσχ. Πέρσ. 95 τίς ὁ **κραίνων** ποδὶ **πῆδηματος** **εὐπετέος ἀνάσσω**, αὐτ. 305, Σοφ. Αἰ. 833, Εὐρ. Ἀνθρ. 1189 τὸ **Τρωϊκὸν πῆδημα** **πῆδησας** ποδοῖν **χωρεῖ** πρὸς αὐτούς, Πρδρὸν. 2, 211 καὶ τότε νὰ **θεῖς**, **δέεσται**, **πῆδηματα** **νεωτέρα**, Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 90, 24 πού **χε** **λαγοῦ** **πυλάα**, **θράκα** **δύναμι** καὶ **τῆς ἀγριολαφίας** **τὰ πῆδηματα**, Ποσαδ. Χριστ. Τεμπ. 64 **προσεσάθει** **νὰ φθάσῃ** **διὰ πῆδημάτων**' **2)** ἴμν. ἀναπήδησις, ἀνασκίρτησις ἐκ θαυμασμοῦ, ἐπὶ ἀκροστοῦ : Πλούτ. Ἠθ. 41C οἱ **θόρυβοι** καὶ **τὰ πῆδηματα** **τῶν παρόντων**' **3)** κτύπος, κτύπημα, παλμός τῆς καρδίας : Εὐρ. Βάκχ. 1288 τὸ **μέλλον** **καρδία** **πῆδημ'** **ἔχει**, Πλούτ. Ἠθ. 83B ἴσχεσθαι **καρδίαν** **πῆδηματος**' **4)** δημ. ἐπὶ ζῶων, ἐπίθασσις, ὄχρεσις.

πηδηματιά [ή] δημ. ἡ πῆδηξις βλ. πῆδημα.

πηδηξιά [ή] δημ. ἡ πρῶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πῆδῶ, πῆδησις, πῆδημα, πῆδηματιά : με μὴ **πηδηξιά** **τὸν ἔφτασε**.

πηδηξίς-εως [ή] πῆδημα, σκίρτησις, πῆδηξις : Πλούτ. Ἄντ. 75 **μετὰ** **εὐσάμων** καὶ **πῆδηξίαν** **σα-**

τυρικῶν, Ἄορ. Τακτ. 433 **πῆδηξίς** **ἐπὶ** **τοῦς** **ἵππους**' **1)** κ. ἐπὶ καιομένων ξύλων : Θεόφρ. Πυρ. 69' **2)** ἠθ. ὄχημα βλ. λ. 3), παλμός καρδίας : Πλάτ. Τιμ. 70C **τῆ** **δὲ** **δὴ** **πῆδησις** **τῆς** **καρδίας** **ἐν** **τῇ** **τῶν** **δεινῶν** **προσαδαικίᾳ**, αὐτ. Νόμ. 791a, Ἄριστ. ΖΜ 669a, 20.

πῆδηξίς (ό) ἴμν. κ. νεώτ. ὁ πῆδῶν, ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ πῆδημα, δθ. ὁ χορευτὴς : Πτολ. Τετραβ. 64 **ὄρχησται** καὶ **πῆδηξται**.

πῆδηξικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἔχων κλίσην, ἡ ὁ ὢν ἱκανὸς, ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ πῆδῶ, νὰ ἐκτελήσῃ πῆδηματα, ἐπὶ τῆς ἀκρίδος, τοῦ φύλλου κ.ά. : Ἄριστ. ΖΙ 532a, 27 **ὄσα** **δὲ** **πῆδηξικά**. . . **ἔστι**, **τούτων** **τὰ** **μὲν** **ἔχει** **τὰ** **ὀπισθεν** **σκέλη** **μεῖζω**, αὐτ. ΖΜ 683a, 33' **1)** κ. ἐπὶ σατύρων : Λουκ. Δίς. Κατ. 10 **πῆδηξικώτατε** **σατύρων**' **2)** νεώτ. ζωολ. τὸ οὐδ. **πῆδηξικά** ὡς οὐσ. κατηγορία ἐντόμων τὸ ἄθροισμ. τῶν **ὄρθωπτέρων**' **3)** ὄμ. κατηγορία θηλαστικῶν ζῶων τῆς τάξεως τῶν **μαρσιποφόρων**' **2)** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πῆδημα, τὴν πῆδησιν' **3)** ἐπίορ.-ὤς κατὰ πῆδητικὸν τρόπον, πῆδῶνας, πῆδηξία : Γλωσσ.

πῆδηξικῶς γλωσσ. διὰ πῆδημάτων, πῆδηξτά.

πῆδηξτός-ή-όν νεώτ., δημ. **πῆδηξτός**-ή-ό ὁ ἔχων τάξιον, κλίσην νὰ πῆδῶ, πῆδηξικός βλ. λ. 1)' **2)** δημ. ὁ διὰ πῆδημάτων ἐκτελούμενος, γινόμενος : **πῆδηξτός** **χορός**' **1)** τὸ ἄρσ. **πῆδηξτός** ὡς οὐσ. ὁ **πῆδηξτός** **χορός**' **2)** τὸ οὐδ. πλθθ. **πῆδηξτά** ὡς ἐπίορ. διὰ πῆδημάτων, με πῆδηματα.

πῆδηξός-η-ον ὁ ἐκ πηδῶ κατασκευασμένος : Ἰλ. Ε 833 ἰδ. ἀνάγκ. φήγινος, ΕΜ 669, 40, Εὐστ. 613, 9.

πῆδηδόκη [ή] νεώτ. ναυτ. διή υπό τὴν πρῶμην τοῦ πλοίου, δι' ἣς διέπεται ἡ ἄτρακτος τοῦ πηδαλίου, δημ. τρῦπα τοῦ τιμονιοῦ.

πῆδηόκρονον [τό] νεώτ. ναυτ. τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς ρίζης τοῦ πηδαλίου, εἰς ὃ ἐφαρμόζεται ὁ οἶαξ.

πῆδῶν [τό] ποι. κ. **πῆδᾶν** [τό] κ. **πῆδῶς** [ό] (ἦσ.) τὸ πλατὺ μέρος τῆς κώπης, τὸ φύλλον αὐτῆς, κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὴν λαθῆν, δθ. γεν. ἢ κώπη : Ὀδ. Η 328 **νῆες** **ἔμα** **καὶ** **κοῦροι** **ἀναρρήπτει** **ἄλα** **πῆδῶ**, αὐτ. Ν 78, Ἀπολλ. Ρ 4, 200 **πῆδοῖσιν** **ἔρεσσετε**, Λυκόφρ. 1416 **γῆ** **δὲ** **ναυσθλῆσθῆσεται** **ρήσονται** **πῆδοῖς** **χέρον**' **2)** ἴμ. πλθθ. **πῆδᾶ** **τὰ** **πηδᾶλια** βλ. λ. 1) : Ἄρατ. 155 **εἰς** **ἄνεμον** **δὲ** **τὰ** **πῆδᾶ** **κυβερνήτηρες** **ἔχαιεν**.

πῆδος [ό] ἀρχ. λεξ. κ. δημ. ἦσ. ἐτὸ πῆδόν' **2)** δημ. μέγα πῆδημα, μέγα ἄλμα, πῆδηματιά, πῆδηξία : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 247, 1 **σὸ** **γλακίον** **πιάνει** **ὁ** **νιός** **λαγός**, **σὸν** **πῆδῶ** **πιάνει** **ἀργίμν**.

πῆδός [ό] δένδρον τοῦ ὀμοιοῦ ὁ καρμὸς ἔχρησιμοποιοῖτο πρὸς κατασκευὴν ἀξόνων, πιθ. ὁ πάδος βλ. λ. : Θεόφρ. Φί 5, 7, 6.

πῆδούλι [τό] δημ. κ. **πῆδῶλος** [ό] κ. ἀπήδουλας [ό] ὁ σκώληξ τοῦ τυροῦ.

πῆδῶς ὄγρ. τοῦ πιδῶς βλ. λ.

πῆδῶλις-ίδος [ή] ὄγρ. τοῦ πιδῶλις βλ. λ.

πῆδῶ-άω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. κ. ἀπηδῶ-άω, ὄγρ. γ' ἐν. ἀπέδῃ [Σωφρ. 20], ἰων. μτχ. πλθθ. θλ' **πῆδῶσαι** [Ἄριστ. Λυσ. 1317], ἰων. μτχ. πλθθ. θλ' **πῆδῶσαι** [Ἰλι. 4, 54*], οὐδ. **πῆδῶνται** [αὐτ. 3, 96], **παρατ. ἐπῆδων** [Ἰλ. Φ 269, Εὐρ. Βάκχ. 1094], δημ. (ἐ)πῆδῶσα κ. ἀπηδῶσα κ. [ἐ]πῆδῶγα κ. ἀπήδῶγα, με. μελλ. μτ. ἐνεργ. σημ. **πῆδησσαι** [Πλάτ. Λύσ. 216a **προσ.** Θεόφρ. Χαρ. 21, 6 **ἐπι.**], Ἄλεξ. [24, 16], ἴμν. **πῆδησῶ** [ΑΠλ. 4, 54*], αὐτ. 142], ἀόρ. (ἐ)πῆδησα [Ἰλ. ε 455], δημ. κ. [ἐ]πῆδηξα, **παρακ. πεπῆδηκα** [Ἰσων. 203 **ἀπο.**], Ἰππ. Ἀρθρ. 47 **ἐκ.**], **ἔεν.** [Ἐλλ. 7, 4, 37 **ὑπερ.** Δημ. 644 **ὑπερ.**], δημ. **πῆδῶσαι** κ. **πῆδηξίμαι** κ. **ἀπηδῆσαι**, ἀόρ. [ἐ]πῆδηθηκα κ. [ἐ]πῆδηθησικα, μτχ. **πᾶθ.** **παρακ. πῆδημένος**, γ' ἐν. ὑπερσ. ἐν ἐνεργ. σημ. **ἐπεπῆδητα** [Ἰππ. Φύσ. Παιθ. 13], **νύμισσονται** πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐπὶ ἀπόστασιν, ὑφόμισται διὰ βριαλοὶν τινάγωματος ἕως τὸ ἐξόφως, μετα-

φέρω τὸ σῶμά μου διὰ πηδήματος, ἀλατος, ἀπὸ σημείου πινὸς εἰς ἄλλο, ἀλλομαι: Ἰλ.Φ.269 ὁ δ' ὑφόσε ποσσὶν ἐπήδα, αὐτ.302, Ἰππ.Φοῖν.Παῖδ.13, Ξεν.Κυν.5,31 ὅταν ἀτρέμα διαπορευῆται πηδᾷ, βιάζονται δὲ οὐδεὶς ἐβράκεν οὐδ' ὀφεται, Δίηγ. Αχιλλ.35ῶ ἐδώκασιν τὰ ὄργανα, πηδῶν, καθάλα- λικεύουσι, Ἐρωτόκρι.1,236 πηδῶντας καὶ χλιμίζον- τας ἔκανε κάθε ζάλο, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.43,21 πη- δῶν, παίζων καὶ γελάντα καὶ ῥινοῦν στοὶ ση- μάδι, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 66,26 ἔνα φράχτη πηδᾷ καὶ ἀνέγνωνρά τῆς στοὶ πλατύ μπάσιν τοῦ Ἰθνηο κοι- μήτησι, - πήδησα πέντε μέτρα, - πήδησε στοὶ ἄλογο καὶ ἔφυγε: || κ. μτ. συστοίχ. ἢ συνωνύμ. αἰτ.: Σοφ.ΟΤ 1300, Εὐρ.Ἰων 717, αὐτ. Ὀρ.263 χει- ρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν-σχῆσω σε πηδῶν δυστυχῆ πηδήματα: 2) μτθ, διέρχουσι ὑπεράνω πινὸς διὰ πηδήματος: Σοφ.ΑΓ.1278 ἐς δὲ ναυτικά σκά- φη πηδῶντας ἀρδην ἔκτορος τάρφων ὕπερ; || κ. μτ. αἰτ.: αὐτ.30, Εὐρ.Βάκχ.307 πηδῶντα σὺν πεύκασιν δικόρυφον πλάκα, - μπορεῖς νὰ τὸ πη- δῆξῃς τὸ χαντάκι; || δημ. φρ. πηδάει πολλά παλούκια ἐκτίθεται συχνὰ ἐκ κινδύνου, Ἰθ. ἐπὶ ἐπιληψίμων πράξεων: 3) πινάσσομαι, ἀνατινάσσο- μαί ἀποτόμως: Εὐθόμω.75,6, αὐτ.109, - καθὼς τ' ἄκουσε, πήδησε ἀπ' τὴν καρέκλα του: || δημ. φρ. πηδᾷ ἀπ' τὴν χαρά μου σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς, χαίρω σφόδρα: σάν ἄκουσε πῶς τοῦ ἴθνηο παρόσημο, πηδούσε ἀπὸ τῆς χαρᾶ του: 4) μτφ. ἐπὶ προαγμ.: Ἰλ.Ξ 455 οὐ μάν αὐ τ' ὄλω μεγαθύ- μοι Πανθοῖδα χειρὸς ἀπο σιδηρᾶς ἀλιον πη- δῶσιν ἄκοντα, Αἰσχ.Ἐπ.459 πάλοσ .. πήδησεν εὐχάλοκο κράνουσ, Εὐρ.Φοῖν.1194: 5) ἐπὶ τῆς καρδίᾶς ἢ τοῦ σφηνίου, πᾶλλομαι, σφύζω: Σώφ.ρ.20 ἄ καρδία παδῆ, Ἀριστφ.Νεφ.1392 οἴ- μαι τὰς καρδίᾶς πηδᾶν δι, τὴ λέξει, Πλάτ.Συμπ. 215β, αὐτ.Φαῖδρ.251η) πηδῶσα οἶον τὰ σφύζοντα: || κ. ἐπὶ σπασμῶν, σπαδάσσωμαι: Εὐρ.Ἰππ. 1352 κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκαλοσ, Ἡ- ρωνδ.4,61: || κ. ἐπὶ τοῦ νοῦ: Τραγ.Ἀδέσπ.176 πηδῶν ὁ θυμὸς ἐνδοθεν μαντεύεται, αὐτ.390: 6) κ. δημ. ἀλλάσσω ἀποτόμως ἀντικειμένου λο- γου, ἀνέφευγε, ἐνεργεῖται: Εὐρ.Τρω.67 τὴ πηδᾶς εἰς ἄλλουσ τρόπουσ, - πηδᾶει ἀπὸ τὸ ἔνα θέμα στοὶ ἄλλο: 7) τρέπομαι, στρέφωμαι: αὐτ.ἀπ.294 εἰς τὰπίσημα δ' ὁ φθόνουσ πηδᾶν φιλεῖ, Φιλδστρ. Σοφ.2,25,4 πηδᾶν πρὸς τίνουσ εὐπραγίαν: 8) νεώτ, κ. δημ. παραλείπω τὴ ἐν τῷ μεταθ. Ἰθ. κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐκθεσιν διὸ προφορικοῦ ἢ γρα- πτοῦ λόγου ἢ καὶ κατὰ τὴν ἀντιγραφῆν: ἐπήδησε τρία τροπᾶρια - δυὸ σελίδες: 9) δημ. ἐπὶ ζώων, ἐπιβαίνω, ὀχεύω: 10) ρηματ. π. πηδηθῶσ, πη- ἄημα, πήδησις, πηδητῆς, πηδητικός, πηδηξία. **νήζω** δημ., ἀόρ. ἐπήξα, μτχ. παθ. παρακ. πηγιμέ- νοσ, πηγνυμι, πηγνώω, κάμνω τὴ νὰ μεταβληθῆ ἀπὸ ρευστοῦ εἰς στερεόν: Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.266,21 πῆραν τὴν καρδᾶρα μου ποῦ πῆξα τὸ γά- λα μου: || πῆζω τυρί ἐνεργῶ ὥστε τὸ γάλα νὰ μεταβληθῆ, νὰ δώσῃ τυρόν: || πῆζω για- οὔρι κάμνω ὥστε τὸ γάλα διὰ πῆξεωσ νὰ γίνῃ δξύγαλα, γιάουρι: || κ. μτφ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 50,10 καὶ γαῖμ' ἀπ' ἀνδρέσ καὶ παιδιὰ θέλω γιά νὰ τὴν πῆξω: 2) ἀμτθ, πηγνύωμαι, μεταβάλλο- μαί ἀπὸ ρευστοῦ εἰς στερεόν: ἐπήξε τὸ βούτυρο - τὸ μέλι - τὸ σιρόπι: || μτφ. ἐν φρ. δὲν ἔχει πῆξει ἀκόμη τὸ μυαλό του δὲν ἀπέκτησεν ἀκό- μη, Ἰθ. λόγφ μικρὰς ἡλικίασ, τὴν πρέπουσιν φρό- νησιν, σύνεσιν: 3) μτφ. πηγνύμι διὰ φύξεωσ, παγώνω ἐκ φρόθου, ἐν χρ. τὸ παθ.: Βιζυην.22,27 κρυφὸς τῆς κόφτει ταῦρτουρας τὴν θερμὴ πνοῆ καὶ πῆζεται τὸ σμὰ τῆς. **νηθω** [πρβλ. ηηρός] μτγν. πάσχω βλλ. Φιλίππ. εἰς Κατ.180,24, ΕΜ 671,1.

νηθσκος [ἰθ] Ἐπιγρ. ὀνομαρ. τοῦ παῖς, παιδιον, παιδάκι: Ἐπιγρ.Κρήτης. **νηθσσασα** [σος] [ἰθ] μον. πθ. ἐσφ.ἀνάγγ. τοῦ νό- κασμο, ἐν χρ. κτ. πληθ. φάλαρα Ἰθνηο: Ἰππιαστ.14. **νηκτῆ** [ἰθ] ἰπὴγγυμι κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. πηκτῆ, δωρ. πακτῆ, θηλ. τοῦ ἐπιθ. ηηκτός [ἰθμ. ηηκτός] ἐν χρ. ὡς οὐσ. εἶδος τὸ δικτύου ἢ κλωθὸθ τεθε- μένου πρὸσ σὺλλήψην πτηνῶν, δίκτυ ἢ βρόχι ση- γόμενον πρὸσ ἀγρῶν πτηνῶν: Ἀριστφ. Ὀρν.528 ἴσται βρόχουσ, παλῖδασ .. δίκτυα, ηηκτάσ, Ἀ- ριστλ.Ζ1 ὀίδα,12 τούτου δὲ ἀλότουσ ἐν ταῖσ πη- κταισ: 2) μτγν. τυρόσ ἐκ νεοπήκτου γάλακτοσ, νεωπόσ, κλωρόσ τυρόσ, φρέσκο τυρί: Θεόκρ.11,20 λευκοτέρα πακτάσ .. ἀπαλωτέρα ἀρόσ, Βαρ- βόουκ.ΑΓ 6,55 Πάφια πακτάν., ἀνεθήκεν: 3) νεώτ. δημ. ηηκτῆ ἔδεσμα ἐκ βερβασσμένησ κεφαλῆσ χοί- ρου ἢ ἄλλου ἰθθῶν δμοῦ μετὰ τοῦ πεπηγμένου ζωμοῦ αὐτῆσ περιέχοντοσ κ. διὰφ. καρκευμοσ: 4) νεώτ. ἢ ζελατίνη βλλ.: 5) νεώτ. μικροσ. θρεπτικῆ ηηκτῆ παρασκευασμα χρισμοποιοῦμε- νον διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν μικροοργανισμῶν: 6) μτγν. ποικιλία τῶσ συμφύτου: Δισσκ.4,10. **νηκτῆσ** [ἰθ] πάπ. πθ. ὁ κατασκευάζων ἢ στήνων ηηκτόσ βλλ.1,1. **νηκτιεὸσ** -ἡ-όν κ. νεώτ. ὁ ἐπιφέρων ηηξιν ἐκ φύξεωσ, πάγωμα: Θεόφρ.ΦΑἰτ.6,1,3, αὐτ.5,1,4,3 ταῦτη μὲν οὖν δόδεξιεν ἀν ὁ λεπτάσ ἀήρ ηηκτι- κώτατοσ εἶναι: 2) μτγν. κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν ηηξιν, πῆξμο: Δισσκ.1,128, - ηηκτικαῖ ἐνώσεισ, - ηηκτικῶν ὄξυ. **νηκτικῶσ** -ἰδοσ [ἰθ], δωρ. πᾶκτίσ, αἰολ. πᾶκτισ-ἰδοσ μουσικὸν ὄργανον τῶν Λυδίων, ἴμοιον πρὸσ ἀρ- παν μετὰ εἰκοσι χορδῶν καὶ διαφέρων ὀλίγον ἀν μὴ οὐδόλοκ τοῦ ὄργάνου τοῦ καλουμένου μάγα- διόσ βλλ.: κατὰ τὸν Μέναιμ.5, ὁ Τέρπανόροσ ἠ- κουσε τὸ ὄργανον ἐν λυδικοῖσ συμποσίοσ καὶ πρώτη μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἢ Σαποῶ μετεχειρί- σθη ταῦτο: κατὰ δὲ τὸν Ἀριστόξ.ἴστ.ἀπ.66 ἐποί- χετο αὐτὰ τῶν δακτύλων ἀνευ πλῆκτροῦ: Φώτ.427,26 ἐπανδούριον, ἴτοι Λύδιον ὄργανον, χωρὶσ πλῆ- κτρου φαλλόμενον: Σαφφ.122, Ἀлк.Συμπλ.5,5,Πινδ. ἀπ.125, Ἥρ.1,17 ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ σφυρίων τε καὶ οὐκίτιον καὶ αὐλοῦ, Τελέστ.5,4, Σοφ.ἀπ. 241, αὐτ.412, Ἀριστφ.Οεσμ.1217 τῶν γραῦν ἐρω- τάσ, ἢ φερων τὸσ ηηκτικᾶσ, Σώπ.11, Ἀνοξῆλ.15, Πλάτ.Πολ.399C, Ἀριστλ.Πολιτ.1341ε,10: 2) μτγν. λύρα: Λοικ.Ἐνάδ.Δ 1,4 καὶ αὐτῆ δὲ ἡ ηηκτι- σασ: 3) μτγν. κ. μσν. εἶδοσ τὸ αὐλοῦ ποιμνεῖκοῦ ἐκ πολλῶν συμπενηγῶτοσ σωλήνων κολῶμου καὶ ὀμοιάζοντοσ πρὸσ τὴν τοῦ Πανῶσ σύριγγασ: Ἀγοθ. ΑΠλ.4,244, Προκ.Γσζ.137Β, Κομητ.ΑΠ 9,586 ἐπὶ χει- λεσι σύρων ηηκτικῶσ: 4) κλωθὸσ ἢ δίκτυον πρὸσ σὺλλήψην ἢ διατήρησιν πτηνῶν: Διον.Κωμ. Ὀρν.3,1, Σχόλ.Αριστφ. Ὀρν.528: 5) Σουῖδο. ἐμά- χασρα κρεοκόποσ. **νηκτόζῆ** [ἰθ] νεώτ. ηηκτικῆ οὐσφα ἠνωμένη μετὸ κυτταρίνησ εἰς τὸσ μεμβράνοσ τῶν φυτ. κυττάρων. **νηκτοσφακῆκία** [ἰθ] νεώτ. εἶδοσ φθοιρόυσ καφῶν ἐκ ηηκτίσ, ζελατίνωσ, σχήματοσ φθοιρόυσ ἢ σφαι- ρικοῦ, ἐν χρ. ἐν τῇ φαρμακευτῆ. **νηκτόλοβοσ** [ἰθ] νεώτ. ὀρυκτὸν τῆσ τάξεωσ τῶν ζελοῖθων περιέχον ἀσβεστον καὶ νάτριον. **νηκτόσ** -ἡ-ὀν [ἰθ] ἰπὴγγυμι κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ηηκτόσ, δωρ. πᾶκτόσ-ἀ-όν, ὁ ἐπιπηγμένοσ, μη- γμένοσ, ηηκτόσ καὶ στερεωμένοσ:Σοφ.Αἰ.507 ἐν γὰρ γθῶν ηηκτῶν τῶδ' ἐγχοσ περηνετῆσ κατηγορεῖ: || ὀθ. ηηκτόσ θάνατοσ ὁ ἐξ ἐμπήξεωσ ἐπὶ ἐστε- ρωμένοσ ἐν τῇ γῇ ξίφουσ προελθῶν, πρβλ. Ἰθ. «ὁ τοῦ Σολαμίνιου Αἰάντοσ τοῦ μονέντοσ ὄσ τῷ ζῆφι περηνεσῶν ἀπέθανεν»: Τραγ.Ἀδέσπ.255: 2) ἐπὶ φυτῶν, ὁ δι' ἐμπήξεωσ περυστευμένοσ καὶ οὐχὶ διὰ σποράσ: Θεόφρ.Φ1 7,4,11: 3) ἰπὴγγυμι 7)1

ἐπι κατασκευασμάτων ἐκ ξύλου, ὁ ἐκ πολλῶν τμημάτων ἢ μερῶν συνηγνύμενος, συντιθέμενος, δθ. ὁ καλῶς συνηρμοσμένος, στερεῶς συντεθειμένος: 'Ιλ.Κ353 αἱ γάρ τε βῶων προφερέστεραι εἰσι, ἐλκόμεναι νεῖστοι βαθεῖης ηκτῶν ἄροτρον, 'Οδ.Ν32, 'Ἡσιόδ.'Εργ.433, Σοφ.ἀπ.233 ηκταὶ λυραὶ, Εὐρ.Φοῖν.489 μήτε προσφέρειν πύργους ηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις || ηκτῶν/ἔδος ἔδρου, ἔδρανον, κάθισμα ἐκ πολλῶν τεμνηθῶν συνηρμοσμένον καὶ ἔξ ἐκ τούτου πολυσύνθετον καὶ στερεόν: 'Υγν.Δήμ.196 || ηκτὰ δωμάτων οἱ φραγμοὶ τῶν οἰκίων, οἱ θύραι: Εὐρ.ἀπ.991 λθε ηκτὰ δωμάτων' πρὸλ.'Αριστφ.'Αχ.479 || τὸ θηλ. ηκτὴ ὡς οὐσ.βλ.λ.1) 4) (ἡγγυμι.10) κ. νεώτ., δημ. ηκτῶς ὁ συμπηγηγῶς, πεπηγμένος, ηγγημένος: Εὐρ.Κύκλ.190 ηκτῶ γάλακτος τ' οὐ σπάνια τυρεύματα, Θεόκρ.1,128 τάνδε φέρου πακταῖο μελίπνου ἐκ κηρῶ σύριγγα, Νικ.'Αλεξ.518 ἄξ ηκτῶς, Ζαλοκ.13,18 εἶχαν αἶμα παλὺ καὶ ηκτῶν || τὸ θηλ. ηκτὴ ὡς οὐσ.βλ.λ.2) 5) νεώτ. κ. δημ. πυκνόρρευτος, ποχύρρευτος: ηκτὴ σάلتα, - πηχτὸ σιρόφι: || δημ. πυκνός, δασύς: ηκτὰ μαλλιά' || ὁμ. μτφ. ἐπὶ ἀκούτους, πυκνός, βαθύς, ἀδιαπέραστος: ηκτὸ σκατάδι' 6) ὁ πεπηγῶς, παγωμένος: Τιμ.Λοκρ.99c, ὠδωρ τὸ μὲν ῥέον τὸ δὲ πακτῶν, Πλάτ.Τιμ.59c τῶν λαμπρῶν ηκτῶν τε ἐν γένος ὕδατων χαλαρὸς συσταθεὶς γέγονε' 7) ὁ ἐπιδεχόμενος πῆξιν, δυόμενος νὰ πηθῇ: 'Αριστλ.Μετ.385α,12' 8) τὸ θηλ. ηκτὴ ὡς οὐσ.βλ.λ.5) 9) 'Ἡσ. ἐηκτὰ, δάκρυα, παρὰ τὸ πεπηγῆναι ὡς ἐκ πηγῆς ῥέοντα.

ηκτωδης-ους-ες μιν. ὁ πρὸς τὴ ηκτῶν ὁμοιᾶζων, ὁμοιος πρὸς ηκτῆν, νεωστὶ πεπηγμένον τυρῶν: Παράφρ.Διον.Περ.745.

ηκτωμα-ατος (τῶ) νεώτ., ὀνομασία τῆς ζωϊκῆς κόλλας, (ζεατίνη' 2) φαρμακοτείν. σκεύασμα λαμβανόμενον ἐξ οὐσίας γλυκορασματώδους ἢ ηκτωματώδους, σακχάρου καὶ ὕδατος.

ηκτωματώδης-ους-ες νεώτ., ὁ ὁμοιος πρὸς ηκτῆν: ηκτωματώδης οὐσία ἢ ἀποτελεῦσα τὰ πυκνότερα μέρη τῆς νευρολογίας τῆς φαιᾶς οὐσίας τοῦ νωτιαίου μυελοῦ.

ηῆλαι ἀπαρφ. ὄορ. τοῦ ρ. πάλω βλλ.

ηῆλαιος-αν μτγν. ὁ ἐκ ηῆλῶυ νεποηγμένος, ἡλίσιος, χωματέσιος, κατεσκευασμένος ἐκ κεραμίτιδος γῆς: Μαν.4,292 ηῆλαιος πλίνθου' 2) ἐπὶ ἰχθύων, ὁ ἐντός ηῆλῶδων ὑδάτων διαβίων, ζῶν: Πλουσ.4,34,2 αἱ κέφαλοι δὲ, ὅτε ἰχθύων ὄντες τῶν ηῆλαιων, παταμῶν φιλοὶ τῶν θαλασπετέρων εἰσι.

ηῆλακιζω πάπ. ρητῶ ηῆλῶν ἐναντίον τινός' 2) κῶς ἐτυμολογία τοῦ προηῆλακίω βλλ.: πρὸλ. ηῆλαξ: EM 669,49.

ηῆλασιμός (τῶ) λ. ἀναφερομένη πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ προηῆλακίω βλλ.: Σουτῶ.

ηῆλάλα (ἡ) δημ. δ.γρ. τοῦ πλάλα βλλ.

ηῆλαλητῶ (τῶ) δημ. δ.γρ. τοῦ πηλαητῶ βλλ.

ηῆλαλῶ-άω δημ. δ.γρ. τοῦ πηλαλῶ-άω βλλ.

ηῆλαμυθεῖα μτγν. ἀλγία ηῆλαμύδος, φάρμακα παλαμύδας: Στράβ.12,3,19 κατὰ θάλατταν μὲν ἔχουσα εὐφύταν τήν ἐκ τῆς ηῆλαμυθεῖας.

ηῆλαμυθειον (τῶ) μτγν. τόπος ἀλγίας τῆς ηῆλαμύδος, μέρος, ὅπου γίνεται τὸ φέρομα τῆς παλαμύδας: Στράβ.12,3,11 ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ ἰσθμοῦ λιμένες, νασισταθμὰ καὶ ηῆλαμυθεῖα θαυμασά.

ηῆλαμύς-ὑδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. παλαμύδα(ἡ) εἶδος θύωνου, ἰχθύος ἐκ τῶν σκουβριδῶν ἢκτ. τὸν 'Αριστλ.Ζ1 571α,11 εἶναι νεορός ἐναντιοι: Σοφ.ἀπ.503, Φρύν.Κωμ.35, 'Ἰκέσ η'.Αθῆν.3,116ε σὺ εἶναι εὐεκκρίτους κοιλίας ὅτε ηῆλαμύδας, ὤσιστρ.η. 'Αθῆν.7,30311, 'Ιουδην.7,120 vas relapsivum.

ηῆλασιφ-ακος (τῶ) ὁ ηῆλῶς ἰκτ. ἡ ταῦτης ἐτυμολογείται τὸ ηῆλακίω βλλ.: EM 669,49.

ηῆλε ἐπ. γ' ἐν. ὄορ. τοῦ ρ. πάλω βλλ.
ηῆλειος-αν, ἐπ. ηῆλῆιος-η-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν Πηλεῖα, ὁ τοῦ Πηλέως: 'Ιλ. Σ60 δῶμον Πηληϊὼν εἶνω, ΑἴΠ 9,476B.

ηῆλεός-ἔως (τῶ), ἐπικ. -πος ἡ -ἔος, ἄττ. αἴτ. -ῆ υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, ἀνὴρ τῆς Θέτιδος, πατήρ τοῦ 'Αχιλλέως καὶ ἡγεμῶν τῶν Μυρμιδόνων ἐν Θεσσαλίᾳ, δθ. παροίμ. Πηλεὺς μάχηρα ἐπὶ ἀπροσδοκίτου βοήθειας: Σχόλ.'Αριστφ.Νεφ.1059' || ἐτυμολ. κ. ἐκ τοῦ ηῆλῶς, δθ. παροίμ. μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλεῖα ποιεῖν ἰδὲν πρέπει νὰ μεταβάλλῃς τὸν οἶνον εἰς ὑποστάθμην: Δημήτρ.171, 'Αθῆν.9,383C.

ηῆλεφάνης-ους-ες αἰολ. τ. τοῦ τηλεφανῆς βλλ.: 'Α' κ.ἀπ.1,17 (τῶ).

ηῆλήκιον(ν) (τῶ) νεώτ. κ. δημ. στρατιωτικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς' 2) χθαμαλὸς πῖλος, ἰδ. μαθητῶν, κασκέτο.

ηῆληξ-ηκος (ἡ) κόρυς, περικεφαλαία: 'Ιλ.Ν 805 αἴφ' ὅε ὁ κροτάφοισι φανεῖη σφετο ηῆληξ, αὐτ.ὸ 308, αὐτ.Π 797, 'Αριστφ.Βάτρ.1017 ἡῆληκος καὶ κνημίδας καὶ θυμοῦς ἐπαδασείους, 'Αριστλ.Τοπ.173b,20' 2) τὸ λοφίον τοῦ ὄψεως: Εὐρ. 'Υψιφ.ἀπ.161β),4.

ηῆλιος-ὄδος (ἡ) ἐπ. ἡ ἐκ τοῦ Πηλῶυ δρους: 'Ιλ.Π 143 ἀλλὰ μιν ὅς ἐπίστατο ηῆλαι 'Αχιλλεὺς Πηλιάδα μελίην.

ηῆλιδόνος 'Ἡσ. ἐπελιδόνος.

ηῆλικον (τῶ) νεώτ. τὸ ἐξαγομένον, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαίρεσεως δύο ἀριθμῶν ἢ δύο ἄλγεβρικῶν παραστάσεων' 2) μτφ. φρ. μηδὲν ἐς τὸ ηῆλικον ἐπὶ ἀποικοῦσας υποθέσεως ἢ συζητήσεως ὅφ' ἧς οὐδὲν προκύπτει.

ηῆλικος-η-ον ἄντων. ἐρωτημ. αὐσχετ. τοῦ τηλῆκος, ἡλικῶς βλλ.ς. ἔρπον μέγας ἢ ἐκτεταμένος, δθ. γεν. πόσος: Πλάτ.Μέν.82D ηῆλικη τις ἔσται ἡ γραμμῆ, αὐτ.83E, Εὐθουλ.82 ηῆλικον τινὰ στεθε μέγεθος; Δημ.432 ηῆλικην ὑμᾶς προσήκει λαθεῖν τοὺς ὁωμοκράτας καὶ δικάζοντας, Πολύβ.1,28 πόσα καὶ ηῆλικα ἰπόσα κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὸ μέγεθος, ΚΔ 'Εβρ.7,4 θεωρεῖτε δὲ ηῆλικος οὗτος, αὐτ.Γολ.6,11' || κ. μτ. ἄρθρ. ὁ ηῆλικος: ἐπιφωνηματ. πόσος μικρός: Βάθρ.69,4' || τὸ οὐδ. ηῆλικον ὡς οὐσ. τὸ μέγεθος, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ποσόν: Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,2, Δαμάσκ. 'Αρχ.371 ὁ χρόνος... ἐστὶ μίγμα ηῆλικου καὶ ποσοῦ' 2) ποῖος ἡλικίας, πόσαν ἐτών; Ξενοφ.22,5 ηῆλικος ἦσθ' ὀθ' ὁ Μῆδος ἀφίκετο; 3) ὀοριστολ. ὁ ἔχων ἡλικίαν τινὰ: 'Αριστλ.ΗΝικ.1134b,11 καὶ τὸ τέκνον ἔως ἂν ἡ ηῆλικον καὶ χωριστῶς, 'Αρετ.Χρον.1Παθ.2,1) ἰεσφ.ἀνάγν. τοῦ ἀηλικιέστερος' 4) νεώτ. τὸ οὐδ. ηῆλικος ὡς οὐσ. βλλ.

ηῆλικότης-ητος (ἡ) μτγν. μέγεθος, ἡλικία, γεν. ποσότης, ἰδ. ἡ ἀριθμητικὴ ἀξία ἢ ὁ λόγος ἀναλογίας: Ἀπολλ.Δύσκ.'Αντων.26,13, Γαλ.1,333 τὰ ἐπὶ μέρους τῆ ηῆλικότητι συμβεδικότα, τὸ τε μῆκος καὶ πλάτος καὶ βῆθος, Σχόλ.'Αριστφ.Πλ.377 || κ. ὡς ἀντίθ. τοῦ ποσότης: Νικόμ.Γερ.'Αριθμ.1,7 ηῆλικος ἐπίρρ. μτγν. κατὰ ηῆλικον τρόπον, πόσον πολὺ: 'Ἡρωδιαν.2,925.

ηῆλιονόγλωσσος-ον μιν. ὁ ἔχων γλῶσσαν ηῆλῆνην: Δομασκι.ἐν Μει.96,649.

ηῆλινολεκίς-ἰδος (ἡ) Πολυδ.10,87 «λεκίς ηῆληνη».

ηῆλιος-η-ον(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. κ. -ος-αν ἰδίω Χρ.31,152) ὁ ἐκ ηῆλῶυ νεποηγμένος, κατεσκευασμένος, χωματέσιος: 'Αριστλ.Μεταφ.1035a,32 ἀνδριάς ἡλῆιος, Πλουτ.'Ηθ.155Α τὰ ἡλίαια καὶ κεράμια στεγασματα, Λοκκ.Προμ.ἐν Λόγ.1 ὡς ἡλίαιων κάμαι τῶν ἔργων ὄντων, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.61 ἀπέθεσαν ἀπροσέκτως τὰς Πηλεῖας λεκάνας εἰς τινὰ γωνίαν, Ζερβ.Μυθ.Ζ 4) τὴν ζωοπότητα τῆς ηῆληνης μαρφέας σου τὴν ἐγλεφῆν ἢ δύναμις τῆς μεταλλαγῆς' || ἡλίωυ τοίχος ὁ ἐκ νόμου ηῆ-

λου έκτισμένος, ἀντίθ. λίθινος: Πλούτ. Δμ. II τούς μέν κλέπτας χαλκούς τούς δὲ τοίχους ηλίνοους ἔχονεν || κ. ηλίνοος βωμός ὁ ἐκ ηηλοῦ κ. οὐχί κ. ἐκ λίθων: Κωμ. Ἀδέσπ. 341 || ηλίνοι εἰκόνας ἀνδριάντες ἐκ ηηλοῦ: Δίων Χρ. 31, 152 || τὸ ἄρσ. κτ. ηηθ. οἱ ηλίνοι ὡς οὐσ. ηλίνοι ἀνδριάντες: Δμ. 47 ὡσπερ γὰρ οἱ πλαττοντες τούς ηηλίνοους || ηλίνοον δέξυ εἰς δέξυ ἀσολήγουσα φωλεὰ ἐκ ηηλοῦ κατασκευαζομένη ὑπὸ βουδικῶν βλ. η. η. ἀγριομελισσῶν: Ἀριστ. Ζ1 155a, 14 ἐνια δὲ τῶν βουδικῶν πρὸς λίθω ἢ τοιοῦτω τινί ποιοῦσι ηλίνοον δέξυ.

ηηλιουρο (τό) δημ. τὸ φυτὸν γενίστη ἡ ἀκανθόκλαδος, ἄ. ξυλαφάνα, κατασφάνα, μυραφάνα. **ηηλιωτικός-ή-όν** κ. νεώτ. ὁ τοῦ ἵδρου τῆς Θεσσαλίας Πηλίου, ὁ ηηλιακός: Σοφ. ἀπ. 154.

ηηλοδάτης ἰδί κ. νεώτ. ὁ ἐν τῷ ηηλῷ βάλων, περιπατῶν, ὄνομα βατραχοῦ: Βατραχομ. 241 ἰδ. ἀνάγκη. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀμφιβίων ἀνούρων ἐκ τῶν βουθινοριθῶν.

ηηλοδατίς-ιδος ἰδί μτγν. κ. νεώτ., ἄ. ηηλοπατίς βλ. η. Γαλ. 18111, 680. 2) νεώτ. ὑπόδημον ἐξ ἐλαστικοῦ φερόμενον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ὑποδήματος ἐν ἡμέραις βροχῆς, γαλότσά.

ηηλοδατῶ-έω νεώτ. ἀμτβ. βάλω ἐπὶ ηηλοῦ, βαδίζω, πατῶ μὲς στίς λάσπες, τσαλαθουτῶ.

ηηλογενής-οὔς-ές μσν. ὁ ηηλογενής βλ. η. Κ Μανασ. Χρον. 4, 9 ἀνθρώπων ηηλογενῶν.

ηηλογονος-ον μτγν. ὁ ἐκ ηηλοῦ γεννηθείς, δθ. ἐπὶ γίγαντος, ὁ γηγενής, ὡς γεννηθείς ἐκ τῆς γῆς: Καλλ. Δία 3 ηηλογονῶν ἐλατῆρα.

ηηλογόνος ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόουαν ἡμιπτερόων ἐκ τῶν ηηλογοιῶν.

ηηλοδωτος-ον μτγν. ὁ δεδεμένος ἢ συνημμένος διὰ ηηλοῦ: Γρηγ. Ναζ. 2, 180.

ηηλοδευστῶ-έω Ἐπιτρ. παρασκευάζω ἀσβεστοκονίον: αὐτ. μισθωτοῖς τοῖς . . πλινθοφοροῦσιν καὶ ηηλοδευστοῦσιν.

ηηλοδομος-ον μτγν. ὁ ηηλοκτιστός, ὁ ἐκ ηηλοῦ, ἀπὸ λάσπη ἐκτισμένος: Ἀγαθ. ΑΠ 9, 662 ηηλοδόμοις τοίχοις.

ηηλοδομῶ-έω μτγν. κ. μσν. δέμω, κτίζω διὸ ηηλοῦ, κατασκευάζω ἐκ ηηλοῦ: Θυλλ. ΑΠ 10, 5 ἦδη ηηλοδομεῖσι χελιδόνες, Μάρκ. Ἀργ. ΑΠ 10, 4. **ηηλοδότης** ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος βατραχῶν ἐκ τῶν δισκογλωσσίδων.

ηηλοειδῶς ἐπίρρ. μτγν. ἐν εἶδει ηηλοῦ, ὡς ηηλός: Γρηγ. Νύσσ. Α, 191 μηκέτι ηηλοειδῶς ἀνακεκραμένης πρὸς τὴν γῆν τῆς ὑγρότητος.

ηηλοεργίη ἰδί ἰων. τ. τοῦ ηηλουργία βλ. η.

ηηλοεφτητής ἰδί γλκσσ. ὁ πλινθοποιός, κατασκευοστής ὀπῶν πλινθῶν, κερομεύς.

ηηλοθεν ἐπίρρ., αἰολ. τ. τοῦ τηλόθεν βλ. η. Ἄλκ. Συμμλ. 12, 10.

ηηλοι ἐπίρρ., αἰολ. τ. τοῦ τηλοῦ βλ. η.: Σαφ. φ. 1, 6 πρβλ. Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπίρρ. 197, 15.

ηηλοδατήσις-εως ἰδί νεώτ. ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ηηλοπατῶ.

ηηλοπατίς-ιδος ἰδί ἡ τὸν ηηλὸν πατοῦσα, δθ. ἀρβύλαι ηηλοπατίδες εἰδός τῆ ὑποδημάτων μετὰ χονδρῶν πελμάτων φερόνων κἀταβ. ἡλούς, ἐν χρήσει ἐν τοῖς ηηλωδεσιν ἐδάφοις: Ἰνπ. Ἀρθρ. 62 ἀρβύλαι αἱ ηηλοπατίδες καλεῖσθαι.

ηηλοπατῶ-έω πάπ. σγόλ. κ. νεώτ. πατῶ ἐπὶ ηηλοῦ, πατῶ μὲς στίς λάσπες, ηηλοπατῶ, τσαλαθουτῶ: Πόπ. 2) οχόλ. βάλω, ἐπὶ ηηλωδότης ἐπιφανείας: Σχόλ. Ἀριστ. Φιρ. 1148.

ηηλοπατῶσις ἰδί μτγν. ὁ ηηλοκτιστής, ὁ πλάσσει, πλάθων τὸν ηηλὸν καὶ κατασκευάζων ηλίνα ἀγγεῖα ἢ σκευῆ, κερομεύς: Λουκ. Προμ. ἐν Λόγ. 1 οὐδ' ἀναινομαι ηηλοπλάθωσ ἀκούειν.

ηηλοπλάστης ἰδί νεώτ. ὁ ηηλοπλάθωσ βλ. η.

ηηλοπαστιδός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ηηλοπλάστην, ὁ τοῦ ηηλοπλάστου || τὸ θηλ. ἡ ηηλοπαστική ὡς οὐσ. ἢ τέχνη τοῦ ηηλοπλάστου, τὸ κατασκευάζειν ἀγγεῖα ἢ σκευῆ ἐκ ηηλοῦ, κερομευτική.

ηηλοπάστων-ων κ. νεώτ. ὁ ἐκ ηηλοῦ πεπλασμένος, δθ. ηηλοπλάστον σπέρμα ὁ ἀνθρώπος: Αἰσχ. ἀπ. 369 τοῦ ηηλοπλάστου σπέρματος . . γυνή.

ηηλοπαστῶ-έω μτγν. πλάττω, πλάθω τ. ἐκ ηηλοῦ, κατασκευάζω ἀπὸ ηηλοῦ: Ἀθανάσι. 2, 682 ὅτε τὸν Ἀδάμ ὁ Κύριος ἐηηλοπλάσται.

ηηλοπλάτωνος ἰδί μτγν. ὁ αἰολεῖ λασηπλάτων, σκαωπικὸν παρωνύμιον τοῦ οοφιστοῦ Ἀλεξάνδρου: Φιλῶστρ. Σοφ. 2, 5, 1.

ηηλοποιητικός-ή-όν ἐσφ. ἀνάγκ. τοῦ ηηλοποιητικὸς βλ. η.

ηηλοποιία ἰδί πάπ. κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ ηηλοποιῶν, κατασκευῆ ἐκ ηηλοῦ ἀγγείων ἢ σκεύους τινός: Πάπ. Εὐστ. Πον. 189, 88 ἀλλά καὶ ηηλοποιῶν πλάττων εἰς τὸ στερεῖν μιν.

ηηλοποιικός-ή-όν ἐσφ. ἀνάγκ. τοῦ ηηλοποιῶν. **ηηλοποιός** ἰδί μτγν. ηηλοπλάθωσ, ηηλοκλάστης: Ἀλέξ. Ἀφρ. Γρ. Α, 49.

ηηλοποιῶ-έω μτγν. ποιῶ τὴ ηηλωδες, μεταβάλλω εἰς ηηλόν, κόνω λάσπη: πρβλ. ΕΜ 29, 34 ἐδργάσαι τὸ ηηλοποιῆσαι ἐστι καὶ ξηρῶ ὑπὸν μείζαν: Λυκόφρ. 473, Ἄχμ. Ὀνειραμ. 151, 12 ἐηλοποιεῖ χῆματι καθαρῶ.

ηηλός ἰδί κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., δωρ. πᾶλός ἰΣωφρ. 32, Κερκ. 3, 3, Ἐπιγρ. Μεσοήνητι, αὐρακ. ηηλός ἰθ. ἸΦαῦν. 55, Κ Μανασ. Χρον. 22391, μσν., δημ. κτ. πλθθ. οὐδ. ηηλά Ἰ Ερωτόκρ. 5, 446), κεραμίτης γῆ ζυμωθεῖσα μεθ' ὕδατος πρὸς κατασκευὴν ὄγγων καὶ ακευῶν ἢ γλυπτικῶν προηλοσμάτων ἢ ζύμη χῆματος μεθ' ὕδατος, χρησιμοποιουμένη ὑπὸ τῶν οἰκοδόμων ὡς κολλητικῆ ὕλη, λάσπη: Ἦρ. 2, 36 φερωῖσι τὸ μὲν σταῖς τοῖσι ποσῖ, τὸν δὲ ηηλὸν τῆσι χερσῖ, αὐτ. 136, Ἀριστ. Ὀρν. 1143 τὸν δὲ ηηλὸν ἐνεβᾶλλοντο πᾶς, Θουκ. 2, 76, Πλάτ. Θεαιτ. 147a, Πολύβ. 15, 35, 2, Λουκ. Προμ. ἐν Λόγ. 1 εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ ηηλός σιός ἐκ τριούρου, Παλαμ. Παράκ. 20, 8 γιὰ τὰ ἀπτία σταῖς χρίστας . . κουβαλοῦ τὸν ηηλὸ, Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 54, 25 λάσπη καὶ ποδοπάτι ἦρα τὸν ηηλὸ | καὶ τὸν ἐζύμωσα, αὐτ. Μιθ. Ζ 42 || ηηλὸν ὀργάτω μολάσσω ηηλός: Ἰ ΕΜ. 248, Σοφ. ὄπ. 482, αὐτ. 510, αὐτ. 787, Ἀριστ. Ὀρν. 839 ηηλὸν ἀποδῶς ὀργασσον' || ηηλός ἡχυρωμένος ηηλός μεμειγμένος μετ' ἀχύρων, ἰνα καταστῆ συνεκτικός, ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν πλινθῶν: Ἐπιγρ. ΠΔ Γέν. 11, 3. 2) ἡ ὕλη ἐξ ἧς ἐπλάσθη ὁ ἀνθρώπος: Ἀριστ. Ὀρν. 686 λάσπματα ηηλοῦ, Ἠρώδ. 2, 29 ἐκ ποιοῦ ηηλοῦ πεφύρητ' εἰδότα' || δθ. ἄ ηηλός ὁ Προμηθεὺς ὁ ἀνθρώπος: Καλλ. ἀπ. 87 καὶ τὸ τετράπονον οὕτως ἐφθέγγεθ' ὁ ηηλός ὁ Προμηθεὺς, αὐτ. 133. 3) κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. δημ. κτ. πλθθ. οὐδ. ηηλά τιτῆ βρόβρορος αὐτομάτως σχηματίζομενος ἰδί τὸν ἐδάφους, ἰδ. κατόπιν πτώσεως βροχῆς, λάς, λάσπη: Ἦρ. 2, 5 κατεῖς καταπειρητήρινον ηηλὸν τε ἀνοίσεις καὶ ἐν ἔνθεκα ὀργυίητι ἔσαι, Ἀριστ. Φ. 248, Θουκ. 2, 4, Πλάτ. Πολ. 363 D τούς δὲ ἀνοίσεις αὐ καὶ ἀδίκους εἰς ηηλὸν τινα κατορῶντους ἐν Ἀἰδοῦ, Πλούτ. Ἠθ. 616 B τὸν ηηλὸν ἀποφάμενοι τῶν ποδῶν' || παρομ. φρ. ἐξω κομίζειν ηηλοῦ πόδα ἐπὶ ἐξόδου ἐκ δυσκολοῖς: Αἰσχ. Χο. 697 || παρομ. φρ. κάσις ηηλοῦ ζύμωσος ἢ κόνης εἶναι ἀδελφῆ τοῦ ηηλοῦ: αὐτ' Ἄγ. 495 || κ. μτφ.: Κερκ. 3, 3 ἀνέρως ὦν τὸ κέαρ παλῶ σέσκαται' 4) νεώτ. εἰδός ἀργιλωδούς γῆς ἐν χρ. ἀντὶ σπάνου, σμηκτρὸς ἢ πλυντρὶς γῆ' 5) συνεκδ. ηλίνοον ποτήριον οἴνου: Μάκδ. ΑΠ II, 27 βρομιάδεις ηηλὸν φύρησαν

.. Χάριτες' 6) ποι. ηηκτός ἢ θολός οἶνος, ὑπο-
 τίθω, κατακάθι : Σοφ.ἀν.783 πολλὸς δὲ πηλὸς
 ἐκ πίθων τυρβάζεται' 7) εὐώδης πηλὸς βόρ-
 βορος, λάσπη προελοῦσα ἐκ χημάτος βεβρε-
 γμένου δι' οἴνου ἀρωματώδους : Τρυφ.ιδ.349-
 || κ. ἐπὶ οἴνου χυθέντος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους : Πλούτ.
 'Η8.463Α, Χαρίτ.1,3' 8) μτφ. χονδροκέφαλος,
 ἡλίθιος, βλάξ : Κωμ. Ἀδέσπ.890.

ηλιοστρῦφον (τό) Ἐπιγρ. ἐργαλεῖον, μηχανήμα
 πρὸς ζύμωσιν, μάλαξιν πηλοῦ.

ηλιοσωλῆν-ῆνος (ἰ) νεώτ. σωλῆν ἐκ ηηλοῦ
 πυριμάχου ἢ ἐκ μείγματος τοιαύτου μετὰ συνή-
 θους ηηλοῦ, κισύγγι.

ηλιοστροφος-ον μτγν. ὁ ἀνατροφεὶς ἐν ηηλῶ,
 ποῦ μεγάλωσε στή λάσπη ἢ ἐπὶ μαλακοῦ ἐδάφους :
 Ὀππ.Κυν.1,288 ὄπλην.. ηηλὸστροφον, εὐρυνεπίδιλον.

ηλιοσφαι-σφαί μτγν. ἀσφ. κλιπτομαί διὰ ηη-
 λοῦ, κλιπτομαί ἐν ηηλῶ, λασπῶνομαι : Πλούτ.'Η8.
 831Α, αὐτ.980Ξ.

ηηλουργία (ἡ) μτγν. ἰων. ηηλουργίη καταργα-
 σία τοῦ ηηλοῦ : Ἀρετ.Χρον.Παθ.1,6, Ἐπιφάν.1,8Α.

ηηλουργος-όν κ. νεώτ. ὁ τὸν ηηλόν, κεραμι-
 τίδα γῆν καταργαζόμενος, δουλεύεται : Ἀφρ. Ἀλεξ.
 Ἀδέσπ.7,16' || κ. νεώτ. τὸ ἀρσ. ηηλουργός
 ὡς αὐσ. ηηλοπλάθος, ηηλοπλάστης, κεραμεύς :
 ΠΔ Σοφ.Σαλ.15,7 τούτων δὲ ἐκάτερου τὴς ἐκά-
 στου ἐστὶν ἡ χρῆσις, κριτὴς ὁ ηηλουργός, Λουκ.
 Προμ.ἐν Ἀδγ.2 τοῦς χυτράς καὶ Ἰννοποιοὺς καὶ
 πάντας, ὅσοι ηηλουργοὶ Προμηθεὺς ἀπεκάλουν.

ηηλουργῶ-έω μτγν. καταργάζομαι, δουλεύω
 τὸν ηηλόν : Γρηγ.Νύσσ.18,162' κ. παθ. : Νεῖλ.
 π.Φῶτ.Βιβλ.514,16 ἐκ χόδς νεκρὸς ηηλουργεῖται'.

ηηλουστικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος
 εἰς τὴν αἰγυπτιακὴν πόλιν Πηλούσιον, ὁ τοῦ Πη-
 λουσιου : Ἡρ.2,15, Στράβ.17,1,18 τὸ Πηλουσιακὸν
 στόμα (τὸ ηηλούσιον βλ.λ. στόμα).

ηηλούσιος-α-αν ὁ ηηλουσιακὸς βλ.λ. : Ἡρ.2,17
 καὶ ἡ μὲν πρὸς ἡῶ τράπεται, τὸ καλεῖται Πη-
 λούσιον στόμα (τὸ ἀνατολικὸν στόμιον τοῦ Νει-
 λου), αὐτ.154' 2) τὸ οὐδ. ηηλούσιον ὡς οὐσ.
 ἐορτή τῆς ἐν Αἴγυπτῳ : Ἰω.Λυδ.Μην.4,57.

ηηλουσιώτης (ἰ) μτγν. ὁ κατοικῶν ἐν Πηλου-
 σίῳ : Λουκ.ΖΤραγ.42.

ηηλοφίλος-ον νεώτ γένος ὀφιδίων ἐρηπῶν.

ηηλοφόρι (τό) δημ. ξύλινον σκευὸς, δι' οὗ
 οἱ ἐργάται κομίζουν τὸν ηηλὸν εἰς τοὺς κτίστας :
 Παλαμ.Παράκ.20,11' || φρ. δουλεύει ηηλοφόρι
 εἶναι βοηθὸς κτίστου.

ηηλοφόρος-ον μτγν ὁ φέρων, κομίζων τὸν
 ηηλόν : Πολυδ.7,130' || Σουιδ. χειροτέχνης, μι-
 σθωτός' || νεώτ. τὸ ἀρσ. ηηλοφόρος ὡς οὐσ.
 βοηθητικὸς ἐργάτης κομίζων τὸν ηηλὸν εἰς τοὺς
 κτίστας.

ηηλοφορῶ-έω φέρω, κομίζω ηηλόν, κουβαλῶ
 λάσπη : Ἀριστφ.Ὀρν.1142, αὐτ. Ἐκκλ.310 ὅταν
 πράττωται τὸ καινὸν ὡσπερ ηηλοφοροῦντες.

ηηλοφύρατος-ον μτγν ὁ πεφυρόμενος, ἐζυ-
 μωμένος μετὰ ηηλόν : ΚΜανασσ. Ἐρ.4,18 ἀνθρωποι
 ηηλοφύρατοι, χλωμάτινοι τὴν πλάσιν.

ηηλοφύρτος-ον μσν. ὁ ηηλοφύρατος : ΚΜα-
 νασσ.Χρον.233, αὐτ.2407.

ηηλοφρῖσια (ἡ) νεώτ. ἡ χρῖσις, ἐπάλειψις διὰ
 ηηλοῦ, τὸ ἀλείμμα μετὰ λάσπη.

ηηλοχτίστος-ο-ο δημ. ἐπὶ κήματος, ὁ κατε-
 σκευασμένος διὰ ηηλοῦ.

ηηλοχτος-ον μτγν. ὁ ἐκ ηηλοῦ χυθέντας εἰς
 μήτραν κατασκευασθεὶς, ὄθ, γεν. ὁ πῆλιος : Θε-
 αῖτ.ΑΠ10,16 ηηλοχτοῖς θαλάμοις.

ηηλυ αἰολ. τ. τοῦ ηηλοῦ βλ.λ. : Θεογγωστ.Καν.160.

ηηλυξ Ἦσ., Φῶτ. «ράγαξ», ρωγμῆ, σχισμάδα.

ηηλῶ-ῶω μτγν. ἐπιχρῶ, ἀλείφω διὰ ηηλοῦ :
 Γαλ.14,291' || μέσ. ἐπιχρῶ ἑαυτὸν διὰ ηηλοῦ :

'Απολλδ.Δαμ.Πολιορκ.147,4, Πλούτ.'Η8.2,980Ξ, Ἐ-
 ηιγρ. ἀφῆ πηλώσασθαι' μέσ. κ. παθ. ἐπὶ ἀθλητῶν,
 ἐπιχρῶμαι διὰ ηηλοῦ καθ' ὅλον τὸ σῶμα : Λουκ.'Α-
 νάχ.6 εἰς καὶ αὐτὸς ἐξη τῶν πεπηλωμένων ἡ κε-
 κοιμαμένων' 2) παθ. καλύπτομαι ὑπὸ ηηλοῦ,
 καταλοσπῶνομαι : Ἰώα.Α11,3,5, Πλούτ.'Η8.831Α,
 Ἰω.Λυδ.Μην.4,57 ὄλον τὸ σῶμα πεπηλωμένος.

ηηλώδης-ους-ες κ.νεώτ. ἐπὶ τόπων, ὁ πλήρης ηη-
 λοῦ, βορβορώδης, γεμάτος λάσπη : Παμμ.20 ηη-
 λώδης ἀραρητῆς, Ὀουσ.6,101 εἰς τὸ ὄμαλον καὶ
 διὰ τοῦ ἔλους, ἡ ηηλώδης ἦν, Πλάτ.Φαῖδ.113Β
 χωρεῖ κύκλω θαλαρός καὶ ηηλώδης (ὁ Ἀχέρων),
 Ἀριστλ.Ζ1 549b,15' 2) νεώτ. ὁ ὄμοιος μετὰ ηηλόν.

ηηλώσις-εντος-εσσα-εν μτγν. ποι. ἀντὶ ηηλώδης
 βλ.λ. : Ὀππ. Ἀλ.4,520, Νόνν.Δ 2,59.

ηηλωμα-ατος (τό) μτγν. ἰλὺς ἐκ ηηλοῦ : Χαρίσ.33Κ.

ηηλωσις-εως (ἡ) μτγν. τὸ ἀλείφω τινὰ ἢ ἀλεί-
 φεσθαι διὰ ηηλοῦ, τὸ λάσπωμα : Πλούτ.'Η8.166Α
 ὡ βάθρα' ἐξευρόντες Ἐλληνας.. ηηλώσις, κα-
 ταβορβορώσεις, σαθβατισμοῦς.

ηῆμα-ατος (τό) κ. ὄωρ, ποι. ἡ πάθημα, δυστύ-
 χημα, συμφορά : Ἰλ.Ρ 688 ηῆμα θεὸς Δαναοῖσι
 κυλίνω, αὐτ.Ο 721, Ὀδ.Β 163, αὐτ.Γ 152 ἐπὶ γὰρ
 Ζεὺς ἦρτυς ηῆμα κακοῖο, Πίνδ.Π 3,81 ἐν παρ'
 ἐσλὸν ηῆμα σύνδου δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι,
 Αἰσχ.Πρ.265 ηῆμάτων ἐξὼ ὀδᾶ ἔχει, Σοφ.Α1.
 363 ηῆμα τῆς ὄπης, αὐτ. Ἀντ.594 ηῆματα ἐπὶ ηῆ-
 μαισι πίπτον' || μτφ. ηῆμ' ἐπὶ ηῆματι ἐπὶ τοῦ
 κατασκευαζομένου ἔργου (τοῦ ὀλεθρίου σιδή-
 ρου) καὶ τοῦ ἀκμονος ἐφ' οὗ σφυρηλατεῖται τοῦ-
 τῷ : Χρησμ.π. Ἡρ.1,67 τύπος ἀντιτύπος καὶ ηῆμ'
 ἐπὶ ηῆματι κείται' || ἐν ἀναφ. πρὸς τοὺς ἐπι-
 βληθέντας εἰς τὸν Ἡρακλεῖα ὀδῶν, μάχθος βαρ-
 ρύ : Εὐρ. Ἡρακλ.993 πολλῶν σοφιστῶν ηῆμάτων
 ἐγίνονην' 2) μτφ. ἐπὶ προσ., ὄλεθρος, κατα-
 στροφή, βάσανο : Ἰλ.Χ 421 ὄς μιν ἐτίκτηε.. ηῆμα
 γενέσθαι Τρωσιν, Ἡσιόδ. Ἐργ.346 ηῆμα κακὸς γει-
 τὸν ὄσσαν τ' ἀγαθὸς μὲν' ὄνειρα, Σοφ.ὈΤ 379
 Κρέων δέ σοι ηῆμ' οὐδέεν, ἀλλ' αὐτὸς αὐ σοί.

ηημαίνω ποι. ἀλλ' ἐν χρ. κ. ἐν Ἐπιγρ. κ. π. μτγν.
 ηεζ., μέλλ. ηημανῶ, ἰων. ηημανέω, ἄδρ. ἐπήμνησα,
 ὄωρ. μτχ. ὄωρ. ηημᾶσι (Ἐπιγρ.) μέσ. ηημᾶναι-
 νωμαι, μέλλ. ηημανοῦμαι ἢ Ἀριστφ. Ἀχ.842 πη1, μτχ.
 μέλλ. μτ. παθ. ηημᾶναι (Σοφ.Α1.1155),
 ἐπ. ἄδρ. γ' ηηθη ηημᾶντο (Κόιντ.13,379), παθ.
 ἄδρ. ἐπημᾶνθη, ἐξολοθρεῖω, βυθίζω εἰς δυστυ-
 χίαν, ἀφανίζω' κ. ἐν ἠρωτέρᾳ σμ. θλιῶ, λυπῶ,
 βασιανίζω, πικραίνω : Ἰλ.Ο 42 Ποσειδάων.. ηη-
 μᾶναι Τρώας τε καὶ Ἐκτορα, Ἡσιόδ. Ὀ232 Ὀρ-
 κον θ', ὄς δὴ πλείστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
 ηημᾶναι, Θεογγ.689, Ἡρ.9,13 οὐτε ἐπήμηνεν
 οὔτε εἰσέντο γῆν τὴν Ἀττικὴν (ὁ Μαρδόκιοις)
 (οὔτε κατέστρεφεν οὔτε ἐθλαπεῖ, Σοφ.Τρ.715 τὰν
 γὰρ βαλλόντων ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν Χείρωνα
 ηημᾶντα, Πλάτ.Νόμ.932Ε ὄσα τις ἄλλος ἄλ-
 λον ηημᾶναι φαρμάκοις, Ἀριστλ.Πρ 957b,24 ὑ-
 γρότης ηημᾶναι τὰ ὄματα' || παθ. ὑφίστα-
 μαί βλάβην ἢ ζημίαν, βλάπτομαι, ζημιώνομαι : Ὀδ.
 = 255 οὐδέ τις οὐν μὴ νῶν ημᾶνθη, αὐτ.Θ
 563, Αἰσχ.Πρ.334 πάπταινε δ' αὐτὸς μὴ τι ηημαν-
 θῆς ὀδῶφ, Σοφ.Α1.1155 ἴσθι ηημανοῦμενος' || ἀπολ.
 προζενῶ βλάβην, φέρων κακὸς : Ἰλ.Ο 781 μὴ ηην
 ηημᾶνεις, πρὶν ὀδοδεκτῆρι μὴ ἡῆς, αὐτ.Γ 299
 ὄππότερο πρότερο ὑπὲρ ὄρκια ηημᾶνεν (ἡθε-
 λον κάμει κακὸν παραβαίνοντες τοὺς ὄρκους τῶν),
 Κόιντ.13,379.

ηημανθῖοι (οἱ) ἰλατ.ι μσν. οἱ π. Βυζαντινοὶ ἄ.
 κ. μυρεφτοὶ καλούμενοι φαρμακοῖσι.

ηημονή (ἡ) συνήθ. π. τραγ. ἡ ἐκ ηῆματος βλ.λ.
 κατάστασις : Αἰσχ.Πρ.237 τοιαῖσθε ηημοναίαι
 κάμπτομαι, Σοφ.Τρ.1189 εἰ δ' ἐκτός ἔλθοις, ηημο-
 νᾶς εὐχὸν λαθεῖν, Ἰβρ.ἀπ.682' 2) ἐπιδικωμοῦ-

νη βλάβη, ζημία, έχθρικός ακοπός : Σπονδή η. Θουκ.5,18 ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν ἐπὶ ἠμμονί.

νήμος ἔρωτ, ἐπίρρ. ἠνίκια, πότε : Ἡρώδιαν,2, 925, Ἡσ.· πρβλ. ἦμος, τήμος.

νημοσύνη (ή) ηημονή (βλ.λ.) : Αισχ.Πρ.1058 ὕμεις γ' αἱ νημοσύνας συγκάμνουσαι, Εὐρ.ἀπ.910,3 ἴμυρ,Γ. Ὀρφ.ἀπ.285,10.

νημω-ονος-αν (τό) ὀλέθριος, καταστρεπτικός : Ὀρφ.Υμν.1,31.

νήν πιθ. ὄρωρ. συνηρ. τ. τοῦ ἄχρ. πάω πάσσω· Ἡσ. «ἠῆ καὶ ἠῆν ἐπὶ τοῦ κατάπασσε καὶ καταπάσσειν».

νήνα Ἡσ. «ἀπήνη».

νηνεῖος ἴδι νεώτ. ζωολ. γένος μαλακοστράκων ἐκ τῶν δεκαπόδων τῆς οἰκογεν. τῶν καριδιδῶν.

νηνελοπιοι ὄδοι (ο) μιν. ὄδοι τῆς Πηνελόπης ἡ ὡς τῆς Πηνελόπης : Μιχ.Ἀκομ.1,4,8.

νηνέλοφ-οπος ἴδι ἀολ., ὄρωρ. πανέλοφ εἶδος γήλοφης μετὰ πορφυρῶν ταινιῶν : Ἄνθ.84, Ἰβουκ.8, Ἰων Τραγ.68, Ἀριστφ. Ὀρν.298 οὗτοισι δὲ πηνέλοφ, ἐκινεῖθι δὲ γ' ἀλκυῶν, Ἀριστλ.Ζ 593b,23.

νήνη (ή) ὁ μίτος ὁ περιελισσόμενος εἰς τὸ ἠνιον τῆς κερκίδος, τὸ σχοιῖν τοῦ μασουρίου, τὸ ὑφάδι· κτ. πληθ. τὸ ὕφασμα : Εὐρ.Ἐκ.471 ζεύξαιμαι . . πῶλους ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσα· ἀνθοκρόκοισι πῆνας, αὐτ.Ἰων 197.

2) τὸ ἠνιον, τὸ μασούρι : Ἀντίπ.Σιδ.ΑΠ 6,160.

νηνήκη (ή) ἴδ.γρ. ἠνήκη) μγν. φενάκη, τεχνητὴ κόμη : Λουκ.Ἐταιρ.Δ 5,3 τὴν νηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, αὐτ.Ἐταιρ.Δ11,4 διακρίνεται ἀπὸ τὸ ἐντήριον κ. προκόμιαν : Φῶτ., πρβλ. Πολυδ.2,30.

νηνήκιζω φενακίζω, ἀπάτω : Κρατίν.319, Ἡσ. νηνήκισαιμιν ἰκῶδ. ἠνικίωσασιν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἠ-νῆν), Σουίδ.· πρβλ. διαπνηκίζω.

νηνήκισμα-ατος (τό) Ἡσ. ἰκτ. πληθ.) ἀπάτη.

νηνίζομαι, ὄρωρ. πανιόδομαι (ἠνήνη τυλίσσω νῆμα ἐκ τῆς ἀγαθίδος εἰς τὸ ἠνιον, ἀπὸ τὸ κουδῶρι στὸ μασούρι, κόνω μασούρι, μασουρίζω : Φιλύλλ.33, πιθ. ἐν Ἐπιγρ.· ἴ) γεν. ἐκτυλίσσω, ξετυλίγω : Θεόδκρ.18,32 οὕτε τις ἐν ταλάρῳ πανιόδοται ἔργα τοιαῦτα· ἴ) μγν. κ. ἐνεργ. νηνίζω ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ὀρειθ.ἀπ.137.

νηνικά ἔρωτ. ἐπίρρ. συσχετικὸν τῶν τῆνικα κ. ἠνικά εἰς ποῖον χρονικὸν σημεῖον ἀκριβῶς, πότε ἀκρ ὄως ἰέν ῶ τὸ πότε ἀναφέρεται εἰς ἀπαντα τὸν χρόνον) : Ἀριστφ. Ὀρν.1498 νηνικ' ἐστὶν ὅρα τῆς ἡμέρας, Ἀνών.π.Σουίδ. νηνικά τῆς νυκτός· ἴ) νηνικά μάλιστα; τὶ ὄρα περίπου εἶναι; : Πλάτ.Κριτ.43Α, Αἰσχιν.1,9, Πλούτ.Κάτ. Νεώτ.13· ἴ) νηνικ' ἄττα; κατὰ πόλιαν περίπου ὄραν,· ἴ) Ἀριστφ. Ὀρν.1514 ἀπλῶς ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Λουκ.Σολοικ.5 πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα νηνικά ἐξεῖσαι; ἴ) ἐπὶ πλὰγ. ἔρωτ. : Μέν.367 ἐρωτᾷ νηνικά δεῖπνόν ἐστι· ἴ) γεν. ἀντὶ τοῦ πότε : Δημ.319 ἐν τίσιν . . σὺ νεανίας καὶ νηνικά λαμπρῶς, Φιλόστρ. Ἀπολλ.4,25, Λουκ.Τιμ.4 νηνικά πεύσεται . . παρορῶμενα· ἴ) ὄμ. ἐπὶ πλὰγ. ἔρωτ. : Δημ.328 φυλάττει νηνικ' ἔσσεσθε μεσταί.

νηνική (ή) ὄρωρ. τοῦ νηνική βλ.λ.

νηνιον [τό] κ. νεώτ., ὄρωρ. πανιον ὀνοκορ. (μ. κτ. τὸν τύπον) τοῦ πῆνας ἢ πῆνη ἄτρακτος, ἀδράχη· Ἡσ. «ἀτρακτος, εἰς ὃν ελεῖται ἡ κρόνη» : Ἰλ.Ψ 762 ὃν τ' εὐ μάλα χερσὶ ταυόση πῆνιον ἐξέλοκουσα παρέκ μίτον· κ. πληθ. : Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ 6,288 τὰ τροχαῖα πανία, Θεόδωρ.Φ1 6,4,5, Νίκαρχ.ΑΠ 6,285· ἴ) νεώτ. κύλινδρος ἢ κῶνος χάρτινος, ξύλινος ἢ μεταλλινος περὶ ὃν ἐλισσεται νῆμα πρὸς ὑφανθίν, ραφῆν, κέντημα κτ., ἄ. μασούρι, κουβαρίστρα· ἴ) νεώτ. ἠλεκτρολ. ἠλεκτρικός ἀγωγὸς περιεπλεγμένος περὶ κύλινδρον ἐλκτικῶδ καὶ σχηματίζων κατὰ τὸν ἄξονα τῆς ἐλκτικῶς μαγνητικὸν πεδῖον, εὐρέως ἐν χρήσει εἰς

πάσαν περίπτωσιν μαγνητῶσεως· ἴ) ἠλακάτη, ρόκα : Ἐπιγρ.· ἴ) εἶδος τῆ κώνωπος : Ἀριστφ. ἀπ.377, Ἀριστλ.Ζ1 551b,6· ἴ) εἶδος κοσμηματικῶν ἰθῆμων ἐπὶ τῶν πλακοῦντων : Πολυδ.6,79, Ἡσ.

νηνιωμα-ατος [τό] τὸ πρὸς ὄψανιν περιεπλεγμένον εἰς τὸ ἠνιον νῆμα, τὸ ὑφάδι : ΑΠ 6,283 μίσθια νῦν ἀσπίδια . . νηνίσματα κρούει· ἴ) γεν. ὕφασμα : Ἀριστφ.Βῆτρ.1315 ἰστόθονα νηνίσματα.

νηνίτης-ιδος (ή) μγν., ὄρωρ. πανίτης ἢ ὑφάντρας, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνῶν : Αλλ.Φ1 6,57, Λεωνίδ.Ταρ.6,289 ὄρων Ἀθαναία Πανίτιδι ἰεῖκ. ἀντὶ Πανάτιδι.

νηνεῖος ἴδ. οὗς-ές μγν. νηματοειδῆς ὄμοιος μὲ νῆμα, μὲ κλωστήν : Πaus.Γραμμ.ἀπ.226.

νήνος [τό] Ἡσ. «ὕφασμα».

νηνώμα-ασιμα ἄρχ. λεξ. νηνίζομαι βλ.λ. : Ἡσ. ἐν λ. νηνώμενον ἰκῶδ. ἠνόμενον, Φῶτ.

νηνιδάλαττα (ή) ποι. ὡς ἐπίθ. χαρακτηριστικὸν πανοῦργου γυναικίος AB 61,2 ἡ τὴν βδάτταν πῆξει δυσανηῆ, ἠκιστα νηνυμένην·Κωμ. Ἀδέσπ.Π18.

νήημι [τό] ὄρωρ. ἢ πράξις τὸ μὴ ἀποτέλεσμα τοῦ ηῆω, ἢ ηῆξις : τὸ ηῆημα τῆς γισαύρης, - τὸ τῷ πέτυχε στὸ ηῆημι.

νηησκόπια (ή) νεώτ. χημ. ὄργανον πρὸς καθορισμὸν τοῦ σημείου ηῆξεως τῶν διαλυμάτων, ἄ. κρουσκοπία.

νηησκόπιον [τό] νεώτ. χημ. ὄργανον πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ σημείου ηῆξεως τῶν διαλυμάτων· πρβλ. ηῆησκόπια.

νηῆξις-εως (ή), ἰων. γεν. -ιος (ή) (ἠηνημι) κ. μον. κ. νεώτ. σύμνηξις, συνένωσις, συναρμογή, εἶδ. ἐπὶ ξυλίνων ηηγάτων : Πλάτ.Πολιτ.280D· ἴ) νεώτ. στερεὰ συναρμογὴ πολλῶν τμημάτων εἰς ἓν ὄλον :

ηῆξις σκηνῆς - σκάφοις· ἴ) στερεότης : Διόδ. Σ 1,7 πῆξιν λαθεῖν· ἴ) φρ. μγφ. πῆξιν λαμβάνω κτῶμαι στερεότητα, γίνομαι σταθερός, ἀκλόνητος : Χρυσ.Στωικ.3,138, Δαμασκ. Ἀρχ.56· ἴ) ἢ μεταβολὴ τῆς ὑγρῶς καταστάσεως σώματος πινος εἰς στερεόν, ὄλον ἴδ. λόγφ φύξεως ἢ ἄ. ἐκ θερμότητος, σύμνηξις, ηῆημι, πάγωμα, ἀντίθ. τῆξις, διάχυσις : Πλάτ.Φιλ.32Α ἢ .. τῆς ὑγρότητος ηῆξις, Ἰνπ.Ἀέρ.8, Ἐπίκ.Ἐπ.2,49ῦ ἰδῶσθαι ηῆξις, Ἀριστλ.Μετ.382b,31, Ὀκελλ.2,9, Διόδ.Σ 4,81 ηῆξις γάλακτος, - διὰ τῆς ηῆξεως τοῦ γάλακτος παρασκευάζεται εἰ τυράς· ἴ) μον. ἐν εἶδ. σμ. ἢ λόγφ τοῦ χειμῶνος φύξις, τὸ πάγωμα τῶν ἐν ὑπαίθερφ εὐρισκομένων : Μηναι.3,9 Ἐσπ. δριμυῖς ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παραδείσιος· ἀλγηνὸς ὁ ηῆξις, ἀλλ' ἠδετα ἢ ἀπόλαυσις· ἴ) εἰς φυτῶν, ὁ σχηματισμὸς κόμμεως : Θεόδωρ.Φ1 9,105.

νηός [τό], ὄρωρ. παῶς συγγενῆς ἐξ ἀρχαιοτάτης : Ἰλ.Γ 153 πόσιν ηῆούς τε φίλους τε, Ὀδ.Θ 581 ἢ τίς τοι καὶ νηός ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρὸ, Ἡσιόδ.Ἐργ. 345 γειτόνεσ ἀζώστοι ἐκίον, ζώσαντες δὲ νηοί, Καλλ.ἀπ.6,8P· ἴ) γεν. συγγενῆς : Πάπ., Ἐπιγρ.

νηοσύνη (ή) μγν. σχέσις, σύνδεσμος, συγγένεια ἐξ ἀρχαιοτάτης : Ἀπολλ.Ρ 1,48.

νήηκος ἐπίρρ. μγν. ὄρωρ. ἀντὶ νόποτε βλ.λ. : Θεόδωρ.8,34 ἀτ τι Μενάλλικας ἠήηχο· ὁ συμρικτῶς προσφιλῆς ἴσσε μέλος, Ἐπιγρ.π.Πολυδ.4,102, Ἐπιγρ. χίλιὰ ποτε βιδάντε πλεῖστα δὴ τῶν ἠήηκοα.

νήρα (ή) κ. νεώτ., ἰων. ἠρήρ κ. ἠρήρ Ἡρακλ.Πον. π.Εὐστ.29,31 ὄδοιπορικὸς σάκιος δερμάτινος ἀναρτῶμενος ἐκ τοῦ ὄμου διὰ λωρίου, ταγάρη : Ὀδ.Ν 437 δώδεκ ἰσθὲ δὲ οὐκ ἀκήτητον καὶ δαικία ἠήρην, Ἀριστφ.Πλ.298 ἠήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια ὄρσοερά, αὐτ.ἀπ.273, Αἰσώπ.Μυθ.359 ἀνθρώπων ἕκαστος δύο ἠήρας φέρει, τὴν μὲν ἐμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπισθεν, ΚΔ Μάρκ.6,8 παρήγγειλαν αὐτοῖς ἵνα μὴδὲν ἀίρωσιν εἰς ὄδον εἰ μὴ ράβδον μόνον, μὴ ἠήραν, μὴ ἄρτον, αὐτ.Λουκ.22,35· ἴ) νεώτ. κυνηγητικὴ ἠήρα σάκιος ἐκ δερμάτος ἢ ἀδιαβρόχου ὑφάσματος ἢ δικτύου χρησιμοποιο-

ούμενος υπό τών κυνηγῶν || νεώτ. ἀλιευτ. παγίς ἐκ καταμωτῆς ἢ συρματοπλέγματος χρησιμοποιομένη εἰς τὰ ἰχθυοτροφεία.

πήραξον Ἡσ. «ἀφάδουσον».

πῆριαν (Ἡ) νεώτ. ἄσιον εἰς τὴν χῶρον τοῦ ἀγροῦ.

πῆριδιον (ἰ) ὕποκορ. τοῦ πήρα βλλ., μικρὸς σάσκος, σακκίδιον, σακκουλάκι, ταγαράκι : Ἀριστοφ. Νεφ. 923 ἐκ πῆριδιου γνάμης τρώγων, αὐτ. ἀπ. 486, Μέν. Ἐπιτρ. 114 πῆριδιον γνωριστάμων, Ἀντών. Διογ. 6, Ἡλιόδ. Αἰθ. 10.9 ἐκ πῆριδιου τινός δ' ἐπέφερετο προκομίσασα, Πορφ. Ἀποχ. 2.15.

πῆριν-ινος (ἠ) κ. πῆρις-ίνος ἰάμφότεροι οἱ τ. π. χοῖροι. ἐν Ἀν. Ὁξ. 2.248 | ὁ σάσκος τῶν ὄρχων : Νίκ. Ὀπρ. 586 ἤε καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμών πῆρινα ἰδοθρόν, ἀντὶ ποίριναί θοραϊαν, Ἀντίγ. Καρ. π. Ἐρωτιαν., Ἡσ. ἐλάφοιο πῆρις.

πῆρινα (ἠ) μτγν. τὸ περῖνον βλλ. : Γαλ. ἰγ. 130' || ἡ ἕδρα βλλ. : αὐτ. ἐκ τῶν Ἰνν. Αἰμ. κ. Συρῖγγ.

πῆριξ Ἡσ. «κέρδιξ».

πῆροδακτυλία (ἠ) νεώτ. συγγενῆς δυσμορφία δακτύλου ἢ δακτύλων τῶν ποδῶν ἢ τῶν χειρῶν, καθ' ἣν οὗτοι εἶναι υπερβολικῶς μικροὶ ἢ κολοβοί.

πῆροδέτος ον μτγν. ὁ δὲ οὐ δένεται ἡ πήρα βλλ. : Ἀντίπ. Θεσσ. ΑΠ 9, 150 πῆροδέτος ἱμάς.

πῆρομέλια (ἠ) νεώτ. συγγενῆς δυσμορφία μέλους τινός καθ' ἣν τοῦτο εἶναι υπερβολικῶς μικρόν ἢ κολοβόν, παρουσιάζομένη ὡς πῆροδακτυλία, πηροχειρία βλλ. κ. ἀ.

πῆρομελιεῶς-οὐς μτγν. ὁ ἔχων πηρομέλιον, ἠρωματημένον μέλις ἢ μέλις : Ἐπίγρ. π. Διογ. Λ 5.40' || νεώτ. ὁ ἔχων πηρομέλιον βλλ.

πῆροποδία (ἠ) νεώτ. συγγενῆς δυσμορφία καθ' ἣν οἱ πόδες εἶναι υπερβολικῶς βραχεῖς.

πῆρος-ουσι (ἰ), αἰολ. πῆρος-εος ἀπάθεια δυνάμειος, ἐξασθενήσις : Ἄλλ. 98.

πῆρὸς-ά-όν ὁ ἔχων πηρομένον μέλις τὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἀνάπηρος, σακάνης : ἰλ. Β 599 ἀὶ δὲ χολωσάμεναι πῆρὸν θέασαν | αἰ Μούσαι, Ἰνπ. ἰν. 2.131 πῆρατὰ σκέλεα, Φιλ. Θεσσ. ἡ Ἰσίδ. Αἰγ. ἐν ΑΠ 9, 111 πῆρὰς ὁ μὲν γυῖος, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασι 2) κτ. ἐπέκτ. ὁ πνευματικὸς ἀνάπηρος, ἐλαττωματικὸς διανοητικῶς, ἀμβλύνουσ, κούτος : Σίμων. Ἀμ. 7, 22, Φιλ. 1, 624 ἀμβλεῖς καὶ πῆραί, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 48 πῆρὸς τῶ νῶ || κ. ἐπὶ τὸν σκεφθεῶν, ἀνόητος : Λουκ. Ἐρωτ. 46 πῆραὶ οἱ λογιμοί.

πῆροτῆς-πτος (ἠ) μον. πῆρωσις : Πρόδρ. ἐν Νοτίτ. Μss. 2, 136.

πῆροῦνι (ἰ) δημ. ἔσφ. γρ. ἀντὶ πηροῦνι βλλ.

πῆροφθορος-ον μον. ὁ φέρων πῆρον : ἰω. Πεδίασ. Ἐξήγ. Σύριγγ. ἰεκδ. Dzhani III.

πῆροχειρία (ἠ) νεώτ. συγγενῆς δυσμορφία τῶν χειρῶν καθ' ἣν αὗται εἶναι υπερβολικῶς βραχεῖαι.

πῆρῶ-ὄω, ὄρω. πῆρῶ-ὄω καθιστῶ τινα πῆρὸν, ἀνάπηρον, ὀκρωτηριάζω, σακατεύω ἰδ. κατὰ τὰ ἄκρα ἰχειρας κ. πόδας : Ἀριστοφ. Βάτρ. 623 κἀν τε πῆρῶω γέ σοι τὸν παῖδα τύπταν, Ἐπιγρ. ἀφ' ἧς οὐς καρταίπος παρῶσις συνήθ. παθ. : Ἰνπ. Ἀρθρ. 60 πῆροῦται τὸ σκέλος τούτοιαι, Δημ. 247 τὸ σκέλος πηρωμένως, Ἀριστοφ. Ζ 620, αἰ. πῆρῆρω κατὰ ταύς ὄφθαλμοῦς || εὐνουχίω : Ἀριστοφ. Ζ 631 β, 31 εἴαν παῖδας . . ὄντας πῆρῶσι τις, οὐτε αἱ ὕπεραγενεῖς ἐπιγίνονται τρίχες, οὐτε ἡ φωνὴ μεταβάλλει, ἀλλ' ὄρεϊα διατελεῖ || παθ. ἐπὶ ζῶων ἐν γένει, εἶμαι ἀτελής ἢ ἐλαττωματικὸς κατὰ τὸ μέλος ἢ ὄργανον : Ἀριστοφ. Ζ 632 β, 40 ὄσα ἔναμα καὶ ζωοτικά πάντα φαίνεται ἔχοντα ταῦτα (τὰς αἰσθησεις) πάσας, ἴδων ἐφ' τὴν πεπῆρωται γένος, αὐτ. Ζ 198 α, 32 ἢ δὲ φῶνῃ ὡσπερ πῆρωθ-μένον τετραπόουν ἐστί, αὐτ. Ζ 749 α, 2 τὸ πῆρωθ ἐν τῇ ὑστέρα; 2) μτφ. καθιστῶ τινα ἀνίκανον, ἀτελή, παραδιδάτω : Πλάτ. Φαῖδρ. 257 Α τὴν ἐρωτικὴν μοῖ τεχνῆν . . μήτε ἀφέλι μήτε πῆρῶσης

δι' ὄργην, Στράβ. 17.33 φεύγοντες τὰ πάντα σιγῇ παραπέμειν καὶ τρόπον τινὰ πῆρῶον τὴν Ἰστανίαν 3) παθ. εἶμαι ἀνίκανος πρὸς τί : Ἀριστοφ. ΗΝικ. 1099 β, 19 πεπρωμένως πρὸς ἀρετήν, Ἀνάξαρχ. π. Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 7, 55 πεπρωμένως πρὸς γνῶσιν, Θεόφρ. ΦΑἰτ. 1, 5, 5 πεπρωμένως πρὸς καρπονογίαν 4) ζῆμιώ ἠθικός, ἀτιμῶζω, ἐξευτελιζῶ || κ. παθ. ἀτιμῶζομαι : Λιβάν. Λόγ. 59, 19 τὴν οἰκαυμένην κορυφὴν (τὴν Ρώμην) ὑπὸ τυράννων ἰοῦ Μαζεντιού βίβας περιορᾶσαι πηρομένην.

πῆρῶδης-ους-ές λεξ. ἠκρωτηριασμένως, ἀνάπηρος : Ἡσ. ἐν λ. γυῖος.

πῆρωμα-ατος (ἰ) ἠκρωτηριασμένον ἢ ἀτελὲς ζῶον, ἀντίθ. τέλειον : Ἀριστοφ. Ψυχ. 415 α, 2, 47 ἀτελ. Μεταφ. 1034 β, 4 2) ἡ πῆρωσις βλλ. : Ἀριστοφ. Ζ 746 β, 32 καὶ διὰ πῆρωμάτα τοῦτο συμβαίνει τὸ πάθος.

πῆρῶνωσις-ον μον. ὁ ἐκ τῆς πῆρας ὀνομασθεῖς, ἔχων τὸ ὄνομα : Τζέτζ. Λυκόφρ. 183.

πῆρωσις-εως (ἠ) κ. νεώτ. βλάβη ἢ ἀτέλεια, ἀναπηρία, ἀκωνότης μέλους τινός τοῦ σώματος ἢ αἰσθησεως : Ἰνπ. Ἀρθρ. ὁλ, Δημόκρ. 296 γῆρας ὀλόκληρος ἐστί πῆρωσις, Πλάτ. Νόμ. 874 Ε τραύματα δὲ καὶ πῆρωσις ἐκ τραυμάτων, Ἀριστοφ. ΗΝικ. 1145 α, 31 νόσοι καὶ πῆρωσις, Πλούτ. Ἡθ. 167 C πῆρωσις ἀκοῆς, αὐτ. Ἡθ. 633 C πῆρωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀρ. Χρον. Παθ. 1, 4 πῆρωσις τινος αἰσθησεως, Λουκ. Ἐν. Ἀλ. 2, 4 πῆρωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰάσθαι ἀδύναταν || εἰδ. ἡ τύφλωσις : Πλούτ. Ἡθ. 791 D, Διοσκ. 2, 180, Λουκ. Ὀτκ. 29 καὶ ὁ ἥλιος φανεῖς ἴσται τὴν πῆρωσιν || δη. ἐπὶ φωτῶν, βλάβη, ἀτέλεια : Θεόφρ. Φ 2, 43, αὐτ. 4, 14, 8 || μτφ. ἐπὶ τῆς φυγῆς, τραυματίζομαι, πληγώνομαι : Μαν. 4, 518 || νεώτ. στρατ. ποιν. νομοθ. πῆρωσις κτήνους ὁ ἀκρωτηριασμός ἢ βλάβη κτήνους ἐξ ἧς τοῦτο καθίσταται ἀνίκανον πρὸς ἐργασίαν.

πῆσι (ἰ) βοιωτ. ἀντὶ πάσις βλλ. : Κόρινθ. Συμπλήρ. 2, 51, 76' ἄλλ' ἐν βοιωτ. ἡ πῆσι. παῖς (ἰθ. πάσι παῖς.

πῆσασθαι Ἡσ. «μέμφασθαι».

πῆσις-εως (ἠ) μτγν. τὸ ἀντὶ πῆσις (τοῦ πάσχω) βλλ. : Ὀλυμπ. Κατ. 99, 22.

πῆσσω, ἄπ. πῆττω μτγν. τ. τοῦ πῆγγυμι βλλ., παρατ. ἐπησον, παθ. ἀπ. πῆττομαι, ἐπιγγύνω, ἐμπήγω, μῆπῆγω : ΠΔ Σοφ. Σειρ. 14, 24 πῆξει πάσσαλον ἐν ταῖς τοίχαις αὐτῆς, Φιλ. 1, 420 2) μεταβάλλω ὕψρον ἐπὶ τῆς στερεῶν, πῆζω : Στράβ. 13, 4, 14 τὸ . . ὕδωρ . . ῥαδίως εἰς πῶρον μεταβάλλει πητόμενον, Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ. 1, 217 πῆσσων πῆλόν.

πῆσσω, ἡσ. «πίτυρα».

πῆτῖται Ἡσ. «πίτυροινοί ἄρτοι. Λάκωνες».

πῆττα (ἠ) δημ. δ. γρ. ἀντὶ πίττα βλλ.

πῆτταράκεια (ἠ) δημ. δ. γρ. πιτταράκεια βλλ.

πῆττάρη (ἰ) δημ. δ. γρ. πιττάρη βλλ.

πῆχη (ἠ) κ. πῆχυ ἢ πῆχι (ἰ) πῆχυ βλλ.

πῆχθεν ποι. γ' πλθθ. παθ. ὄρω. ἀ' τοῦ πῆγγυμι ἀντὶ ἐπήχθην.

πῆχιζω μτγν. μετῶ διὰ τοῦ πῆχεως βλλ. : ΠΔ ἰεζ. 43, 13 πῆχιζω πεπχιζόμενον.

πῆχιον (ἰ) μτγν. βῆχιον βλλ. || Διοσκ. 3 ἰ 12.

πῆχιοςκος (ἰ) μτγν. τεμάχιον ζύλου, ρίγα μικροῦς πῆχεως : Ἀνώθ. π. Σουίδ. τῶν δὲ τῶν ἀχοῖνο ἐλακουσάντων, ἐν ᾧ πῆχιοςκος τινὰς ἐμβαλόντες, ἀνάσθαι ἀσφαλῆ ἀπειργάσαντο.

πῆχισμα-ατος (ἰ) μτγν. τὸ μῆκος ἐνός πῆχεως || ἡ σὴ πῆχεως μέτρησης : Σύμμ. ΠΔ ἰεζ. 43, 13.

πῆχισμός (ἰ) μτγν. ἡ διὰ τοῦ πῆχεως μέτρησης : Σύμμ. ΠΔ ἰεζ. 43, 13, Ἐπιγρ.

πῆχτός-ῆ-ὄ δημ. πηκτός βλ. 41 : Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν. 55 γυρεῦσιν ὄπου εἶν' αἵματα πηχτά, Κρυστ. Τραγ. Ἐγένος 98 τὸ χιόνι, θά κατεβῆ πηχτότερα || μτφ. ἐπὶ βαθέος ἀκότους, τῶσκατόαδιτταν πηχτό.

πῆχτρα (ἠ) δημ. οἰονόηποτε πράγμα υπερβολικῶς παχύρρευστον, πηκτόν, συμπενυκνωμένον :

ή σούπα έγινε πύτρα: || μφ. επί πυκνῷ πλή-
θους: ἦσαν πύτρα ὁ τόπος ἀπὸ κόσμου || ὄμ.
ἐπὶ τοῦ φηλαφητοῦ, τοῦ βοθέος σκότους: πύτρα
ἦσαν τὸ σκοτάδι ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

ηχηάζω δημ. μετῶ μετ' ἴν πηχῆ βλ.λ.
ηχηάτος α-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων μῆκος ἐνὸς
πῆχως: Ἦρ.2.48 ηχηαία ἀγάματα νεύρασα-
στα, Ἰνπ. Ἀγμ.8, Πλάτ. Φαίδ.96B τὸ διπηνυ τοῦ
ηχηαίου μείζων είναι, Πολυδ.6.23,12 πτερός . .
τριών, ὡς ηχηαίος τὸ μέγεθος, ἀνθρωπος
ηχηαίου ἀναστήματος βραχύσωμος.

ηχηάλης ἱμάτιον ἰδὸι μτγν. ἱμάτιον, ἐσθῆς
μετ' ἰμαφίας βλ.λ.: Πολυδ.7.53.

ηχηάος α-ον ηχηαίος βλ.λ.: Ἀπολλ.Ρ.3,1207
πῆχιος βόθρος || μφ.: Ἀμν.2,3 πῆχιον ἐπὶ
χρόνῳ ἀνθρώπων ἤδης τερπόμεθα ἴπν' ὀλίγιστον
χρόνον' || τὸ αὐτὸ πῆχιον ὡς ἔπιρρ. εἰς μῆ-
κος ἐνὸς πῆχως: Ἀπολλ.Ρ.1,379 ἐπερτά πῆχιον
προϋχόντα ἰξέχοντα εἰς ἀπόστασιν πῆχως.

ηχύνω ἴπῆχος ἢ μτγν. λαμβάνω εἰς τοὺς βρα-
χιόνας μου, ἐναγκαλιζομαι, ἀγκαλιάζω: Ἀπολλ.Ρ.
4,972 ἀργύρεον χάτον παλῆμ ἐνὶ ηχύνουσα
(σχόλ. ἐτῷ πῆχε τῆς χειρὸς προσαρτηκία), Νόνν.
Δ.25,177 συνηθέατ. ἐν τῷ μετ. τ. ὄμ. σμ.:
Ριαν.ΑΠ.12,121 χεῖρεςσι ηχύνεσθαι, Ὀμπ. Ἀλ.4,286,
Νόνν. Δ.9,30. || ἀγοστό ηχύνω λαμβάνω ἐν τῇ
παλῆμ: αὐτ.3,340 ὄμ. σμ. κ. μέσ. ἀγοστό ηχ-
ύνομαι: αὐτ.14,152.

πῆχος εως ἰδὸι κ. νεώτ. δημ. πῆχη ἢ κ. πῆχυ-ιαθ
ἢ πῆχυ-ιοῦ ἰδὸι, αἰολ. πῆχος, γενικ. κ. πῆχως Ἰνπ.
Ἀγμ.2, Ἦρ.1,178, Πλάτ. Ἀκκ.1,126D, ὄμ. πῆχως
ἰσποριπτομένη ὑπὸ Φρυν.222 κ. διορθουμένη
ἐν παπ. εἰς πῆχως, γενικ. πληθ. πῆχων Ἰ'Ε-
πιγρ.1 κ. συνηρ. ηχύνω Ἰ'Εν. Ἀν.4,7,16 ἰκωδ. Ἄριστ.
Πολιτ.1302b,37, Φιλῶδ. Σημ.2, Φρύν.222, Μοῖρ.327P,
Πάπ.1, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ καρποῦ μέ-
ρος τῆς χειρὸς: Ἰνπ. Ἀγμ.2,3, Πολυδ.2,140: ἐν ἀν-
τιδ. πρὸς τὸ βραχίον: Ξεν. Ἰνπ.12,5, Πλάτ. Τιμ.75A
περὶ τὰ τῶν βραχιόνων ὄστα καὶ τῶν πῆ-
χων' || νεώτ. ἀνατ. τὸ τμήμα τοῦ ὄνω ἄκρου
τοῦ σώματος, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξύ τοῦ
ἀγκῶνος καὶ τῆς πημοκαρπικῆς ἀσθρῶσεως
|| π. ποι. γεν. βραχίον, μηρότος: Ἰλ.Ε.314 ἀμφί
δ' ἐνὸς φίλων ἰδὸν ἑκάστου πῆχε λευκῷ, Ὀδ.Ρ.
38 ἀμφί δὲ παιδὶ φίλῳ βῆλε πῆχε δακρύ-
σασσα, Βακχ.ἀπ.13,4 λευκὸν ἀντίεσσα πῆχυν,
Εὐρ. Ὀρ.1466 λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρ-
νον, αὐτ. Ἦρακλ.728. 2) ἀνατ. τὸ ὄστρον τοῦ
ἀγκῶνος: Ρουφ. Ὀνομ.80, Γαλ.Χρ.Μορ.2,2, Σωρ.
Κατ.20. 3) τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ τῶρου, ἐνθα
ἐνοῦνται τὰ δύο ἑκατέρωθεν κέρατα, ἡ λοβή:
Ἰλ.Α.375 ὁ δὲ τῶρα πῆχυν ἀνελεκε, Ὀδ.Φ.419
τόν ῥ' ἰδίστον ἐπὶ πῆχε ἐλών ἔλκεν νευρήν
4) κτ. πληθ. οἱ ἑκατέρωθεν βραχιόνες τῆς λύ-
ρας ἐν ἀντιδ. πρὸς τὸ ζυγὸν βλ.λ.31: Ἦρ.4,192
δρως τῶν τὰ κέρατα τοῖσι Φωινίεσι οἱ πῆχες
ποιεῦνται, Λουκ.Θε.Δ.7,4 πῆχες ἐναρμόσας καὶ
ζυγώσας. 5) ὄμ. τὸ ζυγὸν βλ.λ.31: Ἀρτέμων.
Ἰστ.12. 6) ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ, ζυγαριάς, ἡ φάλαγξ,
δοκός: Θεολ. Ἀριθμ.29. 7) ὡς μέτρον μῆκους,
ἡ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ ἄκρου τοῦ μικροῦ
δακτύλου ἀπόστασις ἴση πρὸς ἕξ παλαστάς βλ.λ.,
δηλ. ἑκοσὶ τέσσαρας δακτύλους ἢ πρὸς 0,46 μ.
περίπου: Πολυδ.2,158 πῆχος μέτριος ἐν τῇ ἐνοσίᾳ
ταύτῃ: Ἦρ.1,178 ὄμ. πῆχος ἰδιωτικὸς ἢ κοινός:
Σχόλ.Λουκ.Κατὰπλ.16. || πῆχος βασιλῆτος Ἰδὸλ.
πρωϊκοῦ μακρότερος πρὸς προσηυμένου κατὰ
τρεῖς δακτύλους ἦτοι ἴσος πρὸς ἑκοσὶ ἐπτά δα-
κτύλους ἢ πρὸς 0,52 μ. περίπου: Ἦρ.1,178 τειχος
πεντηκοντα μὲν πῆχων βασιλῆτων ὄμ. κ. ὁ Αἴ-
γυπτιακός: αὐτ.2,168 ὁ Αἴγυπτίος πῆχος τυχάνει
ἴσος ἑὼν τῷ Σαμίῳ' || πῆχος τοῦ πρωϊκοῦ ζύ-

λου κ. πῆχος λιθικός ὁ σταθεροποιηθείς εἰς μῆ-
κος 0,45 μ.π. μτγν. πῆχος, εἶδ. διὰ τὴν μέτρησιν ζύ-
λου ἢ λίθου ἰεῖνῳ ὁ πρὸς ἄ. χρ. εἶχε π. μτγν. μῆ-
κος 0,61 μ.: Ἦρω. Ὀρ.131, αὐτ.Γεωμ.4,2' || νεώτ.
ὄνομ. διαφόρων μονάδων μετρήσεως μῆκους, ὡς
αἱ ὑποδιαίρεσεις καὶ τὸ μῆκος ποικίλλουσι κατὰ
χώρας: ἀγγλικὸς - γαλλικὸς - σερβικὸς - δα-
νικὸς πῆχος || νεώτ. ἐν Ἑλλάδι βασιλικὸς πῆ-
χος ἡ διὰ διατάγματος 128 Σεπτεμβρίου 1936 ἰε-
σθεῖσα ὡς νότιμος μετρικὴ μονὰς κατὰ τὸ δε-
καδικὸν σύστημα ἴση πρὸς ἐν μέτρον, ἄ. μέτρον.
|| νεώτ. ἐν Ἑλλάδι κοινὸς ἡ ἐμπορικὸς πῆχος ἡ
εἰσέτι ἐν χρ. διὰ τὴν μέτρησιν ὑφασμάτων τουρ-
κικῆ μονὰς ἄρσιν ἀναξέε ἴητις ὄπως ἰσοδυνάμει
πρὸς 0,68 μ., ἔχουσα μῆκος 0,648 μ., ἀλλ' ἐν τῇ
πράξει λογιζομένη πρὸς 0,64 μ. ὑποδιαρρομένη
εἰς 8 ρούβια δημ. πῆχη ἴη' || νεώτ. τεκτονικὸς
πῆχος ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐν χρ. ἐπὶ γραμμικῶν ἢ τετρα-
γωνικῶν μετρήσεων γνηθῆδων μονὰς μῆκους ἴση πρὸς
0,75774 μ. καὶ ἐν τῇ πράξει λογιζομένη πρὸς 0,75 μ.,
ὑποδιαρρομένη δὲ εἰς 24 δακτύλους, ὡς ἕκαστος
ἑπίσης εἰς 12 γραμμὰς, ὡς πάλιν ἕκάστη εἰς 12 στι-
γμάς ὡς μονὰς ἐπιφανείας ὁ τετραγωνικός πῆ-
χος ἰσοδυναμεί πρὸς 9/16 τ. μ. 8) κοινὸν ῥίμα
πηχαιοῦ μῆκους πρβλ. δημ. πῆχη: Ἄριστ.Φ.Βάτρ.
798 καὶ ξανθὸς ἐξέρουσι καὶ πῆχε ἐπὼν, καὶ
πλάσια ζυσηκπια, Γαλ.1,47 πῆχος ἀκαμῆς ὁ αὐ-
τός: Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ.204 τῷ Παλλάδι πῆχυν ἀ-
καμῆ καὶ κατενανόν, ῥίμα καὶ πῆχυν
9) κτ. ἐπέκτ. πᾶσα ἐπιμήκης καὶ μικρὸς πόχους
καὶ πλάτους κοινὴ καὶ σπῆς: τὸ ταδῶν γί-
νεται μετ' ἡχες. 10) μφ. ἐπὶ μικρᾷ ποσότητι,
ὀλίγον τ.: ΚΔ Ματθ.6,27 προσθεῖται ἐπὶ τῆς πλι-
κῆς αὐτοῦ πῆχυν ἕνα: ἢ ἐπιρρ. φρ. κατὰ πῆ-
χυν μικρὸν κατὰ μικρὸν: Μοῖρ.Πρόκλ.26. 11) πῆ-
χης ἰσθ' ἐν ἀνθρωπῆν παραστάσει τοῦ Νείλου
ἀναρροφώμενα ἐπ' αὐτοῦ 16 παιδία τὰ συμβο-
λίζοντα τοὺς 16 πῆχες, εἰς οὓς ἀνήρχετο ἡ στά-
θμῃ αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐτυχή πλημμυραν, ἔχοντα
ὑψος πῆχως αἰγυπτιακοῦ ἕκαστον: Λουκ.Ρητ.Διδ.
ὁ μικρὰ δὲ τῆα παιδία περὶ αὐτὸν παίζοντα,
πῆχες δ' αὐτοῦσι ὁ Αἴγυπτιοὶ καλοῦσι, Φιλόστρ.
Εἰκ.1,5. 12) πῆχη ἴη' δημ. ὄνομ. τῶν ἀστέρων
τῶν ἀποτελούσων τὸν τελαμών τῶν ἀστερισμοῦ
Ὁρίωνος καὶ διατετογμένων ἐν σχήματι πῆχως.

πῆ ἰδὸι ἄ. πέ βλ.λ.

πιάζω ἄωρ, αἰολ. κ. μτγν. τ. ἀντι πιέζω βλ.λ.
Ἰ'Αλλκμ.44, Ἄλλκσι.1481, ὄδρ. ἐπίσασ (ΚΔ Ἰω.2,80 κ.
ἀ.), ἄωρ, ἐπίσασ (Θεοδρ.4,35), παθ. μέλλ. πα-
σῶσθαι, ὄδρ. ἐπίσθη, πορακ. πεπίσσαι
Ἰδισοκ.1,15, Πάπ.1, δρᾶτμοι, λαυθάνα διὰ τῶν
χειρῶν, πιάνα: Θεοδρ.4,35 ταῦρον πιάσας ταῖς
ὀπλάσι, ΚΔ Πράξ.3,7 καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δε-
ξιᾶς χειρὸς ἤγειρε. 2) πῆλαυθάνω, πιάνω βλ.λ.:
ΚΔ Ἰω.7,32 ἀπέστειλαν ὑπηρέτας . . ἵνα πιάσωσιν
αὐτὸν κ. παθ.: αὐτ. Ἀποκ.19,20 καὶ ἐπίσθη τὸ
θηρίον καὶ ὁ μετ' αὐτοῦ ψευδοπροφήτης.

πιαίνω ἰπῶν, μέλλ. πιανῶ, ὄδρ. ἐπίσασ, ποι.
πιάνα, μτγν. ἐπίσασ Ἰδισοκ.1,183, παθ. πιανομαι,
μέλλ. πιαθήσομαι, ὄδρ. ἐπίσθη, ἄλλῃ κ. ὀπορφ.
ἄωρ. (συμ-)πιασθῆναι Ἰ'Ἰνπ. Ἐπιδ.7,62 πῆ. ἀνάγν.,
πορακ. πεπίσσαι Ἰ'Πλάτ. Νόμ.807B κατα-, παχύνω,
καθιστῶ τὸ παχῶ: Ἰνπ.Γυν.1,47 πιαίνειν τὸ σῶμα,
Εὐρ.Κύκλ.333 ἡ γῆ τᾶμά πιαίνει βοτὰ ἰσχυρῆν τὰ
βοσκήματα μου, Ἄριστ.Ζ1 603b,27 πιαίνειν τὰς ὕς
|| παθ. παχύνομαι, γίνομαι παχὺς: Σίμων. Ἀμ.7,6
αὐτῆ δ' ἡ ὕς αὐτοῦ . . ἐν κρηπίσιν ἡμένη
πιαίνειται, Πλάτ. Νόμ.807A ἐν τρόπῳ βοσκῆματος
ἕκαστον πιανόμενον, Ἄριστ.Ζ1 520h,7 πιαίνεται
δὲ πάντα πρῶσθ' ἄνω μάλλον ἢ νεώτερα ὄντα,
Ἀών.ν. Ἄριστ.Οικ.1345a,3 ἴππων . . πιαίνει ὁ τοῦ
δεσπότου ὀφθαλμός, Θεοδρ.17,126' || περὶ τῆς

γ'ς, παχύνω, λιπαίνω, κοπρίζω : Αίσχ. Ήπ.587 τόν-
δε πιανώ γύνη μάντις κεικευθής πολεμίας υπό
χρονός γένν. δια τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ πτώμα-
τος' || ὄμ. περί τοῦ ἐκ τῆς καύσεως πτωμάτων
κοπνῶ, πληρῶ διὰ λίπους, κάνω λιπαρόν, πυκνόν :
Πινδ. Ν.9,23 σώμασι πιαναν κανόν' || παθ.
περί τῶν σταχυῶν, αὐξάνονται, χοντραίνω : Θεόκρ.
10,47 πιάνεται ὁ στάχυς οὐτως' 2) μτφ. αὐ-
ξάνω, πληθύνω, μεγαλύνω : Πινδ. Π.4,150 μῆλα ..
ἔγω καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφιήμ' ἀγρούσι τε ..
νέμει, πλοῦτον ποιώνων, Ξενοφάν.2,22 οὐ γὰρ
πιάνει ταῦτα μυχούς πόλεως' 3) μτφ. το-
νῶν, ἐμφυχῶ, πληρῶ θέρους, πίστεως, πεποι-
θήσεως : Αἰσχ. Ἀγ.276 ἄλλ' ἤ α' ἐπιάνεν τις ὀπτε-
ρος φάτις' || τόνων, ἐνισχύω : Ὀππ. Ἀλ.5,620.
πιανῶν ἐς ἀεθλα μέλος αὐδῆς, αὐτ'. Ἀλ.5,372
ἐὴν φρένα πιανόντες' 4) μτφ. τρέφω, ἐπι-
φροῖνω : Ἀγῶθ. Α.Π.5,293 μάστακα πιανῶν εὐσάφιη'
|| παθ. τρέφονται διὰ τινας, με χοντραίνει κάτι :
Πινδ. Π.2,56 φογερὸν Ἀρχιλόχον βαρυλόγοις ἔ-
χθεισι πιανόμενον Ἰπποῦ χοντραίνει με τοὺς κα-
θ' ἄδελός' || ὄμ. κ. μέσ. : Αἰσχ. Ἀγ.1669 πρᾶσος,
πιανῶ, μισίων τὴν δίκην, ἐπέι πάρα.

πιαλέος-α-ον ἴων, ποι., μτφ. πεζ. ἀντί πίων βλ.λ. :
'Ἰππ.Γυν.1,17, Γαιτ. Α.Π.6,190 εἰ δ' .. ἐλάσσεις καὶ πε-
νίην, δῶσω πιαλέον χίμαρον, Φανί. Α.Π.6,299 τρύ-
φω Ἰνευτῆ πιαλέου φθόιος πᾶρκειται, Ἀρτε-
μιδ. Δαλδ.1,46, Ὀππ.Κυν.1,86' || πλούσιος : Νίκ.
'Ἀλεξ.360 πιαλέος πάσις, Νων. Δ.3,146.

πιάλλω Ἡσ. πιανῶ βλ.λ., ἀπαρφ. ἄορ. α' πιήλαι.

πιανλόν Ἡσ. παρῶκευον.

πιάλω [ὁ] δ.ἀνάν. ἀντί αἰαλος βλ.λ. : 'Ἰππ.Γυν.2,
133 τῆς πιάλου δαιτῆς πισοτάτης.

πιανίσμιον (τό) Ἰταλ. μουσ. ὄρος διεθν. ἐν τῇ
εὐρωπαϊκῇ μουσικῇ δηλοῦμενος ἐν τῷ πενταγράμ-
μω διὰ ρρ, σημερινῶν πολὺ πιάνο βλ.λ.2).

πιανίστα-α (ὁ) δημ. κλειδοκυμβολιστής βλ.λ.

πιάνω (τό) [πιάλ.] δημ. τὸ κλειδοκύμβολον βλ.λ.

2) μουσικός ὄρος διεθνῆς ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ
μουσικῇ δηλοῦμενος ἐν τῷ πενταγράμμω διὰ ρ
καὶ σημερινῶν διὸ οὐ ὑπεράνω τοῦ σημείου φθογ-
γῶν δέον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀσθενῶς καὶ μετὰ γλυ-
κύτητας ἀντίθ. φέρτε.

πιανόλα [ή] [Ἰταλ.] αὐτόματον κλειδοκύμβολον, ἐν
ᾧ προσαρμύζεται εἰδικὴ χαρτίνη ἢ μεταλλινὴ ταί-
νια φέρουσα κεχαραγμένον δι' ὀπῶν τὸ πρὸς ἐκ-
τέλεσιν μουσικῶν τεμαχίων καὶ συρομένη διὰ κα-
ταλλήλου μηχανισμοῦ ὑπεράνω ὄργανου καλου-
μένου αὐτοῦ τοῦ Πιανὸς φέροντος καθ' ὅλον τὸ
μήκος αὐτοῦ ὀπάς, δι' ἃν κατὰ τὴν δίοδον τῶν
ὀπῶν τῆς ταίνιας τίθενται αὐτομάτως εἰς κίνησιν
τὰ ἀντίστοιχα πλῆκτρα παράγοντα τοὺς κεχαρα-
γμένους ἐπὶ τῆς ταίνιας ἤχους τοῦ τεμαχίου.

πιανούς-εως [ή] μων. ἡ πράξις τοῦ πιανεῖν, ἢ
πάχυνσις : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.239.

πιάντα [ή] [Ἰταλ.] δημ. ὁ γῆρος τῶν καττωμά-
των τῶν ὀδοημάτων.

πιαντήρισμα-ατος [τό] δημ. ἡ πράξις τοῦ
πιαντᾶρω βλ.λ.

πιαντᾶρω [ἰταλ.] δημ. ἐπὶ ὑποδηματοποιῶν,
σιλιδῶ, γυαλιῶν ἢ εἰδῶ, ὄργανου τὴν πιάντα βλ.λ.

πιαντήριος-α-ον ὁ κατάλληλος πρὸς πάχυνσιν,
θρέψιν, θρεπτικῶς, τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. 2) **πιαντήρια**
αἱ παχύνουσαι, κατάλληλα πρὸς θρέψιν, θρεπτι-
καὶ τροφαί : Ἰππ.Τόπ. Ἀνθρ.28 τρέφε καὶ λου-
τρίσαι καὶ πιαντήριας.

πιαντήριος-ή-όν λεξ. πιαντήριος βλ.λ. : Ἀπολλ.
Λεξ. Ὀμ. ἐν λ. πλῶνα ἔργα.

πιάνω μων. κ. δημ. γέκ τοῦ μέλλ. κ. ἄορ. τοῦ πιά-
ζω βλ.λ.1, παρατ. ἐπιανα, ἰδιωματικῶς ἐπιανα,
ἄορ. ἐπιασα, κ. ἐπιασα, κ. ἐπιασα, ὑποτ. νὰ πιάσω,
παθ. πιάνομαι, ἄορ. (ἐ)πιάσθηκα, κ. (ἐ)πιάστηκα,

ὑποτ. νὰ πιασθῶ, κ. πιασθῶ, προστ. πιάσω,
μτφ. παθ. παρακ. πιασμένως, λαμβάνω διὰ
τῆς χειρὸς καὶ τὸ κρατῶ, λαμβάνω ἀνά χειρας,
πιρῶνω τὸ χέρι, λαβαίνω, κερῶνω, χουφτῶνω :
Πρόδρ.1,136 τὸ πῶς ἀνακομπῶνται νὰ πιᾶσθῃ
τὸ κουτάκι, Διγεν. Ἀκρ.2073 ὅταν τὴν πέρδικα
ἰδῇ, σκύπτει καὶ τὴν πιάνει, αὐτ.1830, Ἐρωτόκρ.
2,1985 πιάνω κοντάρια δυνάτα, βερά, παλλὰ με-
γάλα, Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.66,9 νὰ γιαντρεῖτὶ τὸ χέρι
μου, νὰ πιᾶσθῶ τὸ σπαθί μου, αὐτ.74,19 ποῦ σαι,
μαννούλα, πρόφτασε, πιᾶσε μου τὸ κεφάλι' κ.
ποθ. : τὸ κανάτι πιάνεται ἀπ' τὸ χερούλι' τὸ παθ.
κ. ἀλληλοποθῶς ἐν τῇ φρ. πιάνομαι χέρι με χέρι
ἢ με κάποιον ἢ πιανόμεσθε ἀπὸ τὸ χέρι λαμβά-
νομεν τὰς χείρας ἀλλήλων' || δημ. φρς πιάνω

τῇ μῆτι μου ἐπὶ βδελυγμῶν' ὄμ. ἀπ' ὅπου νὰ
τὸν πιᾶσθῃ λερώνεσαι περὶ βδελυροῦ, συχαμένου
ὡς ἐκ τῶν πολλῶν αἰσχροτήτων ἀτόμου' φρ. μτφ.
πιᾶνω τὰ σιδερα κρῶα ἐπὶ ἀποποιούμενων εὐθύ-
νην τινά' || ὄρᾶτομαι, ἀρπάζω, ἀδράχνω :
Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.99,22 κ' ἀρπαχτικά τὴν πιάνω
καὶ τὴ φίλησά, - τὸν ἐπιᾶσε ἀπ' τὸ λαίμω
|| ἀναλαμβάνω, σηκώνω, πιρῶνω ἀπὸ κάτω :
Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.119,15 μονοχεριᾶρι τὸ 'πιᾶσε καὶ
πίσω του τὸ ρίχτη' [τὸ λιθάρι]' || λαμβάνω τι

εἰς χείρας ὅπως τὸ μεταχειρισθῶ' ὄθ. μεταχειρι-
ζομαι τι : ἐπιᾶσε τὴν τσάπα, ἂν καὶ ἦταν γιρο-
τῆ' συνήθ. μτ. ἄρν. ἀποφεύγω τὴν συστηρικῶς :
δὲν πιάνει βιβλίω' 2) μέσ. ἀμτφ. ἔχομαι, ἐξαρ-
τῶμαι, ἀναρτῶμαι ἀπὸ τινος διὰ τῶν χειρῶν, βα-
στίμεται ἀπὸ κάπου, κρεμνίμαι : πιᾶστηκε ἀπ' τὸ
κλαδί κ' ἀνέθηκε στὸ δέντρο, - πιᾶσσω νὰ μὴν
πέσῃ' || παροιμ. ὁ πνιγμένος ἀπ' τὰ μαλλιά
του πιάνεται [ὁ ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενος κατα-
φεύγει εἰς οἰονδήποτε μέσον σωτηρίας]' || ὄμ.

μτφ. φρ. πιάνομαι ἀπὸ φιλαῖ ἐπιδικεινῶ ἀνωτε-
ρότητα, σπουδαιότητα' ὄμ. φρ. εἶρων. πιάνεται
ἀπὸ μεγάλα [πράματα] ἀσχολεῖται περὶ σπου-
δαία, κάμνει τὸν σπουδαῖον' || ὄμ. μτφ. ἐξαρ-
τῶμαι ἀπὸ τινος, τίθεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τι-
νός : πιᾶστηκε ἀπὸ καλοῦς ἀνθρώπου - ἀπὸ
τζάκι - ἀπὸ αὐτ' 3) παθ. πιάνομαι ἀπὸ κάτι
ἢ σὲ κάτι κρατοῦμαι, παρακωλύομαι, παρεμπο-
δίζομαι ὑπὸ τινος, με βαστά, με γατζώνει, με
σταματᾷ κάτι : πιᾶστηκε ἀπὸ ἕνα βᾶτο, - πιᾶ-
στηκε τὸ παυτελῶνι μου σ' ἕνα καρφί' || ὄμ.
κ. ἐνεργ. ἀμτφ. ἀγκιστροῦμαι, γατζώνομαι, προσ-
κρούω εἰς ἐμπόδιον, παρακωλύομαι : ἐπιᾶσε ἢ
ἀγκυρα - ὁ γαντζός, - κάπου πιάνει τὸ κλειδί
καὶ δὲ γυρίζει' 4) μέσ. ἀλληλοποθῶς πιᾶνα-

μαι [στὰ χέρια] με κάποιον συμπλέκομαι, δια-
πληκτίζομαι, τσακώνομαι, ἔρχομαι στὰ χέρια,
ἔδρνομαι με κάποιον : πιᾶστηκαν στὰ χέρια,
- εἶχαν πιᾶσθῆ καὶ πῆγα νὰ τοὺς χωρίσω'

|| ὄμ. ἐπὶ ὀμάδων, συμπλέκομαι, συγκρούομαι,
μάχομαι, πολεμῶ || Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.24,38 πετάχτη-
καν σάν τοὺς αἵτους καὶ πιᾶστηκαν ἀπὸ τοῦ
ὄχθρου' ὄθ. κ. περιέρομαι εἰς ἐμπόλεμον κατά-
στασιν, εἰς ἐχθροπραξίαν : πιᾶστηκαν οἱ Ἴταλοι
μὲ τοὺς Ἀλβανούς' || τρέφω ἀμοιβαῖαν ἐχθρό-
τητα μετὰ τινος, μαλλῶνω, τὰ χαλῶ : εἰμυστοε πια-
μένοι [ἀ. μαλωμένοι, τσακώνομενοι] 5) συλλαμ-
βάνω, βάζω στὸ χέρι, τσακώνω, ἰδ. κατόπιν κα-
ταδιώξεως ἢ ἐνέδρας, ἀγρεύω, θηρεύω : ὁ τραγ.
μιά πέρδικα πινεῖται ἔκε .. πῶς δὲν τὴν πιάνει
κυνήγος, - ὁ σκύλος ἐπιᾶσε τὸ λαγόν, - πιᾶσαμε
παλλὰ φάρια, - ἢ φάκα ἔχει πιασμένα ἕναν παν-
τικόν' || ὄ. φρς ἐπιᾶσε μεγάλο φάρι ἔσχε με-
γάλῃ ἐπιτυχίαν' ὄμ. πιάνει παυλιά στὸν ἀέρα
ἐπὶ τῶν λαν ἐπιδειξίω' ὄμ. πιάνει παυλιά με τὰ
βρόχια ἐπὶ φυγοπόδων, εἶναι τεμπέλης, χασομέ-
ρης' ὄμ. παῖς τὸν πιάνει ἀναφανῆσις θριάμβου

ἐπὶ μεγάλης ἐπιτυχίας' || ὁ παροιμ. πιάσε τὸν κασιῖδη, πᾶρε τὰ μαλλιά του' πρὸλ. οὐκ ἂν λάθοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος' || εἶδ. συλλαμβάνω, αἰχμαλωτίζω : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 55,6 τὸν Κίτσο τότε πιάσανε καὶ πᾶν νὰ τὸν κρεμάσουν, αὐτ. 78,24 εἰπέτε τους πῶς μ' ἔπιασαν μὲ προδοσίαι κι ἀπάτη, - πιάστηκε αἰχμάλωτος' 6) συλλαμβάνω, καταλαμβάνω ἐπ' αὐτοφῶρῳ : τὸν ἔπιασαν νὰ κλέβῃ' || ὁθ. ἀνακαλύπτω, ἀποκαλύπτω τινὰ ὡς ἐνοχον προξέω τινος : τὸν ἔπιασαν τὸν κλέφτη, - πιάστηκε ὁ φεῦγης ἀπὸ τὰ λόγια του, - σ' ἔπιασα πού μὲ κοροιδεῖς' || φρ. πιάνομαι στὰ πράσα συλλαμβάνομαι ἐπ' αὐτοφῶρῳ' ὁ μ. ὄπου μὲ πιάσης κι ὄπου σὲ πιάσω εἶς ὅτι κατορθώσῃ ν' ἀπατήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὁποῖος γελᾷ τὸν ἄλλον' 7) μτφ. περὶ γυναικῶν, κατακτῶ, κἀνω φιλενάδα : ὅταν εἶσαι τεχνίτης, τὴν πιάνεις αὐτή, - δὲν πιάνονται ὄλες αἱ γυναῖκες' 8) καταλαμβάνω ἰδιαιτέρως τινὰ, συναντῶ, σταματῶ, ἐπικουρῶν προσωπικῶς μετὰ τινος : τὸν ἔπιασε στὸ δρόμο καὶ τοῦ ζήτησε τὸ λόγο' || ὁθ. συνωμῶ ἰδιαιτέρως, ἀπαιτῶ κατ' ἴδιον τὴν παρὰ τινος, ἐπηρεάζω τινὰ ὡς πρὸς τὴν : θὰ τὸν πιάσω ἐγὼ γιὰ τὴ δουλειά σου, - πρέπει νὰ πιάσης τὴν ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ πετύχῃς, - ἦταν οἱ ἔνοχοι πιασμένοι καὶ ὀδωώθηκε' || ὁ φρ. πιάσω κάποιον μὲ τὸ καλὸ ἄ. κολοπιάνω, προσπαθῶ νὰ ἐπηρεάσω τινὰ δι' ἠπίων μέσων, εὐγενῶν τρόπων, περιποίησιν κττ.' 9) ἐπὶ χαρτοπαικτῶν, λαμβάνω, παίρνω φύλλον τὴν ἡ φύλλα κερδίζω : πιάνω τὸ ρήγα, - ἔπιασα τρεῖς μπάζες, - τὸ χαρτί σου δὲν πιάνει, φρ. πιάσε κι ἄσε πᾶρε καὶ ὄλες [παικτικῶς]' || μτφ. φρ. δὲν πιάνω μπάζα μπραστὰ σὲ κάποιον δὲν δύναμαι ν' ἀντιπαραταχθῶ εἰς τινὰ, δὲν εἶμαι τίποτε μπραστὰ του' || φρ. πιάνω πόντο καταλαμβάνω ὀρθισμόν τινα, σταματῶ, στέγω κάπου, ὅπως ἀντιμετωπιῶ τὸν ἀντίπαλον : ἔπιασα καλὸν πόντο' || ὁθ. μτφ. φρ. πιάνω γερὸν πόντα κατέχω θέσιν ἐξ ἧς δύναμαι ν' ἀντιμετωπιῶ ἄλλον τινὰ εὐχερῶς' 10) ἀναφ. πρὸς χρήματα, λαμβάνω, εἰσπράττω, κερδίζω : δὲν πιάσαμε οὔτ᾽ ἀ ξροδὰ μας, - τὸ μαγαζὶ πιάνει πέντε χιλιάδες τὴν ἡμέρα' || ὁ φρ. φρ. ἔπιασε πέντε παρδάδες καὶ μᾶς κάνει τὸν κερπὸσο μὲ μὲ ἀπέκτησε ἐλάχιστα χρήματα, παριστάνει τὸν σπουδαῖον' || μτφ. φρ. δὲν τὰ πιάνω τὰ λεπτὰ μου δὲν μὲ συμφέρει' || ὁθ. ἐπὶ τοῦ ἐμπορεύματος ἢ ἀντικειμένου ἐξ οὗ τὸ χρηματικὸν κέρδος, ἀποφέρω, ἀξίζω, ἔχω ἀξίαν : τὸ σπίτι αὐτὸ πιάνει διακόσες χιλιάδες, - τὸ ἐμπόρευμα πιάνει ἕνα ἑκατομμύριο' || μτφ. φρ. δὲν πιάνει παράδες [ἀντικειμένον τι ἢ πρόσωπον] δὲν ἀξίζει σπουδαῖα πράγματα' || πιάστηκε ἀπέκτησε κεφάλαια, περιουσίαν' 11) ὑποδέχομαι, δέχομαι, λαμβάνω ἐντὸς δοχεῖου : πιάσε μας ἀπὸ τὸ γιοματάρη, - ἔπιασε ἕναν κουβὰ νερὸ, - πιάνει τὴς σταλαματιᾶς σ' ἕναν τενεκὰ' || ἀμτθ. ἐπὶ δοχεῖων καὶ ἀντικειμένων χωρητικότητος ἐν γένει, δύναμαι νὰ περιλάβω, χωρῶ : τὸ βαρέλι πιάνει τρακόσιες ὀκάδες, - τὸ στάδιο πιάνει ἐξήντα χιλιάδες, - δὲ θὰ τὰ πιάσῃ ὄλα τὰ βιβλία τὸ μασούλο' || μτφ. ὁ φρ. δὲν τὸν πιάνει τὸ μῦθί σου δὲν τὸν ὑπολογίζεις, ὁ δὲ σου γεμίζει τὸ μῦθί' || μτφ. φρ. πιάνω κάποιον στὸ στόμα μου ἀναφέρω τὸ ὄνομά τινος, ἰδ. πρὸς κακολογία, τὸν κατσομπολεύω : δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μὲ πιάνης στὸ στόμα σου' || ὁθ. κτ. ἔλλειψι, φρ. πιάνω τὸ θεο-ταῦς θηγιους μπεχειρίζομαι ἀσεβῶς τὸ ὄνομά του, ὀρκίζομαι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν' 12) ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τόπον, καταλαμβάνω, λαμβάνω θέσιν που, τοποθετοῦμαι, ἐγκαθίσταμαι, ἰδ. πρὸς

πολεμικὸν σκοπὸν, ὄχυροῦμαι : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 16,9 γλήγορα καὶ νὰ πιάσωμε κάτω στὴν Ἄλαμνα, αὐτ. 16,11 στὴν Ἄλαμνα φτάνουνε καὶ πιάνουν τὰ ταμπούρια, - ἔπιασε τὸ καρσούλι, - ἔπιασαν τὴ τρατὰ καὶ παραμύσειαν' || ὁ φρ. πιάνω τὸ κρεβάτι καταλαμβάνω τὴν κλίνην ὡς ἀσθενῆ, κρεβατώνομαι, ἀσθενῶ, ἀρρωσταίνω' || ἐγκαθίσταμαι εἰς τὸ μέρος, καταλαμβάνω, κατέχω μέρος τιν : ἔπιασα τὸ κἀθισμά σου, - εἶσαι πιασμένος ὄλες ὁ θέσεις τοῦ θεάτρου' || ἐπὶ ἐνοικιαστῶν, καταλαμβάνω, ἐνοικιάζω τὴν ἐγκαθίσταμαι που ἐπ' ἐνοικίω : ἔπιασα σπίτι - μαγαζὶ' 13) ὁ μ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τόπον, ἐρχομαι, φθάνω ἱμακράνι που, ἀπομακρύνομαι : θὰ σοῦ δώσω μιά, νὰ πιάσῃ τὸ ρέμα, - ὥσωπο νὰ τὸν καταλάβω, ἔπιασε τὸ βουνό, φρ. ἔπιασε τὰ βουνὰ - τὸ κλαρὶ ἔγινε φυῶδικος, κρηστής' || μτφ. φθάνω, καταντῶ εἰς τινὰ ἡλικίαν : ὅταν πιάσῃ τὰ ἐξήντα, δὲν πρέπει νὰ δουλῆαι κανένας' || ὁ φρ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, φθάνω εἰς τὸ ὕψος τόπου τινός : μὲ πιάσῃ τὸν κάβο τὸ βωπόρι, ἔχει θάλασσα' || ὁ μ. δημ. ναυτ. ἐπὶ πλοίων, προσορμιζομαι εἰς λιμένα τινὰ, σκαλώνω : τὸ πλοῖο ἔπιασε στὴ Σύρα' || ὁ μ. συνεκδ. ἐπὶ τῶν ἐπιβαινόντων ἐν τῇ αὐτῇ σπη. : πιάσαμε στὴν ἴτια-στὸ Ἄγιο' πρὸλ. Κορ. Ἀτ. 1,140' || ἐπὶ ὁδοιπόρων, ἀκολουθῶ ὁδὸν ἢ κατεύθυνσιν : πιάσε τὴν ὁμηροσία καὶ τρέβα, - πιάνοντας αὐτὴ τὴν ρεματία, θὰ βγῆς ἐκεῖ πού θέλεις' 14) μτφ. ὁ φρ. πιάνω τόπο τοποθετοῦμαι καταλλήλως, ἐπιφελῶς, ἀξίως, ἀποβαίνω εἰς ὄφελος, χρησιμοποιοῦμαι καλῶς : τὰ λεπτὰ του μὲ τὴν ἀγορὰ πού ἔκαμε πιάσαν τόπο, - ἔπιασαν τόπο ὁ κόποι μας, - τὰ λόγια σου δὲν πιάνουν τόπο [λέγονται ἐπὶ ματαίω, δὲν εἰσκακούνονται]' 15) μτφ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων, νόσων κττ., καταλαμβάνω, κατέχω, συνέχω, κυριεύω τινὰ, ἐπέρχομαι, παρουσιάζομαι, συμβαίνει εἰς τινὰ, βρίσκω, παίρνω κάποιον : Διγεν. Ἀκρ. 3763 τρόμος ἐκένθη ἔπιασε, μεγίστη δὲ δειλία, Βαλαωφ. Πρωτομορπία' || μᾶς ἔπιασε λιγοψυχία, - μ' ἔπιασαν τὰ γέλια - οἱ χαρὲς - ἡ ὄργη - τὰ κλάματα - τὸ παρπῶνον - τρόμος - φρίκη - μελαγχολία - μᾶς ἔπιασε φαγωμάρα ἰεμῶνος διὰ θέσεις φιλοικίας, - μ' ἔπιασε ἡ γρίπη - ἔλνοσται, φρ. τί σ' ἔπιασε, [τὶ ἔπαθες, εἶσαι στὰ καλά σου]' || ὁθ. συνεκδ. ἐπὶ τοῦ ὕψιστουμένου τὴν διαταραχὴν ἢ τὸ ἄλλος ὄργανόν, πιάνω κάποιον προξενῶ ἀσθένειαν ἄλλοις ἢ ὀδισθεσίαν εἰς τινὰ : μ' ἔπιασε ἡ κοιλιά μου, - τὸν ἔπιασε τὸ κεφάλι του ἰέχω κοιλόπονον, ἔχει κεφαλόπονον' || ὁ μ. φρ. μὲ πιάνουν τὰ νεῦρα [μου] ἐκνευρίζομαι, νευριάω, παροργίζομαι, ἐξερεθίζομαι' || ἐπιδρῶ ἐπὶ τῶν αἰσθηθῶν ἢ ὀργάνων ἢ φυσιολογικῶν λειτουργιῶν τινος ἐπιδραῖω ἢ δυσαρῆστως : τὸ λάδι μ' ἔπιασε στὸ λαϊμό, - μ' ἔπιασε ὁ καννὸς στὰ μάτια' || φρ. τὸν πιάνει τὸ γλυκὺ τὸ ἐπὶ ἐπιληπτικῶν, τοῦ ἐπέργεται παροξυσμὸς ἐπιληψίας, σεληνιάζεται, φαγγαριάζεται, πᾶν βρίσκει, τοῦ ἐρχεται τὸ κακὸ' ὁ μ. μὲ πιάνει τὸ κρασί μεθύσκωμαι εὐκόλως' ὁ μ. μὲ πιάνει ἡ θάλασσα καταλαμβάνομαι ὑπὸ ναυτίας, ζαλιζομαι' ὁ μ. μὲ πιάνει ὁ ἥλιος μου μαυρίζει τὸ δέρμα' ὁ μ. μὲ πιάνει [τὸ] μᾶτι ἢ πιάνω ἀπαμᾶν ἄ. παίρνω ἀπὸ μᾶτι, ἐπηρεάζομαι ἀπὸ βίσαντον ὀφθαλμόν, βασκονομαι : ἔπιασε ἀπὸ μᾶτι' ὁθ. εὐχὴ κακῶ μᾶτι νὰ μὴ σὲ πιάσῃ νὰ μὴ βασκονῆς ἀπὸ κακὸ μᾶτι' || ὁ μ. ἐπὶ εὐχῆς, κατόρας, ἰκεσίας, παρακλήσεως, ἐξορκισμῶν κττ., ἐπιδρῶ, ἐπενεργῶ, φέρω τὸ ἐπιδικώμενον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τινος : δὲν μὲ πιάνουν οἱ κατάρες, - δὲν πιάνουν οἱ εὐχῆς - τὰ παρακάλια - τὰ ξόρκια - τὰ μάγια - τὰ λόγια' ὁ μ. πιάνει τὸ ἀστεῖο, - τὸ καλαμπούρι

- τό κόλπο - ή φάρσα (έπιτυγχάνει, φέρει τό έπι-
 διαχθέν άποτέλεσμα) || ένεργώ δραστηκόω, άπο-
 τελεσματικό επί τινος : τίς έλίξ τις έπίσπε τό
 άλλάτι, -τό κρασί τό έπίσπε τό ρεταίνι' 16| ποθ.
 επί μελόν του σώματος, πάσχω μόνιμον ή παρο-
 δικήν παράλυσιν, παραλύω, ποίρνωμαι : Διγεν.
 Άκρ.460 πώς δέν έπίσπη χείρτά του άνηλεώς
 έκείνου, του μή κατελεήσαντος νεώπιτος τερ-
 πνήσι σου, - πιάσθηκε τό πόδι του - τό μισό σώ-
 μά του || μουδιάζω : πιάσθηκε τό χέρι μου
 όπως κοιμόμουν άπάνω' || φρ. πιάνεται ή
 γλώσσά μου ά δένεται, παραλύει, ακινητεί, άδυ-
 νατώ ν' άρθρώσω λέξιν' || κ. συνεκδ. πιάνεται
 ή φωνή μου έν τή αύτή σημ.' || θ9 κ. επί προ-
 σώπω, πάσχω γενικήν παράλυσιν, παραλύω, ποίρ-
 νωμαι : πιάσθηκε και τόν γυρίζουν ό άλλάσι στό
 κρεβάτι, - ζή πιασμένος από χρόνια' 17| έπι-
 λαμβάνομαι τινος, έρχομαι, άρχίζω κάτι : Διηγ.
 Άχλλ.87 άφηκε γούν τά γράμματά κι έπίσασεν
 άλλην τέχνην, - πιάσαν τό συζήτησθ - τό χορό
 - τό τουφεκίδι' || φρ. πιάνω δουλειά άρχίζω
 τήν έργασίαν : πιάνομε δουλειά στις όχτώ και
 σχολάσε στή μία' || έξευρίσκω, άναλαμβάνω
 έργασίαν, άρχίζω νά έργάζομαι : έπίσασε δαυ-
 λεία σ' ένα τυπογραφέο' || μέσ. επί κατα-
 στάσεων, έρχομαι, λαμβάνω ύπόστασιν : Πολίτ.
 Έκλ.Τραγ.161,2 πείστε και τραγουδήσετε πώς πιά-
 νεται ή άγάπη .. Από τά μάτια πιάνεται' || όμ.
 μέσ. επί έδαφικού τμήματος, άρχαίμαι, έχω τήν
 άρχήν, τό έν έριον : από δώ πιάνεται τό δικό
 μου κτήμα, - ή Θεσσαλία πιάνεται από τόν Ό-
 λυμπο, - ή όδός Πατισίου πιάνεται άπ' τήν Ό-
 μόνισα' || όμ. μτ. τέλ. προτ. εισαγωγής διά
 του νά έπιχειρώ, άρχίζω νά.: Πρόδρ.Ι,156 ώς ήσαν
 τά καλίγια μου πλήρις έξεσχισμένα, έπίσασα
 τάχα τε μικρόν νά τά περιαιφρώσω, - έπίσασα
 νά σού γράφω, - πιάσε νά δουλέψης' 18| όθ.
 πλεοναστικός μτ. του και, έν τή έννοία του έπι-
 λαμβάνομαι ή άποφασιστικός έκτελώ τό : Πολίτ.
 Έκλ.Τραγ.138,13 πιάνουν και χερτάσωνουν τον
 ένα βαρύ χαράτσι, αύτ.88 κι όλοι έπίσασ-
 σαν και όπίασαν τις θήκες τά σπαθίω-
 τας, δ.τραγ. πιάνουν και γράφουν μία γραφή,
 - έπίσασ και έσοκαφε μόνος του τό περιόλι' .
 || κ. κτ. παράλειφιν του και έν τή αύτή σημ. :
 Πολίτ. Έκλ.Τραγ.145,15 πιάνει μινάει τής λυγεράς
 μέ τό ουλί τ' άηδόνι' 19| πιάνω φωτιά κ.
 άλλως πιάνω άνάπτομαι, άρχίζω νά κάωμαι,
 κάομαι, ά. ποίρνω φωτιά : Έρωτόκρ.2,1856 σάν
 ένα ξύλο απόξερνο, πού στή φωτιά σιμώνση,
 πιάση φωτιά και άφη, Καισάρ.Δασ. έν Σάθ.3,4
 έπίσπε τό κάτεργον και έκάνηκε' || επί άλλων,
 έκπυροσκόρω, παίρνω φωτιά : δέν πιάνει τό
 τουφεκι - τό πιστόλι, - δέν πιάνουν φωτιά τά
 κουμπούρια σου' || επί φαγητού, τσικνίζω. ά.
 κολλάω : έπίσπε τό φαί, γιατί δέν είχε νερό'
 20| επί φυσικών φαινομένων, εκδηλούμαι, εκρή-
 γνυμαι, άρχίζω : έπίσασ βροχή, - θά πιάση άέ-
 ρας' || κ. άπροσ. πιάνει άρχίζει νά βρέχη :
 έπίσασ πάλι, - μήν ξεκινής, γιατί θά πιάση σέ
 λίγο' || όμ. μέ πιάνει βροχή, χιόνι μέ κατα-
 λαμβάνει καθ' όδόν : μάς έπίσασ δυνατή μπόρα
 μισοστρατί, -, μάς έπίσασ χαλαζί - χιόνι'
 21| προσφύομαι, προσαρμόζομαι, επικάθημαι,
 επικολλώμαι, προσκολλώμαι επί τινος, κολλάω :
 αύτή ή μογιά έπίσασ καλά, - ή κόλλα δέν πιά-
 νει, - πιάνει τό ταερότό - τό γραμμάτσημο'
 || κ. μτφ. γίνομαι δεκτός εύκόλως, εύρίσκω κα-
 τάλληλον έδαφος, κολλάω : του ρίζα έναν πόντο
 κι έπίσασ, - δέν πιάνουν αυτές άι ρετινιάς σέ
 μένα' || επί έμβολίων, προσφύομαι, συνάπτο-
 μαι μετά του έμβολιαζόμενου δένδρου, έπιτυγχά-

νω, κολλάω : τό μπόλι για νά πιάση πρέπει
 νά γίνη πριν άρχίσουν αι χυμοί, κέντρως
 πολλά, άλλα λίγα κεντράδια έπίσασν' || όμ.
 επί θεοραπειτικών ή προληπτικών επί του έθιμο-
 που έμβολίων : υπολιάστικα, άλλα δέν έπίσασ-
 22| επί σπέρματος ή φυτευομένου φυτού, ριζοβο-
 λώ, φύομαι, φυτρώνω : Έρωτόκρ.2,315 στή γέμωση
 τού φεγγαριού άλλο δέντρο δέν πιάνει, - ά σπό-
 ρος όταν είναι καμένος δέν πιάνει' || επί του
 ζωϊκού σπέρματος του ανθρώπου και των ζώων,
 γονιμοποιώ τό ώάριον, καθιστώ τό θήλυ έγκυον,
 γαστρώνω : στίς μουλάρες δέν πιάνει κανένας
 σπόρος' || κ. άπροσ. πιάνει γίνεται γονιμο-
 ποιήσις' || όμ. επί του θήλεος πιάνω ή πιάνω
 παιδί γονιμοποιούμαι, γαστρώνομαι : έπίσασ
 παιδί χωρίς νά τό καταλάβη, - όταν ή γυναίκα
 διαδη τά σαράντα, δέν πιάνει πιά' 23| έφο-
 διάζομαι διά τινος, άποκτώ τι, πληρονομι, γεμίζω
 από κάτι : έπίσασ φείρες, γιατί δε λούζεται, - τό
 σπλι έπίσασ κοριούς, - ό δρόμος έπίσασ λάσπη,
 - τό αίθερο έπίσασ σκουριά' || φρ. πιάνω μα-
 γιά άποκτώ ή κατασκευάζω ζύμη' || κ.μτφ. άπο-
 κτώ ό τι βασικούς προϋποίθεται πρός τι : πιάσαμε
 μαγιά για τή δουλειά πού λέγαμε' || όμ. πιάνω
 σπόρο 'άποκτώ σπόρον εκ τινος φυτού ή ζώου
 εκλεκτού συνήθως' || φρ. πιάνω κρέας γίνο-
 μαι εσθαρκος, σαχύνομαι, γεμίζω' || όθ. μέσ.
 πιάνομαι άποκτώ ρώμην διά τής ένληλικώσεως,
 ζωηρεύω, δυνατεύω, γίνομαι γερός : πιάσθηκαν
 τά παιδιά τά τώρα' μήν τόν κλαίς' 1δ. κτ. μτφ.
 πιανούμενος-η-ο έν τή αύτή σημ.:είναι πιανόμενο
 τό πρώτο παιδί του, - δουλεύει κι ή μικρή, εί-
 ναι πιανούμενη τώρα' 24| μτ. κατηγ. πιάνω
 κάποιον κάτι καθιστώ τινά τι, δημιοργώ, κάνω
 κάποιον κάτι άπέναντί μου, άποκτώ σχέση τινά
 μετά τινος : Πολίτ. Έκλ.Τραγ.193,3 τής κορασίδας
 τά μυαλά γυρίζουν σάν τό μύλο, έναν πού
 διώχνει σήμερα αύριο τόν πιάνει φίλο, Βαλαφρ.
 Τραγ.του Άργύρη β με Κούρτη φίλος μήν πια-
 στής και μέσα μήν τό δώσης, - τήν έπίσασ
 φιλενάδα-άγαπητικιά, - τόν έπίσασ όχτρο ύστερ'
 άπ' αύτό, - αύτός δέν πιάνεται φίλος' || κ.μέσ.
 όλληλοπαθός : πιαστήκαμε φίλοι - έχθροί - σύν-
 τροφοι - συνέταροι (έγίνεμε ό εις πρός τόν άλ-
 λον)' || φρ. πιάνω κάποιαν (για) κορόιδο
 εκλαμβάνω ως μεταχειρίζομαι ως κορόιδο : τόν
 έπίσασ κορόιδο και τά πληρώσε μονάχος του,
 πιάστικη κορόιδο' || όμ. φρ. πιάνω κάποιον
 στην κοροϊδία κοροϊδεύω, περιπαίζω κάποιον'
 25| μτ. άντικ. ούσ. δηλούντως άορίστως πρό-
 σωπων, μεθ' ού τίς δημιουργεί σχέση τινά, άπο-
 κτώ, άρχίζω νά έχω, δημιουργώ, κάνω, φτιάχνω :
 έπίσασ ένα φίλο, - θά πιάσης έθιμούς' αύτό
 πού κάνεις, - έπίσασ φιλενάδα - άγαπητικιά-άγα-
 ηητικό - σύντροφο - παρέα' || όμ. μτ. άφηρ.
 ούσ. δηλούντως σχέση τινά μετά τινος, άποκτώ,
 δημιουργώ σχέση τινά μετά τινος : πιάνω φίλια
 - έρωτα - έχθρα - συγγένεια - μισος μέ κάποιον'
 || όμ. μτ. τόν άντικ. κτ. πληθ. δηλούντως σχέ-
 σεις πρός άλλους ανθρώπους : πιάνει φίλιες σά
 νά πάη για βουλευτής, - πιάνω έχθρες - σχέ-
 σεις' 26| άποτιμώ, εκτιμώ τι, ύπολογίζω, κα-
 θορίζω τήν άξίαν τινός : τό οικόπεδο τό έπίσασ
 για δέκα χιλιάδες, - πενήντα δραχμές τήν όκά
 τό πιάνει' || μτφ. εκτιμώ, λογίζομαι, κρίνω,
 εκλαμβάνω, ύπολογίζω, θεωρώ τίς. : Διγεν. Άκρ.
 791 έπίσασ λύπην άπειρον τόν χωρισμόν τής κό-
 ρης, Έρωτόκρ.5,373 κι άν έν και τό άλλως
 ήδιωξε για τόσο δέν τό πιάνει, αύτ.3,875 ως του
 φανή άς τό πιάση' || παθ. μτφ. ύπολογίζομαι,
 θεωρούμαι άξιός λόγου, λαμβάνομαι ύπ' όψιν :

δέν πίνανται ὅ,τι κάνεισ ἐσύ, μόνον τὰ δικά μου πίνονται, - **δὲ** σοῦ πίνανται ὁ λόγος, ἄ. δὲν περνοῦν τὰ λόγια σου· || συνοπολογίζω, συμπεριλαμβάνω : ἐπισκεπες καὶ τὰ δανεικά στὸ λογαριασμό, - εἶναι πισμῶν καὶ ἡ πρακταβολή || κ. μτφ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. οἱ ζαβολιῆσ δὲν πίνονται ἔδεν συνοπολογίζονται, εἶναι ἄκυροι.

πίαρ [τὸ] ἰβάνι ἐπ. κ. ἰων. μ. ὄνομ. κ. αἰτ. ὁ Σουίδασ ἀναφέρει κ. δοτ. πίαρ, πάχος, λίπος, ξύγγι : ἰλ.β.550 βῶν ἐκ πίαρ ἐλέσθαι ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου : Ἰνπ.Φύσ.Παιδ.21· 2) πάσα λιπώδης ἡ παχύρρευτος οὐσία : Ἰ.Απολλ.Ρ.4,1133 πίαρ ἐλαίης, Κριναγ.ΑΠ.9,224 πίαρ μελιπῆδῆσ [πιθ. τὸ ἀφρόγαλο, τὸ καϊμάκι] || ὄμ. ὁ παχύρρευτος ὁπὸσ δένδρων πιών : Ἰνπ.Φύσ.Παιδ.26· || ὁ ὁπὸσ τῆσ συκῆσ : αὐτ.Γυν.2,205, αὐτ.Ἐκκ.15· || τὸ πάχος, αἱ θρεπτικαὶ οὐσιαὶ τοῦ ἐδάφουσ, τὸ λίποςμα : Λυκόφρ.1060 ἐσθλῆσ ἀραυῆσ πίαρ ἐγκληρον χυνοῦσ· πρβλ. Κριναγ.ΑΠ.9,555· || κ. ὡσ ἐπιθ. ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἐδάφουσ, ὁ περιεκτικὸσ, πλούσιος εἰσ θρεπτικὸσ λιπώδεις οὐσιασ, παχύσ : Ὀδ.1135 ἐπεί μάλα πίαρ ὄν· οὐδῆσ, Ἰγν.Ἀπολλ.60· || ὡσ ἐπιθ. πιθ. κ. ἐν Σόλ.36,21 πρὶν ἀν ταραῆσ πίαρ ἐξεῖλεν γάλα ἰπριν βγάλη μὲ τὸ κοπύσιμα τὸ βούτυρον· 3) μτφ. τὸ ἐκλεκτότατον μέρος παντὸσ πράγματουσ· πρβλ. ἀφρόσ.61 : Ἰγν.Ἀφρ.30.

πιαρὸσ-ά-όν παχύσ, λιπαρόσ, περιεκτικὸσ εἰσ λιπώδεις οὐσιασ, πλούσιος : Ἰνπ.Φύσ.Παιδ.21,514I τὸ πιαρὸν ἰδ. ἀνάγγ. τὸ πίαρ· πρβλ. αὐτ.Φύσ.Παιδ.21,512· ὄμ. πιαρὰ κ. πιερά ἐν Ἰνπ.Φύσ.Παιδ.22, Ἀριστλ.Πρ.89b,33 [πιθ. ἐσφ. ἀνάγγ. ὀντι πειρασ] ὄμ. ἐν Ἰνπ.Ἀερ.21 πειρα ἰεσφ. ἀνάγγ. ὀντι πειρασ] ὄμ. ἐν Ἀθῆν.Ἰατρ.η.Ὀρεθ.ι,2,5 πειρατῆσ ἰεσφ. ἀνάγγ. ὀντι πειρασ].

πίσιμο [τὸ] δημ. ἡ προῆξι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πιάνω, λήφισ, λαθῆ, ἀνάληφισ, ἐξάρτησισ,σὺλληφισ, ἄρπαγμα, ἄδραγμα : ἀπ' τὸ πιάσιμο τοῦ χεριοῦ φαίνεται πῶσ ἔχει δύναμη, - δύσκαλο τὸ πιάσιμο τοῦ ἐλαφιοῦ μὲ τὸ βράχο [ἢ σὺλληφισ] || ἀφή, φαῦσισ, ἀγγίγμα : τὸ καλὸ ὕψασμα φαίνεται κὶ ἀπὸ τὸ πιάσιμο, - μὲ τὸ πιάσιμο φαίνονται ἀν εἶναι κάλικα· || κτ. πληθ. πιασίματα [τὰ] ὡσ οὐσ. αἱ λοβαί· 2) ριζοβόλημα· τὸ πιάσιμο τοῦ δένδρου, ἀν δὲ φυτευτῆ στὸν καιρὸ του, δὲν εἶναι αἰγούρο· || πιάσιμο τοῦ παιδιοῦ ἐγκυμοσύνη· 3) παράλυσισ, ἀκίνητοσ μόνιμοσ ἢ παροδικῆ : δὲν κουνιέται ἀπ' τὸ πιάσιμο.

πίασμα-ατοσ [τὸ] [ἰ] [πιαίνω] ἢ ποταμοῦ, ὁ πιαίνω, παχύνωσ, καθιστῶν παχύ, ὄνομ. ἰεζδαφόσ τιξ : Αἰσχ.Πέρσ.806 πεδίων Ἀσωπὸσ ῥοαίσ ἄρδει, φίλων πιασμα βιωτῶν χθονί.

πίασμα-ατοσ [τὸ] (2) ὄνομ. κ. π. μτγν. γραμματικῶσ ὀντι πιασμα βλ.λ.· 2) βυζαντ. μουσ. ἐν τῶν τεσσαράκοντα ὀφώνων μεγάλων σηματοῶν σημειοῦμενον δι' ἐρυθρῶσ μελάνησ καὶ δηλοῦσ μελωδικῶσ γραμμῶσ φαλλομένησ ἀπὸ μνήμησ ἀναλόγωσ τοῦ ἤχου καὶ τοῦ φθόγγου, ἐφ' οὗ ἐγράφετο.

πίασμα-ατασ [τὸ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πιάνομαι, τὸ πιάσιμο βλ.λ.ῖ : ἔχει θῆσ πίασμα στῆ μέση ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κουνηθῆ· 2) ἐπὶ δοχείων, ἡ λαθῆ, τὸ χεροῦλί : ἡ στάμνα ἔχει δυὸ πιάσματα, - ἐπισπεσ τὸ πιάσμα τοῦ κανατιοῦ· 3) τὸ μέσον ὁ χρησιμοποιεῖ τις ὄπωσ λάθρ. πίαση τι· εἶδ. ἡ πίστρα βλ.λ. κ. κτ. πληθ. πιάσματα [τὰ] δυὸ τοιαῦτα ἠνωμένα διασχοῦντο ἢ ἰμάντοσ : κατεβάξι με τὰ πιάσματα τὸ κακκάδι γιὰ νὰ μὴ καῆ· 4) ἐν ἀναφ. πρὸσ γυναικα. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβάνει : πίασμα μπάσταρδο· συνθετόσ. σύνθετον τοιρικῶνιασμα.

πίασμοσ [ὸ] [πιαίνω] μτγν. πάχυνσισ κ. ἐπὶ ἄγροῦ Ἰβανσισ : Αἰλ.Ζ113,25.

πισστήριος-ον πιστήριος βλ.λ.

πίαστρα [ἡ] δημ. κ. πιάσμα [τὸ] βλ.λ.3] τεμάχιον ὕψασματοσ δι' οὗ λαμβάνει, πιάνει τις θερμοσ σκευῆ : πιάσε τὸ τοσούκι μὲ τίσ πίστρες, μὴν καῆσ.

πίαστρο [τὸ] κ. πίσαστρα [ἡ] δημ. νομισματικῆ μονάσ ἔχουσα διάφορον ὄξιαν κατὰ χώρασ, συνθ. δὲ ἰσοδύναμοσ πρὸσ τὸ ἐν ἑκατοστῶν τῆσ αλυπτικῆσ λίρασ, τὸ γρόσι.

πιατάκι [τὸ] δημ. ἄ. πιατέλλο βλ.λ.

πιατέλλα [ἡ] ἰταλ. δημ. πινάκιον πλατὸ καὶ ἀβοθῆσ στοργόγυλοσ ἢ ἑλλειψοειδοῦσ σχήματοσ.

πιατέλλο [τὸ] [ἰτολ.] ὕποκορ. μικρὸν πινάκιον, πιατάκι.

πιατικά [τὰ] δημ. τὸ σύνολον τῶν παντὸσ εἰδοῦσ καὶ μεγέθουσ πιάτων κ. ὁμοίων σκευῶν : πρὸστυχα - καλὰ πιατικά, - κοστιζῶν πολλὰ τὰ πιατικά τουσ.

πιάτο [τὸ] [ἰταλ.] πινάκιον βλ.λ. : πιάτο βαθύ-ρηχὸ - τοῦ γλυκοῦ· 2] μουσ. κτ. πληθ. πιάτα [τὰ] κύμβαλα βλ.λ., ἄ. τάσια.

πιατοθήκη [ἡ] δημ. ἐπιπλοὴ ἡ σκευὴ ἢ κἀγχῆ ἐν τῇ τοίχῳ μεθ' ὀριζοντιῶν ὑποδοχῶν ἐν αἰξ τοποθετοῦνται τὰ πιάτα.

πιάτιος Ἰτα. ἐτὸ ἄσημον ἀργύριον.

πιάτρα [ἡ] Ἰπηγρ. ὄροσ συγγενείασ, ἡ πάτρα βλ.λ.

πιάτσα [ἡ] [ἰταλ.] πλατεία· || κτ. συνεκδ. ἀγορὰ, χώρασ ἐν φ' ἐκτίθενται πρὸσ πώλησιον παντοειδῆ ὀνια, παζάρι : στῆν πιάτσα φωναίξις φτηνότερα ἀπὸ τὰ καταστήματα || ἡ χρηματιστηριακῆ ἀγορὰ : ἡ πιάτσα εἶναι ἡ χρηματώμενη· || φρ. ἀνθρώποσ τῆσ πιάτσασ ὁ συχνάκων ἐν ταίξ ἀγορασί· ὄθ. ὁ ἀνθρώποσ τὸ ἐμπορίου καὶ τῶν συνολλαγῶν [σκαπιτ. ἰδιωμ. πιατασῶδροσ] || φρ. βγάξιω στῆν πιάτσα [κατὶ ἐκθῆτα ἢ πρὸσ πώλησιον ἐν τῇ ἀγορᾷ ἰδ. περὶ γυναικόσ, καθιστῶ ἀγορασιον, τοῦ δρόμου, τοῦ πεζοδρομιοῦ : ἡ μάνω τῆσ τῆσ ἐβγαλε στῆν πιάτσα· ὄμ. βγαίνω στῆν πιάτσα γίνομαι ἀγορασι, γυναικα τοῦ δρόμου : ὄπωσ πᾶσι, σῦντομα θὰ βγῆ στῆν πιάτσα· || ἀναφ. πρὸσ ὄχημα, καθιστῶ ἀπὸ ἀργου ἀγοροσιον : ἐβγαλε τὸ αὐτοκίνητο στῆν πιάτσα· || κἄνω πιάτσα ἐπὶ δόχηων σῦτοκινήτου, συχνάκωσ, σταθμεῶν, ἔχω νὰ τόπον συνήθουσ παραμονῆσ τοῦ ὄχηματοσ : κάνει πιάτσα στῆν πλατεία.

πιβουλεύω μον. δημ. ὀντι ἐπιβουλεύω ἐπιβουλεύομαι, ὀλιεύομαι, ἀπατῶ : Ἐρωτόκρ.2,1132 ἡ χέρα μου πιβουλέφε καὶ δὲν τόνε σκοτῶνει.

πιβουλιὰ [ἡ] μον. δημ. ὀντι ἐπιβουλιῆ δόλοσ : Ἐρωτόκρ.1,15 γιαιτ' ὀποιοσ διχῶσ πιβουλιὰ τὸν πῆθον του ξετρέφε . . καλὸ τὸ τέλος ἔχει.

πιβουλοσ-πο μον. δημ. ὀντι ἐπιβουλοσ δόλοσ, πονοῦργοσ, ἀπατεῶν : Ἐρωτόκρ.1,1079 εἶντα δὲν κάνει ὁ πιβουλοσ ὄντε τὸ νίκωσ ἔχη, οὐτ.3,1168 πιβουλο καπέλλι ἰδ' Ἐρωταξ· || ὁ πληθ. τοῦ οὗδ. ὡσ ἐπίορ. πιβουλα ἐπιβουλόωσ, ὀλοίωσ, μὲ δόλο, πανουργία, ἀπάτη : αὐτ.1,759, αὐτ.4,368 ὄσ' ὄρα τοῦτα ἡ Ἀρετῆ πιβουλ' ἀνασθιδάει.

πιγγαλοσ [ὸ] Ἰτα. ὁχλικῶσ, εἶδοσ σαύρασ.

πιγγαν Ἀμερλιασ π. Ἰτα. κνεοσσιον.

πιγγουίνιοσ [ὸ] νεώτ. ζωολ. γένουσ πτηνῶν, ἄ ὀπηνοδοῦτησ πτεροσ.

πιγκέρονσ [ὸ] [ἰατ.] πάπ. ὁ ὀνοχοκόσ πρβλ ἐπικέρησ.

πιθάκιον [τὸ] μικρόσ πιδαξ βλ.λ. : Σουιδ.

πιδαιτικῆσ-ιδοσ [ἡ] ἐπὶ πᾶσ, ἡ πλῆσιον πιδασκῶσ, πηγῆσ βλαστανούσα : Ἰνπ.Ἐπιστ.16 π. βοτῶναι.

πιδακός-εντοσ-εσσα-εν [ἰδοξῆ] ὁ πλῆρησ πιδάκωσ, γεμάτοσ ἀπὸ πηγῶσ, ἀναθῦροτρεσ, μάτια : Ἠγησιῶνοσ π.Ναυσ.9,29,1 Ἀσκηρῆ, ἡ θ' Ἐλικῶνωσ ἔχει πᾶσα πιδακέντα· 2) ὁ ὡσ πιδάξ ἀνοδῦρον, ἀναθλύζων : Ἐυρ.Ἀνδρ.116 τάκομοσ ὡσ πετρινα πιδακῶεσσα λιδαξ.

πιδακώδης-ες μτγν. πιδακώεις (βλ.λ.): Πλούτ. Αιμ.14 οι περιφικτοί και πιδακώδεις τόποι της γης· 2) πιδακώδης σάρξ ἐπὶ τῶν μαστῶν τῆς γυναικός, σάρξ ἀναθλιζούσα δικην πιδακός [το γάλα]: αὐτ. Ἡθ.496Α.

πίδαξ-ακος [οἰ κνεώτ. πηγῆ, ἀμυπλακος, ἀναβρῦ-ατρα, μάτι: Ἰλ.Π825 μάχουσαν πιδακος ἀμω· ὁ-λίγη: ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἀμω, Ἡρ.4.198 μελάγ-γαίος τε γὰρ ἔστι καὶ ἐπυδρος πίδαξ: ἰή λιθύη, Εὐρ. Ἀνδρ.285 οὐρείαν πιδακῶν νίψαν ἀιγλάνας σώματα ροαίς, Θεόδρ.7,142 πωτώνται ζουθαί περὶ πίδακος ἀμφὶ μέλισσαι, Καλλ. Ἀπόλλ.12 ἀ-ῤῥοπει πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιθιάς, Ἀπολλωνίδ. ΑΠ6,238 βαιῖυ πίδακα ῥωγῶς ἔχω, Λεωνίδ.Ταρ. ΑΠ6,334 αἱ θ' ὑπὸ πέτρῃ πίδακος· 2) νεώτ. πηγῆ ἔξοικονίζουσα πρὸς τὰ ἄνω λόφῃ τῆς πιέ-σεως τοῦ ὕδατος· || εἰδ. τεχνητὴ τοιαυτὴ ἔξακον-τίζουσα διὰ συσκευῆς εἰς ὕδατος τοῦ ὕδατος καὶ δη-μιουργοῦσα διάφορα σχήματα δι' αὐτοῦ πολλα-κῶς χρωματίζουσα φαντασμαγορικῶς δι' εἰδικῶν ἔγκαταστάσεων φωτισμοῦ, κατασκευαζομένη δὲ εἰς πλατείας, κήπους κττ. ὡς κόσμημα, ἄ. ἀνα-δρῦτῆριον, σιντριβῶν.

πίδαξα κ. **πίδεξα**, ὁ. τ. ἀντὶ ἐπιδέξιας, ἐπίρρ. μσν. κ. δημ. ἐπιδέξιος, ἱκανῶς, μὲ τέχνη: Ἐρωτόκρ. 5,698 καὶ κελὴν μέσ' τσ' ἀγκάλας τὴν πιδέξια τὴν ἑκράτει, Σολωμ. Ἐθν. Ὑμν.105 πιδέξια πολεμέματ, -τὰ κατὰφερε πιδέξια νά ξεσούγη· || καταλλή-λως, ἐναρμύστως: Ἐρωτόκρ.2,2282 πιδέξια τσ' ὀρθαίνουσι, τὸ κάνει χρειαὶ θωροῦσι.

πίδεξιός-ια-ιο δημ. ὁ. τ. ἀντὶ ἐπιδέξιος βλ.λ.: εἶναι πιδέξιος στὸ σπαθί - στὸ κινῆγι - στὰ φέ-ματα· || γεν. ἱκανὸς ἄνθρωπος, μὲ ἀξία, ἀξιος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,6 ἡ στόχαση . . σκλάβοι πιδέξια πόστειλεν ὁ καστοροκύρης νοῦς.

πιδέξιότη κ. **πιδέξιότη-ης**[ἡ] κ. **πιδέξιότη-α**-τας [ἡ] μσν. κ. δημ. ὁ. τ. ἀντὶ ἐπιδέξιότης βλ.λ.: Ἐ-ρωτόκρ.2,1641 πᾶσι πολλοὶ καὶ βγάνουσι του μὲ βιά καὶ πιδέξοτῃ τὰ σίδηρα τὰ κεφαλής, αὐτ.1, 1535, - ἡ κλειψία θέλει πιδέξιότη.

πιδέξιωσύνῃ [ἡ] δημ. ἐπιδέξιότης βλ.λ.: αὐτὸς ὁ καθ'ἑαυτὴν δὲν ἔχει τοιαύτην πιδέξιωσύνῃ· || κτ. πλθ. ἐπιδέξιοι πράξεις, τεχνάσματα, τέχνες: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.278,13 νά 'δες μικροῦ φιλήματα, μικροῦ πιδέξιωσύνες.

πιδήεις-εντος-εσσα-εν ἐπ. ὁ ἔχων ἀφθονίαν πιδάκων, πηγῶν: Ἰλ.Α183 Ἴδης ἐν κορυφῇσι κα-θέζετο πιδέσεσς.

πιδυλίσ-ιδος[ἡ] Ἡσ. «πιδακώεσσα» [κωδ. πηδα-κώεσσα].

πιδῶ μτγν. ἀναθρῶς, ἀναθλιζῶν, βγαίνω: Λε-ωνίδ.Ταρ.ΑΠ9,322, Σάτυρ.ΑΠ10,13, Πλούτ.Αιμ.14 ὀλίγαν καὶ πονηρὸν ἐπίδω (τὸ ποτόν)· || κμ.εσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Νικ.Θηρ.302.

πιδῶ-ᾶ ὁ. τ. ἀντὶ πιδῶς βλ.λ.: Ἰνπ.Ἐπιδ.5,16 [πιθ.], Ἄριστλ.Μετ.349b,34, Θεόδρ.Κ8,42 παντὰ δὲ γάλα-κτος οὐθατα πιδῶσιν ἰδ.γρ. πλήθουσιν, Χοιροδ. ἐν Ἄν.Ὀξ.2,249.

πιζοηλεκτρικός-ῆς-ἄν νεώτ. φυσ. ὁ ἀναφερό-μενος εἰς τὸν πιεζοηλεκτρικὸν βλ.λ.· || πιεζο-ηλεκτρικὸν κρυστάλλου στερεὰ κρυσταλλωμένα σώματα χρησιμεύοντα εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν πιεζοηλεκτρικῶν στοιχείων· || πιεζοηλεκτρικὸν στοιχεῖον τῆριμα πιεζοηλεκτρικῶ κρυστάλλου χρησιμοποιοῦμενον πρὸς κατασκευὴν πομπῶν καὶ θεκτῶν υπερηχητικῶν βλ.λ. κυμάτων.

πιζοηλεκτρισμός [οἰ] νεώτ. φυσ. ἠλεκτρισμὸς παραγόμενος διὰ μηχαν.πίεσεως κρυστάλλων πινῶν.

πιζόκλασις-εως[ἡ] νεώτ. λιθόκλασις βλ.λ.

πιζόμετρον [τοῖ] νεώτ. φυσ. συσκευὴ δι' ἧς πει-ραματικῶς ἀποδεικνύεται ἡ συμπίεστότης τῶν ὑγρῶν, ἄ. πεισιμετρον.

πιέζω κ. μσν. κ. νεώτ., ὤρω., αἰολ. κ. μτγν. πιέ-ζω βλ.λ., ἐπ. κ. ἰων. πιέζω, μτγ. ἐνεστ. πιεζέοντα (Ἰνπ. Κατ' Ἰντρ.25), θηλ. πιεζέουσαν Ἰ'Ἡρώνδ.8,47), παρτα. ἐπιέζον ἐπ. πιέζον Ἰ'Ὀδ.Μ173, ὁ.γρ. πιέ-ζαν), μέλλ. πιέσω ἐπ. πιέσω, ἄορ. ἐπίεσα, ἰων. ἐπιέσα ἰπὴ ἀπαντῶν κτ. ὄριστ., ἀλλά κτ. ὑποτ. πιέξης: Ἰνπ. Ἀγμ.5 ἀπαρφ. πιέξαι: Ἐπιγρ., κ. μτγ. πιέξας: Νικ. Ἀλεξ.224, ὁ.γρ. πιέξασα), παρκα. πεπί-εσα ἰδημήτρ.Λάκ.1012,44), παθ. πιέζομαι, ἰων. μτγ. πιεζέμενος Ἰ'Ἡρ.3,146, αὐτ.δ,108, ἀλλά πάντοτε ὡς ὁ.γρ. ἀντὶ πιεζόμενος), προστ. πιεζέσθω (Ἐπιγρ.), παρτα. ἐπιεζόμεν, μτγν. ἐπιεζοῦντο [Πολύδ.11,333, Πλούτ.Θησ.δ], μέλλ. πιεσθήσασαι, ἄορ. ἐπίεσθην, παρκα. πεπίεσαι κ. πεπίεμαι Ἰ'Ἰνπ. Ἀγμ.5), συν-θλιθω, θλιθω, σφιγγω ἰσχυρῶς, ζουλώ δυνατὰ: Ἰλ. Π150 χειρὶ ἑλῶν ἐπιέτε βραχιλίαν, Ὀδ.Μ196 μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μάλλον τε πιέζον, Ἡσιόδ. Ἐργ. 479 λεπτῆ δὲ παχύν πόδα χειρὶ πιέξης, Ξεν. Ἀ-πομν.3,10,13 ἄλλα τι τοῦ σώματος σφόδρα πιέ-ζοντες, Πλάτ.Φαίδ.117B σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα ἤρατα, εἰ αἰσθάνοιτο, Ἄξιόν.δ,5 ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων, Πολύδ.32,10,9 λαβόμενος ἀμφο-τέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ πιέσας ἐμ-παθῶς· κ. παθ.: Ὀδ.Θ 336 ἡ ῥά κεν ἐν δε-σμοῖς θέλειος κρατεροῖσι πιεσθεῖς εὐδειν . . παρὰ . . Ἀφροδίτῃ, Ἰνπ. Ἀγμ.25· || ἐπὶ παλαι-στῶν, συνθλιθωμα ἰσχυρῶς, σφιγγομαι δυνατὰ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον: Πλούτ. Ἄλκ.2 ἐν μὲν γὰρ τὸ πα-λαῖον πιεζοῦμενος . . τοῦ πιεζοῦντος οἷος ἦν διαφανῆν τὰς χεῖρας· || περὶ τῶν χειλέων, συμμῶν, σφιγγῶν τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ.22· || κ. νεώτ. συσφιγγῶ, συμπαρᾶξω, σταιθάζω, πατηκῶν: Ἄριστλ.Μετ.386b,1 πιέζεται ὄσα πόρους ἔχει κενούς, ΚΔ Λοικ.6,38 μέτρον καλόν, πεπιασμένον καὶ σεσαλευμένον ἰέν ῶ ὁ καρπὸς ἐξῆς πατηθῶν καὶ κινηθῆ, ὥστε να μὴ κα-ταλληῖ κενὸν χῶρον, - πιέζω τὸν βάρβακα κατὰ τὴν αὐσκευσάν· || νεώτ. πεπιασμένος χάρ-της ὁ διὰ συμπίεσεως κατασκευασθεὶς καὶ ἀνι-καριστῶν εἰς πλείστας κατασκευὰς τὸ ξύλον ἢ ἄλλας ὕλας· || ὁμ. νεώτ. πεπιασμένος ἄηρ ὁ διὰ συμπίεσεως ἐλαττωθεὶς κατ' ὄγκον καὶ χρησι-μοποιοῦμενος ὡς μηχανικὴ δύναμις· 2) νεώτ. ὠθῶ, σκοντωῶ, σπρώχνω: πιέσατε τὸ (ἠλεκτρικὸν) κομβίον, - ἐπίεσθι τὸ κάλυμμα τοῦ κιωτίου καὶ ἐθραύσθι· 3) νεώτ. εἰδ. περὶ καρπῶν καὶ ἐν γένει περιεχόντων χυμῶν, συνθλιθῶ, ζουλώ πρὸς ἐξογαγῆν τὸν χυμῶ· πιέζω τὰς σταφυλάς - τὰς ἐλάσις, - τὸ γάλα ἐξέαρχεται, ὅταν πιεζῶνται οἱ μασταί· 4) μτφ. καταπίνω: Πίνδ.Ο 6,37 ἐν θυμῷ πιέσας χόλον, Πλούτ. Ἄλκ.4 πιεζοῦντος τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τύπον· || ἀντιστοιχίω τι δι' ἄλλου: Εὐρ. Ἰνπ.637 πιέζει τὰ γάλαθ' τοῦ διατυ-γῆς, αὐτ. ἱκ.249 [πιθ.δ.γρ.1· 5) μτφ. προσδιορί-ζω τι ἀκριβῶς: Πορφ.Γινώμ.36 πιέζων δεῖ πῶς ἐν ἐκείνῳ καὶ ἕτερον, Πρόκλ. Ὑποτ.5,19, αὐτ.5,49· 6) μτφ. τονίζω, ἐξαιρῶ τι: Πλούτ. Ἡθ.31E βέλτι-αν δὲ ταῦτα τοῖς γραμματικῶς, - παρέντας ἐκέλευε μάλλον πιέζειν· 7) μτφ. ἐπιμένω εἰς τι: Ἰνπ. Ἐν.88, Πλάτ.Νόμ.965D ταῦτο . . σφόδρα πιέσαν-τες μὴ ἄνωμεν πρὶν ἂν ἱκανῶς ἐπιώμεν, τίποτ' ἐστίν εἰς ὁ βλεπόντων, Πολύδ.3,21,3 ἐπιέζον δὲ καὶ προσαππειδόντα παρ' ἄλην τὴν δικαιολογίαν ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, Δημήτρ.Λάκ.1012, 44· 8) κ. νεώτ. ἐπὶ μαχομένου στρατοῦ, ἀσκῶ πῆσιν, ὠθῶ ἰσχυρῶς, στενοχωρῶ ἐπὶ τῆναι σημεῖοι τῆς παρατάξεως: Ἡρ.9,63 τῆ δ' ἐτύχνας Μαρ-δόνιος, . . ταυτὴ δὲ καὶ μάλιστα τοὺς ἐναντιοὺς ἐπίεσαν, - ὁ ἐχθρὸς πιέζει τὸ ἀριστερον μᾶς· παθ.: αὐτ.9,6 πρὸς τὴν πιεζομένην μάλιστα τῶν μοιρέων ἀμυνόμεντες ἵναί, Ὀσικ.1,49 εἰ ηη πιέ-ζοντο, Ξεν.Ἐλλ.2,4,34 ὁ δὲ Παιουσίας μάλα πη

εαθείς και άναχωρήσας δσον στάδια τέτταρα-
 έπιέετο ίαχυρώς τὸ τάγμα μας" || φέρω εἰς
 δυσχερῆ θέσιν, στενοχωρῶ τινα ἐν γένει : Πλάτ.
 Κρατ.409Α ταῦτο δὲ τόνομα φαίνεται τὸν Πυθα-
 γόραν πιέζειν, Πλουτ. Αλκ.6 πιέζων τῷ λόγῳ και
 συστέλλων ταπεινὸν έπαισι και άτολμον, Φιλῶδ.
 Θε.3,8 ὑπὸ τῶν έλέγγων πιέζεσθαι' 9) άσκή
 πίεσιν ἐκ τῶν άνω, συνθλιθῶ τι διὸ βάρους, βα-
 ρύνω τι, πλாகῶνα : Πίνδ.Π.1,19 Σικελία τ' αὐτοῦ
 πιέζει στέρα λαχυνόντα' κ.παθ. Αριστ.Βάτρ.30
 ὁ δ' ὤμοσ αὐτοσ πιέζεται, Ξεν.ΚΠ.7,5,|| πιεζόμε-
 νοι οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους άνω κυρτοῦνται'

10) ὁθ. κ. νεώτ. μτφ. βαρύνω, στενοχωρῶ, βα-
 σανίζω, λυπῶ : Ἅρ.5,35 έπίεσε δ' αὐτοῦσ πρὸς
 τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ ἡ Ξυγκομιδῆ ἐκ τῶν άγρών
 ἐς τὸ άστυ, Αἰσχ.Χο.250 τοῦσ δ' άπωρφανασιμέ-
 νους νῆστις πιέζει λιμοῦσ, αὐτ.Χο.301 και πρὸς
 πιέζει χρημάτων άγηνία, Εὐρ. Αλκ.894 συμφορὰ
 δ' έτέρουσ έτέρα πιέζει φανείσα θητήτων, Αριστ.
 Νεφ.Π.20 μητ' αὐχόν πιέζειν μητ' άγαν έπαρ-
 θρίαν [τὰς άμπελουσ], αὐτ.Νεφ.437 ἡ γὰρ άνάγκη
 με πιέζει' || συνθ. παθ. καταπιέζομαι, κα-
 τατριζομαι, δεινοπαθῶ, βασανίζομαι, ὑποφέρω :
 Σόλ.12,37 χῶστις μὲν νοῦσασιν ὑμ' άργαλέσαι
 πιεσθῆ, Φερεκ.π.Διογ.Α.1,122 τῆ νοῦσφ πιέζεσθαι,
 Ἅρ.4,11 Σκύθασ . . παλέμῳ πιεσθέντασ ὑπὸ Μασ-
 σαγετώνων, Θουκ.1,126 οἱ δ' άλλοι ὡς έπιέζοντο
 ἰὲκ τῆσ άπορίας σίτουσ και τινεσ και άπέθυσκον,
 Λυσ.28,3 πιεζόμενοι ταῖσ εἰσφοραῖσ, Ξεν.ΚΠ.7,2,20
 πιεζόμενουσ δὲ ταῖσ περὶ ταῖσ παιδάσ συμφοραῖσ,
 αὐτ. Έλλ.5,4,56 σπάνει σίτου πιέζεσθαι, Μηναι.12,
 12' Έξασοτ. τῷ κρύει και τῷ καύωνι πιεζόμε-
 νοσ, Πάτερ' 11) έξαναγκάζομαι, πειθαναγκά-
 ζομαι : Ἅρ.7,121 πιεζόμενοι δμοσ τὸ έπιτασσό-
 μενο έπετέλεσαν' || νεώτ. κ. ένεργ. αναγκάζω,
 στενοχωρῶ τινα νὰ πράξῃ, ὑποσπῆ, δεχθῆ τι
 παρὰ τὴν θέλησιν του : τὸν έπίεσαν νὰ ὁμολο-
 γῆσῃ - νὰ ὑπογράψῃ, - ἡ κυβέρνησις πιέζεται
 ὑπὸ τῶν άδιαλλάκτων.

πίερα (ἡ) θηλ. τὸ πῦν ἐπὶ ζῶων, παχεία, ἔχου-
 σα πλῆσ, Ξύγι : Αριστ.Ζ.1.600α,23 άρχεται δὲ
 τῆσ φωλαῖασ σφόδρα πίερα αὐσα ἡ τρυγών'
 2) μτφ. ἐπὶ τῆσ γῆσ, παχεία, πλουσία, γόνιμοσ,
 καρπερῆ : Ἰλ.Σ.541 πίεραν άρουραν, Ὀδ.Β.328,
 αὐτ.Τ.173 Κρήτη τις γαί' έστι . . καλή και πίερα,
 Πίνδ.Ν.1,15 άρισταεἰσάσαν εκάρπουσ χθονόσ Σι-
 κελίαν πίεραν, Σόλ.π. Αριστ. Αθ.12,3 πίερα χθών,
 Πλάτ.Κριτ.11Β τῆσ γῆσ, δσα πίερα και μαλακή,
 Εσέφρ.Φ18,6,2' || ἐπὶ φαγητοῦ, άφθονοσ :
 Ἰλ.Τ.180 έπειτά σε δαίτη ἐνὶ κλισίησ άρσασθῶ
 πιεργῆ' || ἐπὶ πόλεωσ, πλουσία, εὐδαίμων : αὐτ.
 Σ.342 πίερασ πέρθοντεσ πόλεισ μερόπων άνθρώ-
 πων' || ἐπὶ ζῦλου, πλήρησ χυμοῦ, ρητίνησ :
 Σοφ.Τρ.766 φλόξ αιματηρά κάπὸ πίερασ δρυόσ'
 πρβλ. Ἰνν.Φύσ.Παιδ.26.

πιάνρα (ἡ) δημ. Ἰταλ. ἐπὶ θεάτρων, ἡ ἐκ τῆσ άθρόασ
 προσελεύσεωσ θεατῶν πληρώσις τοῦ θεάτροσ, τὸ
 νὰ καταλαμβάνονται ὅλαι αἱ θέσεισ : τὸ θεάτρο
 μ' αὐτὸ τὸ έργο κάνει πιάνεσ.

πιέντρα (ἡ) νεώτ. ἱατρ. νόσοσ τῶν τριχῶν και τοῦ
 τριχωτοῦ μεροῦσ τῆσ κεφαλῆσ, χαρακτηρισμένη
 ὑπὸ έξοργώσεωσ δίκην ὀζῶν έμφανιζόμενων ἐπὶ
 τῶν τριχῶν και ὀφειλομένη εἰς παρασιτικὸν μύκητα.

πιέζεις-ιασ (ἡ) ἰαν.τ. ἀντὶ πίεσισ βλλ. : Ἰνν.Αγμ.6,
 αὐτ. Αρθρ.63, Αρετ.Χραν.Παθ.3 [πληθ].

πιερίδιος (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἄλογο. λιπιδιοπέρων ἐν-
 τέρμων, ὡν γνωστότερον ἄνοσ ἡ κερπὶ βλλ.

Πιερίδες (ἡ) ὄνομα τῶν Μουσῶν ὡσ οἰκουσῶν
 ἐν Πιερίᾳ : Ἡσόδ.Α.206 Μαΐσα Πιερίδεσ,
 Πίνδ.Ο.96 κόραι Πιερίδεσ Διάσ, αὐτ.1,14.

πιερίκος-ἡ ὄν ὁ άναφερόμενοσ εἰς τὴν Πιερίαν ἡ
 ὁ ἐκ Πιερίασ : Ἅρ.4,195 τῆσ Πιερικῆσ πίεσισ.

πιερί-ιδος (ἡ) νεώτ. ζωολ. γένος πιερίδων ἐντό-
 μων' 2) νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆσ οἰκοσ.
 τῶν έρεικοειδῶν, οὗ εἰδη τινὰ καλλιεργοῦνται ὡσ
 διακοσμητικὰ.

πιερός ἀντὶ παρὸσ βλλ.
 πιερόττος (ἡ) Ἰταλλ. νεώτ. έγκωλλισθεῖσα ὄνομ.
 προσώπου τῆσ παλαιάσ ἱταλ. κωμωδίασ (Pedrotti-
 πον', ὑπηρετῶν, φορονότοσ βροχῶν και πλατῶν χι-
 τῶνα λευκοῦ χρώματοσ' || ὁ οὕτω μεταμφιε-
 ζόμενοσ κατὰ τὰς Ἀπόκρρωσ.

πισίμετρον (ἡ) νεώτ. πιεζόμετρον βλλ.

πισίμοσ-ον (ἡ) γλωσσ. πισιστικός βλλ.

πίεσις-εωσ (ἡ) κ.νεώτ., δημ.-ἡ ἡ ένεργεια τοῦ πιέ-
 ζω, σύνθλιφις, σύσφιγις, σφιζίμοσ, πάτημα, ζού-
 λημα : Αριστ.ΖΜ.687β,11 αἱ καμπαὶ τῶν δακτύ-
 λων καλῶσ ἔχουσι πρὸς τὰς λήθεισ και τὰς πιέ-
 σεισ, αὐτ.Μετ.367α,16' || κνισοίσ, τσίμμηρα :
 Αρετ.Οξ.Νούσ.1,2' || ἐπὶ τῶν γειλῶν, σύμμη-
 σισ, σφιζίμοσ τοῦ ἐνόσ πρὸς τὸ άλλο : Γαλ.18,398'

2) νεώτ. φυσ. τὸ άθροισμα τῶν ἐπὶ τῆσ έπιφα-
 νεΐασ σώμοτόσ πνοσ έπενεργουσῶν καθέτωσ δυ-
 νόμων, ὁσάκις εἶναι πολλοὶ και παράλληλοι αὐ-
 ται και κατὰ μέσοσ ὄροσ ὁμοιομόρφωσ διανεμη-
 μέναι' || Πίεσις άεροστατικῆ ἡ τῶν αἰθρῶν ἡ
 ὑπὸ τῶν αἰρίων άσκουμένη ἐπὶ τῶν τοικωμάτων
 τοῦ περιελίοντοσ ταῦτα δοχεῖομ' || πίεσις
 άτμοσφαιρικῆ ἡ κατὰ τετραγ. έκατοστομέτρον
 άσκουμένη ἐπὶ τῶν σωμάτων ὑπὸ τοῦ βάρουσ
 τοῦ ὑπερκεμενοῦ άτμοσφαιρικοῦ αἰέροσ' || πιέ-
 σις ὕδροστατικῆ ἡ άσκουμένη ὑπὸ ὕγρου ἡ ηρε-
 μούντοσ ἐπὶ τῆσ έπιφανείασ τῶν τοικωμάτων τοῦ
 περιέχοντοσ τοῦτο δοχεῖομ και ἐπὶ πάσασ έπιφα-
 νεΐασ εὐρισκομένησ ἐν τῇ μάκρῃ τῶν ηρεμουνοτῶν
 ὕγρου' || πίεσις ὕδροδυναμικῆ ἡ ἐκ τῆσ ροῆσ
 ὕγρου προκαλουμένη' || πίεσις κρίσιμοσ ἡ πιέ-
 σις αἰέριοσ ὕφ' ἦν ὑπορροπείται τοῦτο κατὰ τὴν
 κρίσιμον θερμοκρασίαν αὐτοῦ' 3) νεώτ., δημ.
 -ἡ φυσιολ. πίεσις άρτηριακῆ ἡ τοῦ αἱματοσ ἡ ά-
 σκουμένη ἐπὶ τῶν τοικωμάτων τῶν άρτηριῶν ὑπὸ
 τοῦ έξεκανοτιζόμενου ἐκ τῆσ καρδίασ αἱματοσ λό-
 γφ τῶν ἐν αὐταῖσ συναντωμένων αντίστασεων, με-
 τρουμένη κατὰ διαφόρουσ τρόπουσ και 18. διὸ
 τοῦ σφυγμομέτροσ βλλ., ἐν χρ. κ. ἀπολ. : ἔχει με-
 γάλη(ν) πίεσιν (-ν).

πίεσμα-ατοσ (ἡ) κ. νεώτ., δωρ. κ. μγν. πίεσμα
 τὸ άποτέλεσμα τῆσ πίεσεωσ, πᾶν ἐκ πίεσεωσ προ-
 ερχόμενο, πᾶν πεπιεσμένο : Γαλ.10,91 πίεσμα
 μηροσάλονοσ ἡ μετὰ τὴν σύνθλιφιν ὕπολειπομένη
 μάσα τοῦστού, Γεωλ.20,28' || κτ. πληθ. πίεσματα
 εἰδοσ τι πλாகούντων ἐκ πεπιεσμένων έλαιῶν : Ε-
 πιγρ. 2) τὸ διὰ πίεσεωσ έξερχόμενο ὕγροσ :
 Διοσκ.1,78' 3) πίεσις βλλ. : Εὐβουλ.75,11 δακτύ-
 λου πίεσματῖ κωδ. πίεσματῖν, Μελέαορ.ΑΓ.12,41'

4) νεώτ. βυζαντ. μουσ. α. πίεσμα βλλ.

πιεσμός (ἡ) πίεσις βλλ. : Ἰνν.Φύσ.Παιδ.21 18.γρ.
 ἀντὶ έκπιεσμοῦ, Εὐστ.1181,63' 2) μτφ. κτ. πληθ. ἡ
 βία, ἡ άνάγκη, ὁ έξαναγκασμόσ τῶν περιστάσεων :
 Επικ.Φυσ.28,3.

πιστήριος-ἡσ (ἡ) μγν. ὁ πιέζων, συνθλιθῶν τι,
 ὁθ. πιστήριον βλλ. : Διοσκ.4,76 ὁ φλοιδὲ τῆσ δί-
 ζης χλωρόσ κοπεῖσ και ὑποθετεῖσ πιστήρι, Γαλ.
 13,1044, Αέτ.12,55.

πιστήριος-ον (ἡ) μγν., νεώτ. κ. δημ., μγν. πισ-
 στήριος-ον ὁ δι' οὗ τῆσ πιέζει, συνθλιθεῖ τι : Ἰ-
 λιόδ.Χειρπ. Ὀρειδ.49,4,68 πιστήριασ ὄργανα' || τὸ
 οὗδ. ὡσ οὗσ. τὸ πιστήριον(ν), δωρ. πιστήριον
 [γλωσσ.] τὸ ὄργανον δι' οὗ τῆσ πιέζει, συνθλιθεῖ,
 πατεῖ τι : Διοσκ.4,75' || ἄμ. νεώτ. πᾶν ὄργανον
 ἡ μηχανήμα ἐκ τῶν χρησιμοποιοῦμένων εὐρύτατο
 ἐν τῇ βιομηχανίᾳ και βιοτεχνίᾳ πρὸσ συμπύεσιν,
 σύνθλιφιν κτ. διαφόρων σωμάτων και ἀπαντών-
 των ἀναλόγωσ τῆσ εἰδικῆσ χρήσεωσ αὐτῶν ὑπὸ

ποικίλας μορφάς και συστήματα, ή πρέσα : πιστήριοι σταφυλών - έλαιών Ιά. σταφυλοπιστήριοι, έλαιοπιστήριοι || πιστήριοι συσκευασίας ή συσκευοπιστήριοι, χειροκίνητοι πιστήριοι εν χρήσει εις τήν ασυσκευασίαν βιομηχανικών ή γεωργικών προϊόντων || όμ.αδρωτήριον πιστήριοι εν χρ. εις ύδραυτοειδή, πιλοποιεία, καθαριστήρια κττ. δια τó σιδέρωμα || όμ. ύδραυλικόν πιστήριοι τó στηρίζόμενον επί τής άρχής του Πασκάλ και χρησιμοποιούμενον εις τήν δημιουργίαν λιαν ύψηλών πιέσεων προς έλεγχον τής άνθεκτικότητας μεταλλικών όργάνων ή μηχανών ή κατεργασίαν μετάλλων || όμ. νεώτ. κ. δημ. τυπογραφικό(ν) πιστήριο(ν) ή άπλως πιστήριο(ν) ή τυπαπιστήριοι τó χρησιμοποιούμενον εν τή τυπογραφία προς έκτύπωσιν επί του χάρτου γραμμάτων, εικόνων κτλ. δια πιέσεως, παλαιότερον χειροκίνητον και νύν μηχανοκίνητον || όμ. λιθογραφικό(ν) πιστήριο(ν) τó εν χρ. προς έκτύπωσιν δια λιθογραφικών πλακών 2) νεώτ. άνατ. πιστήριος μύς μύς προκαλών τήν άσμμυσιν, τήν προς άλλια σύσφιγγιν δύο μερών όργάνου τινός : πιστήριος μύς τής ρινός - τών χειλέων.

πιστής-ού (ό) νεώτ. εργάτης χειρίζόμενος τó τυπογραφικόν πιστήριο.

πιστικός-ή-όν νεώτ. ό αναφερόμενος εις τήν πείσιν, ό δι' ου άσκειται πίσις βλλ. || πιστικός κοχλίας λαβής ής τó εν άκелος κινούμενον δια κοχλιοειδούς μοχλού έπιφέρει πίσιν επί του άλλου, εν χρ. ως χειρουργικόν εργαλείον, ως λαβής εις χημικά έργαστήρια ή προς άμψίσειν έλαστικών σωμάτων εις τή σημείον 2) μτφ. περιοριστικός, καταπιστικός : Ζερβ.Μυθ.Ζ15 ή έξουσία είναι κάτι που πρέλει νά τó αισθάνεται καθένας πιστικών τής άυτοβουλίας και τής άσθαιρείας του' || καταθλιπτικός, έξαναγκαστικός : ή कुδέρνησις μετέλλθε πιστικά μέτρα κατά τών άντιδραστικών' || έπίρρ. πιστικός κατά τρόπον πιστικών, καταθλιπτικός.

πιστός-ή-άν κ. νεώτ. ό δυνάμενος νά πισθή : 'Αριστλ.Μετ.385α,15, Θεόφρ.Κόπ.8' || νεώτ. ό πιστήμενος, εκ πιέσεως προελθών' || νεώτ. τó αυδ. ως ούσα. τó πιστόν ή ιδιότης τών σωμάτων νά έλαττώνται κατ' όγκον πιεζόμενα έξωτερικώς.

πιστρον [τό] κ. νεώτ. πιστήριοι βλλ. : 'Ιπν.Γυν.170, Γαλ.19,104, αυτ.19,130' 2) νεώτ. πών όργανον δι' ου πιέζεται, συσφιγγεται, συνθλιβεται, ώθεϊται τó ως ό πιστικός βλλ. κοχλίας, τó βλήτρον πιέσεως, τó έμβολον τών μηχανών κτλ. || νεώτ. Ιατρ. χειρουργικόν εργαλείον χρήσιμον άλλοτε προς έπίσχεσιν αίμορραγίας, παρακώλυσιν τής κυκλοφορίας εις τή μέλος, πείσιν τών νεύρων κτλ., νύν δ' εν χρ. ως πιστρον τής ούρήθρας προς παρακώλυσιν τής έκρύσεως τών ούρων.

πιστιμός (ό) (λατ.) νεώτ. ή ευσεβιαμός θρησκευτική τάσις άναπτυχθεΐσα εις τούς κόλπους του Λουθηρανισμού άποδίδουσα τήν τελειοποίησιν του άνθρώπου εις τήν επενέργειαν του λόγου του Θεου και τήν άτομικήν προσπάθειαν του πιστού και όχι εις μόνον τó βάπτισμα και τήν δι' αύτόν παρεχομένην χάριν, ως έπίστευον αι άκριροι Λουθηρανοί.

πιθήει-εντος-εσσα-εν μτγν. ποι. αντί πίων βλλ. : Λεωνίδ.Ταρ.ΑΠ6,300 δέξα . . φαιστά τε πιήεντα και εύθήεσσαυρον έλαιίν.

πιθάκη (ή), άπτ. φιδάκη [Μοϊρ.392ρ, Φώτ., λακων. πιάκνα Γ'Ησ.], ύποκορ. τού πιθανός ή πολίχη του πόλις, πιθανός, πιθανή, προς έναπόθεσιν ούινου, κρασοπιθάρο : 'Αριστφ.Πλ.546 αντί δέ μάκτρας πιθάκης πλευράν έρρωγύται, αυτ. 'Ιπν.792 τούτων όρών πίκουόν' εν ταΐς πιθανάκταισι [στεγαζόμενον εν οίω, ως ήναγκασθησαν νά

ζώσι κατά τόν Πελοποννησιακόν πόλεμον. πτωχοί τινες 'Αθηναίσι βλλ. Θουκ.214, αυτ.217], 'Ιων Τραγ.10' || όμ.πιθος προς έναπόθεσιν καρπών: Δημ. 871 τούς καρπούς και τó σκεύη τά γεωργικά πάντα πλην τών πιθανών || πιθανή Ιατρική δοχείον φαρμάκων, ίδιόν φαρμακευτικόν : Γαλ. 19,115' βρβλ. αυτ.Χρ.Μορ.4,3.

πιθάκνιον (τό) ύποκορ. του πιθανή βλλ., μικρός πιθανός, πιθανάρι : Εύθουλ.132 Κνίδια κεράμια Σικελικά βατάνια, Μεγαρικά πιθάκνια, 'Υπερβ. άπ.265, Λουκ.'Ιστ.Συγγρ.4 τούμν τουτο πιθανκνιον ουδέ πάνυ καρτερώς κεκεραμευμένον.

πιθακνίς-ιδος (ή), άπτ. φιδάκνις δ. τ. αντί πιθανή βλλ. : Πολυδ.10,74, αυτ.10,131.

πιθακος (ό) δωρ. τ. αντί πιθανός βλλ.

πιθαμή (ή) μον. κ. δημ. αντί πιθανή βλλ. : 'Ερωτόκρ.2,268 μίαν πιθανήν περιέσσυεν τού πλιά μακρύ άντρειωμένω, Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ.3,157 έπεριπατούσαν άπάνυ από τήν γήν μίαν πιθανήν, - μετρούσε με τήν πιθανή.

πιθανεύομαι μτγν. πιθανολογώ βλλ. : 'Αρτεμίδ. Δαλδ.2,32.

πιθανικός-ή-όν μων. πιθανοφανής, εύλογοφανής, πιστικός : Διγεν.'Ακρ 3341 λόγους δ' όμως πιθανοίς ταύτην παρεκρούμην.

πιθανοκρατία (ή) νεώτ. φιλοσ. τó παρ άσκηπτικαίσι συνήθως διατυπούμενον άξιωμα περι τής άνθρωπίνης γνώσεως, καθ' ό αύτη μόνον πιθανότητος άξίαν έχει, τής άπολύτου άληθείας ή δυναμένης νά γνωσθή 2) εν τή πρακτική ήθικη, ή υπό τών αρχαίων σοφιστών και τών ήσουϊτών διατυπωθεΐσα άρχή, καθ' ήν δύναται τις εν τή άδευαϊότητι τής συνειδήσεως περι του έκάστοτε πρακτέου ν' άκολουθήσθρ ουχί άποκειστικώς τήν λογικώς πιθανώτερον και άσφαλεστέρον άρχήν, άλλ' άντιθέτον τινά ή άλλιαν βασικώμενην εις ήτον πιθανήν άποφιν. έφ' όσον έξωτερικοί λόγοι ή τó κύριος άνθεκτικός τινος προσωπικότητος συνηγούρυσιν ύπέρ αύτής.

πιθανολόγημα-ατος [τό] σχόλ. κ. νεώτ. πιθανός λόγος, έπιχειρήμα βασικώμενον επί πιθανότητος : Σχόλ.Εύρ.Έκ.258.

πιθανολογία (ή) κ. νεώτ. τó πιθανολογείν βλλ., ό επί πιθανότητων βασικώμενος λόγος, αντίθ. άπόδειξις : Πλάτ.Θεαιτ.162ε σκοπεΐτε ούν . . ει άποδέξεσθε πιθανολογία τε και εκίσις περι τούτων λεγομένων λόγους, ΚΔ Κολ.2,4 ίνα μή τις ύμιάς παραλογίζηται εν πιθανολογία, Γαλ.17,619.

πιθανολογικός-ή-όν μτγν. ό αναφερόμενος εις τó πιθανολογείν βλλ.' όθ. πιθανολογική τέχνη ή τέχνη του νά πιθανολογή, του νά μεταχειρίζεται τις εύλογοφανή έπιχειρήματα : 'Αρρ.'Επίκτ.1,8,7.

πιθανολόγος-ον σχόλ. ό καθιστών τι πιθανόν δια του λόγου : Σχόλ.'Αρισφ.Βάτρρ.91.

πιθανολογώ-έω κ. νεώτ. ή έπιφέρω έπιχειρήματα πιθανά όμιλώ βασικώμενος επί πιθανότητων, παρροιαζώω τó ως πιθανόν : 'Αριστλ.ΗΝικ.1094β,26, Διάδ.Σ.139 'Εφορος . . πιθανολογείν μέν περιάται, τής δ' άληθείας αύδαμώς έπιτυγχάνων θεωρείται κ. μέσ. εν τή αύτ. σημ. : Δομάσκ.'Αρχ.405, Σχόλ.Εύρ.'Ορ.424 κ.παθ.'Επίκ.'Επ.2,36Υ, 'Ορειβ.49, 22,22' || νεώτ. συνήθ. τó παθ. άπρόσωπ. πιθανολογείται φέρεται, λέγεται ως πιθανόν : πιθανολογείται ό άνασχηματισμός τής κυβερνήσεως.

πιθανός-ή-ό(ν) (πειθώ) κ. νεώτ. κ. δημ. επί προσ. κ. ιδ. ρητόρων, ό πείθων, δυνάμενος νά πείθω, νά γνη πιστευτός : Θουκ.6,35 πιθανώτατος ταις πολ-λοις, αυτ.3,36 τó δήμω παρά πολύ . . πιθανώτατος [περι του Κλέωνος], Πλάτ.Γοργ.458β εν δχλω πιθανόν είναι όύ διδάσκοντα, άλλα πείθοντα, 'Αριστλ.Ρητ.1395β,27, πιθανώτεροι οι άπαίδευτοι τών πεπαιδευμένων, αυτ.Ποι.1455α,30 πιθανώτα-

τοι οι έν τοίς πάθεσιν, Δημ.980 πιθανώτατος πάντων ανθρώπων, Πλουτ. Ήθ.26Α πιθανώτατος και πανούργος, Λουκ.Διών.2 πάνυ πιθανόν τινα συνηταματάρχην αυτού· || μτ. άπαρφ. πειστικός, πιστευτός, αξιόπιστος, κατά τι, ώς πρός τι : Εύρ. 'Ορ.906 πιθανώτατος στρατηγήσαι τε και προσαγοσάθειαι, Πλάτ.Γοργ.479C πιθανώτατοι λέγειν, 'Απλ.Ϊδρω.15' όμ. πιθανός εις τι - ό πείθων, πειστικός, αξιόπιστος εις κάτι, κατά τι, ώς πρός τι : 'Απλ.Μιθριδ.51 πιθανός ές στρατηγήαν, αὐτ.Λιδ.108 πιθανός ές ενέδρας' 2) κ. νεώτ. κ. δημ. επί λογικών έπιχειρημάτων, ό πείθων, ό πειστικός : 'Αριστ.Θεσμ.464 οὐδ' άσύνει', αλλά πιθανά πάντα, αὐτ.Ϊνν.629, Πλάτ.Φαιδ.88D σφόδρα πιθανός ών, όν ό Σωκράτης έλεγε λόγων, αὐτ.Πολ.568C, Δημ.928 λόγοι θαυμασιώως ώς πιθανοί, - έπιχειρήματα πιθανόν' || κ. νεώτ. τó οὐδ. ώς οὐσ. τó πιθανόν ή πειστικότητα : Πλάτ.Θεαιτ.178E τó γε περι λόγους πιθανόν εκάστου ή μών έσόμενον εις δικαστήριον, 'Αριστλ.Μεταφ.1000α,10 έφρόντισαν τó πιθανό τού πρός αυτούς, αὐτ.Ρητ.1356β,26' 3) κ. νεώτ. επί λόγων, δοξασιών, άπόψεων κτλ., άληθοφανής, οὐχι βέβαιος αλλά παρουσιαζόμενος ώς πιστευτός, εύλογοφανής, ένδεχόμενος : 'Ηρ.1,214 πολλών λόγων λεγομένων όδε μού πιθανώτατος εἴρηται, αὐτ.2,123 ότεω τά τοιαῦτα πιθανά έστι, Πλάτ.Νόμ.677Α πάνυ .. πιθανόν τó τοιοῦτον, αὐτ.Νόμ.782D πιστεύεσθαι πιθανά, - ή θεωρία τών ήλεκτρονίων είναι πιθανή, - πιθανή έρμηνεία' || νεώτ. λογικ. πιθανή κρίσις ή πρότασις κρίσις άθεβοία, ής ή αντίθετος δέν δύναται να θεωρηθῆ ώς άδύνατος ή άντιποικιλή, δηλ. έν τῆ όποία ή έν λόγω ύπερ τῆς παραδοχής αὐτῆς πλεονάζουσι τών έννοιών αὐτῆς λόγων, έν ώ όταν συμβοήση τó αντίστροφο έν ή κρίσις χαρακτηρίζεται ώς άπίθανος, όταν δέ αἱ λόγοι είναι ίσοι και άσθενης, ώς άμφιβολος ή προβληματική' || κ. νεώτ. τó οὐδ. επί άπροσώπου συντάξεως, πιθανόν (έστι) φοινηται πιστευθόν, ένδέχεται, ίσως να... : 'Αριστλ.Τοπ.151α,29-πιθανόν να μή φύγω' || κ. νεώτ. τó οὐδ. ώς οὐσ. τó πιθανόν ή πιθανότης, αντίθ. ή άλήθεια : Μέν.622 τó πιθανόν ίσχυν έχει τῆς άληθείας μεζω, - συγγέου τó πιθανόν πρός τó πραγματικόν' 4) πιθανόν ήθος τó πιστευόμενον ώς όρθόν, έπιδοκιμαζόμενον, έπικροτούμενον : Ξεν.Απομν.3,10,3 τó πιθανώτατον και ήδιστον και φιλικώτατον .. άπομιμίσθε τῆς ψυχῆς ήθος, Πλουτ.Φωκ.3 οὗτος οὐκ πιθανόν έσχειν οὐδέ προσφιλές όχλω τó ήθος' 5) επί έργων τέχνης, ό δυνάμενος τó πιστευθῆ ή ώς πραγματικός, ό άμοιάζων, παραπλήσιος πρός τó φυσικόν (άντικείμενον ό άντηγράφει) : Ξεν. 'Απομν.3,10,7 όμοιότερά τε τοίς άληθινοίς και πιθανώτερα ποιείσ φαίνεσθαι' 6) ό εύκόλως πειθόμενος, εύκολόπιστος : Αισχ. 'Αγ.485 πιθανός άγαν ό θῆλυς όρος έπινέμεται ταχύνορος' || τó οὐδ. ώς οὐσ. τó πιθανόν τó εύκόλως πείθεσθαι, ή εύπιστία : Πλάτ.Γοργ.493Α δια τó πιθανόν και πειστικόν (τῆς ψυχῆς) ώνόμασε πιθανόν (αὐτήν)' 7) ό εύπειθής, ύπάκουος : Ξεν.Κιτ.2,10 πιθανόν' 8) ότῶς ειαι τινες άστε πριν ειδέναι τó προσταττόμενον πρότερον πειθονται, αὐτ.Οικ.13,9.

πιθανότης-ητος (ή κ. νεώτ. επί άνθρ., πειστικότητα, τó προτέρημα τού πείθειν : Πολυδ.1,2,26,2 τοιαύται χρώνται παραδοξολογίασ και τοιαύτας εύποροῦσι πιθανότησ, Πλουτ.Ήθ.1040B' 2) κ. νεώτ. επί λογικών έπιχειρημάτων, τó είναι τι πιθανόν, ή ιδιότης τού πιθανού. πειστικό, τó να πείθῆ τι : Πλάτ.Νόμ.839D λόγον έχόμενον πιθανότησ εἰπειν τινος, αὐτ.Κρατ.402Α, 'Αριστλ.Η Νικ.1097α,4 πιθανότητά τινα έχει ό λόγος, Φιλ.δ. Ρητ.1,209S || ή πιθανοφάνεια, τó δυνάμενον να

πιστευθῆ, να θεωρηθῆ άληθές : Πολυδ.17,13,9 τά μόν άφαιροῦν, τά δέ προστιθέν, ελάμβανε πιθανότησ και τών ανθρώπων συνηγε, κατεσκεύαζε, έδημιούργει άληθοφανή πράγματα εναντίον τών ανθρώπων, ας διεβάλλε, αὐτ.13,5,5, Φιλ.1,94' 3) νεώτ. τó ένδεχομένως άληθές, τó ύπερ οὐ συνηγοροῦσιν ώρισμένοι λόγοι ότι δύσεται ν' άληθεύῆ : έχω πολλὰσ πιθανότησ προαγωγῆς, - θέν ύπάρχει πιθανότης να έπιτύχω, φρ. κατά πάσαν πιθανότητα (μύλλον άσφαλώς, πολύ ένδεχομένως)' || νεώτ. φιλοσοφ. ό βαθμὸς τῆς βεβαιότητας, καθ' όν συνηγοροῦσιν μὲν ίσχυροί λόγοι ύπερ τινος, άλλ' άντιπίθενται άλλα τοιοῦτοι ότινες δέου έν έἴσῳ να ληφθώσιν ύπ' όψιν ποσοτική πιθανότης ή σπριζόμενη' επί τού άριθμού τών περιπτώσεων ύπερ κοί κατά τού περι οὐ πρόκειται' ποιητική πιθανότης ή έπί τῆς άναλογίας και όμοιότητας τών περιπτώσεων σπριζόμενη' || νεώτ. μαθημ. λογισμός τών πιθανοτήτων ό παριστάν τῆν πιθανότητα καθ' ήν θά συμβῆ τι δια κλάσματα έχοντος άριθμητῆν μὲν τών άριθμῶν τών εννοικών περιπτώσεων, παρονομαστῆν δέ τών άριθμῶν πασών τών περιπτώσεων, ένάν ληφθώσιν πάσαι αἱ έν έἴσῳ δυναται' || νεώτ. στρατ. πιθανότητες βολῆς ό άριθμός τών έπιτυχιών επί συνόλου εκάτον βολών συντελεστήσ πιθανότησ τó κλάσμα τó έχον άριθμητῆν τó σύνολον τών έπιτυχιών και παρονομαστῆν τών άριθμῶν εκάτον.

πιθανουργία (ή) μγν. τó καθιστάν τι πιθανόν, πιστευτόν : Θεμιστ.Λόγ.26,330Α.

πιθανουργικός-ή-όν ό άνήμων εις τῆν πιθανουργίαν βλλ.2) : πιθανουργική (τέχνη) ή καθιστώσα τι πιθανόν, ή τέχνη τού πείθειν : Πλάτ.Σοφ.222C τῆς δέ γε δικανικῆς και δημηγορικῆς .. έν άσπύ τó ξυνολον, πιθανουργικῆν τινα μίαν τέχνην προσεπόντες' || ό έχων τῆν δύναμιν τού πείθειν, πειστικός : Νουμῆν. 'Απ.Ευάγγ.Προπ.1,4,5.

πιθανουργός-όν σχολ. ό καθιστάν τι πιθανόν, πιστευτόν : Σχολ. 'Ερμολ.έν Ρήτ.7,218W.

πιθανώ-ώ καθιστάν πιθανόν, άληθοφανές : 'Αριστλ.Ρητ.1408α,19.

πιθανώς κ. νεώτ. κ. δημ. κατά τρόπον πιθανόν βλλ.21, πειστικός : 'Αριστ.Θεσμ.268 όπως τῶ φύθεισιν γυναικίσις εύ και πιθανώς, Πλάτ.Φαιδρ.269C τó δ' έκαστα τούτων πιθανώς λέγειν' συγχρ. πιθανώτερον μετά μειζονος πειστικότητος, πιό πειστικά : αὐτ.Φαιδ.63B πειραθώ πιθανώτερον πρός ύμὰς άπολογήσασθαι ή πρός τούς δικαστάς, αὐτ.Γοργ.456C, 'Αριστλ.ΗΝικ.1096δ,5' 2) νεώτ. κ. δημ. κατά τρόπον πιθανόν βλλ.3), μετά πιθανότητος, ένδεχομένως, ίσως : πιθανώς να διορισθῆ.

πιθαράδιο (τό) δημ. έργαστήριον κατασκευῆς πιθανόν βλλ.

πιθαράκι (τό) δημ. ύποκορ. τού πιθάρυ βλλ.

πιθαράκι (τό) δημ. ό κατασκευαστής πιθαν, πιθοποιός.

πιθαριάζω δημ. θέτω τι εις πιθανόν.

πιθάριον (τό) αρχ. λεξ. κ. νεώτ., δημ. πιθάρυ -ιοῦ ύποκορ. τού πιθανός : 'Ησ. έν λ. φιδάκιν, EM 671,46' || δημ. πιθανός βλλ. : Ζεοδ.Γρογ.ΚΚ 63,12 κἰ από τῆν άλλην ίδεσ άρσδ' άράσα στα όλόζεμα πιθάρια τε πλάτια, - πιθάρυ τού κρασιού.

πιθάρια (ία) δ. γρ. αντί πιθάρια βλλ.

πιθάρια γ' έν. παρ. τού πείθω βλλ.

πιθάρια-ωνος (ία) μγν. κ. μαν. αντί πιθανόν βλλ. : Διάδ.2 13,83 Πολυύκλειτος .. έξηγηται περι τού κατά τῶν οικίαν πιθάρια, Γεωμ.6,12,3.

πιθηκάνθρωπος (ία) νεώτ. ζωολ. έκτεφον γενέων θηλαστικῶν εκ τών άνθρωποειδών τῆς όμοιογενείας τών άνθρωπιδών περιλαμβάνον έν μόνον είδος πιθηκάνθρωπον τόν όρθιν άνήκοντα εις

τήν κάτω πλειστόκαινον διάπλασιν, θεωρηθέντα ὑπὸ πολλῶν ἀνεπιφυλάκτως ὁσαδὼν τῆς ὀρθρινῆς θεωρίας ὡς μεταδοτικὴν μορφήν μεταζῶ τῶν ἀνθρωποειδῶν πιθήκων καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἢ ὡς πρωτογενεῖς εἶδος τοῦ γένους ἀνθρώπου.

πιθήκειος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων εἰς πίθηκον ἢ ὁμοιος πρὸς πίθηκον, πιθηκικός, πιθηκοειδής, μαϊμουδίσσιος : Γαλ.2,386, αὐτ.Χρ.Μορ.3,8, Σουίδ. || νεώτ. ἀνάτ. **πιθήκειος σχισμὴ** τὸ ἐπὶ τῆς ἔξω ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου πιθήκων ἢ ἡλιθίων ἀνθρώπων λίαν ἐπίμικες καὶ μέχρις ἐγγύς τοῦ κροταφικοῦ λοβοῦ ἐνίοτε ἐξικουόμενον ραχιαῖον σκέλος τῆς βρεγματοειδικῆς σχισμῆς.

πιθήκη (ἡ) μτν. φύλλα βλλ. : Αἰλ.ΖΙ 6,26.

πιθήκιδεύς-ἑως (ἰ) μτν. τὸ νεογνὸν τοῦ πιθήκου, μαϊμουδάκι : Αἰλ.ΖΙ 7,47.

πιθήκιζω κ. νεώτ. μιμοῦμαι τὸν πίθηκον, ἰδ. ἐπὶ κολάκων, φέρομαι ὡς πίθηκος πρὸς τινα, κολακίζω, κἀν σοῦξες : Ἀριστφ.Θεσμ.1133 μιάρδς ἀλώπηξ, οὐκ ἐπιτήκιζε μοι [βαρβαρ.τ. ἀντὶ ἐπιθηκίξει μοι ἢ πιθηκίξει μοι, Λιδάν.Ἐπ.424,1, αὐτ.1397,5- || μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σπμ. : Σχόλ.Δημ.307. || νεώτ. φέρομαι ὡς πίθηκος, ἀπομιμοῦμαι τὰ τῶν ἄλλων ἐξ ὁλοκλήρου ἢ μέρως, μαϊμουδίζω.

πιθήκιδος-ἡ-όν νεώτ. πιθήκειος βλλ.

πιθήκιον (τό) μτν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πίθηκος, μικρὸς πίθηκος, μαϊμουδίτσα, μαϊμουδέλλαι : Πλαυτ. 989. 2) νεώτ. ζῶν. γένος πλατυρρίνων νυκτοβίων πιθήκων τῆς Ν. Ἀμερικῆς ἐχόντων συνεπτυγμένον σῶμα καὶ θυσανητὴν οὐράν. 3) μτν. βάρθρον σπτηρίζομενον ἐπὶ δύο πλοίων, ἐφ' οὗ ἐποπεδοῦντο πρὸς μεταφορῶν βραβεῖαι πολεμικῶν ἡ μηχαναί : Ἀθῆν.Μηχ.32,11. 4) τὸ φυτὸν ἀντιρρινον βλλ. : Ψ' Ἀπουλ.86.

πιθήκιδος (ἡ) μν. ὑποκορ. τοῦ πίθηκος, μαϊμουδίτσα : πρβλ.πιθήκιον : Εἰστ.Πον.325,4.

πιθηκισμός (ἰ) κ. νεώτ. ἡ πράξις τοῦ πιθηκίζω βλλ., ἢ μίμησις τῶν τρόπων τοῦ πιθήκου : Ἀριστφ.Ἰππ.887 οἷσις πιθηκισμοῖς με περιελάουεις, Μάρκ.Αὐρ.9,37. || νεώτ. μαϊμουδισμός.

πιθηκοειδής-οὐς-ές κ. νεώτ. ὁμοιος πρὸς πίθηκον, ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῶν πιθήκων : Ἀριστφ.ΖΙ 498b,15 περὶ δὲ τῶν πιθηκοειδῶν ζῶων ὕστερον διορισθήσεται, Γαλ.2,545.

πιθηκοκέντριον (τό) μν. συγκέντρωσις πιθήκων : Βαλα.Ἐπιγρ.22,652 φαυλότατα Σατύρων γένη πιθηκοκιννάς ἐν πιθηκοκεντρίω.

πιθηκοκιννῶ μν. κιννῶ ὡς πίθηκος : Βαλα. Ἐπιγρ.22,652.

πιθηκολόβδιον (τό) νεώτ. γένος χεδροπῶν φυτῶν.

πιθηκόμορφος-ον μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν πιθήκου : Λυκόφρ 1000, Σωρ.1,39.

πιθηκοποιῶ-ἔω μν. ἐκμηδενίζω, ἐξευτελιζω τι, καθιστῶ μηδαιμόνιον : Βαλα.36,4 καὶ γιγαντώδεις κόνουσι πιθηκοποιεῖν.

πίθηκος (ἰ) κ. μν. κ. νεώτ., δημ. κ. πίθηκας, ὄωρ. πίθακος πᾶν εἶδος ζῶων τῶν καλουμένων τετραχειρῶν, ἦτοι πάντων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας μετὰ τὸν ἀνθρώπον τῆξις τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ἢ μαίμου : Ἀρχιλ.87,3,91, Σωφ.Ἰχν. 122, Ἀριστφ.ΖΙ 502a,17 ἔνια δὲ τῶν ζῶων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ τε ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετραποσιν οἷον πίθηκοι καὶ κῆδῶι ὡς θηλ. : Πλάτ. Πολ.620C πίθηκον ἐνδουόμενον Ἰπεριβαλλομένου μορφήν πιθήκου, περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ γελωτοποιοῦ Θερασίτου, Βάθρ.56 πίθηκος μήτηρ. 2) μτφ. ἐν χρ. ὡς παρωνύμιον ἢ χαρακτηρισμὸς δυσεϊδοῦς ἢ ἀγύρτου ἢ ἀναιδοῦς ἀνθρώπου : Ἀριστφ. Ἀχ. 907 λάβαιμι . . κέρδους ἀγαθῶν . . ἀπερ πίθακον Ἀιτρίας πολλάς πλέων, αὐτ.Ἀχ.120, αὐτ.Ὀρν. 440 ἦν περ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διεθέτο ἰδιαθήκην, ὁ μαχαιροποιός, Δημ.307 πίθηκας αὐτοτρα-

γικός [περὶ τοῦ Αἰσχίνου, ὡς ἐν τραγωδίᾳ Πιθηκοσί. || ὁμ. νεώτ. τυφλὸς καὶ ἀδέξιος μιμητής. || ὁμ. ὁ ἀσελγὴς ἢ ἀναιδὴς ἀνθρώπος. || παροιμ. ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι ἐπὶ θρασυδειλου : Πλάτ.Πολ.590B. ὁμ. ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκον περιετέλλειν ἐπὶ θρασυδειλου καὶ πονηροῦ ὅστις ὑποκρίνεται τὸν γενναῖον καὶ ἀξιοπρεπῆ : Λουκ.Φιλοφ.5. ὁμ. **πίθηκας ἐν πορφύρᾳ** ἐπὶ τοῦ κρύπτοντος ὀπισθεν τῆς ἐπιφανειακῆς αἰγλῆς αἰσχροτήτα, πονηρίαν, βδελυρῶν χαρακτῆρα : Διογεν.7,94. ὁμ. ἐν **πίθηκοῖς ὄντα δεῖ εἶναι πίθηκον** [μετὰ τοῦς αἰσχροῦς πρέπει νὰ εἶσαι αἰσχροί. : Ἀπολλδ.Κωμ.1,3. ὁμ. **ὄνος ἐν πίθηκοῖς** αἰσχροῦς ἐν αἰσχροῖς, παλιανθρώπος μέσας σὲ παλιανθρώπου : Μέν.402B. ὁμ. γέροντες πίθηκος οὐχ ἀλιτρώται ὁ πολυπείρας δὲν περιπίπτει εἰς παγίδα. πρβλ. γριά ἄλεπούς. 3) μτν. εἰδὸς τι ἀσχροῦς ζῶου : Αἰλ.ΖΙ 12,27. 4) Σουίδ. «νάνος».

πιθηκοφαγῶ-ἔω τρώγω κρέας πίθηκου : Ἡρ. 4,194 μιλοῦνται . . καὶ πιθηκοφαγέουσι,

πιθηκοφόρος-ον μτν. ὁ φέρων ἔγκεχαρᾶ γιμένον τὸ σῆμα πιθήκου : Λουκ. Ἄλ.47 ὄφει . . τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας ἢ πιθηκοφόρους,

πιθηκοῦδης-οὐς-ές πιθηκοειδής βλλ. : Ἀριστφ. Φυσιογ.812a,9, Αἰλ.ΖΙ 12,27.

πιθηξ-ἡκος (ἰ) μτν. πίθηκος βλλ. : Ζωναρ. : Σουίδ. «μῖμῶν» πρβλ. μαίμου : Αἰσωπ.43B. 2) νάνος : Προκ.Γοτθ.4,24.

πιθήσας μτχ. ἄορ. τοῦ πείθω βλλ.

πιθί προστ. ἄορ. β' τοῦ πῖνω βλλ.

πιθίας-οῦ (ἰ) μτν. κομήτης τις ἔχων σχῆμα πίθου : Σενέκ.ΦΖ 1,14, Φιλόπ.Ἰω.Μετ.92,34. κτ. ὁ. γρ. πιθείας : Πρόκλ.Τετραθ.131.

πιθιοδεικτής-ου (ἰ) μν. προσηγορία τοῦ Θεοῦ ἢ ἐκδηλοῦντος τὴν βουλὴν του ἢ προσημαίνοντος διὰ τοῦ κομήτου πιθίου βλλ. : Ἀσκά.Θεόδ.769.

πιθιον (τό) μτν. τὸ φυτὸν βήχιον βλλ.ΖΙ : Διοσκ.3,112.

πιθίσκος (ἰ) μτν. ὑποκορ. τοῦ πίθος, πιθαράκι : Πλάουτ.Κάμιλ.20 τὸν τόπον . . ἐπὶ καὶ νῦν τῶν Πιθίσκων φέρεσθαι τὴν ἐπιωνυμίαν [πιθ.δὲνάνν.],

πιθίτης-ου (ἰ) μτν. ὁ ἔχων σχῆμα πίθου, πιθόμορφος : Διοσκ.4,65. || **πιθίτης κομήτης** ἄ. πιθίας βλλ. : πρβλ. πίθος 2) : Πλίν.2,25.

πιθίτης-οἰδής (ἡ) θηλ. ἡ πιθίτης βλλ. ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, τὸ φυτὸν μήκων ἢ ροιῶς, παπαρούνα : Διοσκ.3,112 ἢ δὲ τις ἀγρία ἐγκαθημένη ἔχουσα τὴν κωδῖαν, μέλαν σπέρμα, ἢ καὶ πιθίτης ὀνομαζέται, ὑπ' ἐνίων δὲ ροιῶς.

πιθόγαστρος-ον ὁ ἔχων γαστέρα ὁμοίαν πρὸς πίθον : Εὐθῦδ.π. Ἀθῆν.3,116B.

πιθοειδής-οὐς-ές μτν. ὁ ὁμοιος πρὸς πίθον : Ἡρων Στερομ.2,22 πιθοειδὲς σχῆμα.

πιθοίγια (τά) κ. **πιθοίγια** (ἡ) (οἶγνυμι) μτν. ἡ τελετὴ τοῦ ἀνοίγματος τῶν πίθων τοῦ νέου οἴνου, γινόμενη κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων : Πλούτ. Ἡθ.655B, αὐτ. Ἡθ.735B οἶνον τὸ νέον οἶ πρωταίτατα πίνοντες, ἀνθεστηρίωνι πίνουσι μνῆν μετὰ χεῖμαῶνα καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡμεῖς μὲν ἀγαθοὶ δαίμονος, Ἀθηναῖοι δὲ πιθοίγιαν [δ.γρ. πιθονίαν] προσαγορεύουσι, Εἰστ.1863,26.

πιθοίγις ἡώς (ἡ) μτν. ἡ αὐγὴ τῆς εορτῆς τῶν πιθοίγιων βλλ. : Καλλ.Αἰτ.1,1,1.

πιθοίγιων-ἄνος (ἰ) Ἐπιγρ. ὄν. τοῦ μηνὸς καθ' ὃν ἐτελοῦντο τὰ πιθοίγια βλλ. : Ἐπιγρ.Περαρῆθου [δὶ ὄρβ. ἀντὶ πιθοικίων].

πιθοκοίτη (ἡ) σχόλ. γκῶσσ. τοῦ πιθάκην βλλ. : Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰππ.789.

πιθόμορφος-ον νεώτ. ὁ ἔχων μορφήν πίθου, **πίθος** (ἰ) κ. νεώτ. μέγα δοχεῖον, ἀνευ χειρῶν, συνήθως πῆλινον, ἐν εὐρυτάτῃ παρ' ἀρχ. χρ. πρὸς ἐναπόθεσιν κυρίως οἴνου ἢ ἐλαίου ἢ ὕδατος. Ξη-

ρών καρπών κττ. : 'Ιλ.Ω 527 δαιοί . . πίθοι κατα-
 κείται εν Διός οὔδει, 'Οδ.Β 340 εν δε πίθοι οί-
 νοιο παλαίου ἠδυπότοιο, 'Ησιόδ. 'Εργ.98 'Ελις . .
 ἔνδον ἐριμνε πίθου ὑπὸ χελευσιν, 'Ηρ.3,96 ἐς πί-
 θους κεραμίνοιο ἕξασ καταχέει ἰένν. τὸν χρυ-
 σόν), αὐτ.1,51 καὶ πίθους τὴ ἀργυρούσας τέσσα-
 ρας ἀπέπεμφε ἰένν. ὁ Κροίσος εἰς Δελφοῦσι, 'Α-
 ριστοφ.Εἰρ.703 ἰδῶν πίθον καταγνύμενον οἴνου
 πλέων, Πλούτ.Κάμυλλ.20 θῖα φασίν οὐ μεγάλους
 ἀποκεσθαι πίθους' ὄμ. πίθος ξύλινος βυτίον,
 κάδος, κἀδή : Στράβ.5,1,12 τοῦ δ' οἴνου τὸ πλη-
 θος μνήουσιον οἱ πίθοι· πρβλ.'Ηρωδιαν.8,4,5·

|| παροιμ. εἰς τὸν τετρημένον πίθον ἀντλῆν
 ἰένν. τῶν Δαναϊδῶν αἴτινες εἶχον καταδικασθῆ νὰ
 ἀντλῶσιν εἰς πίθον ἄνευ πυθμένου ἀενάως, δθ.
 μεταίονεν) : Ξεν.Οἰκ.7,4, Φιλετ.18,5, Λουκ.'Ερ-
 μ.61, αὐτ.Νεκρ.Δ1,4' ὄμ. ἐπὶ ἀνικανοποιήτου
 ὀρέξεως· πρβλ. αὐτὸς εἶναι καταδόθρα : Πλάτ.
 Γοργ.493B' ὄμ. ἐπὶ ματαίας σταθῆς γνομῆνης
 ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν : 'Αριστλ.Πολιτ.1320a,32, αὐτ.
 Οἰκ.1344b,25' ὄμ. δὸς μὴ τυχῆς σταλαγμῶν καὶ
 δωρήσασσι φρενῶν πίθον' ὄμ. ἐν πίθῳ ἡ
 κεραμεῖα γιγνομῆνη ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντος δυσ-
 χερῆς τὴ ἔργον πρὶν ἀποκτιπῆ πείραν εἰς εὐχερέ-
 στερα' 'Ησ. <ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερ-
 βαίνοντων καὶ ἀποτρεμῶν εὐθέως τῶν μεγάλων καὶ
 τελείων, ὡς εἴ τις μονθῶνων κεραμεῖον πρὶν μα-
 θεῖν πίνακος ἢ ἄλλο τὸ τὴν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ
 ἔχει ροεῖα' : 'Αριστοφ.ἀπ.469' || φρ. ἐκ πίθῳ ἀν-
 τλῆεις δηλ. ἔχεις, διαθέτεις ὀλόκληρον πίθον, ἐπὶ
 τῶν ἐχόντων ἀφθονον περιουσίαν, πρβλ. πηγῆ
 ἀκένωτος, δὲν ξέρει ποῦ νὰ τὰ βάλῃ : Θεόκρ.10,13
 ἐκ πίθῳ ἀντλῆεις ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος' ὄμ.
 ζῶῃ πίθου εἰπὶ τῆς ζωῆς τῶν κινικῶν, ὡς τοῦ Διο-
 γένους : Ζήν.4,14' ὄμ. πίθος φρενῶν ἐπὶ τῶν ἐχόν-
 των ἀνεξάντλητους γνώσεις ἢ εὐφυΐαν πρβλ. τα-
 μεῖον γνώσεων, τὰ χεῖ τετρακόσια : Μέν.Μον.240
 κττ. τὸν Εὐστ.1363,40 ἀναφέρειται εἰς τὸν Διογένη'
 2) πίθος βλλ. : 'Αριστλ.Γυν.395b,12, Πτολ.Τετραβλ.
 90' || ὡς γεν. ὄν. τάξεως οὐρανίων φαινομέ-
 νων : 'Αριστλ.Κόσ.4,23 πολλοὶ καὶ ἄλλαι φαντα-
 σμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε . . καὶ
 δοκίμεις καὶ πίθοι καὶ βόθθυνοι κατὰ τὴν πρὸς
 ταῦτα ὁμοιότητα ὡδε προσαγορευθεῖσαι.

πιθυμιά (ἡ) δημ., ἐπιθυμία βλλ. : Σολωμ.'Ελ.
 Πολ.Σχεδ.3,10,2 τ' ὄνευρο μάταια πιθυμιά, κὶ
 ὄνευρο αὐτῆ' ναι ἡ ἴδια.

πιθυμῶ δημ., ἐπιθυμῶ : Σολωμ.'Εθν.'Υμν.35,4
 τρόμου ἄστροπελέκι νὰ τῆς βίξης πιθυμῶ.

πιθῶ-ὄω 'Επιγρ. Βοιωτ. ἀντὶ πειθῶ βλλ.

πιθῶδης-ουρ-ες ὁ ὄμοιος πρὸς πίθον, πιθωδῆς :
 'Αριστλ.Ζ1 558a,8 ὀρύξασα βόθθυνον πιθῶδη καὶ
 ἐντεκοῦσα καταλείπει.

πιθῶν-ωνος (ὁ) μικρὸς πήλικος, μαϊμουδάκι, μαϊ-
 μουδιότσι : Βάθρ.56,4' || μτφ. κόλαξ : Πίνδ.Π2,
 72 κάλος πίθων παρὰ πασιῖν πρβλ.Σώστρ.π.
 Εἰστ.1665,53.

πιθῶν-ῶνας (ὁ) κ. μον. δ.τ. πιθῶν βλλ., τόπος ἐν
 ᾧ ὀπιοῦνται οἱ πίθοι, ἀποθήκη πίθων : Φερεκρ.
 138, Εὐσ.111' || μσν. τὸ ἐν τοῖς μοναστηρίοις
 ἰσόγειον κελλῖον ἐντὸς τοῦ ὀποιοῦ ἡσαν τοποθε-
 τημένοι οἱ περιέχοντες τὸν οἶνον, τὸ ἔλαιον καὶ
 ἄλλας τροφὰς τῆς μονῆς πίθοι.

πιθῶν-οῦσα-ὄν μτχ. ὀορ. β' τοῦ πειθῶ βλλ.

πιθῶων δημ., ἀπιθῶων βλλ. : Κρυστ.Τραγ. Τὸ
 γεφύρι τοῦ Μανώλη 31 σάν γίναντο πιθῶωνον πέ-
 τρα σὲ πέτρα οἱ μάστορα καὶ χτίζουιν.

πίκα (ἡ) ἱταλ. δημ. ὄν. τῶν παιχνισχάρτων μιὰς
 τῶν τεσσάρων φυλῶν, ἄ. μπαστοῦνι, [ἰκλ.] : ντάμα
 πικά· 2) ὄξυς, πείσιμον θυμός : τοῦ μίλησε
 μὲ πικά· || εἰς φρς ἐν τῇ σημ. πείσιμα, μνησι-
 κακία : δὲν τὸν χαιρετῶ ἀπὸ πικά, τοῦ ἔχω πικά,

- θὰ τὸν ζημῶσω γιὰ πικά' || ὄμ. πείσιμα, σκώμα ἐλαφρόν.

πικάντικος-π-ο δημ. ἱταλ. ὁ διερεθίζων, διεγεί-
 ρων, κεντῶν : γεύση πικάντικη' || μτφ. ὁ διε-
 γείρων, προκαλῶν ἴδ. ἐπὶ τῶν ἐκδηλώσεων γυ-
 ναικῶν, διερεθιστικός, προκλητικός : πικάντικα
 λόγια, - πικάντικο γέλιο.

πικάρισμα-ατος (τὸ) δημ. ἱταλ. ἡ πράξις καὶ
 τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πικάρω βλλ., πράξις τῆς
 ὀργῆς τῶν, ἐξερεθισμός, κέντημα, πείσιμα· 2)
 ἡ ἐν τῇ χαρτογραφίᾳ ἐργασία τῆς συλλογῆ-
 σεως χημικοῦ λιθογραφικοῦ φύλλου χάρτου ἐπὶ
 ἑτέρου διὰ διατρήσεως αὐτῶν δι' ἀλχητροῦ ὀρ-
 γάνου καὶ διὰ κολλητικῆς αὐσίας.

πικάρω (ἱταλ.) δημ. ἐξερεθίζω τὴν, προκαλῶ
 τὸν θυμὸν, τὸ πείσιμα τιος, κεντῶ, πείσιμα κἀ-
 ποιον : τὰ πειράγματα πικάρων, - σὲ πικάρω.

πικάσι 'Ησ. 'επικραῖς.

πικάσι (ἡ) νεάτ. βοταν. γένος κωνοφόρων φυ-
 τῶν, δ. ἐρυθροελάτη βλλ.

πικέριον (τὸ) φρυγ. λ. κ. 'Ερωτιαν. βούτρον
 βλλ. : Πη.Γυν.1,63, 'Αριστλ.ἀπ.636, 'Αρετ. 'Οξ.Νοῦσ.
 1,1,Γαλ.19,131.

πιάές (ὁ) [γαλλ.] δημ. ὕψασμα, σινηθ. βαμ-
 βακερόν, ἐφ'οῦ διὰ κατολλήλου ὑφάνσεως παρι-
 στάντων ἀναγλύφως διάφορα σχήματα, χρησιμο-
 ποιούμενον εἰς κατασκευὴν καλυμμάτων, παραπε-
 τασμάτων, ἀσπροροσῶχων κττ.

πικέττο (τὸ) [γαλλ.] δημ. παλῖνον διὰ 32 παι-
 γνισχάρτων εἰς δ μετέχουν δύο πρίκται, ἐμφανίζον
 ποικίλας παραλλαγὰς : Παπασ.Χριστ.Τεμπ.86 εἶχε
 παῖξε τρεῖς ρωσικὰς πρέφες καὶ δύο πικέττα.
πίκι (τὸ) δημ. ναυτ. τὸ κέρας βλλ.171 κεραῖας
 τῶν τραπεζοειδῶν ἰστίων.

πικκόλο (τὸ) [ἱταλ.] μικρόν βλλ. 2) νεάτ. μουσ.
 μικρὸς πλαγίολος.

πικλάρισμα-ατος (τὸ) δημ. ἡ ἐν τῇ βυροσδε-
 φῆ ἐργασία καθ' ἣν τὰ δέρματα μετὰ τὴν ἀπα-
 σθέσιαν δι' ὄξενον καὶ αὐσκευασμάτων ἐν παγ-
 κρεάτος καὶ ἀμμωνιακῶν ἀλάτων ἐμβαπτίζονται
 εἰς διάλυμα θεικίου ἢ ἄλλου ὄξεος μετὰ μαγειρι-
 κῶ ἀλατος ἐντιθέμενα εἰς λάκκον ἢ καταγραζό-
 μενα εἰς ἀνήμην ἢ βαρέλαν.

πικ-νίκ (τὸ) [ἀγγλ.] ἀλ. γεῦμα ἐν τῇ ἐξοχῇ εἰς
 ὃ ἕκαστος συνεισφέρει τὸ φαγητόν του.

πικνομον (τὸ) νεάτ. βοταν. τὸ φυτὸν κύριον βλλ.

πικολίνας (αἱ) νεάτ. χημ. μεθυλιωμένα παράγωγα
 τῆς πυριδίνης ἀπαντῶντα ἐν τῇ πίσσῃ.

πικάρα (ἡ) μτγν., μον. κ. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πι-
 κροῦ, ἄ. πικράδα βλλ. : ἡ πικάρα τοῦ κίνινου·
 || κυρ. μτφ. πικάρα, λύθη, ὀδύνη, βάσσαο, φαρ-
 μάκι : Κρυστ.'Αγροτ.95 καὶ ἀπ' τὴν πολλὴν τὴν πι-
 κρά τοῦ νέθαν' ἐκεῖ στὰ ξένα, Γρυν.Σκ.Τεpp.36,

-ἔχω πικάρα στὴν καρδιά, λαϊκτραγ. μὲ πίκρες
 καὶ μὲ βάσσαο· 2) ἀντιδότην τῆ πρβλ. ἱερὰ πι-
 κρά : 'Αλέξ.Τραλλ.7,6,αὐτ.Πιυρ.6' 3) δημ. τὸ φυ-
 τὸν κικώριον βλλ., ἄ. πικράδα, πικραλίδα, πικρο-
 μάρουλο, ἀντίδι.

πικρά ἔπιπρ. δημ. πικρῶς βλλ. : Σολωμ.Λόρδ
 Μπάορ.28 κὶ ὀποιος . . πικρά σὲ λαδοροεῖ.

πικραγοῦρι (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν σίκυς ἢ κι-
 τρώλλος ἢ κοκκωνθίς' || τὸ φυτὸν ἐκβάλλιον
 βλλ., τὸ ἐλατήριον.

πικράδα (ἡ) δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πικροῦ, πικρά
 γεῦσις, ἄ. πικάρα, πικρίλα, φαρμακικό, φαρμακί-
 λα : Βαλαωρ.'Αθ.Διάκ.197 ἀπὸ τὰ βάθη τῆς φυχῆς
 ἀνέβηκε ἡ πικράδα στὰ δροσερὰ τὰ χεῖλη του
 καὶ τοῦ τὰ φαρμακεῖει, - τὰ ραδικία ἔχουν ἐλα-
 φρὴ πικράδα, - δὲν τρώγειν ἀπ' τὴν πικράδα·
 || σπαν. μτφ. ὀδύνη, λύθη, βάσσαο, ἄ. πικρῖο :
 Βιζυην.118,2 τῶσε πικράδες καὶ χολῆς μᾶς δὲν' ὁ
 μαῦρος χωρισμός· 2) τὸ φυτὸ κικώριον βλλ.

πικραδὴν-ενος ἴδι νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν τῆς οἰκογεν. τῶν προσωπαθῶν.

πικράζω μτγν. πικραίνω βλ.λ.: Σέξτ. Ἐμν. Πυρρ.1, 211, Κλημ. Ἄλ Στρωμ.8,933 (787) τὸ μέλι γλυκάζει τοὺς ὑγαίονοντας, πικράζει δὲ τοὺς πυρεσοσύντας. || μέσ. ἔχω πικρὰν γεύσιν: αὐτ. Πυρρ.2,51. 2) μτφ. καθιστῶ τὸ πικρὸν, δυσάρεστον, λυπηρὸν: Ἐπίκτ. Γνωμ.22 πικράζειν τὸν λόγον τῇ κακίᾳ.

πικραίνω ἴδι νεώτ. γένος μυτιοειδῶν φυτῶν.

πικραίνω κ. μ.σν., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. πικραίνω, ἄορ. ἐπικρανα, μέσ. κ. παθ. πικραίνομαι, μέλλ. πικρανοῦμαι, παθ. μέλλ. πικρανθήσομαι, ἄορ. ἐπικραθῆν, δημ. (ἐπικραθήκη, δημ. μτγ. παρακ. πικραμένους-η-ο, δημιουργῶ εἰς τινα ἢ τὴν ὄργανὸν αὐτοῦ τὴν αἴσθησιν τοῦ πικροῦ, κἄνω καὶ αἰσθηθῆ ἡκρά, πικράδω: ΚΔ Ἄποκ.10,9 λάβε καὶ κατάφαγε αὐτὸ καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν. 2) παθ. δοκιμάζω τὴν αἴσθησιν τοῦ πικροῦ, φαρμακονομαί: Ἰνπ. Διαιτ.30 τὸ στόμα πικραίνεται κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ γλυκαίνεισθαι: Ἄριστ. Φυσ.244β,20, πικραθήκη ἡ γλώσσά μου - τὸ στόμα μου. || μτγν. δηλητηριάζω, φαρμακῶνω: ΚΔ Ἄποκ.8,11 καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὀδῶτων, ὅτι ἐπικράνησαν, Ἰω. Χρυσ. Κατηχρ. Λόγ. Κυρ. Πάσχα ἐπικρανεῖ αὐτὸν Ἰδὼν Ἄδην ὑγασμένον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, αὐτ. ἐπικραθῆ, καὶ γὰρ κατηργήθη. || δημ. ἀμτβ. γίνομαι πικρός: τὸ νερὸ πικραίνει, ὅταν τοῦ βάλους κινῶν. || σπαν. δημ. ἀμτβ. ἀντι πικρίζω βλ.λ.: τὰ ἀγγουράκια πικραίνουσι ὅταν εἶναι μικρά. || ὄμ. ἐπὶ καρποφόρων, καθιστῶ, κἄνω τοὺς καρποὺς μου πικροῦς: αὐτῇ ἡ μηλιά τὰ πικραίνει τὰ μήλα τῆς. 3) μτφ., μ.σν., νεώτ. κ. δημ. μτβ. λυπῶ, καταθλίβω, στενοχωρῶ, βασιανίζω: ΠΔ Ἰωβ 27,2 ὁ Θεὸς, ὅς οὕτω με κέκρικε καὶ ὁ παντοκράτωρ ὁ πικράνας μου τὴν ψυχὴν, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.248,19 κὶ ὅταν θά ἀδρῆθὲ ὁ Κωσταντῆς, νὰ μὴ μοῦ τὸν πικράνης. || μέσ. ὑψίσταμαι πικρῶν, λυποῦμαι, βασανίζομαι, θλιβόμαι, τραβῶ φαρμάκι: Πλάτ. Νόμ.731D καὶ μὴ ἀκραχολοῦντα γυναικείως πικραίνωμενον, διατελεῖν, Ἀντιφάν.144,3 ὁ ζωγράφος πονεῖ τι καὶ πικραίνεται, Θεόδωρ.5,120 ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται, ΠΔ Ἐξ.16,20 καὶ ἐπικραθῆ ἐπ' αὐτοῖς Μωϋσῆς ἰδουλῆθ, ἔταράχθη δι' αὐταί, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.145,17 μάστορα, μὴν πικραίνεσαι κὶ ἐγὼ νὰ πὰ στὸ φέρω, Σολωμ. ἔβν. Ὑμν.3,2 ἐκεῖ μέσα ἐκατοικίους πικραμένην, ἔντροπαλή. || μ.σν. δημ. κ. μτ. ἀντ. τοῦ πράγματος δι' ὅ τις πικραίνεται: Λιβ. Ροδ.1465 μάθε τα τὰ πικραίνωμεν, γνώρισε τὰ λυποῦμαι, Ἐρωτόκριτ.142 καὶ οὐ δὲν τὰ πικραίνεσαι τὰ παραδάρματά σου. || μτγν. ἄπροσ. πικραίνεται τινι πικραίνεται τις, λυπεῖται τις: ΠΔ Ροῦθ 1,13 ἐπικραθῆ μοι ὑπὲρ ἡμᾶς. || ὄμ. μτφ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς αἰσθήσεις, ἐρεθίζω δυσάρεστος, δυσάρεστος, ἀντιθ. γλυκαίνω, εὐφραίνω, τέρπω: Διον. Ἀλ. Συνθ.12,15 πικραίνειν τὴν ἀκαθῶν. 4) ὄμ. μτγν. μτφ. περὶ ὕψους, ἐκτραχύνω, καθιστῶ τραχῆ, ἀκομφῶν, σκληρῶν: Διον. Ἄλ. Δημ.55 πικραίνειν διάλεκτον, αὐτ. Δημ.34. || ὄμ. μέσ. ἐπὶ πρὸς. πικραίνωμι πρὸς τινα καθίσταμαι τραχῆ, σκληρὸς, ἄγριος, κακὸς πρὸς τινα: ΠΔ Κολ.3,17 οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τὰς γυναῖκας καὶ ἡ πικραίνεσθε πρὸς αὐτάς.

πικράριδα ἴδι δημ. ἡ ρικαλίδα ἴδι ἡ πικραλίδη ἴδι τὸ φυτὸν πικράδα βλ.λ.21.

πικραμα ἴδι δημ. ἡ ραξίς καὶ τὸ ὄποτελεσμα τοῦ πικραίνω βλ.λ.1) 2) μτφ. ἡ θλιψίς ἴδ. ἐκ δυσάρεσκείας, ἡ λύπη. συγγ. καμρός.

πικραμός ἴδι δημ. πικρασμός βλ.λ.

πικραμυγαλέλαιον ἴδι νεώτ. τὸ ἐκ τῶν πικραμυγάλων βλ.λ. ἐξαγόμενον αἰθιέρων ἔλαιον.

πικραμυγαλιά ἴδι νεώτ. βοταν. παραλλαγή τοῦ φυτοῦ ἀμυγαλιῆ βλ.λ. ἡ κοινή, ἣς ὁ καρπὸς ἔχει πικρὸν σπέρμα.

πικραμύδαλον ἴδι νεώτ. ὁ καρπὸς τῆς πικραμυγαλιάς βλ.λ.

πικραντέρω π-ο δημ. ὁ ἔχων πικρὰ ἔντερα, μτφ. ὁ ἀσπλαγχνὸς Κορ. Ἄτ.4,427 ἐν λ'. 2) ἐν Κύπρῳ, ὁ θυμῶδης, ὁ ἐκδιηθητικός.

πικραντικός-ῆ-όν μτγν. ὁ ρέων πρὸς πικρῶν, διατεθειμένος εἶναι πικρῶν ἑπίρρο. πικραντικός κατὰ τὸν τρόπον πικραντικῶν: Σέξτ. Ἐμν. Μαθ.7,367 πικραντικός διατίθεσθαι.

πικρὰς ἄδος ἴδι μτγν. τὸ φυτὸν ἀνδρόσακες βλ.λ.: Ψ Διοσκ.3,133.

πικρασμός ἴδι μτγν. κ. μ.σν., δημ. πικρασμός Ἰ. Α. κὺλ. ΠΔ Ἰωβ 3,51 πικρία, αἰσθημα πικρίας, πικράς κ. μτφ. λύπη, θλιψίς: ΠΔ Ἰεζ.27,31 κἀσούσονται περὶ σοῦ ἐν πικρασμῷ ψυχῆς, Φιλ.1,441, Διήγ. Ἀχιλλ.1606 ἔδε συμφορὰ καὶ πικρασμός.

πικραφῶνα ἴδι δημ. κ. πικραφῶκη τὸ φυτὸν ταραξάκος, ἀγριοραδί, πικραλίδα βλ.λ.

πικρία ἴδι κ. μ.σν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πικροῦ καὶ ἡ αἰσθήσις αὐτῆς, πικράδα, πικρα: Θεόφρ. Φ Αἰτ.6,107, αὐτ. Οσμ.32, ΠΔ Δευτ.29,18 μή τις ἐστὶν ἐν ὑμῖν ῥίζα ἀνω φύσσα ἐν χορῇ καὶ πικρία, Πλούτ. Ἀρῆσκ. Φιλ.3,16,2, Διοσκ.1,61. 2) μτφ. ἐπὶ ἠθικῆς ἐνοσίε, πᾶν τὸ προκαλοῦν δυσάρεσκείαν, λύπην, πᾶν πικραίνει, φαρμακῶνει, πληγῶνει, δηλητήριον, φαρμάκι: Ἄριστ. Ἄρετ.1251α,4, Δημ.580 τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνειαν, αὐτ. 795 ἡ. . . τοῦτου πικρία καὶ μισαφῶνια καὶ ὠμότης, Φιλῶδ. Ὀργ.56W, Διόδ.5,16,88 ἡ ἐν τοῖς λόγοις πικρία, Πλούτ. Κοριοι.15 ἀπῆει ταραχῆς μεστός ὢν καὶ πικρίας πρὸς τὸν δῆμον, αὐτ. Λυκ.19 εἰδιδασκον διὰ τοὺς πατέρας λόγῳ χρεῖσθαι πικρίας ἔχοντι μεριμνήσῃ χάριτι, ΚΔ Ρωμ.3,14 ὢν τὸ στόμα ἄρας καὶ πικρίας γέμει, αὐτ. Ἐφ.4,31 πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὄργη καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρῆθητ. 3) τὸ συναίσθημα τῆς δυνάμει, ἡ λύπη, ἡ πικρία: ΠΔ Ἰερ.16,17 κατὰ μόνους ἔκαθῆμην, ὅτι πικρίας ἐνεπλήσθην, Μνησίτ.12,3 Συναξ. μετὰ πικρίας συνεδραμον αὐτῶν, - ἔδοκίμασα πολλὰς πικρίας, - τὸν ἀπεχαιρέτησε με πικρίαν. 4) ἐπὶ τοῦ καιροῦ, ἡ δριμύτης, τὸ νὰ εἶναι ἄψυχο, κρύο: Ἐπιγρ. ἡ τοῦ καιροῦ πικρία.

πικριάρις ἴδι δημ. μελαγχολικός πρβλ. Κορ. Ἄτ.4β,550 ἐν λ. στούβιος.

πικρίδιον ἴδι μτγν., μ.σν. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν σέρις ἡμεροσὶ ἡ κίχωριον βλ.λ.ς: Ψ Διοσκ.2,132, Γεωπ.12.1. 2) νεώτ. βοταν. γένος προδῶν φυτῶν ἐκ τῶν συνθέτων, οὐ συνήθη ἦδη ἐν Ἑλλάδι πικρίδιον τὸ μεσαίον, λαγόφωμον, καὶ πικρίδιον τὸ πικροειδές, πικραλίδα, γολατσίδα.

πικρίδιος-ον μτγν. ὁ ὑπόπικρος, πικροῦτσικος: Ἄθῆν.3,78Α λαγύρια πικρίδια.

πικρίζω μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἀμτβ. ἔχω πικρὸν γεῦσιν: Στράβ.11,2,17 ἀγαθὴ δ' ἐστὶν ἡ χώρα καὶ καρποῖς πλήν τοῦ μέλιτος (πικρίζει γὰρ τὸ πλεόν), Ἀρχηγ. Ὀρειβ.8,1,37, Διοσκ.1,20 πικρίζει ἐν τῇ γεύσει, - τὰ ραξίδια πικρίζουν. || δημ. γίνομαι πικρός, ἀποκτῶ πικρὸν γεῦσιν, παίρνω πικράδα: τὸ τυρὶ ὅταν δὲ διατηρηθῆ καλὰ πικρίζει. || μτβ. καθιστῶ τὸ πικρὸν, πικραίνω κατὰ: θιζύην, Ποιήμ.52,8 ἄστατα ὁ καμρός τὰ πικρίζει.

πικρικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πικρὸν. || νεώτ. χημ. ὁ ἔχων σχέσηιν πρὸς τὸ πικρὸν ὀξύ: πικρικά ἄλατα ἴδι τὸ πικρὸν ὀξύ: ἔξος. || ὄμ. πικρικὸν ὀξύ ἴδι δηλητηριώδες ὀξύ παρασκευαζόμενον συνήθως διὰ νιτρῶσεως τῆς φανόλης, ἐν χρ. κυρίως ὡς ἐκρηκτικὴ ὕλη πρὸς πλῆρωσιν βλημάτων πυροβολικοῦ.

πικρίλα ἴδι δημ. πικράδα βλ.λ.: πρβλ. ξινίλα.

πικρία-ιδος (ή) κ. νεώτ. τὸ φυτόν ἐλυμβία ἢ ἐχιννοειδής ἄ. ἀγριοζαχός, χοιροδόταν : Ἀριστλ.Ζ1 612α,30 ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζη τὸν ὄπτον τῆς πικριδὸς ἐκφροεῖ, Θεόφρ.Φ17,11,4 ὡσαύτως δὲ ἡ πικρία . . τῷ ἤρι ἀνθεῖ . . καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ τῇ γεύσει δὲ πικρά : διὸ καὶ τοῦνομα εἴληψεν : || νεώτ. βοταν. γένος προσωπαυθῶν φυτῶν ὧν γνωστότερον εἶδος ἐστὶν Ἑλλάδι ἡ πικρία ἡ ἀκανθωτή : 2) τὸ φυτόν ἠγασίον βλ.λ. : Διοσκ.2.132 σέρεις διισσῆ ὧν ἡ κενὴ ἀγρία πικρία, ἡ καὶ κωχίριον καλούμενη.

πικρία (τό) δημ. τὸ νὰ πικρίζῃ τι, τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ γίνεται πικρόν, νὰ ἔχῃ πικράδα : τὸ πικρίασμα τοῦ καφέ, - μὴν τὸ φεῦδᾶσαι γιὰ πικρίασμα [ἰδὲν πρόκειται νὰ πικρίσῃ].

πικρόγαμος (ὁ) ὁ συνάφας γάμον πικρόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπηκολουθήσαν πικρία, συμφοραί, πικροπαντρεμένος : Ὁδ.Α.266 πάντες κ' ὠκύμορο τὴν γενεοτο πικρόγαμοί τε [σχόλ. ἔπι κακῶ τῷ ἑαυτῶν τὸν γάμον τοῦτον μνηστεύσμενοι, αὐτ.Δ.346, Ἑλλ.ὁδ.Αθ.5,30, αὐτ.7,28.

πικρόγλωσς-ωτος (ὁ) νεώτ., δημ. πικρόγελο (τό) γέλως πλήρης πικρίας, γέλιο πικρό, γεμάτο λύπη, γάροπον : τίς βρισιεύς τίς δεχόταν μ' ἕνα πικρόγελο στ' ἀχείλι.

πικρόγλυκος[-η]-ο(-ν) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄμα πικρός καὶ γλυκὸς εἰς τὴν γεύσειν, ἄ. γλυκόπικρος : 2) μτφ. ὁ ταυτοχρόνος διασάρεστος καὶ εὐάρεστος : ἄδγια πικρόγλυκα, - πικρόγλυκα μαντάτα.

πικρόγλωσσος (η)-ο(-ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἐκ πικρᾶς γλώσσης προερχόμενος, ἀπὸ πικρῆ, φορμακερῆ γλώσσα, δηκτικός, σκληρός : Αἰσχ.Ἐπ.787 τέκνοισιν δ' ἄρα δὲ ἐφῆκεν . . πικρογλώσσους ἄρας : 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων γλῶσσαν πικρὰν, δηκτικὴν, ποῦ ἡ γλῶσσά του πειράζει, πληγώνει, εἶναι φορμακερῆ.

πικρόγονος-ον μαν. ὁ γενῶν πικρίας : Κοσμ. Ἱερ. ἐν Μι 98,504 πικρογόνοι πηλαί ὀπιστία.

πικροδάφνη (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ φυτόν νήριον βλ.λ. ἡ ροδοδάφνη : Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.239,2 τῆς πικροδάφνης τὸ ζυμῖν ὑπεραρα ὀπίστίμας, παρομιμιά φάρα τὸ χρόνον τρώει ἢ καταίκα τὴν πικροδάφνην [ἰδὲν περιπίπτει κανεῖς διὰ δευτέρου φράσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιζήμιον λάθος, πρβλ. τὸ δις ἐξασμαρτεῖν οὐκ ἀνδρός σοφοῦ].

πικροδέντρον (τό) νεώτ. βοταν. γένος σιμαρροδοειδῶν φυτῶν, οὐ ἀσυνθες εἶδος πικροδέντρον τὸ δενδρόειδος ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ ὁποῖου παρασκευάζεται πικρὸν τονωτικὸν φάρμακον.

πικροθάλασσα (ή) δημ. μτφ. ἐπιθ. τῆς θαλάσσης, ὡς παρεχούσης πικρίας, συμφορᾶς εἰς τοὺς ναυτιλλομένους καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῶν : Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.143,18 θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, | πῶνιξες τὸ παιδάκι μου.

πικροθάμνος (ὁ) νεώτ. βοταν. κ. δημ. γένος σιμαρροδοειδῶν φυτῶν, περιλαμβάνον ἐν μόνον εἶδος τὸν πικροθάμνον τὸν ἀντίθεσμον οὐ ὁ φλοιὸς χρησιμοποιοῦται ἐν τῇ φαρμακευτικῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα κασκάρᾳ ἢ πικρά : 2) δημ. τὸ φρυγανώδες φυτόν ἀρτεμισία ἢ καμφορώδης.

πικροθάνατος-ον μαν. ὁ ἐπιφρών, ὁ προκαλῶν πικρὸν, ὀδυνηρὸν θάνατον : ΚΜανασσ.Χρον.5628 ὁ . . ἄξις πῶτμων πικροθανάτων.

πικροθύμος-ον μαν. ὁ ἔχων πικρὰν, ἐθρικὴν διάθεσιν, πικρὸν, ἐθρικὸν ἀσθένια : Πρόδρ.Ἐπιγράμμ.138,1 [ἐκδ. Σον τήγυλ, ΚΜανασσ.Χρον.3615 τὸν θῆρα τὸν πικροθύμον κ. ἐπίρρ. -ύμως : αὐτ. 4999 ἐκείνος ἔφησε σκληρῶς καὶ πικροθύμως.

πικροκακοπαθῶ-έω μαν. πάσχω πικρὰ καὶ κακὰ πάθη : ΠΔυστυχ.κ.Εὐτυχ.729 [ἐκδ. Α.].

πικροκαρδίζω δημ., μτφ. παθ. παρακ. πικροκαρδισμένος, μτφ. πικραίνω τὴν καρδίαν τινός,

λυπῶ τινά ἐνδομύχως : 2) ἀμτφ. πικραίνομαι μίχως, λυποῦμαι κατάκαρδα.

πικροκαρδός-η-ο δημ. ὁ ἔχων κακὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ὁ πικρόθυμος, ὁ μοχθηρός, ὁ φθονερός.

πικροκαρπος-ος κ. μαν. ὁ ἔχων φέρον πικροῦς καρπούς : Αἰσχ.Ἐπ.693 ὠμοδακίς σ' ἄγαν ἱμερὸς ἐξοτρύνει πικροκαρπὸς ἀνδροκρατοῖαν τελευν αἴματος οὐ θεμιστοῦ, ΚΜανασσ.Χρον.4317 πολλὰ πικροκαρπότερος κιάδος ὑπανεψή.

πικροκατανία (ή) δημ. τὸ φυτόν ἵπποκαστανία ἢ κοινῆ.

πικροκάδα (ή) δημ. τὸ κοσμητικὸν φυτόν ἐφέδρα ἢ καμπυλόπους.

πικροκούκι (τό) δημ. τὸ ἐτήσιον καὶ νομειτικὸν φυτόν πελεκτικός ὁ στεφανόκοκος, ἄ. πικρολόδι.

πικροκυματοῦσα (ή) δημ. ἐπιθ. τῆς θαλάσσης, ὡς ἐχούσης πικρὰ, ἴτοι ὀλέθρα κύματα διὰ τοὺς ναυτιλλομένους καὶ τοὺς οἰκείους αὐτῶν : Πολιτ.Ἐκλ.Τρογ.143,18 θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, πῶνιξες τὸ παιδάκι μου.

πικρολιά (ή) δημ. ποικιλία τοῦ φυτοῦ ἐλάια ἢ εὐρωπαϊκῆ, ἣς οἱ καρποὶ ἔχουσα λίαν πικρὰν γεύσειν.

πικρολίθος (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἐνυδρὸν ὀρυκτὸν πυριτικὸν ἄλας τοῦ μαγνησίου.

πικρολόδι (τό) δημ. ἄ. πικροκούκι βλ.λ.

πικρολογία (ή) (πικρολόγι) τὸ λέγειν πικροῦς, δηκτικούς λόγους, ὁ πικρὸς λόγος, πικρὰ ὀμιλία : Ἀριστλ.Ἀρετ.125β,9.

πικρολόγιον μαν. τὸ λέγειν πικροῦς λόγους, ἡ πικρολογία : Καλλιμ.Χρυσ.1446 [ἐκδ. Α.].

πικρολόγος-ον ἐπίρρ. ὁ ἐκφρών, ἐκφράζων πικροῦς, δηκτικούς λόγους, ὁ πικρὸς λόγος, πικρὰ ὀμιλία : Ἐκλ.Ἐπιγράμμ.288ε,4 πικρολόγος γλώσσα [ισθ.γρ.].

πικρολόγῶ-έω [πικρολόγος] μαν. λέγω πικροῦς, σκληροῦς, δηκτικούς λόγους : ΚΜανασσ.Χρον.9,72

πικρολόγος-ον μτφ. ὁ τοῦ πικροῦ λωτοῦ : Γολ.14,159 πικρολόγος σπέρματος.

πικρομανίτης (ὁ) δημ. εἶδος δηλητηριώδους μύκητος.

πικρομάρουλο (τό) δημ. τὸ πολυετές λαχανοφύλλον φυτόν κωχίριον τὸ ἐντετημμένον, ἄ. πικρολίδοσ' || παρομιμ. πολλά φαες, καρδοῦλα μου, φάε καὶ πικρομάρουλα ἐπὶ αὐτοπαρομοιῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν προτέρας εὐημερίας.

πικρομερίτης (ὁ) νεώτ. ὀρυκτολ. ἐνυδρὸν ὀρυκτὸν διπλοῦν θεικὸν ἄλας τοῦ καλίου καὶ τοῦ μαγνησίου.

πικρομήλο (τό) δημ. τὸ πικρὸν μήλον, ἰδ. ἐν μτφ. χρ. : Ζερβ.Τρογ.ΚΚ 48,4 μόν' κήκιδος εἶσαι ἄλασματιδς, | πικρομήλο, καὶ τὸ θρήνον.

πικρομύτης (ὁ) δημ., θηλ. πικρομύτα, ἕκτενος, τοῦ ὁποῖου ἡ μύτη στάζει πικρὰν, δηλητηριον, φαρμάκι, ὁ φθονερός, ὁ κακεντρεχὴς πρβλ. φαρμακομύτης : Βλ.Συνμ.173 ἐν λ. πικρός.

πικροπάνι (τό) δημ. -τὸ ποῶδες καὶ πολυετές φαρμακευτικὸν φυτόν πράσιον τὸ κοινόν.

πικροπηγή (ή) νεώτ. μεταλλικὴ πηγὴ, ἣς τὸ ὕδωρ περιέχει θεικὸν μαγνησίον καὶ θεικὸν νάτριον.

πικροποιός-όν μτφ. κ. μαν. ὁ προκαλῶν, ἐπιφρών πικρὰν : Σχόλ.Ὀμπ.Ἀλ.1,559 πικροποιός ἔχις, ΚΜανασσ.Χρον.2677 τῷ μῆλῳ τῷ πικροποιῷ, αὐτ.5444 πικροποιός καὶ κακωτρίσις ὠραις. Εὐστ.820,49 κακῶ πικροποιῶ.

πικροποιούμενος ὀνός ὑπὸ δάδωμ μαν. οἶνος καθιστάμενος πικρὸς ὑπὸ τῶν δάδων : Μιχ.Ἀκομ.2,737,4 [ἐκδ. Α.].

πικροπόνος λόγι[ο]ί μαν. οἱ πικροῦς πόνους ἐπιφρόντες λόγους : ΠΔυστυχ.κ.Εὐτυχ.144 [ἐκδ. Α.].

πικροποσία (ή) μαν. τὸ πίνειν πικρὰ ποτῆ, ἢ πῶσις πικρῶν ποτῶν : Μιχ.Ἀκομ.1,270,26 [ἐκδ. Α.].

πικρόποτος-ον μαν. ὁ πικρὸς τὴν πόσιν : ΚΜανασσ.Χρον.3989 κούλικας πικρόποτους.

πικροράδικο (τό) δημ. ἄ. πικρομάρουλο βλ.λ.

πικρόρριζα |ή| νεώτ. βοταν. κ. δημ. γένος γρομφαιοειδών φυτών 2) δημ. το ποώδες και πολυτετές φυτόν αριστολογία ή μικρόστομος. **πικρός** -α -ί-ή κ. -ιά-ό(ν) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ποι. κ. πικρός-όν (Ώδ.Δ 406), κυρ. ο όξύς, ο αίχμηρός, ο υστερός, ο κοπερός: ΐλ.Δ 118 επί νευρά κατέκοσμε πικρόν δίστόν, αὐτ.Χ 206 λέμεναί επί Ἐκτορι πικρόν βέλεμα, Σοφ.Τρ.681 πικρὸν πλευρῶν πικρά γλωχίνι || μτφ.: Εὐρ. Ἦρ.1288 γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδονχοῦ-μενοι: 2) γεν. ο όξέως ἐπενεργῶν ἐπί τὰς αἰσθήσεις, ο όριμῶς εἰσδύων εἰς τὰς αἰσθήσεις: || ἐπί γεύσεως, ο έχων εἰδικήν τινα δυσάρεστον γευσίν, ἀντιπιθεμένην ἰδ. πρὸς τὴν γλυκείαν, προβλ. όριμύς, ἀλμυρός, ἀντιθ. ἠδύς, γλυκύς: ΐλ.Α 846 ἐπὶ δὲ ρίξαν βάλε πικρὴν χερσὶ διατριψάσ, Ώδ.Ε 323 στόματας δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην πικρὴν, αὐτ.Δ 153, Ἦρ.4,52 ο Ύφανις παταμὸς βρέει ἐπὶ μὲν πέντε ἡμέρην πλάν . . γλυκὸς ἔτι, ἀπὸ δὲ ταύ-του πρὸς θαλάσσης . . πικρός, αὐτ.7,35, Αἰσχ.Ἄγ. 970 ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς ἀπ' ὁμφακος πικρὰς σίμων(κτ. ποι. μτφ.Ι, Πλάτ.Νδμ.705Α πρόσαικος γάρ θάλαττα χώρα, Γοργ.522Α, Μένων.5,13 ὕγρό-της πικρὰ ἰάνθῃ, ὀξείαι, ΚΔ ΐακ.3,11 μῆτι ἢ πηγι ἕκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρούει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν, Πλούτ.Ἦθ.1120Ε γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ θαλά-λος, Πάπ. τριγλία πικρά, - πικρὰ καφέας, - πικρὸ ἀγγούρι, - πικρὰ φάρμακα [πικραὶ τὴν γευσίν φαρ-μακευτικὰ οὐσαι] || πικραὶ ὕλαι [τάξις ὀργα-νικῶν ἐνώσεων ἀνώστου χημικῆς συντάξεως, αὶ ὅσπαι δὲν εἶναι ἀζωτοῦχοι, οὐδὲ ἀνήκουσιν εἰς τοὺς γλυκοῦ(τάς), - πικρόν ἄλας ἰτὸ θεικόν μα-γνησίον, - πικρὰ πηγι ἰδ. πικροπηγῆ βλλ.ι] || δημ. πικρὸ κρεμμύδι ἰτὸ φυτόν ἀκόροδον τὸ συριγγο-ειδές: 3) ἐπὶ ὁσμῆς, ὁ δυσάρεστος εἰς τὴν ὄσφρησιν, ὁ προσβάλλων τὴν ὄσφρησιν, ὁ όρι-μύς, ὁ ἐρεθιστικός, ὁ ἀφύς: Ώδ.Δ 406 πικρόν ἀπαννείασαι ἄλας . . ὀδμήν, Ἄλκιφρ.3,59 πικρόν ὀδωδῶς 4) κ. μον. ἐπὶ τῆς ἀφῆς, ὁ προσβάλλων τὴν ἀσθησίν, τὴν ἀφῆν, ὁθ. ὁ σκληρός, ἡ ὀ-ξύς, ὁ ὀδυνηρός, κ. μτφ.: ΐλ.Α 271 πικρὰς ὠδίνας ἔχουσαι, Σοφ.Τρ.41 πλὴν ἔμοι πικρὰς ὠδίνας αὐ-τοῦ προσβαλῶν ἀποιχεται, αὐτ.Αἰ.1024, Μηναι.12, 2 Ώδ.3 Στραποθ. δεῖνην μοῖ ῥαυμάσας, τραύμα πικρόν διεδόραμε, Πολιτ.Εκλ.Τραγ.61,4 τρεῖς μπά-λες τοῦ ἐρρίξανε πικρές, φαρμακωμένες: 5) ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, ὁ ὀδυνηρῶς προσβάλλων τὴν ἀκοήν, ὁ δυσάρεστος εἰς τὴν ἀκοήν, ὁθ. ὁ όξύς, ὁ διάτορος, ὁ διαπεραστικός, ὁμ. κ. μτφ.: Σοφ. Φιλ.189 ἀχῶ . . πικρὰς οἰμωγὰς, αὐτ.ΟΚ 1610 ἀ-κουεὶ φθόγγων . . πικρόν, Εὐρ.Φοίν.883 πικροὺς γόους, αὐτ.Τρψ.1227 πικρόν ὄδυμμα, Ἄριστφ. Εἰρ.805 οὐδ' ἐπὶ πικροτάτην ὄπα γυρῶσάντος ἦ-κουσ': 6) μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πραγμ., ὁ ἐπιφέρων πικρίαν, θλίψιν, ὁ ἐπώδυνος, ὁ λυπηρὸς ὁμ. συνεκδ. ὁ βλαπτικός: Ώδ.Ρ 448 μὴ τάχα πι-κρὴν Αἴγυπτον . . ἱκται, Πίνδ.1 6(7),48 τὸ δὲ πάρ δικαν γλυκὴ πικρατάτα μὲνει τελευταῖα ἱπικράτορος θάνατος, Αἰσχ.Πέρσ.473 πικρὸν . . τιμωρίαν . . πύρε, αὐτ.Πρ.179 πικράς δύσιναι αὐδὲν ἐπιχα-λάς, αὐτ.Ἄγ.198 πικροῦ χέλιματος, αὐτ.ἰκ.875, Σοφ.Αἰ.1239, αὐτ.Ἠλ.470 πικρὸν δακμὸν με πειραν τήνδε τομῆσιν ἔτι Ἰφρην.Βερναρδ. ενουίζω ἐσε-σθαι μοι πικρὸν ἔτι ἱτ. ἔ. ἐν τῷ μέλλουτι τήνδε τὴν πειραν ἱτ. ἔ. ἀπόπειραν, ἡν τολμήσω: «εἰθ' μοῦ βγῆ πικρὸ, ἔνός», Εὐρ.Μῆδ.399 πικροῦς . . γά-μουσ, αὐτ.ΙΑ 955, αὐτ.Βάκχ.357, αὐτ.Κύκλ. 589, αὐτ.Ἐκ.772 πικρατάτου χρυσοῦ φύλαξ, Ἄριστφ.Όρν.1045 πικροῦς ἐγώ σαι . . δεῖλω νό-μας, Πλάτ.Φιλ.46C τὸ δὴ λέγόμενον πικρὸ γλυ-κὺ μεμιγμένον, Μέν.ἀπ.795 ἔχει τι πικρόν τῆς γε-ωργίας γλυκὺ, ΚΔ ΐακ.3,14 εἰ δὲ ζῆλον πικρόν

ἔχετε καὶ ἐριθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, Πάπ. πι-κραὶ ἀνάγκαι, Κόλθ.Ώδ.7,15 προτιμῶντες | τὴν πικρὴν ζενιτελαν, Σολῶμ. εἰς Μονοχὸν 27 πικρὴ 'ναὶ ἡ φοβερότατη | τοῦ κόσμου ἀνεμοζάλα, Βαλαωρ.Αθ.Διάκ.5,10: || ἐπὶ λόγου, ὁ δηκτικός, ὁ καυστικός, ὁ πειρακτικός, ὁ ἐγκηκτικός: Εὐρ.Ἐλ. 481 πικροὺς λόγους, Πλάτ.Γοργ.522Β τοὺς πρε-σοβιτέρους κατηγορεῖν λέγοντα πικροὺς λόγους, Πλούτ.Ἦθ.126Α πικρότερον φανεῖται τὸ . . πρὸς τοὺς μοιχοῦς . . εἰρημένον, Κρυστ.Ποιήμ.Λόγια καὶ μάτια 2 δὲν με πλανοῦν τὰ λόγια σου | καὶ πλιὸ πικρὰ ἀκόμα, | ἂν λέη τὸ ὠραῖὸ σου στό-μα, Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 34,9 κ' ἂν κάποια σου φιθύρι-ζε λόγια πικρὰ ἢ ψυχῆ' || κ. μτ. ἀποφρ.:Δημ. 16 μὴ ἀνεν πικρὸν εἰπεῖν, Πλούτ.Ἦθ.764D εἰ μὴ δόξει πικρότερον λέγεσθαι, Συνεῖς.Ἐπιστ.138 εἰ μὴ πικρὸν εἰπεῖν ἤ: 7) ἐπὶ προσ., ὁ σκληρός, ὁ τραχύς, ὁ-σοφοδρός, ὁ ὀξύθυμος, ὁ δύσωνος, ὁ δυσμενής, ὁ ἐχθρικός: Σόλ.13,5 εἶναι δὲ γλυκὺν ὠδὲ φίλοισ', ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν, Θεόεγγ.301 πι-κρὸς καὶ γλυκὺς Ἰσθι . . Λάτρισι, Αἰσχ.Χο.234, αὐτ.Εὐμ.152 ἄνεον ἀνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρὸν κ. ἔμπροθ. ἰἔς τινα: Ἦρ.1,123 ἔόντος τοῦ Ἀστυάγεος πικροῦ ἔς ταῦς Μῆδους: κ. ἀπολ.: Αἰσχ.Πρ.739 πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὠ κόρη, τῶν σῶν γάμων μνηστῆρας, αὐτ.Ἐπ.941 πικρὸς λυτῆρ νεϊκῶν ὁ πόντιος ζείνος, Πολυδ.7,13,7 ἀλλὰ τύραννος ἐκ βασιλείως ἀπέθι πικρός, Σοφ.Αἰ. 966 ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοισ γλυκὺς ἰὸ θάνατος τοῦ προϋξένησε περισσοτέραν λύπην εἰς ἐμὲ ἢ χαρῶν εἰς ἐκείνοισ: κτ. σχόλ. ἐμᾶλλον ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢπερ ἐκείνοισ γλυκὺς», Ἐπιγρ. δαίμων πικρὸς ἰπρόρωρος θάνατος, λατ. acerbitas) || μτ. δοτ. ὁ ἀπεψθός, ὁ μιστός: Σοφ.Φιλ.254 ὡ πικρὸς θεοσι, Εὐρ.Μῆδ.224 ὅστις αὐθάδης γε-γὼς πικρὸς παλίταις ἔσθην 8) ὁ τεθλιμμένος, ὁ λυπημένος, ὁ πικραμένος: Σοφ.Ἄντ.424 κἀνα-κωκῆε πικρὰς ὀρνιθος ὀξύν φθόγγων, ὡς ὅταν κενὴς εὐνής νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος: 9) ὁ ἀδυσάππτος, ὁ ἀμελιτικός, ὁ ὠμός, ὁ σκλη-ρός: Ἄντιφ.2,2,4 οὐδὲν πικρότερον τῆς ἀνάγκης εἶκοιεν εἶναι || ὁ αὐστηρός: Πολυδ.5,41,3 ἀ-παραιτήτους ἦν καὶ πικρὸς δικαστής: || ὁ μο-χθηρός, ὁ κακεντρεχής, ὁ πεισματάρης, ὁ φαύ-λος, ὁ εὐτέλης, ὁ ἐκδικητικός: Δημ.262 βάσκα-νον δὲ καὶ πικρόν καὶ κακόηδες οὐδὲν ἔστι πα-λίτευμα ἔμῶν, αὐτ.784 πικρὸς καὶ σικαφάντης, Ἄριστλ.Ρητ.1368b,21 ὁ δὲ ὀξύθυμος, δι' ὀργήν, ὁ δὲ πικρὸς, διὰ τιμωρίαν, αὐτ.ἨΝικ.1126a,19 οἱ δὲ πικροί, δυσδιάλυτοι, καὶ πολλὸν χρόνον ὀργίζον-ται' κατέχουσι γάρ τὸν θυμὸν' || π. κωμ. ἐπὶ γε-ρόντων: Μέν.ἀπ.10, αὐτ.Γεωργ.ἀπ.3. **πικροσμήνιος** |ὸ| νεώτ. ὀρυκτολ. ἔνυδρον ὀρυ-κτόν τοῦ μαγνησίου μετὰ πυριτίκοι ὀξέος. **πικροστάκτα** κ. πικροστάκτα |τὰ| μιν. τὰ πικρὰ δάκρυα: Φλώρ.Πλατ.Γραφώρ.1145 ἰεῦδ.Μαυρ.1. **πικροσταφίδα** |ή| δημ. τὸ ποώδες φυτόν ἀμύρ-νιον τὸ μελανοσέλινον. **πικρότης** -τος |ή| κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πι-κροῦ βλ.21, ἡ πικρία, ἡ πικράδα, ἐπὶ τῆς γεύ-σεως: Ἰνπ.Διαίτ.23, αὐτ.Ἄρχ.Ἰητρ.19, Πλάτ.Θεαιτ. 159B περὶ μὲν τὴν γλώτταν ἀσθησιν πικρότητας, περὶ δὲ τὸν ὄλον γιννομένην καὶ φερομένην πι-κρότητα, αὐτ.Τίμ.83B καὶ τοτὲ μὲν ἀντὶ τῆς πι-κρότητας ὀξύτητα ἔσχε τὸ μέλαν χρώμα, αὐτ. 82E αἷμα . παντοδαπὸν ἐν ταῖς φλεβί χρώμασι καὶ πικρότητα ποικιλλόμενον, Πλούτ.Ἦθ.624F ἡ τῶν ἀμυγδαλῶν πικρότης, Ἰουλ.Ἐπιστ.33,12 ἰεῦδ. Heyelet τῆς ἕκ φύσεως αὐτοῦ πικρότητας, ἡ-πικ-ρότης ταῦ κινίσιου: 2) μτφ. ἡ σκληρότης, ἡ τραχύτης, ἡ ὠμότης, ἡ αὐστηρότης: Ἦρ.1,130 Μῆ-δοι δὲ ὑπέκυψαν Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρό-

τητα, Εύρ., Ἡλ.1014 γλώσση πικρότης ἐνεστί τις, Ἴσσοκρ.15,300 τὰς τῶν συκοφαντῶν πικρότητας, **πικροτοξίνη** ἴη νεώτ. χημ. πικρά οὐσία εἰς τοὺς καρπούς τοῦ φυτοῦ κοκκίνακος ὁ φελλώδης, **πικροτραγουδῶ-ῶ** δημ. ἄωθ θλιβερώς, τραγουδῶ λυπητερά· Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.182,1 μιά κόρη πικροτραγουδαί ἀπὸ κροσταλλένου πύργου, **πικρούτακος-π-ο** δημ. ὑποκορ. ὁ ὀλίγον πικρίζων, ὁ κατὰ τι πικρός, ὁ ὑπόπικρος, **πικροφᾶγία** ἴη μαν. τὸ ἐσθλιν πικρὰς τροφᾶς· Ἀνών. ἐν Ἄν.Βοσσα.3,415, **πικροφόρος-ον** μτγν. κ. μαν. ὁ φέρων, ὁ ἀποφέρων πικροὺς καρπούς· Μεθόδ. Συμν.274,3, Ψ Χρυσ.9,946C [ἐκδ.Ρατ.αιτ.] τὴν πικροφόρον συκὴν, αὐτ.11,894A πικροφάρα . . βλαστήματα, **πικρόφυλλος-ον** μτγν. κ. μαν. ὁ ἔχων πικρὰ φύλλα· Πισιδ.Γ Ἐξαίμ.410, Γλυκ.50A, **πικρόχαρος-η-α** δημ. ἐπιθ. τοῦ Χάρου, ὡς προκαλοῦντες πικρίας, πένθη, συμφορὰς· Ὀτραγ. ἀκουστέ τί διαλλάσσει τοῦ πικροχάρου ἡ μάνα, **πικροχολία** ἴη ἡ κατάστασις τοῦ πικροχόλου βλλ., ἀντιβ. μελαγχολία· Ἰπν.Διαίτ.394, **πικρόχολος** (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλήρης πικρᾶς χολῆς, ὁ χολώδης, ὁ χοληρικός, ἀντιβ. μελάγχολος· Ἰπν.Διαίτ.34 οἱ πικρόχολοι τὰ ἄνω, Ἄρετ. ὈΕ.Παθ.1,5, Γαλ.6,247 πικρόχολος χυμὸς, Γρηγ.Νύσσ.1,929D² 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ οἰστέ πικρὰν χολὴν ἔχων, ὁ εὐκόλως καὶ ὑπερβαλλόντως χολούμενος, εὐερέθιστος, δούθυμος, ὀργίλος, ὁ στρυφνός· Ἰουλ.Αλυ.ΑΠ7,69 πικροχόλου στόματος, - πικροχολία ἀπάντησις ἴη πλήρης κακίας, ἡ φαρμακερῆ, **πικρόχορτο** [τό] δημ. κ. πικραχόρταρο τὸ φαρμακευτικὸν φυτὸν σισύμβριον τὸ ἐρύσιμον, **πικρῶ-ῶ** (πικροῦ) μτγν. καθιστῶ, ποιῶ τι πικρὸν τὸ παθ. γίνομαι, καθισταμαι πικρός· Ἀλέξ. Ἄφρ.Πρ.2,70 τὸ μέλι παλαιούμενον πικροῦται, **πικρῶδης-ους-ες** μτγν. ὁ πλήρης πικρότητος, ὁ γεμάτος πικραν· Αἰλ.ἀπ. ἐν Θισ.Στεφ, **πικρῶς** ἐπίρρ. κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. πικρὰ, συγκρ. πικρότερον κ. πικροτέρως, ὑπερθετ. πικρότατα, κατὰ τρόπον πικρῶν, ἀκλήρως, τραχέως, αὐστηρῶς, ἀπηνῶς, ἐκδικητικῶς, ἀμελίκτως· Αἰσχ.Πρ.195 ποιῶ λαθῶν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτίματι οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίεσαι, Σοφ.ΟΚ990, Εὐρ. Ἴων.610 τὴν τύχην αἰσῆι πικρῶς, Δημ.26 οὐ γὰρ ἐστὶ πικρὴς ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις, αὐτ.315, αὐτ.145, αὐτ.1477 πικρῶς καὶ παραχωδῶς ἔχειν πρὸς τοὺς δημοτικούς, Μέν.Μον.659 πικρότερον, Πολυβ.1,723 τοῖς δὲ κατὰ τὴν χώραν πικροτάτα χρωμένους, αὐτ.4,14,1 πικρῶς διέκειτο . . πρὸς τὸν Ἄρατον, Πλούτ.Ηθ.28B οἱ πολλοὶ τῶν μὲν ταιούτων τὰς αἰτίας πικρῶς ἀπαιτοῦσι, Δίων Κ40,1, Σχόλ.Εὐρ.Μήδ.500 οὕτω γὰρ ἂν πικροτέρως ἐλεγχεθῆις, Ἰω.Κλημ.11 πικροτέρως 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. μετὰ πικρίας, ἐν φυσικῇ συντριβῇ· Κδ Λουκ.22,62 καὶ ἐξεληθὼν ἔξω ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πικρῶς 3) μετὰ μεμφιμορίας, σχολαστικῶς· Διον. Ἀλ.Λυσ.6² ἢ δημ. μετὰ πικρίας· Ὀτραγ. πικρὰ τὸν καταράστηκε να μὴν τὸν εὐρῆ ἡ μέρα² ἢ μτγν. μετ' ἀκριβοῦς, ἐπιμελοῦς φροντίδος· Ἀπολλ.Κιτ.3, **πικτίς-ιδας** (ἴη) ἀντί πικτίς βλλ.· Ἀριστφ. Ἀχ.879 πικτίδας, Ἰκτίδας, **πικτογραφία** ἴη νεώτ. ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς ἐπιγραφικῆς, ἥτοι ἡ δι' εἰκόνων γραφή, **πιλάδιον** (τό) μτγν. ὄ.ρρ. ἀντι πιλάδιον· Πολυδ.10,158² πρβλ. Κόντ.Φιλόλ.Παριστ. ἐν Ἀθηνᾶς 9,84, **πιλάλα** ἴη δημ., ἐσοφ.γρ. πηλάλα θρόνος ταχύς, τρέξιμο, τρεχάλα 2) ὡς ἐπίρρ. τραχὴν, λανθρομαίως· Γρην.Σκ.Τερρ.26 καὶ τῶρ² ἄς τρέξουν τὰ μωρὰ μετ' στοῦς νεκροῦς πιλάλα.

πιλάλημα-ατος [τό] [πιλαλῶ] μαν. ἡ ἐνέργεια τοῦ πιλαλῶ, ὁ ταχύς ὁρόμος, τὸ ὀρμητικὸν τρέξιμον, ἡ πιλάλα, ἡ τρεχάλα, ἢ ἐφοδός, ὀρμητικὴ ἐπιθεσις, ἰδ. ἐφιππου· Διήγ. Ἀχιλλ.136 εἰς ἔνα του πιλάλημα² ὀδῶτες τοὺς ἐνευτρέριεν, **πιλαλητός-ή-όν** μαν. ὁ βαίνων ὁρομαίως, ὁ τρέχων ὀρμητικῶς· Ἄγαπ. Ἄμαρτ.Σ 447, **πιλαλῶ-ῶ** μαν. κ. δημ., ἐσοφ.γρ. πηλαλῶ μτβ. ἀναγκάως τινὰ νὰ βοήθει ταχέως, παρωθῶ πρὸς ταχεῖαν βᾶδισιν, ἐλαύνω· Διγεν. Ἄκρ.333 τὸν μαβρον ἐπιλάλησε, στὸν Ἄμηρᾶν ἐπέλεγε, αὐτ.1727 τὸ ἄλογον ἐπιλάλησεν στὴν κόρην πηλαίξει, -πιλάλα τὸ ἄλογο νὰ πάμε γρήγορα 2) ἀμτβ. τρέχω κραυγάζων, τρέχω ὁρομαίως, βαδίζω τραχῶδη, ταχέως, ἐπελαύνω· Πρὸδὸρ.2,496 καὶ ἀποκοτῆσι ὡς ἄγουρος καὶ πιλαλῆσι εἰς ἡμέσην, καὶ σέσησι τὸ κοντήριον του, Χρον.Μορ.6983, Σχολ.1,422W, Ἐρωτόκρ.1,1207 κ' ἂν ἐνι στὰ πόδια γλήγορος, κ' ἂν πιλαλή καὶ τρέχη, αὐτ.4,784, αὐτ.5,1165 τίς πιλαλεῖ σὺ μιά μερὰ, καὶ τίς γὰρ κέ στὴν ἄλληλ, Γρην.Σκ.62,9 μόνάχα τους τὰ κριάρια, | . . με τὰ χίλια τους ποδάρια | πιλαλᾶνε 3) ρηματ.π. πιλάλα, πικάλημα, πιλαλητός, **πιλάριοι** [οἱ] μτγν. ἀκοντισταὶ ἰδ.Λυδ.Ρωμ.1,46, **πιλάριος** [τό] μτγν. κ. μαν. εἶδος ἀλοφίης τῶν ὀφθαλμῶν, κολλύριον· Ἄετ.7,103, Ἄετ.Τρολλ.2, Παῦλ.Αλυ.7,16² 2) εἶδος ἐμπλάστρου· Ὀρειβ. ἀπ.90 3) πικρός πῖλος· Λεωνίδ. Ἰατρ.π. Ἀετ.6,1, **πιλάστρι** [τό] [ιταλ.] δημ. τετραγωνικός κίων εἰς ἂν ἀπολῆσι τοῖχός τις, ἢ προσηρμομένος ἐπὶ τοίχου, παραστάς, **πιλάτεια** [τό] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πιλατεύω βλλ. **πιλατεύω** [πιλότος] δημ. ὑποβάλλω εἰς βασιανιστήρια, εἰς μαρτύρια, βασιανίζω, τυραννῶ τινα, **πιλάτος** [ός] ἰεὺς τοῦ κυρ. ὀνόμ. Πλάτος δημ. ὁ χαλεπὸς ὁ σκληρὸς ὁ τυραννικός, **πιλάφι** [τό] [τουρκ.] δημ. ἔδωσάνα ἐκ βεβρασμένης ὀρούρης καὶ βουτύρου ἢ ἐλαίου ἀνευ ζωμοῦ κ. μετὰ ἢ ἀνευ κρέατος, **πίλαος** [ός] [λατ.] μτγν. ὁ ἐρεοῦς πῖλος, τὸν ὅποιον ἔδεισαν οἱ Ρωμαῖοι εἰς τοὺς δοῦλους ἐπὶ τῆ ἀπελευθερώσει αὐτῶν· Πολυδ.30,16,3 πῖλεον ἔχων καὶ τήβεννον καὶ καλκίτους . . καὶ καθόλου τοιαῦτη διασκευῆ κεχηρημένοι οἷαν ἔχουσι οἱ προσφάτως ἡλευθερωμένοι παρὰ Ῥωμαίους, Διοδ.Σ ἀπ.625,51, **πίλημα**-ατος [τό] [πιλῶ] III κ. νεώτ. εἶδος χονδρῶ ὑφάσματος ἐκ συμπεπαισμένων ἐρίων ἢ τριχῶν διαφορῶν ζῶων, ὁ κτετός· Διοσκ.1,58 καὶ πρὸς τὰ νευρότρωτα ἐν πηλήμασι ἀραιῶς βροχόμενον καὶ ἐπιθῆμενον, Γαλ.12,504 τῶ δὲ . . κώλω περιελπιττόμενον πηλήματος ἐλαίου θερμῶ βεβρεγμένου ἢ γεν. πᾶν τὸ διὰ συμπίεσως συγκεκολλημένον· Δουρ.147 πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστότης πορφυρας, Ποσειδών.9[α]J σὺν ἀνδρομάκεισι Ἀπηνισκῶν πηλήμασι χρυσοῖς πηλήθη [πληθη χρυσομαλλίων πεπιλημένων ταινιῶν] ἢ εἰδ. νεώτ. κωνικοῦ σχήματος τεμάχιον ὑφάσματος ἐκ συμπεπαισμένων ἐρίων ἢ τριχῶν διαφορῶν ζῶων, διὰ τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ὀποιοῦ κατασκευάζονται οἱ πῖλοι, πρβλ. καστόρι 5) 2) τὸ ἐκ πηλήματος κατασκευασμένον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ὁ πῖλος· Καλλ.ἀπ.124, αὐτ.125² 3) τὸ στενωπὸς ἢ ἰαχυρῶς συμπεπαισμένον, ἢ συμπύκνωσις, τὸ συμπύκνωμα· Ἀριστλ.Κόσ.394b,2 νιφετῶ βρῖθος ἐκ πηλήματος λαθόντος, Φιλ.1,143 πηλήμα φλογός ἰεπί του ζῆρους τὸν ὀγγέλω, αὐτ.284 πηλήμα αἰθέριον ἰεπί του ἡλιου, αὐτ.624 πηλήμα αἰθέρος ἰεπί τῆς σελήνης, Ἰώσ.Αἰ 8,4,2 πηλήμα νιφέλης, Ἰουστ.172C ὁ πῖλος πηλήμα αἰθεροειδὲς τὸ οὐρα, Ἀχιλλ. Ἀρ.Φαιν.147,16 πηλήμα τὸ ἀέρος.

πιλήσει βαρβαρισμός αντί φιλήσει εν Άριστφ. Θεσμ.1190 οὐκί πιλήσει πρώτᾳ μετ.

πιλήσει-εως [ή] [πλῶ III] κ. μον. κ. νεώτ. ἡ συμπίεσις ἔριων ἢ τριχῶν πρὸς κατασκευὴν πιλήματος, ἡ διὰ συμπίεσεως κατασκευὴ πιλήματος ἐξ ἔριων ἢ τριχῶν διαφόρων ζώων, τὰ περιημένα ἔρια: Πλάτ.Νόμ.849C ὁπῶων... χρημάτων γεωργίῳ μὲν πράσις, σίον δερμάτων ἢ καὶ πάσης ἐσθότης ἢ πλοκῆς ἢ πιλήσεως, Πολυδ.7,171'

2) γεν. ἡ διὰ συμπίεσεως συμπίεσις, συμπίεσις, σύμμηξις, στερεοποίησις, ἰδ. ἡ ἐκ τοῦ φύχους συστολή: Πλάτ.Τιμ.76C σκληρότερον δὲ καὶ πυκνότερον τῆ πιλήσει τῆς φύξεως, αὐτ.58B ἡ δὲ τῆς πιλήσεως ξυνοδος τὰ μικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ, Θεόδωρ.ΦΑἰτ.5,83 ἀ ὠραῖοι χυμῶνες ἰσχύον ἐμποιοῦσι καὶ τῆ πιλήσει καὶ πυκνωσει καὶ εὐδαστίαν ἰδ.γρ. πιλώσει· ἀντίθ. ἐξάπλωσις: Φιλ.1,335 πυκνωσεῖτε καὶ πιλήσει καὶ τοῦναντίον μονότητι καὶ ἐξάπλωσει· ἢ ὅμ ἐπὶ τῆς συμπυκνώσεως τῶ ἀέρος: Ἐπικ.Ἐπιστ.2,44U πιλήσεις ἀέρος, Φιλ.Μηχ.8ελοπ.77,22'

3) ἡ ὑπερβολικὴ φέρτωσις τῶν ζώων: Ἄνω.π.Σουῖδ. τῶν ἀχθοφόρων ζώων δια τὰς πιλήσεις οὐ σενόντων τὰ πρὸς ἐδῶδην παραγίνε. **πιλήσει** (ἰδ) [πλῶ III] μτγν. ὁ κατασκευάζων πιλήματα βλλ.: Πολυδ.7,171.

πιλητικός-ή-όν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πιλήσιν βλλ.ι), ὁ τῆς πιλήσεως· ἢ τὸ θηλ. πιλητικὴ [τέχνη], ἡ τέχνη τοῦ πιλητοῦ, ἔηλ. τοῦ ζαίνε, καθάριεν καὶ συγκαλλῶν διὰ πίεσεως βεβρεγμένα ἔρια ἢ τρίχας διαφόρων ζώων μετ' ἀναμείξεως καὶ ἄλλων τινῶν ὕλων πρὸς κατασκευὴν πιλημάτων: Πλάτ.Πολιτ.280C τὴν τ' αὐ πιλητικὴν ἀφωρισάμεθα καὶ τὴν τῆ τρήσει καὶ ῥαγῆς χρωμένην ἀνύθεισι· **2)** ἐπὶ τοῦ φύχους, ὁ συστατικός: Ἄριστλ.Πρ.909b,18 τὸ δὲ φύχος πιλητικός ἐστὶ, Γαλ.11,711' ἢ τὸ πιλητικὸν εἰκ. ἀντὶ τὸ πλατικὸν βλλ.: Ἰνπ.Καρδ.8.

πιλητός-ή-όν [πλῶ III] κ. μον. ὁ ἐκ πιλημάτων πεποιημένος, ὁ ἐξααμένος καὶ αὐγκεκολλημένος διὰ συμπίεσεως: Πλάτ.Τιμ.74B πιλητὰ κτάρτα, Ἄγαθρ.20 στολα πιλητὰ, Διόδ.Σ 17,115, Γολ.Χρ.Μορ.6,4 τοῖς πιλητοῖς... ὁμοίωτον σκέπασμα, Ἄνω.π. Σουῖδ. ἐν λ. πίλιος θώρακος πιλητούς· **2)** ὁ συμπίεστος: Ἄριστλ.Μετ.385a,17 πιλητὰ ὅσα τῶν πιεστώων μόνιμον ἔχει τὴν πίεσιν.

πιλίδιον [τό] ὕποκορ. τοῦ πίλος, μικρὸς πίλος ἐξ ἔριων, τριχῶν κττ. ἄνευ περιφερικοῦ χεῖλους καὶ ἀπολήγων εἰς ὄξύ: Ἄριστφ.Ἀχ.439 τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον ἰσχόλ. «καμελαούκιον», Ἄντιφάν.33,4, Πλάτ.Πολ.406D πιλιδία τε περὶ τὴν κεφαλὴν περὶθιθεῖς Δημ.421 πιλίδιον λαθῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν.

πιλίτιος π-ον [πιλίος] ὁ ἐκ πιλήματος κατασκευασμένος: Πολυδ.7,171, Ἐπιγρ.πίλινα ὑποδήματα.

πίλιον [τό] ὕποκορ. τοῦ πίλος βλλ.2) : Ἄριστλ.ἀπ.135, Πολύβ.35,6,4 ὠσπερ τὸν Ὀδυσσεά, βούλεσθαι πᾶν εἰς τὸ τὸν Κίρκωπος σπήλαιον εἰσελθεῖν, τὸ πιλῖον ἐκεῖ καὶ τὴν ζώνην ἐπιπλησμένον, Πικυτ.Φλαμ.13 ἔγρεσθαί τε τὰς κεφαλὰς καὶ πιλῖα φορεῖν, Πλάτ. **2)** ὄνομασία ἐπιδέσμου τινός: Σωφ.Ἐπιδ.2.

πιλιτικός-οὔσι-ές [η, λείπω] μτγν. ἐκεῖνος ἐξ οὗ λείπει τὸ στοιχεῖον η, ὁ ἑλλήπις τοῦ γράμματος η: Θεόδωρ.Συρ.4 οὐ πιλιτικός αἶθε πάρος φέρνα τέρμα σάκου [πιθ. πειλίης· πρβλ.Κόντ.Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἄθηνᾶς 10,530].

πιλίσκος [τό] μτγν. ὕποκορ. τοῦ πίλος βλλ.: Διοσ.34 ἄνθη λευκὰ ἔχουσα ἀλοεὶ πιλίσκους.

πιλλάτος [τό] [πιθ. πιλεάτος, λατ.] μτγν. ὁ πιλοφόρος, ὁ φορῶν ἔρεσιν πίλων ἴσπερ ἦτο σημεῖον ἐλευθερίας, ὁθ. ὁ ἀπελεύθερος: Ἄρρ.Ἐπικτ.4,7,37.

πιλναμαι παθ. τοῦ πιλῶ βλλ.

πιλνόν Ἦσ. «φαιόν. Κύπριοι» πρβλ.πελιός, πελιόνος. **πιλνῶ**-ω Ἰπέλας, πρβλ. peilo ἰπέλας, φέρω πλῆσιν: Ἦσιόδ.Ἐργ.510 θῦρε ὕφικῶσες... πιλνῶ χθονί... ἐμπήτων Ἰβορέας) ἱτὰς κάμυε νὰ ἐγγίζου τὴν γῆν, τὰς ἐξαπλῶνει κατὰ γῆς· ἢ τὸ παθ. πιλναται ἰάνευ ἔνεργ. τ. πλῆνῃμ) προσεγγίζω, πλησιάζω· Ἦσ. «πιλνωσθαι, ἐγγίζεω, πλησιάζειν, προσάγειν» μτ. ὁστ.· Ἰλ.Ψ 368 ἄρματα... χθονί πλνاتا (ἠγγίζω, ἐσφόροτο εἰς τὴν γῆν), αὐτ.Τ.93 οὐ γὰρ ἐπ' οὐδεὶ πιλνεται ἰδὲν ἐγγίζει τὸ ἔδαφος· κτ. σχόλ. «οὐ γὰρ προσπελάζει τῆ γῆ», Συμμ.7, Ἄπολλ.Ρ 4,952' ὅμ. κ. ἀπολ. μτ. δύο ὑποκειμένον: Ἦσιόδ.Θ 703 Γατα καὶ Οὐρανός... ὑπερθεν πιλνασθ' (βερναρδ.Γργ. «κυρ. ἡ Γ. καὶ ὁ Οὐρ. ἀπ' ἐπάνω ἐπλησάζον, ἐπὶ ἐγγιζούσης θυέλλης») **2)** τὸ ἔνεργ. ἀμτβ. προσεγγίζω, πλησιάζω, ἔρχομαι πλῆσιν· Ἦσ. «πίλινα, προσήγγιζε»· Ὑμν.Ἄημ.115 δόμοιο πιλνῶς ἠλησάζεις πρὸς τὴν οἰκίαν, πιθ.γρ. ἀντὶ πλῆνασαι.

πιλοσιδής-οὔσι-ές μτγν. ὁ δμοῖος πρὸς πίλον ἢ πιλήμα: Κλεαυθ.113 πιλοσιδῆ δὲ τὸ σχήματι [μῶδ. πηλοσιδῆ], Ἠλιόδ.Χειρ.48,50, { πιλοσιδής}: ἐπίορρ. -δῶς: Σωφ.1,14.

πιλοκαρπίδιον [ή] νεώτ.χημ. ἀλκαλοειδὲς συνθετοῦν τὴν πιλοκαρπίνην εἰς τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ πιλόκαρπος ὁ πετρόφυλλος.

πιλοκαρπῆν [ή] νεώτ.χημ. ἀλκαλοειδὲς περιεχόμενον εἰς τὰ φύλλα ταῦ φυτοῦ πιλόκαρπος ὁ πετρόφυλλος.

πιλόκαρπος [τό] νεώτ. βαταν. γένος θαμνωδῶν ρυτοειδῶν φυτῶν.

πιλόκρας-ατος [τό] νεώτ. παλαιοζ. γένος ἐνδοκρατιδῶν ναυτιλοειδῶν τετραβραχίων κεφαλοπόδων μολακίων ἀπαντώντων μόνον ἐν ἀπολιθώσει.

πιλοποιεῖον [τό] νεώτ. ἐργοστάσιον ἢ κατὰστημα κατασκευῆς πίλων, πρβλ. καπελλάδικο.

πιλοποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ κατὰλληλος εἰς τὴν πιλοποιίαν βλλ.: Γαλ.13,361' ἢ ἰδ. τὸ θηλ. πιλοποιητικὴ ὡς οὐλᾶ ἢ τέχνη τοῦ πιλοποιεῖν: Πολυδ.7,171.

πιλοποιία [ή] μτγν. κ. νεώτ. τὸ ἔργον τοῦ πιλοποιεῖν, ἡ κατασκευὴ πίλων ἢ πιλημάτων, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν πίλους: Πολυδ.7,171' ἢ νεώτ ἡ βιομηχανία κατασκευῆς πίλων: αὐτ.πρόσοι τῆς ἑλληνικῆς πιλοποιίας.

πιλοποιικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πιλοποιίαν, ὁ ἀρμόδιος, ὁ κατὰλληλος εἰς τὴν κατασκευὴν πίλων, ἀ. πιλοποιητικός: Γαλ.13,938 ἠηλοποικὸν [sic] ὄδωρ.

πιλοποιός [τό] μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποιῶν, κατασκευάζων πίλους ἢ πιλήματα, ὁ καπελλάς: Πολυδ.1,149, αὐτ.7,171.

πιλοπωλέτης [τό] νεώτ. κατὰστημα πωλήσεως πίλων· πρβλ. πιλοποιεῖον, καπελλάδικο.

πιλοπώλης [τό] νεώτ. ὁ πωλητὴς πίλων, ὁ ἐμπορος πίλων· πρβλ. καπελλάς.

πίλος [τό] κ. μον. κ. νεώτ. κεκαθαρμένα ἔρια ἢ τρίχες κατεργασμένα διὰ συμπίεσεως εἰς πυκνὸν πιλήμα, συμπεπιλημένον ἔριον ἐν χρ. πρὸς ἐσωτερικὴν ὑπένδυσιν περικεφαλαίων, ἐσωτερικὴν κάλυψιν πεδίων κττ., κατέας: Ἰλ.Κ 265 μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρειν, Ἦσιόδ.Ἐργ.542 πέδιλα... πῖλοις ἐντοσθε πεκκάσας [Τζέτζ. «πίλοις κυρίως τοῖς ἐξ ἔριων συμπεπιλημένοις καὶ συμπληθῆσθαι καὶ συσφιγθεῖσιν ὑφάσμασιν»], Πλάτ.Συμμ.220B ἐνεπιλημένον ταῦς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδια, αὐτ.Νόμ.942B, Λουκ.Ρητ.Διδ.15 ἡ ἐμδὰς Σικυωνία πῖλοις τοῖς λευκοῖς ἐνίπρπουσα· πρβλ. κραταπίλος· **2)** κ. νεώτ. πᾶν τὸ ἐκ πιλήματος κατασκευασμένον, ἰδ. τὸ ἐκ πιλήματος κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, εἶδος σκούφου, ακούφια· ΕΜ 672,1 ἐπί-

λος τὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι ἐπιτήθειον, ὃ ἡμεῖς πιλωτὸν φεραμεν: Ἡσίοδ. Ἐργ. 546 κεφαλήφι δ' ὑπερῶν πύλων ἔχειν ἀσκητῶν, Ἡρ.3,12 πιλωσ τιάρας φορέοντες ἰφοροῦντες τιάρας ἀντί πύλων, αὐτ.7,62 ἀντί δὲ τῶν πύλων μιτρηφόροι πᾶσαν, αὐτ.61, αὐτ.92, Ἄριστ.ΖΓ 785α, 27 τὸ τὰ σκεπαζόμενα τρίχας πύλοισ ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θάπτων, Φίλιππ.Θεσσ.ΑΠ 6,90 πύλων ἀμφιερῆνον ὑδάσιν τεγῆ, Ἐπιγρ. πύλοι τοῖς δημοσίοις, αὐτ. Πίλος λευκός. || κ. νεώτ. κτ. ἐπέκτ. παντὸς εἴδους κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, καπέλλο: Ἄριστφ.Λυσ.562 ἐς τὸν χαλκοῦν. . πύλων ἰαλκοῦν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κρόνος, περιεφοράσι, Πολυδ.Αιν.4,14 πύλος Ἀρκαδικός, Πολυδ. 1,149 πύλος Λακωνικός, αὐτ.10,162 πύλος Μακεδονικός καυσία βλλ.. || ὄμ. ὁ πιλωσ, ἡ μίτρα τῶν Ρωμαίων ἱερέων (flamines): Διον.ἈΑ.Ρωμ.2,64. 3) ὑπόδηματα, πέδιλα ἐκ πιλημάτων: Κροτίτ.100 λευκοῦσ ὑπό πασῖν ἔχων πύλοσ. 4) εἶδος ὑφάσματος κατασκευασμένου διὰ συμπίεσεως ἐξ ἐρίων, ἐν χρ. ἀντὶ ταπητῶν, στρωμάτων, ακηνῶν κττ.: Ἡρ.4,23 ὑπὸ δένδρεω δὲ ἔκαστας κατόκηται, τὸν μὲν χειμῶνα, ἐπειὶ τὸ δένδρον περικαλύφῃ πύλω στεγνῶ λευκῶ, τὸ δὲ θέρος ἀνευ πύλω, αὐτ.73, αὐτ.75, ἴππ. Ἀερ.18 ἀμαζαί. . πιλωσ περιπεφραγμένοι, Ἔεν.ΚΠ 5,5,7 τὰν Μηδικῶν πύλων ὑποβαλεῖν ἐκέλευσεν αὐτῶν καὶ καθισα. . εἰπεν, Αἰν.Τακτ.33,3. || ὄμ. ὡς κάλυμμα ἴππου: Πλούτ. Ἀρτέ. || τὸν δ' ἐφίππειον πύλων. λαμβάνει. 5) θώραξ ἐκ πιλημάτων, κετόσ, πύλωνος θώραξ: Θεουκ.4,34 οὔτε γὰρ οἱ πύλοι ἔστανε τὸ τοξέματα. 6) ὁ μύκησ πολυπόροσ ὁ πυροφόροσ προσβάλλων κυρίασ τὴν ἀμυγδαλήν, τὴν μορέαν καὶ τὰ ἐσπεριδοειδῆ, ἐκ τῆς ἐξανθήσεωσ τοῦ ὁποῖου παρασκευάζεται ἡ ὕσακ: Θεόδωρ.ΦΙ 3,7,4 φύει δὲ καὶ τὸν ὕπ' ἐνίων καλοῦμενον πύλων, τοῦτο δ' ἔστι σφαιρίων ἐριώδεσ. . ὅ χρώανται πρὸς τοὺς λύχνουσ: || βλοστόσ τοῦ ψευδοκυάμου: αὐτ.4,8,7 συντρίφαντι δ' ἑκαστον τῶν κυάμων φανερόν ἔστι τὸ μικρόν συνεστραμμένον, ἔξ οὗ γίνεται ἡ πύλοσ [sic]. 7) σφαιρα: Ἀνάκρ.Εὔστ.1554 σφαιρίζουσα πύλω, ὠλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν. 8) ἀντὶ τοῦ λατ. pilus, ὄηλ. ὁ λόχοσ τῶν τριαρίων, ὡσ ἐν τῷ prius pilus: Σουῖδ. «ἐστί δὲ πύλοσ καὶ τάγμα, πρώτοσ πύλοσ καλοῦμενοσ»: πρὸβλ. πριμοπιλάριοσ.

πιλόσ Ἡσ. «κοχλίος».

πιλωτάρω δημ. εἶμαι πλοηγός, πλοηγῶ βλλ. **πιλωτιέρα** (ἡ) δημ. τὸ διεθνὲσ σημεῖον S τοῦ ναυτικοῦ κῶδικου σημάτων σημαίνον «αἰτούμαι πλοηγόν». 2) συνεκδ. ἡ πλοηγίς βλλ.. ὡσ φέρουσα τὸ διεθν. σημεῖον S (τὴν πιλωτιέρα πρὸσ ἀναγνώρισιν ὑπὸ τῶν καταπλεόντων πλοίων, ἀ.πιλωτινα.

πιλωτινα (ἡ) ἱταλ. δημ. τὸ πλωιάριον τοῦ πιλότου, ἡ πλοηγίς.

πιλότοσ (ὁ) ἱταλ. | νεώτ. κ. δημ. ὁ πλοηγός βλλ.. || κτ. ἐπέκτ. πιλότοσ ἀεροπλάνου ἰσοθηγός ἀεροπλάνου, ἀεροπλοῖου). 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἀκανθοπτερυγίων σκαμνιδῶν ἰχθύων.

πιλοφορικὸσ-ἡ-όν μτγν. ὁ εἰδισμένος εἰς τὸ πιλοφορεῖν, ὃ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ φέρῃ, νὰ φορῆ πύλων: Λουκ.Σκυθ.1 οὗ τοῦ βασιλείου γένουσ ἂν οὐδέ τῶν πιλοφορικῶν.

πιλοφόροσ-ον μτγν. κ. μσν. ὁ φέρων, ὁ φορῶν πύλων βλλ.21: Κριαν.ΑΠ 9,430 πιλοφόροι Ἀρμένιοι. || ὄμ. ἐπὶ τῶν Δακῶν εὐγενῶν: Δίων Κ 68,9 ἐπέπομφε πρέσβεισ. . ἀλλὰ τῶν πιλοφόρων τοὺσ ἀρίστουσ, Πέτρ.Πατρικ.1.Ιτ.123,3 Δεκτέβαλασ πρὸσ Τρασανῶν πρέσβεισ ἐπέμφε πιλοφόρουσ: οὗτοι γὰρ εἶαι παρ' αὐτοῖσ οἱ τιμιώτεροι.

πιλωφορῶ-ῶ μτγν. κ. νεώτ. ἀμτθ. φέρω, φορῶ πύλων ἢ μίτρον, ὡσ οἱ Ρωμαῖοι λειρεῖσ flames, οἱ

φοροῦντεσ τὸν κορυφαῖον πύλων [αρεχ] : Ἄππ.Ἐμφ. Πολ.1,65. || νεώτ. γεν. φέρω, φορῶ πύλων: ἐπεδλήθη διὰ νόμου τὸ πιλοφορεῖν.

πύλω-ῶ (ἡ) ἱταλ. κ. μσν. μεταβάλλω ἔρια εἰς πύλημα συμπίεζων αὐτά, κατασκευάζω πύλημα βλλ.1), διὰ τῆς συμπίεσεωσ κεκαθαρμένων ἐρίων ΕΜ 672,12 «πρὸσ τὸ πιλόσ πιλω, καὶ ἔστι πρώτησ συζυγία» ὁ μέλλων πύλησω, καὶ αὐ πύλωσω, ὡσ ἐν τῇ συνήθειᾳ φόμεν, τὸ παθ. : Θεοδωρ.ΑΠ 6, 282 σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐζάντουσ τριχῶσ ἀνασῶ. . ἐκρέμασεν πέτασον [κατασκευασθέντα διὰ πιλήσεωσ]. 2) γεν. συμπίεζω, συνθλίβω, συμπύκνω : Ἄριστφ.Λυσ.577 τοὺσ γε συσισταμένουσ τοῦτοῦσ καὶ τοὺσ πιλοῦντασ ἑαυτοῦσ [σχολ.τοῦσ θλιβοντασ εἰς τὴν πολιτείαν ἑαυτοῦσ], Διον. ἈΑ.Ρωμ. 9,58 ἠκολούθησαν οἱ πολέμοιοι πιλήσωντασ. . τοὺσ λόχοῦσ κ. παθ. : Ἀριστ.Μετ.366b,13 διὰ τὸ πολὺ εἰς ὄλιγον πιληθῆναι τόπον, Ἀντίφιλλ.ΑΠλ.4,333 μᾶζα ὕδατι πιληθεῖσα ἰψώμῃ ζυρωμένο με νερό. ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἀέροσ : Ἡρών.Πνευμ.1 Προοίμ. ὄμ. ἐπὶ τῆς σελήνησ: Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.2,25,4 σελήνην νεφὸσ εἶναι πεπλημένον. || καθιστῶ τι στερεόν, σταθερόν, ἰσχυρόν: Γαλ.ἡ.758 πιλεῖν καὶ πυκνῶν τὴν σάρκα, αὐτ.394 πιλεῖν τὸ σῶμα, αὐτ. 6,417 τρίψῃ σκληρᾶ πιλοῦντασ τὸ δέρμα κ.παθ.: Ἀπολλ.Ρ 4,678 χθῶν. . οὕτω πιληθεῖσα. ὄμ. ἐπὶ προσ.Φιλ.2,449 παγκρατιστήσ ὑπὸ τῆσ πυκνότητοσ σαρκῶν πεπλημένον, ἴωσ ΠΙ 6,1,6 ἰσχνῶσ, ἀλλὰ πεπλημένον τὴν σάρκα, Σχόλ.Διον.Θρ.43 τοῖσ χεῖλοισ πιλομένοισ [μὲ συφωρῶμενα τὰ χεῖλη]. 2) μτφ. τὸ παθ πιέζομαι, καταπιέζομαι, καταθλιβομαι: Ἠγησιπ.Διον. Ἀλ.Συνθ.18 πιλοόμενασ κακοῖσ, Ἄγαθ.5,3 τῷ θανάτῳ πεπλημένον. 3) πιλεῖν πούλυτον κτυπῶ τὸν πολυπόδα ἐπὶ πλάκοσ, ὅπωσ καταστῆ τρωφερόσ καὶ καταάλληλοσ πρὸσ βρώσιν, κοπανίζω, γουλιζῶ τὸ ὀκαπόδι: Ἄριστφ. ἀπ.191 πούλυτον πιλοόμενου, Εὐβουλ.150,7 πιλεῖν. . πλεκτάνωσ, Ἄριστ.ΖΙ 622α,ἰδ. πιλοόμενου γὰρ ἀφίσην ἀεί τι καὶ τέλος ἀφανίζεται ἰὸ πολύποδοσ, παροιμ.π.Ζηνὸδ.3,24 δις ἐπτά πληγῶσ πούλυπονοσ πιλοόμενου ἱέρμ.αὐτ. «ἐπὶ τῶν κολάσεωσ ἀξίονοσ». 4) ρηματ.π. πύλημα, πύλησι, πύληται.

πύλω-ῶω (2) ἱταλ. δ.τ. τοῦ πιλῶ-ῶ βλλ., ἰδ. ἐπὶ τῆς ἐνεργείασ τοῦ ψύχοσ, συστέλλω, ἀντίθ. μανῶ: Θεοδωρ.ΦΑΙτ.3,23,5 ὁ. . χεῖμων πύλωσασ. . τὰς ῥίζασ, αὐτ.5,4,2 οὐ δύναται συμμικνῶσαι καὶ πιλῶσαι κ. παθ. : αὐτ.1,12,3 πιλοόμενουσ ὑπὸ χεῖμῶνοσ σίτοσ. || ὄμ. τὸ παθ. συμμικνούμαι: Πλούτ. Ἀρεσκ.Φιλ.4,1,4 νέφῃ μὲν ἔκ τῶν ἀτμῶν πιλοῦσθαι. 2) ρηματ.π. πιλώσις, πιλωτόσ.

πιλωθῆσ-ουσ-εσ μτγν. ὁ ὄμοιοσ πρὸσ πύλων βλλ.ἡ, πρὸσ πύλημα, γεν. ὁ ἀσυμπερισσέμενοσ: Πτολ. Κριτ.25B τὰ πιλωθέστερα. . τοῖσ ἐμμεριστοτέροισ καὶ εἰκτικωτέροισ.

πιλῶν-ῶνοσ ἰδὶ δ.γρ. ἀντὶ πύλων βλλ.: Πάπ. περὶ τοῦ πιλῶνοσ καὶ τοῦ βλιλνοσ.

πιλωσ-εωσ (ἡ) ἱταλ. (2) δ.γρ. ἀντὶ πύλησι βλλ.21: Θεοδωρ.ΦΑΙτ.5,8,3 οἱ δ' ὄρωται χεῖμωνεσ ἰσχνῶν ἐμποιοῦσαι τῇ πιλώσει ἰδ.γρ. ἀντὶ πύλησι.

πιλωταρίοσ ἰδὶ μτγν. ὁ πιλοποιόσ βλλ.: Ἀετ.12,49.

πιλωτοποῖοσ ἰδὶ γλωσσ. ὁ πιλοποιόσ.

πιλωτόσ-ἡ-όν ἰταλ. μτγν. ὁ ἐκ πύληματοσ, ὁ πιλωτόσ, ὁ πύλων: Στρόδ.7,3,17 τῶν δὲ νομάδων οἱ σκηνὰ πιλωται πεπήγασιν ἐπὶ ταῖσ ἀμάξασ (ἐπὶ τῶν Σκυθῶν), αὐτ.15,3,15 τιάρασ περιεκείμενοι πιλωταῖσ, Πολυδ.6,10 πτερῶτα καὶ πιλωτὰ προσκεφάλασ ἠνομαζοῦσι. || τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. πιλωτὰ οἱ πύλοιοι τῶν Ρωμαίων ἱερέων (flamines): Διον.ἈΑ.Ρωμ.2,64 φλάμιων, οὗσ ἐπὶ τῆσ φορησεωσ τῶν πιλωτῶν καὶ σταμμάτων. . οὕτω προσαγορεύομαι. || ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. πιλωτόν ΕΜ 672,1 ἐν ἡ. πύλοσ κτὸ ἐξ ἐρίων εἰργασμένον

πρός τὸ κοιμάσθαι ἐπιτήδειον, ὁ πιλωτὸν φαινεῖ ἡμέρι· 2) ὁ συμπεισιμένος, ὁ συμπενυπωμένος [λατ. densasi : Σέρβ. Dan ad Verg. A 12, 12].

πιμελαλία (ή) νεώτ. [ατρ. ἀντί λιπαλῆα βλ. λ.

πιμελίη (ή) [πῶν, πιαρ] κ. νεώτ. μαλακὸν λίπος, πάχος, ζύγι, λαροῖ : Ἡρ. 240 σπλάγγνα δὲ αὐτοῦ λείπουσιν ἐν τῷ σώματι καὶ τὴν πιμελήν, αὐτ. 47 τοῦ κτήνεος τῆ πιμελή τῆ περὶ τὴν νεφλὸν γινόμενῃ, ἴνπ. Ἀέρ. 19 διὰ πιμελήν τε καὶ φιλὴν τὴν σάρκα, Σοφ. Ἀντ. 1011 καὶ καταρρυεῖς μηροὶ καλυπτήεξ ἐξέκειντο πιμελής, Ἀλεξ. 83. || κ. ἐν διαστολῇ πρὸς τὸ στέαρ : Ἀριστ. Ζ1 520α, 8 πιμελή δὲ καὶ στέαρ διαφέρουσιν ἀλλήλων· τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πᾶντη, καὶ πηγνυται φυχόμενον· ἡ δὲ πιμελή χυτὸν καὶ δηκτικόν, αὐτ. ΖΜ 651α, 20 πιμελή καὶ στέαρ διαφέρουσιν μὲν κατὰ τὴν τὰ αἵματα διαφορὰν, Ἀθὴν. 7, 294Ε οὐτε δὲ στέαρ οὐτε πιμελήν ἔχειν ταύς ἰχθύς τούτους διὰ τὸ χονδρῶδες εἶναι· 2) τὸ πάχος, τὸ ἄνθος, ἡ κορυφὴ τοῦ γαλακτος, ἀνθόγαλα, ἀφρογάλα, κρέμα, καίμακι : Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 31 τῆς ἐπιπολαζούσης ἰγλάκτι πιμελής· 3) νεώτ. βοταν. γένος θυμειαιοειδῶν κοσμητικῶν φυτῶν.

πιμελής-ους-ές [πγν. κ. νεώτ., συγκρ. πιμελέστερος, ὑπερθετ. πιμελέατος, ὁ παχύς, ὁ λιποβριθής, ὁ λιπώδης, ὁ εὐτραφής : Βάθρ. 100, 1, ἴωσ. Α1 6, 7, 4 πιμελή Ἰερεῖα, Πλούτ. Ἀλέξ. 57, Λοκ. Τιμ. 15 ὄνως αὐτοῖς παχύτερας γενόμεν καὶ πιμελής, αὐτ. Συμπ. 43 ἡ δὲ ὄνως ἡ τοῦ Ἑρμῶνος πιμελέστερα, Ἀκωλ. ΠΔ Κριτ. 3, 17.

πιμελιάζει [οἶ] νεώτ. ζωολ. οἰκόγ. κολοεπτέρων νυκτοβίων ἐντόμων, οὗ γένος ἡ πιμελία.

πιμελίθος [οἶ] νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτὸν ἐνυδρὸν πυριτικὸν ἄλας τοῦ νικελίου περιέχον καὶ μικρὰ ποσότητα τριοξειδίου τοῦ ἀργιλίου.

πιμελικόν ὄξυ (τό) νεώτ. χημ. κεκορεσμένον δι-καρβονικὸν ὄξυ τῆς λιπαρᾶς σειράς.

πιμελοσαρκοφάγος [οἶ] μγν. σαρκοφάγος ἐκ πιμελής : Κερμ. 7, 5.

πιμελω-ὠν [πιμελής] μγν. καθιστῶ τι πιμελές, ποιῶ τι παχύ, τὸ παθ. : Ἀκωλ. ΠΔ Βοα. 1, 2, 31.

πιμελώδης-ους-ες ὁ δμοιος πρὸς πιμελήν, ὁ πλήρης πιμελής, ὁ παχύς, ὁ λιπώδης : ἴνπ. Ἀρθρ. 41 τὸ πιμελώδες, Ἀριστ. ΖΜ 652α, 7 στεατώδεις οἱ μμελοὶ καὶ πιμελώδεις εἰσιν, Μοσχ. Ἱατρ. Γιουν. Παθ. 58, 21 αἱ πολλὴ πιμελώδεις ἡ παχέται, Πλούτ. Ἀλέξ. 57, Γαλ. 2, 352, 17 ἐν τοῖς πιμελώδεσι.

πιμελώδης-εως [ή] νεώτ. ἡ βθβαμία πάχυνσις.

πιμηντάριος [οἶ] [λατ.] μγν. κ. μων. ὁ ἀρωματοπῶλης, ὁ μυροπώλης, ὁ φαρμακοποιός : Ἀέτ. 15, 29 [εἰκ. ἀντι ποιμενταρίων, δ. γρ. ποιμενικῶν], Ὀλυμπ. Γοργ. 362 J, Φώτ. Νομ. 9, 25.

πιμπληγομαι ἐπ. παθ. τ. τοῦ πιμπλησθαι βλ. λ., πίμπλημι :

πιμπλησθαι [ή] 679 ἐτι μάλλον πιμπληνεται μένεος πιμπληθῶ σπαν. ἰων. τ. τοῦ πίμπλημι βλ. λ. μ. ἐν μτχ. θηλ. πιμπλεῦσαι ἀντί πιμπλοῦσαι : Ἡσιόδ. Θ 880 [δ. γρ. πιμπλάσαι, πιμπλεῖσαι].

πιμπληθῆς-άδος [ή] κ. πιμπληθῆς-ίδος ὡς ἐπίθ. ἡ τῆς ἢ ἐκ τῆς Πιμπλησίας τῆς Πιερίας : Ὀρφ. ἄπ. 342 Πιμπληθῆς κούρη [δ. γρ.]. Ἐπικ. ἐν ΕΜ 588, 4 Πιμπληθῆς ἄκρη, Ἀπολλ. Ρ. 1, 25 σκαπιή Πιμπληθῆς, Λεωνίδ. ΑΠ 5, 205 Μούσαις Πιμπληθῆσι.

πιμπλημι κ. μων. κ. νεώτ. ἴεν χρ. μ. ἐν συνθέσει μτ. τῆς ἐν, κτ. ἀόρ. ἐνέπλησα, παθ. ἀόρ. ἐνεπλήσθην, κ. μτχ. παρακ. ἐνεπλησάμην, ἀολ. γ' ἐν. πίμπλησαι Ἰλλ. ἐν Λυρ. Συμπλ. 25, 31, ἐπ. γ' ἐν. ὑποτ. πιμπλήσῃ [Ἡσιόδ. Ἐργ. 301], προστ. πίμπλη [εἰκ. ἐν Ξεναγόρ. 3], μτχ. πιμπλήσῃ, ἀλλά θηλ. ὄνομαστ. πληθ. πιμπλησάσι [Ἡσιόδ. Θ 880], παρατ. γ' πληθ. ἐπιμπλησασάν [Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10], οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ πληθῶ [ἴδπερ ἐν ἐνεστ. κ. παρατ. ἀμτβ.], μέλλ. πληθῶ [Ἐύρ. ἴνπ. 692], ἀόρ. ἐπλησα [Ἐύρ. Μήδ. 905

κ. ἐπ. πλησα Ἰλλ. Ν 60], παρακ. πέπληκα [Πλάτ. Ἀπολ. 23Ε], μέσ. πληθῶμαι ἸΑρ. 1121], ἀόρ. ἐπλησάμην Ἰλλ. 1, 224], παθ. μέλλ. πληθῶμαι [ΚΔ Λοκ. 1, 50], κ. πεπλήσμαι [Πορφ. Ἀποχ. 1, 16], ἀόρ. ἐπλήσθην, Ἰλλ. Υ 156], ἐπ. γ' πληθ. πληθῶσαι Ὀδ. Δ 705], παρακ. πέπλησμαι γ' πληθ. παπλησάται [Σίμων. Ἀμ. 31Α] πέπλησται Ἰπν. Φουσ. 8], ὄμ. συνητετρ. πληθῶν [Παρμ. 1, 13], ἀόρ. β' ἐπλήμην, ἐπ. γ' ἐν. πληθῶ Ἰλλ. Ρ 499], γ' πληθ. πλῆτων Ὀδ. Θ 57], ὄμ. ἐνεπλήτω ἸΑρ. 1, 491], προστ. ἐμπλησῶ [οὐτ. 603], εὐκτ. ἐμπλήμην ἸΑρ. 1, 491], ἐμπλήτω [οὐτ. Λυσ. 235], μτχ. ἐμπλήμενος [οὐτ. Σφ. 424] ἐν τῷ συνθέτῳ ἐμπλήμην [ἴδπερ εἶνοι συνηθέστερον ἐν χρ. π. νεογράφοις], τὸ δεύτερον μ ἐκπίπτε ἐπονερχόμενον μετὰ τῆς αὐξήσεως πληθῶ, γειμῶ με κᾶτι : Ἰλλ. Ρ 573 τοῖον μιν θύραυς πλῆος φρένας, Ὀδ. Ε 93 τράπεζαν ἀβύροσις πλῆσασα, αὐτ. Ρ 41], Ἡρ. 1, 194 καλάμης πλῆσαντες . . τὸ πλοῖον, Αἰσχ. Ἀγ. 1398 κρατήρ . . κακῶν . . πλῆσας, Σοφ. Πλ. 906 πίμπλημι . . ὄμμα δακρύων, Ἐύρ. Ὀρ. 368 δακρύων δ' ἐπλησεν ἐμέ, Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10 διεβήρας . . ἐπιμπλήμενος χόρτου ὄμ. κ. μτ. δοτ. πράγμ. πληθῶ διὰ τινος : Ἰλλ. Π 374 οἱ δὲ ἰαχῆ τε φάδω τε πᾶσαις πλῆσάν ὄδοις, Ἐύρ. Ὀρ. 1363 δακρύουσι . . Ἑλλάδ' ἄπασαν ἐπλησε' || μτ. αἰτ. πληθῶ, γειμῶ : Ἰλλ. Φ 23 ἰχθύες . . φευγόντες πιμπλάσι μυχοῦς λιμένος, Ἡσιόδ. Ἐργ. 411 αὐ γὰρ ἐπιμολοισεργὸς ἀνήρ πίμπλησι καλιήν, Αἰσχ. ἄπ. 57, 4 πιμπλῆσαι μέλος, Πλάτ. Ἐργ. 494 Α τὰ δ' ἄγγελα . . πιμπλᾶναι κ. ἀπολ. : Ξεναγόρ. 3 πίμπλησῶ μὲν ἐμοὶ ἰένν. τὴν κύλικα κ. καθ. μτ. γενικ. : Ἰλλ. Α 104 μένεος . . φρένας . . πιμπλῶν', αὐτ. Υ 156 τῶν . . ἐπλήσθη πᾶδιον, αὐτ. Φ 16 πλῆτο ῥόος . . ἴππων, Ὀδ. Δ 705 ὄσσε δακρύουσι πλῆσθεν, Ἐύρ. Ἡρακλ. 646 αὐτῆς . . ἐπλήσθη στῆγος, ΚΔ Λοκ. 1, 15 Πνεύματος Ἁγίου πλησθήσεται ἐτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, αὐτ. Πράξ. 2, 4 ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, Λοκ. Νιγρ. 16 χώρος . . διψῆς ἀεὶ πιμπλάμενος ὄμ. σπαν. μτ. δοτ. : Αἰσχ. Πέρσ. 134 λέκτρα δ' ἀνδρῶν ὄσφ πιμπλάται δακρύουσι, Θουκ. 7, 75 δάκρυσι πᾶν τὸ στράτευμα πλησθέν, Μακάβ. 1, 54, 17 τοῦτο δὲ ἐποίησαν οἱ ἄνθρωποι ἀγνοῖα πλῆθεντες [ιδιοθρ. πληνηθέντες] || τὸ μέσ. πληθῶ τι δι' ἐμαυτὸν, γειμῶ κατὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου : Ἰλλ. 1, 224 πλῆσάμενος δ' ὄνοιο δέπας, ἰγμίσσας τὸ νοτήρι του με κρασί, Ὀδ. Ε 87 πλῆσάμενοι . . νῆας ἔβαν ἰφορτώσαντες τὴν πεδιάδα μετὰ τὰ ἄρματα σαγ' 2) ὑπερπληθῶ, κορέννυμι, χορτάζω, ἱκανοποιῶ : Ἐύρ. Κύκλ. 146 οὐτας μὲν οὐδ' ἐπὶ τὴν γνάθον πλησιέει μου κ. παθ. : Σοφ. Ἀντ. 121 πρὶν ποθ' . . αἰμάτων γένυσιν πληθῆσαι ἰπρωτοῦ νᾶ χορτάσει, γειμῶ τὸ στόμα τοῦ με αἵματα, αὐτ. Φιλ. 520 ὅταν δὲ πλησθῆς τῆς νόσου ξυνομοῖα [ἴδαν θὰ βαρεθῆς τὴν ἀρώστια, γιὰ τὴν ἔχεις πολλὴ καιρὸν], Πλάτ. Πολ. 442Α τῷ πιμπλάσθαι τῶν περὶ τὸ σῶμα . . ἡδονῶν· 3) πληθῶ θέσει πινά, ἀσκά, μετέρχουμαι ἀξίωμα τι : Αἰσχ. Χο. 361 μόριον λάχος πιμπλάντων χειρῶν πεισιδρότω τε βᾶκρω [γιν. ἰπρ.]. 4) τὸ παθ. ἐπὶ τῶν θηλέων, γινόμεναι ἐγκυος, συλλομῶδῶν ἐν γαστρὶ, ἐγαστρονῶμοι : Ἀριστ. Ζ1 576β, 29 ὅταν δὲ τέκη ἡ ἴππασ, οὐκ εὐθὺς μετὰ τοῦτο πιμπλάται, αὐτ. 578β, 32 ἐπειδὴν δ' ἐμπλησθῶσιν αἰ θήλειαι, ἐκκρίνονται οἱ ἄρρηνες καθ' ἑαυτοῦ.

πιμπρημι κ. νεώτ. [ἐν χρ. μ. ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἐν κτ. μτχ. παρακ. ἐμπερησμένος], προστ. πίμπρη [Ἐύρ. ἴων 527], ἀπαρφ. πιμπράναι [Αἰσχ. Πέρσ. 810],

έμπηράνα (Παλύθ.11,5,6), μτχ. όνομαστ.πληθ. πιμ-
 πράντες (ΙΘουκ.6,94), παρστ. (έν-)έπιμπρησι (ΙΘουκ.
 6,94)· οί λοιποί χρόνοι σχηματίζονται έκ του πρήθω
 βλ.λ., μέλλ. πρήσω (ΑΙσχ.Έπτ.434), έμπήρησά (Ίλ.1
 242), άόρ. έπρησα (Ίλ.Β 415), γ' έν βροχυνθ. έπρησε
 (Ίσίοδ.Θ 856), παρσκ. πέπρηκα (κ. έν συνθέσει
 μτ. τής ύπό, έν, κατά), μέσ. πιμπρησαι (Νίκ. Άλεξ.
 345), άόρ. έπρησάμην (κ. έν συνθέσει μτ. τής έν-)
 (Κόιντ.5,485), παθ. μέλλ. πρησθήσομαι (ΠΔ'Αρ.5,
 27) κ. πεπρήσομαι (κ. δ.γρ. πρησομαι : 'Ηρ.6,9),
 άόρ. έπρήσθη (Ίνπ.Γυν.Φύσ.10), παρσκ. έμ-ι
 πέπρησαι (ΊΗρ.8,144, Πουσ.2,5,5) κ. άττ. πέπρη-
 μαι (κτ. Φώτ. έν λ. σέσωται), προστ. πέπρη-
 σαι (Φερεκρ 80), πρβλ. κ. έμπίπρημ' έν τώ συν-
 θέτω έμπίμπρημ' (όπερ είναι συνθετέρον έν
 χρ. π. πεζογράφους), τ' δευτέρον μ' έκπίπτει,
 έπανερχόμενον μετά τής αύθήσεως, καιώ, κατα-
 καιώ τ' δια τού πυρός, πυρπολό, μτ.γενικ. πυρός:
 'Ίλ.Β 415 πρήσαι δέ πυρός . . θύετρατ' όμ. μτ. δοτ.
 πυρί : Σοφ. Άντ.201 ήθέλησε . . πυρί πρήσαι κατ'
 άκρας' όμ. κ. άνευ τού πυρός ή πυρί : 'Ησίοδ.Θ
 856 άμφι δέ πάσας έπρησε . . κεφαλάς . . πελώ-
 ρου, ΑΙσχ.Έπτ.434 πρήσω πόλιν, αύτ.Πέρος.810
 πιμπράνα νέως, Εύρ. Ανδρ.390 ποτόν δ' έπρησα
 δώμ', αύτ.Ίων 1293 κάπιμπρας γ' Έρεχθέως δό-
 μους' κ. παθ. καιόμαι : Φερεκρ.80 πέπρησα και
 βσα (καιού ήν τού πυρετώει και βσαι), Άριστφ.
 Λυσ.341 άς . . μή ποτ' έγώ πιμπράμενος (δοίμ'
 2) τ' μέσ. πιμπρημαι μτφ. έξεγέρουμαι, έξά-
 πτομαι, έξοργίζουμαι, έμπροθ. ίέπί τιωι : Άπν.Ίταλ.
 άπ.3 πιμπρασθαι έπί 'Ρωμαίοις, Λουκ.Δικ.Φων.8
 ού μετρίλω έπί τούτοις άναγκάτω και πιμπρα-
 μαι' 3) τ' ένεργ. άμτφ. φλεγνύμαι, φλογίζο-
 μαι : Νίκ. Άλεξ.438 πιμπρησι δέ χείλη' || τ' μέσ.
 έπί τραυματών έν τή αύτή σση. : αύτ.Θηρ.306
 τής μέν δόξαμένης τά μέν άθρόα πιμπρηται
 όλα (σχόλ. εύποκαίεται και πυροτώται)' 4) άντί
 τού πρήθω βλ.λ.), φυσώ τ' και διογκώ, έξοιδανώ,
 φυσοκάνω, πρήσκα : Άριστλ.Ζ1 522β,28 κύσιος
 μέν ό άνθύθων ού συμφέρει' πιμπρησι γάρ, Διοσκ.
 4,32' || όμ. τ' παθ. διογκούμαι, πρήσκαμαι,
 φυσοκάνω : Ίνπ.Γυν.Φύσ.10, Νίκ. Άλεξ.477, ΠΔ'Αρ.
 5,27 πρησθήσεται τήν κοιλίαν, ΚΔ Πράξ.28,6 α1
 δέ πρησδόκων αυτών μέλλειν πιμπρασθαι ή
 καταπίπτειν άφων νεκρών, Έπιγρ. έπέπρητο δλα.

πίν κωμ. αυντεμ. λ. άντί τού πιείν άναφρ. άορ.
 τού πίνω βλ.λ. : Λουκίλλ.ΑΠ 11,140 οίς ού σκάμω
 λέγειν, ού πίν φίλον (κωδ.Ραι.νείη).

πίνα (ή) μτγν. ά. πινη βλ.λ. : 'Ηρωδιαν.Τεχν.Λειφ.
 2,570, Χοιροδ.έν'Αν.'Οξ.2,250.

πινάκι (ή) όημ. μέγα και βαθύ ξύλινον ή ενίο-
 τε πηλινον πινάκιον, γαδάθα, τσανάκα.

πινάκιος (ό) μσν. κ. όημ. ό πινάξ βλ.λ.2)' 2) μσν.
 ό πινάξ βλ.λ.3) : Πρόδρ.2,186 μή να τζακώσω πί-
 νακαν καν έναν . . και πιάσω και συντρίψω ταν.

πινάκιος (ό) μσν. ό κατασκευάζων ή πωλών
 πινάκια, έν χρ. ώς επώνυμον : Νικήτ.Παφλ.544C.

πινάκηδών (ή) πινάξ ή έπίρρ. δίκην πινάκων, σανί-
 δων, σάν σανίδα' Εύστ.633,27 (δίκην σανίδων)
 : Άριστφ.Βάτρ.824 ρήματα γομφοσαγή, πινάκηδών
 άποσπών (σχόλ. κάποσπών τά ρήματα ώσπερ πι-
 νακας άπό πλοίων, δίκην σανίδων τών έκ νέως
 άποσπωμένων έν τρικιμαί), 'Ανών.έν Ρητ.1,642,21
 ό γραφέως τής σφετέρως τέχνης πάν τ' φιλότι-
 μον πινάκηδών έξαντάει.

πινάκιατος α-ον (πινάξ) μσν. ό Ισοπαχός, οίος
 ό πινάξ : Ίππιατρ.104 οί πινάκιασίοι . . Ιππαι μαλα-
 και και πονηροί.

πινάκιος (ή) όημ. ή πινάκιος βλ.λ.

πινάκιδας (ό) μτγν. ό κατασκευαστής ή ό πω-
 λητής πινάκιών βλ.λ.2) ή πινάκιων βλ.λ.1, κ. 71 : 'Η-
 ρωδιαν.Τεχν.Λειφ.2,657 (διόρφ. πινάκιος).

πινάκιδιον (τ'ό) κ. μσν. κ. νεώτ. πινάκιον, πινά-
 κης : Ίνπ.Επιδ.6,87, 'Αριστλ.Θαυμ.834β,12 όσα γάρ
 όμυσαι τις, γράφας εις πινάκιδιον, έμβάλλει εις
 τ'ό ύδωρ, Γαλ.7,855,Σύμμ.ΠΔ'Έξ.9,2' || πινάκι-
 διον κεκηρωμένον, έφ' ού έγγραφον : Πλούτ.Εύμ.1
 Εύμένης δέ γραφείον έτων και πινάκιδιον ήκω-
 λούθει, ΚΔ Λουκ.1,63 αιτήσας πινάκιδιον έγγραφε,
 Διογ.Λ 6,33 γραφείου καινού και πινάκιδιου και-
 νού, Παλλάδ.Λαουσ.976B γράφας έν πινάκιδιω,
 Εύστ.633,30' 2) νεώτ. μικρόν τεμάχιον χαρτού ή
 χαρτονίου, έφ' ού σημειούται τι' 3) νεώτ. τρι-
 πλότυπος καταστάσις άποκοπομένη έξ ειδικού
 βιβλιορίου, εις ήν αναγράφονται καθ' ώρισμένον
 τρόπον αί ύπό χρηματιστού τινος έκτελούμενοι
 έντολοι άγοραπωλήσις χροεογράφων και δι' ής
 άποδεικνύονται εύκόλως αί ύποχρώσεις χρηματι-
 στώ και πελατών και διαφυλάττονται τά έκατέ-
 ρωθεν συμφέροντα, τ'ό μνηστερό.

πινάκιος ή-όν μτγν. κ. μσν. ό άνήκων εις πι-
 νακα ή ό δια τού πινάκος γινόμενος, ό τού πινά-
 κος ή ό μέσφ τού πινάκος : Πτολ.Τετράβ.120,25
 έν ταις πινάκιαις εκθήσεσιν, Βέττ.Βάλ.173,26 πι-
 νακική τών άστέρων θεωρία, Παθλ. Άλ.Δ.1 τής
 πινάκιος εκθήσεως, Γεώργ.Σύγκ.104A ώς δειχθή-
 σεται έν τή πινάκιη αυτών (τών βασιλέων) στοι-
 χηώσαι' || έπίρ. -ώς έν σχήματι πινάκος ή ώς έν
 πινάκι : Πτολ.Τετράβ.53 τά μέν δ'ή κυριώτερα
 τών πινάκιώος προεκτεθειμένων.

πινάκιον (τ'ό) κ. μσν, νεώτ. κ. όημ. ύποκορ.
 τού πινάξ, μικρός πινάξ, μικρά σανίς, ιδ. έπικε-
 χρισμένη διά κηρού έφ' ής έγγραφον ή έσημείων'
 'Αρποκρ. πινάκιον έν τή καθέλιμενα άντι κλήρων τοίς
 κληρομηνοίσι : Άριστφ.Σφ.167 πινάκιον τμητικόν
 Ιτ'ό έφ' ού αί δικασταί έγγραφον τήν άπόφασιν
 αυτών), Πλάτ.Νόμ.753C εις πινάκιον γράφοντα
 τούναμα, Δημ.998 τ'ό δυοίν πινάκιον τόν ένα
 κληροδούσαι Ιτ'ό έν χρήσει προς κλήρωσιν τών άρ-
 χών), Άριστλ.Πολιτ.1268a,2 τας δέ κρίσεις έν τοίς
 δικαστηρίοις ού δια φηροσρίας . . γίνεσθαι . .
 άλλα φέρειν έκαστον πινάκιον, έν φ' γράφειν, ει
 καταδικάζει . . τήν δίκην, ει δ' άπολύει άπλώς,
 κενών, αύτ. Άθ.63,4 έχει δ' έκαστος . . δικαστής . .
 πινάκιον πύξινον (ώς ένδεικτικόν τού αξιωματός
 του)' 2) ό πινάξ έφ' ού έγρόφοντο νόμοι, δια-
 τάγματα κτ. : Άριστφ.Όρν.450 σκοπειν δ' δ,τι
 άν προγράφωμεν έν τοίς πινάκιοις, Πλούτ.Περ.30
 τ'ό Περικλέωος νόμον τινά προβαλλομένου κω-
 λύοντα καθελείν τ'ό πινάκιον, Έπιγρ. έν πινα-
 κίω λελευκωμένω' || όμ. ό πινάξ, έφ' ού έγρά-
 φετο ή μνήσις κατά δημοσίαν άξιωματούχων
 'Αρποκρ. έν κ. τυχόν πινάκιον λέγει εις δ' έγγρά-
 φεται τά ένκλήματα κατά τών επαγγελωμένων',
 Λεξ.Ρητ.299,3 σ'όμβολον δικαστικόν, έν φ' επεγέ-
 γραπο τ'ό τού κρισμένου πρόγμα και ό δήμος :
 Δημ.96 ει . . δεινά παιεί . . μικρόν πινάκιον ταύ-
 τα . . έπισχείν δύναιτ' άν, Άριστλ.'Αθ.48,4 γρά-
 φας εις πινάκιον λελευκωμένον τούνομα τ'ό (θ'
 αύτό) και τ'ό τού φεγόντος, Έπιγρ.αναγράφαντες
 έμ πινάκιω τ'ό μέτρον τού καρπού' 3) κατά-
 στικον, βιβλίον σημειώσεων, σημειωματάριον :
 Πλούτ.'Αριστ.27 ός έαυτόν έκ πινάκιου τινός ό-
 νευροκριπτικού παρά τ'ό 'Ιακχέριον λεγόμενον κω-
 θεζόμενος έθωσσε, Έπιγρ. τά τε πινάκια και τά
 γραμματεία' 4) νεώτ. δικαστικόν βιβλίον, έν
 φ' αναγράφονται αί προς έκδικασιν εισαχθείσαι
 έν τινι δικαστηρίω ύποθέσεις, ώς και αί χρονολο-
 γηαι τής έκδικήσεως αυτών' 5) Έπιγρ. άναθη-
 ματικός, άφοριστικός πινάξ' 6) πινάξ, έφ' ού
 έξωγράφωμεν, πινάκις προς ζωγραφίαν : Θεόφρ.
 Φ1 3,9,7 τά τών ζωγραφών πινάκια, Λουκ.Εικ17
 αθη ώς άν έπι πλαστυτάου πινάκιου καταγε-
 γραμμένη έν έπι. πινάκσι' || μικρά ή καιάε

έζωγραφημένη εικών : Ίσοκρ.15,2 Ζευξίν και Παρράσιον τὴν αὐτὴν ἔχειν φαίη τὰς τὰ πινάκια γράφουσιν' 7) μτγν. μν. νεώτ. κ. δημ. ἐπίλωτου ἢ ἐλαφρώς βαθῶ ἐπιτραπέζιον σκευός ἐξ ὀπτῆς γῆς, ζύλου ἢ μετάλλου ἢ καί ἐξ ἄλλης ὕλης, ἐν ᾧ παρατίθεται τὸ φαγητόν, παροφίς, πινάκι, πιάτο, τσανάκι : Ἀρρ. Ἐπικτ.1,19,4 τὸ πινάκιον θεραπευεῖσθαι καὶ πλύνω αὐτὸ καὶ ἐκμάσσω, αὐτ.2,22,31. Πάπ. πινάκιον ἀργυροῦν, Πάπ. πινάκιον κασιπτερίνου, Πρῶδρ.2,109 καὶ πλύσιμον οὐ δέχεται καθόλου τὸ πινάκι, αὐτ.398 σηκώνω τὸ πινάκιον μου, καὶ βλέπω τὸ σκουτέλιν, φρ. ἐπώλησε ἀντὶ πινάκιου φακῆς [εἰς τιμὴν ἐξευτελιστικῆν] 8) ἀστρνομικὸς πίναξ : Πάπ. πινάκιον ἀστρολογικόν.

πινακίρ λακων. Ἦσ. «πινακίς».

πινακίρι-ιδος (ἡ) κ. νεώτ., δημ. πινακίρι, ὀνοκ. τοῦ πίναξ, ἄ. πινάκιον βλά. || Φιλῶδ.11, Μάχη. Ἰ. Ἀθῆν.13,582C Εὐριπίδῃ ἰδοῦσαν ἐκ κήφῃ τινι πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξητηγμένον εἶπειν, Πολυδ. 10,58 καὶ πινακίδας δ' ἄν εὐροῖσι ἐν ταῖς Φιλαυλίου Πόλεσι' || πάπ. πινακίδες Ἑλληνικαὶ κωδικοῦται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ 2) κτ. πηθ. πινακίδες μικροὶ πίνακες ἐπιχειρησμένοι διὰ κηροῦ πρὸς γραφήν, ἄ. δέλτοι : Πλούτ.Τρῆακχ.6 ἐν δὲ τούτοις καὶ πινακίδες ἦσαν τοῦ Ἱερίου γραμματα καὶ λόγους ἔχουσαι, αὐτ. Ἠθ.47B ἀγγελοῖς τε βραχυστόμοις καὶ πινακίσι χαλκίσις ἀπεικάζοντες, Ἀρρ. Ἐπικτ.1,10,5 πινακίδες παρὰ Καίσαρος, Θεμιστ.Λόγ.31,353A ἔστωσαν αὶ πινακίδες ψευδεῖς τῶ γε πινακίσιν ἰαχυρισμένοι πρὸς ὑπεροχὴν ἀρετῆς. || νεώτ. γεν. μικρὸς ἐκ ζύλου ἢ ἄλλης ὕλης πίναξ, ἐφ' οὗ γράφομεν, ἄ. ἀθάκιον 3) νεώτ. μικρὰ πλάξ ἐπὶ θύρας, ἐρμαρίου, τοίχου κττ. φέρουσα ἐπιγραφὴν, ταμπέλλα 4) νεώτ. ναυτ. πηδολοιχικὸν ὄργανον ἐν χρ. ἄλλοτε ὡς δρομομετρικὸς πίναξ 5) εἶδος ὀρχήσεως ἐν συνοδείᾳ αὐλοῦ : Ἀθῆν.14,629F μετ' αὐτῶν δὲ ὠρχοῦντα τὴν τοῦ κελουστοῦ καὶ τὴν καλουμένην πινακίδα, Πολυδ.4,103 τὰς δὲ πινακίδας ὠρχοῦντο οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκων, εἰτε πίνακας φερόντες.

πινακίσκιον (τὸ) κ. μν. ὑποκορ. τοῦ πινάσκου βλά. : Ἀντιφῶν.55,8 ταῦτα τοῦπικίσκιον ἄνω το μικρόν τὸ πινάσκιον λέγεις, Εὐστ.633,27.

πινακίσκος (ὁ) ὑποκορ. τοῦ πίναξ βλά.ἄ. ἄ. πινάκιον βλά.7), πινάκα, γαβόα : Φερεκρ.108,14 σχελίδες δ' ὀλόκνηται πλησίον τακερώταται ἐπὶ πινακίσκου, Πλάτ.Κωμ.119, Ἀριστφ.Πλ.813 τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροῦς τοὺς ἰχθυοῦσιν ἀργυροῖς πάρεσθ' ὀράν, Λυγκ.1,6 πίνακας μέγαν, ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ.2,35 οὕθωφα καὶ πινακίσκοι καὶ τρυβλία 2) πινακίς φέρουσα ζωγραφίαν : Ἰω.Χρυσ.2,635A (ἐκδ. Pat. lat.) οἱ τὰς εἰκόνας ἐπιδείξειαι βουλόμεναι καλῶς, μικρόν τοῦ πινάσκου τοῦς θεωμένοους ἀπαστήσαντες, αὐτὰς αὐτὰς ἐκκαλύπτουσι.

πινακογλειφίτης (ὁ) δημ., θηλ. πινακογλειφίτσα σικωπ. ἐπὶ πρσο. ὁ οἶονε λειχών τὰ πινάκια τῶν ἄλλων, ἦτοι κόλαξ, εὐτέλης, παράσιτος, ἄ. τσα-νακογλειφίτης.

πινακογράφημα-ατος (τὸ) μν. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πινακογράφω, τὸ ἐπὶ πίνακος, ἐπὶ σανίδος, γεγραμμένον ἢ ἐζωγραφημένον : Εὐστ.Πον.307,23.

πινακογραφία (ἡ) μτγν. μν. κ. νεώτ. τὸ γράφειν, τὸ χαράσσειν γεωγραφικὸν πίνακα, ἢ ἐικονογράφεισ, ἢ κατασκευῆ γεωγραφικοῦ χάρτου : Στράβ.2,1,11 τοὺς παλαιούς τασαῦτα πλημμελήσαντας περὶ τὴν πινακογραφίαν, Εὐστ.Διον.Περ.73 7) ἢ ἐπὶ ζυλίνου πίνακος ζωγραφία.

πινακογραφικός-ἡ-όν μτγν. κ. μν. ὁ δικιν γεωγραφικοῦ πίνακος, χάρτου : Εὐστ.Πι.67,39 πινακογραφικῶ χαρακτήρι . . τὸν Ὀκεανὸν περιέθετο ἰός ἐν γεωγραφικῶ πίνακι, αὐτ.Διον.Περ.4.

πινακογράφος (ὁ) μτγν. κ. μν. ὁ γράφων γεωγραφικοῦ πίνακος, ὁ κατασκευαστῆς γεωγραφικῶν χαρτῶν : Εὐστ.Διον.Περ.4 7) ὁ γράφων, ὁ κατασκευάζων καταλόγους : Στεφ.Βυζ. ἐν λ "Αβδρῶτα πλείστοι δ' Ἀβδρητῆται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται.

πινακογράφω ἔω μτγν. κ. μν. ἐγγράφω ἐν τινι πίνακι, γράφω ἐπὶ σανίδος, τὸ παθ. : Εὐστ. 633,25 τοῦ Ἀττικοῦς ἄξονας, ἐν οἷς ἐπινακογράφουτος νόμοι, αὐτ.1594,12 ἱστορίαι, ἐν αἷς καὶ οἱ Συβαρίται πινακογραφοῦνται.

πινακοειδής-οὐς-ές (ἡ) μτγν. ὁ ὁμοῖος πρὸς πίνακα : Διογεν. 5,72 κύρβεις ζύλα τινὰ πινακοειδῆ 7) νεώτ. ὀρυκτολ. ἐπὶ κρυστάλλων, ὧν αἱ ἔδραι διήκουσι παραλλήλως πρὸς δύο τῶν ἄξόνων, τέμνουσι δὲ μόνον τὸν τρίτον.

πινακοθήκη (ἡ) μτγν. μν. κ. δημ. σθβουσα ἢ ἱδρύμα, ἐνθα εἶναι μονίμως ἐκτεθειμένοι ζωγραφικοὶ πίνακες, μουσεῖον ζωγραφικῆς : Στράβ.14,1,14 νεῦς μέγας, ὅς ὧν πινακοθήκη ἐστὶ, - ἡ πινακοθήκη τῶν Προπυλαίων, - ἡ ἐθνικὴ Πινακοθήκη 2) συνεκδ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τινι αἰθούσῃ μονίμως ἐκτεθειμένων ζωγραφικῶν πίνακων : Παπαντ. Ἀγ. Ὁρ.89 ἔχει παρατίξει τις τοιχογραφίεις ὁσίων ποῦ ἀπατελοῦν μιά πινακοθήκη.

πινακολίται (αἱ) νεώτ. χημ. αἱ κετόναι, ἐν αἷς ἢ ἑτέρα τῶν μονάδων συγγενεῖς τοῦ καρβονυλίου διατελεῖ ἐν ἐνώσει με τριτογενῆ ἄτομον ἀνθρακος.

πινακοποιός (ὁ) ὁ ποιῶν πίνακας, ὁ κατασκευάζων σανίδας : Πάπ. [πινακοποιός].

πινακοπῶλης (ὁ) ὁ πῶλῶν μικρὰ πτηνὰ ἀπεπιλωμένα καὶ τοποθετημένα κατὰ σειρὰν ἐπὶ πίνακος, ὁ ἐκθέτων πρὸς πώλησιν μικρὰ πτηνὰ ἀπεπιλωμένα καὶ τοποθετημένα κατὰ σειρὰν ἐπὶ σανίδος Ἦσ. «πινακοπῶλης» ὀρνιθοπῶλης, τίλλοντες γὰρ αὐτὰ καὶ τιθέντες ἐπὶ πίνακος ἐπώλων, τὰ λοιπὰ ὀρμαθίζοντες : Ἀριστφ. Ὁρν.14 ἡ δεινὰ νῶ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων, ὁ πινακοπῶλης Φιλακράτης Μεαγχολῶν [σχολ. ἐὸ τὰ λιπαρὰ τῶν ὀρνέων ἐπὶ πινάκων πῶλῶν].

πινακοσις-εως-ἡ (ἡ) μτγν. ἡ κατασκευῆ σανιδωματος, πατάματος, ἢ σανιδώσις : Πλούτ. Ἠθ. 658B τοῖς δὲ βαλάνειοις πολέμιόν ἐστὶ, καὶ λυμναιεται τὴν πινακίσιν αὐτῶν καὶ τοὺς θεμελίους ὑπακαίόμενον.

πινακοτή (ἡ) δημ. ἐπίμηκος ἢ σανίδων κατασκευάσμα ἔχον χωρίσματα, ἐν αἷς τοποθετοῦνται οἱ εἰς κλίθωναν πρὸς ὀπτησιν μεταφερόμενοι ἄρτοι 2) εἶδος παιδιᾶς.

πιναξ-ατος (ὁ) κ. μν. κ. νεώτ., οημ. πίνακας, σανίς, σανίδα Ἦσ. «πίνακας, τὰς σανίδας» : Ὀδ. Μί67 πίνακας . . νεῶν [αἱ ἐπὶ τῶν δρυῶνων γομφόμεναι σανίδες τῶν πλοίων], Ὀμπ. Ἀλ.1,419 εὐγόμοισιν . . πινάκεσιν, Ἦσ. πίνακας κουρά ἐτὰ τμήματα, καὶ ἀποκαθάρματα τῶν ζυλῶν 7) ὁθ. κ. ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων κατασκευασζομένων ἐκ σανίδων, μετάλλων κττ., οἷον σανίς διὰ κηροῦ ἐπιχειρησμένη πρὸς ἐγγράφειν ἢ γραφήν, ἄ. δέλτος βλά.11 : Ἰλ.2 169 σήματα λυγρά, γράφας ἐν.πίνακι πτυκτῶ [ζυλίνου πινάκιον δίφυλλον, ὡστε πὸ διπλῶνται], Αἰσχ. Ἰκ 546 ταῦτ' οὐ πίναξ ἐστιν ἐγγεγραμμένα, Ἀριστφ.Θεσμ.778 πίνακων ἔστων δέλτοι, δέξασθε σμίλης ὀλκούς, Πλάτ. Κριτί.120C ἐν χρυσῶ πίνακι γράψαντες, Δημ.1055 γράφας ἐν πίνακι ἀπαντας τοὺς συγγενεῖς ταῦ Ἀγνίου 7) ὁμ. ἐπὶ ἀναθηματικοῦ πίνακος ἀνηρτημένοιο ἐπὶ τοῦ εἰδῶλου θεοῦ : Αἰσχ. Ἰκ.463 νεοῖσι πίναξί βρέπετα καμψήκη, Ἀριστλ. Πολιτ.1341ε, 36 ἐκ τοῦ πίνακος ὄν ἀνέθηκη, Ἠρώδ.4,19 πίναξ ὕγεις, Στράβ.8,6,15 τὸ ἱερὸν πλήρες ἔχοντας ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πι-

νάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμένα τυχάνουσιν αἱ
θεραπείαι· || νεώτ., δημ. πίνακες ὀρθόγωνιον
ἢ τετράγωνον κατασκευάσμα ἐκ σανίδων συνηρ-
μοσμένων καὶ βεβασιμῶν διὰ μέλανος χρώμα-
τος, ἐφ' οὗ γράφουσι διὰ κινωλάς ἰδ. οἱ μα-
θηταὶ τῶν σχολείων, ἄ. μαυροπίναξ. 3) Πίνακες
κατάλογοι συγγραμμάτων, ὄνομασι συγγραμμά-
τος τοῦ Καλλιμάχου : Διογ.Λ 8,86, Ἀθην.13,585B
ἀνεγράφε δὲ αὐτὸν Καλλιμάχος ἐν τῷ τρίτῳ
πίνακι· || κατάλογος τῶν φιλοσόφων : Φιλιδδ.
Στωϊκ.339,13 αἱ τ' ἀναγραφαὶ τῶν πινάκων αἱ
τὴν βυβλιοθήκην, Πλούτ.Σύλλ.26 ἀναγράφαι τοὺς
νῦν φερομένους πίνακες. 4) ἔξυλον ἰδ. πινά-
κιον, παροφίς, πιάτο, γοθάθα, πινάκα : Θωμ.Μ
714 «πίνακες, τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐσθίοντες» : Ὁδ.Α
14 κρεινὴν πίνακας παρέθηκεν, οὐτ.Π 49, Φιλιππδ.
9,4 ἐπ' ἄργυρον πίνακος, Ἀθην.4,128D ἐν χαλκῷ
πίνακι τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων ἄρτος
ἐκάστω . . ἐδόθη· || δίσκος, ἐφ' οὗ τιθέμενα
ἐδέσματα προσεφέροντο : Λυκ.1,5 πίνακα . . μέ-
γαν, ἔχοντα μικροὺς πέντε πινάκιουκος, Ἀεί.7,
106 πίνακες ὑέλαινοι· 5) σάνις πρὸς ζωγραφίαν
ἢ εἰκὼν ἐζωγραφημένη ἐπὶ σανίδος ἢ «ζωγρα-
φία», Θωμ.Μ.714 «πίνακες . . αἱ διὰ σανίδων εἰ-
κόνες» : Σίμων.178, Ἀναξάνδρ.33,2, Θεόδωρ.Φι.5,7,
4 τοὺς πίνακας τοὺς γραφόμενους, Ἀθην.12,543F,
Ἐπιγρ.· || νεώτ. ἔργον ζωγραφικῆς ἐπὶ σσιδός
ἢ ὀθόνης : οἱ πίνακες τοῦ Ῥαφαήλου· || νεώτ.
δη. εἰκὼν ἢ ἀχέδιον ἐκτυπωθὲν ἐπὶ χάρτου : πίνα-
κες ἐκτὸς κειμένω· 6) γεν. πλάξ ἔχουσα τι
γεγραμμένον ἢ κεχαρμημένον, ἐπὶ γεωγραφικοῦ πί-
νακος : Ἦρ.5,49 ἔχων χάλκεον πίνακα ἐν τῷ γῆς
. . περιόδου ἐνετέμνω, Στράβ.1,1,11 τὸν μὲν οὖν
ἐκδοῦναι πρῶτον γεωγραφικὸν πίνακα, Πλούτ.
Θησ.1 ἐν ταῖς γεωγραφίαις . . τὰ διαφεύγοντα
τὴν γνώσιν αὐτῶν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πι-
νάκων . . παραγράφουσι· 7) σάνις ἢ πλάξ, ἐφ'
ἧς ἐγράφοντο τὰ ἀστρονομικὰ σχήματα : Πλούτ.
Ρωμ.12 ἀπὸρμένος . . τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθό-
δου θεωρίας ἰτῆς τέχνης τῆς ὥροσκοπήσεως, αὐτ.
Σύγκρ. Ἀριστ.Κάτ.3 τοὺς μὲν εἰς ἀγυρτικοὺς
κατέβαλε πίνακας· πρβλ. νινάκιον 8)· || ποροιμ.
ἐν Πλούτ. Ηθ.386B ἐκ πίνακος καὶ πυλάσις ἰεπὶ
μυθοπλασίῳ· || νεώτ. ἄστρον. πίνακες ἀστεροει-
δῶν ἢ ἰσχυρισμοὺς πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν ἀκρι-
βῶν θέσεων τῶν μικρῶν πλανητῶν, - πίνακες τῶν
πλανητῶν ἰσχυρισμοὺς πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν
εἰς τὰς ἀστρονομικὰς ἐφημερίδας ἐκάστω ἔτους
δημοσιευομένων θέσεων τῶν πλανητῶν, πίνακες
Σελήνης· - πίνακες ἀστρονομικαὶ ἰσχυρισμοὶ
τὰς τιμὰς διαφόρων ἀστρονομικῶν στοιχείων·
8) πίναξ, ἐν φ' ἀνεγράφοντο δημόσια κοινόησι-
σεις, ἀρχεῖον : Δημ.1091 εἰς τὸν Ὀτρυνέων πί-
νακα τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐγγράφειν αὐτὸν, Ἐ-
πιγρ. δαμόσιος πίναξ ἰσχυρισμοὺς ἀρχεῖον·
9) νεώτ. τετράγωνος ἀδιά ἀναρτώμενος ἀπὸ
τοῦ τοίχου καὶ φέρων ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴν ἢ χρῆ-
σιμῶν πρὸς ἐπικύλλησιν ἐπ' αὐτοῦ δεξιῶν, ὠρι-
σμένων ἐπισημῶν πράξεων, εἰδοποιήσεων κττ.
10) νεώτ. ἢ καθ' ὠρισμένην τάξιν ἀνογραφῆ οἰ-
ωνδῆτος πραγμάτων : πίναξ τῶν περιεχομένων -
κυρίων ὀνομάτων - ἀγνωστων λέξεων, - χρονο-
λογικὸς πίναξ ἰσχυρισμοὺς πρὸς ἀνογραφὴν κατὰ
σειρὰν αἱ χρονολογίαι διαφόρων γεγονότων· || εἰδ.
μαθημ. κατάλογος περιέχων καθ' ὠρισμένην μέθα-
δον ἐξαγόμενα διαφόρων μαθηματικῶν πράξεων :
λογαριθμικὸς πίνακες ἰσχυρισμοὺς πρὸς ἀνογραφὴν κατὰ
σειρὰν οἱ λογαριθμοὶ τῶν διαφόρων ἀριθμῶν, -
πίναξ τῶν πρώτων ἀριθμῶν ἰσχυρισμοὺς πρὸς
τοὺς πρώτους ἀριθμοὺς· || πίναξ ἡλεκτρικοῦ
ρεύματος μαρμαρινῆ συνήθως πλάξ, ἐφ' ἧς εἶναι
ἐγκατεστημένος ὁ μετρητὴς τοῦ ρεύματος, αἱ ἀ-

σφάλειαι, οἱ διακόπται κττ.· 11) εἶδος ἀκόνης
πρὸς ἀκόνην μαχαίρων : Θεόδωρ.Φι.5,5,1 παρα-
κονὰ δὲ μάλιστα τὰ σκληρὰ διὸ καὶ οἱ σκατα-
τόμοι ποιοῦνται τοὺς πίνακας ἀκρόαδος· 12) θέ-
ατρον ἀνδρεϊκέλων, φασοκλῆς : Ἦρων Αὐτομ.23,1.
νινάριον (ἰσχυρισμοὺς) μτγν. εἶδος χαλκάνθης, θεϊκοῦ σι-
δήρου : Δισκου.15,98· 2) πάπ. μαργαριτοφόρος
πίνη κ. συνεκδ. μαργαρίτης.
νινάρος-άν (πίνου) κ. νεώτ. ὁ πλήρης νίνους,
ρύπου, ὁ ρυπαρὸς, ὁ ἀσχηρὸς, ὁ ἀκόθαρτος, ὁ
λερὸς, ὁ λερωμένος· Ἦσα. ἐπιναρός· ρυπαρὸς, εὐ-
τελής, ἐλάχιοςτος : Ἐύρ. Ἠλ.184 σκέφαί μου νινα-
ρὰν κόμων, Κρατίν.372, Εὐν.251 νιναρὸν . . ἀλου-
τὰ κάρη, Ἀλκ.Μεσο.Α Πλ.196 νιναρὸν ὄψιν Διον.
Ἀλ Ρωμ.4,10, Λουκ. Ἐνύν.8 τῆς ἐσθίτος τὸ νινα-
ρὸν, Κλήμ. Ἀλ.Προτρ.91 ἐσθίτη νιναρὰ καὶ κατερ-
ρωγυία, Γρηγ.Νύσσα.2,994B βράκεις νιναρὸς ἡμ-
φισκόμενον, Συνεῖς. Ἐπιστ.18211 ἱσχυρισμοὺς τοῖς
πινάρσι· || δη. ἐπὶ ἔριου ὁ μῆνυ πλυθεῖς : Ἀρετ. Ὁξ.
Νοῦσ.1,1· πρβλ. νινηρός.
νινάρότης-πος (ἡ) μτγν. κ. μων. ἡ ἰδιότης τοῦ
νιναρῶ, ἢ ρυπαρότης, ἢ ἀσχηρότης, ἢ ἀκαθαρο-
σία : Εὐστ.1561,25 νιναρότης αὐχμοῦ.
νινάρουμαι-δομαι ἱσχυρισμοὺς πινάρσι πινάρ.
νινάρος, γίνουμαι ρυπαρὸς, ἀκόθαρτος : Σουῦδ. ἐν λ.
πεπελωμένω πενιναρωμένα.
νινάρουαίτης ἰσχυρισμοὺς μων. ὁ ἔχων νιναρὰν, ρυ-
παρὰν, λερὴν κόμην : Τζέτζ.Πρό Ὀμ 398.
νινάτρα (ἡ) ἢ νινάτρα πιν. ἄντι πινάτρα βλ.λ. :
Ἐπιγρ. Παύλας ἐκόμωσεν τὴν νινάτραν.
νινατυρία (ἡ) νεώτ. παλαιότερα μεθόδου φω-
τογραφικῆς τυπώσεως τῆ βροθεῖα φωτοπαθῶν πλα-
κῶν φερουσῶν στρώμα ζελατινῆς καταστῶν εὐαῖ-
σθητων διὰ διχρωματικῶν καλίου.
νινδαρείος-α-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς
τὸν λυρικὸν ποιητὴν Πινδαρον, ὁ τοῦ Πινδαροῦ :
Ἀριστ.Φ. Ὀρν.939 Πινδαρείον ἔπος.
νινδαρείος-ἡ-όν μτγν., μων. κ. νεώτ. ἄ. Πινδα-
ρείος βλ.λ. : Πλούτ. Ηθ.622F προσλαλὼν ἑαυτῷ τὰ
Πινδαρικά, Εὐστ.1110,52 σχῆμα Πινδαρικόν· || Πιν-
δαρικὸν μέτρον τὸ ὑπὸ τοῦ Πινδαροῦ χρησιμοποιοῦ-
θέν μέτρον· Πλαν.ἐν Κατμ.Boeth.1 Weber.18 ἐπὶ ε-
ἰδός ἐστιν ἀνασαιστικὸν μέτρον ἀκατάληκτον, ὁ
καλεῖται Πινδαρικόν· ἐπίγρ. μτγν. κ. μων. ὡς
κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Πινδαροῦ : Εὐστ.21,14 Ἀτρε-
ίδης Πινδαρικός κατὰ διάστασιν.
νινδόθεν ἐπίγρ. ἐκ τοῦ ὄρου Πινδος : Πινδ.Π
1,66 Πινδόθεν ὀρνύμενοι.
νινελλ(ἡ)άρισμα ἰσχυρισμοὺς δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ νινελλάρω βλ.λ., ἡ ἴσχυσις.
νινελλ(ἡ)άρω δημ. ἐπαλείφω διὰ χρωστήρας,
βάφω, μογνατίζω μὲ πινέλλο· 2) ἰσχυρῶ βλ.λ.
3) ρηματ. π. νινελλάρωσι.
νινελλ(ἡ)ι δημ. ἄ. νινέλλο βλ.λ.2,
νινελλιά (ἡ) δημ. τὸ ἐπὶ τινος ἐπιφανείας ἴχνος
χρωστήρας, ἢ διὰ πινέλλου χρώσις ἐπὶ τινος ἐπιφα-
νεῖας : Παναγ. Ἀγ. Ὀρ.95 τὴν πλατῖα καὶ ἀνυ-
πότακτι νινελλιά, τὰ ρεαλιστικὰ πρόσωπα· 2) ἡ
ποσότης τοῦ χρώματος, τὴν ὅποιαν δύναται τις νὰ
λάβῃ ἐπάραξ διὰ τοῦ χρωστήρας· 3) ὁ τρό-
πος τοῦ χειρισμοῦ τοῦ χρωστήρας ἐν τῇ ζωγρα-
φίᾳ, ἡ ἱκανότης, ἡ ἐπιτηδεύσις, ἡ δεξιότητις
περὶ τὴν χρῆσιν τοῦ χρωστήρας ἐν τῇ ζωγραφίᾳ :
ἔχει καλὴ - σπουδαία νινελλιά.
νινελλ(ἡ)ο (ἡ) δημ. ὁ χρωστήρας· 2) μικρὰ
ἄγκυρα, ἢ ἰσκάς βλ.λ.51 : κάνω νινέλλο (ἐπικρεμῶ
τὴν ἄγκυραν πρὸς πόντιον).
νινένιον ἰσχυρισμοὺς δημ. κωκλικὸς ὑδρογονάν-
θραξ, κύριον συστατικὸν τῶν τερεβινθελαίων.
νίνη (ἡ) ἢ Ἀντιφάν.194,15) κ. πίνω κ. πίνω ἰσχυρισμοὺς
οὐχ| ἐν Ἐπιγρ. κ. πάπ.) νεώτ. κ. δημ. μαλάκιον
ἐλασματοβράχιον ἐκ τῶν ἀδικουλιδῶν, οὐ διὰ-

φορα ειδη ευρηγνται εν τη Μεσογειω Θαλάσση, συχνάκις μνημονευόμενα ως εξαιρετον έδεσμα: Κρατίνω, Φιλόλλ.13, 'Αριστ.Ζ1 528α, 24 δε τραχυόστρακα, όλον τά λιμνώστρεα και πίνυαι, αὐτ. 547b, 15 αι δε πίνυαι ὄρθαι φύονται εκ του βυσσού εν τοις ἀμμώδεσι και βερβορώδεσι, Χρυσ. Στωϊκ.2,207 η̄ μὲν οὖν πίνη ὄστρεον ἔστιν, 'Ισιδ. Χαρ.20, 'Αρτεμιδ.Δοαδ.2,14, Πάμφ.π. 'Αθην.3,89C αι δε πίνυι ὄρθαι φύονται εκ του βυθού, 'Οππ.'Αλ. 2,187. 2) μαργαρίτης, αἰτ. πλ. πίνυας: Πάπ. πείνας' πρβλ. ἀληθινόπινος, πινώτιον, πινάριον.

πίνηρός-ή-όν ἰων. τ. του πιναρός βλλ. : 'Ιππ.π. 'Ερωτιαν.200 ἔρια πινηρά.

πινιάζω ἄημ. ἄημθ. ἰδ. ἐπι κόμης, τριχῶν κττ. πληροῦμαι πίνου, γέμω λιπώδους ἀκαθαρσίας, ρυποῦμαι, λιγδίζω : πνίαισαν τά μαλλιά μου.

πινιάκτα ἰή| ἱταλ. ἄημ. χύτρα ἰδ. ἐκ χαλκού η̄ λιθοκασίθρου : Λασκαρ.Ληξ.2,280 ἡ ἐκεῖ οἱ μαντατοφόροι ἐπαρκαύσανε, | κἰ ἐφέραν του Πραέδρου μιά πινιάτα.

πινίκιος-ον ἡμτν. ὁ ἀνήικων η̄ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πινικόν βλλ., ὁ του πνικιοῦ : Περιπλ.'Ερ.Θαλ. 35 πινικίαν κόγχον ἰνικιοῦ.

πινικόν ἰτὸ ἡμτν. ὁ ὑπὸ τῆς πίνης βλλ. παραγόμενος μαργαρίτης : Περιπλ.'Ερ.Θαλ.36, αὐτ.59 η̄ καλύμβησις του πνικιοῦ.

πινιμός ἰτὸ ἄημ. πνιμός, πνιμός, πνιζίμω βλλ.: Βαλααρ.Νήημ.80 μακριά τά γένεια τα, ἄσπρα σά χιόνι. . . λές και τὸν ἔχουνε γιά πνιμό.

πίνυος λιθός ἰτὸ ἡμτν. ὁ μαργαρίτης τῆς πίνης βλλ. : ΠΔ 'Εσθ.1,6 ἐπὶ λιθοστρώτου σμαραγδίτου λίθου και πίνιου .. λίθου ἰδ. γρ. πνινίου.

πίννα ἰή| ἡμ. νεώτ. κ. ὄημ. ἄ. πίνη βλλ.: 'Αριστ. Ζ1 528α, 24 λιμνώστρεα και πίνυαι και γένη κόγχων, Θεόφω.ΦΑἰτ.2,17,8 τά εν ταῖς πίνυαις ζῶα, 'Αραθ.Μυθ.Χαλ.1,47 κόκκαλα ἀπὸ πίνυες και ἀχρηδάτια ἔηρα' || νεώτ. ζῶολ. γένος πεταλοθραγχιῶν πνινιδῶν μαλακίων.

πιννιδίον ἰο| νεώτ. ζῶολ. οἰκογέν. πεταλοθραγχιῶν ἰδῶν μαλακίων.

πιννινόθριξ μαλλός(ἰ) ἡμ. ἔριον ὁμοιον πρὸς τὰς ἐπιμήκεις μεταξοειδεις ἴνας τῆς πίνης : Κ Πορφ.Θεμ.1,12,14 (ἰ. γρ. πιννόθριξ).

πιννοτίης ἰτὸ νεώτ. ὄρυκτολ. ὄρυκτιν ἔνυδρον βορικόν ἄλας του μαγνησίου.

πιννοκάδουρας ἰτὸ ἄημ. τὸ μαλάκιον πιννοτήρης. **πιννοτήρης** ἰτὸ κ. νεώτ. ἄ. πιννοτήρης βλλ. : 'Αριστ.Ζ1 547b, 28 και ἐν ταῖς πίνυαις οἱ καλούμεναι πιννοτήραι' || νεώτ. ζῶολ. γένος δεκαπόδων βραχυούρων καταμετωπιδῶν μαλακοστράκων, περιλαμβάνων πολλὰ εἶδη μικροτάτων καρκίνων διαδισούτων ἐντός του ὄστράκου μαλακίων πίνων.

πιννοτρόφος ἰτὸ ὄ. γρ. ἀντι πιννοτρόφος βλλ. : Τζέτζ.Λυκοφρ.419.

πιννοφύλαξ-ακος ἰτὸ ὄ. γρ. ἀντι πιννοφύλαξ βλλ.: 'Αριστ.Ζ1 547b, 16 ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν καρδιῶν, αἱ δὲ καρκινίων.

πιννώθης-ους-ες ἡμτν. ὁ ὁμοιος πρὸς πίναν βλλ. : Ξενοκρ.π. Ένυδρ.26 πετρώδεσι και πιννώδεσιν ἰδιόρθ:Κορ.ηκῶδεσιν).

πινόεις-εντας-εσσα-εν (πινός) ἀντι πιναρός βλλ.: 'Ιππ.Γυν.2,187, 'Απολλ.Ρ.2,301, 'Αντίπ.Σιδ.ΑΠ 7,146 θυμωβαρής ἀρετά μύρομαι ἔξορμενα, ἀπλόκαμος, πινόεσσα, διὰ κρίσιν.

πιννοκτώσις-εως (ή) νεώτ. ἡ πιννοκτώσις, ἡ ἰδιότης τῶν κυττάρων και ἰδ. τῶν μακροφάγων ἡ ἀπορροφῶσιν ὑγρά, ἀντιθ. φαγοκυττάρωσις.

πινό ἰτὸ (ἱταλ.) ἄημ. ἀηλ. τὸ τέρβρον βλλ. : || γεν. τὸ ἀκροκέραιον βλλ.

πινωμή ἰή| ἡμ. κ. πινωμί ἰτὸ ἐπώνυμον, ἐπιβητον' || γεν. ὄνομα : γιά πινωμή σου ἰγιά τὸ ὄνομά σου, γιά χάρη σου.

πίνων ἰτὸ εἶδος ποτοῦ κατασκευαζομένου ἐκ κριθῆς, ζῦθος, μπύρα : 'Αριστ.ἀη.106 ἰδίων τὴ συμδαίνει περι τὰς τῶν κριθῶν, τὸ καλούμενον πίνων. . . μόνυ δὲ αἱ τῶ πῶ μεθυσθέντες εἰς τοῦ πίνω και ὑπται κλίνονται, 'Αθην.10,447λ.

πίνος ἰτὸ κ. ἡμ. νεώτ. κ. ὄημ. λιπώδης ἀκαθαρσία, ρύπος, αἰμῆς, λέρα, λιγδω, ἰδ. τῶν ἐνδυσμάτων η̄ τῶν τριχῶν : 'Ηρωδιαν.Τεχν.Λειφ.2,945, Σοφ.ΟΚ 1259 ἐσθῆτι σὺν τοῖςδε τῆς ὄ. . . γέρων γέρωνται συγκατάκνηκεν πίνος, Εὐρ.'Ηκ.305 πίνω θ' ὄσω βέβριθ', 'Απολλ.Ρ 2,220 πίνω δὲ οἱ σύαλέος χρώς ἐσκληθεί, 'Αντίπ.ΑΠ 11,158 τὸ χύδων ῥυπῶντι πίνω πεπαλαγμένον ἔσθος, - τά μαλλιά εἶναι γεμάτα πίνω' || ὄμ. κ. νεώτ. κ. ὄημ. ἐπὶ του ρύπου τῶν ἐρίων, ἰδ. τῶν προδῶτων: Παῦλ.Αἰγ. 7,17,88' || μτφ. : Αἰσχ.'Αγ.776 τά χρυσόσαστα δ' ἔδεθα σὺν πίνω χερῶν ἰδία ρυπαρὸν μέσων, αἰσχροῦς'. 2) ἡ ὀξειδωσις τῶν χαλκῶν ἀνοδριάντων, ὁ ἐν πῶ μετὰλλων σχηματιζόμενος ἰός : Πλούτ.'Ηθ.395B ἐθαύμαζε δὲ του χαλκοῦ τὸ ἀνοθρόν, ὡς οὐ πίνω προσεαικός' || ὄθ. μτφ. ἐπὶ ὕφους, ἀρχαϊκή και ἀπέρηιτος ἔκφρασις : Διον.'Αλ.Δημ.5 ὁ πίνος ἀρχαιοτήης πίνος, αὐτ. Συνθ.ἰ'. 3) εἶδ. ἀλχημ. ἡ πλῆσις τῶν μετάλλων : 'Ολυμπ.'Αλχ.75B πίνος πρῶτος, ὁ διὰ του ἀρσενικοῦ, ὁ βάπτων τὸν χαλκὸν λευκόν.

πινότηρης ἰτὸ ἰπνα, τρωά ἰ κ. πιννοτήρης ἰέν κῶδ.κ.νεωάτ. ὁ φύλαξ τῆς πίνης, δεκαπόου μαλακόστρακον βιοῦν.ἐτός του ὄστράκου τῆς πίνης, ὁ πιννοκάθρας, ἄ. πιννοφύλαξ' 'Ησ. «πιννοτήρης' ὁ πιννοφύλαξ λεγόμενος Πίνα δὲ ὄνομά τινος ὄστρέου»: 'Αριστ.Ζ1 547b, 28 ἐμφύονται δ' ἐν ἑνίαις τῶν ὄστρακοδέριμων και καρκινίω λευκαί, τὸ μέγεθος μικροί πάνπαν. . . και ἐν ταῖς πίνυαις οἱ καλούμενοι πιννοτήραι, Χρυσ.Στωϊκ.2,207 η̄ μὲν οὖν πίνη ὄστρεον ἔστιν, ὁ δὲ πιννοτήρης καρκίνος μικρός, Πλούτ.'Ηθ.980B' 2) μτφ. ἐπὶ μικροῦ παρασίτου : Σοφ.ἀπ113 ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντας χορός ἰδ' ἔχων ἔργον νά προειδοποιή, 'Αριστ.Σφ.ἰ510.

πιννοτρόφος-ον ἰπνα, τρέφω| ἡμ. ὁ τρέφων τὰς πίνας, ὁ τροφεις τῶν πινῶν : Τζέτζ.Λυκοφρ. 418 ἰδ.γρ. πιννοτρόφσι.

πιννομαί-ομαι (πίνος) γίνομαι, εἶμαι πιννοται, γέμω πίνου, εἶμαι γεμάτος ἀκαθαρσία : Φιλέτ.17 χιτῶν πεπινωμένας, Πλούτ.'Αλέξ.4 οὐκ ἐπιμήσατο τὴν χρόσαν, ἀλλὰ φασιότεραν και πεπινωμένον ἐποίησαν' 2) μτφ. ἡ μτχ. πιννωμένως-η-ον ἀρχαιοπρεπής, ἀπλοῦς, ἀπέρηιτος κ. ἐπίρρ. πεπινωμένως κατὰ τρόπον ἀρχαιοπρεπή : Κικ.'Αττ.14, 7,2 λίττωε πεπινωμένα ἡ πεπινωμένως σοξίριτσε αὐτ.ἰ5,16, Διον.'Αλ.Δημ.45 ἡ αὐστηρά και πεπινωμένη σὺνθεσί.

πιννοφύλαξ-ακος ἰτὸ ἰπνα, φυλάσσω| κ. πιννοφύλαξ κ. ἡμ. ὁ πιννοτήρης βλλ. : 'Αριστ.Ζ1 547b, 16 ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς πιννοφύλακα, αἱ μὲν καρδιῶν, αἱ δὲ καρκινίων, οὐ στερισκόμεναι διασφειρονται ὀθῶτων, 'Ισιδ.Χαρ.20, Ξενοκρ.π.'Ορειβ.2, 58,98, Πάμφ.π.'Αθην.3,89D αι δε πίνυαι, ὄρθαι φύονται εκ του βυθού, ἔχουσι τε εν αὐταις τὸν πιννοφύλακα αι μὲν καρδιῶν αι δὲ καρκινίων, 'Αρτεμιδ.Δαλδ.2,14, Εὐστ.Πον.116,66.

πιννώσις ἰτὸ ἀηλ. κ. ἡμ. κυβοειδὲς ὑποσθρήγισα ὀφθαλμ. : Σχόλ.Πινδ.Ο 2,146, Διγεν.'Ακρ.3977 ἐκάμασιν και τοῦχ πιννώσιν τὸ μῆκος πενταπήχεις, και, ἔβαλε πλίνθους τέσσαρας ἐφ' ἕκασταν πιννώσιν τε' πρβλ. πεισός.

πίντα ἰή| ἰσχυλ. κ. ὄημ. μέτρον χωρητικότητος ὑγρῶν ἰσοδυναμοῦν πρὸς τὸ 1/8 του ἀγγλικοῦ γαλονίου βλλ.

πινόμι ἄ. πινόσικω βλλ. : 'Ησ. «πινωμένη' αυνετήν». **πινόσις-εως** ἰή| 'Ησ. «συνεσις».

πινύσκα ἄ. πινύσσα, ἑπ. ὄβρ. ἐπίνωσα, καθ. ὄβρ. ἐπίνωσθην, ποιῶ τινα συνετόν, συνετίζω, σωφρονίζω, νοουθετῶ : Ἰλ.Ξ 249 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἀπ' ἐπίνωσσαν ἐφατή, Σίμων.12 ὀπόνταν πινύσκη-Ζεὺς ἄματα (ὅταν ὁ Ζεὺς ποιῇ τὰς ἡμέρας πλήρεις γαλήνης), Αἰοχ.Πέρσ.830 ἔκεινον . . πινύσκει· εὐλόγοισι νοουθετήμασι, Καλλ.Ἀρτ.152 κερδαλέφ μύθω σε . . πινύσκει, Ναυμάχ.π.Στοβ. 4,23,7 φρασεῖόντα πινύσσωμεν (ἴσθι πινύσκειμεν) κ. καθ. : Πυθ.π.ἰάμβλ.Πυθ.28,146 ὑπὸ τὰς ματρὸς πινύσθει· || διδάσκαυ, ὀδηγῶ : Ὀρφ.ἀπ.178 πινύσσειεν ταλασσήτα ἔργα.

πινύσσα ἄ. πινύσκα βλ.λ. : Ἰλ.Ξ 249 ἤδη γάρ με . . σὴ ἐπίνωσσαν ἐφετή.

πινυτή (ἦ) θηλ. τοῦ πινυτός, ὡς οὖσι. σύνεσις, φρόνησις : Ἰλ.Η 289 ἐπει τοὶ δῶκε θεὸς μεγέθοσ τε βίην τε καὶ πινυτήν, Ὀδ.Υ 71 εἶδος καὶ πινυτήν, Ἰνπ.Ἐπιστ.18.

πινυτήρ-ητος (ἦ) μγν., ὄβρ. -τάς-ἄτος ἢ πινυτή βλ.λ. : Ἀνύτ.ΑΠ7,490 κάλλειυ καὶ πινυτήτας.

πινυτός-ή-ον (ἦνέω, πινύσσω) ὁ σώφρων, ὁ συνετός, ὁ φρόνιμος, ὁ βαθύνουσι, ὁ νοήμων EM 122, 33 πινυτούς, ὁ διεγρημένους τὸν νοῦν· : Ὀδ.Α 229 νεμοσσήσαιοτ κεν ἀνήρ σίχαχα πόλλ' ὄρων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι, αὐτ.Δ 211 υἱάσ αὐ πινυτούς τε καὶ ἔχχεσιν εἶναι ἀρίσταυ, Σδλ.4,40 πάντα κατ' ἀνδρόηπουσ ἀρτια καὶ πινυτά, Πλούτ. ἸΗ.797Ξ φροντίδοσ πινυτήσ, ὡσ εἰ ποίηται λέγαουσιν, Λοικ.Διον.Β εἰ δὲ πινυτά δόξειε τά λεγάμενα, Κόιντ.5,166 πινυτώτεροσ || ὁμ. μτ. αἰτ. τοῦ κατὰ τῆ : Πινδ.17(8),28 σῶφρονέσ τ' ἐγένοντο πινυτοὶ θυμόν.

πινυτότης-ητος (ἦ) μγν., ὁ μων. ἢ ἰδιότησ τοῦ πινυτού, ἢ πινυτή βλ.λ. : Εὐστ.681,43.

πινυτόφρων-ονασ (ὶδ,ἦ) (πινυτός, φρόνη) ὁ ἔχων πινυτήν φρόνησιν ἢ ὁ πινυτά φρονῶν, ὁ πινυτάσ τὴν φρόνησιν, ὁ ἐμφρῶν, ὁ συνετός, ὁ σκεπτικός : Ἡα. καυετώτατοσ, σῶφρονεστάτοσ : Σίμμ.ΑΠ 7, 22 ὀνεκεν εὐμαθησ πινυτόφρονοσ, αὐτ.3,8 μάτερ Ὀδυσεήσοσ πινυτόφρονοσ, Γρηγ.Ναζ.Ὀδ. 206,1 (Dronk.) ἀπεχθαίρει πινυτόφρονασ, Κόιντ.14, 630, Ἰουλ.Αἰγ.ΑΠ 4,325 πινυτόφρων σιγή || ὁ ἀγχίνουσι, ὁ εὐφής, ὁ ἔλλη. Ἐπιγράμ.10 πινυτόφρων εὐχῶλη ἰέλι πινος ἀκροστιάου, Ἰουλ.Καστ.319Α πινυτόφρων ναύσ.

πινυτός ἐπίρρ. κατὰ τρόπον πινυτόν, συνετώσ, φρονίμωσ : Ἐπικρ.11,6 τάδε μαι πινυτώσ, . . λέξαν.

πίνω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. πίνωω Ἰ.Αλλ.20, 52), ἑπ. ἀπαρφ. πινέμεναι (Ἰλ.Δ 346) κ. πινέμεν Ἰ.Ὀδ.Η 220), παρστ. ἐπίνων κ. ἰων. πινέσκων Ἰ.Ἰλ.Π 2261, ἐλλά. πίνωμαι Ἰ.Ἰλ.Ν 493, Αἰοχ.Χο.578), κ. πίνωμαι Ἰ.Ἀριστ.Κ.Ρητ.1370β,18, Αἰλ.Π1 12,491 ἰδμ. ὡσ ἐσαφ. γρ. πινίσθαι : Ἰνπ.Ἐντ.Παθ.12, πινίσθε : Ξεν.Συμπ. 4,7, ἀποδοκιμαζόμενα ὄμωσ ὑπὸ τοῦ Φρυγ.23, κ. Ἀθῆν.10,446Δ), β' ἐν. πίνωσι ἸΠΔ Δευτ.28,39, ΚΔ Λοικ.17,8), ὄβρ. ἐπίναν, ἑπ. πίνω Ἰλ.Χ 21, δημ. ἦπια, β' ἐν. ὑποτ. πίνωσθα Ἰλ.Ζ 260), προστ. πίνε Ἰ.Ὀδ.1 347) ἰέκπει : Εὐρ.Κύκλ.5631, δημ. πίνε κ. πίνεσ ὁμ. πίνθι Ἰ.Ἰων Χ Τραγ.27, Ἀριστφ.Σφ.1489), ὁμ. ἐκπίνθι Ἰ.Εὐρ.Κύκλ.570), πίνε, πίνεσι Ἰ.Ἐπιγρ.), αἰολ. πῶθι, πῶ Ἰ.ΕΜ 698,52), ἀπαρφ. πινῶν Ἰ.Ὀδ.Ω 70, Ἰ.Ρ.4,172), μγν. συνηρ. πινῶν Ἰ.Λοικ.ΑΠ 11,140), ἑπ. πινέμεν Ἰ.Ὀδ.Ω 378), πίνεσιν Ἰ.Ἰλ.Δ 263), πίνεσιν ἰεσφ.γρ. ἀντὶ ὑπέναι : Ἰνπ.Ἐπίδ.5,18), μγν. πίνω, πίνωσα Ἰ.Ἰλ.Ω 102), πίνωσσι Ἰ.Ἰνπ.Ἐπίδ.7,1), παρσκ. πίνωσκα Ἰ.Αἰοχ.Ἐπ.821), ἰένωσι κ. μτ. τῆσ πρό, ὄνο, ἐκ), μέσ. ὑπάτ. πινώμεθα (Ἐρμ.π.26), προστ. πίνωσι Ἰ.Νίκ.Θηρ.912), ὁμ. πίνωμαι ἰώσ μέσ. ἐνεστ. : Ἰδουκ.17, Πινδ.Ο 6,86), ὁμ. ἐκπίνωμαι Ἰ.Ἀριστφ.Αχ.199), κ. ἐμπίνωμαι Ἰ.Θέογν.1129) (ὁμ. ὡσ παθ. : Ρουφι.ΑΠ 5,43), παθ. Ἰ.Ὀδ.Υ 312, Ἰνπ.Ἀέρ.9), παρστ. ἐπίνωμην, ἑπ. πίνωσθαι Ἰ.Ὀδ.1 45), μέλλ. ποθῆσομαι ἰμ. ἐν συν-

θέσει μτ. τῆσ κατὰ, ἑκ : Ἀριστφ.Σφ.1502, Πλούτ. ἸΗ.240Β), ὄβρ. ἐπὸθην (μ. ἐν συνθέσει μτ. τῆσ ἐξ, κατὰ : Αἰοχ.Χο.66, Πλάτ.Κριτ.111Δ), δημ. (ἐπι)πίνωσκα, παρσκ. ἀπαρφ. πινώσθαι Ἰ.Θέογν.477), δημ. μγν. πινόμενος, εἰσάγω διὰ τὸ στόματοσ ὑγρόν τι εἰσ τὸν στόμαχον, μτ. αἰτ. : Ἰλ.Ε 341 σὺ πίνωσθαισθα οἶνον, αὐτ.Β 825 πινόντεσ ὕδωρ μέλαν Αἰσθήπια πίνοντεσ τὸ ὕδωρ τοῦ Α, ὄηλ. κοιτοκίοντεσ παρὰ τὰσ ὄθρασ αὐτοῦ), Ὀδ.Ο 391 πίνε τε οἶνον, αὐτ.Ρ 225 ὄρον πίνων, Πινδ.Ο 6,86 ἐρατεινόν ὕδωρ πίνωμαι, Σοφ.ΟΚ 622 θερμόν αἶμα πίνε. Πλάτ.Γοργ.467C αἰ τὰ φάρμακα πινόντεσ παρὰ τῶν ἱατρῶν πότερόν σοι δοκοῦσι τοῦτο βούλεσθαι, ὅπερ ποιούσι, πίνεω τὸ φάρμακον καὶ ἐλαγεῖν, ΚΔ Ματθ.6,25 μὴ μεριμνάτε τῇ ψυχῇ ὕμῶν τί φάγητε καὶ τί πίετε, αὐτ.27,34 ἐδωκαν αὐτῶ πινεω ὄχρα μετὰ χολῆσ μεμιγμένον, αὐτ.1ω.6,54 ὁ τρώωνσ μω τὴν σάρκα καὶ πίνωσ μου τὸ αἶμα, αὐτ.Κορινθ.1),10,4, Πρῶδρ.2,233 καὶ πίνω καὶ τὸ γάρισμα αὐτὸ τὸ ὑδρωμένον, | καὶ πρῆσκαται ἢ κοιλία μου, αὐτ.287 πινωσιν ὄχρα καὶ χολῆν ἀντ' ὕδατοσ καὶ οἶνοσ, ὁ.διστ. πίνω κρασί, δὴν με μεθῶ ὡσ με μεθῶ ὁ σεβντάσ σου || μτ. γενικ. ὀπειρεται : Ὀδ.Α 96 αἵματα ὄφρα πίνω, αὐτ. Χ11 ὄφρα πίνω οἶνοσ : ὁμ. φρ. πινέω κρητήρασ οἶνοιο πίνεω ὀλοκλήροσ κρητήρασ οἶνοσ : Ἰλ.Θ 232 πίναντεσ κρητήρασ ἐπισατεφέασ οἶνοιο, αὐτ.Δ 346 || κ. μτ. γενικ. κ. ἐμπροθ. ἰσπὸ, ἐκ, παρὰ πινος : Ἰλ.Π 226 οὐδέ τις . . πινέσκων ἀπ' αὐτοῦ . . οἶνον, Ἐθέογν.959 αὐτόσ ἐπίνων ἀπὸ κρηνησ ἰέκ πηγήσ), Ἰ.Ρ.4,172 ἐκ τῆσ χειροῦσ διδοῖ πινεω, Ἀριστφ.Ἰνπ.1289 ἐκ ταῦτοῦ . . πίνεται ποτηρίαυ, Πλάτ.Πολ.417Α πίνεω ἐξ ἀργύροσ ἢ χρυσοσ, αὐτ.Γοργ.467C αἰ τὰ φάρμακα πινόντεσ παρὰ τῶν ἱατρῶν ἰδιορισθέντα ὑπὸ τῶν ἱατρῶν), Ξεν.ΚΠ 4,5, 4 πινῶ δ' ἀπὸ τοῦ παραρρόντοσ ποταμοῦ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 19,24 ἀπὸ χείροιο ἀσκι δὴν ἦπια | κὶ σὺ ἦπια δὴν ἐμέθησα ἰσροισ), || ὁμ. μτ. ἐπίρρ. : Ὀδ.1 62 δέπω, ἐνθεν . . ἀνδρες . . ἐπίνωσ ὁμ. μτ. δοτ. ὄργαονοσ : Ὀδ.Ξ 112 σκύφον, ὤπερ ἐπίνων ἰδιὰ τοῦ ὀνοιοσ . .), Ξεν.Ἀν.6,1,4 ἐπίνων κερατινοῦσ πατηρίοισ ἰδ.γρ. ἀντὶ ἐκ κερατινοῦσ ποτηρίων : ὁμ. κ. παθ. : Ἰλ.1 469 ἐκ κεράμων μέθυ πίνετω τοῦ γέραντοσ || νεώτ. κ. δημ. φρ. ἐπίνω τὸ ποτήριον μέχρι τρυγῶσ ἰνέμεναι τὰ βάσανα μέχρι τέλοσ), φρ. ἦπια πολλὰ φάρμακία ἰεδοκιμασεσ πολλὰσ πικρίασ), παροιμ. θεσ δὲ θέσ, κὶ πῆ, γάιδωσ, ἀγιάμα (ἐπὶ τῶν ἐξαναγκαζόντων τινὰ νὰ πράξῃ τι ἀκουσάτωσ) || ὁμ. κ. ἀπολ. : Ἰλ.Ν 493 μήλα πίνόμεν' ἐκ βοτάνησ ἰπρόδαστα, ἴνα πίνωσ μετὰ τὴν βοσκήν), 2) ὁμ. ἀπολ. νεώτ. κ. δημ. πίνω οἶνον ἢ καὶ ἄλλα οἰνοπνευματώδη ποτά, ἰδ. μτ. τῶν ἐσθῆλ, τργῶ κττ. : Ἰλ.Ω 476 νέαν δ' ἀπέληεν ἐδωδήσ ἐσθων καὶ πίνωσ, Ὀδ.Β 305 ἀλλά μαι ἐσθίμεν καὶ πινέμεν, αὐτ.Ε 94, Ἀλλ.20 πρόσ βλαι πίνων, Αἰοχ.1κ.953, Σίμων.14 πίνε, πίν' ἐπὶ συμφορασ, Εὐρ.Κύκλ.537 ἡλίθιοσ διστις μὴ πίνων κῶμαν φιλεῖ, Κρατῆρ.124 διδόναι πινεω, Πλάτ.Συμπ. 176Β οὗτω πίναντεσ πρόσ ἕσθον, αὐτ.Νόμ.776Β, αὐτ.Φαῖδ.116Β δεησινάσντασ τε καὶ πίνοντασ, αὐτ. ἰ17C πινάντα τε καὶ πεπασκότα ἰπνόντα καὶ τελεμάσαστα τὸ πινεω, Ξεν.ΚΠ 8,3,41 πίνωσ πίν οἰκείασι αἴταν αἰδοῦσαι, παλλοὶ δὲ πίνω, αὐτ.1,3,9, Φιλῆμ.9 πινεω τῆσ ἡμῖν ἐγγεστάσ, Ἀθῆν.9,400C, Πολ.1κ.Ἐκλ.Τραγ.70, ἑκαὶ ποῦ τρώων κὶ ἐπίνων καὶ ποῦ χαροκοποῦσων, αὐτ.3 ἀντάμα τρώων καὶ πίνουκε καὶ γλυκοκουβεντιάστων, δ.τραγ. κἀθουνται καὶ τρών καὶ πίνουσι | καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζου, Κάλανθ. κἀσσε νὰ φῶσ, κἀσσε νὰ πίνῶ, φρ. πίνω εἰσ ὕγειαυ πινὸσ ἰπρονῶμα εὐχόμενοσ ὑπὲρ πινος) || δημ. ἐχῶ τὴν ἔξιν νὰ πίνω οἰνοπνευματώδη ποτά, πρῶω εἰσ τὴν οἰνοποσίον, εἰμα

οίνωφλυξ, πότης, μέθυος : άρχισα να πίνω από τόν καιρό που πέθανε τó παιδί' του, - γυρνάει τις ταβέρνες και πίνει όλημέρα' || ό παρακ. πέπωκα είμαι οίνω βεβαρημένος, μεθυαμένος : Εύρ.Κύκλ.536 πεπωκότ' έν δόμοισι χρή μένειν' || δημ. όμ. ό παρακ. ποθ. μηχ. πιωμένος-η-ο έν τή αυτή σημ. : είναι λιγάκι πιωμένος και δεν ξέρει τί λέει' || δημ. παροιμ. όσο πίν' ή συμπεθέρα, τόσο καλακουθεντίζει | ό πότος φέρει εύδιαθεσίαν' 3) έορτάζω, πανηγυρίζω δι' εύωχίας : Φιλόστρ.Γυμν.54 πίνειν νίκην' 4) μτφ. κ. δημ. άπορροφώ, ροφώ, τραβώ : 'Ηρ.3,117 έπειάν δέ διάκορος ή γή σφεινν γέννηται πίνουσα τό ύδωρ, αύτ.4,198, Αίσχ.Εύμ.980 μηδέ πιύσα κόνις μέλαν αίμα πολιτών, αύτ.'Επτ.736 έπειδάν . . χθονία κόνις ήλ . . αίμα φοίνιον, Σοφ.ΟΤ1401, Ξεν. Συμπ.225 όταν δέ όσφ ήδεται τοσοούτων ήνη ήτá φυτάι, Μελέαγρ.ΑΠ5,196 λύχνον έμών κώμων πολλά πόνια μέλη | άμφ.γρ.], Λουκ.Κατάπλ.27 πολλάκις έκών ταύλαιον ούκ έπινον άποσβεσθήναι θέλων,- ή γής πίνει τί βροχή, - τό σφουγγάρι πίνει τό νερό, - τό στουπόχαρτα πίνει τό μέλαν, - τό φαί ήπει τό ζουμί του' 5) ρηματ.π. πότας, πότης, ποτήριον, πόσις, πόμα, πώμα, πίνω, πίνισκω, πιστό, πιστί, πόμα, πόσιμο.

πινό-ατ (πίνος) είμαι πιναρός, ρυπαρός, λερός : 'Αριστ.Λυσ.279 άχετο . . πίνων, ρυπάνω άναράτλιτας, ξεξ έτών άλουτος.

πινόθηξ-ουξ-ες πίνος) ό πλήρης λιπώδους άκαθαρσίας, επί έρίων : 'Ιππ.Γυν.2,185 πινόθειαι έρίοισι' || ό ρυπαρός, ό άκάθαρτος, ό λιγδερός : 'Ησ. «πινώδες» ρυπαρόν, ξηρόν, επί κόμης : Εύρ.'Ορ.225 ώ βροστράχων πινώδες άθλιον κάρα |σολά. «αύμηρόν και ρυπώδες»], Λυκόφρ.975.

πινωδία (ή) 'Ησ. «άκαθαρσία».

πινότων (τό) πάπ. ένώτιον έκ μαργαρίτου. πινό έπίρρ. δημ. αντί πλώων βλ. κ. Παλαμ.Τάμ.163 ή πιό | καρδιοφλογίστρα λύπη.

πιοσιδής-ουξ-ές μτγν. ό έχων τό σχήμα του στοιχείου πί : Σωρ.1,68 πιασιδή μέρη (του διαση-γματος), 'Ορειδ.49,4,30 πιασιδή φιλά, αύτ.49,33,4' έπίρρ. μτγν. -δώς : Ρούφ.'Ανατ.45.

πιόμα (τό) δημ. ή πόσις, τό πόσιμο· 2) τό ποτόν. **πιόμα** μέλλ. του πίνω βλ.λ. : 'Θεογν.962 άλλης δή κρήνης πιόμα ή ποτάμου.

πίον [ένν. γάλα] (τό) μτγν. λίπος, πάχος, παχύ, ηηκτόν γάλα, τό πάχος του γάλακτος : Νίκ.'Αλεξ.77.

πιόνι (τό) [γαλλ.] νεώτ. κ. δημ. έκαστος των όκτώ μικροτέρων πεσσών του ζατριάκου βλ.λ., στρατιώτης' || κτ. έπέκτ. έκαστος των πεσσών άλλων πηχνίων, οίον της ντάμας, της τριόδας.

πινόνας (τό) νεώτ. γένος τι φιττακών.

πίος-α-ον (1) ποι. συγκρ.πιότερος, ύπερβητ. πίστάτος, αντί πίων βλ.λ.' 'Ησ. «πίων» λιπαρόν : 'Επίχ.136 πίοι άρνες, 'Ορφ.'Αργ.506 πία μήλα.

πίος-α-ον (2) [λατ.] 'Επίρρ.' 'Ησ. «πίος, εύσεθής».

πιόσιμο (τό) δημ. ή ένέργεια του πίνειν, ή πόσις, ό πότος· 2) ιδ. ή οίσινοσία : σπατάλησε τό έχει του στο πόσιμο· 3) ή γεύσις ή έκ ποτου προκαλουμένη : τό κρασί του δεν έχει καλό πόσιμο· άφήνει στο στόμα ξυνία - μούχλα' 4) ώς έπίθ. τό πόσιμον : τό νερό του ηγηαδίου μας δεν είναι πόσιμο.

πιότερ έπίρρ. δημ. συγκρ. του πιό βλ.λ. : Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 71,19 όλοένα πιότερα νυχτώνει | κι έγώ τό δρόμο πάω μονάχος.

πιότης-πτος (ή) κ. μαν. ή ιδιότης του πίου, του παχέος, ή παχύτης, τό πάχος, τό λίπος : 'Ιππ.'Αέρ.21 τήσι δέ γυναιξίν ή τε πιότης της σαρκός και ύγρότης, 'Αριστλ.Ζ1 520α,23 όσα δέ μη έχει κεχωρισμένην την πιότητα, ήττόν έστι πίονα κατά κοιλίαν, αύτ.ΖΜ 651β,γ, 'Θεοφρ.Φ1 9,1,3 όσα πιό-

τητά τινα έχει και λίπος, ΚΔ Ρωμ.11,17 συγκοινωνός της ρίζης και της πιότητος της έλάσας έγέ-ναι' 2) μτφ. πλούτος, εύπορία, εύτυχία, εύημερία, εύπραγία : Φίλ1,259 ίνα μη τί ίχνος ύπολειψή πιότητος άρχαίας, Εύστ.1146,10 πιότης πά-λεως ή περι αύτήν εύπορία.

πιστί (τό) δημ. ποτόν κ. ιδ. οίσινονευματώδες· 2) τό πίνειν, ιδ. οίσινονευματώδη ποτά, οίσινο-σία : έφασε τό βίός του στο πιστί, Παλαμ.Παράκ.80,9 πάν τά καλούδια και τό πιστί.

πιστό(ν) (τό) μαν. κ. δημ. πάν ύγρδν χρησιμεύον προς πόσιον, ποτόν και ιδ. οίσινονευματώδες : 'Αραβ.Μύθ.Χολ.1,77 τόν όσοτον φούλάττεν άκόμη ζωντανών με κάπαια πιστά μαγκία, - ήήραμε ένα πιστό στο πόδι· 2) ή ένέργεια του πίνειν, ή πόσις, ιδ. οίσινονευματώδων ποτών, ή οίσινο-σία, τό πόσιμο· τό 'ριξε στο πιστό, για να ξε-χάση τόν νόνο του.

πιόφιλος (τό) νεώτ. ζωολ. γένος μυιδών έντό-μων, ού γνωστότερον είδος πιόφιλος ό του τυρο-ρού, ού ή κόμη ή ένδιαίταται έντός του τυρού |ηρθλ. σκούληκι του τυριού].

πιόφυλλος-ον [πίος, φύλλον] μτγν. ό έχων λι-πόδη φύλλα, επί της έλαίας : 'Αλέξ.'Αφρ.Τοπ.118,3.

πίνα (ή) [1] [ιταλ.] δημ. ή κοπιοσύριγγ βλ.1]· 2) μέ-γα βυτίον χωρητικότητας οίσινοσιων ή και τι πλώον διακόων σόνου ή άλλων ποτών.

πίνα (ή) [2] νεώτ. ζωολ. γένος άνούρων άγλωσ-αίδων άμφιβίων βατραχιών.

πιπαλιξ-ίδος (ή) 'Ησ. «ή παρά τισι χαλιξ, παρ-δэ έπίσι σάσρα».

πιπεράδιον (τό) πάπ. .τό πέπερι βλ.λ.

πιπερά(ίνη) (ή) νεώτ. χημ. ίσχυρά όργανικι-βάσις άποτελούσα λευκήν κρυσταλλικήν μάζαν, παρασκευαζομένη δι' έπιδράσεως αιθυλενοχλωρι-δίου ή αιθυλενοσβρωμιδίου επί άμμωνίας, έν χρ. ώς φάρμακον κατά της ούρικής άρθρίτιδος.

πιπεράς πάπ. πιθ. τό πιπεροδοχείον.

πιπεράτος-η-α δημ. ό έχων την γεύσιν από πεπέρεως ή ως από πεπέρεως, ό έχων γεύσιν καυστικήν, αύτός που πιπερίζει' 2) μτφ. επί λόγου, ό δριμύς, ό δηκτικός, ό πειρακτικός.

πιπέρι (τό) κ. πιπέριν μαν. κ. δημ. ό ύπό μορ-φήν άρωματικών και καυστικών την γεύσιν· κόκ-κων καρπός του φυτου πέπερι τό μέλαν : Πρόδρ.1,118 ά βράσι τό κρασί, και βάλε και πιπέ-ριν, αύτ.203 και τους πιπεροτρίφτας μου, να τριβετε πιπέριν, λαϊκτραγ. πώς τό τριβόν το πι-πέρι του διαδόλου οι καλογέροι' || παροιμ. όπου έχει πολύ πιπέρι, βάζει και στα λάχανα (επί των λίαν πλουσιών και σπατάλων).

πιπεριά (ή) δημ. ό άναρωχητικός βάνμος πέπερι τό μέλαν· 2) τό ποώδες φυτόν καφικόν τό έτήσιον' || ό καρπός του ποώδους φυτου κα-φικόν τό έτήσιον : πιπεριές τουρσί - γεμιστές' 3) τό κοσμητικόν δένδρον σήνις ό μόλλειος, ά. φευτοπιπεριά : φύτεφαν πιπεριές στην όδό μας' 4) πιπεριά άγρια τό ποώδες φυτόν πολ-λύγονον τό κραταιόγονον.

πιπεριάρα (ή) δημ. έπιτραπέζιον, συνήθως ύά-λινον σκεύος, έν φ' έναποτίθεται τό πέπερι.

πιπερίζα (ή) δημ. κ. πιπερίτσα τό ποώδες φυ-τόν βαλλωτή ή μέλιανα.

πιπερίζω δημ. άμτθ. έχω γεύσιν πεπέρεως ή οίσινο πεπέρεως, δηλ. δριμείον, καυστικήν, εύα-ρέατος έρεθιστικήν πιας της γεύσεως : τό τυρί-τό κρασί μας πιπερίζω.

πιπερίνη (ή) νεώτ. χημ. τό άλκαλοειδές του πε-πέρεως βλ.λ.

πιπερίς-ίδας (ή) νεώτ. ό καρπός του ποώδους φυτου καφικόν τό έτήσιον, ή πιπεριά.

πιπερίτσα (ή) δημ. ά. πιπερίτσα βλ.λ.

πιπεροδοχείον [τό] νεώτ. ἐπιτραπέζιον σκευός πρὸς ἐναπόθεσιν πεπέρεως, ἢ πιπερίερα.

πιπερόρ(ρι)ζα [ή] δημ. τὸ πώδες καὶ πολυετές φυτόν [γγίβερις ἢ φαρμακευτική] || ἴδ. ἢ κοινιοποιηθεῖσα ἀρωματική ρίζα τοῦ φυτοῦ [γγίβερις ἢ φαρμακευτική, ἄ. τζεντζεφίλι].

πιπεροτριβέως-έως [ό] γλωσσ. εἶδος δοχείου, ἐν ᾧ λειτουργεῖται τὸ πένερον πρὸλ. ἰγθίον.

πιπεροτρίφτης [ό] μον. ὁ πιπεροτριβέως βλλ. : Πρὸδρ. 203 κυράδες . . βηλαγοκίς ἐπάρετε κεντήκλας, καὶ τοὺς πιπεροτρίφτας μου, νὰ τρίβετε πιπέριν, αὐτ.205.

πιπερώδης-ους-ες νεώτ. ὁ πλήρης πεπέρεως, ὁ μὲ πολλὴ πιπέρι, κ.γεν.ὸ καυστικός πως τὴν γεύσιν.

πιπέρωμα (τό) [πιπερώνω] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πιπερώνω, ἢ διὰ πεπέρεως ἄρτυσις ἐδέσματος.

πιπερώνω δημ. ἄρτύω ἐδέσμά τι διὰ πεπέρεως, ρίπτω ἢ ἀναμεινύω εἰς φαγητόν τὸ ἀπαιτούμενον πιπέρι: ὅταν πάρῃ μιά βράση, ν' ἄλατίσης καὶ νὰ πιπερώσης τὸ φαγητό.

πιπί [τό] δημ. ἀκ. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν νηπιῶν, τὸ αἰδοῖον τοῦ βρέφους καὶ ἴδ. τῶν ἄρρενος 2) συνεκδ. ἡ οὐρσις: **θά κάμη τὸ πιπί** του.

πιπία [ή] δημ. ζῦλιον πνευστὸν κινητικὸν ὄργανον μετὰ ψαυτιτίδος, φέρον ἐξ ὅπας ἐπὶ τῆς μιάς πλευρᾶς καὶ μίαν ἐπὶ τῆς ἑτέρας καὶ παράγον ἰσχυρῶν καὶ διαπεραστικῶν ἔχον 2) τὸ ὠδιόν πτηνὸν σίσις βλλ.

πιπίζω μυν. κ. νεώτ. ἀντὶ πιπίσκω βλλ. : Μαλάβ.Ι 210,14 **ἑαυτῶ παραχρησόμενος πιπίσας** (φάρμακον) ἀπέθανε 2) νεώτ. ἀντὶ πιπιζήω βλλ.

πιπίλα [ή] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πιπιλίζω βλλ., τὸ πιπιλίσμα 2) πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς πιπίλισμα: || εἰδ. τεχνητῆ ἐξ ἐλαστικῶν κόμματος θηλῆ διδομένη εἰς τὰ βρέφη, ἵνα οὕτω ἀπασχολούμενα ἔχωσι τὴν φευδαίσθησιν τοῦ θηλασμοῦ, πρὸλ. ρωγοθύζι.

πιπιλίζω μυν. κ. δημ. λείχω τὴν θραδέως καὶ ἐπὶ μακρὸν δι' ἐλαφρῶν συσπαστικῶν κινήσεων τῶν χειλέων καὶ τῆς γλώσσης, βυζίζω τὴν ὄλιγον κατ' ὄλιγον, μυζῶ, ἀπομυζῶ : Ἐρωτόκρ.Ι,2246 **στὸ στόμα τὸ δάκτυλά ντου βάνει** νὰ πιπιλίση, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.78 τῆς . . γυναικὸς καὶ τοῦ πιπιλιζόντος τὴν θηλήν τῆς βρέφους, - πιπιλίζει **καρμαμέλες** 2) μτφ. ἐν φρ. μου (σοῦ τοῦ) πιπιλίζει ἢ πιπίλισε τὸ μυαλό με (σε, τόν) ζαλίξει ἢ ἐξάλισε διὰ πορατετομένης ἐπιμόνου ὀμιλίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος 3) ρηματ.π. πιπίλα, πιπίλισμα, πιπιλιστός, πιπιλιστά.

πιπιλίσμα [τό] δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πιπιλίζω βλλ.

πιπιλιστός ἡ-ό δημ. ὁ γινόμενος μὲ πιπίλισμα βλλ. ἐπίφρ. -σά μὲ πιπίλισμα.

πιπίνι [τό] δημ. ὁ νεοσσός τῆς περιστερᾶς, ἄ. πιτασοῦν.

πιπιρίζω μυν. δημ. ἐπὶ πτηνῶν, τιτίζω, πιπιζώ : Ἐρωτόκρ.2,542 **κι ἀπλώση τὰ φτεροῦγία ντου, τὸ στῆθος πιπιρίση** 2) ἐπὶ ποτῶν κ. ἴδ. οἴνου ἀντὶ πιπερίζω βλλ.

πιπίσκω [ἴνν.Γυν.Ι,59], μέλλ. **πίσω** [Πίνδ.Ι 5(61,74), ἄορ. ἐπίσας ἴνν.Γυν.Ι,59], μέσ. ἄορ. ἐπίσασμην [Νίκ.Θηρ.573], παθ. ἄορ. ἐπίσθη ἰνεσίσθη: Νίκ.Θηρ.624), ὡς ἔνεργ. μτθ. τοῦ πινω βλλ. διδω εἰς πινά νὰ πῆ, ποτίζω τινά : ἴνν.Διαίτ.2 ὄρρον καὶ γάλα ἐς τὴν ὥρην πιπίσκωιν, Ἀρετ.Οξ.Νούσ.Ι,1 ὁμ. μτ. διπλῆς αἰτ. : Πίνδ.Ι 5(61,74 **πίσω σφε** Ἄρκα . . ὄδωρ ἰθὺ ποτίσω αὐτούς τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης: ὁμ. μτ. αἰτ. πρὸς. κ. γενικ. πρᾶγμ. : Λουκ. Λεξιφ.20 **οὐκ οἶδ' ὅ καὶ δρᾶστέ** με . . πιπίσκοντες **τουταῦ** τοῦ φαρμάκου: ὁμ μτ. ὄστ. πρὸς. κ. αἰτ. πρᾶγμ. : ἴνν.Γυν.Ι,63 **πιπίσκω**ιν ταῦτρη γάλα. **πιπίσκα**-ατος [τό] [πιπιζώ] νεώτ. τὸ πιπίζειν βλλ.2), ἢ φωνὴ τῶν νεοσσῶν.

πιπόλο [τό] δημ. ἢ ἀτρακτός βλλ.3), ἢ ἡλακότη βλλ.2), ἄ. γλῶρος βλλ.3].

πιπὸν ἴσ. ἄκρον.

πιπός [ή] ὄγρ. ἀντὶ πιπὸ βλλ. : Ἀριστ.Ζ.Ι 609a,30 **πόλεμος δὲ καὶ ἀσκαλαθώρη** καὶ ἄραχνη . . **πίπῳ δὲ καὶ ἐρωδιῶ** Ἰδ.γρ. ἀντὶ πιπῶ, αὐτ. 617a,28 **τὸ δὲ ρύχνης** ἔχει . . μακρόν, σκέλη δὲ βραχέα τῆ πιπῶ παρόμοια.

πιπός [ό] μτγν. νεοσσός, νεογόνν πτηνοῦ πιπιρίζον εἰστέι : Ἀθῆν.9,368F **ἐπὶ δὲ τῶν νεοσσῶν ὀρνίθων, σθς πίθους** τινὲς καλοῦσι [εἰκ. ἀντὶ Ἰππους].

πιπούλο [τό] δημ. ἀντὶ πίπολο βλλ.

πιπ(η)ζω κ. νεώτ. ἐπὶ νεοσσῶν, ἐκθάλλω φωνὴν προσομοιούσαν πρὸς τοὺς φθόγγους πὶ πὶ, φωνάζω πὶ πὶ: ἴσ. «πιπ(η)ζειν» κατὰ μίμῃσιν ἢ λέξις πεποίτησι τῆς τῶν ὀρνέων φωνῆς: Ἀριστοφ.Ὀρν.306 **ἰοῦ ἰοῦ τῶν ὀρνέων, ἰοῦ ἰοῦ τῶν τῶν κοφιχῶν** αἶα πιπιζοῦσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.

πιπρά [ή] κ. νεώτ. ὄγρ. ἀντὶ πιπὸ βλλ. : ἴσ. «δρνεον πολεμικόν» : Ἀριστ.Ζ.Ι 609a,7 **τὸν δ' ὀρνίθων ποικιλίδες καὶ κορυθῶδες** καὶ **πίπρα** Ἰδ.γρ. ἀντὶ πιπῶ: 2) νεώτ. ζωολ. γένος κεκρακῶν κοτιγγιδῶν πτηνῶν.

πιπράσκω, ἰων. πιπρήσκω [Καλλ.ἀπ.85]. παρακ. **πέπρᾶκα** ἴσοι.66,34), ἕπερα. ἐπέπρᾶκοι [Ξεν. Ἄν.7,2,6] κ. πεπρακῶς ἦν [Δημ.346] ἰδ. πορακ. κ. ἕπερα. οἱ μόνου χρόνου τοῦ ἔνεργ. ἐν χρ. παρὰ τοῖς δοκιμοῖς συγγραφεῦσι, ὡς ἔνεστ. π. μτγν. ἐν χρ. τὸ περῶ ἢ πέπρημι βλλας, π. δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ πωλῶ, μέλλ. δὲ κ. ἄορ. π. τοῖς Ἀττικοῖς ἀποδώσομαι, ἀπεδόμην), παθ. πιπράσκομαι [Πλάτ. Φαῖδ.69Β], μετ' ὄλιγον μέλλ. πεπράσομαι [Ξεν. Ἄν. 7,1,36], παθ. μέλλ. πρᾶθήσομαι [Ἀριστ.ἀπ.4Η], ἄορ. ἐπράθηκ κ. ἰων. ἐπρήθηκ [Ἦρ.2,57], παρακ. **πέπρημαι** κ. ἰων. πέπρημαι ἴἮρ.2,66], ἄσπεφ. πεπράσθαι [Ἀριστοφ. Ἀχ.734], ἕπερα. ἐπέπρᾶτο [Ἀριστοφ. Ἀχ.522], πωλῶ τι κ. ἴδ. πρὸς ἐξαγωγήν, ἢ ἀναφράξω πρὸς πρὸς. κ. πρᾶγμ. : Ξεν. Ἄν.7,2,6 ὁπόσους ἂν ἐερῆ . . τὴν Κύρου στρατιωτῶν ὑπολειμμένους ἀποδόσθαι ὁ δὲ . . οὐδένα ἐπεπράκει, ἴσοι.66,34 **τὰ κτήματα ε** ταλάντων πεπρακότας, Δημ.234 **τὰ μικρὰ τῆς πόλεως** ἔδει με φυλάττειν, τὰ δ' ὄλ', ὡσπερ οὔτοι, πεπρακεῖναι, οὐτ.900 **τὴν ναῦν ἐπεπράκει**, ΚΔ Ματθ.13,46 **πέπρακε πάντα** ὅσα εἶχε, αὐτ.Πράξ.2,45 **τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον** κ. παθ. : Σολ.35,9 **παλλοὺς δ' Ἀθήνας πατριδ'** εἰς θεόκτιτον ἀνάγαγον πρᾶθέντας, Ἦρ.Ι,156 **ἀρετώτερα ταῦτα** εὐρίσκων Λυδοῖσι ἢ ἀνδραποδίσθέντας προηπάτι σφρας, αὐτ.2,56 **φάναι δὲ οἱ ἀδελφῆν ἐν Λιβύῃ πεπρῆσθαι** ὑπὸ τῶν αὐτῶν **Φαινίκων ὄπ'** ὦν καὶ αὐτῆ ἐπρήθη, Αἰσχ.Χο.915 **διχῶς ἐπράθην ὦν** ἐλευθέρου πατρὸς, Εὐρ."Ἰων 310 **ἀνάθημα πόλεως, ἢ νικος** πρᾶθεῖς ὄπα, Ἀριστοφ. Ἀχ 522 **ταῦτ' ἦν Μεγαρικὸν κῆπέρατ'** αὐθήμερον, Ἄνδοκ.Ι,133 **ὄλιγον πρᾶθεισης** [τῆς πενητηκοστῆς], Πλάτ.Φαῖδ.69Β **πάντα . . ἠνώμενα** τε καὶ πιπρακόμενα, αὐτ.Νόμ.850Α **τὸ δὲ ὦνηθῆν ἢ πρᾶθέν**, Ξεν. Ἄν.7,1,36 **ἐκίρυσεν** δς ἂν ἄλῳ ἐνδῶν ὦν τῶν στρατιωτῶν ὅτι πεπράσεται, Σώπ.π. Ἀθῆν.4,160F **ζηνωνικῶ πρᾶθῆσθ'** οὗτος κυρίῳ ἐπ' ἐξαγαγῆ, ΚΔ Ματθ.18,25 **πρᾶθῆναι** καὶ τὴν γυνῆα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι, αὐτ.26,9 **τὸ μῦρον πρᾶθῆναι** πολλοῦ, αὐτ.Μάρκ.14,5 **τὸ μῦρον ἐπᾶνω** τριακοσίων **δηναρῶν**, αὐτ.Πράξ.4,34 **τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων** πρὸλ. πέπρημι 2) μτφ. προδίδω τινά ἐπὶ χρήμασι, ἀντὶ χρημάτων, πωλῶ: Ἄλεξ.ἀπ.Μάντωνεἰ πεπρακότες τῆν τοῦ βίου παρρησίαν, Δημ.148 **τούς πεπρακότας** αὐτούς ἐκείνῳ μισεῖν, αὐτ.215 **πεπρακόσιν** ἐαυτούς εἰς

τάναντία τοῖς τῆ πατριδι συμφέρουσι, Δελν.δπ. 99,17 τῆν πατράων γῆν πεπρακεῖν κ.παθ.: Σοφ. Φιλ.978 πέπρασι κάπλόλωλ' ὄδ' ἦν ἄρα ὁ Ξυλαθῶν με, Εὐρ.Τρω.936 ὠλόδηην ἐγὼ εὐμοροφία προθεῖσα· 3) ρηματ.π. πράσις, πράσιμος, πράτ-ηρ, πράτῆριον, πράσις, πράκος, πόρνη.

πιπτάκάριος (ὁ) Ἴνγρι. πιθ. ὁ πάλων πιστάκια, φιστάκια.

πίπτω κ. μων. κ. νεώτ., αιολ. πίσσω, δημ. πέφτω, ποι. ὑποτ. πίπτῃσι (Πλάτ.Κωμ.153,51, παρατ. ἐπιπτον ἴσυχ. ἐν συνθέσει μτ. τῶν ἐπί, ἐκ, σύν, μετά, πρός, παρά, ἐν, εἰς), κ. ἐπ. πίπτον ἴλ.Θ.671, κ. ἰων. πίπτεσαν [κ. μτ. τῆς σὺν: Ἐμπ.59,2], μέλλ. πεσοῦμαι [Αἰσχ.Χο.971], ἰων. γ' πληθ. πεσόνται ἴλ.Λ.824, γ' ἐν. πεσέεται ἴ.Ηρ.7,163], ἄορ. ἐπεσον, ἐπ. πέσον ἴλ.Ξ.460], αιολ. κ. δωρ. ἐπιπον ἴ.Αλλ.60, Πινδ.Ο.669], ἀπορφ. πεσεῖν ἴλ.Ν.1781, β' ἐν. εὐκτ. πεσοῖσι ἴ.Πολ.Σοφ.Καλλ.10,14], μτγν. κ. νεώτ. ἄορ. ἔπεσα ἴ.Ορφ.Ἀργ.52], ΠΔ Λευίτ. 9,24, παρακ. πέπτωκα [Αἰσχ.Εὐμ.147, Ἀριστοφ. Βάτρ.970], ἐπ. μτγ. πεπτεύω-ῶτας [τοῦ εὖ ἀποτελοῦντος μίαν συλλαβὴν κατὰ συνίχτισιν, ἴλ.Φ.503], ὀμ. πεπτεύω-ηῦτα ἴ.Οδ.Ξ.354, Σίμων.183,7, ἴνπ. Γυν.1,69, Ἀπολλ.Ρ.4,1298] ὀμ. ἀττ. πεπτεύω-ῶτας [ἀντὶ πεπτωκῶς, Σοφ.Ατ.828, αὐτ. Ἀντ.697], Δημ. πεσεμένος, κυρ. φέρομαι πρὸς τὰ κάτω ὑπὸ τοῦ βάρους μου, κ. ἐπὶ ἐκουσίας πτώσεως, ρίπτω ἐμαυτὸν κάτω: ἴλ.Ζ.307 αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσεῖν, αὐτ.Μ.278 ὡς τε νιφάδες χιόνας πίπτωσι θαρμειαι, Ὅδ.Μ.410 Ἰστος δ' ὀπίω πέσεν, ΚΔ Πράξ.5,5 πεσῶν ἐξέφυξε, - πᾶν σῶμα ἀφιέμενον ἐλευθεροῦν ἐν τῷ κόνι πίπτει, - πέφτει βροχῆ ἐπὶ γῆν [βρέχει, χιονίζει] ὀμ. ἐμπροσθ. ἰέν, ἐπί, ἀμφί, πρὸς τὴν π. Ὀμ. σχεδὸν πάντοτε: ἴλ.Λ.425 ὁ δ' ἐν κωνίσι πεσῶν [πεσῶν εἰς τὴν κόνιν, πεσῶν καὶ μέσων ἐν αὐτῇ], Ὅδ.Χ.384 ἐν αἴμασι καὶ κωνίσι πεπτεύωτας, αὐτ.Ω.535 πάντα δ' ἐπὶ χθωνὶ πίπτε, Ἡσιοδ.ἀρ.142,5 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίρησι πεσοῦσα ἡεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀπόλλωνος, αὐτ.188,4 οὐδὲ οἱ ὕπνος πίπτεν ἐπὶ βλεφάρῳ, Σίμων.183,7 ἐν χθωνὶ πεπτεύω, Αἰσχ. Ἀγ.326 αἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασι πεπτωκότες ἀνδρῶν κασιγνήτων, Σοφ. Ἀντ.134 ἐπὶ γὰρ πέσε ταλαντωθεῖς, Εὐρ.Βάκχ.605 βάρβαροι γυναικες, οὕτως ἐκπεληγμένα: φάδος, πρὸς πῆδω πεπτῶκα, αὐτ. Ὀρ.35 ὄδε πεσῶντ' ἐν δερνίσῳ κείται, αὐτ. Ἰων.962 πρὸς ἀγκάλας πεσεῖν, Ξεν. Ἀγχα.ι.32 αἱ μὲν . . ἐν τῷ ποταμῷ ἔπεσον, ΚΔ Λουκ.8,7 ἔπεσον ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν ὀμ. κ. μτ. ἀπλῆς δοτ.: ἴλ.Ε.82 αἰματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε, Εὐρ. Ὀρ.88 πόσον χρόνον δὲ δερνίσῳ πέπτωχ' ὄδε· ἴ μτ. προθ. σημαίνουσιν κίνησιν εἰς τόπον: Ἡσιοδ. Ἐργ.620 Πλητάδες . . πίπτωσιν ἐς . . πόντον, αὐτ.Θ.791 [ποταμοὶ εἰς ἅλα πίπτει, Αἰσχ. Ἀγ.1019 ἐπὶ γῆν . . πεσῶν . . αἶμα, Εὐρ. Εὐκ.405 πεσεῖν πρὸς οὐδας, αὐτ.1025 εἰς ἄντρον πεσῶν, Ξεν.Κυν.10,13 πίπτειν ἐπὶ στόμα, ΚΔ Ματθ.10,29 ἐν ἐξ' αὐτῶν αὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν, αὐτ.13,7 ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, αὐτ.15,14 ἀμφοτέροι εἰς βόθρον πεσοῦνται, αὐτ.17,15, αὐτ.Λουκ.8,5 ὁ μὲν ἔπεσεν παρά τὴν ὁδὸν ἴ μτ. μτ. ἐμπροθ. κινήσεως κ. στάσεως σημωνιτικῶν: ἴλ.Η.16 ὁ δ' ἐξ ἴππων χαμάδις πέσε, αὐτ.Δ.482 ὁ δ' ἐν κωνίρη χαμαὶ πέσεν, αὐτ.Μ.156 νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραξε, Ὅδ.Χ.280 πίπτε δ' ἔραξε, ΚΔ Ἰω.18,6 ἔπεσον χαμαὶ ἴ μτ. μτ. προθ. δηλοῦσάν τὸ μέρος ἐξ αὐ καταπίπτει τῆς τι: ἴλ.Π.803 ἀν' ὤμων ἀσπισ εὐν τελαμώνι χαμαὶ πέσε, αὐτ.Ε.583 ἐκ δ' ἄρα χερῶν ἦνία . . χαμαὶ πέσον, Ὅδ.Μ.417 πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταίροι, αὐτ.Κ.51 πεσῶν ἐκ νηὸς ἀπορβίμην ἐπὶ πόντῳ, Αἰσχ.ἀν.44,3 πεσῶν ἀπ' οὐραναῖ, Πλάτ.Νόμ.701ι] ἀπὸ τῆς δούου πεσεῖν,

ΚΔ Ματθ.24,29 οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, αὐτ.15,27 τὰ κυνῶρια ἐσθλεί ἀπὸ τῶν φιλικῶν τῶν πιπτόντων ὁπὲ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν, αὐτ.Πράξ.20,9 ἔπεσον ἄπὸ τοῦ τριστεγού κάτω, αὐτ. Ἀν.8,10 ἔπεσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστῆρ' 2) εἰδ. γεωμ. ἐπὶ καθέτων ἢ μερῶν ἐφαπτομένων σχημάτων, ἐν φρ. πίπτειν ἐπὶ τι πίπτω ἐπὶ τινος, πέφτω πᾶνω: Εὐκλ.3,11, Ἄρχιμ. Ὁχουμ.28, Ἀπολλ.Περγ.1,2 ὀμ. πίπτειν ἐπὶ τι διασχιζέιν, διατέμνειν: Ἀρχιμ.Κων.Σφαίρ.16' ὀμ. πίπτειν πατὶ τι συναντᾶν: αὐτ. Ἐλ.15' ὀμ. πίπτειν διὰ τινος διέρχονται διὰ τινος: αὐτ.Κων.Σφαίρ.17' ὀμ. πίπτειν κατὰ τινος, αὐτ.Σφαίρ.Κυλ.1 Ὀρ.2' ὀμ. πίπτειν ἐπὶ τι κατὰ τινα: Ἀπολλ.Περγ.1,2' 3) ριπτομαι μεθ' ὀρμῆς εἰς τι, εἰσπίπτω, εἰσορμῶ, εἰς βάλλω, ἐμπροθ. ἰέν, ἐπὶ τινι: ἴλ.Ν.742 ἦ κεν ἐκνεύσαι πολυκαλῆσι πέσωμεν, Σοφ.Ατ.375 ἐν . . βουαί . . πεσῶν, αὐτ. Ἀντ.782 Ἔρωσ, ὄς ἐν πλεύροσ-πίπτεσι ἴ μτ. ὀρμῶ κατὰ τινος, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐμπροθ. ἰέν, πρὸς τι, πρὸς τι: Ἡσιοδ.Α.379 οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεληγόντες, Αἰσχ. Ἐπτ.462 θελοῦσας πρὸς πύλαις πεπτωκεῖσαι, Σοφ. Ατ.1061 πρὸς μέλα καὶ παίρμας πεσεῖν, κ. δημ. πέσανε πᾶνω του δέκα, - πέσανε πᾶνω του σάν κοράκια ἴ μτ. νεώτ. κ. δημ. ἐνσκήπτω ἢ ἐπιπίπτω που αἰφνιδίως: ἔπεσε κεραυνός - ἀστροπελέκι - ἀκρίδα - πανοῦκα - ὄμηχλη' 4) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. προσπίπτω, γονυπετῶ, ὅπως παρακαλέσω τινά, παρακαλῶ γονυκλινώδ: ἐμπροθ. ἰεροδ, ἀμφί, ἐπὶ τι, εἰς τι: Αἰσχ. Ἐπτ.185 βρέθη πεσοῦσας πρὸς . . θεῶν αἰώνην, Εὐρ. Ἐκ.787 ἄνπερ εἶνεκ' ἀμφὶ πόντω γένει, ΚΔ Ματθ.26,39 ἔπεσον ἐπὶ προσώπων αὐτοῦ προσκυκόμενοι, αὐτ.Μάρκ.5,22 πίπτει πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ παρεκάλει, αὐτ. Λουκ.17,16, αὐτ. Ἰω.11,32 ἔπεσαν αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας λέγουσα, αὐτ.Πράξ.10,25 πεσῶν ἐπὶ τοὺς πόδας προσεκύνησαν, αὐτ. Ἀν.11,16 ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ Θεῷ, Ἀροθ.Μὺθ.Χαλ.1,36 πίπτοντας εἰς τὰς πόδας τοῦ Τελωνίου, καὶ καταφιλῶντας τοὺς ἔλεγεν, ἔπεσα στὰ γόνατά του καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ με ὠσῶν ὀμ. κ. ἀπολ.: ΚΔ Ματθ.2,11 πεσόνας προσεκύνησαν αὐτῷ, αὐτ.4,9 πάντα σοι δώσω, ἐν πεσῶν προσκύνησι μοι, αὐτ. Ἀν.22,8 ἔπεσα προσκυνῆσαι, Βαλαωρ.Βράχ.Κῶμ.42' ὀμ. γεν. ρίπτω ἐμαυτὸν κάτω, καταπίπτω: Σίμων.156 εἰς γόνατα πίπτειν [γονυπετῶ, γονατίζω, ἐπὶ πολαιστοῦ], Ἀριστοφ. ἴνπ.571 εἰ δὲ που πέσοιεν ἐς τὸν ὠμόν ἐν μάχη τινί, Ξεν.ΚΠ.1,4,8 ὁ ἴππος πίπτει εἰς γόνατα' 5) κ. νεώτ. συχ. ἐπὶ τῶν φονευομένων ἐν τῇ μάχῃ ἢ πολέμῳ, καταπίπτω νεκρός, σωριάζομαι νεκρός, σκοτώνομαι: ἴλ.Θ.67 πίπτε δὲ λαός, αὐτ.Κ.200 νεκῶν διεφαίνετο χῶρος πίπτόντων, αὐτ.Λ.158 ὡς . . αἱ . . θάμοι προφύριζοι πίπτουσιν. ὡς ἄρ' ὕπ' Ἀτρεΐδῃ . . πίπτε κάρηνα Τρώων, ἴ.Ηρ.9,67 οἱ πρώτοι καὶ ἀριστοὶ ἐνταῦθα ἔπεσον ὑπὸ Ἀθηνάλων, Αἰσχ.Πέρσ.252 τὸ Περωσῶν δ' ἀνθος οἴχεται πεσόν, Εὐρ. Ἀνδρ.653 οὐ πεσῆματα πλεισθ' Ἐλλάδος πέπτωκε δοριπέτῃ νεκρῶν, αὐτ.Φοῖν.881 πολλὰ καὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκράς πεπτωκότες, ΚΔ Λουκ.21,24 ἔπεσον ὑπὲρ τῆς πατρίδας μαχομένους, οἱ πεσόνας ἀνέχρονται εἰς ἐκαστόν, - οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεσόνας ἴ μτγ. παρ. κτ. πληθ. πεπτωκότες ὁ ἐν τῇ μάχῃ πεσόντες, φονευθέντες: Ξεν.ΚΠ.1,4,24 τοὺς πεπτωκότες. ἐθεάτο' 6) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ἐκ τῆς ὀρθῆς στάσεως φέρομαι λοξῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καταπίπτω, καταρρέω, κατακρημνίζομαι: ΠΔ Ἀμ.9,11 ἀναστῆσθ τὴν ακηνὴν Δαυὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ ἀνοικοδομήσῃ τὰ πεπτωκότα αὐτῆς, ΚΔ Ματθ.7,25 ἤραδεν οἱ ποταμοὶ καὶ ἐπνευσαν οἱ ἄνεμοι καὶ προάεψον τῇ αἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ

έπεσε, αὐτ.Λουκ.13,4 ἐφ' οὓς έπεσεν ο ὄργος . . και ἀπέκτεινεν αὐτούς, αὐτ. Έβρ.11,30 πίστει τὰ τείχη Ἑριχῶ έπεσε κυκλωθέντα, αὐτ. Ἀν.11,13 έγένετο σεισμός μέγας, και τὸ δέκατον τῆς πόλεως έπεσε, Διών Κ75,12 πεσόντος δέ ηη τὸ έξωθεν περιβόλου, Ἀκολουθ.Μεγ.Σαδδάτου Ὁρθρ. Ὁδ.8 λέλυται ἄχραντος ναός, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συναλιστῆσι σκηνῆν (ἐν μτφ. σμ.ι.), - έπεσε τὸ νταβδὶν και τὸς πλάκωας, παροιμ. ὁποιος δὲν ἴπαινήσῃ τὸ σπῆτι του πέφτει και τὸν πλάκωνει [οἱ μὴ ευχαριστημένοι ἐκ τῶν δσων έχουσι τιμωροῦνται χάνοντες αὐτά:] || δδ. μτφ. έρειπούμαι, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι : Αἰσχ.Χο. 263 μέγαν δδμον, δοκούντα κάρτα νῦν πεπτακέ- ναι, αὐτ.Πρ.919, Σοφ.ΟΤ.50 ατάντες τ' ἐς δρθὸν και πεσόντες ὕστερον, αὐτ. Ἡλ.429, αὐτ. Αἴ.1078 δοκεῖν πεσεῖν ἄν κἀν ἀπὸ σμικροῦ κοκοῦ, Πλάτ.Λαχ.181Ρ δρθὴ ἄν ἦμων ἡ πόλις ἦν και οὐκ ἄν έπεσε τότε τοιοῦτον πτώμα· || ἐπὶ στρα- τοῦ : Ἡρ.7,18, αὐτ.8,16 δ. Ξέρξης στρατός ὑπὸ με- γάθεος τε και πλήθεος αὐτός ὑπ' έωυτοῦ ἐπι- πτε, Θουκ.2,89 πολλὰ δὲ και στρατοπέδα ἤδη έπεσεν ὑπ' έλασσόνων τῆ ἀπειρία· || ὅμ. κ. ἐπὶ πδλεων : ΚΔ Ἀπ.14,8 έπεσεν, έπεσε Βαθυλὼν ἡ μεγάλη· || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πόλεων, φρου- ρίων, ὄχυρων τοποθεσιῶν κττ., ἀλίσκομαι, κυριεύο- μαι ἐξ ἐφόδου, καταλαμβάνομαι : Εὐρ. Έκ.5 ἐπει Φρυγῶν πόλιν κινδύνου έοχε δορι πεσεῖν, - μετὰ πολῦμνον πολιορκίαν έπεσε τὸ Μπιζάνι- ἡ Ἀδριανούπολις, - έπεσε τὸ Γιλδίξ· || ὅμ. πίπτω εἰς χεῖρας τινος περιέρχομαι εἰς τὴν κυριότητα ἡ εἰς τὴν ἄμεσον χρῆσιν τινος : πολλοὶ κωδίκες ἀρχαίων κειμένων έπεσεν εἰς χεῖρας ἀμαθῶν καλογῆρων και ἠφανίσθησαν· || ὅμ. φρ. ἰδημ. πέφτω σὲ [ἡ στάδι χέρια κάποιου] ἐπὶ προσ, περιέρχομαι εἰς τὴν έξουσιαν τινος, γίνομαι ὑπο- χειρίδιος τινος ἡ καθίσταμαι εἰς έξάρτησιν ἀπὸ τι- νος προσ, ἡ εἰς στενὴν συνάφειαν πρὸς τινα : έπεσεν εἰς χεῖρας ληστῶν - τοκογλύφων - ἐκ- μεταλλευτῶν, φρ. έπεσε σὲ καλὰ [ἡ σὲ κακά] χέρια ἐπὶ γυναικὸς συζευθεισῆς ἡ ἐπὶ προσλή- φθέντος ὡς ὑπαλλήλου κττ. : κ. ἐμφαντικώτερον ἐν κακῇ σμ. πέφτω στὰ νύχια [οἷον ἐκμεταλλευτοῦ, τοκογλύφου, μαστροποῦ, ἀπατεώτη]. 7) μν., νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. μτ. ἀφρρ. οὖς. ὑπομημητικῆς σμ. ἐκφερομένου κτ. αἰτ. ἐμπροθ. [εἰς] ἐπὶ προσ, κ. ἐπὶ πραγμ., καταντῶ· πρδλ. περιπίπτω : έπεσεν εἰς ἀφάνειαν - εἰς ἀδοξίαν - εἰς λήθην - εἰς ἀχρησίαν - εἰς ἥττονα μοῖραν· 8) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ δένδρων ἡ σταχθῶν, κοπτόμενος ἡ θε- ριζόμενος κοίτομαι, ριπτόμαι χαμαί, σωρίζομαι κατὰ γῆς· πρδλ. καταπίπτω : Ἰλ.Ψ 120 δρῦς . . με- γάλα κτυπέουσαι πίπτον, αὐτ. Α 69 τὰ δὲ δρᾶ- γματα ταρφεα πίπτε, - τὸ δρεπάνι πηγανοερ- χόταν γοργὰ και τὰ στάχυα πέφταν σωρός· 9) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀνέμου ἡ τρικυμίας, παύω, κοπάζω ἡ ὀλιγοστεύω, έξασθενίζω : Ὁδ.Τ 202 τῆ τρισκαίδεκάτῃ δ' ἀνεμος πέσε, - κάθε βράδῃ πέφτει τὸ μελέμι, Ζερδ. Ιστ.1 137 έπεσε και ἡ τρικυμία. 10) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἀξίας ἡ τιμῆς πραγμ., μειοῦμαι : έπεσαν αἱ μετοχές τῆς τραπέ- ζης - τὰ χρεόγραφα - τὰ βερμάνκια· κ. ἐπὶ εἰσ- πράξεων καθημέραν γινομενῶν : έπεσαν αἱ εἰσ- πράξεις τοῦ θεάτρου-τοῦ καταστήματος· 11) μτφ. έξασθενίζω, μετριάζομαι ἡ ἐκλείπει : Αἰσχ. Έπτ.794 πέπτωκεν ἀνδρῶν ὄδριμν κελυμάματα, Σοφ. Ἀντ.474 τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα πίπτεν· ὅμ. μτ. δοτ. : Πολύδ.1,87,1 ἄρτι γὰρ ἀναβαρραῦντες ταῖς ψυχῆς παρὰ πόδας έπιπταν αὐθις ταῖς ἐλ- πίειν [έξέπιπτον τῶν ἐλπίδων, έχαναν τῖς ἐλπίδες τῶν]· || δημ. φρ. έπεσε ἡ μῦτη του,-πέσαν τὰ φτε- ρὰ του [ἀπέβαλε τὴν ἀγερωχίαν του, έταπεινώθη].

12) σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω : Πλάτ.Φαιδ.100B και τούτου έχόμενος ἠγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πε- σεῖν· || ὅμ. ἐπὶ δραματικοῦ συγγραφέως, ἀπὶ μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τατὲ δ' οὐχί· || δημ. ἐπὶ θεατρικῶν έργων, ἀποτυγχάνω, δὲν στέκω : έπεσε τὸ δρᾶμα [δὲν ἐστάθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀπέτυχε]. 13) ἐν φρ. πίπτω ἐκ τινος ἐκπίπτω, πίπτω έξω ἀπὸ τινος, ἀπόλλυμαι τὸ ἀκου- σίως, χάνω τι : Ἰλ.Ψ 595 ἐκ θυμοῦ πεσεῖν ἰνὰ ὄβω ἀπ' τῆν καρδίᾳ σου, νὰ χάσῃ τὴν ἀγάπῃ σου, Ὁδ.Κ 51 πεσὼν ἐκ νπός, Εὐρ.ἀπ.42415 έξ ἐλπίδων πίπτανος ὑπίστως ὄρω, αὐτ. Ἰπν.390 ὡστα τοῦμα- πειν πεσεῖν φρενῶν· || ὅμ. ἐπὶ καθωριαμένου σκοποῦ, ἐκφεύγω, έξέρχομαι : Αἰσχ.Εὐμ.147 έξ ἀρ- κύων πέπτωκεν [έξέφυγεν ἐκ τῆς πλεκτάνης, τοῦ δικτοῦ], Ἀρισφ.Βάτρ.970 πέπτωκεν έξω τῶν κακῶν [ἀπὴλλάγη]. 14) κ. μν., νεώτ. κ. δημ. περιέρχομαι εἰς τινα καταστάση, ἐπιπίπτω, περι- πίπτω, καταντῶ, ἐμπροθ. [εἰς τι, ἐν τινι, πρὸς τί] πρδλ. αὐτ.71 : Σὸλ.13,68 εἰς μεγάλην ἄτην . . έπε- σεν, αὐτ.9,4 εἰς . . δουλοῦσιν έπεσεν, Έθωγν.42 εἰς κακότητα πεσεῖν, Πινδ.Π 2,41 ἐν δ' ἀφοκίταις γυιαπέδις πεσῶν, αὐτ.1 7,6 ἐν ὄφραναίᾳ πέσωμεν, Ἡρ.6,21 εἰς δάκρυα έπεσε τὸ θέπτρον, Αἰσχ.Πρ. 478 εἰ τις ἐς νοῦσον πέσει, Σοφ.ΟΚ 748 οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ' ὄσον πέ- πτωκεν ἤδε δῦσμορος, αὐτ. Ἀντ.240 οὐ δ' ἄν δι- κοίας ἐς κακὸν πέσειμι τι, αὐτ. Ἡλ.1477 τίναων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυοστάτοις πέπτωχ' ὀ τλήμων, αὐτ. Ἰχμ.1 πρὸς τόλμαν πεσεῖν, Εὐρ.ΙΤ 1172 εἰς ἔρον . . τοῦ μαθεῖν πεπτώκεμαι [μοῖ ἐπιῆλ- θεν ἐπιθυμία μαθήσεως], αὐτ. ΙΑ 135, αὐτ. Ὁρ.696 εἰς ὄργην πεσῶν, αὐτ. Φοιν.69 τὸ δ' εἰς φόβον πεσόντε, αὐτ. Ὁρ.1418 πεσῶν ἐν φόβῳ, αὐτ.ἀπ. 582,8 δ' εἰς ἔριν πίπτοσιν ἀνθρώποις κακά, Πλάτ.Πολ.399B εἰς τινα . . ζυμφορῶν πεσόντος, Πολύδ.3,4,12 πεσεῖν εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων έξου- σίαν, Λουκ.Ψευδ.σ3 πολλοί . . ἐν σολοικισμῶ πέσόντες, Καισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,26 ἐθαύμασε, και έπεσεν εἰς ἀρίαν, - έπεσε σὲ βασιὰ αὐλατῆ, - έπεσε στὰ χέρια μου· ὅμ. κ. μτ. ἀπλῆς δοτ. : Σοφ. ΑΙ.759 πίπτεν Βαρεῖας πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, αὐτ.Τρ.597 οὐποτ' αἰχύνῃ πεσεῖ· ὅμ. κ. μτ. ἐπιρρ. : αὐτ.705 οὐκ έχω τάλανα ποῖ γνῶμης πέσω [δὲν γνωρίζω ἡοῦ νὰ στραφῶ]. || φρ. πίπτω ἐν ὕνῳ ἡ εἰς ὕπνον ἀποκοιμῶμαι : Πινδ.1 3(4),41 ἐν ὕνῳ γὰρ πέσεν, Σοφ.Φιλ.826 ὡς ἄν εἰς ὕπνον πέσῃ· ὅμ. πίπτεν ἐν ὕνῳ : Αἰσχ.Εὐμ.68 ὕπνω πεσοῦ- σαι δ' αἱ κατάπτυστοὶ κόρασι, δημ. πέφτω στὸν ὕπνον· || πεσεῖν εἰς εὐνὴν κατακλινομαι : Ἀ- ρισφρ.Θεομ.1122 πεσεῖν ἐς εὐνὴν και γαμήλιον λέχος· || δημ. πέφτω κατακλινομαι, πλα- γιάζω : έπεσε στὶς δέκα και μετὰ ὦρα με πήρε ὁ ὕπνος· 15) πίπτεται εἰς [ἱατρικῆν] χρῆσιν εἴ- μαι ἐν χρῆσει ἱατρικῆ, χρησιμοποιοῦμαι ὑπὸ τῶν ἱατρῶν : Διοσκ.5,19, αὐτ.151. 16) φρ. πίπτω ὑπ' αἰσθησῶν ἴσποπίπτω εἰς τὴν αἰσθησιν, γίνομαι αἰ- σθητρός : Ἰσμδ.Μαθ.Ἐπιστ.8, αὐτ. Νικ. Ἀριθμ.72· ὅμ. πίπται ὑπὸ ὄναμα δύναται νὰ ὀνομασθῆ, δυ- νατὸν νὰ ὀνομαζέηται : Κλήμ. Ἀλ. 251,18 [Sylb.] φρ. πίπτεται μετὰ ποσῆ γυναικὸς μεταδῶ τὸν ποδῶν, ἀνάμεσα στὰ πόδια γυναικὸς, δηλ. γίκτη- σθαί : Ἰλ.Τ 110 ὄς κεν ἐπ' ἡμῆσι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσῆ γυναικὸς τῶν ἀνδρῶν· 17) ἐπὶ ἀναρρ- ριπομένων κῶδων, ἐν φρρ. : Αἰσχ. Ἄγ.31 τὰ δε- σποτῶν . . εὐ πεσόντ' αἰσθησομαι [εἰθ θεωρῶσα τοὺς βόλους τοῦ κυρίου μου καλοῦς, εὐτῆχεις], Σοφ.ἀπ.895 αἰε γὰρ εὐ πίπτοσιν οἱ Διὸς κύβοι [οἱ βόλοι τοῦ Διὸς εἶναι πάντοτε τυχεροί], Εὐρ. Ἰπν. 718 αὐτῆ δ' ὄνασθαί πρὸς τὰ νῦν πεπτακότα αὐτ. Ἡλ.639 τούθενῶδε πρὸς τὸ ρίπταν αὐτὸς ἐν.

νύει [κατά τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων] *Αλεξ.34 ὡπερ οἱ κύβοι οὐ ταῦτ' αἶε πίπουσιν, Πλάτ. Πολ.604C ὡπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότερα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα [κατὰ τοὺς βόλους, σύμφωνα μετ' τὸ πείσιμον τῶν βόλων] || ὁμ. κ. ἐπὶ τῶν ἀναρριπομένων ὄστρακων κατὰ τὴν ὄστρακινδᾶ βλ.κ.: Πλάτ.Κωμ.153,5 **κάν** μὲν πίπτει τὰ λεύκ' ἐπάνω φεύγειν ταχῦ' || κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ κλήρων, λαγάνων, ταχίαις: Πλάτ.Πολ. 619B ὁ κλήρας αὐτῶν τῆς αἰρέσεως ἢ ἐν τελευταίοις πίπτει: ὁμ. ἐμπροθ. [παρὰ, ἐπὶ τινὰ]: αὐτ.617B ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους, τὸν δὲ παρ' αὐτὸν περόντα ἕκαστον ἀναρρεῖσθαι, ΚΔ Πράξ.1,26 καὶ ἔπεισον ὁ κλήρος ἐπὶ Μαθίαν || ὁμ. εἰδ. ἀστρολ.: Βέττ.Βαθ.7,15 πίπτε καλῶς ὁ οἰκοδοπέτης' || δημ. περιέρχονται εἰς τὴν κατοχὴν πινος διὰ κλήρου, λαγάνων: μᾶς ἔπεισε ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου, - μᾶς ἔπεισε στή λοτταρία ἕνα ἀρνί' 18] γεν. λαμβάνω ἔκδοσιν, ἐκδοαίνω, συμβαίνω, ἀποδοῖν: Πινδ.Ο 12,10, αὐτ. 7,69 λόγων κορυφαί ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσσι | ἀπέθεσαν ἀληθείᾳ, Ἡρ.7,163 καταδοκίμασσαν τὴν μάχην τῆ πεσέεται [περιμείνας νὰ ἴδῃ τὴν ἔκδοσιν τῆς μάχης, αὐτ.8,130, Εὐρ. Ὀρ.603 οἷς δὲ μὴ πίπουσιν εὐ ἰαποδοῖσσι καλῶς, κατ' εὐρήν], Πλάτ.Νόμ.709Α τύχαι δὲ καὶ ἔμφορα πάντα πίπουσιν αὐτοῖσι νομοθετοῦσι τὰ πάντα ἡμῖν [συμβαίνουσαι] 19] κ. νεώτ. κ. δημ. ἀνήκω, ἀναλογαί, ἐπιδικάζουσι: Πολύδ.31,7,7 παρὰ τούτων τῶν πόλων . . ἕκατόν . . τάλαντα τῶ δὴμῶ πρόσοδος ἐπίπτε, αὐτ.2,62,1 ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς . . πόλων λαφύρων ἐξακισχίλια τάλαντα ταῖς Λακεδαιμονίοις πεσεῖν, Διον. Ἀλ.Ρωμ.20,17 τὸ πεσὸν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἀργύριον, Ἐπιγρ. τὰ πίπτανα δια-ἀφορα ἐκ τῶν μυστηρίων, Πάπ, τὴν πεπτωκότεν [σε] καὶ οἰκίαν, - τοῦ ἔπεισαν λίγα μετρητὰ στὸ μεριδίῳ του' || καταβάλλω, πληρώνω: Στράβ. 17,1,12 ὅς τῶν ἀδεσποτῶν καὶ τῶν εἰς Καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων ἐξετασθῆς ἐστὶ, Ἐπιγρ. μὴ πίπτοντων τῶν τόκων, Πάπ, τὰ πεπτωκότεν εἰς τὸν . . ἱερὸν, Πάπ, πίπτειν ἐπὶ τράπεζαν' || ὅλλ' ἐν Πάπ, τὰ ἀπὸ τῶν προσόδων πίπτανα [τὰ εἰλεμματα] 20] κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ ἡμερομηνίας ἢ χρονικῆς περιόδου, πίπτεται, περιλαμβάνομαι, συμπίπτω: Πολύδ.1,5,1 πεπίεθε δὲ κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ εἰκαστήν πρὸς τὰς ἑκατόν Ὀλυμπιάδα, αὐτ.4,2,2, - τὸ Πάσχα θὰ πεῖς ἐφέτος τὸν Μάϊον' 21] ὑπάγομαι, ἀνήκω εἰς τινὰ τάξιν: Ἀριστλ.Μεταφ.1005a,2 εἰς γένη ταῦτα πίπτειν, αὐτ.982b,8 ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην πίπτειν, αὐτ.Τοπ.102a,37 ὑπὸ τὴν αὐτὴν μεθοδὸν πίπτειν, αὐτ.ΗΝικ.1.04a,8 ὑπὸ τέχνῃν οὐδέμειαν πίπτειν, αὐτ.ΖΜ 681b,1 ἔξω πίπτε τῶν διηρημένων γενῶν, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,28ῦ τὸ μακρίον ἐνταῦθα πεπτωκέναι, Πολύδ.2,14,7 **δσα** πέπτωκεν ὑπὸ τὴν ἡμετέραν ἱστορίαν 22] ρημ.π. πτώμα, πτώσις.

πιπώ-οὐς [ἢ] τὸ ἀναρριχητικὸν πτηνὸν ὄρουκολάπτης βλ.κ.: Ἀριστλ.Ζ1 593a,4 ἄ τοὺς σκνίπας θηρεῖσθαι ζῆ μάστιγα, οἶαν πιπῶ ἢ τὴ μελίων καὶ ἢ ἐλάπτων' καλοῦσι δὲ τινες ἀμφοτέρω ταῦτα ὄρουκολάπτας, Λυκόφρ.476 ἐντὶ πιπώσι σκorpion λαίμψ ἀπάσας, Νικ.ἀπ.54 ἢ δὲ μίτηρ αὐτῶν ἐγένετο κνιπολόγος πιπῶ, πρὸς ταύτην ἀετῶ πόλεμος ἐστὶ' πρβλ. πίπρα, πίνος.

πιρίας [ἰ] μτγν. εἶδος αἰγιβάλου βλ.κ.: Ἀλέξ. Πολ.π. Ἀθῆν.2,65B ἀπερὸς τῶν αἰγιβάλων ὕφ' ὧν μὲν ἑλαῖος καλεῖται, ὑπὸ δὲ τιων πρίρας.

πινράρι [ἰ] ὁμ. κ. πινράρι κ. πουρνάρι τὰ ἀειθαλῆ δένδρα ὄρυς ἢ πρίνος κ. ὄρυς ἢ ἀρία' || τὸ ξύλον τοῦ δένδρου ὄρυς ἢ πρίνος: Ἀσκαρ. Ληξ.3,197 ἕνα μεγάλον κόπανα πινράρι, | ἀπὸ κειοῦς ποῦ χτυποῦνε τὸ λινάρι.

πιρῶγα [ἰ] νεώτ. κ. δημ. πολὺκωπον ἑλαφρόν μονόξυλον σκάφος ἐν χρ. παρὰ τοῖς ἀγρίοις λαοῖς.

πιρόλη [ἰ] νεώτ. βοταν. γένος ἐροχιδῶν φυτῶν, οὐ εἶδος ἐν Ἑλλάδι πιρόλη ἢ χλωφανθῆς.

πίρος [ἰ] νεώτ. βοταν. κ. πύρος, γένος ροδοειδῶν φυτῶν ἔχον πλεῖστον εἶδη, ὧν ἀξιολογώτερον πύρος τὸ μῆλον [ἢ μηλιά], κ. πύρος ὁ κοινὸς ἢ ἀπίρος.

πιρῶνι [ἰ] ὁμ. ἢ κερὸν τοῦ φαγητοῦ' 2] τὸ ποῶδες φυτὸν ἐρωδιὸς τὸ φευδοκωνίων.

πιρουνιά [ἰ] δημ. τὸ ὄσον διὰ τῆς περόνης λομβάνεται ἐξ ἐδέσματος.

πιρουνιάζω δημ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἐδέσματα πείρω, τρυπῶ διὰ τῆς περόνης' 2] μτφ. διαπερῶ, διεισδύω, ἄ. περουνιάζω: **θὰ μᾶς πιρουνιάσῃ τὸ κρῦσ'** 3] ρημ.π. πιρουνιάσσω.

πιρουνιάζω-ατος [ἰ] δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πιρουνιάζω βλ.κ.ι' 2] μτφ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πιρουνιάζω.

πιρῶρις [ἰ] [τουρκ.] δημ. ἐπὶ προσ., ὁ χειρωναξ.

πιρῶμις-ιος [αιγυπτ.] ὁ καλὸς κἀγαθὸς: Ἡρ. 2,143 ἕκαστον τῶν κολοσσῶν πιρῶμιν ἐκ πιρῶμιος γεγονέναι, . . πῶμιν δὲ ἐστὶ κατ' Ἑλλάδα γλώσσαν καλὸς κἀγαθός.

πίσα [ἰ] [ἰππικῶν] σχόλ. πίστρα βλ.κ.: Σχόλ. Πινδ.156i,108.

πισαίος-ον μτγν. ὁ κάτοικος τῆς Πίσσης: Διόδ.Σ 15,82, Νικ.ἀπ.74,5, Κριναγ.ΑΠ 6,350 πολλὰκι Πισαίων στρηγνὲς ὑπὲρ πεδίων φεγγαμένης' || τὸ θηλ. Πισαία ὡς οὐσ. ἡ Πισαίτις γῆ: Πaus.5, 1,ὸ αὐτὸς δυναστεύων περὶ τὴν Πισαίαν.

πισάκιον Ἡσ. «περιστόμιον».

πισάτις [ἰ] θηλ.πισάτις ἴδος, ὁ ἐκ Πίσσης ὁ Πισαίος: Πινδ.Ο 9,68 οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισαταί, αὐτ.4,11 ἑλαία στεφανωθεῖς Πισαίτιδι' || τὸ θηλ. Πισάτις [ἰ] ἢ οὐσ. ἡ Πίσσα, ἢ γῆ τῆς Πίσσης: Στράβ.8,3,3.

πισιγί-ἴδος [ἰ] Ἐπιγρ. λ. ἀμφ.σημ. ἐν.Ἐπιγρ.Δήλου.

πισεύς-έως [ἰ] μτγν. τόπος περιλαμβάνων λειμώνας, λιβάδιον, λιθαδότοπος, λιθαδοτόπι: Θεόκρ.25,201 πισέας ἐπικλήζων ποταμὸς ὡς.

πισήθεν ἔπιρρ. μτγν. ἐκ τῆς Πίσσης: Ἀντίφ. Θεσα.ΑΠ 7,390 πισήθεν μιν ἐόντα.

πίσημος-η-ο δημ., θηλ. κ. -ος, συντετμ. τ. τοῦ ἐπίσημος βλ.κ.: Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.93,5 καὶ μιν ἀσγὴ καὶ μιν ἀκμηρῶ, μιν πίσημον ἡμέρα.

πισθάγκωνα ἔπιρρ. δημ. κ. πιστάγκωνα μετὰ τοὺς ἀγκῶνας πρὸς τὰ ὀπισθεν' ἐν χρ. μ. ἐν φρ. **δένω κάποιαν πισθάγκωνα** δένω τὰς χειρὰς τινος μετὰ τοὺς καρπούσι καὶ τοὺς ἀγκῶνας ἠνωμέτους ὀπισθεν τοῦ κορμοῦ τοῦ.

πισίνος-η-ον [ἰ] ἰσός ὁ ἐκ πίσων παρεσκευασμένος: Ἀριστφ.Ἰππ.1171 ἐγὼ δ' ἔτινος γε πίσινον εὐχρῶν καὶ καλὸν Ἰπποτόδες ἐκ πίσων, αοῦπα μπιέλια, Ἀντιφάν.183,7, Διεῦχ.η. Ὀρειδ.6,8,14, Αἰλ.Ἐπιστ.4.

πισινός-ἡ-ὸ δημ. ὁ ὀπίσω τινὸς ἐπὶ κειμένου, κειμένος, καθήμενος, ὀπίσθιος, ἀντίθ. μπροστινός: Σόλων.Λάμπρ.25,55 ἀτὰ μπραστίνω, ἀτὰ πισινὰ στασιδία ὄλο σιμά του σειοῦνται τὰ ξεσκλιδία, - μῆκε ἀπὸ τὴν πισινή τὴν πόρτα' 2] τὸ ἀρσ. πισινός ὡς οὐσ. οἱ γλυτοὶ μετὰ τοῦ πρῶκτοῦ, πυγῆ, ἀφεδρῶν, κῶλος, ἄ. ὀπίσθια κ. πισινὰ: **ἔπειε καὶ χτύπησθ' τὸν πισινὸν του'** || φρ. μοῦ γύρισε τὸν πισινὸ του [μοῦ] ἔδειξε τὰ ὀπισθιά του, μετ' ἐπιφρονήσε' ὁμ. βασιταί ὁ πισινός του (ἀντέχει εἰς κοκοπασθείας) || ὁμ. τὰ θέλει ὁ πισινός του [πρᾶγματι θέλει, ἐνὸς κατ' ἐπίφρασιν δεικνύεται ὡς μὴ θέλων] κ. ἄ. 3] τὸ οὐδ. κτ. πλθθ. πισινὰ ὡς οὐσ. τὰ ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω ὀπίσθια μέρη τοῦ ἀνθρώπου ἢ κερ. τὰ ὀπίσθια σκέλη τῶν ζῴων, τῶν ὑποζυγίων: Βαλαωρ.Μνημόσ. Ἡ φυγὴ 45 σπκῶνεται . . στὰ πισινὰ του, λάμπων τὰ νύχια του, τὰ πέταλά του, Γρυν.Σκ.Τεpp III,12'

4) τὸ θηλ. πισινή ὡς οὖς. τελευτῶν μέσον ἐνεργείας ἢ ὑποχωρήσεως ἐν περιπτώσει ὀλεππαλλήλων ἀποτυχιῶν τρόπον τινὸς ὀπισθοῦ ἐξοδός ἐν χρ. μ. ἐν φρ. κρατῶν πισινή (λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων προφυλακτικὰ μέτρα διὰ πᾶν ἀπεικταίων ἢ ἀντίφρουσι).

πίσιρα 'Hσ. «πίτιρα, Ἀχαιοί».

πισιρίται 'Hσ. «πιτιρίνοι ἄρτοι».

πισιρός (ἴδ) (πιπίσικω) 'Hσ. «πισισμός».

πισοδελονιά (ἴδ) Δημ. ὄ. γρ. τοῦ πισοδελονιά βλλ.

πισοκιβέξ ὁσάτοῦν (ἴδ) νεώτ. ἀνατομ. δαστάριου

τοῦ πρώτου στοιχοῦ τοῦ καρποῦ τῆς χειρός.

πισοκάπουλα ἑπίρρ. ὄ. γρ. τοῦ πισοκάπουλα.

πίσον (ἴδ) κ. νεώτ. βοταν. τὸ φυτὸν πίσος βλλ. :

'Αλεξ.327, 'Αθην.9,4061. // νεώτ. βοταν. γένος

φυτῶν ἐκ τῶν ἑλλοβοκάρπων οὐ εἶδη εἶναι πίσον

τὸ ἀρούριον, π- τὸ ἤμερον καὶ π- τὸ ὑψηλόν.

πίσορ 'Hσ. «πίθος, Λάκωνες».

πίσος (ἴδ) ἴγν. κ. πίσος (Φανί. 'Ιστ.31) κ. πίσων (ἴδ)

'Αριστ.ἀν.22, Ἔθν.301, Θεόδφρ.Φ1,8,14, Φανί. 'Ιστ.31

πίσσα .. φύσις ἐνσπέρματος ἢ μὲν ἐφήσεως ἐνεκα

σπερείται οἶον ὁ κύμαρος, πίσος, Πολυδ.6,60, Πάπ.

πίσοξ-εος (ἴδ) ἐπ. τόπος κἀθυσρῶν, πεδιάς δι-

αρρομένη ὑφ' ὑδάτων, λειμῶν, λιθάδι, χαμηλὸς

τόπος, ἐλώδης καὶ κοτὰφους : 'Ἰλ.9 αἴ τ' ἄλ-

σσεα καλὰ νέμονται .. καὶ πίσσα ποιήεντα, 'Οδ.Ζ

124, 'Υμν. Ἀφρ.99, Καλλ.ἀν.ἀνώμ.57, 'Απολλ.Ρ.1,266.

πίσοξ (ἴδ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἄττ. πιττά, 'Επιγρ.

κ. δημ. γενικ. πίσσας 'Ἐπιγρ. 'Επιδοάρουι, γενικ.

πληθ. πίσαν (αὐτ.1), ὕλη ἐλαιώδους, πυκνωρεύ-

σπου καὶ ἱξώδους συστάσεως, χρώματος καστα-

νοῦ ἕως βαθέος μέλανος, ὁσμῆς ὄσμης τῆς ἀρω-

ματικῆς, ἐξαγομένη ἐκ τῶν ρητινωδῶν δένδρων

οἶον τῆς πεύκης, τῆς κεδρελάτης κ.ά. : 'Ἰλ.Δ.277

μελάντερον ἤτε πίσσα φαίνετ' ἴδον κατὰ νό-

τον, 'Hρ.4,195 πετροσίσι ἀρνίθων κεκριμένοισι πί-

σση, Καλλ. 'Εκ.1,4,4, 'Hρωδιαν. 'Ιστ.Β.4,30 δᾶδας ἐπέ-

βαλλον ὁμοίως πίση καὶ ῥητίνῃ δεδεμένως

// πίσσα ὠμὴ ἢ μὴ ὑποστάσα κατεργασίαν, ἢ

ἄφθοτος, ἄδραστος, ἐν ἀντιφ. πρὸς τὴν ἐφήθεισαν :

'Ἰππ. 'Ιυν.1,37, Θεόδφρ.Φ1,3,9,2, Πολυδ.Β.5,89,6 πίττης

τάλαντα χιλία, ἀλλῆς ὠμῆς μετριτάς χιλίους

// ὕγρα πίσσα ἢ κατεργασμένη καὶ ἐν ρευστῇ

καταστάσει οὖσα, ἀντιφ. ξηρὰ' πρὸλ. Διοσκ.1,72,1

«πίσσα ἢ μὲν ὕγρα, ἢν ἔνισι κῶνον καλοῦσι, συνά-

γεται δὲ ἐκ τῶν λιπαρωτάτων ξύλων, πεύκης καὶ

πίτους. ἢ ξηρὰ πίσσα ἐφομένης τῆς ὕγρας γίνε-

ται' καλεῖται δὲ αὕτη ὑπ' ἐνίων παλιμπίσσα» :

'Επιγρ., Πάπ. // ὄρος πίσσης πίσανθος βλλ. :

'Ἰππ. 'Εκ.12. 2) πάπ. ρητίνῃ ἐν χρήσει πρὸς ἐπά-

λειφιν τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν βυτίων τοῦ

οἴνου. 3) μων., νεώτ. κ. δημ. προτὸν ἀποστά-

ξεως ἐν ὑψηλῇ θερμοκρασίᾳ διαφορῶν ὀργανι-

κῶν οὐσίων, ἔχον σύστασιν πυκνωρευστον, ἐλαι-

ώδη καὶ ἱξώδη, χρώμα συνήθως μέλαν βαθὺ καὶ

ὁσμῆν κατὰ τὸ πλείστον δυσάρεστον : Μηνσαί.3,3

Συνξ. Ἀγ.Εὐτροπίου ἐκκαεῖσαν οὖν πίσαν καὶ

ἄσφαλλον ἐν τρισὶ λέθεισι // ὄμ. νεώτ. πίσσα

τοῦ ξύλου ἄ. ξυλόπισσα βλλ. // ὄμ. πίσσα τῆς

τύφης ἢ ποσάνθρακος ἢ λαμβανόμενῃ ἐκ ξύλων

πτῶχῶν εἰς ρητίνην, ἐπομένως οὐκὶ μεγάλης ἀξί-
ως ἢ ξυλόπισσα // ὄμ. πίσσα λιγνίτου ἄ. λιγνι-
πίσσα βλλ. // ὄμ. ζωϊκὴ πίσσα ἢ ζωόπισσα ἐκτά-
κτως δύσοσμον ἐλαιώδες ὑγρὸν χρώματος βα-
θέος καστανοῦ, περιέχον μεγάλον ἀριθμὸν ἄζω-
τοῦχῶν ὀργανικῶν βάσεων καὶ ὑδρογονανθρά-
κων καὶ λαμβανόμενον διὰ ξηρᾶς ἀποστάξεως
ὁστᾶν, δερμάτων, κεράτων καὶ ἄλλων ζωϊκῶν
ἀποριμμάτων // ὄμ. πίσσα τῶν λιθανθράκων
ἄ. λιθανθρακόπισσα βλλ. // ὄμ. ξηρὰ πίσσα ἢ
ξηρόπισσα ὑπόλειμμα ἐξ ἀποστάξεως πί-

σσης ἡμύρρευστον ἢ καὶ στερεὸν συνιστάμενον
κατὰ τὸ 1/4 ἐκ στερεοῦ ἀνθρακός, χρησιμεῖον ὡς
συνδερτικὴ ὅλη διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ἀνθρακα-
πλίνθων, βερνικῶν διὰ σιδηρὰ ἀντικείμενα, διὰ
δέσματα, ξύλα κττ. // ὄμ. πρώτη πίσσα ἢ πρω-
τόπισσα βαθύφαιον ἐλαῖον εἰς λεπτὴν στιβάδα
χρυσέφυρον, βαρὺ ὄσον τὸ ὕδωρ, πλούσιον εἰς
παραφίνας, ὀλιφίνας, ναφθένια καὶ φαινόλας,
πτηχάστον εἰς ἀρωματικῶς ὑδρογονάνθρακας,
λαμβανόμενον κατὰ τὴν θέρμωσιν τοῦ λιθάνθρα-
κος εἰς θερμοκρασίαν 450-600° // ὄμ. φωτικὴ πίσσα
ἢ προερχομένη ἐκ τῆς ξηρᾶς ἀποστάξεως τῶν
ξύλων // ὄμ. ὀρυκτικὴ πίσσα ἢ προερχομένη ἐκ τῆς
ξηρᾶς ἀποστάξεως τοῦ λιθάνθρακος // ὄμ. πίσσης
ὑδωρ ἔμβρεγμα ἐκ ξυλοπίσσης καὶ ἴδ. τῆς ἐξ
ἐλάτης ὁσπαστοῦ ὕδατι, λαμβανόμενον ἐσω-
τερικῶς ἄς βολαιομένων καὶ ἀντικαταρροϊκῶν
φάρμακον ἐπὶ χρονίῳ παθήσει // 4) παροιμ.
ἄρι μὴς πίττης γέεται ἰσάχλ. ἐπὶ τὸν νεωστὶ
πεῖραν τῶν κακῶν λομβανόντων // Δημ.1215' πρὸλ.
Θεόδφρ.14,21' // ὄμ. παροιμ. φρ. πάσχω δσσα μὴς
ἐν πίσση πάσχω δεῖνᾶ : 'Hρωδ.2,62 πέπνοθα. δσ-
σα κῆν πίσση μῆς' 5) δημ. μτφ. ἐν φρ. ἐπὶ τοῦ λίαν,
τοῦ ἀπολύτως μέλανος, ὄν μαύρος πίσσα πα-
ραπολὺ μαύρος, σκοτάδι πίσσα ἀπόλυτον σκό-
τος, βαθύστον' καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ὄρων :

Παπαν. Ἀγ. 'Ορ.29 ὁ Ἄθως ἦταν βυθιομένοσ στο
σκοτάδι. Τὰ βουνὰ πίσσα.

πισοάλιφης-οῦς-ἑς μων. ὁ διὰ πίσσης ἀλη-
λιμμένος, ἀλειμμένος μὲ πίσσα, πισωμένος : Εὐστ.
1561,9 ἀνηλιφῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλιφείσα πίσση καὶ
πισσαλίφης ἢ πεπισσωμένη.

πισσοάλιφω-ῶ ἀλειφῶ τι, χρίω διὰ πίσσης,
πισσῶω : Ἀιν.Τακτ.11,3.

πισσανθος-εος-εος (ἴδ) ἴγν. ἐλαιώδες ὑγρὸν
ἀνεργόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅταν ἢ ὠμὴ πί-
σα ἀφεθῆ ἐπὶ ἀρκέτων χρόνον εἰς τι μέρος, ἄ.
πισσέλαιον καὶ ὀρρός πίσσης : Γολ.11,520.

πισσάνθραξ-ακος (ἴδ) νεώτ. εἶδος τὶ λιγνίτου
λίαν πυκνῆς συστάσεως, χρώματος ποικίλλοντος
ἀπὸ σκοτεινοῦ καστανοχρόου μέχρι μέλανος,
ἔχοντος θραύσιν κοχχοειδῆ καὶ λίαν σπληνῆν.

πισσάριον (ἴδ) ἴγν. ὕποκορ. τοῦ πίσσα' ἐν χρ.
ἐν τῇ σπμ. μικρὰ ποσότης, ὀλίγη πίσσα : Ἀρχιμ.π.
Γολ.12,97B τοὺς πνιγομένους πισσαρίω μετὰ ὕδα-
τος καὶ νίτρου πότιζε.

πισσάσφατος (ἴδ) ἴγν. κ. νεώτ., ἄττ. πιττά-
σφαλας κρέμα πίσσης καὶ ἀσφάλτου Διοσκ.
1,101 «καλεῖται δὲ τις καὶ πισσάσφατος .. ἥτις
ἐκβράζεται κατὰ τὰς ἠϊόνας, βωλοειδῶς συμπε-
πηγυῖα, δῦσσα πίσσης μεμιγμένης ἀσφάλτῃ» :

αὐτ.73, Πλιν.Φ1,24,41. 2) νεώτ. μελανοφαιος οὐ-
σία παχυρεύσπου μέχρι πλαστικῆς συστάσεως
προκλύπτουσα ἐκ τοῦ πετρελαίου δι' ὀξείδωσως
καὶ πολυμερισμοῦ τοῦτου καὶ ἀπαντώσα ἐν τῇ φύ-
σει καθαρὰ ἢ ὡς ἐμπότισμα πετρωμάτων, ἄ. μάλα.

πισσέλαιον (ἴδ) ἴγν. κ. μων. πισσανθος βλλ. :
Διοσκ.1,72. 2) μων. μείγμα ἐλαίου καὶ πίσσης :
'Ἰππιατρ.20, αὐτ.32 ἔρια διάθροχα πισσεαίφω.

πισσέφης (ἴδ) νεώτ. ναυτ. μικρὸς τρίπους κέβης,
αυνήθως γαλκοῦς, ἐν φῆτικῆς πίσσης ἢ κεδρία
διὰ τὴν διάναξιν τοῦ πλάου καὶ ἐπάλειφιν τῶν
ὑφάλων, ἄ. ὑποδοχάριον, ποδοχάρι.

πισσέφης-εντος-εσᾶ-εν μτν. ὁ ἐκ πίσσης, ὁ
πλήρης πίσσης : Νικ.Θηρ.717, Μαν.4,346 πνεκῆν τε
λίπασμα συνασκοῦντες σὺν ἐλαίῳ πίσσα ἢ κεδρία
διὰ τὴν διάναξιν τοῦ πλάου καὶ ἐπάλειφιν τῶν
ὑφάλων, ἄ. ὑποδοχάριον, ποδοχάρι.

πισσήρης-ους-ες ποι. ὁ πισσῆς βλλ. : Ἀισχ.
Χο.268 οὐς Ἰδοίμυ .. φθίναται ἐν κηκίδι πισσῆ-
ρει φλογός. 2) ὁ πισσοκνήτος βλλ. : Χρησμ.
π. Ἀθην.12,524B καὶ μαι γεργίλων τε φόνος μέλει
ἀπολειμίστων, πισσῆρων τε μόρος.

πισσηρός-ά-όν ὁ πισσῆης βλ.λ. ἐν χρ. μ. τὸ θηλ. πισρὰ ἰκρωτῆ ὡς οὐς. ἀλοϊφῆ παρεσκευασμένη ἐκ πίσης· Ἰνν. Ἀγμ.24, Γαλ.18|2|,365.

πισσοεις-εως ἰή| Ἐπιγρ., ὄρωρ. **πισσοεις** ἡ πισσωσις βλ.λ.· Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου.

πισσοίξω μτν. εἶμαι πισσοῖδης, ὁμοιάζω πρὸς πίσην· Διοσκ.5,75 ἰεσφ.ἀνάγν. τοῦ ἰζῶ|· 2) σχόλ. ἔχω τὴν ὁσμὴν, τὴν γεῦσιν τῆς πίσης· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.189 οἶνος πισσοίξω.

πισσοίνος-η-ον, ἄττ. **πίττινος** ὁ ἐκ πίσης ἢ ὁ πεπισωμένος ἢ ὁ πισσοειδής· Ἀριστοφ.ἀπ.269 ἄλλ· ἐς κάδων λαδῶν τιν' οὔρει πίττινον, Ἐπιγρ., 2) μτν. ὁ ὁμοιος πρὸς πίσην· Λοκκ. Ἀλ. Ἰστ. 2,29 κατέσταξαν ἐξ αὐτῶ δρόσος πίττινη.

πίσσιος-α-ον μτν. ὁ ἐκ πίσης· Πλουτ.Κάτ. Πρεσθ.21 ἔργα πίσιαι ἰδ.ἀνάγν. ἐργατήσιαι.

πισσιότης ἰδ. ὁ διὰ πίσης παρεσκευασμένος· Διοσκ.5,48 κοῖνος πισσότης σκευάζεται διὰ πίσης ὑγρὰς καὶ γλεύκους· Στράβ.6,4,6,2 ὁ δὲ ἰοῖνοσι παρ' αὐτοῖς ὀλίγος ἐστί, πίττινης αὐστηρῆς, Πλουτ. Ἡθ.676C, Διοσκ.5,38.

πισσοειδής-οῦς-ές ὁ ὁμοιος πρὸς πίσην, ἔχων τὴν χροιάν, τὴν ὄψιν πίσης· Θεόφ.Φι 3,5,2, Ἰω.Ψυχρσ.10,906B **πλοῖον πισσοειδές**.

πισσοκάμινος ἰδί πάπ κάμινος, κλίβανος πρὸς ἐξαγωγήν πίσης.

πισσοκάπνος ἰδί μιν ὁ ἐκ καύσεως πίσης καπνός, αἰθάλη, καπνιά· Ἰππιατρ.34.

πισσοκαπῶ-έω καίω τὴ πρὸς ἐξαγωγήν πίσης, καίω τὴ καὶ ἐξάγω πίσην· Θεόφρ.Φι 9,2,2 πιττοκαυταῖσι πεύκη.

πισσοκρηός ἰδί εἶδος τι προπόλιδος, ρητινώδης κηρός, δι' οὗ αἱ μέλισσαι χροῖον ἐσωτερικῶς τὰς κυβέλας τῶν· Ἀριστοφ.Ζ1 624a,17 ἡ δὲ συναχῆς ἀλοϊφῆ τοῦτῃ πισσοκρηος, ἀμβλυτέρων καὶ ἥτων φαρμακώδεις τῆς μίγους, Πλιν.Φι 11,16.

πισσοεισσις-εως ἰή νεώτ. ἡ διὰ πίσης καὶ ἄμμου ἐπικάλυψις ὁδοστρώματος κα' ἴδια σκυροστρώματος, ἄ. πισσοστρωσις.

πισσοκοπία ἰή μτν. ἄττ. κ. πιττοκαπία, ἰων. -ἴη ἡ διὰ πισώσεως ὀποτριχῶσις, μάθησις τῆς κομῆς· Ἀρειτ.Χρον.Νοῦα.12 πιττοκοπιῆ τῷ ἐμπότειν ζυνεχής, Πάπ.

πισσοκοπικός-ή-όν μτν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πισσοκοπίαν βλ.λ., εἰς τὸν πισσοκόπον· Πολυδ.7,165.

πισσοκόπος-ον μτν. ὁ ἀλείφων διὰ πίσης, ὁ πισσών· || ὁ ἐκτελὼν ὀποτριχῶσιν δι' ἐπαλείφειας μείγματος πίσης· Πολυδ.7,165.

πισσοκοπῶ-έω ἰκόπτω, ἄττ. πιττοκοπῶ-έω ἀλείφω, περιαλείφω, ἐπιχρίω τὴ διὰ πίσης, πισσώνω· Ἐπιγρ. πισσακαπεῖν τὰς ὀροφάς· κ.παθ.· Θεόφρ. Φι 5,4,5 πιττακοπηθέντα ξύλα· 2) ἐν τῷ μέσ. τ. ἀφαιρᾶ, ἐκρίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς δι' ἐμπλάστρων ἐκ πίσης, διὰ πισσώσεως ἐκτελῶ ὀποτριχῶσιν τῆς κόμης, πράγμα, τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο ἐσχάτη ἐκθήλυνσις· Ἀλεξ.264,1 ἄν πιττοκαπούμενον τιν' ἢ ξυρούμενον ὀροφ. Κωμ. Ἀδέσπ. 339 κιναιοῖσι πεπιττοκοπημένοι || ὁ πιττοκοπούμενος τίλος κομῆδας τοῦ Φιλήμονος.

πισσοκώνητος-ον ποι. ὁ διὰ πίσης ἀλληλιμμένος, πισσαλειμένος· ὀθ. πῦρ πισσοκώνητον πῦρ ἐκ πισσαλειμένων ξύλων διὰ τὴν τελειοτέραν καύσιν· Ἡσ. «πισσοκώνητῳ πυρὶ τῷ εὐκαύστῳ» ἐπεὶ τὰ καίμενα πίσην χρεῖταις· Αἰσχ.ἀπ Ἰβ' || **πισσοκώνητας** μάρδος ὁ θάνατος πισσθέντος καὶ ἐν πυρὶ καέντος· Ἡσ. ἐν λ κωνῆσαι «πισσοκώνητον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσην κατοχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν, Αἰσχύλος Κρήσασις».

πισσοκωνία ἰή| ἡ ἐπιχρίασις διὰ πίσης τῶν παρισθῶν τῶν προβάτων· Ἡσ. ἐν λ κωνῆσαι

«ἡ νῦν πίσα, ἧ χροῖοσι τὰ παρισθια τῶν προβάτων» ἰδ.γρ. ἡ πισσιδίαι.

πισσοκωνίας Ἄρης ἰδί πισσοκώνητος βλ.λ. μόρος, θάνατος· Κρατιν.364.

πισσοστρωσις-εως ἰή νεώτ. ἡ διὰ στρώματος πίσης ἐπικάλυψις ἐδάφους, ἰδ. ἡ ἐπὶ ακυροστρώτου ὁδοῦ διαστρώσις πίσης καὶ ἐπικάλυψις αὐτῆς διὰ λεπτῆς ἄμμου ἢ κόνης.

πισσοτρόφος-ον μτν. ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἐξ οὗ ἐκφέρεται ρητίνη, πίσα βλ.λ. || Πλουτ. Ἡθ.648D οἱ ὄρεινοι .. καὶ νηρόμενοι τόποι τὰ θαδῶδη καὶ πισσοτρόφα τῶν φυτῶν .. ἐκφέρουσι.

πισσοურγιών ἰτό| μτν. ἡ κ. νεώτ., ἄττ. πιττ-τόπος παραγωγῆς καὶ καταργασίας πίσης, ἐργαστήριον παραγωγῆς πίσης· Στράβ.5,1,12 ἔχει δὲ καὶ πιτταουργεῖα θαυμαστά.

πισσοურγία ἰή μτν. παρασκευῆ, κατασκευῆ πίσης· Πολυδ.7,101.

πισσοურγίς-ιδος ἰή νεώτ. ναυτ. σχεδία ἐφ' ἧς τήκεται ἡ πίσα καὶ ἐργάζονται οἱ ἐκτελοῦντες τὴν διάνοξιν, ἐπίκαισι καὶ ἐπάλειψιν τῶν ὑφάλων μερῶν πλοῖου κατακλιθέντος πρὸς τὸ πῦρ.

πισσοουργός ἰδί μτν., ἄττ. πιττοουργός ὁ κατασκευαστὴς πίσης, πισσοκαίστης· Πολυδ.7,101, Θεοδῶρ.Περὶ ὕλης καὶ Κόσμου 176 [ἐκδ. Gaisford] δεῖται δὲ ὁ ναυπηγός .. καὶ πιττοουργῶ καὶ στυπιασιοῦ.

πισσοουργοῦμαι-έσμαι μτν., ἄττ. πιττ-παρασκευάζομαι διὰ ἡ ἐκ πίσης βλ.λ. || Διον. Ἀλ.Ρωμ. 20,15 ἡ πλείστη καὶ πισοτή ὕλη πιττοουργεῖται.

πισσοχαρτόν(ν) ἰτό| νεώτ. κ. δημ. χάρτης ἀλληλιμμένος διὰ πίσης καὶ καθιστάμενος οὕτω ἀδιάδροχος· || χαρτόνιον ἐμπνευστόμενον διὰ μειγμάτων πισσελαίων καὶ ἀσφάλτου, χρησιμεῖον πρὸς ἐπικάλυψιν στεγῶν ἢ ἐπένδυσιν ὑπογείων τοιχῶν ἢ καὶ περιένδυσιν παραπηγμάτων.

πισσοχρήσις-ον Ἡσ. ἐν λ. μέλαινα νῆες ἐὸ διὰ πίσης κεκρισμένοις.

πισσωγός ἰδί δ.γρ. τοῦ πλουργοῦ βλ.λ.· Σαφρ.98.

πισσῶ ὡς ἰπίσαι καὶ νεώτ., δημ. πισσώνω, ἄττ. πιττῶ, ἄρορ. ἐπισσῶσα, χροῖα, ἐπιχρίω τὴ διὰ πίσης, ἀλείφω μὲ πίσην· Ἐπιγρ. πισσῶν τὰς ὀροφάς, Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.1093 πιττῶν νεῦς· κ. παθ.· Χρῦσ.Στωϊκ.2,110, Διοσκ.5,12, αὐτ.31·

2) ἐπιχρίω διὰ πίσης ὀρειχάλκινα ἀγάλματα, ὅπως λάθω τοὺς τύπους αὐτῶν· Λοκκ.ΖΤραγ.33 ἐτύγγαον μὲν ἄρτι χαλκοῦργῶν ὑπο πιττοῦμενας στέρων τε καὶ μετὰφερνον || ὁμ. ἐπιχρίω, ἀλείφω διὰ πίσης ὀρειχάλκινα ἀγάλματα πρὸς καθαρισμόν· Λοκκ.Λεξιφ.11 καὶ τὰ μὲν πιττῶν τὰ δὲ εὐῶν διετέλεσεν (δ.γρ. πέττων)· 3) ἀποσπᾶ, μαδῶ τὰς τρίχας δι' ἐμπλάστρου ἐκ πίσης· Κλήμ. Ἀλ.Παιδ.3 πλήρεις αἱ πόλεις πιττούντων, ξυρδόντων, παρταλλομένων τοὺς θηλυδρίας ταύτας· || ὁμ. κ. μέσ.· Θεόπομπ. Ἰστ.195 οἱ βάρβαροι πιττοῦνται τὰ σώματα, Λοκκ.Ρητ. Διδ.23, αὐτ.Δημῶν.50 ἦν .. τῶν πιττοῦμενων τὰ σκέλη καὶ τὸ σῶμα ὄσαν, αὐτ.Μισθ.Συν.33.

πισσῶδης-οῦς-ες κ. νεώτ., ἄττ. πιττῶδης ὁ ὁμοιος πίση· Ἀριστοφ.Ζ1 587a.32 χρώμα δὲ τοῦτο αιματώδες καὶ σφόδρα μέλαν καὶ πιττῶδες· 2) κ. νεώτ. ὁ πλήρης πίσης· Θεόφρ.Φι 1,12,2· 3) ὁ πυκνός, παχύρρευστος, ηηκτός ὡς ἡ πίσα· αὐτ.3,1,6· 4) νεώτ. βοταν. τὸ ἄρορ. πισσῶδης ὡς οὗτος. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ἐκ τῶν κουρκομυλιονιδῶν.

πισσῶμα-ατος ἰτό| νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀπαιτέλεσμα τοῦ πισσῶν, ἐπιχρίασις, ἐπάλειψις διὰ πίσης· **πισσῶμα** ξύλου· σχοινοῦ· ὀθόνης.

πισσωσις-εως ἰή| μτν., μον. κ. νεώτ., ἄττ. πίττωσις ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πισσῶν, ἐπιχρίασις διὰ πίσης· Γαλ.6,443 ἐάν δε ἰ-

αγαίνεται τὸ σῶμα, τῆ πισώσσει χρυσίον, Ἄρ-
χιγ.π. Ἀετ.3,180, Πάπ., Γεωπ.6,6,3, αὐτ.7,12,24.

πισωτήρ-ἠρος|ὸ| νεώτ. λέθης ἐν ᾧ θερμαί-
νεται ἡ πίσσα καὶ ἐφ' οὗ εὐρίσκεται ἀπορροφη-
τικὴ καὶ καταθλιπτικὴ ἀντιλία, δι' ἣς φεκάεται δι'
εἰδικῶν φεκαστήρος τὸ δόστρομα διὰ πίσης.

πισωτής|ὸ| μτγν. κ. νεώτ., ἀπ. πιττωτός ὁ διὰ
πίσης κρίων, ἀλείφων, ὁ εἰς τὴν πίσσασιν, τὸ
πίσσωμα ἀσχολούμενος ἐργάτης: Λοικ.Δραπ.33
ἔπειτα καὶ τούτων παραδόξῃναι ταύς πιττωτάς,
ὡς ἀπόλοιτο, Γαλ.10,501.

πισωτός-ῆ-όν μτγν., ἀπ. πιττωτός ὁ διὰ πί-
σης κεχρισμένος, ὁ πεπισσώμενος: Γαλ.11,106.

πίστα |ῆ| (Ἰταλ.) δημ. ὁ χορευτικὸς στίβος βλ.λ.
πίστα ἐπίρρ. δημ. πιστώς βλ.λ., μετὰ πίστεως:
τὸν ἀγαπᾷ πιστά· 2) μετὰ πλήρους ἀκρι-
βείας: Πολαμ.Τάφ.44,14 καὶ ἕξαναφέρην ἀγνά,
πίστα στήν πέτρα ἐπάνω, Πορφύρ.Σκ.38.

πιστάγκωνα ἐπίρρ. δημ. ὄρροφ. τοῦ πισθάγ-
κωνα βλ.λ.: Βαλαμρ.Μνημόσ. Ὁ Πνευματικὸς 4 τὰ
χέρια τοῦ πιστάγκωνα, βαριά αἰδερωμένα.

πιστάκη |ῆ| μτγν. τὸ φυτὸν πιστακία βλ. ἡ καρ-
ποφόρος ἡ γνησία: Ἀλλίφρ.1,22 ὁ καρπὸς τῆς
πιστάκης.

πιστακία |ῆ| νεώτ. ἡ πιστάκη βλ.λ.: βοταν.
γένος φυτῶν ἀνακαρδιδῶν, ρητινοδῶν καὶ καρ-
ποφόρων, ὧν εἶδος π- ἡ τερέβινθος, ἡ κοκκορεθι-
θιά, κοκκορέτσι, τρεμιθιά, π- ἡ σήνιος, ὁ σκίνος,
σκινάρι, π- ἡ παλαστίνιος, ἡ ταικουσίδα, π- ἡ καρ-
ποφόρος ἡ γνησία, ἡ φιστικιά, κ. π- ἡ κολαδί.

πιστάκιον |τὸ| μτγν., μων. κ. νεώτ., μτγν. κ. βι-
στάκιον [Γλασειδών.33] κ. κτ. πληθ. φιττάκια ἡ
φιττάκια ἴεσφ.ἀνάγν.ἐνΝικ.Θηρ.891 πιστάκι ἀκρε-
μόνασιν.. πέφανται, Γεωπ.10,12,11 ὁ καρπὸς τοῦ
φυτοῦ πιστακία, τὸ φιστικί: Διοσκ.1,124, Γεωπ.10,3,3.

πιστακόχρους-ου νεώτ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα
τοῦ πιστακίου, ὁ φιστικίς.

πίστωμα-ατος|τὸ| ποι. τὸ πίστωμα βλ.λ.: Αἰσχ.
Ἄγ.878 ἐμὼν τε καὶ σῶν κύριος πιστωμάτων, ὡς
ἐχρήν, Ὁρέστης.

πίστουσι-εως|ῆ| μτγν. τὸ ἐμπιστεύεσθαι τι εἰς
τινα, ἐμπιστοσύνη: Ἰώσ.Α) 17,3,3 ἐπὶ τινων πιστεύ-
σων ἐντολῶν.

πιστευτικός-ῆ-όν ὁ διατειθειμένος τὸ ἐμπιστεύε-
ται, ὁ ρέων εἰς τὸ νὰ παρέξῃ ἐμπιστοσύνην, ἐπι-
πιστευτικός: Ἀριστλ.Ρητ.1372b,29' || τὸ οὐδ.
πιστευτικὸν ὡς οὐσ. ἡ πρὸς ἐμπιστοσύνην διάθε-
σις: Μάρκ.Αυρ.1,14 τὸ εὐλαί καὶ τὸ πιστευτι-
κὸν περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν φίλων φιλεῖσθαι: 2) ὁ
πίστιν δημιουργῶν, ἐμποῖον ἐμπιστοσύνην: Πλάτ.
Γοργ.455Α ἡ ῥητορικὴ.. πειθοῦς δημιουργὸς
ἐστὶ πιστευτικῆς: Ἀριστείδ.2,473.

πιστευτικῶς ἐπίρρ. κ. μων. μετ' ἐμπιστοσύνης:
ὄθ. φρ. πιστευτικῶς ἔχω τινὶ ἔγω ἐμπιστοσύνην,
στηριζομαι εἰς τινά: Πλάτ.Ἰνπ.Ε364Α ἀφόδως τε
καὶ πιστευτικῶς ἔχων τῷ σώματι ἔρχεται αὐτό-
σε ἀγνινούμενος, Ἰάμβλ.Πυθ.28,138' 2) μτγν.
κατὰ τρόπον πιστευτικῶν, μετὰ πίστεως: Ἰουστ.
32Β πιθανῶς καὶ πιστευτικῶς.

πιστευτός-ῆ-όν|ν| μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ δυνά-
μενος ἢ ὁ ὄξειος νὰ πιστευθῇ: Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.8.

πιστεύω |πιστις| κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μων. δημ.
κ. πιστεύω [Ἐρωτόκρ.3,268,αὐτ.4,100], παρρατ. ἐ-
πίστευον, δημ. (ἐ)πίστευα, μέλλ. πιστεύσω, δημ.
πιστέψω, ἀόρ. ἐπίστευσα, δημ. (ἐ)πίστεψα, παρ-
κακ. πεπίστευκα, ὑπερσ. (ἐ)πεπίστευκα(ΚΔ Πράξ.
14,23), παθ. ἀόρ. ἐπιστεύθην, δημ. (ἐ)πιστεύτηκα,
ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστοῦμαι ἔχω πε-
ποιθῆσθαι εἰς τινά, ἢ ἐπὶ λόγῳ ἡ διηγήσει, παρ-
ρέχω πίστιν, δέχομαι ὡς ἀληθές, μτ. δοτ.: Ἦρ.1,24
πιστεύοντα θεὸ οὐδαμοῖσι μάλλον ἢ Κορινθίοσι
πισθῶσασθα ἀεὶ πλοῖαν, αὐτ.2,118,Αἰσχ.Πέρα.800,Σοφ.

Ἦλ.886 κοῦκ ἄλλου σαφῆ σημεῖ Ἰδοῦσα τῷδε
πιστεύω λόγῳ, Ἄντιφ.5,81,Θουκ.3,5,αὐτ.5,112 τῷ ἀ-
πὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ Λακεδαιμονίων πιστεύον-
τες, Δημ.1081,Πρόδρ.2,402 καὶ πιστεύουσα, οὐ φέυ-
δομαι μεγάλως ἀληθεύω, οὐτ.408,Μηνναί.3,7 Σύνε-
τῶν ἐπὶ τὰ μαρτύρων τῷ διδασκῆ αὐτοῦ πιστεύ-
σαντες, Ἐρωτόκρ.3,268 καὶ λογισμὸ μὴ βάνης
μηλοῦ καὶ πιστέψε μου μένα' || μτ. δοτ. κ. ἐμ-
προθ. διορ.: Ἀριστλ.ΗΝικ.1157a,21' || κ. μτ.
ἐμπροθ. διορ.: Πολύδ.2,43,2, ΠΔΨαμ.77(78),22 ὅτι
οὐκ ἐπίστευσαν ἐν τῷ θεῷ, ΚΔ Μάρκ.1,15 μετανα-
εῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, αὐτ.Ἰω.14,1,
αὐτ.1,12, αὐτ.Πράξ.9,42' || κ. μτ. οὐδ. ἐπιθ. ἢ
ἀντων.: Εὐρ.Ἐλ.710 Λόγαις ἐμοῖσι πιστεύσαν τά-
δε, Ἀριστλ.Μετ.343b,10 τούτ'.. Αἰγυπτοῖσι πι-
στεύσαι δεῖ, Μέν.Μων.335 μὴ πάντα πειρᾷ πάσι
πιστεύειν' || δημ. κ. τὸ μέσ.: παροιμ. φρ. μου-
λαριοῦ καὶ γυναικίς μὴ πιστεύεσαι' 2) ὅποι.
δέχομαι, παραδέχομαι τι ὡς ἀληθές: Ἦρ.4,96
περὶ μὲν τούτου.. οὕτε ἀπίστευα οὕτε ὠν πι-
στεύω τι λην,Θουκ.1,20 χαλεπὰ παντὶ ἐξῆς τε-
κμηρίω πιστεύσαι εἶναι δύσκολον νὰ ὄωσθ τῆς
πίστιν, νὰ δεχθῆ πᾶσαν ἀπόδειξιν καὶ τὴν ἰσχυρο-
τάτην ἀκόμη, Ἐρωτόκρ.4,100 κὶ ὅποιες πιστεύ-
ουσι σ' ὄνειρα γιὰ πελελές τσί κρίνω, Πισαντ.
Ἄγ.Ὁρ.5 ὁ σοφὸς δὲν πιστεύει στήν πραγμα-
τικότητα τοῦ κόσμου' || κ. μτ. συστολῆ ἢ
συνων. αἰτ. πιστεύω δόξαν ἔχω πεποιθῆσθαι περὶ
τινος: αὐτ.5,105 ἦν ἰδῶξαν διὰ τὸ αἰχρόν δὴ
βοηθῆσθαι ἡμῖν πιστεύετε αὐτούς' || κ. παθ.
γίνομαι πιστευτός, θεωροῦμαι ἀξιόπιστος, ἀλη-
θής: Πλάτ.Λάχ.181B ἀνδρες ἀεὶ μοι πιστεύεσθαί,
αὐτ.Ἐπιστ.309Α, Ξεν.ΚΠ 4,2,8, αὐτ.6,1,39 οἶμαι ἄν
σε πιστευθῆναι ὑπὸ τῶν πολεμίων, αὐτ.Ἄν.7,6,33,
Δημ.622, αὐτ.1330, αὐτ.434, αὐτ.830, αὐτ.957, Ἀ-
ριστλ.Πολιτ.1305a,28 διὰ τὴν ἔχθρον πιστευθεὶς
ὡς δημοτικὸς ἀρχων, αὐτ.ΗΝικ.1172b,6' || ἐν
τῷ μέσ. τ. ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην ἀμοιβαίαν:
Δημ.883 ἐπιστεύοντα ἄ ἔλεγον' || νεώτ. κ. δημ.
δίδω πιστιν εἰς τι: ὅτι νὰ κανῆς, δὲν εὐ πιστεύω,
- κανένας δὲν τὸ πιστέψα αὐτὸ τὸ φέμα, παρ-
ροιμ. ὁ χορτάσις τοῦ πεινασμένου δὲν πιστεύει'
3) παραδέχομαι, συμφωνῶ: Σοφ.ΟΤ 625 ὡς οὐχ
ὕπελπον, οὐδὲ πιστεύωμ ἄνεγας', αὐτ.Τρ.1228'
4) μτ. ἀπαρφ. εἶμαι πεινασμένος, βέβησος ἐπι-
τι εἶναι, θὰ εἶναι ἢ ὑπῆρξε: Εὐρ.Ἦρ.146 ἢ τὸν παρ'
Ἄϊδη πατέρα τῶνδε κείμενον πιστεύει' Ἰπρ',
Θουκ.2,62 ὅς ἂν γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων
προὔχειν, Πλάτ.Γοργ.524Α, αὐτ.Πολ.450D, Ξεν.
Ἰέρ.1,37, Δημ.866 προσεσθαι τὴν προίκ' οὐκ ἐπί-
στευσεν, Ἀριστλ.Φυσ.254a,3' || σπαν. τὸ ἀπαρφ.
παραλείπεται: αὐτ.ΗΝικ.1142a,19 τὰ μὲν οὐ πι-
στεύουσι οἱ νεοί [εἶναι ἢ γεγονέναι], αὐτ.ΑΠρ.
68b,13, αὐτ.Ζ716a,7' κ. παθ.: Πλάτ.Νόμ.636D
παρὰ Διὸς.. οἱ νόμοι πεπιστευμένοι ἴσαν γενόμε-
νοι, Ξεν.Ἄν.7,7,25 πιστευθεὶς ἀληθεύειν ἄ ἔλεγες,
Ἀριστλ.Ψυχ.428b,4 ὁ ἄλιος.πεπιστευται εἶναι μει-
ζων τῆς οἰκουμένης, Στράβ.6,1,8 πρῶτοι νόμοις
ἐγγράφτοις χρῆσασθαι πεπιστευμένοι' || κ.
ἀνευ ἀπαρφ.: Διογ.Οἰν.33 πιστευθεῖσιν εἰμαρμέ-
νης ἀρεταί πάσα νοουθεσία' 5) μτ. δοτ. κ.
ἀπαρφ. ἔχω πεποιθῆσθαι εἰς τινά ὅτι..: Ἦρ 8,110
τοῖσι ἐπίστευε σιγᾶν ἐς πᾶσαν βᾶσανον ἀπικνε-
ομένοισι μείς οὐ εἶχε τὴν πεποιθῆσθαι ὅτι θὰ ἐτή-
ρουν σιγῆν, εἰς ὧν τὴν ἐξεμύθειον εἶχε πεποιθῆ-
σθαι, Ξεν.ΚΠ 3,3,55, Λυσ.19,54 πιστεύετε τούτους
ἀληθῆ λέγειν' 6) μτγν., μων., νεώτ. κ. δημ. ἐν
εἰδ. ἐκκλ. χρ. τρέφω τυφλὴν πίστιν εἰς τὸν Θεόν
καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἶμαι χριστιανός, ὄντως
εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν, θρησκείαν, εἶμαι πι-
στός: ΚΔ Πράξ.2,44 πάντες θεοὶ οἱ πιστεύοντες
ἴσαν ἐπὶ τὸ αὐτό, αὐτ.19,18, Θεοφάνης.35,7, Σύμμε

της πιστεύας ὄρθ.) πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, πατέρα παντοκράτορα: **7)** μτ. ὄστ. προσ. κ. αἰτ. πράγμ. πορακαταίτηθμ, ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα: Ξεν. Ἀν.4,4,17, αὐτ. Συμπ.8,36 τῶ πατέρως παιδί φιληθέντι μάλλον ἄν τις πιστεύσειεν ἢ χρήματα ἢ τέκνα, Μέν. Μον.86 γυναίκα μὴ πιστεύε. . τὸν βίον, Ἐπιγρ. Δελφῶν πιστεύειν τὰν ὠνὰν τῶ θεῷ. || κ. μέσ. ἐμπιστεύομαι τι εἰς τινα πρὸς ἐξυμνηρῆσίν μου: Ἐπιγρ. Ὀλβίας πιστεύεσθαι τὴν ὄρθην. || κ. παθ. πιστεύομαι τῷ μοί ἐμπιστεύονται π: Πολύβ.3,69, ἰ ἐνδέντος αὐτῶ τοῦ πεπιστευμένου παρὰ Ῥωμαίων, Φύλαρχ.24], Βέττ.8.ἀλ.65,3. || κ. μτ. ἀπαρφ.: Ἀριστλ. Πολιτ.1287a,39 πιστευθέντας τὸς ἔγχροσὶ διαφθεῖρειν. || κ. μτ. γενικ.: Πολύβ.18,55,6 πιστευθεὶς τῆς Κύπρου, αὐτ. 4,56,13, Διόδ.Σ.12,15. **8)** νεώτ. κ. ὄσμ. δέχομαι τι περὶ τίνος, φρονῶ τι περὶ τίνος: τὸν πιστεύω Ἰκανὸν τὰ σφῆδρῃ τῆ μάννα του. **9)** ρηματ. π. πίστευμα, πιστεύειν, πιστεύομαι.

πιστήρ -ήρος (ὁ) (πιστικῶ) Ἦσ. ἐν λ. πισμός «πιστήριον».

πιστήριον (τὸ) Ἦσ. «πιστήριον», Φώτ. **πιστία** (ἡ) ὄσμ. μέρος τῆς σαγῆς, ὑποურიς. **πιστιαπαγγελητής** (ὁ) ἴλωσος κ. πιστιαπαγγελητής ὁ ὑπισχυόμενος ἢ ὑποσχόμενος πιστίων.

πιστικελευστής (ὁ) πᾶν. ἐγγηστής.

πιστικός ἢ -όν (|) ἰνῶμ μτγν. κ. μσν. ὁ πόσιμος, ὄθ. ἐν ὕψρῳ καταστάσει τελῶν, ρευστής: ΚΔ Μάρκ. 14,3 ἀλάσαστρον μύρου νάρδου· πιστικῆς πολυτελοῦς, αὐτ. ἴω.12,3, Εὐστ. Πον.84,8.

πιστικός -ή-ιαί-όν (ν) (2) (|) πιστικῶ μτγν. κ. ὄσμ. ὁ εἰς πιστίων, ἐμπιστοσύνην ἀνήκων, πιστός: Βέττ. Βάλ.10,14, Κατ. Ἀστράλ Κ.3(4),169, Ἀρτεμίδ. Δαλδ.2,32 γυνὴ πιστικὴ καὶ οἰκουρῶς. **2)** ἠλοποιούμενος τ. τοῦ πειστικός Βλ.λ.: Πλάτ. Γοργ.455A, Μέν.472,4. **3)** ὄσμ. τὸ ἄρα. πιστικός κ. τὸ θηλ. πιστικία ὡς οὐσα. ριβαθὸς ποιημῆν, ἄ. μιστικός: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.167,15 τὸ τίνος εἶν' οἱ πιστικοί, τ' αἶψα τὰ παλληγκάρια, ; Βολαωρ. Μνημ. Τὸ σήματρον. ὄθ. νὰ τραγουδοῦν οἱ πιστικοί, πουλιὰ νὰ φθυριζοῦν, Κρυστ. Ἀγροτ. Ἡ κοπετόνισσα ἰ5 νὰ μουνα κάλλια πιστικία, κάλλια θέριστρο νὰ μουνα.

πιστικός ἑπίρρο. μτγν. πιστάς, μετὰ πίστευας, ἐμπιστοσύνης: Πλούτ. Πελ.8 καὶ πρὸς ἀλλάλους τάλλα μὲν φιλικῶς καὶ πιστικῶς. . ἔχοντες || κ. ὑπερβ. -άτατα: Ἡλιόδ. Αἰθ.3,9.

πιστίων (τὸ) πᾶν. ἐπικεκρωμένον ἀντίγραφον. **πιστίος** Ζεὺς (ὁ) μτγν. Juppiter Iovis: Διον. Ἀλ. Ρωμ.4,58 τοῦτων εἶσι τὸν ὄρκιον μνημεῖον ἐν Ρώμῃ κείμενον ἐν ἱερῶ Διὸς Πιστίου.

πιστις-εως (ἡ) ἰνεῖθραιμ κ. μσν. κ. νεώτ., ὄσμ. πίστη, ἰων. γενικ. -ιος (|) Παρμ.8,12, Ἐρμ.114, ὄστ. πίστις, ἰων. πιστήτ' Ἦρ.3,74, αὐτ.9,106, ἰων. ὄνομ. κ. αἰτ. πληθ. πιστήεις (αὐτ.3,8), δστ. πιστίσι (αὐτ.4,172), ἡ ἀφρηρημένη ἔννοια τὸν πιστεύω, παραδοχῆ τίνος ὡς ἀληθοῦς, νεποίθησας, ἐμπιστοσύνη: Ἰσαιοδ. Ἐργ.372 πιστίας καὶ ἀπιστίας ὡλεσαν ἄνδρας, Θεόγρ.831 πιστεῖτε χρῆματ' ὄλεσσα, ἀπιστήτ' ὄλέσασσα, Σοφ. ΟΚ 950 ὡ πιστίων ἴσων τῆνδ' ἐχειροῦμην ἄγραν, αὐτ. ΟΓ 1445. || γεν. νεποίθησας, βεβαιότης ὑποκειμενικῆ περὶ τίνος πράγματος ἢ καταστάσεως: Πίνδ. Ν.8,44 μαντεύει δὲ καὶ τέρφης ἐν ὄμμασι θεσθαί πιστίων ἰδ. ἀνάγν. πιστίων, Ἐπίκ. Ἐπιστ.1,19 ἡ βεβαιότατή πιστις, αὐτ.2,36U ἀτοραξία καὶ πιστις βεβαιος. || ἔχω περὶ τίνος πιστίων τίνος πέποιθα, εἶμαι βεβαίος περὶ τίνος προσώπου διὰ τι: Δημ.300 ἐφ' ὕμιν ποιήσαντες σωφροσύνης πιστίων περὶ ὧν ἔχοντες ἔδειξαν, Πλούτ. Ἡθ.110IC πιστίων περὶ θεῶν ἔχειν (πιστεύειν ὅτι ὑπάρχουν θεοί). **2)** μτ. σμ. ὑποκειμενικῆς, ἐμπιστοσύνης, ἀξιοπιστία, τιμιότης: Θεόγρ.1137 ὡχητο μὲν πιστις, μεγάλη θεός, ὡχητο δ' ἀνδρῶν

σωφροσύνη, Ἦρ.8,105 τιμιώτεροι εἰσι οἱ εὐνοῦχοι πιστίος εἵνεκεν, Αἰσχ. Πέρσ.443, Σοφ. ΟΚ 611 θυήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία. **3)** ἐπι πράγμ., τὸ ἀξιοπίστον, ὑπόληψις: Εὐρ. Ἠλ.737 τὰν πιστίων σμικρῶν παρ' ἔμοιγ' ἔχει, Ἀριστλ. ἩΝικ. 1179a,17 πιστίων τὰ τοιαῦτα ἔχειν τινά, Πολύβ.1,35,4. || πᾶν. κ. νεώτ. καλὴ πιστις νεποίθησας ἐπὶ τὴν εἰλικρινείαν καὶ τὸ ἀξιοπίστον προσώπου τίνος, ὄθ. καλῆ (τῆ) πιστεῖ ἀδόλωτος, ἀκάκως: Πάλ., ὑπέγραφε τὸ ἐγγράφον καλῆ τῆ πιστεῖ μὴ γνωρίζων ὅτι ἐνείχε τοῦτο σκοπὸν ἢ ἀποτέλεσμα ἀδικον, παρὰ νομῶν. || νεώτ. καλὴ πιστις εἰλικρινεία: γιὰ νὰ συμφωνήσασμε πρέπει νὰ ὑπάρχη καλὴ πιστις καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. || ὄμ. κακὴ πιστις δολιότης, ὑπεκφυγῆ, σοφιστεία, κακοπιστία: μετὸ δ, τι εἶπε καὶ ἔκαμε ἔδειξε τὴν κακὴ του πίστη. **4)** κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἐμπορικὴ ἐμπιστοσύνη, ὑπόληψις, τὸ νὰ θεωρῆ τίς τινα ἀξιόχρεον καὶ νὰ δανεῖξῃ εἰς αὐτὸν ἢ νὰ παραχωρῆ ἐμπορεύματα ἄνευ ἀμέσου καταβολῆς τοῦ ἀντιπίμου των, πίστωσις, κρέντιο: Δημ.962 πιστίς μέντιο Φορμῶνι παρὰ τοῦτο εἶδοσι καὶ τοσούτων καὶ πολλῶν πλεισμών χρημάτων ἐστί, αὐτ.886, Ἀστράψ Χρησμ.68,64 εἰ ἐξω ἐλλίδια πιστεύω. || νεώτ. ἐν τῇ Πολ.Οικ. ἡ ὑπὸ τίνος κατ' ἐλευθέραν βούλησιν παροχῆ οἰκονομικῶν ἀγαθῶν ἔτερω ἐν τῇ ἐμπιστοσύνη διὰ ταῦτα θέλουν ἀποδοθῆ κατὰ τὸν συμφωνηθέντα χρόνον καὶ συμφωνῶς πρὸς τοὺς συνολογηθέντας ὄρους. || ὄμ. ἐν τῷ Διοικ. Δικ. ἡ κατὰ νεποίθησιν ὑποχρέωσις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὄπως ἀπέχουν πάσης ἐνεργείας ἐξ ἧς ἢ δυνάτων νὰ ἐπέλθῃ οἰαδῆποτε βλάβη εἰς τὰ συμφέροντα τῆς πολιτείας. || ὄμ. δημοσία πιστις ἡ ἐμπιστοσύνη ἣν ἐμπνέει τὸ κράτος ἐπὶ τὸ ἀξιόχρεον αὐτοῦ. || ὄμ. ἡ ἐμπιστοσύνη ἣν χρησιμοποιοῦν οἱ ὄργανισμοὶ δημοσίου δικαίου, ἰδ. ἡ πολιτεία, ὑπὸ μορφῆν προσφωσῶν ἢ ὄριστικῶν δανεῖων. **5)** σταθερότης ἐπὶ τὴν ἦν τις ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην: Πλούτ. Κικ.41 τὴν ὄσασιν αὐτῆς ὁ Κικέρων ἐν πίστει κληρονόμος ἀπολειφθεὶς διεφύλαττεν, Ἐπιγρ. ἐν πίστει ὠν τῶ βασιλεῖ. **6)** νεώτ. κ. ὄσμ. σταθερὰ, ἀκλόνητος ἐμμονὴ εἰς τι: ἔχει πιστίων εἰς τὰς ἀρχὰς του. **7)** κ. μσν. κ. νεώτ. ἀκλόνητος παραδοχῆ ἀληθειῶν κειμένων ὑπερῶν λογικῶ ἢ ἐμπερικοῦ ἐλέγχου: ΚΔ Πράξ. 24,24, αὐτ. Κορ.1,13,13 νυνὶ δὲ μένει πιστις, ἐλπίς, ἀγάπη, Μηνασί.3,2 Ἐν τῇ πίστει τούτοις πιστεῖ τελοῦντας τὴν σπὴν ἀγίαν ἀθλήσιν. **8)** μσν., ὄσμ. κ. νεώτ. τὸ θρησκευτικὸν δόγμα, τὸ θρησκεῖα, ἡ θρησκεία εἰς ἣν τις πιστεύει: Ἐρωτόκρ.1 ὄπου δὲν εἶχ' ἡ πίστη ντως θεμέλιο γιὰ ρίζα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ.17,1 γίνεσαι Τοῦρκος, Διάκο μου, τὴν πίστη σου ν' ἀλλάξῃς.; φρ. ὄσμ. μού (σοῦ, τοῦ) ἀλλάξῃ (ἢ ἐβγαλεῖ) τὴν πίστη ἰσθὶ ζύλο - στὴ δουλειὰ - με τὴ φλυαρία | με ἰσέ, τὸν ἑταίρι - πῶρρησε, ἐβασάνισε. **9)** νεώτ. κ. ὄσμ. τήρησις ἀμοιβοῦς ἀνεγνωρισμένων ὑποχρεώσεων καὶ ἐμπιστοσύνης ἐπὶ τούτων: συζυγικὴ πίστις, - ἡ πιστις ἐπὶ τὸ κύριος τῶν συνθηκῶν. **10)** πᾶν τὸ παρέχον ἐμπιστοσύνην, πιστόν, βεβαιότης, νεποίθησας, ἐγγύησις: Αἰσχ. ἀπ.394 οὐκ ἀνδρὸς ὄρκος πιστις, ἀλλ' ὄρκων ἀνήρ, Σοφ. Φιλ.813, Εὐρ. ἰπν. 1037, αὐτ.1055, Ἀντιφ.6,25 ὄρκος καὶ πιστεῖων ἀναγκαῖαί. || συχ. διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ὄρκου ἢ τῆς δεξιᾶς: Εὐρ. Μήδ.22 βραῖ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς πιστίων μεγίστην καὶ θεοῦς μαρτύρεται, Ἀριστλ. Ρητ.1375a,10. || ποιοῦμαι πιστίων καὶ ὄρκια συνάπτω συνθήκην μετὰ τίνος δι' ἀνταλλαγῆς ἀμοιβαίων διαβεβαιώσεων καὶ ὄρκων: Ἦρ.9,92 οἱ Σάμιοι πιστίων τε καὶ ὄρκια ἐποικεύοντο συμμαχίης πέρη πρὸς τοὺς Ἑλληνας. Ἀνδοκ.1,107. || κ. ἀπλῶς τὰς πίστει ποιοῦμαι:

'Ηρ.38' || κ. μτ. δοτ. : Ξεν. Έλλ.1,3,12' || κ. μτ. έμπροθ. διορ. : Θουκ.4,51' || πιστιν διδωμι παρέχω, διδω διαβεβαιώσεις : Ηρ.9,91 δπως αυτός τε δους πιστιν άπολοώσσαι, Άριστφ Λυσ. 1185 όρκους και πιστιν άλλήλας δότε, Ξεν.ΚΠ 7,1,44 έδουσαν πιστιν και έλαθον Ιάντηλοξεν άμοιβαίως, Πλάτ.Φαίδρ.256D πιστεας άλλήλων δεδωκένας τε και δεδέχθαι, Λυσ.12,9' || πιστιν διδωμι πρόσ τινα μτ. άναρφ. : αύτ.19,32' || πιστεας λαμβάνω ή καταλαμβάνω τινα δέχομαι τινα εις φιλιαν επί διαβεβαιώσει : Ηρ.3,7,4,9, αύτ.9,06 πιστει τε καταλαβόντες και όρκισιαι έμμένειν τε και μη άποστήσασθαι' || μτ. γενικ. όντικειμ. οϊον φόβων πιστις βεβαιώσις εναντιον φόβου, παραδάρρυνσις : Εύρ.ΐκ.627 άλλα φόβων πιστις άδε πρώτα' 1) μέσον πιστικόν, καταπεισεως, επιχείρημα ύπέρ τινος Δημόκρ.125 φρήν παρ' ήμέων Ιτων αισθήσωναι λαβούσα τάς πιστεας, Πλωτιν.4,7,15 τούς δεομένους πιστεως αισθησαι κεκραμένης' 2) ειδ. επιχείρημα χρησιμοποιούμενον έν τή ρητορική : Αντιφ.5,84, αύτ. 6,28, Πλάτ.Φαίδ.70B ούκ άλλης παραμυθιας δεΐται και πιστεως, Ισοκρ.3,8' || π. Άριστλ. έν αντιθ. πρόσ τό αποδεικνόν επιχείρημα, όπερ καλεΐται άπόδειξις : αύτ.Ρητ.1355b,35, αύτ.1375,22' || κ. γεν. : αύτ.Α.Υστ.90b,14 πιστις εις τής επαγωγής, αύτ.Τοπ.103b,7 πιστις ή διά συλλογισμού, αύτ.Πολιτ.132εα,29 ή τών λόγων πιστις, αύτ.ΗΝικ. 1173α,1 ό αναίρων τάτην τήν πιστιν α πολλο πιστότερα έρει' 3) τό έμπιστευόμενον, τό πρόσ φιλατιν παραδιδόμενον, παρακαταθήκη : Πολύβ.5,41,2 Ξελεύκου τάδεκουφύ τάτην αυτώ τήν πιστιν έγκειοίσαντας, αύτ.16,22,2,Επιγρ.Μεγάρων, αύτ.Πρώτης' || ση πιστις ή παραδεδομένη εις σε ώς παρακαταθήκη : Έπιγρ. 14) πολιτικη προστάσια ή επικυριαρχία [λατ. fides] : Πολύβ.20,9,10 Αιτωλοί . . δυντες αυτούς εις τήν Ρωμαίων πιστιν . . τώ τής πιστεως όνόματι πληνηθέντες, αύτ.3,30,1, αύτ.6,17,8. πάντες εις τήν ίτης συγκλήτου πιστιν ένδεμένοι' || πιστις θεμασι τά πιστά, α διαβεβαιώσεις ύπέρ τής ασφαλείας, δθ. ασφάλεια, άδεια : Διον.Άλ.Ρωμ.2,75 15) έν Αιγύπτω, διαβατήριον, πασσαπόρτι : Πάπ. δούναί μοι έγγραπτον πιστιν' 16) έν τή ρυθαγ. γλώσση άνομα του άριθμου 10 : Θεολ.Άριθμ.59, αύτ.60' 17) κ. έν προσωποποιήσει ώς θεά : Πλούτ.Νομ.16, Άπφ.Έμφ.Πολ.1,16, Δίωv Κ 45,17 τάς τε στήλας τάς . . περί τόν τής Πιστεως νεών.

πιστοδότης (τό) νεώτ. ό παρέχων, διδων πιστωσιν, αντίθ. ό πιστοϋχος.

πιστοϊασις-ιδος (ή) πάπ. άλλθης ίασις, δθ. πραγματικόν κόσμημα, νεώτ.-έπί τής ίασιδος.

πιστόλα (ή) (Ιταλ. νεώτ. δημ.μιστόλα μέγα πιστόλιον βλλ. : Ζαλοκ.53,10 Ιέκδ.Φέξη) φορεϊ πιστόλας άργυράς και μέ καμυλόν στάμα' 2) νεώτ. παλαιότερα όνομασια νομισματος έν χρ. π. τοις Ισπανοις και ά. ευρωπαϊκός λαοις.

πιστολάτης (τό) μτγν. ό καταστροφεύς τής πιστεως, ό παραδιδάπων, παραδοϊων αυτήν : Χρησμ.Σιβ.1,263.

πιστολιά (ή) δημ. δ. προφ. μπιστολιά, βολή ή κρότος βάλλοντος πιστολλου : Βολαωρ.Μνημόσ. 'Η φυγή 118 τόν επρόδωκαν αι πιστολιές.

πιστολιζω νεώτ., δημ. μπιστολιζω πυροβολώ τινα διά πιστολιου, ριπτω κατά τινος πιστολισμούς, μπιστολιές.

πιστολιόθηκη (ή) νεώτ., δημ. μη-θήκη πιστολιου.

πιστόλιον νεώτ., δημ., κ. μπιστόλι βραχύ φορητόν πυροβόλον όπλον, τό όποιον χειρίζεται τις διά τής χειρός μόνον, ά. κουμπούρα, κουμπούρι : Ζαλοκ.7,9, Βαλαωρ.Μνημόσ. 'Η φυγή 106 άρπάζει τρέμοντας τά δού πιστόλια, Μαλακ.Συντρ.97.

πιστολιμός (τό) νεώτ., δημ. κ. μη- ή βολή ή ό κρότος βάλλοντος πιστολλου, πιστολιά.

πιστολογυιτης (τό) πάπ. έμπιστος, έμπιστευμένος εισηρωτάωρ χρεών.

πιστομα έπιρρ.δημ. συγκεκομμ. τ. του άπιστομα.

πιστομητός-ή-ό δημ. ό έξηπάκωμένος, πηρηγής, ζοηλωμένος-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. 116,2 ένα λείφανο ανεβαίνει τενωτώ, πιστομητό.

πιστόν (τό) ούδ. του έπιθ. πιστός βλλ. ώς ούσ.

πιστόνι (τό) (Ιταλ.Ι.δημ. κλεις χαλκού νευστοού όργάνου) 2) έμβολον κινητήρος αυτοκινητών κττ.

πιστοποιαις-εως (ή) μτγν. κ. νεώτ., δημ. πιστοποίηση ή πρόξις του πιστοποιώ, επιβεβαιώσις τινος ώς πιστού, άλλθους' Φαβρ.Κώδ.Ψευδελίγρ.743. -πιστοποίησις ταυτόητος' 2) νεώτ. κ. δημ. συνεκδ. έγγραφων, 1) δια έπίσημον έν φ πιστοποιοίται τι, πιστοποιητικόν : έχεις τολάχιστον καμψιν πιστοποιησι ;

πιστοποιητικό(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. έγγραφον έπίσημον, δι' ου πιστοποιείται, βεβαιούται τι, δι' ου παρέχονται πληροφορια θετικώς ή σπανίως και άρνητικώς περί τινος γεγονότος ή καταστάσεως : πιστοποιητικόν γάμου - σπουδών.

πιστοποιητικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν πιστοποίησιν, ό πιστοποιών τι' 2) τό ούδ. πιστοποιητικόν ώς ούσ. βλλ.

πιστοποιός-όν μτγν. ό πιστοποιών, βεβαιών, επιβεβαιών τιν, αποδεικνύων τι ώς πιστόν, άλλθές, γνήσιον : Κύριλλ.776.

πιστοποιώ-έω μτγν. νεώτ. κ. δημ., άόρ. (έπιστοποίηση, καθιστώ τό πιστόν, αξιόπιστον, κάμνω πιστευτόν, επιβεβαιώω ώς πιστόν, άλλθές : ΠΔ Μοικκ.4,7,9 και διά τών έργων έπιστοποιήσας τούς τής θείας φιλοσοφίας λόγους' || κ. μέσ. : αύτ.18,17 τόν 'Ιεζεκιήλ έπιστοποιοίτα τόν λέγοντα' 2) νεώτ. κ. δημ. βεβαιώ τι ώς άλλθές ή φευδές : ότι δέν είναι κλέφτης, μηδών να τό πιστοποιήσω' 3) άμ. εκδίδω έπίσημον έγγραφον βεβαιωσιν περί τινος, διδω πιστοποιητικόν.

πιστοπραθής-οϋς-ές μτγν. ό τήν πιστιν καταστρέφων, όλετήρ τής πιστεως, πιστολάτης : Χρησμ. Σιβ.8,187 1δ. άνάγν. πιστοπραθεις.

πιστός-ή-όν (ή) (πιπιστω) ποι. ό ποτός, άγρός, δθ. τό ούδ. κτ. πληθ. πιστά φάρμακα ρευστά, καθυβανόμενα διά πόσεως, έν αντιθ. πρόσ τά βρώσιμα και πρόσ τά χριστά : Αισχ.Πρ.480 ούκ ήν άλέξην' ουδέεν, ουτε βρώσιμον, ου χριστόν, ουτε πιστόν, άλλα φαρμάκων χρεϊα κατεσκελλόντων.

πιστός-ή-όν(ν) (πειθω) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. έν παθ. σμ. ό πιστευτός, αξιόπιστος, δθ. επί προσ. ό εις όν τις έχει πιστιν, έμπιστοσύνην, έμπιστος, άλλθής, ειλικρινής : 'Ιλ.Ο 33ι τόν δε, Μενεσθιος μεγαθύμου πιστόν έταϊρον, 'Ησιόδ.Θ 735, Πινδ.Π 1,88, Αισχ.Πρ.969 πατρι φθυνα Ζηνι πιστόν άγγελον, Άριστφ.Πλ.27. Θουκ.5,108 τής δε γνώμησ τώ ζυγγενει πιστότεροι έτέρων έσμέν, 'Ισοκρ.10,38, ΚΔ Μαθρ.24,45, αύτ.25,21 εϋ, δούλε αγαθέ και πιστέ' επί άλλίω ής πιστός, επί παλλών σε καταστήσω, αύτ.Λουκ.12,42' || κ. μτ. δοτ. : 'Ιλ.Π 147 πιστότατος δε ό έσκε μάχη ένι μείναι όμοκλήν, Σοφ.Τρ 54ί α πιστός ήμιν κάγαθος καλυόμενος, Εύρ.1Α 153' || κ. μτ. γενικ. ό έμπιστος, έμπιστευμένος : Έρξιος π. 'Αθην.8,360'P' ενεδρεύσας του Φαλάνθου πιστόν τινα πορευόμενον έφ' οδωρ [έμπιστόν τινα φιλον]' || κ. μτ. έμπροθ. διορ. : Άριστλ.Πολιτ.1283α,33 πιστός πρόσ τά συμβόλια, ΚΔ Λουκ.16,10 ό πιστός έν ελαχιστώ και έν πολύ πιστός έστι' || τό άρα. κτ. πληθ. οι πιστοι Ιδιαίτεροι έμπιστοι σύμβουλοι του βασιλέως τών Περσών : Ξεν.Αν.1,5,15' || ποι. κ. κτ. ούδ. : Αισχ. Πέρσ 2 τάδε Περσών πιστά καλείται' || δθ. πιστά πιστών πιστόταται : αύτ.68) ώ πιστά πιστών

ἡλικίας θ' ἤδης ἐμῆς Πέτρος γεραιοί, αὐτ.528, αὐτ.979·
 || ὁ ἄξιος πίστεως, ἐμπιστοσύνης: 'Αντιφ.3,35, αὐτ.5,3, Θουκ.3,43 τὸν τὰ ἀμείνω λέγοντα φευσόμενον πιστὸν γενέσθαι· 2) ὁ ἀληθής, γνήσιος: Σοφ.ΟΚ 1322 πιστὸς 'Αταλάντης γόνος, Θεόδοτ.Κωμ.32| Ὁθηρικέτους πιστὸν τέκνον ἰεὺν κὺλικὸν Περὶ ἧς λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκεράμειυσεν αὐτὴν ὁ Περικλῆσι· 3) νεώτ. κ. δημ. ἀκλόνητος, σταθερός, ἐπίμονος εἰς τι· πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του - τὰς ἰδέας του - τὰν ἐρωτά· 4) ὁ ἐμμένων, ἐπιμένων, ἐμμονος, ὁ δυσκόλως ἀποχωριζόμενος, φεύγων: ΠΔ Δευτ.28,59 πληγὰς μεγάλας καὶ θαυμαστάς καὶ νόσους πονηράς καὶ πιστάς· 5) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τὴν ἀνθρώπων καὶ ζῴων, ὁ ἀφωσιωμένος: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 63,9 κὶ ὁ πόνος, τὸ πιστὸ σκυλλί, τ' ἀλόχτα στή στήνη ἀποσπερὶς σά γυρίσκι, Γρην.Σκ.Τερρ.12,14 τῆς κόρης μοιάζεις ποῦ πιστὴ στήν ἴμβρο μὲ προσμένει· 6) ἐπὶ πραγμ., ὁ ἀξιόπιστος, ὁ δυνάμενος νὰ πιστευθῇ, βέβαιος, ἀσφαλής: 'Ἰλ.Γ 269 ἀτὰρ κήρυκος ἀγαυοὶ ὄρκα πιστὰ θεῶν σύναγον, Πινδ. ΠΙΠ0,6, 'Ηρ.8,83 ταῖσι Ἑλλήσις ἄς πιστὰ δὴ τὰ λεγόμενα ἦν, Αλοχ. Ἀγ.272, αὐτ.352, αὐτ. Ἐπτ.66, 'Ἐπιγρ. ἔσται πιστὰ καὶ ἀδόλοα καὶ ἀπλὰ ἀπαντα τὰ ἀπ' Ἀθηναίων Ρηγίνοισ· || αὐκέτι πιστὰ γυναιξὶν δὲν δύναται τις πλεὺν νὰ πιστευθῆ τὰς γυναικας: 'Ὀδ.Α 456' || κ. βροτῶν πιστὸν οὐδὲν οὐδέμια πιστὶς δύναται νὰ δοθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπων: Σοφ.ἀπ.6673' || οὐκ ἔχω τὴν ἐλπίδα πιστὴν δὲν ἔχω πλεὺν ἐλπίδα εἰς τὴν ὁσίαν νὰ δύναμαι νὰ πιστεύσω: Θουκ.5,14 οὐκ ἔχοντες τὴν ἐλπίδα . . πιστὴν ἐπι· || ὑπόληψις ἡ πιστάτη ἢ ἐπιστήμη: Ἀριστλ.Τοπ.13α,23' 7) ὁ ἄξιος πιστεως, πιστὸς: 'Ηρ.6,82 ταῦτα δὲ λέγων πιστὰ τε καὶ ἐκότα ἐδόκεε Σπαρτιήτησι λέγειν, αὐτ.8,80, Πλάτ.Φαιδ.107Β καὶ εἰ πιστὰ ὄντι εἰσίν, ὁμῶς ἐπισκεπταὶ ἀσφέστερον, Ἀριστλ.Οὐρ.276α,14 τοῦτο πιστὸν ἐκ τῆς ἐπαγγελῆς, αὐτ.Ρητ.1377β,23 λόγος ἀποδεικτικὸς καὶ πιστὸς· || κ. ἐν συνεφ. μτ. τοῦ πιστῆος: αὐτ.1356β,28 πιθανὸν καὶ πιστὸν· 8) τὸ οὐδ. πιστὸν ὡς οὐς. πιστῆς, ἐγγήμου ἀπόδειξις, πιστοποιήσις, ἐγγυήσις, ἀσφάλεια: Σοφ.Τρ. 398 ἢ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις, Θουκ. 6,72 τὴν δ' εὐφυχίαν αὐτὴν ἐαυτῆς μετὰ τοῦ πιστὰ τῆς ἐπιστήμης θαρσαλέωτερον ἔσεσθαι, αὐτ.1,41' || συνη. κτ. πληθ. ἐν φρ. τὰ πιστὰ ποιεῖσθαι πιστὸν ποιεῖσθαι: 'Ηρ.3,8 τὸν βουλομένων τὰ πιστὰ ποιεῖσθαι, Αλοχ. Ἀγ.651, αὐτ.Εὐμ.673, Εὐρ. Φαιν.268 τὰ πιστὰ ἐμαυτῶ τοῦ θράσους παρέξομαι, Ξεν.ΚΠ 7,4,3 πιστὰ ἤξιου γενέσθαι· || τὰ πιστὰ τῶν θεῶν οἱ ὄρκοι πρὸς τοὺς θεοὺς: αὐτ.4,27 μόνον καὶ αὐ ἡμῖν πιστὰ τῶν θεῶν ἵπεποιήσοι καὶ δεξιῶν δός· || πιστὸν ἢ πιστὰ λαμβάνω καὶ δίδωμι λαμβάνω καὶ δίδω ἐγγυήσις, διαβεβαιώσις, μτ. ἀσφαρ. μέλλ.: αὐτ. Ἀν.3,2,5 ἐδώκαμεν καὶ ἐλάθωμεν πιστὰ μὴ προδώσωμεν ἀλλήλους, αὐτ.4,8,7· 9) ἐν ἐνεργ. σημ. ὁ πίσυρος, πιστεύων, πεποιθὴς, ἔχων πεποιθῆσιν εἰς τινα: Θεῶν.283, Αλοχ.Πρ.917 τὰς ταῦτα νῦν θαρσῶν καθήκω τοῖς πεδασραῖσι κτῆσις πιστὸς, αὐτ. Πέρο.55, Σοφ.ΟΚ 1031· || τὸ οὐδ. πιστὸν ὡς οὐς. ἢ πιστῆς, ἢ πεποιθῆσις: Θουκ.2,40 τῆς ἐλευθερίας τὸ πιστὸν, Πλάτ.Νόμ.824, Ἀππ. Ἐμφ.Πολ. 3,39· 10) ὁ εὐπίστης, ὑπόκοπος, ὑπάκοος: Ξεν. Ἐλλ.2,4,30 τὴν τῶν Ἀθηναίων χώραν οἰκίαν καὶ πιστὴν ποιήσασθαι· 11) ὁ ἔχων διὰθεσιον πρὸς πιστὴν θρησκευτικὴν, ὁ πιστεύων: ΚΔ Πράξ.16,1 μαθητῆς τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικὸς τινος Ἰουδαίας πιστῆς, Πλαμ.Τάφ.63,9 κἀπου νὰ βάλω, ὅπως βνεῖ: ὁ πιστὸς, τῆς λατρείας τοῦ δεῖγμα κόνισμα' ἀγίου· 12) τὸ ἄρσ. κτ. πληθ. οἱ πιστοὶ ὡς οὐς. οἱ χριστιανοὶ: αὐτ.10,45

καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνήλθον τῷ Πέτρῳ, αὐτ.12,3, αὐτ.Κορ.2,6,15, Μηναι.12| Ὁρθρ. Ὄδ.9,1,4 καλούμεν σε οἱ πιστοὶ θεηγαρικῶς· 13) νεώτ. κ. δημ. ἀκριβής, μὴ μεταβληθής: πιστὸν ἀντίγραφον, - πιστὰ ἀφήγησις - μετὰφρασις.

πιστοσύνη ἡ μsn. πίστις, πιστόν: Κ'Ερμ.μψ. 'Ἰλ.2593, Πόλ.Τρωάδ.202 [ἐκδ.Μαυροφρύδου].

πιστοσύνορος-αν λ. ἐξ ἧς ἔτυμ. τὸ πίσυρος βλλ.: ΕΜ 673,30.

πιστοτέρω-έω μsn. εἶμαι ἀξιοπιστότερος, παρέχω μεγαλύτεραν πίστιν: 'Αναστ.Σιν.348,20 τὰ πράγματα πιστοτεροῦσι τῶν ῥημάτων.

πιστότης-πιτος(ῆ) κ. μsn. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πιστοῦ, τὸ νὰ εἶναι τις πιστός, πίστις, τιμιότης: 'Ηρ.7,52 οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστάτητα ἐνέδωκαν, Πλάτ.Νόμ.630C· || πιστότητα ὡμῶν ἔνεκα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐμβάλῃ πιστίν, πεποιθῆσιν: 'Ανδοκ.1,25 ἐτι δὲ πρὸς ταῦτοις ἐγὼ πιστότητας ὡμῶν ἔνεκα . . τάδε ποιήσω· 2) νεώτ. ἀκριβεία, γνησιότης ἢ πιστότης τοῦ ἐγγράφου δὲν ἀμφισβητεῖται ἀπὸ κανένα.

πιστοῦχος-αν νεώτ. ὁ ἔχων πίστωσιν.

πιστοφοροῦμαι-έομαι μsn. πληροφοροῦμαι τι πιστῶς, ἀκριβῶς: Γερμ.Κων/πόλεως 356[ἐκδ.Μί.].

πιστόφρων-ονος-ον μγν. ὁ πιστὸν φρόνημα ἔχων πρὸς τινα, εὐκρινής, ἀφωσιωμένος: Μαν. 4,580 πιστόφρωνες πόλις ταμειούτορες.

πιστοφύλαξ-ακος(ῆ) μγν. ὁ φύλαξ τῆς πίστεως, τῆς ἀληθείας: Ὁρφ. Ὑμν.7,17.

πιστοχρεῶν νεώτ. ἐγγράφω τινὰ ἢ καταχωρῶ κονδύλια εἰς χρέωσιν ἢ πιστῶσιν αὐτοῦ ἐν τοῖς λογιστικῶς βιβλίοις.

πιστοχρεώσις-εως(ῆ) νεώτ., δημ. -η ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πιστοχρεῶν, ἐγγραφή εἰς χρέωσιν ἢ πιστῶσιν λογαριασμοῦ τινος, καταχώρησις ἐν τοῖς λογιστικῶς βιβλίοις κονδυλίων εἰς πιστῶσιν καὶ χρέωσιν.

πίστρα ἡ| ἱππίασκω) ποτίστρα, δοχεῖον ἐν ᾧ ποτίζονται τὰ ζῶα· πρβλ.Στρῶβ.8,3,31 ἰτὴν κρήνην πίσαν εἰρησάσας, οἶον πιστῶν, ὅπερ ἐστὶ ποτίστραν: Εὐρ.Κύκλ.47 δινάεν θ' ὕδωρ ποταμῶν ἐν πίστραις κείται πέλας ἀντρων, ΕΜ 673,27.

πίστρον (τὸ) ἡ πίστρα βλλ.: Εὐρ.Κύκλ.29 ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας τέταραι.

πιστρόφω(τὸ) δημ. προφ. τοῦ ἐπιστρόφιου βλλ. ἐν χρ. κυρ. κτ. πληθ.: Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 30,11 στὰ πιστρόφω τὸ καρδίη κάτασπρ' ἀπλωνε πανιά, Μαλακ.Συντρ.109,12 ἀπ' τὴν ἀγναντὴ κορφή νὰ ρίχνουν στὸ πιστρόφω μου.

πιστῶ-ῶ κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. πιστῶων ὑποβάλλω εἰς πίστιν διὰ μέσου τινός, κἀμὼν τινὰ διὰ τινος νὰ πιστοποιήσῃ, νὰ βεβαιώσῃ τι, καθιστῶ ἀξιόπιστον, δένω διὰ τινος: Θουκ.4,88 πιστῶσαντες αὐτὸν τοῖς ὄρκοις· || τὸ μέσ. ὄρκοι πιστοῦμαι τινι δεσμεῶμαι, δένω ἐμαυτὸν πρὸς τινα δι' ὄρκοι: 'Ὀδ.Ο 436 μοι . . ὄρκοι πιστωθῆναι ἀπήμονα μ' οἴκαδ' ἀπάξειν· 2) ἐν τῷ παθ. τ. καθισταμαι, γίνομαι ἀξιόπιστος, παρέχω πίστιν, ἐγγυήσιν ἢ βεβαιώσιν: Ὑμν. Ἐρμ.536, Εὐρ.ΙΑ 66 ἐπεὶ δ' ἐπιστῶθησαν ἐμπέδως· 3) πιστεύω, ἔχω τὴν πεποιθῆσιν, πειθουμαι: 'Ὀδ.Φ 218 ὄφρα . . πιστωθῆτον ἐνὶ θυμῷ, Σοφ.ΟΚ 1039 πιστωθεὶς ὅτι . . οὐχὶ παύσομαι πρὶν ἂν σε τῶν σῶν κύριαν στήσω τέκνον ἔχων τὴν πεποιθῆσιν, βεβαιωθείς· 4) ἐν τῷ μέσ. τ. παρέχω, δίδω διαβεβαιώσιν πρὸς τινα μετ' ἐμοῦ συμβαλλόμενον περὶ ἀμοιβαίας πίστεως, ἀνταλλάσσω πιστὰ: 'Ἰλ.Ζ 233 κείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστῶσαντα, αὐτ.Φ 286 ἐπιστῶσαντες ἐπέσοιν, Πολυδ.18,39,6 πιστοῦσθαι περὶ τῶν ὄλων πρὸς ἀλλήλους· 5) πιστοῦμαι τινα ὡφ' ὄρκοι ἐξασφαλίζω τὴν πιστότητα αὐτοῦ δι' ὄρκοι: Σαφ.

ΟΚ 650 αἴται σ' ὤφ' ὄρκου γ' ὡς κακὸν πιστώ-
σομαι, Πολυβ.8,15,2' 6) πιστώμαι τι πιστεύω,
ἔχω πεποιθήσιν εἰς τι : Εὐρ.ἀν.1058, Ὅπν.Κυν.3,
355' 7) βεβαίω, ἐπιβεβαίω τι, ἐγγυῶμαι : Πο-
λύβ.1,43,5, Πλούτ.Γάλλ.5 ὅτι λελογημένως ἔξεκα-
λεῖτο τὸν Γάβρον ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν, ἐπιστάσα-
τα μάρτυρι τῷ Νέρωνι, αὐτ.Ἡθ.623Ε, Λουκ.Φι-
λοφ.5, αὐτ.Ἰνπ.1 ἀλλά καὶ ἔργοις ὁμοίαις τὰς
τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστάσαστο, Νόνν.Δ.13,
407, Φιλῶδ.Ρητ.1,122S, Ἀρετ.ὉΞ.Νουσί.1,7, Ἡρω-
διαν.Ἰστ.1,2,4' || κ. ἀπολ. : Ἀριστλ.ἀν.133, ΠΔ
Βασ.3,1,36 πιστώσαι κύριος ὁ θεός τοῦ κυρίου
μου τοῦ βασιλέως' 8) ρηματ. π. πιστώμα, πί-
στωσις, πιστωτής.

πιστώμα-ατος [τό] βεβαίωσις, ἐγγύησις, ἐχέγγυον,
πίστις, πιστόν, ἰδ. κτ. πληθ. : Ἐμψ.5,2, Αἰσχ.Χο.977
ὄρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν, αὐτ.Εὐμ.214, Κλέ-
αρχ.1 φίλιος πιστώμα συγγενείας, Ἀριστλ.Ρητ.
1376α,17, Ἐπικ.Δόξ.40 τὸ βεβαιότατον πιστώμα
ἔχοντες, Ἀχιλλ.Τάτ.8,7' 2) ἐπὶ λόγου, ἐπιβεβαί-
ωσις : Φιλῶδ.Ρητ.1,285S, αὐτ.Σημ.19' 3) ἐπὶ προσ.
γνηράλια πιστώματα πιστοὶ γέροντες : Αἰσχ.Πέρσ.
171 συμβουλαὶ λόγου τοῦδὲ μοι γένεσθε, Πέρσαι,
γνηράλια πιστώματα.

πιστώνω νεώτ. κ. δημ. τ. τοῦ πιστῶ βλ.λ., ἀόρ.
[ἐ]πιστώσα, παθ. ἀόρ. -ὠβην, δημ. -ὠβηκα, μτχ.
παθ. παρακ. πιστωμένος, παρέχω εἰς τινα χρήματα
ἢ ἔμπορεύματα ἐπὶ πιστώσει : τὸν ἐπιστώσα τρία
σακκιά ζᾶχαρη' || ἀνοίγω πιστώσιον ὑπὲρ τινος,
ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ ἀποσῶρη ποσόν τι ἢ εἶδος
ἐπὶ ἀποδόσει ἢ καταβολῇ τῆς ἀξίας βραδύτερον' 2)
ἔγγυρόσω εἰς ὄφελος προσωπικοῦ λογαρια-
σμοῦ κονδύλιον ὀφειλόμενον αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἐπι-
χειρήσεως τῆς ἐνεργοῦσης τὴν πιστώσιον.

πιστωρεῖον [τό] [λατ.] μυν. μύλων, μύλος δη-
μητριακῶν' || συνεκδ. ἀρτοποιεῖον : ΨΚωδ.
246,11 [ἐκδ. Preg.]

πιστῶς ἐπίρρ. κ. μυν. κ. νεώτ. μετὰ πίστῶς,
μὲ πιστίω : Ἀντιφ.2,4,7 μὴ πιστῶς καταμαρτυρη-
θείς, Μηναῖ.12,7 Ὅρθρ.6,3 φωτίζει ταῦς πιστῶς
σε τιμωτάς' 2) νεώτ. μετὰ πληθρῶς ἀφοσιώ-
σεως : σὺς ὑπηρέτησα πιστῶς' 3) νομομορ-
φῶς : Δημ.35 ἐκ δὲ τοῦ τὰ μὲν Ἑλληνικὰ πιστῶς,
τὰ δὲ πρὸς τοῦς θεοῦς εὐσεβῶς' 4) ἀποδε-
δειγμένως : Πλάτ. Ἐπιν.983B πιστῶς θεαί φαίνε-
σθαι γυγονεῖν τὰ τοιαῦτα' 5) ἀαθητῶς, ἀνευ
λάθους, ἀσφαλῶς : Γαλ.9,857 πιστῶς κριθῆναι'
6) μετὰ διαθέσεως πρὸς πίστιν : Δημ.921 τῆς
ἐκείνου μαρτυρίας . . πιστῶς ἀκούσεσθε.

πιστώσις-εως [ή] κ. μυν. κ. νεώτ., δημ. -η βε-
βαίωσις, ἐπιβεβαίωσις : Πλάτ.Νόμ.943C μηδὲν
παρεχόμενον μῆτε τεκμήριον μῆτε μαρτύριον πι-
στῶσις λόγων, Ἐρμού.Μεθ.10, Δίων Κ 38,12 ὄρ-
κου πιστώσις, αὐτ.39,26 μεζίονα τῆς πρὸς ἐυ-
τόν πιστώσεως γινόμενον, Ἀναστ.Σιν.244,26 πρὸς
πιστώσιν τῶν μαθητῶν' 2) νεώτ. ἢ πράξις τοῦ
πιστώσιν, παροχή χρημάτων ἐπὶ δανείῳ ἢ ἔμπο-
ρευμάτων ἐπὶ μελλοντικῇ ἀποδόσει τοῦ ἀντιπαι-
ου τῶν πιστώσιν δὲν δίδεται εἰς οὐδένα' || φρ.
ἐπὶ πιστώσει, δημ. μετὰ πιστώσῃ [πώλησις ἢ ἀγορά]
παροχὴ ἔμπορεύματος διδομένου ἢ λαμβανόμε-
νου ἀνευ ἀμέσου εἰσπραξέως ἢ καταβολῆς τοῦ
ἀντιπαιου, δημ. βερεαίς : ἔκμαρα ρούχα ἐπὶ πιστώ-
σει' 3) νεώτ. λογιστ. ἄ. πιστωτικὴ ἐγγυαστὴ κα-
ταχώρησις εἰς λογιστικὴν μερίδα ποσού, τὸ ὅποιον
ἀντιπρωαίνει τὴν πρὸς τρίτον ἢ τρίτους πᾶσης
φύσεως ὀφειλῆν ἢ υποχρέωσιν τῆς ἐπιχειρήσεως,
ἢ ὅποια τρεῖς τὴν λογιστικὴν ταύτην μερίδα ἢ λο-
γαριασμόν' || πιστώσις τραπεζιτικὴ χρηματι-
κὸν δάνειον χορηγοῦμενον ὑπὸ τῶν τραπεζῶν
κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ ὑπὸ εἰδικὰς ἐκά-
στοτε ἀσφαλείας καὶ ἐξοφλούμενον ἐντός ὡρι-

σμένης προθεσμίας ἐπὶ καταβολῇ τοῦ συμπερω-
νημένου τόκου' || πιστώσις ἐγγύησις ἢ ὑπὸ τοῦ
ὀφειλέτου παρεχομένη εἰς τὸν δανειστὴν ἀσφά-
λεια ἢ συνιστάμενη εἴτε εἰς ἐμπράγματον δικαίωμα
εἴτε εἰς ἐνοχικόν' || ἐγγυαστὴ ποσού, δι' οὐ πι-
στῶνεται τις' || κτ. ἐπέκτ. τὸ δι' οὐ πιστωταὶ
τις ποσόν' 4) ὄμ. νεώτ. δημοσίον. τὸ ἐν τῷ
προϋπολογισμῷ πρὸς κράτους ἀναγραφόμενον ὡ-
ρισμένον ποσὸν πρὸς ὠριάνην αἰτίαν ἢ ἀκοπὴν,
ἰδ. κτ. πληθ. : πύξηθησαν τεραστίως αἱ πιστώ-
σεις τῶν πολεμικῶν ὑπουργείων' 5) ὄμ. νεώτ.
πιστώσις χρόνου τὸ παρεχόμενον χρονικὸν διά-
στημα πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου ἢ ὑποσχέσεώς τινος.

πιστωτής [ὁ] ἀρχ.λεξ.κ.νεώτ., δημ. πληθ. -άδες, θηλ.
-ώτρια, ὁ πιστοποιῶν, ἐπιβεβαίων, ἐγγυητής :
Ἡσ.ἐν.λ. ἐμπαστῆρας' 2) νεώτ. ὁ παρέχων χρή-
ματα ἢ ἔμπορεύματα ἐπὶ πιστώσει, δανειστής.

πιστωτικός-ή-ον μτχ. κ. νεώτ. πιστοποιητικός,
ἐμπικρωτικός, βεβαίωτικός : Ἐρμού.ἰδ.2,9' 2) νεώτ.
ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πίστωσιν : πι-
στωτικὰ ἴδρυματα ἰδιωτικὰ ἢ δημόσια καθιδρύ-
ματα, τράπεζαι ἢ συνεταιρισμοί, ἐξυπηρετοῦντα
τὴν ἐξέφωσιν καὶ παροχὴν πιστώσεων.

πιστώγιον [τό] μτχ. σκυτομοσίον, ἐργαστή-
ριον σκυτοτόμου, ὑποδηματοποιεῖον Πολυδ.7,82
«οὓς δὲ τὰ ὑποδήματα ράπτοντας πιστώγιους
ἔνοι τὸν κωμικὸν κωλοῦσι καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐ-
τῶν πισύγιον» : Κωμ. Ἀδέσπ.330, Ἡρωδιαν.2,567.

πισυγγος [ὁ] δ.γρ. τοῦ πίσυγγος βλ.λ., σκυτοτό-
μος, ὑποδηματοποιός : Σαφφ.98 ἰδ. ἀνάην. πίσυ-
γοίη, Ἀλέξ.Απ.5,7, Ἡρωδῶδ.7,39 πίσυγγας δὲ δει-
λοῖην αἰζῖν καὶ πεῖναι ἀντάλωμα νύκτα κήμερη
θάλωμα, Κωμ. Ἀδέσπ.330.

πίσυνος-ον [ἰθ]βλ. ὁ πεποιθὴς τινι, ὁ πιστεύων,
ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην, πεποιθήσιν εἰς τι πρό-
σῳπον ἢ πράγμα : Ἰλ.1,238 Ἐκταρ δὲ μέγα σθέ-
νῃ βλαμείωνιν μαίνεται ἐκπᾶλγως, πίσυνος Διί,
αὐτ.Ε.205, αὐτ.Α.9, Ἡσιοδ.Θ.506, Πίνδ.Π.4,232,
Βάκχ.5,21, αὐτ.12,221, Ἡρ.1,66, αὐτ.73 καὶ μάλιστα
τῷ χρηστορῷ πίσυνος ἔων, Αἰσχ. Ἐπ.212 ἀλλ' ἐπὶ
δαίμωνιν πρόδρομος ἦλθον ἀρχαία βρέτη, θεατῆς
πίσυνος, αὐτ.ἰκ.352, Ἀριστοφ.Νεφ.949, Ἔουκ.2,89,
αὐτ.5,14, Πλάτων.4,8, Ἰουλ.Λόγ.2,57Α' 2) εὐπει-
θῆς, ὑπήκοος, ὑπάκουος : Ὁρφ. Ἀργ.265, αὐτ.707
βυθός δ' ὕποικαθε νηϊ ἡμετέρη πίσυνος κιδάρη.

πίσυρα ἐπ. πιθ. ἀολ. τ. τοῦ τέσσαρες βλ.λ. :
Ὁδ.Ε.70 κρήνη δ' ἐξείλην πίσυρες βέον ὕδατι
λευκῷ, αὐτ.Π.249, Ἀπολλ.Ρ.2,110, Νίκ.Θηρ.182'
|| αἰτ. πίσυρας : Ἰλ.Ο.680, Ὁδ.Χ.111, Καλλ. Ἀρτ.
105, Ἐπιγρ.Περγάμου.

πίσω || μέλλ. τοῦ πίσω βλ.λ.
πίσω [2] ἐπίρρ. δημ. τ. τοῦ ὀπίσω βλ.λ. : Πολίτ.
Ἐκλ.Τραγ.55,7 χίλιοι τὸν πᾶν ἀπὸ μπροστά καὶ
δυσὸ χιλιάδας πίσω, αὐτ.99,Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.5,9 πίσω
ἀπὸ ξέρες κὶ ἀπὸ βράχια.

πισωβελονιά [ή] δημ. εἶδος τὸ βελονιάς, ἄ.
πισωκέντι, πισωγάζι.

πισωβάζι [τό] δημ. πισωβελονιά βλ.λ.
πισωγυρίζω δημ. γυρίζω, στρέφω πρὸς τὰ
ὀπίσω, ἐπαναστρέφω' 2) μθ. στρέφω, γυρίζω
τὸ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀνάποδα.

πισωγυρίσμαι [τό] δημ. ἢ πράξις καὶ τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ πισωγυρίζω βλ.λ.

πισωδρόμισμα [τό] δημ. κ. πισωδρομίσμός [ὁ] ἢ
πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πισωδρομῶ, ὀπι-
σθοδρόμησης.

πισωδρομῶ-ἄω δημ. ὀπισθοδρομῶ βλ.λ.
πίσῳθε ἐπίρρ. δημ. ἀπὸ πίσω, ὀπισθεν.

πισωἀπόλωμαι ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ Ἰνπεύοντος δι-
σθεν, πίσω εἰς τὰ κωπόλια ὀπισκομίου.

πισωκλωτώ-ἄω δημ. λακίτζω πρὸς τὰ ὀπι-
σθεν, κλωτῶ κατὰ πίσω.

πισώκωλα ἐπίρρ. δημ. ὀπισθοχωρητικῶς, παλιμπυγδόν, με τὰ νῶτα.

πισωκώλωμα (τό) δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πισωκωλῶντος βλ.λ.

πισωκωλώνω δημ. ὀπισθοχωρῶ παλιμπυγδόν, με τὰ νῶτα· 2) μτθ. ἐξαναγκάζω τινά νά ὀπισθοχωρήσῃ χωρὶς νά στρέφῃ τὰ νῶτα.

πισωνία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος φυτῶν ἐκ τῶν νυκταγινεσίδων.

πισώπλατα ἐπίρρ. δημ. ὀπίσω εἰς τὴν πλάτην, τὴν ράχιν· πάρε τὸ σακκί πισώπλατα.

πισωρρίχων δημ. ρίπτα, ρίχων ὀπίσω, ὀπισθεν.

πισωσέρνω δημ. σέρνω, σέρνω τινά ὀπίσω.

πιτάκι (τό) δημ. ὁ πέτακος βλ.λ.

πιτάνη (ή) Ἐπιγρ. λόχος ἐκ 600 περιπού ἀνδρῶν ἀποτελῶν τὸ δέκατον περιπού τοῦ Ρωμαϊκοῦ λεγεώνας· Ἐπιγρ. Σικελίας.

πιτάριον (τό) μτγν. οἰκία τὶ ὅμοιον τῷ γράμματι Π· Ἡρ.Μαθ.116.

πίτερο (τό) δημ. ὁ προφ. τοῦ πίτουρο βλ.λ.

πίτεύω Ἐπιγρ. πιπίσκω, ποτιζῶ ἀγρούς, ἀρδεύω· Ἐπιγρ.Θεσσιῶν τοῖς πεπιτευθέντες κή νεποιοῦνται ἐκ τὰς ὁρρορείαις.

πιτήδειος-α-ο μον. δημ. προφ. τοῦ ἐπιτήδειος, ἰκανός, ἐπιδέξιος· Ἐρωτόκρ.3,874.

πιτηδειοσύνη (ή) μον. δημ. ἡ ἰδιότης τοῦ πιτήδειου, τοῦ ἐπιτηδέιου, ἰκανότης, ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης· Ἐρωτόκρ.1,959.

πίτημι, μτχ. πιτνάς (Ἰ.Ὁδ.Λ 392, Σοφ.Ίχνη.359), παρτα. πίταν (Ίλ.Φ 7, Πίνδ.Ν 5,11), ποι. τ. τοῦ πετάνυμι βλ.λ., ἐκτείνω, ἀπλώνω, ἔσπλώνω· Ἰλ.Φ 7 ἤρα δ' Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκμένεν· Ὁδ.Λ 392 πιτνάς εἰς ἐμέ χεῖρας ὀρέξασθαι μενεαίνων ἰανιοκτῆς χεῖρας σπευδῶν νά ἐκτείνῃ πρόσ ἐμέ, νά μέ ἐναγκαλισθῆ μέ ανοικτῆς χεῖρας, Πίνδ.Ν 5,11 πίτναν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας, Σότυρ. ΑΠ 10,6 πίτνατε λεπταλέας στολίδας· κ. παθ.· Ἰλ.Χ 402 ἀμφί δέ χαιτὰι . . πίτναντα, Εὐρ.Ἡλ.713 θυμέλαι ἐπίπνυτον χρυσηλάτοι, Ἀντίφ.Θεσσα.ΑΠ 7,71 ἐπίπνυτον . . παστός θαλάμων· 2) μτφ. ἐξεγείρω, ἐξερεθίζω· Σοφ.Ίχνη.359 τὸ λείπον φαλακρόν ἠδούνη πιτνάς.

πίτων (1) ὁ. τ τοῦ πίτημι βλ.λ.· Ἡσιόδ.Α 291.

πίτων (2) ποι. τ. τοῦ πίτω βλ.λ.· Πίνδ.Ο 2,25 πένθος δ' ἐπιπνε βαρὺ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν, αὐτ.Π 8,93, Βακχ.16,6, Ἀλσχ.Χο.1056, αὐτ.Ἀγ.128, Σοφ.ΟΚ 1732 ἀταφας ἐπιπνε δίχα τε πατρὸς, Εὐρ. Ἐκ.23 ἰπλεῖστοι τῶν γραμμ. νομίζουσι ὅτι ὁ ὀρθός τ. εἶναι πιτνω-έω· Ἡρωδιαν.2,2901.

πίτουρο (τό) δημ. κ. πίτερο ἰό πίτυρον βλ.λ.· παροιμ. ὁποῖος ἀνακατάνεται με τὰ πίτουρα τῶν τρώων οἱ κότες ἰό δεκνύων φίλιαν πρὸς ποταπούς, θεωρεῖται δημοῖος τῶνι.

πιτροπίδια (τὰ) δημ. προφ. τοῦ ἐπιτροπίδια.

πιτκοῖτα (τό) (ἰταλ.) παραγωγή ἤχου ὀπί τοῦ ἐγγόρθων ὀργάνων διὰ νύχηματός τῶν χορδῶν.

πίτκοικς η-ο (τουρκ.) δημ. νόθος, μπάσάρδικος.

πιτσιλάδα (ή) δημ. κ. πιτσυλ- σίγημα τῆς ἐπιδερμίδος, ἐφηλιάς, φακίδα, πανάδα.

πιτσιλιά (ή) δημ. κ. πιτσυλ- ἡ ἐκ πιτσιλισματός προελθούσα κηλῖς.

πιτσιλιζώ (πιτυλῶ) δημ. κ. πιτσυλιζώ κ. πιτσιλιῶ -ῶ ἐκσφενδονίζω ἐπί τινος σταγόνας ἰδ. ἀκαθάρτου ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ.

πιτσιλισμα (τό) δημ. κ. πιτσυλ- ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πιτσιλιζώ, ἐκσφενδόνισις ἐπί τινος σταγῶντος ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ.

πιτσιρίκος (τό) δημ., θηλ. -α ἐν θιω. σημ. ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ ζωηρὸς ἐν ταῦτ' ποῖς.

πιτσούνι (τό) (ἰταλ.) δημ. νεοσσοῦς περιστέρας· 2) κτ. πληθ. τὰ πιτσούνια ἡ παιδιὰ ἐποστρακισιάς.

πιτυλάδα (ή) δημ. ὁ. γρ. τοῦ πιτσιλάδα βλ.λ.

πιτυλιά (ή) δημ. ὁ. γρ. τοῦ πιτσιλιά βλ.λ.

πιτυλιζώ δημ. ὁ. γρ. τοῦ πιτσιλιζώ βλ.λ.

πιτυλίσιμα (τό) δημ. ὁ. γρ. τοῦ πιτσιλισμα βλ.λ.

πίττα (ή) (1) ἄπτ. τ. τοῦ πίσσα βλ.λ.

πίττα (ή) (2) δημ. ἄζυμος ἄρτος λίαν πεπλατυσμένος ὡς ἡ λαγάνα· φρ. τὸν ἔκανε πίττα κατεπλάκωσεν αὐτόν, ὥστε νά εἶδικαι πίττα πεπλατυσμένος· ἢ πλακοῦς ἐκ διαφόρων ὑλικῶν, εἰδός τὶ ἐνζύμου γλυκίσματος, εἰδικῶς παρασκευαζομένου διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἄ. βασιλόπιττα· ἢ πλακοῦς ἐκ φύλλων ζύμης καὶ ἄλλων διαφόρων ὑλικῶν, ἔξ ἄν καὶ αἱ εἰδικαὶ ὀνομασιαὶ τυρόπιττα, χορτόπιττα, κοττόπιττα, λαχονόπιττα, κολοκυθόπιττα, σπανακόπιττα· ἢ παροιμ. ἀπό πίττα ποῦ δέν τρώς τί σέ μέλλει κί ἄν καὶ (ἐπὶ πολυπράγμονος ἀναμειγνυμένου εἰς ζέσας ὑποβέσει)-καὶ τὴν πίττα σωστὴ καὶ τὸ σκάλω χορτάτο ἰέπὶ τῶν ἐπιδικωκόντων νά ὠφεληθῶν ἀνευ θυσιῶν ἡ μόχθων, κὴπων ἐκ ἑέρους τῶνι,-πέσε πίττα νά σέ φάω ἰέπὶ τῶν ὀκνηρῶν ἢ ἀνικάνων· 2) κερήρα βλ.λ., ἄ. μελοδίττα.

πιττακίος-α-ον ὁ τοῦ Πιττακοῦ· Πλάτ.Πρωτ. 344B τὸν πιττακείου ῥήματος· ἢ τὸ οὐδ. τὸ πιττακίειον ὡς οὐσ. τὸ λόγιον, τὸ ρητόν τοῦ Πιττακοῦ· Σιμων.58.

πιττακίαρχος (ὁ) πάπ. ὁ προῖτατάμενος, πρόεδρος τοῦ πιττακίου βλ.λ.9).

πιττακίδιον (τό) πάπ. ὑποκορ. τοῦ πιττάκιον βλ.λ.

πιττακίως πάπ. ἐπιθέτω πιττάκιον βλ.λ. ἐπί τινος

πιττάκι(ο)ν (τό) κ. μον., δημ. κ. νεώτ. πινακίς πρὸς γραφῆν, δεκτάριον, δθ. ἐπιγραφῆ, ἐτικέττα Δεινῶλ.7, Διογ Λ 6,89 προσθεῖς οὐν πιττάκιον τῷ μετῶπι ἐπιγράφω, Νικόδημος ἐποίησε, Εὐστ.633,19· 2) γραπτὸν μνημῆμα· Πολύδ 31,13,9 γράφας βραχὺ πιττάκιον καὶ σφραγισάμενος, Λιβ.Ροδ.1329 νά γράφουσι τὰ χέριον μου πιττάκια καθ' ἡμέραν, Διηγ.Αχιλλ.660 ἐφθασαν εἰς τὰ ἴδια τους, ἐδῶκαν τὸ πιττάκιον· 3) μον. κ. νεώτ. εἰδ. ἐν τῷ κανον. δικαίω, ἀρχιερατικὸν γράμμα δι' οὐ γνωρίζεται κληρικῶ τινὶ ἢ εἰς ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα κατάστασις ἢ προαγωγή· Καισάρ.Δαν.ἐν Σάθ.3,99 διὰ τὸ παρανότας ἰδιοχέρηρον πιττακίον παρέχει αὐτῶν τὸν τοῦ μεγάλου ἐκκλησιάρχου κληρον· 4) διαβατήριον· Ἐπιγρ., Πάπ.· 5) ἔγγραφος ἀπόδειξις· αὐτ.· 6) ὑποσχετικὸν ἔγγραφον, χρεωστικὸν γραμματίον, ὁμολόγιον· Ἐπιγρ.· 7) λογιστικὸν βιβλίον, κατάστιχον· Πάπ.· 8) ἀναθηματικὴ πινακίς, τάμα· Ἐπιγρ.Φιλαδέλφειας· 9) κατάλογος μελῶν ἑταιρείας τινός, δθ. αὐτὴ ἡ ἑταιρεία· Πάπ.· 10) λωρίς δερματίνη· Κέλας.3,10.

πιττακοφόρος (ὁ) μον., δημ. ὁ φέρων τὰ πιττάκια· πρβλ. γραμματοκομιστής· Διγεν.Ἀκρ.683.

πιττακῶν δημ. πιέζω τὶ ἰσχυρῶς, ὥστε νά λάβῃ μορφήν πεπλατυσμένην ὡς ἡ τῆς πίττας.

πιτταξίς-εως (ή) σχόλ. ὁ καρπὸς τῆς κρανείας βλ.λ.· Σχόλ.Ὁδ.Κ 242, Εὐστ.1657,19.

πιτεύω μτγν. φελλίζουσα, φευδίζουσα προφορὰ τοῦ πιστεύω βλ.λ.· Ἀπν.Προν.3,17.

πίττινος-ου ἀπτ. ἀντὶ πσίσιος· Ἀριστφ.ἀπ.269.

πιττοκοπέ-έω Ἐπιγρ. πιττώ βλ.λ.· πιττοκοπεῖν τὰς ὀροφάς.

πιττοποῖλι (τό) (ἰπταλ) δημ. κ. -α (ή) προχειρῶς παρεσκευασμένος ἄρτος ἄζυμος.

πιττώ-ῶ ἀπτ. τ. τοῦ πισώ-ῶ βλ.λ.· Θεόδοπος. Ἰστ.195, Λουκ.ΖΤραγ.33.

πιττώδης-ους-ες ἀπτ. τ. ταῦ πισώδης βλ.λ.· Ἀριστλ.Ζ1 587a,2.

πίττωσις-εως (ή) ἀπτ. τ. τοῦ πισώσις βλ.λ.

πιττωτός-ή-ον ἀπτ. ἀντὶ πισωτός· Γαλ.18(2),894.

πίτυα (ή) ὁ. γρ. τοῦ πιτύια βλ.λ.· Θεόφρ.Φ1 9,1,3, Διοσκ.2,75, Ἐρωπιαν.ἐν λ. τάμισος, Πλούτ.Ἡθ.700D·

|| παροιμ. εύρισκω τοῦ κακοῦ τήν πιτύαν ζη-
τώ να ἀναλάβω εὐθόνας, να περιπέσω εἰς ἐνο-
χλήσεις, ζητάω μπλεῖδες : Διογεν.3,18

πιτυδάνη Ἦσ. «ἀσκάς μικρός».
πιτύδι (τό) δημ. μικρά πίτυς.
πιτύδιον (τό) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ πίτυς βλ.λ. : Πλίν.
Φι 15,36, Θεόφωστ.Καν.125.

πιτύϊνος-η-ον κ. μσν. ὁ τῆς πίτυος ἡ ὁ ἐκ πί-
τυος προερχόμενος ἡ κατασκευασμένος, ὁ πεύ-
κινος : Ἰπν.Ἰυν.2,203, Θεόφρ.Φι 9,22, Πλούτ.Ἠθ.
677B τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἐβασαν περὶ στεφάνου
πιτυΐνας, Γαλ.13,475, Γεωφ.6,7. || τὸ θηλ. πιτυΐνη
ἡ ἐκ πίτυος ρητίνη : Ὅρειδ.ἀπ.89, Παῦλ.Αἰγ.7,17,
Ἰππιαιτρ.70,2, αὐτ.92,8. || πιτύϊνος οἶνος ὁ ρη-
τινίτης : Διοσκ.5,45.

πιτυΐς-ιδος (ἡ) μτγν. πυρήν, ἀπόρος τοῦ κώνου
τῆς πίτυος : Ἡρόδ.Ἰατρ. ἐν Rh.Mus.58,97, Διοσκ.
1,69, Γαλ.12,102. 2) ρητίνη ἐκ πίτυος : αὐτ.19,131.

πιτυκόμης (ὁ) μτγν. ὁ πιτυκόμητης βλ.λ. :
Λουκῆλλ.ΑΠ 11,107 (δ.γρ. παλιγκιτσί).

πίτυκας (ὁ) δημ. κ. πιτύκι(τό) κ. ἀπίτυκας (ὁ)
φλοιὸς πίτυος τῆς χαλκείου χρησιμοποιούμενος
εἰς τὴν βύρσοδεψίαν.

πιτυλεύω (πίτυλος) κινῶ τὰς χεῖρας ταχέως ἐν
τῇ κωπηλασίᾳ, ὀθ. ἐρέσσω, κωπηλατῶ, καὶ γεν.
ἐκτελῶ δραστηρίως, ταχέως : Ἀριστφ.Σφ.678
πολλά μὲν ἐν γῆ, πολλά δ' ἐν ὕγρᾳ πιτυλεύσας
2) πιτυλιζῶ βλ.λ. || Κωμ. Ἀδέσπ.3D ἀνδρείως
ὡσπερ πύκτης ἀφιθῶρσον καὶ πιτύλευσον.

πιτυλιζῶ μτγν. κινῶ κανονικῶς τὰς χεῖράς μου,
ὡς οἱ κωπηλατοῦντες ἢ ὡς οἱ ἀσκούμενοι διὰ
βαρῶν ἢ κορυνῶν : Γαλ.6,133, αὐτ.144. 2) ἐξα-
κοντιζῶ περίε, ρίπτω ὀλόδυρα, πετῶ, πινάσσω
ὑγρὸν τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ : Ἀνών.Π.Σουῖδ. Ιχθῦων
γένεσιν ἐν κολύμβειαι πιτυλιζουσαν.

πιτύλισμα-ατος (τό) μτγν. πᾶσα ταχεῖα καὶ κα-
νονικὴ κίνησις || εἰδ.γύμνασμα ἀνάλογον πρὸς τὴν
διὰ σιδηρῶν βαρῶν ἢ κορυνῶν σημερινὴν ἀσκη-
σιν τῶν γυμναζομένων : Ἰουθεν.11,173 ἰδ. ἀνάγν.
πύτισμαί.

πίτυλος (ὁ) μτγν. ταχεῖα καὶ ἐρρυθμὸς κίνησις
τῶν χερῶν ἐν τῇ κωπηλασίᾳ, ὀθ. ὁ ἐκ τῶν ἐρρύ-
θμιως κινουμένων κωπῶν ἤχος, πλατάγισμα τῶν
ὀδῶτων ἐκ τῆς ἐμβολῆς τῶν κωπῶν κατὰ τὴν κω-
πηλασίαν, φόφος ὀδατος ἐκ τοῦ κτύπου τῶν
ἔρετῶν προερχόμενος : Ἰπν.π.Γαλ.19,131, Εὐρ.ΙΤ
1050 καὶ μὴν νεῶς γεν πίτυλος εὐήρης πάρα,
αὐτ.1346, αὐτ.Τρω.1123, Ἀριστφ.ἀπ.84 νινὰς ὄταν
ἐκ πιτύλων ροθιάζῃ. || μτφ. ἐνὶ πιτύλῳ πάν-
τες ἄμοῦθ, πάντες μιᾶ φωνῇ : Αἰσχ.Πέρσ.975 τὰς
ὠγυγιῶς κατιδόντες στυγνὰς Ἀθάνας πάντες
ἐνὶ πιτύλῳ. 2) γεν. πᾶς ταχέως ἢ κανονικῶς
ἐπαναλαμβανόμενος ἤχος ἢ καταφορὰς ἰδίᾳ
ὀδατος προερχόμενος, ὀθ. τὸ πλατάγισμα σταθῶ-
νων ὑγροῦ πίνος, αἱ ὁποῖαι καταπίπτουσι ἀλλεπαλ-
λήλως : Εὐρ.Ἰπν.1464 πολλῶν δακρύων ἔσται πί-
τυλος. 3) ὁ παραγόμενος φόφος ἐκ πηληγά-
των ἐπανειλημμένως καταφερομένων κατὰ τοῦ
ατήθους ἢ τῆς κεφαλῆς ὑπὸ τῶν θρηνοῦντων :
Αἰσχ.Ἐπτ.856 ἐρέσσει ἀμφὶ κρατὶ πόμπημον χερ-
σοῖν πίτυλον, Εὐρ.Τρω.1236 ἄρσασε κράτα πιτύ-
λους διδοῦσα χερσός. || κ. ἐπὶ τοῦ ἥχου ἐκ τῶν
πηληγάτων τῶν πικτεούτων : Θεόκρ.22,127 αἰεὶ
δ' ὄψυτ' ἐφ' πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον. 4) μτφ.
ἐπὶ βίαιον καὶ παραφόρον κινήσων, ἔφοδος,
ἐφόρμησις : Εὐρ.Ἡρωικ.834 τὰ πρῶτα μὲν ἴσον
πίτυλος Ἀργείου ὀδορὸς ἐπρήξασθ' ὕμᾶς, αὐτ.
Τρω.817 δις δὲ δυοῖν πιτύλοισιν τείχη. κ. ἀτελυ-
σεν αἰχμᾶ. 5) ὁμ. προσβολὴ πάθος πίνος,
οἶον μανίας, φόβου : αὐτ.ΙΤ 307, αὐτ.Ἡρ.816 ἄρ-
ἔς τὸν αὐτᾶν πίτυλον ἤκαμεν, αὐτ.1189. || πί-
τυλας σκύφου ἢ ἐπιδρασις τοῦ οἴνου ἐπὶ τὸν

πίνοντα : αὐτ. Ἀλλ.798. 6) νεώτ. ζφολ. γένος
πηλῶν φιδίων ἐκ τῶν **ταναγριδῶν**.

πίτυλος-ον μτγν. κ.νεώτ. ναυτ. ὁ μονιῶδης, λυσ-
σῶδης, παράφορος, παρὰφρον : Φιλῶδ.Ρητ.1,2515. 2)
νεώτ. ναυτ. ἡ ἰδιότυπος ρῆξις τῶν κυμάτων ἐν
θαλάσῃ ἐν συγκρούσει πρὸς ἀλλήλα συμβαίνου-
σα ἐνεκεν ἀντιθέτου φορᾶς αὐτῶν.
πιτύνη (ἡ) μτγν. ἄγρ. τοῦ πιτυνῆ βλ.λ.

πίτυνος (ὁ) μτγν. ἄγρ. τοῦ πύτινος βλ.λ. : Νου-
μῆν.π. Ἀθῆν.7,304E.

πιτυόεις-εντος-εσσα-εν ὁ ἔχων ἀφθονίαν πιτύων
ἐν χρ. μ. τὸ συνηρ. πιτυοῦς-οὔντος εἰς κύρ, ὄν.

πιτυοκάμμη (ἡ) μτγν. εἰδὸς τι δηλητηριώδους
κάμης, ἀναπτυσσομένη ἐπὶ τῆς πίτυος : Διοσκ.
1,45, Ζωηρπ.π. Ὅρειδ.14,58,2, Γαλ.11,756. 2) μι-
κρὸς κώνος πίτυος : Σχολ.Ἰλ.Β 68E.

πιτυοκάμμη (ὁ) μτγν. ὁ κόμμητς τὰς πίτυς,
ἐπιθ. τοῦ ληστοῦ Σίνωδος, ὅστις διαμένων παρὰ
τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορινθοῦ συνελθόμενος τοὺς δια-
βάτας καὶ λυγίζων τὰς κορυφὰς τῶν ὄσφ. πιτύων
ἔδενεν ἐξ ἐκάστης ἕκαστον σκέλος αὐτῶν καὶ
εἶτα ἄφηνεν αὐτὰς νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν θέσιν
τῶν, ὅποτε οἰκτρῶς διεσχιζόντο οἱ δεδεμένοι :
Στράβ.9,1,4 **μυθεῖται τὰ περὶ Ζεφείρωνος καὶ
Πιτυοκάμμου τῶν ληχομένων τὴν λεχθεῖσαν
ὄρεινήν**, Ἀπολλδ.3,16,2.

πιτυοτρόφος-ον ἐπὶ χώρας, ὁ τρέφων πίτυς,
ὁ ἔχων ἀφθονίαν αὐτῶν : Ἀλλ.ΑΠ 1,18 Φρυγιῆν
πιτυοτρόφον.

πιτυοῦς-οὔντος (ὁ) μτγν. συνηρ. τοῦ ἄγρ. πιτυόεις
-εντος ὁ ἔχων ἀφθονίαν πιτύων, μ. ὡς ὄνομ. πό-
λεως εἰς τὴν ΝΑ ἀκτὴν τοῦ Εὐζέιου : Στράβ.11,2,14.

πιτυοῦσα (ἡ) μτγν. τὸ φυτόν εὐφόρον τὸ χα-
λέπιον βλ.λ. : Διοσκ.4,165, Πλίν.Φι 24,31, Ροῦφ. π.
Ὅρειδ.7,26,37. 2) τὸ θηλ. κτ. πληθ. πιτυοῦσα-
σαι ὡς κύρ. ὄν. δύο νῆσοι παρὰ τὴν ἀνατ. ἀκτὴν
τῆς Ἰσπανίας : Στράβ.3,5,1.

πιτύριγισμα (τό) δημ. ἡ πιτυρίασις βλ.λ.

πιτυριγιάζω δημ. πᾶσχω ἢ πιτυρίασεως.
πιτυρίας (ἄρτος) (ὁ) μτγν. κ. μσν. πιτυρίτης, πι-
τυροῦχος ἄρτος, μαῦρο ψωμί : Πολυδ.δ.11 ὁ δὲ
εἶσι φαυλότεροι, πιτυρίαί, Γαλ.6,481, Εὐστ.Παν.
295,35 ὁ πιτωχὸς αὐσισατο τοὺς πιτυρίας προβε-
δλημένον πρὸς τρωφήν. 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπου
ὅς ἀσκητικῶς ἐπιθετο : αὐτ.157,85 ὁ πιτυρίας
αὐτὸς Ἀφρατᾶς.

πιτυρίασις-εως (ἡ) μτγν., μσν. κ. νεώτ. Ἰατρ. δερ-
ματικὴ νόσος, καθ' ἣν ἰδίᾳ τὸν τριχωτὸν τῆς κεφα-
λῆς ἀπολεπιεῖται καὶ παρουσιάζεται πλησμονὴ
λευκῶν πιτυροειδῶν μορίων, ὀφθαλμοῦμένων εἰς τὴν
μεταβολὴν ἣν ὑπέστησαν τὰ κεράτινα κύτταρα
ἐκ τῆς ἐκκρίσεως τῶν σημηματορορρικών ἰδίων,
δημ. πιτύριγισμα : Παῦλ.Αἰγ.3,3 ἐῖ πιτυρίασις λε-
πτῶν καὶ πιτυροειδῶν σωμάτων ἐκ τῆς ἐπιφανείας
τῆς κεφαλῆς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου σώματος ἐστὶν
ἀπότηξις : Διοσκ.5,106, Γαλ.12,459, Γεωφ.12,27,4.
2) νεώτ. κτηνιατρ. πάθησις τοῦ δέρματος καθ'
ἣν ἡ ἐπιδερμὶς ὑφίσταται ἀπολεπίσιν τῶν κυττα-
ρῶν ὑπὸ μορφῆν κόκκων.

πιτυρίδα (ἡ) δημ. κ. πιτερίδα κ. πιτυρήρα τὰ
ἔνεκα πιτυρίασεως ἀπολιπτόντα ἐκ τῆς κεφαλῆς
πιτυροειδῆ ἐκλεπίσματα.

πιτυρίζω πάπ. ἀποκτῶ, ἐπικαλύπτωμαι διὰ
στρώματος πιτύρων.

πιτυρίξ-ιδας (ἡ) ἰέλαια μτγν., αἰτ. ἐν. πίτυριν, εἰ-
δὸς τι ἐλαίος μικρᾶς καὶ ὁμοιοχρώμου πρὸς πί-
τυρα, ἴτις συντελέγεται πρὶν ὠριμάσθαι καὶ συνε-
σκευάσθαι : Καλλ.ἀπ.50, Φιλῆμ.Γλωσσ.π. Ἀθῆν.2,56C
ἐπιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαθαὶ ἐλαία, στεμφυ-
λίδες δὲ αἰ μέλαιναί.

πιτύρισμα-ατος (τό) μτγν. πιτυρίασις, πιτύριγα-
σμα : Ἡρωδιαν.1,49 (κῶδ. C) πιτύρισμα τῆς κεφαλῆς.

πιτυρίτης (άρτας) ὁ δὲ μγν. κ. μον. ὁ ἐξ ἀλευροῦ πιτυροῦχον παράσκευαζόμενος ἄρτος, ἄ. πιτυρίας βλλ. : Φιλήμ.Γλωσσα.π. Ἀθην.3,114B βρατίμην τε καλεῖσθαι τὸν πιτυρίτην ἄρτον, Γαλ.3,184.

πιτυροειδής-ους-ές μγν. κ. μον. ὁ πρὸς πίτυρα ὅμοιος : Ὁρειδ.ἀπ.79, Παύλ.Αιγ.3,3 ἡ πιτυρίασις λέγων καὶ πιτυροειδῶν σωματῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς . . ἐστὶν ἀπότῆξις, Γεωπ.20,1,4.

πιτυρόλητρον ἰτόι κ. μον. κ. νεώτ., δημ. λουτρόν ἐν ὕδατι, ἐν ᾧ ἐβράσθησαν πίτυρα, εὐχρηστον ὡς κατευασπιτικὸν καὶ μαλακτικόν, ἐνδείκνυμενον καὶ κατὰ τινὰς τῶν ποθέσεων τοῦ δέρματος.

πίτυρον ἰτόι κ. μον. κ. νεώτ., δημ. πίτυρα κ. πίτερο ὁ κατὰ τὴν ἄλειον τῶν σιτηρῶν καταπιεθθεὶς καὶ ἀπορριφθεὶς φλοιὸς τῶν σιτηρῶν καὶ ἴδια τοῦ σίτου ἐν τιμῇ ποσότητι : Ἰνν.Διαίτ.21, Ἐοδόφρ. Φι8,4,4, Δισακ.2,85,2, Γαλ.6,481, Πλάμ. || ἐν χρ. κ. εἰς μαγικὰς πινὰς τελετὰς : Δημ.313 καθαιρῶν τοὺς τελουμένους κάποιματτων τῷ πηλῷ καὶ ταῖς πίτυροις, Θεόδωρ.2,33' 2) νόστος τις τῆς ἐπιδερμίδος, ἴδια τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, πιτυρίασις : Δισακ.1,30' 3) καθίζημα, κατακάθι τῶν οὐρανῶν ὁμοιον πρὸς πίτυρα : Ἰνν.Φύσ. Ἀνθρ.14.

πιτυρομαί-όμοι πάσχω ἐκ πιτυριάσεως, ἔχω πιτυρίδα : Ἰνν.Προορρ.2,30 λυσίτελλεῖ δὲ καὶ πιτυρωθέντα κεφαλή.

πιτυροῦχος-οὔντος ἰόι μγν. ὁ πιτυρίτης, πιτυροῦχος ἄρτος : Πρόδρο.Κατὰ Ἱγούμ.2,44.

πιτυροῦχος-ον νεώτ. ὁ περιέχων πίτυρα : πιτυροῦχα ἄλευρα, - πιτυροῦχος ἄρτος || τὸ ἄρα, πιτυραῖος ὡς οὐσ. ὁ πιτυρίτης ἄρτος.

πιτυρώδης-ους-ες ὁ ὅμοιος πρὸς πίτυρον, πιτυροειδής : Θεόδωρ.ΦΑτ.1,5,4, Γαλ.6,483, αὐτ.508 καθάρων ἀπάσης πιτυρώδους οὐσίας ἄλευρον 2) ὁ περιέχων πίτυρον, πιτυροῦχος, ὄθ. ὡς οὐσ. ὁ πιτυροῦχος ἄρτος : Δισακ.1,80 διαφέρει δ' αὐτοῦ ὁ ἔξανθός καὶ λιπαρός, φαυλός δὲ ὁ πιτυρώδης 3) ὁ ἔχων τὴν μορφήν πιτύρου βλλ.31 : Ἰνν.Προγν.12 κρημνώδεες δὲ ἐν τοῖσι οὖρεσιν αἱ ὑποστάσεις . . τούτέων δ' ἐτι κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεες 4) ὁ ἔχων πίτυρα βλλ.2), ὁ πάσχων ἐκ πιτυριάσεως : αὐτ. Ἀφορ.4,77.

πίτυς-υος ἰή) κ. μον. κ. νεώτ., ἐπ. δοτ. πληθ. πίτυσαιν, ρητινώδες δένδρον ἐκ τοῦ εἰδούς τῆς πενικῆς, κοκκινοκρια, ἰδ. ἡ λακκοειδής καὶ ἡ τῆς Κορσικῆς : ἰλ.Ν.390 πίτυς, Βλαθροή, τήν τ' αὖρεσι τέκτανες ἀνδρες ἐξέταμον, Ὁδ.1186 μακρήσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσίν || ὁ μ. κ. ἡ χαλέπειας πίτυς : Θεόδωρ.Φι3,9,5, Νίκ. Ἀλεξ.301, Γαυσα.2,1,3 ἐνθα ὁ κηστίης Σίνις λαμβανόμενος πιτύων ἤγεν ἐς τὸ κάτω ἀφάς || ἡ ὀρεινὴ πεύκη : Θεόδωρ. 5,40, Δισακ.1,60,72' || ὁ μ. κ. εἰδὸς τὴν φυόμενον παρὰ τὸν ἴσθμόν τῆς Κορίνθου : Καλλιξ.2, Πλούτ. Ἡθ.675B ἐστεφανοῦν τῆ πίτυϊ ταῦς ἴσθμια νικῶντας || παροιμ. φρ. τρέπον πίτυος ἐκτρίθειν ἐξολοθρεῦναι τινὰ ὡς πίτυν, ριζήδων : Ἡρ. 6,37 σφέας πίτυος τρόπον ἠπειλεῖας ἐκτρίθειν ἱαυτοῦ ἀποδίδεται ὑπὸ Θεοφρ.Φι3,9,5 εἰς τὴν πεύκην καὶ οὐχί εἰς τὴν πίτυν || νεώτ. βοταν. γένος φυτῶν ἐκ τῶν πιτυοειδῶν πρὸλ. πεύκη.

πιτύσπαιτος-ον ποι. τ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος πιτύσπαιτος, ὁ στεφθεῖς, ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος διὰ πίτυος : Κριναγ.ΑΠ6,253 Πανός τειχίεσσα πιτυσπαιτοῦ καλή.

πιτυχαῖνον δημ. ἄ. πετυχαῖνον βλλ., εὐστοχῶ : τὸν πίτυχα στὸ κεφάλι μὲ τὸ πρῶτο κ. παθ. : Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.52,13 γιαιτὶ μ' ἔχουν λαδωμένο στήν καρδίᾳ πιτυχημένο.

πιτυώδης-ους-ες ὁ ἔχων ὄφρανον βλάσπαινον πιτύων, ἀφθόνους πίτυς : Στράβ.8,6,22, αὐτ.13,115, Πλούτ. Ἡθ.676A κατὰ τὰ πιτυώδη χωρία λεγούσιν ἡδὸν ὀλιαν τὴν ἀμπελον φέρειν || πιτύω-

δεις νήσιαι αἱ Πιτυοῦσαι : Ἄκμ.147B 2) μγν. ὁ ἐκ πιτύων ζύλου κατασκευασθεὶς : Νόνν.Δ 2,102. **πιτυῶν-ῶνος** ἰόι γλωσσ. δάσος πιτύων.

πιφαλλίς Ἦσ. ἐπιφίγξ.

πιφάσκω δ.ἀνάγν. τοῦ πιφασκω βλλ. : ἰλ.Κ 478.

πιφασκω ποι. ἐν χρ. μ. κτ. ἐνεστ. κ. παρ.ατ. ἐνεργ. κ. μέσ. φωνῆς, ἐπ. ἀπαφρ. πιφασκόμεν ἰ' Ὁδ.Α 442 ἰέν ἐπ. πτ- ἐν τῷ πρῶτῳ ἡμῆσι τοῦ ἐξαμέτρου πρὸ τῆς πενηνταμεροῦς τοῆς : ἰλ.Κ 478, αὐτ.502, αὐτ.2 500, Ὑμν.Ἐρμ.540' τὸ μέσ. φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ ἐν τῷ β' μέρει, διὸ πάντοτε πτ-, ὁμ. κ. π. Αισχ.), ποιῶ τὸ δῆλον, δηλῶ, φανερώω, κάμνω νᾶ φανῆ, δεκνύω : ἰλ.Κ 478 ἴπποι οὖς νῶν πιφασκε Δόλων, Ὁδ.Μ 165 ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πιφασκων, Ὑμν.Ἐρμ.540, Αἰσχ.Χο.279 μειλίγματα βροτοῖς πιφασκω εἶπε || κ. μέσ. : ἰλ.Μ 280 ἀνοστήροισι πιφασκόμενος τὸ ἄ κῆλα, αὐτ.Φ 333' || ὁμ. ποιῶ γνωστόν, δηλῶ, ἀποκαλύπτω, φανερώω : ἰλ.Ο 97 Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφασκασται, αὐτ.Π 12, Ὁδ.Β 32, αὐτ.Ο 518, Ἡσιόδ.Θ 655, Ἀπολλ.Ρ 3,606 ἄσχετα ἔργα πιφασκατο δημωτέροισιν 2) προκρῦσσω : Βακχ. 5,42 γὰ ἐπισκῆπτων πιφασκω 3) ἐπίδεικνύω, ἐμφανίζω τὸ : Αἰσχ.Πέρσ.662 τίραρα φάλαρον πιφασκων 4) ἀπολ. ποιῶ σημεῖόν τι : ἰλ.Κ 502 ροίχνησεν δ' ἄρα πιφασκων Διομήδεϊ 5) προ-δῶλλω λόγους, δηλῶ τὸ διὰ λόγων : Ὁδ.Α 442 μὴ αἱ μῦθον . . πιφασκόμεν, αὐτ.Χ 131, Ἐρμ. 17,15' || μτ. αἰτ. κ. ἀπαφρ. λέγω εἰς τὴν ἐν μὲ πρόξῃ τι, ἐπιτάσσω, προστάσσω : Αἰσχ.Εὐμ.620 βουλή πιφασκω δ' ὕμν' ἐπισπέσθαι πατρός 6) μγν. πιφασκόμεν ἀκούω, μανθάνω, πληροφοροῦμαι : Νίκ.Θηρ.411, αὐτ.637, αὐτ.725' 7) τὸ ἐνεργ. ἐν μφ. χρ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ φῶς, παρεχῶ τὸ φῶς, φέγω : Αἰσχ.Ἄγ.23 λαμπήρ ἡμερήσιον φῶς πιφασκων.

πιφίγξ-γγος ἰόι εἰδὸς τὴν κορυθαλλοῦ : Ἀριστλ. Ζ1 610α,11 καὶ πιφίγξ καὶ ἄρη καὶ ἰκτίνος φίλη, Ἄντωνν.Λιθ.20,8, ΕΜ 673,56' || Ἦσ. ἐκορυθαλόκος.

πιφίφρο ἰτόι ἰταλ.) δημ. ζῦλονον πνευστόν μουσικὸν ὄργανον, ὁμοιον μικρῷ πλαγισαύφω.

πιφιφιρτζής ἰόι δημ. ὁ παίζων πιφίφρω : Μολακ. Συντρ.89,10 μὲ τὸ βιολιτζή καὶ μὲ τὸ λαουτέρη καὶ μ' ἕναν φιφιρτζή γιὰ τὸ βιλοχὸν κίνανον.

πιωμένους-ο μον. κ. δημ. μτχ. παθ. παρακ. τὸν πῖω βλλ. ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. ὁ ἐν μέθῃ διατελών, μεθυμένος : Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,99 ὁ βασιτάζος ὁποῦ ἦτον πιωμένος ὑπὲρ τὸ μέτρον.

πίων-ονος-ον, ἀνώμ. θηλ. πείρα βλλ., συγρη. ἐκ τοῦ πῖος βλλ., ἀνέρος-α-ον ἰ' Ὑμν. Ἀπόλλ.48, Ἀριστλ. Ζ1 596α,18, Θεόδωρ.ΦΑτ.2,4,5), ὑπερθ. πῖοτατος-ο-αν ἰ' ἰλ.1 577, Ἡσιόδ.Ἐργ.585, Ἰνν.Σαρκ.4, Ἀριστλ.Ζ1 600α,31) ὁ παχύς, εὐτραφής, σωματώδης, λιπαρός, π. Ὀμ. ἐπὶ ζῶων : ἰλ.1 207 ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθνη' ὄιος καὶ πῖνος αἰγός, αὐτ.Μ 319, αὐτ.Ψ 750, αὐτ.Β 403, Ὁδ.Ε 419, αὐτ.1 464 μῆλα πῖνα δημῷ || κ. ἐπὶ μελῶν ἡ τρυμμάτων ζῶων : ἰλ.Α 773 πῖονα μῆρια κατε βοός, Ὁδ.Δ 65' || πῖων δημός τὸ παχὺ λίπος, παχὴ τσίπα : ἰλ.Χ 501 μιελὸν εἰαν ἔδεσκε καὶ οἰῶν πῖνα δημῶν, Ἡσιόδ.Θ 538 ἔγκατα πῖνα δημῷ || κ. ἐπὶ τοῦ κικινελαίου : Ἡρ.2,94 ἔστι δὲ πῖον καὶ οὐδὲν ἦσσαν τοῦ ἐλαίου . . ὀδημὸν δὲ βαρέαν παρέχεται || συνεκδ. κ. ἐπὶ λύχνου : Καλλ.ἀπ.201 λύχνου πῖνος ἔαρ' || κ. ἐπὶ πλακοῦντος : Ἀριστφ.Ἰνν. 1190 λαβὴ νυν πλακοῦντας πῖνος παρ' ἐμοῦ τόμον || κ. ἐπὶ μαστοῦ, ὁ παρεχών παχὺ γάλα : Καλλ.Δια 48 πῖνα μαζῶν αἰγός 2) ἐπὶ ἀνδρῶν, παχύς, σαρκώδης, λιπώδης : Ἀριστφ.Βάτρ.1092, αὐτ.Πλ.560 καὶ γαστροῦδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πῖνες εἰσιν ἀσελγῶς, Πλάτ.Πολ.422B 3) μτφ. ἐπὶ ἐδάφους, παχύς, λιπαρός, εὐκαρπος, πολὺ-

καρπος, πλούσιος: Ψ.Φ.832 εΙ οί καί μάλα πολλόν άπόρητοι πινεας άγροί, αύτ.Π.437, αύτ.Μ.283, Πίνδ.Π.4,56 πτων τέμενος. 4) έπι προσ. κ. τόπων, πλούσιος, έχων άφθονίαν κτημάτων ήπραγμάτων πολυτίμων: Ψ.Β.549 έώ ένι πίνωι νηφ, αύτ.Ε.512, *Οδ.Ι.35, Αίσχ.Άγ.820 πινάας πλούτου πνάας. 5) πίνωι μέτρω πολλώ τώ μέτρω, άφθώνας: Θεόκρ.7,33 μάλα γάρ σφισι πίνωι μέτρω α δαίμων εύκρίθων άνεπλήρωσεν άλώνω. 5) ό άφθονος: Π.Δ.Εν.46,22 καί έκλαυσε κλαυθμό πίνωι. 6) έν καταφορά πίνωι έν καταστάσει βαθέως ληθάργου: Ηρόδ.Ίατρ. έν Ρ.ή.Μπs 58,79. 7) έπί ανέμου, ζείδωρος, γονιμοποιός: Βακχ.άπ.34.

πλάγια (ή) δωρ. τ. του πληγή βλ.αλ.

πλαγγόνω (τό) μτν. είδος τ. μύρου όνομασθέντος ούτως άπό του όνόματος του προσώπου, τό όποϊόν τώ εύρε και τό όποϊόν ήτο κατά τινας Πλαγγών τις ή γυνή όνομαζομένη Πλάγγων: Πολέμ.Ίστ.π.Άθην.Ι.5,690ε *Πολέμων έν τοϊς πρόσ *Αδαϊον παρά *Ηλείους φσιλ μύρον τι πλαγγόνιον καλεϊσθαι, εύρεθέν υπό τινος Πλαγγόνας, Φώτ.Ββλ.532,15 *μύρον πλαγγόνιον, όπερ εύρε γυνή *Ηκεία καλουμένη Πλάγγων: Σωσιβ.6,23, Πολυδ.6,104.

πλάγγος (ό) είδος τ. άετού: *Αριστ.Ζ.Ι.618β,23 έτερον δέ γένος άετού έστιν, ό πλάγγος καλεϊται.

πλαγγώνω-όνας(ό,ή) μτν. κ. νεώτ. μικρόν όμοϊωμα άνθρώπου ή κηρού, κούκλα κηρήν: *Ησ. *κίρηνόν τι κοροκόμιον, Γλωσσ. *πλαγγόνες: αΙ τών παιδίων νύμφαι: Καλλ.Δήμητρ.92. || Σουϊδ. *πλαγγόνες: είδωλα βραχεία ήσ ηηλού πάντων ζώων, έν έις έξεπατάσθαι τά παιδία είωθεν: 2) *Ησ. *σφαίρα, καλαθίς: 3) αύτ. *πλαγγόνες: κεκοφάλας.

πλά(γ)ι (τό) δημ. τό πλάγιον μέρος, πλευρά, πλευρόν: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.10 δέν γράφω εδώ διά τό καμινί όπου λάμπει. στο πλάγι του βουνού, Κρυστ.Άγροτ.Τό νεραϊδόπουλο 36 νά *ταν τρόπος νά τόν βρώ καμιά βραδιά στα πλάγια, -τά πλάγια του βουνού- τού καραβιού.

|| φρ. με τό πλάϊ έπί ή διά μιός τών πλευρών: τό καρδιά είναι με τό πλάϊ πεσμένο στην άμμοειδία (ό, με τή μπάντα). 2) (στό) πλά(γ)ι ως έπίρρ. παραπλεύρωσ, εις τό πλευρόν τινος, δίπλα: κάθισα εδώ (στό) πλάϊ μου, -στό πλάϊ μου κάθεται μιά φαμίλια με πολλά παιδιά εις τήν παραπλεύρωσ κειμένην οίκλιαν), -πγαίνουμε πλά(γ)ι- πλά(γ)ι (ό εις παρά τών άλλων): Πολίτ. *Εκλ.Τραγ.72,12 τό πλάγι πλάγι ήγαναι, τόν ταμπουρά λαλούσε. || δημ. πλάγια ως έπίρρ. πλάγιωσ, λοξώσ: Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.48,10 κί όταν άχνός πάνω στη γη ό γήλιος πλάγια πέφτει.

πλαγιά (ή) δημ. ή κλιτύς βλ.αλ.: Ζερδ.Τραγ.ΚΚ.3,10 εις τά Βαυνά, πού έξαπολυάνται αΙ βρύσες, στις πлагιάς πού τ' αυλάκια φλυαρούσι, Μαλακ. Συντρ.109,8 Βουνο με τήν πлагιά τήν ήμερη.

πлагιά α (ή) δημ. πлагιά, βουνοπлагιά βλ.αλ.: Πολίτ. *Εκλ.Τραγ.247,22 και παϊρών ό νιός τό ριζωμα κί ό Χάρος τήν πлагιάδα.

πлагιάκιω (πлагιόκ) κ. μων, νεώτ. κ. δημ., άόρ. (έπ)πлагιάσα, παρκ. παβ. πεπлагιάσμαι (Σχόλ.Σοφ. ΟΤ 137), δημ. μτχ. παβ. παρακ. πлагιάσμένος, θέτω, αύρω τί πлагιάωσ, στρέφω πρόσ τά πлагιά: Πολυδ.Ι.204 τόν ήπνον πлагιάέτωσ, Εύστ.Πον.102, 64 μηδέ πлагιάέωσ. τήν λοιπήν ήσραϊνά κ. παβ.: *Ιεροκλ.Χρυσ. *Επ.24,474Μ κύλινδρος άπό τής όρθότπτας πлагιάσθεϊς. τήν πάλης, ρίπτω πρόσ τά πлагιά, με τό πλευρό, δίπλα: αύτ.3, 155. 3) έπί πλοίου, ένεργώ, κάμνω νά λοξοδρομήσ, νά κόμη βόλτες, κυβερνώ ή πλέω έγγύστα πρόσ τήν εύθείαν του άνέμου: Λαυκ.Πη.9 πρόσ άντίσους τούς έπτασις πлагιάζοντασ (τήν ναύ) ές Πειραιά καθορμισάσθαι, *Άππ. *Εμφ. Πολ.5,88.

|| νεώτ. ναυτ. κυβερνώ ή πλέω έγγύστα πρόσ τήν εύθείαν του άνέμου, βαστώ όρτασ. || όμ. πλέαν έλωκ και έντεινω τούς πлагιάστήρας, όπως τά Ιστία δέχονται καλώς τόν άνεμον, μπουρινάρι:

4) κρατώ πлагιάωσ, λοξώσ: *Αχιλλ. *Αρ.Φαιν.21. 5) μων, δημ. έξεπαλομαι έπί τής κλίσης, κατακλίνομαι πρόσ ύπνον, πέφτω νά κοιμηθώ: *Αραβ. Μύθ.Χαλ.1,82 έπειτα έπлагιάσεν αύτόσ ό ίδιος εις τό κρεβάτι, Πολίτ. *Εκλ.Τραγ.44,8 (εστό φωμ) δέν έφαγα, δέν πлагιάσασ σέ στρώμα, -πγαίνω νά πлагιάσω κ. παβ.: δέν μπορώ νά τό μιλήσω, είναι πлагιάσμένος άπό ώρα. || τό παβ. κ. άπολ.: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.121 έν φ. παρέκει εις τήν μάνδραν πлагιάσμεναι αΙ αιγες ανεχάραζαν, -ήτανε πлагιάσμενοι άπάνω στην άμμο.

6) κάμνω τινά νά κατακλιθθ πρόσ ύπνον, ίδ. άναφ. πρόσ βρέφη ή παιδίασ, τοποθετώ έπί τής κλίσης πρόσ ύπνον: άντε ήγαναι νά πлагιάζωσ τό παιδί. || κ. άπολ. κάμνω τί νά άπλωθ ή χαμαί: πлагιάζωσ τό κλήμα. 7) μτφ. κάμνω τινά νά λάβη πлагιαν, έσφαμμένην δόδω, παροδηλώ, παραστρατίζω, άπατώ, έξεπατώ: Π.Δ.Ιε.14,5 όπωσ πлагιάζωσ τόν οίκον ταύ *αραήλ κ. παβ.: Σχόλ. *Ιλ.Δ.59 πлагιάσθεισ έντεύθεν *Ηοϊοδος νεώτερον φσιν τόν Δία. 8) διαστρέφω: αύτ. *Ησ. 29,21 ότι έπлагιάσασ έν *άδικιοσ δίκαιοσ κ. παβ. έπί λόγου: Σχόλ.Σοφ.ΟΤ 137 πεπлагιάσται πάλιν ό λόγος και τήν άλήθειαν ανίπτεται τώ θεάτρω.

9) μεταχειρίζομαι πлагιώς τρόπουσ, άσπληταισ μεθόδουσ: Φιλ.2,432 πлагιάζειν και τεχνητεϊν. 10) *Ησ. *επлагιάσασθαι *παρολογιάσασθαι: 1) προσαρμώζω τί πρόσ τας περιστάσεισ: Πλούτ.Δημ.13 οίον έκτρεπομένου και πлагιάζοντοσ ή φωνήν ή πράξιν. 12) είδ. τό παβ. πлагιάζομαι έν τώ διά ξίφουσ άγώνι ύφισταμαι, λαμβάνω πлагιον πλεγμασ καταφερόμενον υπό τό άντιπάλου: Δίωκ Κ.40,53 καθόπερ έν παιδίξ τινι πлагιάζομενοσ.

13) γραμμ. σχηματίζω τας πлагιάς πτώσεισ, κλίνω όνομα ή ρήμα: Σχόλ.Σοφ. *Ηλ.365 τό Ιξόν. και όσα άλλα ούδέτερα μετακτικά ούδέποτε οί *Αττικοσ πлагιάζουσι. 14) ρηματ. π. πлагιασμός, πлагιασμα, πлагιαστήρ, πлагιαστόσ.

πлагιάσμα (τό) δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του πлагιάωσ (βλ.αλ.): τό πлагιάσμα του κλήματοσ - του δέντρου. 2) κατάκλισις πρόσ ύπνον: ώρα γία πлагιάσμα.

πлагιάσμός (ό) μτν. κ. μων. λοξότης, πлагιότης, έπί τής τροχιάσ του ήλιου: *Επικ.Φύσ.11,5.

2) λοξοδρόμησησ: Εύστ.Πον.139,87 όρθή μεν ή κατά θεόν πράξις, έκτραπή δέ ό εκείθεν πлагιασμός. 3) έν τή μοιειυτική, πлагία έμφάνισι, παρουσίασι του έμβρύου: Σωρ.2,60. 4) μτφ. άπίτη, δόλος: Σχόλ. *Αριστ.Φ.Βάτρ.987. 5) είδ. γραμμ. χρήσις τών πлагιων πτώσεων, άντίβ. όρθότης: Γλυκύσ Σύντ.36,27 *επлагιασμός τό τής γενικώσ σχήμα προσηγόρευται, ώσ έπ' ούτης τών άλλων πτώσεων και τών κώλων ένσπλητίζομένων: *Ερμούγ. *Ιδ.1,3. || κλίσις όνόμ. ή ρ.: Σχόλ.Σοφ. *Ηλ.365.

πлагιαστό έπίρρ. δημ. πлагιάωσ.

πлагιαστήρ-ήρος (ό) νεώτ. ναυτ. ζεύγος άγομέων βλ.αλ., συμβεζομένων πρόσ τά πлагια λώματα τών τετραγώνων Ιστιών μεγίστης χρησιμότητοσ διά τήν κολήν τήρησιν πλεύσειωσ κατά τήν έγγυτάτην Ιστιοδρομίαν, δημ. μπουρίνα.

πлагιαστόσ-ή-ά δημ. ό πлагιάωσ κεκλιμένος, ό πρόσ τά πлагιά γερμένος. || ή αίτ. του ούδ. κτ. πληθ. πлагιαστά ως έπίρρ. με πлагιαν κλίσιν. 2) κατακεκλιμένος, πлагιασμένος.

πлагιαυλιώ μων. παιζώ πлагιαυλιώ: Εύστ.1157,40. **πлагιαυλιώσ** (ό) μτν. κ. νεώτ. ξύλιον πνευστόν μουσικόν όργανον εις σχήμα αούλου έχοντοσ τήν προσομιόδα πлагιάωσ κατά τό άνω αυτού ά-

κρον, φλόουτο, φλογέρα· Πολυδ.4,74 καὺλων εἶδη πλάγιος κώλιος, λιβύων τὸ εὐρμος, πλαιγιαλον δὲ αὐτὸν λιβύες κολοῦσιν· Θεοφρ.20,29 κῆν αὐλῶ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαιγιαύλω, βίων ἀπ.7.

πλαγιίνος-ή-ό δημ. ὁ παρὰ τὸ πλευρόν, τὸ πλάϊ κείμενος, παράπλευρος, διπλαγός· τὸ πλαι-
νὸ ἀπὶ εἶναι ξενόικιστο, - ὁ πλαινός μαθητής.

πлагιοθάδεις-εως ἰή νεώτ. κ. -θαδισμός ἰό) κ. -βάδισμα ἰτό) ὁ συνήθης βραδύς, πρόσγειος, βή-
ματισμός τοῦ ἴππου εἰς 4 χρόνους ἐκτελούμενος.

πлагιοθάδισμα ατος ἰτό) νεώτ. ἡ πлагιοθά-
δεις βλ.λ.

πлагιοθαδισμός ἰό) νεώτ. ἡ πлагιοθαδεις.

πлагιοθάδισμα ἰτό) νεώτ. ζωολ. κατηγορία ἀρο-
χνοειδῶν περιλαμβάνουσα τὰς οἰκογ. τῶν φιλο-
δρομιδῶν καὶ τῶν θυμαριδῶν.

πлагιοθάτης ἰό) μιν. ὁ βαινών, βαδίζων
πλάγιως, λοξῶς· Βέττ.βάλ.10,14 ἰάμφ. εἰκ. ἀντὶ πλα-
γιοθαδείη.

πлагιοθάτης ἰό) νεώτ. ναυτ. κάλως δεινόμενος
ἐπὶ τῆς ἀγκύρας ἢ τῆς ἀλύσεως αὐτῆς, λεντία.

πлагιοθέτης-εως ἰή νεώτ. ναυτ. ἡ πράξις καὶ
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πлагιοθετῶ, πρόσδεσις ἠγκυ-
ροβλημένου πλοίου διὰ πлагιοδέτου εἰς τρόπον
ὅσπερ τὰ λάβη ὠρισμένην πлагίαν κατεῦθυσιν.

πлагιοθέτης-ον νεώτ. ὁ δεδεμένος πλάγιως,
πлагιοθετημένος.

πлагιοθετῶ-έω νεώτ. ναυτ. δένω, προσδένω
ἠγκυροβλημένον πλοῖον διὰ πлагιοδέτου κατὰ
τρόπον ὅσπερ τὰ λάβη ὠρισμένην πлагίαν κατεῦ-
θυσιν, δένω λεντία.

πлагιοδιποδίζω νεώτ. ἐπὶ ἴππων, ἐκτελῶ
πлагιοδιποδισμὸν βλ.λ.

πлагιοδιποδισμός ἰό) νεώτ πлагιοτροχα-
σμός βλ.λ.

πлагιοδρομία ἰή) νεώτ. ναυτ. ἡ πράξις τοῦ πλα-
γιοδρομῶ, τὸ ἰστιοδρομεῖν μετὸν ἄνεμον πνεύοντα
ἐγκαρσίως πρὸς τὴν πλεύσιν.

πлагιοδρομῶ-έω νεώτ. ναυτ. ἰστιοδρομῶ με-
τὸν ἄνεμον πνεύοντα ἐγκαρσίως πρὸς τὴν πλεύσιν
ἀρμενίζω μετὸν ἀγέρα στή μπάντα.

πлагιοθεν ἐπῆρρ. μιν. ἐκ τοῦ πлагίου, ἀπ'
τὸ πλάϊ· Ἄχμ.Ὀνειρ.107,38 πлагιοθεν τοῦ βουνοῦ.

πлагιοθηκίον ἰτό) νεώτ. βοταν. γένος βρυοφυ-
των ἐκ τῶν ὑψοειδῶν.

πлагιοκάρπος-ον ὁ ἔχων καρπὸν εἰς τὰ πλάγια·
Θεοφρ.Φ1,1,14,2 τὰ μὲν ἀκρόκαρπα τῶν δένδρων
καὶ ὄλων τῶν φυτῶν, τὰ δὲ πлагιοκάρπα, τὰ δὲ
ἀμφοτέρω, αὐτ.3,18,12.

πлагιοκαυλός-ον ἐπὶ φυτῶν, ὁ ἔχων καυλοῦς
πρὸς τὰ πλάγια· Θεοφρ.Φ1,8,3,2

πлагιοκεφαλία ἰή) νεώτ. ἡ παραμορφωσις
τοῦ κρανίου, συνισταμένη εἰς τὴν διεύρυσιν μετὰ
διαπλατυσέως τοῦ μετώπου.

πлагιοκλαστον ἰτό) νεώτ. κ. πлагιοκλαστον
ὄρυκτον τῆς ὁμάδος τῶν ἀστρίων· ἢ ἐπιθ.
πлагιοκλαστικός-ή-όν.

πлагιομαγαιδισίη ἰή) μιν. πлагία μάγαις·
Ἄθην.182D ἰδ.ἀνάγν. τοῦ παλαιομαγαιδισί.

πлагιομάματος-ον μιν. ὁ πлагίως τοῦς ὀφθαλ-
μοῦς ἔχων ἐστραμμένους, ὁ προσβλέπων λοξῶς,
προαβλάψ, ἀλλοθίωρος· Εὐστ.768,7 στραβός καὶ
πлагιομάματος.

πлагίος-α-ον κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. κ. -ος-αν ἰΘε-
οφρ.ΦΑ1τ.3,6,3) ὁ ἔχων κεκλιμένην θέσιν ἐν ἀγέ-
σει πρὸς τὴν ἄλλα, ὁ ἀποκλίνων τοῦ ὀρθοῦ, λοξός,
πлагιασμένος· Θεουκ.7,59 τριήρειο πлагίαις καὶ
πλοῖαις καὶ ἀκάτοις, Ξεν.Οἰκ.19,9 πлагιόν τι ὑπὸ
τῆ ὑποβεβλημένη γῆ θελεις ἀν· ἢ ἐμπροθ. εἰς
ἰτό) πлагίον ἐν ἐπιπρ. χρ. πлагίως, λοξῶς· ἴππ.
Ἄρθρ.38 ἰρίσι ἐς τὸ πлагίον κατάνγνυται, Θεουκ.
7,40, Ξεν.Ἀν.1,8,10 δρέπανα εἰς πлагίον ἀποτετα-

μένα ὄμ. κ. κτ. πληθ. εἰς πлагίον· Πλάτ.Θεαίτ.
194B εἰς πлагία δὲ καὶ σκολία φευδής· ἢ ὁ
ἔχων λοξὴν κατεύθυνσιν, ὁ λοξῶς ἀποκλίνων· Πλάτ.
Τίμ 39A κατὰ δὴ τὴν θαλάσσειον φορῶν πлагίαν
οὐσίαν, αὐτ.43E, Κάλβ.ᾠδ.7,3,4 τῆς ἀμάξης πλα-
γίαν τὴν ὀρθὴν φέρη· ἢ ὁ κεκλιμένος, πρηνής, ὁ
πρηνῆ θέσιν κατέγων, πлагιαστός, πлагιασμένος·
Φιλήμ.3 πлагί· ἐστὶ τάλλας, τοῦτο δ' ὄρθον θη-
ρίον· ἢ πлагία διάμετρος ἐγκαρσία διάμε-
τρος· Ἀπολλ.Περγ.Κων.1 Ὀρ.1,5· ἢ τὸ οὐδ. κτ.
πληθ. τὰ πлагία ὡς οὐσ. ἐπὶ τῶν χωρῶν τῶν παρὰ
τοὺς οὐρανίους πόλους ὡς οὐσῶν ἐγκαρσίαν ἐπὶ
τῆς ἡμερησίας περιφορᾶς· Ἀριστλ.Οὐρ.235b,12·
ἢ ὀριζήνους· ἴππ.Ἄρθρ.7 μεσηγὺ δύο στυλῶν
στρωτήρα πлагίον εὐ προσδῆσαι· ἢ νεώτ.
πлагιον βλέμμα τὸ λοξῶς καὶ οὐχὶ κατὰ μέτωπον
κατευθυνόμενον· 2) ὁ πλευρικός, παραπλευ-
ρος, πлагινός, πρὸς τὸ πλάϊ· Θεοφρ.ΦΑίτ.3,6,3
τάφρους ὀρύσσειν τὰς μὲν πлагίως, τὰς δὲ
ὀρθίως, Ἀπολλ.Περγ.Κων.1 Ὀρ.1,54, Παῦλ.Αἰγ.6,99
ξύλον κρεμάσι πлагίον, Πάν., Παπασ.Χριστ.
Τερμὸ καὶ ἄλλεν ἀπὸ ἑνα πлагιον δρομίσκον·
ἢ πлагίοι μαστοὶ ὡς εὐρισκόμενοι ἐπ' ἀμφοτέ-
ρων τῶν πλευρῶν· Ἀριστλ.ΖΜ 688a,35· ἢ νεώτ.
πлагίος ἄνεμος ὁ ἐκ τῆς πλευρᾶς πνεύων καθέτως
πρὸς τὸν διαμήκη ἀξονα τοῦ πλοίου, δημ. ἀγέ-
ρας στή μπάντα· ἢ κ. ἐπὶ πλοίων· Πολύβ.1,
22,9 πлагία παραβάλλουσαι ἀλλήλαις, Πλούτ.
Θεμ.14 παρεδίδου πлагίας ἰτάς τριήρεις τοῖς
Ἑλλησι, αὐτ.ἠθ.28D· ἢ κ. ἐμπροθ. ἐκ πлагίων
ἐν ἐπιπρ. χρ. ἀπὸ τὰ πλευρά. πλευρικός· ΠΔ Ἀ-
ριθμ.3,29 ἐκ πлагίων τῆς σκηνῆς· ὄμ. κ. ἐκ πλα-
γίας· Ἀριστλ.Μετ.372b,11· ἢ κ. ἐπὶ τὸ πлагίον
πρὸς τὰ πλευρά· αὐτ.ΖΠ 712b,17· ἢ κ. ἐν τῷ
πлагίῳ εἰς τὰ πλευρά· αὐτ.Μετ.378a,3· ἢ πρόσ-
θεν ἢ κατὰ τὰ πлагία κατὰ μέτωπον ἢ πλευρι-
κῶς· Ξεν.ΚΠ 5,2,1· ἢ τὸ οὐδ. πлагία ὡς οὐσ.
τὰ παρὰ τὰ πλευρὰ μέρη, τὰ πλευρά· ἠρ.4,49
ῥέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης ἐς τὰ πλά-
για τῆς Σκυθικῆς ἐσβάλλει· ἢ τὸ πлагίον, δημ.
τὸ πλά(γ) βλ.λ. ὡς οὐσ. ἢ πλευρά, ἢ πλευρική
ἐπιφάνεια τοῦ σώματος· Ἀριστλ.ΖΜ 657b,21, αὐτ.
ΖΠ 713b,31 τὰ πлагία τοῦ κιδωτίου ἢ πλειραὶ
αὐτοῦ, - τὰ πлагία τοῦ θροῦς [αἰ κλητίως αὐτοῦ]·
ἢ σχη. ἐν-στρωτ.σημ. ἐν φρ. τοῖς πлагίοις ἐπέ-
ρχομαι προσβάλλω τὰ πλευρά, ἐπιτίθεμαι πλευρι-
κῶς· Θεουκ.4,32 εἰ δὲ τοῖς πлагίοις, ὀπὸ τῶν
ἐκατέρωθεν παρατεταγμένους· ἢ εἰς τὰ πλά-
για παράγω· Ξεν.Ἀν.3,4,14· ἢ εἰς τὰ πлагία
παραπέμω· αὐτ.6,3,15· ἢ πлагίον λαμβάνω
τινὰ ἐρχομαι εἰς ἐπιφάνη, προσβάλλω ἐπιτίθεμενος
πλευρικός· αὐτ.ΚΠ 7,1,2ς μετὰ τῶν ἰππέων λαδῶν
πлагίως τοῖς πολεμικοῦς ὁμοσε αὐτοῖς τὴν τα-
χίστην συνειλίμνυ· ἢ κ. πлагίως παραπορεύο-
μαι πορευόμενος παραλλήλως, παρὰ τὸ πλευρῶν
πινος· Πολύβ.6,40,7· 3) μιν. ἐπὶ ἐδάφους, ἐπι-
κλινής, καταφερής, κεκλιμένος· Γεωρ.2,46,2·
4) νεώτ. μτρ. ἐπὶ συγγενείας, ὁ μὴ ἐξ αἵματος,
ἀλλ' ἐξ ἀγχιταείας· πлагίον συγγενεῖς· 5) ὄμ.
ὁ μὴ εὐθύς, σκολιός, ὀόλιος, ἀσιτηλός· Πινδ.1,3,5
πлагίαις δὲ φρένεσιν οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον
θάλλων ὀμιλεῖ, αὐτ.Ν1,64, Εὐρ.ΙΑ 332 πлагία
γάρ φρονεῖς, τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ ἄλλα, τὰ δ' αὐ-
τίκα, Πολύβ.4,8,11· ἢ νεώτ. ὁ μὴ νόμιμος, πα-
ράνομος· πлагία ἐνέργεια· ἢ πлагία μέσα
τὰ μὴ ἐπιτρεπόμενα, τὰ μὴ ἄφραγα· 6) ὄμ. ἐν
ἀναφ. πρὸς πόλεμον, ὁ δειλός, δισταζών, διστα-
κτικός· αὐτ.30,1,6· 7) γραμμ. πлагία πτώσις
πᾶσα πτώσις κλιτοῦ μέρους τοῦ λόγου ἐκτός τῆς
ὀνομαστικῆς καὶ κλητικῆς· Στωικ.ὄμ.2,60· σχημ.κτ.
πληθ.· Διον.Ἄλ.Συνθ.6, Ἀπολλ.Δύσκ.Ἀντων.23,1,
Σέξτ.Ἐμμ.Μαθ.1,177· 8) πлагία λέξεις ἢ πлагίως

λόγος ὁ λεκτικός ἐκεῖνος τρόπος, καθ' ὃν λόγοι τινές ἐκφέρονται οὐχὶ εὐθέως ἀλλ' ἐν ἐξαρτήσῃ: Δημήτρ.198' || ὁμ. κ. κτ. οὐδ. τὸ πλάγιον ὁ πλάγιος λόγος: αὐτ.104' **9)** μυσ. κ. νεώτ. ἐν τῇ βυζ. μουσικῇ ἐπὶ ἤχου, ὁ ἔχων ὡς μελωδικὴν βάσιν τῆν τοῦ βαρέως ἢ πρώτου τῶν δύο ἑρμοειδῶν τετραχόρδων' **10)** τὸ οὐδ. πλάγιον ὡς ὀστ. τεχνικός ὄρος ἀμφ. σημ. ἀναφερόμενος εἰς τὴν στρατολογία, καταγραφὴν τῶν ἐφθάρως: 'Επιγρ.' **11)** δημ. τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πλάγια ὡς ἐπίρρ.βλ.λ.

πλαγιόσκελος-ον μυσ. ραιθισκελής, βλαισός βλ.λ.: 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,23.

πλαγιόστομίδαι [οἱ] νεώτ. σίκου, ὑδροβίων σκυλῆκων πλατεμίνθων ἐκ τῶν στροβιλιστικῶν.

πλαγιόστομοι [οἱ] νεώτ. ζφολ. τάξις ἰχθύων χονδροπερυγιῶν.

πλαγιόσχιτον [τὸ] νεώτ. τὸ πλαγιόκλαστον. **πλαγιότης-ης** [ἡ] μγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλαγίου, πλάγια στάσις, θέσις ἢ διεύθυνσις, ὄθ. ἢ χρ. τῶν πλαγίων πτώσεων: Δημήτρ.198.

πλαγιότιτλον [τὸ] νεώτ. ἀρθριδίων ἐξημερίδος φέρον τὸν τίτλον αὐτοῦ οὐχὶ ἐπὶ κεφαλῆς, ἀλλὰ παραπλευρώς τοῦ κειμένου.

πλαγιτομία [ἡ] μγν. κ. νεώτ. ἡ πλαγιτομή: Λεωνίδ.π.'Αέτ.15,5' **2)** νεώτ. μέθοδος τοπογραφικῆ, δι' ἧς προσδιορίζομεν γραφικῶς σημείων τὶ τοῦ ἐδάφους τῆ βοήθεια δύο ἢ ἄλλοι προσδιορισμένων σημείων, ὧν τὸ ἐν μόνον προσιτόν.

πλαγιτροπισμός [ὁ] νεώτ. βροταν. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ φυτὸν ἢ φυτικὸν ὄργανον, μολονότι παρατόχθεν φωτιζόμενον ὁμοίως, ἀναπτύσσεται μόνον κατὰ πλάγιαν ἢ ὀριζοντίαν διεύθυνσιν.

πλαγιτροχασμός [ὁ] νεώτ. ἐπὶ ἴππου, βηματισμός τοχῶς, δίχρονος, καθ' ὃν ὁ ἴππος αἰρεῖ ἐναλλάξ τοὺς συστοίχους πόδας ἰπρὸσθιον καὶ ὀπίσθιον) ὀκριδῶς τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἀποθέτει τοὺς ἄλλους δύο πόδας, δημ. ραθῶν.

πλαγιόφθαλλος [ὁ] μυσ. ὁ πλάγιος κεκλιμένος φαλλός: Εὐδοκία 413 ὡς εἶπαι τὸν φαλλῶν τοὺς μὲν ἴθυφάλλους τοὺς δὲ πλαγιόφθαλλους.

πλαγιφοροῦμαι-έομαι μγν. κείμαι λοξῶς: Σωρ.1,57.

πλαγιφυλακῆ [ἡ] νεώτ. τμήμα στρατιωτικὸν προφυλάσσον κατὰ τὴν μίον ἢ τὴν ἄλλην τῶν πλευρῶν στρατεύμα μαχόμενον ἢ μετακινούμενον.

πλαγιφυλακῶ-έω νεώτ. στρατ. πλαγιφυλάσσω βλ.λ.

πλαγιφύλαξ-ακος [ὁ] μγν. κ. νεώτ. ὁ φυλάσσων τὰ πλάγια στρατοῦ κατὰ τὴν πορείαν, στρατιωτῆς τεταγμένος ἐν τῇ πλαγιφυλακῇ: Διόδ. Σ 19,82 ἴλασι πλαγιφυλάκων.

πλαγιφύλαξις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πλαγιφυλάσσω βλ.λ.

πλαγιφυλάσσω νεώτ. εἶμαι πλαγιφύλαξ, μετέχω τῆς πλαγιφυλακῆς.

πλαγιχαίτης [ὁ] 'Ἡσ. ἐν λ. δοχμοκόρσοι ἐὸ πλάγιαν χαίτην ἔχων.

πλάγιω-ὄω πλαγιαζῶ βλ.λ.): Ξεν.'Ἰππ.7,16.

πλάγιως ἐπίρρ. κ. μυσ. κ. νεώτ., δημ. πλάγια κατὰ πλάγιαν διεύθυνσιν, πλευρικῶς, κεκλιμένως πρὸς τὸ ἔτερον τῶν πλευρῶν: Αἰν.Τακτ.32,2 [εἰκ.], 'Αριστλ.Μηχ.850b,37, Λουκ.Συμμ.47 ἐπεὶ ἀπαξ καταβαλῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλάγιως ἐκάθευθε, - τὸ βλήμα προσέπεισε πλάγιως ἐπὶ τοῦ στόχου' **2)** μψ. ἐμμέσως, οὐχὶ ἀπ' εὐθείας: Πλούτ.'Ἠθ 855C πλάγιως χρώμενοι ταῖς διαβολαῖς' **3)** δι' ὑπαγιγνώδ., δι' ὑπονοουμένων: Φιλ.2,173, Πλούτ.'Ἠθ 205B' **4)** νεώτ. ὑπόυλω, δοκίως, ἀπατηλῶς: ἐνεργεῖ πλάγιως πρὸς ματαίωσιν τῆς προαγωγῆς μσ.

πλαγιώσις εως [ἡ] 'Ἡσ. ἐν λ. λόξωσις ἐπλαγιασμός.

πλαγκτήρ-ἦρος [ὁ] ἰπλάζω III, θηλ. πλάγκτειρα [Υγν.'Ισ.29], ὁ παραπλανῶν, πλάνος, ἢ ὁ περιπλανώμενος, ἀλήτης, ἐπὶ τοῦ Διονύσου: Αἴφ 9,524,17.

πλαγκτολογία [ἡ] νεώτ. ἡ γνώσις, ἡ ἐπιστήμη τοῦ πλαγκτοῦ βλ.λ.

πλαγκτῶν [τὸ] νεώτ. ζφολ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεόντων μικροοργανισμῶν, ζῳικῶν καὶ φυτικῶν.

πλαγκτῶδες-ή-όν νεώτ. κ. πλαγκτινός-α-αν ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πλαγκτὸν βλ.λ.

πλαγκτός-ή-όν [πλάζω I] ποι. κ.-ός-όν [Αἰσχ.'Αγ.593] ὁ πλανώμενος, περιπλανώμενος, περιφερόμενος, ἐπὶ πλοῖον: αὐτ.Πέρσ.277 ἄλιθονα μέλεα παμβαφῆ καθθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτῶν ἐν ἀπιδάδεσσιν' || ὁ ἀστατος: Εὐρ.'Ἰκ.961 πλαγκτὰ ὄ' ὡσεὶ τις νεφέλα πνευματῶν ὑπὸ δυσχιμῶν ἀίσω' Βερναρδ.Γρ. ἐὼς τις ἀστατος νεφέλῃ ὑπὸ δυσχιμῶν ἀνέμων ὠθουμένη φέρομαι τῆδε κίκεσι' || κ. ἐπὶ τοῦ παλιροσοῦτος ρεύματος τοῦ Εὐρίπου: 'Αντίφ.ΑΠ 9,73 πλαγκτῶν ὕδωρ' || ὁ ἔξω τῆς ὁδοῦ περιπλανώμενος: Παῦλ.Σιλ.ΑΠ 6,75 πλαγκτὸς ἰός' **2)** πλαγκτὴ ὁδὸς ἡ ἐκκλίνουσα τῆς ὀρθῆς, πλάγια, πόροδος, παραστράτι: 'Υγν.'Ισ.149' **3)** πλαγκτὰ ἀστρα πλάνητες, πλανήται: 'Αλέξ.'Εφ.π.Θέων.Σ.140B' **4)** ὁ κατὰ τὸν νοῦν πλανώμενος, παραπλήξ, ἐμπληκτος, παράφρων: 'Ὀδ.Φ 363 πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεσι, ἀμέγαρτε σὺβῶτα, πλαγκτῆ;, Αἰσχ.'Αγ.593' **5)** Πλαγκταί [ἰπέραι] βράχοι πέρα, πρὸς δυσμάς τῆς Συκίλλης καὶ τῆς Χαρυίδεως: 'Ὀδ.Μ 61 Πλαγκτὰς δὴ τοὶ τες γε θεοὶ μάκαρες καλεούσιν' || εἶτα συνεχέονται πρὸς τὰς Συμπληγάδας ἢ τὰς Κυνάειες τοῦ Βοσπόρου: 'Ἡρ.4,85 ἐπὶ τὰς Κυνάειας καλυμμέναι, τὰς πρότερον πλαγκτῆς' Ἑλληνες φασὶ εἶναι, 'Ἀρρ.Εὐξ.25, 'Ερατοσθ.π.Σχολ.Εὐρ.Μήδ.2' || ὁμ. συνεχέονται καὶ πρὸς τὰς ἡφαιστειώειδες νήσους Ἰλιπάρκας: 'Απολλ.Ρ 4,924.

πλαγκτούνη [ἡ] ποι. τ. τοῦ πλάνη βλ.λ., περιπλάνησις: 'Ὀδ.Ο 343 πλαγκτούνησις δ' οὐκ ἐστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι, Νόνν.Δ 2,692.

πλαγκτύς-υός (ἡ) μγν. ποι. περιπλάνησις: Καλλ. Αἴτ.1,27.

πλάγος-ους-εως [τὸ] ἀρχ. ὄρω. λ. πλάγιον μέρος, πλευρά, πλάϊ: 'Ἡρακλειωτ.Πίν.1,66.

πλαγυφύλαξ-ακος [ὁ] πάπ. κτ. πληθ. ὄρω. τοῦ πλεγοφύλακος ἢ τοῦ πλεγοφύλακος, οἱ φύλακες τῶν ἐνεπιγράφων πλεκῶν τῶν ναῶν.

πλάδάρος-ή-ή-ό(ν) [πλάδω, πλάδω, πλάδος] κ. μυσ., νεώτ. κ. δημ. ὁ ὕρτος, ὁ νοτερός: 'Ἰππ. Διαιτ.52 διαχωρήματα πλάδαρῶτερα ἰδωσρή, 'Αγαθ.ΑΠ 9,653 πλάδαρη ἰδωρῶτι κόμπη, Σχολ.'Ιάμβλ.Μαθ.'Επιστ.4 πλάδαρὰ ὕλη' **2)** ὄθ. κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ χαινώς, ὁ χαλαρός, ὁ ἀτυτος, ὁ μαλακός, ἰδ. ἐπὶ τῶν σαρκωδῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἀντιθ. νευροδῆς, σφιχτός, σφιχτοδεμένος: 'Ἰππ.'Ευτ.Παθ.40 πλάδαραι σάρκες ἰχαινωί, χαλαραί, 'Απολλ.Ρ 3,1398 κερῆτα πλάδαρὰ [μολοκά, ἀπαλά κεφάλια, σία τὰ τῶν νεογνῶν], Διοσκ.5,5 πλάδαρὰ οὐσα, - πλάδαρῶι μαστοῖ - γλουτοῖ, - πλάδαρὰ κρέατα' || ὁμ. κ. ἐπὶ τῆς κόμης: 'Αγαθ. Αἴφ 9,653 ἰδωρῶτι πλάδαρη ἀμυδιθῆνα κόμπη' || νεώτ. κ. δημ. ὕφος πλάδαρῶν ἰδὲ ἀνευ ἐντόσεως, ζωηρότητος, ὀρυθῆς, τὸ ἀνευ ἐσωτερικῆς καὶ τεχνικῆς συνοχῆς, ἀντιθ. νευροδῆσι, - πλάδαρὰ ἐπιχειρήματα ἴδ. ἀτυτοι' **3)** ὁ ἀδύνητος, ὁ ἀσθενής, ὁ ἀνίσχυρος, ὁ ἀτυτος: Πολύβ.ἀπ.69 τὸ δὲ δόρω πλάδαρὸν εἶναι [πῆθ. ἀνάγν. ἀντὶ κλαδαρῶν]' **4)** ἐπὶ γεύσεως, ὁ ἀνοούσιος, ὁ ἀνοστος, ἀντιθ. στρυφνός: 'Ἰππ.'Αρχ.'Ἰπτρ 14 ἀλυφῶν καὶ πικρὸν καὶ γλυκὺ καὶ ὀξὺ καὶ στρυφῶν καὶ πλάδαρῶν, αὐτ.15 εἰ δὲ δὴ τυγχάνει τι θερμὸν

έόν, άλλο δέ θερμόν έόν πλαδαρόν, 'Αριστ.β.Κ.2,15 πλαδαρότερος.

πλαδαρότης-πτος ήη μτγν. κ. νεώτ. ή ιδιότης του πλαδαρού βλ.λ.2, ή χαυνότης, ή χαλαρότης, ή μαλακότης : 'Επικ.Φύσ.140C, 'Ερμ.Τρισμ.π.Στοβ. 1,49,69, Γαλ.14,770.

πλαδαρόθμαιο-όμοιο (πλαδαρόσι μτγν. κ. μ.σν. γίνομοι πλαδαρός βλ.λ.21, χαύνος, μαλακός, απαλός : 'Ακύλ.ΠΔ 'Ησ.19,3, Εύστ.Πον.34,1 σίδηρος, . . . ει τύπεται προς έλασμο, νυν πλαδαρούται, αὐτ. 147,48 : 2) ρηματ. π. πλαδάρωμα, πλαδάρώσις.

πλαδαρώμα-ατας ήη αντί πλαδός βλ.λ.: Σουίδ. έν λ. πλαδαρόν.

πλαδάρωσις-εως ήη μτγν. ήπι του στομάχου, ή πλαδαρότης, ή χαλαρόσις : Κάσσο.Φ.42.

πλαδάσμος (όί ήπλαδωί μ.σν. ή ύγρότης, ή ύγρυνσις, ή σήψις, τó μούλιασμα : Εύστ.Πον.313,81 προς πλαδάσμον και σήψιν αντίμαχοι.

πλαδδωί-άω λ. λακων. προστ. πλαδδωί, άπαρφ. **πλαδδωί**, λέγω φλυαρίας, άνοησίας, ήληρω, φληναφω, μωρολογώ, φοφλατίζω : 'Ησ. «πλαδδωίη» ματαιζεις, σοβαρεύεται», Σουίδ. «παραφρονώ, ηλησιάζω» : πρβλ. πλάζω, πλάσσω : 'Αριστφ.Λυσ.171 τόντων 'Ασναίων για μάν βύαχeton πά κά τις άποτίσειεν αύ ή μη πλαδδωίην, ούτ.990 μηδ' αύ πλαδδωίη ίσχυόλ. «μηδέ ηλησίων γένοιτό μοι τó στύειν».

πλαδθη ήη ό πλάδος βλ.λ. : 'Ερμ.75 πλάδης τοίησδε τυχόντα' Σουίδ. έν λ. πλαδαρόν.

πλαδθωίς-εως ήη ήπλαδωί μτγν. αντί πλαδάρωσις βλ.λ. : Σωρ.1,50 πλάθθης του στομάχου.

πλαδθωίς-εντος-εσσα-εν σχόλ. ό πλαδαρός : Σχόλ.Νικ.Θηρ.241.

πλάδος (όί κ. μ.σν. άφθονία ύγρων, πλεονάζουσα ύγρότης, ύγρασία, όδ. ή έκ της πλεονάζουσης ύγρότητος χαύνωσις, χαλάρωσις, μολάκωσις, σήψις, μοχλιόμοι : Γαλ.12,240 «τάς περιπτώς ύγρότητας, είτε λεπτόν κατά της ύστασιον ύγρών, είτε και ποχύτερων είεν» : 'Ιηπ.Έπιο.1,5 πάσι πάντοθεν παλύς πλάδος, αὐτ.Διαίτ.37, 'Αρετ.Χρον.Παθ.2,6, Φώτ.43,19 πλαδαρόν, χαύνον, ύγρόν» πλάδος γάρ και πλάδωσις.

πλάδω-άω (ήπλαδωί) κ. μ.σν. είμαι πλαδαρός, χαύνος, χαλαρός, μαλακός, χαυνούμαι, χαλορούμαι, σήσημοι, μοχλιάζω, σαχλιάζω : 'Ησ. «ηπλαδθικός, σεσηπός, ύγρανθείς», ίδ. ήπι της σαρκός : 'Ιηπ. 'Αέρ.10 άποξηθραίνονται γάρ και ές τόν χειμώνα άφικνεύονται ού πλαδώντες, αλλά άναζηραινόμενοι, 'Αριστλ.Ζ1 516α,3 έστι δ' άμφοτέρων αυτών ή ηήξις ού στιφράς, . . . αλλά πλάδωσα ίυδραής, άραία, οσον του γάλακτος άνευ νυτίας), Νικ.Θηρ.241 φλύκταινα πλάδωσις, Διοσκ.1,110 ούλα πλάδώντα, Κλήμ. 'Ακ.Παιδ.229,16 [D]πα.] νοσηλευμένω και πλάδώντι σώματι, Εύστ.Πον.115, 49 καλοψιμον αστυπρός και στιφρός και μη πλάδων και έκλυτας' || όμ. ήπι σίτου : Φιλ.1,179 ό τών άσταχώνων καρπός, ίνα μηκέτι πλάδθι, φρύνγεται' 2) φρ. πλάδών τόν στομάχον ήξειν στόμαχον πλάδαρόν) : Διοσκ.Εύπ.2,9, Γαλ.13,145' 3) μτφ. ήπι του νοϋ, είμαι ή γίνομαι χαύνος, άδρανής, άποχαυνούμαι, άπαναρκοϋμαι : Φιλ.1,441 τών κεχμύμένων και πλάδώντων και ηκρίλας γέμοντα νοϋν, αὐτ.459 τά θεωρόματα αυτών. . . πλάδθ' και ασλεύει, αὐτ.411 πλάδωσιν οί., τόνιοι και κραδαίνανται' 4) όμτφ. παρατ. ήπλαδθα 'Ησ. καταδέδευεν' 5) ρηματ. π. πλάδθισις, πλάδθισμός.

πλάδωθης-ους-ες, συγμρ. πλάδωδέστερας, αντί πλάδαρός βλ.λ. : 'Ιηπ.Τυν.1,11 τó πτύελον έν τώ στόματι πλάδωδέστερόν τε έσται και άναλτον, Λύκ.π. 'Ορειβ.2,26,7.

πλάδωσις-εως ήη μτγν. κ. λεξ. αντί πλαδάρωσις βλ.λ. : 'Αετ.9,42 πλάδωσις της έλικώσεως, Φώτ. κ. Σουίδ. έν λ. πλαδαρόν πλάδος . . και πλάδωσις,

πλάζ (ή) [γαλλ.] δημ. άκλ. κ. πλάζα όμαλή και άναπεπταμένη παραλλα και ίδ. ή δ' ύ αναφυχνη, λουτρό κττ. χρησιμοποιουμένη : πλάζ της Γλυφάδας- του Φαλήρου.

πλάζω (ή) κ. μ.σν., παρατ. πλάζων Γ' όδ.Β.3961, μέλλ. πλάγξω, όδρ. έπλαγξα κ. έπ. πλάγξα Γ' όδ. Q.3071, όμ. μέσ. ένεστι. πλάττονται [Παρμ.651, δωρ. πλάδασμαι Ιμόσχ.3,24], έπ. παρατ. πλάζω-μην Γ' όδ.Ε.3891, μέλλ. πλάγξομαι Γ' όδ.Ο.3121, όδρ. έπλάγξθην, κ.έπ. πλάγξθην Γ' όδ.Α.21, άπαρφ. πλάγξασθαι Ιάμφ. : 'Απολλ.Ρ.3,2611, ποι. σπαν. π. πεζογράφος, πλανώ, κίμνω τινά να περιπλανάται, έκτρέπω, άπομακρύνω τινά της εύθείας όδου, άποπλανώ τινά του σκοπού αυτου : 'Ιλ.Ρ.751 [πρῶν. ποταμοίη] βόνον πεδιονδε τίθησιν πλάζων, 'Οδ. Α.75 πλάζει δ' από πατριδος αηης, αὐτ.Ω.307 αλλά με δαίμυν πλάγξ' από Σικανίας δειρ' έλθέμεν κ. παθ. : 'Ιλ.Α.351 πλάγξθθ δ' από χαλκόφι χαλκόη Ισπαρετράνη, άπεκροϋσθη, είνινάθη όπισωί, αὐτ.Α.59 νυν άρμη πάλην πλαγξέντας όλω άφ άπονοστήσειν έξεπατηθέντες, χλευασθέντες, 'Οδ. Ν.278 κειθεν δε πλαγξέντες ίκάνομεν ένθάδες, Πινδ.Ν.7,37 Σκύρου μέν άμαρτεν, ίκοντο εις 'Εφύραν πλαγξέντες ίπιθ.γρ. αντί πλάνητες, 'Ηρ.2, 117 Γ'Αλεξανδρόσι έπλάζετε τήσιν π'Ελένην, Παρμ. 8,28 γένεσις και θλεδρος τήλε μάλ' έπλάγξθσαν έξεδιώγθσαν μακρόν. Εϋρ. 'Ορ.66 άκταίσι όρμει, δαρών έκ Τροίλας χρόνον άλαισι πλαγξθείς' || μτφ. : 'Επικ.Δόξ.17 ό νεός . . υπό της τύχης . . ιλάζεται, ό δέ γέρων καθήπερ έν λιμνι εν τώ γήρσ καθώρμικεν' || όμ. τó παθ. άποπλανώμαι μακράν τινος, έκτρέπομαι της όδου : 'Ιλ.Ε.120 πατήρ δ' έμός 'Αργει νάσθη πλαγξθείς, 'Οδ.Ζ.278 πλαγξέντα . . ής από νηδς [άποπλανηθέντα του πλοίου του] όμ. κ. μτ. γενικ. : Εϋρ.Ρήσ.283 πλαγχθείς πλατείας πεδιόδος θ' άματίου, 'Επιγρ.μανδρών πλαζόμενων χοίρων τριών' || όμ. τó παθ. ρήτομα μακράν του σκοπού, περιφέρομαι ένθεν καέκειθεν, πλανώμαι, περιπλανώμαι, τριγυρνάω έδω και εκεί : 'Ιλ.Κ.91 πλάζομαι ώδ', έπει οϋ μοι έπ' όμμοσι . . ύποςιζάνει, 'Οδ.Α.2 ός μάκα παλά πλάγξθθ, αὐτ.Ν.204 ηή τε και αύτός πλάζομαι, αὐτ.Γ.106 ήπι . . πόντον πλαζόμεμοι κατά λήγθ', αὐτ.252,αὐτ.Ο.312 κατά δε πτόλιν αυτός άνάγκη πλάγξομαι, Πλούτ.Μάρ.36 έπλάζοντα προς ούδένσ ακοπόν, Λουκ. 'Αλλκ.' || ή μτχ. πλαζόμενοι οί' πλανηται : Τιμ.Λοκρ.97Α πολλοί μέν τών άπλανένων, πολλοί δε τών πλαζόμενων' 2) μτφ. άποπλανώ, άποτρέπω τινά σκοπό τινος, παραπλανώ, έξεπατώ, συγχέω, ταράσσω : 'Ιλ.Β.132 οί με έκπία πλάζουσι και ούκ είώσ' έθέλοντα 'Ιλιον έκπέρασι, 'Οδ.Β.396 πλάζε δε πινοντας ίτους έξάλισε, τούς έσκότισε, 'Ιηπ.Έπιστ.18 όκόσα Ινδάλμοται διαλλάττοντα άνά τόν ήρα πλάζει ήμέας κ. παθ. : Πινδ.άπ.166 πινοντες έπλάζοντα ίμεβύσκοντο, Εϋρ. 'Ηρ.1189 μαιναμένω πιτόλω πλαγχθείς' 3) έμποδίζω, προσκρούω : Ζωναρ.ΑΠ.7,365 πλάζει τόν παιδα τά σάνδαλα' 4) τó παθ. άποστρεφούμαι τινος, άποβάλλω τι, χάνω : Αισχ.Επτ.784 πατροφώνω χειρί τών, όμυμάτων έπλάγξθθ' 5) ηλήσσω, κτυπέω, έν δυσί χωρίοις του 'Ομ. ήπι κυμάτων : 'Ιλ.Φ.269 κύμα . . πλάζ' ώμοις καθύπερθεν' κ.παθ. : 'Οδ.Ε.389 ένθα . . κύματα ηηγώ πλάζετε ίένταϋθα ό 'Αριστορχος ίέν 'Αν. 'Οε.1,1491 έκλαμβανει τó πλάζω ώς διαλεκτικόν ήρον του πλιττα, πιθ. όρθώδ' πρβλ. έπιπλάζω, προσπλάζω.

πλάζω (2) ταραντιν. πλάσσω βλ.λ. : 'Αν. 'Οε.1,62 **πλάθθα** ήη ήπλασσωί μτγν. ηεπλασμένη εικών : Πλούτ. 'Ηθ.191D' πρβλ. κοροπλάθος.

πλάθανίτης (όί), δωρ. πλαθανίτης είδος πλακούντος έφορμίου έν πλάθων βλ.λ.21 : Φιλ.δξ.3,17

τυρακίνας τε γάλακτι και μελιαιυκατάφυρτος ής άμυλος πλατανίτας.
πλάθανον [τό] ιθακάσσαι μγν. πλατεία σανίς, έφ' ής πλάττασιν άρτους, πλακουτσά κττ., πλασταριά, πλαστήρι, πιτσοάνιδο· Πολυδ.6,24 **έξθα δέ έπλάττοντο οι άρτοι, πλάθανον άμοίως δέ και δι' ού έπλάττοντο, αút.7,22**: Θεοκρ.15,115 **ειδατά θ' όσσα . . έπι πλαθάνω πονέονται**, Νικ. άπ.70,2· πρβλ. πλαθά, κοροπλαθός· 2) Πολυδ. 10,112 **κτ' άρτοπτείνον, έν φώ δότος άρτους όπτάσιν**.
πλαθειν ποθ. άόρ. α' του πελάζω βλ λ.
πλάθος [τό] δωρ. τ. του πληθος βλ λ.: Έπιγρ.
πλάθω || ποι. τ. του πελάζω βλ λ. έν χρ. π. τραγίκοις κ. λυρικοίς, άμτθ. προσέρχονται πρός τινα, προσεγγίζω, πλησιάζω, μτ. όοτ.: Σοφ.Φιλ.728 **ίν ό χαλκάσις όνήρ θεοίς πλάθει**, αút.Ήλ.220 **δει το δυνατός ούκ έριστά πλάθειν** όμ. μτ. αút.: Εύρ.Ρήσ.14 **τινες έκ υυκτών τάς ήμετέρας κοιτάς πλάθουσ'** όμ. άπολ.: αút. Άλκ.120 **μόρας γάρ όπότομος πλάθει** || όμ. τό μέσ. πλάθομαι έν τή αútή σμη.: Έπιγρ.π.Πλούτ.Άρσπ.14 **άκά τόυδ' άνδρός στάλας πλάθειται** Ήρακλέυς.
πλάθω [2] όημ. τ. του πλάττω βλ λ.: Άρτ.Βατοπ. 3,35 **κι ίδια χαροθεός πάνω ατή γή του | πλάθει κι αútός άπό δικό του σχήμα λαγιώνε ζωτικά**.
πλάγι [τό] μσν. κ. όημ. κ. πλάγι Ιουδ. του έπιθ. πλάγιος | τό πλάγιον μέρος, ή πλευρά, τό πλευρόν: Έρωτόκρ.1,1460 **ένα κλειδί έκρέμουντο . . έκεί κοντά στήν άνοιξη τά πόρτας στό 'να πλάγι, αút.3,539 στόύ κατωγιάυ τό πλάγ'** || έν φρ. στό πλάγ' εις τό πλευρόν, παραπλευράς, δίπλα: Έρωτόκρ.1,539 **κάθοντο στό πλάγ' του κυραού τζι**, αút.5,909 **δυό θεριά στό πλάγν του ήσανε σκυτωμένα, - κάθισε πλάγ' της**· 2) όημ. ώς έπιπρ. πλάγιος, παραπλευράς, δίπλα: Παρφύρ. Σκ.100 **πλάγ' στ' άκρογιάλι . . γουλέτες άραγμένε**, Γρυσ.Σκ.Τερρ.14 **πλάγ' στό Δαρείο κάθεται**.
πλαίσιον Ήσ. εκλήσις.
πλαίσιον [τό] κ. νεώτ. τετραπλευρον έπιμηκες κατασκευάσμα, έν χρ. έν τή πλινθοποιή, και ώς μέτρον, ά. πλινθιον, πλινθειον βλ λς.: Μαρτ.312 **«πλαίσιον Άττικοί» πλινθιον, Έλληνες**, Φώτ.431,24 **κτ' έκ ζύλων τετραγώνων πήγμα, ό τινες πλινθιον καλόσσιον**: Πλάτ.Κωμ.147, Άριστοφ.Βάτρ.800 **κανόνας έξοίσοσυ και πήχεις . . και πλάσια ζύμνηκτα** || γεν. πάν έπιμηκες τετραπλευρον κατασκευάσμα, όσον πυξίς, κιβώτιον: Έπιγρ. χιτώνισκος έμ πλαισίω, αút. κεκρυφάλους τρείς έμ πλαισίω Ιδ. έρμ. έν τετραγώνω σχήματι' || κτ. πλθ. οι σκελετοι έντός τών όποίων ήσαν θεθειμένοι οι άξονες βλ λ.3 | του Σόλωνος: Πλούτ.Σόλ.25 **κατεγράφησαν εις ζυλίνους άξονας έν πλαισίαις περιέχουσιν στρεφόμενουσ**· 2) νεώτ. τετραπλευρον ή και άλλου σχήματος περιθώριον, περιβάλλον οιονόδηποτε κατασκευάσμα ή άντικείμενον' || νεώτ. ειδ. σκελετός έκ ζύλου, μετάλλου ή και άλλης ύλης, περιβάλλον και συγκρατών άντικείμενον τι, πρός στερέωσιν, προσυλάξην ή διακόσμησην: πλάσιον θύρας - παραθύρου [τό πρεβάσι], - πλάσιον κεντήματός [τό τελλάρι], - πλάσιον αútακινάτου Ιδ σκελετός του όχηματός έφ' ού βασίζονται πάντα τά όργανα αútου, τό σσι' || νεώτ. διακόσμησηκόν περιδίσμα φωτογραφίας, ζωγραφικού πινακος κττ., κορνίζα, κάδρο· 3) έπιμηκες Ικρίωμα ή έξέδρα: Πλούτ. Άλέξ.67 **ύπέρ θυμής έν ύψηλῳ και περιφανεί πλαισίω πενηγίας εύχοόμενον**· || όμ. έπι τών περιθωρίων τών φατωμάτων τής στέγης: Έπιγρ.· 4) νεώτ. έν τή άσυρμάτῳ τηλεγραφία, ειδικός τύπος κεραιάς άποτελούμενης έκ σύρματος περιελιγμένου έπι πολυγωνικού πηνιου και χρησιμοποιουμένης Ιδ. έν τή λάφει· 5) παράταξις στρατιωτών εις

έπιμηκες ή Ισόπλευρον τετραγώνων σχήμα: Ήσ. «πλαίσιον» ή έν τετραγώνω τών στρωτιωτών τάξις: και πίνωξ, και πλινθιον. και δια ζύλων τετραγώνων πήγματα: Όουκ.6,67 τό . . ήμισυ . . του στρατευματος έν τῷ πρόσθεν ήν, τεταμύον ένι όκτώ, τό δέ ήμισυ . . έν πλαισίω Ισγόλ. τετραγώνων στρατευματος τάξις]. Ξεν. Άν.1,8,9 **πάντες δ' ούτοι κατά έθην έν πλαισίω πλήρει άνθρώπων . . έπαρευόντο, αút.3,4,19 οι Έλληνες έννοασιν πλάσιον Ισόπλευρον ότι πονηρά τάξις ειη πολεμίων έπομένων**, Άρρ. Άν.4,5,6 **έξ πλάσιον Ισόπλευρον τάξαντες τούς στρατιώτας**, Άριστειδ.Λόγ. 23(42),20 **Ισμήρσαι άνέχει έν πλαισίω** || έν πλαισίω έν έτερομήκει σχήματι: Αιλ.Ταυτ.37,8, Άρρ. Ταυτ.29,7' || όμ.έπι του σχήματος τής Άκροπόλεως τής Άλεξανδρείας: Άρθόν.Προγ.12' 6) νεώτ. μτθ. τό όριον ή τό όρια έντός τών όποίων ύπαρχει ή γίνεται τι: πολιτεύεται έντός του πλαισιου του συντάγματος, - έντός του πλαισιου τής πραγματικότητας· 7) εις τά πλάσια πιθ. έσφ. γρ. άντι εις τά πλάγια βλ λ.: Διών Κ 40,2 **εις τά πλάσια βάλλειν**.
πλαισιῶ-ώω Έπιγρ., νεώτ. κ.πλαισιῶνω περιβάλλω τι δια πλαισιου βλ λ.2), έγκλείω τι έν πλαισίω, κορνιζάω, τό παθ. έν Έπιγρ. ναυμαχίας εικόνα . . πη|πλαισιῶνων ένχον γ(ρ)αφ.ίν || νεώτ. περιβάλλω τι έν ειδει ή διικην πλαισιου: ώρσαισι οικοδομαί έπλασιῶνων τήν άγοράν, - δέν έχουσιν άρκετά στελέχη δια να πλαισιῶσιν τάς φεδρείας τών· 2) ρηματ. π. πλαισιῶσις, πλαισιῶμα, πλαισιωτός.
πλαισίωμα-ατος [τό] νεώτ. ή ένέργεια και τό άποτέλεσμα τού πλαισιῶ, ή πλαισιῶσις· 2) τό δι' ού πλαισιούται τι, τό πλαισιον βλ λ.2].
πλαισιῶσις-εως (ή) νεώτ. ή ένέργεια του πλαισιῶ, ή δια πλαισιου περιβολή.
πλαισιῶτός-ή-όν νεώτ. ό δια πλαισιου περιβεβλημένος, ό πλαισιῶμένος.
πλαισιῶς-ή-όν νεώτ. Φώτ.431,26 **άντι βλαισός**.
πλακά (ή) μσν. κ. όημ. πλόξ βλ λ.2): Ζερδ.Τραγ. ΚΚ 53 **τήν πλάκα έκείνη σήκωσε και θά φανή σπηλιά, | που μπαινε εί τό βουνό βαθιά**, Παλαμ. Ταφ.44,7 **σέ μιά πλάκα λιγοστή, | μία πέτρα άπ' τήν Πεντέλη, | . . να σ' αναστήρη έμένα** || ειδος σχιστολιθίου χρησιμοποιουμένου δι' έπιστρώσεις || γεν. πάς πεπλατισμένος λίθος· 2) μσν. κ. όημ. ή καλύπτουσα τόν τάφον πλόξ, ό τάφος, ή ταφόπετρα: Έρωτόκρ.1,957 **ή πλάκα όσες σκεπάζει**, αút.2,190, Πολίτ. Έκλ.Τραγ.157 **άκούει τήν πλάκα και βροντῶ, τό χῶμα και βοίξει, - να σέ φά ή μαύρη πλάκα έπί άρας**· 3) όημ. τό έξ ειδικου σχιστολιθίου άδίκιον βλ λ.1 | : γράφει άκόμα στήν πλάγια [όδ έν έμαθε να χειρίζεται μολυβδιόα ή πένναν]· 4) μικρά έκ μετάλλου ή έκ πορσελάνης πινακίς έπί τής έξωθώρας ολίκις τινός, φέρουσα άναγεγραμμένο τό όνοματεπώνυμον ή και τό έπάγγελμα του ένοικουτός· || φρ. **τά 'χει πλάκα τά γαλόνια** [έπί τών ανωτέρων άξιωματικῶν φερόντων πλατέα διάσημοι]· 5) πάν έχον σχήμα πλάκας: **μιά πλάκα σαπούνι - σοκολάτα**.
πλακάκια [τό] όημ. ύσκορο του πλάκα βλ λ.1), μικρά πλάκα· 2) κτ. πλθ. **πλακάκια** αι πρός έπιστρωσιν διαπέδου οικοδομημάτων ή άλλων χρησιμοποιουμένων μικρά τεχνητά μωσαϊκά πλάκες: **τό δωματίό του είναι στρωμένο με πλάκάκια**· 3) κτ. πλθ. **πλακάκια** ειδος λατικού τυχηρού παιγνιδίου δια παιγνιοχάρτων: **παίζανε πλάκάκια**· || φρ. **τά κάνουν πλάκάκια** [συνεκόλυφαν ακανόδαλῶδη ύπόθεσιν].
πλακάξ-άδος [ή] πάμ. δάπειδον, πάτωμα, άπαθήκη σίφου.
πλακάξ [ό] όημ. ό πλακατής βλ λ.

πλακέ [γαλλ.] νεώτ. ἀκλ. ὡς ἐπίθ. ὁ διὰ πείσεως προσλαβῶν σχῆμα πεπλοτισμένον **2**) τὸ οὐδ. πλακέ ὡς οὐσ. μέταλλον ἔχον λεπτόν ἐπίστρωμα χρυσοῦ ἢ ἀργύρου.

πλακένιος βαθμῆς [ἡ] νεώτ. γεωλ. ἡ μεσαία ἐκ τῶν τριῶν βαθμίδων στρωμάτων, εἰς ἃς ὑποδι-οιρεῖται ἡ πλειόκαινος ὑποδιάπλασις τῆς τριτογεν-οῦς διαπλασσεως τοῦ καινοζωϊκοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων τῆς γῆς.

πλακερός-ά-όν [πλάξ] μγν. ὁ πλατύς, ὁ εὐ-ρύς, ὁ φαρδύς: Θεόδωρ.7,18 ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσι-σι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος ζωστήρι πλακερῶ ἰσχόλ. «πλακερῶ, πλατεῖ» πλακόν γῶρ τὸ πλατύς.

πλακέττα [ἡ] [γαλλ.] δημ. μικρὰ πλάξ, πλακίδιον. **πλακί** [τὸ] δημ. εἶδος φαγητοῦ μαγειρευμένου δι' ἐλαίου ἐντός ἀδοθοῦς χύτρας: μπυκαλιάρας π. **πλακία** [ἡ] Ἦσ. «ἀμπλακία, ἀμαρτία».

πλακיאόν [τὸ] μγν. εἶδος κολλυρίου: Ἄετ.7,118. **πλακιδίων** [τὸ] νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πλάξ, μικρὰ πλάξ: || εἶδ. φαρμακ. φαρμακευτικὰ παρασκευ-άσματα ἔχοντα σχῆμα πεπλοτισμένον τετράγωνον καὶ ἡμισφαιρικόν.

πλακίον-η-ον [πλάξ] ὁ κατασκευασμένος ἐκ μαρμαρίνων πλακῶν: Ἐπιγρ., Διόδ. Ζων. ΑΠ 6,98 ὄσπρι' ἐπὶ πλακίον τοῦδ' ἔθετο τρίποδος ἔχον-τος μαρμαρίνην πλάκα ἐπ' αὐτοῦ.

πλακίον [τὸ] ὑποκορ. τοῦ πλάξ βλ.λ.: Ἐπιγρ., Πάν.: || μικρὰ μαρμαρίνη πλάξ κατάλληλος πρὸς κο-νιοποίησην: Ἄετ 12,64.

πλακίς-ιδος [ἡ] Ἦσ. «κλινίδιον κατασκευασμένον ἐξ ἀνθῶν [ἐν] τῇ ἑορτῇ τῶν Παναθηναίων».

πλακίτης, ὄσπρ. **πλακίτας** ἄρτος [ὁ] εἶδος πλα-κοῦντος: Σώφρ.ἀπ.29 σύν ἄρτω πλακίτα.

πλακίτις-ιδος [ἡ] μγν. θηλ. τοῦ πλακίτης, ἀντὶ πλακώδης βλ.λ., εἶδος κηδέμεως, βλ. κηδέμεως 4): Γαλ.12,220. **2**) εἶδος στυπτηρίας: αὐτ.237.

πλακοδακός [ἡ] νεώτ. τὸ σύνολον τῆς δοκοῦ τῆς ὑποδοσαστῆρας πλάκα πινά, μετὰ τοῦ τμή-ματος τῆς πλακῆς ταύτης, συνεργούντος στατι-κῶς μετὰ τῆς δοκοῦ εἰς τὴν ἀνάληψιν καὶ μεταφο-ρᾶν διαφόρων φορτίων.

πλακοέεις-εντος-εσσα-εν ὁ πλατύς, ὁ κλίπεδος, ὁ πεδινός, ὁ ὀμαλός: Ὀρφ. Ἀργ.651 ἡρώφ ἐπὶ πλακόντι βόθρον τρίστοιχον ὄρυξαι, Διον. Περ. ἀπ.12,6 ἴππαι τε πλακόντες ἔσω πεδίοιο θέου-τες, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγράμμ.163 Ἰμυρατὶ πλακόντες ἐν ὄσπρει τύμβοι: ἠρβλ. πλακοῖς.

πλακομοῦνι [τὸ] δημ. ὁ λεοθιασμός βλ.λ.

πλακομύτης [ὁ] δημ. κ. πλασομύτης, τὸ θηλ. **πλακομύτα**, τὸ οὐδ. **πλακομύτικο**, ὁ ἔχων πεπλα-τυσμένην τὴν ρίνα, ὁ σιμός.

πλακόντιον [τὸ] πάπ. ἀντὶ πλακοῦντιον βλ.λ. **πλακοπαγίδια** [ἡ] δημ. εἶδος παγίδος ἀπο-τελουμένης κυρίως ἐκ μεγάλης πλακῆς καὶ χρησι-μευοῦσης ἰδ. πρὸς σπλῆψιν μικρῶν πτηνῶν.

πλακοπίττα [ἡ] δημ. εἶδος πίττας βλ.λ. ὀπτη-θείσης ἐπὶ πλακῶς χρησιμοποιομένης ἀντὶ τραγι-νοῦ **2**) μτρ. ἐπὶ προσ., ὁ μὲ ἕχων σταθερὸν φρόνημα, ὁ ἀσάθητος τὴν γνώμην, ὁ ἐπαμφοτερί-ζων, ὁ ἀμυρρῆλων [ἐκ] τοῦ διη ἡ πλακοπίττα ἔχει καὶ τὰς δύο ὀψεις αὐτῆς ὁμοίαις.

πλακοστρώων δημ. ἐπιστρώων ἔδαφος, τοῖ-χον κττ. διὰ πλακῶν, στρώων μετὰ πλάκες, τὸ παθ.: Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ.214,2 τὰ σπῖττα τὰ ψηλά τὰ μαρ-μοροχτισμένα, | μετὲς μεγάλης τῆς αὐλῆς καὶ τῆς πλακοστρωμένης **2**) ρηματ. π. πλακό-στρωμα, πλακόστρωσις, πλακόστρωτος.

πλακόστρωμα [τὸ] δημ. ἡ πλακόστρωσις βλ.λ.

πλακόστρωσις-εως [ἡ] νεώτ. ἡ διὰ πλακῶν ἐπίστρωσις διαπέδου **2**) τὸ πλακόστρωτον βλ.λ.

πλακόστρωτο [ν] [τὸ] νεώτ. κ. δημ. τὸ διὰ πλακῶν ἐπεστρωμένον ὀπάεδον, ἐπιφάνεια στρω-

μὴν μετὰ πλάκες: Γρυν. Σκ. Τερρ.52 καθάλλαρδες | ποὺ τὰ μεσάνυχτα περνᾶνε, | ξυπνώντας τὰ ἔργα τὰ πλακόστρωτα.

πλακόστρωτός [ι-η-ο]ν νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ πλακῶν ἐστρωμένος: τὸ δωματίο του εἶναι πλα-κόστρωτο' || τὸ οὐδ. πλακόστρωτο(ν) ὡς οὐσ.

πλακοῦντάριον [τὸ] μγν. ὑποκορ. τοῦ πλα-κοῦς βλ.λ., μικρὸς πλακοῦς: Στράβ.17,138 κομι-ζων-ἀπό τοῦ δειπνοῦ πλακοῦντάριον τι καὶ κρέας ὄπτιον, Ἄρρ. Ἐπικτ.3,12,11.

πλακοῦντάριος [ὁ] κ. μων. ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας, ὁ κατασκευαστὴς πλακοῦντων: Ἐ-πιγρ. Παλλὰδ. Λαουσ.21, ASS Ἰουλίου 1,152,39 ἔστρε-φε τὰ ταβλία τῶν πλακοῦνταρίων.

πλακοῦντάρως-ά [ὁ] πάπ. ἄ. πλακοῦντάριος βλ.λ. **πλακοῦντήριος**-ον μγν. ὁ πρὸς κατασκευ-ὴν πλακοῦντων χρήσιμος, χρησιμεύων: Μαρία Ἄλχ η. Ζώσ. Ἀλχ.236β πλακοῦντήριον θήσανον.

πλακοῦνηρός-ά-όν μγν. ἄ. πλακοῦνητικός βλ.λ. Χρυσ. Τυαν.π. Ἀθῆν.14,647D ἐκ τυροῦ δέ, φσιλ, γί-νεται πλακοῦνηρά τὰδε.

πλακοῦνητικός-ή-όν ὁ ὄμοιος πρὸς πλακοῦντα: Φανί. Ἰστ.29 πλακοῦνητικός ὄμοιος.

πλακοῦντινος π-ον ὁ πλακοῦνητικός βλ.λ.: Ἐ-πιγρ. πλακοῦντινα ἔλατρα.

πλακοῦντιον [τὸ] μγν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πλακοῦς βλ.λ., μικρὸς πλακοῦς: Ἄρρ. Ἐπικτ.2,16,25, Σχόλ. Ἀριστ. Πλ.1000, Σχόλ. Πορφ. Ἀποχ.2,16.

πλακοῦνητικός [ὁ] Ἐμ ὑποκορ. τοῦ πλακοῦς. **πλακοῦνητῆρος**-ους-ές πλακοῦνητῆρος βλ.λ.: Σχόλ. Κλήμ. Ἀλ 19,11 πέμματα πλακοῦνητῆρος.

πλακοῦνητοικός-ή-όν μγν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν κατασκευὴν πλακοῦντων: Ἀθῆν.14,643E ἀναγράφοντα πλακοῦνητοικὰ συγγράμματα [τὰ] πορρέοντα ὀδηγίας διὰ τὴν κα-τασκευὴν τῶν πλακοῦντων).

πλακοῦνητοαῖος-όν κ. μων. ὁ κατασκευάζων πλακοῦντας, ὁ κατασκευαστὴς πλακοῦντων, ἰδ. ἐπὶ πόλεως ἢ χώρας ἐν ἡ κατασκευάζονται πλα-κοῦντες: Σώφ.4 πλακοῦντων ὠνομασμένην Σάμον' **2**) μων. ὡς οὐσ. ὁ κατασκευαστὴς πλα-κοῦντων, ὁ ἔχων ἄς ἔργον τὴν κατασκευὴν, παρα-σκευὴν πλακοῦντων: Ἰω. Χρυσ.11,434B [ἐκδ. Pat. a1.] πλακοῦνητοιοὶ καὶ τραπέσοιοι, αὐτ.10,664B μαγειρῶν καὶ πλακοῦνητοίων' || πάπ ὡς οὐσ. γεν. ὁ ζαχαροπλάστης.

πλακοῦνηφόρα-ῶω Ἦσ. τρώγων πλακοῦντας. **πλακοῦνηφόρα** [τὰ] νεώτ. ζωολ. κατηγο-ρία σπονδυλωτῶν θηλαστικῶν ζώων, περιλαμβά-νουσα πάσας τὰς τάξεις τούτων πλην τῆς τῶν μαρ-σιποφόρων καὶ τῆς τῶν μονοτρημάτων

πλακοῦνητῆρος-ους-ές ὁ ὄμοιος πρὸς πλακοῦν-τα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα πλακοῦντος: Θεόδωρ. Φι.4,10, 4, Ἀθῆν.14,646C ἄρτος πλακοῦνητῆρος διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου ακευαζόμενος, Σχόλ. Ἀριστ. Ευρ.1194.

πλακοῦνητωμα-ατος [τὸ] νεώτ. ποικιλία τις τοῦ χοριοεπιθηλιαώματος ἀναπτυσσόμενη ἐπὶ βλάβῃ καὶ ὀδονταῖοι τοῦ πλακῆτος.

πλακοῦνητότα [τὰ] νεώτ. ἄ. πλακοῦνητόφορα βλ.λ.

πλακοῦς-ούτος [ὁ] κ. νεώτ., κλητ. πλακοῦ [Ἐ-οδός.3E], συνηρ. ἀντὶ πλακοέεις, εἶδος γλυκύσμα-τος, ἐκ ζύμης μετὰ σακχάρους, ἀρωμάτων κ. ἄ. ἔχον σχῆμα πεπλατυσμένον, ἡ πίττα Εὐστ.1114 εἶδος πλακοῦντος, ὃς ἐστὶ γενικῶς ἄρτος τις ἡ πέμμα πλατῆ, παρὰ τὴν πλάκα, ἴν' ἡ τυρόεις τυ-ρούς, ... οὕτω καὶ πλακοέεις πλακοῦς: συνῆθ. π. κωμ.: Ἄρπ. Ἄρπ. Ἀχ.1125 κάμοι πλακοῦντος τυρῶ-νηταν ὄδες κύκλον, Ἀλεξ.22, Μέν. ἐν Ἀθῆν.14,644D ὁ μᾶγειρος γὰρ ἐγγύθιος ποιεῖ, πλακοῦντας ὄπτι, Θεοδωρίδ. ΑΠ 6,155 ἐπέθυσαν ἀλέκτορα καὶ πλακόντα, Πλούτ. Ἠθ.124F Σαμίλου πλα-κοῦντας, Ἀθῆν.14,645D πλακοῦς ἄρτος, αὐτ.

643E.F. αὐτ.644A κέξ'. || νεώτ. γεν. πᾶν εἶδος μικροῦ γλυκύσατος ἐκ ζύμης. 2) νεώτ. πᾶσα πεπιεσμένη καὶ πεπλατυσμένη μᾶζα: πλακοῦς πυριτίδος, -πλακοῦς ἐλαιοπυρήνων. 3) ὁ σπερματικός τύπος τῆς ἡμέρου μαλάχης. Φανί.Ίστ.29 κτῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικός τύπος καλεῖται πλακοῦς, ἐμφερῆς ὧν αὐτῶν: Γαλ.10,113. 4) νεώτ. τῆς φώθλης τοῦ φυτοῦ τὸ τμήμα, ἐφ' ὅῃ εἶναι προσκεκολλημένη ἡ σπερματικὴ θλάστη. 5) νεώτ. δισκοειδὲς ὄργανον ἀναπτυσσόμενον κατὰ τὴν κήσιν καὶ χρησιμεῖον εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ὄλης μεταξύ ὑπὲρ καὶ ἑμβρύου, ἀποπίπτον μετὰ τὸν τοκετόν, τὸ ὕστερο.

πλακτήρ-ἦρος (ἴ) Ἦσα. «τὸ τοῦ ὀλεκτρύονος πλάκτρον».

πλακτός-ἦ-δον ἀντὶ πλακτός βλ.λ.ἱ Ἦσα. «πλακτός παράφρων, πεπλονιμένος»: Παρμ.66 πλακτόν νόον.

πλάκτρον (ἴ) ὄρωρ. τ. τοῦ πλάκτρον βλ.λ.ἱ: Πίνδ.Ν.524 φόρμιγγ' Ἀπόλλων .. χρουσέω πλάκτρον δίκων.

πλάκτωρ-ορος (ἴ) ὄρωρ. ὁ κρούων: Φανί.ΑΓ.6294 κροτάφων πλάκτορα νηπιόχων.

πλάκω-ὦω (ἴ) ἀξί) ἐπιστρωνύω, ἐπικαλύπτω δάπεδον διὰ μαρμαρίνων πλάκων, πλάκων, πλακοστρώων: Ἐπιγρ., Εὐσ.Βι.Κωνστ.4,58 εἰς αὐτὸν ὀροφῶν ἐξ ἐδάφους πλάκωσας κ. παθ.: Ῥοη.Νύσσ.1,636(1) ἐπὶ τῆς ἵππλακωμένης ὁδοῦ. 2) ρημ. τ. π. πλάκωσις.

πλάκω χαράγματα τοῦ Μωσῆ (ἴ) μιν. τὰ ἐπὶ τῶν πλάκων: Μιχ' Ἀκομ.2,139,13 (ἐκδ. Λ.).

πλάκωδης-ους-ες κ. μιν, συγκρ. πλάκωδέστερος, ὁ δμοιος πρὸς πλάκα, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα πλάκας, ὁ ἐπίπεδος, ὁ πλατύς, ὁ ἐλασματώδης: Ἀριστ.Ζ1.507b 8 τοῦτου δ' ἔχειται ὁ ἐχίνος, τὰ ἐντὸς ὧν τραχύς καὶ πλάκωδης, αὐτ.525b,14 τὰ δ' ἐν τῷ ὑπὲριος πλάκωδέστερα, εἰς δ' καὶ ἐκτικτασιν αἱ θῆλαιαι (κρόβοι), αὐτ.ΖΜ.684a.20 πλάκωδέστερα δὲ τὰ κάτω αἱ θῆλαιαι τῶν ἀρρένων καρπῶν ἔχουσι, Γεωπ.2,6,37 πλάκωδεις συμφύσεις, Εὐστ.Πον.231,6 ὅσα εἰς θυάδα πλάκωδη παρᾶκεινον || ὁ πεταλώδης: Ξενοκρ.π. Ὀρεβ.2,58,41 πλάκωδης σάρξ (τριγλίης) || πλάκωδεις ὑπόνομοι ἐπὶ χρουσωρυχῶν: Ἀναβρ.29,96 ἐν τοῖς χαύνοις καὶ πλάκωδεις ὑπόνομοις. 2) ἐπὶ τοῖς ἐδάφους, ὁ ἔχων φλοῖον: Θεόφρ.Φ1.9,4,8 τὴν .. γῆν ὑπάργιλον εἶναι καὶ πλάκωδη. 3) ὁ δμοιος πρὸς ὄστρονον, ὁ ἔχων σχῆμα ὄστράκου, ὁ ὄστρακώδης: Διοσκ.2,23 καὲν δὲ ἐν τῷ ὄστράκω, ἄχρις οὗ τὸ πλάκωδες αὐτοῦ ἀποστή, σμίχη λεῖον ἀφούς.

πλάκωμα (ἴ) ὄρωρ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλάκων, ἡ διὰ πλάκων ἐπίστρωσις τοῦ δαπέδου, ἄ. πλάκωστρώσις. 2) ἡ δι' ἐπιθέσεως βάρους ἀσκουμένη πίεσις ἐπὶ πινος. 3) μψ. αἰσθημα πιέσεως, βάρους, δυσφορίας εἰς τὸν στόμαχον καὶ τὸ στήθος. 4) συνεκδ. τὸ συνουσιάζεσθαι, ἡ συνουσία.

πλάκωω μιν. κ. ὄρωρ. ἐπιστρωνύμι δάπεδον, ἐπιφάνειαν διὰ πλάκων, πλάκω, πλακοστρώω. 2) μιν. ὄρωρ. καλύπτω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω: Ἐρωτόκρ.2,2437 δὲν ἤξερε πῶς βρίσκεται, νερφαλο τὸν πλάκωει, αὐτ.3,975 καταχνία καὶ ἀντάρα τὸν πλάκωει κ. παθ.: αὐτ.4,1922 τὸ Ρηγὸς τὸ πρόσωπα .. ἀπὸ μεγάλης συννεφιά ἔητοε πλάκωμενα, ποροῖμι. πῶς δὲν παίναιε τὸ σπῆτι του πέφτει καὶ τὸν πλάκωει. 3) ὄρωρ. πιέζω τὴ δι' ἐπιθέσεως βάρους: πλάκωσε τὰ χαρτιά νά μὴν τὰ πάρη ὁ ἀέρας. || συνθλιβὼ διὰ τοῦ βάρους μου: γκρεμιστικὴ τὸ κτήριο καὶ πλάκωσε ὄλους τοὺς ἐνάκωσις, -πλάκωσε τὸ παιδί στὸν ὄνο τῆς. || φρ. θά σέ πλάκωσω στὸ ξύλο, - τὸν πλάκω-

σε στὰ χαστούκια ἰτὸν ἐξυλοκόπησε ἀγρῶς. || γεν. μψ. πιέζω, καταπιέζω: Σολωμ.Ἐβν. Ὑμν.4 ἦταν δὲα αἰωνηλά, | γιατί τὰ σκιαζε ἡ φοβέρα, | καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκασιδί. 4) ὄρωρ. μψ. ἐπιφῆρω πίεσιν, βάρους, δυσφορίον εἰς τὸν στόμαχον, τὸ στήθος κτ., προκολῶ αἰσθημα βάρους, δυσφορίας εἰς τὸν στόμαχον, τὸ στήθος κτ.: Βολαωρ.Κίτισος Γεράκι17 τὸ αἶμ' ἀπ' τὴν καρδιά του | σάν ἄγριο κύμα χύνεται, τὰ στήθα του πλάκωει, Γρουπ Σκί.Τερρ.15 φεύγει ὁ βραχνάς, πῶς πλάκωνε τὸ βάρυπον στομάχι, - μιά στενωχώρια μου πλάκωσε τὴν καρδιά. 5) συνεκδ. ἐπὶ ἄνδρῶν, ἐπιβαίνω, συνουσιάζομαι: τὸ παθ. ἐπὶ γυναικῶν κ. ἐπὶ παθικῶν ἄνδρῶν. 6) ὄρωρ. κατολαμβάνω τινὰ ἐξαπίνης, ἐπέρχομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίτω κατὰ πινος, καταφθάνω, προφθάνω τινά: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.7,6 Ἀρβανιτιά μᾶς πλάκωσε, θέλει νὰ μᾶς σκλωθῶσι, - στὸ δρόμο πῶς πηγαινοῦμε, μᾶς πλάκωσε ἡ βροχή. 7) ὄρωρ. ἀμτδ. ἐπέρχομαι, φθάνω αἰφνιδίως, ὀρμητικῶς καταφθάνω, ἐνσκήπτω: Πολίτ. Ἐκλ.Τραγ.16,2 πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σάν καλιακούδα, Ζομπ.Σπ.Δημ. Ἀσμ.671 κεὶ πῶς μοῖραζαν τὰ γρόσια, πλάκωσε κὶ ὁ Θεόδωρος κς, Βαλαωρ.Θβγαγ.4,7 σίκου κὶ ἐπλάκωσαν χίλιοι νεκροί, - πλάκωσε τὸ συγγενολοῦ τοῦ γαμπροῦ. 8) ρηματ.π. πλάκωσις, πλάκωσις, πλάκωσις, πλάκωσις.

πλάκωσις (ἴ) ὄρωρ. τὸ νὰ καταφθάνω, νὰ ἐρχομαι πῶς πλῆθος προσώπων ἢ πραγμάτων: οἱ μύλοι ἀλέθουν ὀλόενα, ἔχουν μεγάλῃ πλάκωσιά.

πλάκωσις-εως (ἴ) (ἴ) πλάκωσις κ. μιν, ὄρωρ. πλάκωσις ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλάκων βλ.λ., ἡ διὰ μαρμαρίνων πλάκων ἐπίστρωσις ἐδάφους, ἐπιφανείας, ἡ πλάκωστρώσις, τὸ πλάκωμα βλ.λ.ἱ: Ἐπιγρ. τὴν τοῦ λογιέου., πλάκωσιν, Πάπ. πλάκωσις στοῦν γυμνασίου, Εὐσ.Βι.Κωνστ.3,36 ὄλης μαρμαρίων ποικίλης πλάκωσις, Μαλκάλ.1.283,20 ἐν Ἀντιοχεῖα .. ἐποίησε τὴν πλάκωσιν τῆς πλατείας τῶν μεγάλων ἐμβόλων. 2) ὄρωρ. μψ. ὅτι πλάκωμα βλ.λ.31.

πλάκωτή (ἴ) μτγν. εἶδος καθμέρας, βλ. καθμει-σε 41: Διοσκ.5,74 προβλ. πλακωτῆς 2).

πλάκωτής (ἴ) μτγν. κ. νεώτ. τεχνητῆς ἐπιφανείας εἰς τὴν διὰ πλάκων ἐπίστρωσιν δονεδῶν, ἐπιφανεῶν, ὁ πλάκας: Θεσ.Στεφ. ἐν λ. πλάκωτής μαρμαράου.

πλάκωτός-ἡ-ἴν) μιν. κ. ὄρωρ. ἐπὶ ἐδάφους, δαπέδων, ὁ διὰ μαρμαρίνων πλάκων ἐπιστρωμένος, ὁ πλάκωστρωτός: ΨΚωδ.149,1 (ἐκδ. Pteg.) αὐτ. 161,20G. 2) ὄρωρ. ὁ πλάκωσιθής, ὁ πεπλατυμένος, ὁ ἐπιπίπτος: πλάκωτὴ μύπη, - πλάκωτὸ κέντημα. 3) ὄρωρ. τὸ οὗδ. πλάκωτὸ εἶδος τοῦ παιγνιδίου τάβλι βλ.λ.

πλάν ὄρωρ. τ. τοῦ πλῆν βλ.λ.: Ἐπιγρ.

πλαναισθησία (ἴ) νεώτ. ψυσιολογικὴ ἡ παθολογικὴ πλάνη τῶν αἰσθησῶν.

πλάνευμα-ατος (ἴ) μιν. κ. ὄρωρ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πλανεύω, πλάνη, παραπλάνησις, ἀπόη: Ἐρωτόκρ. 1,740 τὸ ἀγάθη τὰ πλανέματα, πρίχου νὰ τὰ γυρῶσι, Πλαται.Τόφ.59,11 κάθε στίχος πλάνευμα | καὶ κάθε λόγος φέμα.

πλανευμορία (ἴ) νεώτ. τὸ ἐπάγγελμα ἢ τὸ ἐμπίστορον τῶν πλανασίων πωλητῶν.

πλανεσία (ἴ) νεώτ. γένος δασικῶν ἢ κοσμητικῶν κινδουσιδῶν φυτῶν.

πλανερός-ἡ-ὄ ὄρωρ. ὁ πλανών, ὁ ἀποπλανών, ὁ παραπλάνων, ὁ ἀπατηλός: λόγια πλανερά.

πλανευτής (ἴ) ὄρωρ., θηλ. πλανεύτρα, ὁ πλανεύων, ὁ ἀποπλανών, ὁ πλάνος, ὁ ἀπατηλός.

πλανευτός-ἡ-ὄ ὄρωρ. ὁ πλανώμενος, ὁ κοτεχόμενος ὑπὸ πλάνης, ὑπὸ πεπλανήμενης τινὸς φαντασίας: Βίζυλν. ὁ Μάρτης 22 κς ἀπὸ τὸν ὕπνα πλανευτή, ἐρωτευμέν' ἀπ' ὄνειρο.

πλανεύω μον. δημ., άόρ. **επλάνεσα**, συνηθέστ. (ή)πλανεψα, παθ. άόρ. **πλανήθηκα**, μτχ. παθ. παρ. κ. **πλανεμένος** Ισυνήθ. έν συνθ. ώς παρα-, ό- νευρο-,) πλανώ, παραπλανώ, άπατάω ιδ. διά κο- λακείων, ύποχέσεωv. 2) ούτω κ. μτφ. επί τών αίσθητηρίων, δημοουργώ παρά τινι πεπληγμένων αντίληψιν, ψευδοαίσθησιν : 'Αραβ.Μυθ.Χαλ.Ι,13 **ά- θελωρέ, άπατάσαι, σά επλάνεσαν τά όμμάτιά σου** | δημοουργώ παρά τινι ψευδή, άπατηλόν κόσμον έλπίδων, ύποχέσεων, προσδοκιών : Γρην.Σκ.Τεpp. 104,1 πώς μάς πλανεύει τ' όνειρο τής εύτυχίας Ξανά, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 55,18 κί ή φευτομοίρα κί ό- νευρα πάει άλλους νά πλανέψη' κ. παθ. πλανε- μένος άπ τά όνειρατα τής νιότης. 3) πα- ρασύρω είς κακόν, ξεπλανεύω : αὐτ.Τραγ.ΚΚ 7,1 τούς σοφοούς μέ πρελλούω | θενά ζέψουμε | και κρκοός και καλοός θά πλανέψουμε. 4) έν είδ. σημ. παραπλανώ έρωτικώς, ξεγελώ, άποπλα- νώ : **πλάνεψε τό κορίτσι μέ τό γλυκόλαγό του** | άφροδισιακάς διαφθείρω' κ. παθ.

πλάνεψη ή) δημ. τό άποτέλεσμα τού πλανεύω βλ.λ., άποπλάνησις, παραπλάνησις : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 73,3 **σάν πλάνεψες και ξεγελάσματα** | ώς με τό λάκκο τού θανάτου.

πλάνη ή) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ή κατάσταση κί τό άποτέλεσμα τού πλανέωμαι, περιπλάνησις : 'Ηρ.Ι,30 **περι σέό λόγος άπίκται πολλός και σο- φής [εινεκεν] τής σής και πλάνης**, αὐτ.2,103, Αίσχ.Πρ.622 **τέρμα τής έμής πλάνης**, αὐτ.784' κ. κτ. πληθ. : αὐτ.576 **Ιώ Ιώ πόποι, ποί μ' άγουαίν τηλέπλανοι πλάναι**, αὐτ.585,Σοφ.ΟΤ 67 (Ιδιόρθ.), 'Αριστ.Φ.Σφ.823 (Ιδιόρθ.). 2) έκτροπή, παρεκ- θασίς : Πλάτ.Παρμ.136E **άγνοούσι γάρ οι πολλοί ότι άνευ ταύτης τής διά πάντων διεξόδοι και πλάνης αδύνατον έντυχόντα τώ άληθει ναύην έχειν** κ.μτ.γενικ. ύποκειμ. : αὐτ.Νομ.683A **τοσούνδε πλεασκετόμεν τή πλάνη τού λόγου**. 3) κ. μον., νεώτ. κ. δημ. κατάστασις άπατώσα, παραπλανώ- σα : Εύρ.άπ.660,8 **βίοτας ανθρώπων πλάνη**, Πλάτ. Φαίδ.81A **πλάνης και άνοίας** . . και τών άλλων κακών τών άνθρωπείων άππλλαγμένη, Βαλαωρ. Αίμων 33 **δλα ξεγέλασμα, είν' όνειρα και πλάνη**, Γρην.Σκ.Τεpp.37,11 **πικρών όνειρων πλάνη** | ά- πατηλή άντίληψις γνώμη, κρίσις λεκανοσασμένη : Πλάτ.Πολ.505C **τί δαι** ; αί τιν έδώνων αγαθών ό- ριζόμεναι μών μή τί έλάττωνος πλάνης έμπλεοι τών **έτέρων**, 'Αριστ.Ψυχ.402a,21 **πολλάς άπορίας έχει και πλάνας**, - έπεσε θύμα δικαστικής πλά- νης' | όμ. πίστις, δοξασία έξαπατώσα, πα- ραπλανητική τής άληθείας, φέμα, είδή. έν θρη- σκευτική, ήθική σημ. : ΚΔ Πέτρ.2,2,18 **άποφυγόν- τας ταύς έν πλάνη άναστρεφόμενους**, αὐτ.'ώ. 'Επ.1,4,6 **έκ τούτου γινώσκωμεν τό πνεύμα τής ά- ληθείας και τό πνεύμα τής πλάνης**, Μηναι.12,1 'Ορθρ. τών ειδώλων ή πλάνη πάσα κατήρηγται' | αισθητική άπάτη : Πλάτ.Πολ.602C **διά τήν περι τά χρώματα αὐ πλάνη τής όψεως**, 'Επίμ.Λυσ.28 άπ.7 ή κατά τάς αισθήσεις πλάνη' | αὐτα- πότη : ΠΔ Παροιμ.14,8 **άνισα ή δέ άφρόνυν έν πλάνη**, ΚΔ Ματθ.27,64 **έσται ή έχαστή πλάνη χείρων τής πρώτης**. 4) νεώτ. νομ. έν τή ποιν. δικον, ή άγνοια ή ή έσφαλμένη άντίληψις όρου συστατικού τής άντικειμενικής ύποστάσεως ώρι- σμένου ένγκλήματος : **νομική πλάνη** ή παριστω- μένη ώς άγνοια είτε τού όδίκου είτε τού άξιολο- γού χαρακτηριστός πρόξέως πινος, ήτις και δέν αί- ρει τήν ύποκειμενικήν ύπαισιότητα), - **πραγματική πλάνη** ή περι τό άντικείμενον ή ή περι τό γεγο- νός πλάνη, ή και άπακλειούσα τήν ύποκειμενικήν ύπαισιότητα), - **πλάνη περι τά πρόσωπα** - **περι τά πράγματα** | έν τώ άστικώ δικαίω έσφαλμέ- νη άντίληψις τής τών πραγμάτων καταστάσεως

άποκλειούσα ή παράγους βούλησιν και νομικήν ένεργείαν : **πλάνη παραγωγική βούλησεως** ίδων δηλοι τις όπερ θέλει, αλλά θέλει τούτο έξ έσφαλ- μένης άντίληψεως, τής δικαιοπραξίας όυσης Ισχυ- ράς μέν, αλλά διαρρηγής, έν αίς περιπτώσεσιν ή πλάνη στρέφεται περι τά πραγματικά περιστατι- κά και ούχι περι τό δικαίον, συγγνωστή πλάνη), - **πλάνη άποκλειστική βούλησεως** ίδων τό βου- ληθέν δέν έδολήθη, άκύρωσ όυσης τής δικαιο- πραξίας), - **πλάνη παραγωγική ή άποκλειστική νομικής ενεργείας** ή άπατωμένη ώς θετικόν ή άποθεκόν στοιχείον τής τιοαύτης ενεργείας, ώς λ.χ. επί άγωγής άχρεωσθήτου' ποιν. δικ. ή πλάνη άποκλείει τήν ύποκειμ. ύπαισιότητα, διοκρίνεται δε είς πραγματικήν και νομικήν. 5) άταξία, ά- νωμαλία : 'Αριστ.ΗΗΚ.1094b,16 **πολλάν έχει** . . **πλάνην** : 6) δημ. σπαν. ένεργεία, διάθεσις τεί- νουσα εις άποπλάνησιν, παραπλάνησιν, ξεγέλα- σμα : Σολωμ. 'Ανθολογ 7 **α**, **ναί, φυλάξου, άγάπη μου, τό κόσμου από τήν πλάνη**.

πλάνη ή) 2) νεώτ., δημ. κ. πλάνια έργαλείον προς λείανσιν ξύλου ή και μετάλλου, ά. ρυκόνη, **πλάνημα**-ατος Ιτδ) ποι. πλάνη βλ.λ.11, περιπλά- νησις : Αίσχ.Πρ.828 **πρός αὐτό δ' είμι τέρμα σών πλानημάτων** | κ. μτφ. άήσυχος κλυσις : Σοφ. ΟΤ 727 **φυγής πλάνημα κανάκνησις φρενών**.

πλάνης-πτος Ιτδ) κ. νεώτ. ό περιπλανώμενος, ό περιφερόμενος τήδε κάκεισε, ό μη διατριβών μονίμως που, ό μη έχων μόνιμον διαμονήν, ό άλλ- ητης : Σοφ.ΟΚ 1029 **πομπήν γάρ πσθα κάπη θητεία πλάνης**, Εύρ.ΙΤ 417 **οί φερόνται πλάνητες επ' αί- δμα πόλειε τς βαρδάρους περώντες**, 'Ισχωρ.19,6 **πλάνης δε γενόμενος και διαιτηθείς έν πολλαίς πόλεσιν**, Πλούτ. 'Αλλ.26 **τοίς έκ πλάνητος και φυ- γάδας αὐτών** . . **άποδείξασιν ήγεμόνα** | όμ. κ. μτ. γενικ. : Τραγ. 'Αδέσπ.100 **πόντου πλάνητες** ΙοΙ έν τή θοάσας περιπλανώμενοι. 2) πλάνητες άστέρες οί πλανήται : Ξεν. Απομν.4,7,5 **τούς πλά- νητας και άσταθμήτους άστέρας**, γνώναι, 'Α- ριστ.Μετ.342b,28' | όμ. κ. άπλώς οί πλάνητες : αὐτ.Α'Υστ.78a,30, αὐτ.Ουρ.290a,19 **τούς άστέρας τούς ένδεδεμεμένους**, τούς δε πλάνητας, Πλούτ. 'Ηθ.604A. 3) πλάνητες (πυρετοί), οί ερχόμενοι έν άπάκτοις, άκανονίστοις παροξυμοσίς : 'Ιππ. 'Επιδ.16 **υκταρινοί και πλάνητες πολλοίσι πολ- λοί** [πυρετοί], αὐτ.'Αφορ.3,22 **πυρετοί τεταρταίοι και πλάνητες** πρβλ. πλάνητας. 4) ώς επίθ. : Στράβ.12,7,3 **αὐτοίς** . . **συγκαταμιχθήναι τινάς τό παλαιόν, πλάνητας άνθρώπους** Ιουμάδος, Πλούτ. Βροϋτ.33 **πλάνητα βιον Ιτδ να ζή τις περιφερό- μενος έδώ και εκεί**, Δίων Χρ.2,223 **άνθρώπου πλά- νητος**, Πολ.Σοφ.Καλλ.18,56 **πλάνης όμιλος**, Λουκ. 'Ανάχ.18 **νομάς και πλάνης άνθρώπου**, Σουίδ. ώσπερ πλάνης άνθρώπου κατά βίου πρόφασιν πορευόμενος, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.13 **εις τών πλά- νητα δρόμων** | όμ. κ. ώς θηλ. : Λουκ.Μιτ.'Εγκ.9 **πλάνητα τήνωτησιν** . . **επανηρημένη**.

πλάνησιδρος-ον [εδρα] επί τής επιγονατίδος, ό έχων περιπλανώμενην, κινήτην έδραν, όηλ. ό κι- νούμενος έλευθέρως : 'Αριστ.Λ.Ζ1 494a,5 **σκέλους δε τό μέν άμφικέφαλον μπρός, τό δε πλάνησιδ- ρον μύλη**.

πλάνησις-εως ή) (πλανώ) κ. μον. ή ενεργεία και τό άποτέλεσμα τού πλανών βλ.λ.11, ή άποπλά- νησις, ή άνομακρυσσις ή τής εύθείας, τής όρθής όδοϋ, ή περιπλάνησις, όθ. διασπορά, διασκορπι- σις : Θουκ.8,42 **εϋστέε τς και τά έκ τού ούρανοϋ Ξυννέφελα όντα πλάνησιν τών νεών** . . **παρέ- αχεν**. 2) μτφ. άποπλάνησις, έξαπάτησις : Σέξτ. 'Εμπ.Μαθ.394 **οϋ διδασκαλία, οϋ πλάνησις**, οϋ τέ- χνη Ιούφ.γρ.1, Εύσ.Εύαγγ.'Απ.422D **τής τών δαι- μόνων άποφυγόντα πλάνησεως**, Φώτ.Βιβλ.197,10.

πλανητάριον (τὸ) νεώτ. άστρον. εἶδος μηχανικῆς συσκευῆς χρησιμοποιοῦσης πρὸς ἐπιδείξειν τῶν κινήσεων τῶν πλανητῶν καὶ ἐρμηνείαν τῶν συναφῶν οὐρανίων φαινομένων.

πλανητεύω λεξ. κ. μιν. περιφέρομαι τῆδε κάκεισε, περιπλανώμαι· ΑΒ 375,3, Σουῖδ. ἐν λ. βαγεύει· Εὐστ.Ι7,13 ἵνα τὸ πλανητεύον κατασταθῇ.

πλανήτης (ὁ) κ. μιν. νεώτ. κ. δημ., ὄψωρ. πλανάτας ὁ περιπλανώμενος, ὁ πλάνης βλ.λ.Ι· Σουῖδ. «ξένος, ὁ τῆδε κάκεισε περινοστών»· Σοφ.ΟΚ3 τίς τὸν πλανήτην Οἰδίουον· . δέξεται, αὐτ.Ι24 πλανάτας πλανάτας τις ὁ πρέβιος οὗδ' ἔγκωρος, Εὐρ.Βάκχ.148 ὁ Βακχεύς . . ἐρεθίζων πλανάτας (Βερναρόδ.Γρ. «ἐρεθίζων (τῶς Βάκχας), ἐν ᾧ περιπλανᾶται, ἐν τῇ περιπλανήσει του»), Ξεν.Κυν. 5,17 α) δὲ ἐπὶ πάντας τόπους πλανήτην (ἐπὶ τῶν λαγῶν), Πλάτ.Πολ.371D τούς . . πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπόρους (καλούμεν)· 2) μτγν., μιν., νεώτ. κ. δημ. πλανήται ἐτερόφωτα οὐράνια σώματα ἀποτελούντα μέρος τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος καὶ διαγράφοντα περὶ τὸν ἥλιον ἐλλειπτικὰς τροχιάς, ἐλάχιστα διαφοροῦσας τὸ κυκλικῶν, μτ. τοῦ ἀστέρους· ΚΔ 'Ιουδ.Ι3 ἀστέρες πλανήται· || ὄμ. μιν., νεώτ. κ. δημ. κ. ἀπλῶς πλανήται· 'Ερωτόκρ. 3,1729 ὄλ' οἱ πλανήτες τ' αὐρανοῦ, 'Αραβ.Μῦθ. Χαλ.Ι,84 εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἐπὶ τὰς πλανητῶν, - οἱ γνωστοὶ πλανῆται εἶναι ἀνώτα, - ἡ κίνησις τῶν πλανητῶν· 3) ὡς ἐπίθ.· Εὐρ. 'Ηρακλ.878 ὡν ἀπειργημένοι ξένοι πλανήτην εἶχεν' ἄθλιον βίον (εἴς τῃτε περιπλανώμενοι), Περφ.Μαρκ.22· 4) ὄμ. ὡς ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ πλάνης βλ.λ.3ι· Γαλλ.Ι,18 πυρετοὶ πλανῆται (οἱ μὴ ὠρισμένως, ἀλλὰ ἀκαταστάτως γινόμενοι)· πρβλ. Κόντ.Γλωσσ.Παρ.Ι31.

πλανητικός-ή-ον κ. νεώτ. ὁ πλανώμενος, ὁ περιπλανώμενος, ὁ μὴ διαμένων μονίμως που· Στράβ. 8,3,17 καὶ γὰρ 'Αρκαδικὸν ἔθνος φασί, καθάπερ τὸ Πελαγονικόν, καὶ πλανητικὸν ἄλλως, - πλανητικὰ ζῶα (τὰ μεταναστεύοντα εἰς διαφόρους τόπους κατ' ἀκαθορίστους ἐποχάς)· 2) ὁ ἀσταθής, ὁ εὐμεταβλητός, ὁ ἀνώμαλος, ὁ ἀτακτός· 'Αριστ.Πρ.940b,4 τὰ ὑγρά πλανητικὰ ἐστί, Κλέομ.ῆδ.2,7 κατὰ τὴν πλανητικὴν κίνησιν· 3) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πλανήτας βλ.λ.2), ὁ τῶν πλανητῶν· Βέττ.Βάβ.332,16, - πλανητικὸν σύστημα (τὸ σύνολον τῶν πλανητῶν κινουμένων περὶ τὸν ἥλιον), - πλανητικὰ τροχιαί, - πλανητικὰ παρέλξεις (αἱ ὀφειλόμεναι εἰς τὴν παρελκτικὴν ἐνέργειαν τῶν πλανητῶν), - πλανητικὴ μεταπτώσις (μεταπτώσις τοῦ ἔαρινου Ἰσημερινοῦ ἡμερινοῦ ὀφειλομένη εἰς τὰς πλανητικὰς παρέλξεις).

πλανήτης-ιδος (ἡ) μτγν. κ. μιν. θηλ. τοῦ πλανήτης βλ.λ.)· Λυκόφρ.998 πλανήτην ἄξει κύμα πρὸς ξένην θόνα, Φιλῶδ. 'Ακαδ.77Μ, 'Αντωνιν.Ιδ6,24,1, Πτολμ.5,63, Βασ.Ι,568Α, Ψχρυσ.9,696C, Εὐστ.Πον. 335,47 οὐ πλανήτης, οὐκ ἀγοραία.

πλανητοειδής-οὐς-ές νεώτ. ὁ ὁμοῖος πρὸς πλανήτην· 2) εἶδ. άστρον. τὸ άρσ. κτ. πληθ. πλανητοειδεῖς ὡς εἶδ. τηλεσκοπικοὶ πλανῆται περιφερόμενοι εἰς τὸ μεταξὺ τῶν τροχιῶν τοῦ 'Αρεως καὶ τοῦ Διὸς διάστημα, ἄ. ἀστεροειδεῖς.

πλανητικός-ή-όν (πλανάω) ὁ πλανώμενος, ὁ περιπλανώμενος· Πλάτ.Τιμ.Ι9B τὸ . . τῶν σοφιστῶν γένος . . πλανητῶν δν κατὰ πόλεις, αὐτ.38C, αὐτ. Νόμ.821B ἄττα άστρα . . ἐπονομάζοντες πλανητὰ ἰδ.γρ. πλανῆται ἢ πλάνητες, 'Αριστ.Κάα.392α, 13, Πολυδ.4,156 πλανητὰ άστρα· 2) μμφ. ὁ ἀλλοσασῶν τι· Πλάτ.Πολ.479D τῇ μεταξὺ δυναμεί τὸ μεταξὺ πλανητῶν ἀλιακόμενον· || ὁ ἀνώμαλος· Πλούτ.'Ηθ.550B πλανητὰ πάθν.

πλανιάρω (ἱταλ.) δημ. ἀντὶ πλανίζω βλλ. **πλανίζω** (τὸ) δημ. κ. ηλιανδούρι ὁ ἐκ τοῦ πλανίσματος λεπτός φλοιὸς ξυλοῦ, ἄ. ροαίνιθι.

πλανιέμαι δημ. μέσ. κ. παθ. τοῦ πλανάω βλλ.λ.). **πλανίζω** νεώτ., δημ. πλανιάρω ὁμολιζῶ τι καὶ ἰδ. ξύλου διὰ τῆς πλάνης βλλ.λ.2), ρυκανίζω· 2) ρηματ.π. πλάνισμα, πλανιάρισμα.

πλάνιος-ον μτγν. ποι. ἀντὶ τοῦ πλάνος βλλ.· Λεωνῖδ.Ταρ.ΑΓ7,715 πλάνιον βίος.

πλανινοβάρια (ἡ) μτγν. κ. πλανεπείδα δευτερευον εἶδος κωμωδίας παρὰ Ρωμαίοις, ὄνομα-σθρον οὕτως ἐκ τοῦ ὅτι ὁ πρωταγωνιστῆς μίμος ὀρθρστης ἢ παντομίμος εἶτε ἄπο γυμνῶδος, ὡς οἱ σὺν αὐτῷ, εἶτε ἐπαίειν ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας· 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.Ι,40.

πλάνις 'Ησ. ἐπὶ τῆς νύμφης χρυσαοῦν διάδωμα. **πλάνισμα**-ατος (τὸ) νεώτ., δημ. κ. πλάνισμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλανίζω βλλ., ὁ διὰ τῆς πλάνης ὁμολισμός ἀντικειμένου τινὸς καὶ ἰδ. ξύλου.

πλάνοδιος-α-ον νεώτ. ὁ διαγών πλάνητα βίον, ὁ ζῶν ὡς πλάνης.

πλανοκαμέτης (ὁ) νεώτ. ἕκαστος τῶν κινουμένων ἐλευθέρως ἀπ' ἀλλήλων ἰσογομητῶν βλλ.

πλανοκαμίνονος (ὁ) πάπ. ὁ ἀπατηλός, ὁ δόλιος δαίμων.

πλάνοδιος-α-ον (ἰδοῦς) κ. νεώτ. ὁ δι' ἀτραπῶν πορευόμενος, ὁ περιπλανώμενος ἐκτός τῆς ὁδοῦ· 'Υγν.Ερμ.75 ἀγέλης ἀπετέμνω βους ἐριμύκος, πλάνοδιος δ' ἤλαυσε διὰ φαμαβιδίου χώρον (ἐνθα χάριν τοῦ μέτρου πλάνοδιος)· πρβλ. πλanoδία· || νεώτ. ὁ ἀνά τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος, περιπλανώμενος· πλάνοδιος ἐμπορος - ὄπωροπώλης. **πλάνολόγος**-ον μιν. ὁ παραπλανῶν, ἐξαπατῶν διὰ λόγων· Ψχρυσ.8,715C (ἐκδ. Ραρ. ΑΙτ.), 'Ιω.Κλήμ. 428 ἀλιτηροῦδος ἡ πλanoλόγος.

πλάνος(-α)-οῖν κ. μιν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πλάνων, παραπλανῶν, ἐξαπατῶν, δόλιος, ἐπὶ πραγμάτων· Θεόκρ.21,43 ἐκ καλῶν δὲ πλάνων κατέσειον ἐδωδᾶν (τὸ ἐξέαρ, τὸ δόλωμα, Μόσχ.Ι,29 μὲ τὴ θίγης πλάνα δῶρα, αὐτ.ἀπ.Ι,10 ἁ πλάνος ἄγρα, 'Απολλωνῖδ.ἐν ΑΓ7,702,-πλάνοι λόγοι-ὑποσέσεις [ἀπατηλαί], Γρην.Σκ.Τερρ.38,2 μεσάνυχτα θά μ' ἔφερε σ' ἰώρατο) κὶ ἄσπρο χωριό μας τ' ὄνειρο τὸ πλάνο, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ73,22 πέστε μου πλάνο παραμύθια· || εἶδ. ἐν τῇ ΚΔ πνεύμα πλάνον τὸ παραπλανῶν, τὸ ἐκτρέπον ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ἀπὸ τῆς ἀληθείας· ΚΔ Τιμ.4,1 προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων· 2) ἀπατηλός, ἀσταθής· Μέν.Κιβ.ἀπ.8 παικίλον πράμν' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη, Διήγ. Αχιλλ.1573 μάβετε τοῖνυν κατὰ νοῦν τὸν πλάνον κόσμον οὗτον· || νεώτ. κ. δημ. γοητευτικὸς ἀπατηλός, ποῦ ξεπλανεύει μὲ τὴν ἔμορφαί του· Παλαμ.Τάφ.44,12 με τὸ μάτι δόλωφα τ' καὶ με τὸ γέλιο πλάνο, Γρην.Σκ.Τερρ.19,5 κλεισσετε μάτια μάργελα, σθητοῖτε μάτια πλάνα, - πλάνα ὄγια· 3) ὁ πλανώμενος· Μαν.4,3 πλάνος φέγγη (οἱ πλανῆται)· 4) δημ. πλανώμενος ἐν τῇ πεποιθήσει, τῇ προσδοκίᾳ του· Σολωμ.Στὸ θάνατο τῆς μικρῆς ἀνεψιάς Ι3 γλυκοὶ ἐστάθηκαν καὶ πλάνοι) τῶν γονίων σου αἱ στοχασμοί· 5) ἐπὶ προσ., ὁ πλάνων, ἐξαπατῶν, ὁ ἀπατηλός, φεύστης· Νικόστρ. Κωμ.24, ΚΔ Ματθ.27,63 κείνας ὁ πλάνος εἶπεν ἐς τῶν, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείραμαι, αὐτ.Κορ. 2,68· || ἐν εἶδ. ἐκκλ. σημ. ὡς οὐσ. ὁ πιστεύων, ὁ διδάσκων πεπληνημένος θρησκευτικῆς δοξαίας, ὁ ἀντιπαρατεῦόμενος τὰς χριστιανικὰς διδασκαλίας, ὁ ἀντιχριστός· αὐτ.'Ιω.Εα.27 ὅτι πολλοὶ πλάνοι εἰσέλθον εἰς τὸν κόσμον αἱ μὴ ὁμολογούντες 'Ιησοῦν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί, 'Απολουθ.Μεγ.Εἶδ.Εγκώμια Στάσις F πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται· || νεώτ. κ. δημ. ὄμ. ἐπὶ προσ., ὁ διὰ τῆς γοητείας του ἐξαπατῶν, παραπλανῶν, ἰδιως ἐρωτικῶς.

πλάνος (ὁ) ἢ ἡ πλάνη βλλ.Ι), ἡ περιπλάνησις : Σοφ.ΟΚ.1114 ἀναπαύσασαν τοῦ πρόσθ' ἔρημου τοῦδε θυσίνου πλάνου, Εὐρ. Ἄλκ.482 καὶ ποι παρθεύει : τῷ συνέξουσι πλάνω ἰδιόρθῳ. νότρω| κτ. πλῆθ. : Ἄριστ.Φ.Σφ.873 ἀπασιν ἤϊτιν . . . πασαμένους πλάνων' || κίνησις, περιφορὰ : Εὐρ. Ἴων 1491 κερκίδος ἔμας πλάνους' 2) μτφ. ἀνήσυχος κίνησις, ἀναστροφή : Σοφ.ΟΤ.67 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλάθων φροντίδως πλάνους' || παραπλάνησις: εἶδ. πλάνος φρενῶν παραφροσύνη, μαγία : Εὐρ. Ἴπν.283 πειρωμένη νόσον πυθέσθαι τῆσδε καὶ πλάνου φρενῶν' || ὁμ. φυκική διαταραχή : αὐτ.ἀπ.1038 ὄργα| γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προστάται' 3) παρεκβολή, παρεκδασίς : Πλάτ.Ἐπιστ. 444D τούτω δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλάνῳ . . . εὐεῖσται 4) ἐπὶ νόσου, ἀνώμαλος πορεία : Σοφ. Φιλ.758 ἦκει γὰρ αὐτὴ διὰ χρόνου πλάνους ἰσως ὡς ἐξέπλησθη' 5) πλάνη, λάθος : Κέβ. Πίναξ 25, Διογ.Οἰν.26' || εἶδ. γρομμιατικὸν σφάλμα : Ἀπολλ.Δύσκ. Ἄντων.84,11' 6) κατάστασις ἀπατηλή : Πλάτ.Φαῖδ.79D πέπαιται τε τοῦ πλάνου.

πλάνος (ὁ) (2) δημ. δέλεαρ, δόλωμα ἀλειυτικήν 2) τὸ πτημὸν αἰγοθήλης, ἄ γιδουζάστρα.

πλάνος (τῷ) δημ. μέσον δεκαετησίων : Ἐρωτόκρ.1.994 νὰ βρη πουλλιν ἀκάτεχα . . . κὼντε πετὰ καὶ κιλιαθῆ μὲ πλάνος νὰ τὸ πιάσῃ.

πλάνοστιθῆς -οὺς-ἔς (πλάνος, στίθῃ) εἶδος τόπων, χωρῶν κτ., ὁ πατούμενος ὑπὸ πλανήτων, περιπλανωμένων ἀνθρώπων : Αἰσχ.Εὐμ.76 βεδῶν' ἄν ἀεὶ τὴν πλάνοστιθῆ χθόνα.

πλάνοτοκινησία (τῇ) νεώτ. ἱατρ. (κτ. μτφρ. ἐκ γαλλ. ὄρου) ἡ ὄρχηθεν ἔλλειψις ἢ ἡ ἐξ ὀφείας νόσου ἀπώλεια τῆς ἰκανότητος πρὸς προσαρμογὴν κατ' ἐν τῷ γνωρίμῳ εἰς τὸν πᾶσχοντα, οἷον καταθευθίνσεως αὐτοῦ εἰς τὴν αἰκίαν τοῦ ἢ εἰς συνήθως συγκαζόμενον ὑπ' αὐτοῦ κέντρον κτ.

πλάνοτροπος-ον (πλάνος, τρέπω) μτγ. ὁ τρέπων εἰς φυγὴν, ὁ ἀποδιώκων τὴν πλάνην, ὁ κατατροπούμενος τῆν ἀρεσιν, τοὺς ἀίρετικούς : ΑΠ.1, 106,10 ἀναξ δε καὶ πρεδρός ὡς πλάνοτροποι σὺν τοῖς συνεργοῖς ἱστοροῦνται.

πλάνοφῶρον (τῷ) νεώτ. εἶδος μηχανήματος πτήσεως βαρύτερου τοῦ ἀέρος.

πλάντα(γ)μα (τῷ) δημ. τὸ πλαντάζειν βλλ.

πλαντάζω μον. κ. δημ. κ. πλαντῶ, ὄφρ. (ἐπλάνοταξ, μτχ. παθ. παρακ. πλανταγμένος, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν στενοχωρίαν ἐξ ὄργης, ἀγανακτῆσεως, ταραχῆς κτ., σκάνω ἀπ' τὸ κακό μου, ἀγχομαι, ἀπονήνομαι, διαρρηγνύομαι, στενωκοῦμαι ὑπερβαλλόντως, σκάζω : Σαχλ.π.Κορ. Ἀτ.2.302 θέλουν χαρῆν οἱ φίλοι σου, καὶ οἱ ἐχθροὶ θέλουν πλαντάζειν, Γεωργ.ιλ.Ορ.Κ π.αὐτ. μὴ σκάσως ὁ κακότητος γράφοντα μὴ πλαντάξω| μῆπως καὶ παραλογισθῶ, Οξέ, βοήθησέ μου, Ἐρωτόκρ. 3,1051 καὶ μὴ μορῶντας νὰ γριχῶ, κὶ ἐπλάναν' ἢ καρδίᾳ τῆ, δ.δ.ἰστ. σκάσε, καρδίᾳ μου, πλάνταξ, γίνου χίλια κομμάτια, - ὄρα νὰ σκάσῃς καὶ νὰ πλαντάξῃς, - θὰ πλαντάξῃ ἀπ' τὸ κακό του, - πλάνταξ ἀπ' τὴ ζήλια κ. παθ. : Γρην.Σκ.Τερρ.55,11 τοὺς πλανταγμένους νιούς γελοῦνοι | τ' ἀερικά' || φρ. ἐπλάνταξε ἡ φωτιὰ | ἰσοθεσθῆ ἐξ ἔλλειψεως ἀέρος' 2) ρηματ. π. πλάνταγμα, πλантаσμός.

πλάντα(σ)μός (ὁ) μον. κ. δημ. ἄ. πλάνταγμα βλλ. : Γλυκ.π.Λεγκρ. Ἐλ.Βιβλ.1,273, - ἀρὰ σκασμός καὶ πλαντάσμός.

πλάντω-ᾶ μον. κ. δημ. ἄ. πλάντάζω βλλ. : κάθεται καὶ σκάς καὶ πλαντάξ.

πλάνυττω κ. μον. πλάνῶμαι, περιπλάνωμαι, περιφέρωμαι τῆδε κἀκεῖσε' κτ. Φώτ. «πλανύττειν» πλανᾶσθαι ἢ πλάναν' : Ἄριστ.Φ.Ὀρν.3, τί, . . . ἀνω

κάτω πλανύττομεν ; ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφοροῦμένῳ, Εἰστ.Πον.11,87 πλανύττοντες ἐν πράγμασι.

πλανῶ-ᾶ κ. μον. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. πλανήσω (ΠΔ Βασ.4,4,28), μέσ. κ. παθ. πλανῶμαι, δημ. κ. πλανιέμαι, μέλλ. πλανήσομαι (Πλάτ. Ἴπν.Μ.376C, Λουκ.Περεγρ.1,ὁ κ. πλανήσομαι ἰδιον. Ἄλ.Δημ. 9, Λουκ. Ἄλ. Ἰστ.3,27), ἀπὸ ἐπλανήθη (Εὐρ. Ἐλ. 598, Θουκ.5,4), δημ. πλανήθηκα, παρακ. πεπλάνημαι (Αἰσχ.Πρ.565, Ἦρ.7,16β'), Πλάτ.Πολιτ.264C, μτχ. παρακ. πεπλανημένος, δημ. πλανημένος κ. πλανεμένος, περιπλάνῶ τινα, περιφέρω, ὁδηγῶ ἐδῶ κὶ ἐκεῖ : Ἦρ.4,128 αὐτὸν δὲ τοῖσι ὑπολειπομένοισι ἐξῶσε πλάνῶν μὲν μηκέτι Πέρσας, Αἰσχ.Πρ.572 ἄλλ' ἐμὲ τάν τάλαινον . . . κυναγετεῖ πλανᾶ τε νῆστιν ἀνά τὴν παραλίαν φύμμαν, -πλανᾶ ἄσκοπα τὰ βήματα' 2) κ. μέσ. περιφέρω ἐμαυτὸν, περιπλάνωμαι : Σοφ.ΟΚ 347 ἀεὶ μεθ' ἡμῶν ὄυσμορος πλανωμένη γερωνταγαι, ΠΔ Ἦσ.53,6 πρὸς βρόδα ἐπλανήθημεν, Ἐφτολ.Ὀδ. Α.2 τὸν ἄντρα . . . ποῦ περισσὰ πλανήθηκε' μτ. αἰτ. τοπ. : Εὐρ. Ἐλ.598 πᾶσαν πλανηθῆτε τῆνδε βάρβαρον χθόνα' κ. μτ. σωστ. αἰτ. : Ξεν.ΚΠ.1,3,4 πολλοὺς δὲ τινὰς ἔλιγμοὺς ἀνω καὶ κάτω πλανώμενοι μολίς ὀφικόντασθε ὅπου ἡμεῖς ἀλοί ἦκομεν' ὁμ. μτ. αἰτ. ἐμπροθ. δηλούσης τὸν τόπον : Λυσ.12,97 εἰς πολλὰς πόλεις πλανηθέντες καὶ πανταχόθεν ἐκπυρρῦττομεν, Ἰσοκρ.6,76 ἀλλὰ θυραυλίην καὶ πλανᾶσθαι κατὰ τὴν χώραν, Πλάτ. Πολιτ.264C εἰ καὶ μὴ πεπλάνουν ἐπερὶ τὰ Θεοταλικά πρῆδια' ὁμ. μτ. δοτ. ἐμπροθ. : ΚΔ Ἐθρ.11,38 ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρασι καὶ σπηλαῖοις' ὁμ. μτ. ἐμπροθ. τοπ. : Αἰσχ.Πρ.564 σίμνηον ὄποι γῆς ἢ μάγοντα πεπλάνημαι, Κάλβ.Φιλόπατρις.14,4 αὐτοῦ πλανῶνται ἀκόμα | ὁ Νηρηίδες, Πορφ.Σκ.14,2' || ἐπὶ τῶν οὐρανίων σωματίων, τῶν πλανητῶν, κινουμένων, περιφέρωμαι ἐν τῷ ἀπειρῷ διαστήματι : Πλάτ.Νόμ.822A περὶ σελήνης τε καὶ ἡλίου καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων, ὡς ἄρα πλανᾶται ποτε, Ἄριστ.Μετ.346α,2' 3) μτφ. ἐπὶ φημῶν, λόγων, φησῶμαι, διαδίδομαι : Σοφ.ΟΚ 304 πολλὰ δ' ἐμπόρων ἐπη φιλεῖ πλανᾶσθαι' 4) ἐν εἰδ. σημ. ἐκτρέπω, παραπλάνω τινα εἰς τὸ θεῶματός. τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ λόγῳ, τῇ ὁμιλίᾳ : Δημ. 448 ἄν τοῖνυν ταῦτα μὲν φευγῇ, πλανᾶ δὲ καὶ πάντα μάλλον λέγη' || κ. μέσ. ἐξέρχεται τοῦ θέματος ἐν τῷ λόγῳ, τῇ ὁμιλίᾳ : Ἦρ.2,115 πλανώμενον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ λόγῳ, Πλάτ. Πολιτ.263A ἡμεῖς μὲν καὶ νῦν μακροτέραν τοῦ δέοντος ἀπὸ τοῦ προτεθέντος λόγου πεπλανήμεθα' 5) ἐκτρέπω τινὰ ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἐσφαλμένως ὁδηγῶ, ὁθ. μτφ. κ. νεώτ. κ. δημ. δημιουργοῦν παρά τινι πεπλανημένῳ, φευδῆ ἀντίληψιν, παραπλάνω, ἐξαπατῶ, ξεγελῶ : Σοφ.ΟΚ 316 ἄρ ἔστιν; ἄρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνῶμι πλανᾶ, Πλάτ.Νόμ. 655C τί ποτ' ἄν οὐν λέγοιμεν τὸ πεπλανηκός ἡμᾶς εἶναι, αὐτ.Πρωτ.356β', Μέν.Περικ.79, ΚΔ Ματρ.24,5 πολλοὶ γὰρ ἐλεῦσονται ἐπὶ τῷ ἀνοματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἶμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσομαι, αὐτ.Ἰω.7,12 πλανᾶ τὸν ὄχλον, Κρυστ.Λόγια καὶ Μάτια.1 δὲ μὲ πλανοῦν τὰ λόγια σου | καὶ πλιθὸ πικρὰ ἀκόμα' || ὁμ. κ. μον. νεώτ. κ. δημ. γοητεύω, ἐρωτικῶς ἀποπλανῶ, πλανεύω : Διγεν. Ἄκρ.2629 τὸν δὲ πλανήσαντα εὐρεῖν ποῦ παντελῶς οὐκ οἶδα, Γρην.Σκ. Τερρ.87,5 μὲ πλάνεσε μιά ζωτικία στήν ζενεῖται καὶ πῆρε τὰ συλλογικά μου' || ὁδηγῶ εἰς πλάνην, ἀνακρίβειαν : Ἄριστ.Ρητ.1415α,14 τὸ ἀόριστον πλανᾶ, αὐτ.Μετ.341β,35' || ὁμ. κ. μτ. τοῦ ἀντικειμ. ἐξαπατῶ, παραπλάνω ὡς πρὸς τί, ξεγελῶ : Ἀπολλ.δ.3,1,4 ἦν δὲ ὁ λαθύριθος . . . οἰκισμα καμπαῖς παυλοκόκοις πλάνων τὴν ἐξοδῶν'

δ) μέσ. φέρομαι, κινούμαι, ένεργώ, άτάκτως, άνωμάλως: 'Ηρ.7,13β' ένύπνια . . τά ές άσθρώ-
 πους πεπλανημένα, Αΐσχ.Πρ.275 ταύτά τοι πλα-
 νωμένη πρός άλλωτ' άλλον ημνηή προσείσθαι,
 Σολωμ.Λόρδ.Μπάστρ.61,1. Πλανημένη ή φαντασία
 του μέσ' στό μέλλον τό άργό'. || δθ. φρ.
 πεπλανημένον τρόπον άτάκτως: 'Ιηπ.Προγν.24'
 || είμαι άδέββαίος, άστατος: 'Επιγρ.Έπιδ. τά τής
 έλευθερίας έτι πλανώμενα καταστάματα' || άτά-
 κτως, άλογιστως πράττω, ούχί συνεπώς, μεθοδι-
 κώς ένεργώ: 'Ηρ.6,52 ήν δέ πλανάται και εκεί-
 νη έναλλάξ ποιεύσα'. **7)** όμ. μέσ. κ. παθ. κ.
 νεώτ. κ. δημ. σφόλλομαι, άπατάμαι, γελιέμαι:
 αύτ.6,36 πλανωμένων δέ τών Λαμφακινηών έν
 τοίσι λόγοισι, Πλάτ.'Ιηπ.Μ.304C όστις πλανώμαι
 μέν και άπορώ άεί' όμ. παθ. μτ. γενικ. ή όσπ. του
 ποι. αίτίου παραπλανώμαι υπό τινος, γελιέμαι άπό
 κάτι, παρανοώ: Φιλόδ.Σημ.7 πλανάσθαι υπό
 φωνής κοινότητος, αύτ.36 πλ-τάς όμνωμυμεία'
 || κ. νεώτ. σχηματίζω λεπτανοασμένη κρυσίν, αντί-
 ληφίν, φευδή, γνώμην: 'Ισοκρ.15,52 και μη πλανά-
 σθε τή διανοία, αύτ.'Επιστ.6,10, ΚΔ Μαρθ.22,29
 πλανάσθε μή είδότες τάς γραφάς, αύτ.Μάρκ.
 12,27, - έπλανήθη ό Ιατρος ώς πρός τήν άκολου-
 θητέαν θεραπείαν, - οι δικασται έπλανήθησαν'
 || άκολουθώ φευδή διδασκαλίαν, πίστιν: ΚΔ
 'Αποκ.18,23 έπλανήθησαν πάντα τά έθνη, Μηναι.
 3,5 'Όδ. έπιστρέφεις γάρ, Μάρτυς πεπλανημέ-
 νους πρός κύριον, Μηναι.12,5 Στιχ.'Ιδιόμεια'
8) μέσ. ύψίσταμαι διανοητικην ή ψυχικην διατά-
 ραξίν, χώνω τό νού μου, τά χώνω: Αΐσχ.Πρ.473
 αίκες πεπονθώς ηή', όποσαφελεις φρενών πλα-
 νά'. || κ. έπι τής διανοίας ή τής ψυχής: 'Ισοκρ.
 15,265 και μη πεπλανημένην ζειν τήν διάνοιαν'
 κ. περί τής ψυχής: Πλάτ.Φαιδ.79C πλανάται και
 ταραττάται και λιγγίζε ώσπερ μεθύουσα' **9)** μέσ.
 άσθολή τι, άστοχώ, άποτυχώνω, μτ. γενικ.: Πινδ.
 Ν.8,4 καιρού μή πλαναθέντα λυή άπολέσαντα
 τήν εύκαιρίαν' **10)** ρηματ.π. πλάνησις, πλάνημα,
 πλανήτης, πλανητικός, πλανητός.

πλανώδης-ους-ες κ. μσν. ό πλανώδης, ό πε-
 ριπλανώδης κ. ιδ. έπι πυρετών, οι έπερχόμενοι
 έν άκανονιστοίσι παροξυσμοίς' Έρωτιαν.306 «πλα-
 νώδεια τά μη κατά τάξιν γινόμενα. όθεν και
 πλάνηται πυρετοί λέγονται οι μη κατά τάξιν φοι-
 τώντες»: 'Ιηπ.Κωικ.582 πλανώδεις πυρετοί' **2)** ό
 εύκόλως κινούμενος ή διολισθησίμων, ιδ. έπι επιδέ-
 σμων: 'Ιηπ.Κατ' 'Ιητρ.9 πλανωδέστατος, αύτ.'Αγμ.
 45 πλανωδέστερον άρθρον' || όμ. έπι τής μή-
 τρας: 'Αρετ.'Οξ.Παθ.2,11' **3)** μφθ. ό άσπαθής,
 ό άδέββαίος: αύτ.2,11 ήσι ήλικίη τε και βιοτή και
 γνώμη πλανωδέστερη, Οίκουμ.'Αποκ.31,29 [Cra-
 mer] τή πλανώδει επιδημία' κ. έπίρρ. μτγν. πλα-
 νωδώς: Φιλόδ.Παρρ.320.

πλάξ άκόξ [ή] κ. μσν. κ. νεώτ., μσν. κ. δημ.
 πλάξα [ή] πάν πλατύ και άναπεταμένον σώμα,
 πάσα έπίπεδος και εύρεία επιφάνεια, όμολή και
 πλατεία έκτασις. Ιδ. όμαλή χώρα, έπίπεδον πε-
 διον, πεδιάς' κ. έπι τής θαλάσσης, τής γής κ. του
 ούρανού: 'Αρίων.1,15 άλοκα Νηρείας πλακός τέ-
 μνοντες, Πινδ.Π.1,24 ές πόντου πλάκα μεις τήν
 πλατειαν θαλασσαν έπιφάνειαν, Έκτασις, Αΐσχ.
 Πέρσ.718 κενώσας πᾶσαν ήξίσρου πλάκα [έκκε-
 νώσας πᾶσαν τήν χώραν τής ήπειρου, κτ. Σχολ.
 «τήν γήν τών Περσών μψσι πᾶσαν», αύτ.952 νυ-
 χιαν πλάκα [πιθ.γρ. μυχίαν, έπι τής νήσου Φυττα-
 λείας], αύτ.275 Φλεγραιαν πλάκα, Σοφ.Οκ.1564
 τάν παγευθή κάτω νεκρών πλάκα [τόν τά πάντα
 κρύπτοντα 'Αδην], αύτ.1577 νεκρών πλάκας, Εύρ.
 'Ηλ.1349 διά δ' αίθερίας στείχοντες πλακός [έπι
 του αίθέρους], αύτ.άπ.582,4 νοτίστας ύπερ πλακός,
 αύτ.'Εκ.8 ός τήν άρίστην Χερσονησίαν πλάκα

σπειρεί [Βερναρδ.Δ. σπειρεί [νέμεται] τήν άρίστην
 Ιησάων] κατά τήν Δ.ορρακίην χειροδύνησαν πεδιά-
 δα», κτ.Έστ. «πλακάς δέ φσι πάντα τά πλατεά'
 όθεν και τό πέμμα ό πλακόεις και έν συναιρέσει
 πλακοίως διό ούδ' έξ ανάγκης λιθώσεις πάσαι
 πλάκες κατά τό Ιερην υπό πλάκα Σουνίου, άλλα
 και έτέρως πλατεία και γόνιμοι, όποια και ή παρά
 τώ Εύρ. σπειρομένη άρίστη Χερρονησία πλάξ»,
 'Αριστοφ.Βάτρ.1433 άριονεν αύραι πελαγιαν ύπερ
 πλάκα, 'Επιγρ. πλάκός ύλιτας, 'Επιγρ. κατ' ΑΙ-
 γολίν πόντου πλάκα' || έπίπεδος κορυφή λό-
 φου, βουνού, όροπέδιον: Σοφ.Ατ.1220 άκραν υπό
 πλάκα Σουνίου, αύτ.Φιλ.1430 πρός . . Οττις πλάκα,
 Εύρ.'Ιων.1267 Παρνασσό πλάκες, Λυκόφρ.98 Γυ-
 θίου πλάκός, 'Αντανί.Λιδ.4,1 τας πλάκας του
 όρους' || δημ. πλατεία κορυφή πύργου, ή άνω-
 τάτη όροφή πύργου: Σοφ.Τρ.273 άπ' άκρας ήθε
 πυργώδους πλακός' **2)** κ. μσν. κ. νεώτ., δημ.
 πλάκα στερεόν έπίπεδον σώμα ιδ. εκ λίθου, του
 όποιου τό πάχος είναι πολύ μικρόν έν σχέσει
 πρός τό πλάτος και τό μήκος αυτού, έπι τών φε-
 ρόντων γράμματα κεχωραγμένα: ΠΔ'Εξ.31,18 έδι-
 κε Μωυσή . . τας δύο πλάκας του μαρτυριου,
 πλάκας λιθίνας γεγραμμένες τώ δακτύλω του
 θεου, ΚΔ'Εδρ.9,4 οι πλάκες τής διαθήκης [έπι τών
 πλακών, έφ' ών ήτο γεγραμμένος ό 'Ισδωσικός
 νόμος], αύτ.Κορινθ.2,33 και έν πλαξί λιθίναις,
 άλλα έν πλαξί καρδίαις σαρκίνας, 'Επιγρ. πλά-
 κες γεγραμμέναί, Γρηγ.Ναζ.1,99 πλαξί θεοχαρά-
 κτοις' || κ. έπι τών προς έπίστροψιν χρησίσμων
 πλακών: Λουκ.'Ερωτ.12 έδαφος . . λίθων πλαξί
 λείαις έστρωμένον, αύτ.'Ενύπν.3 σκληρότερον
 δε κατενεγκόντος . . κατεγάη μέν ή πλάξ, 'Επιγρ.
 έργώνας τάν πλακών, τάς τομάς εις τόν όχε-
 τόν, 'Ιουλ.Μισ.341B ώσπερ μαρμάρου πλάκες
 [έπι πάγου], Χορικ.89B, Μακάλλ.1223,19 στρώσας
 αστήν Ιτάν πόλιν λευκάσι πλάξαις'. || ή έπι-
 τάφιος πλάξ, ή πλόκα του τάφου: ΑΠ7,324 υπό
 πλαξί τέθημαι, Σολωμ.Φαρομακωμένη Ι'αχ' την
 πλάκα του τάφου κρατείς' || όμ. γεν. πάν
 έπίπεδον στερεόν σώμα, του όποιου ή μία διά-
 στας είναι κατά πολύ μικροτέρα τών άλλων δύο:
 Θεόδρ.Αισθ.73 ή έντός πλάξ τών καγγυλιων Ιή
 έσωτερική επιφάνεια], Στράβ.4,21 έν . . βόθρου . .
 εύρισκονται και χειροληθεις χρυσίου πλάκες,
 Διον.Περ.1105 πλάξ σσηφείρου, - σιδηρά πλάξ'
 || κτ. πλθθ. πλάκες πετύχια, έπι τών όστροκο-
 δέρμων: 'Αριστλ.Ζ1526b,9 πέντε πλάκας έχον,
 αύτ.ΖΓ 758a,14 μείζους έχει τας πλάκας τά θήλα
 αυτών' **3)** νεώτ. τυπογραφική πλάξ στοιχειο-
 θετημένη σελίς ή συμμορφήμα τοιούτων σελίδων
 συνδεομένων όριστικώς και έτοιμων πρός εκτύ-
 πωσιν' || νεώτ. πλάξ ώρολογίου ό δισκος ή
 πινάξ, έφ' ου είναι άνογεγραμμένα αι ώραι, τά
 λεπτά' || φωτογραφική πλάξ ύαλίνη πλάξ κε-
 καλυμμένη δι' εύαισθητόν εις τό φώς χημικήν ού-
 σίαν, έφ' ής άποτυπούται ή όρνητική εικών του
 φωτογραφουμένου άντικειμένου' || όμ. Ιατρ.
 πλάκας σφυλιδικαι δευτερογενεις εκδηλώσεις
 τής σφυλιδός άποτελούμεται εκ βλενωδών άνω-
 δώνων έξαναθήματων έπι τών βλενωδών των στό-
 ματος και τών γεννητικών όργάνων' || πάπ. ή
 πλάξ του βαλανιου τούτου [πιθ. μέρος του κλι-
 βάνου, του ίπνου]' || μτγν. κτ. πλθθ. πλάκας αι
 τολύπαι του άρσενικου του πλάκώδους: Δισκ.5,
 104' **4)** κτ. πλθθ. πτυχί έντός του στομάχου
 τών ημρικοστικών'. || Φώτ.432,1 «πλάξ και ή
 γαστήρ και τό έν τώ πλάκοντι ρύμμα. Πλάκα,
 τήν χώραν, ή τήν γαστέρα»: 'Αριστλ.Ζ1507b,11 έχει
 δ' έντός πλάκας πολλάς και μεγάλας και λείας
 Ιδ' ήσούστου, αύτ.ΖΜ 675a,28 [κοιλία] ή μέν τής
 ύός μείζων και τινας έχουσα μετρίας πλάκας

πρός τὸ χρονιωτέραν γίνεσθαι τὴν πέψιν: 5) φρ. κοπιτῆς πλάκες ἰπιακοῦντες: Στράτ.ΑΠ 12,212.

πλάξιννος-ον ὄψωρ. τ. τοῦ πλάξιννος βλ.λ.: Πίνδ. Ο 6,85 πλάξιννον & ἠΐδαν ἔπικεν.

πλασίαν ἱσ. ἐμγυσθαικ.

πλάσάρισμα ἰτό) ἡ πράξις τοῦ πλάσάρω βλ.λ. πλάσάριω (γαλλ.) δημ. τοποθετῶ, διαθετῶ ὡς πλοσιεῖ ἐμπορεύματα ἐν τινι ἀγορᾷ 2) ρηματ. π. πλάσάρισμα.

πλάσειν [γαλλ.] δημ. ἄκλ. εἶδος στοιχήματος ἐν τοῖς ἱπποδρομίοις, καθ' ὃ ὁ παίξων κερδίζει, ἂν ὁ ὑπ' αὐτοῦ ὑποδειχθεῖς ἵππος ἔλθῃ μεταξύ τῶν δύο ἢ τριῶν πρώτων.

πλάσθειν παθ. ἄορ. α' τοῦ πελάζω βλ.λ.

πλάσιέ [ἰο] [γαλλ.] δημ. ἄκλ. ἐμπορικός μεσίτης λομβάνων προμήθειαν ἢ ἄλλως ἂν: ἐπὶ μισθῶ ὑπάλληλος ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἐν τινι πόλει ἢ ἐν τινι χώρα διάθεσιν εἰς τὴν ἐξ ἐμπορίου πρὸς κατανάδωκον ἐμπορικῶν ἢ βιομηχανικῶν προϊόντων ἐκ τοῦ ἐργοστασίου παρ' ᾧ ἐργάζεται.

πλάσιμο ἰτό) ἰπλάθω) δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πλάσσειν, ἢ πλάσις, εἶδ. ἐπὶ ζυμομένου ἄρτου ἢ γλυκυστῶν: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.60 ἀπὸ τὸ πλάσιμον ἕως τὸ φύρσιμα τῶν φωμιῶν.

πλάσιος-ον αἰολ. τ. τοῦ πλοσιῶν βλ.λ.: Σαπ.π.1,3.

πλάσις-εως ἰπλάσαι) κ. νεώτ., δημ. πλάση ἡ ἐνέργεια τοῦ πλάσσειν, ὁ σχηματισμός, ἡ μόρφωσις, ἡ διαμόρφωσις, τὸ πλάσιον, Ἀριστλ.Ζ' 776α, 33 αὐ γὰρ ἔτι εἰς πλάσιν τοῦ μεμβρύου γίνεται ἡ τροφή, ἀλλὰ εἰς μικρὰν αὐξήσιν, Ἐπιγρ. ἰεπί ἀγάλματος, Πάπ. ὁπτις πλίνθου πλάσις, Πολύβ. 6,53,5 ἡ δὲ εἰκὼν ἐστὶ πρόσωπον εἰς ὁμοιότητα διασπερόντως ἐξειργασμένον καὶ κατὰ τὴν πλάσιν καὶ κατὰ τὴν ὑπογραφήν' || κ. μ.ψ. : Πλούτ. Ἱθ.441Β πενθεὶς σνερευθὸ καὶ πλάσεως δεόμενον, αὐτ.712D πλάσιν καὶ κατακόσμησιν, αὐτ. Φιλ.1 γενναῖον. . . τοῦ ἥθους. . . πλάσιν καὶ αὐξήσιν λαμβάνοντος' || ὄμ. γεν., ἀντίθ. ὕλη : Πλωτ. ἰν.3,34. 2) ἡ ἀσκησις, ἡ ἐκγύμνασις τῆς φωνῆς : Πλούτ.Κικ 4 ἡ τε φωνῆ λαμβάνουσα πλάσιν ἡδεῖα . . . πρὸς ἀκοήν ἐτέθραπο. 3) εἶδ.π.ρήτοριαν, ἡ σύνθεσις, ἡ συναρμογή, ἡ σύνταξις, ὁ ρυθμὸς τοῦ λόγου : Λογγίν.40,3 τὸ λεγόμενον, γέγονεν ὑψηλὸν τῆ πλάσει ἀναλογουόν, αὐτ.8,1 ἡ τε ποιά τῶν σχημάτων πλάσις' 4) πλάσιμα, ἐπινοήσις, ἐπινοία : Ἀριστλ.Μεταφ.1086α,4, Δημήτρ. 158, Στράβ.1,2,35 μύθος παραπλέκουσιν ἐκόντες οὐκ ἄνομοι τῶν ὄντων, ἀλλὰ πλάσαι τῶν ἀδυνάτων τερατείας καὶ τέρψεως χάριν, Εὐνάπ.Ἰστ. ἀπ 53,17 [Nieb.] οὐδεμίαν ὑπέστη πλάσιν εἰς ἀπότην' 5) δημ. τὸ σύνολον τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλασθέντων ὄντων, ἡ δημιουργία, ἡ κτίσις, ἡ φύσις, τὸ σύμπαν : Κρουστ. Ἀγροτ.Φλογερά 10 ξυνηγᾶς κὶ ἀπὸ τὸν ὕπνο της τὴν ὁμορφη τὴν πλάση, Πλωτ.Τάφ.66,16 κλιτοὶ πρὸς τὰ ὄντα | καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πλάσης, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 3,17 τῆς ἀγάπης διδύραμβος ἡ πλάση' 6) δημ. κτ. πλθ. τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐν τῇ φύσει πλάσματα : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 35,1 κὶ οὐ πλάσεις κείνες μᾶς μιλοῦν, μᾶς γλυκοτραγουδοῦνε.

πλάσιμα-ατος ἰτό) ἰπλάσαι) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πλάσσω, τὸ πλασθέν, τὸ σχηματισθέν, τὸ δημιουργημ, εἰκὼν, εἶδωλον, ὁμοίωμα ἱσ. πλάσιμα, σχηματισμός: φέυσμα ἢ κτίμας : Ἀριστ.Ὀρν.686 πλάσματα πλθω, Πλάτ. Θεαιτ.197D κηρίνοντι ἐν ταῖς ψυχαῖς κατασκευάζομεν οὐκ, αἰδ' ὅτι πλάσιμα ἰσοίειν ἐκ κηροῦ πλάσθον, αὐτ.Σοφ.239Β ἔαν ἐν κατόπτηρις ἡ πλάσιμασι λέγης ἡ, Ἀριστ.εἰδ.2,408 ἐν ταῖς πλάσιμασι καὶ ταῖς ἀγάλμασι' || ἐπὶ τῶν μορφῶν, σχημάτων τῶν κατασκευαζομένων ὑπὸ τοῦ ἀρτοποιού : Μέν.ἀπ.113 πλάττομεν . πλάσματα ἰεμ-

ματα διαφόρων σχημάτων)' || εἶδ. κτ. πλθ. πλακοῦντια θυμιάματος : Πάπ.' 2) μγν., νεώτ. κ. δημ. πᾶν τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλασθέν κ. ἰδ. ὁ ἀνθρώπος : ΚΔ Ρωμ.9,20 μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τί με ἐποίησας οὕτως, Πάπ., δ.τραγ. Θεέ, κὶ ἂν εἶμαι πλάσμα σου, ἂν εἶμαι βάφτισμά σου, Κάλλ.ᾨδ.9,1 δυστυχιόμενα πλάσματα | τῆς πλεόν δυστυχιόμενης φύσεως, Βιζυην.Ποιήμ. 27,35 κὶ ἂν' ὅλα ἅναι τὰ πλάσματα ἢ πῶ εὐλόγημένη ἢ μὲλοσιν, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 75 ἦλιος θεὸς ποῦ θρέψει πλάσματα | καινούργια ἢ γερασμένα' || δημ. ἰδ. ἐπὶ γυναικὸς ἐξόχως ὥρασις, ἐξιστριπτικῆς καλλονῆς : ἔχει μὴ γυναικα πλάσμα' 3) τὸ κατὰ ἀπομίμησιν ἄλλου γενόμενον, τὸ πλαστόν, τὸ κίβδηλον, ἡ παραποίησις, ἡ παραχάραξις : Δημ. 1110 ὄψεσθ' ὅτι πλάσρ' ὄλον ἐστὶν ἡ διαθήκη' || ἐπινοήσις, ἐπινοία, μῦθος, φεῦδος, μυθολόγημα, φανταστικὸν δημιουργημ : Ξενοφ.1,22 πλάσματα ἴων προτέρων (ἐπὶ μεθύσει, Ἀριστλ.Οὐρ.287α,δ, Στράβ.1,2,36 ἀπὸ . . . τῶν ἀμυπέτων καὶ τῶν πλημμυρίδων ἢ Χάρυδις αὐτῷ μεθύθειται, οὐδ' αὐτὰ παντάπασιν Ὀμήρου πλάσμα οὐσα, Ἰώσ. Π1 1,1,2, Πλωτ.Θησ.28 περιφάσις εἰκοι μύθω καὶ πλάσματι, Σολωμ.Λορδ Μπάτρ.140 τὰ πλάσματα τοῦ νοός, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 34 εἰν' ἡ ἀγάπη πλάστρα | καὶ πλάθει μῦρια πλάσματα, - πλάσμα νοσηρᾶς φαντασίας [δημιουργία νοσηρᾶς φαντασίας, φαντασιοπληξία]' || ὄμ. ἐπὶ φανταστικῷ ἱστορικῶς δυναμένῳ ὄμω παρὰ πραγματοποίησιν : Φιλ.1,528, Σέξτ.Ἐμπ.Μοθ.1,263, Αἰσ.Γρόλ. 2),26' || νεώτ. φιλοσ. πλάσματα ἢ πλασματικὰ καὶ ὑποθέσεις ἐπινοήσεις, ἐκδοχαὶ ἢ ὑποθέσεις φανταστικά, ἀπίθανοι ἢ καὶ παντελῶς ἀδόνητοι, γενόμενα πρὸς μεθοδικούς σκοπούς καὶ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς νοήσεως' || νεώτ. εἶδ. νομ. πλάσμα δικαίου ἢ νομικὸν πλάσμα ἡ ὑπὸ κανόνος δικαίου ἐισαγομένη ἐκδοχή, καθ' ἣν περιστατικὸν τὴν ὑπάρχον θεωρεῖται ὡς ἀνύπαρκτον καὶ τάνάπαλιν' || μγν. πρόσχημα, πρόφρασις, προσποίησις : Φιλὸδ.Κακ.38J, Πλούτ.Μάρ.43 πρὸ τοῦ τρεῖς ἡ τέτταρας φυλάς ἐνεγκεῖν τὴν φῆφον ἀφεῖς τὸ πλάσμα καὶ τὴν φυσικαὶκὴν ἐκείνην δικαιολογίαν κατήει' 4) ἀπάτη : Φιλὸδ.Παρρ. 560' 5) τὸ κομψὸν ὕψος ἐν τῷ γράφειν καὶ λέγειν, ἀντίθ. τρόπος, σχῆμα : Φιλὸδ.Ρητ.1,199S πλάσμα καὶ τὴν ἄλλην κατασκευὴν δημιουργοῦ, αὐτ.164S, Διον.Ἄλ.Πομπ.4 πλάσμα ἱστορικὸν [ἀντίθ. ὑπαγωγικὸν], Λογγίν.15,8 ἠνίκ' ἂν ἡ ποιητικὸν ταῦ λόγου καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα' 6) εἶδ. μουσ. ἐπιτετηθευμένη ἐκτέλεσις διὰ λαρυγγισμῶν, φωνῆ νόθος, ὡς ἡ χρῆσις τοῦ τρομώδους ἢ πλαστοῦ ὑψηλοῦ τόνου ἀντὶ τοῦ πληροῦς φυσικοῦ φθόγγου, φευδοφωνία : Θεόδωρ.Φί 4,11,5 τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος ἀλᾶσαι ἰάντιθ. ἀπλάσιος βλ.λ.11' || ὄμ. ἐπιτήδευσις, προσποίησις ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ ρήτορος ἢ ὑποκριτοῦ : Πλούτ.Περ.5 πλάσμα φωνῆς ἀδούρυτον, αὐτ.Δημ. ἢ ταπεινὸν ἡγούτομα καὶ ἀγεννὲς αὐτὰ τὸ πλάσμα, Κοῖντλ.1,8,2 sit lectio vitulii, non . . in capiticum dissolata nec plasmate effemipata, Σαπρ. 1,49 ἀναγωγίσεις μετὰ πλάσματος' 7) νεώτ. φυσiol. πλάσμα τοῦ αἵματος ἰτό κυρίως ρευστὸν μέρος τοῦ αἵματος, ἐν ᾧ τὰ αἰμοσφαιρία).

πλασματία [ἡ] νεώτ. φυσiol. εἰδικὸν ἐνζυμὸν τοῦ πλάσματος τοῦ αἵματος προκαλοῦν τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰνωδογόνου βλ.λ., δι' οὗ θρομοῦται τὸ αἶμα.

πλασματίας [ἡ] ὁ πλαστός, ὁ φευδής, ὁ ἐπινοηθείς : Ἀριστλ.Ζ' 734α,33 καὶ ἀλλως δ' ἄποπος καὶ πλάσματίας ὁ λόγος, αὐτ.Μεταφ.1076α,39'

2) ὁ ἔχων κλίσην εἰς ἐπινοήσεις, ὁ ἐπιδίδων εἰς τὸ φευδεσθαι, ὁ φιλοφευδής : Πλωτ.Κάμ.22 οὐκ

ὄν οὖν θαυμάσαιμι μὴ ὠδῆ καὶ πλασματιῶν
ὄντα . . ἀληθεὶ λόγῳ . . ἐπικαμπάσαι.

πλασματικός -ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ μιμητικός, ὁ δραματικός, περὶ τῶν εἰδῶν διηγήματος· Ἔρμω. Προγμυν.2 τὸ μὲν γὰρ εἶναι μυθικόν, τὸ δὲ πλασματικόν ὁ καὶ δραματικόν καλοῦσιν· 2) κ. νεώτ. ὁ φανταστικός, ὁ μὴ πραγματικός, ὁ ἀναληθής, ὁ πλαστός, ὁ φευδής· Σέξτ. Ἐπιφ. Πυρρ.1,103 τὸ ἐκείνους μὲν τοὺς χυμοὺς . . διδόναι δόξαν, τοῦτάς δὲ μὴ, πλασματικόν ἔστι, Ἐπιφάν.1,621C πλασματικῆς δεινοποιήσεως, - πλασματικά ὑποθέσεις (ἀντὶ πλάσματα βλ.λ.2), - πλασματικὸν πλεόνασμα (τὸ μὴ πραγματικόν)· 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πλάσμα βλ.λ.11.

πλασματικός ἐπίρρ. μτγν., μσν. κ. νεώτ. πλαστικός, φευδής· Εὐστ.95,13 τῶν πραγμάτων περιπεριεταὶ αὐξήσει πλασματικῆς ὁ ποιητής· || νεώτ. κατὰ πλάσμα βλ.λ.3).

πλασματογράφος [ὁ] μτγν. κ. μσν. ὁ γράφων λόγους ἐπὶ ἐνδεχομένω, πιθανῶν, οὐκ ὄμως καὶ πραγματικῶν περιπτώσεων· Ἄνωτ. ἐν Ρήτ.122,5 ὀνομάζεται σοφιστὴς καὶ ὁ πλασματογράφος καὶ μὴ ἐπὶ δικαστηρίου ἀγωνιζόμενος, Εὐστ.61,12. **πλασματογράφω** -έω μτγν. κ. μσν. εἶμαι πλασματογράφος βλ.λ., γράφω λόγους ἐπὶ φανταστικῶν, ἀνυπάρκτων θεμάτων, τὸ παθ.· Εὐστ.751,19 τῆ πλασματογραφουμένη λάλῳ γυναικί.

πλασματοκόπταρον [τὸ] νεώτ. μικροβιολ. εἶδος κυττάρων ἀπαντῶντων ἐντὸς τοῦ συνδεδεικτοῦ ἴστού ἢ καὶ τοῦ αἵματος ἐν παθολογικαῖς περιπτώσεσιν, ἄ. πλασματῶδες κύτταρον.

πλασματολογία [ἡ] μτγν. τὸ πλασματικῶς ἦτοι ἐν μύθοις λέγειν, διηγέσθαι, ἡ μυθικὴ σύνθεσις, ἡ τερατολογία· Φώτ. Ἐπιστ.1,5,142 (ἐκδ. Ἰω. Βαλ.) ἐκφυλὸς καὶ ἀλλόκοτος πλασματολογία.

πλασματώδης -ους-ες ὁ πλαστός, ὁ μυθώδης, ὁ φευδής· Ἀριστλ.Ζ1 764b,10 ὁλως γὰρ ἔοικεν ὁ τρόπος τῆς αἰτίας πλασματώδης εἶναι, αὐτ. Ἀναπ. 472b,12, αὐτ. Μεταφ.1082b,3 λέγω δὲ πλασματώδεις τὸ πρὸς ὑπόθεσιν βεβαιούμενον, Πλούτ. Πρω.8 ὑποπτόν μὲν ἐνίοσις ἐστὶ τὸ δραματικόν καὶ πλασματώδες, αὐτ. Ἡθ.689C πλασματώδεις καὶ ἀλλόκοτον, Ὁριγ.1,536A ἐλέγξει πλασματώδεις τὸ κατὰ τὴν περιστάσαν, Βασ.1,35D ἀδύνατα ἢ πλασματώδη· || ὁ τεχνητός, ὁ προσποιητός, ὁ ὑποκριτικός· Ἀρισταιν.1,18 πλασματώδεις ὑποφθγγόμενος ἐπικλίσεις.

πλασμίνη [ἡ] νεώτ. μικροβιολ. μικροβιακὸν ἐκχύλισμα περιέχον τὰς ἐν τοῖς κυττάροις τῶν μικροβίων ἀνοσσογόνους οὐσίες.

πλασμαγονία [ἡ] νεώτ. βιολ. ἐπὶ πρωτοζῶων, ἢ εἰς ἐν συνένωσιν αὐτῶν κοθ' ἢν δὲν ἐπέχεται καὶ συνένωσιν τῶν πυρήνων αὐτῶν.

πλασμαγονία [ἡ] νεώτ. μορφὴ τῆς ἀρχιγονίας βλ.λ., καθ' ἣν ζῶσα ὕλη γεννάται ἐξ ὀργανικῶν οὐσιῶν· || εἶδ. βιολ. ὁ ἐνδιάμεσος κρῖκος ὁ διαχωρίζων τοὺς ἀνωτέρους ἐκ τῶν κατωτέρων ζωϊκῶν ὀργανισμῶν.

πλασμαγόνονον [τὸ] νεώτ. βοταν. γένος περνοσπαραειδῶν μικροσκοπικῶν παρασιτικῶν μυκήτων, ὧν γνωστότερον **πλασμαγόνονον** τὸ τῆς ἀμπέλου, ἄ. περνοσπορος τῆς ἀμπέλου.

πλασμαλυσία [ἡ] νεώτ. μικροβιολ. τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ διὰ χημικῶν μέσων ἐπέχεται ἀπαχώρησις τοῦ πρωτοπλασματος τῶν κυττάρων ἰδ. τῶν μικροβίων ἐκ τοῦ τοιχώματος αὐτῶν.

πλασμαοπυσία [ἡ] νεώτ. μικροβιολ. ἡ ἐξοδος τοῦ πρωτοπλασματος ἐκ τοῦ κυτταρικοῦ ὕμενος τῶν μικροβίων, ἀντιθ. πλασμολυσία.

πλάσμος [ὁ] [πλάζω] Σχδλ. Ἰλ.Φ 269 «πλάζειν τὸ στροφοειδῆ καὶ ὀλονεῖ σκοτίζειν καὶ πλάσμος ἢ ἐξ ἄμοφῶν τῶν μερῶν ἐπεισοδῶν τοῦ κύματος».

πλάσμος (ὁ) [2] [πλάσσω] μσν. ἡ πλάσις, ἡ κατασκευὴ, τὸ πλάσιμο· Βέθ.Χρυσ.292 (ἐκδ.Μαυροφροῦδου) πρβλ μεταπλασμός.

πλάσματος κύτταρον [τὸ] νεώτ. μικροβιολ. ἀντὶ πλασματοκόπταρον βλ.λ.

πλάσμωνδιακός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πλάσματιον βλ.λ.

πλάσμωνιον [τὸ] νεώτ. ἀνοτ. τὸ πολυπύρηνον κύτταρον, ἀποτελοῦν αὐτοτελῆ ζωϊκὴν μάζαν δεικνύουσαν ἀμοιβεοειδῆ κίτησιν καὶ κυτταροφωγικὴν ἰδιότητα· 2) νεώτ. μικροβιολ. τὸ μικροβιον τῶν ἐλκῶδων πυρετῶν.

πλάσσω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. πλάττω βλ.λ.

πλάσταρῶνες Ἦσ. «πλάσσοντες».

πλάσταριά [ἡ] δημ. πλάστια σάνις ἢ μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἣν γίνεται ἡ πλάσις τῆς ζύμης ἢ ὁ σχηματισμός αὐτῆς εἰς φύλλα, τὸ πλάθανον, ἄ. πλάστηρι, πιττοσάνιδον.

πλάστειον [τὸ] μτγν. κ. μσν. τὸ πλάσμα βλ.λ.11· Ἐπιφάν.1,64C τὸ ἀνθρώπου τὸ πλάστειον.

πλάστειρα [ἡ] κ. μσν. θηλ. τοῦ πλάστης βλ.λ.· Ὀρφ. Ὀψ.10,20, Δαμόχ.ΑΠλ.4,310 πλάστειρα φύσις πρβλ.Κόντ.Γλωσσ.Παρατ.195.

πλάστειυθῆ [ὁ] πάπ. ὁ ποιῶν πλάστας βλ.λ.

πλάστειω μσν. κ. μσν. κ. νεώτ. βλ.λ.· Κίνωμ.108C τὸν ὄδον ζυμίδων οὐκ ἐφη χώρων ἐξείν τὸ πλάστειουμένον.

πλάστη [ἡ] πάπ. τείχος ἢ περίβολος ἐκ πλίνθων.

πλάστηριον [πλάττω] μσν. κ. δημ. ἐργαστήριον πλαστικῆ, ἀποπλαστικῆς· Θεόδ. Ἀγκύρ. 1393B· 2) δημ. πλάστηρι ἡ πλάσταρια βλ.λ.· 3) δημ. κ. πλάστης κυλινδρική ραβδόσ χρήσιμος εἰς τὴν κατασκευὴν λεπτῶν φύλλων ζύμης.

πλάστης [ὁ] [πλάσσω] κ. μσν. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλάττων, ὁ κατασκευάζων τι, ὁ διὰ τῆς πλάσεως δίδων μορφήν εἰς τι, ἰδ. τεχνίτης εἰδικὸς εἰς τὴν κατασκευὴν πλίνθων ἢ κηρῶν ὀμοιωμάτων, πηλοπλάστης, κηροπλάστης· Πλάτ. Πολ.588C δεῖνοῦ πλάστου . . τὸ ἔργον, αὐτ. Νόμ.671C τοῦτον δ' εἶναι τὸν πλάστην τὸν αὐτὸν ὡσπερ τότε τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην, Πλούτ. Περ.12 τέκνονες, πλάσται, χαλκοῦνοι· || ὁ γλύπτης· Πλούτ. Ἐπιστ.4 εἰκόνας ὀποιῶς γραφεῖς καὶ πλάστας γενόμεναυ, Λουκ.Εἰκ.9 ταῦτα μὲν οὐκ πλάστων . . παῖδες ἐργάζονται, Γαλ. Ἰατρ.Φιλ.2, Ἐπιμρ.· || ὁ πλινθοποιὸς βλ.λ.· || ὁ τριχοπλάστης βλ.λ.· Πλούτ. Δίων 9 τῶν πλάστῶν τις. ἀνθρακι τὴν κόμην περιέκτανεν· 2) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ὁ κατ' ἐξοχὴν πλάστης, ὁ θεός, ὡς δημιουργὸς τοῦ κόσμου, τοῦ σύμπαντος· Φιλ.1,434 τῶν φυχῆς ὁ πλάστης μερῶν, Βασ.1,567B αὐτὸς ἐστὶ πλάστης τοῦ γένους, ὁ δ. ἰστ. θεοξάζω τον τὸν ποιητὴν τῶν οὐρανῶν τὸν πλάστην, Σολωμ. Εἰς Μοναχὴν 43 ὁ πλάστης κατ' εἰκόνα του τὸν ἄνθρωπο ἐποίησε· || δημ. κ. μτφ. κ. θηλ. πλάστρα ὁ πλάττων, ὁ δημιουργὸς τῆς φανταστικῆς, φαντασιώδους· Παλαμ. Ταφ.58,5 μήτε ὁ πλάστης ὁ Ρυθμός· | κ. ἡ ναυαρίστρα ἢ Ρίμα | τῆς λευκῆ καὶ ἐνθυσίᾳ | γλυτῶντων ἀπ' τὸ μνήμα, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 34,26 γιὰτ' εἶν' ἡ ἀγάπη πλάστρα | καὶ πλάθει μύρια πλάσματα ποῦ συντραφίει μετὰ τὰ χεῖ· 3) δημ. ἄ. πλάστηρι βλ.λ.2)· 4) νεώτ. βιολ. ἄ. πλάστιδιον.

πλάστιγγιον [τὸ] μτγν. κ. μσν. ὑποκορ. τοῦ πλάστιγγ βλ.λ.11· Κερκ.4,37 πλάστιγγιον διός· 2) μσν. ὁ χειρουργικὸς νόσος βλ.λ.3)· Ἰππιατρ.74 δέσμευ καταδρέχων ὀξελαίω καθ' ἡμέραν καὶ προστιβεις τὰ πλάστιγγια μετὰ ὀκτώ ἡμέρας.

πλάστιγγε -γγος [ἡ] κ. μσν. κ. νεώτ., ἰων. πλάστιγγε, δημ. πλάστιγγα ἐκάτερος τῶν δίσκων τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαριᾶς· Σουίθ. «τὸ κατηρημένον τοῦ ζυγοῦ μέγος, ὃ ἐπιτίθειται τὸ ζυγόν»· Ἀριστ. Εἰρ.1248 ἐντευθεὶ δὲ σπαρτίους ἡρτημένην πλά-

στιγγα πρόσθεσ, αὐτ. Βάτρ. 1378 παρίσταθον παρὰ τὸ πλαστίγγε, Πλάτ. Τιμ. 63B μέρη τοῦ πυρὸς ἀφαιρών Ισταιν, τιθεὶς εἰς πλαστίγγας, αἰρων τὸν ζυγόν, αὐτ. Πολ. 550B ὡσπερ ἐν πλαστίγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου ἀεὶ τὸν ἀνταῖον ῥέποντε· ΑΠ 12,88 εἰς πλαστίγγα δικαίην νεύμενοι· ἢ μτφ.: Λυρ. Ἀδῆσπ. 139 τὸ τεῖχος πλαστίγγι δοθέν μακαριστότατον τελεθεῖ, Σοφ. ἄν. 576 ὄταν δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν πλαστίγγι ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίσροπον, Τραγ. Ἀδῆσπ. 179 ἀνώμαλοι πλαστίγγες ἀστάτου τύχης, Φιλ. 2, 170 ὡσπερ ἐπὶ πλαστίγγος ἀντιρρέπων, Πλούτ. Ἡθ. 485E ἀδελοφὸν χρῆ μὴ καθάπερ πλαστίγγα ἐπὶ τὸν ἀνταῖον ῥέπειν, Εὐστ. Πον. 3, 57 τὴν ὄλην πλαστίγγα τοῦ λογισμοῦ πρὸς τῷ δαίμονι κλίναντα· 2) νεώτ., δημ. πλαστίγγα κτ. συνεκδ., εἶδος ζυγοῦ πρὸς στάθμισιν, ζυγίσιν μεγάλων βαρῶν· 3) διακρίων τοποθετούμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κοτταβικῆς ράβδου· Ἡσ. ἐτὸ πρὸς τοὺς κοτταβίους πινάκων, Σουῖδ. ἐτὸ κοῖλον τοῦ κοτταβίου, Πολυδ. 6, 110· Κριτ. ἄν. 11D πλαστίγγε θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζη κοτταβίου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίω φακάδεσσιν, Ἀντιφῶν. 55, 6 δεῖ ἂν τὸν κοτταβὸν ἀφίει ἐπὶ τὴν πλαστίγγα ποιῆσῃ πεσεῖν. πλαστίγγα οἶαν; τοῦτο τοὐπικειμένον ἂνω τὸ μικρόν, τὸ πινακίσκιον λέγεις· 4) τὸ δστροκον ὄστρεο τινὸς· Ὀππ. Ἀλ. 2, 179· 5) ζυγός, περιλαμῖον τῶν Ἰππῶν· Εὐρ. Ρῆσ. 303 χροῖσθι δὲ πλαστίγγε αὐχένα ζυγηφόρον πῶλων ἐκλεγε· 6) κ. μσν. κτ. πληθ. οἱ χειρουργικοὶ νόσθηνες βλ. λ. 3), τεμάχια λεπτὰς σανίδας χρῆσιμα πρὸς συγκράτησιν θεραπυμένων ὁστών ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει· Ἰππ. π. Γολ. 19, 131 πλάστιγγες, Ἰππιατρ. 24, 74· 7) ἡ μάστιξ· Ἡσ. «πλαστίγγε» μάστιξ, ἡ τοῦ ζυγοῦ τὸ ἀντίρροπον· καὶ τὸ νῦν λεγόμενον λίτρα, καὶ τὸ πρὸς τοὺς κοτταβίους πινάκων, καὶ μέρος τῆς τοῦ αὐλοῦ, καὶ σφίγγου τὸ ζύγωμα, EM 674, 20 «πλαστίγγε, ἡ μάστιξ, ἀπὸ τοῦ πλῆσσειν»· Αἰσχ. Χο. 290 χαλκκλήτω πλαστίγγι λυμανθὸν δέμας.

πλαστίδιον (τὸ) νεώτ. βιολ. κ. πλαστίς ἕκαστον τῶν πρωτοπλασματικῶν, συνήθ. ἐγγρόων σωματίων τῶν εὐρισκομένων ἐντός τοῦ πρωτοπλασματικῶν τῶν φυτικῶν κυττάρων.

πλαστικισμός (ὁ) πάπ. πινθ. ὁ ἀγγειοπλαστικ. **πλαστικὸς** -ή-όν κ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλάσιν, ὁ καταλληλὸς πρὸς πλάσιν, ἐπὶ ὕλης· Πλάτ. Τιμ. 55E γῆ . . τῶν σωματῶν πλαστικωτάτη, -πλαστικαὶ ὕλαι λευμάλακτοι ὕλοι, οἱ ὅποιοι εἶναι δυνατόν νὰ πλασθῶσιν εἰς παντοῖα σχήματα καὶ εἶτα διὰ καταλλήλου ἐπέξεργασίας νὰ στερεοποιηθῶσιν, οἷον τὸ κυτταροειδές, ἡ κελλὸν, ὁ βοκελίτης κτ.ι., -πλαστικὸς πηλός - κηρός, -πλαστικὸν μέταλλον·

ἢ πλαστικὰ τέχνηα ἀποδοῖδουσαι μορφὰς εἰς εὐπλάστους ὕλας, οἷον τὸν πηλόν, τὸν κηρόν κτ.ι., ἢ γλυπτική, ἡ ἀγαλματοποιία κτ.ι.: Πλάτ. Νόμ. 679A αἱ πλαστικὰ γὰρ καὶ ὄσαι πλεκτικὰ τῶν τεχνῶν οὐδὲ νῦν προσδόνται αἰδηθροῦ, -πλαστικὴ ἐχέηρισις ἢ γινόμενη πρὸς διδρόθωσιν σωματικῶν τινος ἑλαττωματος ἢ πρὸς πληρῶσιν κενῶν τινος τοῦ δερματοῦ διὰ μεταμορφοσέως ζώντος ἱστού·

ἢ κ. μσν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. πλαστική ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ πλάστου, ἢτοι τοῦ κατασκευαστοῦ εἰδωλίων ἢ ἀγαλμάτων ἐκ παντοῖας ὕλης, πρβλ. γλυπτική, κρητοπλαστική, ἀγγειοπλαστική, χαλκοπλαστική· Ἀριστ. ΖΜ 645A, 13 τὴν δημιουργήσανσαν τέχνην συνθεωροῦμεν, οἷαν τὴν γραφικὴν ἢ τὴν πλαστικὴν, Φιλῶδ. Μουσ. 91E, Λουκ. Πρω. 2 ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐχηθῆναι πλαστικῆς, Μάρκ. Εὐγγ. Ἐπιστ. 163, 11, (Καὺς.) γραφικῆς τε καὶ πλαστικῆς· 2) ἐπὶ πρσ., ὁ ἔχων φυσικὰ χροῖσματα διὰ τὴν γλυπτικὴν· Λογγίν. Ρητ. 203E· 3) νεώτ.

κ. δημ. ὁ ἔχων ἀρμονικὴν, ἀγαλματοῦδη σωματικὴν διάπλασιν· πλαστικὸν σῶμα, -πλαστικὴ κνήμη· ἢ πλαστικαὶ εἰκόνες ζωντανὰ ἀναπαραστάσεις ζωγραφικῶν πινάκων ἢ γλυπτῶν συμπλεγμάτων ὑπὸ ἀνθρώπου.

πλαστικότητα -τος (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλαστικοῦ βλ. λ. 1), τὸ νὰ εἶναι τὴ πλαστικόν, εὐπλαστον· ἢ πλαστικότης τοῦ κηροῦ - τοῦ πηλοῦ· 2) ἡ ἰδιότης τοῦ πλαστικοῦ βλ. λ. 3), ἡ ἀγαλματοῦδης σωματικὴ διάπλασις, ὠραιότης, ἀγαλματοῦδης ὁμορφία· ἢ πλαστικότης τοῦ σώματος τῆς ἡ εὐρυθμίας τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος τῆς.

πλαστικῶς ἐπίρρ. νεώτ. κατὰ τρόπον πλαστικόν· ἢ ἀπὸ τῆς ἀπόφωσ τῆς πλαστικῆς, τῆς γλυπτικῆς.

πλαστική (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ κυριωτέρα λευκοματώδης οὐσία τοῦ πρωτοπλασματος τῶν κυττάρων.

πλαστίσις -ιδος (ἡ) μτφ. θητ. τοῦ πλάσθης βλ. λ. 1), ἄ. πλάστειρα· Αἰλ. Ζ1 5, 42 μελιτῶν . . καλοῦνται . . ἐργοφότοι τινές, καὶ ἔτεροι πλάστιδες· πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρ. 196.

πλαστογράφημα -ατος (τὸ) μτφ., μσν. κ. νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλαστογραφεῖν, τὸ πλαστογραφημένον, τὸ νόθον ἔγγραφο· Πανδέκτ.

πλαστογράφεισις -εως (ἡ) νεώτ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πλαστογραφεῖν, ἡ πλαστογραφία.

πλαστογραφία (ἡ) (πλαστογραφῶ) μτφ., μσν., νεώτ. κ. δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πλαστογραφεῖν, ἡ πλαστική, ἡ ἐντέχνως ἀπομιμηθεῖσα γραφή, ἡ δολία ἐπὶ κέρδει ἀπομιμησις ἀλλοτρίας γραφῆς· Ἰώσ. Βί. 11 προαγώνων εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολάς κομιζέοντα καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσασθαι, Βέττ. Βάλ. 40, 29, Βασίλ. 1, 4031 ὁ πλαστογραφίας δημιουργός, Ἰουστίν. Νεαρ. 80, 7, Σχολ. Ἰω. Κλῆμ. 86, -κατεδικάσθη διὰ πλαστογραφίαν.

πλαστογραφικός -ή-όν νεώτ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πλαστογράφον ἢ τὴν πλαστογραφίαν.

πλαστογράφος (ὁ) μτφ. μσν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πλαστογραφῶν, ὁ διαπράττων πλαστογραφίαν βλ. λ., ὁ δολίως ἐπὶ κέρδει ἀπομιμώμενος ἀλλοτρίαν γραφήν· Μαν. 2, 305, Πτολ. Τετραβ. 161, Ἄρτεμιδ. Δαλδ. 1, 51 ἀγαθὸν ῥήτορι μοιγοῖτε καὶ πλαστογράφους, Κωδ. Ἰουστίν. 4, 20, 13 Εἰσαγ., Ὁμω. Μ 769.

πλαστογράφω -έω (πλαστέω, γράφω) μτφ., μσν., νεώτ. κ. δημ., ἄρρ. ἐπλαστογράφωσα, παραποιῶ, ἀπομιμοῦμαι δολίως καὶ ἐπὶ κέρδει ἀλλοτρίαν γραφήν, διαπράττω πλαστογραφίαν, κατασκευάζω πλαστόν, φευδῆ ἔγγραφο ἐξ ὀλοκλήρου ἢ δι' ἀλλοιώσεως ἑτέρου γνησίου, νοθεύω, παραχαράσσω· Ἄρτεμιδ. Δαλδ. 4, 27 ἐλάω πλαστογράφησας καὶ ἔφυγε τὴν ἑαυτοῦ ὀλίην, Ἐπιφάν. 1, 292B βιβλούς ἑαυτοῖς ἐπλαστογράφησάν τινας ἀποκρύφους, Ἀνών. Βί. Ἰω. Χρυσ. 8, 3495 ὁδρ αὐτοῦς πλαστογράφησας συνέθηκεν, Πρόδρομ. Ροδ. 1, 81, -ἐπλαστογράφησαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπουργοῦ, ἐπλαστογράφησαν δημόσιον ἔγγραφο· 2) μτφ. διαστρέφω σκοπίμως τὴν ἀλήθειαν γραπτῶς ἢ προφορικῶς· ἐπλαστογράφησαν τὴν ἱστορίαν, -πλαστογραφεῖτε τὰ γεγονότα· 3) ρημ. π. πλαστογράφος, πλαστογράφημα, πλαστογραφία, πλαστογράφισις.

πλαστοκόμησις (ὁ) (πλαστός, κόμη) μτφ. ὁ φερὼν πλαστόν, φευδῆ κόμην, φευτικά μαλλιά, περούκα· Μαν. 4, 304 πλαστοκόμας.

πλαστολόγος (ὁ) ἡ γλῶσσα, ὁ λαλῶν πλαστό, ὁ φλυαρῶν φευδῆ, ἀνυπαρκτα, ὁ πλαστολόγος.

πλαστολογία (ἡ) (πλαστολογία) μσν. τὸ πλαστολογεῖν, ἡ φευδολογία· Σαρακην. Σουλδ 65.

πλαστολόγως ἢ μσν. κ. νεώτ. ὁ φευδολόγος· ἢ τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ. λογοποιός, μυθολόγος.

πλαστολόγω -έω λέγω πλαστός, φευδεῖς λόγους· Σουῖδ. ἐπλαστολόγοι, ἐφευδέτο·

πλαστομενίτις-ιδος (ή) νεώτ. εἶδος ἀκίβητου πυριπίδους χρησιμοποιοιμένης ἐν τοῖς κυνηγίοις. **πλαστοποιός** (ή) πάπ. ὁ κατασκευαστής πλαστών βλλ.

πλαστοπροσωπία (ή) νεώτ. κ. δημ. τὸ νὰ ἐμφανίζεται τὸ ἀντὶ ἄλλου ἐπὶ σκοπῆ ἀθεμίτου κέρδους, τὸ νὰ ὑποδύεται τις τὴν ταυτότητα ἄλλου, ὅπως ἐν γνώσει καὶ ἐκ προέσεως βλάβῃ αὐτὸν ἢ ὅπως προσηορίῃ εἰς ἐαυτὸν ἀθέμιτον κέρδος.

πλαστός-ή-οῖν (ή)λασσω| κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ὁ πεπλασμένος, ὁ ἐσχηματισμένος, κ. ἴδ. ὁ κατεσκευασμένος ἐξ εὐπλαστοῦ ὕλης, οἶον πηλοῦ, κηροῦ κττ.: Ἡσίοδ.Θ 513 πρῶτος. Δίφς πλαστὴν ὑπέδεικτο γυναῖκα, Ἀντιφάν.52,3 κύτος πλαστὸν ἐκ γαίας, Πλάτ.Σοφ.219Α περὶ τὸ ἔξυθνον καὶ πλαστὸν, ὁ δὲ σκευὸς νόμου ἀκάμει, Πλούτ. Ἀγασ.2

μήτε πλαστὸν μήτε μυηλὸν τινα ποιήσασθαι τοῦ σώματος εἰκόνα [ἀγαλμα]. 2) ὄν δύναται τὰς πλάσσει εὐκόλως, εὐπλαστός, εὐμάλακτος, εὐκόλοπλάθος: Ἀριστ.Μετ.386α,27 ὅσα μένει πλασθέντα. ταῦτα μὲν πλαστά || ὁ ἐν πυκνῇ μάτρῳ ὢν: Θεόδωρ.Φ19,4,10. 3) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πρὸς ἀπάντη πλασθεῖς, ὁ κατ' ἀπομίμησιν γνησιου τινὸς πλασθεῖς, ὁ φευδῆς, ὁ νόθος, ὁ κίβδηλος: Ἡρ.1,68 οἱ δὲ ἐκ λόγου πλαστοῦ ἐπενεικάντες οἱ αἰτὴν εἰδῶσαν, Σοφ.ΟΤ780 καλεῖται παρ' οἴνων, πλαστός ὄς εἶπεν πατρὶ (Βερναρδ.Γρ. ἐν συμποσίῳ ὑπερπληρωθεῖς οἴνου ἰσίων οἴνου κατὰ κόρον) καλεῖ μὲν πλαστὸν εἶναι: ὀνειδίζων μὲ λέγει, ὅτι εἶμαι ὑπόβλητος [νόθος υἱὸς τοῦ πατρὸς], Εὐρ.Βάκχ.218 πλαστασίαι βακχεῖαισιν, Ξεν. Ἀγασ.1,38 οὐ πλαστὴν τὴν φίλαν παρείχοντο, ΚΔ Πέτρ.2,2,3 ἐν πλεονεξία πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσασθαι, Λουκ. Ἐρωτ.49 πλαστά τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε, Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,79 μοῦ λέγει μὲ ἕνα πλαστὸν χαρομῆλασμα*

* ἢ μτν. κ. νεώτ. ὁ ὑπὸ τῆς φαντασίας πλασθεῖς, ὁ ἐπινοηθεῖς, ὁ μὴ πραγματικός, ὁ φανταστικός, ὁ ἀνύπαρκτος: Ἐρμου.Εὐρ.3,11 πλαστὸν ἐπιχείρημα [ὑποθετικὴ, φανταστικὴ ὑπόθεσις], -πλαστὰ ἱστορία: 4) ἀντὶ πλατὸς βλλ.

πλαστότης-πτος (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλαστοῦ βλλ.21.

πλαστούργημα-ατος (τό) μτν., μων. κ. νεώτ. τὸ ἀποτελεσμα τοῦ πλαστούργω βλλ., ἔργον πλαστικής, πλάσμα: || εἶδ. ἔργον πλάστου, πλάσμα, δημιουργήμα: Νεῖκ.π.Φώτ.Β18λ.516,27 συνανυψώσας αὐτοῦ τῆ θεότιπ ὁ πλαστούργος τὸ πλαστούργημα, αὐτ.π.Φώτ. Ἐπιστ.375,15 ἔλαβεν ὁ πλάστης πρὸς ἐαυτὸν τὸ πλαστούργημα, Δαμασκ.15Α,Μηναί.12,6 Ὁρθρ. Ὡδ.6 ἔσοικτο. οὐ γὰρ ἔφερε τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραννοῦμενον* 2) μων. ἐπινοήσις τῆς φαντασίας, φευδός, μυθολόγημα, φευδολόγημα: Ἀνών.Βι. Ἰω.Χρυσ.8,346,7 πλαστούργηματα καὶ σκευωρίας.

πλαστουργία (ή) [πλαστούργω] μων. ἔργον πλαστικής τέχνης, πλαστικὸν ἔργον, ἐπὶ ἀγαλιμάτων: Τζέτζ.Χιλ.7,932,αὐτ.13,325 ποικίλη πλαστουργία [ἐπὶ πλακουτιώνη] || εἶδ. ἡ ὑπὸ τοῦ πλάστου πλάσις τοῦ ἀνθρώπου: Μακάθ.172,19 κόσμου κτίσιν καὶ ἀνθρώπων πλαστουργίαν, Πρόδρ.Ροδ.2, 307 [Boiss.]. 2) ἡ πλαστογραφία, ἡ νόθευσις, ἡ κίβδηλα: Πράξ.Συνὸδ.3,1069,44 τὴν ἐν αὐτῇ γενομένην πλαστούργιαν φανερωθήναι.

πλαστούργος (ή) μων. κ. νεώτ. ὁ πλάστης, ὁ δημιουργός, ἴδ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Θεοῦ ὡς δημιουργοῦ τοῦ κόσμου, τοῦ σύμπαντος: Ἐπιγρ.,Εὐστ.Που.166,20,Μηναί.12,2 Ἀκολουθ.Μ.Σααθ. Ἐγκώμ.Στάσις 3,26 υἱὲ Θεοῦ παντᾶναξ, Θεῆ μου πλαστούργε μου, πῶς πάθος κατεδέξω* || ὁ μ. κ. ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ: Βαλαωρ.Φροσ.2,75 τὴν πλα-

στούργό τοῦ δύναμι καὶ τὴν ἀθανασία* 2) ὁ ἐπινοῶν φευδῆ, φευδολόγηματα.

πλαστούργω-έω μτν., μων. κ. νεώτ. πλάττω, διδω μορφήν εἰς τί: Ἡσ. «πλαστούργασατα, πλάσασατα, ποιήσασατα»: Θεοφύλ. Ἐπιστ.37 πλαστούργωντες ὁ ζωγράφος δσα ἡ φύσις οὐ δύναται || ἴδ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, δημιουργῶ, πλάττω τὸν ἀνθρώπων: Κύριλλ.κτ. Ἰουλ.10,352C τί μὴ μάλλον αὐτὸν κατὰ τὸ αὐτῷ δοκῶν πλάστούργηκεν, ἐν ἀρχαίς, ΨΧρυσ.11,871Β [ἐκδ. Ρατ.αίλ.] ἐπλαστούργησεν ὁ Θεὸς τὸν ἀνθρώπων τὸ παθ ἐπὶ ἀνθρώπου ὡς πλασθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ: Νεῖκ. Ἐπιστ.239,18 ὁ ἀνθρώπος πεπλαστούργηται, Νηκ.Δαυιδ.13,21 [Ἰδρονκ.]. 2) ρησ.π. πλαστούργημα, πλαστούργια, πλαστούργος.

πλάστρια (ή) μτν. θηλ. τοῦ πλάστη βλλ., ἐπὶ τῆς μονάδος: Θεολ. Ἀριθμ.5 φύσις πλάστρια, Ἐρμ. Τρισμ.π.Στοβ.1,49,69 πλάστρια φύσις.

πλάστριον [τό] συνήθ. κτ. πληθ. τὰ ἐνώτια, τὰ σκουλαρίκια Ἡσ. «πλάστρα ἐνώτια»: Ἀριστ.ρ. ἄπ.320,10 δίοπας, διάλιθον, πλάστρα, Ἐπιγρ. Πολυδ.5,97,Κλήμ. Ἀκ.Ποιθ.2,129 εἰς ἀπάρτην ἔλλοδίων καὶ πλάστρων* 2) ὁ μ. κτ. πληθ. ἀγάλματα, εἰδῶλα, εἰκόνας τῶν θεῶν Ἡσ. «πλάστρα. . . καὶ θεῶν τύποις».

πλαστώδης-ους-ες μων. ὁ πεπλασμένος, ὁ οὐχὶ πραγματικός, ὁ φευδῆς: Πέτρ.Σικ. Ἰστ.Μονιχ.42,21 τὴν πλαστώδη μυθολογίαν.

πλαστός ἐπίρρο. κατὰ τρόπον πλαστὸν βλλ.21, φευδῶς: Πλάτ.Σοφ.216C οἱ μὴ πλάστωσ ἄλλ' ὄντως φιλόσοφοι, αὐτ.Νημ.642D μόνον γὰρ ἄνευ ἀνάγκης αὐτοφωβῆς θέλα μοῖρα ἀληθῶς καὶ οὐ τὴ πλάστωσ εἰσὶν ἀγαθοί, αὐτ.777D διάδηλος γὰρ ὁ φύσις καὶ μὴ πλάστωσ σέβων τὴν δίκην, ΔίωνΚ 42,17 οἱ μὲν ἀληθῶς, οἱ δὲ πλάστωσ* || ὁ ἐπιπλάστωσ, προσποιητὸς, πρὸς τὸ θεασθῆναι: Φιλόδ.Ρητ.1,381S πλάστωσ δόρυρμένοι.

πλάτα (ή) ὄρω. τ. τοῦ πλάτη βλλ.: Αἰσχ. Ἀγ.695 κυναγὸ κατ' ἴχνος πλατᾶν.

πλάτᾶνη [ή] [πλατάσσω] κ. νεώτ. ἴχος, κρότος παραγόμενος ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο πλατέων σωμάτων, πάταγος, κύπτος: Φερεκ.72J Ἐλάν.104 [αἰ]. 2) εἶδος ἀθύρματος πορᾶντος κρότον τινα διὰ κρούσεως Σουιδ. «εἰθος ὄργων ἴχον καὶ φῶφον ἀποτελοῦντος»: Ἀριστ.Πολιτ.1340b,26 τὴν Ἀρχύτου πλαταγὴν οἰσθασι γενέσθαι καλῶς, ἦν διδῶσαι τοῖς παιθῶσις, Λεωνίδ. Ταρ.ΑΠ 6,309 Ἐρμείη. . . πυθῆνῃν πλατάγην. . . ἀνεκρέμασεν, Ἀπολλ.Ρ.2,1055 χαλκίην πλαταγὴν [χαλκινον κρόταλον ὄπερ κροταλίοντος]: Ἡρακλῆς ἀπεδίωξε τὰς Στυμφαλίδων θρονθας], Πλούτ. Ἠθ. 714B δότες ὄσωπε πασιεν ἀτρεμεῖν μὴ δυναμένους. . . πλαταγὴν καὶ σφαιραν.

πλατάγημα-ατος (τό) [πλαταγῶ] μτν., μων. κ. νεώτ. τὸ πλαταγεῖν, ἡ σύγκρουσις πλατέων σωμάτων καὶ ὁ ἐκ ταύτης παραγόμενος κρότος, κρότημα, πλαταγὴ βλλ.11: Θεόδωρ.3,29 οὐδὲ τὸ πλεῖστον ποτεμάξαστο, τὸ πλατάγημα [κρότημα φύλων ἀνεμυθῶν, ὡς μάντευμα τοῦ μακρῶν ἐρώντος], Ἀγαθ.ΑΠ5,295 ἐξέστε τηλεφίλου πλαταγῆματος χιχῆτα βόμβος γαστέρα μαντῶφου μάξαστο κισουβίτου.

πλαταγίω μων. πλαταγῶ βλλ.: πλαταγίω τὰ χεῖλα* 2) ρησ.π. κ. πλατάγισμα, πλαταγισμός.

πλατάγισμα-ατος (τό) [πλαταγίω] νεώτ. κ. πλαταγισμός ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλαταγίω, ἴχος, κρότος παραγόμενος ἐκ δύο ἀλληλοσυγκρουομένων ἀντικειμένων: πλατάγισμα τῶν ὀδόντων, -τενοντάδες πλατάγισμα [τό κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ρήξεως τοῦ μικροῦ πελματικοῦ μῦος παραγόμενον], -βαλβιδίκον πλατάγισμα [ἴχος παραγόμενος διὰ πλήγματος τῶν σιμμοειδῶν

βαλθιδών τής άορτής και τής πνευμονικής άρτηριας έν τή άρχή τής διαστολής.

πλαταγισμός (ιδ) (πλαταγίζω) νεώτ. τό πλαταγίζειν, τό πλατάγισμα βλλ., κρότος, θόρυβος: Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.ΙΙ όπου χορεύει συνωθούμενον άπό αίγιαλους μέ φλοίσβον και πλαταγισμόν τό κύμα, αύτ.96 έβγαζε μεγάλας τολύπας κανηνού άπό τό στόμα, μετά πλαταγισμού τών χειλέων, Ζερβ.Ίστ.Ι 54 αι πτέρυγες έκινούντο εις τό κενόν, χωρίς ν' ακούεται ό θόρυβος του πλαταγισμού τών' || νεώτ. Ιστρ. ήχος παραγόμενος ύπό του στομάχου και σπινώτερον ύπό του έντέρου, όταν πιέζων τις διά τής παλάμης έξωθεν τό κοιλιακόν τοίχωμα άκινήτησθ τά έν τφ σπλάγγνω ύγρα κά άέρια.

πλαταγώ-έω μγν., νεώτ. κ. πλαταγίζω, μέλλ. πλαταγίσω, συγκροτών τās παλάμης παράγω κρότον, χειροκροτώ, χτυπώ παλαμάκια : Θεόκρ.8, 88 ώς μέν ό παίς έχάρη και άνάλατο και πλατάγησε νικώσας' || γεν. επί πλατέων σωμάτων συγκροσιμένων, παράγω τόν ήχον πλάτ, κροτώ, κροτάλιζω' 'Ησ. «πλαταγείν, κροτείν» : Θεόκρ.3,29 ουδέ τό τηλεφιλον πατιμαζόμενον πλατάγησεν Ιδ.γρ. άντή ποτεμάξατο, τό πλατάγημαί, 'Αντίφιλ. ΑΠ9,86' || όμ. τό μέσ. πλαταγίμαι έν τή αύτή σημ. : Μελέαγρ.ΑΠ7,182 θαλάμων έπλαταγούντο θύραι' 2) μτθ. κρούων τι παράγω Ισχυρόν ήχον, κτυπώ τι και κάμνω αύτό νά ήχήσθ : Βίων Ι,4 πλατάγησον στήθεα, 'Αλκ.ΑΠ 6,218,6 τύμπανον έξ Ιερās έπλατάγησε νάπησ, 'Επιγρ. πλαταγίσει στέρας' 3) ρηματ. π. πλατάγισμα.

πλαταγών-ώνος (ή) σγόλ. ή πλατάγη, τό πλαταγώνιον βλλ.ς : Σχόλ.Θεόκρ.ΙΙ,57.

πλαταγωνίζω αντί πλαταγώ βλλ.. 'Ησ. «πλαταγωνίσας άποληκθίσας, φοφήσας».

πλαταγωνιον (τό) μγν. τό πλατύ φύλλον τής μήκνος ή τής άνεμώνης : Θεόκρ.ΙΙ,57 έφερον δε τοι ή κρινα λευκά ή μάκων' απαλάν έρυθρά πλαταγωνία έχοισαν Ισχόλ. «πλαταγωνία, τά τής μήκνος φύλλα και τά τής άνεμώνης, άπό του πλατάσσειν» : 2) είδος παιδιάς, καθ' ήν οι παίζοντες, ιδ. έρώντες, κλείοντες τήν άριστεράν αύτών χείρα και τοποθετούντες επί του δια τό άντίχειρος και του δείκτητος σχηματιζόμενον δακτυλιον πέταλον μήκνος ή άνεμώνης, έπληττον άποτόμως αύτό διά τής παλάμης τής δεξιάς χειρός, έκ τής έντάσεως δε του ούτω παραγομένου κρότου έφαντεύοντο περί τών διαθέσεων του αγαπωμένου προσώπου : Σχόλ.Θεόκρ.ΙΙ,57 «πλαταγωνία, τά του μήκνος φύλλα και τά τής άνεμώνης, άπό του πλατάσσειν, ό έστι φοφείν' τιθέντες γάρ αύτά κατά τόν αντίχειρα και τόν λιχανόν δάκτυλον, τύπτουσι τή έτέρα χείρη' και ούτω σημειούνται εί αγαπώνται ύπό τών έρωμένων, ώσπερ και άπό του τής πλαταγόμενος, φόφος εί άφόφως έπικρουασείη» : Πολυδ.9,127 τό δε πλαταγωνιον οι έρώντες ή έρώσαι έπαίζον' 3) είδος παιδικού άθύρματος, ά. πλαταγή' Σουίδ.

πλαταικά έπίρρ. τόποι, εις Πλαταιάς : Στέφ.Βυζ. **πλαταικάς**-ή-όν ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν πόλιν τής μεσσηρινής Βοιωτίας Πλαταιάι, ό τών Πλαταιών : 'Ηρ.9,25 ό . . χώρος έφοιέτω . . έών έπιτηδεότερός σφι ένστοραπεδεύεσθαι ό Πλαταικάς' || τό ούδ. κτ. πληθ. τά Πλαταιικά τά έν Πλαταιαίς γενόμενα, διαδραματισθέντα, ή κατά τό 479 π.Χ. γενομένη έν Πλαταιαίς μάχη : 'Ηρ.8,126 άνήρ έν Πέρσση λόγιμος και πρόσθε έών, έκ δε τών Πλαταιικών και μάλλον έπι γενομένου, αύτ.9,38 ό μέν του θάνατος ό 'Ηγιστράτους ύπερον έγένετο τών Πλαταιικών.

πλαταιαίτις-ιδος(ή) θηλ. του πλαταιικός βλλ.λ' πρβλ. πλαταιάς : Στέφ.Βυζ.

πλαταιίς-ιδος(ή) θηλ. του πλαταιικός βλλ.λ, μτ. του γή ή χώρα : 'Ηρ.9,25 παρά 'Υγίας ές τήν Πλαταιίδα γήν, Θουκ.3,58 χώραν τήν Πλαταιίδα' όμ. κ. άπολ. : 'Ηρ.9,36 έν τή Πλαταιίδι.

πλαταιών (πλάτος) όημ., άδρ. (ή)πλάτων, καθ. πλαταιώνιαι, παρστ.(ή)πλαταιώνιου (ίδνευ ά.χ.ρ.), μτθ. πλατώνω, εύρύνω τι, κάμνω τι πλατύ ή πλατύτερον άφ' ότι ήτο, αντίθ. στενεύω : πλαταιώνον τό δρόμο - τό πεζασδρόμιο - τό σωμάτιο, -θά δώσω νά μου πλαταιώνω τά ρούχα' παθ. -αίνομαι είμαι δεκτικός πλατώνσεως, δύναμαι νά ύποστώ πλάτωνσι : δέν πλαταιώνονται πιά τά σκαλοπάτια - τά περβάζια' 2) άμτθ. γίνομαι πλατύς ή πλατύτερος άφ' ότι ήμην, πλατώνομαι, εύρύνομαι, όμ. αντίθ. στενεύω : παλιώνοντας πλαταιώνον τά παπούταια, - μέ τόν καιρό πλάτυνε τό ρέμα, - πλάτινωσι οι ώμοί του' 3) ρηματ. π. πλάτεμα, πλατεμός.

πλαταιοί 'Ησ. «τό όμοθετήσαι» ικώδ. «πλαταιοί» τό όμοθετήσαι).

πλάτασιον (τό) πάπ. ύποκρο. του πλάταξ βλλ.

πλάταμος (ιδ) 'Επιγρ. όωρ. τ. του πλαταμών βλλ.

πλάταμώδης-ους-ες ό έχων πλατύ και όμαλόν σχήμα, πλατασιον και έπίπεδον όφιν, ό πλατύς και έπίπεδος : 'Αριστλ.ΖΙ 548α,26 αι δ' επί λείους και πλαταμώδεσιν άπολυόμεναι μεταχωρούσι, Πλούτ. 'Ηθ.896ε καθάπερ τά πλαταμώδη και τά σαινωδώδη επί τών ύδάτων, διά τουτο κινείσθαι Ιδ.γρ. άντή πλαταμώδη).

πλάταμών-ώνος(ιδ) (πλατύς), κ. νεώτ. πών πλατύ και έπίπεδον, όμαλόν σώμα, κ. Ιδ. πλατύς λίθος : 'Υμν.'Ερμ.128 εισύσσαστο πλοια έργα λείψα επί πλαταμώνι' || πλατεία, όμαλή άλλ' ουχι χαμηλή παροαία : 'Απολλ.Ρι.365 λείψα επί πλαταμώνι, τόν ουκ έπέβαλλε θαλάσσια κ. κτ. πληθ. : Διόδ.Ζων. ΑΠ7,404 άλλά α' έρημιαίσι τε και άξενιοι πλαταμώνες δέξονται, Διόδ.Σ 473 Ιδ.γρ.' || νεώτ. άκτιή βροχώδους, λείας ή ρικνης, άργιλλώδους ή γαιώδους συστάσεως' 2) τό πλατύ ύψυλλον μέρος εξέχοντος έκ τής θαλάσσης βράχου : Γαλ.'Ιπν. Γλωσσ. «πλαταμών» έφαλος, Ιδ.γρ. ύφαλος) πέτρα λεία, ταπεινή, περι ήν πλατώνεται τά κύματα' : 'Αρατ.993 νεφέλη . . αύτου πλαταμώνι παραθλιβεται όμοιη Ισχόλ. «πλαταμώνα . . πέτραν όλιγον εξέχουσαν τής θαλάττης ή όλιγον ύπερκυκτουσαν τής θαλάττης όμαλήν πέτραν και ύφαλον», Γαλ.Ι9, 131' 3) κτ. πληθ. τόποι βουνώδεις ισόπεδοι, Ιδ. μετά πλθρωνισν χασμάτων δια χώματος ή πέτρων : Στράβ.6,56 καθάπερ τούς πλαταμώνες ψασι τούς έν 'Ρόδω' || λατομέσιον : αυτ.Ι2,28 πλαταμώνες γάρ εισιν, άφ' ών τήν λιθειαν έχειν άφθονο συμβαίνει τοίς Μαζακηνόσι προς τάς οικουομαί' 4) άδαθές μέρος πλησιον ποταμού, ένθα εισρέον τό ύδωρ σχηματίζει είδος τι χθαμαλής δεξαμενής πολλακής ούσης Ιχθυοτρόφου' ΑΒ1313 «όπερ δε επί θαλάσσης αίγιαλάς, ό έπίπεδος δηλαδή και όμαλός, τουτο επί ποταμών πλαταμών» : 'Αριστλ.ΖΙ 592α,4 τών δ' έγγελαών τρέφονται μέν όλιγαί . . και Ιαύι και στίσιες, άν τις παραβάλλη' αι μένοι πλείσται τώ ποτίμω ύδατι' και τουτο τροφούσιν οι έγγελευτορόφοι, όπως ό τι μάλιστα καθαρόν ή άπορρέον δει και έπιρρέον επί πλαταμώνων, ή κονίσις τούς έγγελεώνας' 5) έπίπεδος, όμαλή χώρα, ύποκειμένη εις πλημμύρας : Πολυδ.Ι0,48,7 τώ . . ύποκειμένου τόπου μεγάλως έχοντος πλαταμώνας, εις όύς καταρράττει, Διον.Περ.626 λευκόν ύδωρ Νυσσαιού επί πλαταμώννα κυλινδει' 6) κτ. πληθ. μγν. ποι. ή έπιφάνεια ήρεμούσης θαλάσσης, ή πλατωσία τού ήσυχου πελάγου : 'Οππ.'Αλ.Ι,121 έκ ποταμών πλαταμώνιν ένιχαρμπτουσι θαλάσσης, αύτ.5,650 . . έν νεάτοις πλαταμώνισιν.

πλατάνα |ή| δημ. μεγεθυντ. τοῦ πλατάνου βλλ. κ. άνευ μεγεθυντ. σημ.

πλατάνη |ή| μον. ὁ πλατάνος: Δίηγ. Ἀχιλλ.742 |τὰ πουλιά εντέχνως δλα ἐκάθοντα ἐκείνα εἰς τὴν πλατάνην.

πλατάνι |τὸ| δημ. τὸ μέγα δένδρον πλατάνος ἡ ἀνατολική: ὁ τραγ. κῆτω στα δασία πλατάνια στήν κρυόθρυση | κάθονταν δυο παλληκάρια, Κρυστ. Ἀγροτ. Κατάρ. II πεζεύθ, στὰ πλατάνια δένω τ' ἄλογα, Παλαμ. Ταφ. 15,6 κεληπόδουε τὰ πουλιά | στὰ πεύκα, στὰ πλατάνια.

πλατάνιον |τὸ| μγν. εἶδος μήλου: Δίφιλ. Σίφν. π' Ἀθην. 3,81A τὰ δὲ σπῆτῆνα λεγόμενα προσέτι δὲ πλατάνια, εὐχyla.

πλατάνιστης |ὁ| μγν. κ. νεώτ., δωρ. πλατανιστάς ὁ πλατάνων βλλ. : Πaus. 3,11,2 τοῖς μὲν τούθ ἐπι τῷ Πλατανιστῷ καλυμμένω καὶ ἄλλως τῶν ἐφθίμων ἀγώνων τίθεται καθίστηκεν, αὐτ. 3, 14,8 καὶ χωρίον Πλατανιστάς ἐστιν ἀπὸ τῶν δένδρων: 2) ἀγνωστον εἶδος ἰχθύος τοῦ ποταμοῦ Γάγγου: Πλίν. Φ19,46' || νεώτ. ζωολ. γένος κητοειδῶν δελφινιδῶν, περιλαμβάνων μεγάλους δελφίνιας βιοῦντας ἐντὸς τῶν πόταμων.

πλατάνιστινος-π-ον μγν. μ. ἐν τῇ φρ. πλατανιστίνα μήλα κατώτερον εἶδος μήλων, δι' ὧν ἔτρεφον τοὺς χοίρους ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ: Γαλ. 6,597.

πλατάνιστος |ή| ἡ πλατάνος βλλ. : Ίλ. B 307 ἔρδομεν ἀθανάτοισι . . ἐκατόμβας, καλῆ ὑπὸ πλατανίστω, αὐτ. 310 πρὸς ῥα πλατάνιον δροσεον, Ἡρ. 5,119 ἄλαος πλατανίστων, αὐτ. 7,27, αὐτ. 31, Θεόκρ. 18,45 σκιερὰν καταβήσομεν ἐς πλατάνιστον, Ἀπολλ. Ρ 2,733 ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι: πρὸλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρ. 374.

πλατάνιστοῦ -σ-ωντος |ὁ| συνφρ. τ. τοῦ πλατανιστάει, ὄσος ἐκ πλατάνων, πλατάνων: Θεόγν. 832 ἐκ πλατανιστοῦντας ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.

πλατανοειδῆ |τὰ| νεώτ. βοταν. ἡ πλατανίδει |οἱ| οἰογέμ. δικουτυλιδόωνων φυτῶν, περιλαμβάνουσα μέγαρα καὶ μακρόθρια δασικά δένδρα.

πλατάνος |ή| κ. μον. νεώτ. |ὁ|, δημ. κ. πλατάνι |τὸ|, πληθ. **πλατάνια** κ. **πλάτανα**, τὸ μέγα δένδρον πλατάνος ἡ ἀνατολική φυομένη ἴδ. πλησίον ὕρῶν τόπων: Ἀριστ. Φ. ἱπν. 528 τὰς ὄρυς καὶ τὰς πλατάνους, αὐτ. Νεφ. 1008 ὄπῃταν πλατάνος πτελετὰ φιβυρίστῃ, Πλάτ. Φαιδρ. 229A ὄρᾳς αὖν ἐκείνην τὴν ὕψηλοτάτην πλατάνων, Θεόφρ. Φι 4,5,6, Μυσσάλλ. ΑΠ 7,171 ὄρνις τὰσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἐζόμενος πλατάνου, Νικ. Ἐθρ. 584, Πλούτ. Θεμ. 18 ὡσπερ πλατάνω χειμαζόμενους μὲν ὑποτρέχειν κινδυνεύοντα, αὐτ. Ἡθ. 185B, Διοσκ. 1,79, Πaus. 3,14,8 αἱ δὲ ὕψηλαί καὶ συνεχεῖς περὶ αὐτὸ αἱ πλάταναι πεφύκασιν, Δίηγ. Ἀχιλλ. 746 ἔσπασεν τὴν πλατάναν μέσα εἰς τὸ περιδόλιον, Καισάρ. Δον. ἐν Σάβ. 3,134 τὸ κελιά του ἦταν ἕνας πλάτανος, ὅπου εἶχε κάτω κουφάλα' ὁ πλάτανος δὲ ἦτο μέσα εἰς τὸ ρέμα, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 45 τρία πλάτανα, τὰ τρία ἀράδια ἀράδια, | κἰ ἕνας πλάτανος παχὴν ἤσκιον ὀδοχεῖ, Πορφύρ. Σκ. 111,10 τοῦ γέρικου τοῦ πλάτανου ἡ κουφάλα σταιχειωμένη' || φρ. μέγας εἰσαι, πλάτανας, καὶ θαυμαστά τὰ πλατανόφυλλα ἂσασυ |εἰραυνική ἔκφρασις ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων ἀξιογελάστων, ὡς παρωδία τῆς φρ. «Μέγας εἰσαι Κύριε. »: ἄμ. χαιρέτα μας τὸν πλάτανο [καὶ τὸν καιριτὰ Ἀναστάση] ἰδὲ ἐπιφώνησις προδῆλου ἢ προδλεπομένης ἀποτυχίας ἄλλου! παροιμ. ἤσκιο πού 'χεις, πλάτανα, μὰ παῖνα πού δά(ν)ι χροστῆνας (εὐάρεστος ἢ ἐν ἀνάσει ἀδράνας), ἄλλὰ παρατεινομένη ἐπάγγελσι πτωχέων! || νεώτ. βοταν. γένος **πλατανοειδῶν** φυτῶν περιλαμβάνον μεγάλα καὶ μακρόθρια δένδρα.

πλατανότοπος |ὁ| δημ. τόπος ἐνθα φύονται πολλοὶ πλάτανοι, πλάτανος.

πλατανόφυλλο |τὸ| δημ. τὸ φύλλον τοῦ δένδρου πλατάνος ἡ ἀνατολική: ὁ τραγ. ἄνωρος τὰ φουοεὶ τὰ πλατανόφυλλα, | δ' Θεός ἂν τὰ φυλάτῃ τὰ Καρναθόπουλα.

πλατανόωδης-ου-ες μγν. ὁ ὁμοιος πρὸς πλατάνων βλλ.: Πλούτ. Ἡθ. 896E οἱ δὲ φασίν, ἐφ' ὅ-δωτος, καθάπερ τὰ πλατανώδη καὶ σανιδώδη ἐπὶ τῶν ὕδάτων, . . κινεῖσθαι ἰδ. γρ. πλατανώδη.

πλατανών-ῶνος |ὁ| μγν. κ. νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ φύονται πολλοὶ πλάτανοι, μέρος κατάφυτον ἐκ πλατάνων, ὄσος ἐκ πλατάνων, πλατανότοπος: Πλίν. Ἐπιστ. 1,3, Διοσκ. 4,73 ἰδ. γρ. πλατανώσι, Ἡρωδίου. Τεχν. Λειψ. 1,34.

πλάταξ-ακος |ὁ| μγν. κ. νεώτ. ὁ ἰχθύς κορακινου βλλ. παρ' Ἀλεξανδρεῦσι: Ἀθην. 7,309A οἱ δὲ Νειλιῶτα κορακίνοι . . γλυκεῖς . . ἀπο τοῦ δ' αἰ-τόπος οἱ Ἀλεξανδρεῖς πλατάξαι, καλοῦσι περὶ ἐπι-χοχας' || νεώτ. ζωολ. γένος τελεοστῶν ἀνα-κάνθων πλευρονηκτιδῶν ἰχθύων.

πλάταξ |ὁ| Ἐπιγρ. κ. πλάτις τὸ ἐπίπεδον ἐφ' οὗ ἀκόσμοῦντο τάφοι, κρηθιδῶμα τύμβου. **πλάτάξω** [πλατίζω] πλατίζω, πλατανίζω, κροτα-λίξω, παρὸργα κρότον συγκροτῶν πρὸς ἀλληλα δύο ἐπίπεδα καὶ πλατέα σώματα: Σουῖδ., Σχόλ. Θεόκρ. 11,57 ἀπό τοῦ πλατάσσει, ὁ ἐστί φοφειν.

πλατεία |ή| νεώτ. κ. δημ. κ. πλατέα [κυρ. θηλ. τοῦ πλατύς, ὡς οὐσι.] εὐρεία καὶ ἐπίπεδος ἐκτα-σις ἐντὸς πῶλεων καὶ χωρίων, κτ. ἀπὸ. πρὸς τὰς ὁδοὺς ἡ τὰς ρύμας: συνεκτερωθήσαν εἰς τὴν πλατεῖαν, - πλατεῖα Ὁμονοίας: 2) ὁ πρὸ τῆς σκηπῆς ἡ τῆς ὀρχήστρας θεάτρον χωρὸς διὰ τοὺς θεατάς, κτ. ἀπὸ. πρὸς τὰ θεωρεῖα καὶ τὸ ὑπε-ρώων: ἡ **πλατεῖα** ἔχει τριακόσια καθίσματα.

πλατεῖα κ. νεώτ., δωρ. **πλατεῖα** ἰδ., πλήττω, κτυπῶ διὰ τῆς παλάμης: Φωτ. 432,19 «πλατεῖασι, τὸ πλατεῖα τῇ χειρὶ παῖσι. Φερεκράτης»: Φε-ρεκρ. 224: 2) ὁμιλῶ ἢ προφραῖ πλάτεως, οἰο-νε πλατεῖ τῷ στόματι, ὡς οἱ Δωριεῖς: Θεόκρ. 15, 88 τραγεῖδ' ἐκναιοσῶντι πλατεῖαῖσδοσις ἀ-παντα ἰσθόλ. «δωρι(ζουσι)»: 3) νεώτ. πλατῆτων, ἐπεκτεῖων τὸν λόγον διὰ φράσεως ἡ λέξεων περι-τῶν, πολυλογῶ, περριτολογῶ: 4) Ἡσ. «πλατεῖ-αίς [εἰσι] ἄλο(ζ)ονοῖεσθαι, φενακίζειν»: 5) Ἡσ. «πλατεῖαῖσδοντες»: ἄμ γμναζόμενοι τοῖς ἐφθόδοις: 6) ρηματ. π. πλατεῖασμός.

πλαταιαρός |ὁ| [πλατεῖαζω] μγν. κ. νεώτ. ἡ πλατεῖα δωρικῆ προφορά: Κοῖντ. 1,5,32 ἰωτακι-σμούς, λάδσασκισμούς . . πλατεῖασμούς, πρὸλ. Κόντ. ἐν «Σωδρόται» 97: 2) νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλατεῖαζειν βλλ. 3), ἡ πλά-τυνσις, ἡ πολυλογία, ἡ περριτολογία.

πλατεῖον |τὸ| [πλατύς] μγν. πλάξ, πινάκις: Πολύβ. 6,34,8 πλατεῖον ἐπιγεγραμμένον, αὐτ. 10, 45,8 πλάτεια παρεσκευάσθαι . . καὶ γράφαι.

πλατελίμνωθαι |οἱ| νεώτ. ζωολ. κ. πλατελίμνωθαι, κατηγορία ζωνοσκαληκῶν ακωλήκων, ἐχθρῶν πε-πλατυσμένων σώμα.

πλάταμα |τὸ| δημ. κ. πλάτμα ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλαταῖνω βλλ. 1), ἡ εὐρυνσις, ἡ ἐπέκτασις: τὸ πανταλῆον θέλει λίγω πλάτμα.

πλαταμός |ὁ| δημ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πλαταῖνω βλλ. **πλατέσσα** |ή| νεώτ. ζωολ. γένος ἀνακάνθων πλευρονηκτιδῶν ἰχθύων.

πλατέως ἐπίρω. μγν. κ. νεώτ., δημ. πλατιά, συγκρ. πλατύτερον κ. πλατυτέρως, ὕπερβ. πα-τυτάτω, ἐν πλάτει, ἐν ἐκτάσει, ἐν λεπτομερείᾳ, ἐκτενῶς, λεπτομερειακῶς: Διον. Ἀλ. Δημ. 19 ἡ μετὰ ταῦτα διόνοια πλατέως εἴρηται, Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. 2, 219 πλατύτερον διαλεξόμεθα [ἐκτενέστερον, ἐν με-γολῇ ἐκτάσει], Ἡρωδίου. ἱστ. 2,15,6 ἱστορίας τε πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ μέτρον πλατύ-τερον συνέταξαν, Ἰζέζ. Λυκάφρ. 177 πλατυτέρως.

αὐτ.Χιλ.12,890 πλατυάτως, - τοῦ ἔγραφα ἕνα γράμμα καὶ τοῦ τὰ ἐξέθεσα ὅλο ἐνρῶς καὶ πλατέως· 2) ἄνευ ἀκριβολογίας, ἀσφῶς· Φιλῶδ Ρητ.1,2488 πλατέως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς.

πλατζίριοι ἰοίῃ μον. οἱ εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀποικίας τῶν Βενετῶν ἀπεστασμένοι δημόσιοι ἀκριβοί· Χρυσόδουλλοι Ἀλεξίου Γ Κομν. τῆς Τραπεζούντος ὑπὲρ τῶν Βενετῶν [1364].

πλάτη ἡ|ή| ἡ|κατύς| κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄρωρ. πλάτα πλατεία καὶ λεία ἐπιφάνεια σώματος· τινος πλατύ καὶ ἐπίπεδον μέρος, πλάξ, ἰδ. τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ἔρεγμου, τοῦ κουπιοῦ, ὁ ταρσὸς τῆς κώπης κ. συνεκδ. ἡ δὴλ κώπη κ. αὐτὸ τὸ πλοῖον· Σχολ.Εὐρ. ἐπὶ τὸ πλατὺ τῆς κώπης, ὃ μεθίεται εἰς τὴν θάλασσαν· Ἀισχ. Ἀγ.695 φεράσπιδες κυναοί κατ' ἴχνος πλατῶν ἄφαντον κέλσοντες Σιμόντας ἀκτάς, Σοφ Αἰ.359 ὃς ἄλιαν ἔβας ἑλίωσαν πλατῶν ἱβερνοῦ Γρον. κ.ευρ. ὃς ἐπέθεξ τῆς νεῶς, στρέφων θάλασσαν ἱτ. ἔ. ἐν τῇ θαλάσῃ τὴν κώπην, αὐτ.Φιλ.220 τίνες ποτ' ἐς γῆν ναυτίλω πλάτη κατέσχετε ἰδ. γρ. ὄντι καὶ καὶ ποίας τύχης, Βερναρδ.Γρον. κ.τίνες ποτ' ἐντὶ κατ' ἔσχετε ἰσραωρμίσθητε ναυτίλω πλάτη (τ. ἐ. νῆς) ἐς γῆν τίνδε·, ἰ, αὐτ.355, Εὐρ. Εκ.39 πρὸς οἰκον εὐθύνονας ἑναλιαν πλατῶν, αὐτ.Ἐλ.192, αὐτ. ἸΤ 242 Συμπληγάδα πλάτη φυγόντες, Ἀριστοφ. Βάτρ.1207 ναυτίλω πλάτη Ἄργος κατασχῶν.

2) ἐπὶ τῶν οὐρῶν ὄστρακοδέσμων τινῶν· Ἀριστοφ. ΖΜ 684α,3 νεοῖσι γὰρ ἄπειροδόμενοι οἷον πλαταῖσι αὐτάται· ἢ ὄμ. ἐπὶ τῶν ποδῶν ἄλλων ὄστρακοδέσμων· αὐτ.14 ὡσπερ πτερύγια ἢ πλάτας ἐχοντες τοὺς πόδας· 3) ὄμ. ἐπὶ τῶν μεμβρανῶν, τῶν ὑμένων τῶν συνημμένων ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν πτηνῶν τινῶν, οἷον τῆς φαλαγγίδος κττ.: Ἀριστοφ. ΖΜ 694β,5 οἱ δὲ διηρημένον μὲν ἔχουσι τὴν καθ' ἑκάστα τῶν δακτύλων φύσιν, πρὸς ἐκαστῶ δ' αὐτῶν προσπέφυκεν οἷον πλάτη καθ' ἑλὸν συνεχῆς· 4) μων. δημ. ἡ λεία, ἀσπὴ ἢ ὀδοντὶ ἐπιφάνεια· Ἐρωτόκρ.4,65 ἡλαφε σταῦ παταμοῦ τὴν πλάτη μιά φωτιά· 5) χερσαία πλάτη εἶδος καθαριστικοῦ λικμοῦ ἢ ποιμενικῆ ράβδος· Εὐστ.1674 κλάτη γὰρ θαλασσία, τὸ ἐρετμόν, καὶ πλάτη χερσαία, τὸ πτύον, Λυκόφρ.96 ἀντὶ δ' εὐχίλου κήπις καὶ μηλιαυθμῶν ἡδὲ χερσαίας πλάτης τράμπις σ' ὄχηται Ἰτζέτζ. κ'τύου ἡ τῆς καλαύροπος· ἡ δὲ καλαύροφ ράβδος ἐστὶ ποιμενικῆ· 6) κ. νεώτ. κ. δημ. καθ' ἐν. κ. πληθ. ἡ ὠμοπλάτη· Ἐρωπιαν. κ'λάτας, τὰς ὠμοπλάτας· Ἡσ. κ'λάτη ὠμοπλάτη· Ἰνπ.Τόν. Ἀνθρ.ὸ πλάται, Πολυδ.2,133, Φιλῶστρ.Γυμν 30,41 [ἐκδ. Volekpa.] ἢ νεώτ. κ. δημ. ἡ ὠμοπλάτη τῶν ζῴων, ἡ σπάλα· κοιτάζει ἢ διαβάζει τὴν πλάτη μαντεύεται ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης σφαιγίου σπημάτων, κηλίδων κττ.· ἢ Ἐπιγρ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ὠμοπλάτη μετὰ τῶν νερῶν αὐτῆν σαρκῶν· Ἐπιγρ. νῶταν καὶ πλάτη κόπτεται· ἡ πλάτη σπένδεται, - βάλανε μιά πλάτη ἄρνοιο ἀπὸ φουῖρνο· ἢ νεώτ. κ. δημ. τὰ νῶτα, ἡ ῥάχις· δ. Διστ. γιά σένα μου τῆ δῶσανε τῆ μαχαιριά στὴν πλάτη, Κάκβ. Ὡδ.19,1 ἐγύρισε τὲς πλάτες του· ἢ φεύγει, ὃ προδότη, - ἔχω κατὶ νόουσι στὶς πλάτες, - ἔχει νερὲς πλάτες ἴβναι ρωμαιοῦς· ἢ φρ. κἄνω πλάτες [καλύπτω ἢ ὑποβοηθῶ τινε, ὅπως διαπράξῃ κακὴν ἢ ἀπαγορευμένην πράξιν], - ἔχει νερὲς πλάτες ἔχει ἰσχυροὺς προστάτας, ἰσχυρὰ μέσα, - τοῦ γύρισε τὴν πλάτη ἴεστρεψε πρὸς αὐτὸν προσδλητικῶς τὰ νῶτα· 7) αἱ πλαταῖται πλευρῶν· Πολυδ.2, 181 ἐτα ὄστα τῶν πλευρῶν· 8) φύλλον οποιῦρου· Θεοδωρίδ.ΑΠ [3,2] ἠ Μῶσα δ' αὐτῶ τὰς Σιμωνίδα πλάτας ἦς ἀσπάρραμα· 9) νεώτ. εἶδος ὑψήλου ἐχούσης τὴν ἄνω αὐτῆς ἐπιφάνειαν ἐν χρῶ τῆς θαλάσσης καὶ τῶσαν ἐπίπεδον καὶ ὀδ

γλοιδῶδους χλωρίδος κεκαλυμμένην, ὥστε νὰ λειψωῖν αὐτὴν ἠπίκα τὰ κύματα χωρὶς νὰ ρήγνυται κατὰ τὰς ἐλαφρὰς ἀποβολοσσίας· 10) νεώτ. κ. δημ. ἡ ὀρησιὰ ἐπιφάνεια παντός πεπλατυσμένου ἀντικειμένου· τὸν χτύπησε μετὰ τὴν πλάτη τοῦ φτασριοῦ· 11) φράτικῆ ἐκ πασσάλων· Πάπ.

πλατήρ Ἡσ. ἐτὸ πλατεῖα τῆ χειρὶ πατόξαι· **πλάτιάξω** ὄρωρ. τ. πλησιάζω· Ἀρχυτ.π.Στοδ.1,41,2. **πλάτσιασμός** ἰδ) ὄρωρ. τ. ἀντὶ πλησιασμός βλ.λ. : Δίος π.Στοδ.4,21,16.

πλάτιον ὄρωρ. τ. ἀντὶ πλησιον βλ.λ. : Ἐπίχ.101 Σωφροσῖνος πλατιον οἶκετ.

πλάτιγξ (ἡ) ἀντὶ πλάτη βλ.λ.) Ἡσ. κ'πλάτιγξ τῆς κώπης τὸ ἄκρον ᾧ πλάσσειται τὸ ὕδωρ.

πλάτικός-ἡ-ὄν ἰπλάτικός μτγν. κ. μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ γεωγραφικὸν πλάτος, ὃ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους· Πρόκλ. Ὑποτ.5,6 **πλατικὸ** θέσεις, αὐτ.8 **πλατικὴ ἀπόστασις**· 2) μτφ. ὁ ἐυρύς, ὁ γενικὸς, ὁ ἀφορῶν εἰς γενικὰ πράγματα ἢ ζητήματα· Βέττ Βάλ.112,25 **πλατικὴ** θεωρία [ἀντίθ. μοιρικῆ], αὐτ.289,15 **πλατικὴ καὶ καθολικὴ θεωρία** ἢ ὄμ. κ. ἐπὶ τῶν σημασιῶν τῶν λέξεων· Σιμπλικ.Φυσ.637 ὁ κοινὸς καὶ **πλατικὸς τόπος** [ἐν εὐρείᾳ σημασίᾳ], αὐτ.Οὐρ.579,16 τὸ νῦν αὐτὸ τὸ **πλατικόν** ἀλλὰ τὸ ἄτομον, Χοιρόδ. Θεο.2,12 Η **πλατικός** ἐστὶν ὁ ἐνεστώς· οἰανὲ γὰρ πλάτος ὑπεμφαίνει ὡς πρὸς τὸν . ἄκαριστον λεγόμενον χρόνον· 3) ὁ λεπτομερῆς, ὁ διεξοδικός· Ἀρμόν.Φιλ.Πορφ.60,6. Παῦλ.Αλγ.2,25 **πλατικώτερον** τὴν ἐξηγήσιν εὐρίσσει.

πλάτικῶς ἐπίρωρ. μτγν. κ. μων. συγκρ. **πλατικώτερον**, δι' ἐκτεταμένου λόγου, ἐν ἐκτάσει, διεξοδικῶς· Βέττ.Βάλ.274,34, Ἀχιλλ.Τάτ. Ἀρατ.18 **παχυμερῶς** μὲν καὶ **πλατικῶς**, Σιμπλικ.Κατ.426,23, Φιλῶπ.Ἰω. Ὑπομ.Κατ 46,19 ἰδ. γρ. **πλαγκωκῶς** ἢ λεπτομερῶς, ἐν λεπτομερείᾳ, καταλεπτός· Παῦλ. Αλγ.6,53 **πλατικώτερον** ἐξηγούμενος ἰδ.γρ. **πλατυκώτερον**, ἀντίθ. κεφαλαιώδως, Εὐστ.Διον.Περ. Προλ.71Β [ἀνάγν. πλατυκώτερον].

πλάτινα ἡ|ή| νεώτ. κ. δημ. ἡ **πλάτινα κ. πλατίνη** τὸ μέταλλον λευκόχρυσος βλ.λ.21.

πλατινιρίδιον ἰδ) νεώτ. ὄρωρ.τὸλ. εὐγενές καὶ πολὺτιμον ὄρωρ.τὸν μέταλλον, ἀπαντῶν εἰς κοιλίασμοτα λευκοχρῶσου.

πλατινίτης-ἰδ) νεώτ. κράμα νικελίου καὶ χάλυθος ἔχον συντελεστέην διαστολήν πλησιάζοντα πρὸς τὸν τῆς ὕδατος.

πλάτινοτυπία ἡ|ή| νεώτ. μέθοδος λήψεως φωτογραφικῶν ἀντιτύπων τῆ βοήθεια τῶν ἀλάτων τοῦ λευκοχρῶσου.

πλατινω-ὄω νεώτ. κ. **πλατινώω** ἐπικαλύπτω μεταλλικὴν τινα ἐπιφάνειαν διὰ πλατίνης.

πλάτις-ιδος ἡ|ή| ποι. κωμ. ἡ πελάτις, ἡ σύζυγος· Ἀριστοφ. Ἀχ.132 τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι [σχόλ. ἐπρὸς τὸ πελάζειν τῶ ἀνδρῶι], Λυκόφρ.821.

πλάτιστάκος ἰδ) μτγν. ὁ ἰχθύς μύλλος βλ.λ. Ἀρωριαν. κτ. Ἀθῆν.3,118C ἐτους δὲ προσαγορευόμενος φησὶ μύλλουσι ὑπὸ μὲν τινῶν καλεῖσθαι ἀγνωστίδια, ὑπὸ δὲ τινῶν πλατιστάκουσ· 2) ὁ ἰχθύς σαπέρδης βλ.λ. Ἀθῆν.7,308F ἐστὶ δὲ καὶ πλατύστακος καλεῖται ὁ σαπέρδης, καθάπερ καὶ ὁ κορακίνος, Παρμένων φησιν· ἢ ὡς λογοπαίγιον ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος· Τίμ.Φλ.30· 3) Ἡσ. κ. Φώτ. κ'πλατίστοκος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

πλατίστος ἡ|ή| δημ. τὸ δένδρον δρύς ἢ πλατύφυλλος.

πλατιωχάτας ἀντὶ πλατυχάτας βλ.λ.

πλατομανηλία ἡ|ή| δημ. τὸ ποῦδες, ῥολυετές, ὑδρόβιον καὶ κοσμητικὸν φυτὸν νυμφαῖα ἢ λευκῆ.

πλατομανηλιάδα ἡ|ή| δημ. ἄ. κολλητσίδα βλ.λ.ἡ.

πλατοποία ἡ|ή| πάπ. πη. τὸ κατασκευάζειν πλάτας βλ.λ.), ἡ κατασκευὴ πλάτων.

πλάτορα Ἡα. «θυσία. Ἰλνθιο». **πλάτος-ους(-εος)** [πλῆ] (πλατύς) κ. μόν. νεώτ. κ. δημ., δημ. πληθ. πλάτια, ἡ μεταξὺ τῶν ἔγγυτέρων πλευρῶν σώματος ἡ σχήματός τινος ἀπόστασις ἀποτελοῦσα μίαν τῶν τριῶν διαστάσεων τῶν στερεῶν, παρὰ τὸ μήκος καὶ τὸ ὕψος, ἄ. εὐρος, φάρδος: Σίμων.188 πλάτος σώματος, Ἡρ.1,193 τὰ δὲ φύλλα . . τῶν κριθῶν τὸ πλάτος γίνεται τεσσάρων.. δακτύλων, αὐτ.4,195 νῆσον . . μῆκος τῶν δικονομῶν σταδίων, πλάτος δὲ στείνην, Ἐρμ.17,20 ἴση μῆκος τε πλάτος τε, Ξεν.Οἰκ.19,3 τὸ πλάτος ἦδη τινὰ τριπόδου πλέον εἶδες, ΚΔ'Αποκ.21,16 καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν ἐν καλῶμυ . . τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστὶ, - τὸ πλάτος τοῦ πλοίου-τῆς ὁδοῦ- τοῦ τοίχου - ποταμοῦ || εἶδ. μαθημ. ἡ βραχυτέρας τῶν δύο διαστάσεων τῶν ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν [κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μήκος]: Πλάτ.Σοφ.235D κατὰ τὰς ταῦ παραδειγμάτων συμμετρίας τις ἐν μῆκει καὶ πλάτει καὶ βάθει, Ἀριστλ.Οὐρ.299b,26 κατὰ πλάτος, αὐτ.Μετ.341b,34: **2)** ἐπίπεδος, λεῖα ἐπιφάνεια: Πλάτ. Πολιτ.284ε ὁπόσοι τὸν ἀριθμὸν καὶ μῆκη καὶ βάθη καὶ πλάτη καὶ παχύτητα πρὸς τὸν ἀντίον μετροῦσι, αὐτ.Νόμ.Β,9ε, Ἀριστλ.Μεταφ.1020a,12 μεγέθους τὸ ἐπὶ δύο [συμμετρεῖς] πλάτος || γεν. ὁ εὐρυτάτης ἐπιφανείας: ΚΔ'Αποκ.20,9 καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς καὶ ἐκύκλευσαν . . τὴν πόλιν, Ζερθ.Τραγ.ΚΚ 62,1 καὶ κολυμπαίει στ' ὤκεανοῦ τὰ πλάτια **3)** μῆγν. πλάτος κ. νεώτ. ἄστρον. πλάτος γεωγραφικὸν ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ γωνιακῆ ἀπόστασις σημείου τινὸς τῆς οὐρανοῦ σφαιρᾶς ἢ τῆς γῆς, μετρούμενη μοίρας: Στράβ.1,4,2 τὸ πλάτος τῆς οἰκουμένης ἀφορίζων ἴσην ἀπὸ μὲν Μερῶνος ἐπὶ τοῦ δι' αὐτῆς μεσημβρινοῦ μέχρι Ἀλεξανδρείας εἶναι μυριάσι, αὐτ.4 διαμερτῶν δὲ τοῦ πλάτους ἠνάγκασθαι καὶ τοῦ μῆκους ἀστογῆν, Πτολ.Μοθ.2,12, Κλεομῆδ.1,4, αὐτ.2,4, Βέττ.Βάλ.30,12 βόρειον ἢ νότιον πλάτος ἴσθ πρὸς Β ἢ Ν τοῦ ἰσημερινοῦ μετρούμενον), - ἄστρονομικὸν πλάτος **4)** νεώτ. ἄστρον. ἐπὶ ἄστέρος, τὸ τόξον τοῦ κύκλου πλάτους τοῦ ἀστέρος, τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκλειπτικῆς περιλαμβανόμενον: **5)** μψφ. τὸ ἐπίπεδον, ἡ ἐπιφάνεια: Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.201 ἐν τῷ φυικῷ πλάτει: **6)** ἡ ράχις πλατέος τινὸς ἰχθύος: Ἀριστλ.Ζ1 489b,33 βάτραχος ἰβατραχοῦ φεροῖ δ' ἔχει καὶ ὄσα τὸ πλάτος μὴ ἔχει ἀπολεπτησμένον || τὸ πλατὺ μέρος τῆς οὐρᾶς τῶν ἰχθύων: αὐτ.549b,1 τὰ ψᾶ τίτικουσα προσάγειν πρὸς τὰ χονδρῶδη τῷ πλάτει τῆς κέρκου προσαναπτυσσομένης || τὸ πλατὺ ἐπίπεδον μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἰχθύος βάτραχος βλ.λ.2): Ἀριστλ.ΖΜ 695b,55 διὰ γάρ τὸ μὴ σαρκώδες εἶναι τὸ πλάτος αὐτῶν τὸ ἐμπρόσθιον: **7)** ἀντὶ πλάτος [ἰδί] βλ.λ.: Ἐπιγρ.: **8)** μψφ. σειρά μεταβολῶν, μεταπτώσεων, ἀλλαγῶσεων: Γαλ.6,12 ἡ ὑμία πλάτος ἔχει, Πλωτίν.6,3,20 πλάτος ἔχειν: **9)** ὄμ. ἐμπροθ. ὡς ἐπίπρ. ἐν φρσ ἐν πλάτει ἰάνου ἀριβιολογίας, εὐρέως: Ποσειδών.π.Στοβ.1,8,42, Διον.Ἀλ.Συνθ.21 ὁ λόγος . . ἐστι τῶν ἐν πλάτει θεωρουμένων τῶν ἀγέλη καὶ αἰωρῶς, Στράβ.2,1,39 τοῦ Ἐγαισθέειου ἐν πλάτει λαμβάνοντες [τῶς] εὐθείας, ΕΜ 673,24: || κ. ἀντίθ. κατ' ἀκριβείαν: ΣΞΕΤ.Ἐρμ.Μαθ.10,108: ὄμ. ἐν τῷ πλάτει: Ζωρ.1,24 ὡς ἐν πλάτει, Διογ.Λ 7,76 περὶ ὧν ἐν τῷ πλάτει λέγομεν μὲν λεπτομερεῖα, καταλεπτόα: ὄμ. ἐπὶ πλάτει: Φιλῶδ. Ποιήμ.2,9 τὴν γὰρ κίονα . . οὐδεὶς λέγει (πλὴν ἐπὶ πλάτει ἑλληνίζων συγγραφεὺς ἱεροχειριζόμενος οὐχὶ μετ' ἀκριβολογίας τὴν ἑλληνικὴν ὄμ. κατὰ πλάτος: Χρῦσ.Στωϊκ.2,164 κατὰ πλάτος λέγεσθαι: **10)** νεώτ. φίλος. πλάτος ἐννοίας πάν ὅ,τι ἡ ἐννοία περιλαμβάνει ὕψ' αὐτήν, ἦτοι τὸ

σύνολον τῶν ἀντικειμένων εἰς ἃ ἀναφέρεται ἡ ἐννοία || φρ.νεωτ. κατὰβάθος καὶ πλάτος κατὰ πᾶσαν ἀποψὴν τῆς ἐννοίας, ὡς περιεχομένου καὶ ὡς περιεχόντος: **11)** ἀντὶ πλατύτης βλ.λ.3): Δημήτρ.177: **12)** μῆγν κ. μαν. πλάτος καρδίας ἡ εὐρύτης τῶν γνώσεων, τῆς μαθησεως, τῆς ἐμπειρίας: ΠΔ Βοα.3,2,35 καὶ ἔδωκε κύριος φρόνησιν τῷ Σαλωμών, καὶ σοφίαν πολλὴν σοφῶρα, καὶ πλάτος καρδίας, ὡς ἡ ἄμμος ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν, Γρηγ.Κύπρ.ἐν Αν.Βοασσ.1,355 τὴν σῦνεσιν καὶ τὸ τῆς καρδίας πλάτος, Χοῦμν.Ν αὐτ.2,2 πλάτος καρδίας καὶ σοφίας βυθός: **13)** ἀργυρίου πλάτη δραχμαί: Ἐπιγρ. ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλάτη ἔβδομηκοντα. **πλάτος** [ἰδί] Ἐπιγρ. ἀντὶ πλάτος βλ.λ. **πλάτος** -ἡ- ἢν [μελάζω] ἐν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ὁ εὐπρόσδοκος, ὁ εὐπρόσπιτος: Φώτ. «πλάτᾶ προσπέλασται»: Αἰσχ.Εὐμ.53 βέγκυμα δ' οὐ πλατοῖται φυσιοῦσσαι ἰδιόρθ' ἀντὶ πλαστοῖται. **πλάτομαι**-όμαι παθ. ζῶμαι ὅπως γένομαι πλατῶς ὡς ὁ ταρασὸς τῆς κώπης, γίνομαι πλατῶς ὡς ἡ πλάτη τῆς κώπης: Ἀριστφ.Ἀχ.552 τὸ νεώριον δ' αὐ κωπῶν πλάτουμένων. **πλάτορος** [ἰδί] νεώτ. ζῶολ. γένος ὀφιδίων ὕδροφιδῶν ἐρηπῶν, περιλαμβανόντων μεγάλους ἰσθῶλους ὄφεις ἐνδιαιτουμενούς ἐντός τῶν θαλασσῶν. **πλάτομύτης** [ἰδί] δημ., τὸ θηλ. πλατσομύτα, οὐδ. -ῦτικο. κ. πλατσομύτης, ὁ ἔχων πεπλατυσμένην τὴν ρίνα, ὁ σιμῶς, ἄ. πλακομύτης. **πλάτουκῶν** δημ. μεθ. πλατύων, καθιστῶ τὴν πλάτη διὰ πίεσεως: ταῦ πλάτουκῶσε τὴν μῦτη μὲ μιά γροθιά: **2)** ρηματ. π. πλατσοκῶτος. **πλάτουκωτός**-ἡ-ὁ δημ. ὁ πεπλατυσμένος, ὁ πλοτύς: πλατσοκωτὴ μῦτη. **πλάττω** ἄττ. κ. νεώτ. κ. πλάσσω, δημ. πλάθω, παρατ. ἐπλάττων, μέλλ. πλάσαι, ἄορ. ἐπλάσαι κ. ροι, ἐπλάσαι [Θεοδ.24,109], ἐπ. πλάσαι [Ἡσιόδ. Ἐργ.70], παρακ. πέπλάσκα [Ἰδιον.Ἀλ.Θουκ.4], γ' ἐν. πρὸς. ὑπερα. ἐπεπλάσκει [Ἐρωτιαν.Πρόλ.], μέσ. πλάττομαι, μέλλ. πλάσσομαι [Γ'Αλκίφρ.1,37], ἄορ. ἐπλάσσομαι, παθ. μέλλ. πλάσθησομαι [Παρόδ. Μουα.82Κ], ἄορ. ἐπλάσθηθην [Λυσ.12,48], παρακ. πέπλάσσομαι [Αἰσχ.Πρ.1030], δίδω μορφῆν, σχῆμα εἰς τι, διαμορφῶ, δημιουργῶ, σχηματίζω, ἰδ. ἐπὶ καλλιτέχνου κατεργασομένου εὐμάκακτον, εὐπλαστον ὕλην, ὅπως δῶση εἰς αὐτὴν μορφὴν τινά: Ἡσιόδ.Ἐργ.70 ἐκ γαίης πλάσσε . . Ἀμφιγυμῆεις παρθένω . . κτελον Κρονίδω δια βουλάς, Ἡρ.2,47 σταπίντας πλάσσαντες ἱε καὶ ὀπίσσαντες ταῦτας θύουσι, αὐτ.73, Εὐρ.Ἐλ.585 ἀλλ' εἰδῶλον ἦν . . . τίνος πλάσαντος θεῶν:, Ἀριστφ.Σφ.926 οὐδὲ τὴν ὕδριαν πλάσαι [ἱεροποιήσασαι], αὐτ.Νεφ.879 ἐπλάττων ἐνδοῦ οἰκίας ναῦς γ' ἐγλυφεν ἱκατεσκεύαζεν ἐκ πηλοῦ οἰκίας], Φιλῆμ.89 ὄν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι καὶ τᾶλλα . . ζῶα [ἐπὶ τοῦ Προμηθεῶς], αὐτ.72,2 οὐκ ἐστὶν ἀνδριανοποιὸς ὁστις ἄν πλάσαι κάλλος ταῖστων, Πλάτ.Νόμ.746Α πλάττων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινὰ πόλιν, αὐτ.Τίμ.50Α σχήματα πλάσσει ἐκ χρυσοῦ, αὐτ.Πολ.510Ε αὐτὰ μὲν ταῦτα, ἃ πλάττουσι τὸ καὶ γράφουσιν, Δημ.47 αἱ πλάττοντες τοὺς πλίνθους, Ἀριστλ.ΖΜ 654b,29 αἱ πλάττοντες ἐκ πηλοῦ ζῶον, αὐτ.Μετ.359ε, ἴγγυλον πλάττει κήριον, αὐτ.Ζ1 623b,32 πλάττουσι δὲ κήρια πρώτον [ἐπὶ τῶν μελισσῶν], Πλωτῶ.Ἡθ.780Ε οὐ Φειδίου δεόμενος πλάττοντος, ΚΔ Ρωμ.9,20 μὴ ἐρετὶ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι, τὴ με ἐποίησας οὕτως [ἐπὶ τοῦ Θεοῦ], Παναδ.Χριστ.Τεμπ.61 ἐπλάττει τὴν στυγιὴν ἐκείνην ἐπὶ σακιδίου τὴν πῖπταν τῆς, - ὁ Θεός ἐπλάσε τὸν κόσμον ἐντός ἐπτά ἡμερῶν, - ὁ Θεός ἐπλάσε τὸν ἄνθρωπον ἐκ πηλοῦ, - πλάττω τὸν κήριον

- τὸν πηλόν, - πλάθω τὸ φῶμι' κ. παθ. : Ἡρ.3.108 τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μῆτρσι πλάσσεται, Εὐρ.ἄν. 1116 ποῖας δ' ἄν οἶκος τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο, Πλάτ.Νόμ.933β' ἄν πατε ἄρα ἰδῶσι ποὺ κήρνα μίμημα πεπλασμένα, αὐτ.668E τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον ἐστὶν ἀνθρώπου, Ἰσοκρ.9,75 τοῖς μὲν πεπλασμένοις καὶ τοῖς γεγραμμένοις οὐδεὶς ἄν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιωσεῖ, ΚΔ Τιμ.1,213 Ἄδῃ μὲν γὰρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα ἔδα' || ὤρωμαι ἄρτον : Γαλ.6,313. 2) ἐπιχρῶω, κωνιῶ, ἀσβεστῶν : Ἐπιγρ. τὸν . . ναὸν χρῆσαντες καὶ πλάσαντες. 3) διδῶμι τὴν σχῆμα, σχηματίζοντις τινα : Πλάτ.Κρατ.414D τὸ δὲ στόμα πλάττοντες, ὡστ' ἐπεμβάλλουσες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα τελευτῶντες . . ποιοῦσι . . ἕνα ἀνθρώπων συνειναί δ,τι ποτε βούλεται τὸ ὄνομα, Πλούτ. Ἡ8.3E τὰ μέλη τοῦ σώματος εὐθείς ἀπὸ γενέσεως πλάττειν τῶν τεκνῶν ἀναγκαῖον ἐστί, Ἄρρ. Ἐπικτ.2,24,24. || ὄμ. τὸ μέγ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Θουκ.6,58 ἀδήλων τῇ ὄφει πλασάμενος πρὸς τὴν ζυμωρῶν Ἰβερναρδ.Γρηγ. ἐκπέναντι τῆς συμφορᾶς ὑποκριθεὶς πρόσωπον τοιοῦτον ἰσχηματίσας οὗτω τὸ πρόσωπόν του, ὡστε νὰ μὴ τὸν καταλαβῶν ἴσῃ ποτεῖται κανεῖς. || τὸ ἐνεργ. ἀσκοῦμαι, ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι εἰς τι : Πλούτ.Δημ.7 ἐναυθῶ . . ἐκάστης ἡμέρας κατόπιντα πλάττει τὴν ὑπόκρισιν καὶ διαπονεῖν τὴν φωνὴν ἰζῶειν, ἀπαγγέλλειν μετ' ἐπιτεριθευμένων . . στροφῶν καὶ ποικιλιάδ'. 4) γεν. πλάσσω, μορφῶ διὰ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείσεως, διαπλάσσω, διαμορφῶ, διαπαιδαγωγῶ, ἐκπαιδεύω : Πλάτ.Πολ.377C πείσων τὰς τροφῶν τὲ καὶ μιτῆρας λέγειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις, αὐτ.Τιμ.88C τὸν τὲ αὐτὸ σώμα ἐπιμελῶς πλάττοναι τὰς τῆς ψυχῆς ἀνταποδοτέον κινήσεις, αὐτ.Νόμ.671C κ. παθ. : Εὐρ.Ἰων.830 κωνῶν δὲ τούτων' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον. || ὄμ. παθ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι, νεώτ. διαπλάττω : Ἀριστλ.Ζ1 536b,19 οὗχ οὐλοῖς φύσει τῆς διαλέκτου αὔσης καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐνδοχόμενον πλάττεσθαι. 5) κ. νεώτ. σχηματίζω τὴν εἰκόνα ἀντικειμένου τινοῦ ἐν τῷ νῷ, σχηματίζω ἐπίνοιαν τινα, νεώτ. φαντάζομαι, στοχάζομαι : Πλάτ.Φαῖδρ.246C πλάττονται οὐτε ἰδόντες οὐτε ἰκανῶς νοήσαντες θεῶν, ἀθάνατον τὴ ζῶσαν, αὐτ.Πολ.420C, αὐτ.466A, αὐτ.Νόμ.712B, Φιλῶδ. Μουα.85K κατάδωκεν γὰρ πλάττειν κ. παθ. : αὐτ.82K. || τὸ μέγ. νεώτ. φαντάζομαι τὴ ἐμαυτῷ : Πλάτ. Πολιτ.297E κατῖδωμεν γὰρ δὴ τὴ σχῆμα ἐν τούτοις αἰτοῖς πλασάμενοι. 6) μτφ. ἐπιναῶ, ἐφευρίσκω τὴ διὰ τῆς φαντασίας μου, δημιουργῶ τὴ ἐκ τοῦ μῆ ὄντος, μηχανῶμαι, χαλκεύω : Σοφ. Α1.148 τοιαῦτα λόγους φθύρουσ πλάσσων, Πλάτ. Ἄπαλ.17C ὡσπερ μαιρακίω πλάτταναι λόγους εἰς ὕμους εἰσέναι, Ξεν. Ἄποιμ.2,6,37, Ἰσοκρ.12,25 φευδαῖς πλάττοντες αἰτίαις, Δημ.268 τί οὖν ὦ ταλαίηνωρ συκοφαντεῖς ; τί λόγους πλάττεις ; αὐτ.778, Μέν.Μον.145 μὴ πλάσης κακῶν, Πολύδ.5,42,7 ἐπιστολὴν πλάσας ὡς παρ' Ἀγαιῶ διανεσταμμένην προσήνεγκε τῷ βασιλεῖ, Δίων Κ 67,7 ἐπιστολὴν πεπλασμένην ὄμ. ἀπολ. : Ἡρ.8,85 ἢ γὰρ ἐγὼ αὐτὰ λέγω, δόξω πλάσας λέγειν ἰθὰ φωνῶ ὅτι λέγω ἐξ ἴδιας ἐπινοίας καὶ οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν κ. παθ. : Α1χ.Πρ.1030 ὡς δδ' οὐ πεπλασμένους τὸ κόμος [οὐχὶ πλαστοί], Ἀνδοκ.4,23 ἐπειτα μὲν οὐκ ἐπίστασθε πότερον αὐτῶ γενέθηται ἢ πηπλασται ὑπὸ τῶν παιπτῶν, Πλάτ.Τιμ.265 μὴ πλασθέντα μῦθον ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον, Ἰσατ.7,2 πεπλασθαί φάσκοντες ἰλέγοντες ὅτι ἴπο πλάσμαι, Δημ.1239 ταῦτ' ἐστίν, ἐξ ὧν . . ἡ δίκη αὐτῆ πηπλασται. || ὄμ. τὸ μέγ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ξεν. Ἄν.2,6,26 πλάσασθαι ψεύδη, Δημ.408 ψεύδονται,

προφάσεις πλάττονται, αὐτ.838 τοιαῦτα πλάττεσθαι τολμάτε. || ἄμ. τὸ μέγ. ἀποκρίπτω τὴν πραγματικὴν μου ὄψιν, τὸν χαρακτήρα μου, τὰ αἰσθητὰ μου, ὑπακρίνομαι, προσποιῶμαι : Λυσ. 19,60 ἄλιγον μὲν χρόνον δύναιτ' ἄν τις πλάσασθαι τὸν τρόπον τὸν αὐτοῦ, Δημ.304 τῆς δὲ φιλολαθροῦς, ἢν . . ἐκείνος . . ἐπλάττειν ὄμ. ἀπολ. : Ἀριστλ.Ρητ.1381b,28 πλαττομένους πρὸς ἑαυτοὺς ἰδοῦσθαι αὐτοῦς. ὄμ. κ. μτ. ἀπαρφ. : Γαλ.19,1 πλάττεσθαι νοεῖν, Δίων Κ 64,9 Νέρων εἶναι πλάσάμενος. 7) πλάτταμαι ὡς μέγ. τοῦ πλάζω βλ.λ.11, πλατυ- κ. νεώτ. κ. ὄμ. πρῶτον συνθετικῶν πολλῶν λέξεων σημαίνειν ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικῶ δηλοῦμενον ἔχει μέγ. πλάτος ἢ μεγάλην ἔκτασιν, οἷον πλατυμέτωπος, πλατύγλωσσος, πλατύμαθος, πλατυκέφαλος κττ. **πλατύδαλουρηγ-αὐς-ἑξ** (ἀλουρηγῆς ὁ ἔχων πλατεῖαν πορφυρᾶν φαν, παρφυρή, ὁ περιόρφυρος : Ἐπιγρ. πλατυαυροῦς ἱμάτιον. **πλατύστροφος-ον** (ἀστροφος) ὁ ἔχων πλατεῖας ὁδοῦς : ΑΒ 332,14, Σχῶλ. D'Ιλ.2,12 Ὀμηρος λέγει τὴν πλατυστροφῶν. **πλατυασμός** ἰδί νεώτ. ἐσφ.γρ. ἀντὶ πλατεῖασμό. **πλατύαυχην-ενας** ἰδί ἡ μτγ. ὁ ἔχων πλατὺν αὐχένα : Μαν.5,185 ἀσιπδος αὐτομανοῦς, πλατυαυχενος. **πλατύθαθμον** ἰδί νεώτ. ἡ ἐπιφάνεια εἰς ἣν ἀπολῆγει ἡ κλίμαξ ἐν ἐκάστῳ ὀρόφῳ καὶ διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τις εἰς τὸ διάφορον διαμερίσματα αὐτοῦ. 2) ἡ πλατεῖα βαθμὶς ἢ τοποθετημένη εἰς ἀ σημεία ἢ κλίμαξ ἀλλάσσει διεύθυνσιν ἢ ἡ ὀριζόντιος ἐπιφάνεια ἢ παρεντιθεμένη μεταξὺ τῶν πτερόν κλίμακος τινος, ἵνα ἐλαττώσῃ τὰς κομπὰς αὐτῆς, τὸ πλατύκαλο. **πλατύθαθρον** ἰδί νεώτ. πεπλατυαμένον βάθρον, ἐφ' οὗ γίνεται ἐγκατάστασις μηχανῆς τινος. **πλατυβραχιόνιος** μῆξ ἰδί νεώτ. ἀνάτ. ὑπεράριθμος δαερμὶς τοῦ πλατέος ραχιαίου μῦος, ἐκφυομένη ἐκ τοῦ ἐξω χεῖλους ἢ ἐκ τοῦ τένοντος αὐτοῦ καὶ καταφυομένη εἰς τὴν βραχιόνιον περιτολίαν ἢ τὸν ἀγκῶνα ἢ εἰς τὴν περιτολίαν τοῦ πῆχεως. **πλατύδαστρο-ορας** ἰδί ἡ γαστήρ ὁ ἔχων πλατεῖαν γαστέρα, κοιλία : Ἀριστλ.Ζ1 624b,25 ἔστροφος ὁ φῶρ καλαύμενος, μέλας καὶ πλατυγαστήρ. **πλατύγένειος-ον** γλώσσ. τοῦ ἠγέγειος βλ.λ. : Σχῶλ. Ὀππ. Ἀλ.2,565. **πλατύγιγος** (πλατύς) ἐπὶ χιρῶς ἢ ἄλλου νηκτικοῦ πτηνοῦ, πλῆθος, κτυπῶ τὸ ὕδωρ διὰ τῶν πτερόγων Φῶτ. εἰσὶ πτεροῖς κροτέω, ἀλαζονεύομαι : Ἄριστφ.ἄπ.22D ὡσπερ πελεκῆς πλατυγίζων [πιθ. γρ.], Εὐβουλ.115 χῆνα πλατυγίζοντα καὶ κεχνητότα. 2) μτφ. παράγω, κῶνω πίτλω, μεγαλαυχῶ, κομπορημονῶ, κομπάζω, σαλιρίζω. Ἡσ. «πλατυγίζειν» καταλαζονεύεσθαι : Ἄριστφ. Ἰππ.830 τί θαλαττοκαπεῖς καὶ πλατυγίζεις, μωράτῶτες ἄν ἰκτ. Σχῶλ. «τὸ ἐπιτιθέσθαι πλατογώνιον τῇ ἀριστερῇ χειρὶ καὶ παῖν τῇ δεξιᾷ καὶ ἴχον ἀποτελεῖν». **πλατύγλωσσος-ον** ἰγλώσσοι κ. ἀτ. πλάτύγλωττος ὁ ἔχων πλατεῖαν τὴν γλῶσσαν, ποῦ ἔχει πλατὴ γλῶσσα : Ἀριστλ.Ζ1 504b,3 γράμματα φθέγγεται ἐνια τῶν ὀρνίθων γνή' τοιαῦτα δ' ἐστὶ τὰ πλατύγλωττα, αὐτ.ΖΜ 660a,30 τῶν ὀρνίθων οἱ μάλιστα φθενγόμενοι γράμματα πλατυγλωττότερον τῶν ἄλλων εἰσίν. **πλατύγναθος-ον** μτγ. ὁ ἔχων πλατεῖαν γνώθους, σιγάνους : ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,61 ταῦτην τὴν . . ἐπίνοιαν συνειδὲν ὁ πλατύγναθος ἀπαλεῖφαι. **πλατύγυρος** (πῆρ-ον) νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἔχων πλατὺν ὕψον, ἰδ. ἐπὶ πῆρ-ον : πλατύγυρος πῆρος, - πλατύγυρο καπέλλο. **πλατυβάκτυλος** ἰδί νεώτ. ζωολ. γένος σαυριδῶν ἑρπετῶν, περιλαμβάνον μικρὰς σούρας.

πλατύδεσμος |ο| νεώτ. ναυτ. δεσμός δύο παχών σχοινιών ή δύο κλάδων σχοινίου διά περισφιγγέως αὐτῶν δι' ἄλλου λεπτοτέρου, ἢ ἴσια λεγούσθρα.

πλατύειπεια |ή| μον. ἡ πλατεία, εὐρεία ὀμιλία, μεγαλορρημοσύνη: Ἄνων. Προοίμ. ad Exce de Legatt.4,21 |Nieb.) τὸ τῆς πλατυειπείας μέγεθος καὶ ἀκόως ἀποκαίεται.

πλατύζομαι πλατυγίζω βλ.λ.2), μεγαλοχῶ, κομπορημονῶ, λέγω παχιά λόγια.

πλατύθάλασσοσ-ον ὁ ἔχων πλατεῖαν θάλασσαν: ΕΜ 396,46 τὸν πλατυθάλασσον τόπον.

πλατύϊσχιος-αν Ἰσχιῖον μτν. ὁ ἔχων πλατεῖα ἴσχια, πλατεῖς μηρούς: Γαλ.4,629 τῶν ζώων ὅσα πλατυῖσχα, αὐτ.5,464.

πλατύκαρπος-ον |καρπόρις| μτν. ὁ ἔχων, ὁ φέρων πλατεῖς καρπούς: Διοσκ.3,144 φύλλα ἔχει πλατυκάρφω πράσῳ ὄμοια |δ.γρ.1.

πλατύκάρφος-ον μτν. ὁ ἔχων πλατεῖς κλάδους: Διοσκ.4,180 πόα ὑπέρυθρος, πλατύκαρφος |δ.γρ. λεπτόκαρφοσις.

πλατύκαυλος-ον |καυλός| ὁ ἔχων πλατὺν καυλὸν ἢ στέλεχος: Θεόφρ.Φ17,4,5 τῶν δὲ πλατειῶν οὕτω τινὲς πλατύκαυλοι γίνονται.

πλατυκέρατος-π-ο δημ. ἀντὶ πλατύκερως βλ.λ.

πλατύκερκος-αν |κερκός| κ. νεώτ. ὁ ἔχων πλατεῖαν κέρκον, οὐράν, ἄ. πλατύουρος: Ἄριστλ. Ζ1 596b,4 εἶσι δ' εὐχειμερῶτεροι αἱ πλατύκερκοὶ διὲς τῶν μακροκέρκων, - πλατυκέρα προβάτ' 2) νεώτ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. γένος φητακῶν.

πλατύκερως-ωτος-ων |κέρως| μτν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πλατεῖα κέρατα: Διοσκ.Εὐπ.1,21 πλατύκερως ἔλαφος, Πολύδ.5,76 πλατύκερως ἔλαφος || τὸ θηλ. ὡς οὐσ. ἢ ἔλαφος: Διοσκ.2,75.

πλατυκεφαλία |ή| νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλατυκεφάλου βλ.λ.: || εἶδ. ἀνατ. ἀνώμαλος σχηματισμός τοῦ κρανίου, καθ' ὃν τοῦτο εἶναι πεπλατυσμένον ἐκ τῶν πρῶσω πρὸς τὰ ὀπίσθια, ἕνεκα προῦρου ἀποστεώσεως τῆς στεφανιαίας ραφῆς.

πλατύκεφάλος-αν μτν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν πλατεῖαν, πεπλατυσμένην, ὁ πλατυκοκέφαλος: Ἄπολλδ. Δαμ. Πολιορκ.146,7, Ὀλυμπ. Ἰστ.459D || νεώτ. ὁ πάσων ἐκ πλατυκεφαλίας 2) εἶδος ἰσθλοῦ ζώου ἢ ἐρπετοῦ: Φιλούμ.32,2 3) νεώτ. ζῳολ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. γένος ἀκανθοπερυγίων πλατυκεφαλιδῶν ἰχθύων.

πλατυκνημία |ή| νεώτ. ἀνατ. ἀνώμαλος διαμόρφωσις τοῦ κνημιαίου ὄστου, καθ' ἣν τὸ ὄνω τριτημόριον αὐτοῦ εἶναι οὕτω πεπλατυσμένον ἐκ τῶν πλαγίων, ὥστε ἡ ὀπισθία αὐτοῦ ἐπιφάνεια μετατρέπεται εἰς χεῖλος.

πλατύκομος-ον μον. ὁ ἔχων πλατεῖαν κόμην, μακριὰ μαλλία: Τζέτζ. Ἐξήγ. Πλ.91,27 ἠόκαμον δὲ νῦν οὐ τὴν εὐκομον. . ἀλλὰ τὴν πλατύκομον.

πλατύκορία |ή| |κόρη| μτν. κ. νεώτ. ἰατρ., ἰαν. πλατυκορία παθολογικὴ κατάστασις τοῦ ὀφθαλμοῦ, καθ' ἣν ἡ κόρη γίνεται εὐρυτέρα· τοῦ φυσιολογικοῦ, ἄ. κορεκτασία, μυδρίασις: Ἄρετ.Χρον. Παθ.1,7, ἢ ἐν τοιαῖς ὀφθαλμοῖσι παρθένας καὶ γὰρ ἐκγέεται πολλὸν ἐς μέγθος, αὐτὲ πλατυκορίην ὀνομάζομεν, Ἄετ.7,54.

πλατύκορίας-εως |ή| μτν. ἡ πλατυκορία βλ.λ.: Γαλ.14,768,7 πλατυκορίαςις.

πλατύκότος-ή-όν δ.γρ. ἀντὶ πλατικῶς βλ.λ.2) |Σιμπλίκ.579,16 τὸ νῦν, οὐ τὸ πλατικῶν, ἀλλὰ τὸ ὄπομον, Μετοχ.Θ 455 πλατικῶς διαστάσεις ἐν γεωδαισίαις κ. ἐπίρρ. -ῶς κ. συγκρ. πλατυκώτερον: Γραύλ.Α1γ 6,53 |δ.γρ. ἀντὶ πλατικώτερον|, Εὐστ.69,36 δύναται δὲ καὶ ἄλλως ὁδὸς πλατυκώτερον λέγεσθαι.

πλατυκόμαρος |ο| νεώτ. βοταν. γένος χεδρώνων φυτῶν οὐ ὁ φλοιὸς ἀντιπερικοῦς.

πλατύκῦμνο(ν) |τό| μτν., μον. κ. δημ. πλατὺ κύμνον: Διοσκ.Εὐπ.2,118, Ἄλεξ.Τραλλ.8,2, Θεοφασ. Νόνν.1,62,3' 2) δημ. τὸ ποῦδες καὶ πολυετές φυτὸν Ἰπποκράθρον τὸ λοφωτόν.

πλατύλιγος |ή| μτν. κ. μον. ὁ πλατύστομος φλύσσος, ὁ καθ' ὑπερβολὴν φλύσσος: Ἄγαθ. ΑΠ11,382,5 Καλλίνωτος . . . ὁ πλατυλιγος.

πλατυλίγιτον κηπουρικόν |τό| μτν. πλατὺς λίγος: Ἄνων. ἢ Ἥρων ἐν Weisch.Ροίσιος.δ.γρ.220.

πλατύλιγος-ονος |ή| |λίγος| μτν. ὁ πλατὺς λίγος, ἡ πλατεῖα σκαπάνη: Ἡρων Βελον.11.

πλατύλόγος-αν γλωσσ. ὁ ἐν ἐκτάσει ὀμιλῶν, ὁ φλύσσος, ὁ λόλος.

πλατύλοχος-ον ὁ ἔχων πλατεῖαν λόχην, αἰχμήν: Ἄριστφ.ἀπ.476 πλατύλοχα ἀκόντια, Ἐπιγρ. 2) τὸ οὐδ. πλατύλοχος ὡς οὐσ. λόχη ἔχουσα πλατεῖαν αἰχμήν: Στραβ.17,3,7 πέλτη μικρὰ βυσσίνη, πλατύλοχα μικρὰ.

πλατύλοχος |ή| νεώτ. γένος κορακιδῶν πτηνῶν.

πλατυμάγουλον |τό| μον. ἐν τῷ βυζαντινῷ ναυτικῷ, τὸ πεπλατυσμένον στήθος τοῦ πρῆροισ κριοῦ τῶν πλοίων, ὡς καὶ ἰσχυρὸν τὸ ἐπίθεμα ἐπὶ τοῦ ἔρσανο τούτου.

πλατύμέτωπος-ον μτν. κ. μον. ὁ ἔχων πλατὺ μέτωπον: Αἰλ.Π1 12,19 πλατυμέτωποι βόες, Γεωπ.12,2,1.

πλατύμήλη |ή| μτν. πλατεῖα μήλη, πλατὺς καθετήρ: Ἡλιδό.Κειρ. π. Ὀρειδ.44,11,2, Ἄντιλλ. π. αὐτ.44,22,2.

πλατυμήρη |ή| νεώτ. ἀνατ. ἀνώμαλος διαμόρφωσις τοῦ μηροῦ καὶ τοῦ μηριαίου ὄστου, καθ' ἣν τὸ ὄνω ἡμιμόριον τοῦ ὄστου τοῦτου εἶναι ἀποπεπλατυσμένον ἐκ τῶν πρῶσω πρὸς τὰ ὀπίσθια.

πλατύμμα-ατος |τό| πάπ. κ. λεξ. ἀντὶ πλατύμμα βλ.λ., μεταλλὴν πλάξ, πλάκα, ἔλασμα κ.Πάπ. πλατύμμα χρυσοῦν, Πάπ. πλατύμμα ἀργυροῦν, αὐτ. πλατύμμα μαλυβοῦν 2) πλατὺ πλακοῦπιον: ΑΒ 294,27, αὐτ.317,26.

πλατύνομος-εως |ή| νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλατύνει ἢ πλατύνομαι, ἢ εἰς πλάτος ἐπέκτασις τῆς φάλαγγος || ἀστρονομ. πλατύνεισ οὐρανοῦ τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ὁ οὐρανὸς παρέχει τὴν ἐντύπωσιν θόλου, οὐ ἡ ἀκτὶς βαίνει ἐλαττωμένη ἀπὸ τοῦ ὀριζήοντος πρὸς τὴν κατακόρυφον.

πλατύνω |πλατύς| κ. μον. κ. νεώτ., δημ. πλατύνω, μέλλ. πλατυνῶ, ἀόρ. ἐπλάτυνω, παθ. ἀόρ. ἐπλάτυνω, μτχ. παθ. πασκα. πεπλατυμένως, ποιὰ, καθιστῶ τὴν πλατὺν, ἐπέκτεινω κατὰ πλάτος, εὐρύνω: ΚΔ Ματθ.23,5 πλατύνουσι γὰρ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν κ. παθ.: Ἄριστλ.Θουμ.841α,2 αὐτ. Κόσ.393α,23' 2) καθιστῶ τὴν ἐπιτεταμένον, εὐρύ, μέγα: Ἰώσ.Π1 5,8,1 πλατύνει τὴν εἰσοδὸν || τὸ μέσ. ἐν φρ. πλατύνομαι τὴν γῆν ἐπέκτεινω, μεγαλύνω τὴν χώραν μου: Ξεν.ΚΠ 5,5,34 τί γὰρ ἐμοὶ πλεον τὸ τὴν γῆν πλατύνεσθαι, αὐτὸν δὲ ἀτιμάζεσθαι; || τὸ ἐν φρ. ἐν φρ. σημ. ἢ Ἐπιγρ.Μαντινείας τὴν φυλὴν εὐγενεστέρην τῆς φύσεως πλατύνωσ' 3) εὐρύνω, μεγαλύνω τὸ δι' ἀραιώσεως: Ἄρρ.Τακτ.17,2 ταῦς ἐφεξῆς στήχους πλατύνειν 4) τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, διαστέλλομαι: Πλουτ.Ἡθ.376β' 5) μτν. πλατύνω τὴν καρδίαν ἀνακουφίζω, ἐλαφρῶνω τὴν καρδίαν τινὸς ἀπὸ τῆς περιεμῆνης ἢ φρονιτικῆς: ΠΔ Ψαλμ.118|119,32 ὁδὸν ἐντολῶν σου ἔδραμον, ὅταν ἐπλάτυναι τὴν καρδίαν μου 6) κ. παθ. ἀνακουφίζεται, ἀνοίγει ἡ καρδιά μου: ΚΔ Καρ.2,6,11 ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται 6) ὄμ. πλατύνεται ἡ καρδία πληροῦται τῆφου, ἀκαζονεύεται: ΠΔ Δευτ.11,16 πρόσεχε σεαυτὸ μὴ πλατυθῆ ἢ καρδία σου 7) κ. ἀπολ. τὸ μέσ. ὑπερφρονεῖσθαι, ἀκαζονεύομαι, εἶμαι ὑπερφιάλος, καυχώμαι, κομπορημονῶ: Πρωμ.Φλ.π.Διοφ.Α 34,4 τί πλατύνω

νεσι, ἡλίθιος ὡς· **8)** ὁμιλό πλατέως, δι' ἐπιτηδεύμενων λαρυγγισμῶν ἢ ἐκτάσεως τῆς φωνῆς, ἐκφράζομαι διὰ λέξεων ἀπνεύς διδουσι πλότος εἰς τὴν φωνήν· Ἐρμογ. 18, 1, 6 πλατύνει τὴν φωνήν, Ἄρπιοκρ. ἐν λ. λαρυγγίζειν· **9)** ἐπιμηκύνω, καθίστατο σχοινοτενές, διεσθδίκον τι· Φιλῶδ. Στωϊκ. Π 24 πλατύνει τὸν λόγον, Ἐρμογ. Προγγυμν. 3 πλατύνει τὴν ἔρμηνειαν· κ. παθ.· αὐτ. Εὐρ. 2, 7 διήγησις πλατύνεται τρόποις· **10)** μεταχειρίζομαι πλεονασμούς· Διον. Ἀλ. Δειν. ὁ πιστάτου δ' οὐ κατ' ἐνθύμημα μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐπιχείρημα πλατύνω· **11)** μτγν. κ. μων, μτφ. ἐν φρ. πλατύνω τὸ στόμα τινός ἐπὶ τινὰ διδῶ παρρησιῶν εἰς τινὰ ἀπέναντί τινος· Μηνάϊ. 12, 12 Ὀρθρ. Ὄδ. 3 ἐπλάτυνας τὸ στόμα μου ἐπὶ ἐχθρούς μου· || κ. παθ. παρρησιάζομαι· Πάδ. Βασ. 1, 2, 1 ἐπλάτυνθ' ἐπὶ ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου· **12)** ρηματ. π. πλατύμων, πλατύνοις, πλατύτειον. **πλατύνοτος** -ον κ. ιων. ὁ πλατεῖα νότο, πλατεῖαν ράχιν ἔχων, εὐρύνωτος· Βατραχομ. 296 πλατύνωται καρκίνοι, Γεωμ. 17, 2, 1 ἐκτεκτεῖον ἰσομάλεις πλατύνωτος· || μτγν. κ. ἐπὶ τῆς γῆς· Χρυσμ. Σιβ. 8, 21 πλατύνωτος γαῖα. **πλατύνοτος** -ον μων. ὁ πλατεῖας ὁδοῦς ἔχων· Τρέτ. Ἐξή. 1, 1, 16. **πλατύνοτος** -ον ἰουρά! μτγν. ὁ πλατεῖαν οὐρὰν ἔχων· Ὀππ. Ἀλ. 1, 99 βουλύμασσοί τε πλατύνοτοι. **πλατύνοφθαλμος** -ον κ. νεώτ. ὁ πορφυροῖστων τοῦς ὀφθαλμούς πλατεῖς, μεγάλους· Ἰνπ. Ἀρθρ. 67 ἰδ. ἀνάγν. 1, Ἐρωπιαν.· **2)** μτγν. τὸ οὐδ. πλατύνοφθαλμον ὡς οὐστὸ στίμμι, στίμι βλλς· Διοσκ. 5, 84 ἰστούτο αὐ μὲν στίμι, οἱ δὲ πλατύνοφθαλμον, οἱ δὲ λάρβαρον ἐκάλεσαν· **3)** νεώτ. τὸ ὀρυκτὸν ἀντιμνησιγίς. **πλατύνοφις** (ὁ) ἡ μων. ὁ πλατεῖαν ὄφιν, πλατύ, πεπλατυσμένον πρόσπων ἔχων· Ἰσαάκ Πορφ. ἐν Ἀλλατίου Ἐκκ. 313 ἀπὸφοδος. . πλατύνοφις. **πλατύνοφτος** -ον σχόλ. ὁ ἔχων πλατύ πῆδον, πλατεῖαν ἐπιφάνειον· Σχόλ. Ἡσιοδ. Θ 117 γατῶν εὐρύτερον, πλατεῖαν, πλατύπῆδον. **πλατύνοπῆγιον** (τὸ) πάπ. πλοῖον μετ' ἐπιπέδου πυθμένους πάκτων. **πλατύνοπῆλος** -ον σχόλ. ὁ ἔχων πλατύν γυρῶν, πλατύπυρος· Σχόλ. Σοφ. Ὀκ 313 πλατύνοπῆλος κνηθ. **πλατύνοπυρον** (τὸ) γλωσσ. τὸ φυτὸν ἀρνούγλωσσον βλλ. **πλατυνόδαρος** -η ο δημ. ὁ πλατύπους βλλ. **πλατυνόδια** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλατύποδος βλλ.· || ἰατρ. συγγενής ἢ συνθηθέστερον ἐπίκτητος πάθησις τοῦ ποδός, καθ' ἣν ἐπέρχεται ἐξάλειφίς τῆς καμάρου αὐτοῦ, δυσχεραίνουμένης αὐτῶ τῆς βαδίσσεως ἢ καὶ τῆς ὀρθοστάσιος **πλατυνόρφυρος** -ον ὁ πλατεῖας πορφυρῆς ταινίας ἡ πλατεῖαν παρυφῆν ἔχων· Ἀρχιππ. 39 πλατυνόρφυρα ἱμάτια. **πλατύνοδος** -οδος -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλοτεῖς πῶδας ἔχων, πλατυνόδαρος· Διογ. Λ 1, 81 διὰ τὸ πλατύπον εἶναι καὶ ἐπισύρειν τῶ ποδῶ· **2)** νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων βοστρυχιδῶν. **πλατυνόρσωπος** (-η) -ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πλατύ πρόσπων ἔχων· Ἀριστ. Ζουμ. 832β, 2, Περσίπλ. Ἐρ. Θαλ. 65, Αἰλ. Ζ 1 15, 26 ἐνίσους γὰρ αὐτῶν πλατυνόρσωπος εἶναι. . ἄλλους ἐκίνυδαις. **πλατύνοδος** -ον Ἰνυγί! μτγν. ὁ πλατεῖαν πυγῆν, πλατιά κωλομερία, ἔχων· ἐν χρ. μτφ. ἐπὶ πλοῖου, ὁ πλατύρομμυος ἢ ὁ πλατεῖαν, ἐπιπέδον πρόσπιν ἔχων· Στράβ. 4, 4, 1 πλατύπυγα δὲ ποιοῦσι καὶ ὑψίπυρνα καὶ ὑψήφωρα. **πλατύρ** Ἡσ. «δοῦλος ἢ δῆμος». **πλατυρραμφής** -ος -ές νεώτ. κ. πλατύρραμφος ἐπὶ πτηνῶν, ὁ πλατύ ράμφος ἔχων· **2)** πλατυρραμφή κατηγορία πτηνῶν ἐκ τῶν νηκτικῶν.

πλατύρρημος (ἡ) ἰρημ! μτγν. ἡ ἰδιότης τοῦ διὰ πλατεῖασμῶν ὀμιλεῖν, τὸ ἐν ἐκτάσει, πεπλατυσμένως, διὰ πολλῶν λόγων ὀμιλεῖν, πλατύτης λόγου, μακρολογία· Τίμων Φιλ. 35 οὐδ' Ἀκαδηματικῶν πλατυρρημοσύνης ἀναλίστου. **πλατυρρῖνα** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλατυρρῖνου, ἢ μορφή τῆς ἐξωτερικῆς ρινός καθ' ἣν τὸ πλάτος εἶναι δυσαναλόγως μέγα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὕψος ἢ καὶ μεγαλύτερον. **πλατύρρῖνος** -ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλατύρρῖς βλλ.· Ἡφαιστ. Ἀστρ. 2, 2) νεώτ. ζωολ. πλατύρρῖνα (τὸ) κ. πλατύρρῖνοι (οἱ) ὑπόταξις τῆς τάξεως τῶν πιθήκων. **πλατύρρῖνος** -ος (ὁ) ἡ μτγν. ὁ πλατεῖαν ρίνα ἔχων· Στράβ. 2, 2, 3 προχείλους καὶ πλατύρρῖνας. **πλατύρρῖνος** -ος -ον -ον ποι. ὁ πλατύν ροῦν, πρῶμα ἔχων, εὐρύς· Αἰσχ. Πρ. 352 ὅς καρπύσεται ὄσπιν πλατύρρῖνος Νείλους ἄρδεται χθῶνα. **πλατύρρῖνος** -ος κ. νεώτ. ὁ πλοῖου, πεπλατυσμένον ρύγχος ἔχων· Τιμοκλ. 14, 7 σασπέρδαις πλατύρρῖνχαις, Ἀριστ. ΖΜ 692β, 12. **πλατύρρῖμος** -ον (ῖ) μτγν. ὁ πλατεῖας ρύμας, πλατεῖας ὁδοῦς, πλατεῖας ὁρόμου ἔχων· Εὐστ. 166, 21. **πλατύς** -ος -εἰά -υ κ. μων, νεώτ. κ. δημ. ἰων. θηλ. πλατέα (Ἡρ. 2, 156), δημ. πλατιά, ὄστ. ἐν. πλατέα ἰΠόπ. 1, αἰτ. πληθ. πλατέας (αὐτ. 1, 3, 8). ὄν. κ. αἰτ. πληθ. οὐδ. πλατιά, ὁ ἔχων πλάτος σχετικῶς πολὺ, μέγα, εὐρύς, φαρύς· Ἰλ. Ε 796 ἰδῶς γὰρ μιν ἔπειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμώνος ἀσιίδος εὐκόκλου, αὐτ. Η 86 σπῆα τὸ αἰ χεῦσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντου ἰδ' Ἑλλησπόντος ἐναυθῶ ὡς κ. ἐν αὐτ. Ρ 432 κ. Αἰσχ. Περ. 875 χαρακτηρισίζεται οὐτως ὡς πλατυνόμενος κατὰ τὸ Σίγειον, Ἰλ. Ν 588, Πίνδ. Ν 6, 51, Ξεν. ΚΠ 7, 5, 9, αὐτ. 1, 6, 43 στενάς ἢ πλατεῖας ὁδοῦς ἢ ὀρεινάς ἢ πεδινὰς, Ἐπιγρ., Πάπ., ΚΔ Μοτθ. 7, 13 πλατεῖα ἢ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἢ ὁδὸς ἢ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 94, 4 κάστρο θεμελιωμένον. . σαράντα ὄρυγες τοῦ φάλλου, δώδεκα πλατύ, Βιζυην. 35, 8, Παναδ. Χριστ. Τερμ. 70 κατέμνησθεν ἐξήπλαστο πλατεῖα καὶ λιθινὴ ἀποβάθρα, Ζερβ. Μῦθ. Ζ 43, αὐτ. Τραγ. ΚΚ 27, 28 ἀπ' τοῦ πελάου τὰ νερά στ' ἀγέρα τὰ πλατιά φερατά, Πανατ. Ἄγ. Ὀρ. 29 εἶπα στὸν ἀγαθὸ καλόγερο μὲ τὴν πλατιά φαρὴ γενειάδα· || κ. ἐπὶ ἰχθύων· Ἀριστ. Ζ 1 489β, 31, αὐτ. ΖΜ 695β, 7· || κ. ἐπὶ σκευῶν· Φερρεκρ. 143, 2 ποτήρια πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ'. || κάρυα τὰ πλατέα τὰ κάστανά· Ἰνπ. Διογ. 2, 55, Διοκλ. ἀπ. 126, Ξεν. Ἀν. 5, 4, 29· **2)** κτ. ἐπέετ. ὁ μέγανον ἔκτασιν κατέχων, ἐκτεταμένος, μέγας· Ἰλ. Β 474 ἀινόλια πλατέ' αἰγῶν ἰσοίμνια διεσπαρμένα εἰς μεγάλην ἔκτασιν, κατέγοντα πολὺ διάστημα, Ὀδ. Ε 101, Ἡσιοδ. Θ 445· **3)** ὁ εὐρύς ἄμα καὶ ἐπιπέδος, ἀνοπεταμένος· Ἡρ. 4, 39 χῶρος πλατύς καὶ πολλός, Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 9 πλατυάτης. . γῆς ἀσσης Θετταλίας, Πλάτ. Φαῖδ. 97D πότεραν ἢ γῆ πλατεῖα ἐστὶν ἡ στραγγυλή· **4)** ἐπὶ προσ., ὁ εὐσώμος, ὁ μεγαλόσωμος· Σοφ. ΑΓ. 1250 οὐ γὰρ αἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φώτας ἀσφαλέστατοι, Πάπ.· **5)** μτφ. ἐπὶ ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ὁ λαν πρακχωρημένος· Πρόκλ. Ἡσιοδ. Ἐργ. 483 πλατύ εἶαρ· **6)** ὄμ. μτφ. ὁ ἰσχυρός, δυνατός· ὀθ. ὡς ἐπιρρ. ἐν φρ. (κατα)χρέπταμαι πλατύ· Ἀριστ. Φ. 815 ἠν καταχρέπταμένη μέγα καὶ πλατύ, Λουκ. Χάρ. 12· || ὄμ. πλατύ γελῶ γελῶ ἰσχυρὸν γέλωτα, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, δυνατὰ· Φιλόστρ. Ἀπολλ. 7, 39· κ. πλατύ καταγελά· αὐτ. Σοφ. 1, 20, 2· || πλατύς ὄρκος ἰσχυρός, μέγας, σταθερὸς ὄρκος· Ἐρμ. 30, 3, αὐτ. 115, 3· || πλατύς καταγέλως μέγας, πολὺς ἢ πασιδολός, ὁσφάνερος περιγέλως· Ἀριστ. Ἀχ. 1126 ταῦτ' οὐ κατάγέλως ἐστὶν ἀνθρώπου πλατύς· ὄμ. κ. πλα-

τὸς φλῆναφος μεγάλη, πλοῦσια φλουαρία: Ἄμειλος π. Πορφ. Ἐτραβ. 17, αὐτ. 18. 7) ἐπὶ προφορᾶς, ὁ εὐχικός: Ἐρμογ. Ἰδ. 1,6 πλατεία λέξις, Πολυδ. 2, 116 πλατεία φωνῆ, Δημήτρ. 177 πλατεῖα λαλοῦσι πάντα αὐτῶν. 8) ὁ διακεχυμένος, σχοινοτενής, χαλαρός: Διον. Ἀλ. Δημ. 19. 9) ὁ λίαν διαδεδομένος, ὁδ. ὁ συνήθης: Χαροδ. Θεο. 1, 332 πλατεία χρήσις, αὐτ. 267. 10) νεώτ. φρ. πλατεία ἔρηναι ἢ ἐξικουμένη εἰς ἀπάσας τὰς δυνατάς περιπτώσεις καὶ ἐπιμεριστομένη. 11) τὸ θηλ. πλατεία ἰσθδός ὡς οὐσα. εὐρεία ὁδός, φαρδύς δρόμος: Φιλῆμ. 58, Ἑρῶνδ. 6, 53, ΠΔ Γέν. 19, 2 εἶπαν αὐχί, ἀλλ' ἐν τῇ πλατεία καταλύσομεν, Διδόδ. Σ 17, 52, Στραβ. 17, 1, 10 πλατεία διατείνει παρά τὸ γυμνάσιον, Ἐπιγρ. οἱ ἐν τῇ Σκυτική πλατεία τεχνεῖται, αὐτ. ἡ ἱερωτάτη πλατεία. 12) Ἐπιγρ. Σαδαστή πλατεία ὄνομα συνενχίας. 13) ὁ ἄλμυρός, στυφός τὴν γεῦσιν: Ἑρ. 2, 108 πλατυτέροισι ἐχρῶντο τοῖσι πόμασι, Ἀριστ. Μετ. 359b, 4 πλατεῖα ὕδατα. 14) ὁμ. νεώτ. τὸ θηλ. πλατεία ὡς οὐσα. βλ. λ. 15) ὁμ. τὸ θηλ. πλατεῖα χεῖρι ὡς οὐσα. τὸ πλατὺ μέρος τῆς χειρός, ἢ παλάμη: Ἀριστ. Βάτρ. 1096 ταῖσι πλατεῖαις τυπτόμενος, Φιλῶμ. Γυμν. 5, 3 πλατεῖα τῇ χειρὶ. 16) ὁμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. εἰδός τι πλατεῖος κυπέλλου ἢ πινακίου, πιατέλα, ἀπλάδα: Ἐπιγρ. Ἰδίου. 17) ὁμ. τὸ θηλ. ὡς οὐσα. εὐρεία ροδόωσις ἢ εὐρύ, φαρδύ κρᾶσπεδόν: Δημήτρ. 108. 18) μτγν. κ. νεώτ. τὸ οὐδ. κτ. συγκρ. βαθμ. πλατύτερον ὡς ἐπίγρ. μετὰ πλειοτέρων λεπτομερειῶν, εὐρύτερον: Σέξτ. Ἐπιφ. Πυρρ. 2, 219 πλατύτερον διαλεξόμεθα, Σῶφρ. 2, 5. ἄλλοτε θὰ ὀμιλήσωμεν πλατύτερον. 19) νεώτ. τὸ οὐδ. ὑπερβ. κτ. αἰτ. πληθ. πλατύτητα ὁμ. ὡς ἐπίγρ. εὐρύτητα, διεξοδικώτατα: ὠμίλησε περὶ ταῦ ζητήματος πλατύτητα.

πλατύσαρκος-αν μτγν. ὁ πληθῶρον σαρκῶν ἔχων, ὁ πληθωρικός εἰς σάρκα: Πολ. Φυσ. 42 τὸ στήθος μέγα καὶ πλατύσαρκον λαγρόν.

πλατύσημος-ον ἰσθμ. μτγν. ὁ πλατεῖον παρυφῆν, φαρδὺν γύρον ἔχων, πλατύγμος: ὁδ. πλατύσημος χιτών ἢ τῶν Ῥωμαίων συγκλητικῶν τήβεννος ἢ φέρουσα πλατεῖον πορυφῶν παρυφῆν [τεταπια iactiaviana]: Διδόδ. Σ 36, 7, Στραβ. 3, 5, 1 ἐνδύσασθαι λέγονται πρώτοι τοὺς ἀνδρωσῆς χιτῶνας πλατύσημος. || ὁμ. κ. ἢ πλατύσημος ἐσθῆς: Ἑρῶνδ. Ἰστ. 3, 11, 2 ἤμφιστο τὴν πλατύσημον ἐσθῆτα. || ὁμ. τὸ θηλ. πλατύσημος ὡς οὐσα: Ἄρρ. Ἐπικτ. 1, 24, 12. 2) κ. ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν δικαιουμένων νὰ φέρουσι πλατύσημον ἐσθῆτα: ὁδ. χιλιάρχος πλατύσημος χιλιάρχος βουλευτικός, tri-hunus iactiaviana: Ἐπιγρ. Ἀργούς, αὐτ. Ἀδῶνων.

πλατύσκαλο ἰσθμ. δημ. πλατύσκαλον βλλ., πλατεία βαθμῆς, πλατὺ, φαρδὺ σισλοπάτι τοποθετούμενον εἰς τὰς θέσεις τῆς κλιμακῆς, ὅπου αὕτη ἀλλάσσει διεύθυνσιν ἢ συναντᾷ ὄρσφον.

πλάτυσμα-ατος ἰσθμ. μτγν. μν. κ. νεώτ. πᾶν πεπλατυσμένον ἀντικείμενον, ὅσον κέρομος, πλίνθος: Ἑρῶνδ. 3, 46. 2) πλάξ: Διοσκ. Εὐπ. 1, 171 πλάτυσμα κρηαῦ. 3) μεταλλινὴ πλάξ, ἔλασμα, λάμα: Ἑρῶν. Διδότρ. 5, Γαλ. 12, 831 χαλκοῦν πλάτυσμα. 4) ἐπιπλαστόρον: Ἑρῶνδ. Χειρ. π. Ὀρειβ. 46, 29, 3. Ὀρειβ. Σύνφ. 2, 59. 5) πλατὺ γλύκισμα, πλακοῦντιον: Γαλ. 4, 526. 6) πεπλατυσμένος μῦς, μῶν πλατύς, ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ: αὐτ. ἰδ. 21, 930. 7) τὰ πλατάσματα τῶν κωπῶν αἰ πλατῆται τῶν κωπῶν: Εὐστ. 1625, 17 ταρσοὶ τάλαροι καὶ τὰ πλατάσματα τῶν κωπῶν. 8) νεώτ. βωταν. τὸ ἔλασμα τῶν φύλλων τῶν φυτῶν.

πλατυσμάτιον ἰσθμ. μτγν. κ. νεώτ. ὄροικρον, ταῦ πλάτυσμα βλλ. κ.: Ἑρῶν. Πνευμ. 1, 21, Ὀρειβ. ἰσθμ. 99. 2) νεώτ. μηχανολ. λίαν πεπλατυσμένον βλήτρον ἀσφαλίας τῶν ἀτρολεθῆτων.

πλατυσμός ἰσθμ. μτγν. κ. νεώτ. πλάτυνσις, εὐρύνσις, διαστολή, διάσπαισις: Διοσκ. 5, 6 ποιεῖ καὶ πρὸς ἐμπνευμάτων χρονίαν καὶ δῆξιν ὑποχονδρίου καὶ πλατυσμόν. 2) εὐρύς, ἀνοπεντομένος, ἀνοικτὸν χάρος, ξάγαντο: ΠΔ Βοσ 2, 22, 20 καὶ ἐξηγαγέ με εἰς πλατυσμόν, αὐτ. Σοφ. Σειρ 47, 12. 3) μτγν. ἐν μτφ. χρ. εὐρύτης, ἐκτασις, μέγεθος: Εὐστ. 1382, 21, Κοισάφ. Δαν. ἐν Σάθ 3, 94 καὶ ὁ πλατυσμός καὶ τὰ κυριώτερα μέρη ταύτης, τῆς σχεδὸν ἀπειρου ἀρχῆς. 4) μτφ. ὁμ. μτφ. κοῦρσις, κομπορημοσύνη, μεγαλαυχία: Τίμων Φλ. 20 ἐν δὲ πλατυσμοῖς πολυμαθημοσύνης τῆς οὐ κενώτερον ἄλλο.

πλατύστερνος-αν μτγν., μν. κ. νεώτ. ὁ ἔχων πλατὺ, εὐρὺ στέρνον: Ροῦφ. Ὀνομ. 74, Γεωπ. 19, 2, 1 πλατυστερνοῦς κύνας.

πλατύστομος (-η)-ο(ν) μτγν., μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ πλατὺ στόμα, ἀνοικτὸν, φαρδὺ στόμιον ἔχων: Διοσκ. 1, 30 πλατύστομος λέξις, Δημόκρ. π. Γαλ. 13, 40 πλατύστομος χύτρος, Γεωπ. 9, 24, 1 πλατύστομον ἄγγειον. || κ. ἐπὶ ποτηρίων βεντούζης: Σῶφρ. 1, 50. || νεώτ. κ. δημ. κ. ἐπὶ σακχαρῶν, δρεπάνων κττ.: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 498 καὶ γιὰ τὸ θέρο τῆς ζωῆς ηλατόστρα δρεπάνια. || ἐν χρ. κ. ὡς τοπωνύμ.

πλατυστομῶ-ῶς σχόλ. ὀμιλ. πλατέως, μετὰ πλατεῖασμόν, πλατεῖάζω: Σχόλ. Θεοκρ. 15, 88.

πλατύσχιτος-ον ὁ πλατεῖος ἐσχισμένος, ὁ ἔχων πλατεῖας, μεγάλας σχισμάς, ἐπὶ φύλλου: Θεόφρ. Φι 9, 10, ἰσθμ. ὄφλλον πλατύσχιτον.

πλατύσωμος (-η)-ο(ν) μν., νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων πλατὺ, πεπλατυσμένον σῶμα ἢ λίαν εὐρὺν κορμόν: Τζέτζ. Χιλ. 6, 420 Πλάτων ἰα πλατύσωμος ἐκλήθη τῷ Σωκράτει.

πλατύτερα ἰσθμ. μτγν., νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ. θηλ. συγκρ. βαθμ. τοῦ πλατύς βλ. λ. ἐν χρ. ὡς προσωνομα τῆς μητρὸς τοῦ Χριστοῦ ἐν σαρκί, ἢ πρὸς τὴν εὐρύτητα καὶ τὸ μέγεθος τῶν ὀφθαλμῶν. ὁδ. ὡς οὐσα. ὀνομασία εἰκόνας τῆς Θεομήτορος καθημένης ἐπὶ θρόνου καὶ κρατούσης ἐν ταῖς ἀγκύλαις τὸ θεῖον βρέφος, ζωροφουμένης ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς μεσαίας κόγχης τοῦ Ἁγίου ἁγματος.

πλατύτης (-ητος) ἰσθμ. ἢ ἰδιότης τῶν πλατέως, πλατός, εὐρύος: Ἰνπ. Ἀρχ. Ἰντρ. 22 ἵπτατος πλατύτης. || κ. ἐπὶ ζώων: Σεν. ΚΠ 1, 4, 11 ὑπὸ δὲ τῆς πλατύτητος οὐδὲ ἄμαρτεῖν οἶόν τ' ἦν αὐτῶν. 2) εὐρύτης, ἢ κατὰ πλάτος: Διογ. Α 3, 4 εἶνοι δὲ εἰὰ τὴν πλατύτητα τῆς ἐρμηνείας οὕτως ὀνομασθῆναι. 3) ἐπὶ προφορᾶς, τὸ πλάτος: Δημήτρ. 177.

πλατυτράχηλος-ον μν. ὁ ἔχων πλατὺν, εὐρὺν τράχηλον, πλατυσίμης: Γεωπ. 19, 2, 2 ἰσθμ. φ.

πλάτυπτερος-η-α δημ. ὁ ἔχων πλατεῖας, μεγάλας πτέρυγας: Ζερβ. Τραγ. ΚΚ 31, 24 καταμεσίς τοῦ πέλους, γλαροπούλια πλατύπτερα.

πλατύφυλλος (-η)-ο(ν) κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ φυτῶν καὶ ὀνύχων, ὁ ἔχων πλατεῖα φύλλα ἢ πέταλα: Ἀριστ. Α' Ὑστ. 98b, 4 πᾶν πλατύφυλλον φυλλορροεῖ, Θεόφρ. Φι 3, 8, 2 αὐτ. ΦΑἰτ. 5, 7, 2 ἡ λεύκη πλατυφυλλότερον τῆς αἰγίρου, ὁ δὲ σιστ. εἶνας σγουρός βασιλικὸς πλατύφυλλος καὶ δροσερός. **πλατύφυκος** ἰσθμ. μτγν. ἐφόρημα, λ. ἐπὶ τοῦ 278 τὰς ὁ παρὰ βουλευτῆς πλατυφύκος: ἰσθμ. λ. ἐρ. μνηνεῦται ὑπὸ τοῦ Ἰδίου διὰ τοῦ γειτῆν Ἰδίορθ. πλάτωχάιτας κ. ὀρθθτ. Πλατωχάιτας ἐκ τοῦ πλάτιον δωρ. τ. τοῦ πλεσιόν.

πλατύχωρος (-η)-ο(ν) μν., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τόπων, ὁδῶν κττ., ὁ εὐρύχωρος, ὁ λίαν ἐκτεταμένος: Γεωπ. 18, 2, 1 πλατύχωρος σπηκί, Ἐφθαλ. Ὀδ. Δ 99 μάς χαθῆκαν τότες στᾶν Τρωάδα τὴν πλατύχωρον.

πλατύφυκος-ον μτγν. ὁ ἔχων φυχήν ἀλαζονευομένην, μεγαλοῦχον ἢ ἀκόρεστον. ὁδ. ὁ πολλὰς ἐπιθυμίας ἔχων, ἀπληστος: Σύμμ. ΠΔ Παροιμ. 28, 25.

πλατωνυχος-ον ιδουχι ὁ πλατεῖς, πεπλατυσμέ-
νους δυνιας ἔχων : Πλάτ. Ὀρ.415A **ἀνθρωπος**
ζῶον ἀπτερον, δίπουν, πλατωνυχον, Σέξτ. Ἐμπ.
Πύρρ.2,21f. κ. ἐπὶ τοῦ κύκνου κ. τοῦ χηνός :
Αἰλ Ζ11,37 **στεγανόποδα και πλατωνυχια.**

πλάτωμα (τὸ) (πλάτος) ὄχη. ἐκτεταμένος, ἀνα-
πεπταμένος τόπος. ἰδ. ὄροπέδον, ἀ. πλατωσιὰ.
πλάτων Ἦσ. ἐρχομαι τὸν τι, ὦ τὸν ὄρον ἀν-
τιθῶσιν, διε γάλα συμπλήσασθαι.

πλάτωνιος-α-ον μτγν. ὁ τοῦ Πλάτωνος, ὁ πλα-
τωνικός βλ.λ. : Σχόλ. Διον. Ὀρ.224ff **φασί** τινες ὡς
οὐ δεῖ λέγειν Πλατωνικὸν βιβλίον ἀλλὰ Πλατώ-
νειον. Πλατωνικὸν γὰρ βιβλίον λέγεται τὸ περιέ-
χον περὶ Πλάτωνος, Σουῖδ. 2) τὸ οὐδ. κτ.
πληθ. πλατώνεια ὡς οὐσα. ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ
Πλάτωνος : Πορφ. π. Εὐσ. Ἐταγγ. Περσ.10,3 **τὰ**
Πλατώνεια ἐστιῶν ἡμᾶς Λογίων Ἀθήνων.

πλατωνίω (τὸ) ὄχη. τὸ ζῶον πλατώνει βλ.λ.
πλατωνίζω μτγν., μον. κ. νεώτ. εἶμαι ὁποῦδος
ἢ κημητής τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος, εἰς τὰς
φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις μου ἔγω ἄριστον ἐπίδρα-
σιν τῶν θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος : Ὀριγ. κατὰ Κέλα.
4,219 **καὶ γὰρ ἰὸ Κέλσος ἐν πολλοῖς πλατωνίζειν**
θέλει, Εὐστ.1383,5f, Σουῖδ. ἢ Πλάτων φιλωνίζει ἢ
Φίλων πλατωνίζει.

πλατωνικός-ή-όν μτγν., μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων
ἢ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν φιλόσοφον Πλάτωνα ἢ
τὸ σύστημα τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ἀ. πλατώ-
νειος : Ἄρχθ. ΑΠ11,354,9. - πλατωνικὸν διάλογον,
-πλατωνικὸν σύστημα, -πλατωνικὴ φιλοσοφία
|| πάπ. κ. νεώτ. ὁ ἀκολουθῶν τὴν φιλοσοφίαν
τοῦ Πλάτωνος : Πάπ. πλατωνικός φιλόσοφος
|| νεώτ. τὸ ἀρσ. κτ. πληθ. πλατωνικοί ὡς οὐσα. οἱ
μετὰ τὸν Πλάτωνα διανοοῦνται καὶ φιλόσοφοι οἱ ὑ-
ποστάτες ἐκδήλον τὴν ἐπίδρασιν τῶν μεταφυσικῶν,
ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν θεωριῶν αὐτοῦ καὶ διδά-
ξαντες τῆς σχολαστικῆς θεολογίας καὶ τῆς ἐπο-
χῆς τῆς Ἀναγεννήσεως. 2) μτγν. ὁ ἐπὶ τῆ βῆσις
τῶν δογματῶν τῆς πλατωνικῆς φιλοσοφίας γινόμε-
νος : Δαρμάκ. Ἀρχ.311 **πλατωνικὰ ἀποδείξεις**
3) νεώτ. συνεκτ. ὁ ἰδεώδης, ἰδανικός, ἀγνός, οὐχὶ
σαρκικός : πλατωνικός ἔρως. 4) ὁμ. νεώτ. ὁ
μὴ ἔχων, ὁ μὴ φέρων ἢ ὁ μὴ ἀποδίδων εἰς πρα-
κτικὸν ἀποτέλεσμα, μάταιος : πλατωνικὰ ὑποσχέ-
σεις - διαμαρτυρίαι.

πλατωνικός ἑπίρρ. μτγν. κ. νεώτ., ὄχη. Πλατω-
κὰ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Πλάτωνος, ὡς ὁ Πλάτων
διδάσκει : Στράβ.7,37 **τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς**
ἐχόντες κοινὰς 2) νεώτ. κατὰ τρόπον πλατω-
νικὸν βλ.λ.4: ὁμιλεῖ πλατωνικῶς.

πλάτωνος-ιδος (ἡ) μτγν. ὀνομασία τῆς δᾶμος
βλ.λ., ζῶον ἐκ τῶν ἐλαφιδῶν, ἔχοντας πλατεῖα κέ-
ρατα, ἐξ οὗ καὶ ἡ ὀνομασία : Κυραν.59.

πλατωνισμός (ὁ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλατωνι-
κοῦ. 2) τὸ κατὰ τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν
φιλοσοφεῖν ἢ τὸ ἔχειν ἰσχυρὰ τὴν ἐπίδρασιν αὐ-
τῆς : εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλωτίνου ὁ πλα-
τωνισμὸς εἶναι τὸ ἐπικρατῶν στοιχείον, - κατὰ
τὴν ἀκμὴν τῆς Ἀναγεννήσεως ἐπεκράτησεν ὁ
πλατωνισμός. 3) ἄκρα ἰδεολογικὴ τάσις.
4) πλατωνισμὸς τοῦ νεύματος πρὸς ἀλλήλους
ἰσχυροτάτη εἰς τὴν ἐκ τῶν προτέρων ἰδέαν, ὡστε
να παρεμποδίζεται ἡ ἐλευθερὰ ἔρευνα πάσης ἄλ-
λης ἐπιμορφῆσης ἐν συσχετισμῷ πρὸς αὐτὴν.

πλατωσιὰ (ἡ) ὄχη. πλάτωμα βλ.λ., τόπος πλατῶς,
ἀναπεπταμένος.

πλάτωσις-εως (ἡ) γλωσσ. ἐμπνευμάτωσις.

πλέγδην ἑπίρρ. μτγν. συμπλεγεμένως, ἐμπε-
πλεγμένως, υπερδεμένως : Ἄκκ. Μεσο. ΑΠ4,4,196 **τῆς**
πλέγδην σὰς ἐνέδοις χέρας, Ὀππ. Ἄκ.2,317 **αὐ-**
τὰρ ὁ χεῖρας πλέγδην σὰκ ἀνίστην ἀπ' αὐχένος.
πλεγοροτυπία (ἡ) νεώτ. φωτολιθογραφικὴ μέ-
θοδος δι' ἧς ἀνευ φωτογραφῆσεως ἐπιτυγχάνεται
ἀνατοπισμὸς σχεδίων ἐκ φύλλων τυπωθέντων καὶ ἐκ
τῶν δύο αὐτῶν πλευρῶν.

πλέγμα-ατας (τὸ) κ. μον. κ. νεώτ. πᾶν τὸ πε-
πλεγμένον ἢ συνεταιρισμένον. ὄθ. πλέγμα ἕλικος
ὁ συσπρεφόμενος ἕλιξ ἢ πλόκαμος τῆς ἀμπέλου :
Σιμων.183,2. 2) πᾶν τὸ ἐκ πλοκῆς, ἐκ πλέξεως
προερχόμενον, πράγμα πεπλεγμένον : Πλάτ. Νόμ.
734E **καθάπερ οὖν δὴ τινα ζυνοφῆν ἢ καὶ πλέγμ'**
ἄλλ' ὄτιον || τὸ τοῦ κύρτου πλέγμα ἢ τὸ
πλέγμα ὁ κύρτος βλ.λ. : Πλάτ. Τιμ.79D **ὁ δὴ καὶ**
προσεκίζομεν τῷ τῷ κύρτου πλέγματι || κ.
γεν. ἐπὶ δικίωτος : Ξεν.ΚΠ1,6,28 **τῖνος δ' ἔνεκα**
δολοῦν ὑς ἀγρίους καὶ πλέγμια καὶ δρύμια;
Πλάτ. Τιμ.79D. 3) κτ. πληθ. στέφανοι, στέμμα-
τα : Εὐρ. Ἰων.1393 **εὐρύς τ' ἀπεισι πλεγμάτων**

4) μτγν. πλόκαμος κόμης, πλεξίς, πλεξούδα : ΚΔ
Τιμ.1,2,9 **ἰτὰς γυναῖκας κοσμεῖν ἐαυτὰς μὴ ἐν**
πλέγμια ἢ χρυσῷ ἢ μαργαρίταις 5) ὁμ. μτγν.
πλέγμα δικτυοειδὲς τὸ θυμασίον δίκτυον τοῦ
Γαληνοῦ : Ἦρφ. π. Γαλ.5,155, Γαλ Χρ. Μορ.9,4

6) πλέγμα γυλῶν ἐναγκαλισμὸς : Παῦλ. Σιλ. ΑΠ5,
24,5 **μαλαθὰ μὲν ἱσπαθοῦς τὰ φιλητάτα, μαλ-**
θακὰ γυλῶν πλέγματα χιονένω 7) μτφ. συμ-
πλοκὴ λέξεων : Πλάτ. Σοφ.262D **τῷ πλέγματι τού-**
τω τὸ νόημα ἐφθεγγάμεθα λόγων 8) γεν. συμ-
πλοκὴ : Φιλ.1,372,αὐτ.65f, Πλωτίν.3,3,4.

πλεγματοῦ Ἦσ. κατασκευαῶς πλέγματα.
2) τὸ μέγ. πλεγματοῦμαι αὐτ. συμπλέκομαι.

πλεγμάτιον (τὸ) ὑποκορ. τοῦ πλέγμα βλ.λ.2) Ἀ-
ριστ. ΖΜ 685b,5 **δύναμις ἔχουσι καὶ σύνθετον**
τοιαῦτον αἰσινερ τὰ πλεγμάτια, Μάρκ. Αὐρ.2,2
ἐκ νεύρων, φλεβῶν, ἄρτηριῶν πλεγμάτιον (περὶ
τοῦ ἀνθρώπου σώματος).

πλεγμός (ὁ) μον. τὸ πλέγμα: ΕΜ 735,10, Εὐστ.1309,5.
πλέγμου μτγν., μτφ. παθ. ἔνεστι, πλεγνύμενος,
πλέκω βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.3,213,αὐτ. Ἄλ.1,31f.

πλέσις (ἡ) ἐπ. ὄνομ. πληθ. τοῦ πλείων βλ.λ.
πλέσις (ἡ) ἐπ. αἰτ. πληθ. τοῦ πλείων βλ.λ.

πλεθριαίος-α-αν ὁ ἐνός πλέθρου, ἰσόμετρος
πρὸς ἐν πλέθρον : Ξεν. Αν.1,5,4 **αφικνούνται ἐπὶ**
τὸν Μάσκων ποταμῶν, τὸ εὖρος πλεθριαίου,
Πλάτ.Κριτ.116A **γέφυρα πλεθριαία τὸ πλάτος**
αὔσα, Στράβ.16,2,17 δρόκων μῆκος πλεθριαίος.

πλεθρίζω τρέχω πλέθρου διάστημα ἐπαναστρέ-
φω εἰς τὴν ἀφετηρίαν, ὄθ. μτφ. ἀπανω τὸν και-
ρὸν μου εἰς λόγους, μεγαλαυχῶ : Θεόφρ. Χαρ.23,2
ταῦτα πλεθρίζω.

πλέθριον (τὸ) μτγν. χώρος τοῦ ἐν Ὀλυμπία
γυμνασίου, χρήσιμος εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις,
ἰδ. εἰς τὴν πόλιν : Παισα.6,23,2, Λουκ. Περειγρ.31 **ἦδη**
γὰρ οἱ Ἑλληνοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
θρίῳ 2) μον. ὀνομασία τοῦ σταδίου τῆς Ἀν-
τιοχείας : Μαλάκ.1 290,14,αὐτ.339,1 **ἔως τοῦ λεγα-**
μένου Πλεθρίου.

πλέθριαμο-ατας (τὸ) Ἦσ. «δρόμημα, διαγωνι-
σμὸς δρόμου ἐν σταδίῳ, πλεθρίον μακρῶ», Φώτ.
πλέθρον (τὸ) κ. βλέθρον ἑπίρρ. Θεσιπῶνι, μον-
ως, μέτρον μῆκος ἰσοδυναμοῦν ἀπὸ τοῦ Ὀμί-
ηρου καὶ ἐντέθηθεν πρὸς 10 ὄργαια, κατὰ δὲ τοὺς
ἱστορικοὺς χρόνους πρὸς 29,57 μ. ἢ τοῖς περιέχον 10
ὄκαινας, ὄργαια δὲ 16 2/3 καὶ πόδας 100 : Ἦρ 2,
124 **τῆς ἐστὶ . . μέτρωον ἕκαστον ὄκτω πλέθρα,**
Εὐρ. Ἰων.1137 **πλέθρω σταθμῆσας μῆκος εἰς εὐ-**
γωνίαν, Ξεν. Ἀν.1,2,5 τούτου τὸ εὖρος δύο πλέ-
θρα 2) μόνως, πλέθρον ἐπιφανείας περιέχον 100
τετραγώνους ἀκαινας καὶ ἰσοδυναμοῦν πρὸς

10.000 τετρ. πόδας ἴτοι πρὸς 8,740 τ. μ.: Ἦρ.7, 199 διοχιλία τε γάρ καὶ διαγύρια πλέθρα τοῦ πεδίου ἐστί, Πλάτ.Θεαιτ.174B γῆς δὲ . . . μύρια πλέθρα, αὐτ. Ἰ.Αλκ.1,23C, Δημ.491, Ἐπιγρ. Τεγέας ἢ μγν. τὸ ρωμαϊκὸν πλέθρον, λατ. jugerium: Πλούτ.Κάμ.39 **μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλειονα χωρῶν κεκτῆσθαι**, Αἰλ.Π1,3. 3) Ἦσ. ἐπλέθρα: Δίγυροι καὶ βοτανῶδες τόποι.

πλειάξ-άδος (ἡ) κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. κ. ἰων. πηλιάς, αἰολ. ὄνομ.πληθ. πηλιάδες (Σαμφ.52), ὄνομα ἐκάστης τῶν ἑπτὰ θυγατέρων τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πηλιόνης, ἃς ὁ Ζεὺς ἔθηκε μεταξὺ τῶν ἀστέρων, ἀποτελεσθέντος οὕτως ἐνὸς τῶν ἀρχαιολογικῶν παρ' Ἑλλησι γνωστῶν ἀστερισμῶν, εὐδαιμονιζόμενον ἐπὶ τοῦ Ἀιαιτοῦ τοῦ ἀστερισμοῦ Ταύρου, δημ. ποῦλια: Ἰλ.Σ 486 τὰ τ' οὐρανὸς ἔσπεφάνωται, Πηλιάδας θ' Ἰάδας τε, Ὁδ.Ε 272, Ἡσιόδ. Ἐργ.383 Πηλιάδων Ἀτλαγενῶν ἐπιτελομένων ἄρχεσθ' ἀμήτου, αὐτ.572. 2) κτ. ἐν., ἐπὶ τοῦ δλου ἀστερισμοῦ, ἰδ. πρὸς διακρίσιν καὶ ὀρισμὸν τοῦ χρόνου: ὅθ. ἡ μὲν ἐπιτολὴ αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι γιναμένη τὸν Μάϊον σημαίνει τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρου, ἡ δὲ κατὰ Νοέμβριον οὐσίας, τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος: Ἰπν.Ἐπιδ.1, ἐν Θάσῳ φθινοπώρου περὶ Ἰσμερίην καὶ ὑπὸ Πηλιάδα ὕδατα πολλά, Εὐρ.ΙΑ θ Σείριος ἐγγύς τοῦ ἀπαιπόρου Πλειάδος ἄσσων ἐτι μεσάρηος, αὐτ.Ἰων1152 Πλειάς μὲν ἦει μεσοπόρου δι' αἰθέρος, Ἀριστλ.Ζ1 553b,31πρὸ Πλειάδος ἐπιτολῆς, αὐτ.599b,10,αὐτ.598b,7, αὐτ.599a,28, αὐτ.542b,22, αὐτ.556a,21. 3) ὄμ. κτ. ἐν. ὄνομα τῆς ομάδος τῶν ἑπτὰ δοκιμωτέρων Ἀλεξανδρινῶν τραγικῶν ποιητῶν: Ἦσαιστ.9,4, Χοιροθ. Ἦφ.236C Σουίδ, ἐν λ. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός, ἸΗ λ. Πλειάδες πιθανῶς παράγεται ἐκ τοῦ πλέω, διότι ἡ ἐπιτολὴ αὐτῶν συνέπιπτε μετὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πλοῦμου ἐποχῆς: ἀλλ' οἱ ποιηταὶ (Ἡσιόδ.ἀπ.177,αὐτ.178,179, Πίνδ. Ν 2,11, Ἀλκμ.23,60, Αἰσχ.ἀπ.312,Εὐρ.Ἰο.1005) ἔχοντες τὸν ἐπεκταμένον τ. Πειειάδες παριστώσιν αὐτὸς ὡς περιστεράς, αἱ ὀψοῖοι φεύγουσιν ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν διωξίν τοῦ κυνηγοῦ Ὀρίωνος.)

πλειθος (τό) Ἐπιγρ. βοιωτ. τ. τοῦ πλῆθος βλλ. **πλειπλοσ**-ατος (τό) Ἐπιγρ. ὄρωρ. τ. τοῦ πηλίσμα βλλ., ἐισόδημα. ἢ Ἦσ. ἐπλήρωμα, Φώτ.

πλεῖν ἄττ. τ. τοῦ πλέων, οὐδ. τοῦ πλείων βλλ.

πλειογαμία (ἡ) νεώτ. βοταν. κ. πολυγαμία ἡ περιήπτωσις καθ' ἣν ἐν φυτῶν φέρει ἀνθη ἔρμαφρόδιτα καὶ ἀνθη μονογενῆ, ἄρρηνα καὶ θήλεα.

πλειοδοσία (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλειοδοτοῦ, ὑπερθεματισμός.

πλειοδότης (ὁ) νεώτ., θηλ. -ότις-ιδος, ὁ πλειοδοτῶν, πρὸς σφῆρων τιμὴν ἀνωτέραν, ὑπερθεματιζῶν.

πλειοδοτικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλειοδοσίαν βλλ., ὁ τῆς πλειοδοσίας: πλειοδοτικὴ δημοπρασία ἢ ἐπίρρο. -ῶς.

πλειοδοτῶ-ῶς νεώτ., ἄόρ. ἐπλειοδότησας, ἐπὶ πλειστηριασμῶν, διδῶν, παρέχων τιμὴν ἀνωτέραν τῶν ἄλλων, ὑπερθεματιζῶν, ἀντίθ. μειοδοτῶν.

πλειόκαινος ὑποδιάπλασις (ἡ) νεώτ. γεωλ. ἡ τελευταία καὶ νεώτερη ἐκ τῶν πέντε ὑποδιαπλασιῶν εἰς τὰς ὁποίας ὑποδιαιρεῖται ἡ τριτογενὴς διάπλασις τοῦ καινοζωϊκοῦ ἀθροίσματος στρωμάτων τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς.

πλειομορφία (ἡ) νεώτ. βιολ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλειομόρφου βλλ.

πλειομορφος-ον νεώτ. βιολ. ἐπὶ βοικτηρίων καὶ φύλλων ἐνύδρων φυτῶν, ὁ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διαφορῶν συνθηκῶν ἐμφανιζῶν ἀπομόρφους μορφάς.

πλειονάξ ἡ μγν. ἔχω πλειονας τῆς μίας σημασίας ἢ ἐφαρμογῆς: Ἀλέξ. Ἄφρ. Τοπ. 42b,13. 2) πλεονάζω, ὑπάρχω καθ' ὑπερβολὴν: Ἐπιγρ. **πλειονάκεις** ἐπίρρο. πᾶν. δι. τοῦ πλεονάκεις βλλ. **πλειοναί** Ἦσ. «σπεῖρει».

πλειονομοιρῶ-ῶς μγν. ἔχω πλειονας μοίρας, περισσότερα μέρη, εἶμαι πλέων προκεχωρημένος εἰς τὸν ζῳδικὸν κύκλον: Παῦλ. Ἀλ.Η 1.

πλειονοσμῆος-ον Ἦσ. ἐπὶ λέξεων ὁ ἔχων πλειονας τῆς μίας σημασίας.

πλειονότης-πος (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἡ πλειότερα, μεγαλύτερα, μακρότης, ὅθ. ἐν εἰδ. σημ. ἡ μακρότης τῆς χορδῆς τοῦ μονοχόρδου, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ βροχίτης: Νικόμ.Γερ. Ἀρμον.10 αἱ μὲν βραχυτέρας ὀξευνοῦσιν, αἱ δὲ πλειονότητες βαρυνοῦσιν. 2) νεώτ. τοῦ μεγαλύτερον τμήμα, μέρος πλήθους ὀνθρώπων ἢ πραγμάτων: ἡ πλειονότης τῶν κατοικῶν φίλα φρονεῖ πρὸς ταῖς Ἑλληνας - ἡ πλειονότης τῶν ἐκλογέων.

πλειονοφηνία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. κ. πλειοφηνία [Σεραι. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 513,87] ἡ ἐπικρατούσα ἀστρολογικὴ ἐπίδρασις: Παῦλ. Ἀλ.Ρ 1. ἢ νεώτ. κ. δημ. τὸ πλείοτερον ποσόν, ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς ψήφων, πλειονότης ψήφων ἢ ψηφισάντων: ἡ κυβερνήσις ἔχει - διαθέτει τὴν πλειοψηφίαν. ἢ ἀπόλυτος πλειο(νο)φηνία ἐκέλευ καθ' ἣν πρότασις τῆς ἡ ὄμιον λαμβάνει τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον πλέων ἐνὸς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὄλων ψήφων παρόντων καὶ ἀπόντων. ἢ σχετικὴ πλειο(νο)φηνία ἐκέλευ καθ' ἣν ὑπὲρ τινος προτάσεως ψηφίζουσι οἱ ἥμισυς πλέων ἐνὸς τῶν παρόντων μελῶν.

πλειονοφηκίδος-ή-όν μγν. κ. δημ. κ. πλειοφηνικός-ή-όν ἢ ὄναφερόμενος εἰς τὴν πλειοψηφίαν, ὁ τῆς πλειοψηφίας: πλειονοφηκίδος ἀύστημα λείδος ἐκλογικὸ ἀσύστημα καθ' ὃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἀπαιτεῖται ἡ λήψις τῆς πλειονότητος τῶν ψήφων ἐναντι ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἄλλων ὑποψηφίων ἀντίθ. ἀναλογικὸ ἀσύστημα.

πλειονοψηφοφωρία (ἡ) μγν. ἡ πλειοψηφία βλλ.: Ἰουλ.Λοσδ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ 4,104.

πλειο(νο)ψηφῶ-ῶς νεώτ., ἄόρ. ἐπλειονοφήφωσις, ἔχω, διαθέτω ἡ λαμβάνω τὴν πλειοψηφίαν.

πλειονοψία (ἡ) νεώτ. ἄόρ. κ. μων. πλειότερον, περισσότερον: Αἰν.Τακτ.7,4, ὧσα.Α1 17,1.

πλειοποιός-όν μγν. ὁ δημιουργῶν πλειονότητος βλλ.: Δαμάσκ. Ἀρχ.55.

πλειός-ον ἐπ. τ. τοῦ πλέος, ἰων. τ. τοῦ πλέως βλλ.: Ἰλ.171, Ὁδ.Ο 446.

πλειότερος-η-ον ἐπ. συγκρ. βαθμ. τοῦ πλείος βλλ.: Ὁδ.Λ 359, Ἀρατ.1080, Καλλ.ἀπ.51F.

πλειότης-πος (ἡ) μγν. πλειονότης, πληθὺς, πλῆθος: Θεολ. Ἀριθμ.12 ἰδ. ἀνάγνι.

πλειοχάδιον (τό) νεώτ. βοταν. ὄνομασία ἀπλής κυρτασειοῦς τοξιοθίνιας, εἰς ἣν πλειονες τῶν δύο ἄξονες εἶναι ἰσοπαχεῖς πρὸς ἀλλήλους ὡς εἰς πολλὰ εἶδη εὐφορβίου.

πλειοφηνία (ἡ) μγν. κ. νεώτ. ἄ. πλειονοφηνία.

πλειοψηφικός-ή-όν νεώτ. ἄ. πλειονοψηφικός.

πλειστακί [πλειστακί] ἐπίρρο. κ. νεώτ. κ. πλειστακί (Πάπν.ΕΜ 169,31,Εὐστ.122,7), πλειστακ φαρὰς, πορροπολλές φορές: ὅθ. συννάκεις, πολλοκίς: Ἰπν. Ἀρθρ.51, Ἀριστλ.ΗΝικ.1153h,34, ΠΔ'Εκκλ.7,22(23) ὅτι πλειστακίς πονηρεῦσεται σε. ἢ ὡς κ. ὅτι πλειστακίς ἐπιτεταμένον τὸ ἀπλοῦν ἐπίρρο.: Ἰπν. Ἀρθρ.67, Ἀντιφ.5,86,Ξεν.Οἰκ 16,14 αἱ ἐν τῷ θέρει ὅτι πλειστακίς μεταβάλοι πρὸς τὴν γῆν., Πλάτ. Πολ.459D ἐκ τῶν ὠμολογημένων τοῦς ἀρίστους ταῖς ἀρίστας συγγίγνεσθαι ὡς πλειστακίς.

πλεισταρχία (ἡ) μγν. ἡ πολυαρχία, τὸ νὰ ἄρχουν πλείοστοι, πολλοί: Γρηγ.Ναυκ.3,1151Α ἀναρχία γάρ ἐστὶν ἡ πλεισταρχία.

πλεισταρχος-ον ποι. ὁ πλείετων ἀνθρώπων ἢ χωρῶν ἄρχων, ἐξουσιαστικόν, κύριος: Βακχ.3,12.

πλεισταχόθεν ἐπίρρο. ἔκ πλείετων μερῶν ἢ τόπων: Ἀριστφ.ἀπ.840.

πλεισταχῶς ἐπίρρο. κατὰ πλείετους τρόπους: Φιλῆμ.Λεξ.57.

πλειστήρης-ους-ες ποι. πολλαπλούς, δθ. επί χρόνου, ο μακρός, μεγάλης διάρκειας: Αλοχ.Εύμ. 763 άνας πλειστήρης χρόνος.

πλειστηριάζω κ. νεώτ. υπερβάλλω έν τή τιμή των ηπιασκομένων, προσφέρει πλείονα τών άλλων, όπως αγοράσω τή πωλούμενον έν πλειστηριασμό. πλειοδοτώ, υπερθεματίζω: Λυσ.άπ.7 έν τιμής τεταγμένης πωλούσιν, άλλ' ώς άν δύνωνται πλειστηρίασεντες, πλειस्ता απέδοντο, Πλάτ.Κωμ.18, Θεμιστ.Αόγ.21,261B. 2) νεώτ. πωλώ διά πλειστηριασμού, εκθέτω τή πρόσ πώλησιν διά πλειοδοσίας: έπλειστηριάσθη ή οικία του'. 3) ρηματ. η. πλειστηρίασις, πλειστηριασμός.

πλειστηρίασις-εως(ή) νεώτ. ή διά πλειοδοσίας πώλησις, πλειστηριασμός: πλειστηρίασεως έπιχειρήσις (ή πρόσ τόν σκοπόν πραγματοποιήσεως ώρισμένου κέρδους αναλαμβάνουσα τήν διά πλειστηριασμού έκποίηση κινητών πραγμάτων άνηκόντων εις ίδιώτας και επί τή σκοπή τούτω έμπιστευομένων παρά τούτων εις αυτήν).

πλειστηριασμός ίδί κ. νεώτ. κ. δημ. 'Ησ, κύπερθεματισμός' || νεώτ. κ.δημ. πώλησις διά πλειοδοσίας, δημοπρασία, ή διοδικασία δι' ής εκποιούνται κινητά ή άκίνητα μεμονωμένα ή συνολικά καθισταμένου αγοραστού του προσφέροντος τό μείζον τίμημα' || ή ούτω δύναμις τελεστικού δικαστικής άποφάσεως άνογκαστική εκποίησης άκινήτων ή κινητών: του βγαλαν τό σπίτι - τά έπιπλα στόν πλειστηριασμό.

πλειστηρίζωμαι |πλειστήρησι| ποι. περί πλειστον ποιούμαι ή πλειστον ήγοούμαι, δθ. καυχώμαι: Αλοχ.Χο.1029 και φίλτρα τόλμησ τήσδε πλειστηρίζωμαι τόν πυθόμαντιν Λοξίαν.

πλειστοβολίνδα |παιδιά(ή) παιδί, παίγιον, παιγνίδιον κύδων ή άστραγάλων, έν ώ ό τās περισσώτερας βολός έπιτυχών εκέρδιζε: Πολυδ.9,117 'κού μόνον ή διά τών κύδων, άλλά και διά τών άστραγάλων επί τών πλειστον αριθμόν βολείν': αút.7,206, αút.9,95, αút.110, 'Ησ.

πλειστοβόλος-ον μτγν. ό τās πλειστάς βολός ρίπτων έν τώ παιγνίω τών κύδων, ό πορπαλό έπιτυχώνών έν τή πλειστοβολίνδα: Λεωνιδ.Ταρ.ΑΠ 7,422 παίκτας . . ου λίην . . πλειστοβόλος.

πλειστοβολώ-έω Φώτ. <ρίπτω τās πλειστάς τών βολών επί κύδων> || Σουιδ. <διαπαιζώ>.

πλειστογόνος-ον μτγν. ό γενών συγχρόνως πλειστα τέκνα: Πτολ.Τετραθ.110 περι διδυμογόνων ή και πλειστογόνων.

πλειστογνώ-έω μτγν. πλειστα, παραπολλά τέκνα γενών συγχρόνως: Πτολ.Τετραθ.126.

πλειστοδόκεια (ή) Σουιδ. <πλειστη δόκησις> |πιθ. ή πλειστα δεχομένη: EM 675.

πλειστοδυναμώ-έω μτγν. κ. μον. έχω πλειστην δύναμιν εις τό ποιήσαι τι, ισχύω παραπολύ: 'Ηρακλειδ. Έρυσθ.π.Γαλ 8,743 σφυγγόν υπό ζωτικής και φυκικής δυνάμεως πλειστοδυναμούσης' || τό ούδ. τής μτχ. τό πλειστοδυναμούν τό μεγαλύτερον μέρος, πλειονότης: Σωφ.1,11, αút.126, Γαλ.18 |2|,324, 'Ισιδ.Πηλ.Έπιστ.4,127,483 σαρκικός καλει . . από ταύ πλειστοδυναμούντος αυτούς καλών.

πλειστοκίνεσις-ον νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν μετά τήν παλαιότερατογενή υποπερίοδον τής τεταρογενούς διαπλάσεως τής γής: πλειστοκίνεσις υποδιαπλάσεσις ή μεσαία εκ των τριών υποδιαπλάσεων στρωμάτων, εις τās όποιαις υποδιαίρεται ή τεταρογενής διαπλάσις του κοινοζωϊκού άθροίσματος στρωμάτων τής γής.

πλειστολόγως έπίρρ. γλωσσ. κατά πολλούς και διαφόρους λόγους, κατά ποικίλους τρόπους.

πλειστολόχεια |ή| μτγν. είδος του φυτού άριστολοχέας βλ.λ.: Πλιν.Φι 25,96' 2) τό φυτόν άθαλα βλ.λ.: αút.20,222.

πλειστομόβροτος-ον ποι. ό άνθρωποληθής, κοσμοβριθής: Πινδ.Ο 6,69 πατρι έορταν τέ κτήη πλειστομόβροτον τεθμόν τή μέγιστον άέθλων, Εύστ.243.

πλειστονίκης (ή) Έπιγρ. κ. πλιστονίκης ('Επιγρ. Σπάρτη), ό πλειστάς νίκας άράμενος, ό νικήσας εις παράπολλά άγανίσματα: πρβλ. πολυνίκης.

πλειστός-η-ον έπιθ. κ. μον. κ. νεώτ. υπερθ. του πολός, ό εις τόν υπέρτατον βαθμόν, ό καθ' υπερβολήν πολός, πάρα πολός κατ' άριθμόν, μέγεθος, έκταση, ισχύον, τάξιν ή αξίαν: 'Ιλ.Ο 616 πλειστον όμιλον όρα και τεύχε' άριστα, αút.Π 377, 'Οδ.Δ 697, Σοφ.Φιλ.478 πλειστον εύκλειας όγλος έστρωσαν έαυτών τά ίμάτια έν τή όδω, -άπομένον πλειστο ζητήματα πρόσ ρύθμισιν' || οι πλειστοι ό μέγιστος άριθμός: 'Θουκ.4,90 και έν μόν φιλοι οι πλειστοι εύθως έχώρουν' || τό πλειστον τό μέγιστον μέρος: Εύρ.'Ικ.408 τώ πλούτω διδαύτ τό πλειστον, 'Θουκ.4,34 τή όθει του θαρρασειν τό πλειστον ειλφότες' || τό πλειστον του βίου τό μέγιστον μέρος τής ζωής: Πλάτ.Νόμ. 718Α έν έλίπιν αναθάσις διάγοντες τό πλειστον ταύ βίου' || όμ. τίθεται κ. κτ. τό γένος του διοριζομένου όνόματος: 'Θουκ.1,5 ό πλειστός του βίου, αút.7,3'. 2) επί φιλοσοφίας, ό έν μεγιστή τιμή ώ, περισπούδαστος: Πλάτ.Πρωτ.342Α φιλοσοφία γάρ έστι πσαιότατη τε και πλειστα' 3) επί ανθρώπων, ό εύγενέστατος, κράτιστος: 'Ησιόδ.άπ.33,1 πλεισταί επιχθονίων ανθρώπων' 4) επί γνώμης, ό μάλλον έπικρατών, έπικρατέστατος: 'Ηρ.5,126 αútω δέ 'Αρισταγόρη ή πλειστα γνώμη ήν ές τήν Μύρκινον άπάγειν' || φρ. τήν γνώμην πλειστός ειμι είμαι άσφαλέστατος, βεβαιότατος ώς πρόσ τήν γνώμην μου, τήν κρίσιν μου: αút.7,220 ταύτη και μάλλον τήν γνώμην πλειστός ειμι'. 5) έν είδ. χρ. μτ. άναφορ. άντανωμ. έπιθ. ή έπίρρ. όσος πλειστός όσον τό δυατόν πλειότερος, περισσώτερος, μεγαλύτερος τόν άριθμόν: 'Ηρ.6,44 έν νόω έχοντες όσας άν πλειστας δύνωται καταστρέφασαι τών . . πολίων [έχοντες κατά νοον όσον τό δυατόν πλειότας έλληνικας πόλεις να καθυποτάξωσι]' || νεώτ. πλειστοι όσοι κ. πλειστα όσα πολλοί ή -ά και διαφοροι ή -αι: πλειστοι όσοι μου άνέφεραν τά τής καταστροφής, -μού ειπε πλειστα όσα έναντιαν σου' || κ. όπόσις|ος πλειστός: Πάπ. όπόσσω και πλειστον αξίαις ή' || κ. ώς πλειστός: Πλάτ.Γοργ.481B ως πλειστον χρόνον, Έπιγρ. ώς άν δύνωνται πλειστα' || κ. ότι πλειστός: 'Θουκ.6,64 βουλόμην οι αυτούς άγειν πανδημει έκ τής πόλεως ότι πλειστον' 6) κ. νεώτ. τό ούδ. πλειστον ώς έπίρρ. λίαν, μάκιστα, πάρα πολύ: 'Ιλ.Τ 287 Πάτροκλέ μοι δείλη πλειστον κεχαρισμένη θυμώ, 'Ησιόδ.Ο 231' || κ. μτ. υπερθ.: Σοφ.Φιλ.631 ού θάσσην άν τήν πλειστον έχθίστης έμοι κλύοιμ' έχθων, αút.ΟΚ 743, Εύρ.'Αлк.790' || όμ. κ. κτ. αίτ. πληθ.: Πινδ.Π 9,97 πλειστα νικήσαντά σε, Σοφ.ΟΚ 720, Πλάτ.'Ινν.Μ 281B πλειστα δέ και περι πλειστον και μεγιστων' || πλειστα χαίρειν ώς χαρακτηρισμός συνήθης έν έπιστολάς: Πάπ.' 7) επί πλέον, περαιτέρω: Πλάτ.Πολ.587Α & πλειστον φιλοσοφίας τε και λόγου άφέστικε, 'Αριστλ.Κόσ.391α,13'. 8) μτ. άρρθ. τό πλειστον κατά τό μέγιστον ποσαστόν, μέρος: 'Αριστφ Σφ. 260 ήμεράν τεσσάρων τό πλειστον' || τά πλειστα ώς επί τό πλειστον: Πλάτ.Κριτ1.118C τετραγώνων μόν αυθ' ύπήρχε τά πλειστα' όρθον και πρόμηκες, 'Αριστλ.Ζ1 563α,31'. 9) κ. έμμροθ. διά πλειστον πολύ, λίαν μακράν, επί τόπου ή χρόνου: 'Θουκ.4,115 ό δέ άπωθεν, και μάκιστα οι διά πλειστον . . φυγή ές τήν θάλασσαν . . ώρμησαν,

|| κ. νεώτ. ὡς ἐπὶ (τὸ) πλείστον κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, τὰς περισσότερας φορές, συχνότατα, συνήθιστα: αὐτ.4,14 βουλούμενοι τῆ παρούσῃ τύχῃ ὡς ἐπὶ πλείστον ἐπέξελασθαι, Πλάτ.Νόμ. 720D, ἔρχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐνῶρις εἰς τὸ γραφεῖόν του' || μτγν. κ. νεώτ. κατὰ τὸ πλείστον κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος: Πολυθ.11, 4,7 ἐπειδὴ παντὶ πολέμῳ τοῦτα παρήται κατὰ τὸ πλείστον, οἱ κάτοικοι τοῦ συνοικισμοῦ εἶναι κατὰ τὸ πλείστον πρόσφυγες' 10) φρ. περι πλείστον ποιούμεαι ἔχω εἰς μεγίστην ὑπόληψιν: Ξεν.ΚΠ 7,5,60 ἠγήσατο τοῦτους ἄν περι πλείστου ποιέσθαι' || ἐν τοῖς πλείστοις ὁ πλείστος, ὁ εἰς μέγιστον βαθμὸν μεταξὺ τιῶν: Θεουκ.3,17 ἐν τοῖς πλείστοις δὴ νῆες.

πλειστοτόκος-ον μτγν. ὁ πλείστα, παραπολλὰ τέκνα τίκων, γεννῶν: Μαν.4,102 γενέθλησιν ἐφεστῶς πλειστοτόκου.

πλειστοφόρος-ον ὁ πλείστα, παραπολλὰ φέρων: Θεόδωρ.Φ1 3,7,6.

πλειστοθύμος-ον ὁ πλείστον, ἀφθονον χυμῶν, ἔχων, δθ. μτφ. ὁ λίαν ζωηρός: Ἀν.Θοασσ.1,180, αὐτ.153 δυσαστόμαχα πλειστοθύμα τε.

πλείστος ἐπίρρ. κατὰ τὸ πλείστον μέρος, κατὰ τὸν μέγιστον βαθμὸν ἢ κατὰ τὸ μέγιστον ποσόν: Ἰππ.Ἐπιδ.6,1,10 ἰδιόαφρεται ὑπὸ τοῦ Γαλ.1711,855 ἀλλ' οἱ κῶδ. ἔχουσι πλείστα.

πλείω ἐπ. τ. τοῦ πλέω βλλ. : Ὁδ.Ο 34, αὐτ.Π 368.

πλείων-ονος-ον κ. μsn. κ. νεώτ. κ. πλείων-ονος-ον ἴπ. Ὁμ. κ. Ἡσίοδ. ἐν χρ. ἀμφότεροι οἱ τ. κατὰ τὴν μετρικὴν ἀνάγκη: π. Ἄτρ. συνηθέστερος φαίνεται αἰ τ. πλείων, π.τραγ. ὁ τ. πλείων χρίνν τοῦ μέτρου, αἰολ. κ. μτγν. δῶρ. πλῆων (Ἰηρώδιαν.2,431, Ἐπιγρ. Βυζαντίου), γενικ. συνηρ. ἰων. πλείωνος, ἀπτ. συνηρ. οὐδ. πλείων Ἰ. Ἀριστφ. Ὀρν.6, αὐτ. Ἀχ.358), κρητ. οὐδ. πλείων Ἰ. Νόμ. Γόρτ.1,371, γενικ. πλείωνος ἰαῦτ.2, 391, ἰων. συνηρ. τ. πλείων Ἰ. Ἡρ.9,111, ἐπ. ὄνομα πλῆθ. πλέες Ἰ. Ἰλ.Β 129), κρητ. πλείες (Νόμ. Γόρτ.7,181, ἰων. συνηρ. τ. πλείωνος (Ἰ. Ἡρ.1,106), κ. οὐδ. πλείωνα (αὐτ. 4,51) κ. πλεία ἰαῦτ.10,17), δοτ. πλείωνεσαι Ἰ. Ἰλ.Ν 7391 κ. πλείωνεσιν (Ἰ. Ἡρ.7,224), ἐπ. κ. αἰολ. αἰτ. πλέας Ἰ. Ἰλ.Β 129, αὐτ. Α 395, Ἐπιγρ. Μυτιλήνης, Καλλ. Αἰτ. ἐν Πάη.1, κρητ. πλείας Ἰ. Νόμ. Γόρτ.7,241 καὶ πλείαδ ἰδὲ ἰαῦτ.29) κ. πλείωνος (αὐτ.5,54), ἐπιθ. συγκριτικοῦ βαθμοῦ τοῦ πολλῷ βλλ., πλείωτερος, περισσώτερος, ἐπὶ ποσότητος, μεγέθους, ἐκτάσεως καὶ ἀξίας: Ἰλ.Ν 739 οἱ δὲ μάχονται παυρότεροι πλείωνεσαι, Ἡσίοδ. Ἐργ.380 πλείων μὲν πλείωνων μελέτη, Πινδ. Ν 7,21 πλείων ἔλπομαι λόγαν Ὀδυσσεῆς ἢ πάθαν, Ξεν.ΚΠ 7,5,39 ὁ δὲ χλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει, ΚΔ Μισθ.20,10, αὐτ. Κορ.1,9,19 πᾶσιν ἔμαυτον ἐδοῦλωσα, ἵνα τοὺς πλείωνας κερδήσω, Διογ. Α 4,4 καταλέλοιπε δὲ... καὶ διαλόγους πλείωνας' || φρ. οἰκῶ εἰς πλείωνας διοικῶ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν περισσοτέρων: Θεουκ.2,37 καὶ δνομα μὲν διὰ τὸ μῆ εἰς ὀλίγους, ἀλλ' εἰς πλείωνας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται' || ὁ πλείων λόγος ἢς περαιτέρω λόγος: Σοφ. Τρ.731 σιγᾶν ἄν ἀρμόζαι ος τὸν πλείω λόγον' || πλείω τὸν πλοῦν ποιούμεαι ἐκτελῶ: κάμνω τὸ περισσώτερον μέρος τοῦ πλοῦ: Θεουκ.8,39 πλείω τὰν πλοῦν διὰ φυλακῆς ποισμαμένοι εἰς τὴν Κριον τῆς Ἀσίας κατήσαν' || πλείων ὁδὸς μεγαλύτερος, περισσώτερος ὁδός: Πλάτ. Πολ. 435D μακροτέρα καὶ πλείων ὁδός. || τὸ ἀρσ. ἐνάρθρ. οἱ ἰαί πλείωνες ἢ πλείωνος ἢ ἰων. πλείωνος τὸ μεγαλύτερον μέρος, ὁ μεγαλύτερος ἀριθμὸς συνόλου τιῶν, ἰδ. τοῦ λαοῦ: Ἰλ.Ε 673 ὁ γε τῶν πλείωνων Λυκίων ἀπὸ θυμῶν ἔλιοντο, Ὁδ.Β 277, Ἰ. Ἡρ.1,106 καὶ τοῦτων μὲν τᾶς πλείωνας Κωαζάρης τε καὶ Μῆδοι... καταφύουσιν, αὐτ.1' || κ. ἀπολ. τὸ πλῆθος, ὁ λαός: αὐτ.7,149 περὶ μὲν

σπονδῶν ἀνοίσειν ἐς τοὺς πλείωνας, Θεουκ.8,73, αὐτ.89 μὴ τὸ ἄνευ τῶν πλείωνων κακὸν δρᾶσιναι τὴν πόλιν' || εὐφρημ. οἱ νεκροί, ὁ ἀποθανόντες, οἱ νεθόμενοι: Ἀριστ. Ἐκκλ.1073 ἡ γρᾶς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλείωνων; ἰδιόαστάσα ἐκ νεκρῶν, Κριναῖ. ΑΠ 11,42 εὐτ' ἄν ἴκηαι ἐς πλείωνων, Ἄων. Ἄλ. ΑΠ 7,731 εἰς πλείωνων μοικροσῆπιν' || τὸ πλείων τὸ μεγαλύτερον, τὸ περισσώτερον μέρος: Ἰλ. Α 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλείων πολυαῖτος πολέμῳ χεῖρες ἐμαὶ διέπουσα, Ἡρ.2,19 πλείων ἐπὶ ταύτου, αὐτ.1,80 εἰ τὴ ἐνωρῶ πλείων, Σοφ. ΟΚ 1211, Θεουκ.4,17 αἶψ γάρ τοῦ πλείωνος ἐλπίδι δρέγονται διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκίμως εὐτυχεῖσθαι, αὐτ.92, αὐτ.1,92' || φρ. μοίρας πλείων ἔχω εἰμαι κύριος τοῦ μεγαλύτερου τμήματος, τοῦ περισσώτερου μέρους: Θεογν.606' || ὁμ. τὸ πλείων πάντων ἔχω ἔχω τὸν περισσώτερον ἀπὸ ὅλα ἢ ὅλους: Ξεν.ΚΠ 1,3,18 ἐν ᾧ ἐστὶ τὸ πλείων οἰεσθαι χρήναι πάντων ἔχειν' 2) ἐπὶ χρόνου, μείζων, μοικρότερος: Ἡρ.9,111 οὕτε ἐκένη πλείω χρόνον συνοικῆσις, Σοφ. Ἀντ.74 ἐπεὶ πλείων χρόνος ὄν δει μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐπάνω: || πλείων νύξ τῶν δύο μοιρῶν μεγαλύτερον τμήμα τῆς νυκτὸς ἀπὸ δύο μοιρῶν: Ἰλ.Κ 252 παραχέκων δὲ πλείων νύξ τῶν δύο μοιρῶν' || τὸ αὐδ. ἐν φρ. τὸ πλείων τοῦ χρόνου τὸ μεγαλύτερον, τὸ μακρότερον τμήμα τοῦ χρόνου: Θεουκ.1,118 ἠσυχάζον τε τὸ πλείων τοῦ χρόνου' 3) τὸ αὐδ. ὡς οὐστὸ τοσπυδαίον μέρος ἢ πράγμα: Εὐρ. Ἰκ.158 τὸ δὲ πλείων, ἤλαθον Ἀμφιαρέω γε πρὸς βίαν, Θεουκ.7,57 τὸ δὲ πλείων Δηροσθένους φίλας καὶ Ἀθηναίων εὐνοῖα ἔξυμμαχοι ὄντες ἐπεκουρησαν' 4) πλείων ἢ τὸ πλείων τιπὸς ὁ ἀνώτερος βαθμὸς πράγματις τιπὸς: Σοφ. ΟΤ 1189 τίς ἀνήρ πλείων τᾶς εὐδαιμονίας φέρε; 5) τὸ πλείων τὸ τέλος, τελειότητα: Θεοκρ.1,20 ἐπὶ τὸ πλείων ἴκεο μοῖσας' 6) φρ. πλείων ἔχω πλεονεκτώ, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, κερδαίνω, νικῶ, μτ. γενικ.: Ἡρ. 9,70 οἱ δ' ἠμύνηντο καὶ πολλὰ πλείων εἶχον τῶν Λακεδαιμονίων, Πλάτ. Πολ.343D, αὐτ.349B' || πλείων ποιῶ καταρθῶναι τὸ πλείων: Πλάτ. Ἀπολ.19Α βουλομένην ἄν πλείων τί με ποιήσαι ἀπολογούμενον' || οὐδὲν πλείων ποιῶ δὲν καταρθῶναι τὸ πλείων: Ἀνδοκ.1,149, αὐτ.4,7, Πλάτ. Φαῖδ.115C' || ὁμ. κ. οὐδὲν ἐς πλείων ποιῶ: Σοφ. ΟΤ 918' || ἐν τῇ αὐτῇ σση. κ. οὐδὲν ἐργάζομαι πλείων: Εὐρ. Ἰππ.284 εἰς πᾶν ἀφίγμαι κοῦδὲν εἰργασμαι πλείων' || ὁμ. κ. οὐδὲν πλείων πράττω: αὐτ.1Α 1373 καὶ πλείων πράξωμεν οὐδὲν' || οὐδὲν ἐπίσταμαι πλείων δὲν γνωρίζω τίποτε περισσώτερον: Πλάτ. Θεαιτ.161B ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπίσταμαι πλείων πλὴν βραχέος' 7) τί πλείων ἐστὶ; τί ὑπάρχει περισσώτερον; ἦτοι εἰς τί δύναται νὰ ὠφελήσῃ ἢ νὰ χρησιμεύσῃ; Εὐρ. Ἐλ.322, Ἀριστφ. Πλ.531 τί πλείων πλουτεῖν... πᾶντων ἀπορούσται, Ἀντιφ.5,95, Διδότ. ΑΠ 7,261,1' || τί πλείων ἐστὶ μτ. ἀσφρ. ποῖα ἢ ὠφέλεια, τί ὠφελεῖται νὰ...: Ἐπιγρ. τί πλείων ἐστ' εἰς τέκνα ποιεῖν' || κ. οὐδὲν ἐστὶ πλείων τινὶ δὲν χρησιμεύει τὴ εἰς τίποτε, οὐδεμία ὠφέλεια ὑπάρχει: Πλάτ. Πολ.341Α οὐδὲν γέ σοι πλείων ἐσται, Λυσ.19,4 ἠνίκαι οὐδὲν ἦν πλείων τοῖς πεναθῶσιν, Ἰσοκρ.15,28 ὡν οὐδὲν μοι πλείων γέγονε ἐξ ἄν τίποτε δὲν ὠφελήσῃ, Ἐλλ. Ἐπιγρ.αμ.306α,3' 8) κ. νεώτ. ἐμπαροθ. ἐπὶ πλείων ἐν ἐπιρρ. χρ. ἀκούη κατ', πλὴν τοῦτου, πρᾶστέ, πρὸς τοῦτους: Ἡρ.2,171 εἰ-δὸτι μοι ἐπὶ πλείων ὡς ἔκαστα αὐτῶν ἔχει, αὐτ. 5,51, Θεουκ.6,54, Πλάτ. Φοῖδορ.261B ἐπὶ πλείων δὲ οὐκ ἀνήκωσ, -εἶναι ἀδαῆς ἐπὶ πλείων δὲ καὶ ἀ-πρὸσέκωσ' || μτ. γενικ. πλείων, ἐπέκεια εἰς ἀνώτερον βαθμὸν: Θεουκ.1,9 ναυτικῶ ἅμα ἐπὶ πλείων τῶν ἄλλων ἰσχύσας' || κ. νεώτ. περὶ πλείωνος ποιούμεαι θεωρῶ τὸ ἀνώτερον ἄλλου.

προσιμώ τ' ἄπο ἄλλο, ἀπόδιδω εἰς οὐτὸ μείζονα σφισασίον ἢ εἰς ἄλλο, 9) ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. πλέων ἢ πλείων ἢ πλείν ὡς ἐπίρρ. περισσώτερον, μᾶλλον: *Ἦρ.8,100 πλέων ἐφερέοι ἢ γνώμη κατεργάσσασαι τὴν Ἑλλάδα ἢ γνώμη τὸ ἔκλινε μᾶλλον εἰς τὸ νά...), Αἰσχ.Πρ.41 οὐ τοῦτο δειμαίνει πλέων, Σοφ.Οἶ.700 σέ... τῶνδ' ἐς πλέον σέβω, Δημ.269 τῆ πόλει δ' ἢ πλέον ἢ ἔλατταν ἀνάγκη τὸν γε δημοσίαι πεπραγμένων μετείναι τῆς δόξης, Ἐπιγρ. Συρακοῦσιν || ὄμ. κ. ἐνάρθρ. τὸ πλείστον μάλλον: Θουκ.1,9 οὐ χάριτι τὸ πλέον ἢ φόβω, αὐτ.2,37, αὐτ.1,83 ἐστὶν ὁ πόλεμος οὐχ ὀπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης [οὐχ] ἴσων, ὅσον...!

10) τὸ πλέον, ἴων. τὸ πλέων κατὰ τὸ πλείστον: *Ἦρ.3,52 καὶ ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλείν μετόχος εἰμι, Θουκ.1,81. 11) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. πλιό κ. πίο, μτ. ὀριμθ. περισσώτερον, παραπῶνα: Ξεν.ΚΠ.2,1,6 ταξότας πλέον ἢ ἔκασαι μυριάδας, αὐτ.Οικ.21,3, 1,101,10,23 οἰκος πλέον ἢ τεττάρων ταλάντων, Δημ.744 ἐν πλέον ἢ διακασίως ἔτεαι || ἐπὶ ταύτης τῆς σμθ. ὁ συνηρ. τ. πλείν εἶναι ἐν χρ. π. τοῖς Ἄττ.: πρβλ. Μοῖρ.294ρ: Ἀριστφ. Ἀχ.858 πλείν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας, αὐτ. Ἰνν.444 πλείν ἢ χίλιας ἰσραχμάς, αὐτ. Ὀρν.6 στάδια πλείν ἢ χίλια, αὐτ. Νεφ.1041, αὐτ.1065, αὐτ. Λυα.589, αὐτ. Βάτρ.18 πλείν ἢ ἵναυτφ. πρεσβύτερος, Δημ.570, Ἐθουκ.119,10 πλείν ἢ δυοῖν ποδοῖν || συνηρ. τὸ ἢ παραλείπεται, τῆς πτώσεως παραμενοῦσας τῆς αὐτῆς: Ἀριστφ. Ὀρν.1251 πλείν ἔκαστας || τὸ ἀριθμ. συχνῶτ. τίθεται κτ. γενικ. Ξεν. Ἀν.3,2,34 κώμας... οὐ πλείον εἰκόσι σταδίων ἀπεχούσας, αὐτ.7,3,12 || πλείν ἢ μοῖνομαι ὑπερβαλλόντως κτ. ἀρέκει: Ἀριστφ. Βάτρ.103, αὐτ.758. 12) ἢ αἰτ. τοῦ οὐδ. κτ. πληθ. πλείω ὡς ἐπίρρ. ἐν τῇ οὐτῇ σμθ. τοῦ πλέον: Θουκ.1,3 ἀλλά καὶ ταυτῆν τὴν στρατεῖαν θαλάσση ἤδη πλείω χρώμενοι ἐξυνήθηον, Πλάτ. Πολ.417Β, Δημ.691 οὐδὲν γάρ δεῖ πλείω τῶν ἀναγκαίων αὐτὸν ἐξετάζεσθαι.

πλειών-νας(ἰ) πληρῆς χρόνος ἢ χρονική περίοδος, ἔτος, ἐνιαυτός: Ἡσιόδ. Ἔργ.617 πλειών δὲ κατὰ χρόνος ὄρμενος εἶη, Καλλ. Δία 89, Λυκόφρ. 201, Ἀντίπ. Θεσσ. ΑΠ.6,93 ἐκ πολλοῦ πλειώνας ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες ἔσθονον.

πλέκος-ους(ἰ) (πλέκω) πᾶν ἔργον πλεκτόν, πεπλεγμένον, πλέγμα: Ἀριστφ. Ἀχ.454 τὶ δ' ὦ τάλας σε τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος; , αὐτ. Εἰρ.528.

πλεκτάνη(ἠ) (πλέκω) κ. νεώτ. πᾶν τὸ συμπλεγμένον, ἢ συμπλεκόμενον, ἔλιξ, πλόκαμος, σπειρα: Αἰσχ. Ἐπιτ.495 ὄφρων πλεκτάναισι περιδρῶμον κύτας. 2) μτφ. ἐπὶ τοῦ κηπουρῶ, αὐτοσφρή, τολύπη: Ἀριστφ. Ὀρν.1717 αὐραὶ διαφάρουσι πλεκτάνην κηπουρῶ. 3) ὄμ. ὁ σίρῶνα: Αἰσχ.ἀπ.281,3. 4) κτ. πληθ. ἰ. πλόκαμοι, τὰ πλοκάμια τοῦ ὀκτάποδος, τῆς σπησίας, τῆς τευθίδος κ. ἄ.: Ἀλεξ.137,2, Ἐθουκ.150,7, Διφιλ.π. Ἀθῆν.7, 316ρ ποσυλόπος ἔχων ἀπάσας ὄλομελεῖ τὰς πλεκτάνας, Ἀριστφ. ΖΙ.524β,1 μετὰ δὲ τὸν πόδας τὴ κεφαλῇ ἐστὶν ἀπάντων ἐν μέσῳ τῶν ποδῶν ὄρων καλυμμέναν πλεκτάναν, αὐτ. ΖΜ.595β,4, Θεόφρων.Φι.8,4, αὐτ.9,13,6 || κ. ἐπὶ τοῦ ναυτίλου βλ.λ.: Ἀριστφ. ΖΙ.622β,10 ἔχει δὲ μετὰ τῶν [ἴσθ] πλεκτάνων τὴ σύμφυς. 5) αἰ κεραταὶ τῆς κερίδος βλ.λ.: Διοσκ.4,77. 6) αἰ βρόχοι ἢ τὰ δίκτυα, ὁ ἰσθός τῆς ἀράχνης: Λουκ.Μυθ. Ἐγκ.5 περιπεσοῦσα [ἠ] μύια ταῖς τὸν θηρίου πλεκτάναις.

7) μτγν. κ. νεώτ. μτφ. παγίς, δόλος, δολοπλοκία, μηχανορραφία: αὐτ.ΒΠρ.22 λόγων πλεκτάναις συμποδίζων τοὺς προσμυλαῖνας. 8) εἰδ. ἱατρ. μαστοειδῆς ἀπόφυσος τῆς μήτρας: Πολυδ.2,222 κτῆς δὲ μήτρας αἰ ἐπὶ τὰ ἄνω καὶ τὰ πλάγια ἐκφύσεις κεραταὶ καλοῦνται καὶ πλεκτάναι: Διοσκ.

ἀπ.27, Εὐδῆμ.π.Προξ.αγ.π.Γαλ.2,890. 9) κτ. πληθ. αἰ φαλλόπειοι: αωλῆνες: Ρουφ. Ὀνομ.194. 10) τὸ πλέγμα τῶν φλεβῶν: Ἰνν. Ὀστ.14. 11) νεώτ. ναυτ. εἶδος τὸ πλέγματος διὰ πλοκάμους τῶν κλωσμάτων σχοινίου, σαλαμίστρα, τουρνέλο.

πλεκτάνιον(ἰ) ὄνοκορ. τοῦ πλεκτάνη βλ.λ.41, μικρός πλόκαμος, τὸ ὀκτάποδος, τῆς σπησίας, πλοκάμια: Ἐθουκ.π. Ἀθῆν.7,311Β σπητῖδ' ἢ τευθίδια, πλεκτάνια μικρὰ πολυπόδα.

πλεκτάνοστολος-ων μτγν. ποι. ἐπὶ πλοίων, ὁ διὰ σχοινίων καὶ κάλων, καλωδίων ἐξηρτημένος, ὠπλισμένος: Λυκόφρ.230 ζέουσαν αἰθιγαῖον πλεκτάνοστόλοιο γραταῖν.

πλεκτανῶ-άω ποι. δ. τ. τοῦ πλεκτανῶ-ῶ βλ.λ., ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Αἰσχ.Χο.1049 αἶθε, Γοργόνων δίκην... πεπλεκτανῆμει πικνοῖς δράκουσιν.

πλεκτανῶ-ῶ συνδιδασκῶ, περιπλέκω, ἐμπλέκω τι μετὰ τινος, ἐν χρ. μ. τὸ παθ.: Ἰνν. Ὀστ.18 ἔστι δὲ πολυρρίζος διὰ τοῦ ἡπασος πεπλεκτανῶμην.

πλεκτανῶδης-ους-ες τὸ πλέω, ὁ ὁμοῖος πρὸς πλεκτάνην βλ.λ.41, πλοκαμοειδῆς: Εὐστ.1715,26 δοκεῖ δὲ τισιν, ὡς καὶ Ἀριστάρχω ἄνωρος εἰρησθαι καὶ τοὺς πλεκτανῶδεις ἰπποδάς.

πλεκτή(ἠ) (πλεκτός) κ. νεώτ. σπειρα, ἔλιξ, τύλιγμα, σύστρεμμα: Αἰσχ.Χο.248 θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν δεινῆς ἐχίδνης. 2) συμπηλεγμένον σχοῖνον, κόλωμα, σχοινί: Εὐρ.Τρω.953 αἰ πολλὰκις μ' ἐπήρῳρον ἐξ ἐπάλλεξαν πλεκταῖσιν εἰς γῆν σῶμα κλέπτοῦσαν τὸδε, αὐτ.1010, Πλάτ.Κωμ.21. 3) νεώτ. ναυτ. εἶδος ναυτικῆς πλεκτάνης ἰσχυροτέρας τῆς συνήθους, πλεξίδα. 4) πλεκτός κλάθος δι' ἰχθύος, ψαροκόφινο ἢ δίκτυον ἀλιείως: Πλάτ.Νόμ.424Β νυκτερευτὴν δὲ ἄρκεισι καὶ πλεκταῖσι πιστὸν μηδέποτε ἔσθω, Πάπ. 5) πλεκτάνη βλ.λ.41: Πλάτ.Κωμ.173,16. 6) ψιθόσ, ψάθα: Ὀρφ. Ἀργ.403.

πλεκτήριον(ἰ) νεώτ. κ. δημ. διαμερίσμα ἐνθα εἶναι ἐγκατεστημένοι πλεκτικαὶ μηχαναί. 2) ἐργοστάσιον πλεκτικῆς.

πλέκτης(ἰ) μων. κ. νεώτ., θηλ. πλέκτρια, πλέγμα τι τῆς κεφαλῆς: Τζέτζ.ἐν Ἀν.Κρ.3,521,21 κερῶθυλος δὲ ἐστὶ μιτρώδης τι πλέγμα τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας ἀναδέον ὁ πλέκτην καλοῦσιν ὁ δημῶδης λαός. 2) νεώτ. τεχνίτης ἔργων ἔχων νὰ πλέκη, νὰ κατασκευάζῃ τὴν διάφορα εἶδη πλεκτικῆς.

πλεκτικός-ῆ-ῶν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πλέκειν, ὁ εἰς τὴν πλέξιν ἐνασχολούμενος: Πλάτ.Νόμ.679Α αἰ πλαστικαὶ... καὶ ὅσαι πλεκτικαὶ τῶν τεχνῶν, αὐτ.Πολιτ.283Β || κ. νεώτ. τὸ θηλ. πλεκτικῆ ὡς οὐσ. ἢ χειροτεχνία καὶ γενικῶς ἡ βιομηχανία ἢ ἀσχολούμενός εἰς τὴν διὰ πλέξως μετατροπὴν νήματος εἰς πλεκτόν εἶδος, ὕφασμα: αὐτ.288Δ ὅσα δρυστομῆται καὶ κουρὰ ζύμψασα τέμνοσασα παρῆξι τεκτονικῆ καὶ πλεκτικῆ. 2) νεώτ. ὁ δι' οὐ γίνεταὶ ἢ πλέξις: πλεκτικαὶ μηχαναὶ [αἰ] μηχαναὶ δι' ὧν πλέκονται διάφορα εἶδη, ὁσον φανέλλαι, περιπόδια κ. ἄ. 3) ὁ ἐπιρρηθῆς εἰς περιπλέκειν, διατεθειμένος νὰ περιπλέκῃ ἢ νὰ περιπλέκεται: Ἐπικ. Ἐπιστ.1,8Υ πλεκτικῶς ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸ πλέκειν πλεκτικὸν βλ.λ.31, ἐπιρρηθῶς εἰς τὸ περιπλέκειν ἢ περιπλέκεσθαι: Πολουδ.7,172, Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.2,376.

πλεκτός-ῆ-ῶν(κ) κ. μων. κ. νεώτ., δημ. κ. πλεχτός ὁ πεπλεγμένος, συνεστραμμένος, ὁ διὰ πλέξως, πλεξίματος κατασκευασμένος: Ἰλ.Χ.469, Ὀδ.1,217 πλεκταῖς ἐν ταλάροις ἀμψάμενος κατέβηκεν, αὐτ.Χ.175, Ἡσιόδ.Α.63, Σαφφ.Συμνηλ.23,16, Ξενοφ.1,2, Σοφ. Ἀντ.54 ἔπειτα μῆτηρ καὶ γυνή, διηλοῦν ἔπος πλεκταῖσι ἀρτάναισι λωβάται βιον, αὐτ. Οἶ.1264, Εὐρ. Ἰων.37, αὐτ. Ἰνν.73, Ἀριστφ.ἀπ.160 πλεκτὸν κνασίον, Κρυσ.Τραγ. Ὁ τρύγος12 μετὰ καλῶθια τὰ πλεκτὰ καὶ μετὰ τὰ βατοκόπιφ.

|| κ. κτ. τινα μετων. έν τραγ. φρ : Ξέναρχ.1,9 βρόχων πλεκται ανάγκα· || πλεκται στέγαι οικήματα έκ πλεγμάτων, επί των Σιυθικών άμαξών : Αισχ.Πρ.709 οί πλεκται στέγας πεδάρσται ναύουσα· έπί· εύκύκλιος άχοις· || πλεκτά οικηία τά πεπλεγμένα, στριμμένα σχοινία, κάλωσ, καραδόσκοινα : Ξεν.Οικ.8,12 δια ξυλλίνων σκευών καί πλεκτών όρμίζεται ναύς καί άνάγεται· || πλεκτή Αιγύπτου παιδεία ή πλεκτική έργασία τής Αιγύπτου, όδ, τά πλεκτικά Αιγυπτιακά προϊόντα. ήτοι σχοινία έκ βύβλου : Εύρ.Τρω.128· || ό συνεστραμμένος, περιστραμμένος, στρεπτός, στριφογυριστός : Αισχ.Πέρσ.618 έλαας καρπός εύώδης πάρα, άνθη τε πλεκτά· 2) τό θηλ. πλεκτή ως ούσα, βλλ.· 3) νεώτ. πλεκτή όμοιοκαταληξία ή κοβ' ήν ό πρώτος στίχος όμοιοκαταληκτεί μέ τόν τρίτον, ό δεύτερος μέ τόν τέταρτον, ό πέμπτος μέ τόν έβδομον, ό έκτος μέ τόν όγδοον· 4) τό ούδ. πλεκτών ως ούσα. κάλαθος, καλάθι : Έπιγρ.Ιασού· 5) όημ. τό ούδ. πλεκτό ως ούσα. όλόπλεκτον ένδυμα του ή κορμού μετά ή άνευ χειριών, φορούμενον μετά τό υποκάμισον αντί γιλέκου.

πλεκτοურγειών (τό) νεώτ. έργαστήριον έν φ κατασκευάζονται πλεκτά είδη.

πλεκτοργός (τό) νεώτ. ό τεχνίτης πλεκτών ειδών, **πλεκτρα** (τό) Έπιγρ. λύγινον πλέγμα, κάλαθος, καλάθι : Έπιγρ. Σάμου.

πλεκτρια (ή) άρχ. λεξ. κ. νεώτ. γυνή έχουσα επάγγελμα τό πλέκει καί διασκευάζει τήν κόμην· 'Ησ. έν λ. κομμάτρια· 2) νεώτ. τό θηλ. τού πλέκτης βλλ.

πλέκω || κ. μων., νεώτ. κ. όημ., μων. όημ. κ. πλέγω ('Ερωτόκρ.1,144), μέλλ. πλέξω (Μελέαγρ.ΑΓ 5,146), άόρ. έπλεξα ('Ιλ.Ξ 176), παρσκ. πέπλεχα ('Ιπν.Όστ. 17 έμ-ι κ. πέπλοχα Ιαυτ.16 έμ-, αὐτ. δια-, 'Ηρωδιαν. 2,356), μέσ. μέλλ. πλέξομαι |Περικτ.π.Στο6,4,28,19), άόρ. έπλεξάμην ('Οδ.Κ 168, 'Αριστφ Λυσ.790), παθ. μέλλ. πλεχθήσομαι |Αισχ.Πρ.1079 έμ-), παθ. μέλλ. β' πλακθήσομαι (Γαλ 6,873 έμ-), παθ. άόρ. έπλεχθην ('Οδ.Ψ 33, Αισχ.Εύμ.259, Πλάτ.Πολιτ.283Α περι-), άόρ. β' έπλάκην, μχ. πλακεις |Σωφ.άπ.618 συμ-, Εύρ.Ϊπν.1236 έμ-), κ. πλεκεις |Τιμόθ.Πέρσ. 157 περι-, Πολύδ.3,73, |'Ησ. κατα-ι, όημ. (έ)πλεχτικα, παρσκ. πέπλεγμα |'Ηρ.7,72), όημ. μχ. πλε(ν)μένος, συστρέφω καί διεμβάλλω τριχας, καλάμους, κλάδους, σχοινία, νήματα προς όποτέλεσιν ή κατασκευήν διαφορών ειδών πλεγμάτων· 'Ιλ.Ξ 176 χεραί πλακάμους έπλεξε φαινούς . . έκ κράτασας άθανάτου, Πινδ.1 (78),67 άλικων τω τις άδρόν άμφι παγκρατίου Κλεάνδρω πλεκέτω μυρταίνσ στεφανων, Αισχ.Έπτ.458, Θεόφρ.Φι 4,8, 4 εκ τής βίβλου Ιστία πλέκειν, Θεόκρ.1,52 δ γ' άνθέρικεσαι καλόν πλέκει άκριδοθήραν, ΚΔ Ματθ.27,29 πλέξαντες στεφανων έξ άκωνων έπιέθηκαν επί τήν κεφαλήν αὐταῦ, αὐτ.Μαρκ.15,17, αὐτ.Ϊω.19,2, Σολωμ.Νεκρικη φή 21 πλέκει ό δύσ-ταχός ένα στεφάνι, Γρυν.Ζκ.Τερρ.71,15 μέ νημ' άνεμακλώστινα ή άράχην τής έγνοιασ πλέκει στήν καρδιά μου δίχτυ· κ. μέσ. : 'Οδ.Κ 168 έυστρεφές άμφοτέρωθεν πλεξάμενος |Πεισμα1 |κατασκευάσας δια πλέξεωσ χάριν έμαυτου σχοινίου, 'Ηρ.2,28, 'Αριστφ.Λυσ.790 κ'ατ' έλαγοθήρει πλεξάμενας άρκευ· κ. παθ. : 'Ηρ.7,72 έστρατεύοντο επί μέν τήσ κεφαλήσ έχοντας κράνησ πεπλεγμένα, αὐτ.85 χρέωνται σπειρήσ πεπλεγμένησ έξ Ιμάντων, Ξεν.Κυν.9,13 βρόχος πεπλεγμένος σπάστου, Κάλβ.Όδ.11,9 πλεγμένα μέ τά φύλλα του μυστικού 'Ελικώνας· 2) νεώτ. έν φρ. πλέκω τās χείρας ή τά χέρια συμπλέκω τās χείρας διεμβάλλων τούς δακτυλίους άμφοτέρων τών χειρών ένα προς ένα· 3) κατασκευάζω μέ τέχνην η, φιλοτεχνώ: Καλλ. 'Απόλλ.61 έπλεκε βωμόν, Θεόκρ.1,53

καλόν πλέκει άκριθήραν σχοίνω έφαρμόσδων· 4) όημ. μφ. επί άσματος : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 29,23 άρμονικό πάντα πλέκων τραγούδι οι άγέρες· 5) μφ. επί ποιητών, ποιώ, συνθέτω τι : Πινδ.Ο 6,86 άνδρόσιν αιχμαστία πλέκων ποικιλων όμνων, αὐτ.Ν 4,94, Κριτί.άπ.11) πλέκειν ωδός· || επί τραγωδίας, σχηματίζω τήν πλοκήν αὐτής : 'Αριστλ. Ποιητ.1436α,9· || δδ. μύθοι πεπλεγμένοι πλοκήν, ούχι άπλοοι : αὐτ.1452α,12, αὐτ.145β,9· || συλλογισμός πεπλεγμένος περιπλοκος : 'Αρρ. Έπικτ.1,29,34· 6) ουνοφώνω βλλ., άποτελω, έν χρ. μ. τό παθ. : Πλωτίν.4,3,15 πέπλεκται ή των συμπάντων τών όντων νομοθεσία έκ . . λόγων τε καί αἰτίων· 7) συντίθημι, συνθέτω : Μελέαγρ. ΑΓ 12,165 πλέκειν έκ λευκού καί μέλανος· κ. παθ. επί λόγων ή συλλαβών, συντίθεμαι : Πλάτ.Θεαίτ. 202β Τά δέ εκ τούτων ήδη συγκείμενα, ώσπερ αὐτά πέπλεκται, Αιλ.Ζ1 5,30· || όμ. νεώτ. σχεδιάζω, συνθέτω δια του λόγου : έπλεξε τό έγκώμιόν του· || όμ. πλάττω, πλάθω δια τής φαντασίας μου, πλέκω όνειρα· || τό παθ. κ. επί έρωτικής άμοιβαίας συμπαθείας άνδρός κ. γυναικός ιδ. νέων· 8) μφ. σχεδιάζω, έπινωώ, μηχανεύομαι, ιδ. επί δολιων, πλεγίων, σκολιων καί δεστραμμένων μέσων, δθ. χαλκεύω δόλουσ, άπάτως, ραδιουργίας : Αισχ.Λο.220 άλλ' ή δόλον τιν' ώ ξέν', άμφι μοι πλέκεις ; Εύρ. 'Ανδρ.66 ποίσας μηχανάσ πλέκουσαν αὐ, παροιμ. φρ. δεινοί πλέκειν τού μηχανάσ Αιγύπτου· κ. παθ. : Εύρ. 'Ανδρ. 975 μηχανή πεπλεγμένη βρόχοισ ακινήτουσ έσπηκε φόνου· 9) χρόνον του ζην πλέκω διάγω, ζώ : Εύφρ.5· 10) τό μέσ. έναγκολίζομαι : Αισχ. Εύμ.259 περι βρέτει πλεχθείσ θεάς· 11) μνν. τό παθ. περιπλέκομαι, έμπλέκομαι, έμπήτω εις τι, ίδια δυσάγειον : Βέττ.Βάλ.169,32· 12) ρηματ.π. πλέγω, πλεξίς, πλοκή, πλέξιμο, πλεκτός, πλεκτός.

πλέκω (2) όημ. κ. πλέγω πλέω επί του ύδατος, έμπλέω, κολυμβώ.

πλέκωμαι (τό) σβόλ. τό δράγμα βλλ. : Σχόλ. Θεόκρ.7,157 έδράγματα πλεκώματά φησ, τούς αρωρούς ή τούς θοισώμασ.

πλεμάτι (τό) όημ. πλέγω, δίκτυον : Γρυν.Σκ. Τερρ.92,3 στο κρεμαστό, μεσόκλωνο, πλεμάτι τής άρχόντισ· 2) δικτυωτός σάκος.

πλεμόνι (τό) όημ. κ. φλεμόνι ό πνεύμων βλλ. : τώρα τελευταία μου πονούν τά πλεμόνια, - δέν τρώγω τό πλεμόνι.

πλεμονόχορτο (τό) όημ. τό φυτόν άλιμου τό πλεονάτιον· 2) τό φυτόν κέντρονθον τό ρόδιον, **πλεμπα** (ή) |λατ.ι| όημ. κ. πλεμπάνια κ. χλέμπα, χλεμπάνια έν σκωπτ. χρ. ό χύδην λαός, όχλος, **πλέναι** 'Ησ. εμύξαι·) πρβλ. βλέναι.

πλενερός-ή-όν ό έχων πλένας, μυξώδης : 'Ιπν. π. Γαλ.19,131.

πλένω όημ. προφ. του πλύνω βλλ. : δ. τραγ. νά ιδώ τις 'Αναπλιώτισσας, τις 'Αναπλιωτοπούλεσ | πώς πλένουσ, πώς λευκαίνουσε.

πλεξάνα (ή) όημ. πλέγμα, πλεξίδα κρομμύων ή σκοροδών.

πλεξίδιον (τό) ύποκορ. του πλεξίς βλλ. : Σουίδ. έν λ. έρσις.

πλεξίω έφετ. του πλέκω βλλ. : 'Ηρωδιαν. Έπιμ.249, **πλεξιά** (ή) όημ. ή πράξις του πλέκω βλλ. |21, πλεσιος : Σολωμ.Πόρφυρος 5,10 άλλ' άχι νά δώσω μιά πλεξιά και νά μαι κεφ φθασμένος.

πλεξία (ή) όημ. κ. πλεξούδα πλεξίς, πλόκομος κόμησ, κοταίδα : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.100,25 ένώ χω τήν πλεξίδα της τ' όλόχρουσα γαίταν· 2) τά φυτόν τραγοπόγων ή πρασόφυλλοσ.

πλεξίδι (τό) όημ. ύποκορ. του πλεξίδια βλλ., μικρά πλεξίς, κοταίδαί : Πολιτ. Έκλ.Τραγ.216,5 φανήκαν τά σγουρά μαλλιά, τ' άρχοντικά πλεξίδια·

πλέξιμο (τό) δημ ἡ πλέξις βλ.λ.: πήρα τό μαλλί, καί θ' ἄρχισα τό πλέξιμόν. 2) ἡ πλεῖσις: Σολωμ.Κρητικός.22,21 στό πλέξιμο τό δυνατό.

πλέξις-εως (ή) κ. μαν. κ. νεώτ., δημ. πλέξι, ἡ πράξις τοῦ πλέκω, πλέξιμον, ὕφανσις: Πλάτ.Πολιτ.308D ἔσα πρός τήν πλέξιν αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς), Θεοφ.10,6 πλέξιν φερμών. 2) δ. τρόπος δι' οὐ πλέκεται ἡ ἐπλήγθητι, εἶδος πλεξίματος: νά πραγματοποιῆται αὐτήν τήν πλέξιν εἶναι πῶς ἀπλή.

πλεξις-ίδος (ή) νεωτ. πλόκαμος κόμης, κοιτίδα, πλεξίδα, πλεξοῦδα.

πλεξοῦδα (ή) μαν. κ.δημ. ἡ πλεξις, πλεξίδα βλ.λ.: Ἐρωτόκριτ.2,334 καί μιά πλεξοῦδα κρέμουνταν εἰς τό 'να ντου ριζάφτι, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.125,7 ποινῆς λείπει ἡ πλεξοῦδα της μέ τό μαργαριτάρι Γρυπ.Σκ.Τερρ.86,7. 2) πλέγμα κρομμῶν ἡ σισροδών ἐν εἶδει πλεξίδος, συνθέσις. πλεξάνα.

πλεξοῦδιάζω δημ. ὁ πλεξοῦδώνω βλ.λ.

πλεξοῦδώνω δημ. πλέκων τὴ κατασκευάζω πλεξοῦδες: πλεξοῦδώνω τὰ κρεμμύδια.

πλεολλάσσω ἐπίρρ.πάπ. μάλλον ἢ ἴππου.

πλεομακρίστος (ὁ) μαν. ὁ μάλλον, περισσότερο μακρικορῆμος: Σταυδ.Θεόδ.385D.

πλεομελής-ους-ές μτγ. ὁ ἔχων πλεῖον μέλη τῶν κατὰ φύσιν: Ἰάμβλ.Νικ.Ἀριθμ.32P πλημμελής τις δὴν καί πλεομελής.

πλεομοθία (ή) πάπ. ἀδήςσις τῶν μισθῶν.

πλέον (ί) Ἐπιγρ. καταχρ. πρόθ. πλὴν βλ.λ.

πλέον (2) ἐπίρρ. νεώτ., δημ. πλιό κ. πιά, αἰτ. οὐδ. τοῦ πλέων δ.τ. τοῦ πλείων βλ.λ.1) ἐν ἐπίρρ. χρ., περισσότερο, ποσάπῶν: παρίσταντο πλέον τῶν χιλίων προσώπων, - εἶναι πλέον ἀπό πέντε μήνες, πού δὲν ἔλθοις ἐπιστολήν. 2) ἐν χρ. πρός σχηματισμὸν περιφραστικῶν τοῦ συγκρ. βαθμοῦ τῶν ἐπιθέτων, μετοχῶν καί ἐπίρρημάτων: ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα περιπτώσις, - ὁ πλέον ἀφογος τρόπος, - τό πλέον ἀπομεμακρυσμένον σημείον. || φρ. πλέον τοῦ δέοντος περισσότερο ἀπό δσον πρέπει ἢ χρειάζεται, καθ' ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸν δέον: εἶναι πλέον τοῦ δέοντος ἐπιεικῆς. || ἐπὶ πλέον, βλ. πλείων 8). || περὶ πλέον ἢ περιπλέον βλ.λ.

|| κ. πλέον οὐ οὐδὲν πέρα τούτου, τίποτα παραπάνω: θά ἀλθῆς δετὶ δικαιοσύνη καί πλέον οὐ. 3) ἐν εἰδ. μαθημ. χρ. ἐπὶ ἀριθμῶν προσθετῶν ἀντὶ τοῦ αὐν βλ.λ.: πέντε πλέον 8 ἴσον δεκατρία. 4) ἐν χρ. κ. ως ἐπίρρ. χρον., δημ. πλιά, πιά, ἦδη, τοῦ λοιποῦ, εἰς τό ἐξῆς: εἶναι πλέον ἀργά, - δὲν 8 σου ἀπευθύνω τὸν λόγον πλέον. 5) κ. πρός ἐκφρασιν δυσφορίας: εἶναι πλέον ἀνυπόφορος αὐτός.

πλεοναζόντως ἐπίρρ. ἰεκ μτγ. οὐδ. τοῦ πλεονάζω κ. μαν. εἰς περισσότερας περιπτώσεις, κατὰ τό σύνθεσις: Φιλ.δδ.Ρητ.2,74S,αὐτ.Παρρ.430, Ἡλιόδ. Χειρ. π. Ορειθ. 46,10,1, Σωφ. Ἐπιδ.19. 2) ὑπερβαλλόντως: Εὐστ.934,16 πλεοναζόντως τε καί διαφερόντως ποδώκ.

πλεονάζω (πλεῖον) κ. μαν. κ. νεώτ., μτγ. κ. πλειονάζω (Ἄλεξ. Ἄφρ.Τοπ.428,13), μέλλ. πλεονάσω, ἀόρ. ἐπλεονάσει (ΚΔ Ρωμ.5,20), παρακ. πεπλεονάσει (Διόδ.Σ.1,90), παθ. πεπλεονάσμαι (Ἰνν. Ἀγρ.71, παθ. ἀόρ. ἐπλεονάσθη ἰαῦτ. Ἀρθρ.47, εἶμαι πλείων, ἐπὶ πλέον, παραπάνω, ἴδια πλείων τοῦ δέοντος, παραπάνω ἀπό δσον πρέπει ἢ χρειάζεται, δθ. περισσώω, ἔχω περισσεῖαν τινος, ἀντίθ. ἔλλειπω, ὑπολείπω: Ἀριστλ.ΗΝικ.1106α,31, αὐτ.Χρωμ.799α,18,ΚΔ Ρωμ.5,20,αὐτ. οὐ δὲ ἐπλεονάσθη ἡ ἀμαρτία, ὑπερπερισσεύει ἡ χάρις, Μηναι.12,6 βί. Ἄγ. Νικολάου περὶ τῆς μελλούσης αὐτῷ πλεονάσει χάριτος, - πλεονάζει ἡ ἀταξίς ἐφέτος. || πλεονάζω παρὰ τινος εἶμαι ἐν περισσειᾷ, περισσεύω μεταξὺ τινῶν: ΠΔ Ἀριθμ.3,46 οἱ πλεονάζοντες παρὰ ταῦς Λευϊτας ἀπὸ τῶν πρωτοτό-

κων τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. || τὸ οὐδ. τῆς μτγ. τοῦ ἕνατος τὸ πλεονάζω ὡς αὐτ. τὸ περισσεῖον, ὑπερβολή, περίσσεια: Πάπ. 2) νεώτ. εἶμαι περισσότερο ἄλλου τινός: ἐκ τῆς ἀπογραφῆς φαίνεται ὅτι πλεονάζουν αἱ γυναικῆς (εἶναι περισσότερα τῶν ἀνδρῶν). 3) ἐπὶ ζῶων, ἔχω μέλη πλείοτερα τῶν ἐκ τῆς φύσεως ἀναγκαίων, ἀντίθ. κολοβός γίγνομαι: Ἀριστλ.ΖΓ 770b,32. 4) ἐπὶ ἐπισκέψεων, γίνομαι συχνότερος, ἔρχομαι, ἐπισκέπτομαι συχνότερα: Πολυβ.4,3,12 πλεοναζούσης τῆς παρουσίας τῶν πρεσβευτῶν. 5) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἠλημυρῶ: Ἀριστλ.Μετ.351b,6, Πλουτ. Ἡθ.36611. 6) μτγ. ὀρμη πλεονάζουσα τὸ πάθος: Ζήν.Στωϊκ.1,50. || εἰκασία ἐστὶ μεταφορὰ πλεονάζουσα ἡ εἰκασία εἶναι μεταφορὰ μεγαλύτερας ἐκτάσεως: Δημήτρ.80. || τὸ σ πλεονάσαν ἰεῦρεθαι κατὰ πλεονασμόν: Διον.Ἄλ.Συνθ.14. 7) γραμμ. εἶμαι κατὰ πλεονασμόν, κείμεναι πλεοναστικῶς, εἶναι περιττῶς, παρέκτα. (Δημήτρ.Λακ. ἐν Ἡρακλ.Πάπ.1012,21, Ἀπολλ.Δύσιμ.Σύντ.6,2 οὐκ ἔλεγε πλεονάζειν τὸ ἄρθρον. || κ. ἐπὶ γραμμάτων, κείμεναι κατὰ πλεονασμόν, εἶναι παραπλησιασ: αὐτ. Ἀντων.58,25 τὸ ε πλεονάζει μὲν τῷ ἑωρωναι, αὐτ.38,20. 8) μεταχειρίζομαι ἐπιπροσθέτως ἢ κατὰ πλεονασμόν: Σχόλ. Ἀριστοφ.Πλ.5 εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἄρθρα πλεονάζειν, ΕΜ 84, 18 Αἰολεῖς πλεονάζουσιν ἕτερον σύμφωνον κ. παθ.: αὐτ.440,12 τὸ ὀ πλεοναζόμενον φιλοῦται. 9) μτ. γενικ. ἔχω πλεονασμόν ἢ ἀφθονίαν τινός, ἀντίθ. ἐνδεής εἶμι: Ἀριστλ.Πολιτ.1257a,33 εἰσαγγεῖσθαι ὡν ἐνδεεῖς καὶ ἐκπέμπειν ὡν ἐπλεονάζον, Ἐπίκ.Ἰνῶμ.4. 10) ὑπερβαίνω τὰ ὄρια, ξεπερνῶ τὸ κανονικόν: Πτολ.Γεωγρ.1,20,7. || ἀπολ. τὸ πλεονάζον ἔργον ἢ περιπλέον, ἢ ἐκτακτὸς ἐργασία: Πάπ. || ἐπὶ προσ., ὑπερβαίνω τὰ ὄρια, λαμβάνω ἢ ἀπαιτῶ ὑπέρμετρα: Ἰσοκρ.2,33, αὐτ.12,85, Δημ.117, οὐτ.9,78 καὶ τοὺς πάνυ δεινούς ἐκαστοίς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθ' ὑμεῖς κολοβῶς ποιεῖν. 11) μτ. δοτ. κατὰ γινόμενα πολὺ εἰς τι: Στράβ.11,5,1 τὰς δ' ἀλκιμωτάτας κινηγεσῆσαι πλεονάζειν καὶ τὰ πολέμια ἀσκεῖν. 12) ὁμ. μτ. δοτ. ἐπὶ συγγραφῶν, μνημονεύω, ἀναφέρει πολλὰ ἐκ τινῶν: οὐτ.3,3,7 ὁκνῶ δὲ τοῖς δόγμασι πλεονάζειν φεύγων τὸ ἀπὸ τῆς γραφῆς.

13) ἐπιμηκύνω τὸν λόγον πέρα τοῦ δέοντος, δθ. καθίσταμαι ὀχληρῶς: αὐτ.9,1,16, Διόδ.Σ.1,90, ΠΔ Μακκ.2,2,32 εὐθες γὰρ τὸ μὲν πρό τῆς ἱστορίας πλεονάζειν, τὴν δὲ ἱστορίαν ἐπιτεμεῖν. || κ. μτ. ἐμπροσθ. διορ.: Παρμενίσκ. Ἀθῆν.4,156D. 14) μτ. γενικ. ἐπὶ ἀγορεύοντος, πλεονάζω τοῦ καιροῦ κῶρῶ πέρα τοῦ ἐπιτρεπομένου ὄριου, πέρα τοῦ προσήκοντος: Διον. Ἄλ.Σύνθ.22. 15) μτ. αἰτ. ποριστῶν τὴ πλείοτερον: Στράβ.6,3,10 πλεονάζει δὲ αὐτὰ Ἀρτεμίδωρος. 16) πράττω τὴν ὑπὲρ τὸ δέον, ἐν χρ. παθ.: Ἰνν. Ἄγρ.7 εἰ τι περιπλεονάσται μὲν ἔχρ τι πραχθῆ ὑπὲρ τὸ δέον, αὐτ. Ἀρθρ.47. 17) μτγ. αὐξάνω, πληθύνω: ΚΔ Θεοσ.1,3,12 ὕμᾶς δὲ ὁ Κύριος πλεονάσει καὶ περισσεύσει τῆ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας. 18) μετέχω τῆς πλειονότητος, ὑπερβαίνω τὴν μονάδα: Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.2. 19) μτ. δοτ. ἐν μτγ. χρ. μεγαλύνω, μεγαλοποιῶ, ἐν χρ. τὸ παθ.: Θεοκ.2,35 ὁ τε ἀπειροσ ἐστιν ἄ καὶ πλεονάζεσθαι διὰ φθόνου, Στράβ.2,4,3. 20) ἀναθιβάζω τὴν τιμὴν τινος: Ἀριστεῖδ.1,170. 21) μτ. δοτ. ἐπαποναύομαι εἰς τι: Θεοκ.1,120 ὅτε ἐν πολέμῳ εὐτυχία πλεονάζων οὐκ ἐντέθυμῆται θράσει ἀπίστῳ ἐπαρῶμενος. 22) τὸ παθ. ἀπατάμαι: Στὸβ.2,7,11. 23) τρῶγω πολὺ, μ. παθ.: Διφιλ.Σίνφ.π. Ἀθῆν.8, 356D πλεοναζόμενά τε τὰς ὀφείας ἀμβλύνη Διοσκ.4,75, αὐτ.82. 24) ρηματ.π. πλεονάσει, πλεῖ ἢ, νασαίω, πλεονάσμαι, πλεοναστικός, πλεοναστέον. ο-

πλεονάκις (πλέων) ἔπιρρ. κ. πλεονάκι (Πάν.) κ. πλεονάκις(ς) (Ἐπιγρ. Κερκύρας, Πάν.) μὲ πλειότερον συχνότητα, συχνότερον : Ἰππ Διαίτ.29, Πλάτ. Φοιδ.112D, Λυσ.14,30 πλεονάκις δὲ μετὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ τὴν πατριῶρα ἀστρατεύαστο' || πολ- λάκις, συχνάκις : Ἀριστλ. Πολιτ.129α,9 ἢ πολυχρο- νίους ἢ μῆδετερον ἀλλὰ πλεονάκις τοῦς αὐτοῦς, Ἐπιγρ., Πάν. || παραπολι συχνά : Ἰππ. Ἀφορ. 5,16' 2) περισσύτερας φορές, κατὰ πολλαπλα- σιασμὸν ἐπὶ μεγαλύτερον ὄρισμὸν, ἀντίθ. ἐλαττο- νίους : Πλάτ. Θεαιτ.148A ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται.

πλεονάσις-εως [ἡ] μτγν. πλησμονή, πληθώρα, ὑπεραφθονία : Κάσσι. Πρ.66.

πλεονασμα-ατος [ἰ]δὸ μτγν. νεώτ. κ. δημ. τὸ πλεονάζον, περισσεύμα : ΠΔ Ἀριθμ.31,32 καὶ ἐγε- νήθη τὸ πλεονασμα τῆς προνομίης, ὃ προσνό- μευσαν οἱ ἄνδρες οἱ παλαιστοὶ ἀπὸ τῶν προ- βάτων, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἀντων.59,7, Γαλλ.16,417' || πε- ρίσσευμα παραγωγίς : Πάν. || ὑπεραφθονία, ἀντίθ. ἔνδεια : Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.133,14 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τοῦ προσηπολογισμοῦ, διαφορὰ ἐσό- δων ὑπὲρ τὰ ἔσοδα : ὁ προσηπολογισμὸς ἀφῆκε φέτος πλεονάσμα.

πλεονασματίζω πάπ. παρουσιάζω πλεονασμα, περισσεύμα εἰς τινα λογαριασμὸν.

πλεονασμός(ἰ) κ. νεώτ. πλεονασίς, πλεονά- σμα, περισσεύμα, τὸ πέρα τοῦ δέοντος : Ἀριστλ. Ζ1780α,20 πλεονασμὸς ὑγρότατος, αὐτ.770β,28, Χρύσ. Στωϊκ.3,114, αὐτ.130, Πορφ. Νυμφ.11, Πλούτ. ἠ8,650E πλεονασμοὶ βασιλῆς' || τὸ πέρα τοῦ ὀρισθέντος ἢ ὀρισμένου : Πάν. 2) μτφ. μεγα- λοποίησης, ὑπερβολή : Πολυβ.12,24,1 αὶ ποιητὰ διὰ τῶν ὑπεράνω πλεονασμῶν ἐν τοῖς ὑπομήμασι' 3) κ. νεώτ.εἰδ. ἐν τῇ γραμμ. κ. ρητορ. χρήσις περι- τῶν λέξεων ἢ ἐκφράσεων, σχῆμα λόγου, καθ' ὃ ἔννοια τίς ἐκφέρεται διὰ πλείονων τοῦ δέοντος λέξεων ἢ ἐκφράσεων : Διον. Ἀλ. Δημ.58, Ἀπολλ. Δύσκ. Συντ.267,14' 4) ὁμ. γραμμ. ἐπαυξήσις τῆς προτάσεως : Διον. Ἀλ. Σύνθ.7' 5) ἐπανάληψις : Τίμ. Ἰστ.71' 6) τοκογλυφία : πρβλ. πλεονεξία :

ΠΔ Λευτ.25,37 οὐ δώσεις αὐτῷ ἐπὶ τόκῳ, καὶ ἐπὶ πλεονασμῷ οὐ δώσεις αὐτῷ τὰ βρώματα.

πλεοναστικός-ἡ-όν νεώτ. ὁ κατὰ πλεονα- σμὸν ὑπάρχων ἢ γινόμενος' || ἔπιρρ. -ως.

πλεοναστον(ἰ)δὸ νεώτ. ὄρυκτον τῆς τάξεως τῶν σπινελιῶν, ἄ. μέλας σπινέλλιος, κεϊλανίτης.

πλεοναστός-ἡ-όν μτγν. ὑπερπληθής, καθ' ὃ ὑπερβολὴν πολὺς, πολυἀριθμὸς : ΠΔ Δευτ.30,5 πλε- οναστόν σε ποιήσει ὑπὲρ τοῦς πατέρας σου, αὐτ. Μακκ.1,4,35 [ἀμφ. ἀνάγγ.].

πλεοναχῆ ἔπιρρ. πολλαχῶς, ποικιλοτρόπως, εἰς πολλὰ μέρη, ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις : Πλάτ. Πολ.477A κἀν εἰ πλεοναχῆ σκοποῖμεν.

πλεοναχόθεν ἔπιρρ. ἐκ πολλῶν μερών, ἀπὸ πολλὰ μέρη : Ἀριστλ. Οὐρ.270β,33 πλεοναχόθεν ἄν τις λάθοι τὴν πίστιν.

πλεοναχός-ἡ-όν μτγν. πολλαπλοῦς παντοῖος, παντοειδής : Ἐπικ. Ἐπιστ.π. Διογ. Α10,86 ἀλλὰ ταῦτα γε πλεοναχῆν ἔχει καὶ τῆς γενέσεως αἰτία, αὐτ. κατὰ πλεοναχὸν τρόπον' 2) τὸ πλεοναχὸν ὡς οὐς. ἢ ποικιλία : Φιλῶδ. Ρητ.1,50S τὸ πλεοναχὸν τὸ τῆς ῥητορικῆς.

πλεοναχῶς ἔπιρρ. κ. πλεοναχῶς ἰ' Ἰάμβλ. Μαθ. Ἐπιστ.93F1 κατὰ πολλαπλοῦς τρόπους ἢ διαφό- ρους ἔννοιαις : Ἀριστλ. Α' Ὑστ.89α,28, αὐτ. Η1ηκ. 1125β,14, αὐτ. 1129α,25, Ἐπίκ. Ἐπιστ.π. Διογ. Α10,78 ἐπὶ δὲ καὶ τὸ πλεοναχῶς ἐν τοῖς τιούταις εἶναι, αὐτ.80, Στράβ. 10,3,8 πλεοναχῶς ἐτυμολογεῖν, Πλούτ. ἠ8,444B.

πλεονεκτῆμα-ατος [ἰ]δὸ κ. νεώτ. τὸ πλεονε- κτεῖν τινος κατὰ τι, ἐκείνου καθ' ὃ πλεονεκτεῖ τις,

ὄφελος, κέρδος : Πλάτ. Νόμ.709C μέγα πλεονε- κτῆμα ἔγωγ' ἄν θεῖην, Δημ.63 τῆς πυλαίας δ' ἐ- πεθύμων καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς, πλεονεκτῆμάτων δυοῖν, κύριοι γενέσθαι' 2) κτ. πληθ. ἐπιτυχία : Γοργ. Πολ.30, Ξεν. Ἰππ.5,11 τὰ ἐν τοῖς πολεμίοις πλεονεκτῆματα, Χορικ.35B τὰ τοῦ στρατηγού- τος πλεονεκτῆματα' 3) κ. νεώτ. προσόν, προ- τέρισμα, ὑπέρκομος ἰδιότης, ὑπεροχή, ἀρετὴ, ἀντίθ. μειονεκτῆμα : Διογ. Οἰν.39, Ζώσ.4,54, Εὐνάφ. Ἰστ. 2'61', Ἰουλ. Λόγ.ε.194C πλεονεκτῆματα σωματικά, Χορικ.209B ἔχει τὸ πλεονεκτῆμα τῆς εὐφροδείας' || κ. μτφ. Δοῦσσκ. Ἀρχ.350 τὸ κατ' εὐθείαν ἐκ τῶν ἐναντίων πλεονεκτῆμα' 4) τὸ δι' οὐ κερ- δίζει τίς τινα δοκίως, πράξις ἀπάτης ἢ ἐξαπατή- σεως, τέχνασμα ἔχον ἰδιότητες ἀνοουῖς : Δημ. 533, αὐτ.1218 ἄδικαια οὐκ ἦν ἀλλὰ πλεονεκτῆ- ματα τούτου, αὐτ.1490, Ἀριστλ. Πολιτ.1311α,5' 5) κα- κίω, πονηρία : Γλωσσ.

πλεονεκτής(ἰ) κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. πλεονεχτής, ἢ κ. νεώτ. -ις-ἴσος, δημ. -ἐχτρα, ὁ πλεόν ἔχων, ἐπιζητῶν, θέλων νὰ ἔχῃ πλείονα ἢ οἱ ἄλλοι δδ. ἐν κω. σμμ. ὁ ζητῶν νὰ ἔχῃ πλείονα ἐπὶ ζημία τῶν ἄλλων, φιλοκερδής, ἀπληστος, ἰσοίστελος, αἰσχρο- κερδής : Θουκ.1,40 ὡς μέν οὖν . . οἶδε βίαιοι καὶ πλεονεκταὶ εἰσι δεδῆλωται, ΚΔ Ἐφ.5,5 πᾶς πόρ- νος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονεκτής . . οὐκ ἔχει κλη- ρονομίαν, Σέξρ. Μακρ. ἐν Σδβ.3,259 ἀνατρέψων τὴν τάξιν, ὑπερπληθής, καταφρονητικός, φιλόρ- γυρος καὶ πλεονεκτής ἀποδός' 2) ὁ ὑπερβάλ- λων τινὰ κατὰ τινα κακίαν ἢ ἐπωφελοῦμένους τι- νος, ἐμμεταλλουμένους τι : Ξεν. ΚΠ1,6,27 δεῖ τὸν μέλλοντα τοῦτο ποιήσειν καὶ ἐπίβουλον εἶναι καὶ κρυφίνου . . καὶ ἐν παντὶ πλεονεκτῆν τῶν πολεμίων' 3) μαθημ. εἰδ. ἐπὶ τῶν ὑπερτελῶν βλ. ἀριθμῶν : Ἰάμβλ. Νικ. Ἀριθμ.32P' 4) ἐν χρ. κ. ὡς ἐπίθ. μτ. συγκρ. πλεονεκτικότερος, ὑπερθ. πλεονεκτικώτατος : Ξεν. Ἀπομν.1,2,12 ἀλαζονικός, ὑπεροπικῶν : Ἡρ.7,158 λαχὼν ἔχοντες πλεονε- κτην ἐτολμήσατε ἐμὲ σύμμαχον ἐπὶ τὸν βάρβα- ρον παρακαλέοντες ἐλθεῖν.

πλεονεκτικός-ἡ-όν(ν) κ. δημ., συγκρ. -ώτε- ρας ἰ' Ἀριστλ. Πολιτ.1333β,101, ὑπερθ. -ώτατος [αὐτ. Ρητ.1418β,37], ὁ ρέων πρὸς τὴν πλεονεξίαν, ἔχων κλίσην πρὸς αὐτήν, ἀπληστος, ἀχόρητος : Ἰσοκρ. 12,243 αὐχὴ ἠγρόνται δικαίως καλεῖσθαι πλεονε- κτικούς, Δημ.777 ἢ πονηρία πλεονεκτικόν' 2) νεώτ. κ. δημ. ὁ κερκτημένος πλεονεκτῆματα, ὑπερέχων ἄλλων, ὁ εὐρισκόμενος, ὁ ἄν εἰς κατά- σταςιν ἢ θέσιν καλύτεραν συγκριτικῶς πρὸς ἄλ- λους, ἀντίθ., μειονεκτικός.

πλεονεκτικότης-πος [ἡ] νεώτ. ἢ ἰδιότης ἢ ἡ φύσις τοῦ πλεονεκτοῦ, τὸ νὰ εἶναι τις πλεονε- κτής, ἀπληστίας' 2) ἡ κατάσταση τοῦ πλεονε- κτικοῦ βλ.2), ὑπεροχὴ, ἀντίθ. μειονεκτικότης.

πλεονεκτικός ἔπιρρ. κατὰ τρόπον πλεονεκι- κῶν βλ.1), μετὰ ροπής πρὸς τὴν πλεονεξίαν, ἀπληστίας : Πλάτ. Φαιδ.91B λογίζεμαι γάρ, ὡ φίλε ἔταρ' ἔθεσσαι ὡς πλεονεκτικός, Δημ.610, Ἐπιγρ. Α1γύπτου' 2) μετὰ τινος πλεονεκτῆματος : Αἰν. Τακτ.16,18 πλεονεκτικός μάχεσθαι.

πλεονεκτώ-έω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -χτώ, μέλλ. -ήσω [Θουκ.4,62], εἶμαι πλεονεκτής βλ.1), ἔχω ἢ ἀπαίτω πλείω τῶν ὄσων δικαιόσμαι νὰ ἀπαί- τήσω, εἶμαι ἀπληστος, ἀρπαξέ, ἀχόρητος : Ἡρ.8, 112 Θεμιστοκλῆς δέ, οὐ γὰρ ἐπαύετο πλεονε- κτέων, Ξεν. Ἀπομν.2,6,21, Πλάτ. Γοργ.483C λέγου- σινὶ ὡς αἰσχρὸν καὶ ἀδικόν τὸ πλεονεκτεῖν' 2) κερδίζω ἢ ἔχω πλείοτερον ἄλλου, ἔχω περισ- σότερα, μεγαλύτερον μερίδιον : Θουκ.4,62 ἐπι- σταντες ἔτεροι δυνάμει τι πλεονεκτῆσιν, Ἀ- ριστλ. Ρητ.1360α,3' || κ. ἀπολ. : αὐτ.1402β,25, Διοδ.Σ12,46, Πολυβ.6,56,2 πλεονεκτεῖν ἀπὸ τῶν

υή καθήκοντων" || συγχ. τι. οὐδ. ἄντων. : Θουκ. 4,61 τοὺς μὲν Ἀθηναίους ταῦτα πλεονεκτεῖν τε καὶ προναεῖσθαι παλλή ξυγγνώμη" 3) ἔχω ἢ ἀξιώ μεγαλύτερον μερίδιον : αὐτ.6,39, Ξεν.ΚΠ 1,6,25 τὸν ἄρχοντα δεῖ τοῦ ἡλίου πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι, αὐτ.Οικ.7,26, Ἀριστλ.ΗΝικ.1136β,22, αὐτ.1137α,1 πλεονεκτεῖν τῆς χάριτος" 4) ἰσχύω περισσότερο, ἔχω μεγαλύτερον ἰσχύον : Ξεν.Ἑλλ. 7,1,34 πολὺ ἐπλεονεκτεῖ ὁ Πελοπίδας παρὰ τῷ Πέρσῃ" 5) κ. νεώτ. κ. δημ. τι. γενικ. προσ. ὑπερτερῶ ἢ υπερβάλλω τιᾶ, ὑπερισχύω τινός : Πλάτ. Πολ.362B εἰς ἀγῶνας τοῖνον ἰόντα καὶ ἰδία καὶ δημοσίᾳ περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν, Ὑπερεῖδ.Λυκόφω8" || μτ. δοτ. πράγμ. κ. γενικ.προσ. ὑπερβάλλω τιᾶ εἰς τι πράγμα : Ξεν.ΚΠ 4,3,21 καὶ τῷδε πλεονεκτήσω τῷ Ἰπποκράτῳ" || κ. μτ. ἐμπροθ.διορ. : Πλάτ.Εὐθφρ.15A τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν κατὰ τὴν ἔμπορᾴαν, αὐτ.Λάχ.183α, Ξεν.ΚΠ 1,6,32, Ἀριστλ. Πολιτ.1292β,19" || μτ. γενικ. πράγμ. γίνομαι ἀνώτερος εἰς βάρος τινός : Πλάτ.Νόμ.691A τὸ πλεονεκτεῖν τῶν θεέντων νόμων" || κ. νεώτ. κ. δημ. εἶμαι εἰς πλεονεκτικώτερον, καλυτέραν θέσιν, ὑπερισχύω, μτ. αἰτ. : Διον.Ἀλ.Ρωμ.9,7, Πλουτ.Μάρκελλ.29 διεστρατήγουν ὄσα πλεονεκτῆσοι τοὺς πολεμίους, Λουκ.Ἐρωτ.27 ἡ θήλεια τέφρις ὄλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα" κ. παθ. : Ἀπολλδ.Δαμ. Πολιορκ.173,5" 6) ἐν καιρ. σημ. ὑπερβάλλω τιᾶ ὁσῶς, κερδίζω αὐτόν δι' ἀπάτης, ἔξασατῶ, ἀπατῶ : Μέν.Μον.259, ΚΔ Θεσο.1,4,6 τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, αὐτ.Κορ.2,7,2, Δίων Χρ.17,8, ΔίωνΚ 52,37" κ. παθ. : Ξεν.Ἀπομν.3,5,2 Βοιωτῶν μὲν γὰρ πολλοὶ πλεονεκτοῦμενοι ὑπὸ Θεβαίων δυσμενῶς αὐταῖς ἔχουσιν, Δημ.1035 πλεονεκτεῖσθαι χιλιάς δραχμῆς ἰάπατηθῆναι κατὰ χιλίας δραχμῆς" 7) τὸ παθ. ἀπορροσ. πλεονεκτεῖται ἀποτελεῖ πλεονεξίαν, εἶναι πλεονεξία : Θουκ.1,77 τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἰσσυ δοκεῖ πλεονεκτεῖσθαι, τὸ δ' ἀπὸ τῷ κρείσσανος καταναγκάζεσθαι" 8) ρηματ. π. πλεονεκτίμα, πλεονεκτής, πλεονεκτῆτοιν.

πλεονεξία ἰήι κ. μον. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνώρισμα τοῦ πλεονέκτου, ἀπληστία, τάσις πρὸς κτήσιν τοῦ μὴ ἀνήκοντος, φιλαργυρία, ἰδιοτέλεια καὶ ἡ πρὸς ταῦτα ἀναπηγητικότης : Ἡρ.7, 149 οἱ Ἀργεῖοι φασὶ οὐκ ἀνασχέσθαι τῶν Σπαρτιπτεῶν τὴν πλεονεξίην, Ἀνδοκ.4,13, Θουκ.3,82 πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἄρχῃ ἡ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν, Ἰσοκρ.12,240, Πλάτ.Πολ.359C, Ξεν.Ἑλλ.3,5,15 ἡ Λακεδαιμονίων πλεονεξία πολὺ εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας γενόμενης ἀρχῆς, ΚΔ Μάρκ.7,22, αὐτ.Λουκ.12,15 ὄρατε καὶ φυλάσσεσθε ἀπὸ πάσης πλεονεξίας, αὐτ.Ρωμ.1,29, αὐτ.Κορ.2,9,5, αὐτ.Εφ.4,19, αὐτ.5,3, αὐτ.Κολ.3,5" || φιλοκέρδεια, αἰσχροκέρδεια: Πολυδ.6,56,3 στασιάζαντες περὶ τὴν τῶν εἰλημμένων πλεονεξίαν ἵπρι τοῦ τίς νὰ λάβῃ τὴν μεγαλύτεραν ἐκ τῶν λαφύρων μερίδαί, Μνηστ.12,3 Συνεφ.Ἀγ.Θεοδούλου ὀρῶν τὰς ἀρπαγὰς καὶ πλεονεξίας τῶν καταδυναστευόντων, Βίθυν.30,27" 2) κέρδος, ὄφελος, ὠφέλεια : Ἰσοκρ.4,183, αὐτ.15,275, Ξεν.Κυν.13, 10 μὴ ζηλῶν δὲ μηδὲ τοὺς ἐπὶ τὰς πλεονεξίας εἰκὴ ἰόντας, Δημ.662 ὑπὲρ οὐ καταχρήσεται τῇ διὰ τὸ φησίματος πλεονεξίᾳ" || ἐπὶ πλεονεξία πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν : Θουκ.3,84 οἱ τε μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ Ἰσσυ δὲ μάλιστα ἐπιόντες" || κέρδος προερχόμενον ἀπὸ τινος : Δημ.523 τὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων δικῶν πλεονεξίαν ἀφείη τὴ πόλει παραχώρησ' τῆς τιμωρίας, Ἀριστλ.Πολιτ.1297α,11" 3) πλεονεκτικὴ κατάστασις, θέσις, ὑπεροχὴ, ὑπερισχύσις : Ἰσοκρ.3,22 αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, Ξεν.ΚΠ 1,6,28 μετὰ πλεονεξίας τινός ἀγωνί-

ζεσθαι πρὸς ἰτὰ θηρία" 4) ὑπεροχὴ, λαμπρότης : Πλωτίν.4,6,3 πλεονεξία φυγῆς" 5) μεγαλύτερα μετοχὴ, εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν κοινωνία τινός : Ἀριστλ.Πολιτ.1262β,29 κατὰ μέγεθος καὶ καθ' ὅποιον τῶν ἀγαθῶν πλεονεξία τις τῶν πολιτικῶν δικαίων τοῖς ὑπερέχουσιν" 6) ἡ ἰδιότης τοῦ ἔχειν πλειότερα, ὄθ. ἀφθονία, ἀντιθ. ἔνδεια : Πλάτ.Τίμ.82A τούτων ἡ παρὰ φύσιν πλεονεξία καὶ ἔνδεια τῆς χώρας.

πλεονοδάκτυλος-ον μτγν. ὁ ἔχων μεγαλύτερον τοῦ φυσικοῦ ἀριθμὸν δακτύλων : Γαλ.19,454.

πλεονοσύλλαθος-ον μτγν. ὁ ἔχων πλείονας συλλαβάς : Χορῖα.539K.

πλεονοσυλλαθῶ-ἔω μτγν. κ. μον. ἔχω πλειότερας συλλαβάς, εἶμαι πλεονοσύλλαθος, ἔχω συλλαβὴν ἢ συλλαβάς περισσότερας ἄλλου : Ἀπολλ.Δασκ. Ἀντων.78,7 τὰ τρίτα τῶν δευτέρων οὐ πλεονοσυλλαθεῖ, Εὐστ.1769,56 πᾶς παρακειμενος πλεονοσυλλαθεῖ τὸ ἐν τοσούτῳ.

πλεονότης-πος ἰήι ἔστ. τοῦ πλειονότης, ἐν χρ. π. μουσ. ὄργανον' ἀντιθ. βραχύτητες : Νικόμ. Ἄρμον. 10 ἰκτ.πληθ.].

πλεονοτρόφος-ον γλωσσ. ἐσφ. ἀνάγν. τοῦ ὠλενοστρόφος.

πλεόνος ἐπίρρ., μτγν. πλέαν, πλειότερον, περισσότερας φοράς : Ἀν.Τακτ.7,4, ἴωσ.Α1 17,1,1.

πλέος-η-ον ἰαν. τ. τοῦ πλέως βλ.λ. : Ἡρ.1,178 τάφρος πλέη ὕδατος.

πλεόσορον (τὸ) νεώτ. βοταν. γένος μυκήτων.

πλεομένοιν(ν) (τὸ) μsn., δημ. τὸ πλεόν, τὸ καρδί : Ἀραθ.Μῦθ.Χαλ.1,124 τρία μιλία ξέμακα εἶδα ἔνα πλεόμενον, Γρην.Σκ.Τερα.90,4 πῶσ' ἀπ' τὸν κάδο τὸν φηλὸ πλεούμενα.

πλεοῖσα (ἡ) δημ. ναυτ. τὰ ὑφάλα μέρη τῶν πλοίων, ἡ γάστρα, ἄ. τὰ βρεχόμενα.

πλεοχροῖστος (ὁ) νεώτ. ὄρυκτολ. τὸ φαινόμενον καθ' ὃ διαφανῆ ἔγχρωα σώματα παρουσιάζουν κατὰ διαφορούς διευθύνσεις ποικίλας χαρακτηριστικὰς ἀποχρώσεις.

πλέρα (ἡ) δημ. κτ αυγκ. ἡ πληρωμὴ' πρβλ. πλέρω.

πλέριος-ια-ο δημ. ὁ πλήρης, ὁ τέλειος, ἀντιθ. ἀπληροσ : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 74.

πλέρω δημ. συγκ. τ. προστ. πλήρωνε.

πλέρωμα (τὸ) μsn., δημ. προσφ. τοῦ πλήρωμα βλ.λ., πληρωμὴ, ἀπόστισις, ὀφειλομένου : Ἐρωτόκρ. 4,886, αὐτ.9,56 καὶ δὲ γυρεύγει πλέρωμα, μηδὲ ζητᾶ κανίσκι.

πλερωμὴ ἰήι μsn., δημ. προσφ. τοῦ πληρωμὴ βλ.λ. : Ἐρωτόκρ.5,494 ἄς σ' κάμη πλούσ' ἀντίμεφθ καὶ πλερωμὴ μεγάλη.

πλερωματικὸς-ιά-ό δημ. ὁ ποιῶν τι ἐπὶ πληρωμῇ, ὁ κἀμὸν ἀξιουμέντου πράξεις ἐπὶ πληρωμῇ, πληρωμένος : ὄσαι αὐταί, παῦ φωνάζουν ζήτω, εἶναι πλερωματικοί" || κ. ἐπίρρ. -ά.

πλερώω μsn., δημ. προσφ. τοῦ πληρῶω : Ἐρωτόκρ.4,786 ἐμίσησεν ὁ δαυλευτῆς . . στή Χώρα, καὶ τ' Ἀφέντην τὸν ὄρισμ' πλερώνει.

πλεοτιμία ἰήι πάπ. αὐξήσις τῆς τιμῆς.

πλέτο ἐπ. γ' ἐν. τοῦ ἀορ. β' τοῦ πέλομαι βλ.λ.

πλευμονία (ἡ) μτγν., μsn. κ. νεώτ. κ. πνευμονία [Μνησιθ.π.Πλωτ.Ἰ.Ηθ.918D, Ἰνπιατρ.6(εἰκ.), δημ.φλεμονία ὄξεια ἐμπρότερος λοιμώδους νόσου προκαλοῦσα φλεγμονὴν τοῦ πνευμονικοῦ παρεγχύματος, ἄ. περιπνευμονία : Κωμ. Ἀδέσπ.759.

πλευμονίς-ιδος (ἡ) ἡ πλευμονία βλ.λ. : Ἰνπ.Ἐντ. Παθ.3 ἰδ.ἀνάγν.πνευμονίσις).

πλευμονώδης-ους-ες ὁ ὀμοιάζων πρὸς τὴν μορφήν τῶν πνευμῶνων : Ἀριστλ.Ζ1 549α,7 ἰδ.ἀνάγν. πνευμονώδης].

πλευμορρηγῆς-οῦς-ἑς ὁ ἔχων ρῆγμα εἰς τοὺς πλεύμονας : Ἰνπ.Ἐντ.Παθ.2.

πλεθμός (ὁ) μτγν. ἡ πλειομονία βλ.λ. : Γαλ.19,131.

πλευμῶ-άω μγν. κ. -ῶ-όω [Γαλ.19,13] νοσῶ τοὺς πνεύμονας, γίνομαι πλευμῶδης, φθίνω, φθισιῶ: Ἰηρ. Νούσ.2,48 ὅταν πλευμῶ [ἴ.ἀνάγν. πλευμοί].

πλευμῶδης-ους-ε ὁ ἀνήλικος εἶς νόσον πνευμονικὴν ἢ ὁ ἄριστος πρὸς ταύτην, ὅθ. ὁ πάσχων ἐκ πλευμῶου: Ἰηρ.*Ἐπιδ.4,1 [Ἐρωσιαν.ἀπ.15], Γαλ.19,13.

πλευμῶν-ονος [ἴ] ὁ. προφ. τοῦ πνεύμονος βλλ.

πλευσῶν [τὸ] ἰων. συνηρ.τ. τοῦ πλέου, οὐδ. τοῦ πλέου.

πλευσῶς [τοῦ] ἰων. κ. ὄωρ. συνηρ. τ. γενικ. ἐν. τοῦ πλείων, πλέων βλ.λς.

πλευσνας [ο] ἰων. κ. ὄωρ. συνηρ. τ. τοῦ πλείονες, πληθ. τοῦ πλείων, πλέων βλ.λ.

πλευσῶν ἐπίρρ. ἰων. τ. τοῦ πλεσῶνς βλ.λ., παραπρόλ.: Ἦρ.5,18 οἱ Πέρσαι μαστῶν τε ἄπτοντο, ὅτα πλεσῶνς οἰνωμένοι.

πλευρά ἰή [ἴ] ὄμ. κλιτύς ὄωρ ἢ ὄρους, πλευρά, πλευρώμα: Γρου.Σκ.Γερρ 73,13 στῆς πλευρῆς καὶ στ' ἀνάπλαγα, ποῦ δὲ ζυγώνει ἀέτρι.

πλευρά [ἴ] κ. μιν., νεώτ. κ. ὄμ. ὁσίοιόν τοξοειδῆς καὶ πελαγισμένον ἐκ τῶν σχηματίζοντων τὸ θωρακικὸν κύτος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν θηλαστικῶν ζῴων, πλευρῶ, γα[ρ]ίδη: Ἀριστλ.Ζ1 513b, 29 ἀπὸ δὲ ταύτης τεύουσιν παρὰ τε τὴν πλευρῶν ἐκάστην φλεβία, αὐτ.ΖΜ 654b,35' || νεώτ.

γνησία πλευρά ἡ συναπτομένη διὰ τῶν πλευρικῶν χόνδρων ἀμέσως μετὰ τοῦ στέρνου' || νόθος πλευρά ἡ συναπτομένη ἐμμέσως διὰ τοῦ χόνδρου τῆς ὑπερκειμένης' || ὅθ. τὸ περὶ τὰ ὅσα ταῦτα μῆμα τοῦ σώματος: Ἦρ.4,64 μετὰ δὲ σαρκίως θόδος πλευρῆς δέφει τῆς χειρῆ, ΚΔ [ἴ.19,34 εἰς τῶν ατραπιωτῶν λόγῃ αὐτῶ τὴν πλευρῶν ἐνυξε' 2] γεν. τὸ πλάγιον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τοῦ ζῴου: Ἰλ.Ω 10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρῶς κατακειμένος, ἀλλοτε δ' αὐτε ὕπτιος, ΚΔ Πρῶξ.12,7 πατάξας δὲ τὴν πλευρῶν τοῦ Πέτραου ἤγειρεν αὐτόν' || κτ. πληθ. ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν πλαγίων ἐπιφανείων τοῦ κορμοῦ: αὐτ.Ψ 716 ἀνά πλευρῶς τε καὶ ὄμους, αὐτ.Υ 170 οὐρῆ δὲ πλευρῶς τε καὶ ἰαχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται, Ἠσιόδ.Α 430, Αἰσχ.Πρ.71, αὐτ.ἔμ.843 τῆς μ' ὑπαδύεται πλευρῶς ὀδύνα' 3] τὸ πλάγιον μέρος σώματος ἢ θέσεως πινος, μπάντα: Ἐόγν.513 νηδς ἰηρδς) πλευρησιν ὑπὸ ζυγαί θήσομεν ἡμεις, Πλάτ.Σισ.388B ὀπόση, τῆς ἐστὶ μέτρῃ πρὸς τὰς πλευρῶς τῶν χωρίων ὧν ἀν διατρέφῃ, Διον.Περγ. 833, - αἱ πλευραὶ τοῦ σκάφους, - πλευρῶ δρους - τοίχου - ὀδοῦ - συνοικίας - πόλεως' || κ. ἐπὶ στρατευμάτων: Ξεν.Ἀν.3,4,22 αἱ πλευραὶ ταῦ πλαισίου, Πολυδ.5,26,6 ἄτε καὶ παρὰ πλευρῶν ὄντος Ἀράτου, Πλούτ.Μάρ.25 ἐκάστη γὰρ ἐπέσχε πλευρῶ σταδίου τριάκοντα' 4] μγν. τὸ πλάγιον μέρος τῆς σελίδος βιβλίου: ΑΓ 6,62 5] μγν. κ. μιν. σύζυγος: Ἰακώφ. εἰς ΑΓ 418' 6] ἄθ. ἐθεθεία γραμμὴ γεωμετρικῶ σχήματος, ὅσον τριγώνου: Ἀντιφ.Σοφ.13, Πλάτ.Τίμ.53D ἐκατέρωθεν ἔχει μέρος γωνίας ὀρθῆς πλευρῶς ἰσῆς δισημέννης' || κ. τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου: αὐτ.36C 7] ὅθ. ὁ ἕτερος τῶν ποραγόντων γινόμενος πινός: αὐτ.Θεαίτ.148Α μειζῶν δὲ καὶ ἐλάττωον αἰε πλευρῶ αὐτῶν περιλαμβάνει, Ἀριστλ.Μετὰφ.1051a,26, Εὐκλ.7, Ὀρ.17' 8] πᾶσα ἐπιπέδος ἐπιφάνεια τοῦ τετραγώνου ἢ τοῦ κύβου καὶ ἡ τετραγωνικὴ ἢ κυβικὴ ρίζα ἀριθμοῦ πινος: αὐτ.8,11, αὐτ.12, Θεολ. Ἀριθμ.11' || κυβικὴ πλευρῶ ἢ κυβικὴ ρίζα: Φιλ.Μηχ.Βελοπ.52,4 9] ὁ παράγων τοῦ κώνου ἢ τοῦ κυλίνδρου: Ἀρχιμ. Σφαίρ.Κυλ.1,8, αὐτ.12' 10] νεώτ. μτφ. ἀποφίς: τὸ ζήτημα ἐξητάσθη ἀπὸ πάσης πλευρῶς.

πλευράξ ἐπίρρ. λ. ἀναφεραμένη πρὸς ἔτυμ. τοῦ εὐράξ: ΕΜ 395,17.

πλευρακτομία ἰή [ἴ] νεώτ. ἰατρ. χειρουργικὴ ἐξαιρέσις μιᾶς ἢ πλείωνων πλευρῶν.

πλευριατός-α-ον μγν. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πλευρῶν ἢ τὴν πλευρῶν: Ἐπιγρ.Λεβαθείας, Πολυδ.6,52 πλευριατῶ κρέα.

πλευριός (γραμμῆ)-άδος ἰή [ἴ] μγν. ἡ πλευρῶ βλ.λ.δ: Ἡρακλεωτ.Πιν.1,54 ἐστάσματος δὲ καὶ ὄρως ἐπὶ μὲν τὰς πλευριάδος ἀνω ἔνα.

πλευρίζω νεώτ. κ. ὄμ. ἐπὶ πλοίου ἢ λέμβου, ἐρχομαι κατὰ πλευρῶν, ὀρμίζομαι εἰς τὸ πλευρῶν τῆς προκυμῶσ ἢ ἄλλου πλοίου, ποροβάλλω, πέφτω διπλα ἢ στῆν μπάντα' 2] κ. ἐπὶ προσ. ἐν μτφ. σημ. πλαισιάζω τινὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν σκοποῦ πινος, διπλαρῶν' 3] ρηματ.π. πλευρισμός, πλεύρισις, πλεύρισμα.

πλευρικός-ή-ον μγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλευρῶν ἢ τὰ πλευρῶ, ὁ τῶν πλευρῶν' ὅθ. τὰ πλευρικῶ πινος τὰ πλάγια μέρη, αἱ πλευραὶ πινος: Σχόλ. Ἀριστφ. Ἰηρ.361 τὰ πλευρικῶ τοῦ θόδος' 2] νεώτ. ἰατρ. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς πλευρῶς βλ.11 τοῦ σώματος: πλευρικὸς χόνδρος' 3] ὄμ. ὁ ἀπὸ τῆς πλευρῶς, ἐκ τῶν πλαγίων γινόμενος: πλευρικαὶ κινήσεις τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος' 4] πλευρικὸς ἀριθμὸς ἀριθμὸς μονάδων εἰς τὴν πλευρῶν τετραγώνου: Θεολ. Ἀριθμ.3, Ἰαμβλ.Νικ. Ἀριθμ.11Ρ.

πλευρίων [τὸ] ὄπακορ. τοῦ πλευρῶ βλ.λ.ι: Ἰηρ. Ἐπικ.7 συντρίψαι τὰ πλευρῶ, ὅπως συμπεσόν τὸ σωματίον εὐσταθέστερον γνήπται.

πλευρίς-ιδος ἰή [ἴ] νεώτ. μερὶς κρέατος ἐκ τῶν πλευρῶν σφαγίου ὀπιτημένη ἢ τηγιαμένη, πα[ρ]ηλοάκι, μηριτζόλα, κοτολέττα.

πλεύρισις-εως ἰή [ἴ] νεώτ., ἄ. πλεύρισμα ἐπὶ πλοίων, ἡ πρῆξις ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλευρίζω βλ.λ., παραβολή, ζύγωμα στῆ μπάντα, κοσάρισμα.

πλεύρισμα-ατος [τὸ] νεώτ. κ. ὄμ. ἡ πλεύρισις.

πλευρισμός [τὸ] μγν. ὁ λογισμός, ὑπολογισμός τῆς πλευρῶς βλ.λ.β: Θεολ. Ἀριθμ.28 [ἴ.ἀνάγν. τοῦ πλευρικῶς' 2] ἀμφ. σημ. ἐν πάπ.

πλευρίτης [ἴ] μγν. κ. ὄμ. ὁ ἐπὶ τῆς πλευρῶς ἢ παρ' αὐτῆν εὐρισκόμενος, κείμενος: Πολυδ. 2,178 τὸν δ' ὑπ' αὐτῶ [τῶ ὄπλων ὀπῶνδουλον] καλοῦσι μαχαλισθῆρα, τοὺς δὲ λοιποὺς, πλεύριτας' 2] ὄμ. τ. τοῦ πλεύριτός βλ.λ.

πλευριτικός-ή-ιά-ἴον κ. νεώτ. κ. ὄμ. ὁ ἐκ πλευρῶς πάσχων: Ἰηρ. Ἀφορ.1,12, Παῦλ.Αἴγ. 3,33 τοῖς πλευριτικῶς νευματιώδη τὴν ὀδύνην γίνεσθαι, Ἐπιγρ.Ρώμης' 2] μγν. ὁ κατάλληλος διὰ τὴν πλευρίτιδα: Γαλ.11,71' 3] ὁ ἐκ πλεύριτιδος προερχόμενος, οὗ ἡ ἐμφάνισις ὀφείλεται εἰς τὴν πλεύριτιδα: Γαλ.17[1],890 πλεύριτικὸς πυρετός' 4] νεώτ. ὁ ἀνήλικος ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλεύριτιδα, ὁ τῆς πλεύριτιδος: πλεύριτικὸν φύσημα [ἐκδηλούμενον κατὰ τὴν δευτέραν περιόδον τῆς πλεύριτιδος].

πλευρίτης-ιδος [ἴ] ἰέν. νόσος κ. μιν. κ. νεώτ., ὄμ. πλεύριτης ἴδι νόσος ἐμπύρετος ὀφειλομένη εἰς φλεγμονὴν τοῦ ὑπεζωκῶτος: Πολυδ.2,166 εἴ μὲν περὶ τὰς πλευρῶς νόσος, πλεύριτης, ὡς ἢ περὶ τὰ ἄρθρα, ἄρθριτης': Ἰηρ. Ἀφορ.3,23, Ἀριστφ. Ἐυκλ. 417 πλεύριτης ἂν ἡμῶν οὐδὲν ἂν λάθοι ποτέ, Ἀγαθ.ΑΠ 11,382,17' || νεώτ. ὕγρα πλεύριτης ἢ μορφή καθ' ἣν ἡ φλεγμονὴ τῶν δύο πετάλων τοῦ ὑπεζωκῶτος συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἀναπνέουσας μεταξὺ αὐτῶν ὑγροῦ φλεγμονώδους, οὐτίνος ἢ φύσις καθορίζεται καὶ τὸ εἶδος τῆς πλεύριτιδος, ἀντιθ. Ξηρᾶ πλεύριτης' 2] μγν. τὸ φυτὸν σκόρδιον βλ.λ.: Ψιδισσκ.3,111.

πλευριτόξυλο [τὸ] ὄμ. κ. πλεύριτόχορτο τὸ φυτὸν ὄσπρις ἢ λευκῆ' || ὄμ. ἱαμῶς ὁ θαιμῶδης.

πλευριτώνω ὄμ. κᾶμνω τινὰ νά πάθῃ πλεύριτιδα, νά κρωσῶ, νά πουντιάσῃ: ἀνοίγεις τὰ παράθυρα καὶ μὰς πλεύριτώσας' 2] αὐτθ. προσβάλλομαι ἀπὸ πλεύριτιδος, πουντιάζω, ἐν τῇ

σημ. ταύτη συχνοτ. ἡ χρ. τοῦ παθ. πλευριτώνομα: **κάθησα ἰδρωμένος στὸν ἄερα** καὶ πλευριτώθηκα. **πλευρογέννητος-ον** μων. ἐπὶ τῆς εὐσας, ὁ ἐκ πλευρᾶς γεννηθείς, προσελθών· || τὸ αὐθ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλευρογεννήτου: Ἄναστ.Σιν. Ὀδηγ.306,18 τὸ πλευρογεννήτο τῆς εὐσας. **πλευροδυνία** ἰή| νεώτ. ἰατρ. ἄλλος ρευματικὸν εἰς τοὺς μῦς τῶν μεσοπλευρίων διαστημάτων. **πλευροειδῆς** ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ὁμοίον πρὸς πλευρᾶν, ἐν εἶδει πλευρᾶς, πλῆγως: Θεόφρ.Φ1 3,10,3 πλευροειδῶς ἀπὸ τῆς μέσης εὐθείας κατατείνειν, αὐτ.3,17,3. **πλευρόθεν** ἐπίρρ. ἐκ τῆς πλευρᾶς, ἀπὸ τῶν πλευρῶν, πλογιόθεν: Σοφ.Τρ.938 ἀλλὰ πλευρόθεν πλευρᾶν παρεῖς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων. **πλευροκάρνα** ἰτά| νεώτ. βοταν. βρύα μὲν βλαστὸν φέροντα πλευρικῶς τὰ σποριόγνια. **πλευροκόπημα-ατος** ἰτό| νεώτ. ἡ ἐκ τῶν πλῆγῶν προσοδῶν ἐναντίον στρατιωτικῆς δυνάμεως, προσοδῶν τῶν πλευρῶν στρατιωτικῆς παρατάξεως ἐν μάχῃ. **πλευροκόπησις-εως** (ἡ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ πλευροκοπῶ (βλ.λ.2), ἢ πλευροκόπημα. **πλευροκοπιός-ῆ-όν** νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλευροκόπησι, ὁ πρὸς πλευροκόπησιν γινόμενος: **πλευροκοπικά πυρᾶ**, -πλευροκοπικά βολαί. **πλευροκοπῶ-έω** κ. μων. κ. νεώτ. κτυπῶ τινα εἰς τὴν πλευρᾶν, πλῆγῶν αὐτήν: Σοφ.Α1.236 τὰ δὲ πλευροκοπῶν διχ' ἀνερρήγναι, ΚΜανασσ. Χρον.6567 ὁ βασιλεὺς ἐπέτετο πλευροκοπῶν· 2) ρηματ.π. πλευροκοπήσις, πλευροκόπημα. **πλευρόνι** (τό| κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἡ πλευρὰ βλ.λ.1): Ἄριστ.φ.ἀπ.506 πλευρὰ καπιρίδιον, Φερεκρ.108,16 πλευρὰ δελφάκεια, Ἐρμιππ.45 πλευρῶν ὕσιν, Ἄριστ.Ζ1 496b,12 πρὸς μὲν τὰ πλευρὰ καὶ τὰ ὑποχόνδρια, - ὁ γιστράς τοῦ βγαλε τρία πλευρὰ, - τὸ ἔσπασε τὰ πλευρὰ ἀπὸ ξύλου (τὸν ἔδειρεν ἀνηλεῶς)· 2) ἡ πλευρὰ βλ.λ.2, ἐκότερον τῶν πλῆγῶν μερῶν τοῦ κορμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζῴων: Ἰλ.Δ 468 πλευρὰ . . οἴθησε εὐστά, αὐτ.Λ 437, Ἡρ.9,22 ὁ Μασιστιοῦ . . ἴππος βάλλεται τοξέματι τὰ πλευρὰ, αὐτ.72, Σοφ.Τρ.833, Εὐρ.Ὀρ.223 ὑπόθελα πλευραῖς πλευρὰ, καυχμῶδη κόρην ἄφελε, Φερεκρ. 45,5, Διογ. Ἀπολλ.6, - Ἰοτασιὰ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἱεμίαι παραστάτης, συνεργάτης, ὁπαδός τινοσί, - πονῶ στὸ πλευρᾶ· 3) ἡ πλευρὰ βλ.λ.3: Σοφ.Α1.874 πᾶν ἐστὶθῆται πλευρὸν ἔπαυσαν νεῶν ἰῆ πρὸς δῦσιν πλευρὰ τῶν πλοίων), Ξεν.ΚΠ 6,3,34 ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς στρατιᾶς στοιχοῦσα ἰτὸ δεξιὸν κέρας τοῦ στρατοῦ, - τὸ ἀριστερὸν - τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς φάλαγγος. **πλευροπάτωρ-ορος** (ὶ) μων. ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ, ὁ πατὴρ γινόμενος ἐκ πλευρᾶς, ὁ οἰολεὶ γεννησῶς τι ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ: ΚΜανασσ.Χρον.282. **πλευροπαρικαρδίτις-ιδος** ἰή| νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ὑπεζωκώτος καὶ τοῦ περικαρδίου. **πλευροπεριτονίτις-ιδος** ἰή| νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ τοῦ ὑπεζωκώτος καὶ τοῦ περιτοναίου. **πλευροπνευμονία** ἰή| νεώτ. ἰατρ. ἀσυνπαρξίς πλευριτίδος μετὰ πνευμονίας. **πλευρόπνονος** (ὶ) δημ. πόνος κατὰ τὰ πλευρὰ. **πλευρόπτερος** (ὶ) νεώτ. ζωολ. γένος ἐντόμων κολεοπτέρων ξυλοφάγων ἐκ τῶν πασιδίων. **πλευροπριστηρ-ῆρος** (ὶ) Ἐπιγρ. πριόνιον πρὸς ἀποκοπὴν τῶν πλευρῶν. **πλευρορραγία** ἰή| νεώτ. ἡ ἐκ τοῦ ὑπεζωκώτος αἰμορραγία ἥτις συνήθως εἶναι μετατραυματικῆ. **πλευρορριζία** ἰτά| νεώτ. βοταν. τὰ φυτὰ, ὧν τὸ ἔμβρυον φέρει τὰ ριζίδια ἐπὶ τῶν κοτυληθόνων. **πλευροτομή** ἰή| νεώτ. χειρουργ. ἡ πλευροτομία.

πλευροτομία ἰή| νεώτ. χειρουργ. ἡ διανοίξις τοῦ ὑπεζωκώτος δι' ἀπλήξ τομῆς τῶν μαλακῶν μορίων ἐνὸς μεσοπλευρίου διαστήματος ἀπὸ τοῦ δέρματος μέχρι ταύτου πρὸς κένωσιν ἐμπυήματος. **πλευρότρωτος-ον** μων. ὁ τρώων τις τὴν πλευρᾶν, ὁ λαθῶν, ὑποστάς τραῦμα, πλῆγῃν εἰς τὰ ἡ παρὰ τὰ πλευρὰ: ΚΜανασσ.Χρον.6308. **πλευροτυπῆς-οὐς-ές** μτγν. ποι. ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, ὁ τὰ πλευρὰ κτυπῶν, δθ. **πλευροτυπῆς κέλαδος** λάλημα τοῦ πετεινοῦ μετὰ κρούσεως τῶν πλευρῶν αὐτοῦ εἰς τὰ πλάγια: Μελέαγρ.ΑΠ 12,137 ὀρθοδόξας .. ἐννύχιος κράζεις πλευροτυπῆ κάκαδον. **πλευροφυῆς-οὐς-ές** μων. ὁ ἐκ πλευρᾶς προσελθών: ΚΜανασσ.Χρον.4760 ἡ πλευροφυῆς εὐσας. **πλευροῦθης-οὐς-ές** νεώτ. κ. πλευροειδῆς-οὐς-ές ὁ πρὸς πλευρᾶν ὁμοιος. **πλευρώμα-ατος** ἰτό| κ. δημ. τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνθρωπίνη πλευρὰ: Αἰσχ.Ἐπιτ.890 δι' εὐδυνώμων τετυμμένο, τετυμμένο δῆθ', ὁμοσπλάγγνων τε πλευρωμάτων· || κ. ἐπὶ ἀντικειμένων: αὐτ.Χο.686 νῦν γὰρ πλεῖστον χαλκέου πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν· 2) δημ. πλευρὰ ὄρους ἢ λόφου, κλιτύς· 3) μτγν. ἐγκάρσιον δρύφακτον, ἐγκάρσιον κιγκλῖς: Ἀθην.Μηχ.17,13. **πλευρώνια** ἰή| μτγν. κ. μων. λ. ἄμφ. σημ. ἐν Θεμιστ.ΜΦυσ.11,34, Μιχ.Ἐφ.ΜΦυσ.25,20. **πλεύσιμος-ον** μτγν. κ. μων. ὁ πνευστικός, πλώτιμος: Γενέσις,119,7· 2) μων. τὸ αὐθ. πλεύσιμον ὡς οὐσ. ἡ πλεύσις βλ.λ.: Ἀραβ.Μυθ.Χαλ.1,133 μὲν δῶν μῆγῶν πλεύσιμον εἶδαμεν ξέμακρα . . ἔνα μικρότατον νησίον. **πλεύσις-εως** ἰή| σχόλ. ἡ πράξις τοῦ πλέω, τὸ πλέειν, θαλασσοπλοία, ναυσίπλοια, πλεύσιμον: Σχόλ.Θεόκρ.13,51, Ἡσ. ἐν λ. νεοσίς. **πλεύστης** (ὶ) μτγν. κ. μων. ναυσίπλορος, θαλασσοπλόρος: Παλλὰδ.Β1. ἰω.Χρυσ.52,23, Νεῖλ.Ἐπιστ. 220,11 ὁ πλεύστης δεδοικῶς τὸ ναυάγιον. **πλευστικός-ῆ-όν** μτγν. ὁ κατάλληλος, εὐνοτικός πρὸς πλοῦν: Θεόκρ.13,52 **κουφότερ**, ὡ παῖδες, ποιεῖθ' ὄπλα· πλευστικός οὐράς· 2) ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὸ πλέειν: Βέτιτ.Μαθ.18,17. **πλευστικῶς** ἐπίρρ. κατὰ τρόπον πλευστικόν, εὐνοικῶς πρὸς πλοῦν: Ἄριστ.Μετ.359a,9 τὰ πλοῖα . . ἐν μὲν τοῖς ποταμοῖς ὀλίγον κατασάουθεν ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ μετρίως . . καὶ πλευστικῶς. **πλευστώτης-ητος** ἰή| νεώτ. ὁρος χρησιμοποιούμενος ἐν τῇ ἀεροπορίᾳ πρὸς παράστασιν τοῦ φορτίου, συμπεριλαμβανομένου τοῦ περιθλήματος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ὑποβαστάξῃ ἀεροπλάνον ἢ ἀεροπλῶιον ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνυψώσιν δυνάμιν αὐτοῦ· πρβλ. χωρητικότης ἐπὶ πλοίων. **πλεψίλερ** Ἡσ. κῆ πεφρυγμένη σισσαμῖς. **πλεψίς-ιδος** ἰή| Ἡσ. κῆ σισσαμῖς. **πλέω** κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. πλέω ἰ'Ὀδ.Ο 34, αὐτ.Π 368), ἐπ. κ. ἰων. πλώω, μων. δημ. κ. πλέγω, δημ. κ. πλέωμ, κ. πλέγω, γ' πληθ. εὐκτ. πλώοιεν ἰαὐτ.Ε 240, ἰτγ. πλώων ἰαὐτ.284 ἐπι., Ὀμ. Ὀμ.22,7), ἄττ. συνηρ.β' ἐν προστ. πλεῖ (Ἐὐρ.Ποι.102), ἀπαρφ. πλώειν ἰ'Ἡρ.4,156), μτγ. πλώουσα ἰαὐτ.8,10, αὐτ.22, αὐτ.42), παρστ. ἐπλεων, ἐπ. ἐπλεῖον ἰ'Ὀδ.Θ 501ἀπ· κ. πλώων ἰ'Ἰλ.Φ 302), ἰων. ἐπλων ἰ'Ἡρ.8,41), μτγν.ἐπ. θαμ. παρστ. πλώεσκον [Κδίντ.14,656), μων. δημ. κ. ἐπλεγα ἰ'Ἐρωτόκρ.1,144), δημ. ἐπλεα κ. ἐπλεκα κ. ἐπλεχα, μέλλ. πλεύσω ἰ'Φιλήμ.116, Πολύβ.2,13,3, Νίκαρχ.ΑΠ 11,162, Λουκιλλ.αὐτ.245), δοικμτγ. ὁ μέσ. τ. μτ. σημ. ἐνεργ. πλεύσομαι ἰ'Ἰλ.Α 22 ἀνα., Ὀδ.Μ 25, Ἡρ.2,29, Ὀσικ.6,104, Ἐπιγρ.Κρήτης, κ. πλεύσομαι ἰ'Ἰσοκ.1,143, αὐτ.8,1, αὐτ.4,13 ἐπσο., Ἰσοκ. 13,25 συνεκ., Πλάτ. Ἰνπ.Μ 370D ἀπο., Ἰσοκρ.17,19 συμ., Θεόκρ.14,55, Ἐπιγρ.Ἰοῦι, κ. πλώσω ἰ'Λυκόφρ

1044), Ιων. κ. πλώσσαι (Ἦρ.8,5 ἀπο.), ἀόρ. α' ἐπλευσαι (Αἰσχ. Ἀγ.691), ἰων. ἐπλώσαι (Ἦρ.4,148) ἐπ. ἀόρ. β' ἐπλων Ἰ.Οδ.15, Ἡσιοδ. Ἐργ.648 ἐπ., ΑΠ 9,219, ἀπαρφ. πλώσαι (αὐτ.1,24), μτχ. πλώσας Ἰ.Λ. Γ 47 ἐπι-, Ἦρ.4,156, αὐτ.8,491, κ. πλώς Ἰ.Λ.Ζ 291 ἐπι-, παρκα. πέπλευκα Ἰ.Σοφ.Φιλ.404), ἰων. κ. ποι. πέπλωκα Ἦρ.4,99 παρσ., Εὐρ. Ἐλ.532, Ἀριστφ.Θεσμ. 878), ὕπερσ. ἐπεπλεύσμαι Ἰ.Θουκ.4,75 εἰσ-, αὐτ.2 παρ-, αὐτ.6,99 περι-)παθ.μέλλ.πλευσθήσομαι (Ἄρρ. Ἀν.5,26,2 περι-) παθ. ἀόρ. πλεύσθη (αὐτ.6,28,6, 28,6, Βάθρ.7),3), παθ. παρκα. πέπλευσαι (Ξεν.ΚΠ 6),16, Δημ.1236), χωρῶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, λίμνης ἢ ποταμοῦ, ταξιδεύω, ναυσιπλοῶ : Ἰ.Λ.Γ 444 ὅτε εἰς πρώτων Λακεδαιμόνων ἐξ ἐρατεινῆς ἐπλεον ἀρπάξας, αὐτ.Ξ 251, Αἰσχ. Ἀγ. 691 ἐκ τῶν ἀερσηφῶν προκαλιμαρῶν ἐπλευσε ζεφύρου γίγαντος ἀσρα, Ἰ.Θουκ.1,53, Ξεν.Ἐλλ.1,2,11 κἀκεῖ θάψαντες αὐτοὺς ἐπλεον ἐπὶ Λεόδοι καὶ Ἐλλαπόντου, ΚΔ Λουκ.8,23 πλεύσαντων δὲ αὐτῶν ἀφῆπνυσεν, αὐτ.Πράξ.21,3, αὐτ.27,2, αὐτ.6, αὐτ.24, Ἀραβ.Μῦθ.Χαλ.1,158 πλεύσαντες ὅλη τὴν νύκτα ἥ πλέω ἐπὶ τι ἐκτελῶ πλοῦν, ταξιδεύω πρός τινα σκοπὸν : Ξεν.Οἰκ.20,27 ἐκείσε πλεύσουσιν ἐπ' αὐτὸν καὶ Αἰγαίων καὶ Σικελικῶν πόνταν περῶνες, Πλάτ.Μενξ.240Β ἥ σὺν. ἐδρῆται πληρέστερον μτ. τῆς διορισμοῦ : Ἰ.Λ.Η 88 νηϊ. πλέω ἐπὶ σίωνα πόντον, Ὀδ.Ε 278, αὐτ.Π 368, Πλάτ.Πολ.311D πλέειν ἐν τῇ νῆϊ ἥ κ. μτ. αὐτοσχοῖχῃ ἢ συνωνύμου ἀντικειμ. κ. κτ. πλεονασμὸν : Ὀδ.Γ 71 πῶθεν πλείψ' ὄργα κέλευθα; Ἀνδοκ.1,137 πλείψ τὴν θάλατταν, Λυσ.6,19, Ἰσοκρ.8,20, αὐτ.346Β ἥ τὸ παθ. ἐπὶ θαλάσσης, εἶμαι πλωτός, διαπλεγόμενος : Ξεν.ΚΠ 6,1,16 τὸ δὲ πεπλευσμένον πηλόχορι οὐδὲν οἰκειότερον ταῦ ἀπλευστός καταλείπονται Ἰβερναρδῶν. ἐπὶ πεπλευσμένων μέρους τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον ἀφῆσθον ὀπισθεν των, οὐδόλως εἶναι περισσότερον ἰδικὸν των παρὰ τὸ ἀπλευστον, τὸ ὅποιον ἀκόμῃ τὸν δὲ διέπεισαν), Μουσων.ἀπ.18Β, 104 πλείται ἢ θάλασσα ἥ ὁ πεπλευσμένους πλοῦς ἢ τετελεσμένη θαλασσοπλοία, τὸ τελειωμένο θαλασσινὸ ταξίδι : Δημ.1286 ἥ φρ. πλέω στόλον ἐπιχειρῶ τὸν πλοῦν : Σοφ. Φιλ.1038 οὔποι' ἂν στόλον ἐπλευσάτ' ἂν τόνδ' εἴνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου ἥ παροιμ. ἐν Εὐρ.ἀπ. 401 θεοῦ θέλοντος κἀν ἐπὶ ρίπας πλείος ἰεπὶ τῆς ἐξαρτήσεως τῶν ἀνθρωπίνων ἐκ τῆς παντοδυναμίας τοῦ θεοῦ), Ἀριστφ.Εἰρ.699, ὅμ. ἐν Ποσειδ.22 ὁ μὴ πεπλευκὸς οὐδὲν ἐώρακεν κακόν, ὅμ. ἐν Πυθ.π.Κλήμ. Ἀλ.Στρωμ 5,5,23 ἐπὶ γῆς μὴ πλείψ ἰδοτις ἀγνοεῖ τὰ τῆς θαλάσσης, νὰ μὴ ἀναμειγνύεται εἰς αὐτὰ ἥ ἐπὶ πλοῦν, ἐκτελῶ πλοῦν, κάμνω ταξίδι, ταξιδεύω, ἀρμενίζω : Ἰ.Λ.1360 ἦρι μάλ' Ἐλλαπόντων ἐπ' ἰχθυόμενα πλεούσας νῆας ἐμάς, Ἦρ.8,10 νέας ἀμεινον πλεούσας, Ἰ.Θουκ.7,23 ὑπὸ τριήρουσ. εἰ πλεούσας ἐπεδιόκοντον, Λυσ.21,6, Ξεν.Ἐλλ.1,6,16, αὐτ.Οἰκ.8,8, Κάββ.Ἰδ.1,16,3 ἥ κ. δημ. ἐπὶ διαφ.πραγμ. ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω : Ἰ.Λ.Φ 302 τεύχεα καλὰ δακτυλιμένω αἰχμῶν πλώων καὶ νέκυες, Ὀδ.Ε 240 δένδρα εἰ, τὰ οἱ πλώσιον ἐλαφρῶς, Ἦρ.2,156 αὐτὸς μὲν ἔγνωε οἷτα πλεύουσαν οὔτε κινηθεῖσαν εἶδον ἰτὴν νῆσον ἥ τὸ ξύλο - ὀφθαλμ. - τὸ λάδι πλείσι τὸ νερὸ ἥ μετακομιζόμενα διὰ θαλάσσης : Ἰ.Θουκ.3,114 τὰ μὲν τῶν Ἀθηναίων ἰακῶλι πλεύσαντα ἐλάω ἥ κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ ὀδοιπορίας, ἐπὶ κατὰ ξηρῶν ταξίδιου : Σχδλ.Νίκ.Θηρ.295 ἥ μτφ. ἐπὶ τῶν ἀκάφους τῆς πολιτείας : Σοφ. Ἀντ.190 ταύτης ἐπὶ πλεόντες ὄρθης τοῦς φίλους παιομεθα, Δημ.419 οὐδ' ἀπὸς ὄρθῃ πλεύσεται ἢ πόλις προσιέσθαι ἥ κ. ἐπὶ τῶν πραγμ. τῆς πόλεως : Πλάτ.Νόμ.813D πάντα ἡμῖν κατ' ὄρθῶν πλείψ ἥ ρηματ. π. πλεύσις, πλεύστος, πλεύσιον.

πλέων-ονος-ον ὁ. τ. ταῦ πλείων βλ.λ.
πλέωσ-α-ων κ. μων. πληθ. πλέω-πλέα-πλέα, ἰων. πλέωσ-η-ων, ἐπ. πλείωσ-η-ων, συνηρ. θηλ. πλῆ Ἦρ.ῶδιον.2,912), συγκρ. πλείωτερος (Ἰ.Οδ.Α 359, Ἀρατ.1080, Καλλ.ἀπ.519), ὁ πλήρης, πεπληρωμένος, μτ. γενικ. : Ἰ.Λ.171 πλείται τοὶ σίνου κείσται, Ὀδ.Ο 446 νῆος πλείψ βιόταιο, αὐτ.Υ 355 εἰδῶ-λων δὲ πλέων πρόθυρον, πλείψ δὲ καὶ αὐλή, αὐτ. Δ 319, αὐτ.Ρ 605, Ἡσιοδ. Ἐργ.101 πλείψ γαῖα κἀκῶν, Ἦρ.1,178 τάφρουσ πλείψ ὄπιστος, αὐτ.8,4 στρατιῆς ἅπαντα πλέα, αὐτ.5,111, Αἰσχ.Πρ.42, Σοφ.Ἦλ. 607, αὐτ.Ατ.745 ἔπη μωρίας πολλῆς πλέω, Εὐρ.Μῆδ. 26,3,Πλάτ.Πολ.486C, Ἀντφ.Σοφ.49 ἥ κ. ἀπολ.πλήρης, γευστός : Ἰ.Λ.Σ 162 πλείσις δεπείσι, Ἐπιγρ. κνέφαλλον πλέω ἥ κ. μτφ. : Σοφ.Φιλ.39 βράκην νοσπείας πλέα, Κρατίν.9 ἀπείσις πλέωσ, Ξεν.ΚΠ 1,3,5 ἀχθόμενος ὅτι πλέα σοι ἀπ' αὐτῶν ἰτῶν βρωμάτων ἐγένετο ἢ χειρὶ ἥ ἐπὶ χρόνου, πλήρης, δόκιμος : Ἡσιοδ.Ο 636 δέκα πλείους ἐνι-αυτοῦς ἥ ἡμῶσ πλέω ἢ μακροτέρα ἡμέρα : αὐτ. Ἐργ.778, αὐτ.792 ἥ Ἦσ. «πλείην, ἔγκουον»
πλείωτερος-α-ων πάπ. ὁ πλείωτερος, συγκρ. βαθμ. τοῦ πλέωσ βλ.λ.
πληθεύω-α-ων (ἀστ.) μγγ. κ. νεώτ. κ. πληθῆτος π. ἀρχ. Ρωμιοῖσι, ὁ μὴ ἐξ εὐγενούς καταγωγῆς πολίτης, ὁ κατωτέρα κοινωνικῆς τάξεως, κατ' ἀντιδιαστ. πρὸς τοὺς πατριώτας : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,252 ἥ νεώτ. ὁ λαϊκῆς πτωχῆς κοινωνικῆς τάξεως.
πληγαίνωται πιθ. ἐμφ. ἀνάγν. τοῦ πλείω γένη-ται : Γαλ.1812),514.
πληγάνων ἰτῶ Ἦσ. «ράβδος, βακτηρία».
πληγὰς ἀδος (ἦ) Ἦσ. «δρέπανον» ἥ κτ. πληθ. πληγὰδες (αἰ) ὡς κῆρ. ὄνομ. αἱ Συμμηλιαγὰδες πέτραι : Ἀπολλ.Ρ 2,596, αὐτ.645.
πληγᾶτος ἰτῶ μων. ὁ τραυματίας πολέμου.
πληγεῖον Ἦσ. ἐπαισιόν.
πληγευῆς ἰτῶ ἢ) ἰπέλας γίνομαι ἑτεροθαλῆς ἀ-δεαφός, ἀδελφῆ Ἦσ. «πληγεῖσι οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρός ἢ μητρός ἀδελφοί»
πληγή (ἦ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ὄρωρ. πλῆγᾶ ἢ πρόξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλῆσσω, πλῆγμα, κτύπημα δι' αἰουδῆποτε μέσου, ὄλον μόντιχος, δόδονται καὶ ἰδ. διὰ ξίφους ἢ ἄλλου ὄπλου : Ἰ.Λ.Β 264 αὐτὸν δὲ κείσται θάσας ἐπὶ νῆας ἀφῆσσω πεπληγῶς ἀγορηθέν ἐαικέσται πληγῆσι, Ἦρ.ἀκίειτ. ἢ πάν ἐρηπτον πληγῆ νύμεται, Πλάτ.Κριτ.109Β καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῆ νέμοντες, Ἐρασιστρ.π.Ψιδισκ.Θηρ.18, ΚΔ Λουκ.10,30 αἰ. . πλι-γὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ, αὐτ. Αποκ.13,14 ὅς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μοχαίρας, Μην.καί.12,4 Ὀρβρ.Ἰδ.7,3 πληγαῖς ἀφορῆται σου καταξενθέντας τοῦ σώματος ὄλου τε, -πληγῆ ἀ-πό μοχαίρι - ἀπό αφαίρας ἥ σὺν. συνάπτεται μτ. ρ. συστοίχου ἢ συνωνύμου σημ. ἐν φρ. : Αἰσχ. Ἀγ.1343 ὄμοι, πέπληγμαι κερῖαν ἰπληγῆν) πλεω-ρῶν ἔσω, Ἀριστφ.Βάτρ.636 τύπτε τὰς ἴσας πλι-γὰς μοι, Πλάτ.Νόμ.914Β πολλὰς πληγὰς μαστι-γούσῶθω, Νόμ.π.Αλαγί.1,139 τύπτεσθαὶ διὰ δημοσίῃ μάστιγι ἢ πληγὰς ἥ ἐν αὐνῆ. χρ. ὅμ. κ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὸ πληττόμενον πρόσωπον, ἐν δ. φρά-σεσιν, ὄλον πληγὰς λαμβάνω δέχομαι, ὕφιστα-μαι πληγὰς πλῆγματο, πλῆττομαι ἥ Ἀριστφ. Βάτρ.673, Ἰ.Θουκ.5,50 ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βα-δουχῶν πληγὰς ἔλαβον, Δημ.1261 ἥ τύπτομαι πληγῆ τύπτομαι διὰ πλῆγμάτων : Ἦρ.3,64 κερῖη πληγῆ τετῶσθαι ἥ πλῆγας ὑπομένω ὑποφέρω, ὑποφέρω πλῆγματο : Ἀριστφ.4,6 ἥ ὅμ. κ. φέρω πλῆγῆν : Πολύβ.2,33,6 πλῆγῆν ἐπὶ πληγῆ φέρειν ἥ πλῆγαις ζῆμιω μωρῶα διὰ πλῆγμάτων : Ἰ.Θουκ. 8,74 πληγαῖς τὸ πάντας ζῆμιώσαι : κ. καθ. : πλι-γὰς κολάσθαι ὕφισταμαι τὴν διὰ πλῆγμάτων τιμωρίαν : Πλάτ.Νόμ.762C κολαζέσθω τὸ πλῆγαις

ὕπὸ τοῦ συντυγγάνοντος" ἢ ὀθ. δίκη ὄβρεως ἢ πληγὴν δίκη ἐπὶ προσβολῇ ἢ πληγῆσαι, τραύμασι: Πάν. ἢ πληγὰς ἐμβάλλω πλῆττω, τύπτω, ξυλοκοπῶ: Ξεν. Ἀν.1,5,11 κρίνας ἀδικεῖν τὸν τοῦ Μένωνος πληγὰς ἐνέβαλεν ἢ ὄμ. κ. πληγὰς ἐντείνω τινί: αὐτ.2,4,11 ἢ ὄμ. κ. ἐντρίβω τινί πληγὰς: Λουκ. Ἀποκ.25 ἢ πατάσσω πληγὴν πατάσσω, κτυπῶ, ἀποκρούω τὸν πληγμα: Πλάτ. Γοργ.527C σὺ γε θαρρῶν πατάζει τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν ἢ πλάγας προστρίβωσι τινι πατάσσω, πλῆττω, τύπτω τινά: Ἀριστοφ. Ἰππ.5 πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις ἢ πληγὰς ἄρχω δίδω ὁ πρῶτον κτύπημα: Ἀντιφ.4,2,2 τὸν γὰρ ἄρξαντα τῆς πληγῆς . . ἡδίκουν μὲν ἄν' ἢ ἐπὶ τῷ ὄστρακῷ τῆς χελώνης, φρ. πληγὰς στέγω εἰμοὶ κεκαλυμμένος ὥστε προφυλάσσομαι εἰς τὸν πληγμάτων, τῶν κτυπημάτων: Ἀριστοφ. Σφ.1295 εἰς εὐ κατηρέφασθε καὶ νοουβυστικῶς κεράμω τὸ νῶτον ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν ἢ στυχόντ. ἢ λ. ἐν τοιαύταις φρ. παραλείπεται ὅσον τριτὴν ἐπενδίδωμι τρίτην πληγὴν, τρίτον κτύπημα δίδω: Αἰσχ. Ἀγ.1386 ἢ τύπτομαι πολλὰς τύπτομαι, δέχομαι πολλὰς πληγὰς, πολλὰ κτυπήματα: Ἀριστοφ. Νεφ.972 ἢ ὀλιγας παῖω παῖω, κτυπῶ ὀλίγας πληγὰς, ὀλιγα πλῆματα: Ξεν. Ἀν.5,8,12 πρὸλ. Πλάτ. Νόμ.854D, ΚΔ Κορ.2,11,24 ἢ σπαν. χαρακτηρίζεται τὸ κτύπημα διὰ γενικ. ὅσον πληγὴ αἰθέρου πληγμα, κτύπημα διὰ πελέκωσ ἢ ξίφους: Πίνδ. Π.4,246, αὐτ. Ο.1011,37 πλαιογὰς τὸ σιδάρου βαθὺν εἰς ὄχετόν ὄτας ἰζοῖσαν ἐάν πόλιν ἢ πληγὴ κλυδωνίου πλῆγμα θαλάσσιον, πλῆγμα τῶν κυμάτων: Αἰσχ. Ἐπ.796 κλυδωνίου παλαῖσται πληγαὶν ἄντλον οὐκ ἐδέξατο ἢ πληγὴ ὀδόντων δῆγμα: Ξεν. Κυν.10,5 ἢ κτύπημα κεραυνοῦ: Ἡσιοδ. Ὀ.857 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μὴ δάμασε πληγῆσιν ἰμάσσας ἢ πληγὴ στέρων κτύπημα τοῦ στήθους: Σοφ. Ἠλ.90 2) εἶδ. ἐρεθισμός αἰσθητηρίου τινὸς ὀργάνου, ὄθ. ἢ ἐξ ἐρεθισμοῦ πορευομένη ἐντόπιος: Πλάτ. Τιμ.67B ὄλως μὲν ὄν φωνῆν θῶμεν τὴν δὲ ὄτων ὄν' ἄερος ἔγκεφαλόω τε καὶ στήματος μέχρι φυγῆς πληγὴν διαδιδομένην, Πλάουτ. Ἠθ.490C ὀφαλιμῶντες οἰόμεθα δεῖν ἀποστρέφειν ἐπὶ τὰ μὴ ποιοῦντα πληγὴν μηδὲ ἀντιπύην χρώματα καὶ σώματα τὴν ὄψιν, Πλωτίν.5,5,1 αἱ νοήσεις τύπαι ἕσονται: εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ἐπακτοὶ καὶ πληγαί ἢ κ. ἐπὶ τῶν ἀτόμων: Ἀρχύτ.1, Ἐπικ.ἀπ.308, Πλωτ. Ἀρέσι. Φιλ.1,4,2, Πλωτίν.3,6,19 3) κτύπος, παλμός τοῦ σφυγμοῦ: Γαλ.9,464 4) νεώτ. κ. δημ. λύσις συνεχείας τοῦ δέρματος λόγφ νόσου ἢ μολύνσεως, ἄ. ἔλκος: τὸ σῶμα τὸ εἶναι γεμάτο πληγῆς, παροιμ. ἂν δὲν ἔξασμαρῶσης τὸ γαστῆρο, δὲν βλέπεις τὴς πληγῆς τοῦ ἐπὶ τῶν πασχόντων δεῖν, τὰ ὅποια κρύπτουσι καρτερικῶς καὶ ἀδιαμαρτυρήτως 5) συνεκτ. ἀγών, μάχη, πόλεμος διὰ κερυνῶν, ροπαλῶν: Ἡρ.2,64 ἀπὸ τούτου τῷ Ἀρεῖ ταύτην τὴν πληγὴν ἐν τῇ ὀρτῇ νομοικένοι φασί 5) μφ. πλῆγμα δυστυχίας, ἀτυχία, συμφορά, ἰδ. ἐν πολέμῳ: Αἰσχ. Πέρσ.251 ἐν μῆα πληγὴ κατέφθαρται . . ἄλθος, Ἀριστοφ. Πολιτ.1270α,33 πληγὴν ὑπήνεγκεν ἢ πόσις, Πολύβ.14,9,6 ἢ πληγαὶ βρότου ὀδυσταχίας, τὰ ἀτυχήματα τῆς ζωῆς: Αἰσχ. Εὐμ.933 ἢ πληγὴ Διὸς συμφορά διδομένη, αἰτῶν ἔχουσα τὸν Δία: αὐτ. Ἀγ.367, Σοφ. Α1,137 ἢ πληγὴ θεοῦ θέοπεμπτος συμφορά: αὐτ.279 μὴ κ' θεοῦ πληγὴ τις ἦκε 1) κ. ἐπὶ τῶν δέκα πληγῶν τῆς Αἰγύπτου, δεινόν, συμφορά: Ἰώσ. Π5,9,4, - αὶ δέκα πληγαὶ τοῦ Φαραῶ ἰσείρα δέκα δεινῶν, τὰ ὅποια ὁ θεὸς ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ἴνα ἐξαναγκάσῃ τὸν Φαραῶ νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἢ νεώτ. φρ. ἀναξέω πληγὰς ὑπενημίω λησμονηθέντα δει-

νά, ἀναρριπίζω παλαιά, κατευνασθέντα πάθη ἢ νεώτ. κ. ἐπὶ ἐνδημικῶν νόσων: ἢ πληγὴ τῆς ἐλλουσίας ἢ ὄθ. φρ. αὐτὸς εἶναι κρουφὴ πληγὴ ὑπουλος, δόλιος, καταχθόνιος ἄνθρωπος. **πληγνιάζω** δημ. προκαλῶ, προξέω πληγὰς, ἔλκη: τῆ φορῶσα τὴν πληγίασε τὸ σαμασί, - μὲ πληγίασε τὸ παπούτσι 2) ἀμτβ. μεταβάλλομαι εἰς πληγὴν, ἔλκος, ἐξελοκοῦμαι ἢ ἀποκρῶ πληγὴν: πληγίασε τὸ σπιρί, - πληγίασαμε τὰ χέρια τοῦ ἀπ' τὴν πολλὴ δουλειά. **πληγίζω** Ἐπιγρ. παῖω, πλῆττω, κτυπῶ ἐν χρ. τὸ μέσ.: Ἐπιγρ. Μυτιλήνης πληγιεῖται ἔξοδι. **πληγμα-ατος** (τὸ ἰπλήσσω) κ. νεώτ. . . κτύπημα ἰσχυρόν, πληγὴ, τραῦμα: Σοφ. Γρ.522 ἦν δὲ μετώπων ὄλθεντα πλῆγματα, αὐτ. Ἀντ.1283, Εὐρ.1Τ 1366 ὄθεν τὰ δεῖνὰ πλῆματα ἦν γενειάδιον, - πλῆγμα διὰ λίθου ἢ ἐπὶ νενημάτος τῶν ἀγρίων σφηκῶν: Ἀριστοφ. Ζ1 627b,27 τὸ πλῆγμα ὀδονώτερον αὐτῶν ἢ ἐκείνων 2) νεώτ. μφ. γεγονός προκαλοῦν μέγα φυγικόν ὄλως, ἐπέλοῦσα συμφορά: ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς ὑπῆρξε δεῖνόν πλῆγμα διὰ τὴν οἰκονείαν ἢ γεγονός προκαλοῦν μεγάλην ζημίαν ὀλικὴν ἢ ἠθικὴν: ἢ αὐξήσις τῶν δαμῶν ἐπὶ εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ἀποτελεῖ πλῆγμα κατὰ τῶν πτωχῶν τῶξεων, - νέον πλῆγμα κατὰ τῆς δικαιοσύνης [καὶ ἄλλη μείωσις τοῦ κύρους τῆς δικαιοσύνης]. **πληγνός** ἰδί ἰπλήσσω μτν. κ. σχολ. προσβολὴ ἀποληξίας: Ἀλέξ. Τραλλ.12 ἐπὶ πολλῶν ὄρων πλῆγνός ἐπακολουθοῦντας 2) δῆγμα, ὀάγκωμα: Ἡρακλ. Ταρ.π. Γαλ.14,181, Σχόλ. Νικ. Ἰθρ.655. **πληγνυμι** ἄττ. τ. ἐν χρ. ἐν συνθ. ἐμπληγνυμι βλ. **πληγοσιδής**-οῦς-ές μτν. ὁ ἠμοιάζων πρὸς πληγὴν, κρούσιν: Κάσσ. Φ.25 πληγοσιδεῖς ἐπίρροισι. **πληγῶδης**-οῦς-ές ὁ προσβάλλων τὰς αἰσθήσεις, ὁ πηκτικὸς βλ.λ.4, ὁ κουραστικὸς, ὁ ἐνοχλητικὸς ἢ Ἀντυλλ. Ὀρειδ.9,13,4. **πληγῶως** μsn., νεώτ. κ. δημ., ὄφρ. (ἐ)πληγῶσα, παθ. ὄφρ. ἐπληγῶθην, δημ. (ἐ)πληγῶθηκα, μτγ. παθ. παρακ. πληγῶμένος, ἐπιφέρω εἰς τινα πληγῶμα, τραῦμα, τραυματίζω, λαθῶναι: Κάλβ.2,8 καθῶς καθὲρ τὸ σπῆλαιον | ἐκβάς ὁ λέων πληγῶναι κ. παθ.: Ἐρωτόκριτ.2,2250 ἐδέλεια κ' ἐφοδῶταν ἢ πληγῶμένη κόρη, Ἀραβ. Μοθ. Χαλ.1,123 βλέπω τὴν βασίλευσαν ἐκείνην κατὰ γὰς ῥιμμένην, γυμνὴν, πληγῶμένην, Βίζυσην.36,32 ἂν πληγῶμένος λέοντας, σάν τήρη τῆς ἐρήμου 2) μφ. λυπῶ τινα, διὰ τῶν ἰδῶν μου ἢ διὰ τῶν τρόπων μου, τῆς συμπεριφορᾶς μου προσβάλλω τινά βαρῶς: τὰ λόγια σου μ' ἐπληγῶσα. **πληθθα-ας** ἰδί Ἐπιγρ., βιοιτ. πλῆθθα πλῆθος, συν-έλευσις, ἢ πιθ. πλειονοφῆρα ἐν τῇ συνελεύσει. **πληθθαίνω** μsn., ὄφρ. πλῆθένω αὐξάνω τι κατὰ ποσότητα, πλῆθύνω 2) συνήθ. ἀμτβ. αὐξάνομαι, πολλαπλασιαζομαι, πλῆθύνομαι: Ἐρωτόκριτ.1,117 μάλλιος τὴν ἔφατι καὶ κεντὰ καὶ βράζει καὶ πλῆθένει, αὐτ.3,230, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 17,20 μὲ πού ὁ ἄνθρωπος ὄλοσε πλῆθαινόν 2) ρηματ. π. πλῆθεμα. **πλήθεμα** (τὸ) δημ. τὸ ἀποτελεσμά τοῦ πλῆθῆναι, **πληθικός** ἐπιγρ. Ἐπιγρ. κατὰ τὸ πλείστον, καθόλου, ἴσ ἐπὶ τὸ πολύ. **πλήθιος**-ια-ῖο δημ. ὁ πολυπληθής, ὁ πολὺς, ὁ περισσῖος: Σολωμ. ἢ Δέση τῆς Μαρίας 121 ἔτσι ὁ φονιάς πού κρίματα ἔχει πλῆθια ἢ κ. ἀπολ. κτ. πλῆθ. εἰδ. ἐπὶ πολλῶν ὄμοι ἄνθρώπων, ὡς τὸ ἀρχ. κ. νεώτ. τὸ πλῆθος ἢ τὰ πλῆθη: Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 17,22 μὰ θεοῖς εχει τὴ βλεφῆ γερὴ τῆς γῆς βάρος τὰ πλῆθια θωρεῖ. **πληθοσιδής**-οῦς-ές μτν. ὁ δμοῖος πλῆθι, ὁ φαινόμενος πολὺς, ὁ πολλῶν εἰδῶν: Δαμσοκ. Ἀρχ. 45 2) ὁ πολυάρθιος: Σιμηλικ. Φυα.528,24.

πληθοσιδῶς, ἐπίρρ. μτγν. κατά τρόπον πληθοσιδῶ (βλ. λ.) : 'Ὀλυμπ.Φιλ.2848 πληθοσιδῶς δὲ καὶ οἶον κατ' ὤδῖνα διακρίσας ἐν τῷ ἀπέρω.

πληθοσιδῶς-όν μτγν. ὁ πληθοσιδῶν, ὁ ποιῶν τι πολύ, ποὺ πληθαίνει κατὰ, ὁ αὐξάνων: Πρόκλ.Παρμ. 592δ, Δαρμάσκ.'Αρχ.33.

πληθοσιδῶ-έω μτγν. ποιῶ τι πολύ, αὐξάνω, πληθαίνω τι : 'Ισίδωλ.Προτρ.21,38.

πληθῶς-ους (ἴδ.) ἰπηνήρημι κ. μων., νεώτ. κ. δημ., αἰολ. πλεθῶς, βιωτ. πλείθος μέγας ἀριθμός, πολλοὶ ὄμοιο, ἴδ. ἐπὶ πλεθῶς ἀνθρώπων : 'Ιλ.Ρ 330 κάρτεϊ τε ἀθηνεῖ τε πεπαιθότας ἠνρορῆ τε πλῆθει τε σφετέρω, 'Ηρ.1,77 Κροίσος δὲ μεμφθεὶς κατὰ τὸ πλῆθος τὸ ἐξωτοῦ στρατεύμα, αὐτ.9,73 ἐσέβαλον ἐς γῆν τὴν 'Αττικὴν σὺν στρατοῦ πλῆθει ἰπερίφρ. ἀντὶ σὺν στρατῷ πολλῷ, Πλάτ.Πολ. 494Α φιλόσοφον . . πλῆθος ἀδύνατον εἶναι ἰοί πολλοὶ δὲν δύνανται ὡς φιλόσοφοι, 'Ερωτόκρ. 4,116δ σάν τὸ γερᾶκιν, ὄντε δὲ στή ἰλινη καθισταμέν πλῆθος πορλλιῶ, Παρσάδ.Χριστ.Τερμ.92 μέγα θά ἦτο τὸ πλῆθος τῶν ταξιδιωτῶν ὄσους θά ἔφερον ταῦτα' || ὡς ἐπίρρ. μτ. προθ. ἐς πλῆθος εἰς μέγαν ἀριθμὸν : 'Θουκ.1,4 τριήρεις τε περὶ τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις' 2) τὸ μέγιστον μέρος, οἱ πλείστοι, τὸ πλείστον μέρος, τὸ κύριον σῶμα : 'Ηρ.1,82 τὰ δὲ πλῆθος τῶν στρατῶ ἀπαλάσσεσθαι ἐκότερον ἐς τὴν ἐξωτοῦ, 'Ξεν.ΚΠ 2, 1,6 ἀγε δὴ τῆς σῆς δυνάμεως τί φῆς πλῆθος εἶναι, Πλάτ.Νόμ.687Α τοῦ πλῆθους ἐστὶ τῆς φυσικῆς' || ὡς οὐα. περιληπτικὸν μτ. πλῆθ. ρ., οἱ πλείους, οἱ περισσότεροι, ἡ πλείονοψηφία : 'Θουκ. 4,20 'Αθηναίων τὸ πλῆθος οἰναι, αὐτ.4,125 τὸ πλῆθος ἐφηφισαντα πολεμεῖν, 'Ξεν.ΚΠ 2,4,20 τὸ μὲν πλῆθος τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἰπνέων ὄγμενον αὐτῶ' 3) ὁ λαός, οἱ κάτοικοι : Εὐρ.Φοῖν.715 μικρόν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς, Κρυστ. ὁ Χορὸς τῆς Λαμπρῆς 28 αεῖεται τοῦ χωριῶ τὸ πλῆθος, κυματίζεται' 4) εἶδ. ἐν 'Αθήναις, ὁ δήμος, ἡ τοῦ λαοῦ κυριορχία, ἡ δημοκρατία : 'Ηρ.3,81 τὰ δ' ἐς τὸ πλῆθος ὄνωγε φέρονε τὸ κράτος, 'Θουκ.1,9 τὸ πλῆθος θεοραπεικτότα τῶν Μυκηνάων, αὐτ. 5,84, Πλάτ.Πολιτ.291D ἡ τοῦ πλῆθους ἀρχή, δημοκρατία τούτομα κληθεῖσα, αὐτ.'Απολ.31C

5) ὁ πολὺς λαός, ἡ λοιπὴ μᾶζα : Πολύδ.6,15,11 μῆτε τῆς συγκλήτου μῆτε τῆς τοῦ πλῆθους ἐθνοίας, Διόδ.Σ.12,25 τὸν μὲν ἕνα ἐκ τῶν πατρικίων ἀπρεῖσθαι, τὸν δ' ἕνα πάντως ἀπὸ τοῦ πλῆθους καθίστασθαι, - τὸ πλῆθος βραβ. κατὰ τῆς δικτατωρίας' || ὁ ὄχλος, ἀντίθ. δήμος : 'Ξεν. Αθ 2,18, Πλάτ.Γοργ.452E σοὶ τῷ δυναμένω λέγειν καὶ πείθειν τὰ πλῆθη, Δημ.71 ὁ πάσι . . σωτήριον μάλιστα δὲ τοῖς πλῆθεσι πρὸς τοὺς τυράννους' 6) ἕν χρ. κ. ἐν ἀφῆρ. ἐνν., ποσότης, ἀριθμός : 'Ηρ.3,11 πεσόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πλῆθει πολλῶν ἐτράποντο οἱ Αἰγύπτιοι, Αἰσχ.Πέρσ.334 νεῶν πῶσον δὴ πλῆθος ἦν 'Ελληνίδων, Σοφ.ΟΤ 122 σὺν πλῆθει χερῶν, 'Θουκ.2,98 ὄμιλος πλῆθει σφεδρώτατος, αὐτ.3,74 ἰσχυρὶ καὶ πλῆθει προέχων, αὐτ.4,10' || κ. ἀπολ. κτ. αἰτ. : 'Ηρ.1,153 κόσοι πλῆθος ταῦτα ἐξωτῷ προαγορεύουσι, Αἰσχ.Πέρσ.40 ἐρέται . . πλῆθος ἀνάριθμοι, 'Ξεν. Ἀν.4,2,2 πλῆθος ὡς διαχίλιοι, αὐτ. 'Απομν.1,14 ἀπειρα τὸ πλῆθος' 7) μέγεθος, ἐκτασις : 'Ηρ.1,203 ὄρος πλῆθει μέγιστον καὶ μέγαθει ὑψηλότατον, αὐτ.204 νεδῖον πλῆθος ἀπειρον, αὐτ.4,123 ἡ ἐρήμος . . ἔοισα πλῆθος ἐπὶ ἡμερῶν ὄδοῦ, 'Ξεν. Ἀν.1,5,9 πλῆθος χῶρας καὶ ἀνθρώπων' 8) ἡ πολλὴ ποσότης, τὸ ποσόν : 'Θουκ.3,70 πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζόμενων διὰ πλῆθος τῆς ζῆλιας, Πλάτ.Πολ.591E διὰ πλῆθος οὐσίας, αὐτ.614E ταῦτα οὐδὲν ἐστὶ πλῆθει οὐδὲ

μεγέθει πρὸς ἐκεῖνα, Πολύδ.1,75,5 διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ρεύματος ἀδάτου κατὰ τὸ πλείστον ὑπάρχοντος' κ. κτ. πλῆθ. : Μνησίμ.4,51 θαυμαστόν δὸ' ἐστ' ἀγαθῶν πλῆθη, Δίων Κ 52,30 οἰκοδομημάτων πλῆθεσι ἡ μεγέθει' 9) ἐπὶ χρόνου, χρονικὴ ἐκτασις, μήκος : Σοφ.Φιλ.722 πλῆθει πολῶν μνηνῶν, 'Αριστ.Πεφ.855 ἐπελασθανόμενη ἐυθύς ὑπὸ πλῆθους ἐτών, 'Θουκ.1) τὰ ἔτι παλαιότερα σαφῶς μὲν εὐρέει διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατα ἦν, Πλάτ.Θεαίτ.158D πλῆθει χρόνου καὶ ὀλιγοτήτι τὸ ἀληθές ὀρισθῆσεται, 'Ισοκρ.12,180 φοδῆθῶσιν . . τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου' 10) ὡς ἐπίρρ. μτ. προθ. ἢ μτ. τοῦ ὡς, οἶον ὡς πλῆθει, ἐν συνόλω, ἐν γενεῖ, καθόλου : Πλάτ.Πολ.389D σωφροσύνης δὲ ὡς πλῆθει οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα' || ὅμ. ἐπὶ τὸ πλῆθος ἢ ὡς κατὰ τὸ πλῆθος κττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, συνήθως : Πλάτ.Φαῖδρ. 275B ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες καὶ χαλεποὶ ζυνεταί, 'Αριστ.ΖΓ 786α,35 ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος εἶπειν, 'Θεόφρ.Φαίτ.6,11,9 καὶ ὄλους τὴν τοιαύτην ὑγρότητα τῆς καρπογονίας λαμβάνουσαι, ὥστε γε κατὰ τὸ πλῆθος εἶπειν, Διον. Αλ.Ρωμ. 6,67 ἐπήνεσαν τὸν δῆμον ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ τῆς κατὰ πλῆθος ἀφίψεως.

πληθοχορεία (ἴ) λεξ. Φώτ. «ἡ ἐπὶ πολλῷ ἐκτεινόμενη χορεία».

πληθόχορος-ον λεξ. Φώτ. «ὁ πολλὰ χορεύων' ἢ ὁ περὶ αὐτὸν πλῆθος χορείας ουσιατῶν».

πληθόχορος(η)-ου(η) [χωρῶ] λεξ. κ. δημ. ὁ περιλαμβάνων πολλὸν χρόνον, τόπον, ὁ εὐρύχωρος : Φώτ. Λεξ.434,25 «πληθόχορον' τὰ πολλὰ χωροῦν' : πληθόχωρη ἐκκλησία - πλατεῖα.

πλήθριον ὑποκορ. τοῦ πλῆτρον βλλ., μικρὸν η-δάλιον : 'Αλκμ.148.

πληθύνω-εως(ἴ) [πληθύνω] νεώτ. ἡ αὐξήσεις κατ' ἀριθμὸν, κατὰ ποσότητα, τὸ πλῆθεμα.

πληθύνως-ή-όν κ. μων. νεώτ. κ. δημ. ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα νὰ πληθύνῃ, ν' αὐξάνῃ τι, ὁ αὐξητικός : Εὐστ.Πον.14,10 ἡ αὐξήσεις καὶ ἡ πληθυντικὴ πληρώσις' || τίτλος ἐργοῦ τοῦ Χριστιανοῦ' 2) γραμμ. ὁ πληθυντικός μτ. τοῦ ἀριθμοῦ ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἀντίθ. ἐνικός, ὁ δηλῶν πολλὰ πρόσωπα, ζῶα ἢ πρόγματα : Διον. Αλ.'Αμμ.1,9, 'Απολλ.Δασκ. 'Αντων.11,2 || ὅμ. αἱ πληθυντικαὶ χρήσεις, ἀντίθ. ἐνικάι : 'Αθῆν.2,299Α τὰς ἐνικάς χρήσεις ἐπιστάμενοι διὰ τοῦ ἡ, τὰς πληθυντικὰς οὐκ ἐτι ἀκολούθως ἐπιφέρουσαι' προβ. Λογγίν.23,3 ἄλλ' ὁμῶς χυθεῖς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθως καὶ τὰς ἀτυχίας' 3) νεώτ. κ. δημ. ἐν φρ. ὁμιλῶ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀποτεινόμενος εἰς ἐν πρόσωπον μεταχειρίζομαι ἐξ εὐγενείας τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν' προβλ. φρ. μιλῶ μὲ τὸ σᾶς καὶ μὲ τὸ σεῖς.

πληθυντικός ἐπίρρ. μτγν. ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ : Στράβ.9,1,20 λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς 'Αφίδνας, 'Αθῆν.7,301B πληθυντικῶς δὲ ἐφητούς λέγουσι κατὰ τὸ πλείστον.

πληθύνω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μέλλ. πλῆθύνω [ΠΔ Γέν.17,2], ὄρο. ἐπληθύνω [Δαρμάσκ.'Αρχ.99] κ. παθ. ἐπληθύνθη [Διηγ. Αχιλλ.73], μτχ. παθ. παροκ. πεπληθυμένος [Δαρμάσκ.'Αρχ.99], αὐξάνω τι κατ' ἀριθμὸν, κατὰ τὸ πλῆθος, πολλαπλασιάζω, πληθύνω : ΠΔ Γέν.17,2 καὶ πλῆθύνω σε σφεδῶρα, ΚΔ Κορινθ.2,9,10 πλῆθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν, αὐτ. 'Εβρ.6,14, Φιλ.1,49δ, Δουμάσκ.'Αρχ.99 κατὰ ἀναλογίαν ἰτὸ ἠνωμένον ἐπληθύνανεν τῶν κατωτέρω πεπληθυμένων τὸν πρῶτον πληθυμῶν' || κ. ἀμτβ. οὐξάνουσι κατ' ἀριθμὸν, κατὰ ποσότητα, πολλαπλασιάζουσι : 'Αριστλ.Μετ.351b,7, αὐτ.ΖΓ 738α,37 ὑπερβάλλειν τε πλῆθύναντα κατὰ τὰς λεπτοτάτας φλέβας, ΠΔ 'Εξ.1,20 ἐπλάθην ὁ λαός, καὶ ἴσχυε σφεδῶρα, ΚΔ Πρόξ.6,1 ἐν δὲ

ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθη-
 τῶν ἐγένετο γαγγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς
 τοὺς Ἑβραίους, Ἡρωδίου. Ἰστ.3,8,8 οὕτως ἐν αὐ-
 τῷ ἐπλήθυνε τὸ φιλολόγημα ἐξ ἀδικίας, Διήγ.
 Ἀχιλλ.74 καὶ τὰ φουσάτα του ἐπλήθυναν κινώ-
 ντα ταὺς ἐγθρούς του, Κρυστ.Τὸ Παλιόκαστρο |
 ἔται οἱ στάνες αὐ πληθύνουν κ. παθ. Ἀ-
 ριστλ.Ζ1 587b,20 ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται
 [γίνεται πολὺ, ἀφθονοῖ, Ἐπιγρ. τὸ δικαστήριον
 πληθυνέσθω ἰὰς συμπληρωθῆ], ΠΔΓέν.1,22 αὐξά-
 νεσθε καὶ πληθυνέσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδα-
 τα ἐν ταῖς θαλάσσαις, ΚΔ Πράξ.7,17 ἠξήσεν ὁ
 λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ, Ἰουλ.Λόγ.4,143D
 οἱ θεοὶ πληθυνόμενοι μὲν ἐν τῷ κόσμῳ,
 Μηναι.12,6 βλος Ὁσίου Νικολάου αἱ θλίψεις αὐ-
 τῆς ἐπληθύνθησαν ἐφ' ἡμᾶς, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάβ.
 3,243 μεμφιμοῖραι τε αὐκ ὄλιγα παρὰ τὴν ἀρ-
 χιερέων ἐπληθύνοντο, αὐτ.3,258, Διήγ. Αχιλλ.73
 κάστρα πολλά ἐπαρέσασθε καὶ ἡ χώρα του ἐ-
 πληθύνθη 2) φέρω εἰς πέρας διὰ πλειονο-
 φηγίας, ἀποφασίζω | Αἰσχ.Ἰκ.604 δήμου κρατοῦ-
 σα χεῖρ θ' ὄνη πληθύνεται ἰκαδῶ. πληθύνεται |
 μτ. ἀπαφρ. | Αἰσχ. Αἰ.1370 ταύτην ἐπαινεῖν
 πάνταςθην πληθύνουμαι 3) μέσ. γραμμ. κίνω-
 νου εἰς τὸν πληθυντικόν: Ἀπολλ.Δύσκ.Συντ.31,25 οὐ
 ἐπληθύνεται ἰτὸ ἀπορρέματον.

πληθός-όσας (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. ἀντὶ πληθός, ἐπ. δοτ.
 πληθῖ ἀντὶ πληθῖ (Ἰλ.Χ.458) | η. Ὀμ. ἡ ὄνομαστ.
 κ. αἰτ. τοῦ ἐν. ἔχει τὸ ὄϊ' συνθῶ. ὡς ὄν. περιληπτι-
 κὸν μτ. π. πληθυντικοῦ, πληθός, πλησμονὴ ἀνθρώ-
 πων ἢ πραγμάτων: Ἰλ.Β.278 ὡς φάσον ἡ πληθός,
 Ὀδ.Λ.514 αὐ ποτ' ἐνὶ πληθῖ μένειν ἀνδρῶν
 οὐδ' ἐν ὄμιλῳ, Πλάτ. Αἶ.366B οἱεὶ δὲ καθάπερ
 Ἀθηναίων ἡ πληθός, Πλούτ.Πομπ.39 ἀναλαβῶν
 δὲ τῆς στρατίας τὴν πληθύν συκνήν προήγει, -
 πληθός ἀέργων - καθισμάτων - φαγητῶν.

πληθυσμογράφημα-ατας | τοῖ νεώτ. τὸ διὰ
 τοῦ πληθυσμογράφου λαμβανόμενον διάγραμμα.

πληθυσμολογία-λογία | ἡ νεώτ. φυσιολ. ὄργανον,
 δι' οὗ γράφεται ἡ κατὰ πάντα καρδιακὸν πολ-
 μὸν μεταβολὴ τοῦ ὄγκου μέλους τινός τοῦ σώμα-
 τος καὶ ἰδ. τοῦ βραχίονος.

πληθυσμός | ἡ (πληθῶ) μτγ., μsn., νεώτ. κ. δημ.
 ἡ ἀδείσια, μεγάλυνσις, πολλαπλασιασμός: Πρόκλ.
 Παρμ.577S, αὐτ.Τιμ.1,184D, Σιμηλικ.Φυσ.88,22, Δα-
 μάσκ. Ἀρχ.53, Εὐστ.2,13,23 ἀκριτα φύλα τὰ ζυσοδιά-
 κριτα διὰ πληθυσμόν, αὐτ.1382,15 ταῖς τοιαύτοις
 πληθυσμοῖς τις ἐμφαίνεται 2) νεώτ. κ. δημ.
 τὸ σύνολον τῶν κατοίκων τόπου τινός: ὁ πλη-
 θυσμός τῆς Ἑλλάδος - τῶν παραλλίων πόλεων -
 τῶν ὀρεινῶν δήμων.

πληθῶ ἄμτθ., ὄορ. ὑποτακτ. πληθῶσθ, μτ. γενικ.
 εἰμί, γίνουμαι πλήρης, γεμάτος ἀπὸ τι: Εὐρ.Ἡρ.
 1172 τὶ νεκρῶν τῶνδε πληθῶει πέδον, Ἀριστλ.
 Πολιτ.1270a,39 πληθῶειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν, αὐτ.
 1336a,7 ἡ τοῦ γάλακτος πληθῶουσα τροφή μτ.
 δοτ.: Ἐπιγρ. πληθῶοι αὐτῷ ὄικος παίδων γα-
 νοῖς κ. ἀπολ. | Ἡρ.4,181 ἀγαρῆς δὲ πληθ-
 θουσίσης ψυχρότερον, Ἐπιγρ. ὁ δήμος ὁ Ἀθη-
 ναίων πληθῶσι 2) ἐπὶ ποταμῶν, ἐξογκοῦμαι,
 αὐξάνουμαι, πλημμυρῶ, φουσκῶνω: Ἡρ.2,19 κατέρ-
 χεται μὲν ὁ Νεῖλος πληθῶν ἀπὸ τροπέων τῶν
 ὀρεινῶν ἀρξάμενος ἐπὶ ἑκατὸν ἡμέρας, αὐτ.
 2,20 ὁμ.σση. κ. μέσ.: αὐτ.2,93 ἐπείσθησθαί
 ἀρχηται ὁ Νεῖλος ἰδιόρθ. πληθῶνεσθαι 3) αὐ-
 ξάνουμαι κατ' ἀριθμὸν, πολλαπλασιάζουμαι: Αἰσχ.
 Χο.1057 ἀναξῆ Ἀπολλων, αἰδὲ πληθῶσαι δῆ, Πλάτ.
 Νόμ.678B πληθῶντας δ' ἡμῶν τοῦ γένους | ἐπὶ
 χρόνῳ, αὐξάνουμαι, παλαιούμαι, γηρασκῶ: Σοφ.
 ΟΚ 930 καὶ σ' ὁ πληθῶν χρόνος γέροντ' ὁμοῦ
 τίθησι | μέσ. ἔχω πολλαπλότητα ἐν τῇ ἐνότητι:
 Ἰάμβλ.Μυστ.1,6 φύλον ἐν τῷ ἐνὶ πληθῶμενον

4) ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, ἀφθονῶ: Σοφ.ἀπ.643,
 Πλάτ.Πολ.405Α ἀκόλασις δὲ καὶ νόσων πλη-
 θυσουῶν ἐν πόλει κ. μτ. δοτ.: Σοφ.Τρ.54 πῶς
 παῖσι μὲν τοσοῦτα πληθῶεις 5) ἐπὶ τοῦ σπέρ-
 ματος, αὐξάνουμαι κατὰ τὸ μέγεθος, μεγαλύνω:
 Ἀριστλ.Πολιτ.1335a,27 ὄν οὐχ ὑπερβαίνει πληθῶον
 ἐπὶ 6) μτφ. ἐκτείνουμαι, ἐπικρατῶ, ὑπερισχύω:
 Αἰσχ. Αἰ.869 εἰ δ' ἦν τεθνηκώς, ὡς ἐπλήθουον λά-
 γοι, Σοφ.ΟΚ 377 ὡς καθ' ἡμᾶς ἐσθ' ὁ πληθῶων
 λόγος 7) ρηματ. π. πληθυσμός.

πλήθω κ. νεώτ. ἄμτθ. τ. τοῦ πῦρπλημὶ συνθῆ. κτ.
 μτγ. ἐνεσθ. ὄορ. πλάθω, ποι. παρακτ. μτ. σμν.
 ἐνεσθ. πέπληθα (Φερεκρ.29, Θεόκρ.22,38), ὑπερ-
 συντ. ἐπεπλήθει (Ἀπολλ.Ρ.3,271), γέμω, εἰμαι πλη-
 ρῆς, γεμάτος: Ἰλ.Φ.218 πλήθει .. νεύων ἐρατει-
 νὰ ῥέεβρα, Σίμων.142,7 ναῦς .. ἀνδρῶν πληθῶ-
 σας, Αἰσχ.Πέρσ.420 θάλασσα .. ναυαγίων πλη-
 θουσα καὶ φόνου, αὐτ. Αἰ.Ε.220, Ἡρωδῶν.7,84 τὸ
 στεγγύλιον πέπληθος καλῶν ἔργων | ἡ ἀγορὰ
 πληθουσα ὁ χρόνος τῆς ἡμέρας καθ' ἣν οἱ ἀν-
 θρωποι εὐρλακοντο συνήθως εἰς τὴν ἀγοράν, ὁ
 πρὸ τῆς μεσημβρίας χρόνος: Ξεν. Αν.1,81 καὶ ἦδη
 τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν πληθουσαν πρβλ. ἀγορὰ 7) |
 κ. κ. μτ. δοτ.: Θεόκρ.22,38 εὐρὸν δ' ἀέναν κρή-
 νην ὑπὸ λισσάδι πέτρῳ ὑδάτι πεπληθῶσαν ἀκη-
 ράτῳ, Καλλ.ἀπ.166 δόνακι πληθῶντι λιπῶν ῥόνον

2) ἀπολ. ἐπὶ ποταμῶν, αὐξάνουμαι, ἐξογκοῦμαι
 πλημμυρῶ, φουσκῶνω: Ἰλ.Ε.87 ὅθνε γὰρ ἄμ πε-
 διον ποταμῷ πληθῶντι εὐοίκως χεῖμαρρῳ, αὐτ.
 1492 ὡς δ' ὄποτε πληθῶν ποταμῶς | κ. κ. μτ.
 δοτ. τοῦ τρόπου: Ἡσιόδ.Α.478 Ἀναυρος δὲ ἄμ
 χεῖμαρρῳ πληθῶν 3) ἐπὶ τῆς αἰλήνης, ἡ πλη-
 θουσα ἡ πανσέληνος: Ἰλ.Σ.484 ἠλιόν τ' ἀκά-
 μαντα αἰλήνην τε πληθουσαν 4) κ.μ.πθ. αὐξάνω,
 πολλαπλασιάζω, πληθῶνω: Ὀμπ.Κυν.1,126 καρπός
 .. γαυλιδα πληθει, Κόιντ.6,345 πληθει δ' αὐτε κῆ-
 πελλα βαῶν γλάγας κ. παθ.: Ἀπολλ.Ρ.3,1392
 ἤυτε κρηναὶ ἀμάρα πληθῶντα ῥοθῶν, Μακεῶ.
 ΑΠ.5,232 γῆρας ἀμετρήτῳ πληθῶμενον ῥυτίδι,
 Κόιντ.14,607 ἀμφὶ δὲ νεκρῶν πληθεθ' ἄλος μέγα
 γέυμα, Ἐπιγρ. πάσαις ἀρεταῖς πληθῶμενον κρα-
 σίνῃ 5) συμπληρῶ ἢ διέρχομαι πλήρη περιο-
 ς: Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ.54.

πληθώρα (ἡ) κ. νεώτ. κ. δημ., ἰων.-ἠ πληθός,
 πλησμονή, ἀφθονία: Ἡρ.2,173 τὸ μὲν ὄροβριον
 μέχρι δτευ πληθῶρης ἀγορῆς προθύμως ἐπρησ-
 σε τὰ προσφερόμενα πρήγματα, αὐτ.7,223, -πλη-
 θῶρα προφίμων | κ. κ. νεώτ. ἰατρ. ἡ ὑπερα-
 φθονία τοῦ αἵματος ἢ τῶν διαφόρων χυμῶν καθ'
 ἀπαντα τὸν ὀργανισμόν ἢ ἀπλῶς μόνον ἐν ἐνὶ τῶν
 τμημάτων αὐτοῦ: Γαλ.10,891, Ἀλέξ. Ἀφρ.Πρ.2,10
 εἰ δὲ οἱ τέσσαρες χυμοὶ κατὰ ἀναλογία τῆς
 οἰκείας αὐτῶν ποσότητος αὐξηθεῖεν, πληθῶρα
 λέγεται 2) κόρος, χορτασμός, εὐχαριστήσις
 ἐπιθυμίας: Ἡρ.7,49 εὐρησθῆναι γὰρ αὐκ ἔστι ἀν-
 θρωπίσει οὐδέμια πληθῶρα, Ἰνπ.Διαίτ.37 ἐξαπ-
 ναίνην πληθῶρην διὰ τὸ ξηραντικόν.

πληθωρία | ἡ σχολ. ἡ πληθώρα: Σχολ. Ἀριστοφ.
 Ἀχ.30 οἱ ἀπὸ πληθωρίας σκορῶδων ἐμούντες.

πληθωριάζω δημ. εἰμαι πλήρης, γεμάτος, βρι-
 θῶ, γέμω: βλαστ.Συνμ.52.

πληθωρικός-ή-όν μτγ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
 μενος εἰς τὴν πληθῶραν, ὁ ἐν πλησμονῇ ὑπάρχων:
 2) ἰατρ. ὁ ἔχων πληθῶραν αἵματος, συνήθως φαι-
 νομενικῶς ἐν ὕγει καταστάσει εὐρησκομένος, ὁ
 λίαν αἱματώδης: οἱ πληθωρικοὶ ἐν ὠρίμῳ ἡλικίᾳ
 ἔχουσι τὸν κίνδυνον συμφορήσεως | ἡ ἕκ
 πληθῶρας αἵματος ἐπελθοῦσα νόσος: Γαλ.1811,79
 πληθωρικῶν νόσημα.

πληθωρικός ἐπίρρ. μτγ. κατὰ τρόπον πλη-
 θωρικῶν: Γαλ.6,140 οἱ πληθωρικός διακείμενοι.

πληθωρισμός ἰδὲ νεώτ. γεν. ἡ ὑπαρξίς ἢ ἡ κατάσταση πλεθώρας βλ. λ. || ἢ δὲ οικονομολ. ἢ ὑπερμετρος ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πόρους καὶ τὴν καθόλου οικονομικὴν κατάστασιν χώρας πινὸς αὐξήσις ἐν αὐτῇ τῶν κυκλοφοριακῶν μέσων εἶτε πιστωτικῶν ἰσυναλλαγματικῶν, δανείων ἴδ. τοῦ κράτους εἶτε κυρ. νομισματικῶν ὀνομαστικῆς ἀξίας ἱερατοναμισμοῦ ἀκαλύπτου || ἢ πληθωρισμός ἐπακόλουθα ἔχει τὴν αἰθρῆσιν τῶν τιμῶν, τὴν ἐκπτώσιν τοῦ χαρτονομίσματος καὶ γεν. τὴν οικονομικὴν κρίσιν. 2) ἱατρ., ἄ. στερεώσιμος, ἢ κατὰ τὸν Ἀλεξανδρινὸν ἱατρὸν Ἐρασίστρατον θεωρεῖται ὅτι ἀρχικῆ ἀίτια τῶν νόσων τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ εἶναι μεταβολαὶ καὶ διαταραχαὶ τῶν στερεῶν μερῶν ἢ ἱστών τοῦ ὄργανισμοῦ.

πληθωριώ-άω μτγν. εἶμαι πληθωρικός, ἔχω πληθώραν αἵματος : Γαλι.18(1),728 ἂν εὐτυχία ταῦ πληθωριῶντος ἢ κένωσις ἐγένετο.

πληθωροῦμαι-έομαι Σουῖδ. ἐπληθωρεῖται, πληθύνεται.

πλητῆς-ἄδος ἰήλ. ἐπ. τ. τοῦ πλειᾶς βλ. λ.

πληκτῆρ ἦρος ἰδὲ ἰπλήσσω) μτγν., ὄμορ. πλῆκτῆρ τὸ δὲ οὐ πλῆττει τις, τὸ πλῆκτρον. Ἦσ. ἐπὶ τοῦ ἄλεκτροντος πλῆκτρον : Ἦρωδιαν.2,922.

πληκτῆς ἰδὲ ἰπλήσσω) ὁ διαπληκτιζόμενος, ὁ φίλερις, ὁ φιλονίκος, καθγατίζης. Ἦσ. ἐπληκτῆς μάχιος, ὄβριστης : Ἦπ. Ἐπιστ.19 ἴδ. γρ. πρῆκτῆλ, Ἀριστλ. Η.Εὐδ.1221β,14, Πλούτ. Διον.38 ἀνδράσι πλῆκταισι καὶ μαχιόσι, ΚΔ Τιμ.1,33 μὴ πάροισον, μὴ πλῆκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ || κ. ὄμορθ. πλῆκτιστατας : Εὐστ.1441,26, EM 31,16. 2) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ὁ πλῆκτων, ὁ βάλλων διὰ τὸν ἄκτινον του, ὁ ἐνοχλῶν, ἐνοχλητικός. Πλούτ. Ἦθ.920C τὸν ἡλιον ὄψιν δντα καὶ πλῆκτην || κ. ἐπὶ τοῦ οἴνου, ὁ ἐπιφέρων ζάλην, ποῦ ζαλιζει, ποῦ χτυπᾷ στὸ κεφάλι : αὐτ.653F ἐξ ἔδρας τὰ σώματα μεθιστάναι πλῆκτων δντα καὶ κινήτικὸν παραχλῆς τὸν ἄκροτον.

πληκτίζομαι διαπληκτίζομαι, μάχομαι, φιλονικῶ (πρὸς τινά : Ἦλ.Φ 499 ἀργαλέον δὲ πλῆκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διός. 2) πλῆκτω τὸ στήθος μου ἐκ θλίψεως, στήθακαποθῆναι, στερονοκοπόθῆναι, στήθοθενόμενοι : Ἄγαθ. ΑΠ7,574 κόμπη τίλλουσα γόφῃ πλῆκτίζετο μήτηρ. 3) παίζω ἐρωτικῶς μετὰ τινος : Ἀριστοφ. Ἐκκλ.964 ἄλλ' ἐν τῷ σφ βούλομαι κόλληψ πλῆκτίζεσθα μετὰ τῆς οἴης πυγῆς, Στράβ. ἡ,β,5 πινόντων ἄμα καὶ πλῆκτιζόμενων πρὸς ἀλλήλους ἄμα τε καὶ τὰς συμπυνοῦσας γυναικας, Δίων Κ4,18 πλ- πρὸς γυναικας || κ. ἀπολ. : αὐτ.51,12 συνιεῖ αὐτῆς παθαινομένης καὶ πλῆκτιζόμενης. 4) ἐνεργ. ζαλιζει τινά : Πλούτ. Ἦθ. 735D τὸ πλῆκτίζον ἐκείνω καὶ μανικὸν ἰδιόρθ. πλῆκτικόν. 5) ρηματ. π. πληκτισμός.

πληκτικός-ή-ή(ν) ἰπλήσσω) κ. μων, νεώτ. κ. δημ., ἀνώμ. ὑπερθ. πλῆκτιστατας ἰΕὐστ.141,26), ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόδιος εἰς πλῆκην, κτύπημα, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κτυπᾶν : Πλάτ. Σοφ.220D πλῆκτικὴ θῆρα (ἀλιεῖα διὰ κτυπημάτων τελαυμένη, φέρεμα μὴ καμῆδῆ), Ἐπικ.ἀν.308 πλῆκτικὴ δύναμις || ὄμ. ἢ πλῆκτικὴ ὡς οὐσ. ἢ τέχνη τοῦ διὰ κόμακος ἀλιεῖν : Πλάτ. Σοφ.220B. 2) ὁ ἐτοιμος εἰς πλῆξιν, νά κτυπήσῃ : Ἀριστλ.ἀν.331 πλῆκτικός ἰδὲ σκαρπίας) κ. συγκρ. : Ἀριστλ.Ζ1 608β,10 γυνὴ ἀνδρὸς φυσικοῦδραν μάλλον καὶ πλῆκτικώτερων. 3) τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἐπὶ ἀσβεστώσεως ταίχου ἢ ἄ. κτισματοῦ, ἢ διὰ μυστηρίου ἐπάλληλος, ἐπίρριψις τοῦ ἀσβεστώδους κράματος, δι' οὗ γίνεται ἐπικάλυψις τοῦ ταίχου, πεταχὸ, ριχτὸ : Ἀντυλλ. π. Ὀρειβ.9,13,5. 4) μτγν. κ. νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ προαπόσων, τόπου, καταστάσεως, πράγματος, ὁ προκαλὼν πλῆξιν, ἄνισον, ὁ ἀνισαρός, ὁ ἐνοχλητικός : Διοσκ.1,15 τῆ ὄσμῃ πλῆκτικόν, Ἀθῆν.1,27 λ. ἐγεγνας δὲ καὶ ὁ κἀκούδος, πλῆκτικός εἶθονος, Φι-

λοῦμ.9. πλῆκτικὴ διδασκαλία - κωμῶδία - ἐργασία, - πλῆκτικὸν βιβλίον - ἔργον - ποίημα - σπῆτι || τὸ πλῆκτικὸν ὡς οὐσ. τὸ ἐπιφέρων πλῆξιν, ζάλην : Πλούτ. Ἦθ.693B ἢ κάβαρις ὄνου τὸ πλῆκτικὸν ἄφαρτοῦσας καὶ μανικῶν. 5) ὁ ἐνεργῶν ἐπὶ τὸν νοῦν, ὁ καταπειστικός, ὁ ἀποδεικτικός, κ. συγκρ. : Σέξτ. Ἐρη. Πυρρ.3,71 πιθανωτέρων τε καὶ πλῆκτικώτερον ἴσχει φαντασίαν.

πληκτικῶς ἐπίμορ. μτγν. κατὰ τρόπον πλῆκτικῶν βλ. λ. 1), 3) κ. 4) : Ἀλέξ. Ἄφρ. Αἰσθ.104,16. Οὐλ. Δημ.474 πλῆκτικῶς εἶπε διασῶρῶν ὡς ὄληκτρον κ. ὑπερθ. : Φιλ.2,462 (ἰδ. ἀναγν.) Εὐσ.Βι.Κήτινου τῶν ἀκροσθῶν πλῆκτικώτατα καθήπετο.

πληκτισμός ἰδὲ ἰπλήκτιζομαι) μτγν. τὸ παίζειν ἐρωτικῶς : Στράτ. ΑΠ12,209. 2) ἐκκλ. ἐπιτημῆσις, ἐπιπλήξις : Κλήμ. Ρωμ.21,13 πᾶσι τοῖς πλῆκτισμῷ θεομένοις.

πληκτός-ή-όν ἰπλήσσω) ὁ πεπληγμένος, ὁ χτυπημένος : Μον.5,164 πλῆκτᾶ χαλκώματα [ἀμφ. γρ.].

πληκτροθακτυλία ἰήλ. νεώτ. ἡ διόγκωσις τῆς τελευταίας φλόγατος τῶν δαικτύλων.

πλήκτρον ἰδὲ ἰπλήσσω) κ. νεώτ., ὄμορ. πλῆκτρον τὸ δὲ οὐ πλῆττει τις τι, ἰδ. χρυσοῦν ἢ ἐλεφάντινον ὄργανον δι' οὗ ἐκρούον τὰς χορδὰς τῆς λύρας : Ἦγν Ἀπόλλ.185, Πίνδ.Ν 5,24 ἐν δὲ μέσσις φόρμυγ' Ἀπόλλων ἐπάγαλλωσσον χρυσεῖψ πλάκτρον διώκων, Εὐρ Ἦρ.351 τὰν καλλίφθογον κίθάραν ἐλαύων πλῆκτρον χρυσεῖψ, Πλάτ.Νόμ. 795Α κερτίνα πλῆκτρα, αὐτ. Λύσι.207B κραυεῖν τῷ πλῆκτρον, αὐτ. Πολ.531B πλῆκτρον ., πληγῶν γινομένων, Ἦρών.δ,51 ἄλλ. οὐτος οὐδ' ἂν πλῆκτρον ἐξ ὀληρῆ βάφαι || νεώτ. πλῆκτρα τυμπάνου μικρὰ ραβδία, δι' ὧν πλῆττειται τὸ τύμπανον, τυμποροῦζυλα ὄμ. πλῆκτρον μαντολοῖου-λα-αὐτοῦ κττ. ἱπτερόν, πένωλ' ὄμ. πλῆκτρα κλειδοκυμβάλου ἰκόκκαλα, τοῦ πιάσου || πλῆκτρον κώδωνος τὸ ρόμπρον, τὸ γλωσσίδι. 2) πᾶν ὄργανον χρήσιμον εἰς τὸ κτυπᾶν, πλῆγναι, ὄσον ἢ αἰχμή τοῦ ὄδατος : Σοφ.ἀν.152 ὄδορθ διστάσμον πλῆκτρον || ὁ κεραινοῦς : Εὐρ. Ἄλλ.129 πρὶν αὐτὸν εἶλε Διόδοβον πλῆκτρον πυρὸς κεραινοῦν || τὸ κέντρον μελισσης, τὸ κέντρι. 1) οὐλ. Λογ.2,90Α τῶν μελιττῶν ὄρωμεν τὴν βασιλεύουσαν καθάραν ὑπὸ τῆς φύσεως πλῆκτρον γεγμένον. 3) κ. νεώτ. ἐπὶ πτηνῶν, ἱσχυρὸς ὄνυξ ὄπισθεν τοῦ ποδὸς χρησιμεύων ὡς ὄπλον ἐπιθετικὸν καὶ ἀμυντικὸν, ὄσον τοῦ ἀλέκτρονος. Ἦσ. ἐπλῆκτρα) τῶν ὄλεκτρονίων αἰ ἐν τοῖς ποσὶ κεραιτώδεσι ἐξοχαί. Φώτ. ἐτὰ τῶν ὄρνιθων κέντρα : Ἀριστοφ. Ὀρν.759 αἶρε πλῆκτρον, αὐτ.1365 τοῦτὶ τὸ πλῆκτρον θάτερα νομισας ὄλεκτρονίος ἔχειν τοῦδὲ ὄδρον, Ἀριστλ.Ζ1 504β,7 γένη δ' ἔνια τῶν ὄρνιθων ἔχει καὶ πλῆκτρα, αὐτ.ΖΜ 694β,13 || τὸ κέντρον τῆς κεραιβίδος : Ἀριστλ.Ζ1 526α,5 τοῦ μὲν ἄρρυνος ἐν τοῖς τελευταίοις ποσὶ μεγάλη καὶ ὄξέα ἐστὶν ὡσπερ πλῆκτρα || ἀνάλογον τὶ ὄστονον ζῶων, κείμενον ἐπὶ τῶν σφυρῶν : Ἀριστλ.Ζ1 516β,2 ὧν τὰ σφυρὰ μέρος, καὶ τοῦτων τὰ καλοῦμενα πλῆκτρα ἐν τοῖς ἔχουσι σφυρῶν || μέρος τῆς ἀρθρώσεως τοῦ μῖροῦ. Ἦσ. ἐτὸ μέρος καθ' ὃ ἢ κεφαλὴ τοῦ μῖροῦ τῆ κοτύλη προσελάτῃ, διὰ τὸ πεπλήχθαι τὴν μῖρον : Πολυδ.2,185. 4) κοντός, κοντάριον πρὸς ὄθρησιν πλοισινοῦ εἰς τὰ ἔμπροσ ἢ πρὸς προόδοριον : Ἦρ.1,194 ἰθύνεται δὲ ὑπὸ τῆ δῦα πλοισινοῦν καὶ δῦο ἀνδρῶν ὄρωμῶν ἐστάτωων, Σοφ.ἀν.143. 5) τὸ βουκέντρον, βουκέντρα : Εὐρ.Ρήο.766 πλῆκτρα γ' ὄοκ ἐπὶ ζυγοῖς ἱππῶν καθήρομασθ. 6) μτγ. ἢ γλώσσα : Πολυδ.2,104. 7) εἶδ. ἀγκιστροῦδης, ἀλχηρὸς κοντός : Γρηγορ. ΝΒουζων. Ἰατ.189F ἀλιεῖον καὶ θαυμασινοῦν παῖδες ὄλ μεν τοῖς πλῆκτροῖς ἐκ θαλάττης τοῦς ἰχθύας ἀνασπῶντες.

πληκτροποιητικός-ή-όν μτγν. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν πλῆκτρα βλ.λ.) || ἡ πληκτροποιήτικὴ ὡς οὐσ. ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν πλῆκτρα : Πολυδ.7,154.

πληκτροποιητικός ἐπίρρ. μτγν. κατὰ τὸν τρόπον κατασκευῆς πλῆκτρων βλ.λ.) : Πολυδ.7,154.

πληκτροποιή (ἡ) μτγν. ἡ τέχνη τοῦ πληκτροποιῶν, τοῦ κατασκευάζειν πλῆκτρα βλ.λ.) : πληκτροποιήτικη : Πολυδ.7,154.

πληκτροποιός-όν μτγν. ὁ κατασκευάζων πλῆκτρα βλ.λ.) : Πολυδ.7,154.

πληκτροφάνης (ὁ) νεώτ. γένος σπιρίδων πτηνῶν. **πληκτροφόρος**-ον κ. νεώτ. ἐπὶ ὕλεκτροδῶν, ὁ φέρων πλῆκτρα βλ.λ.) : Ἀριστλ.Ζ1.504b,9 ἔστι δὲ τὰ μὲν γαμφώνυχα τῶν πτηνικῶν, τὰ δὲ πληκτροφόρα τῶν βαρέων 2) νεώτ. τὸ πληκτροφόρον ὡς οὐσ. τμήμα μουσικοῦ ὄργανου φέρων τὰ διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ πλῆκτρα, κλαδιέ.

πλήκτωρ-ορος (ὁ) μτγν. ποι., ὄρω. πλάκτωρ ὁ πλήκτης, ὁ φίλικος, ὁ φιλόκοπος : Φανί.ΑΠ6,294 νάρθηκα κροτάφων πλάκτωρα νηπιόχων.

πλήμα-οτος (τὸ) λεξ. τὸ πλῆμα βλ.λ.) ἢ, τὸ γέμισμα : Ἡσ., Φώτ. «πληρώμας».

πλήμαθῆναι : Ἡσ. «πλησθῆναι».

πλημαιοίν (τὸ) Ἡσ. «πλαιόν».

πλήμη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ πλημμυρίς βλ.λ.) 2), ἄ. πλήμνη, πλῆσμη : Πολυδ.20,5,11 ἐπελευθούσης μετ' ὄλιγον τῆς πλήμης καὶ κουφισθεῖσάν τὸν νεῶν, αὐτῶν.5, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,79, Διόδ.Σ17,106 ἀμυψῶν τει τὴ καὶ πλήμας παραδόξους γενέσθαι κατὰ τὸν ἕκαστον, Στράβ.3,2,5.

πλημμέλεια (ἡ) (ἡ)πλημμέλεια κ. μσν. κ. νεώτ. σφάλμα ἐν τῇ μουσικῇ, παραφωνία, παρατονία : Πλούτ. Ἡθ.396D τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν χρησίων ὄρωμεν καὶ τοὶς μέτροις καὶ τοὶς ὀνόμασι πλημμελείας καὶ φαυλότητος ἀναπειλοσμένου» 2) μτφ. σφάλμα, λάθος, ἀμαρτία, πλημμέλημα : Πλάτ. Ἀπολ.22D καὶ αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν, αὐτ.Νόμ.691A διὰ πλημμελείαν καὶ ἀμουσίαν, Ἀριστλ. Ἀρετ.125a,31 ἀσέβεια ἢ περὶ θεοῦς πλημμέλεια, Σέξρ.Μοκρ. ἐν Σάθ.3,213 καθάπερ κοινὸν πλημμελείας προσημῶν κ. κτ.πλῆθ. : Ἰσοκρ.8,56 εἰ πάσας τὰς πλημμελείας . . ἐξετάζειν ἐπιχειροῖσιν, Μηναι.12,6 Θεοκ. τὸν. Ἰάωας γενοῦ μοι, . . τῶν ἐν ἀμέτροις πλημμελείαις ρυπαθῆντι τῶ βίω.

πλημμελειοδικεῖον (τὸ) νεώτ. νομ. δικαστήριον δικάζον τὰ πλημμελήματα βλ.λ.) 2).

πλημμελειοδικής (ὁ) νεώτ. δικαστῆς πρωτοδικῆς δικάζων τὰ ἀδικήματα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου χαρακτηριζόμενα ὡς πλημμελήματα.

πλημμέλημα-ατος (τὸ) (ἡ)πλημμέλω κ. νεώτ. ἀμάρτημα, σφάλμα, παράπτωμα, ἄ. πλημμέλεια : Αἰσχίν.3,106 τὰ εἰς τοὺς θεοὺς αὐτοῦ πλημμέλημα, Πλάτ.Ἰερ.2,5 τὴν εὐροσαν οἱ πατέρες ὕμων ἐν ἔμοι πλημμέλημα, Φιλόδ.Ρητ.188B, Γαλ.Ψυχ.Παθ.2,3) 2) νεώτ. νομ. ἀθέμιτος πράξις τιμωρομένη δι' ἐπανορθωτικῆς ποινῆς, φυλακισέως μέχρι πέντε ἐτῶν ἢ χρηματικῆς ποινῆς.

πλημμέλης-οὐς-ές (πλήν, μέλος) κ. νεώτ. ὁ παρὰ τὸ μέλος, ὁ σφάλλων ἐν τῷ ᾄδειν, ὁ ἐσφαλμένος, παραφώνως ᾄδων, ὁ παράφωνος, ἀντίθ. ἐμμέλης 2) μτφ. ὁ ἐσφαλμένος, ὁ πελοπυθμένος, ὁ λεκανθασμένος, ὁ ἐλαττωματικός : Πλάτ. Νόμ.731D ὁ ἀκράτως . . πλημμέλης καὶ κακός, -πλημμέλης ἐκτέλεισις τῆς οἰκοδομῆς 3) ἐπὶ πραγμ., ὁ δυσόρεστος, ὁ προσκλητικός : Εὐρ. Ἐλ.1035 ἦν γὰρ καὶ τὴ πλημμέλες σε ὄρω, αὐτ.Μήδ.306, Πλάτ.Πολ.451B ἐάν τὴ πάθωμεν πλημμέλες, αὐτ.Κριτ.43B, Ἀριστλ.ἩΝικ.1099b,24 λιβαν πλημμέλες ἄν ἐπ' η'. κ. νεώτ. : Πλάτ.Νόμ.687D ἀμαθῆσαι πλημμέλεισται.

πλημμέλεις-εως (ἡ) (ἡ)πλημμέλω μτγν. σφάλμα, ἀμαρτία : Πλάτ.Ἰερ.2,10,19 καὶ πλημμελείας κρινὸν ἐκ προδῶτων περὶ πλημμελέσεως αὐτῶν.

πλημμέλω-ῶς σφάλλω ἐν τῷ ᾄδειν, κῶνα παραφώνια, φαλτσάρω 2) μτφ. σφάλλω, λαθῆνομαι, πλανῶμαι εἰς τὴν πράγμα : Εὐρ.Φοίν.1655 τὴ πλημμέλῃσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλεθ γῆς, Πλάτ. Φοιδ.117E ἐγὼ . . τὰς γυναικῆς ἀπέπεμψα, Ἰνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖται, Δημ.527 τοὺς ἐκουσίως καὶ δι' ὕδριν τὴ πλημμελοῦντας κ. κτ. μτχ. : Πλάτ.Πολ.480A μὴ οὖν τὴ πλημμελοῦσμεν καλοῦντες κ. καθ. : Πλάτ.Φοιδρ.275E πλημμελοῦμενος δὲ καὶ οὐκ ἐν δίκῃ λοιδορηθῆς τοῦ πατρὸς ἀεὶ δεῖται βοηθοῦ, Ἰσοκρ.5,37 αἰ γὰρ ἐν τοῖς παρασῶν καιροῖς εὐεργεσίαι λίθην ἔμποιοῦσι τῶν πρότερον ὕμιν εἰς ἀλλήλους πεπλημμελημένων,Δημ.279 θεός ὑπὸ τινος πλημμελοῦμενος, αὐτ.283 3) ρηματ.π. πλημμέλημα, πλημμέλησις.

πλημμέλως ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐσφαλμένος, ἡμαρτημένος, ἐλαττωματικός : Πλάτ.Τίμ.30Α κινουμένην πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, αὐτ.Νόμ.793C, Δίων Κ73,5 εἰς κόσμον ὄσα πρὶν πλημμελῶς εἶχε,

πλήμμη (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πλῆμη, ἀντὶ πλήμη βλ.λ.

πλήμμυρα (ἡ) κ. νεώτ. κ. πλῆμυρα κ. πλῆμύρα ἡ ἀνύφωσις τῆς ἀτάβητος τῶν ὑδάτων ποταμοῦ, λίμνης, θαλάσσης καὶ ἔξοδος αὐτῶν ἐκ τῆς κοίτης τῶν : Πλάτ.Ἰώβ.40(18),23 ἐάν γένηται πλῆμυρα οὐ μὴ αἰσθηθῆ, Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,71,Πλούτ.Ρωμ.3 τοῦ δὲ ποταμοῦ κατακλύζοντος, ἡ πλῆμυρα τὴν σκάφην ὑπολοδοῦσα καὶ μετεωρίσασα πρῶτα, αὐτ.

Ἀρέω.Φιλ.3,17,1, ΚΔ Λουκ.6,48 πλῆμύρας δὲ γενονόμενης προσέρρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ 2) μτφ. πληθὺς, πλησμονή, ὑπεραφθονία, μεγάλη ποσότης : Φιλ.1,175, Σέξρ.Ἐπι.Μαθ.1,157 ἐαυτῶ γὰρ ἐγείρει κακῶν πλῆμυραν, Γρυσ.Σκ.Τερρ.13,3 κὶ ὄλο ἀνεδαίνει ἀκράτητη ἢ μυστικῆ ἢ πλῆμύρα 3) ἱατρ. συσώρευσις : Λύκ.π. Ὀρειβ.8,25,37, Ἀρετ. Ὀξ.Παθ.2,9, αὐτ.Χρον.Παθ.2,2.

πλημμύρως Δημ. ἀμτφ. πλῆμμυρῶ βλ.λ.

πλημμύρια (ἡ) μτγν. σχόλ., ἰων. -ῆ ἡ πλῆμυρα βλ.λ. : Ἀρετ. Ὀξ.Νοῦσ.109,14 πλῆμμυρίας τῶν οὐρανῶν, Σχόλ.Πίνδ.Ο.5,20.

πλημμύριος γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. πλῆμμυρῶ βλ.λ. || κ. μτφ. : Σολωμ.158,12 τότε ἀπὸ φῶς κκημερνὸ ἡ νύχτα πλῆμμυρίζει, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ5,1 ἐὰν πλῆμμυρίζῃ ὀλοῦσθαι ἢ χαρὰ σὰς κ. μτφ. ὑπερπληρῶν τινα ἐκ τινος πράγμ. : Πανατ. Ἀγ. Ὀρ.154 ὄταν με πλῆμμυρίω ἐσφαικὸς φῶς.

πλημ(μ)υρίως Δημ. ἀμτφ. πλῆμμυρῶ βλ.λ.

πλημ(μ)υρία (ἡ) μτγν. πλῆμ, ἰων. -ῆ ἡ πλῆμυρα βλ.λ. : Ἀρετ. Ὀξ.Νοῦσ.109,14 πλῆμμυρίας τῶν οὐρανῶν, Σχόλ.Πίνδ.Ο.5,20.

πλημ(μ)υρίζω γλωσσ., νεώτ. κ. δημ. πλῆμμυρῶ βλ.λ. || κ. μτφ. : Σολωμ.158,12 τότε ἀπὸ φῶς κκημερνὸ ἡ νύχτα πλῆμμυρίζει, Ζερδ.Τραγ.ΚΚ5,1 ἐὰν πλῆμμυρίζῃ ὀλοῦσθαι ἢ χαρὰ σὰς κ. μτφ. ὑπερπληρῶν τινα ἐκ τινος πράγμ. : Πανατ. Ἀγ. Ὀρ.154 ὄταν με πλῆμμυρίω ἐσφαικὸς φῶς.

πλημ(μ)υρίς-ιδας (ἡ) (ἡ)πλήν, μύρω, κτ. ἄ. ἐκ τοῦ (ἡ)πλήμη, πρῶλ. Κόντ.Γλωσσ.Πατατ.741 κ. νεώτ. ἐπὶ τοῦ κύματος τοῦ ἐγερθέντος ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ βρῶχου τοῦ ριφθέντος ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος, ἡ κίνησις, ἡ φορὰ τῶν ὑδάτων θαλάσσης πρὸς τὸν αἰγιαλόν : Ὀδ.1,486 τὴν δ' ἄψ ἠπερὸνδε παλιρρόθιον φέρε κύμα, πλῆμυρῆς ἐκ πόντου 2) κ. νεώτ. ἡ φάσις τῆς παλιρροίας καθ' ἣν τὰ ὑδάτα ἀνυφοῦνται, φουσκονερίαι, ἀντίθ. ἀμψωπῆ : Ἡρ.8,129 αἴτιον δὲ λέγουσι Ποτιδαίτηται τῆς ἐρηχίης καὶ τῆς πλῆμυρίδος, Βάκχ. ὅπ 30 πλῆμυρῆς πόντου, Ἀριστλ.Μετ.366a,20 ἡ ἔξω πλῆμυρῆς πρῶλ.Στράβ.3,3,7 διὰ τὰς πλῆμυρίδας καὶ τὰ τεναγῆ 3) κύμα πλῆμμυρας, κατακλύσιμος : Ἀριστλ.Κοσ.397a,28 γὰρ πλῆμμυριστὶ ἐπικλυζομένη 4) μτφ. ποι. ἐπὶ δακρῶν : Αἰσχ.Χο.186 ἐξ ὀμμάτων δὲ δῖφται πίπτουσι μοι σταγόνας ἀφακτοῖς δυσχίμου πλῆμμυρίδος, Εὐρ. Ἀлк.184 ὄφθαλμοτέγκω δεισταὶ πλῆμμυρίδι 5) ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἢ χυμῶν τοῦ σώματος, πλῆσμονή, πληθώρα, συμφορήσις : Ἰνπ. Διαστ.62 πλῆμμυρίδα γὰρ τινα ἔμποιεῖ.

πλημ(μ)υρία-ατος (τὸ) (ἡ)πλημμυρίζω κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλῆμμυρίζω, ξεχειλίωμα νερῶν.

πλημμυρόμετρον [τό] νεώτ. ὄργανον δι' αὐτὸ μετρεῖται τὸ ὕψος τῶν πλημμυρίδων.

πλημμυρόντως πτν. ἀφθόνας: Δωσιθ.409X.

πλημμυρόρος-όν Ἡσ. «μεστάς, πεπληρωμένος» [ιδιόρθ. πλήμμυρον] βλ. πλημμύρα.

πλημμύρω πλημμυρῶ, ξεχειλίζω: Καλλ.Δήλ.263 χρυσῶ δὲ πλήμυρε βαθύς ἰωνοῖς ἐλιχθείς, Μελέαγρ.ΑΠ5,203 κοίτη δὲ θάλασσα πλημμύρει, Κόνιν.ΙΙ.161 γατα . . σίματα πλημμύρσκεν' κ. παθ.: Ὀρφ.Ἀργ.715 Τέμβριος ἰχθυοῦσι θαλαρᾶς πλημμύρεται ὀχθαίς' || κ. μτφ.: Βακχ.5,108 πλ-σθένει, Ἐπιγρ. πλημμύρουσα πᾶσιν ἀγαθοῖς ἡ Ἀγ-γυπτος' 2) ἐξογκοῦμαι, φουσκῶνω: Ἀρχιλ.17, Ἀπολλ.Ρ.4,706 μαζοῖ πλημμυρον λοχίης ἐκ νη-δύος' 3) ἐνεργ. κᾶνω τι νὸ ρεύση: Ὀρφ. Ἀργ.494 νύμφαι . . νάματα πλημμύρουσιν, Φιλ.1,8.

πλημμύρω-έω κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. -άω ἄμτβ. ἀνερχομαι εἰς ὕψος, ἐξέρχομαι τῆς κοίτης μου, ξεχειλίζω, ἄ. πλημμυρίζω: Ἰνν.Ἱερ.Νούσ.10,11 ὡστε πλημμυρεῖ τὸ φλέγμα, Πλούτ.Καίσι.22 τὸν Ῥήνον, . . κατ' ἐκεῖνο τὸ πόνου μάλιστα πλημμυροῦνται, Μελέαγρ.ΑΠ4,134 αἶα, πλημμυ-ρεῖ παρθευτικᾶς φόνος, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.178,1 πο-τάμι νεπλήμμύρισε, σὲ περιβόλι μπαίνει' 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ χώρου, κατακλύζω δι' ὕδα-τος: ἔσπασε ὁ σωλήνας καὶ τὸ νερὸ πλημμύρι-σε τὴν αὐλή' || κ. ἄμτβ. κατακλύζομαι ὑπὸ ὕδατων: ἐπλημμύρισαν οἱ ὄδρομοι - τὰ ὑπόγεια' κ.μτφ.: Θεοδώρ.2,161 τὴν ἀμαρτίαν αὐξανομένην καὶ πλημμυροῦσαν εἰδέν' 3) ἱατρ. ἄμτβ. πάσχω συμφορῆσιν, ἀπότομον καὶ ὑπέμετρον σισσώρευ-σιν αἵματος ἐντὸς τῶν ἀγγείων ὄργανον τινός: Ἀ-ρετ.Χρον.Παθ.2,3 ἦν πλημμυρῆ ἡ κύστις, αὐτ.Χρον.Νούσ.2,1 πλημμυροῦντι ἥσπαι' 4) μτφ. νεώτ. ἄμτβ. ὑπερπληροῦμαι, γέμω ἐκ τινος, πλήθω: Βιζυην. ἡ Κρυμμένη Ἐλιφίας δ' ἀλλά τὴν θλιψίν, ὅπου πλημ-μυρεῖ εἰς τῆς καρδίας μου τὰ βάθην.

πλήμνη [ή] [πλήθη] κ. νεώτ. ἡ κεφαλὴ τοῦ τρο-χοῦ τοῦ ἀμέσως περὶ τὸν ἄξονα περιστρεφόμε-νου, εἰς ἣν ἐμπήγνυνται αἱ κνήμαι αἱ ἐνούσαι αὐ-τῶν πρὸς τὴν περιφέρειαν, κεφαλαῖοι: Ἑρῳπιαν. Λεξ.Ἰνπ.306 «πλήμνος τὰς χοιμίδας τοῦ τροχοῦ, δι' ὧν ὁ ἄξων στρέφεται»: Ἰλ.Ε.726 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσι περιδρόμοι: ἀμφοτέρωθεν, αὐτ.Ψ.339, Ἡσιόδ.Α.309 ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' ἄτευν, Ἰνν.Ἀγγ.13 τὸ ἔξυλον πρὸς τὴν πλήμνην ἄκρον ἐνθέντα ἀνακλάσθ', Ἀπολλ.Ρ.1,757 ἄξονος ἐν πλή-μνησι' 2) νεώτ. νρπ. δακτύλιος ὀρειχάλκινος ἢ σκυτίου προσηρησμένους ἐντὸς τῆς ὀπῆς τοῦ καρπού τῶν τροχίλων διώας προφυλάσσει οὐτούς ἀπὸ τῆς τριβῆς, ταμπάνι.

πλημμυρόμετρον [τό] πτν. κ. νεώτ. ὁσαμὸς δι' οὗ αἱ ἀκτίνες τοῦ τροχοῦ συγκροτοῦνται ἐν τῇ πλήμνῃ: Πολυδ.Ι.145 ἐτὸ δὲ συνδέον πρὸς τὴν πλή-μνην τὰς κνήμας σιδήριον, πλημμυρόμετρον, ἡ θώραξ.

πλήμνος Ἡσ. «ἀφρός».

πλημμυρόχορτο [τό] δημ. τὸ φυτὸν ἐλελιφραξὸς ἡ σπονδυλωματική.

πλήμνη Ἡσ. «παλαίψ» πρβλ. πλημναῖον.

πλημνοχόη [ή] [πλήμη, ἔχω] πηλινόν τι σαρμνί-ον, ὅπερ οἱ ἐν Ἐλευσίτι τῇ τελευταίᾳ τῶν Ἐλευσι-νίων ἡμέρα μετεχειρίζοντο Ἡσ. «πλημνοχόη» τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων κοτυλιόσκου πλημνοῦσιν, οὗς καλοῦσι πλημνοχάσας: Εὐρ.ἀν.595 ἴνα πλημ-νοχάσας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμη' εὐφῆμως προχέω-μεν, Πάμφ.π.Ἀθῆν.ΙΙ.496Α ἐν ἧ δῦο πλημνοχάσας πληρῶσαντες, Πολυδ.Ι.10,74 ἐν ἧ δῦο πλημνοχάσας πληρῶσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δῦσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσιν, ἐπιλέ-γοντες ῥῆσιν μυστικῆν.

πλημυρία [ή] ὁ γρ. τοῦ πλημμυρία: Θεοφρ.Σημ.29.

πλημμυρία [ή] ἄ. πλημμυρία βλ.λ.

πλημμυρία-ιδος [ή] ἄ. πλημμυρία βλ.λ.

πλημμύρω ἄ. πλημμύρω βλ.λ.

πλημμύρω-έω ἄ. πλημμύρω βλ.λ.

πλήν [πλήον] κ.νεώτ., ἄρω. κ. αἰολ. πλήν, ὡς πρὸθ. καταχρηστικῆ ὑπερβ. ἐκτός, ἐξαιρέσει: Ὀδ.Θ.207 πάντων Φαιήκων πλήν γ' αὐτοῦ Λαομέδον-τος, Ἡσιόδ.Α.74 τίς ἐπλη . . πλήν Ἡρακλῆος, Ἡρ.5,71 ὑπεργήσους πλήν θανάτου ἴσοικειμένους ἐκ πᾶσαν πτωρίαν ἐκτός τῆς θανατικῆς, Αἰσχ.Πρ.914 ἐλεύθερος γάρ οὐ τίς ἐστί πλην Διός, Σοφ. Ἡλ.909, Θουκ.4,54 ἐπιτρέφας περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου, Ξεν.Ἀν.2,4,27 διαρπάσαι . . ἐπέ-τρεψε πλὴν ἀνδραπόδων, Πλάτ.Πολ.469C σκυλευ-ειν τοὺς τελευτήσαντας πλὴν θπλων [ισαντός] πράγματος ἐξαιρέσει τῶν θπλων τωμ' 2) ὡς ἐ-πίρρ. μτ. μεμονωμένον λέξ. καὶ φρ., μάλιστα ἡγουμένης ἀρνήσεως, προσέτι, πρὸς τοῦτοις, ἐκτός τούτου: Σοφ.ΑΙ.1238, αὐτ.ΟΚ.1161 οὐκ οἶδα πλὴν ἐν, Ἐυρ.Ἡλ.752' || ὁμ. προηγουμένης ἐρω-τήσεως. ὑποουσίσης ἀρνήσιν: Αἰσχ.Εὐμ.125 τί σοι πέπρακται πλὴν τεύχειν κακά, Σοφ. Ἀντ.646' || ὁμ. μτ. τοῦ πᾶς, ἕκαστος κτ. ἴαλλ' ἔνοιτε τὸ πᾶς πα-ραλείπεται: Αἰσχ.Εὐμ.737 τὸ δ' ἔσραεν σίνω πάν-τα πλὴν γάρμου τυχεῖν, Σοφ.ΟΤ.118 θνήσκουσι γάρ [πάντες], πλὴν εἰς τις αὐτ.370, Πλάτ.Ευ.529Α ναυτὶ δῆλον πλὴν ἔμοι. Ἰσοκρ.12,19 φημι πάντας ληρεῖν πλὴν τοὺς μετεσχηκῶτας τῆς ἐμῆς δια-τριβῆς' 3) συγκριτικ. μτ. τοῦ ἄλλος, ὅτε κείται ὡς τὸ ἦ: Σοφ.Φιλ.100 τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν φειδῆ λέγειν', Ἀριστοφ.Πλ.106 οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, Ξεν.Ἀν.1,2,1 ἴκειν παραγγέλλει λαβόντα τοὺς ἄλλους πλὴν ὀπίσσω ἱκανοῖ ἦσαν τὰς ἀκροπόλει φυλάττειν, Πλάτ.Πρωτ.334Β ταῖς θριξὶν πολεμιάτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου' κ. προηγουμένου συγκρ. ἡ ὑπερθ.: Εὐρ.Ἡρακλ.231 ταῦτ' ἐστί κρείσσος πλὴν ὑπ' Ἀργείους νεσεῖν, Ξεν.Ἀθ.3,5 τὸ μέγιστον εἰ-ρηται πλὴν αἱ τάξεις τοῦ φόρου, Δημ.571 πάντα μάλλον πλὴν αὐτὸς ἀφασθαι τῇ χειρὶ' 3) κ. νεώτ. συγκριτικ. συνάπτεται μτ. ὄλλων μορίων ἐπο-μένου ρ. οἶον πλὴν εἰ, πλὴν ὅταν κτ., ἐκτός ἐάν: Αἰσχ.Πρ.258, Σοφ.Ἡλ.293 πλὴν ὅταν κλύθ τι-νὸς ἔβρον' Ὀρεστίην, Πλάτ.Ἀπολ.18D πλὴν εἰ τις κωμωδοποιῖς, Ἀριστολ.Ζ.554b,2 πλὴν ἐὰν μὴ ἐξ-έθων, Δημ.33 πλὴν εἰ ὅλον εὐδασθαι παραλείπει, Στράβ.7,3,8' || ἐνοιτε τὸ ρ. παραλείπεται: Ἀ-ριστοφ.Ὀρν.601 οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν αἰ τις ἀρ' ὄρνις, Ξεν.Ἑλλ.4,2,21 ὡστε οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν πλὴν εἰ τις ἐν τῇ συμβολῇ ὑπὸ Τεγεστών' 4) ὁμ. ἡλὴν εἰ μὴ προηγουμένης ἀρνήσεως: Πλάτ.Πολιτ.286D οὐδὲν προσδέσασ-θαι, πλὴν εἰ μὴ πάρεργον τι, Ἀριστολ.Ἐν.Φθθρ.323b,26 οὐδὲν ἐν πάθει . . πλὴν εἰ μὴ που κατὰ συμβεθερῆκος. αὐτ.Ψ.406b,8' || ἡ πλεοναστικὴ φρ. πλὴν εἰ μὴ ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Λοικ.: Λοικ. Ψευδοσ.7 πρὸς δὲ τὸν λέγοντα ἡλὴν εἰ μὴ, ταῦ-τα, ἔφη, διπλά χαρίζῃ' || ὁμ. πλὴν ἡ: Ἀριστοφ. Νεφ.361 οὐ γάρ ἐν ἄλλω γ' ὑπακούοισιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν πλὴν ἡ Προδίκω, αὐτ. Θεσμ.532 οὐδὲν κἄκιον . . πλὴν ἀρ' ἡ γυναικίς, Πλάτ.Ἀπολ.42Α (ὁ γρ. πλὴν εἰ): πλὴν δὲ ἐκτός ἐτι: Ἀριστοφ.Νεφ.1429 τί διαφέρουσι πλὴν ὅτι φηφίσματα οὐ γράφουσιν' || πλὴν ἡ ὅτι, πλὴν γε [δὴ] ὅτι: Ἡρ.4,189 πλὴν γάρ ἡ ὅτι σκυτίνη ἡ ἐσθῆς τῶν Λιθυσέων ἐστί, Πλάτ.Θεαίτ.183Α πλὴν γε, . . ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ οὐνοῖ, αὐτ.Φιλ.57R, Πλούτ.Πελ.4 πλὴν ὅτι τῷ γυνώζε-σθαι μάλλον ἔχαιρε Πελοπίδω, Ἀρτεμίδ.Δοδ.1,56' || πλὴν ὅσος-η-ον ἐνοιτε κ. ἄνευ ρ. ρητῶς ἐκ-κεφρασκόμενου, ἐκτός ὅσος-η-ον, ἐκτός 3) παρῆκος ἀπὸ πᾶσαν τὴν Λιδύην . . πλὴν ὅ-σπν Ἕλληνες . . ἔχουσι, Σοφ.ΟΤ.1509 πάντων ἐ-

Ἄν.7,5,5 φέρω πλήρη τὸν μισθόν, - ἄδεια μετὰ πλήρη ἀποδοχῶν, - πλήρης λόγος ἐβάδισε κατὰ τῶν ἀπεργῶν ἢ ἐπὶ ἀριθμῶν ἢ χρονικῶν περιόδων, ὁ δόλοκληρος, ὁ σωστός: Ἦρ.7,20 ἀπὸ γὰρ Αἰγύπτου ἄλωσις ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτη πλήρη παραρτεία στρατιῆν· 6) ὁ καθ' ὅλα τὰ μέλη κατελημμένος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μάζης, ὁ στερεός, ὁ δόλοκληρος, ἀντιβ. τετριμνημένος, τριμητός, κούφιος: Αἰσχιν.1,79 τῶν ψήφων ἢ τετριμνημένῃ, καθ' ὅκει πεπορευθεῖσαι Τίμαρχον, ἢ δὲ πλήρης, Ἀριστλ. Ἀθ.68,2, Πολυδ. 1,191 πλήρεις ὄπλοι, αὐτ.4,73 πλήρες ἀσπιδμα, 1,1αυσ.9,12,4 ἀγαλμα . . ἐποίησε πλήρες, - πλήρης τοίχος· 7) ἐπὶ ἤχου, ὁ τέλειος κ. συγκρ.: Ἰάμβλ.Πυθ.14,65 πληρέστερον μέλος· 8) ἐπὶ οἴνου, ὁ μετὰ μονίμου εὐωδίας: Ἀρχιπ.Γαλ.8,945 ἢ ἐπὶ σφυγμοῦ: αὐτ.8,678 ἢ ἐπὶ ἐρίου: αὐτ. 8,672· 9) νεώτ. ἐπὶ πυροβόλου ὄπλου ἢ βλήματος, ὁ φέρων γόμωσιν: πιστόλιον πλήρες· 10) νεώτ. ὁ γενικός, ὁ δολοκληρικός, τέλειος, πλήρης: πλήρες ναύαγιον τῶν διαπραγματεύσεων, - πλήρης ἐπιτυχία ἢ κ. ἐν φρ. ἐν πλήρει ἡμέρᾳ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡμέρας, ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ ὄμ.φρ. παρέχω πλήρες τὸ δικαίωμα ἐνεργείας εἰς τὴν ἰσχύουσαν ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἢ) νεώτ. μφ. ὁ κατεχόμενος καθ' ὀλοκληρίαν, εἰς μέγαν βαθμὸν ὑπὸ τινος συναισθήματος: καρδία πλήρης εὐγνωμοσύνης, - λόγοι πλήρεις εἰλικρινείας - ἀποργῆς - μίσους ἢ φρ. ἀπέθανε πλήρης ἡμερῶν ἐν λίαν προθεβηκυία ἡλικίᾳ

πληρηφής -αῦς-ές μτγν. ἐπὶ τῆς σεληνης, ὁ πλήρης φωτός, ὁ πλησιφαής, ὁ ὀλοφώπιτος: Κασάρ. 2,112 πληρηφῆσός ὑπαρχούσης [τῆς σεληνης].

πληροσέληνος -ον μτγν. κ. σχόλ. ἐπὶ τῆς σεληνης, ὁ πλησιφαής, ὁ ὀλοφώπιτος, πανσέληνος: Μαν.2,490 πληροσέληνος Μήνη, Σχόλ. Ἀριστφ. Νεφ.750 πληροσέληνος σελην, Σουίδ. ἐν λ. πλησιφής· ἢ τὸ πληροσέληνον ὡς οὐσ. ἢ πανσέληνος: Ἰω.Λυδ.Μην.3,10.

πληροσία (ἡ) Ἐπιγρ. ἢ π. Ἀρπακρ. κ. Φωτ. προηροσία ἢ τὰ προηροσία βλ.κς: θυέτω τὴν π.

πληροτής -ητος (ἡ) μτγν. μον.κ.νεώτ. ἢ ἰδιότης τοῦ πλήρους, τὸ ἐντέλες γέμισμα, ὀλοκληρία, ἐντέλεια: Πλουτ. Ἠθ.721κ, Γαλ.3,671, Ὀρειδ.6,63,1, Ἐπιφ.αν.2,286ε τῆς χαρᾶς τὴν πληρότητα· 2) νεώτ. φιλας. ἢ κατὰστασις τοῦ ὄπλου, εἰς ἧν ὄλαι αἱ ἐν αὐτῷ δυνατότητες τῆς ζωῆς ἔχουσι τὴν πλήρη καὶ ἐλευθέραν ἐκδήλωσιν τῶν.

πληρούντως [ἐκ τῆς μτχ. τοῦ πληρῶ] ἐπίρρ. μτγν. ἐντέλως, ὀλοκληρῶς, ἀρτίως: Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.1,18 ἀριθμὸς Θ', ἐπειδὴν μετρίων συγκρίνεται, δυνάμενος μετρεῖν αὐτὸν πληρούντως πλεονάκις ἢ ἀπᾶξ.

πληροφόρημα -ατος (τὸ) [πληροφωρῶ] γλωσσ. ἢ πλήρης ἱκανοποίησις.

πληροφόρησις -εως (ἡ) [πληροφωρῶ] μτγν. ἢ ὀριμότης: Πτολ.Τετράβ.4,9 τῶν σπερμάτων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πληροφώσεις.

πληροφορία (ἡ) μτγν. μον. νεώτ. κ. δημ. ἢ ἐντέλως πιστοποιήσις, βεβαιότης: ΚΑ Ὁμοσ.1,1,5 καὶ ἐν πληροφορία παλλῆ, καθὼς εἶδατε οἱοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμᾶς, αὐτ.Κολ.2,2 εἰς πάντα πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως, αὐτ. Ἐβρ.6,11· 2) ἢ παραχωρηθείσα, δοθείσα ἀσφάλεια: Κωδ. Ἰουστιν.1,5,4· 3) μον. νεώτ. κ. δημ. ἢ εἰδῆσις, ἢ γνώσις, τὸ σύνολον τῶν φράσεων δι' ὧν καθιστᾶ τις γνωστὸν πράγμα τ. κατὰστασιν ἢ γεγονόσ: Μηναι.129 Συνεξ. λαβοῦσα πληροφορίαν - ἐκέθην καθήρητο σκιρτώσα καὶ ὑφρανομένη, - ἐσφαλμέναι πληροφορία περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τῆς χώρας, - ζήτησ. - παρέχω πληροφορίας.

πληροφωροδότης [ὁ] νεώτ., θηλ. -ότις, ὁ παρέχων, δίδων πληροφορίας ἢ εἰδ. ἀνεπίσημος πράκτωρ μυστικῆς ἀστυνομίας παρέχων εἰς αὐτὴν πληροφορίας περὶ τῶν κινήσεων παρακολουθουμένων προσώπων.

πληροφωρῶ -έω κ. μων. νεώτ. κ. δημ. φέρω ἐντέλες μέτρον, ἱκανοποιῶ ἐντέλως, πλήρως: Πάπ. 2) εἰδ. βεβαιῶ, παρέχω τινὶ πλήρη ἀσφάλειαν: Κησ.ἀπ.29,39 πολλὰς ὄρκους καὶ λόγους πληροφορήσαντες Μεγάδουον, Κωδ. Ἰουστιν.1,7,23· 3) ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ: ΚΔ Τιμ.2,4,5 τὴν διακονίαν σου πληροφορήσον· 4) παθ. ἐπὶ πρᾶσιν, ἔχω πλήρη ἱκανοποίησιν, βεβαιοῦμαι: ΚΔ Ρωμ.4,21 πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ ἐγγήλυται δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι κ. ἀπολ.: αὐτ.14,5 ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ πῶ πληροφορηθεῖσθω· 5) ἐπὶ πραγμάτων, πιστεῖν αὐ ἐντέλως: ΚΔ Λουκ.1,1 ἐπειδήτην πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγηται περὶ τῶν πεπληροφωρημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων· 6) παθ. μτ. ἀπαφρ. ἔχω τελείαν διδασίαν τὰ πράξω τ. τ. ΠΔ Ἐκκλ.8,11 διὰ τοῦτο ἐπληροφώθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τῶ παισὶα τὸ πονηρὸν· 7) μον. νεώτ. κ. δημ. παρέχω πληροφορίας, εἰδήσεις περὶ τινος: Θεοδῶρ.4,1277 Η, Ἄποφθ.Πατέρ.169 Α, ἢ παθ. λαμβάνω εἰδήσεις, μαθηθῶ περὶ τινος: Διηγ. Ἀχιλλ.196 δὲν ἐν καλὸν τὰ καυχώμεθα, ὅμως θαρρῶ καὶ λέγω, τὸ αὐτὸ πληροφορήθησαι, μεθ' ὄρκου αὐ τὸ λέγω, - ἐπληροφωρήθη τὸ εὐχάριστον γεγονός, - εἰμαι κατὰ πληροφορημένος [ἐχω ἀκριβεῖς πληροφορίας]· 8) ρηματ.π. πληροφορήματα, πληροφορήσεις.

πληρῶ -όω [πληρῆσι] κ. μων. κ. νεώτ., δημ. πληρῶνω βλ.λ., μέλλ. πληρῶσω κ. μέσ. πληρῶσομαι κ. παθ. πληρῶθήσομαι [Πλάτ.Συμπ.175Ε], ἀφρ. ἐπληρῶσω κ. μέσ. ἐπληρῶσομαι [Πλάτ.Γοργ.493Ε κ. παθ. ἐπληρῶσων, παρκα. πεπλήρωκα κ. ἀπολ. μτχ. πεπληρῶων ἢ Ἐπιγρ.] κ. παθ. πεπληρῶμαι [ΚΔ Κορινθ.2,7,4, μτ. γενικ. πράμν., καθιστῶ τὴν πλήρη μετ. τι, γερῶν τι ἀπὸ τι ἐντέλως: Ἦρ.3,123 λάρνακας ὀκτὼ πληρῶσας ἄλθων, Εὐρ.Ἰων.1192 κώκᾶλευσ' ἄλλων νέον κρατήρα πληρῶον, αὐτ.Κύκλ.29 πληρῶν βίστρα, - πληρῶ τὸ ποτήριον ὕδατος κ. παθ. γεμίσομαι ἀπὸ τι ἐντέλως, γίνομαι πλήρης: Αἰσχ.Εὐμ.568 ἀσπίλιξ βροτείου πνεύματος πληρομένην, Ἰνπ. Ἀρχ.Ἰντρ.20 ἄλλ' εἰσὶν αἰτίες αὐτοῦ πληρῶμενοι, Πλάτ.Πολ.550 Δ ἐκείνο ἐκάστην χρυσίου πληρῶμενον ἀπόλλυται τὴν τοιαύτην πολιτείαν ἢ σπαν. μτ. δοτ.: Εὐρ.Ἦρ.373 πύκαιοισιν . . βακχίου μέτρημα πληρῶσασθαι [ἀφορῶ ἔχουσαν οἶνον εἰς τὸ ἀγγεῖον ἔως οὐ ἐγεμίθησθαι]· 2) γεμίξω ἐντέλως διὰ τροφῆς, κορέννωμι, χορταίνω: Εὐρ.Ἰων.1170 βορὰς φυχὴν ἐπλήρου' κ. παθ.: Αἰσχ.ἀπ.300,6 Αἰγύπτου ἀγνοῦ νάματος πληρῶμεν, Εὐρ.ἀπ.212 θαιτόσ πληρῶθεις ἢ κ. μτφ. ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν σου: Σοφ.Φιλ.324 Εὐρ.Ἰνπ.1328 Κύπρις γὰρ ἠθελ' ὥστε γίγνεσθαι τὰς, πληρῶσας θυμῶν, Πλάτ.Γοργ.494 κ. παθ.: αὐτ.Νόμ.865Β φόβου καὶ δειμάτος ἄμα διὰ τὴν βίαιον πάθην αὐτὸς πεπληρωμένος, αὐτ.Πολ.494κ, ΠΔ Ἐκκλ.1,8 οὐ πληρῶθήσεται αὐς ἀπὸ ἀκροάσεως· 3) ἐν ἀναφρ. πρὸς πλοῖα, καταρτίζω πλοῖον μετ' ἐτέλιον ναυτικῶν πληρωμάτων, ἐφοδιάξω τὸ πλοῖον μετ' αὐτάς: Ἦρ.1,171 οὐ δέ, . . ἐπλήρουσι τὰς νέας, αὐτ.7,168, Θουκ.1,29 καὶ τὰς ναῦς ἄμα ἐπλήρουον, αὐτ.6,52 Ζωροκάουσι πληρῶν ναυτικῶν, Ζαλοκ.69,4 βαρῦσπλαοὶ πρὸς τὴν ἐσπέραν τὰς λέμβους πληρῶντες ἐφαίνοντο ὀλίται· πρβλ. Αἰσχ.Ἰντρ.32 πληρῶτες θωρακεία

ιγεμίσατε με ὄνδρας τὰς ἐπάληξαις' || κ. μέσ. ἐφοδιάζω διὰ πληρωμάτων τὸ πλοῖόν μου : Ἰσαΐ. 11,48 τριῆρη πληρωσόμενος, Δημ.1211 ὄσω γὰρ φιλοτιμιούμενος ἀμείνων ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἐρετών ἀγαθῶν' 4) ἐπὶ ζῶων, ὄχρωμα, ἐργαστηρίων : Ἀριστλ.Ζ 574a,20 ὅσα ἐστὶ γὰρ ἐπιθόνητες πληρωσάι, αὐτ.Μεταφ.988a,6' || κ. παθ. ἐπὶ τοῦ θήλεος : αὐτ.Ζ 541a,13 οἱ πλείστα νομίζουσι πληροῦσθαι τὰ θήλα τὸν τῶν ἀρρένων ἀνακάπτοντα θορόν' 5) συμπληρῶ, τελειώνω : Ἦρ.6,63 οὐ πληρωσασα τοὺς δέκα μῆνας ἡ γυνὴ αὐτῆ τικτεῖ τοῦτον δὴ Δημόρτητον, Πλάτ. Νόμ.866ά τοὺς χρόνους μὴ ἐθέλει πληροῦν ἀπονευόμενος τοὺς εἰρημένους, αὐτ.Τίμ.39D τέλειος ἀριθμὸς χρόνου τὸ τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ' || κ. μέσ. : ΚΔ Ἐφεσ.1,23 τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πάσι πληρωμένου' κ. παθ. : Ἦρ.7,29 ἴνα . . ἡ τὸ ἀσπριτιλογη ἦν' ἐμέθα πεπληρωμένη, Ἀριστλ.Μηχ.854b,29 πεπληρωσῶ ἴδς συμπληρωθῆ τὸ σχήμα, ΚΔ Μάρκ.1,15 καὶ λέγων ὅτι πεπληρωται ὁ καιρὸς' || εἰδ ἐπὶ τῆς σελήνης, εἰμαι πλήρης : Σοφ.δπ.713' 6) ἀσπριτίζω τι κατ' ἀριθμὸν, συμπληρῶ, γεμίζω : Δημ.729 δικαστήρια πληροῦτε καὶ καταγιγνώσκετε δεσμών τῶν ἀκασμοῦντων' κ. παθ. : Αἰσχ.Εὐμ.570 πληροῦμαι . . βουλευτηρίου, Ἀριστφ.Ἐκκλ.79 πληροῦμένης ἐκκλησίας, Δημ.581 δικαστήριον πεπληρωμένον ἐκ ταύτων' πρβλ.Εὐρ.1Τ 306 πολλοὶ δ' ἐπληρώθημεν ἰσυνήθισμεν πλήρεις' 7) ἀποτίω χρέος, πληρωῶν : Αἰσχ.Ἐπ.477 τροφεία πληρωσεί ἔθου, Πάπ. πεπληρωσά τον τόκον μέχρι τοῦ Ἐπιεφ' κ. μτ. διπλῆς οἰτ. : Πάπ. ἴνα πληρωσῆς αὐτοῦς τὴν τιμὴν' 8) ἐκτελῶ, συντελῶ, τηρῶ : Πλούτ. Κικ.17 ὧν δύο μὲν ἦδη πεπληρωκέναι τὸ χρέων, Ἀρρ.Ἐπικτ.2,9,3, Ἱερωδιαν.1στ.2,7,6 τὰς ὑπάρχουσας οὐκ ἐπλήρου τῶν χρημάτων' κ. παθ. : Αἰσχ.Αγ 313 λαμπραδηφῶρον νόμοι . . διαδοχάτις πληροῦμενοι, ΚΔ Μοτθ.1,22 τοῦτο δὲ ὄλον γέγονεν ἴνα πληρωθῆ τὸ βῆθεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, Μηναι.1,24 Θεοτοκ. δέδεικται σαφῶς Χριστέ, ἡ πρόδροσις σου πεπληρωμένη' || νεώτ. μτφ. ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ, ἀνταποκρίνομαι εἰς τι : τὸ νέον κτίριον πληροῖ πάντας τοὺς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς' || σπαν. κ. παθ. 9) ἀμθ. εἰμαι πλήρης, συμπληρῶ : Ἦρ.2,7 ἡ δὲ ἐξ Ἠλλου πόλις ἀπὸ θαλάσσης πληροῖ ἐς τὸν ἀριβιδόν τοῦτον ἴδι ἡλικος τῆς ὁδοῦ . . φθάνει ἐντελῶς εἰς τὸν ἀριβιδόν τοῦτον' 10) ρηματ. π. πλήρωμα, πληρωσας, πληρωτής, πληρωτικός, πληρωτέον.

πλήρωμα-ατος (τόλ | πληρῶ) κ. μων., νεώτ. κ. δημ., μων. πλήρωμα, δημ. πλερώμα τὸ δι' οὐ πληροῦται τι, τὸ ἐντελές γέμισμα : Εὐρ.Ἰων 1051 κρατήρων πληρώματα ἰό οἶνος, αὐτ. Ὀρ.1642, Ἰνπ. Ἀέρ. 7 τὸ πλήρωμα τῆς γαστροῦ, Ἐπιγρ. Λίθους τοὺς εἰς τὰ πληρώματα τῶ πύργω προσάγειται' || ἐπὶ περιπτώματων : Ὀρειθ.8,35,7 ἀ φῦσαι . . διαδείξουσι τὸ πλήρωμα ἀφίχθαισιν κάτω ἦδη' 2) πλησμονή, κόρος, κορεσμός, χορτασμός, χορτασίς : Εὐρ.Μήδ.203 δαιτὰς πληρωμα κυλικων, αὐτ. Κύκλ.209 3) ἐπὶ πλοίων, πλήρης, τέλειος ἀριθμός : Ἦρ 8,43 Κορινθίοι δὲ τὸ αὐτὸ πλήρωμα παρεχόμενοι τὸ καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίω' 4) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα πλοίων, τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τινος πλοίου ὑπηρετούτων κ. ἰδ. τῶν ἀλλῶν ναυτῶν, πλοῖομα : Θεουκ.7,4 ὥστε καὶ τῶν πληρωμάτων οὐχ ἦιστα τότε πρώτων κάκωσις ἐγένετο, αὐτ 7,14 βραχεῖα ἀκμή πληρωματος, Ξεν.Ἐλλ.5,1,11 ἀπὸ τῶν πληρωμάτων δὲ τῶν ἐκ τῶν νεῶν ἐκάρυξε βοηθεῖν ὅσοι ἐλείθεροι εἶεν, Δημ 565 πληρωσασα ἡ πόλις παρέχει καὶ σκευὴ δίδωσιν, Πολυδ.1,47,6 πληρωματι ἐπιλεκτῶ καταρτιζῶ τὴν ναῦν || κ. γεν. : Εὐρ.Ἰων 664

των φίλων πλήρωμα ἀθροίσας, Πλάτ.Πολ.371B πλήρωμα δὴ πόλεως εἰσιν. κ. καὶ μιανῶτοί, Ἀριστλ.Πολιτ.1267b,16 εἴ γ' οἱ τεχνίται πάντες δημόσιοι ἔσσονται καὶ μὴ πλήρωμα τὶ παρεῖξονται τῆς πόλεως, αὐτ.1284a,5' πρβλ. Εὐρ.Ἰων 664 τῶν φίλων πληρωμα ἀθροίσας' || νεώτ. ἐκκλ. χριστιανισμῶν πληρωμα τὸ σύνολον τῶν ἀσπριζομένων τῆν χριστιανικὴν πίστιν' || μτγ. ἐκκλ. κ. μων. κ. νεώτ. τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἡ συντέλεια τῶν αἰώνων' 5) ἐπὶ ἀριθμοῦ, τὸ ὄλον ποσόν, τὸ συμπλήρωμα : Ἦρ.3,22 ὀδῶδωντα ἔτεα ζῶης πλήρωμα μακρότατον πρόκειται ἰσδοθήκοντα ἔτη ὀρίζονται ὡς τὸ μακρότατον συμπλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς' || τὸ κεφάλαιον : Ἀριστφ.Ζφ.660 τούτων πλήρωμα τάλαν' ἐγγύς διασχίλια γίνεταί' || μτγ. κ. μων. ὄρισμένον ποσόν, συμπληρωμένον διάστημα : ΚΔ Γολ.4,4 ὄτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, Λιδ.Ροδ. 127 καὶ ἀπλῶς ἀργὰ τὸ δευιλινόν, τὸ πλήρωμα ἡμέρας' 6) τὸ ἀναπλήρωμα, συμπλήρωμα : ΚΔ Ματθ.9,16 ἀπρεὶ γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ ταῦ ἱματίου, Ροῦφ. Ὀνομ.216' 7) ἐκκλ. τὸ πλήρες, ἡ πληρότης, φύσις πλήρης καὶ τελεία : ΚΔ Ρωμ.11,12 πῶς μάλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν, αὐτ. Ἐφεσ.4,13 εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρωματος τοῦ Χριστοῦ, Ἰάμβλ.Μυστ.1,8 τὰ πληρώματα τῶν θεῶν' || τὸ σύνολον τῶν ἰδιοτήτων τῶν ἀποτελοῦσάν τὴν φύσιν ἐνὸς πράγματος, ἡ οὐσία : Δαμάσκ. Ἀρχ.28, αὐτ.14 τὰ ἕκαστα πληρώματα τῆς αὐσίας' 8) ἐπὶ στρατοῦ, ἡ ἐφεδρεία : Ἰω. Λυδ.Ρωμ.3,44 πλ-στρατιῶν 9) μᾶζα, ἀθροίσμα : Ἐρμητ.6,4 ὁ κόμος πλήρωμα ἐστί κακίας, ζωῆς, Φιλ.2,418 γενομένη πλήρωμα ἀρετῶν ἦδε ἡ ψυχὴ' 10) καθήκοντα ἀξιωματικοῦ τινοῦ : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,6' || ἡ συμπλήρωσις τοῦ χρόνου ἀσκήσεως ἐπαγγελματῶς τινοῦ : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,47' 11) ναῦλος, πορτίον : Φιλ.2,18' || κ. μτφ. : οὐτ.2,547 πλήρωμα εὐτυχίας' 12) ἡ πληρωσίς, ἡ κατασκευὴ : Σοφ.Τρ.1213 ἡ κοί πυρὰς πλήρωμα τῆς ἐρρημένης, Εὐρ.Τρφ.824' 13) ἡ ἐκπλήρωσις : ΚΔ Ρωμ.13,10 πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη' 14) δημ. ἡ πληρωμὴ, ἡ ἀπόστισις τῶν ὀφειλομένων.

πληρωματίζω μων. κτ. ἀσπρφ., ἀόρ. πληρωματίζαι, ἐκπληρῶ, τελῶ : Διπλάω Ρουκέρη κόμπος Καλαβρίας κ. Σικελίας ἐν Ἦρ.2,80 πληρωματίζαι δικαίαν ἀστίνος.

πληρωματικός-ή-όν μων. ὁ συντελών εἰς τὴν πληρότητα, τὴν συμπλήρωσιν : Στέφ.Φυσ.227 πληρωματικὸν πλήρωμα.

πληρωμὴ |ή| (πληρῶν) δημ. κ. πλερωμή, συνήθ. ἀναφ. πρὸς ἐργάτας, ἡ ραζίς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πληρωμοῦ, ἡ ἀπόστισις, ἡ καταβολὴ τῶν ὀφειλομένων : ἐβδσαμαδιαία πληρωμή' 2) τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, ἀμοιβή : περιμένει τὴν πληρωμὴν του' || κ. μτφ. : Κρυστ. ἡ Κατάρ 27 ἔγιανε ἂ ἰδός, κὶ ἡ κόρη ἦρε πληρωμὴ καθάριο δαχτυλίδιον εἰ ὄλο μάλαμα.

πληρῶνω μων. νεώτ., δημ. κ. πλερώνω, ἀόρ. (ἐ)πληρῶσα κ. παθ. ἐπληρώσθη κ. (ἐ)πληρώθηκα, μτχ. παθ.παρακ. πληρωμένος κ. πλερωμένος, καταβάλλω χρήματα εἰς ἀντάλλαγμα ἀγορασθέντος πράγματος, παρασχεσίσις ὑπηρεσίας ἢ πρὸς ὁποῖσιν χρέους, ἰδῶ τὰ ὀφειλόμενα : Ἐρωτόκρ. 1,552 ὅπου πλερώνονταν καλὰ νὰ βλέπουν τὸ κορμὶν του, -αὶ μικροὶ πάντα πλερώνουσαν νὰ σπασμέναν' || ὁ πλερωμένος ὁ δωροδοκῆσις, ὁ κατόπιν ἀμοιβῆς πράττων τ, ἰδ. ἀξιόμνητον' 2) μτφ. τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ : Ἐρωτόκρ. 4,786 τ' Ἀφέντην του τὸν ὀρισὸν πλερώνω,Κοισάρ.Δαπ.ἐνΣ ἀθ 3,145 ἡ δὲ μακαριτίσσα Ἐλισσαβὲτ καὶ αὐτὰ ἐπλήρωσε' || παθ. λαμβάνω τὸ ὀφειλόμενον ὡς ἀμοιβήν, μισθὸν κτ. : Πληρωθήκα

για τὴ δουλειά ποῦ τοῦ 'καμα, - εἶναι καλὰ πληρωμένος' 2) θεωρῶ, κρίνω ὅτι ἐπισημασμένης τιμῆς, ἀξίας, κ. μτφ. : ΜΜ κ' ἐμεῖς τὸν πληρωμένον . . ἢ πέντε βρώσια ἢ ἑπτὰ' 3) μτφ. ἀποδίδω, ἀνταποδίδω, ἀμείβω : ΜΜ ποῦ νὰ τοὺς τὸ πληρῶν ὁ Ὄιδης ὄλο στὸ σπῆτι τοὺς καλὸ' κ. παθ. ἐν φρ. **δὲν πληρῶνεται** εἶναι ἀνώτερον ἀνταποδοθεῖς. || τιμωρῶ, ἐκδικούμαι : τοῦ πληρώσα καλὰ τὴν προσβολή ποῦ μοῦ ἔκανε' 4) ἐν φρ. πληρῶν, τὰ σπασμένα ζημιούμαι, τιμωροῦμαι διὰ τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἄλλων' ὁμ. σμ. ἐν φρ. πληρῶν - τὴν πληρώσα τὴ νύφη' 5) παθ. δωροδοκοῦμαι : ὁ χωροφύλακας, ἐπληρώθηκε καὶ τὸν ἄφρασε νὰ φύγῃ' 6) ρημ. π. πληρωμῆ.

πληρώσις - εως [ἢ ἰπληρῶ] κ. νεώτ., ἰων. -ιος, ἢ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πληρῶ, ἢ ἐντέλης γέμισις, τὸ γέμισμα : Πλάτ. Φιλ. 42C πληρώσις καὶ κενώσις' || κ. ἐπὶ ἀνθρώπων : Πλάτ. Νόμ. 956B πληρώσις δικαστηρίων καὶ πληρώσις' 2) 'Επιγρ. ἐπὶ πλοίου, ὁ ἐφοδιασμός τοῦ πλοίου διὰ ναυτῶν, πληρώματος : πληρώσις τῆς νεῶς' 3) ὁ κῆρος, κορεσμός, χορτασμός : Πλάτ. Γοργ. 496B τὸ δὲ πίνειν πληρώσις τε τῆς ἐνδοσίας καὶ ἡδονῆς γ' 4) ἄρτια, ἐντέλης ἱκανοποίησης αἰσθησῶν, ἄ. τοῦ συνόλου τῶν αἰσθησῶν ἢ τῶν ψυχικῶν διαθεσῶν : Πλάτ. Γοργ. 492B αὐτοὶ οὐ δύνανται ἐκπαρῖξασθαι ταῖς ἡδοναῖς πληρώσις ἐπαίνουσι τὴν ἀσφροσύνην, αὐτ. Φιλ. 31E ἐξωδὴ δὲ, πληρώσις γιγνομένη, ἡδονῆ, Πλουτ. Λύσι. 19 θυμοῦ δὲ μία πληρώσις ἀπολέσθαι τὸν ἀπειθόμενον, Πλωτίν. 5,8,4' 5) ἀπάρτιαις, συμπληρώσις ὀρθιμοῦ : 'Ηρ. 3,67 μῖνας ἐπτά τοὺς ἐπιλοίπους . . ἐς τὰ δὲ τῶ ἔτα τῆς πληρώσις' || ἢ συμπληρώσις ἔργου ποῦ τινός : 'Ιω. Λυδ. Ρωμ. 3,68' 6) παθ. ἐπὶ τῆς σεληνῆς, τὸ πλησιφεῖς αὐτῆς, ἢ γέμισις τοῦ φεγγαρίου : 'Αριστ. Ζι 592b, 2 μετὰ τὴν κάθαρσιν καὶ τὴν φθίνην ἢ πληρώσις ἀμφοῖν' 7) ὁμ. παθ. συναφῶς κ. ἐπὶ γυναικῶν, ἢ ἐγκυμοσύνη, γγαστρία : αὐτ. 8) ὁ διὰ τροφῆς χορτασμός : 'Αριστ. Φυσιογ. εἰδ. 22 αὶ τὸν σιτῶν πληρώσις' || κ. ἀπολ. : 'Ἰππ. Ἀρχ. Ἱητρ. 9 πολλά δὲ καὶ ἄλλα κακὰ ἔτεραστα τῶν ἀπὸ πληρώσις, οὐχ ἴσασιν δὲ δεῖναι, καὶ ἀπὸ κενώσις, 'Αριστ. Ρητ. 1380b, 4' 9) νεώτ. ἢ ἐκπλήρωσις, ἢ ἐκτέλεσις : ἢ πληρώσις τῶν ὄρων τοῦ συμβολαίου - τῶν ἀπαιτήσεων.

πληρωτής [ἰ] ἰπληρῶ] κ. νεώτ., ὁμ. κ. πληρωτής ὁ πληρῶν, ὁ ἀπάρτιστης, ὁ συμπληρωτής : 'Αρ. ποικρ. «ὁ ἀποδιδούς τὸν ἔρανον τοῖς ἥτιοι λαχοῦσιν ἢ ἑώνημένοις» : Δημ. 547 σὺ δὲ πληρωτής τοῦ αὐτοῦ γεγονῶς ἔρανον, αὐτ. 574 τοῦτοῦ πληρωτῆς εὐρήσατε Μειδίον ἔρανα τοῦ ἔρανον' 2) ὁ συμπληρῶν ἔργου : 'Ιω. Λυδ. Ἀρχ. 3, 11' 3) πάπ. πληρωταὶ ἀξίωμα τι, πιθ. οικονομικῆς φύσεως, ἐν Ἀίγυπτο ἐπὶ Πτολεμαίων : γραμματεῖς πληρωτῶν' 4) κ. νεώτ. κ. ὁμ. ὁ πληρῶν, ὁ ὀπιώτων τὸ ὀφειλόμενον χρέος : Εὐσ. 425 αὶ τῶν χρεωστασύντων πληρωταὶ ἰοι πληρῶνοντες τὰ χρέη τῶν χρεωστοδόντων, ποροίμ. ἐγγυητῆς καὶ πληρωτῆς [συνήθως ὁ ἐγγυώμενος πληρῶνται αὐτὸς ἐξ ἰδίων διὰ τὸν πρωτοφειλέτην] 5) νεώτ. ἐπὶ γραμματίων καὶ συναλλαγματικῶν, ὁ ὑπέκων τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐξοφλήσεως αὐτῶν, ὁ ἐκδότης τοῦ γραμματίου ἢ ὁ ἀποδέκτης τῆς συναλλαγματικῆς.

πληρωτικός - ἢ - ὄν μτγν. ὁ δυνάμενος πληροῦν, ὁ γεμιστικός : Διοσκ. 2, 77 πληρωτικός ἐλκῶν, αὐτ. 1, 68 δύναμις πληρωτικῆ κοιλιμακάων, Πτολ. Τετραδ. 88 θερμὸν εἶσι καὶ πληρωτικά' 2) ἱατρ. ὁ πληρωτικός : 'Αλέξ. Τράλλ. 1, 14' || ὁ προκαλῶν πληθῶραν βλ. : οὐτ. 15' 3) πάπ. ὁ ἀναγνωρίζων τὴν εἰς διδύκλῆρον πληρωμῆν : πληρωτικὴ ἀπόδειξις, - πληρωτικὴ ἀποχὴ (ἀπόδειξις πλήρους ἐξοφλήσεως χρέους).

πληρωτικῶς ἐπίρρ. πάπ. κατὰ τρόπον πληρωτικῶν βλ. 3] : πληρωτικῶς παρέχουσι οἱ δεινα τὰ δημόσια.

πλησιαίξω [πλησίοσ] κ. μων. νεώτ. κ. ὁμ., δωρ. πλῆσιάζω [Ἀρχ. π. Στοβ. 1, 41, 2] κ. ποθ. ἐπλησιάζω [Ἰσοκρ. 3, 36], ἀγω πλησίον, φέρω τὴν πλησίον τινός, προσεγγίζω τὴν πρός ἄλλο : Ξεν. Ἰππ. 2, 5 δι' ὄχλου διάγειν καὶ παντοδραπῆς ὄψεσι πλησιαίξω [Ἰπποκρ. Σχολ. Ἀριστ. φθ. 27] πλησίον τὴν ναῦν τῶν λιμένων, - πλησιαίξω τὸ χέρι μου εἰς τὴν φωτιά' || κ. παθ. ἐρχομαι πλησίον : Εὐρ. Ἠλ. 634 πῶς οὐκ ἂν σὺ τῶν πλησιασθῆιν ποτέ; 2) ἀμτθ. εὐρίσκομαι, εἶμαι πλησίον : Σοφ. ΟΤ 91 εἰ τάνδε χρῆζεσι πλησιαζόντων κλύειν' || κ. μτ. δοτ. ἐρχομαι πλησίον, πηγαῖων κονιά, σιμῶν, ζυγῶν : Ξεν. Ἀν. 4, 6, 6 ἴνα μὴ κατὰ κέρας ἀγων πλησιαίξω τοῖς πολεμῆσι, Πλάτ. Σμπ. 181D τοῦτο δὲ πλησιαίξει τὸ γενεαίσκειν, αὐτ. Φιλ. 97A' || σπον. μτ. γενικ. ἢ ἐμπροσθ. ἢ ἀπολ. : Ξεν. ΚΠ 3, 28 δὲ μάλλαν ἐπλησιάζον ἄμφω τὸν Κύρον τῶν ἄκρων, Λουκ. Ἀνθ. 21 ἐπειδὴ δὲ πλησιαίξωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, Κισαῖρ. Δοπ. ἐν Σάθ. 3, 60' 3) νεώτ. κ. ὁμ. ἐπὶ χρόνου ἢ πραγμάτων συμβαινόντων ἐν χρόνῳ, εὐρίσκομαι ἐγγύς, δὲν ἀπέχω πολὺ χρονικῶς, κοντεύω : Κάλβ. 4, 12 ἀλλ' ὅτε πλησιαίξει τὴν γῆν ὅπου σὰς ἔχει, θέλει ἀλλάξει τὸν δρόμον του, - ἐπλησίον οἱ ἐξετάσεις, - ἢ ἀνοιξίς πλησιαίξει' 4) νεώτ. κ. ὁμ. ἐπὶ χρωμάτων, εἶμαι παραπλησίον, προσμορῶμαι, δὲν ἀπέχω τοῦ φουσανοῦ σου πλησιαίξει λινα πρὸς τὸ γκρ' 5) μτ. δοτ. προσ. ἐντυγχῶ, συναντῶ τινά, ὄντα μῶν : Σοφ. ΟΤ 1136 ἐγὼ δ' ἐνὶ ἐπλησιάζον τῶδε τάνδρῳ τρεῖς ἡμέρας . . χρόνου' 6) μτφ. μτ. δοτ. προσ. εἶμαι πάντοτε ἢ συνήθως πλησίον τινός, εἶμαι ὁπαδός του, τὸν συναναστρέφωμαι : Πλάτ. Λάχ. 197D ὁ δὲ δάμων τῶ Προδικῶ πολλὰ πλησιαίξει, αὐτ. Θεοίτ. 143D' || οἱ πλησιαζόντες οἱ ὁπαδοί, οἱ μαθηταὶ : 'Ἰσοκρ. 15, 175 ὡστ' ὤφρα λειν καὶ βελήθιος ποιεῖν τοὺς πλησιαζόντας καὶ πλειονὸς ἀξίας, Λιβῶν. Ἐπιστ. 750, ἰ] ἐμοὶ πεπλησιακότες' πρδλ. Πλουτ. Δημ. 2 τῶν διὰ φιλοσοφίαν πλησιαζόντων, Λουκ. Ἐρμ. 80 ὡς ἀμφολλοὶ τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιαζούσιν' 7) κ. μων., νεώτ. κ. ὁμ. ἐν ἀναφ. πρὸς γυναικᾶ, συνευρισκομαι, συνουσιάζομαι : Δημ. 1010 τῆ δὲ τούτων μητρὶ Πλαγγοῖν ἐπλησίον ὄν τινά δὲ ποτ' ὄν τρόπον, 'Ἰσοκρ. 3, 36 οὐδενὶ φανήσομαι ἀώματι πεπλησιακότος πλὴν τῆς ἑμαυτοῦ γυναικός, Πλουτ. Ἠθ. 769A τῆ Πνευλόη πλησιαίξω μὴ δυνάμενος ταῖς ταύτης ἐμίγνυτο θεραπαινῶν, Κικ. 29 ταῖς θυαῖν ἀδελάφειν πλησιαίξω τὸν Κλωδίον, αὐτ. Θεσ. 19 Πασιφάη πλησιαίξω, - ἔκτοτε ἀσκητέουσα δὲν ἐπλησίασε γυναικᾶ κ. δημ. ἐν ἀναφ. πρὸς τὴν σύζυγον : τοῦ εἶπον οἱ γινατοὶ νὰ μὴ πλησιαίξω τὴ γυναικᾶ του' || κ. ἐπὶ παιδεραστίας : Διογ. Λ 2, 100' || κ. ἐπὶ ζῶων, εἶτε ἐπὶ ἄρρενος, εἶτε ἐπὶ θήλειος ἢ καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων : 'Αριστ. Ζι 54εα, 26 συγκρατακλιθέντες πλησιαίξουσι, αὐτ. 578b, 12, αὐτ. 539b, 2 ὁ μὴ ὁμοίως γε πᾶντα πλησιαίξουσι' 8) γραμμ. δηλῶ προσεγγίσιον : 'Απολλ. Δύσκ. Ἀντων. 21, 11' 9) ρημ. π. πλησιασμα, πλησιασμός, πλησιαστική, πλησιαστικός, **πλησιαίτατος** - η-ον ἄνωμ. ὑπερβ. τὸν πλησίον βλ.], ἀντὶ πλησιέστατος : Ξεν. Ἀν. 1, 10, 5 πλησιαίτατος γῶ ἦν' || κ. ἐπίρρ. πλησιαίτατα παρὰ πολὺ πλησίον, πλησιέστατα : αὐτ. Πρ. 4, 46.

πλησιαίτερος - α-ον ἄνωμ. συγκρ. τοῦ πλησίον βλ.], ἀντὶ πλησιέστερος' || κ. ἐπίρρ. πλησιαίτερον περισσότερο πλησίον, πλησιέστερον : 'Ηρ. 4, 112 προσεχώμενον δὲ πλησιαίτερον τὸ στρατόπεδον τῶ στρατοπέδῳ ἐπ' ἡμέρῃ ἐκόστη' || ὁμ.

κ. πλησιαίτερον : Ξεν. Ἀπομν.2,1,23 ὡς δ' ἐγένοντο πλησιαίτερον τοῦ Ἡρακλείου.
πλησιόλοσ-ον μτγν. ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ὁ παραθαλάσσιος, ὁ ἀρχιλαός· || τὸ πλησία-
λοι δὲ τοῦ Τρύφωνος ὠθεῖον κατὰ τὸ πλησία-
λον νικῆσαντες τὴν μάχην.

πλησιόσιος-εως (ἡ) [πλησιάζω] μτγν. κ. νεώτ. ὁ πλησιασμός βλ.λ. : Πλουτ. Ἡθ.112C μηδὲν ἐκ τοῦ κινῶνς πλησίαιιν κερδαίνοντες.

πλησίασμα-ατος (τὸ) [πλησιάζω] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλησιάζω βλ.λ.2) κ. 3), προσέγγισις : Ἀριστλ.Ζ1.577a,30 οὐκέτι λαμβάνει πλησίασμα ἴεσφ. γρ. ἀντὶ πλησίαιι.

πλησιασμός (ἰ) [πλησιάζω], δωρ. **πλησιασμός** [ἴδιος π. Στοδ.4,21,16] ἡ πράξις τοῦ πλησιάζειν, ἡ πλησίασις, ἡ προσέγγισις : Ἀριστλ.Ρητ.1382a,32 κινδυνός ἐστι πλησιασμός φοβεροῦ πράγματος, Γρηγ.Νοῦς.54,558C περιόδοσις καὶ πλησιασμούκ καὶ ὑποχώρησις καταλαμβάνει· 2) σαρκικὴ μείξις, συνουσία, ἰδ. ἐπὶ ζώων : Ἀριστλ.Ζ1.536a,15 πῶι γὰρ ἐκάστοις τῶν ζώων ἴδιαι φωναὶ πρὸς τὴν ἡμίλιαν καὶ τὸν πλησιασμῶν, ἴδιος π. Στοδ. 4,21,16, Πολυδ.5,93, Ὀραφ. Ἱερογλ.1,8 ἐν τῷ πλησιασμῷ τῆς θηλείας.

πλησιαστής (ἰ) [πλησιάζω] σχόλ. μων. ὁ πλησιάζων, ὁ πλησίον διαμένων, ὁ γείτων : Σχόλ.Αισχ. Πέρσ.49, Εὐστ.Πον.260,27 πλ- ἐνώματων μέρμων πάσχων, αὐτ.322,85 πλ- βαρουλόδων.

πλησιαστός-ἡ-όν [πλησιάζω] σχόλ. ὁ πλησιαζόμενος ἢ πλησίον ἑλθών, ὁ προσοπίθ, ἀντίθ. ἀπλησίαστος : Σχόλ.Αισχ.Πρ.716 πλησιαστοὶ ταῖς ζένοις.

πλησιγνάθος-αν ὁ πληρῶν τὰς γνάθους, τὰς παρεΐας, ὁ γεμίζων, φουσκῶνων τὰ μάγουλα : Σάπ.9 ἀταβυρίτις δ' ἄρτος ἦν πλησιγνάθος.

πλησιαθρία (ἡ) ἰεδρομ. ἡ πλήρη συνέλευσις : Τζέτζ. Ἑξήγ. ἴλ.Σ 502.

πλησιαστότος-π-ον ὑπερθ. τοῦ πλησίος βλλ. **πλησιέστερος-α-αν** συγκρ. τοῦ πλησίος.

πλησιαστέρωσ ἐπίρρ. μων. πλησιέστερον : Θεόδ. Λάσκ. ἐν Κώδ.Παρ.1193.

πλησιμοχθός-ον ἐσφ. γρ. ἀντὶ πλησίπνοος, ὁ πλήρης μόχθων : Ὀνη.Κυν.4,4.

πλησιογείτων-ονος (ἰ,ἡ) Ἐπιγρ. ὁ πλησίον γείτων, ὁ ἀμέσως γειτονεύων, συνορευῶν μετὰ πνοος.

πλησιοθάλαττος-ον σχόλ. ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος : Σχόλ. Ὀνη. Αλ.1,309.

πλησιόθωος-εων μτγν. ἐκκλ. ἐπιθ. τῶν ἀγγέλων, ὁ πλησιάζων τῷ θεῷ : Γρηγ.Νύσσα.1,855B τοὺς οὐρανόσιος καὶ πλησιαθέουσι ἀγγέλουσ.

πλησιόικος-ον μτγν. ὁ πλησίον οἰκῶν, κατοικῶν : Δίων Κ' ἐπ.53 τὰ τῶν πλησιόικων ἐκακούργει.

πλησιόιν ἐπίρρ. κ. μων. νεώτ. κ. δημ., αἰολ. πλάσιον [Σαμφ.2,3], δωρ. **πλάτιον**, συγκρ. πλησιέστερον κ. δημ. -α κ. ἀνώμ. πλησιαίτερω ἴΗρ.4,112) κ. πλησιαίτερον (Ξεν. Ἀπομν.2,1,23), ὑπερθ. πλησιέστατα κ. ἀνώμ. πλησιαίτατα [Ξεν.Προσ.4,46] μτ. γενικ. εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ πνοος, ἐγγύς, κοντά : ἴλ.Γ115 τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων, ἴΗρ.4,111 τούτους δὲ στρατοπεδεύεσθαι πλησίον ἐκείνων, Αισχ.Πρ.364 παράορον δέμας κείται στενωπῶν πλησίον θαλασσίουσ, Σοφ.Τρ.1076 στήθι πλησίον πατρός, Εὐρ. ἴηπ.1439 ὄρω δὲ α' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ, Ἐπιχ.101 Σωφροσύνας πλατίαν οἰκεῖ, - οἰκία πλησίον τῆς θαλάσσης, - ἐλάθε πλησίον μου' || ὁμ. μτ. δοτ. : Εὐρ.ΙΑ 1551 ἡ δὲ σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον ἐλάξε τοιάδε, Πλουτ. Ἡθ.234D τοῖς πολεμίοις πλησίον προσέρχομαι· 2) μτ. τοῦ ἄρθρου ὡς ἐπιθ. ἀκλ. μτ. οὐσ. ὁ ὄντ' ἢ κείμενος πλησίον, κοντά : Ξεν. Ἀν.2,4,16 ἔστι δὲ στράτευμα πολὺ ἐν τῷ πλησίον παραδείωσ, αὐτ.3,4,9, Πλάτ.

Πρωτ.315D ἐν ταῖς πλησίον κλίμαισ, - αἱ πλησίον οἰκίαι, - τὸ πλησίον δάσος· 3) μτ. τοῦ ἄρσ. ἄρθρ. ὡς οὐσ. ὁ γείτων πινόσ, ὁ συγγενής : Θεόγν.221, αὐτ.611 οὐ χαλεπὸν φέξει τὸν πλησίον, Εὐρ. Ἐκ.9% ἰώσων νυν αὐτὸν μηδ' ἔρα τῶν πλησίον, Πλάτ. Ὀσειτ.174B τῷ γὰρ ὄντι τὸν τοιαῦτον ὁ μὲν πλησίον καὶ ὁ γείτων ἔληθεν, αὐτ. ἴηολ.25D τοὺς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, Θεόμ.5,28 ὅστις νικασετὶ τὸν πλατίον ὡς τὴ πεποιθείσ, αὐτ.10,3· 4) κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἐκκλ. ὁμ. μτ. τοῦ ἄρσ. ἄρθρ. πᾶσ ἀνθρώποισ ἐν σχέσει πρὸς ἄλλον ἀνθρώπων : ΠΔ ἔξ.20,17 οὐκ ἐπιθυμῶσι τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου, ΚΔ Ματθ.5,43 ἀγαπήσεισ τὸν πλησίον σου, αὐτ.Πράξ. 7,27 ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον ἀνώστασ αὐτὸν εἰπών, - ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη.

πλησίος-α-αν [πέλασ, πελάζω] μτ. γενικ. ὁ ἐγγύς ὢν, εὐρισκόμενος πρὸς τινα ἢ πρὸς τι, ὁ ἕνας κοντά στὸν ἄλλον : ἴλ.Ζ 249 πλησίον ἀλλήλων δεδωμμένοι, Ὀδ.Ε71 πλησίαι ἀλλήλων τετραομμένοι ἀλλυδίσ ἄλλη' κ. μτ. δοτ. : ἴλ.Ψ 732 ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω πλησίοι ἀλλήλοισι, Ὀδ.Β 149 τῷ δ' ἔωσ μὲν δ' ἐπέτονον μετὰ πναιῆσ ἀνέμοιο πηλαῖω ἀλλήλοισι τιτανιομένω πτερύγεσσιν, Σοφ. Ἀντ.761 ὡς κατ' ὄμματ' αὐτικά παρόντι θησῆκη πλησίαι τῷ νυμφίω' || κ. ἀπολ. ὁ κείμενος ἐγγύς, κοντά, ὁ γεινιόζων, ὁ γειτονικόσ : ἴλ.Δ 21 πλησίαι σ' γ' ἴσθησ, κακά δὲ Τρώεσσι μεδέσθησ, Αἰσχ.Εὐμ.195 οὐ χρησπιρῖαισ ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίθεσσαι μύσασ, Σοφ. ΟΚ 58 οἱ δὲ πλησίοι γυαὶ τὸν ἱππότην Κολωνῶν εἴχονται σφισιν ἀρχηγὸν εἶναι, Ἐπιγρ. τῶν πλησίων ἰερῶν' || τὸ ἄρα. μτ. τοῦ ἄρθρ. ἢ ἀνευ αὐτοῦ ὡς οὐσ. ὁ γείτων : ἴλ.Β 271 ὠδε δὲ τίσ ἐψεσκεν ἰδῶν ἐσ πλησίον ἄλλον, ἴΗρ.7,152 εἰ τὰ αἰκίηα κακὰ ἐσ μέσασ συννεύκειαισ ἀλλήξεσσαι βουλόμενοι τοῖαι πλησίοισι, Ἀριστοφ.Αυσ.471 οὐ χρῆ προσφέρειν τοῖσ πλησίοισιν εἰκῆ τὴν χεῖρα· 2) τὸ οὐδ. πλησίον ὡς ἐπίρρ. βλλ.

πλησιότης-ητος (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότησ τοῦ πλησίον εἶναι, ἡ γειτονία, ἡ γειτονικότης : Ἀπολλ. Δύσκ. Ἐπιρρ.16,23 ἐπίρρημα σηματοῖν τὴν πλησιότητα, Φίλοπ. ἴω. ἴηομν.Μετ.60,9, ΕΜ 651,32.

πλησιοφανής-οὐς-ές [φαίνομαι] μων. ὁ ἐκ τοῦ πλησίον φανόμενος, ὁ ὁρατόσ : ἴωα.Γενέσ.58D πλησιοφανῆ τὴν παραδραμῆν παραδείκνυσθαι.

πλησιόχωρος-ον κ. νεώτ. ὁ κείμενος ἢ κατοικῶν πλησίον χώρασ πινόσ, ὁ συνορευῶν μετὰ τινα : ἴΗρ.3,97 οὗτο οἱ Αἰθίοπεσ καὶ οἱ πησιόχωροσ· τούτοισι σπέρματι μὲν χρέονται τῷ αὐτῷ τῷ καὶ οἱ Καλαῖται ἴνδοι' συνῆθ. ἀπολ. ὁσ. : αὐτ. 3,89 πρὸς τοῖσι ζῆνεσι τοῖσ πλησιόχωροσ προστάσσω, αὐτ.4,413 ταῖσι πλησιαχώραισ ἐπιτίθεσθαι, Ἀριστοφ.Σφ.393 τὸν σαυατὸ πλησιόχωρον, Οἰουκ.2,68 τῶν πλησιαχῶρων βαρβάρων, Πλάτ. Νόμ.737C τὰς τῶν πλησιοχῶρων πόλεισ.

πλησιόρραγος-ον [πῆληνημ, πλῆσω, ράξ] μων. ὁ πλήρησ ραγῶν, ποῦ εἶναι γεμάτοσ ράγασ : Πρῶδρ. 170 σταφυλάσ πλησιόρραγασ.

πλησίος-εως (ἡ) [πῆληνημ] μων. ἡ πλήρωσις, ἡ ἐμπλήσις, ἡ γέμισις, γόμεωσις : Δούκ. ἴστ.Βυζαντ. 71D ἰεραργὴ καλίαν καὶ πᾶσαν τὴν ἐνδον πλησίον αὐτοῦ τῇ γῆ παραδεδωκάσιν.

πλησιοέληνος-ον μτγν. κ. μων. ὁ πλησιφαής, ὁ πασιέληνοσ : Θεῶν Σμ.103Ξ, Εὐστ.1692 σαλήνη πλῆθουσα, ὀθεν .. συννεύθειται τὸ πλησιοέληνοσ, ὀπερ ἄλλοι μετέλαβον εἰσ τὸ πησιοφαείσ.

πλησιόσιος-ον [πῆληνημ] κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνέμου, ὁ πληρῶν, γεμίζων, φουσκῶνων τὰ ἱστία· ἴησ. ἐκλήσιον' τὸν ἀνεμῶν, πληροῦτα τὸ ἱστίον' : Ὀδ.Α 7 ἡμῖν δ' αὐτ' κατοπίθεσ νεάσ κυανοπύρροιο ἴκμενον οὐρὸν τῆσ πλησίον, αὐτ.

Μ149, Εύρ.ΙΤ 430 πλησιστίοισι πνοαίς, Θεμιστ. Λόγ.15,195Α 2) κ. νεώτ. παθ. ὁ πλέων με πλήρη, γεμάτος τὰ ἴστια : 'Ορφ. Ἀργ.755 ἴκτο δ' ὑπὸ πνοαίς ανέμου πλησιστίος Ἀργώ, Φιλ.1,571 ἐφέρετα πλησιστίος οὐριόδρομος' || μτφ. ὁ φερόμενος ὀλοταχῶς καὶ κατ' εὐθείαν : Πλούτ.Κάτ. Πρσοθ.3 πλησιστίος ἐπὶ τὸν πόλεμον φερόμενος, - φερόμεθα πλησιστίοι πρὸς τὸν δειδρον.

πλησιφάεις-εντος-εσσα-εν μτγν. ὁ πλησιφαής, ὁ δλοφάφτος : Δωρόθ.π. Ἡφαιστ. Ἀστρ.3,16.

πλησιφάεις-οὐς-ές (πλήμλημι) μτγν., μσν. κ. νεώτ. ἐπὶ τῆς σελήνης, ὁ πλήρης φωτός, ὁ ὀλόφωτος, ὁθ. ἡ πανσέληνος, γεμάτο φεγγάρι : Φιλ.1,24, Μαν. 1,208, Νόνν.Δ 41,258, Εὐστ.729,20.

πλησιφάω-έω μσν. εἶμαι πλησιφαής : Πλαν.μτφρ. Βοηθίου 4,5,7 τῆς μῆνης πλησιφάουσες.

πλησιφάω-ωτος ἰδ.,ἡ μτγν. ὁ πλησιφαής βλ.λ. : Θεολ. Ἀριθμ.26 πλησιφάω σελήνη.

πλησιφάωτος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ πλησιφαής, ὁ πλησιφάω : Πλωτίν.2,3,5 πλησιφάωτος σελήνη, Νικ. Χαν.Χρον.1,11 πλησιφάωτος μήνη.

πλησιφάω-έω μτγν. ἐπὶ τῆς σελήνης, εἶμαι πλησιφάω, ὀλοφάφτιστος : Ἀνούθ.π. Ἡφαιστ. Ἀστρ.2,5.

πλήσκω μσν. ἀμτβ. πλήττω, ἀθυμῶ, ἀδημονῶ : Ἐρωφ.1,434 μ' ἀπεις τὸ πρῆμα γίνικε, γιὰτὶ νὰ πλήσκης, πέ μου, Ἐρωτόκρ.1,892 κρουφὰ βαστὰ τὸν νόνον ται, καὶ γαχατὰ, καὶ πλήσκει.

πλήσκω-ατος (τὸ) (πλήμλημι) τὸ γέμισμα, χόρτασμα : Ἀθῆν.3,111C 2) ἐπὶ ζῶων, ὄχειμα, γγάστρωμα : Ἀριστλ.Ζ1 577α,30 οὐκέτι λαμβάνει πλήσσω οὐδὲ κούσκαται ἰδ.,γρ.1.

πλήσσω (ἡ) (πλήθω) ἡ πλημμύρις, ἡ πλημμυρα : Ἡσιοδ.ἀν.217 ἐν πλήσσωσι διυπετέος ποταμοῖο.

πλήσσω-α-ον (πλήμλημι κ. -ιος-ον ἸΞονοκρ.π. Ὀρειδ.2,58,49) ὁ πληρῶν, ὁ χορτασμένος : Γλιούτ. Τιμ.ὸ οἱ λίχνα τὰ πλήσσω τῶν δεσμάτων., διώκουσι, Φιλιστ.π. Ἀθῆν.3,115D οἱ δ' ἐφυγμένοι πλήσσωσι, Φιλ.Μηχ.Βελου.89,9' || ἐπὶ οἴνου : Ἀθῆν. 1,32F ὁ δὲ γλυκάζων . . πλήσσωσι κοιλίας μαλακτικός' || τὸ πλήσσων ὡς οὐσ. κόρος, πλησμονή, χορτασμός : Ἐπίκ.ἀπ.465, Πλωύτ. Ἀντ 24 τὴν παρρησιαν τινὲς . . τῆ καλακεία παραμύγινας ἐφάρσσαν τὸ πλήσσωσι' || τὸ οὐδ. πλήσσων ὡς ἐπίρρ. : Ροῦφ.Σατ.Γου.33 πλήσσωμι διατᾶσθαι.

πλήσσω ἐπίρρ. μτγν. κ. μσν. κοτακόρωσ : Γαλ.π.Θησ.Σεφ. ἐν λ. πλήσσωσι πλησμίως διητάτο, Ἀκροπ.Γ Χρον.37D οὗτος οἷς ἔχειρε, πλησμίως τούτων ἀπάνωτο, Ἀκτουάρι.ἰω.2,184,13 μετρίως οὐκ ἂν ἀλλοιωθῆι τὰ οὖρα, πλησμίως δ' αὐ καὶ ταῦτ' ἂν μετρίως ἀλλοιωθῆι.

πλήσσω (ἡ) (πλήμλημι) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ ἐντελής πλήρωσις, γέμισσις, ἀντίθ. ἔνδειξις, κένωσις : Πλάτ.Παλ.571B τὸ ἐπιθυμητικὸν δὲ μήτε ἔνδειξις δούξ, μήτε πλησμονή, αὐτ.Συμπ.186C ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν' || ἐπὶ τροφῆς, ἐμπλήσις, κόρος, χορτασμός : Εὐρ.Τρω.1211 οὐκ εἰς πλησμονὴς θηρώμενοι, αὐτ.ἀπ.887 ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὐδ', ἰπν.Ἀφ.2,4, Ξεν.ΚΠ 4,2,40 οὐδ' ὡς θηρὶν νὸν προσάκειν οὐτε πλησμονῆς πω οὐτε μέθης, Πολύβ.2,19,4 μάλιστα διὰ τὰς ἀλόγους οἰνοφλυγίας καὶ πλησμονάς, ΠΔ Ἐξ.16,3 ἠελομεν ἄρτους εἰς πλησμονὴν' || γεν.κ.μτ. γενικ. : Ἀριστφ. Πλ.189 τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή, ἰπν.Ἀφ.7,62 οὐσαν πλησμονὴν ὑγροῦ, Πλάτ.Πολ.586D πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης' πρβλ. Ἰσοκρ.1,20 πλησμονὴν γὰρ ἀπάντων' κ. ἐμπροθ. : Πλάτ. Νόμ.837C ὑβριν ἡγῆται τὴν περὶ τὸ αἶμα τοῦ σώματος πλησμονήν, ΚΔ Κολ.2,23 οὐκ ἐν τιμῇ τινι πρὸς πλησμονὴν τῆς σαρκός, Λουκ.Νιγρ.33 οὐτε βρωθέντων ἡδῖω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν' 2) κ. μσν. κ. νεώτ.

ἀφθονία, μέγα ἡ ὑπερβολικὸν πλῆθος πραγμάτων : ΠΔ Παροιμ.3,10 ἴνα πλημληται τὰ ταμειὰ σου πλησμονῆς αἵτω, Γεωμ.1,10,8 ἐν ζυγῶ ἐνδ βροντήσῃ, σημαίνει πολέμους καὶ πληγῶν πλησμονάς, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.116 τὴσ πλησμονὴ κόσμου, - πλησμονὴ ἰχθύων εἰς τὴν ἀγοράν.

πλησμονικός-ή-όν ὁ ἐπιρρησις εἰς ἀδηφαγίαν, παραχορτασμός : Πυθ.Ἐπιστ.4,2 παιδία πλησμονικὰ ταῖς τροφαῖς.

πλησμονῶ-έω νεώτ. κ. δημ. ἀφθονῶ.

πλησμονώδης-ους-ες ὁ ἐπιφῆρων πλησμονήν, ὁ γεμιστικός, ὁ χορταστικός : Ἰπν.Διαίτ.56 ἄγαν πλησμονώδες ἐν εἴη καὶ φρωδες καὶ τοῖσι κατὰ ὑποκόδιον σπλάγχνοις ἀσύμφορον.

πλησμονώδης ἐπίρρ μτγν. κατὰ τρόπον πλησμονώδη βλ.λ., χορταστικός : Γαλ.19,5 πρὸς τῷ μὴ δεδιητήσασθαι . . ἀργῶς καὶ πλησμονώδως.

πλήσσω κ. μσν. κ. νεώτ., ἀττ. πλήττω Ἀριστλ. Φυσ.224α,331, μέλλ. πλήξω Ἰαξ.ἀπ.2751, ἀόρ. ἐπλήξα κ. ἐπ. πλήξα ἰλ.Β 266. Ἡσιοδ.Θ 855) κ. δωρ. πλάξαι (Πινδ.Ν 1,491, παρκα. πέπληξα ἰΜέν. Ἐπιτρ.485), κ. β' πέπληγα κ. ἐν ὑποκατ. πεπλήγη (Ἀριστφ. Ὀρν.1350) κ. ἐν ἀπορρ. πεπληγέναι ἸΞεν. Ἀν.6,1,51 κ. ἐν μτχ. πεπληγῶς ἰλ.Ε 763), ἐπ. ἀόρ. β' μὴ ἀναδῆλ. ἐν τῷ γ' ἐν. πεπλήγεται Πλ. Μ 162) κ. ἐν τῷ πληθ. πεπλήγοντο ἰλ.Σ 51), παθ. μέλλ. β' πλῆγισμαι (Ξεν.ΚΠ 2,3,10) κ. ἐν.συνθ. πλῆγισσομαι, ἀόρ. ἐπλήθηθην ἰΠλωύτ.Ἡθ.901C) κ. β' ἐπλήγην (Ἡρ.5,120, Σοφ.ΟΚ 605) κ. ἐν.συνθ. ἐπλάγην κ. ἐν.σγ. πλῆγεις ἰλ.Θ 12, Αἰοχ.Ἐπτ 608) κ. δωρ. πλῆγεις ἰΕπιχ.159) κ. ἀτολ. πλῆγεις ἰΑлк.26, 3), παρκα. πέπληγμασι (Ἡρ.1,41) κ. τετ.έλλ. πεπλήξομαι ἰΕὐρ.Ἰπν.894, Ἀριστφ.Ἰπν.272) τοῖ ἐνεστώτες πλήσσω κ. πλῆσσομαι ἐναι δγγωσται τοῖς Ἀττ., ὅτινες ὄντ' αὐτῶν ἔχουσι τὸν ἐνεστ. ἐνεργ. κ. παθ. τῶν ρ. παῖω, πατάσσω, τύπτω, ἐνθ' ὁ παθ. ἀόρ. β' τοῦ πλήσσω εἶναι ἐν χρ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ χρόνου τῶν ρημάτων ἐκείνων, συνηθ. Ὀμ. τύπτω, πατάσσω, κτυπῶ τινα, ἰδ. ἐπὶ κτηνῆματος ἐκ τοῦ συστάδην, βρωῶ τινα διὰ χειρός, ποδός, ράβδου, μαστίγους, ὀπλων κττ., ἀντίθ. βάλλω : ἰλ. Β 266 ακήτηρω δὲ μεταφρονῶν ἠδὲ καὶ ὦμα πλήξεν, αὐτ.Π 362 πλήξεν . . κόρυθος φάλον, Ὀδ. Μ 412, Ἡρ.6,117 οὐτε πλῆγῆται οὐδὲν τοῦ αὐμάματος οὐτε βληθέντα, Διγεν.Ἀκρ.3761 χεῖρα δ' αὐτῆς τὴν δεξιάν πλήσας ἐν τοῖς δακτύλοις' || ὁμ. μτ. διπλῆς αἰτ. προσ. κ. πράμῃ ἡ μτ. συστολῆ. αἰτ. ἡ μτ. ἐπίρρ. : ἰλ.Ε 147 τὸν . . ἔφει . . κληῖδα παρ' ὦμον πλήξῃ, αὐτ.Λ 240, αὐτ.Π 728 ἐκέλευσεν Ἰπποῦς ἐς πόλεμον πεπληγμένον μαστίζειν αὐτοῦς εἰς πόλεμον, νὰ ὀρμῆσων εἰς τὴν μάχην, Ὀδ.Ε 431 κύμα . . μιν αὐθίς πλήξεν, αὐτ. Θ 264 πέπληγον χορὸν ποσίν, Μηναι.12,5 Ὀδ.1 Μωσαϊκὴ ράβδος σταυροῦσθως πλήσασα' || ὁμ. ἐπὶ πυγμαίων : ἰλ.Φ 660 πῦξ μάλ' ἀνασχορῶσα πεπληγμένῃ' || κ. ἐπὶ τοῦ Διός, κτυπῶ, κρυσθᾶλλά δια κεραινοῦ : Ἡσιοδ.Θ 855 βροντῆν τε σπρηθῆν τε καὶ αἰθαλόετα κεραινοῦν, πλήξεν ἄη Ὀλύμπιοιο ἐπάμενος, Πινδ.Ν 10,71 Ζεὺς ἐπ' ἰδῆα πλῆξε κεραινοῦν' || κ. μέσ. : ἰλ.Μ 162 καὶ ὡ πεπλήγεται μρωῶ, αὐτ.Π 125 Ἀχιλλεὺς μρωῶ πλῆξάμενος, Ἡρ.3,14 καλέσας ὄνομασσι τὸν ἐταῖρον ἐπλήξαστο τὴν κεφαλὴν ἰεπὶ θρήσσω, ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τοῦ' κ. παθ. : ἰλ.Θ 456 οὐκ ἂν ἐγ' ὀμπετέρων ὄχεων, πλῆγνέτω κεραινοῦ, ἀφ ἔς Ὀλυμπον ἰκεσθον ἰπρὸσθηλθέντες ὑπὸ κεραινοῦσι, Ὀδ.Π 416 Διὸς πλῆγείσασ κεραινοῦ ἰεπὶ νεώς, αὐτ.Φ 50, Ἡσιοδ.Α 422 πλῆγείσασ Διὸς φο-

λόεντι κεραυνῷ [ἐπὶ δένδρῳ], Αἰσχ. Ἐπ. 608 ἡ γειεῖ θεαυῖ σατιγι, αὐτ. Ἀγ. 1343 πέπληγμαί καιρι-
 αν πληγιῶ ἔσω ἰεπληγῶθην καιρίως, θαλασσιμωεῖ,
 Εὐρ. ἱκ. 934 Διὸς πληγέντα .. πυρὶ, Πλάτ. Πρωτ. 329Α ὤσπερ τὰ χάλκια πληγέντα .. ἠχει, Ἐπιγρ.
 ὑπὸ δόρατος πλαγεῖς δὲ ὄμφοτέρων τῶν ὀφθαλ-
 μῶν, Καισάρ. Δοπ. ἐν Σάβ. 3, 186 ὁ ἐν τῷ τοῦ ἁγίου
 Γεωργίου μοναστηρίῳ .. μέγας κώδων πληττόμε-
 νος, 2) μτ. αἰτ. τοῦ εἰς κίνησιν τιθεμένου σφρά-
 γματος, ἀσπινάσσω, ἐγείρω, ἀγκῶν : Ἰλ. Ε. 504
 κούισαλον ἐς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδες ἱππων
 ἰκιοιρῶν ἀνετίνασον, ἐσήκων ἐῖς τὸν ἀέροι κ.
 παθ. : Καλλ. Αἰτ. 3, 137 πλησσοῦνται λιναῖαι
 ὄρυγες ἐν νεφέλαις, 3) ἐπὶ νομισμάτων, χα-
 ράσσω, κόπητο : Αἰσχ. ἱκ. 283 Κύριος χαρακτῆρ ..
 ἐν γυναικείois τύποις .. πέπληκται, 4) ἐπὶ
 μουσικοῦ φθόγγου : Πλωτίν. 3, 3, 5 οὕτως πληγέν-
 τα οὕτως ἐφθέγγετο τὰ φωνήεντα, 5) μτφ. ἡ-
 τῶμοι, νικῶμαι : Ἦρ. 5, 120 πεδόντων δὲ τῶν πάν-
 των πολλῶν Μιλήσιοι μέλασι ἐπλήγησαν, αὐτ.
 8, 130, Θουκ. 8, 38 οἱ δὲ Χίται, ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν
 μάχαις πεπληγμένοι, 6) προσβάλλομαι ὑπὸ πε-
 σταχίας, διασυχῶ : Ἦρ. 1, 41 ἐγὼ σε συμφορῇ πε-
 πληγμένον ἀχάριτι, Αἰσχ. Πέρσ. 1015 στρατῶν
 τοσοῦτον πέπληγμαί, αὐτ. Ἐπ. 896 δισταίαν δό-
 μαισι καὶ σώμασιν πεπληγμένους, ἢ προσβάλ-
 λαμαι ὑπὸ νόσου, νοσῶ, ἀρρωσταίω : Σοφ. Ἄντ.
 819 φθίναντι πληγεῖσα νόσος, 7) καταλαμβά-
 νομαι ἐκ τινος, οἶον πόθου, ἐρώτος κττ. : Αἰσχ. Ἀγ.
 544 τῶν ἀνερωάντων ἰμέρω πεπληγμένοι, Πλάτ.
 Συμπ. 218Α τὴν καρδίαν πληγεῖς ὑπὸ λόγων, Ἐρ-
 μοπαίδ. 7, 42 πλ. - ἐξ ἐρώτος, 8) νεώτ. καταλαμ-
 βάνομαι ὑπὸ ἀνίας, ἀνώμοι, στενοχωροῦμαι, με-
 λαγχολῶ : Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ. 103, 1 μὴ πλήσσης, ἀξά-
 δερφί μου, καὶ μείνεις καὶ τὲς σκιάδων, - ὅταν
 εἶναι συννεφιά πλήττω, 9) δωροδοκοῦμαι, δε-
 λεάζομαι : Ἦρ. 8, 5 οὗτοί τε δὴ πληγνέτες δῶροι-
 σι ἀναπεισμένοι ἦσαν, 0) ἐπὶ οἴνου, ἐπιφέρω
 ὄλην, ζαλίζω, βαρῶω στὸ κεφάλι : Γαλ. 18, 21, 568
 πλ. - τὴν κεφαλὴν, αὐτ. 15, 672 ἢ ἐπὶ σεισμοῦ, δια-
 σειῶ, κινῶ : Σωρ. 1, 72 κατασεισμός πλήσσει βι-
 αῖως [τινάξ] κ. παθ. : Σωρ. 2, 59 πηλητομένη ἡ
 μήτρα, 1) ρηματ. π. πληξίς, πληκτικός, πλήκτης,
 πληκτῆρ, πληκτικός, πληκτικμός, πληκτικρον.

πλησταύομαι μον. παθ. πληρούμαι : Εὐστ. 1, 382
 λάρω δ' .. εἵκασε τὸν παρσίτου, διὰ τὸ πλε-
 στεῦσθαι οἷς ἀπληστεύεται.

πληστιγιεῖ-ιγγος [ἡ] ἰών τ. τοῦ πλάστιγι βλλ.

πλήτης Ἦσ. «πλησιοστής».

πλητήσαντα Ἦσ. «δηλοῦντα».

πλητίνες Ἦσ. «δέλιτοι».

πλήτω γ' ἐν. παθ. ἄορ. τοῦ ἡμίκλημ κ. τοῦ πελά-
 ζω, Ἦσ. «πλήτω» ἐπλήσθη, ἤγεισεν.

πλήτομον Ἦσ. «παλαιόν». Ἄκαρνανες.

πλήτρον [τὸ] ἱπλῆω] μτγν. τὸ τὴν πλεῖστον κατευ-
 θύον, τὸ πηδάλιον : Ἄν. Οἷ. 1, 343 πρβλ. πλήθριον.

πλιά ἐπίρρ. μον. κ. δημ. κ. πιὰ πλεόν, μάλλον :
 Ἐρωτ. φ. κ. 1, 31 ζεταλειωμένος βασιλεὺς πλιά ἄξιος
 σὲ πᾶσα τρόπο, αὐτ. 1, 527 κὶ ὅσο τοι φεύγει ταί
 φαστίες, τόσον καὶ πλιά σιμῶνει.

πλιάτσικο [τὸ] [βουλή] δημ. λεία, λάφυρον
 2) κ. ἡ πράξις, λαφυραγωγία, διαρπαγή.

πλιατσικολόγημα [τὸ] δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ
 ἀποτέλεσμα τοῦ πλιατσικολογῆ, ἡ λαφυραγωγία :
 ὁ στρατιώτης ρίχτηκαν στὸ πλιατσικολόγημα.

πλιατσικολογία [ἡ] δημ. ἡ πράξις τοῦ πλια-
 τσικολογῆ, τὸ πλιατσικολόγημα.

πλιατσικολόγος [ὁ] δημ. ὁ συλλέγων ἢ ὁ ἀ-
 πάγων πλιάτσικα, ὁ λαφυραγωγός, ὁ ἄρπαξ: ἦταν
 φοβερός πλιατσικολόγος.

πλιατσικολογῶ-άω δημ. συλλέγω, ἀπάγω πλιά-
 τσικα, λεηλατῶ, 2) ρηματ. π. πλιατσικολόγημα.

πλίγμα-ατος [τὸ] [ἡλίσσσομαι κ.σχόλ. ἀνοίγμα τῶν
 σκελῶν, ἡ ἀπόστασις τῶν διεστῶτων ποδῶν, δρα-
 σκελιά, βῆμα: Ἦσ. «πλίγμα» βῆμα. ἀπὸ τῶν κυλο-
 μένων καὶ παλαιόντων, ὅταν παραβῶντι τοῖς σκε-
 λέται κατέγωμαι : ἢ κτ. πλῆθ. τὰ πηδῆματῶ : Σουῖδ.
 «πλίξ γάρ, τὸ βῆμα» πλίγματα, τὰ πηδῆματα,
 Σχόλ. Ἀριστφ. Ἀχ. 217, 2 ἡ πλάξ βλλ. : Ἰππ. π.
 Σχόλ. Ὀδ. 2, 318 ἐτὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν διάστημα,
 ΕΜ 395, 12 ἐτὸ διάστημα τῶν ποδῶν, 3) παλαι-
 στικὸν τέχνημα, πεδιλόωμα: Ἦσ.

πλιγούρι [τὸ] [τουρκ.] δημ. κ. μπλιγούρι χον-
 δροολεσμένος ἡ χονδροκαπανισμένος σῖτος πρὸς
 παρασκευὴν σούπας ἢ ἄλλων ἐδεσμάτων, 2) τὰ
 ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζόμενον ἔδεσμα.

πλίθα [ἡ] δημ. πλίνθος ὡμὴ ἔξηρανθεῖσα εἰς τὸν
 ἥλιον, ἀντίθ. ὀπτό-πλίνθος, τοῦβλα.

πλιθαρένιος-ος δημ. ὁ ἀπὸ πλιθάρη, ὁ πλίνθιος.

πλιθάρη [τὸ] δημ. ἄ. πλιθα βλλ.

πλίθος [ὁ] δημ. ἄ. πλιθα βλλ.

πλιθάρη [ἡ] δημ. ἄ. πλιθα βλλ.

πλίκα [ἡ] νεώτ. μουσ. ἐν τῶν κυριωτέρων ση-
 μεῖων τῆς νευματικῆς σημειογραφίας.

πλίκιον [τὸ] μτγν. εἶδος πλακουττοῦ : Χρῦσ.
 Τυαν. π. Ἀθῆν. 15, 647C.

πλίκος [ὁ] ἱταλ.] δημ. δεσμὸς Ἰδ. χαρτονομι-
 σμάτων : εἶχε πλίκο τὰ χιλιάρικα, 2) περιτύ-
 λιγμα, φάκελος.

πλινθάριον [τὸ] [πλίνθος] μτγν. ὑποκορ. τοῦ πλιν-
 θιον βλλ. : Ἀετ. 4, 26,

πλινθεῖα [ἡ] [πλινθεῖω] μτγν. ἡ κατασκευὴ πλιν-
 θων, φῆσιμο τοῦβλων : ΠΔ Ἐξ. 1, 14 καταδύνων αὐ-
 τῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς, τῷ
 πηλῷ, καὶ τῷ πλινθειῷ, Ἰώσ. Αἰ 2, 13, 4 ἄχυρον αὐ-
 τοῖς παρέχον εἰς τὴν πλινθεῖαν, 2) παράταξις
 στρατιωτικῆ εἰς σχῆμα πλίνθων, ἦτοι τετραγώνου
 Σουῖδ. ἐν λ. πλινθωτόν, πρβλ. πλινθιον 2).

πλινθεῖον [τὸ] κ. νεώτ., ποι. πλινθῆιον ἐρ-
 γαστήριον κατασκευῆς πλίνθων, πλινθοποιεῖον
 Πολυδ. 10, 185 «οὗ οἱ κεραμεῖς τὰς πλινθους πλάτ-
 τουνται», Σουῖδ. ἐὸ τόπος ἐν ᾧ πλίνθων πλάττονται :
 Ἀριστφ. ἀπ. 283, Λυσ. ἀπ. 161S, ΠΔ Βασ. 2, 12, 31 [δ. γρ.]
 2) Ἐπιγρ. βάσις στήλης ἡ ἀγάλματος : φιάλη,
 ἀργυρὰ ἐμ πλινθειῷ, βριακὴ ἐν πλινθειῷ, - φιά-
 λας ἐμ πλινθειῷ τρεῖς, - στέφανος χρυσοῦς ἐπι-
 γραφῆν ἐπὶ τοῦ πλινθειῷ, 3) πάπ. τετραγώνων
 οἰκίδων, 4) πάπ. τετραγωνικὸν σχέδιον γαιῶν

5) πλαισίον παραθύρου : Ἐπιγρ. πλινθεῖα .. τοῖς
 πύργοις τοῖς Ἐλευσίσι.

πλινθευμα-ατος [τὸ] [πλινθεῖω] τὸ ἀποτέλεσμα
 τοῦ πλινθεῖω, ἡ πλινθουργία, ὁ ἐκ πλίνθων τοῖχος
 Ἦσ. ἐν τῖρύνθον «ἀντὶ τοῦ τείχους ὑπὸ Κυκλάπων
 δὲ κατεσκευάστος» : Τραγ. Ἀδέσπ. 269, Ἐξεκ. Ἐξ. 9,
 Εὐσ. Εὐάγγ. Φιρπ. 9, 437 τοὺς μὲν ἐν πλινθεύμασιν ..
 αἰκίζων βροτούς.

πλινθευσις-εως [ἡ] [πλινθεῖω] Ἐπιγρ. πθ. ἡ κα-
 τασκευὴ πλίνθων, ἡ πλινθουργία : Θεοφύλ. Σ 234, 11
 τὴν τε πλινθευσιν .. ἐπιμελῶς ἐξοπτηθεῖσαν πυρὶ.

πλινθευτήτης [ὁ] [πλινθεῖω] μτγν. ὁ κατασκευά-
 ζων πλίνθος, πλάστιγ καὶ κόπητης πλίνθων, ὁ πλιν-
 θουργός Πολυδ. 7, 163 «πλινθευταὶ δ' ἦσαν οἱ τὰς
 πλίνθους πλάττοντες».

πλινθεῖω μεταχειρίζομαι γῆν πρὸς πλίνθος, δθ.
 πλάττω, καὶ κόπητω πλίνθους, πλινθουργῶ : Ἦρ. 1, 179
 ὄρυσσοντες ὄμα τὴν τάφρον ἐπλινθουον τὴν
 γῆν ἐκ τοῦ ὄρῦματος, ἢ κ. ἀπολ. κα-
 τασκευάζω πλίνθος, φτεῖνάω τοῦβλα : Ἀριστφ.
 Νεφ. 1126 ἢ δὲ πλινθεῖον ἴδωμεν, ὅσομεν καὶ
 τοῦ τέγαιος τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάξαις στραγ-
 γύλαις συντρίφομεν, ΠΔ Γέν. 11, 3 δεῦτε πλινθε-
 ὤμενε πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτάς πυρὶ,
 Λουκ. Θυσ. 4 μετὰ τοῦ Πασιεδάνας ἀμφότεροι
 πλινθεῖοντες ὑπ' ἀπορίας, ἢ κ. μέσ. : Θουκ.

2,78 τάφρος δὲ ἐντός τε ἦν καὶ ἐξῶθεν ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο· 2) οἰκοδομῶ, κατασκευάζω διὰ πλίνθων, κτιζῶ με πλῆρες· Θουκ.4,67 ἐν ὀρύγματι ἐκαθέζαντο, ὅθεν ἐπλινθεύον τὰ τεῖχη· 3) κατασκευάζω τὴν εἰς σχῆμα πλίνθων, ἐπιμήκους τετραγώνου· Ἀριστφ.Βάτρ.800 κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πῆχεις ἐπὶ, καὶ πλάσινα ξύμηκτα· πλινθεύσασαι γῆν· 4) παθ.· Σουίδ, «πλινθεύεται· ἐξεπατάται»· 5) πῆλ. ἡ πλινθευομένη ὡς οὐσ. φορολογία διὸ τὴν κατασκευὴν πλίνθων· 6) ρηματ. π. πλινθευμα, πλινθευσις, πλινθευτής, πλινθεία.

πλινθηνῶ-έω πάπ. μεταχειρίζομαι γῆν πρὸς πλίνθους, πλάττω καὶ κόπητα πλίνθους, πλινθεύω.

πλινθηδῶν [πλινθος] ἐπὶ ἄλλ. κ. μων. κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ σχῆμα πλίνθων, ἐν σχῆματι ἐπιμήκους τετραγώνου· Ἡρ.2,96 ἐκ ταύτης ἦν τῆς ἀκάνθης κοφόμενοι ξύλα ὅσον τε διπλάσια πλινθηδῶν συντιθέσσι· 2) ἐπὶ τῷ τρόπῳ, σχηματῶσι τινος γραφῆς· Εὐστ.1305,33 γραφῆ πλινθηδῶν σχηματιζομένη, Σχόλ.Διον.Θρ.191H.

πλινθηθίων [τὸ] ποι. τ. τοῦ πλινθεῖον, ἐπὶ μέρους τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου· Δωρόθ.π.Ἡφισστ. Ἀστρ.3,37 βορειότατον ζώνης πλινθηθίων.

πλινθηθία [ἡ] ἐσφ. γρ. ἀπὲ πλινθεία βλ.λ.

πλινθηθικός-ή-όν μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς πλίνθους· || ὁ πλινθηθικός ὡς οὐσ. ὁ πλινθευτής, ὁ πλινθουργός· Διογ.Λ4,36 τὸ Φιλοξένῳ πρὸς τοὺς πλινθιακοὺς πραχθέν.

πλινθίστιον [τὸ] μτγν. ὑποκορ. τοῦ πλίνθος, μικρὰ πλίνθος· Ἰάμβλ.Νικ. Ἀριθμ.39P.

πλινθικός-ή-όν πάπ. ὁ ἀνήκων ἡ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλίνθον.

πλίνθιος-ον [πλίνθος] κ. νεώτ., δημ. πλίνθιος -π-ο· ὁ ἐκ πλίνθων πεποιμένος, κατασκευασμένος, ὁ πλινθοποιήτος, πλινθόκομος· Ἡρ.5,101 ὅσαι δ' αὐτέων καὶ πλίνθινα ἦσαν ἰοίκαιαι, Ξεν. Ἀν.3, 4,11 ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἐπωκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος, Ἀριστλ.Μεταφ.1033a,19, Πάπ. πλίνθινα ἔργα· 2) ὁ ἐκ πηλοῦ πεποιμένος, ὁ πῆλος, ὁ χρωματίας· Θεόφρ.Φ1,5,98 πλίνθινον κυλίκιον, Δικαιοσχ. Ἰστ.1,3 πλίνθινα ζῶσα, Φιλ.2,575 πλίνθινα βρομοῦ.

πλίνθιον [τὸ] κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πλίνθος, μικρὰ πλίνθος, πλινθίς· Ξεν.ΚΠ7,1,24 ὡσαπερ γὰρ μικρὸν πλίνθιον ἐν μεγάλῳ τεθέν, Θουκ.6,88 καὶ τάλλα ἐς τὸν περιτειχισμόν, πλινθεῖα καὶ σιδηρον ἰδ. γρ.· 2) μτφ. πλάσιον, φάλαγγ στρατιωτικὴν εἰς σχῆμα πλίνθου, ὁμοίωσχημος παρατάξις· Σουίδ, «πλίνθιον παρατάξεως εἶδος»· Πλούτ.Κράσασ.23 συναγαγὼν ἀμφιστατον ἐπίσπειρα καὶ βαθῶ πλινθίων ἐν δώδεκα σπείραις προερχομένης τῶν πλευρῶν ἐκάστης, Ἰώσ.Α113,4,4 τάξας τὴν στρατιάν ἐν πλινθίῳ, Ἀρρ.Τακτ.11,5, Ἑλλήν.ὈΞ7,2· 3) ἡλικιὸν ὠρολόγιον ἔχον τετραγώνων πλῆκα· Βιτρ.9,8,1· 4) εἶδ. ἐν τῷ ἀριθμ. τὸ γινόμενον τριῶν παραγόντων, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἴσοι, ὁ δὲ τρίτος μικρότερος ἐκάστου αὐτῶν, ὡς 4.4.2· Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.278· 5) ὁ ἐπίδεσμος, τὸ ἡμιρόμβιον· Γαλ.1811,798· 6) μηχανὴ ἐφευρεθείσα ὑπὸ τοῦ Νειλέως πρὸς ἐπανάταξιν τῶν ἐξερρωσῶσεων· Ἡλιδ.Χειρ.π. Ὀρει8,49,7· 7) ὀρθογώνιος πυξίς, κισθόπιδιον· Βιτ.60,2· 8) παιδιὰ τῆς παιζομένη διὰ πολλὰν φήγων καὶ ἡ σάνις ἡ ἡ πλάξ ἢ ἢ ἐπαίξεται, παικτικὸς ἀδασξ· Πολυδ.9,98· 9) πῆναξ ἀριθμῶν διηρημένος εἰς τετράγωνα, ὀδάκιον ἀπροννομηκόν· Βέττ.Βάλ.321,1· 10) διάγραμμα τῆς μουσικῆς κλίμακος· Φιλ.1,27· 11) ἕκαστον τῶν τετραγώνων, εἰς ἃ διήρουν τὸν οὐρανὸν οἱ ολιωσκοποὶ κατὰ τὰς ολιωσκοπίας τῶν· Πλούτ. Ρωμ.22 ἔστι δὲ καμπύλη βῆδδος, ἢ τὰ πλινθία καθεζόμενοις ἐπὶ οἰωνῶν διαγραφῶν, αὐτ.Καμ. 32 χρώνται δ' αὐτῷ πρὸς τὰς τῶν πλινθίων ὑπο-

γραφὰς ὅταν ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθέζονται· 12) κόσμημα πλινθοειδὲς ἐπὶ στρατιωτικοῦ μονόου ἐκ σάγου· Διόδ.Σ5,30 πλινθίσις πολυανθεῖα καὶ πυκνοῖς διειλημμένους· 13) τὸ πρόσθιον πλίσιον πολεμικῆς μηχανῆς· Ἡρων Βελοπ.81,10, Φιλ.Μηχ.Βελοπ.60,6· 14) ἡ τετράγωνος βῆσις τοῦ καταπέλτου· Ἡρων Αὐτορ.5,3· 15) γεν. ὀρθογώνιον· Στράβ.2,5,36 ἐν δὲ τῷ ἀρκτηκίῳ φαίνεται καὶ ἡ μεγάλῃ ἀρκτος ὅλη σχεδὸν τὴ πλῆν τῶν σκελῶν καὶ τοῦ ἀρκου τῆς οὐράς καὶ ἐνός τῶν ἐν τῷ πλινθίῳ ἀστέρων· 16) νεώτ. ὁ ἐν εἶδει πλίνθου διδόμενος σχηματισμός εἰς τὴν βαμβασοκυριτίδα κατὰ τὴν τύπῃσιν· 17) νεώτ. ξύλον, δι' οὗ πλάττουσι τὰς πλίνθους, φόρμα, καλοῦσι· 18) νεώτ. τύπος ἐν ᾧ χύνεται τὸ ἐκ τῆς ἐκκομιμύεως τῶν μεταλλευμάτων παραγόμενον μέταλλον πρὸς στερεοποίησιν.

πλινθίς-ιδος [ἡ] κ.νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πλίνθος, λίθος λελοξασμένος εἰς σχῆμα πλίνθου· 2) τετράγωνον σχῆμα· Καλλιξ.1 τοὺς ταίχους δὲ λευκὰς τε καὶ μελαίνας διαποικίλλουσι πλινθίσιν· 3) ἐπὶ εἶδος σταυρολέξου, παικτικὸς ἀδασξ· Ἑλλ. Ἐπιγράμ.7· 4) ἡλικιὸν ὠρολόγιον· Πλούτ.Ἡθ.410E τῆς δ' ἀνέγεται τῆς ἐντασίβα πλινθίδος, ἡ ποιεῖ γωνίαν ὄρεται κεκλιμένη πρὸς τὸ ἐπιπέδον, μέτρον εἶναι λεγομένη τῷ ἐξάρματος, ὁ ἐξήρται τῶν πόλων ὁ ἀεὶ φανερός ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος· 5) ὄργανον πρὸς καταμέτρησην τῆς κλίσεως τῆς ἐκλειπτικῆς, ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου· Πτολ. Ἀρμ.1,47 λίθινον ἢ ξυλίφινον πλινθίδα τετράγωνον καὶ ἀδιάσπαστον· 6) εἶδος ἀκόντης, ἐφ' ἧς οἱ γραφεῖς ὄζωνον τὸν κάλαμον· Φανί.ΑΠ6,295,6 τὰν ἀδυσφῆ πλινθίδα καλλασίαν· 7) ἕκτασις γῆς, κτίμα ἐξ ἡλιαδῶν τετραγωνικῶν ποδῶν· Ὀψ.γιν.1,85· 8) ξύλον εισαγόμενον πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν χονικίων· Φιλ.Μηχ.Βελοπ.57,35· 9) εἶδος ἰχθύος· Ἀγαθρχ.34· 10) τὸ γινόμενον τριῶν παραγόντων, ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο ἴσοι, ὁ δὲ τρίτος μικρότερος, ἢ πλίνθος· Νικόμ.Γερ. Ἀριθμ.2,6, Θεων Σμ.41E τὰ δὲ τὸ μὲν μῆκος καὶ πλάτος ἴσον ἔχοντα τούτεστι τὰς βάσεις τετραγώνων τὸ δὲ ὕψος ἕλατταν πλινθίδεσ· 11) φάλαγγ στρατιωτικὴν εἰς σχῆμα πλίνθου, πλινθίον· Ἐρμητ.16·

πλινθίτις-ιδος [ἡ] μτγν. συνηρητὴ τις· Γαλ.12,237.

πλινθοβάξ [ὁ,ἡ] μτγν. ὁ κατασκευάζων πλινθους· Ἡρόδοτ.1,246.

πλινθοβουλία [ἡ] Ἐπιγρ. ἢ διὰ πλίνθων οἰκοδόμησις, χτίσιμον με πλῆρες.

πλινθοβόλος [ὁ] μτγν. ὁ οἰκοδομῶν, ὁ κτιζων διὰ πλίνθων· Διοκλήτ. Ἐδικτ.7,16.

πλινθοβολῶ-έω Ἐπιγρ. οἰκοδομῶ, κτιζῶ διὰ πλίνθων· τέκνασι τῶν πλινθοβολήσασιν τὰ περὶ τῶν πυλῶνα καὶ τῶν πύργων.

πλινθοβομή [ἡ] νεώτ. δρομή, κτίσιμον ἐκ πλίνθων· πλινθοδομή δρομική (ἡ κοτασκευαζομένη διὰ χρήσεως μόνον δρομικῶν πλίνθων), πλινθοδομή ὄρθια [ἡ] κατασκευαζομένη διὰ πλίνθων τοποθετημένων ἐπὶ τῆς στενωπῆρος αὐτῶν πλευρᾶς, ὀρθίω, πλινθοδομή υπακτική [ἡ] κατασκευαζομένη διὰ διπλῶν διασταυρουμένων.

πλινθοειδής-οὐς-ές λεξ. ὁ ὁμοῖος πρὸς πλίνθον, ὁ πλινθοσχημος, ὁ ἐπιμήκης καὶ τετράγωνος· Φώτ. Λέξ.731,23 πλινθοειδοῖς βάλοι.

πλινθοόκτιστος-ατος [τὸ] νεώτ. κτίσιμον ἐκ πλίνθων, πλινθοδομή.

πλινθοόκτιστος-ον νεώτ. ὁ διὰ πλίνθων ὠκοδομημένος, χτισμένος· πλινθοόκτιστος οἰκία.

πλινθοομηγανή [ἡ] νεώτ. μηχανὴ χρησιμοποιοῦμένη διὰ τὴν κατασκευὴν πλίνθων.

πλινθοοποιεῖον [τὸ] νεώτ. τόπος, ἐν ᾧ πλάττονται καὶ κόπτονται, κατασκευάζονται πλίνθοι, πλινθεῖον, πλινθουργεῖον, πλινθαρεῖα.

πλινθοποιΐα-εως ἴη ἱπλινθοποιῶ, νεώτ. ἡ εἰς πλακούντας ἢ πλίνθους διαμ., ῥωσὶς μεταλλουργικῶν ἢ ἄλλων προϊόντων.

πλινθοποιία (ἴ) πάπ., σχόλ. κ. νεώτ. ἡ τέχνη τοῦ πλάττειν καὶ κόπτειν, κατασκευάζειν πλίνθους, ἢ πλινθουργία : Σχόλ. Πινθ. Ο 520.

πλινθοποιός (ὀ) γλῶσσ. κ. νεώτ. ὁ πλάττων καὶ κόπτων, κατασκευάζων πλίνθους.

πλινθοποιῶ-έω κ. μαν. κ. νεώτ. πλάττω καὶ κόπτω, κατασκευάζω πλίνθους : Ἀριστοφ. Σφ. 1139 ἔτερον δ' ἐπλινθοποιῶν πελαργαί μύριοι, Εὐστ. Διον. Π 511. 2) ρηματ. π. πλινθοποιήσις.

πλινθοπολική (ἴ) πάπ. τὸ δικαίωμα τοῦ πωλεῖν πλίνθους, πλίθρες.

πλίνθος (ἴ) κ. μαν. κ. νεώτ., σπαν. τὸ πλίνθον τεχνητὸν δομικὸν εἶδος ἐν πολλῷ ὑπὸ μορφῇ ὀρθογωνίου παραλληλεπίπεδου εἶτε ἐν τῷ ἥλιῳ ἑρπαιόμενον, πλίνθος ὤμη, ὠμῶπιπινθος, πλίθρα, πλίδι, εἶτε ὅπταν ἐν τῷ πυρὶ, ὀπτή πλίνθος, ὀπτόπλινθος, τοῦθλο : Ἡρ. 1,180 τὸ δὲ ἀπὸ τούτου αἰ ἐπικρατεῖ παρὰ χεῖρας ἐκάτερον τῶν ποταμῶν αἰμασίη πλίνθων ὄπταν παρατελεῖ, αὐτ. 1,186 ἀνοικοδόμησε πλίνθοισι ὀπτήη κατά τὸν αὐτὸν λόγον τῷ τεχεῖ, αὐτ. 2,136 τοῦτο συλλέγοντες πλίνθους εἴρυσαν, Ἀριστοφ. Ὀρν. 552 πᾶν τοῦτ' ἐν μεταξὺ περιτείχεται μεγάλας πλίνθους ὀπτάτας, Ξεν. Ἄν. 2, 4,12 ἦν δὲ ψκοδομημένη πλίνθοις ὀπτάτις ἐν ἀσφάλτῳ κειμέναις, αὐτ. 7,8,14 ὁ δὲ τοίχος ἦν ἐπ' ὀκτῶ πλίνθων γήινων τὸ εὖρος, Παισα. 8,8,7 ἔς τὸ τεῖχος ὤμης ψκοδομημένον τῆς πλίνθων ἢ ἐν περιλήπτ. σημ. : Θουκ. 3,20 διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθων ἰδιὰ τριάκοντα στῆδῶν, πλινθίων σεῖρων ῥών ἢ ἐπὶ βόστανου τινὸς γινομένης δι' ἐπιθέσεως πλίνθων : Ἀριστοφ. Βάτρ. 621 πλίνθους ἐπιτεθείς ἢ ἐν παροίμ. πλίνθων πλύνειν ἐπὶ ἀκατορθώτου πράγματος, ἀνωφελοῦς κόπου : Κωμ. Ἀ. Δοσπ. 891, Ζηνόδ. 6,48 ἢ νεώτ. μ. ἢ ὀπτή πλίνθος, ὀπτόπλινθος, τοῦθλο. 2) Ἐπιγρ. λίθος πελεκηθεὶς εἰς τετράγωνον σχῆμα πρὸς οἰκοδομήν. 3) ἀκατέργαστον μέταλλον κεκρυμένον εἰς τύπον πλίνθου : Πολύβ. 10,27,12 πλίνθοι δὲ χρυσαὶ τινες ὀλίγαι μὲν ἦσαν, Λουκ. Χάρ. 12 οἶσι γὰρ τὴ δεισθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον ἢ κ. ἐπὶ μολύβδου ἔχοντος σχῆμα πλίνθου : Διοσκ. 5,88 πλίνθος μολύβδινος. 4) κ. νεώτ. εἶδ. ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ, τετράγωνος πλάξ ἀποτελοῦσα τὴν βῆσιν κίονος ἢ στήλης, πλινθίων : Βιτρ. 4,7,3. 5) Ἡσ. «μέρος τὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ κίονος».

πλινθουλκία (ἴ) πάπ. κ. πλινθολκία τὸ πλάττειν καὶ κόπτειν πλίνθους, ἢ πλινθοποιία.

πλινθουλκιον (τό) Ἐπιγρ. τὸ πλινθοποιεῖον.

πλινθουλκόος (ὀ) ἱελικῶ ἠγν. ὁ πλάττων καὶ κόπτων πλίνθους, ὁ πλινθοποιός : Πάπ. πλινθουλκοὶ οἱ ἐξειληφότες ἐλκίμοσι, Πολυδ. 7,163.

πλινθουλκῶ-έω ἠγν. αὐρῶ, πλάττω καὶ κόπτω πλίνθους, πλινθοποιῶ : Πολυδ. 7,163.

πλινθουργεῖον (τό) πάπ., λεξ. κ. νεώτ., πάπ. κ. πλινθουργίον ἔργαστήριον πρὸς κατασκευὴν πλίνθων, πλινθοποιεῖον : ΕἰΜ 677,27.

πλινθουργία (ἴ) ἠγν. κ. νεώτ. ἡ κατασκευὴ πλίνθων, ἢ πλινθοποιία : ΠΔ Ἐξ. 5,7 διδόναι ἀχυρον τῷ λαῷ εἰς τὴν πλινθουργίαν, Ἰω. Χρυσ. 9,568B τῇ πλινθουργίᾳ προσδεδεμένοι.

πλινθουργιον (τό) πάπ. ἄ. πλινθουργεῖον β.βλ.

πλινθουργός (ὀ) κ. νεώτ. ὁ κατασκευάζων πλίνθους, ὁ πλινθοποιός : Πλάτ. Θεαιτ. 147A καὶ ἠηλός ὁ τῶν πλινθουργῶν, Γαλ. 4,618.

πλινθουργῶ-έω κατεργάζομαι, κατασκευάζω πλίνθους, πλινθοποιῶ : Ἀριστοφ. Πλ. 514 σκυταμαεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν, αὐτ. Ὀρν. 1139 ἔτερον δ' ἐπλινθούργων πελαργαί μύριοι, Φιλ. 418,31 πλινθουργεῖν καὶ πόλεις οἰκοδομεῖν.

πλινθοφόρος-ον ὁ φέρων, κουβαλῶν πλίνθους : Ἀριστοφ. Ὀρν. 1134 οὐκ Αἰγύπτιας πλινθοφόρος. ἢ παρῆν ἢ πάπ. τὸ ἀρα. ὡς οὐσ. 2) Ἐπιγρ. ἢ πλινθοφόρος ὡς οὐσ. ὄνομα νομισματοσ.

πλινθοφορῶ-έω μεταφέρω πλίνθους, κουβαλῶ πλίθρες : Ἀριστοφ. Ὀρν. 1149 καὶ νῆ Δ' αἰ νῆπτα! γὰ περικεωσμένα ἐπλινθοφόρου, Πολύαιν. 8,24,3.

πλινθόφυξ-οῦς-εἰς (ῥύφασι) ὁ ἐκ πλίνθων ψκοδομημένος, χτιαμένος, ὁ πλινθόκτιστος : Αἴσχ. Πρ. 450 κοῦτε πλινθόφυξις δόμοις προσήλους ἦσαν.

πλινθῶ-ὠν κ. νεώτ. ποῖά, σχηματίζω τὴ εἰς σχῆμα πλίνθων. 2) κατασκευάζω, κτίζω τὴ ἐκ πλίνθων κ. μέσ. : Βιάν. ΑΠ 9,423 Σάρδιες. ἢ αἰ χρυσῶ τὸν παλαιὸν ἐπλινθῶσασθε μέλαθρον. 3) ρηματ. π. πλινθωτός, πλίνθωμα.

πλίνθωμα-ατος (τό) ἱπλινθῶ ἡ νεώτ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλινθῶ, τὸ ὑπὸ μορφῇ πλίνθου στερεοποιηθὲν μέταλλον, μετὰ τὴν εἰς τύπου ἀπόχυσιν.

πλινθωτός-όν ἱπλινθῶ ἡ ἠγν., μαν. ὁ ἔχων τὸ σχῆμα πλίνθου, ὁ ἐπιμήκης καὶ τετράγωνος : Πουδ. Αἰγ. 6,66 πλινθωτός καυτήρ. 2) τὸ πλινθωτόν ὡς οὐσ. ἢ πλινθεία β.βλ. 2) Σουῖδ.

πλίξ-ιχός (ἴ) ὄωρ. βῆμα : Σχόλ. Ὀδ. Ζ 318, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. 2) ἡ σπιθμῆ Σουῖδ. «τὸ ἀπὸ τῆς χειρὸς εἰς τὸν λιγανὸν δάκτυλον διάστημα».

πλίξ ἔπιρρ. ἐν χρ. ὡς σύνθ. ἀμφιπλίξ β.βλ.

πλίξις-εως (ἴ) ἱπλίσσιω λεξ. βηματῖσις, ἀνοιξις τῶν ποδῶν πρὸς βῆσιν, βῆμα. 2) τάνυσις, τέντωσις, ὄθ. τὸ ἀνοίγισμα τῆς χειρᾶς, ἡ σπιθμῆ ὡς μέτρον μεγέθους Σουῖδ.

πλίον Ἐπιγρ. πλείον, πλέον.

πλίσσάρισμα (τό) δημ. τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλίσσάρω, ἡ κατασκευὴ πτυχῶν μὲ τὴν μηχανὴν ἢ μὲ τὸ χερί ἢ μὲ τὸ σίδερο.

πλίσσάρω δημ. κατασκευάζω κανονικὴν καὶ πυκνὴν πτύχων ὑφάσματος, κάνω πλίσσέ.

πλίσσά(ς) (ὀ) ἱπλ.βλ. δημ. κ. τὸ πλίσσέ κανονικὸ καὶ πυκνὸ πτύχων ὑφάσματος. 2) ὑφάσμα φέρον τοιαῦτον πτύχων.

πλίσσω, ἄορ. ἐπλίξα (Ἡσ. 1 κ. μέσ. ἄορ. ἐπλίξάμην ἰέν συνθ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 218), παρὰκ. πέπλιγμα ἰέν συνθ. Ἀρχιλ. 551 ἱερθλ. Κόντ. Ἀθηνᾶ 9,1551, βαδίζω, βηματίζω μετατρέπων ἀκέλοσ παρὰ σκέλοσ, ἀνοίγω, ἐκτείνω τὰ σκέλη Ἡσ. «πλίσξαντα» διαναθῆναι καὶ ἀναστάνο καὶ διαθάντα : Κολλ. Ἄρτ. 243 ἵνα πλίσσωσιν ὀμαρτή ἢ π. π. Ὀμ. ἀπαξ, ἐπὶ ταχέος βηματισμοῦ ἡμίονων : Ὀδ Ζ 318 εὐ μὲν τρώων, εὐ δὲ πλίσσαστο πόδεσσιν ἱκαλῶς ἦνοιγον τούσ πόδας, ἐθνημίονοι ἢ β.βλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 218 ἐλαφροῦσ ἀν ἀνεπλίξαστο.

πλίχας-άδος (ἴ) τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῶν αἰδοίων τῶ σώματος μέρος, ὅπερ ἐν τῷ βαδίζειν συνθλίβεται Πολυδ. «πλίχάδος» τὰ μεταξὺ ποσθῆματος καὶ ὄσχεου καὶ μηροῦ : Ἰπν. Ἄγμ. 20, αὐτ. Ἀρθρ. 54 ἔσωνεν δὲ ὁ μηρός παρὰ τὴν πλιχάδα καλοσημένη κυλλότερος καὶ ἀσαρκότερος γίνεται, Ροῦφ. Ὀνομ. 108, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. 2 9.

πλίχος-ους (τό) σχόλ. ἡ πλιχά β.βλ. : Σχόλ. Ὀδ. 318.

πλιχῶξ-οῦς-εἰς ἱπλίσσιω ἱατρ. ὁ ἐξεντυγμένος, ὁ ἔχων ἡ τεῖνον νὰ λάβῃ ἔκτασιν, ἀνάπτειν : Ἰπν. Κεφ. Τρωμ. 19.

πλοηγερόστατον (τό) νεώτ. μικρὸν ἐλεύθερον ἀερόστατον ἐξ ἐλαστικοῦ, χρησιμοποιοῦμενον πρὸς ἐξακριβίωσιν τῆς διευθυνσεως καὶ ταχύτητος τοῦ ἀνεμού εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα.

πλοηγία (ἴ) νεώτ. ἡ πλοηγία β.βλ., ἡ καθοδήγησις ἐξένου πλοίου εἰς τῆμα θαλάσσης ἀπαιτοῦν ἀκριβετέρας γνώσεσι τοῦ πλοῦ.

πλοηγία (ἴ) νεώτ. ἡ ὀδηγία πλοίου πλοῖον τῶν ἀντων ἢ διὰ στενῶν θαλάσσιων διόδων ἢ ἐντὸς λιμένων, πλοτάγιο. 2) συνεχῶ. ἡ γνώσις τῆς παρὰ τὰς ἀκτὰς ναυσιηλοίας, ἡ αὐτοπλοία.

πλοηγικός-ή-ον νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πλοήγαν ἢ τὸν πλοηγὸν βλ.κ. : **πλοηγικὸν πλοῖον** ἢ πλοηγίς, - πλοηγική ὑπηρεσία ἢ τὴν διοίκησιν τοῦ σώματος τῶν πλοηγῶν καὶ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς λειτουργίας τῶν πλοηγικῶν σταθμῶν ἀσκούσα ὑπηρεσία, - πλοηγικός σταθμός ἰδ. ἰδρυμένος εἰς λιμένας, εἰς οὓς ἡ πλοηγία εἶναι ὑποχρεωτική διὰ πάντα τὰ εἰσπλέοντα καὶ ἐκπλέοντα πλοῖα.

πλοηγίς-ιδος ἡ) νεώτ. μικρὸν πλοῖον, ἐφ' οὗ ἐπιβαίνει ὁ πλοηγός, ὅπως ὁδηγήσῃ ἄλλα πλοῖον πλησίον τῶν ἀκτῶν ἢ διὰ στενῶν θαλασσιῶν διόδων ἢ ἐντός λιμένος, πλοηγικὸν πλοῖον, πιλοτιέρα.

πλοηγός ἰδὴ νεώτ. ὁ ἐπιβαίνει μικροῦ πλοίου, τῆς πλοηγίδος, ὅπως ὁδηγήσῃ ἄλλο πλοῖον πλησίον τῶν ἀκτῶν ἢ διὰ στενῶν θαλασσιῶν διόδων ἢ ἐντός λιμένος, ὁ πιλότος.

πλοηγῶ-ῶ νεώτ. ἀμτβ. εἶμαι πλοηγός βλλ., ἐπετελῶ τὸ ἔργον τοῦ πλοηγοῦ. || κ. μτβ. ὁδηγῶ πλοῖον πλησίον τῶν ἀκτῶν ἢ διὰ στενῶν θαλασσιῶν διόδων ἢ ἐντός λιμένος, πιλοτάρω. 2) μτφ. ὁδηγῶ τινα διὰ δυσκόλου ὁδοῦ.

πλοητόκος-ον ἰτμῶν) μτγν. ἐπιθ. τοῦ Ζεφύρου, ὁ γεννῶν πλοῦν, ὁ κῆρμων καιρὸν διὰ τὸ ταξιδεῦμα : Σάτυρ. Ἐπιγρ. ΑΠ 10,6 πλοητόκος Ζεφύρος, **πλοιαρίδιον** ἰτὸ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ πλοιαρίου, μικρὸν πλοιαρίον : Ψ Κολλῆσθ. 1,3.

πλοιαρίον ἰτὸ) κ. μσν. κ. νεώτ. ὑποκορ. τοῦ πλοίου, μικρὸν πλοῖον, ἀκάτιον, βερκοῦλα, κοραβία : Ἀριστφ. Βάτρ 139 ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῶι σ' ἀνήρ γέρονν ναυτὴς διαίξῃ δὴ ὄθωλῳ μισθὸν λαδῶν, Ξεν. Ἑλλ. 4,5,17 ἐσβάντες εἰς πλοιαρία παρέπλεον, ΚΔ Ἰω 6,22 οὐ συνεισηῆθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ ἰσούς εἰς τὸ πλοιαρίον, Περιπλ. Ἑρ. Οαλ. 15 πλοιαρία ραπτά καὶ μονόξυλα, Ἀραβ. Μῦθ. Χαλ. 1,47 ἔνας φαρὰς ἐβγαίνοντες μίαν ταχινήν μετὰ πλοιαρίον του νά φαρῆς. 2) εἶδος γυναικείου ὑποδήματος : Πολυδ. 7,93 Ἦσ. «πλοιαρία» ὑποδήματα ποιά.

πλοιαρχία ἰτὸ) νεώτ. τὸ ἀξίωμα τοῦ πλοιαρχοῦ.

2) ἡ περίοδος καθ' ἣν διατελεῖ τις πλοιαρχος. **πλοιαρχός** ἰδὴ ἰσρχῶ) νεώτ. κ. ὁσμ. ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου κ. ἰδ. μεγάλο, καπετάνιος : **πλοιαρχὸς στὰ φορητὰ**. 2) νεώτ. νοут. ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ἀντιστοιχῶν ἥρως τὸν βαθμὸν τοῦ συναγματάρχου τοῦ κατὰ ξηρῶν στρατοῦ.

πλοιαρχῶ-ῶ νεώτ. εἶμαι πλοιαρχος, κυβερνῶ πλοῖον πολεμικὸν ἢ ἐμπορικόν.

πλοιαφέσια ἰτὸ) μτγν. ἑορτὴ τῶν ναυτιλλομένων τελωμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰαίδος, συνισταμένη εἰς εἰκονικὴν ναυσιπλοῖαν, ἀγομένου ἐπὶ ἰδιαιτέρου πλοίου ὀγλόματος τῆς θεᾶς ἐν πομπῇ ἐπὶ τὴ διάστημα : Ἰω. Λυδ. Μην. 4,45 τῆ πρό τριῶν νωνῶν Μαρτίων ὁ πλοῦς τῆς Ἰαίδος ἐμετελεῖτο, ὃν ἐτι καὶ νῦν τελοῦντες καλοῦσι Πλοιαφέσια. **πλοῖζω** ἄ. πλωίζω βλλ., κ. μέσ. : Ἐπιγρ. τῶν πλωιζομένων ἐμπόρων.

πλωτικός-ή-όν λεξ. κ. νεώτ. Σουίδ. «πλώμιος» 2) νεώτ. ὁ χρῆσιμος διὰ τὸν πλοῦν : πλωτικοὶ φανοὶ ἰσὺς ὀφείκει ναὶ ξηρ ἀνημένους καθ' ὅλην τὴν νύκτα πᾶν θαλασσοποροῦν πλοῖοι.

πλωτικός-ον κ. νεώτ. ἄ. πλώμιος βλλ., ὁ πρὸς πλοῖον κατάλληλος, εὐνοϊκός. 2) ὁ δὲ ὁ δὲ πλοῖον κατὰ διέλιθ πλοῖον, πλωτός. 2) π. βυζ. τὸ οὐδ. πλωίμον ὡς οὔσα. τὸ πολεμικὸν ναυτικόν : ναύαρχος τοῦ πλωίμου.

πλωιότης-ητος ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πλωίμου βλλ., ἡ ἱκανότης πρὸς πλοῦν : ἡ πλωιότης τῶν σμηρινῶν πλοίων.

πλωιοκτησία ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιοκτησία πλοίου. **πλωιοκτητής** ἰδὴ) νεώτ. ὁ ἰδιοκτήτης πλοίου.

πλοιο(ν) ἰτὸ) ἡλέω) κ. μσν. νεώτ. κ. ὁσμ. πᾶν πλοῖον ἀκάφος, τὸ πλεούμενο, τὸ κοράδι, ἀντίθ. λέμβος : Ἦρ. 1,168 ἐσβάντες πάντες ἐς τὸ πλοῖα σίχοντο πλώνοντες ἐπὶ τῆς Θρηϊκῆς, Αἰσχ. Ἀγ. 625 ἀνήρ ἀφαντος ἐξ Ἀγαθικοῦ στρατοῦ, αὐτὰς τε καὶ τὸ πλοῖον, αὐτ. Ἐπ. 602, ΚΔ Ματθ. 9,1 ἐμβὰς εἰς πλοῖον διεπέρασα καὶ ἦλθεν εἰς ἠ πόλιν, Ἀραβ. Μῦθ. Χαλ. 1,151 ἔδεσαν τὸ πλοῖον, Γρουπ Σκ. Τερρ. 24,7 μὰ τῶρα ἡγάει τὸ βούκινο τὸ πλοῖο ναὶ ἔκινῃσι. || ὁμ. μτ. ἐπιθ. προσδιορισμοῦ, οἷον πλοῖον λεπτόν, μικρὸν σκάφος, πλοιαρίον, κοραβία : Ἦρ. 7,36 ἴνα καὶ ἐς τὸν Πόντον ἔχη ὁ βουλόμενος πλᾶειν πλοῖοισι λεπτοῖσι, Θουκ. 2,83 τὰ τε λεπτὰ πλοῖα ἄ ξυνέπει ἐντὸς ποιοῦνται. || ὁμ. πλοῖον ἀλιευτικόν τὸ φαράκιον : Ξεν. Ἀν. 7,120 καταδραμών ἐπὶ θάλατταν ἐν ἀλιευτικῷ πλοίῳ περιέπει εἰς τὴν ἀκρόπολιν. || ὁμ. πλοῖον ἱππαγωγὸν εἶδ. σκάφος κατάλληλον πρὸς μεταφορὰν ἱππῶν, ἢ ἱππαγωγός : Ἦρ. 6,48 κελῶν . . . ἱππαγωγὰ πλοῖα ποιεῖσθαι. || ὁμ. πλοῖον στρογγύλον ἢ φορητικὸν εἶδ. σκάφος κατάλληλον πρὸς μεταφορὰν φορητῶν, φορητῶν : Ξεν. Ἑλλ. 5,1,21 καταδύειν μὲν οὐδὲν εἰς αὐτὸν πλοῖον, αὐτὰ τὰ δὲ φορητῆκὰ πλοῖα ἔνιστε κ. ὄνευ ἐπιθ. ἐν ἀντιπ. πρὸς τὸ πολεμικόν : Θουκ. 4, 116 τοῖς πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶ, Πλάτ. Ἰπν. Μ. 295D πλοῖα τε καὶ τριήρεις. || ὁμ. πλοῖον μακρὸν τὸ πολεμικόν, ἢ τριήρης ἔνιστε κ. ὄνευ τοῦ ἐπιθ. : Ἦρ. 5,30 πυνθάνομαι γὰρ ὀκτακοιχίλιν ἀσπίδα Ναξίους εἶναι καὶ πλοῖα μακρὰ πολλά, Θουκ. 1,4 πλοῖος μακροῖς ἐξήρτυμένα ὡσπερ ἐκίβητα, Ξεν. Ἑλλ. 1,2) Θράσυλλος δὲ τὰ τε ψηφισθέντα πλοῖα λαδῶν, Δημ. 262 κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν ἕως τριῶν πλοίων.

πλόκαμος Ἦσ. «τὰ περίορτα νεῦρσ».

πλοκάμι ἰτὸ) ὁσμ. ὁ πλόκαμος τῆς κόμης, ἢ πλεξίδα. 2) ὁ πλόκαμος τοῦ ὀκτάποδος, ὁ πλοκαμός. 3) ὀλιευτ. ἕκαστον τῶν νημάτων τοῦ πολυαγκίστρου τῶν φερόντων τὰ ἀγκίστρα, τοῦ παραγαδιῶ τοῦ παράμολο, παράμολο.

πλοκάμις-ιδος ἡ) κ. νεώτ. ποι. ὄντι πλόκαμος, πλέγμα ἐκ τριχῶν τῆς κόμης, ἰδ. τῆς γυναικείας εἰς ἐπίμηκες σχῆμα, πλοκάμι, πλεξίδα, κοσιδα Φώτ. Λεξ. 434,22 «πλοκάμις» καὶ τῶν τριχῶν ἡ ἐμπλοκή : Βίαν. 120 ἄ δ' Ἀφροδίτα, λουσαμένα πλοκαμίδας, ἀνά δρυμὰς ἀλάλητα πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος, Εὐφρον. 140, Νόνν. Δ 4,133, αὐτ. 5,385. 2) κτ. ἐν. περιληπτικῶς, ἢ βστρωχωτῆ ἡ οὐλῆ κόμη, κατασάρῳ μαλλίος Φώτ. Λεξ. 434,22 «πλοκαμῖς» ὁ οὐλος βστρωχός : Θεόκορ. 13,7 τὸν πλοκαμίδα φορευτὸς ἰσρχῶ. «τοῦ φέροντος πλόκαμον, τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας». 3) κτ. πληθ. ἢ πλεκτάνη βλλ. ἐν εἰδ. σμ. : Ὀππ. Ἀλ. 2,125, αὐτ. Κυν. 3,179. 4) νεώτ. στρατ. πλεξίς ἐκ στιπυέου χρυσαμεύσας ὡς βύσση διαφόρων μερῶν τῶν ἐσωτερικῶν μηχανημάτων τοῦ πυροβόλου.

πλοκάμιος ἰδὴ) μσν. ὑποκορ. τοῦ πλόκαμος βλλ. : Πρῶδρ. Ἐπιγρ. μ. 114.

πλόκαμος ἰδὴ) ἡλέω) κ. μσν. κ. νεώτ. πλέγμα ἐκ τριχῶν τῆς κόμης εἰς ἐπίμηκες σχῆμα, πλεξίδα, κοσιδα Ἦσ. «κάνδυλοι τῶν τριχῶν πελεγμένον» : Ἦρ. 4,34, Αἰσχ. Χο. ὁ πλόκαμον Ἰνάχῳ θρηπτήριον, αὐτ. 187 πλόκαμον Ἰδοῦσθ τόνδε. || κτ. πληθ. ἐπὶ γυναικῶν, οἱ οὐλοὶ βόστροιχοι : Ἰλ. Σ 176 χειρὶ πλοκάμιος ἐπλεξε φαινοῦς, Πινδ. Π. 4,82 οὐδὲ κοῦδαν πλόκαμοι κερθέντες σίχοντ' ἀγλαοί, Πάπ. τί πλόκαμοι βρέζωμεν, ὅτ' ὄραρα τοῖα σινδῆρψ εἰκουσιν, Μηνσιτ. 12,2 Σινε. οὕτως ἀνά πᾶσαν τὴν πόλιν ἀπὸ τῶν πλοκάμων τῆς κεφαλῆς περιέδεσθαι. || μτφ. ἐπὶ τοῦ τυφοῦ, ἐν διδυρ. ραβ. φρ. : Ἀριστφ. Νεφ. 336 πλοκάμιος ἑκαταγο-

κεφάλου τυφῶ· 2) κτ. έν. περίληπτικός, ἡ κόμη, τὰ μαλλιά: Αἰσχ.ἀπ.313, αὐτ.Ἐπιτ.564 τριχὸς δ' ὄρθιαι πλόκαμας ἴσταται, Εὐρ.Φοιν.309 παρθίδων τ' δρεγμα βραστῶν τινε κτανόχρωτα χαίτας πλόκαμον· 3) μτγν. ἡ πλεκτάνη βλ.λ., πλεκτάν, στριμμένο σχοινί: Αἰλ.Πι.1,· 4) μτφ. Πολυδ.2,27 πλοκάμους τὰς τοῦ κηπουροῦ περιστροφάς· 5) μτγν. κ. νεώτ. εἰδ. έν τῇ ὀρχι- τεκτονικῇ, κόσμημα έν εἰδει πλέγματος: Γαλ.Χρ. Μορ.9,4 πλόκαμος θαυμαστός [πλέγμα δικτυοει- δές] ἰδ.γρ.1· 6) κτ. πληθ. λύνιμος κάλαθος, πα- νέρι: Γαλ.Φυσ.Δυν.1,15· 7) μον. κ. νεώτ. ἕκαστος τῶν βραχιόνων τοῦ δικτάποδος καὶ ἄλλων μαλα- κίων, ὁ πλοκάρις, τὸ πλόκαμι: Θεοφύλ.Σ.74 τοὺς παλύποδάς φασιν.. τοὺς ἑαυτῶν κατεσθίειν πλοκάμους· 8) ἄστρον. ἄστροιρκός τοῦ βο- ρεῖου ἡμισφαιρίου: Ὑγίν.2,24 Βερεινικός πλόκα- μος, Πτολ.Τετραβ.26 ἡ τοῦ πλοκάμου συστροφή. **πλοκάμος** (ἰδ) ὄημ. κ. ἀπλακάμος ὁ πλόκαμος τοῦ δικτάποδος, τὸ πλόκαμι.

πλοκαμῶδες Ἦσ. «τόν οὖλον βράτρυχον».

πλόκακον (ἰδ) Ἰπλέκω) πᾶν πλέγμα, πεπλεγμένον, ὁἶον ὁ κάλαθος: Πλάτ.Τίμ.78C τὰ μὲν οὖν ἔνδον ἕκ κυρὸς συνεστήσαστο ταῦ. πλοκάκων ἅπαντα ἰδ.γρ. πλοκάκων, Θεοφρ.Φι.4,10,4 χρῆσιμον δὲ πρὸς τὰ πλόκανα, Διδόδ.Σ.3,37 κατασκευάσαν ἀπὸ σχοίνου πυκνῆς περιφερῆς πλόκακον· 2) πλεκτάν κόσκιον πρὸς κάθαρσιν σιτηρῶν ἡ λίκνου: Πλάτ.Τίμ.52B ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκά- νων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ τῆν τοῦ σίτου κάθαρσιν αἰδιόμενα, Πολυδ.1,225 ἀποκαθίρει τὰ ἄχρη τῶ πλοκάκω, Κλήμ.Ἀλ.566 έν τῆς πλα- κίκουσι διάσειοντας καὶ ἀναρριπτοῦντας τῆν πα- λυμίζον τῶν σπερμάτων τὸν πυρῶν ἐκλέγειν· 3) πεπλεγμένον σχοινίον: Ξεν.Κυν.9,12 ἰδ.γρ. πλό- κωνον, Πολυδ.5,33· 4) διδιστήρ, κόσκιον: Γαλ.2,500 ἐμβληθῆέν εἰς τοὺς ταλάρους, οὐ πᾶν διηθεῖται, ἀλλ' ὅσον ἂν ἡ λεπτότερον τῆς εὐρύ- τητος τῶν πλοκάκων, εἰς τὸ κάταντες φέρηται, αὐτ.δ.179· 5) Ἦσ. «πλόκακον» περιόστεα νεύρα».

πλοκάκας-ῶδος (ἰδ) ὁ πλόκαμος: Πολυδ.2,28 «πλο- κάκας-τὸς γυναικίους πλοκάμους»:Φερεκρ.225. **πλοκερός-ά-όν** μτγν. ὄγρ. ἀντί πλοκερός, ὁ πλε- κτικός: Θεοφρ.7,18 ἄμφι δὲ οἱ στήθεσι γέρων ἀσφίγγεται πᾶπλος ἑσώτηρ πλοκερός.

πλοκεύς-εως (ἰδ) κ. νεώτ. ὁ πλέκων, ὁ ἐπιτήθειος εἰς πλέξιμον, ὁ πλέκτης: Πολυδ.7,172 «ὁ πλέκειος, ὁ συμπλέκων»: Ἐπιχ.171 ἡ ὀρχησιν ὀρχηστάς τις ἡ πλοκέα πλοκάκ, Ἰππ.Δι.1,19, Κατ.Ἀστρολ.Κ.814,137 **πλοκεύς ἡμισίων** 2) νεώτ. ζῶολ. γένος πτηνῶν ἕκ τῶν πλοκείδων.

πλοκή (ἰδ) Ἰπλέκω) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ πλέκω, ἡ συστροφή, τὸ κλώ- σιμο, τὸ πλέξιμο: Ἐπιχ.171, Ἀριστλ.Ζ1 783a,12 οὐ δέχεται πλοκήν ἰδέν ἐπιδέχοντα συστροφῆν, κλώ- σιμο, ὥστε νὰ σχηματίσῃται σχοινία, αὐτ.734a,20 ἡ τοῦ δικτύου πλοκή, Διοσκ.3,148 σχοινίων πλο- κά· 2) πᾶν τὸ διὰ κλώσεως ἡ ὑφάνσεως ποι- ούμενον, τὸ ὕψασμα: Εὐρ.1Τ817 εὐμίτρος πλα- κάς, Πλάτ.Νόμ.849C πάσης ἐσθῆτος ἡ πλοκής ἡ πηλῆσεως· 3) βρόχος: Πάν. θώραξ τῆν πλο- κήν λεπτότατος· 4) ἱστολογικῇ κατασκευῇ: Γαλ.Χρ.Μορ.1,9· 5) μτφ. ἡ περιπέλεις, ἡ στρυ- φνότης λόγου, ἡ πλεκτάνη, ἡ ἀπάτη: Εὐρ.Ἰων826 ἐπλεκε πλοκάς τοιάσδα· πρβλ. αὐτ.1Α 936· 6) κ. νεώτ. κ. ὄημ. ἡ περιπλοκή τῶν γεγονότων δράμα- τος ἡ τραγωδίας, ἀντίθ. λύσις: Ἀριστλ.Ποιητ. 1456a,9 ὧν ἡ αὐτῆ πλοκή καὶ λύσις, Πλαύτ.Ἠθ. 973B μίμω πλοκήν ἔχοντι δραματικῆν καὶ πολυ- πρόσωπον, Εὐδάν.Ἰσθ.ἀπ.43,14 έν ταις δράμασι .. αὶ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτή- θωσιν' ἢ ἐπὶ ρητορικῶν σχημάτων: Διον.Ἀλ.

Θουκ.29 τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκάς· πρβλ. Φιλόδ.Ρητ.1,165S· κ. γεν. ἐπὶ γεγονότων, καταστά- σεων, περιστάσεων: ἡ πλοκή τῶν σχέσεων-τοῦ ἐρωτικαῦ εἰδουλίου· 7) ἐπι φρ., ἡ περιπέλοκος, ἡ περιπεπλεγμένη, ἡ ἀσαφής: Θεοφρ.Χαρ.1,7 μὴ οὐ θάττον πιστεῖται ταῖστας φωνῶς καὶ πλοκάς καὶ παλιλογίας· 8) ἐπὶ συλλογισμοῦ, ἡ διατύ- πωσις, ἡ σύνθεσις: Φιλόδ Ρητ.2,89S πλοκή τοῦ συλλογισμοῦ· 9) εἰδ. έν τῇ μουσικῇ, ἡ ἄρμο- νία: Μάτρ.Δεῖπν.9,958· ἢ νεώτ. εἰδ. έν τῇ βυ- ζαντ. μουσ. κανὼν μελοποιίας, συνιδεόμενος εἰς τῆν κατασκευὴν μουσικῆς γραμμῆς δ' ὑπερβαθῆς ἀναβάσεως ἡ καταβάσεως.

πλοκίζομαι (Ἰπλόκι) παθ. πλέκω τῆν κόμην μου, σχηματίζω αὐτῆν εἰς πλοκάμους: Ἰππ.Ἐπιστ.15 γυνὴ ἀφελὲς πελοκισμένη, Ἀριστλ.Ἰν.1,19 κόμην ἀφελῶς πελοκισμένην.

πλόκιμος-ον μτγν. ὁ κατάλληλος, ὁ ἐπιτήθειος πρὸς πλέξιμο: Θεοφρ.Φι.4,11,1 καλοῖται δὲ τὸν μὲν .. παχύν χαρακίαν, τὸν δ' ἔτερον πλόκιμον. **πλόκιον** (ἰδ) μτγν. ὑποκορ. τοῦ πλόκος, μικρὸς πλόκαμος, κοσιθῆα: Ἀνών.π.Φώτ. πλόκιον Γορ- γάδος· 2) περιδέριον, ὄρυκος, ἄλυσος: Ἦσ. «εἶδος περιδέριου»: Πλαύτ.Ἠθ.141r) ταῖς Λυ- σάνδρου θυγατράσιν ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἡμίτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἐπέμφεν, Εὐδάν.Β Σοφ.455B ἔαν δὲ πέδιλον αὐτῆς ἡ πλό- κιον ἡ ἐλλόδιον ἰδωσιν· 3) τίπλος κωμωδίας τοῦ Μενάνδρου: Γέλλ.2,23,6.

πλόκιος-α-αν Ἰπλέκω) ὄγρ. κλόσιος, ὁ πεπλεγμέ- νος, ὁ συνεστραμμένος: Ὀδ.Ν.295 ἰδ.γρ. κλο- πίων· ἢ ἐπιθ. τῆς φύσεως: Ὀρφ.Ὑμν.10,11 [πθ.].

πλοκολογία (ἰδ) μσν. γλῶσσά περίπλοκος, ἀπα- τηλή: Ἀντίοχ.Μον.184fC.

πλοκοράσθος (ἰδ) νεώτ. βλαστός, κλάδος κα- τ' ἀλλάγη εἰς τῆν κατασποκτικῆν, ὁἶον οἱ μονο- ετεῖς ἡ διετεῖς βλαστοὶ λυγαρίος, σπάρτος κτ.

πλόκος (ἰδ) Ἰπλέκω) ὁ πλόκαμος, πλεξίδα, κοσιθῆα: Αἰσχ.Χο.197 ἀλλ' εὐ-σάφ' ἦν ἡ τόνδ' ἀπο- πτύσαι πλόκον, Σοφ.Α1.1179 αὐτῶς ὀπισθερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον, Εὐρ.Ἰων1266 τοὺς ἀκρηά- τους πλόκους κόμησ, αὐτ.Ἠλ.527· 2) στέφανος: Πίνδ.Ο.13,33 δύο δ' αὐτὸν ἔρεφαν πλόκοι σελί- νων έν Ἰσθμιάδεσσι φανέντα, Εὐρ.Ἠλ.778 δρέ- πων τερνίησ μρσίνησ κάρα πλόκου, αὐτ.Μῆδ. 841 πλόκας ἀνθῶνα, αὐτ.786· 3) νευρὰ τῶζου: Λυκάφρ.915 ἀσφαλῆαυσα Μαῖωτην πλόκον ἰσχόλ. «ἀνοπέμπουσα τῆν νευρᾶν τοῦ τῶζου».

πλοκάς (ἰδ) νεώτ. κ. ὄημ. πλεκτός φράτικῆς κῆ- πων, ἀμπελώνος: ἔχει ροῦχα στὸν πλοκά ἀπλωμέ- να· 2) πλεκτός φράτικῆς πρὸς ὀπομῶσιν τῶν έν ἀστικοπορφείοσι φυλαττομένων ἀοικῶν.

πλόμενος-η-ον ἐπ. συγκεκ. μτχ. ἐνεστ. τοῦ πλό- μα· βλ.λ.: Εὐφορ.58.

πλομίζω (πλόμοσι ἀλιεῦω ἰχθῦς διὰ ναρκοσεῶς των διὰ πλόμο, πλόμοι, φλομίζω, φλομῶνω: Ἀ- ριστλ.Ζ1 603a,1 τοὺς έν ποταμοῖς καὶ λίμναις θη- ρεῦειν πλομίζοντας.

πλόμοσι (ἰδ) κ. ὄημ. ὁ φλόμος, βουκάμινος Γαλ. 13,239 «φλόμος» ἐνιοι δὲ ὄνο τοῦ η γρόφουοι τε καὶ λέγουσι»: Ἀριστλ.Ζ1 602b,31 τοὺς ἰχθῦς ἀπο- θνήσκειν τῷ πλόμω.

πλός ἐπίφρ. ἀρκαδ. τ. τοῦ πλέον βλ.λ.: Ἐπιγρ Τεγῆας πλός ἀμέρου καὶ νυκτός.

πλουάται Ἦσ. «πλουθησεται».

πλουδοκά-ω μτγν. ἀναμένω ὄριον, εὐνοϊκὸν ἄνεμον πρὸς θαλασσοπορίαν: Κικ.Ἀτ1 10,8,9.

πλουθύγεια (ἰδ) κωμ. λ. κ. πλουθυγεία ἸἈριστφ. Ὀρν.731] πλούτος καὶ ὑγεία ὀουοῦ: αὐτ.Σφ.677 δωροφοροῦσιν. ὄρυκος, ἐκπώματα, πλουθυγείαν.

πλουμάκι(ον) (ἰδ) ἰσπ. κ. ὄημ. ποικίλμα, κέντημα, πλοῦσιμα, πλουμί.

πλουμαρικός-ή-όν πάπ. ό πλουμάτος βλ.λ., πεποικιλμένος, κεντημένος.

πλουμάριος (ο) μτγν. ό κεντητής: Ρητόρ. έν Κατ. Αστρλ.Κ 8141,213, Έπιγρ.,Πάπ.

πλουμαρικός-εις (ή) μτγν. ή δια κεντημάτων διακόσμησης: Διοκλήτ. Έδικτ.19,6,αύτ.25.

πλουμάτος-η-ο(ν) πάπ.,δημ. κ. -άτος ό έχων κεντήματα, ποικιλματα, πλουμιά, πλουμισμένος, πλουμιστός: Πάπ. στιχάριον πλουμιάτων.

πλουμερός-ή-ό δημ. ποι. ό πλήρης ποικιλμάτων, πλουμιών, ό πλουμάτος: Κρυστ.Τραγ.Τό κέντημα του μαντηλιού 53 μαντήλια πλουμερό και χρυσοκεντημένο.

πλουμι (τό) μsn. δημ. τ. του πλουμιόν βλ.λ.
πλουμιδία (τό) δημ. δ. τ. του πλουμι βλ.λ. έν χρ. μ. κτ. πληθ.: Πολιτ. Έκλ.Τραγ.102,19 πλουμιδία και κεντήματα κι άπ' ότι θέλει ό νοός μου, Κρυστ 150,4

πλουμιζώ μsn. δημ. διακοσμάω, στολιζώ δια ποικιλμάτων, κεντημάτων, κεντώ, διαποικιλλώ: Έρωτόκρ.5,1210 να λάμψη να πλουμισή, αύτ.2,200, αύτ.462.Κρυστ.Τραγ.Τό κέντημα του μαντηλιού 43 γάμον άρχοντικώ α' ένα χωριό πλουμιζει' 2) μτφ. έπαινώ, έγκωμισάω: έπλουμισανε καλά τόν γαμπρό και τί νύφη.

πλουμιό-(τό) πάπ., μsn. κ. δημ. ποικιλμα, διακοσμητικόν αγέδιον, συνήθως κεντητόν ή ζωγραφιστόν, στολιδί: Πάπ., Έρωτόκρ.1,1412 και τζόγια κάνει δλόχρυση, πλουμιά τήνε στολιζει, Πολιτ. Έκλ.Τραγ.102,8 όπου πλουμι δέν ήξερα κι ήρθα πλουμι να μάθω.

πλουμισμα (τό) μsn. κ. δημ. ή πράξις και τό άποτέλεσμα του πλουμιζώ βλ.λ., διακόσμησης δια ποικιλμάτων, με πλουμιδία, με πλουμιά

πλουμιστής (ο) δημ., θηλ.-ιστρα ό ποικιλτής βλ.λ.

πλουμιστός-ή-ό μsn. δημ. ό πεποικιλμένος, πλουμισμένος, στολισμένος κεντημένος με πλουμιά: Διγεν.Άκρ.3953 τά έσω ήσαν πλουμισμένα με τά τριών λιθών, Έρωτόκρ.1,1464 καλαμαρθήκη πλουμιστή και μαργαριταρένη, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ38,24 κεντά κρυφά, γοργά, στήν σιγαλιά του Χάρου μία χαλαμάδα πλουμιστή.

πλουσιάλιστος (ο) νεώτ. φιλοσ. διεθν. όρος όστις άποδίδεται δια της λ. πολυαρχία βλ.λ.

πλούς (ο) κ. μsn. κ.νεώτ. άττ. συνηρ.τ. του πλός.

πλούσια έπίρρ. δημ. πλουσιώς βλ.λ.:φάγαμε -περάσαμε -ζή πλούσια.

πλουσία (ή) νεώτ. ζωολ. γένος έντόμων λεπιδόπτερών έκ τών νυκτιδών.

πλουσιάνω μτγν. πλουτιζώ, κάμνω άφθονον, πολλαπλασιάζω, έν χρ. τό μέσ.: Έρωδιον.Ίστ.8,2,10 τότε δέ μάλλον έπλουσιάζσθη τό πληθος τδ άνάγν. έπολυπλοσιάζσθη.

πλουσιάνος-ή-όν ό άνήκων ή άναπερόμενος εις πλούσιον, ό ίδιος πλουσιού άνθρώπου: Άλεξ. 264,5 πλουσιάνον τούτω τή προσπίπτει κακόν, Πλούτ.Ήθ.528B, Μάρκ.Αύρ.1,3 έτι δέ τό λιτόν κατά τήν δεισαν και πόρρω τήν πλουσιακή διαγωγής, Μάρκ.Αύρ.1,3 πλουσιακή διαγωγή.

πλουσιόδωρος-ον Ήα. εό πλούσια δώρα παρεχών, γενναϊόδωρος.

πλουσιόαζώ-έω μτγν. αγωνίζομαι πρός πλουσιούς: Φιλόδ.Ρήτ.2,97S.

πλουσιον Ήα. εθολασσιαιειδές, οι δέ τό ύδωρ.

πλουσιοπαροχία (ή) μsn. παροχή πλουσιών δώρων, γενναϊοδωρία: Βλεμμ.240.

πλουσι-πάροχος-(η)-ο(ν) μsn., νεώτ. κ. δημ. ό πλουσιώς παρεχών, δίδων τή, γενναϊόδωρος, έλευθέριος: Τυπικόν.Άγ.Σάβα 97B' // νεώτ. κ. δημ. ό πλουσιώς παρεχόμενος, άφθονος.

πλουσιοπαρόχος έπίρρ., μτγν. μsn. κ. νεώτ., δημ. πλουσιοπαρόχα κατά τρόπον πλουσιόα-

ροχον, γενναϊοδωρος, έλευθερίως: Άνών. έν Άν. Βοασσ.5,75,Κάλθ.Ώδ.16,8,5 νέους ίδρωτας θέλετε έσεις δια να πληρώσπε πλουσιοπαρόχος' 2) νεώτ. κ. δημ. α μετά μεγάλης άφθονίας.

πλουσιόρους-ουν Έπιγρ. ό πλουσιώς, άφθόνως ρέων: Έπιγρ.Σοσών.

πλούσιος-ο-ο(ν) (πλούτος) κ. μsn., νεώτ. κ. δημ., λακών, πλούσιος (EM 156,20), δημ. θηλ. πλούσια, δημ. κ. πλούσιος, ποραθ. πλουσιώτερος - πλουσιώτατος, ό κατέχων πλούτον, ό έχων μεγάλην κινήτην ή άκίνητον περιουσιαν, πολυκτημών, άντιθ. πένης, πεινήρος: Σέξ. Έρν.721 εό πολλού άξα κεκτημένος πλούσιός έστιν': Ήαιόδ. Έργ.22 εις έτερον γάρ τις τες ίδών έργσια χαριζών, Ύμν. Έρν. 171,Θέογν.621,Ήρ.1,32 ού γάρ τί ό μέγα πλούσιος μάλλον τού έτ' ήμέρην έχοντος ολίθιώτερος έστι, Σοφ.OT 455.Εύρ.Ήλ.395 έμοι πένης... πλουσιού άλλων ξένος, Μηναι.12,6 Βί.Άν.Νικολάου άνήρ τί άδοξος εξ ένδοξου και πένης έκ πλουσιού γενόμενος, Διηγ.Άχιλλ.28 έκ νέου τες λαμπρού, πάνυ πλουσιωτάτου, Άραθ.Μύθ.Χαλ.1,62 να σου δείξω τόν τρόπον να γίνης πλουσιώτατος' // φρ. χαίρω πλουσιώ γένοι χαίρω επί τή πλουσία και άγερωχώ γενεά μου: Σοφ.OT 1070 ταύτην δ' έάτε πλουσιώ χαίρειν γένοι' // παροιμ. φρ. ουδ' ει Μίδου πλουσιώτεροι ειεν: Γλάτ.Πολ.408B' 2) ό έν μεγιστή άφθονία, έν πλησμονή έχων πράγμα τί ή ιδιότης, μτ. γενικ. πράγμ.: Εύρ.Όρ.394 ό δαίμων δ'εις με πλούσιος καιών, Πλάτ.Πολ.521Α πλούσιος ού χρυσίου, άλλα ού δει τόν ευδαιμόνα πλουτείν, αύτ.Πολιτ. 261B πλουσιώτερος εις τό γήρας... φρονήσιως, Έρωτόκρ.1,92 οι όμορφεις τ' ήσαν πολλές, τά κάλλη τζ' ήσαν πλούσα, Κάλθ.Ώδ.13,3,1 στά πλούσια περιβόλια ας βασιλικός και κρίνοι ματαίως άνθίζου' // μτγν. κ. μτ. δοτ.: Καλλ. Έπιγρ.56 είκαιο μξίας πλούσιος... λυχνος, Πλούτ.Κάτ.Πρεσβ.18 πλούσιος τοίς άχρηστοίς και περιττοίς' // μτγν. νεώτ. κ. δημ. μτ. έμπαρθ. διορ.: ΚΔ Έφεσ.2,4 ό δέ Θεός πλούσιος άν έν έλεει, -χώρα πλούσια εις φυσικώς καλλόνος -εις όσση, -πλούσιος εις γνώσεις' // νεώτ. κ. δημ. κ. άπολ.: πλουσία γλώσσα ή έχουσα μέγαν λεκτικόν πλούτον, -πλούσια ρίμα ή και πρό τού τוניζόμενου φωνηεντος συνηρούσι' 3) κ. νεώτ. ό άφθονος: Εύρ.Τραφ.1249 ει πλουσιών τις τεύξεται κτερισμάτων, αύτ.όπ.316,3 πλούσιον ύδωρ, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 33,3 από τό πλούσιον φώς του ήσικιοι έξανθοι κυλοῦν στή γῆ, - πλουσία αυκομιδή' // νεώτ. κ. δημ. παροιμ. φρ. πλούσια τά έλέη σου! επί γενναϊοδωρίας ή άφθονίας πραγμάτων' 4) κ. νεώτ. ό πλουσιώς παρεσκευασμένος, ό πολυτελής: Σοφ.Ήλ.361 σοί δέ πλουσία τράπεζα κελύθα και περιρρέιτω βιος, - πλουσία διακόσμησης, -πλούσιος διακόσμος.

πλουσιότης-ητος (ή) μτγν. ή ιδιότης του πλουσιού, ό πλούτος: Ίω.Χρυσ. έν Χριστ.Ένν.114,29.

πλουσιόφης-οφης-οφης μsn. ό πλουσιώς, πολυτελής όφασμένος: Τζέτ.Λυκάφρ.863.

πλουσιόχειρ-ειρος (ο,ή) άρχ. λεξ. ό μεγαλόδωρος, γενναϊόδωρος, πλουσιόπαροχος, ανοιχτοχέρης: Ήα. έν λ. όμνησιόειρ.

πλουσιόφυς-υφης (ο,ή) μsn. πλουσιόφυχος βλ.λ.: Τζέτ.Χιλ.4,56 άνθροπυαυς πλουσιόφυχος, πράγματι πνευμονός.

πλουσιόφυχος-ον μτγν. ό πλούσιος τήν φυχήν, έλευθέριος, γενναϊόφυχος, γενναϊόδωρος: Ή.Φαιστ.Αστρ.1,1.

πλουσιό-ώω μτγν. πλουτώ βλ.λ.: Άλεξ.Άφρ. Πρ.2,10 ό δέ άμφοτερόν πλουσιών πρός θλην.

πλουσιώς έπίρρ. κ. μsn. κ. νεώτ., δημ. πλούσιος, κατά τρόπον πλούσιον, έν πληρομνη, άφθόνως:

ΚΔ Κολλ.3,16 ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖται ἐν ὑμῖν πλουσίως ἐν πάσῃ σοφίᾳ, Μηναι.12,3 Ἔσπερ. Προσομ.1 ἔξαποστειλάς τοῦτον πλουσίως· 2) πο- λυτελής· Ἦρ.2,44 εἶδον [ιερών] πλουσίως κατε- σκευασμένον, Εὐφ.76 κίτας· πλουσίως σεσα- γμένως, Φιλ.2,400 3) μεγαλοπρεπώς· Εὐφ.Ἀлк. 36 κἀν γράσις δλται, πλουσίως ταφάσεται.

πλουσότη (ή) μυν. ὄσμ. κ. πλουσότητα ὁ πλούτος βλλ. Ἐρωτ.2,244, αὐτ.449 ἔκεινη οὐδέ πλουσότητα γυρεύει μηδέ χάρες.

πλουτᾶγᾶθής-ους ἔς δ. ὄναγν. πλουτογᾶθής βλλ. **πλουταίνω** ὄσμ, ὄσμ. (έ)πλουτήσα κ. [έ]πλουτύ- να, καθιστώ, κάμνω τινά πλούσιον, πλουτίζω· Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.213,9 ἄς εἶν' καλὰ τ' ἀλέτρῳ σου, θεός τὸ δὲ πλουταίνῃ· 2) συχν. ὡς ἀμτβ. καθ- ἰσταμαι, γίνομαι πλούσιος, πλουτῶ· Ζερβ.Τραγ. ΚΚ 54,12 καὶ πλουταίνα κί δλο ἔχτιζα παλάτια νὰ τὰ χρῶσθ, παροίμ. μὲ τὸ νοῦ πλουταίνει ἡ κόρη, μὲ τὸν ὕμνο ἡ ἀκαμάτρα [ἐπὶ τῶν βαυκαλι- ζομένων με σοταίς ἐπιδάσρα].

πλουταξ ἄσος (ῶ) κωμ. λ. ὁ ἀγροϊκός πλού- σιος· Εὐφ.159,9, Μέν.462,10.

πλουτάρχιος-α-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ τοῦ Πλου- τάρχου ἢ ὑπ' αὐτοῦ πεποισμένος, γεγραμμένος· Μέν.Ρήτ.392S Πλουτάρχειο βίοι.

πλουτάρχος (ῶ) μτγν. ὁ κύριος τοῦ πλούτου, ἐπὶ τοῦ θεοῦ· Φιλ.1,662.

πλουτῆρῶς ἄ-όν ὁ πλουτοποῖός, ὁ πλουτίζων τινά, ὁ πλούτη ἐπιφέρων, συναγαγόμενος· Ξεν. Οἰκ.2,10 ὥρῳ γάρ σε ἐν τῇ πλουτηρῶν ἔργον ἐπι- στάμενον περιουσίαν ποιεῖν, Πολυδ.3,110.

πλουταῖος α-ον μτγν. ὁ πλούσιος, ὁ ἐν πλε- ροσῇ ὢν, ἀφθονός· ἸωψΧρυσ.10,899Α τῶν πλουταίων ὑετών.

πλουτίζω κ. μυν., νεώτ. κ. ὄσμ., ὄττ. μέλλ. πλου- τιά· Ἰτιμοκλ.4,81, καθιστώ, κάμνω τινά πλούσιον ἢ πλουσίως· Ἔρον· Αἰσχ.Ἀγ.536 σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ, Ξεν.ΚΠ 8,2,22 πλουτίζω καὶ εὐεργετῶν ἀν- θρώπους εὐνοῖαν ἐξ αὐτῶν κτῶμαι, ΠΔ Βασ.1,2,7 κύριος πτωχίει καὶ πλουτίζει, ταπεινοὶ καὶ ἀνυ- φοῖ, ΚΔ Κορ.2,6,10, Μηναι.12,4 Ὀρθρ.ᾠδ.5,6 σῖ- γλην ὑπέδεξῃ τὴν τρισάλιαν· πλουτίζουσαν χαρ[ισματιν, Πολίτ.Ἐκλ.Τραγ.93,14 καὶ ἀσὲ πᾶρω φυγαγίω, βαριά νὰ σὲ πλουτίσω· || μτ. αἰτ. προσ. κ. ὄστ. πράγμ. Ξεν.Ἀπ.4,29 τὰς δὲ τῶν σαφῶν ἀνδρῶν γνώμας ἀρετῇ πλουτίζειν· κ. μτ. αἰτ. προσ. κ. γενικ. πράγμ. Αἰσχ.Ἀγ.1263 ἄλλην τιν' ὄτησ ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζεις· || κ. ἐν τῷ παθ. τ.· Σοφ.ΟΤ 30 Ἀἰδὸς στεναγμοῖς πλουτί- ζεται, Ξεν.ΚΠ 5,5,27 τούτοις γάρ πλουτίζόμενος ὑπὸ σοῦ, ΚΔ Κορ.1,1,5 ὅτι ἐν παντὶ ἐπλουτίσθητε ἐν αὐτῷ, Ἐφταλ.ᾠδ.135 κὶ ἂν ζῆσι σὲ πλουτι- σμένο σπῖτ· || πλουτίζομαι ἕκ τίνος κτῶ- μαι πλούτον ἀπὸ τίνος· Ξεν.Προσ.4,14 αἰσθανο- μένην πολλούς πλουτίζομένους ἐξ αὐτῆς ἰδιώ- τας, αὐτ. Απομν.2,1,28· 2) νεώτ.κ.ὄσμ. ἀμτβ. πλου- τῶ, γίνομαι πλούσιος, πλουταίνω· ὄσο περνοῦν τὰ χρόνια ὀλοένα καὶ πλουτίζω· 3) ρηματ. η. πλουτίζομαι, πλούσιμα, πλουσιπότης, πλουσιπῆρ.

πλουτινᾶ ἔπιρρ. Ἐπιγρ. ὁ. τ. τοῦ πλουτινῆν βλλ. Ἐπιγρ.Μεγάρων.

πλουτινῆν ἔπιρρ. κατὰ τὸν πλούτον, τὴν περι- ουσίαν· Ἀριστλ.Πολιτ.1273a,24, αὐτ.Ἀθ3,1 τὰς μὲν ἄρχας καθίστασαν ἀριστινῆν καὶ πλουτινῆν, Πλούτ.Ἠθ.154C τὸν λόγον ἀξίω, καθάπερ τὸν σῖνον μὴ πλουτινῆν μηδὲ ἀριστινῆν.. νέμε- σαι, Λουκ.ΖΤραγ.7, Συνέσθ 308.

πλουτινᾶ-στος (τὸ) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ πλουτι- στός βλλ. Ἐ.Ἀν.Κρ.4,324.

πλουτινός (ῶ) μυν. κ. νεώτ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλουτίζω, τὸ πλουτίζειν τινά· Εὐστ.740,42 ἐκ μέρους τῶν ληίων καὶ τῆς χρυσοῦ

κτῆσεως πάντα πλουτισμὸν ἐνέφηνε, αὐτ.Πον.135 31, αὐτ.79,39. Κοισάρ.Δαπ.ἐν Σάθ.3,86 διὰ νὰ χαί- ρεται εἰς τὰς οὐρανικὰς ἀναπαύσεις μὲ τοιού- τον ἀθάνατον πλουτισμὸν.

πλουτιπῆρ-ἦρος (ῶ) Ἐπιγρ. ὁ πλουτιστῆς. βλλ. εὐεργέτην καὶ πλουτιστῆρα.

πλουτιστῆριος α-ον μτγν. ὁ δυναμέμος νὰ κα- ταστήσῃ τινά πλούσιον, ὁ πλουτίζων τινά, πλου- τοποῖός· Φιλ.1,669 πλουτιστῆρια ἔργα ἐπιτηδεύειν.

πλουτιστῆς (ῶ) Ἐπιγρ. κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ὁ καθι- στῶν τινά πλούσιον.

πλουτοδύτης (ῶ) μυν ὁ ἐξ οὐ βρῦει πλού- τος· Στοῦδ.Θεοδ.1792 [ἐκδ.Μεϊ.].

πλουτογᾶθής-ους ἔς (γ)ηθῶ-έω) ποι. ὄσμ. τ. ἀντὶ πλουτογηθῆς, ὁ ἐπὶ τῷ πλούτῳ γηθόμενος, χαί- ρων· ὄθ. ὁ πλούτων ἀφθονον ἔχων, πόμπλουτος ἢ ὁ διὰ πλούτου εὐχαριστῶν, χοροῖσιων· Αἰσχ.Χο. 801 οἱ τ' ἔσω δωμάτων πλουτογαθῆ μυχῶν νομι- ζετα ἰκῶδ. [πῶ] μαθη.

πλουτοδοσία (ή) μυν. ὄδοσι, παροχὴ πλούτου· Πρῶδρ.376.

πλουτοδοτήρ-ἦρος (ῶ) μτγν, θηλ. πλουτοδότει- ρα, πλουτιστῆς βλλ., ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· ΑΠ 9,525,17 πλουτοδοτήρ Ἀπόλλων· || τὸ θηλ. ἐπίθετον τῆς Δήμητρος· Ὀρφ.Ἰγμ.40,3, Ὀρφ. ἄπ.302, Λουκ.Ἐταῖρ.Δ,71 στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδοτήραν.

πλουτοδότης (ῶ) κ. μυν., μτγν. κ. πλουτοδότης (ἰπᾶν.) ὁ πορίζων, δίδων πλούτον, ὁ παρέχων περιουσίαν, ὁ χορίζων ἀγαθὰ· Ἠοῖοδ.Ἐργ.126 τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι· φύλακες θνητῶν ἀνθρώ- πων· πλουτοδότης, Φιλ.1,232 πλουτοδότης θεός, Ἐπιγρ. ἦρων πλουτοδότη, Μηναι.12,5 Βί.Ἀγ.Νι- κολάου νύκτας ὄλας διατελῶν ἀγρηνος· μὴ λάθη αὐτὸν· ὁ καλὸς πλουτοδότης· || κ. ἐπί- θετον τοῦ Διονύσου· ποιητ.π.Σχδλ.Ἀριστφ.Βάτρ. 482· || κ. ὡς ἐπίθετον Διός· Ὀρφ.Ἰγμ.73,4· || κ. τοῦ Διός-Ἠλίου-Σαρράπιδος· Πάπ.· || κ. τοῦ Πλούτωνος· Λουκ.Ἰτμ.21 ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοῦς ἔτε πλουτοδότης καὶ μεγα- λόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν· || κ. τοῦ Μηνός· Πάπ. Μηνὶ σωτήρι καὶ πλουτοδοτῆ.

πλουτοδοτῶ-έω μτγν. δίδω, πορίζω, παρέχω εἰς τινά πλούτη, περιουσίαν, ἀγαθὰ, μτ. αἰτ. προσ. κ. ὄστ. πράγμ. Ὀρφ.Ἰγμ.18,5, Θερσίστ.Λόγ.34,454,14 ἐζήλωσα τὸν ὄσημέρα πλουτοδοτούνα.

πλουτοκράτης (ῶ) νεώτ. κ. ὄσμ, θηλ. -ις-ιδος, ὄσμ. -ισσα, ὁ διὰ τὸ πλούτου αὐτοῦ κρατῶν, ὁ πλούτῳ ἰσχύων, ἰσχυρὸς ὢν, ὁ. κεφαλαιοκράτης· 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κρατοῦσαν τάξιν τῶν πλουσίων.

πλουτοκράτεια (ή) νεώτ. κ. ὄσμ. κυριότητα, ἐξου- σία τοῦ πλούτου, τῶν πλουσίων, ὀλιγαρχία συνι- σταμένη ἐκ πλουσίων, σύστημα οἰκονομικὸν ἢ κοι- νωνικὸν, ἐν τῷ ὀποίῳ ὁ πλούτος ἦτοι ἡ ἀφθονος κατοχὴ τῶν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν, κατέχει ὑπερέ- χουσαν θέσιν καὶ δημιουργεῖ προνομιοῦχον καὶ ἀρχουσαν τάξιν ἐξ ἐκείνων εἰς χεῖρας τῶν ὀποίων εὐρίσκειται· πρβλ. ἀστοκρατία, κεφαλαιοκρατία· Ξεν.Ἀπ.4,6,12 ταῦτην μὲν τὴν πολιτείαν ἀριστο- κρατίαν· ὅπου δ' ἐκ τιμημάτων, πλουτοκρα- τίαν ἰνόνιμοις εἶναι, Μέν.Ρήτ.359S· 2) νεώτ. κ. ὄσμ. τὸ σύνολον τῶν πλουσίων ὡς προέχουσα καὶ ἀρχουσα κοινωνικὴ τάξις.

πλουτοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα- φερόμενος εἰς τὴν πλουτοκρατίαν ἢ τὸν πλουτο- κράτην, ὁ τῆς πλουτοκρατίας· πλουτοκρατικὴ τάξις, πλουτοκρατικὸν σύστημα· || ἔπιρρ. ὡς πλουτοκρατοβαῖο-έομαι ὀμγν διαθιῶ, ζῶ ὡς πλουτοκρατικὸν πολιτεύω, κοιτικῶ ἐν πολιτείᾳ πλουτοκρατομένη· Μέν.Ρήτ.360S.

πλουτοκράτωρ-αρος (ῶ) μυν. ὁ ἔχων, διαθι- τῶν πλούτη· Οἱ μετὰ Θεοφ.5,74,318 [ἐκδ. 2α].

πλουτοκτησία (ή) νεώτ. ή κτήσις πλούτου. **πλουτολεκτώ-έω** μιν. συναθροίζω, μαζεύω πλούτον, πλούτη: Θεοδός.Διάκ.Ύκρ.1,6.

πλουτολογία (ή) νεώτ. ή οικονομική επιστήμη ή έχουσα αντικείμενον τήν εθνικήν οικονομίαν και άποβλέπουσα εις τήν παροχήν των οικονομικών μέσων προς Ικανοποίησιν των ανθρώπινων αναγκών διό τής επιδιώξεως οικονομικού άποτελέσματος ήτοι παραγωγής, ανταλλαγής, κτήσεως και διαθήσεως πλούτου: πρβλ. πολιτική οικονομία.

πλουτολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν πλουτολογίαν, ό τής πλουτολογίας: **πλουτολογική πραγματεία** || έπίρρ.-ώς. **πλουτοποιία** (ή) μιν. τώ παρέχειν πλούτον, τώ ποιεῖν τινα πλούσιον: Εύστ.Πον.278,69.

πλουτοποιός-όν μιν. κ. μιν. ό ποιών τινα πλούσιον, πλουτίζων, δημιουργών πλούτον: Πλούτ.Νουμ.16, αὐτ.Ήθ.165Α άφελς τήν πλουτοποιόν άδικίαν και τήν γόνιμον άπάσης ήδονής άκολασίαν, Πολυδ.3,110, Βέττ.Βάλλ.16,20, Εύστ.Πον.71,70.

πλουτοποιώ-έω μιν. πλουτώ, πλουτίζω, καθιστώ τινα πλούσιον: ΨΚωδ.290,18.

πλουτοπράτης (ή) μιν. ό παρέχων, ό σινεί πωλών τόν πλούτον: Πισιδ.Γ'Εξαήμ.462.

πλούτως (ή) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ., μιν, μιν, νεώτ. κ. δημ. **πλούτος-εος** (ή) ΙΚΑ Κορ.2,8,2, Έρωτ.Κορ.3,2071, δημ. πληθ. **πλούτσια**, άφθονία υλικών αγαθών, των προς τώ ζήν αναγκαίων, μεγάλη εύπορία, περιουσία: 'Ιλ.Α 171 οὐδέ σ' οἶω ένθάδ' άτιμος έών άφενος και πλούτος άφρίζει, αὐτ.Π 596, Πίνδ.0,2,58 ό μόν πλούτος άρεταίς δεδαϊδαλμέναις, Σόλμ.Πλούτ.Ήθ.524Β πλούτου δ' οὐδέ τέραμα πεσμένον άνθρώπιον, 'Ανδοκ.1,131, Πλάτ.Πολ.421D, αὐτ.618B τά δ' άλλα άλλήλοισ τε και πλούσιαι και πνείαις, αὐτ.Γοργ.523ι, αὐτ.Πρωτ.354R, ΚΔ Ματθ.13,22 ή μέριμνα τού αἰώνος τούτου και ή άπάτη τού πλούτου, αὐτ.Μάρκ.4,19, αὐτ.Λουκ.8,14, αὐτ.'Ιάκ.5,2, αὐτ.'Απ.5,12, Μηνοί.12,4 "Ορθρ.'Οδ.3,5 έκάρπισας τόν πλούτον θεώ δανείζων, Έρωτόκρ.1,71 είχεν ό βασιλεύς πολλούς με φρόνησι και πλούτη, Ζερβ Τρογ.ΚΚ 26,18 πέρ' αὐτ' ή γή, σέ άρίφρανα με πήρε πλούτη, ά Τρογ. έραγέ ό νιός τά πλούτη σου και ή κόρη τά προικιά της' || παροιμ. έχεις πλούτη; έχεις γνώση (ή) κατέχοντες πλούτον επιβάλλονται δι' αυτού έστω και άν είναι μωροί' || νεώτ. εθνικός πλούτος τώ σύνολον των αγαθών, τά άποία διαθέτει χώρα τις' || Ιδιωτικός πλούτος ό εις έν ότομον άνήκων ή τώ σύνολον των ιδιωτικών περιουσιών: 2) θεσφαρός, μτ. γενικ. πράγμ. : 'Ηρ. 2,121,α' πλούτον δε τούτψ τῷ βασιλεί γενέσθαι άργύρου μέγαν' || κ. άπίτψ.: Πλάτ.Νόμ.801B ούτε άργυραῖον δεῖ πλούτον ούτε χρυσοῦν έν πόλει Ιδρυμένον ένοικεῖν, ΚΔ Έφρα3,3 ευαγγελισσασθαι τόν ανεξιχνίαστον πλούτον τού Χριστού. 3) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. άφθονία οίου-δηπου τε πράγματων, πληθώρα, πλησμονή: 'Εμπ.129 προηίδων πλούτας, Ξεν.Συμπ.4,43 ό έν τῷ έμψ ψυχῆ πλούτος, Πλάτ.Ευθφρ.12Α πλούτας τής σοφίας, ΚΔ Ρωμ.2,4, αὐτ.9,23 ίνα γνωρίση τόν πλούταν τής δόξης αὐτοῦ επί σκευή έλευσης, Σόλμ. Φραγκιάκα Φραϊζερ5 δωρόο δέν έχουνε για σέ, και για τώ μέσα πλούτος. - πλούτος προϊόντων - γνώσεων - έσωτερικής ζωής, - λεκτικός - έκφραστικός πλούτος: || γής πλούτος περιείσσεια, πλησμονή, άφθονία γής, όλη ή γή: Αισχ.Έστ.948 ίπόδ δέ σώματι γάς πλούτος άζυσσος έσται άποχλ. επώληή τής γής άφθονία ύποκεισεται αὐταίς, Βερναρδ.Γρ. εἰπό τά σώματά των [έν τῷ τῷ φάφ] θά έχωσιν άμέτρητον πλούτον γής: || μιν. δημ. τώ πλούτος τής άντρείας περίσσεια άνδρείας, κ. μετων. ό τά μέγιστα άνδρείος, ό πα-

ραπολό άντρειωμένος: Έρωτόκρ.2,1636 (ή Κυπρί-δη) ό θσαυρός τῷ δύναμις και τής άντρείας τῷ πλούτῳ: 4) νεώτ. τώ είναι τί πλούσιον, πολυτέλεια: πλούτος επιπλάσεως-διακοσμήσεως

5) όμ. νεώτ. σμενικό, τώ σύνολον των πλουσιών, ή τάξις αὐτών, ή πλούσιος: μὲν έχρη έμιστο-σύννη εις τόν πλούτον, διότι είναι σθαίρατος και σκληρός: 6) μιν. δημ. πᾶν ό τι κοσμεῖ τόν άνθρωπον, άρεταί, προτερήματα: αὐτ.2,1838 γεις καθάλλαρης δυνατός και με μεγάλη πλούτος:

7) όμ. μιν. δημ. άφελος, άφέλεια: αὐτ.1,1512 μ' άνάθεμα τώ διάφορο των τραγουδιών τώ πλούτῳ:

8) τώ όρα. πλούτος ώς κύρ. όν. ό υιός τής Δήμητρος και τού 'Ιασίου, θεός των αγαθών τής γής, τού πλούτου: 'Ησιόδ.0 969 Δημήτηρ μὲν Πλούτον ένελεναιο . . 'Ιασίω ήρω μίγετο' || περιρίσταται και ώς τυφλός: Τιμοκρ.8' || 8θ, κ. ώς ποιών τούς άνθρώπους τυφλούς: 'Αντιφάν.259 ό δέ Πλούτος ήμάς . . τυφλούς ποιεί.

πλούτος-εος (ή) μιν, μιν. κ. δημ. ό πλούτος. **πλουτοπράφης-οῦς-ές** μιν. μιν. ό έν πλούτῳ άνάπραφεις, ό άνάθρεμμένος, μεγαλωμένος μέσα σέ πλούτη: Εύστ.835,37 τοιοῦτο γάρ ώς τά πολλά οι πλουτοπραφεις.

πλουτοφανής-οῦς-ές μιν. ό πλούτον έμφοίνων, ό παρέχων τήν έντύπωση τού έχειν πλούτον' 8θ. πλουτοφανής παλμή ή έμφαινουσα, παρρασιάζουσα πλούτον: Βολα.29,7.

πλουτοφόρος-ον κ. νεώτ. ό φέρων, παράγων πλούτον, πλουτοπαραγωγικός: 'Αρχέστρ.άπ.45,5 Καλυδώνι τε κλεινή 'Αμβρακία τ' ένι πλουτοφόρῳ Βοληῖ, Αλλ.Ζ1 12,43, Γρουπ.Σκ.Τερρ.73,10 μεστά τά σταχία ζεσπριασαν στή γῆ τήν πλουτοφόρα: 2) κ. νεώτ. ό άποφέρων πλούτον: Κωμ. 'Αδέσπ.8 οὐράνιον άίγα πλουτοφώραν τρέφων, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.125 έκαρμε πλουτοφώρα ταξίδια εις τήν Μαύριν Θάλασσαν: 3) επί τού Θεοῦ, ό δίδων, παρέχων πλούτον: Φιλ.1,54,4.

πλουτόχθων-ονος (ή) ποι. ό πλουσιόγειος, πλούσιος εις γήνιους θσαυρούς ή όρθότ. ό εκ τής χθονός, τής γής πλουτών: Αισχ.Εδμ.947 γόνος (δὲ γά) πλουτόχθων έρματαν δαρμόνων δόσαι τίοι [Βερναρδ.Γρ. κοΙ δε αὐτόχθωνος κάτοικοι τής 'Αττικής οι εκ τής χθονός τόν πλούτον άρμύμνοι τμητάων τήν έρματαν των όνων δωρεάν].

πλούτῳ-έω (πλούτο) κ. μιν, νεώτ. κ. δημ. είμαι πλούσιος, εύπορος, πολυκτήμων, κέκτημαι πλούτον, έχω πολλά, αντίθ. πένουμαι: 'Ησιόδ.'Εργ. 313 τάχα σε ζηλώσει άεργός πλουτέυντα, Όέουμ. 663 πεινχρός αίφα μάλ' έπλούτησε, 'Ηρ.1,32 έμοί δε σῦ και πλουτεῖν μέγα φαίνεαι, αὐτ.3,37, αὐτ.6,125, Σοφ.'Αντ.168 πλούτει κατ' οίκον μέγα, Πλάτ.Πολ.421D πλουτήσας χυτρεύς δοκεῖ σοι έτι θελήσειν έπιμειείσθαι τής τέχνης, Μέν.Κόλ.42' || μτ. αίτ. συστοίχ. ή συνωνύμου πλούτῳ πλούτον άποκτώ πλούτον: Λουκ.Τίμ.48 ώς πλουτοίτης ύπερμεγέθη τινά πλούτον' || πλούτῳ άπό των κοινών καθίσταμαι, γίνομαι πλούσιος, πλουτίζομαι εκ των δημοσίων χρημάτων: 'Αριστοφ.Πλ.569 πλουτήσαντες δ' άπό των κοινών παρασρήμ' άδικοι γεγέννηται' || πλούτῳ εκ των άλλοτρών πλουτίζομαι εκ τής ξένης περιουσίας: Λουκ. 32,25' || παροιμ. φρ. άναρ πλουτῳ άποκτώ πλούτον, γίνομαι πλούσιος κατ' άναρ, καθ' ύπνον, 8θ. φαντάζομαι ότι άποκτώ τ: Πλάτ.Λύσ.218C κινδυνεύομεν άναρ πεπολυτῳκέναι' || όμ. φαντάζομαι, νομίζω ότι έπέτυχα σπουδαίον τι' πρβλ. άνδρακες ό θσαυρός: αὐτ.Θεαίτ.208B άναρ δη . . έπλουτήσαμεν άθιβάντες έχειν τόν άλληθέστατον επιστήμην λέγον' 2) κτ. επέκτ. μτ. γενικ. πράγμ. είμαι πλούσιος εις τί, έχω τί έν άφθονία, έχω τι με τώ παραπάνω: 'Αριστοφ.άπ.241, Ξεν.'Αν.

7.7.42 ὁ γάρ ταῦτα ἔχων πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων πολλῶν, Ἀριστλ. Πολιτ. 1257b, 13 καὶ νομιματίας πλουτῶν πολλὰς ἀπορήσει τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. || κ. μτ. δστ. πράγμ. : Ἐυρ. Ἐλ. 756 κούδεις ἐπλούτησ' ἐμυύροισιν ἀργῶς ὦν, Ξεν. Ἀθ. 2, 1) εἰ τις σιδήρω ἢ χαλκῶ ἢ λίθω πλουτεῖ πόλις, κ. μτ. σιτ. : Θεμιστ. Λόγ. 1, 17C πλουτεῖν φίλους, αὐτ. 22, 267A πλουτεῖν φίλων, Μηναιί. 123 Ὁρθρ. Ὁδ. 5, 3 ἐξ ὧν καὶ προφειτίας χάριν ἐπλούτησεν. 3) νεώτ. ἐπὶ φωτός, προσδιδῶν πλούτων λάμφωος, παρουσιάζω τι πλούσιον εἰς λαμπρότητα, λαμπρότατον : Κάλλ. Ὁδ. 1, 3, 2 ὅταν τὸ φῶς ἐπλούτει τὰ βουνά καὶ τὰ κύματα.

πλουτώνειος (-ειος) (-ειον) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν Πλούτωνα ὁθ. τὸ οὐδ. πλουτώνιον ὡς οὐσ. τόπος ἐνθα ὑπάρχουν πνιγηροὶ καὶ νοσηρὰ ἀναθυμιάσεις ἐκ τοῦ ἐδάφους ἐξερχόμεναι τοιοῦτοι τόποι ἐβρωροῦντο ὡς εἰσοδος εἰς τὸν Ἄδην, τὸν Κόττω Κόσμον : Στράβ. 5, 4, 5, αὐτ. 13, 4, 14 ἐτὸ δὲ Πλουτώνιον... ἀποδιδόνεσσι σύμμετρον ὅσον ἀνθρώπων δεξασθαι δυνατόν μενον'. 2) ὄμ. τὸ οὐδ. πλουτώνειον ὡς οὐσ. ἱερὸν, ναὸς τοῦ Πλούτωνος : Ἐπιγρ. Κορίνθου 3) νεώτ. ὁ συντελούμενος εἰς τὰ ἔγκοτα τῆς γῆς, ἐνδογενής : πλουτώνειοι ἐκρήξεις, - πλουτώνια πετρώματα [τὰ ἐν πλουτώνειῳ, ἠφαιροῖσι ἐκρήξεων πυριγενῶν πετρώματα]. 4) ὄμ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πλουτωνισμὸν βλ. λ.

πλουτωνισμός ἰδί νεώτ. γεωλογικὴ θεωρία καθ' ἣν δια τὰ πετρώματα ἔχουσι μαγμητικὴν καταγωγήν.

πλουτωνιστής ἰδί νεώτ. ὁ ὁπαδός τῆς θεωρίας τοῦ πλουτωνισμοῦ βλ. λ.

πλόχαρον (τό) ὁ ἀνάγν. τοῦ πλόχαρον βλ. λ.

πλόχος ἰδί πλόχοςμος, πλεξίδα, ἰδ. κτ. πλῆθ. βόστροχοι, πλόχομοι κόμης : Ἰλ. Π. 52 πλάματι σὶ δεστροτο κόμαι, χαριτεσιαν ὄμοισι, ἀπλομαί θ', Ἀπολλ. Ρ. 2, 677, Ἀντιστ. Α. 17, 6, 237 εἵνεκα τοῦδε πλόχοιο συρικταν κεινται ὄν' ἀκρεμόνων, Κόιντ. 5, 39' 2) ὄμ. κτ. πλῆθ. οἱ πλόχομοι, τὰ πλόκαμια τοῦ πολυπόδος : Ἀντίπ. Θεσσα. Α. 17, 9, 10.

πλωδῆς οὐς-ες ὁ πλέων, ἐπιπλέων ὁθ. μτφ. περιπλονωμένος, σαλευόμενος, ἀσταθής, χαλαρός : Ἰνπ. Ἀρβ. 14 πλωδῆς κληψ.

πλύα-ατος ἰδί (πλύω) κ. νεώτ. κ. δημ. ὕδωρ, ἐν ᾧ τις ἀπέπλυεν τι, ἐν ᾧ ἔχει πλύθι τι : Πλάτ. Κωμ. 82 πλύμα Ἰχθύων, Ἀριστλ. Ζ. 1, 534a, 27 ὅταν ἐκχυθῆ τὸ πλύμα τῶν Ἰχθύων, Νικ. Ἀλεξ. 258, Γαλλ. 181, 1, 730' || νεώτ. κ. δημ. τὸ ἐκ πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ, ἀπόπλυμα || δημ. ἀπόπλυμα μαγειρικῶν σκευῶν καὶ διὰ τὸ διδόμενον μετὰ πιτύρων ὡς τροφή εἰς τοὺς χοίρους. 2) πλύμα ἀλεύρου ὕδωρ μειγμένον μετ' ὀλίγου ἀλεύρου, κουρκούτι, χολός : Ἰνπ. Ἐπιδ. 7, 8, αὐτ. Διαίτ. 63, Πάπ. πλύματα τοῖς παιδαρίοις || δημ. μτφ. ὑδαρῆς καὶ ἀνοούσιον φαγητόν. 3) παραρησιόν τι τοῦ κινναθάρεως βλ. λ. : Θεόφρ. Αἰθ. 58 πλύματι τῷ ἐπάνω χρώνται. 3) μτφ. κοινὴ πόρνη, περιτρίμμα, «περιτρίμμεν ἔταίρα» : Πολυδ. 7, 39.

πλυνεύς-εύς ἰδί Ἐπιγρ. κ. μτγν. πλύντης, πλύτης βλ. λ. : Ἐπιγρ., Μοίρ. 329 πλυνεύς κατὰ τὴν πρώτην Ἀθίδα' κναφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀθίδα. **πλύνιον** ἰδί Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ πλυνός βλ. λ. 1). **πλυνός** ἰδί πλύσις, νίψις : Πάπ. Σουιδ'. || φρ. ἐν μτφ. φρ. πλύνον ποιῶ τινα πλύνω βλ. λ. 4), περιλούω : Ἀριστφ. Πλ. 1061 πλύνω με ποιῶν ἐν τασούταις ἀνδράσιν ἰδ. γρ. πλύνω' || πλύνον λυνομαί ὑβρίζομαι : Φρύν. Σοφ. Παρ. 101B.

πλύνος ἰδί (πλύω) κ. νεώτ. πλυντήρ, κοίλη λιθινὴ ἢ σκόφη ἐν ἣ ἐγίνετο πλύσις τῶν ἀκαθάρτων ἐνδυμάτων, πετρινὴ σκόφη, γούρνα : Ἰλ. Χ. 153 ἐνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγύς

ἔασιν καλοὶ, Ὁδ. Ζ. 40, αὐτ. 86' || μτγν. κἀδος ἢ σκάφη πρὸς πλύσιν : Λουκ. Δραμ. 12, Δίων Κ. 464 ἀνθρώπος ἀναπητῶς ἐκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν πλυνῶν διατρωφόμενος, Φῶτ'. || θέσεις, τόποι ἐνθα γίνεσι πλύσις ἐνδυμάτων, πλυντήρια : Ἐφορ. 13' 2) νεώτ. ναυτ. ὁ παρά τὸ πρῶορῶν καταστρωμα ἢ ἀλλαχού τοῦ πλοῦο χώρος, χρησιμεύων πρὸς πλύσιν ἱματίων, νίψιν ναυτῶν κλπ.

πλυντήρ-πρασ ἰδί μτγν. κ. νεώτ. σκευὸς, δοχεῖον χρῆσιμον πρὸς πλύσιν. 2) νεώτ. μηχανή, διὰ τῆς ὁποίας γίνεται πλύσις διαφόρων ἀντικείμενων.

πλυντήριον-ον κ. μον. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πλύσιν, ὁ κατάλληλος πρὸς πλύσιν, πλυντικός : πλυντήριον μηχανήμα. 2) τὸ οὐδ. πλυντήριον ὡς οὐσ. νίπτρον, ὕδωρ πρὸς πλύσιν, καθάρσιον : Πολυδ. 10, 78, Ἰω. Κλίμ. 176, 24. 3) τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. πλυντήρια (ἱερὰ) ὡς οὐσ. μυστηριώδης ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις τῆς πλύσεως ἢ καθάρσεως τοῦ παλαιού Ἑσόνου ἢ πέπλου τῆς Ἀθηνᾶς, τελευμένη τῆ 25 Ἑβρηλιῶνας, ἐνδεκάτου μηνός τοῦ ἀπτικιοῦ ἔτους ἰτῆ 10 περίου Ἰουνίου καὶ ἐπὶ τινος ἡμέρας διαρκούσα ἢ κατ' ἄλλου ἀγομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἱερέας τῆς Ἀθηνᾶς ἦς ἱερὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐνθα οἱ ἐφηβοὶ ὠρμίζοντο τὸν ὄρκον τῆς πίστεως καὶ ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ Ἀγραυλὸς ἀπεκαλεῖτο : Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 12 κατέπλευσεν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἡμέρα ἢ Πλυντήρια ἦγεν ἢ πόλις, Λυκοῦργ. ἀπ. 44, Πλούτ. Αλκ. 34 ἐδῶρα τὰ Πλυντήρια τῆ θεῶ, Ἐπιγρ. Φῶτ. ἐν λ. καλλυντήρια. 4) νεώτ. τὸ οὐδ. πλυντήριον ὡς οὐσ. διαμέρισμα ἢ παρόρθημα τῆς οἰκίας ἐνθα γίνεται ἡ πλύσις τῶν ἀπορροούχων, πλυσταριῶ. 5) ὄμ. κατὰστημα ἀναλαμβάνον τὴν πλύσιν εἰδῶν ρουχισμόο : πλυντήριον καὶ σιδηρῶτήριον. 6) ὄμ. διαμέρισμα ἐργοστασίου πρὸς πλύσιν προϊόντος τινός : πλυντήριον μεταλλευμάτων - ἐλαιῶν.

πλυντηριῶν-ωνος ἰδί Ἐπιγρ. ὄν. μηνός πνιος ἐν Ἐθάσφ κ. ἀλλαχού : Ἐπιγρ. Ἐθάσου, Χίου, Ἰου.

πλύντης ἰδί μτγν. κ. νεώτ., θηλ. πλυντήρια ἰδί Ἐπιγρ., Πολυδ. 7, 37, Νικ. Χων. Χρον. 315D, ὁ πλύνων ἐνδύματα : Λεξ. Ρητ. 294, 30 «πλυνέας τοὺς πλυντάς» : Πολυδ. 7, 37, EM 785, 35' || νεώτ. ὁ ἔχων ἐπάγγελμα τὴν πλύσιν. 2) ὁ θηλ. πλυντήρια γυνὴ ἔχουσα ἔργον τὴν πλύσιν ἐνδυμάτων, πλυστρα : Πολυδ. 7, 37' || Πλυντήρια τίτκος σατυρικοῦ δράματος τοῦ Σοφοκλέους καὶ κωμωδίας τοῦ Φιλύλλου.

πλυντικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ πλυντήριος βλ. λ. 1) : Ἀριστλ. Αἰσθ. 443a, 1, Πολυδ. 7, 39 πλυντικὴ σκάφη' || τὸ θηλ. πλυντικὴ ἰτέχνη ἰτῆ) ἡ τέχνη τοῦ πλύνειν ἐνδύματα : Πλάτ. Πολιτ. 282A τῶν αἰτίων δὴ πλυντικὴν μὲν καὶ... τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν.

πλυντήρια ἰδί μτγν., μον. κ. νεώτ. θηλ. τοῦ πλύντης.

πλυντρίς (-ίδος ἡ) κ. νεώτ. πλυντήρια, πλυστρα : Ἀριστφ. ἀπ. 841' 2) πλυντρίς γῆνι ἡ εἰδὸς τιγῆς, χρώματος χρῆσιμον παρά τοῖς γναφεῦσι πρὸς καθάρσιν ἐνδυμάτων : Μενέστρω π. Θεόφρ. Φ. Αἰτ. 2, 4, 3 τοιαῦτη δ' ἐναι τὴν πλυντήρια χρώμα δ' ὑπόλευκον, Νικόμ. 4' 3) νεώτ. γρμ. συσκευὴ πρὸς πλύσιν ἢ ἀπορροφήσιν τῶν ἀερίων.

πλύντρον ἰδί πλύμα βλ. λ. : Ἀριστλ. Πρ. 880a, 27' 2) μτγν. κτ. πλῆθ. πλύντρα ὁ μισθός τοῦ πλύνου, τὰ πλυστικά : Πολυδ. 7, 38.

πλύνω κ. μον. κ. νεώτ., δημ. πλένω, παρσι. ἐπ. πλύνεσκον ἰλ. Χ. 155), δημ. ἐπλενα, μέλλ. πλυνῶ ἰ. Ἀριστφ. Θεσμ. 248, Δημ. 997), ἰων. κ. ἐπ. πλυνέω ἰ. Ὁδ. Ζ. 31, αὐτ. 59), ἀόρ. ἐπλυνα ἰ. Ἀριστφ. Πλ. 1062 ἐκ., Δημ. 1257 περι-, ἐπ. πλύνω ἰ. Ὁδ. Ζ. 43), μέσ. μέλλ. πλυνούμαι ἰ. ΠΔ. Αριθμ. 31, 24) κ. μτ. παθ. σμ. ἐν Ἀριστφ. Πλ. 1064, ἀόρ. μτγ. πλυνόμενος ἰ. Ηρ. 4, 73 ἐκ., ΠΔ. Λευιτ. 13, 61, παθ. μέλλ. πλυνθήσομαι ἰ. Κωμ. Ἀδῆσπ. 715) κ. πλυνθήσομαι ἰ. Ησ. 1, ἀόρ. ἐ-

πλύθην, γ' ἐν ύποτ. πλυθῆ (Θεόφρ.ΦΙ 3,15,4, μτχ. ούθ. πλυθέν [Διοσκ.2,76,18], θηλ. πλυθεΐσα [Πορφ. Πυθ.34], δημ. [ἐ]πλυθήκα, παρκα. πέπλυμαι [Γ'Ιηπ. Διαίτ.65, Θεόφρ.1,150, Αλαχίν.3,78 κατα-], μτχ. [πε-] πλυμένος [πάπ.], καθαρίζω-τι ἐντός ύδατος ἢ ἐπιπλύνω ἐπ' αὐτοῦ ύδαρ, ἰδ. ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐνδύματων καὶ ἄλλων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ λούουσαι καὶ νίπτω ἢ νίζω βλ.λ. τὰ ὀποῖα σημαίνουν κἄνω λουτρῶν ἢ διὰ χύσεως ύδατος ὀποκαθοίρω τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον ἢ τοὺς πόδας : [Ιλ.Χ 155 ὅθι ἐμματα σιγαλόεντα πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, Ὀδ.Ζ 31, αὐτ.93, Ἀριστφ.Πλ.166, Πλάτ. Χαρμ.161ε ἱμάτιον ἕκαστον ὕφαινειν καὶ πλύνειν, Ἐπιγρ. Κέω ἐάν τις ἢ λόθηται ἢ πλύνητι ἐν ταῖς κρήναις, ΠΔ Γέν.49,11, ΚΔ Ἀποκ.7,14 ἐπλυναν τὰς στολάς αὐτῶν καὶ ἔλευκαναν αὐτάς' || κ. ἐπὶ ὁ. ἀντικείμενων, ἀποκαθαίρω δι' ύδατος ἢ ἄλλως πωσ : Ἀριστφ.Ἰηπ.160 οὐ πλύνειν ἐξὸς τὰς κοιλάδας πωλεῖν τε τοὺς ἀλλήλντας, Θεόφρ.Λιβ.58 πλύνει τὴν ἄμμαν, - πλένω μαχαίροπρουνσ-τὴ σκάλα - τὴν αὐλή : κ. παθ. : Πορφύρ.Πυθ 34 σκίλλης πλυθεΐσης, Πάπ. ἀσάρου πεπλυμένου' 2) νεώτ. κ. δημ. νίπτω βλ.λ. : πλένω τὰ χέρια μου - τὸ πρόσωπό μου' τὸ μέσ. πλύνουσι κ. πλέν-νίπτοιμα : πρέπει γρήγορα νὰ πλυθῆς, - πηγαίνω νὰ πλυθῶ' || ἐν χρ. κ. μτφ. ἀπαλλάσσω : ΠΔ Φαλμ.50,4 ἐπὶ πλείων πλύνω με ἀπὸ τῆς ἀναψας μου' 3) ὄμ. μτφ. ἐν φρ. τὸ πράγμα πέπλυται εἶναι κατοπετριμμένο, ἐφθαρμένο, ξεπλυμένο, κοινόν : Σωσίπ.1,3 ἀλλὰ πέπλυται τὸ πράγμα καὶ πάντες σχεδὸν εἶναι μάγειροι φασιν' || ὅθ. τὸ πεπατημένο καὶ πεπλυμένο τὸ πεπαλαιωμένο, τὸ ἀγοραῖον : Λογγίν.Ρητ.107Η' 4) ὄμ. μτφ. πλύνω τινὰ περιλούω, λούω, ἐπιπύω σφοδρῶς, λουδορῶ, ἐξυβρίζω, δύνω ἢ πατώ ἔνα γερὸ λούοισμο : Ἀριστφ. Ἀχ.381 φευδῆ κατεγυλάττιζέ μου κάκκοιλοδοῦροι κἀπλυνεν, Δημ.997 ἀλλήλους δὲ πλυνοῦμεν καὶ ὁ τῶ λόγῳ κρατήσας ὄρξει, αὐτ. 1335, Μέν.608 τὸν πατέρα καὶ σὲ καὶ τοὺς σοὺς ἐγὼ πλύνω, Δίων Κ 46,4 οὐκ ἀπεικίτῳς τοὺς κρέσσοντας αὐτοῦ καὶ πατεὶ καὶ πλύνει' || κ. μτ. δοτ. τοῦ τρόπου : Ἀριστ.ἀπ.200 τὸν τάρικον τουτοῖν πλύνων ἄπισον δσα σὺνοιζέ' αὐτῶ κακὰ' || κ. μτ. δύο αἰτ. : Διοκλ.Κωμ.2 Πλυνεὶ τὰς κακὰ τῶν κακῶν ὕμας'. 5) ρηματ. π. πλύσις, πλύμα, πλύσμα, πλυσμός, πλυνός, πλυνός, πλυντήρ, πλυντήρια, πλυντήρις, πλύτης, πλυνεύς, πλύσιμον.

πλύσις (ἦ) δημ. τ. τοῦ πλύσις βλ.λ.

πλύσιμοι [τὸ] πάπ. κ. δημ. τόπος ἐνθα γίνεται πλύσις : Γλῶσσ. 2) κτ. πληθ. πλύσιμα τὰ διὰ τὴν πλύσιν διδόμενα χρήματα, πλύντρα, πλυστικά : Πάπ. 3) δημ. ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πλύνω, πλύση' || φρ. βγαίνει στὸ πλύσιμο πειρων. τὸ γενόμενον κακὸν ἢ ἡ σημειωθεῖσα ἀρρέπεια θὰ παρῆλθῃ, θὰ λησμονηθῆ.

πλύσις-τως (ἦ) κ. νεώτ., δημ. πλύσις ἡ ἐνέργεια τοῦ πλύνω, ὁ δι' ύδατος καθαρισμός, πλύσιμον βλ.λ.3) : Πλάτ.Πολ.429ε ἡ πλύσις οὐτ' ἀνευ ῥυμμάτων οὐτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι, Στράβ.10,1,6 ῥυπωθέντα δ' . . ἀποκαθαίρεσθαι τῆ πλύσει τῶν λίαν παρρηλησίων, Διοσκ.5,153,-πλύσις ἐνδύματων - αὐλῆς - μεταλλεύματος 2) νεώτ. κ. δημ. ἐπὶ πληγῶν, ἐλκῶν, καθαρισμός δι' ἀντισηπτικῶ ἢ ἄλλου φαρμάκου : κάμε μερικὸς πλύσις με καθαρο οἰνόνουμα' 3) δημ. πλύσι [ἦ] καθαρισμός δι' ύδατος καὶ σάπωνος τῶν ἐνδύματων, ἰδ. τῶν ἐσωτερικῶν, μπουγῶδα : ἐχομε πλύση.

πλύσιμα-ατος [τὸ] ἰδ. ὑγρ. τοῦ πλύμα βλ.λ.

πλυσμός (ὀ) Ἦσ. «πλυτήρ».

πλυσαρ(ε)ῖδ [τὸ] δημ. τὸ διὰ τὴν πλύσιν τῶν ἐνδύματων διαμέρισμα τῆς οἰκίος, πλυντήριον.

πλυστικά [τὰ] δημ. τὰ πλύντρα, ἢ διὰ πλύσιν ἐνδύματων καταβαλλομένη ὀμοιοθῆ.

πλυστρα (ἦ) δημ. ἡ πλύντρα, θηλ. τοῦ πλυντήρος βλ.λ. : παροιμ. τῆς προκομμένης πλυστρας πωκῆσμο δὲ λείπει [περὶ τῶν εὐποροῦντων διὰ τῆς φιλεργίας των]' 2) πλῆξ λίθινῃ ἢ σακίς οὐλακωτῆ προσαρροζομένη ἐπὶ τῆς μᾶς πλευρῆς τῆς σκάφης καὶ ἐφ' ἧς τριβῶνται τὰ πλυνόμενα ἀσπρόρουχα ἢ ἑ. ὑφάσματα.

πλυτήρ-ῆρος (ὀ) Ἦσ. «πλυνός, πλυσμός» 2) γλῶσσα πλύτης βλ.λ.

πλύτης (ὀ) μτν. πλυντήης βλ.λ. : Χοιροδ.Θεο.1, 187, EM 435,49.

πλυτικός-ῆ-ὄν μτν. ὁ πλυντικός βλ.λ. : Ἀλέξ. Ἀφρ.Αἰσθ.89,12.

πλυτός-ῆ-ὄν κ. μσν. ὁ πεπλυμένος. ξεπλυμένος, καθαρισμένος : Ἰηπ. Ἀρθρ.36 τῶ ἀλήτῳ τῶ σπανίῳ τῶ πλυτῶ' || πλυτός ἄρτος εἶδος τῆ ἐλαφροῦ ἄρτου : Γαλ.6,494, Πολύδ Βί. [ω.Χρυσ.112,24.

πλυτήρισα (ἦ) δημ. πλύντρα : δ. τραγ. κόρη, μὴν εἶσαι πλυτήρισα, μὴν εἶσαι κοπανίστρα : 2) **πλωάς-ἄδος** (ἦ) κ. πλωιάς [Θεόφρ.π.Πλουτ.Ἠθ. 292C] ἡ κλώουσα, πλέουσα, ἐπιπλέουσα, ἡ περιπλανώμενη, ἡ ταξιδεύουσα ἐδῶ ἢ ἐκεῖ : Ἀπολλ. Ρ 2,1053, EM 731,40 ἰδ. γρ. πλωίγ' || κ. ἐπὶ νεφελῶν, ἡ περιφερομένη : Θεόφρ.π.Πλουτ.Ἠθ.292C αἱ πλωιάδες αὐτὰ νεφέλαι αἱ αὐσι-στῶσαι' || πλωάδες νῆσοι πλωταὶ νῆσοι ἐν τῇ λίμνῃ Κωπαῖδ' : Θεόφρ.ΦΙ 4,10,2 φέυται ἡδ ὁ πλετασός [ἐλαίαντος] . . ἐπὶ τῶν πλωάδων νέων ἰδ. γρ. πλωάδων, αὐτ.4,12,4.

πλωίξω κ. πλωίξω [Πολύδ.4,47,1, αὐτ.5,88,7, Διδ. Σ 3,34, Ἀρρ.Εὐθ.23, Πάπ.], ἐπ. παρσι. πλωίξωσκον [Ἠσίοδ. Ἐργ.634] κ. ἐπλωίξω [Θουκ.1,131, παθ. ὄρ. ἀναφρ. πλωισθῆναι [Ἰουστιν. Ἐδικτ 13,6], πλωέω, πλέω, ταξιδεύω διὰ θαλάσσης : Ἠσίοδ. Ἐργ.634 ὦπερ ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς . . πλωίξωσκ' ἐν νηυσὶ κ. μέσ. : Στράβ.17,1,6 τῆς τῶν πλωιζομένων σωτηρίας χάριν ἰδ. γρ. πλωιζομένων], Ἰουστιν. Ἐδικτ.13,6 πρὸς πόλιν πλωισθῆναι.

πλωιμῶματα [τὸ] μσν. θέματα τῶν πλωίμων : ΚΠορφ. Ἐκθ.668 [ἐκδ.2α].

πλωιμῶλογοι (οἱ) μσν. οἱ εἰσπραττόντες τοὺς ὑπὲρ τῶν πλωίμων [τῶν πλωίων] φόρους : Μιχ. Ἀκρωτ.2,106,28, αὐτ.29, αὐτ.107,24 [ἐκδ.Λ.1].

πλώμιος-ον [πλώω] κ. μσν. κ. νεώτ. κ. πλώμιος -ον ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ δυνάμενος, ἱκανὸς νὰ ἐπιχειρήσῃ πλῶν τινα : Δημ.1290 οὐτ' ἀν εἰς τὴν Ῥόδον ἐσώθη οὐτ' ἄν ὕπερον πλώμιος ἦν' || ἐπὶ πλοίων, ὁ κατάλληλος, ἱκανός, δυνάμενος νὰ πλεύσῃ : Θουκ.1,29 τὰς ναῦς . . ζεῦξαντές τε τὰς παλαιὰς ὥστε πλώμιος εἶναι, αὐτ.2,13, Δημ.1250 τηνικαῦτα δὲ πλώμιον οὐσαν φαίνεσθαι τὴν αὐτὴν ναῦν' : 2) ἐπὶ ναυτιλίας, θαλασσοπλοίας, θαλασσοῦς συγκαλονίας, ἐν φρ. πλωιμῶτερα γίνεταί ἢ ἐστὶ αἱ περιστάσεις γίνονται μᾶλλον εὐνοικαὶ διὰ τὴν ναυτιλίαν : Θουκ.1,8 καταστάντος τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωιμῶτερα ἐγγίνετο, αὐτ.7' 3) ὁ κατάλληλος, ὁ παρῆκν τὴν δυνατοῖτα πρὸς πλοῖον, πλεύσιμος : Θεόφρ.Χαρ.3,3 τὴν θάλατταν ἐκ Διονυσίων πλώμιον εἶναι' || πλώμιος γίνεταί ὁ καιρός γίνεταί κατάλληλος πρὸς πλοῖον, καθίσταται πλεύσιμος : Διον. Ἀλ.Ρωμ.1,63' || ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ δι' οὐ δύναται νὰ διέλθῃ πλοῖον, πλωτός, πλεύσιμος : Στράβ.8,7,4 ἐλώδης ὄ' ἐστὶ ἀφῶδρα καὶ βαρπτοῖς πλοῖσις μόγις πλώμιος ἰδ. γρ. πλώμιος' 4) ἐπὶ ἀνέμου, εὐνοικός πρὸς πλοῖον, οὐριος : Ἠλιόδ. Αἰθ.5,2) τὰ πλώματα τῆς ὥρας πλῶδεν ἐστὶ' 5) ἐπὶ ξύλων, ὁ ναυπηγίσιμος, ὁ κατάλληλος εἰς τὴν ναυπηγίαν Πλοητ.Ἠθ.676 ἰ τῶν ξύλων τὰ πλωιμῶτατα' 6) ἐπὶ σκευῶν ἢ ἐμπορευμάτων, ὁ διὰ θαλάσσης κομίζόμενος,

μεταφερόμενος : 'Ιουστίν. Νεαρ. 163, 2' 7) μιν. το οὐδ'. το πλωίων ἢ πλόιον παρά Βυζ., το πολεμικόν ναυτικόν : ναυάρχους τοῦ πλωίου.

πλωϊμότης-της ἰή νεώτ. κ. πλωϊμότης ἡ ιδιότης τοῦ πλωίου, τὸ νὰ εἶναι τι πλωτόν.

πλωϊστίς-εως ἰή μτγν. μετακόμισις, μεταφορά ἐμπορευμάτων διὰ θαλάσσης : 'Ιουστίν. Ἐδικτ. 13, 14, 1.

πλώρη ἡ ἰή δημ. κ. πλώρα δημ. προφ. τοῦ πρῶρα βλ.λ. : Πολίτ. Ἐκλ. Τραγ. 83, 4 κ. οἱ Τούρκοι βόλτα ἔρριξαν καὶ ἐγύρισαν τὴν πλώρη' || φρ. βάζω πλώρη ἐκπλέω πρὸς τινα διεύθυνσιν' ὅθ. μτφ. κιναύωμαι καὶ εὐθεῖον πρὸς τι, ἐπιδιώκω τ. : ἔβαλε πλώρη γιὰ τὴν ταξέραν - γιὰ ὑπουργοῦ.

πλωρίζω δημ. ἐκπλέω, βάζω πλώρη.

πλωριός-ιά-ιό δημ. προφ. τοῦ πρῶρατος βλ.λ., ὁ πρὸς τὴν πρῶραν : πλωριό παννι - κουπι - ἄρμυρο, - πλωριός βαρδιάνος.

πλώς-τός ἰδί ἰπλάω ὁ πλέων' ὅθ. ὄνομα τοῦ ἰχθύος κιστρέας βλ.λ. : Ἐπιχ.π. Ἀθῆν. 7, 288 Β, αὐτ. 7, 307 Β αἰολία πλωτός τε κυνόγλωσσος τ', ἐνήν δὲ σκιασίδες, Ξενοκρ.π. Ὀρειβ. 2, 58, 29.

πλώσιμος-ον ποι. ὁ δι' οὐ δύναται τις νὰ πλεύσῃ πλεύσιμος, πλωτός : Σοφ. ΟΚ 663 φανήσεται μακρόν τοῦ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλωίμιον.

πλώσσειν Ἡσ. «φθέρεισθαί».

πλωτάρχης ἰό) μτγν. κ. νεώτ. ὁ κυβερνήτης πλοίου, παραδοκῆς : Μαν. 1, 324 πλωτάρχης σκαφεύων' 2) νεώτ. νουτ. ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, οὐ ὁ βαθμὸς εἶναι ἀντίστοιχος πρὸς τὸν τοῦ ταγματάρχου.

πλωτεύω μτγν. πλέω : Χρησμ. Σ. 16, 5, 447' 2) ἐπὶ θαλάσσει, τὸ παθ. διαπλέωμαι : Πολύβ. 16, 29, 11 ποτέ μὲν γαφυροῦμενον . . . ποτέ δὲ πλωτευόμενον.

πλωτήρ-ηρος ἰδί κ. νεώτ. ναύτης, θαλασσοπόρος : Ἀρχιτ.π. Σοβ. 3, 1, 112, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1037 ἔλκοντε τοὺς πλωτήρας ἂν ἀνεκναίετε, Πλάτ. Πολ. 489 Α ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς οὐτῶν κατασκευασμέναις ναυσὶ πλωτήρων' || ἡ λ. περιλαμβάνει τοὺς τε ἐρέτας καὶ τοὺς ἄλλους ναύτας : Ἀριστ. Πολιτ. 1276 β, 20, αὐτ. 1279 α, 4 ὡσερ ὁ κυβερνήτης εἰς ἔστιν τῶν πλωτήρων, Πλωτίν. 4, 3, 31' || κ. ἐπιθ. τῶν Διοσκοῦρων : Ἐπιγρ. Ἐπιδοῦρου' 2) κολυμβητής : Νόνν. Δ. 1, 65, Μουσαι' 2' || κ. ἐπὶ τῶν ἰχθύων : Ὀππ. Ἀλ. 2, 196' 3) νεώτ. πᾶν ἐλαφρόν σῶμα ἐπιπλέον εἰς τὸ ὕδωρ ἢ βοηθοῦν ἄλλο νὰ ἐπιπλέη, φλοττέρ' 4) ὄμ. ἀεροπορ. λεμβοειδὲς στεγανὸν κατασκευασμα χρησιμεῖον ὅπως συγκρατῆ τὰ ὑδροπλάνα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης' 5) μτγν. ποι. ἐν χρ. κ. ὡς ἐπιθ. ὁ πλέων, πλωτός : Νόνν. Δ. 23, 107.

πλωτικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὰ τοῦ πλοῦ, ὁ πεπειραμένος εἰς τὸ πλέειν, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸν πλοῦν, ναύτης, ναυτικός, θαλασσινός : Πλάτ. ἈΕ. 368 Β ἀλλά τὸν πλωτικὸν καταλεξώμεθα, Φιλόδ. Ρήτ. 1, 3425, Πλούτ. Ἡθ. 27 Β εὐχεται τοιοῦτῳ συνοικεῖν μάλλον ἢ πλωτικῷ τινι καὶ ὀρηκτικῷ τῶν πολιτῶν' 2) πλωτικός ἀνθρώπος ὁ ναυκλήρος, ἐροηκτής : αὐτ. Κάτ. Νεωτ. ὀρίων δὲ τριακοσίων, ἅτε δὴ πλωτικῶν καὶ δανειστικῶν ἀνθρώπων' 3) νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὰ τοῦ πλοῦ : πλωτικὰ προδλήματα [τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐξ ἀναμετρήσεως ναυτικῆν] 4) ὄμ. τὸ θηλ. πλωτικὴ ὡς οὐσ. ἡ ἐν τῷ πλέειν δεξιότης, ἰκανότης εἰς τὰ τοῦ πλοῦ.

πλωτίς-ιδος ἰή) μτγν. ἰκθ. κολυμβητικὴ ἢ πλεύσιμος ζῶν ἡ Δημήτρ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ 813, 93.

πλωτός-ή-όν κ. μιν. κ. νεώτ., μτγν. κ. ὄς-όν [Μελέαγρ. ΑΠ 5, 203], ὁ πλέων, ἐπιπλέων, κινούμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὑπὸ ρευμάτων, ὁ περιφερόμενος ἐπ' αὐτῆς : Ὀδ. Κ 3 ἐναθ' ὅ' ἔναιεν Αἰολος Ἰπποτάδης . . . πλωτὴ ἐνὶ νησφ, Ἡρ. 2, 156 λέγεται δὲ ὑπ' Αἰγυπτίων εἶναι αὐτὴ ἡ

νῆσος πλωτὴ, Ἀριστ. Οὐρ. 294 α, 30 [τὴν γῆν] εἰπειν Θαλῆν . . . πλωτὴν εἶναι . . . ὡσερ ξύλον' || κ. ἐπὶ πλοίων : Τραγ. Ἀδέσπ. 142 [Λυρ. Ἀδέσπ. 117] πλωταῖς ἀπάνισαι χαλκευβόλους' || ἐπὶ ἰχθύων, ὁ πλέων, νηχόμενος : Σοφ. ὀπ. 94, 19 ἰχθύων πλωτὸν γένος' || χαρακτηριστίζονται κ. θῆρες πλωτοὶ Ἀρίων' || κ. ἀπλως πλωτοὶ : Ἀντίπ. Σιδ ΑΠ 6, 14 Κλείτωρ δὲ πλωτῶν τάδε δικτυα, Λεωνιδ. Τορ αὐτ. 23, αὐτ. 296' || πλωτὰ μύριναι-ἐγγέλειος κ. ἐπιπλέουσαι πάντοτε ἐν τῷ κολυμβῶν, εὐρισκόμεναι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν : Ἀθῆν. 1, 4 C, Κολουμ. 8, 17, 8 [θηθ.] || πλωτὰ ζῶα τὰ ἐν ὕδατι πλωτῶν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ νεζὰ καὶ τὰ πτηνὰ : Ἰππ. Φύσ. 3, Ἀριστ. Ζ1 488 α, 1 τὰ δὲ μανωτικά καὶ νεζὰ καὶ πτηνὰ καὶ πλωτὰ, αὐτ. Πολιτ. 1258 β, 19' || τὰ πλωτὰ οἱ ἰχθύες οἱ μεταβαίνοντες ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἀντίθ. τὰ μόνιμα : αὐτ. Ζ1 62, b, 3 ἅπαντα δὲ καὶ τὰ πλωτὰ καὶ τὰ μόνιμα τούτους ζῶοντες γέμεται τοὺς τόπους, αὐτ. 607 β, 26' || ὄμ. τὰ πλωτὰ τὰ σαρκοδῆα πτηνὰ : αὐτ. 504 α, 7, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδα ἐστί, αὐτ. ΖΜ 694 α, 7, αὐτ. b, 2' || πλωτὰ ἄγρα ἢ ἀλείφια, τὸ φάρμακον : Ἀρχίλ. ΑΠ 6, 180 ἄμ' ἠέρηναι ἐν ἄγρασι, Ἀργεῦ, ἄμ' ἐν πλωταῖς' 2) ὁ ἐφ' οὐ δύναται τις νὰ πλεύσῃ, ὁ συνάμενος πλευσθῆναι, πλώσιμος, πλευστικός : Ἡρ. 2, 102 ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτῶν ὑπὸ βραχέων, Ἀριστ. Θαυμ. 836 β, 32 ποταμοὶ πλωτοὶ, Πολύβ. 10, 48, 1' 3) ὄν δύναται τις νὰ διέλθῃ διὰ πλοίων, ἀντίθ. πορευτός : αὐτ. 1, 42, 2 ἦς μὲν γὰρ ὁ μεταξὺ τόπος ἐστὶ πορευτός, ἦς δὲ πλωτός : Λυκόφρ. 889 πλωτός οἶμος' || κ. εἶδος κατάρως : Ἐπιγρ. μήτε γῆν καρπὸν φέρειν μήτε θάλασσαν πλωτῶν εἶναι' 4) ἐπὶ ἐποχῶν, ὁ κατάλληλος πρὸς πλοῦν : Πολύβ. 1, 37, 10 καθ' ἣν σπονταὶ δεῖν αὐτοῖς πάντα καιρὸν εἶναι πλωτῶν καὶ πορευτῶν' || τὸ ἄρσ. πλωτός [καὶ πορὸς ὡς οὐσ. ἢ πρὸς πλοῦν κατάλληλος ἐποχή, ὡρα τοῦ ἔτους : Ἡράκλειτ. Ἀλληγ. 7 καὶ πλωτὸ ἄροστοῦ τε καὶ σποράς.

πλώω ἰαν. τ. τοῦ πλέω βλ.λ.

πνεῖω ἐπ. τ. τοῦ πνέω βλ.λ.

πνέμα ἰδί μιν δημ. προφ. τοῦ πνεῦμα βλ.λ. 8) Ἐρωτόκρ. 4, 1043 νὰ τρέμουσ ὄσοι τὰ θωροῦν, τὸ πνέμα ντυσ νὰ χάνου.

πνευματικός-οἰ δημ. δ. προφ. εἶδ. τοῦ πνευματικὸς βλ.λ. 10) ὁ διστ. παπάδες καὶ πνευματικοὶ ποῦ τὸ χετὲ γραμμένα.

πνεομηχανική ἰή) νεώτ. ἄ. πνεομηχανική βλ.λ.

πνεῦμα-ατος ἰδί κ. μιν. κ. νεώτ., δημ. πνέμα ἸΕρωτόκρ. 4, 115, αὐτ. 10431 κλησις, ὄθησις τοῦ ἀέρος, πνοή, ἀνεμος, ἰδ. ὁ μέτρος κατ' εὐτασίον καὶ λείως τὸ εἶδος : Ἀναξίμ. 2-όλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἀήρ περιέχει, Ἡρ 7, 16, ο' πνεύματα φασὶ ἀνέμων ἐμπιπτοντα, Αἰσχ. Πρ. 1826 ἀνέμων πνεύματα πάντων, αὐτ. 1047, αὐτ. Πέρσ. 110 θαλάσσης . . . πνεύματα λάβρωφ, αὐτ. ἄπ. 300, 3, Σοφ. Αἰ. 558 Ἐύρ. Κύκλ. 278 πνεύμασιν θαλασσιος ἐξωσθέντες, Θουκ 2, 84, αὐτ. 97 κατὰ πρῦμαν ἴσταται τὸ πνεῦμα, Ξεν. Ἐλλ. 6, 2, 27, Ἀριστ. Ζ1 560 β, 14 κατὰ πνεῦμα στήναι τοῦ ἄρρενος [εἰς τὸ μέρος οἴου ὁ ἀνεμος πνέων φέρεται τὴν ὁσμὴν τοῦ ἄρρενος], Ἐπιχ. Ἐπιστ. 2, 450' || κατὰ πνεῦμα προσέρχονται ἔρχονται πρὸς τι, βαδίζω, πορεύομαι κατὰ τὴν φοράν τοῦ ἀνέμου : Ἀριστ. Ζ1 535 α, 19 κατὰ πνεῦμα προσίδεις' || κ. ὡς στοιχεῖον, ὁ ἀήρ : Ἐριμτ. 1, 9, αὐτ. 16, Πλωτίν. 2, 2, 2 τὸ πνεῦμα τὸ περὶ τὴν ψυχὴν, Πορφ. Γνώμ. 29' 2) ὁ διὰ τοῦ στόματος ἐκνευόμενος, φυσώμενος ἀήρ, πνοή : Αἰσχ. Εὐμ. 568 σάληπιξ βροτελο πνεύματος πληρομένην, Εὐρ. Βάσκ. 128, αὐτ. Φοίν. 787' 3) ἀναπνοή, ἀνάσα : Φοίν. 851' || πνεύματος διαρροαὶ ποι. ὁ αὐτὸς τοῦ φάρμακος, ὁ λαιμός : Εὐρ. Ἐκ. 567 τέμνει σιθῆρω πνεύματος διαρροαῖς' || ὄμ. κ. διεξο-

δαί του πνεύματος : Πλάτ.Τίμ.91C τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφράττον' || παροιμ. φρ. ἀνθρώπος ἐστὶ πνεῦμα καὶ σκιά μόνον : Σοφ.ἀπ. 13' || ἡ λ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐν συχ. χρ. π. ἴππ. : αὐτ. Ἐπιδ.2,3,7 πνεῦμα πυκνόν, ἀραιόν, κατεπιγόν, ἐκτίνον, αὐτ.Διαίτ.16 πνεῦμα πυκνότερον' || πνεῦμα προσκόπτον διακεκομμένον κ. δύσκολος ἀναπνοή : αὐτ. Ἀφορ.4,68' || πνεῦμα ἄσπυρον ἀδύνατος, ἀσθενής ἀναπνοή : αὐτ. Ἐπιδ.6,7,8 πνεῦμα βηχῶδες ἀναπνοή μετὰ βηχός : αὐτ.Κωακ. 622 πνεῦμα μετέωρον σβεννυμένη ἀναπνοή, ὅταν αὕτη φαίνεται περιοριζομένη εἰς τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ ἀναπνευστικοῦ σωλήνος, ὁθ. δύσπνοια, ἀσπυα, κοντανάσσα : αὐτ. Ἐπιδ.2,3,1' || τὸ πνεῦμα ἔχω ἄνω πάσχω ὑπὸ δυσπνοίας, ἀσπυατος, κοντανάσσα, δὲν μπορῶ νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου, τὴν ἀνάσα μου : Μέν.23' || γίνεται τὸ πνεῦμα ἄνω κόπτεται ἡ ἀναπνοή, μόλις δύνανται τις νὰ ἀναπνεῖ : Σωιακρ.1' || τὸ πνεῦμα ἀναφέρω ἀναπνεύω ἰαχυρίζω : ἴππ.Προρρ.2,12' || ἀνέλικω τὸ πνεῦμα εἰς τὰς ρίνας ὀλολύζω : αὐτ. Ἐβδ.51 ἀναφέρουσιν . . κλαίοντά τε καὶ ἐς τὰς ρίνας ἀνέλικαντα τὸ πνεῦμα ; || κτ. πληθ. ἐπὶ τοῦ ἄερος, τὸν ὁποῖον ἐφαντάζοντο πληροῦντα τὰς φλέβας : αὐτ.Διαίτ.7 πνευματῶν ἀπολήψεις ἀνά φλέβας' 4) ἡ πνοή τῆς ζωῆς, τὸ ζωοποιεῖν πνεῦμα, ὁθ. συνεκδ. ἡ ζωή, ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἀθρώπου : ΠΔ Γέν.6,17 πάσαν σάρκα ἐν ἡ ἐστὶ πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, Πολύβ.31,10,4,Πλούτ. Περ.13' || ζῶν ὄν, ζωντανός ἀθρώπος : Φοῖνι. π. Ἀθῆν.8,330F ἐγὼ Νίνας πάσαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα, Ἐπιγρ. οὐ πνεύματα πάντα βρότεια σοί (Πλοῦτῶν) νέμεται ;' || ὁθ. φρ. ἀπορρήγνυμι ἡ ἀπόλλυμι τὸ πνεῦμα ἀποβάλλω ἡ γάχω τὴν πνοήν τῆς ζωῆς, ἀποθνήσκω : Αἰσχ.Πέρσ.507 ὅστις ἄχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξε βίου, αὐτ.984' || πνεῦμα ἀφίμῃ - ἀνίμῃ - μεθίμῃ ἐκπνέω : Εὐρ. Ἐκ.571 ἐπεὶ δ' ἀφίκε πνεῦμα θανασίμῃ σφαγῇ, αὐτ. Ὀρ. 277, αὐτ. Τρω.785, ΚΔ Ματθ.27,50 ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλη κράξας φωνῇ μεγάλῃ ἀφίκε τὸ πνεῦμα' || λείπω πνεῦμα ἀποθνήσκω : Εὐρ. ἴκ.554' || ὄμ. κ. παραδίδωμι τὸ πνεῦμα : ΚΔ Ἰω.19,30 καὶ κλίσαντα τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα 5) πρόσπνευσις, ἐπίπνοια : Πλάτ. Ἀξ.370C εἰ μὴ τὴ θεῖον . . ἐνήν πνεῦμα τῇ ψυχῇ, Πλούτ. Ἡθ.605A τὸ ἱερὸν καὶ δαιμόνιον ἐν μοῦσαις πνεύμα, Διοσκ. ΑΠ6, 220,4 ἄγρια . . πνεύματα θευφορίας, Ἐπιγρ.Κυρήνης καθαρὸν δίκαιον . . πνεῦμα θεοῦ σωτήρδες' 6) κ. νεώτ. ἡ ψυχὴ καὶ αἱ ψυχικαὶ λειτουργίαι, ἡ ψυχικὴ καθόλου ὑπόστασις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν σάρκα, τὴν ὕλην, τὸ εὐγενέστερον καὶ ὑψηλότερον μέρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως : Μέν.482,3 εἴτ' ἐστὶ ταῦτα πνεῦμα θεῖον εἴτε νοῦς, ΚΔ Κορ.1, 5,3 ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἄνων τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, αὐτ. Ματθ.26,41 τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής' 7) ὄμ. ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος : Σολωμ. Εἰς τὸ θάνατο Αἰμίλ. Ροδωστῆμ 2,2 ἀτὴ θύρα τὴν ὀλόχροσιν τῆς Παντοδυναμίας πνεύματα μύρια παλαιά . . σ' ἀκρπεροῦν' 8) μτγ.κ.νεώτ. ὁ νοῦς καὶ αἱ ἰκανότητες αὐτοῦ, αἰσθησις, εὐψία, ταχεῖα ἀντίληψις, ὀρθὴ κρίσις : ΚΔ Ὁμοσ.1,5,23 τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀμείμπτως . . τηρηθεῖν, Ἐρωτόκρ.4,115 κὶ εἶναι τὸ πνεῦμα λεύτερον, πρόβλεπει καὶ κατὰχει, αὐτ.1043' || νεώτ. τὰ μεγάλα.πνεύματα οἱ μεγάλας διαονητικῆς ἰκανότητος ἀθρώποι : αὐτὸ τὸ παιδί ἔχει πολὺ πνεῦμα [εὐψία, κρίσις]' || πνεῦμα ἐφευρετικὸν σύνολον πνευματικῶν καὶ νοητικῶν ἰκανοτήτων, αἰτίνας ἄγων εἰς τὴν εὐρεσίαν διαφορῶν νέων πραγμάτων' || ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα πνευματικὴ ἰκανότης δι' ἧς ριπτεταί τις εἰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐπιτυχάνει' || ὄμ. αὐτὸς

εἶναι πνεῦμα εἶναι ἀθρώπος εὐψέστατος, ἰκανότατος διανοητικῶς' 8) νεώτ. φίλος ὄρος χρησιμεῦν τὸ μὲν πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὸν ψυχικῶν φαινομένων, τοῦ ψυχικοῦ καθόλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὸ σωματικόν, τὸ δὲ ὄπως σημάζει τὸν νοῦν, τὸν λόγον, τὴν αὐτοσυνηθιστὸν καὶ κατὰ σκοποῦς χωροῦσαν ἐνέργειαν τῆς ψυχῆς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν καθ' ὄρμος βίον καὶ τὸν μηχανισμόν τοῦ συνειρημοῦ τὸν παραστάσεων' 9) μτ. τινος ὄνομαστικοῦ ὄμορ. ἀποτελεῖ περιφρασιν ὀλην, ὅλον πνεῦμα θεοῦ ὁ Θεός : ΠΔ Γέν.1,2 καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπέφερετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος' || ὄμ. πνεῦμα Κυρίου ὁ Κύριος : ΠΔ Ἡσ.61,1 πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ οὐ ἐνεκεν ἐχρισε με' 10) πᾶν ὄν, εἶναι ὄλον, ἀσύλληπτον, εἶξω τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου, τῆς σαρκός, τῆς ὕλης : ΚΔ Ἰω.4,24 πνεῦμα ὁ Θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὰν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν' 11) πνεῦμα Κυρίου θεῖα δύναμις ἡ θέλσις, θεῖα χάρις : αὐτ. Κορ.23,18 τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος' || ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. πνεῦμα ὄγιον : αὐτ. Λουκ.1,35 Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σε καὶ δύναμις ὕψιστου ἐπισκιάσει σοί' 12) εἰδ. Πνεῦμα Ἅγιον ἡ Ἅγιον Πνεῦμα ἡ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἡ ἁπλῶς Πνεῦμα τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν τῷ ὀμοίῳ ἐκπροσωπεῖται ἡ θέλσις τοῦ θεοῦ : ΚΔ Ματθ.3,16 εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαθῶν ὡσεὶ περιστέρην, Σὺμβ. Πιάτ. ἄρθ.8 καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ ζωοποιεῖν τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπρορευόμενον, Μήν.1,6 Ἀπολύτ. καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἰδοῖς περιστέρως ἐθεβάσιον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλεῖς' 13) κτ. πληθ. τὰ διάφορα χάρισματα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χορηγούμενα : ΚΔ Κορ.1,14,12 ὑμεῖς ἐπεὶ ζηλωταὶ ἐστε πνευματῶν, αὐτ.32' 14) αἱ ἐνέργειαι τοῦ Ἁγ. Πνεύματος : αὐτ. Ἀποκ.3,1 τὰδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἐπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ' 15) οἱ ἀγγελοὶ : αὐτ. Ἐβρ.1,14 οὐκ ἴ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα ; αὐτ. Ἀν.1,4, ἄμθλ.Μυστ.3,31 τὰ ἀρχαῖνα πνεύματα' || πονηρὰ ἡ κακὰ πνεύματα οἱ ἐκπεσόντες ἔνεκα τῆς παρακοῆς ἄγγελοι, οἱ δαίμονες : ΠΔ Κριτ.9,23 καὶ ἐξῆπείστελαν ὁ Θεός πνεῦμα πονηρὸν, αὐτ. Βασ.3,22,11, ΚΔ Ματθ. 12,45, αὐτ. Λουκ.11,26, αὐτ. Πράξ.19,12, Πορφ. π.Εὐσ. Εὐαγγ. Προν.4,23, ἰάμθλ.Μυστ.3,31 πνεύματα κακὰ' 16) μτφ. εὐμένεια, καλωσύνη : Αἰσχ. Ἐπ.708 τῶς ἀν ἔλθοι θελεμωτέρω πνεύματι : || αἰδοῖον πνεῦμα διάθεσις σεβασμοῦ : αὐτ. ἴκ.30 δέξαιθ' ἰκέτην θηλυγενῆ στόλον αἰδοῖν πνεύματι χώρας' 17) κ. νεώτ. ἡ γνώμη, ἡ βούλησις, ἡ ψυχικὴ διάθεσις : Αἰσχ. Ἐπ.708 ἐπεὶ δαίμων . . τῶς ἀν ἔλθοι θελεμωτέρω πνεύματι, Σοφ.ΟΚ 612 πνεῦμα ταῦτον ὀδοῦτ' . . ἐν ἀνδράσιν φίλοις βέβηκεν, Εὐρ. Ἡρ.216,ΚΔ Ματθ.26,41 τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής, Γρην. Σ.κ.Τερρ.89,12 τὸ Εὐθυσια Πνεῦματῶν πειράζει τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ, - αἱ διαπραγματεύσεις διεξήχθησαν ἐν πνεύματι ὁμοιβαίως ἐμπροσθέν, - μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τάξεων κρατεῖ ἐξῆρας πνευματῶν [εἰς ἐνεργασίαν] ψυχικῆ, δυσφορία, ἀγανάκτησις, - σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μὲ τὸς κρατούσας κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀντιλήψεις καὶ διαθέσεις, - πνεῦμα ἀνήσυχτον [ἐπὶ] ἀθρώπων, τοῦ ὁποῦο ὁ νοῦς περιστρέφεται καὶ κινεῖται πρὸς ποικίλας ἀσχολίας ἡ ἐπιδιώξεις] || ὁ πτωχὸς τῶ πνεύματι ὁ ταπεινοφρῶν, ταπεινός : ΚΔ Ματθ.5,3 μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῶ πνεύματι εἰδὲ αὐτῶν ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν 18) μτγ. κ. νεώτ. τὸ κατ' ἀλήθειαν περιεχόμενον, ἡ οὐσία, οὐχ) ὁ τύπος, ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις, ἀντίθ. τὸ γράμμα : αὐτ. Κορ.2,3,6 ὁς ἰκάνω

ἐμπροσθεν τῶν ὑστερῶν' 5) ἐνεργ. ὁ πνευματικός, ὁ ἐπιφέρων φουσκῶμα, παράγων ἀέρις : αὐτ.Πρ.955α,35,Νικόμ.Κωμ.1,31, Δίφιλ.Σίφν.η. Ἀθῆν.3,73Α ἰοί κύμασι... εἰσι δὺσπετοι ὀλιγότροφοι διαχωρητικοί, πνευματικῶτατοι, Πλουτ. Ἡθ.286Β. 6) ὁ ἀπονήων, ἀνοδίδων τι : Θεόδωρ.Φαίτ.6,16,3 πνευματικὴ εὐδοσία' 7) ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ἀναπνοήν, ὁ τῆς ἀναπνοῆς, ἀναπνευστικός : Ἀριστοτ.Ζ'78'α.31 τὸ πνευματικὸν μῦριον ἰδὸ ἀναπνευστικὸν ὄργανον, τὸ τῆς ἀναπνοῆς, αὐτ.Πρ.962η,11. 8) ὁ ἐκ πνεύματος συγκείμενος, ἀποτελούμενος ὁ ὢν πνεῦμα, ἄλλως, ἀσώματος : Πλουτ.Ἡθ.129α,ΚΔ Ρωμ.15,27 εἰ γὰρ ταῖς πνευματικαῖς αὐτῶν ἐκινῶνται τὰ ἔθνη ὀφείλουσι καὶ ἐν ταῖς σαρκίκοις, αὐτ.Κορ.1, 2,13. πνευματικὸ ὄντα ἰοί ἄγγελιοι. 9) νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πνεῦμα βλ.8,8) : πνευματικὴ ἐπικοινωνία - συγγένεια - ἰκανότης' ἢ ὄμ. πνευματικὴ ἐλευθερία ἔξειθρησία τοῦ πνεύματος, τῆς σκέψεως' ἢ πνευματικὴ δικαιοσύνη δικαιοσύνη ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῶν προϊόντων τοῦ πνεύματος, συγγραμμάτων, καλλιτεχνημάτων, ἐπιφερέσεων' ἢ πνευματικὰ ἐπιτήρησις αἱ ἐπιστήμαι αἱ ἔχουσαι ὡς ἀντικείμενον αὐτῶν πνευματικὰ φαινόμενα καὶ δημιουργήματα ἴησι ἡ ψυχολογία, ἱστορία, φιλοσοφία, κοινωνιολογία, θεολογία, ἠθικὴ καὶ αἰσθητικὴ. 10) νεώτ. πνευματικὸς πατήρ ἡ πνευματικὸς ὡς οὗσ, δημ. πνευματικός ὁ ἐξουσιοληγτῆς ἱερέως, ἐξουσιολόγος : πῆγα στὴν πνευματικὴν ἢ ἐξουσιογῶν' ἢ ὄμ. πνευματικὴ ἐξουσία ἡ ἐξουσία τοῦ κλήρου ἐπὶ τοὺς πιστοὺς. πνευματικότης-πτος ἰή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πνευματικοῦ βλ.λ., τὸ νὰ εἶναι τὸ πνεῦμα ἢ πνευματικότης τῆς ψυχῆς' 2) τὸ νὰ εἶναι τις πνευματικὸς διανοητικός : συγός ἔχει πνευματικότητα ἀδίαφιλονίκτητον. πνευματικῶς ἐπιρρ. μτγν. κ. νεώτ. κατὸ τρόπον πνευματικὸν βλ.λ., μετὰ φύσης, μὲ φουσκῶμα, φουσκωμένα : Ἀρχιγ.ἱατρ.η.Γαλ.12,537' 2) ὀύλως, ἀσώματος : ΚΔ Κορ.1,2,14 καὶ οὐ δύνανται γινῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται' 3) ρητ. διὰ μιᾶς ἀναπνοῆς : Ἐρμ.Εὐρ.4,1. πνευματίον ἰοί) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ πνεῦμο, μικρὰ, ὀλίγη τῆς πνοῆς ἢ βροχεῖα ζῆ) Πολύδ.14,31,5 αὐτὸ δὲ τὸ πνευματίον δέονται συγχρηθῆναι σφίσι, Μάρκ.Αὐρ.2,2 ὅτι ποτε τοῦτο εἰμι, σσηκία καὶ πνευματίον' ἢ κ.ιτ. ὀντίθ, πρὸς τὸ σωματίον : Ἀρρ.Ἐπίκτ.2,1,17 ὄσον (ἦν ἐν σοί) πνευματίου εἰς πνευματίον ἰσπεῖσι' 2) βραχεῖο, μικρὰ ἀναπνοή : Ἀγαθιν.η. Ὀρειβ.10,7,22 μέχρι τοῦ δασύναι τὸ πνευματίον ἀποχρώντως' 3) μικρὰ φύσα, μικρὸ φουσκῶμα : Δημόδ.2,26' 4) ἐλαφρὰ οὖρα : Ἀντιγ.Κορ.Θουμ.51 ὅταν πνευματίον ἦ. πνευματίος-ον μτγν. ὁ ἀνεμῶδης, ὁ ἐπιφέρων πνεῦμα, ἀνεμον : Ἀροτ.785 Σελήνη λεπτὴ καὶ... ἐρευθεῖς πνευματίη. πνευματισμός ἰοί) μαν. νεώτ. κ. δημ. ἡ χρῆσις τῶν πνευματῶν βλ.λ.16) ἴησι τῆς φιλῆς καὶ δασείας : Εὐστ.524,26 περὶ τοῦ κατὰ τὸν Φίλιππον πνευματισμοῦ, οὐτ.1396,23' 2) νεώτ. θεωρία καθ' ἣν εἶναι ἐφικτὴ ὑπὸ ὠρισμένης συνθήκης ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν πνευματῶν βλ.λ.15) ὄηλ. τῶν φυχῶν τῶν ἀποθανόντων πρὸς τοὺς ζῶντας' 3) ὄμ. τὸ σύνολον τῶν μέσων, δι' ἃ ἐπιδιώκεται ἡ πραγματοποιήσις τῆς ζωῆς ἀπὸ ἐπικοινωνίας. πνευματιστής ἰοί) νεώτ. ὁπαδὸς τοῦ πνευματισμοῦ βλ.λ.2) ἢ ὁ ἀσχολούμενος εἰς πνευματικὰ πειράματα. πνευματιστικός-ἡ-ὄν κ. νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πνευματισμὸν : πνευματιστικὰ πειράματα, πνευματιστικὴ συνεδρίασις. πνευματιτής ἰοί) μτγν. ὁ. πνευματομάχος βλ.λ.

αὐτὸν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος' 19) νεώτ. πραγματικὴ ἐσωτερικὴ ἔννοια, κεντρικὴ ἰδέα, σκοπός : οἱ ἡθοιοὶ ἀπέδωκαν πιστῶς τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέως, δὲν ἀντελήφθητε καλῶς τὸ πνεῦμα τῶν διαταγῶν μου' ἢ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου ἡ βαθυτέρου ἔννοια τῶν διατάξεων οὐτοῦ, ὅσα ὑπῆρξεν αἰτῆ ἐν τῷ νῷ τοῦ νομοθέτου, κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἴησι τὴν ἐκ τοῦ κειμένου αὐτοῦ τεκμηριωμένην ἔρμηνειαν' 20) νεώτ. κ. δημ. κτ. τοὺς πνευματιστῶς, ὃν ἐν-συνείδητον, ἀθῆνικον καὶ ἀόρατον δυνάμενον νὰ ἐκόηλωθῆ ἢ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μεθ' ἡμῶν ὑπὸ ὠρισμένης συνθήκης' 21) κτ. τοὺς ἀποκορυφ. πνεύματα τῆς φύσεως οἱ ὀνόστητες αἱ ἐν τῇ φύσει αἴτινες δὲν εἶναι ὄρατοι συνήθως' 22) ὅαν τὸ ὀπονηθῆμεν ἢ ὡς ἀναθιμωσις ἐξατιμωθῆμεν : Εὐρ.Ἰνν.1391 ὡ θεῖον ὀδμής πνεῦμα ἰεῦωδία, Πλουτ.Ἡθ.64711 πνεῦμα βραθὸ ἀφίεστα ἰβρορεῖαν ὀσμήν, ἀποφορᾶν' 23) φύσα, ἀνεμία, ἀέρα ἐν τῷ σινοχώφ : Εὐθουλ.107,9, Ἀριστ.Πρ.948) 25, Διοσκ.2,11, Διογ.Λ.6,94 τέρας γὰρ ἐν γενόμεναι εἰ μὴ καὶ τὰ πνεύματα... ἀπεκρίνετο' 24) κ. νεώτ. γραμμ. ἡ πρὸ τῆς ἐκφωνήσεως φθόγγου τῶς ἐκπομπῆς πρῶτος ὀνόστητος : Πλουτ.Ἡθ.1007Β, πολλ. Δύσκ.Ἐπιρρ.147,18' ἢ πνεῦμα δασύ ἡ δασίτα : οὐτ.Ἀντων.73,6' ἢ πνεῦμα φίλον ἢ φίλῃ αἰτ' Ἐπιρρ.148,9' 25) Ρητ. 3,158 ἐνεῦμα μὲν οὖν ἐστὶ σύνθεσις λόγου διάνοισιν ἀπαρτίτων ἐν κώλις καὶ κόμμασι μετρούμενον πρὸς τὴν διάρκειον τοῦ πνεύματος κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ γέγοντος, Ἐρμ.ο. Εὐρ.3,10, οὐτ.4,4' 26) νεώτ. χημ. ὑπὸρον πτητικόν, ἐξαγόμενον ἐκ ζυμομένων οὐσιῶν, ἄ. ἀάκοδλη, πρβλ. οἰσίνευμα, ξυλόπνευμα. πνευμαθαιμία ἰή) νεώτ. ἱατρ. ὀνομοσία μορφῶν τῶν ὀξυτάτης σφαιμαίας. πνευματὰνδραξ-ακός ἰοί) νεώτ. κτηνιατρ. λοιμῶδης νόσος τῶν μύσων καὶ τῶν αἰγοπροβάτων, ὁ. συμπτωματικὸς σπασμῶς. πνευματῶθρωσις-εως ἰή) νεώτ. ἱατρ. ἔκκρισις ἀερίων ἐντὸς ἀρθρῶν καὶ κοιλότητος. πνευματοφόρος-ον μαν. ὁ πνευματοφόρος βλ.λ. : ΕΜ 677,28 πνευματοφόρον στόμα. πνευματίας ἰοί) κ. μαν. ὁ πνευματώδης βλ.λ.5) ὁ ἐπιφέρων διόγκωσι, φουσκῶμα, παράγων ἀέρις : Ἰνν.Διοτ.17,Εὐστ.Πον.2,9,12 οἶνον εἶχομεν εἰ καὶ πνευματ' ἂν ἐκείνον καὶ βρώμιον. πνευματιζῶ μτγν. κ. μαν. ριπίζων παράγω ἀέρα, ὀθ. φυσῶν, ζωπυρῶ διὰ πνοῆς, διὰ σφήματος, ἐν χρ. τὸ παθ. : Ἀντιγ.Καρ.136 ὄπὸ τῶν ῥιπιδῶν πνευματιζομένης' 2) μαν. γράφω ἢ προσφέρω λέγειν μὲ δασύ πνεῦμα : Εὐστ.524,5 οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐν μέσφ λέξεως ἐνευματίζων. πνευματικός-ἡ-ὄν κ. μαν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήγων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ πνεῦμα, τὸν ἀνεμον ἡ τὸν ἀέρα ἢ ὁ παραγόμενος εἰς αὐτοῦ : Ἀριστοτ.Πρ.916) 4 κινήσεις πνευματικαί, οὐτ.Ζ1 586α, 17 οὐδὲν γὰρ ῥιπιτεῖται πόρρω ὄνευ βίας πνευματικῆς, Ἐπικ.Ἐπιστ.2,39U, Θεόδωρ.Φαίτ.4,12,5 εἰ τοιαύτη τοῖ ἀέρος ἡ ψυχρότης ὡστε ἐνυδρός τις εἶναι καὶ μὴ πνευματικὴ' ἢ ὄργανον ἡ μηχανήμα πνευματικὸν μηχανὴν λειτουργοῦσα διὰ τοῦ ἀέρος : θηρ.10,1,Γαλ.Ψυχ.ἱαθ.2,3' ἢ νεώτ. πνευματικὴ ἀνγλία ἀεραίνουσα' 2) ὁ ἔκων τὴν φύσιν τοῦ ἀέρος : Ἀριστοτ.Μετ.390α,23' 3) ὁ πνευματώδους, ἀερώδους συστασεως : Φιλ.1,15 πνευματικὴ οὐσία, Κλεομῆδ.1,8,Γαλ.7,56' ἢ τὸ οὐδ. τὸ πνευματικὸν ἡ πτητικὴ ἰδιότης διαφορῶν οὐσιῶν : Στράβ.1,3,5 καὶ γὰρ τὸ πνευματικὸν τὸ πάντων τῶν τοιοῦτων αἰθίων πλέον ἐνταῦθα 4) ὁ ἐμπνευσμένος, διωγκωμένος ὑπὸ ἀέρος Ἀριστοτ. Ζ1 584β,22 πολλὰκις γὰρ πνευματικῶν γενομένων

πνευματογραφία (ή) νεώτ. ή κατά την διδασκαλίαν τών πνευματιστών άνευ έπεμβάσεως του μεσάζοντος γραφή του πνεύματος.

πνευματοδόχος-ον μτγν. κ. μαν. ό δεχόμενος και έχων έν έστυφ' πνοήν άέρος : 'Αν.Όξ.3,86 το πνεύμα από τών πνευματοδόχων άγγέλων άνωθαύμασαν'. 2) ό έχων έμπνευσιν, έμπνευσμένος από το 'Άγιον Πνεύμα : Γρηγ.Νύσσ.1,63B.

πνευματοδότης (ή) πάπ. ό διδών, ό παρέχων το πνεύμα, τήν ζωήν, ζωοδότης.

πνευματοειδής-ους-ές μαν. ό έν είδει πνεύματος : Στουδ.Θεόδ.705|έκδ.Μί.).

πνευματοεργός-όν μτγν. ό δημιουργός του πνεύματος, τής ζωής : Συναγ.Ύμν.3,169.

πνευματοθεραπεία (ή) νεώτ. ίατρ. είδος τι άεροθεραπείας δι' εισηνοών πεπιεσμένον άέρος' 2) μέθοδος θεραπείας χρησιμοποιουμένη εις τό έμφύσημα, ήτις συνίσταται εις τών έξονακασμών του πάσχοντος όπως διενεργή τήν εισηνοήν του έντός πεπιεσμένου άέρος και τήν έκπνοήν έντός ήραιωμένου.

πνευματοκλήλη (ή) μτγν. μαν. κ. νεώτ. ίατρ. έξόγκωσις ίστών ή όργάνων του σώματος έξ έισδύσεως άέρος, ά. άνεύρυσμα, έμφύσημα : Παύλ. Αιγ.6,64 πνευματοκλήλη του κρανίου έμφύσημα μεταξύ του κρανίου και του περικρανίου.

πνευματοκιδάρα (ή) πνευματική κιδάρα, πνευματικόν όργανον, επί του Δαυίδ : Θεοφάν.Κερ.317.

πνευματοκίνητος-ον μτγν., μαν. ό υπό του 'Άγιου Πνεύματος κινούμενος : Διον.Άρεοπ.1,375 τής πνευματοκινήτου τών θεολόγων δυνάμεως, Μηχαί,12,1 'Ορθρ.Όδ.7,3 επί πνευματοκίνητων έπιγνόντες όργανον, Στουδ.Θεόδ.241C, Κ Μανασσ.Χρον.4607' || έπιρρο. -ήτως : 'Ανών.Βι.Ύω.Χρυσ.307, Σ ουδ. Θεόδ.215C.

πνευματοκλήτωρ-ορος (ή) μτγν. ό έπικαλούμενος τήν επί τινος έπιφοίτησιν τής χάριτος του 'Άγιου Πνεύματος : Κύριλλ.169 πνευματοκλήτωρας, είνερ όντως του Πνεύματος χορηγός του 'Άγιου είναι πιστεύομεν.

πνευματοκρατία (ή) νεώτ. φιλοσοφ. τό μεταφυσικόν δόγμα καθ' ό ή ούσία τών όντων είναι πνευματική ή καθόλου φυγική και ως έκ τούτου ή όλη θεωρείται ως προϊόν φυσικών παραγόντων, ως φαινόμενον του πνεύματος ή ως αισθητή αυτού ύποστασίωσις.

πνευματοκροτος-ον μαν. ό πνευματικόν κρότον, ήχον έκπέμπων : Μιχ. Λουκιόπουλ έν Cod. Μον. Catal.2,172.

πνευματοκτόνος-ον νεώτ. ό κτείνων τό πνεύμα, ό καταστρέφων τήν ύγια διανοήσιν : πνευματοκτόνα άναγνώσματα - μαθήματα - κηρύγματα.

πνευματολατρεία (ή) νεώτ. θρησκευτ. άπόδασις τιμών και σεβασμού πρós παντοία πνεύματα, θεωρούμενα εύεργετικά ή ού εις τόν άνθρώπον.

πνευματολογία (ή) νεώτ. μελέτη, πραγματεία περί τών πνευματών ως μεσαζόντων μεταξύ θεού και άνθρώπων.

πνευματολογικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν πνευματολογίαν.

πνευματολόγος (ή) νεώτ. ό άσχολούμενος εις τήν πνευματολογίαν.

πνευματολύσις-εως (ή) νεώτ. όρουκοτλ σχηματισμός όρουκτων έξ άλληλεπιδράσεως άερίων και άτμών, ά. πνευματολυτική μέσασος.

πνευματολυτικός-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή άναφερόμενος εις τήν πνευματολύσιν βλ.λ. **πνευματομάχος-ον** μτγν., μαν. κ. νεώτ. ό καταπολεμών το 'Άγιον Πνεύμα, όν.αιρετικόν χριστιανών άποκραυδώντων τήν θεότητα του 'Άγ.Πνεύματος : 'Επιφάν.2,66C «πνευματίται οι και πνευματομαχαι».

πνευματομαχώ-έω μτγν. κ. μαν. μάχομοι κατά του 'Άγιου Πνεύματος, όρνομοι, ότι τό 'Άγιον Πνεύμα είναι όμοούσιον πρός τό δύο άλλα πρόσωπα τής 'Αγίας Τριάδος : Βασ.2,13A, Γρηγ.Νύσσ.1,737B ή μαρία τών πνευματομαχούντων.

πνευματοφάλος (ή) μτγν. άνεύρυσμα του όμφαλου άνευρόδες, σπάσιμον και διάγκωσις αυτού : Γαλ.19,445.

πνευματοφάλος-ον μτγν. ό πάσχων έκ πνευματοκλήλης βλ.λ. : Γαλ.14,78B.

πνευματοποιός-όν μτγν. κ. μαν. ό παράγων πνεύμα, φύσαν, φύσικωμα : 'Απολλ.Παραδ.46 πνευματοποιόν και δύσπεπτον' 2) ό παράγων άνεμον : Κλήμ. 'Αλ.521' 3) ό παράγων πνοήν ή πνεύμα : Εύστ.1090,29.

πνευματοποιώ-έω ποιώ, επιφέρω άνεμον, καθίστα τό άνεμάδες, γεμίζω όπό άνεμον : 'Αριστ.Πρ.93ε,5 πνευματοποιείν τά πεπηγότα' 2) προκαλώ, επιφέρω, γίνομαι αίτιος φύσης, όγκώσεως, φουσκώσεως : 'Ορειβ Σύνοφ.9,43,8.

πνευματορητήρ-ορος (ή) μαν. ρητήρ έχων τήν έμπνευσιν του 'Άγ.Πνεύματος : Νικ.Χων.149D του πνευματορητήρος Παύλου τά έπιτάδρια.

πνευματορρίζα (ή) νεώτ. χημ. παλιότερα όνομασία τών αλκυλιών.

πνευματορόρος-οος-ουν-οον (ή) έχων ρέματα άνεμάδες, ό πλήρης ρευσμάτων άέρος : Πλάτ. Κρατ.410B ώσπερ άν ει είποι πνευματορόρους.

πνευματουρία (ή) νεώτ. ίατρ. ή κατά τήν ούρησιν άποβολή άερίων έν τής ούροδόχου κύστεως, ά. πνευματώσις τής ούροδόχου.

πνευματούχος-ον νεώτ. ό περιέχων πνεύμα, οινόπνευμα, οίονπνευματοίχοος:πνευματούχα ποτά.

πνευματούθγγος έπίρρο. μετά πνευματικού φθόγγου : 'Ανών. Cod. Ρετ.2661,253^ο.

πνευματοφόρητος-ον μαν. ό πνευματοφόρος βλ.λ. : Θεοφύλ.Βουλγ.3,456.

πνευματοφόρος-ον μτγν. κ. μαν. ό υπό θείας έπινοήσεως φερόμενος, ό υπό τής χάριτος του 'Άγιου πνεύματος έμπνευόμενος : ΠΔ'Οσ.9,7 κατωθέσται 'Ισραήλ ώσπερ ό προφήτης ό παρεξστηκώς, άνθρωπος ό πνευματοφόρος, 'Αθανάσι.1,464C, Πέτρ. 'Αλ.516B, Κ Μανασσ.Χρον.4063.

πνευματοφορώ-έω μτγν. φέρω, έχω σίνοει ώς ό άνήρ, ό άνεμος: έν χρ. τό παθ. : ΠΑ'Ιερ.2,24 άν έπιθυμίας φυγής ατής έμπνευματοφορείτο, Εύστ. 'Εκκλ.'Ιστ.180.

πνευματοφονία (ή) νεώτ. πνευματ. ή δι' άν' εύθελος όμιλίαις έπικοινωνία μεθ' ήμών τών πνευματών, χριστιανοποιούμενου μεσάζοντος έν καταστάσει μειώσεως τών αισθήσεων εύρισκομένου.

πνευματοφως-ωτος (ή) πάπ. επί δαίμονος, πνεύμα έκπέμπων φώς, λάμψιν.

πνευματοώ-ώω μεταβάλλω τι, αναλύω εις άνεμον, καθιστώ άερόδες, άέριον : 'Αριστλ.Πρ.965b,39 του χημικών συσταλλόμενον έντός τό θερμόν έκπέτα και πνευματά τό έν ήμίν ύγρά, αút. 942^ο,8' || τό παθ. γίνομαι άήρ, έξετιμίζομαι : αút.Όρ.305b,14, αút.Ζ' 73ε,11 τό σπέρμα τής νύχ διαλύεται και πνευματούται, Θεόφρ. 'Ανεμ.40' 2) έν τό παθ. τ. ελμοι πλήρης άέρος : 'Επικ.'Επιστ.2,44, αút.47U' 3) μτφ.εύρισκομοι έν ζυμώσει, ζυμομοι : αút.7,549' 4) δημιουργώ φύσαν, φύσικωμα : Διοσκ.1,106' 5) φυσώ, φυσικώω :

'Ανάγκη.π.'Αθην.9,404B ίνα διεγεγρας πνευματώ τών άερα' κ. παθ. : 'Ιεροκλ.13A άσκός πνευματομαχόμενος' 6) είδ. έχω άσπια, φύσικωμα, γίνομαι άσθηπτικός : Γαλ.7,215, αút. Χρ. Μορ.4,9' 7) έν τό παθ. είμαι πλήρης πνοής ζωικής, γεμάτος ζωής : Πάπ. 8) ρηματ. π. πνευματώσις.

πνευματώδης-ους-ές κ. μαν. κ. νεώτ. ό όμιας πρός άνεμον ή άέρα, άντιθ. ύδατώδης :

*Αριστλ.Μετ.380β,16, αὐτ.366β,7, Ἐπίκ.Ἐπιστ.1,14Υ
 || κ. ἀντίθ. ἀτμ.δῶδης : Ἄριστλ.Μετ.341β,9
πνευματώδεις ζῶδιον ἐπὶ τοῦ ζῳδιακοῦ, ἀντίθ.
 πυρῶδες, γεῶδες, ὑδατώδες : Πάλαξ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.
 Κ 81,262. || γράμματα πνευματώδη τὰ προφε-
 ρόμενα μεθ' ἄεθρου πνεύματος, ὡς τὰ φ, ψ, σ, ζ :
 Πλάτ.Κρατ.427Α ὡπερ γινεα διὰ τοῦ φὶ καὶ τοῦ ψὶ
 καὶ τοῦ σίγμα καὶ τοῦ ζήτα, ὅτι πνευματώδη τὰ
 γράμματα. **2)** ἐπὶ οἴνου, ὁ ἀεριοῦχος : Ἄρι-
 στλ.Πρ.953β,27. **3)** ὁ ἀνευδῶδης, ὁ ἐκτεθειμένος
 εἰς τὸν ἀνεμον : Θεόφρ.ΦΑίτ.1,83, Πλουτ.Ἡθ.648D
 || ἐνιαυτοὶ πνευματώδεις καθ' οὓς πνεύουσι πολ-
 λοὶ ἀνεμοί : Ἄριστλ.Μετ.344β,27. **4)** ὁ πλήρης ἀ-
 νέμου, ἀερίων, φουσκωμένος : Ἰνπ. Ἀφορ.5,72, Ἄρι-
 στλ.Ἐνυπν.961α,24. **5)** ὁ ἀσθματικός : Ἰνπ.
 Διαίτ.55. **6)** ἐν ἔνεργ. χρ. ὁ παράγων ἀέριον,
 ἐπιφέρων φούσκωμα : Πλουτ.Ἡθ.296E, Διογ.Λ 8,24
 τὴν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχεσθαι διὰ τὸ
 πνευματώδεις ὄντας. **7)** ὁ ὁμοιος πρὸς τὴν
 ἀναπνοήν, ὁ ἔχων τὴν φύσιν αὐτῆς : Ἄριστλ.Ζι
 536β,21 ὁ δ' ἐλέφας φωνεῖ μὲν ἄνευ τοῦ μυκτῆ-
 ρος αὐτῶ τῶ στόματι πνευματώδεις, αὐτ.Φυσι-
 ογν.807β,35 φωνῆ πνευματώδης. **8)** νεῶτ, ὁ
 πλήρης πνεύματος, εὐφυής, ὀξύνοος : πνευματώ-
 δης ἄνθρωπος, πνευματώδεις ἀπάντησις. **9)** ὁ μ.
 ὁ περιέχων οἶνὸπνευμα πνευματώδη πατά.
πνευματώδης ἐπίρρ. νεῶτ. μετὰ πνεύματος,
 εὐφυῶς : ἀνήντισσε πνευματώδως.
πνευματώσις-εως ἰή) κ. νεῶτ. ἐξάτμισις : Ἄρι-
 στλ.Ἀναπν.480α,15 σφύξις ἡ ταῦ ὕγραυ θερμαι-
 νομένου πνευματώσις. **2)** κ. νεῶτ. ἱατρ. ἡ εἰς
 μεγάλην ποσότητα ἀνάπτυξις ἀερίων ἐντὸς κοιλι-
 τήτος τοῦ σώματος ἢ ἐντὸς τῶν ἰσθῶν :
 Πλουτ.Ἀρσέκ.Φιλ.5,82 Διοσκ.1,8,Γαλ.7,67.
πνευματωτικός-ῆ-ὄν μτγν. ὁ δυνάμενος νὰ προ-
 κολλῆσθ τὴν γένεσιν ἀερίων, φύσαν, φούσκωμα :
 Διοσκ.2,110,αὐτ.134 πνευματωτικῆ, σαρκὸς πλάδα-
 ρᾶς γεννητικῆ, Σωραν.2,32, Ὁρειθ.ἀπ.76.
πνευμογράφος ἰδί νεῶτ. ὁ πνευμονογράφος.
πνευμοθώραξ-ακος ἰδί νεῶτ. κ. πνευματοθώ-
 ραξ ὑπαρξίς ἕρεος εἰς τὴν κοιλότητα τοῦ ὑπε-
 ζωκώτος : αὐτόματος πνευμοθώραξ ἰδ παραγόμε-
 νος συνήθως συνενεπιφ ρήξεως ἐνὸς τῶν δύο
 πετάλων τοῦ ὑπεζωκώτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λόγῳ
 πνευμονικῶν ἀλλοιώσεων, τεχνητὸς πνευμοθώραξ
 [τεχνητὴ εἰσαγωγή ἀερίων ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ ὑπε-
 ζωκώτος πρὸς θεραπευτικούς σκοποῦς].
πνευμονία ἰή) κ. νεῶτ. δ. προφ. πνευμονία βλλ. **πνευμονιασὶς**-ῆ-ὄν μτγν. ἄ. πνευμονικός βλλ. :
 Γαλ.14,471.
πνευμονίας ἰδί) μτγν. ὁ τῶν πνευμῶν : Πολυδ.
 2,215 πνευμονιαὶ λοθοί.
πνευμονικός-ῆ-ὄν κ. μσν. κ. νεῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ
 ἀναφερόμενος εἰς τοὺς πνεύμονας, ὁ τῶν πνευμο-
 νων : Ἄριστλ.Πρ.962β,37 ταῦτο γάρ ἐστιν ἡ κω-
 φότης, πλήρωσις ταῦ τόπου τοῦ πνευμονικοῦ,
 πνευμονικὴ ἀρτηρία, πνευμονικὴ φυματίωσις.
2) μτγν. κ. μσν. ὁ πάσχων ἐκ πνευμονίας : Πτολ.
 Τετραβ.152, Ἰππιατρ.27,28.
πνευμόνιον ἰτό) μτγν. ὑπόκορ. τοῦ πνεύμων βλλ. :
 Ἠγῆσ.29 ἐν τοῖς κεκαλυμμένοις ἥπατισις αὐτῇ
 πνευμόνιον ἔλαθε.
πνευμονίς-ιδος ἰή) δ. προφ. τοῦ πνευμονίς βλλ.
πν υμονόβακτηριον ἰτό) νεῶτ. ἱατρ. ὁ πνευ-
 μονόκοκκος βλλ.
πνευμονογαστρικός-ῆ-ὄν νεῶτ. ἀνατ. ὁ ἀναφε-
 ρόμενος εἰς τὸν πνεύμον ἄμα καὶ τὴν γαστέρα.
πνευμονογράφημα-ητος ἰτό) νεῶτ. τὸ διὰ
 πνευμονογραφίαν λαμβάνομενον διάγραμμα
 τὸ παριστᾶν τὰς διακυμάνσεις τῆς ἀναπνοῆς.
πνευμονογράφησις-εως ἰή) νεῶτ. ἡ διὰ πνευ-
 μονογράφου βλλ. λήψις πνευμονογραφήματος.

πνευμονογραφικός-ῆ-ὄν νεῶτ. ὁ ἀνήκων
 εἰς τὸν πνευμονογράφον, ὁ δι' αὐτοῦ γινόμενος.
πνευμονογράφος ἰδί) νεῶτ. κ. πνευμογράφος
 συσκευὴ δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ παρὰστασις γρα-
 φικῶς τῶν διακυμάνσεων τῆς ἀναπνοῆς.
πνευμονοθώραξ-ακος ἰδί) νεῶτ. ἄ.πνευμοθώραξ.
πνευμονοκοκκίαισις-εως ἰή) νεῶτ. ἡ διὰ πνευ-
 μονοκόκκου λοιμωξίς.
πνευμονόκοκκος ἰδί) νεῶτ. κ. πνευμονοβακτη-
 ριαν ἰτό) μικροβιον ζῶν εἰς τὰ ἀνοπνευστικὰ ὄρ-
 γανα καὶ δυνάμενον νὰ ἀποθῆ παθογόνον ὑπὸ δια-
 φόρους ἐπιδράσεις.
πνευμονοκοκκίαισις-εως ἰή) νεῶτ. ἱατρ. εἰσο-
 δος κοριορτοῦ εἰς τοὺς πνεύμονας προκαλοῦσα
 διαφόρους παθήσεις οἰον ἀνθρώκωσιν κττ.
πνευμονολιθίασις-εως ἰή) νεῶτ. ἱατρ. πάθησις
 τοῦ βροχονευμονικοῦ συστήματος, καθ' ἣν σχη-
 ματίζονται ἐντὸς τῶν πνευμῶν στερεὰ συγκρί-
 ματα, βρογχόλιθοι.
πνευμονομώκωσις-εως ἰή) νεῶτ. ἱατρ. κ. πνευ-
 μονομυκητήσις νόσος τοῦ πνεύμονος ἀφειλομένη
 εἰς τὸ παρὰσιτον ἀκτινομυκητία.
πνευμονοπλευρίτις-ιδος ἰή) νεῶτ. ἱατρ. πνευ-
 ρίτις καὶ πνευμονία ὁμοῦ, πνευροπνευμονία.
πνευμονορραγία ἰή) νεῶτ. ἱατρ. αἵμορραγία
 ἀπὸ τῶν πνευμῶν. **2)** διήθησις αἵματος εἰς
 τοὺς πνεύμονας, πνευμονικὴ ἀποπληξία.
πνευμονορροία ἰή) νεῶτ. ἱατρ. ἄ. βρογχόρροια.
πνευμονοτομία ἰή) νεῶτ. χειρουργ. τομὴ ἐπὶ
 πνευμονικοῦ ἀποστήματος.
πνευμορραξ-ωγος ἰδί) μσν. ἡ τοῦ πνεύμονος
 ρήξις : Ἰππιατρ.δ ὅτε μὲν ὄρχην ἔχει ἡ τοῦ πνεύ-
 μονος ρήξις, πνευμονώδεις καλεῖται τὸ πάθος.
2) ὁ πάσχων ἐκ τοιαύτης παθήσεως : αὐτ.29,26
 τῶ πνευμορρωγι ἐγγχυματίζειν.
πνεύμων-ονος ἰδί) κ. μσν. κ. νεῶτ. κ. πλεύμων (ἰλ.
 Δ 528, Σοφ.ἀπ.941,15), δημ. πλεμόνι κ. φλεμόνι [οἱ
 γραμματικοὶ διαφασοῦν ὡς πρὸς τοὺς δύο τύπους
 ὁ τ. πλεύμων θεωρεῖται ὡς ἐν χρ. π. Ὁμ. κ. πα-
 λαιοτάτος [Εὔστ.483,10, 1436,62, Φωτ.]: οὗτος ὁμοῦς
 ἦτο ὁμ. ὁ γνήσιος ἀττ. τ. [Μοῖρ.309P, Σχολ. Ἄρι-
 στλ.ΕΙρ.1069, Εὔστ.483,10] ἀπαντῶν ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς κῶδ. τοῦ Αἰσχ.Ἐπτ.6, Σοφ.Τρ.567, τοῦ
 Ἀλλ.κ.Ἄθ.ἡ.10,430B, Ἰνπ. Ἀρθρ 41, Ἄριστλ., Πλάτ.
 κ. Ἄριστλ. ὡς κ. ἐν Πάν., Φιλῶδ. Ὀργ.27, αὐτ.
 28W κ. Ἐπιγρ.), ἕκαστον τῶν σακκοειδῶν καὶ
 ἐντὸς τοῦ θωρακικοῦ κύτους κειμένων δύο κυρίων
 ἀναπνευστικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν
 θηλαστικῶν ζῴων : ἰλ.Δ 528, Πλάτ.Ἄ 486 πᾶγῃ δ' ἐν
 πνεύμονι γαλκίδος ἰδ.ἀνάγν. πλεύμωνι, Πλάτ.Τίμ.84D
 ὁ τῶν πνευματῶν τῶ σώματι τομῆς ὁ πλεύμων,
 αὐτ.70C, Ἄριστλ.Ἀναπν.476α,9 ἔοικε δὲ καὶ ταῦ-
 νομα εἰληφῆναι πνεύμων διὰ τὴν πνευματὸς ὑ-
 ποδοχήν, ΠΔ Βασ.3,22,34 ἐπάταξε τὸν βασιλέα ..
 ἀναμέσον τοῦ πνεύμονος καὶ ἀναμέσον τοῦ θώ-
 ρακος - ἔχει προσβληθῆ ἡ κορυφὴ τοῦ ἀριστε-
 ροῦ τοῦ πνευμῶνος. || συχτόν. κτ. πληθ. : Ἄρι-
 χίλ.9,5, Ἀλλ.39,1, Αἰσχ.Ἐπτ.6, αὐτ.ἀπ.178 ἂ διὰ πνευ-
 μόνων θερμῶν ἀησιῶν ἕπνον, Σοφ.Τρ.567 εἰς δὲ
 πλεύμωνας σπέρνων διερολλήξασεν, Εὔρ. Ὀρ.277.
 || οἱ πνεύμονες ὡς καὶ ἐν ἔθειρωσύντο τὰ σπου-
 δαιότατα διὰ τὴν ζῶην ὄργανα τοῦ σώματος :
 Σοφ.Τρ 778 ἀπαρᾶμῶν .. πλεμῶνων ἀνήθηφα,
 Ἄριστλ.Λυσ.367, αὐτ.Βατρ.474, αὐτ.829 πλεμῶ-
 νων πολὺς πόνος. || σπαν. παρίστανται ὡς
 ἔδρα τῶν ἐρωτικῶν ὀρμῶν, τῆς ἐροτικῆς διαθῆ-
 σεως : Σοφ.ἀπ.941,15 [Κύπρις] Διὸς τυραννεῖ
 πλεμῶνων. **2)** νεῶτ. μτφ. πηλὴ ἀναπνοῆς, ἀνα-
 ψυχῆς : ὁ ἐθνικός κῆπος εἶναι σχεδὸν ὁ μοναδι-
 κὸς πνεύμων τῶν Ἀθηνῶν.
πνεῦν ὄωρ. ποι. παρᾶ. τοῦ πνεῦ βλλ. : Πίνδ.
 Γ 4,400.

• **πνεύσις**-εως (ή) μτγν φύσησις, πνοή, φύσησις : Γαλ.17(1),36 2) άναπνοή : Σχόλ. Άππ. Άλλ.1,79.
πνευστιώσις-εως (ή) νεώτ. δυσκολία περί τήν άναπνοήν, λαχάνιασμα, άγκομαχή, άγκομοσχητό.
πνευστικός-ή όν μτγν. ό άνήκων ή άρμόζων εις τήν άναπνοήν : Γαλ.4,406 ό πνεύμας έστι πνευστικόν όργανον 2) ό παράγων άέριος, έπιφέρων φύσων, φυσώματα : Διφιλ.Σιφν.π. Άθην 2,69Ε ταύτα δε πνευστικώτερα έστι και τροφιμώτερα και εύεκκριτώτερα.
πνευστιώ-άω κ. νεώτ., έπ. μτχ. πνευστιών (ΑΠ 11,382,4), άναπνέω πυκνά, μετά δυσκολίας, έκω δύσπνοιαν, άσθμαίνω, λαχανάζω, κοντανασίνω. όγκομαχώ : Ίπν.Έντ.Παθ.44 άν προς άλπος βαδίζη 2) ρηματ.π. πνευστίσις.
πνευστός-ή-όν νεώτ. ό δι' έμφυσήσεως λειτουργών : πνευστά όργανα ή μουσικά όργανα παιζόμενα δι' έμφυσήσεως, άντιφ. έκποράτα όργανα).
πνέω κ. μσν. κ. νεώτ., ποι. πνέω, έπ. β' έν. προστ. πνέε έκ του μη άπαντάντος πνύμι ή πνύω (Ίλ.Χ 222 άμ-), Ιων. παρστ. πνευσικον (ΑΠ 8,193), μέλλ. πνευσσάμι (Εύρ.Ήρ.886 έκ- αυτ. Άνδρ.555 έμ- , Ίπν.Γυν.2,133 παρα-) κ. πνευσσομαι (Άριστφ.Βάτρ. 1221, Άριστλ.Μετ.367α,13, Θεόδωρ.Σημ.34, Γαλασίφ. 171 κ. πνεύσω ΙΘεόδωρ.Σημ.32, ΠΔ Ψαλμ.147,7|18), αυτ.Σοφ.Σειρ.43,20, Κόιντ.13,516, Άντίψ.Θεοσ.ΑΠ 9, 112, Γεωμ.1,12,34|, άόρ. α' έπνευσα (Ίλ.Ρ 456 έν-, Ήσιοδ.Έργ.506, Ήρ.2,20, Σοφ.ΑΓ 274 άν-), παρακ. πέπνευκα (Πλάτ.Φαιδρ.262D έπι-, Άριστλ.Πρ. 904α,45 έκ του πνύω γ' έν. μέσ. έπ. άορ. πνύτα (Ίλ.Χ 475 άμ-), παθ. μέλλ. πνευσθήσομαι (Άρετ. ΌΞ.Νούσι.1,1 δια-), άόρ. έπνευσθη (Θεόδωρ.Φί 5, 5,61, έκ του πνύω γ' έν. έπ. παθ. άορ. πνύθη (Ίλ. Ε 697 άμ-), β' έν. ευκτ. πνυθειης (Νίκ.Άλεξ.131, παθ. παρακ. πέπνευσμαι Ιΐουστ.361 έμ- Σχόλ. Άπολλ.Ρ 4,138|), κ. πέπνυμαι (αύτ.Ψ 377) άναφρ. πεπνύσθαι (αύτ.Χ 440), μτχ. πεπνυμένος (Πολύδ.δ, 47,9| π. Όμ. κ. τοίς δούκιμοις τών πεζ. εύρηται έν χρ. τό άπλοχρ.ρ. μ. έν τώ ένεστ. κ. παρστ., π. Άτρ. ποιητ. δέ κ. έν τώ μέλλ. κ. ένεργ. άορ. α' ως δέ ά. διαύλλαθα ρ. εις-έω, πάσχει κ. τοῦτο συνάϊρειται μ. όπου συμπέσωσιν -εε κ. -εει. π. Αίσχ. Άγ.1493, αυτ.1517 ή μτχ. έπνέων λαμβάνεται ως διαύλλαθονι, έπί άνέμοω ή επί έλαφοτός πνοής άέρος, φυσώ : Όδ.Λ 361 ουδέ ποτ' ουροί πνεοντες φαινοίντ', αυτ.Ε 469 αυρη δ' έκ ποταμού φυχρή πνέει, Ήρ.2,20 πολλάκις δέ έτησίοι μέν ουκ ών έπνευσαν, Άριστφ.Ίπν.437 ως ουτος ήδη κακίως ή συκοφαντίσις πνεί (Βερναρδ.Γρ. κ'ώρα πλέον φυσώ (ως) κακίσις (άνεμος βορειαντολικός) ή συκοφαντικός), ΚΔ Ματθ.7,25 έπνευσαν οι άνεμοι και προσέπεσαν τί οικία έκείνη, αυτ.Λουκ. 12,55, αυτ.Ίω.6,18, αυτ.Άπ.7,1, - πνείει ισχυρός βορειαντολικός άνεμος - ζέφυρος - αυρα ॥ ό πνεύς (άνεμος) ή τό πνεόν (πνεύμα) ό φυσών άνεμος : Λουκ.Χάρ.3 καλεύτε τήν όθόνην στείλαι . . ή συνεκδραμείν τώ πνεόντι ॥ ή πνεύσσα (ουρα) ή έλαφοτός, άπαλά φυσώσα αυρα : ΚΔ Πρωστ.27,40 έπάραντες τον άρτέμανα τί ηνεούση κατέγων εις τον αιγιαλόν 2) επί αλληλου, φυσών παιζω : Εύρ.Ήλ.704 ευαερμόστος έν καλάμοις Πάνα μουσαν αδύθραον πνεοντ', αυτ.ΙΑ 578, Πολυδ.472 μέσα πνέων ॥ κ. έπ' αυτών των αυλών, ήχώ δια άπνοής, έκ φυσήματος : Μυρίν. ΑΠ 6,254 αλούσις ήδύ πνεόναςτ' ॥ δθ. έν άπνοο, χρ. τό παθ. πνεΐται=αλοοί ήχοῦν : Μνησίμ 4,57. 3) άποπνέω, αναδίδω όσμήν, ιδία εύάρεστον : Όδ.Δ 446 άμβροσίην ύπό ρίνα . . θήκε . . ήδύ μάλα πνεύσαν . . όδμήν, Γαλιού.2,75 ॥ κ. άπολ. : Διοσκ.3,80 ॥ κτ. έπέκτ. κ. επί προσ. : Άριστφ.Ειρ.525 αϊον δέ πνεΐς ως ήδύ

κατά τής καρδίας (Βερναρδ.Γρ. κ'ί ώροία μυρωδία ποῦ βγάξεις, τί γλυκιά μέσα στην καρδιά σου κατεβίβει!) ॥ μτ. αϊτ. αναδίδω, εκπέμνω όσμήν, μυρίζω τι : Καλλ.Άθόλλ.82 ποικίλ' άγινεύσι ζεφύρου πνεϊστον έέρσην ॥ κ. μτ. γενικ. αναδίδω όσμήν τινος : Σοφ.άπ.565 ου μύρου πνέον, Λουκιλλ.ΑΠ 11,240 τράγου πνεϊον, Κόιντ. 5,120 λύθρου και αίματος πνέων ॥ σπαν. μτ. δοτ. μυρίζω από . . : ΑΠ 5,199 οι τε μύροισιν έπι πνεϊστον Άλεξούς σὺν μέτροσι κισσοῦ κυάνεον στέφανοι ॥ συχνότ. έν μτφ. χρ. : Σίμων.184,3 Χαρίτων πνεϊοντα μέλη, Πουλ.Σιλ.ΑΠ 5,258 όμματά σου βαρύθουσι πόθου πνεϊοντα 4) επί άνθρώπων, πάσχω υπό δύσπνοιος, άσπασνω, άσθμαίνω, κοντανοσίνω, ξεφυσώ. κ. επί ζώων φριμάσσομαι, φυσώ : Ίλ.Ν 385 τώ δέ πνεϊοντε κατ' ώμων αϊέν ήγ' ήλιοςος θεράπων 5) άναπνέω, παίρνω άνάσα : Αίσχ.Χο.621 Νισον άθανάσιος τριχός νοσφίσατ' άπροβαύλων πνεούθ' ά' κυνόφρων όπια, Εύρ.Κύκλ.625 ουδέ πνεϊν έώ 6) γεν. άποπνέω, ζώ : Ίλ.Ρ 447 όσσα τε γαΐαν έπι πνεΐτε τε και έρπει ॥ οι πνεόντες οι ζώντες : Σοφ. Τρ.1160 άνδρών πνεόντων ημδενός θανειν ύπο, Καλλ.Έπιγρ 42 ήμισυ μεν φυχής έστι τό πνέον ॥ κ. μτφ. επί καταστάσεων : Σίμυ 25,12 όλθος σεί πνεΐ 7) εκβάλλω, εζάγω τι δια τής εκπνοής, ξεφυσώ δθ. μτφ. έν ποικιλιας φρ. σίον μενσο πνέω άνδρην, τόλημν, αναδίδω, είμαι γενοσίκαρδος, επί πολεμιστών : Ίλ.Β 536 σι δ' Έυβοϊαν έχον μένεα πνεϊοντες Άβαντες, αυτ.Γ 8, αυτ.Α 508 ॥ μένος πνέω σφόδρα έχθρικώς διάκειμαι, είμαι λιαν ώργισμένος κατά τήν και επί θυμώ σφοδρώς να εκδιμηθώ : Σοφ.Ήλ.610 όρω μένος πνεύσαν ॥ νεώτ. έν όμ. σμη. τό μένεα πνέω : πνεΐει μένεα εναντίον του δασαρχου, διότι τον κατήγγειλε ॥ πῦρ πνέω εκπνέω πῦρ, βγάζω φωτιά : Ήσιοδ. Θ 319 ή δέ Χίμαιραν έτικτε, πνεύσαν αμραικέτονον πῦρ ॥ κ. μτφ. έν ρητορικῶ τινι χωρίω : Ξεν.Έλλ.7,512 οι πῦρ πνεάντες, οι νεκρικοτές Λακεδαιμονίους ॥ φλέγων πνέω τινι άνάπτην, καίόμενος έκ τινος βράζω : Αίσχ.Έπ.52 σιδηρόφρων γάρ θυμός άνδραϊκα φλέγων έπνει ॥ επί άστέρων, πῦρ πνέω εκέμνημα λαμβίν, είμαι λομπερός : Σοφ.Άντ.1146 ιω πῦρ πνεύσαντο χοράγ' άστρων ॥ πνέω επί τινι κτόν ενχω μισος, χόλον εναντίον τινός : Αίσχ.Χο.951 όλέθριον πνεύσο' έν έχθροίς κτόν ॥ ποι. Άρη πνέων έκω πολεμοχαρείς διαθέσεις, είμαι τά μάστιγα όγριος και όνήμερος : αυτ.Άγ.376 πέφανται δ' εγγόνους ατολήμων Άρη πνεόντων μείζον ή δικαιοσύνη ॥ κ. κτ. παρωδιαν τραγικών χωρίων έν κωμ. : Άριστφ.Βάτρ.1016 πνεοντας δору και λόγχας ॥ πνέω μάγου δεικνυμῶι, είμαι καταπεποιημένος, κατακουρασμένος : Κόιντ.6,164 ॥ πνέω φόνου παρεχά ενδειξεις, άποδειξεις διαπραξέως φόνου : Τρωιδ.δ 505 ॥ επί δόμου, πνέω φόνον αναδίδω όσμήν αίματος ή διαπραχθέντος φόνου : Αίσχ.Άγ.1309 φόνου δόμου πνεύσαν αιματοσταγή, Εύρ.Ήπ.Τ 288 ॥ ώδίνας πνέω εκβάλλω πνοάς ώδινοσύνης : Εύρ.Ήρ.862 ουτε γής εισμίσος κεραινοῦ τ' οίστρος ωδίνας πνέων ॥ πνέω χάριν έμνηνω πολλήν, ισχυράν όγάπην : Αίσχ.Άγ. 1206 άλλ' ήν παλαιστής καρτ' έμοι πνέων χάριν ॥ τρέχω πνέων επί ακύποδος δρομέως, τρέχω ως ταχεία πνοή άνέμοω : Άριστφ.Όρν.1121 άλλ' οὔτοσι τρέχει τις Άλφειόν πνέων ॥ μτφ. έν φρ. μτ. έπίθ. ή άντην, σίον μεγάλη πνέω μέγα φρονώ, υπεραίρομαι, υπερηφανόομαι : Εύρ.Άνδρ. 189 οι γάρ πνεόντες μέγала τούς κρείσσοις λόγους ήκιστός φέροισι ॥ πολύς πνέω παρά τινι έκω μεγίστην δύναμιν παρά τινι, θεωρούμαι μέγας και πολύς : Δημ.787 ως πολύς παρ' ήμίν

ἐπνει καὶ λαμπρός, Φιλόστρ. Σαφ. 17. || μέγας πνέω ἐπιλείμαι, ἐνακίηται μέγας, λαμπρός, καταστρεπτικός: Εὐρ. Ρήσ. 323 Ἄρης ἔθραυε λάϊφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων. || πνέω παλὸ φυσῶ Ἰσχυρῶς, δυνατῶ, δθ. παρέχω πρόγματα: Ἄριστφ. Βάτρ. 1220 τὸ Ληκυθίων γὰρ τοῦτο πνευσαίται πολὺ. || κενὰ πνέω φρονῶ μάταις, ματαιοφρονῶ: Πινδ. Ο 1011, 93 κενὰ πνεύσαις ἔπορε μὸχθω βραχὺ τι τερπνόν. || χαμηλὰ πνέω ταπεινῶν, μικρῶν, ποταπὸν φρόνημα ἔχω, εἶμαι μιμρόφυγος: αὐτ. Π 11, 30 ὃ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει. || ὑπὲρ σακίων πνέω φυσῶ ἐκ πολεμικοῦ μένους ἔξω, ὑπεράνω τῶν ἀσπίδων, πολεμὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον: Ἡσιόδ. Α 24 Βοιωτὸι πλῆθιπποι, ὑπὲρ σακίων πνεύοντες. 3) ἀπεύδω, ἐφέμειαι: Πινδ. Ν 3, 42 φεφενόςδε ἀνήρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων. 9) μτγν. ἐπιπνέω: Καλλ. Ἐπιπρ. 10, 3 ὦ σὺ μὴ πνεύσας ἐνδέξῃσι Ἰβερναρδ. Γρ. εἴ δ' ἄν σὺ μὴ εὐμένῃς ἐπιπνέσσης: ὦ δ' ἄν σὺ μὴ εὐνοίαν παρασχῆς. 10) ὄμ. μτγν. ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατέρχομαι ὡς πνοή, ἐπιφοίτῶ: ΚΔ Ἰω 3, 8 πνευμα ὁπου θέλει πνεῖ καὶ τὴν φωνὴν αὐταῦ ἀκούεις.

πνιγαλιός-εύς 101 μον. ὁ πνιγαλίων βλ.λ.: Εὐστ. Πον. 288, 17.

πνιγᾶλιων-ωνος 101 [πνίγω] μτγν. πνίξ, ἐφιάλτης, βροχῶν, αἰφνίδιος στεναγρῶν καὶ ἀγωνία, ἢν ὑφίσταται τις καθ' ὕπνον αἰσθανόμενος μέγα βάρος ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὸν δὲ λαίμονα του μέχρι πνιγμοῦ περισφιγγόμενον: Θεριστ. Π. Παυλ. Αλυ. 3, 15 ἐτὸν ἐφιάλτην . . πνιγαλίωνα προσωνόμασεν ἴσως ἀπὸ τοῦ πνίγειν.

πνιγάρης 101 δημ. ὁ διὰ πνιγμοῦ ἀφαιρῶν τὴν ζῶην πνός, ὁ πνίγων: σάν τὸν λύκο του πνιγάρη. 2) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ληστής, συμμοριτῆς.

πνιγ τός 101 μτγν. πνίγος βλ.λ.: Πτολ. Φάσ. 63B καύμα μέγα καὶ πνιγτός. Ἡσ. ἐθ λ. ἀρχνηϊ.

πνιγθεός-εύς 101 [πνίγω] κ. νεώτ. κωδωνοειδὲς πῶμα κλιθάνου παντοχόθεν κεκλεισμένον, τσερέπα, ὀνομασθὲν οὐτως ἐπειδὴ ἰμοῦ μετὰ τοῦ ὀπτωμένου περιεκλείοντο ἐντὸς ταῦ κλιθάνου ἢ ἀνθρακία καὶ ὁ ἀήρ: Ἄριστφ. Νεφ. 66, αὐτ. Ὀρν. 1001 ἀστικά γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν δύοσ κατά πνιγὰ μάλιστα, Ἀριστλ. Νεότ. 470α, 9, αὐτ. ΖΜ 654α, 7 ὁλον πνιγθεὺς τις περιεκλειμένον τὸ δ-στρακον. 2) Ἐπιπρ. σκεῖος ἀνατιθέμενον, ἀφιερούμενον, δθ. ἀνάθημα, τάμα. 3) μτγν. ὁ-δραυλικὸν μηχανήμα, ἐντὸς τοῦ ὀποῖου ἐνεκλείετο καὶ ἀυπενιέζετο ἀήρ: Ἡρών Πνευμ. 1, 42. 4) ἀεροθάλαμος ἐν ὄδραυλικῷ ὄργανῳ, ἐργαλειῷ. 5) φιοδός, φιάματρον ἱππων: Ἀριστφ. ἀπ. 60 περιθες σεαυτὸν πνιγέα, Κωμ. Ἀδέσπ. 664. 6) νεώτ μοσικῶν ἐργαλείων ἐφαρμοζόμενον εἰς τὰ ἐγχορδα, πνευστὰ καὶ κρουστὰ ὄργανα, ἵνα μειωθῆ, ἢ ἐντασιτὰ τὸ ἦχου αὐτῶν, σουρπνίνα.

πνιγηρῶς-ά-άν [πνίγω] κ. νεώτ. ὁ προκαλῶν πνίγας, ὁ δυσχοραίων τὴν ἀναπνοήν, ἀπανπνίγων εἶτε διὰ πίεσεως τοῦ λαίμου, εἶτε διὰ τῆς θερμότητος, πνικτικός, ἀποπνικτικός: Ἰπν. Ἀέρ. 1 ἰγῆ ἢ κοίλω καὶ πνιγηρᾶ, αὐτ. 24 πνιγηρᾶ χωρία, Ἄριστφ. Βάτρ. 122 παύς, πνιγηρᾶν λέγεις, Θεουκ 2, 52 ἐν καλύθραις πνιγηρᾶς ὠρα ἔτους διαιτωμένων, Ἄριστλ. Πρ. 939β, 9, Πλουτ. Περ. 34 ἐν . . σπληνώμασι πνιγηρῶς ἠναγκασμένων διαιτᾶσθαι, Διον. Ἀλ. Ρωμ. 8, 8 πνιγηρᾶ ὠρα, -πνιγηρᾶ ἀτμωσφαίρα.

πνιγηρῶτης-πτος 101 νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πνιγηροῦ, ἀποπνικτικότης: ἡ π- τῆς ἀτμωσφαίρας. **πνιγηρῆ** (ἡ) δημ. τὸ φυτὸν λάθυρος ἢ ἀράκη. **πνιγιζῶ** μτγν. ποι. πνίγω βλ.λ.: Στράτ. ΑΠ 12, 222 παύσαι, πνιγιζεις, φσι, τὸ παιδαριον. **πνιγιπτες** (ἡ) μτγν. εἰδός τῶ χρώματος μελανοφαιόν καὶ ὀμοῖου κατὰ τὴν ποιότητα μὲ τὴν ἄμ-

πελίτιδα, ὀνομασθέντος οὕτως ὡς εὐρισκομένου ἐν στενοῖς τόποις: Πλιν. Φί 35, 194, Διοσκ. 5, 157.

πνίγμα-ατος 101 πνιγμός, πνιγηρὸν αἰσθημα: Ἰπν. Ἐπίδ. 7, 26 βῆξ . . μετ' ἀσθματος καὶ πνιγματος πολλοῦ, Αλ. Ζ 12, 48 ἀπάκτινεν αὐτοὺς εἰς πνίγσω ἄγκων. || κ. μτφ.: Κηφισός. ἐν Ἄριστλ. Ρητ. 141α, 7 εἰς πνίγσω τὸν δῆμον ἔχοντα τὰς εὐθύνας πειράσθαι δοῦναι.

πνιγμονή (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πνιγμός βλ.λ. ἢ: Ἐρμει. Ἄλ. Φαίδρ. 163Α, Σχολ. Εὐρ. Φαιν. 327, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 111. 2) νεώτ. πνιγηρῶς βλ.λ.: Παπασδ. Χριστ. Τεμπ. 134 ὁ συνωστισμός καὶ ἡ πνιγμονή, ἡ ἀσχοκέρδεα τῶν καπῆλων.

πνιγμός 101 κ. μον., νεώτ. κ. δημ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πνίγω, τὸ πνίγειν ἢ πνιγεσθαι, παρακώλυσις ἢ διακοπή τῆς ἀναπνοῆς, εἰδός τῆ ἀσφυξίας, πνίξις, πνίξιμο: Ἰπν. Κωακό 1 πνιγὸν ἐν ὄξειν ἐλδοσαι Ἰσχυνοῖσι ὀλεθρίον, Ἀριστλ. Ζ 1 514α, αὐτ. ΖΜ 664β, 31 ἐάν δε . . προσφερομένης τῆς τροφῆς ἀναπνεύσῃ τις βῆχας καὶ πνιγμοῦς ποιῆι, Ἀναξάνδρ. 33, 8, Ἐρωτόκρ. 3, 246 καὶ τρέχει πάντα στὸν πνιγὸ δίχως βοήθειαν ἄλλη. || κ. ἐν ἀναφ. πνιγὸς ἀγρίας βότανος ἡ ζιζάνια: Ξεν. Οἰκ. 17, 12 συνεξαρμῶ τῷ σίτῳ καὶ παρέχει πνιγμόν. 2) ἀσφυξία ἐκ συνωστισμοῦ, ἐπὶ πλῆθους: Πολύδ. 4, 58, 9 ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὀδιωγῶ καὶ πνιγμῷ διεφάρη. 3) πνιγηρὸς, ὑπερβολικὸς καύσων, ἀπανπικτικῆ ζέστη: Μέν. Ρητ. 3515. 4) ἡ πνικτὴ βλ.λ. 3) παρ. σκευὴ φαγητοῦ: Θεόδωρ. Πυρ. 24.

πνιγμοσύνη (ἡ) μον. ἡ πνιγηρὴ βλ.λ.: Ἰω. Κλημ. 392 ἀκπμοσύνη λύπης πνιγμοσύνη.

πνιγμῶδης-ους-ες ὁ πνικτικός, ὁ προκαλῶν αἰσθημα πνιγμοῦ, πνιγηρὸς: Ἰπν. Ἐπίδ. 7, 26 πνιγμῶδης βῆξ, αὐτ. Κωακ. 261.

πνιγμῶδης ἐπίρρ. μον. πνικτικός, πνιγηρῶς: Στέφ. Αθ. Ἰπν. 1, 207, αὐτ. 212 D.

πνιγμῶδης-εντος-ασσα-εν ποι. ὁ πνιγηρὸς βλ.λ.: Ἄλκ. ΑΠ 7, 536, Νικ. Θῆρ. 425 πνιγῶσσα ὀδμη.

πνίγος-εος 101 πνίξις, ἰδίᾳ καθ' ὑπερβολὴν πνιγηρὸν καύμα, πνιγηρὸς καύσων: Ἰπν. Ἀρχ. Ἰπρ. 16, αὐτ. Ἐπίδ. 3, 2, αὐτ. Ἀέρ. 10, Ἄριστφ. Ὀρν. 728 ἔξετε χρῆσθαι μάττασι Μοσσίας, ἀφραῖς . . θέραι, μετρίω πνίγω, αὐτ. 1091, Θεουκ. 7, 87 ἐν κόλλω χωρίω δυτας καὶ τὸ πνίγος ἐπὶ ἐλάυπαι διὰ τὸ ἀστέγαστον, Πλάτ. Πολ. 422C, αὐτ. 621A, αὐτ. Νόμ. 625B, αὐτ. Φῶλ. 26A ἐν τε χειρῶσιν καὶ πνίγασιν. 2) σχόλ. ἐν τῶν ἐπτά μερῶν τῆς παραδόσεως ἐν τῇ ἀπικῇ Κωμωδίᾳ, τὸ ὄποσον κατὰ παλαιὸν ἔθος ἔπρεπε νὰ προφερθῆ ἀπνευστῶ: Σχολ. Ἄριστφ. 659.

πνίγος κ. μον., νεώτ. κ. δημ., παρ. τ. πνιγών (Ἄριστφ. Νεφ. 1376), δημ. πνίγας, μέλλ πνίξω (Πλάτ. Κωμ. 198 ἀπο-, Ἀντιφάν. 171), ὄωρ, β' πληθ. μέσ. συνηρ. μέλλ πνιγίσθε (Ἐνψ. 155), ἀόρ. πνιγίς, β' ἐν. προστ. πνίξον (Κρατίν. 27, Ἡρ. 2, 92, Βατραχομ. 158), δημ. πνίξ(ε), παθ. μέλλ. πνιγίσσασαι (Ἰπν. Ναύσ. 3, 16, Ἄριστφ. Αἰφ. 1504, Γαλ. Φυσ. Δυν. 1, 17 ἀπο-), τει. μέλλ. πεπνίξομαι (Ἰωνάβ. 8 Σοφ. 463B), ἀόρ. α' πνιγίχθην (Ἀρετ. ὈΕ. Παθ. 17 ἀπ-), ἀόρ. β' πνιγίχθην (Βατραχομ. 148, Φερεκρ. 159 ἀπ-, Πλάτ. Γοργ. 512A, Δημ. 883, Ἄρετ. Χρον. Παθ. 1, 11), δημ. (ἐπνίγικα, παρ. κ. πέννιγικα) (Ἄριστφ. Σφ. 511, Μεταγ. 6, 9), δημ. μτχ. πνιγίμυτος, ἀποπνίγω, δι' ἰσχυρῶς πίεσεως, περισφιγγέωσ τοῦ λαίμου πρακὰὶ παρακώλυσις ἢ διακοπὴ τῆς ἀναπνοῆς, δθ. ἐπιφέρω τὸν θάνατον, θανατώω τινὰ δι' ἀσφυξίας πιέζων τὸν λάρυγγα οὕτω ἰσχυρῶς, στραγγαλιζῶ: Σώφρ. 68, ΚΔ Μαρτ. 18, 28 καὶ κρατήσας ἀπτόν ἐπιγενε λέγων ἀπόδος μοι εἰ τὶ φερίεις, Καισάρ. Δαν. ἐν Σάβ. 3, 39 ἀφ' οὗ ἔκαμς δύο μῖνας βαζαρέτι κόφοντας καὶ πνιγόντας. || κ. ἐπὶ ἱατροῦ: Πλάτ. Γοργ. 522A πνίγων . . πικρότατα πόματα διδοῦς. || τὸ παθ. ἐπὶ μέσ. σμμ.: Ἄριστφ. Νεφ. 1036 καὶ μὴ πάλαι

γ' ἐπνιγόμεν τὰ απλάγχνα, Ἐντυλ.π. Ὀρειβ.10,19,1 οἱ ὕστερικως πνιγόμενοι' || θανατῶν πνίκα προκαλῶν ἀσφυξίαν διὰ καταθυθλίαν ἐν ὕδασι : Ἀριστλ.ΗΝικ.1146α,35, παροιμ. ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγη, τί δεῖ ἐπιπίνειν' || κ. μέσ. : Ξεν.Ἀν.5,7,25 καὶ ἐπνίγετο ὅστις νεῖν μὴ ἐτύγγχανεν ἐπιστάμενος' || ὄσμ. φρ. πνίγεται σέ μιά κοταλιὰ νερό |ἐπί θορυβουμένου δι' ἐντέλωδ ἀόσημα πρᾶγματα, τὰ χάνει ἐκόλοα' || ὄσμ. παροιμ. ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πνίγεται |ὁ εἰς ἀπόνησιν εὐρισκόμενος ζητεῖ τὴν σωτηρίαν του διὰ παντός μέσου' || μτγν. μτφ. ἐπὶ φυτῶν ἐν τῷ παθ. τ. καλύπτομαι τελείως ὑπὸ τῶν ὑδάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀδυνάται τὰ ζήσω, νὰ οὐξήθω : Πλουτ.Η8,9B τὰ φυτὰ . . τοῖς πολλοῖς |ἴδασι' πνίγεται' || ὄσμ. μτφ. κ. ἐπὶ σίματος : Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.69,18 κὶ ὁ Βεληγκέκας γύρισε σ' τὸ σπῆμα του πνιγμένος' 2) ὄσμ. ἐπὶ πλοίων, καταθυθίζομαι, βουλιάζω : παροιμ. ἐδὼ καράβια πνίγονται, ἐσεῖς βαρκαῖά ποῦ πάτε ; |ἐπὶ ἀδεξίᾳ καὶ παραλόγως τολημῶν ἀνθρώπων' 3) κ. νεώτ. κ. ὄσμ. ἐπὶ ἀγρίων βοτανῶν ἢ θάμων, φυόμενος περίε τιδὸς περιφίγγω τοῦτο ἰσχυρῶς, ἀφαιρῶν πᾶσαν δυνατότητα ζωῆς : Ξεν.Οἰκ.17,14 ἦν ὕλη πνίγη συνεφερομῶσα τῷ σίτῳ καὶ διαρπάξουσα, - τὰ ἀγρίανθοια ἐπνίγειν τοὺς κρῖνους καὶ τοὺς ξέραναν' 4) τὸ ἀπρός, πνίγει ἐπὶ μεγάλῃ, ὑπερβολικῇ θερμότητι, εἶναι πνιγρὰ, ἀποπνικτικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα : Ἀριστλ.Πρ.941b,4, αὐτ.944α,7 5) μτγν. νεώτ. κ. ὄσμ. ἐν μτφ. χρ., προκαλῶ μεγάλην δυσφορίαν, στενοχωρῶ ὑπερβαλλόντως, βασιανίζω : Φιλῶδ.Ὀργ.37W ἕνα χαλκοῦν ἀποβαλὼν αὐτὸν πνίγει, Λουκ.Προμ.17 ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει τοῦτ' ἔστι; 6) πιέζω δι' ἐκδίασμού, καταπιέζω, ἐξαναγκάζω, ἐκθιάζω : Ἰουλ.Μισα.368C 7) παρασκευάζω φαγητὸν τὶ πνικτὸν, βράζω ἢ φήνω αὐτὸ ἐντὸς τελείως κεκλεισμένου ἀγγείου, οὕτως ὥστε νὰ μὴ εἰσέρχεται ὄηρ : Ἦρ.2,92 ἐν κλιθάνῳ διαφανεῖ πνίξαντες οὕτω τρώγουσι' κ. παθ. : Ἀριστφ.Σφ.511 ἤδιον ἄν κλιθίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἄν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον, Μεταγ.6,9 8) ρηματ. π. πνικτήρ, πνίξις, πνικτικός

πνιγώδης-ους-ες ὁ πνίγων : Δφιλ.Σίφν.π. Ἀθῆν.2, 61E οὕτω γὰρ τὸ πνιγώδες ἀφαιρεῖται' 2) ἐπὶ τῷ ὄνομα, ὁ πλήρης πνιγρὰς ἀτμοσφαιρας, πνικτικός : Πλουτ.Ἀλέξ.77 τὸ σῶμα κείμενον ἐν τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσιν' 3) ὁ πεπνιγμένος, φραγμένος : Ἰνπ.Προορ.1,86 πνιγώδης φάρυγξ, αὐτ.87 πνιγώδης φωνή, αὐτ.Κωκ.261 |δ. ἀνάγν.

πνικτήρ-ήρος|ὸ μτγν. ὁ πνίγων, πνιχτής : Νόνν. Δ21,62 αὐχένα μιτρώθεντα μέσον πνικτήρι κορυμβῶ' 2) ἐπὶ πάλης : αὐτ.37,607.

πνικτικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ πνιγρὸς βλλ. : Ἦρωκ.Πνευμ.1,3 |δ. ἀνάγν. τοῦ πνικτός βλλ.21.

πνικτός-ή-όν, ὄσμ. προφ. πνιχτός-ή-ὸ πεπνιγμένος, στραγγαλισμένος : ΚΔ Πράξ.15,20 ἀπέχουσαι ἀπὸ . . τῆς πορνεῖας καὶ τοῦ πνικτοῦ' 2) ὁ ἀεροστεγής, πεπνιγμένος : Ἦρωκ.Πνευμ.1,3 |δ. ἀνάγν. πνικτικός, αὐτ.16 3) ἐπὶ φαγητῷ, ὁ παρεσκευασμένος ἐντὸς ἐρμητικῶς κεκλεισμένου δοχείου : Φερεκρ.175, Στράτ.29, Ἀνφανά.1,4, Φιλῶδ.π. Αθῆν. 4,147D κεφάλαιον πνικτὰς ἐρίφου πορέθηκε.

πνικτοφαγία|ή μαν. τὸ τρώγειν φαγητὰ πνικτὰ βλλ.31 : Θεοφύλ.Βουλυ.3,525.

πνιξ-πνιγός(ή) πνίξις, πνιγμός, |δ. ἀσθένεια ὁμοία τῆς κνάνηξης, καθ' ἣν ἐπὶ πυρετῷ γίνεται αἰφνίδια ἀσφυγίης τοῦ λαίμου καὶ ὁ πάθος ἀποσπνίθει εἰς ἀσφυξίαν : Ἰνπ.Ἀφορ.4,34 ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένου, οἰδημάτος μὴ ἐόντος ἐν τῷ φάρυγι πνιξ ἐξαιφνης ἐπιπνιγνται, θανάσιμον' || ὄσμ. ἐπὶ γυναικῶν : Διοσκ.3,45 αἱ ὑστερικά πνίγες, αὐτ.140, Ἀρετ.Ὀξ.Παθ.2,11.

πνίξιμο |τὸ) ὄσμ. πνιγμός βλλ. : θέλεις ἢ εἶσαι γὰ πνίξιμο |λόγω τῶν πράξεων σου ἐπισύρεις ἀφευκτως τὰς βαρύτερας κυρώσεις.

πνίξις-ους|ή ἡ ἐνέργεια τοῦ πνίγω, τὸ πνίγειν, θανάσιμος δι' ἀσφυξίας : Ἀριστλ.Ἀναπν.475α,28 τῆς μαράνσεως ἢ διὰ τὸ μὴ φύχεσθαι φθορὰ καλεῖται πνίξις, Θεοφρ.Πυρ.76 2) πάπ. παρασκευῆ πνικτοῦ βλλ.31 φαγητοῦ.

πνιχτής|ὸ ὄσμ. ὁ πνικτήρ βλλ. : Γρουπ.Σκ.Τερρ. 47,ὸ τῆς πλάκει ὁ πνιχτὸς ὁ βραχνὸς στεφανί.

πνοή|ή |πνεῦμα κ. μαν. νεώτ. κ. ὄσμ., ὄσμ. πνοά |Εὐρ.Ὀρ.1451, ἐπ. πνοή1 |Γ'ΙΛΜ2071, λυρ. πνοά1 |Πινδ.Ο3,31, Βακχ.5,281, ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πνέω βλλ.1), κίνησις σφροδρῆ ἢ ἐκασφρα τοῦ ἀνέμου, φύσημα, φυσήξις : Ἰλ.Ρ55, οὐτ.Ε697, Ὀδ.Δ839, Ἡσίοδ.Ο253, αὐτ.268 αἶ ρ' ἀνέμων πνοῖσαι καὶ αἰωνοῖς ἄμ' ἐπονται ὠκεῖρας πτεροῦσας' || κτ. ἐπέκτ. αὐρα, ὄνεμος : Ἰλ.Λ622, αὐτ.Ν590, Αἰσχ.Πρ.38 ταχύπτεροι πνοαί, αὐτ.Ἀγ.192 πνοαί δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι, Ἀριστφ.Νεορ.161, Ἀριστλ.Κόσ.392b,11, ΚΔ Πράξ.2,2 ἐγένετο . . ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βλαίας' || ὄσμ. πνοή αὐρα, ὄνεμος μικρὰς διαρκείας ἢ ἐντάσειω : Ἄρρ.Τακτ.34,4 || πνοή βλαία σφροδρὸς ἄνεμος : αὐτ.35,4' || ἐν χρ. |ἴα πρὸς διήλωσιν μεγίστης ταχύτητος ἐν φρ. ἄμα πνοῖς ἀνέμοιο ὄμοιο μὲ τὴν κίνησιν τοῦ ἀνέμου, ὄθ. ταχύς ὡς ὁ ἄνεμος : Ἰλ.Ω342 τὰ μιν φέρον . . ἐπ' ἀπέρονα γαίαν διμα πνοῖς ἀνέμοιο' || κ. ἄμα πνοῖς Ζεφύροιο : αὐτ.Τ415' || κ. πέτομοιο |μετὰ πνοῖς ἀνέμοιο πετῶ ταχέως ὡς ἄνεμος : οὐτ.Μ207 πέτετο πνοῖς ἀνέμοιο, Ὀδ.Β148 ἐπίνετο μετὰ πνοῖς ἀνέμοιο' || ἄμ' ἀνέμων πνοαῖσι βαίνω τρέχω ταχέως ὡς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου : Ἀριστφ. Ὀρν.139δ 2) τὸ φύσημα τῶν φυσήτηρων : Θουκ.4,100 3) ἐπὶ ἴππων, ἰοχηρὰ, βαθεῖα ἀνασπῆ, φριμαξίς : Ἰλ.Ψ380 πνοῖς δ' Εὐμήλοιο μεταφρονεον εὐρέε τ' ὠμω θέμετ', Σοφ.Ηλ.719 τροχῶν βάσεις ἠφριζον, εἰσεβαλον Ἰππικαὶ πνοαί' 4) γεν. ἀνασπῆ, ἀνάσα : Εὐρ.Ἦρ.1092 ἐμπνοῦς μὲν εἰμυ. καὶ πνοάς . . πνέω, αὐτ.Ἦρ.421 μητρόδ' σθχανται πνοαί, Ἐρωτόδοκρ.2,718 εἶχεν πνοὴ κὶ ἐμῆλψε, αὐτ.Δ833, αὐτ.256, - θὰ σοῦ εἰμαι πιστὸς μέχρι τελευτᾶς πνοῆς' || φρ. ἐχω πνοάς ἀναπνέω, ζῶ : Αἰσχ.Πρ.800 ἄς θνιτάς οὐδεὶς εἰσιδῶν ἔξει πνοάς' || κ. ἐπὶ θεῶν : αὐτ.Ἦρ.63 πρὶν καταγίγαι πνοάς Ἀρεως, Εὐρ.Βάκχ.1094 θεῶν πνοαῖσιν ἐμμανεῖς, αὐτ.1Α69' || κ. ἐπὶ θυμοῦ : αὐτ. Φοῖν.454' || νεώτ. ἔργον μακρὰς πνοῆς σύγγραμμα ἐκτενέε' 5) ἐμπνοῦς ὑπαρξίς, ζῶν ὄργανισμός : ΠΔ Ψαμ.150,6 πᾶσα πνοή ἀνεσάτω τὸν Κύριον, Μηναι.12,3 Συνεξ.Προφήτου Σαφάων Κριτῆς καὶ Βασιλεὺς πάσης πνοῆς Χριστὸς ὁ Κύριος' || νεώτ. ἡ ζωῆ : Κόλθ.Ὁδ.1,1,4 τὸ ὑδὼκα τὴν πνοήν' 6) ἀτόμος,ὄσμ. ἀναθυμίασις Αἰσχ.Ἦρ.820 σποδὸς προπέμπει πλοῦτου πνοάς |ἐπὶ καιομένης πλόεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ, Εὐθῶδ.7,5,8 πνιγῶνο πνοαί' 7) ἐπὶ πνευματῷ ὄργανῳ, ἡχημα, ὄχος ἐκ φυσήματος προερχόμενος : Πινδ.Ν3,79 Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, Εὐρ.Ὀρ.145, Ἀριστφ.Βότρ.313 αὐλῶν πνοῆς' 8) πνοή ἠφαίστου ἡ πυρὸς φλόξ : Ἰλ.Φ355 πνοῖς θειρῶμενοι, ἠφαιόσται, Εὐρ.Τρφ.815' 9) μτφ.νεώτ. ἐμπνεῦμα δυνάμις, ἐμπνευσις : ἔργον πλήρες πνοῆς.

πνοήπου-οδος|ὸ,ή ἠσ. «ταχύς τοὺς πόδας ὡς ἡ πνοή τοῦ ἀνέμου».

πνοή(ή) ἐπ. τ. τοῦ πνοῦ βλλ.

πνοιοδότηρ-ήρος|ὸ μαν. ὁ παρέχων, δίδων, πνοήν, ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς : Πρόδορ.Ἐπιστ.59.

πνοιοδότης|ὸ μαν. ὁ πνοιοδότηρ βλλ. : Πρόδορ. Ἐργο. ἐν Notitt.Μss 6,531 πνοῖην πνοιοδότης μὲν ἐρεῦγεται ἐνθάδ' Ἰησοῦς.

πνοοκράτωρ-ορος ἰδί μιν. ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ὁ κρατὼν, ἄρχων, ἐξουσιάζων πάσης πνοῆς, ὁλης τῆς ἐμφύχου φύσεως : Θεόδ. Λάσκ.770 (ἐκδ. Μ.Ι.).

πνοομέτρον (τό) νεώτ. ὄργανον δι' οὗ καταμετρεῖται ἡ ζωτικὴ ἰκανότης τοῦ πνευμονοῦ, ἦτοι τοῦ ὄγκου ἀέρος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ ἀποβάλῃ μεγίστη ἐκπνοὴ κατόπιν μεγίστης καὶ παρατεταμένης εἰσπνοῆς.

πνοομηχανικὴ (ἡ) νεώτ. ἡ σπουδὴ τῶν καθαρῶς μηχανικῶν φαινομένων τῆς ἀναπνοῆς.

πνός (ὁ) 'Ἡσ. ἐπνοή.

πνυκίτης (ὁ) 'Ἐπιγρ. δ. τ. τοῦ πνυκίτης βλ.λ.

πνύξ-ικός (ἡ) κ. νεώτ., γενικ. ἄττ. πνυκός 'Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 165, Πλάτ. Κριτ. II2A), δοτ. πνυκί 'Ἀριστοφ. 'Ἐκκλ. 243, Αἰσχίν. I,81), μτγν. πνυκί 'Πλούτ. Θεμ. I9, Λουκ. 'Ἀνάγ. I7, οὗτ. Ζ. Τραγ. II), αἰτ. πύκνα 'Ἰσοκρ. 8,97, 'Ἀριστοφ. Θεσμ. 658), ὁ μεταξὺ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ λόφου τῶν Μουσῶν βραχώδης παρὰ τὴν 'Ἀκρόπολιν λόφος, ἐφ' οὗ ἡμικυκλικῶς ἦσαν ἐσκαμμένα καθίσματα διὰ τὸν αὐτόθι πολυλήληθ' ἐκκλησιαζόμενον δῆμον τῶν 'Ἀθηναίων : αὐτ. 'Ἰππ. 165 καὶ τῆς ἀγαρᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πνυκός.

πνυτός 'Ἡσ. ἐπινυτός, ἐμφρων, σάφρων.

πόα (ἡ) κ. νεώτ., ἰων. κ. ἐπ. ποίη, δωρ. ποία 'Πίνδ. Π 8,20, Εὐρ. Κύκλ. 233), βοιωτ. ποίος-σο 'Ἐπιγρ. Θεσπιῶν φυτῶν, βοτάνη ἄνευ ξυλῶδους κορμοῦ, ἐξ οὗτῆς τῆς ρίζης ἀναδίδουσα τὰ φύλλα, χόρτο : 'Ἰλ. Σ 347 χθῶν δ' ἄνευ νεοθιλέα ποίην, 'Ἡσιόδ. Θ 194 ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός, ἀμύλ' δὲ ποίη ποσσίν ὑπὸ ῥαδινοίην ἀέζετο, Εὐρ. Κύκλ. 333 ἡ γῆ δ' ἀνάγκη τίκτουσα ποίαν' || εἶδ. ὡς τροφή τῶν ζῶων χορτάρια, γρασιδί : 'Ἰλ. Σ 347, 'Ὀδ. I,449, αὐτ. Σ 371 εἰ δ' αὐ καὶ βόες. . ἀμφορ κεκορήσασιν ποίης' 2) ἐν ἐιδικωτέροις διακρίσεσι : 'Ἀριστοφ. 'Ἰππ. 606 ἦσθαι ποίη δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς, Θεόδωρ. ΦΙ 1,3,1 τῆς πῶας τὸ ἡλιότροπιον' || περὶ φαρμακευτικῶν βοτάνων : αὐτ. 9,8,1 καλοῦσι ποίαν ἕνια τῶν φαρμακωδῶν οἱ ρίζοτόμοι, 'Ἐπιγρ. ποίαν τρίψας' || νεώτ. γένος φυτῶν τῆς οἰκονομ. τῶν ἀγρωστοειδῶν περιλαμβάνον νομοειτικὰ φυτὰ, μονοετὴ ἢ πολυετὴ : πόα ἡ λειμνώσις, - πόα ἡ κοινή ἰεῖδη τῆς ἑλλην. κλωρίδος καλλιεργούμενα ὡς κτηνοτροφικὰ), - πόα ἡ πλατύριζος (εἶδος πολυετῆς κτηνοτροφικῆς), - πόα ἡ ἀθησαυκικὴ (ἡ τὰ σπέρματα ἄρτοποιοῦνται)' 3) κτ. συνεκδ. ἐπὶ παντός φυτοῦ' ΕΜ 677,49 «πόα ἡ βοτάνη» : Πίνδ. Π 8,20 ἔδεκτο . . ἔστεφανωμένον ὑπὸ ποία Παρνασσίδι ἰμέ τῆν δάφνην τοῦ 'Ἰππαρασοῦ, αὐτ. 4,240 στεφανοῖσάι τέ νιν ποίας ἔρεπτον' || κ. ἐν μτφ. χρ. : αὐτ. 9,37 ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κείραι μελιαδέα ποίαν ἰνὰ δρέφῃ ἀπὸ τὴν κλίην τὸ γλυκὸ βοτάνη τοῦ ἔρωτος' 4) στρώμα πλόης, ἑκτασις, τόπος χλωρός, πρασινάδα : Πλάτ. Φαῖδρ. 229B ἐκέει σικιά τ' ἐστι καὶ πνεύμα μέτριον καὶ πόα καθίεσθαι ἢ ἄν βουλώμεθα κατακλιθῆναι, Ξεν. Ἑλλ. 4,1,30 εὐθα δὴ 'Ἀγρησίλας καὶ οἱ περὶ αὐτὸν τριάκοντα χαμαὶ ἐν πόα τινα κατακλιμένοι ἀνεμένον, Πλούτ. Ἀγρ. 36' 5) π. μτγν. ποι. ἐν μτφ. χρ. τὸ θέρος θδ. κ. ὁ ἐνιαυτός : Κολλ. ἄπ. 182 ἐπ' ἐννεά ποίας λέπει ἐννεά χρόνια, Ριαν. 54 χειματὰ τε ποίας τε δῶα, Λεωνίδ. ἐν ΑΠ 7,731 ἡ τρεῖς ἡ πτεύρας ποίας (ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ἀπαντᾷ κ. ὀξυτόνωσ) ὡς ποιά : Σχολ. Εὐρ. Τρω. 20, ΕΜ 677,49).

ποάξ μτγν. ἐκρίθη τὰς ἀχρίτους βοτάνας, βοτανίζω : Φιλήμ. II,6,4' ἠρδλ. ποασμός, ποάστρια 2) ἐπὶ ἐλάφου, καλύπτομαι ὑπὸ πῶας, εἶμαι σκεπασμένος με χλόη, με χορτάρια : Στράβ. 5,3,8 καὶ τὸ ἔδαφος ποάξον δι' ἔτους, αὐτ. II,2,7' οὕτω κ. : Βασίλ. 54D τὸ γὰρ χλωρόν καὶ ποάξον παραπλησίον ἐστὶν ἀπάντων' 3) ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸ ἔχειν γλοάζουσαν πρασινωπῆν ἐπιφάνειαν :

Στράβ. 16,4,7 τὸ πέλαγος . . ποάζειν τε τὴν ἐπιφάνειαν διαφανόμενον τοῦ μῆνου καὶ τοῦ φύκου

ποαλίς 'Ἡσ. «εἶδος πικριδος».

ποάνθραξ-ακος ἰδί νεώτ. εἶδος γαϊάνθρακος ἐξ ὑδροβίων φυτῶν ὁποσυνθετιμένων, δ. τύρφη.

ποάριον (τό) μτγν. κ. ποάριον ὑπόκορ. τοῦ πῶα βλ.λ., μικρὰ βοτάνη : Θεόδωρ. ΦΙ 3,3,6. αὐτ. I,7,3.

ποασμός (ὁ) μτγν. ἡ πράξις τοῦ ποάζειν βλ.λ. II, ἡ ἐκρίσις αἰμάτων τῶν ζιζανίων, τῶν ἀχρίτων βοτάνων, βοτάνισμα, ἔξαρσάρισμα : Θεόδωρ. ΦΑτ. 3,20,6 κόπρισις, ἀκάλις καὶ ποασμός.

ποάστρια (ἡ) (ποδίζω) μτγν. ἡ βοτανίζουσα ἢ ἡ κόπτουσα τὸν χόρτον 'Ἡσ. «ποάστριοι . . καὶ καθόλου αἱ τὰ κατ' ἀγρούς μισθοῦ ἐργαζόμενοι», Φώτ. 435,24 «ποάστριοι αἱ τὴν πῶαν ἐκλέγουσαι τοῦ σίτου καὶ τὴν καλάμην» : 'Ἀρχιππ. 44' || Ποάστρια τίτλος κωμωδιῶν τοῦ Μάγνητος καὶ τοῦ Φρυγίου.

ποάστριον (τό) μτγν. ὄρεον ἢ ὄρεον πρὸς κοπήν πῶας' Πολυδ. 7,184 «ποάστριον δὲ τὸ νῦν χορτοκόπιον».

πόθ 'Ἐπιγρ. βοιωτ. ἀντὶ ποτὶ δωρ. τ. τοῦ πρῶς : 'Ἐπιγρ. Τανάγρ.

ποδαθρός-όν ὁ ἔχων ἀδρούς, τρυφερούς, μαλακοὺς τοὺς πόδας : Χρησμ. I. Ἰρ. I,55 καὶ τότε, Λυδὲ ποδαθρέ . . «οἰσίοι Λόγ. 19,226 I) τρυφή ἦν καὶ οὐκ ἀρετῆς ὁ ποδαθρός ἐπωνυμία.

ποδαγωνίδας 'Ἡσ. πῆθ. ἐσφ. ἀνάγν. ἀντὶ ποταγωγίδας βλ.λ.

ποδαγός-όν δωρ. κ. ποι. τ. τοῦ ποδαγῶν βλ.λ.

ποδάγρα (ἡ) κ. νεώτ. παγὶς πρὸς σύλληψιν θηροματῶν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ποδοπαγίς, πεδιῖκα : Ξεν. ΚΠ I,6,23 δούλου ὑς ἀγρίου πλέγμασι . . ἐλάφους τε ποδάγρας καὶ ἀρπεδόνας, 'Ἰοιητῆς π. Πλούτ. 'Ἡθ. 757D θήρσων ἐπηξεί ποδάγρας, Λεωνίδ. ἐν ΑΠ 6,296 ἀστεμφῆ ποδάγρην καὶ δούνοσκας, 'Ὀππ. Κυν. I,56 σπαρτόδετον μῆρινθον ἐδ-πλεκτῶν τε ποδάγρην' 2) κ. νεώτ. νόσος χρόνιας μορφῆς, ἐντετοπισμένη ὡς ἀρθρῶσις εἰς τὰς ἀρθρῶσεις τοῦ ποδός : Διοσκ. I,104, 'Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3,22,40. Φιλόστρ. 'Ἀπολλ. 4,30' || κ. ἀναφ. πρὸς ζῶα : 'Ἀριστλ. Ζ I 604a, 5 οἱ δὲ κύνες κάμνουσι νοσήσασιν τρισίν ὄνομαζοιται δὲ ταῦτα λύττω, κυνάγχη, ποδάγρα, αὐτ. 604a, 23' 3) ὡς ὄνομα τῆς 'Ἀρτέμιδος : Κλημ. 'Αλ. Στρωμ. 32 ἐστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλη 'Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ Ἰερῷ.

ποδάγρης (ὁ) μτγν. ὁ ἐκ ποδάγρας βλ.λ. 2) πάσων : Πολυδ. 4,189 ἀνὴρ ποδάγρης.

ποδαγρίζομαι μτγν. ποδαγρῶ βλ.λ. : Στράβ. 14,5,12 ἰελακσία ἀμφὶ. ἀντὶ ροίζομαι.

ποδαγρικός-ή-όν κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ποδάγραν βλ.λ. 2) ἢ ὁ ἐκ τῆς ποδάγρας προερχόμενος : Φιλ. I,525,47 εἰ ποδαγρῶν χροῖσται πάθει, αὐτ. 2,432,29, Πλούτ. 'Ἡθ. 1087B, Διογ. Λ 5,28 νόσων ποδαγρῆ κατὰ πονηθείς' || οὕτω κ. τὰ ποδαγρῆ καὶ ποδάγρα : 'Ἰππ. Ἀφ. 5,25, Θεόδωρ. ΦΙ 9,9,1 2) ἐπὶ πρῶσ, ὁ ἐκ ποδάγρας πάσων : Πολυδ. 36,14,2, Διόδ. Σ 32,20, 'Ἡρόδ. ἱατρ. π. 'Ὀρειβ. 10,8,9, Πλούτ. Κάρ. Πρεσβ. 9 τρεῖς . . πρῆσθεις, ὧν ὁ μὲν ποδαγρῆς ἦν . . ' 3) ὁ πρὸς θεραπείαν τῆς ποδάγρας χρησιμεύων : Γαλ. II,432 ποδαγρῆν φάρμακον.

ποδαγρῶ-άω ποδαγρῶ βλ.λ., πάσχω ἢ ποδάγρα : Ἰππ. Ἀφ. 6,28 εὐνοῦχι οὐ ποδαγρῶν . . , Διοσκ. 2,39 ποδαγρῶντας . . ὠφελεῖ καταπλάσσομενος, Γαλ. 14,240, Πορφ. Ἀποχ. 3,7.

ποδαγρός (ὁ) μτγν. κ. νεώτ. ὁ ποδαγρῆς βλ.λ. 2), ὁ ἐκ ποδάγρας πάσων : Νίκαρχ. ἐν ΑΠ 5,33, Λουκ. Κρῶν. 7 γέρων ἦδη καὶ ποδαγρῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου ἔν, Μαν. 4,501' 2) νεώτ. ὁ διὰ ποδάγρας βλ.λ. II) θηρεῶν κυνηγός' || εἶδ. ὁ ἀνευ δπλου θηρεῶν ὑδρόβια πτηνὰ, τῇ βοήθειᾳ κυρίως ἰσχυροῦ φωτός ὑφ' οὗ ταῦτα θαμβοῦνται.

ποδαγρῶ-άω πάσχω ἐκ ποδάγρας, νοσῶ ἐξ ἀρθρίτιδος τῶν ποδῶν : Ἀριστφ.Πλ.559 ποδαγρῶντες καί γαστρώδεις καί σαχύκνητροι, Πλάτ. Ἄλλκ.2,139B ἄρ' οὐν δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν νοσούτῃ ποδαγρῶν ἢ πυρετῆται ἢ ὀφθαλμῶν || κ. ἐν ὀναφορᾷ πρὸς ζῶα : Ἀριστλ.Ζι 575b,8 τὰς δὲ ὀπάδας, ὅταν ποδαγρῶ, οὐκ ἀποβάλλει, Αἰλ.Ζι 4,40 κῶων ποδαγρῶσα.

ποδάκνη(ή) Πολυδ.7,157 «ὁ ἐν τῷ τόξῳ δεσμός». **ποδαλγής-αὐς-ές** μτγν. ὁ ἀλγών τῶν πόδας : Διογ.Α ἐν ΑΠ7,112 ὅτι ποδαλγής κάθισαν.

ποδαλία(ή) μτγν. τὸ ἀλγεῖν τῶν πόδας, ποδάγρα : Ροῦφ. π. Ὀρειβ.5,3,35, Πολυδ.2,196, ἰω. Χρυσ.4,74B ἡ ποδαλία ἢ φθῶρ τιμὴ ἢ ἐτέρφ νόσφ κατελημμένος, ἰω.Λυδ.Μην.4,Β.

ποδαλικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς τὴν ποδαλίαν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : ἰω.Λυδ.Μην.4,89. 2) ὁ ἐκ ποδαλγίας πάσχω : Διοσκ.3,150 καταπλάσσει τὰ καὶ ἐπὶ ποδαλικῶν ὠφελίμως.

ποδαλιῶν-άω ποδαλιῶν βλ.λ. : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ. 559, Σχόλ.Πινδ.Π.3,111 ὅτι ἐποδαλία ὁ Ἰέρων.

ποδαλγός-όν μτγν. κ. μν. ὁ πάσχω ποδαλίαν, ποδαλικός βλ.λ. : Λύκ.π. Ὀρειβ.9,43,1, Ροῦφ.Ἠ3 τὰ δ' ἄλλα ζῶα ποδαλία πίνοντα, Βί.Χρυσ.8,255,17 εἰσηγάγον τινα ποδαλῶν καὶ χειραλῶν, Παχυμ. ΓΜιχ.Πολισιολ.279B ποδαλγός ὦν.

ποδαλιῶν-έω σχόλ. ἀλγῶ τούς πόδας, ποδαγρῶ : Σχόλ.Ἀριστφ.Πλ.559.

ποδάνεμος-ον δῶρ. ποδήνεμος : Βαγκ.6,13.

ποδανιπτήρ-ῆρος|ὀ|ν|ζω| λουτήρ, λεκάνη πρὸς νίψιν, πλύσιν τῶν ποδῶν : Στσηφ.30, Ἦρ.2,172 καὶ ποδανιπτήρ χρύσεος, ἐν τῷ . . τούς πόδας ἐκαστοτε ἐνανερίζοντο, Ἀμειφ.2, Διοκλ.Κωμ.1, Γλυοῦ. Ἦθ.151B πρβλ. ποδονιπτήρ.

ποδανιπτήριδιον|τὸς Ἐπιγρ. ὑπόκορ. τοῦ ποδανιπτήρ βλ.λ.

ποδάνιτρον (τὸ) |ν|ζω| ὕδωρ πρὸς πλύσιν, νίψιν τῶν ποδῶν, τὸ πλείστον κτ. πληθ. : Ὁδ.Τ 504 γρήψ δὲ διέκ μεγάροιο βεθῆκεν οἰσομένη ποδάνιτρον οὕτω κ. αὐτ.Τ 343 ποδάνιτρο παδῶν' σπανιῶτ. κτ. ἐν. : Ἀριστφ.ἀπ.305 ποδάνιτρον ἐκχεῖν' πρβλ. ποδδόνιτρον.

ποδαπός-ή-όν ἐκ τίνος χώρας, ἐκ τίνος πατρίδος : κ. γέν. πόθεν, ἀπὸ ποῦ, ἀπὸ ποῦ μέρος : Ἦρ.7,218 Ὑδάρνης . . εἶρετο Ἐπιάτην ποδαπός εἴη ὁ στρατός |διόρθ. ὀποδαπός, Αἰσχ.Χο.575 πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν «ποδαπός ὁ ξένος.» νεκρὸν θῆσθ, Σοφ.ΟΚ 1160, Εὐρ.Κύκλ.276 πόθεν ἐπλευσας', ὦ ξένος; ποδαπὸι, τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις;, Πλάτ. Ἀπολ.201β τίς καὶ ποδαπός; οὕτω κ. : Ἀριστφ.Εἰρ 186 ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἰ; 2) ἐν ποιοτικῇ ἐκνοίᾳ ὁμοῖός τις; τί εἶδους; τί λογιῶς; Δημ.782 τί οὐν οὕτως ἔστι; κῶων νῆ Δία . . ποδαπός; . . οἶος . . μὴ δάκνειν . . || κ. περὶ πράγμ. : Σοφ.ἀπ.453 ποδαπὸν τὸ δῶρον; |μτγν. ποταπός βλ.λ.].

ποδάρα |ή| δημ. μεγεθυντ. τοῦ ποδάρι(ον), ἐν χρ. ἰδ. σκωπτ. : παροιμ. ἄς χαρρῆ ἢ γουργάρα κί ἄς κοπῆ ἢ ποδάρα |ἐπὶ τῶν δι' ἀδωφραγῖαν μὴ υποβαλλόντων ἐαυτοὺς εἰς διαίταν|.

ποδαράκια |τὸς| δημ. ὑπόκορ. τοῦ ποδάρου, μικρὸ πόδι, ἰδίως θωπευτικῶς : Παλαμ.Τάφ.20,10 οτὰ βασανισμένα του |σωμένα ποδαράκια' οὕτω κ. ἐν ποι. μτφ. : Λασκαρ.Ληξ.1,5,2 ὄμορφη χωροπούλα εἶν' τὸ Ληξούρι |ποῦ βρέχει ἀπο γιάλο τὰ ποδαράκια της. 2) εἶδ. ἐν τῇ ἐδωδιολογίᾳ κτ. πληθ. ποδαράκια οἱ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀρθρῶσεως ἀποκεκομμένοι καὶ ἐκδεδαρμένοι πόδες προβάτων κ. ἐριφίων, ἐξ ὧν παρασκευάζεται ζωμός : πατάσας καὶ ποδαράκια.

ποδάρας|ὀς| κ. ποδαράς, θηλ. ποδαρῶ σκωπτ. ὁ ἔχων καθ' ὑπερβολὴν μεγάλους τοὺς πόδας.

ποδάργης Ἦσ. «λεωκίπους». **ποδάργος-ον** ποι. ὁ ἔχων ταχεῖς ἢ |κτ. διὰφ ἀντιληφῖν| λευκοὺς τοὺς πόδας' πρβλ. ἀργός : Λυκόφρ.166' || ὄθ. Πόδαργος ὄνομα τοῦ ἴππου τοῦ Ἐκτορος ὡς καὶ τοῦ Μενελάου : Ἰλ.Θ 185, αὐτ.Ψ 295' || ὄμ. θηλ. Ποδάργη ὄνομα μῖος τῶν Ἀρπυιῶν : αὐτ.Π 150.

ποδάρι |τὸς| δημ. ποδάριον βλ.λ.

ποδαρικῶ |τὸς| δημ. πατήθωρ βλ.λ.

ποδαρίζω τ. ρηματ. ἐξ ὀσ' κατὰ τὸ ΕΜ 696,2 ἐσηματίσθη τὸ πυδαρίζω βλ.λ.

ποδαρικό (τὸ) δημ. πούς τραπέζης ἢ ἄλλου ἐπιπλου' γεν. ὑπόδαθρον, ὑποστήριγμα' || εἶδ. τὸ πῆδιον τοῦ ποδοκινήτου ὀφρακτικοῦ Ἰατροῦ, ἔ. πατήθωρ' 2) ἡ καλὴ ἢ κακὴ τύχη ἢν κατὰ λαϊκὴν πρόληψιν δίδει εἰς ἄλλους ἢ παρουσία πινός, ἔχοντος οὕτως ἐπιδρασεῖν εἰς τὴν εὐμενῆ ἢ τὴν δυσμενῆ ἐξέλιξιν τῶν ἐργασιῶν τῶν προσώπων ἢ τῶν καταστημάτων ἀπὸ ἐπισκέπτεται : ἔχει καλὸ - κακὸ ποδαρικό' πρβλ. χερικό.

ποδαρία |ή| δημ. ἡ ἀπὸ τῶν ποδῶν δυσσασμία. **ποδαρία(ον)** |τὸς| κ. μν., νεῖτ. κ. δημ. ὑπόκορ. τοῦ ποῦς : Πλάτ.Κωμ.248, Ἄλεξ.110,15, ASS Ἰουῖνου 3,336, 40 ποδαρία σοι ποῖσθωμ χωρὶς δόστου' 2) κ. ἀνεῦ ὑπόκορ. σημ. ὁ ποῦς, τὸ πόδι : Διγεν.Ἄκρ. 433 τῶν μὲν αἰ χεῖρες ἔλειπον, ἄλλων αἰ κεφαλές τῶν; |ἔτρωγν τὰ ποδαρία ἦσαν κευχρισμένα, Κάλδ. Τὸ Φάσμα 1,2 ἡ γῆ ὑπὸ τὰ ποδαρία μου |γένην, Σολωμ. Ἐδν. Ὑμν.13,1 φεύγει ὅπως τὸ ποδάρι |ποῦ ὀλογλήγορο πατεῖ, Ψυχάρ.Ταξ.94 προχάροσα χωρὶς νὰ ξέρω καλά καλά ποῦ με πήγαιναν τὰ ποδαρία μου' || ἐν εἶδ. χρ. περὶ κατακτητῶν ἀσκούοντας πίεσιν, βίαν : Σολωμ.Ἰλ. Πολ.Σχεδ.2,6,22 νὰ μείνης χῶμα πατρικὸ, γιά μιστὸ ποδάρι, Βίτζην.Τὸ Μπαλοκλι 21 στὴν Πόλη Τοῦρκου δὲν πατοῦν ἢ Ἀγαρηνοῦ ποδαρία' 3) δημ. ἐν ποικιλίᾳ φρσ. οἶον βράζω ἢ ἀφήνω στὸ ποδάρι μου φεύγων ὀρίξω ἀντικαταστάτην, ἀναπληρωτήν μου : Ἐρωτόνρ.5,1699 βιάεστε στὸ ποδάρι μου νὰ 'ναι στὴ συντροφιά σας |τὸ φίλο, - ἐφυγε ἀπ' τὸ μαγοζῆ καὶ μ' ἀφησε στὸ ποδάρι του' || εἶμαι στὸ ποδάρι ἐν κινήσει : εἶναι στὸ ποδάρι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ, Λασκαρ. Ληξ.2,7,1 ἦτανε τόσος κόσμος στὸ ποδάρι. .

|| σικῶνός τὸν κόσμο στὸ ποδάρι φέρω ἀνακατατάω, ταραχῆν' || πατῶ ποδάρι ἐπιμένω ἀνευδῶτως, ἀπαιτῶ ἐπιτακτικῶς' || ἐν συνεκφ. μετ' ἐπιθ. ἐν τῇ ἐκνοίᾳ τῆς ταχύτητας ἐν τῷ δρώμφ : ἔχει καλὸ - γρηγορο - γερὸ ποδάρι' οὕτω κ. : Πολῆτ.Ἐκλ.Τραγ.35,5 τὸν ὑγιὸ μου τὸν μικροτερο |πῶχε λαγοῦ ποδάρι, δράκου δύναμη' || δευλειὰ τοῦ ποδαριοῦ ἢ μὴ ἀπαιτοῦσα ἐγκατάστασιν ἐν καταστήματι, ὡς ἡ τοῦ μεσίτου, τοῦ μεταπρατοῦ κλπ. : || παροιμ. ὅπου δὲν ἔχει ποῦ, ἔχει ποδαρία ἐπὶ τῶν ἀπερισκέπτων καὶ οὐχὶ μεθοδικῶν εἰς τὰς ἐργασίας τῶν καὶ ὑποβαλλομένων οὕτως εἰς πλειονας τῶν ἀπαιτούμενων κόπων : 4) κτ. ἀναφορ. πρὸς ἀντικείμενα, ἐπιπλοα μετὰ βίαςων : Βίος Νεῖλου Νεωτ.51,25 σκαμνῶν ἔχον ποδαρίον ἐν, - τὰ ποδαρία τοῦ τραπέζιου' 5) δημ. ἐν εἶδ. ναυτ. ἐνν. ποδάρι τοῦ παράκωου ὁ ἐπάγων βλ.λ.' ὄμ. ποδαρία τῶν ποσσαδοῦρων ὁ ἀναβολεῦς' 6) δημ. ποδαρία τῆς γαστροῦλας τὸ φυτόν ἡλιотρόπιον τὸ λάσιον.

ποδάρκης-αὐς-ές |ἀρκῶ| ποι. κ. ποδάρκης ὁ ἐπαρκῶς ἰκανός εἰς τὸς πόδας, ταχύπους, ὠκύπους, γερὰς, γρηγορός στὰ πόδια' Ἦσ. «ὠκύς τοῖς πᾶσιν ἢ ἀρκεῖν δυνάμενος» : Ἰλ.Α 121 τὸν δ' ἠμειβετ' ἔπειτα ποδάρκης Δίος Ἀχιλλεῦς, αὐτ.Α 599, Βαγκ.18,30 ποδάρκε' ἀγγελε Δίος |ἐπερὶ τοῦ Ἐρμού' 2) ὄθ. ποδαρκῆς δρόμος ὁ ὄγων τὸν δρόμον ταχύτητας : Πινδ.Π 5,33 ποδαρκῶν . . δρόμων

τέμενος ἰό ἱερὸς στίβος τοῦ σταδίου· ἢ ὄμ. **ποδαρκὴς ἡμέρα** ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἀγωνίζονται εἰς ταχύτητα ποδῶν· αὐτ. Ο 13,38.
πόδας ἰδί δημ. ὁ πούς, τὸ πόδι· Ἐρωτόκρ. 4, 1855 καὶ μετὸν πόδα τὸ ζερβὸ τ' ἄλλοι τὸν πόδα ἐκροῦνται, αὐτ. 2,688, αὐτ. 1150.
ποδαστράγαλο ἰδί δημ. ποι. ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός· δ. τραγ. κὶ ἀνασηκώσε τὸ γυραφοῦστανό της | κὶ ἀναφάνικε τὸ ποδαστράγαλό της.
ποδαυρος ὄν λεξ. ταχὺς τὸς πόδας, ὠκύπους· Ἦσ. ἐποδαύρου· ἐρρωμένοι τοὺς πόδας.
ποδιδάττοιμα μτγν. ὄν. τ. τοῦ προσιδάττοιμα βλλ., ὄν. ποτεδασσάμην, ὄριζω, προσδιορίζω· Ἡρακλεωτ. Πίν. 2,54.
ποδῶχομαι Ἐπιγρ. ὄν. προσδῶχομαι βλλ.
ποδῶχοι ἰδί ὄ. γρ. τοῦ ποδεῖον βλλ.· Φώτ. 436. | ποδῶχεια· ἐνεληήματα τῶν ποδῶν· Κριτί. ἀν. 65 D | ἰδιόρθ. ποδεῖα.
ποδῶχοι ἰδί (ποῦς | ἡ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν θρωμένων περιελισσομένη ταινία, ἃ πελλασθή· κτ. πληθ.· Ἦσ. ἐποδεῖα· ἐνεληήματα ποδῶν, ἦσων φασκίνας· Κριτί. ἀν. 65 D καὶ δὴ ποδεῖα τριμίτινα ἰδιόρθ. | Θεόδωρ. Φι 7, 138 ὑφαίνετα δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ ποδεῖα καὶ ἄλλα ἱμάτια.
ποδωμαγῆτον ἡ -εκμῶγιον ἰδί γλωσσ. ὑφορμα πρὸς ἀπόμαγν τῶν ποδῶν.
ποδέλιον ἰδί νεώτ. λιπαρὸν ἔλαιον λαμβανόμενον διὰ βρασμοῦ τῶν ποδῶν τῶν μεγάλων σφωγίων, ἀναπληροῦν τὸ δυνῆλαιον βλλ.
πόδεμα ἰδί δημ. ναυτ. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης τοῦ πειριασίου βλλ.
ποδένδοτος-ον ὁ τοὺς πόδας ἐνδύων, καλύπτων, ὁ εἰς τοὺς πόδας φορούμενος· Αἰσχ. Χο. 984 ἡ νεκροῦ ποδένδοτον δρολίτης κατασκίνημα.
ποδέων δημ. ὑπόδεω, φορῶ ἢ προμηθεύω εἰς τινὰ ὑποδήματα· δὲν καθορθώνει νὰ ποδέση τὰ παιδιὰ του· ἢ κ. παθ. ποδένομαι προμηθεύομαι ὑποδήματα· ἢ ὄμ. παθ. φορῶ τὰ ὑποδήματα μου, βάνω τὰ παπούτσια μου· ποδέουσι γρηγόρα νὰ φύγοιμε, δ. τραγ. σήκω, ντύσου καὶ ποδέουσι κὶ ἔμπα στὸ χορδὸ.
ποδέσια (ἡ) δημ. ἡ ὑπόδησις, τὰ παπούτσια κ. συνήθ. τὰ τσαρούχια· καινούργια ποδέσια.
ποδέσπότης ἰδί (λατ.) μων., νεώτ. κ. δημ. κ. ποινεστῶτος κ. πατεσπῶτας κυβερνητῆς πόλεως ὑποτελοῦς εἰς τινὰ τῶν ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος μέχρι περιήρου τοῦ παρελθ. αἰῶνος ἰταλικῶν δημοκρατιῶν καὶ ἰδ. τὴν ἐνετικήν· ἢ ὁ πρῶτος ἄρχων τῶν μεσαιωνικῶν λαμβαρδικῶν δημοκρατιῶν· 2) νεώτ. ὁ κυβερνητικὸς ἐπόπτης τῶν ἰταλικῶν κοινοτήτων.
ποδῶν-ῶνος ἰδί κ. νεώτ., ὄν. ποδῶν τὸ ἄκρον τῆς δορᾶς τοῦ ποδός ἴσως· Θεόκρ. 22, 52 ὑπὲρ νώταιο καὶ αὐχένος ἠμρεῖτο ἄκρον δερμα λέοντος ἀφημένον ἐκ ποδῶν· 2) ὁ λαίμυρος, τὸ στόμιον ἄσκού· Φώτ. «κρίως τοῦ ἄσκού τὰ προχόνοντα»· Ἦρ. 2, 12 | 2) ἐπισπᾶσεντα τῶν ἄσκων δύο ἢ τρεῖς ποδῶνας, Ἰνν. Αφ. 21· 3) ὄν. μτφ. ἐν εἰδ. ἐνν. τὸ ἀνδρικὸν μόριον· Χρησμ. π. Ἀπολλῶ. Βιβλ. 3, 15 ἄσκού τὸν προχόνοντα ποδάονα, Σχόλ. Εὐρ. Μήδ. 679 παρ' ὄσον ὁ ποδῶν τοῦ ἄσκού προέχει· ἢ τὸ στόμιον τῆς κίστης· Πολυδ. 2, 196· 4) γεν. ἐπὶ παντός ἄκρου· ὄν. κ. λωρίς, ταινία ἐδάφους, γῆς· Ἦρ. 8, 31 τῆς γὰρ Δωρίδος χῶρης ποδῶν στεινὸς ταυτὴ κατατείνει· 5) τὸ κῶπιατον ἄκρον, τὸ κῶπ μέρος τοῦ ἱστίου· Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 2, 45 καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδέοντας κατέχοντες, Πάν.· ἢ νεώτ. ναυτ. ἡ γωνία τῶν ἱστίων ἢ σχηματιζομένη ἐκ δύο παρακειμένων λωμάτων, δημ. μπουζιᾶ· ὄμ. συνήθ. κτ. πληθ. αὶ κάτω γωνία τῶν τετραγώνων ἱστίων, καθ' ἃς καθάπτονται οἱ τροχιλοὶ τοῦ ποδός τοῦ πρόποδος καὶ τοῦ θριου· 6) εἶδος ὑποδήματος·

Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 12 [μῶδ. πεδῶν]· 7) εἶδος δερματίνου ἐπανωφόριου ἐν χρ. παρὰ ποιμαὶ καὶ γεωργοῖς· Ἀντιφιλ. ἐν ΑΠ 6, 95 καὶ τριτοῦ ποδῶνας ὁ γατόμος ἀνθετο Διοτ.
ποδηγεία (ἡ) μτγν. τὸ ποδηγεῖν, ὁδήγησις, ὁδήγησι· Γρηγ. Ναζ. 2, 177.
ποδηγέτης ἰδί μτγν., μων. κ. νεώτ. ὁ ποδηγετὴν, ὁδήγησ ἐν τινι θυσιμενεὶ καταστάσει, μτ. γενικ. τοῦ πράγμ.· Λυκόφρ. 385 ποδηγέτης σκότου λαμπτήρ, Δίων Κ 40, 25 θυσιμενὸν ποδηγέτης· ἢ ὄμ. κ. μτ. γενικ. ὑποκειμ. ὁ κατευθύνων, ποδηγετὴν τινα· Μηνσαί. 12, 5 Ἐσπερ. ὁ ποδηγέτης τῶν μοναστῶν.
ποδηγετῶ-ἔω κ. νεώτ. ὁδήγῳ, καθοδηγῶ τινος, δειχῶν τὸ ὄροσ· Λυκόφρ. 12 ὄρηθ' κελεῦθ' τὰν ἀκότῳ ποδηγετῆ, Ὀππ. Κυν. 4, 360 Κύνες· ἢ στιβέας ποδηγετούσιον ὁμαρτῆ· οὕτω κ.· Συνέσ. Ἐπιστ. 141 φιλοσοφία χρώμενος εἰς τὸ θεῖον ποδηγετούση· κ. ἀπολ.· Φιλ. 1, 16 τῶν ποδηγετησάντων, ὡσπερ οἱ τυφλοὶ, δέουσι· 2) κ. νεώτ. μτφ. παιδαγωγῶν, κατευθύνων ἠθικῶς, μορφῶν· κ. παθ.· αὐτ. 2, 442 λογιόσις ποδηγετῆσθαι, ὑπὸ θαυμαστῶν διδασκάλων ποδηγετούμενος· ἢ ὄμ. παθ. κατευθύνομαι· αὐτ. 1, 294 ἢ διὰ ταυτῆς τῆς σφραγῆς ὁ νοῦς ποδηγετούμενος· 3) διδάσκω· Δημόκρ. 173 γὰνάθῳ . . ποδηγετῆν.
ποδηγία ἰδί μτγν. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποδηγεῖν βλλ., καθοδήγησις, ὁδήγησι· Λυκόφρ. 846 τριπλανοῦς ποδηγίας· 2) κ. μτφ. ἐπὶ ἠθικῆς σημ., κατευθύνω· Ἰω. Χρυσ. 1, 1004, 39 ὡστε αὐτὰ ἰτὰ μέλη νεκρὰ τῆ ἁμαρτία γενόμενα τῆ τῆς ψυχῆς ἀκαλοῦσθαι ποδηγία.
ποδηγός-όν ἰδηγοῦμαι κ. μων., ὄν. κ. ποι. παδαγός ὁ τοὺς πόδας ὁδήγων, κατευθύνων, ὄν. ὁ δεικνύων τὴν ὁδόν, ὁ ὁδηγός· Μιλεάγρ. ἐν ΑΠ 5, 178 ἢ γὰρ σευ τὰ ποδηγὰ πῶθων ὠκύτερα κόψας· ἢ ἀνώμαλ. συγκριτ. ποδηγέστερος· Φώτ., Σουιδ.· 2) ἢ ὄν. οὐσ. ὁδηγός, κ. μτφ.· Εὐρ. Φολν. 1715 ἰδοῦ πορεύομαι, τέκνον, σὺ μοι ποδαγός ἀθλία γενοῦ, Φιλ. 1, 109, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 398 D ποδηγῶ καὶ συμμάχῳ χρώμενος, αὐτ. Εὐαγγ. Ἀν. 130 C Θεοδώρητ. 397, 8 Ἐναγοῦς δὲ καὶ ποδηγούς· ἢ ἀκόλοῦσθαι, θεράπων· Σοφ. Ἀντ. 1196 ἐγὼ δὲ σὺ ποδαγός ἐσπόρμην πόσει.
ποδηγῶ-ἔω ὁδήγῳ, ποδηγετῶ, καθοδηγῶ τινος, μτ. αἰτ.· Πλάτ. Ἐπιστ. 340 C τὴν ὁδὸν οὐκ ἀνήσιον πρὶν ἄν . . λάθῃ δύναιμι, ὡστε αὐτὸς αὐτὸν χωρὶς τοῦ εἰδέαντος μὴ ἀδύνατος εἶναι ποδηγεῖν, Λυκόφρ. 965 ποδηγῶν πτόρθαν Ἀγχίσου, Ἀπολλῶ. 1, 4, 3 ἀρπᾶσας παῖδα ἔνα . . ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς, Φλέγ. ἀν 36, 2 J· κ. παθ.· Δίων Κ 63, 9· κ. ἀπολ.· Φιλ. 1, 440, Μουσῶν. ἀν. 8, 37 H· 2) κ. μτφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κατευθύνω· Πλάτ. Νόμ. 899 A ἢ . . αὐτῆ φιλή ἰσώματος οὐσα, ἔχουσα δὲ δυνάμεις ἄλλας τινὰς ὑπερβαλλούσας θαύματι παθῆναι· ἢ κ. παθ. ἐπὶ ἠθικῆς σημ., λαμβάνω κατευθύνω, ὁδηγοῦμαι, ὁδομαί πρὸς . . Κλέαρχ. 9 ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγεθέντες.
ποδηλασία (ἡ) νεώτ. ἡ διὰ τοῦ ποδηλάτου ἐκτελουμένη ἀθλητικὴ ἀσκήσις, πορεία διὰ ποδηλάτου· ἄνωγος ποδηλασίας.
ποδηλάτης ἰδί νεώτ. κ. δημ., θηλ. -άτις ὁ διὰ τοῦ ποδηλάτου μεταδιδόνων που ἢ ὁ ἀθλητικῶς ἀσκούμενος εἰς τὴν ποδηλασίαν.
ποδηλατικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ποδηλασίαν ἢ τὸν ποδηλάτην, ἢ ὁ διὰ τοῦ ποδηλάτου τελοῦμενος· ποδηλατικὰ εἶδη· ἐξαρτήματα.
ποδηλάτις-ιδος ἰδί νεώτ. θηλ. τοῦ ποδηλάτης.
ποδηλατιστής ἰδί νεώτ. ὁ χρησιμοποιοῦν τὸ ποδηλάτον ὡς μέσον μεταβάσεως· ὁ ἀσκούμενος εἰς τὴν ποδηλασίαν ὡς ἀθλητῆς, ὁ ποδηλάτης· ἢ ὁ ἔχων ἐξαιρετικὴν ἰκανότητα εἰς τὸ ποδηλατεῖν.

ποδηλατοδρομία (ή) νεώτ. ή ποδηλασία· || ποδηλατικός αγών ταχύτητας· **αγώνες ποδηλατοδρομίας** επί δημοσίας οδού.

ποδηλατοδρόμο(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. τὸ γήπεδον ἔνθα γίνονται αγώνες ποδηλατοδρομίας.

ποδήλατα(ν) (τό) νεώτ. κ. δημ. μικρὸν ἑλαφρὸν ἐκ μετάλλου δίτροχον συνήθως, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτροχον ὄχημα κινούμενον διὰ τῶν ποδῶν τοῦ ἀναβάτου· στρατιωτικὰ ποδήλατα, - τὸ πρῶτον ποδήλατον κατεσκευάσθη ἐν Γαλλίᾳ.

ποδήλατος-ον (πούς, ἐλαύω) νεώτ. ὁ διὰ τῶν ποδῶν κινούμενος· **ποδήλατος μηχανή** ἡ ὄβλ. χειρῆλατος, ἀτμήλατος· || τὸ οὗδ'. ὡς οὖσ. **ποδήλατον** βλ.λ.

ποδήλατῶ-έω νεώτ. μετακινουμαι, ἐκτελῶ πορείαν διὰ τοῦ ποδήλατου· || ἀσκουμαι εἰς τὴν ποδηλασίαν ὡς ἀθλήμα.

πόδημα (τό) δημ. ὑπόδημα, ἴδ. τὸ ὑψηλόν, μπότα. **ποδηνακίς-οὔς-ές** ὁ μέγρι τῶν ποδῶν κατερχόμενος, ἐξικνούμενος, πού φτάνει εἰς τὰ πόδια· 'Ιλ.κ.24 **δαφοινὸν ἐέσαστο δέρμα λέοντος**.. ποδηνακίς, αὐτ.Ο.646 ἐν ἀσπίδος ἄντυγι.. τὴν αὐτὸς φορέεσθε ποδηνακίς, 'Ηρ.1,195 ἐσθῆτι δὲ τοῖσδε χρέονται, κίθωνι ποδηνακίῃ λιπέω.

ποδήνεος-ον ποι., ὄωρ. ποδήνεος [βαυκ.6,13] ὁ ταχύς, ὠκύπους ὡς ὁ ἀνεμοῦ ὡς ἐπιθ. τῆς 'Ιριδος· 'Ιλ.κ.786, 'Τρωσίν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεος ὡκέα 'ῤρις· || ἐπὶ ὄρωμῶς, ἀγγελιαφόρου· βαυκ.6,13 ὦ ποδάνεμον τέκος· || κ. εἰρων.: Κράτ.Κωμ.29 κερκίνοι ποδάνεμοι [εἰκ. ἠνεμοί].

ποδήρης-ους-ες κ. μον. κ. νεώτ. ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὁ μέγρι τῶν ποδῶν ἐξικνούμενος, κατερχόμενος, πού κατεβαίνει ὡς τὰ πόδια· Εὐρ.Βάκχ.833 πέπλοισι ποδήρησι, Ξεν.ΚΠ.6,4,2 καὶ χιτῶνας ποδῶν ποδήρη στολιδωτόν, Παιου.5,19,6 ἐνδεδικυκῶς.. ποδήρη χιτῶνα· κ. ὑπερβ.: Νικ.Χων.156, 10 [βδων.] ποδῆρῆστατος χιτῶν· || οὕτω κ. κατὰ παραλείφιν τοῦ χιτῶν· ΠΔ 'Εξ.25,6 καὶ λίθους.. εἰς τὴν ἐπιμῦδα καὶ τὸν ποδήρη, ΚΔ 'Αποκ.1,13 ἐνδεδυμένον ποδήρη, 'Αριστ.96· || ὄμ. ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, ἡ καλύπτουσα ὄλον τὸ σῶμα καὶ μέγρι τῶν ποδῶν φθάνουσα· Ξεν.ΚΠ.6,2,10 Αἰγυπτίους.. εἰς δὲ πᾶσα μυριάδας, σὺν ἀσπίσι ποδήρησι καὶ δόρασι μεγάλοις, αὐτ. 'Αν.1,8,9· || κ. κωμ. περὶ τοῦ πάγωνος· Πλάτ.'Ηθ.52C καὶ πάγων ποδήρης καθέεται καὶ τριδωνοφορία τὸ χρῆμα· 2) ἐπὶ νηός, ἡ μετὰ ποδῶν, δηλ. κωπῶν, κωπήρης· 'Ησ. «ποδήρης· ἡ ναῦς, ἡ τοῖς ποσίν ἐρεσομένη ταῖς κωπίαις· Εὐστ.1515,29· 3) ἐν εἰδ. ἔνν. ἐπὶ κίονος, ὑψηλός, εὐθύς, μακρός· Αἰσχ. 'Αγ.898 ὑψηλῆς στέγης στῦλον ποδήρη· 4) τὰ ποδήρη τὰ κάτω ἄκρα· αὐτ.1594 τὰ μὲν ποδήρη καὶ χειρῶν ἄκρους κτένας ἔθρουπ'.

ποδηροφωρῶ-έω μγμν. φωρῶ μακράν, ποδήρη, ὄθ. ἐπίσημον ἔνδυμα· Κλήμ.'Αλ.250 οὗ χρυσοφωρῶν οὐδὲ ποδηροφωρῶν.

πόδι(τό) δημ. ὁ πούς, ἄ. ποδάρι· Σολωμ.Εἰς Φραγκίσκου Φρατζέρου 3 καὶ ἀν γιά-τὰ πόδια σου καλῆ.. κρινώσθε ὁ λίθος ἐβγάνε, Βιζυην.'Ο Τελευταῖος Πλακισιολόγος 26 στὰ στήθη του ὁ σταυραετός, στὰ πόδια του προσβάλλει δικέφαλο ἑαφθέρη, Παλαμ.Περ.Χοῖρ.119,3 καὶ φιλοῦσε σου ἄδεραφός (ὁ ἥλιος σου τὰ πόδια, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 10, 20 στ' αὐλάκι σάν κρυφολούζε τὰ πόδια, ἦρθα ἠγῆα καὶ τὰ πόδια πελῆ· || κτ. συνεκδ. παρ.ουσία, ἐμφάνισις· Σολωμ.'Ελ.Πολ.Σχεδ.2,42 καὶ ὄπου ἡ βουλή τους, συμφερά, καὶ ὄπου τὸ πόδι, Χάρος· 2) κ. μτφ. ἐν ποικίλ. φρσ καὶ συνεκφ. οἶον παῖρνω πόδι φεύγω κ. ἴδ. διακόμενος· || τὸ βάξω στὰ πόδια φεύγω ὄρωμαίος ἐκ φόβου ἡ καταδιωκόμενος· || πατῶ πόδι ἐπιμενω ἀνευδῶτως, ζῆτω δὲ ἐπιθάλλω τὰς ἀπόφει μου· || τοῦ

ἔδωλα τὰ δυὸ πόδια σ' ἕνα παπούτσι τὸν ἔφερα εἰς δυσχερῆ θέσιν, ὥστε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς θελήσεις μου, τὸν κατέστησα πεσῆθιον ἢ ἀκύνθονον· || πέφτω στὰ πόδια του καθικετεύω, ἐκλιπαρῶ τινα· || κηκήκαν τὰ πόδια μου ὑπερβαλλόντως κατεπονθήθην, παρακουράσθηκα· || ὄμ. δὲν μπορῶ νὰ πάρω - νὰ σύρω τὰ πόδια μου ἐκ κοπῶσεως ἀδυνατῶ νὰ περιπατήσω· || σπικῶναι στὸ πόδι ἀναστατῶ, ἐπιφέρω ταραχὴν, ἀναστατώσω· ἡ γριὰ μὲ τῆς φωνῆς τὸς σίκωσε τὸν κόσμο στὸ πόδι· || εἶμαι στὸ πόδι εἶμαι ἔτοιμος, ἐπαρρηνω· || ὄμ. εἶμαι στὸ πόδι ἀπὸ τὸ πρῶτὸ δὲν ἐκάθισα ἢ δὲν κατεκλίθην ὄλωφ πολλῆς ἐργασίας, ἐπειγουσῶν ἀσχολιῶν· || περνώ τὴν ἀρρώστια στὸ πόδι χωρὶς νὰ κατακλιθῶ· || λειώνω στὰ πόδια μου κατεσπέντομαι, καταπονοῦμαι· || πρῶτῶν - πῖνω στὸ πόδι προχείρων, ἐν βία καὶ χωρὶς νὰ καθίσω· || ἀφῆνον στὸ πόδι μου ὄριζω ἀντικαταστάτην, ἀναπληρωτὴν μου· || γράφω μὲ τὰ πόδια ἐπὶ μακρογράφω, ἢ ἀκούψωσ συγγραφόντων· || παροιμ. φρ. ὄσο νὰ σπικῶσ τὸ ἔνα του πόδι βρωμαίω τὸ ἄλλο [ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλόντως κωρῶν, ὄκνηρῶν]· || ὄμ. κατὰ τὸ πάλπωμα πού 'χεις ν' ἀπλῶνεις καὶ τὰ πόδια σου μπουθεσία ὄπως μὴ ἐπιχειρῆ τις τὰ ὑπερ τὰς δυνάμεις του· || ὄμ. κατὰ τὰ πόδια πού 'χομε γιά μετάνοιες εἴμαστε [ἐπὶ τῶν ἀγοστονῶν ἡ παρορῶντων τὴν πραγματικὴν αὐτῶν κατάσταση]· 3) ὁ ἄκρος πούς ἀπὸ τῆς πτέρυγος μέχρι τῶν δακτύλων· μικρὸ - μεγάλο - κομψὸ πόδι, Γρην.Σκ.Τερρ.74,6 τράδα καὶ ὄπου πῆς θε νὰ ὄρω | τοῦ ποδίου σου χνάρι μαρῶ· 4) μέτρον μήκους ἴσον περιπὸ πρὸς τὸ μήκος τοῦ πέλματος τῶν ποδῶν· δέκα πόδια πλάτος.

ποδιαί(ή) δημ. περιζώω, ἐμπροσθέλλα, μπροστέλλα· Πολιτ.'Εκλ.Τραγ.143,15 βάνει τις πέτρες στήν ποδιά, τὰ τρώχαλα στὸν κόρφο, Κρυστ. Ποιήμ.'Αγροτ.102,15 [ἐκδ.Φέξη] χαμηλῶς ἔδε τὸν ποταμὸ καὶ ἀρπάξῃ τὴν ποδιά της ἕνας σταυραετός, Δ.τραγ. καὶ στῆς Μαρίας τὴν ποδιά σφάζονται παλληκάρια, Δ.τραγ. στὴν κεντημένη σου ποδιά, μωρ' βλάχα μ', Βιζυην.Τὸ Μαρῖω ἴδ' ὄταν εἴψησαι παιδί, μὲ τραβοῦσε ἀπ' τὴν ποδιά, φῶρεσε τὴν ποδιά του σχολεῖου, Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 42,6 καὶ ὄμορφονοίε μὲ κεντητιές ποδιές, παροιμ. φρ. ἐμακρύναν οἱ ποδιές σου, σκεπαστήκαν οἱ πομπές σου [τὰ ἐλαττώματα ἢ τὸ παραπτώματα λησμονοῦσται, ἐφ' ὄσον ὁ ἔχων αὐτὰ εὐδοκίμει αἰν τῶ χρόνφ καὶ προόγεται κοινωνικῶς, - σκουπιζεται στὴν ποδιά του, - ἡ ποδιά του μαραγκοῦ - τοῦ τσαγκάρη, παροιμ. ὁ χωριάτης νίβεται καὶ ἡ ποδιά του χράεται [περὶ ρυπαρῶν καὶ ἀγροικων]· φρ. φίλησε ποδιές κατουρημένες [ἐταπεινώθη ὑπερβαλλόντως δι' ἰκεσιῶν]· 2) ὁ κόλπος, ἡ ἀγκυάλια· 'Ερωτόκρ.3,1575 εἰς τὴν ποδιά ταῖ Νένας ταῖ ἦπεσε καὶ ἐλίγωθη· 3) μτφ. ἡ ποδιά τοῦ ἄφου - τοῦ βουνοῦ ἢ κλιπῆς, ἡ ὑπόφραει· 4) εἰδ. ναυτ. τὸ τμήμα τοῦ τριγωνικοῦ ἴσθιου τὸ πρὸς τὴν πρῶραν κερτομόνασ.

ποδιαζίν 'Ησ. ἐπὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν καὶ ὄπιστοκρῆφειν.

ποδιαίος-αια-ον (πούς) μον. κ. νεώτ. ὁ ἔχων μήκος, διάστασιν, ἔκτασιν ἑνὸς ποδός· 'Ἰνν.'Αρῶρ.73, Ξεν.Οἰκ.19,4 ἦθη τινα εἶδες τὸ βάθος ἐλάττονα ποδιαίου, 'Αριστ.Ψυχ.428b,3 φαίνεται μὲν ὁ ἥλιος ποδιαίος, πεπιστευται δ' εἶναι μείζων τῆς αἰκουμένης, Διον.'Αλ.Ρωμ.1,15 ποδιαῖον ὕψος, Λουκ.Χάρ.24 ποδιαῖον τόπον, Γεωπον.6,2 ποδιαῖον μέτρον, 'Επιγρ. πλάτος διποδες, πάχος ποδιαίος, 'Επιγρ. γείσα ποδιαία, Πλάτ.· 2) ἐν εἰδ. μαθημ. ἔνν. ἡ ποδιαία [γρομμῆ] πλευρὰ μήκος ἔχουσα ἑνὸς ποδός, καὶ λαμβανομένη ὡς μονός

μήκος : Πλάτ.Θεοίτ.147D άποφαίνων ότι μήκει ού Ήμμετροι τή ποδιαίφ' πρβλ. 'Αριστλ.Μεταφ. 1052b,33, ούτ.Αισθ.44ε,6' 3) φρ. ποδιαίον ποιούμαι ποδῶ βλλ., δένω τὸ Ιστίον ἐκ τοῦ ποδός : αὐτ.Μηχ.851b,8 τὸ μὲν πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ Ιστίου μέρος στέλλονται, τὸ δὲ πρὸς τὴν πρῶ- ραν ποδιαίον ποιησάμενοι' 4) νεώτ. ὁ τοῦ ποδός ἐν εἰδ. Ιστρ. χρ. : οἶδημα ποδιαίον.

ποδιαφωτίζω δημ. ἐπὶ τῆς χρασαυγῆς, ἀπο- διαφωτίζω βλλ. : Ἐρωτόκρ.Ε 864 κι ἡ μέρα ποδια- φωτίτζε, κι ἤραβαν τοῦ ἡλιοῦ οἱ ἀχτίτες.

ποδιαφωτισματα [ταί] μιν. δημ. τὸ λυκαυγές, τὰ ἡμερώματα : Ξανθοῦδ.Ἐρωτόκρ. γλωσσ.

ποδίζω κ. νεώτ. δεσμεύω, δένω τοὺς πόδας τινός, παθ. : Ξεν.ΚΠ 3,3,27 πεποδισμένους ἔχουσι τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτιας : ὄθ. κ. Σοφ.ἀπ.63 ἀνήρκων ποδισθείς' 2) βραῖω, βαδίζω' Σουῖδ.· 3) ὀρχοῦμαι : Κρατίν.219' 4) ἐν τῇ προσφῶδιᾳ κατὰ μετρικὴν πόδας μετρῶ· οὐτ' κ. παθ. : Εὐστ. 11,37 στιχοί . . τροχαϊκῶς ποδίζόμενοι, αὐτ.19,40 ἀπλοικῶς ὁ τόπος ποδίζεται κατὰ δάκτυλον· 5) ἐν εἰδ. ἐνν. πεποδισμένα ζῶα τὰ ἔχοντα πό- δας : Θεολ.Ἀριθμ.55' 6) νεώτ. ναυτ. ἀπομα- κρύνω τὴν πρῶραν ἀπὸ τῆς εὐθείας τοῦ ἀνέμου, ἐπιδίδω, πᾶω χυτᾶ' || κτ. ἐπέκτ. ἔνεκα κα- κοκαιρίας ἀνακίπτω τὸν πλοῦν ἡ παραμένω προ- σωρινῶς εἰς ὄρμον ὑπῆνεμον' || ἐν χρ. κ. μτχ. παθ. παρκα. : ἦταν πολλὰ πλοῖα στὸ λιμάνι π-.

πόδιεα Ἦσ. ἐπρόσφορον.

ποδικός ἡ-όν μτγν. κ. νεώτ. ἐν τῇ μετρικῇ, ὁ ἐξ ἑνός ποδός συνιστάμενος : Ἀριστεῖδ.Κ.11,14 τῶν χρόνων οἱ μὲν ἀπλοῖ, οἱ δὲ πολλαπλοῖ. οἱ καὶ ποδικοὶ καλοῦνται' 2) νεώτ. ὁ τοῦ ποδός, ὁ ἐπὶ τὸν πόδα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος : ποδικὴ ἀρτηρία, - ποδικοὶ μῆνες' 3) νεώτ. μαθημ. πό- δικὴ καμπύλης ἐπιπέδου ἀπὸ δαθέντος σημείου ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ὁ γεωμετρικὸς τόπος τῆς κορυ- φῆς ὀρθῆς γωνίας, ἥς ἡ μία τῶν πλευρῶν διέρχε- ται διὰ σταθεροῦ σημείου, ἡ δ' ἄλλη ἐφάπτεται κορυφῆς, κειμένη ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιπέδῳ μετὰ τοῦ σημείου.

ποδικρα Ἦσ. «ὀρχησις πρὸς πόδα γινόμενη Λάκωνες».

ποδικροτός-ον μτγν. ὁ εἰς τοὺς πόδας ἢ ὁ διὰ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν κροτῶν : ΑΠλ.1,15 ποδικροτῶν ἄμμα καθάφας.

πόδιον [τὸ] κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ πούς, ποδα- ράκι : Ἐπιχ.57 τὰ πόδι' ἔχει μικρὰ . . κάραβος, Ἰππ.Ἐπίδ.7,52' πρβλ. δημ. πόδι' 2) βάσις, ὑπό- δοχος κίονας, κρηπίδωμα' || κιονίσκος, τρί- πους ἐν χρ. διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐναπόθεσιν ἀνθο- δοχείων, ὑδριῶν, ἀγγείων, ἀγαλματίων' || ἡ βά- σις ἀγγείου : Πάπ.· 3) κρηπίδωμα πέριξ τῆς κιονίστρας ἀμφιθεάτρον ἢ Ἰπποδρόμου, ἐφ' οὗ ἡ πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων' 4) νεώτ. ὁ πο- δίσκος βλλ. ἀνθους.

ποδίσ-ίδος [τὸ] μτγν. εἶδος πεδίλου, κτ. πληθ. : Πολυδ.10,168.

ποδίσια [ἡ] δημ. ἄ. πόδισμα βλλ.

ποδίσκος [τὸ] μτγν. κ. νεώτ. ὑπόκορ. τοῦ πούς, μι- κρὸ πόδι, ποδοράκι : Ἠρώδ.β,94 ποδίσκων, ἄν Πόδοι . . φαύουσιν, Ἀνακρέοντ.28,4 ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιδον περὶ τοῦ καλοῖς ποδίσκου ἐδί- ωκε' 2) νεώτ. βοταν. ὁ μίσχος ἀφ' οὗ ἐξαρ- τᾶται τὸ ἀνθος ἢ ὁ καρπός. κοτσάνι, οὐρά, τσουνί' 3) νεώτ. ναυτ. εἶδος ἀρόποδος δι' οὗ σταθερῶς προσδένεται τὸ κῆτι ἀρόνον τοῦ πω- ροῖου λώματος τῶν τριγωνικῶν Ἰστιῶν καὶ τῶν τραπεζοειδῶν, δημ. μνάσιο.

ποδίσκος [τὸ] δημ. ναυτ. κ. ποδισιά ἐπὶ πλοῖου, τὸ ποδίζειν βλλ., ἡ μεταβολὴ τῆς πλεσίσεως ἀπὸ πελαγοδρομίας εἰς οὐρίοδρομίαν, ἐπίδοσις.

ποδισμός [ὁ] μτγν. κ. μιν. ἡ διὰ τῶν ποδῶν, τῶν βημάτων μέτρσις : Βεγγέσιος 27' || εἰδικῶτ. ἡ διὰ τῶν ποδῶν καταμέτρσις γήνης ἐκτάσεως : Φροντίνος ἐν Corp. Agrimens. Rom.1,16' 2) ἐν τῇ μετρικῇ, ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποδίζω βλλ.4), ἡ κατὰ πόδας μέτρσις τοῦ στίχου : Εὐστ. 456,39 ποδισμός μετρικός' 3) εἶδος ὀρχή- σεως : Πολυδ.4,99.

ποδιστά ἐπίφρ. δημ. ναυτ. δι' ὑπόστροφῆς : φρ. γυρίζω ἢ παρῶν τὴ βόλτα ποδιστά ὑπόστροφῶς.

ποδιστήρ-ῆρος [ὁ] Ἰποδίζω| ἐπὶ μακροῦ ἐνδύ- ματος, ὁ ὀλοει περιπλέκων, ἐμποδίζων τοὺς πό- δας, ὡς ἐκ τοῦ μήκους του, ἐπὶ ἐνδύματος : Αἰσχ. Χο.986 καὶ ποδιστήρας πέπλους ἰδιόρθ. πέδας' 2) εἶδος τρίποδος : Ἰώσ.Α1 8,3,7.

ποδίστρα [ἡ] μτγν. ἡ πεδίκλα : Φίλιππ.ἐν ΑΠ 6,107 κνωδάλων ἐπιφύγων ὡκεῖς ποδίστρας.

ποδοβολή [ἡ] δημ. κ. ποδοβολητὸ ὁ κρότος ἐκ τοῦ βαδίσματος ἀνθρώπων ἢ ζῶων, ἰδίως δὲ ἐκ τοῦ τροχασμοῦ τῶν ἵππων : Σολωμ. Ἐθνη.Υμν. 93,2 ποιοὶ εἰν' αὐτοὶ πού πλησιάζουν | μὲ πολλῇ ποδοβολῇ, Βαλαμρ.Βλαχάδας 2,87 τὸν κρότο, τὴν ποδοβολῇ, τὴ χλασὴ τῆς νίκης.

ποδοβολητὸ [τὸ] δημ. ἄ. ποδοβολῆ βλλ.

ποδοβολῶ δημ. ἄμτβ. ἐπὶ πλῆθους ἀνθρώ- πων ἢ ἐπὶ ζῶων, ἰδίως ἵππων, κροτῶ διὰ τοῦ βα- δίσματος ἢ τοῦ τροχασμοῦ.

ποδογύρι [τὸ] δημ. ποδόγυρος βλλ.

ποδόγυρος [ὁ] δημ. τὸ κρόσπεδον τῆς γυναι- κείας ἐσθῆτος, τοῦ φουστανιοῦ, ὁ φραμαλάς' || κτ. συνεκδ. τὸ γυναικεῖον φύλον : φρ. τοῦ

μπορεῖ ὁ τὸν ἔφαγε ὁ ποδόγυρος.

ποδοδερματίτις-ίδος [ἡ] νεώτ. κτηνιατρ. φλε- γμονὴ τῆς ὀπουχίου μεμβράνης τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου, τοῦ βοδός καὶ τοῦ προβάτου, χειρουργικῶς θεραπευομένη.

ποδοδίσμος [ὁ] νεώτ. ναυτ. δεσμός δι' οὗ προσδένεται σχοινίον εἰς τὸν ποδεῶνα ἱστίου, δέ- σιμο τῆς σκότας, τασκιστή.

ποδοδέτης [ὁ] νεώτ. ναυτ. κιονίσκος ἐπὶ τοῦ κα- ταστρώματος πλοῖου ἔστερεωμένος, χρῆσιμῶν διὰ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πρόσδεσιν τοῦ ποδός ἱστίου ἢ ἄλλων σχοινίων, καμπανέλι, μαρμαπέλι.

ποδοῖιν ἐπ. γενικ. κ. ὄστ. δούκ. τοῦ πούς.

ποδοκάκη [ἡ] κ. μιν. ξύλινον κολ' αστήριον ὀρ- γανον δι' οὗ ἔδεσμεῖοντο καὶ ἔκακοῦντο οἱ πό- δες τῶν τιμωρουμένων κακοῦργων [τὸ καινότερον παρ' Ἄττ. ὄνομαζόμενον Εὐλονι : Νόμ.π.Λυσ.10,16 δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ ἡμέρας πέντε τὸν πόδα, ἔαν προστήμησῃ ἡ ἡλιασ, Νόμ.π.Δημ.733 δεδέσθαι δ' ἐν τῇ ποδοκάκῃ τὸν πόδα, πένθ' ἡμέρας καὶ νύκτας Ἰσας, Πλάτ.Κωμ.249, Συνέσ. 166' τῇ ποδοκάκῃ, τῷ φαυλοτάτῳ τῶν ξύλων, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.366, Ἀνών.π.Σουῖδ' ἐν εἰρκτῇ τε καὶ ποδοκάκῃ στρεβλοῦμενοι . . ἔμενον, Θεο- φύλ.Σ' Ιστ.149,24 Ἴ' Η γρ. ποδοκάκη ἐσφ.].

ποδοκάφαλον [τὸ] πάπ. κτ. πληθ. πιθ. οἱ κε- φολόποδες βλλ.

ποδοκίνητος (-η)-οῖν) νεώτ. κ. δημ. ὁ διὰ τῶν ποδῶν κινούμενος, ποδῆλατος : ποδοκίνητος τὸρ- νας, - ποδοκίνητη ραπτομηχανή.

ποδοκοτόω δημ. διὰ τῶν ποδῶν κτυπῶ ἢ ὠθῶ, λακτίζω, κλοτσποπτάω.

ποδοκόιλιον [τὸ] γλωσσ. τὸ κοῖλον τοῦ ποδός, τοῦ πέλματος, τῆς πατούσας.

ποδοκομία [ἡ] νεώτ. ἡ περιποίηση τῶν ποδῶν, συνισταμένη ἰδίως εἰς τὴν μάλαξιν τῶν μυῶν [μσ- σάζ] καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ὀνύχων, μτφρ. τῆς ἐν χρ. γαλλ. λ. πεντικιούρ.

ποδοκόπιον [τὸ] μιν., δημ. κ. δεδοκόπι κτ. ἄ. ὄρθοτ.γρ. παιδοκόπι, φιλοδῶρημα διὰ παρασχεθεῖ- σαν μικρὰν τινα ὑψηρεσίαν, μαζῆσι, πουργμοῦρ'.

Δουκάγγ. 2) σπαν ό κρότος ρυθμικού βηματισμού πολλών όμοιου συγγ. ποδοβολή, ποδοβολητό. **ποδοκωπῶ**-έω μιν. κόπτω τούς πόδας· κ.μτφ. ύπονομew, καταστρέφω τά θεμέλια, τās βάσεις τινός : *Ανν.Κομν ΙΙΙ C τά κάτω Ιτου πύργου δια τινων λαξευτηρίων όργάνων ποδοκοπήως τελειως ήφάνισε· κ. παθ. : αὐτ.311C του πύργου ποδοκοπηθέντος κάτωθεν.

ποδοκρότῆμα (τό) νεώτ. κ. δημ. ή πράξις του ποδοκροτῶ βλ.λ., ή κρούσις τινος ποδών επί του θαπέδου, γινόμενη ιδ. πρὸς εκδήλωσιν άποδοκιμασίας, αντίθ. χειροκρότῆμα.

ποδοκρατῶ-έω νεώτ. κ. δημ. κρούω τούς πόδας επί του θαπέδου, ιδ. πρὸς εκδήλωσιν άποδοκιμασίας.

ποδοκρουσία (ή) νεώτ. ή ενέργεια και τὸ αποτέλεσμα του ποδοκροτειν βλ.λ.

ποδοκρουστία (ή) μτγν. τὸ δια τῶν ποδῶν κρούειν· κ. ελθ. τὸ ἐν όρχησει ποδοκρότῆμα : Στρατθ.10,3,15 καί ταις επιδοήσεσι και εὐασμοίς και ποδοκρουστίας.

ποδοκτύπη (ή) μτγν. όρχηστρίς έκτελοῦσα χορούς ἐν οίς κύριον ή ποδοκρουστία: Λοικ.Λεξίφ.8 καί εἰσεκύκλισε τις ήμιν τήν ποδοκτύπην.

ποδοκτύπημα (τό) κτύπημα τῶν ποδῶν : Περί Δυστυχ.κ.Εὐτυχ.337 [έκδ. Λάμπρ.].

ποδοκτύπι (τό) δημ. ό ποδοκτυπος βλ.λ.

ποδοκτύπος (τό) νεώτ. ό κτύπος τῶν έμπροσθίων ποδῶν τῶν ἐν στάσει υποζυγίων.

ποδοκτυπῶ-έω άρχ. λεξ. κ. νεώτ. κτυπῶ, κρούω τὸ δῶσφος δια τῶν ποδῶν, επί χορευτῶν : Φώτ. ἐν λ. ραδάττειν τρέχειν και συντόνας ποδοκτυπειν· πρβλ. ποδοκτύπη 2) λέει. επί υποζυγίων, κτυπῶ άνυψῶν και καταβιδάζων τούς έμπροσθίους πόδας ἐν στάσει.

ποδοκύλημα (τό) [ποδοκυλῶ] δημ. ή πράξις ή ή κατάστασις του ποδοκυλῶ βλ.λ. ή ποδοκυλίεμαι : τὸ ποδοκύλημα πού έπαθαν τά έπιπλα στή μετακόμισή τά χαντάκωσε· || κ. μτφ. : τὸ ποδοκύλημα τῆς τιμῆς - τῆς αξιοπρέπειας.

ποδοκύλισμα (τό) δημ. ή πράξις, ή ενέργεια του ποδοκυλῶ βλ.λ. : Βαλαωρ.33,34 [έινδ. Φέξη] ποδοκυλισματα και ξύλο και κρεμάλα.

ποδοκυλισιά (ή) δημ. τὸ έφ' όποξ ποδοκύλισμα βλ.λ., ἐν χρ. κ. κτ. πλθθ. : μά δυθ ποδοκυλισιές άκόμα και πάει τὸ καπέλλο μου.

ποδοκυλῶ-άω δημ., παθ. κ. μέσ ποδοκυλίεμαι, άδρ. -ίθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ποδοκυλημένος, κυλιῶ τινά ή τὸ ώθων δια τῶν ποδῶν μου, δια λακτισμάτων άπωθῶ : Βαλαωρ.Φωτειν.3,229 κρατεί και δυθ κεφάλια ! . . τῶρα τά πέταξε στή γῆ και τά ποδοκυλάει· || συνεκδ. ἐξ άμελείας ή ἐκ προθέσεως ή τυχόντως άφῆνων τι να σύρηται χαμαί, ιδ. ἐπὶ κωνιορτου ή βορβόρου : άφησες να κρέμεται μονόπαντα τὸ παλτό σου και τὸ ποδοκύλισες, - μου πήρε ό άνεμος τά χαρτιά και τά ποδοκύλισε· || παθ. υπό άλλου λακτιζόμενος ή άπλως καταρριφθείς κυλιόμαι χαμαί· || όμ. κ. μέσ. άλληλοπαθ. ἐν συμπλοκή μετ' άλλου κυλιόμαι μετ' αὐτου χαμαί : πιάστηκαν στά χέρια και γιά κάμποση ώρα ποδοκυλιόνταν· || όμ. κ. άπλως μέσ. : σκόνταφα και ποδοκυλίσθηκα 2) μτφ. τὸ ένεργ. κ. τὸ παθ. κ. τὸ μέσ. : ποδοκλίεσθε τήν υπόληψη του σπιτιου του, - ποδοκυλίετα - ποδοκυλίσθηκε στή βοῦκρο τῆς άγίρις· κ. κτ. μτχ. παθ. παρακ. : ποδοκυλημένη τιμή - ιδία - πίστη· πρβλ. ποδοπατῶ, τοσαλαπενῶ.

ποδολάτι (τό) δημ. κ. ποδάλατος (τό) ό κρότος ἐκ του βαθίσματος όμόδων άνθρωπων ή ἐκ του τραχαμού ζῶων, ιδ. ἴππων, ποδοβολητό.

ποδάλιτρον (τό) νεώτ. μονάς ενέργειας ή έργου, ίσαδυναμούσα πρὸς τὸ έργον τὸ παραγόμε-

νον δια τῆς άνυψώσεως βάρους μιας λίτρας ἐς ύψος ἐνός ποδός.

ποδολόγα (ή) δημ. κ. μποδολόγα τεμάχιον χονδροῦ ύφάματος θιθέμενον επί τῆς κεφαλῆς, κατά τήν μεταφορὰν ὀδρίας ἐπ' αὐτῆς στρηζόμενης· || συνεκδ. εὐτελής μικρά καλύπτρα τῆς κεφαλῆς, τσεμερῶνι : τά χόρτα πού μάζευε ὀλοένα τά 'βανε στήν ποδολόγα τῆς.

ποδολουσία (ή) νεώτ. ή λουσία τῶν ποδῶν, ιδ. ή πρὸς θεραπευτικὸν σκοπον γινόμενη.

ποδῶλουτρον (τό) νεώτ. κ. δημ. λουτρον τῶν ποδῶν : χλιαρὸν - θερμὸν ποδῶλουτρον.

ποδομάγκαλο (τό) δημ. μικρὸν πύραυλον τιθέμενον παρὰ τούς πόδας, αἰθρανος, μαγκαλάκι.

ποδομάκτρον (τό) γλωσσ. κ. νεώτ. μάκτρον, πετσέτα ἐν χρ. πρὸς μάξιν τῶν ποδῶν.

ποδομηρῆς-οῦς-ές μιν. γραμματ. ἐπὶ στίχου, ό οὐ έκαστος πούς έχει ἐν μόνον μέρος λόγου ήται μιν λέξιν : Δομ.498Κ.

ποδονιπτήρ-ήρος (ό) μτγν. λεκάνη πρὸς λουσιῶν τῶν ποδῶν, ά. ποδανιπτήρ βλ.λ. : Διογ.Βαθ.π. 'Αθῆν.4,168F και τοίς εἰσιούσι πρσεφερόντο ποδονιπτήρες οἰνου δι' άρωμάτων.

ποδόνιπτρον (τό) μτγν. άμφιβ. αντί ποδάνιπτρον.

ποδονίφια (ή) νεώτ. ή νίφισ τῶν ποδῶν τῶν ζενιζόμενων, ή κατ' έθιμον άλλοτε γινόμενη υπό τῶν κληρικῶν 2) ή πρὸς άνάμνησιν τῆς νίψεως τῶν ποδῶν τῶν 'Αποστόλων υπό τῶ 'Ιησοῦ καθιερωμένη κατά τήν έσπέρον του Μυστικου Δελφνου τελετή, ή άλλοτε ἐν τοίς μοναστηρίοις τελουμένη, νῦν δὲ μόνον ἐν 'Ιεροσολύμοις και π. τῆ δυτικῆ 'Εκκλησίᾳ διατηρηθεῖσα, και καθ' ήν ὀπίσκαπος πλννει τούς πόδας δώδεκα πτωχῶν ἐν τῷ νεῶ.

ποδοπάτῆμα (τό) δημ. ή ποδοπάτις βλ.λ.

ποδοπάτια (ή) νεώτ. ή πράξις και τὸ αποτέλεσμα του ποδοπατῶ βλ.λ., ή δια τῶν ποδῶν πεισις, λάκτισις, ώθησις· || κ. μτφ. ό κατετετελεισμός.

ποδοπάτι (τό) δημ. τὸ υπό του ποδός περιφρονητικῶς πατούμενον· δθ. τὸ εὐτελές, ταπεινόν : Ζερβ.Τραγ.ΚΚ 54,25 λάσπη και ποδοπάτι πῆρα τὸν πηλό και τὸν εἰζύμωσα.

ποδοπατῶ-έω νεώτ., δημ. κ. -πατάω, παθ. -ίεμαι, άδρ. -ίθηκα, μτχ. παθ. παρακ. ποδοπατημένος, καταπατῶ βιάλιως ή περιφρονητικῶς· || κ. παθ. δέχομαι λαλητήματα, κτυπήματα δια τῶν ποδῶν : Βαλαωρ. 'Ανδρίας Γρηγ.Ε'27 τὸ λείψανό σου τὸ φτωχό, τὸ ποδοπατημένο, Λασκαρ.Ληξ.4,300 μεταπέφθου, κλωσού, ποδοπατάνται· 2) συν. ήθ. ἐν μτφ. σημ. : έποδοπάτησαν τῆ θρησκεία και τά έθνικά ιδεώδη, - έποδοπατήθησαν αι Ιερῶτεραι παραδόσεις.

ποδοπέδη (ή) μιν. κ. νεώτ. πέδη, δεσμός τῶν ποδῶν : Νικ.Χων.Χραν.3,3, Τζερζ.Χιλ.1,891 2) νεώτ. πέδιλον έπ' οὐ ποτῶν τις δύναται να άνακόψη τήν κίνησιν μηχανισμοῦ τινος, ποδόσπρην.

ποδοπερὶ ῥέχῳ μιν. δια τῶν ποδῶν, πεζῆ, πεοιτρεχά, διατρέχῳ : Περί Δυστυχ.κ.Εὐτυχ.40.

ποδὸπληκτρον (τό) νεώτ. τὸ πέδιλον κλειδοκυμβάλου, διεθν. δρ. πεντάλ.

ποδορραγῆς-οῦς-ές (ήρηνυμι) μτγν. ό ἐπὶ τῆ δια τὸν ποδός κρούσει άναδύμεν : *Ονεστ. ἐν ΑΠ 9,225 και ποταμού δῶρα ποδορραγή (περι τῶν ὕδατων τῆς Περσίης και τῆς 'Ιπποκρήνης).

ποδορρῶν (ή) [Ιρῶνυμι] μτγν. ποι. ή τούς πόδας ισχυρά : Καλλ. 'Αρτ.215 ήνησας δ' ἐπι πάγῃ ποδορρῶν 'Αταλάντην [διόρθ. ποδορρῶρνη].

ποδορρῶρες-η-ον [Ιρῶρζ] μτγν. ποι. ό ταχῆς τούς πόδας : διόρθ. εις Καλλ. 'Αρτ.215· πρβλ. ποδορρῶν.

ποδάρτιον (τό) μιν. ποδήρης, μακρὸν μέχρι τῶν ποδῶν ένδυμα : 'Αχμ. 'Ονειροκρ 227.

ποδός ρυτίς Ἡσ. ἐπὶ τῶν ποδῶν ἔλκεσθαι | ἰθι. ποδῶρρυτι|.

ποδαῖον δημ. περιπατῶν σύρω τοὺς πόδας ἢ τὸν πόδα : Βλαστ. Συμμ. 109. || κ. μέσ. ποδοσέρναι οἰονεὶ σφύρνομενος διὰ τῶν ποδῶν βαδίζω, μόλις σέρνω τὰ πόδια μου. 2) σύρω τινὰ ἐκ τῶν ποδῶν, συγκιλιῶ : αὐτ. 189.

ποδοσάγων-ονος ἰθι δημ. μικρὸν σκέπασμα τῶν ποδῶν, μτφρ. τοῦ γαλλ. soufre-pieds.

ποδοστήμα-στος (ἰθ) νεώτ. ναυτ., δημ. ποδοστάμα κ. ποδοστάμο τεμάχιον ξυλίνον ἢ χαλύβδιον ἀποτελοῦν κατακόρυφον συνεχέαν τῆς τρύπης κατὰ τὸ πρυμνίον ἄκρον αὐτῆς, ἐφ' οὗ διὰ καταλλήλων γομφώσεων ἐρείδεται τὸ πηδάλιον, δημ. κ. κοράκι τῆς πρύμνης.

ποδοστράβη (ἰθ) παγὶς πρὸς σύλληψιν τῶν ζώων ἀπὸ τῶν ποδῶν, πεδιλίκα. Φώτ. «ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματα τινὰ ὑπὸ τῶν κινητῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐμβαιόντα ἠλίσκειο» : Ξεν. Κυν. 9, 11, Ὑπερείδ. 5, 18 ὦσπερ... ἢ ποδοστράβη εὐλημένον. 2) ἐργαλεῖον πρὸς ἀνάτοξιν διαστρόφου, στραμπουλισμένου μέλους Πολυδ. 4, 182 ποδοστράβη δὲ ἢ τὰ στρέμματα κατευθύνουσα», Ἡσ. ε. . . τὸ γίνόμενον πρὸς τὰ στρέμματα τῶν ποδῶν. 3) ἐν χρ. ὡς βρασιανιστικὸν ὄργανον, στρεβλωτικὸν τῶν ποδῶν : Λουκ. Λεξιφ. 10 καρπόδεσμά τε αὐτῶν περιελαί κα περιδέραιον ἐν ποδοκάκκιαις καὶ ποδοστράβαις ἐποίησεν εἶναι, Συνέδ. Ἐπιστ. 224 C ποδοστράβας ἐξευραὶ καὶ ξένα ἅπτα κολαστήρια, Σχολ. Ἀριστφ. Ἰππ. 366 ἐν ποδοστράβαις τισὶ τοῖς βόθροισ ἐνεργόμενα ἐκτείνοντα.

ποδοστράγαλο (ἰθ) δημ. κ. ποδοστράγαλο ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδός : Πολιτ. Ἐκλ. Τραγ. 163, 7 κὶ ἀντιφάνηκε τὸ ποδοστράγαλό τῆς || κ. ὕποκορ. -άκι ἐν θαυευτ. ἐνν.

ποδοστρόφια (ἰθ) γλῶσσ τὰ ἐπιστρόφια, ἐπιβδαί βλ. λ.

ποδοστρόφον (ἰθ) μτγν. ἡ ποδοστρόφα βλ. λ. 1), ὄργανον πρὸς πῆξιον, πεδιλίκα : Ἰω. Χρυσ. 4, 805, 29 πηδᾶ καὶ λακτιζει, καὶ οὐδεὶς αὐτῇ φαλίδας περιτίθησιν οὐδὲ ποδοστρόφα.

ποδοστρόφους-ον μσν. ὁ τοὺς πόδας στροβιλῶν, ὀρχώμενος : Θεοφάν. Κερ. 1065 ἔκδ. Μί. 1. μαιναδονένης ποδοστρόφους ἰπερί τῆς Σαλώμησιν.

ποδοσφαιρα (ἰθ) νεώτ. δερματὴν σφαῖρα χρησιμοποιοῦμένη κατὰ τὴν παιδιάν τῆς ποδοσφαιρίσεως βλ. λ. 2) βωταν. γένος ἐπιφυτικῶν ἐπιβλασθῶν μυκῆτων, ἡ μπάστρα.

ποδοσφαιρικός-ή-ήσιν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ποδοσφαιρῶν βλ. λ. 1) ἢ εἰς τὴν ποιδιάν τῆς ποδοσφαιρίσεως.

ποδοσφαιρισ-εως (ἰθ) νεώτ. κ. ποδοσφαιρον (ἰθ) ἀθλητικὴ ποιδιὰ παιζομένη διὰ ποδοσφαιρῶν μεταξὺ δύο ὁμάδων, τὸ φουτ-μπαλ.

ποδοσφαιριστής (ἰθ) νεώτ. κ. δημ. ἀθλητῆς, παίκτης ἀσχολούμενος μετὰ τὴν παιδιάν τῆς ποδοσφαιρίσεως βλ. λ.

ποδοσφαιρο(ν) (ἰθ) νεώτ. κ. δημ. ἡ ποδοσφαιρῶν βλ. λ.

ποδοσφαλῶ-έω μσν. σφάλλω βαδίζω, προσκίπτω, σκονιάζω, στραβοῦμαι : Τζέτς Ὀμ. 443 τήνδε ποδοσφαλέουσαν ἀέριουσαι κατὰ κάσμον.

ποδοστής-πτος (ἰθ) ἰουδ. ἡ ιδιότης, ἡ κατάσταση τοῦ ἔχειν πόδας : πρβλ. πτερότης : Ἀριστλ. ΖΜ 642h 23 καὶ ποδοστής ὡσαύτως ἢ μὲν πολυσιχιδῆς ἢ δὲ δισιχιδῆς, αὐτ. Μεταφ. 1039a, 15.

ποδοστής (ἰθ) μσν., νεώτ. κ. δημ. ναύκληρος, πηδαλιόχος, λαστρόρος : Πουλλολόγος 528, Ἐρωφ. 3, 52 τότες γνωρίζετ' ὁ καλὸς ναύκληρος, μόνο τότες | τιμαίνται οἱ κατεχάμενοι κὶ ἀδυνατοὶ ποδοστής.

ποδοτρόχαλος (ἰθ) Ἡσ. ἐὸ τῷ ποδὶ τὸν κεραμεῖον τροχὸν κινῶν.

ποδῶν νεώτ. ναυτ. κέλευσμα πρὸς πόδωσιν Ἰστίου πρβλ. ποδῶν.

ποδοῦχ-έω ποῦ κυβερνώ, διοικῶ, κτ. μτφ. σημ. : πρβλ. ποδοῦχ-έω : Αἰσχ. Πέρσ. 656 ἐπεὶ στρατὸν εὐ ποδοῦχαι ἰκτ. διορθ. ἀντὶ ἐποδῶκει.

ποδοφθαλμα (ἰθ) νεώτ. κατηγορία μαλακοστράκων ἐχόντων τοὺς ἀφθαλομοὺς εἰς τοὺς πόδας.

ποδοφρον(ν) (ἰθ) νεώτ. κ. δημ. πεδίλον ἐν χρήσει πρὸς τροχοπέδησιν, ποδοπέδη βλ. λ. 2).

ποδοφωλαξ-ακος (ἰθ) μτγν. ἡ ποδοκώκη βλ. λ., πῆδη πρὸς βρασιανισμόν τῶν ποδῶν : Ἰω. Λυδ. Ρωμ. 1, 46 κούπους γάρ Ῥωμαῖοι τὰς ξυλοπέδας καλοῦσιν, . . οἰονεὶ ποδοκάκκας καὶ ποδοφωλακας.

ποδοφυλλῖνη (ἰθ) νεώτ. ρητὴν ἐξαγομένη ἐκ τῶν ριζῶν μτάων τοῦ φυτοῦ ποδοφύλλου βλ. λ.

ποδοχάρι (ἰθ) δημ. ναυτ. πισσέφης βλ. λ.

ποδοχι (ἰθ) δημ. παράρτημα τοῦ ληνοῦ, ὑποδεχόμενον τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐκρέον γλεύκος, ὑπολήνιον, δ. δημ. λυμπί, πολήμι.

ποδοχορτο (ἰθ) δημ. τὸ φυτὸν θυμελαία ἢ τραχείο.

ποδοχῶ-έω κρατῶ τὸν πόδα, τὸ κάτω ἄκρον Ἰστίου δθ. διευθύνω, κυβερνῶ πλοῖον : Ἀντιφ. Σοφ. 96 (κῶδ. ποδοχῶ-έω), ΑΒ 297, 5.

ποδοφείον (ἰθ) μσν. βλαναεῖον, λουτρόν : Κωνστ. Προχειρ. 218, 1) κωνὰν ἀπὸ ποδοφείου.

ποδοφέλιον (ἰθ) μτγν. φέλιον τῶν ποδῶν : Ψ Ἀκρων εἰς Ὀράτιον 1, 17, 56' || πάπ ποδοφέλιον.

ποδοφελίον (ἰθ) πάπ. κ. μσν. ποδοφέλιον βλ. λ. : Πάπ., Λέων Σοφ. Τακτ. 5, 4.

ποδοψητρον (ἰθ) ἰθαίφω μικρὰ ψιάθος, τάπης πρὸς καθαρισμόν τῶν υποδημάτων τοῦ εἰσερχομένου : Αἰσχ. Ἀγ. 926 χωρὶς ποδοψήστρων.

ποδοψοφία (ἰθ) ὁ τῶν ποδῶν, ὁ ἐκ τῷ βαδίσματος φόφος, κρότος : Αἰσώπ. Μυθ. 23 βᾶτραχι ἀκουσάντες τῆς ποδοψοφίας αὐταῖς εἰς τὰ βᾶθη τῆς Ἀλμυνῆς ἐδίδουσαν, Σχολ. Ἀπολλ. Ρ 4, 86.

ποδοψοφίον (ἰθ) γλῶσσ. ὁ τῶν ποδῶν κρότος.

ποδοψόφος-αν γλῶσσ. ὁ διὰ τῶν ποδῶν κροτῶν, παράγων φῶφον, θόρυβον.

ποδῶ-όω μσν. κ. νεώτ. ναυτ. ἔδνω, ἐντείνω τὸ Ἰστίον διὰ τοῦ ποδός : Εὐστ. 1534, 26. 2) μέσ. ἔχω πόδας : Νικόστρ. Ν. Σιμπλικ. Κετ. 369, 10.

ποδώκεια (ἰθ) ἡ χαύτης τῶν ποδῶν : Ἰλ. Β 792 . . ὅς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδώκεισι πεποιθῶς, Εὐρ. ἸΤ 33 Ὀδάς . . εἰς τοῦνομ' ἤλθε τόδε ποδώκεας χάρην, Πλούτ. Ρωμ. 25' || ἐν κῶδ. ἐνίοτε παδώκια : Αἰσχ. Εὐμ. 37 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδώκεια σκελῶν, Ξεν. Κυν. 5, 27, Ἡλιδό. Αἰθ. θ. 16.

ποδώκης-ους(-εος)-εσ, ὑπερθ.-έστατος (Πλάτ. Πολ. 467 F 1, ἐπ. κ. ποδώκεστατος Ἰ. Ἀπολλ. Ρ 1, 180), ὁ τοὺς πόδας ὠκύς, ταχύς, ὁ ταχύπους μσ. Ὀμ. τὸ πλείστον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀχιλλέως : Ἰλ. Β 860 ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδα, αὐτ. Κ 316, Θουκ. 3, 98 ἄνθρωποι ποδώκεας καὶ φίλοι, Ἀλκιδ. Σοφ. 7 ποδώκης θρουμέος κ. περὶ ζώων, Ἰδίας δὲ ἵππων : Ἰλ. Β 764 ἵπποι . . τὰς Ἐδηλας ἔλθου ποδώκεος ὀρνιθας ὡς, Πλάτ. Πολ. 467 E ἵππευον ἐφ' ἵππων . . ὅτι ποδώκεστώων καὶ εὐηνιωτάτων, Ξεν. Ἀπομν. 3, 11, 8. 2) γεν. ταχύς, γρήγορος κ. ποῦ. στήμα : Αἰσχ. Ἐπτ. 623 ποδώκες ὄμορα ἰδίφω. ἀνγν. οἶμαι, αὐτ. Χο. 576, Σοφ. Ἀντ. 1104. 3) μτφ. ὀρισητικός, βίαιος : Τραγ. Ἀδέσπ. 519 οὐ χρὴ ποδώκεα τὸν τρόπον λίαν φορβεῖν.

ποδώκια (ἰθ) ὄφρ. ἐν κῶδ. ἀντὶ ποδώκεια βλ. λ.

πόδωμα-ατος (τὸ) [πούς] μτγν. κ. νεώτ. βάσις, ἔδραφος, δάπεδον : Ἀπολλδ.Δαμ.Πολιορκ.1927, Ἐπιγρ.Ἐφέα. 2) πδπ. ἐνοίκιον δι' ἐναποθήκευσιν δημητριακῶν 3) νεώτ. ναυτ. τὸ κάτω λώμα ἱστίου, τὸ μεταξὺ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κείμενον.

ποδῶνυχος-ον μτγν. ὁ μέχρι τῶν ὀνύκων τῶν ποδῶν κατερχόμενος, φθάνων' περὶ ἐσθῆτος, ποδῆρος : Πολυδ.10,191, Ἦσα.

ποδῶσις-εως [ῆ] νεώτ. ναυτ. ἡ πρῆξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποδῶ βλ.λ., ἡ δι' ἔλξεως ἐντασις τῶν ποδῶν ἐκκελυμένου ἱστίου : εἰς πόδωσιν ναυτ. κέλευσμα προειδοποιητικόν, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐκφωνεῖται τὸ ἐκτελεστικὸν πόδου.

ποδατήρ-ῆρος [ἰ] νεώτ. ναυτ. πρῶτατης ἐφηρμομένης εἰς τὴν παρεῖδιν ἱστιοφόρου πλοίου, χρησιμεύων ὄπως διερχόμενος δι' αὐτοῦ ἐντείνεται ὁ πρῶτος τῶν ἀκατίου, δημ. ἡ μούρα τοῦ τρίγου.

ποδατός-ῆ-όν μτγν. ὁ διὰ τοῦ ποδὸς δεδεμένος, τεταμένος, ἐπὶ ἱστίου : Λυκόφρ.1015 παδωτοῖς ἐμφερόμεναι λίνισι ἱσθῶ. ἐτοῖς τοῦ ἀρμεῖου ἐσχάταις μέρεσι.

ποσειτρόφος-ον μτγν. ὁ τρέφων πόαν, βοτάνην, ὁ ἀφθάνων εἰς γλῶσιν : Ὀππ.Κυν.3,189 φέρδει μιν ποσειτρόφος αἶα.

ποσειτρούχος-ου-ουον-ουον μτγν. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς πῶας, τῆς χλόης : Ὀππ.Κυν.2,409.

ποσσι Ἐπιγρ. Τεγέας ἀντὶ πρόσεσι.

ποστάστρος [ἰ] [ἱταλ.] δημ. νεαρὸς σπχιουργὸς γράφων κακὰ, κἀδέξια ποιήματα.

ποσχομαι Ἐπιγρ. κυδρ. ἀντὶ προσεχομαι.

πόδα ποι. τ. τοῦ ποιδῶ-ἔω βλ.λ.

πόδα [ῆ] [ἱταλ.] δημ. ἀτάσις τοῦ σώματος ἐπιμελημένη, ἢ λαμβάνει τὴν ἐνώπιον κολλιτέχνου μέλλοντος νὰ ἀπεικονίῃ αὐτόν, ἢ τὸν χρησιμοποίηση ὡς πρότυπον [μοντέλλο] 2) κτ. ἐπέκτ. στάσις προσποιήτης, ἐπιτετηδευμένης σοδορόρητος, προσποιητὸν ὕψος' φρ. κραταῖς πόδα [προσποιεῖται τὸν σπουδαῖον, τὸν σοδορόρη].

ποζάρην [ἱταλ.] δημ. λαμβάνω στάσιν ἐπιμελημένην ἐνώπιον καλλιτέχνου διὰ νὰ με ἀπεικονίσῃ ἢ με χρησιμοποίησῃ ὡς πρότυπον 2) γεν. λαμβάνω προσποιήτην, ἐπιτετηδευμένην στάσιν.

ποζιτιθισμός [ἰ] νεώτ. κ. δημ. διεθν. ὄρος φιλοσοφ. ὁ θετικισμὸς βλ.λ.

ποζιτιθιστής [ἰ] νεώτ. κ. δημ. ὁ ὁπαδὸς τοῦ ποζιτιθισμού, θετικισμοῦ βλ.λ.

ποζιτιθιστικός-ῆ-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ποζιτιθισμόν βλ.λ. : ποζιτιθιστικὴ θεωρία - ἀντίληψις.

ποηλοῦ-ἔω μτγν. συλλέγω πόαν, βοτάνας, βοτανολογῶ : Ἰώσ.Π1.5,137 οὐδὲ ποηλογεῖν ἐτι οἶόν τε ἢν περὶ τετρασθεῖας τῆς πόλεως.

ποηφαγία [ῆ] Ἦσα. χορτοφαγία.

ποηφαγός-ον κ. νεώτ. κ. ποιηφαγός Ἐπιγρ. Ἄριστλ. ἀπ.344, Μάξ.Τύρ.29,4) κ. πασφαγός Ἐπιγρ. Ἄριστλ.ΖΜ 693α,15) ἐπὶ ζῶων, ὁ τρώγων πόαν, βοτάνας, χορτοφαγός : Ἰππ.Διατρ.2,49, Ἄριστλ.Ζ1 595α,14 τὰ δὲ κερατώδη τῶν ζῶων .. πάντα σαρκοφάγα καὶ ποηφαγὰ ἐστὶ .. Σέξτ.Ἐμπ.16,12 τὸν ζῶων τὰ μὲν ἐστὶ ποηφαγὰ, τὰ δὲ θημνοφάγα.

ποηφαγῶ-ἔω μτγν. ἱσχυροῦς. ποιηφαγῶ' πρβλ. Ἦρ.3,25 κ. ἀ.1) τρώγων πόαν, βοτάνας, εἶμαι χορτοφάγος : Ἰώσ.Π1 2,8,8, Φιλοπ.εἰς Ἄριστλ.Κόσ.266,30 πάντα τὰ ζῶα σχεδόν, ὅσα χειροῦθη ἐστὶ καὶ ἡμερα, παηφαγαῖσιν, Κύριλλ.Ἀλ.2,200 ποηφαγεῖ δὲ μάλλον τὰ τοιαῦτα τῶν ζῶων.

ποηφόρος-ον σχῶλ. ὁ φέρων, παράγων πόαν, χόρτα : Σχῶλ.Σοφ.Ατ.413 χωρίον ποηφόραν.

ποθαίνω δημ. ἀπαθνήσκω : Ἐρωτόκρ.3,46 γιατί ἴβαλα στὸ λογιμὸ νὰ πῶσω νὰ ποθάνω.

ποθάκων ὄρωρ. τ. τοῦ προσήκον : Τίμ.Λοκρ.103C τῶν ποθακόντων ἔργων.

ποθεδρεία [ῆ] Ἐπιγρ. ἀντὶ προσεδρεία βλ.λ., [κεταία, δέπαισι : Ἐπιγρ.Ἀνάφ. ἐπὶ τῶν μεγίστων θεῶν ὁ ἱερεὺς ἴδασιν .. τῶν ποθεδρείων .. ἀξίως ἀεὶ τῶν θεῶν φαίνεται πασιούμενος.

ποθεδεσις γ' ἐν. παρστ. θημιστ. τοῦ ποθῶ βλ.λ.

ποθεινοποιός-όν σχῶλ. ὁ γεννῶν, διεγειρῶν πόαν : Σχῶλ.Εὐρ.Φοῖν.1737.

ποθεινός-ῆ-όν [ἰ] [ποθῶ] κ. μων. νεώτ. κ. δημ., κ. -ός-ον Ἐὐρ.Ἐλ.623) ὁ πλήρης πόθου : Σαμφ. ἐν Λυρ.Συμπλ.4,11 ποθεινὸς ἔρος, Βιζυην.38,5 νέον Ἐάρ ποθεινόν) τῆ προτεινεῖ τὰς ἀγκάλας 2) ὁ λίαν ποθητὸς, ἐπιθυμητὸς, ὁ περιπόθητος ἐπὶ πραγμ. ἢ καταστάσεων : Σιμωνίδ.71 τῆς ἀδονάας ἄτερ βίος ποθεινός, Εὐρ.ἀπ.1132,31 χρυσὸς ποθεινὸν κτήμα τοῖς βροστοῖς, Ἄριστλ.Ἐίρ.556 ὡ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα, Ἦρωδιον.

Ἰστ.1,132 τεργητὸν καὶ ποθεινὸν τῶ δῆμψ θεάμα, Ἰσσοδ.Χριστ.Τεμ.7,3 ἦσαν ποθεινοὶ οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι' κ. συγκρ. : Θεουκ.2,42 τὴν δὲ τῶν ἐναντιῶν τιμηρίων ποθεινότεραν αὐτῶν λαθόντες, Λυσ.2,73 ποθεινότερον δ' αὐτοῖς εἶναι τὸν θάνατον τοῦ βίου, Ξεν.Ἀπομν.3,103.

3) ἐν συνηθ. χρ. κ. περὶ ποθῶ. κυρίως θανόντος ἢ ἀπολωδῶτος, ποθητὸς, λίαν ἀγαπητὸς, ὅν μετὰ νοσταλγίας ἀναμνησκαεταί τις : Πίνδ.Ο 10111,87 παῖς .. πατρὶ ποθεινός, Εὐρ.Ἐλ.540 τίς ποθεινὸς ἀν μολοῖ, αὐτ.ἰΤ 515, Πλάτ.Λύσι.215 σι .. ἀπόντες ποθεινοὶ ἀλλήλοισι (ἐν εἰδίῳ), Μηναι.12,1 Ἐσπερ. ποθεινότερον μου-τέκνον 4) ὁ τοῦ πόθου, τῆς νοσταλγίας : Εὐρ.Φοῖν.1747 ποθεινὸν δάκρυα παρὰ φιλαιαῖσι παρθένοισι λιποῦσα' || ὁ ἐπισύρων προκαλῶν τι : αὐτ.Μηδ.1221 ποθεινὴ δακρύοισι συμφορὰ [ῆ] δάκρυα προκαλοῦσαι.

ποθεινός ἐπίρωρ. μετὰ πόθου σφοδρῶς, ἐπιθυμίας, ἀγάπης' κ. συγκρ. : Ξεν.Λακ.1,5 ποθεινότερος σφῶν αὐτῶν ἔχειν.

πόθεν ἐπίρωρ. κ. μων. νεώτ., ἱων. κόθεν, ἐρωτημ. ἐκ τίνος τόπου, μέρους, ἀπὸ ποῦ, ποῦθε : Ὄδ.Ο 423 εἰρώτα δὴ ἐπιτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, Αἰσχ.Χο.657 ποδοπόδ ὁ ξένος, πόθεν; Πλάτ. Φοῖδρ.227Α ὡ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; ΚΔ'ἰω.7,27 ἄλλα τοῦτον οἰδομεν πόθεν ἐστίν, Χρον.Μορ.307Ρ ὄπως νὰ ἐπάρουσαι βουλήν τὸ πόθεν νὰ περάσωμεν κ.μτ.γενικ. : Ἦρ.1,35 τίς ἐγὼ καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἦκων ἐπιστοχῆ μοῖ ἐγένεο; Εὐρ.Ἰων 258 τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἤλαθες; 2) ἐν τῇ ἐνν. τῆς καταγωγῆς, τοῦ οἴκου, τοῦ γένους : Ὄδ Ρ 373 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι' μτ.γενικ. : Ἰλ.Φ 150 τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν ὁ μευ ἔτλης ἀντίος ἔλθειν; Ὄδ.Α 176, Εὐρ.Ἰκ.841 πόθεν ποθ' οἶδε διαπρηπεῖς εὐφυχία θνητῶν ἔφρασαν; 3) ἀναφωρ. πρὸς λόγον, ὁμίλιαν, ἐκ τίνος πρβλεποῦ, ἀπὸ ποῦθε; : Αἰσχ.Χο 855 τί λέγω, πόθεν ἀρξώμαι τὰδ' ἐπευχόμενη .. πῶ ποῦθε ν' ἀρχώσω;1, Ἀριστοφ.Ἐίρ.521 πόθεν ἐν λάδοισι ῥήμα μυριαμόφορον διτω προσείπω σ'; 4) γεν. ἐν τῇ ἐνν. τῆς προελεύσεως, τῆς πηγῆς, τῆς ἀρχῆς; Πλάτ.Φοῖδρ.269D τὴν .. τέχνην πῶς καὶ πόθεν ἐν τις δύναιτο πόρτισσασθαι; Δημ.36 πόθεν ἄλλαθεν ἰσχυροῦς γέγονεν Φίλιππος; ΚΔ'ἰακ.41 πόθεν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὕμιν; - πόθεν ἠρώσθη τὴν πληρωφορίαν; - πόθεν τὸ συμπεραίνεις; 5) ἐκ τίνος αἰτίας, γιατί; γιὰ ποῖο λόγο; : Αἰσχ.Χο.515 πόθεν χάρις ἐπέμψεν, ἐκ τίνος λόγου ..; ΚΔ Λουκ.1,43 καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με, Φιλόστρ.Ἦρ.660 πόθεν οὖν μετεσκεύασθε; [σχῶλ. ἐκ ποίας αἰτίας; 6) εἰς ἐκφραστικὴν θαυμασμόν, ἀπορίας ἢ ἐντόνως διατυπωμένης ἀρνήσεως, πῶς, ἀπὸ ποῦ κὶ ὡς ποῦ; : Σοφ.Φιλ.1159 ἀπὸ γὰρ βίου αὐτίκα λείψω πόθεν γὰρ ἐσται βιοτά; Εὐρ.Φοῖν.1620 ἄλλ' ἐτι νεώζων

αὐτὸς εὐροίμ' ἄν βίον; πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκταίνεις, Κρέων; αὐτ. Ἀλκ.781, Ἀριστοφ. Σφ. 1145, αὐτ. ἄπ. 656 αὐ δ' ὁμέστιος θεοῖς; πόθεν; Δημ. 241 ἄλλ' οὐκ ἔστι ταῦτα πόθεν; πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ-
 7) ποθέν ἐγκλιτ. ἐκ τίνος τόπου, ἀπὸ τίνος, μέ-
 ρους: Ἰλ. 1.380 καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γέναίτα, Ὀδ. Η 52, Αἰσχ. Πέρσ. 354 φανεῖς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν, αὐτ. Χο. 1073 κ. πλεοναστικῶς μετὰ τὸ ἐνθένδε, ἐντεῦθεν: Πλάτ. Φαῖδρ. 229B οὐκ ἐν-
 θένδε μέντοι ποθέν ἀπὸ τοῦ Ἰλισίου λέγεται, ὁ Βαρίας τὴν Ὠρεΐθριαν ἀρπάσαι, αὐτ. 270A.
 || ὄμ. μετ' ἢν εν. τῆς προελεύσεως: Πλάτ. Φαῖδρ. 268C καὶ ἐκ βιβλίου ποθέν ἀκαύσας.

ποθέρω ὤρω. τ. τοῦ προσέρω βλλ.

ποθές ἐπίρω. δημ. τοπ. εἰς τόπον τινά, σέ κάποιον τόπο, κάπου. 2) κ. ἀρηγτ. οὐδαμοῦ, πουθενά, σέ κανένα μέρος: Ἐρωτόκρ. 1,908 ἐταύ-
 τας ὁ τραγουδιστής, Νένα, πολλὰ κατέχει | καὶ σά λογαίει, σ' ὀφρονεῖται ταῖρι ποθές δὲν ἔχει, αὐτ. 1,1891. || φρ. παρὰ ποθές ἢ εἰς τινά ἄλλον τόπον, παρὰ σέ ἄλλο ὁποιοδήποτε μέρος: σὺτ. 2,633 μὴ πλιά σὺνά παρὰ ποθές στήν ἴδα κα-
 τοικαῦσα, αὐτ. 4,475.

πόθηση ἴθι δημ. ὑπόθεσις, πράξις ὡς αἰτία λαμ-
 βασμένη: Ἐρωτόκρ. 5,289 γὰρ πόθησιν ἐλίγη
 | τὴν ἔχεις μέσ' στή φυλακῇ.

ποθέσπερος-ον ὤρω. τ. τοῦ προσέσπερος βλλ. **ποθή** (ή) ποι. ἔντονος, σφοδρὰ ἐπιθυμία, πόθος μτ. γενικ. προσ. ἀντικειμ. : Ἰλ. 2.362 σὶ μέγ' ἔμειο ποθὴν ἀπέστυον ἔχουαι, αὐτ. 3.368 κελίω δ' οὐ τι λίην ποθὴ ἔσασται, Ὀαλπ. Διογ. Α 1,44 οὐδέ σε ποθὴ τσχει ἀνδρῶν ξείνων. || οὐτω κ. Ἰλ. 1.321 αἴ ποθὴ ἴσάπὸ τὸν πόθο γὰρ σένα! 2) ὄμ. μτ. γενικ. τοῦ πράγμ., ἐπιθυμία ἔλλειψις πράγματος, ὁθ ἔλλειψις, στέρησις: Ὀδ. Ο 546 ξενίων δὲ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, Ἀρετ. Ὀξ. Παθ. 1,7 ποθὴ ψυχροῦ ἀέρος.

ποθήκω ὤρω. τ. τοῦ προσήκω | χρῆσμ. π. Δημ. 1072 τοῖς ἀποφθιμένοις ἐν ἱκνουμένῳ ἀμέρα τελεῖν τοὺς ποθήκοντας ἰδιῶθ. ποθικοντασι. **πόθημα**-ατασι ἴδι. Ἦσ. «ἀγάπη καὶ ζήτησις».

ποθῆνυτο Ἦσ. «προσάσθη».

ποθησιμος-ον Ἐπιρω. ὁ ποθοῦμενας, ἀγαπη-
 τός, ποθητός: Ἐπιρω. Χερσον. τὴν πάσαισι γυ-
 ναιεῖ ποθησιμον.

πόθησις-εως (ή) σχόλ. σφοδρὰ ἐπιθυμία, πό-
 θος: Σχόλ. Ἰλ. Α 240. || ἢ μετὰ νοσταλγίας ἀνά-
 μνησις, ἐπιπόθησις: Ἐπιρω. Θεσσαλον. λυπὴν μὲν πρόλιπον καὶ πᾶσι βροτοῖσι πόθησιν.

ποθητικός-ή-όν μτγν. ὁ εἰς ἐπιθυμίαν διατεθει-
 μένος, ὁ ποθῶν ὁθ. τὸ οὐδ. ὡς οὐσ. ἢ ἐπιζητή-
 σις, ἐπιθυμία, μτ. γενικ.: Μέτωπος π. Στοδ. 3,1) 15 πα-
 θητικὸν τὰς αἰκεῖας τῷ σώματος αὐστασίος.

ποθητός-ή-ός(ν) Ἐπιρω. νεώτ. κ. δημ. ὁ ποθοῦ-
 μένος, ἐπιθυμητός, ποθενός: Ἐπιρω. Χαιρωναίος,
 Ἰουστ. 280Α ποθητὸν πράγμα, Καλῆ. Λύρ. Ἀφιέ-
 ρωσι 10 ἤλθεν ἢ ποθητὴ ὥρα - ἡμέρα. || ἀγα-
 πητός: Σολωμ. Ἀδρὸ Μπάτρ. 163, ἰ γὰ τὴν ποθητὴν
 Ἑλλάδα τόσο πρόθυμα ρωτοῦν, Βιζυην. Μάρτης
 28 σάν τί καλά μὲ φέρει | τὸ παθητό μου ταῖρι,
 Παλαμ. Περ. Χαιρ. 118,4. || ὄμ. ἐν χρ. κ. ὡς οὐσ.
 περὶ τοῦ ἐρωμένου προσώπου, ἀγαπητός κ. ὀθλ.: Πολύτ. Ἐκλ. Τραγ. 119, 16 ἐγὼ εἰμαι, κόρη, ὁ
 ἄντρας σου κι ἐαυ εἰσαι ἢ ποθητὸ μου.

ποθητύς-ύσις (ή) μτγν. ποι. σφοδρὸς πόθος, πο-
 θή, πόθησις: Ὀππ. Κυν. 2,609.

ποθητῶρ-ορασι ἴδι μτγν. ὁ ποθῶν, ἐπιζητῶν τι
 μετὰ θέρμης, ζήλου, μτ. γενικ. ἀντικειμ.: Μαν. 4, 120
 ὄλθαι τε ποθητόρας ἄλλοτρίοι.

πόθι ἄνω. ἐρωτήσιμ. ποι. ποθί; σέ ποιὸν τόπο;
 σέ ποιὸ μέρος; : Ὀδ. Α 170 ποθί ταί πῶλις ἠδὲ
 τοκῆς, αὐτ. Κ 325, Σοφ. Τρ. 98, Εὐρ. Φοῖν. 1718 πόθι..
 ἴχνος τίθημι; || μτ. γενικ. τοῦ τόπου: αὐτ. Βάκχ. 556

πόθι Νύσας ἄρα .. θυρασοφορεῖς θιάσους, ὧ
 Διόνυσ' ..; || ὄμ. μτ. γενικ. εἰς ποῖον σημείον:
 Πίνδ. Ο 10(11), 2 πόθι φρονὸς ἐμάς γέγραπται. 2) ἀντ.
 τοῦ ποῖ, πρὸς ποῖον τόπον, μέρος: Ἀπολλ. Ρ 1, 242,
 Μακεδ. ἐν Α Π 7, 566 ἢ νοέων πόθι νίσσομαι.
 3) ποθί ὡς ἐγκλιτ. ἀοριστολογ. ἀντὶ τοῦ που.
 ἴσως, ἀν ἴσως: Ἰλ. Κ Β τευχῶν ἢ πολλὴν ὄμβρον. .
 ἢ πόθι προλεῖομο νέμα στόμα πνευκεδανοῖο
 ἰὸ Ζεὺς, Σοφ. Αἰ. 836 τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι πλα-
 ζόμεαν λεύσων. 4) ὄμ. ὡς ἐγκλιτ. κ. ἐν χρόν.
 σημ. ἐάν ποτε .. : Ἰλ. Α 128, σὶ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι
 πόλιν Τροίην εὐτείχην ἐξαλαπάξαι, σὺτ. Ζ 526.

ποθίερος-ον Ἐπιρω. ὤρω. ἱερός, ἀφιερωμένος
 εἰς τινα, μτ. δοτ. χαριστ.: Ἐπιρω. Φωκίδ. ποθίεραν
 τῶ Ἀσκαπλίω τάλαντον, Ἐπιρω. Δελφ. ποθίερος
 μνάς τῶ θεῶ; ὄμ. μτ. γενικ. ὑποκειμ. : αὐτ. ἀρ-
 γύριαν ποθίερον τοῦ θεοῦ.

ποθίζω μτγν. προσήκω βλλ., προσκἀθημαι, προσ-
 κολῶμαι, ἐπὶ ἐμπλάστρου: Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. 2,3.
ποθικός (ο) Ἐπιρω. ὤρω. οἱ προσήκοντες.

ποθίκω Ἐπιρω. ὤρω. ἀντὶ τοῦ προσήκω βλλ. :
 Ἐπιρω. Λεβασ. πρβλ. ποθήκω.

ποθινός-ή-όν ποι. ἀντὶ τοῦ ποθενός βλλ., ποθη-
 τός, ἀγοητός: Μάρκ. Ἀργ. ἐν Α Π 7, 403, Ἀντίπ.
 Θεσσα. αὐτ. 7, 467.

ποθο- σ' συνθετ. μων. κ. δημ. λ. ὡς ἀντικειμ. τοῦ
 β' συνθετ. ὄντος ρ., οἶον ποθοδάρτος, ποθοκρά-
 τωρ, ποθαβλάναχτος.

ποθοδῆλιτος-ον μτγν. ὁ ὑπὸ τοῦ πόθου, ὑπὸ
 τῆς ἐρωτῆσις βληθείς, πληχθείς, ἐρωτῆλθητος, ἐρω-
 τοχτυπημένος: Νόνν. Δ 4, 225, Παῦλ. Σιλ. ἐν Α Π 6, 71
 βόστρυχα σοῖ .. σκόλα ποθοδῆλιτος κείται Ἀνα-
 ξαγόρα. || ὁθ. κ. ὁ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἐρω-
 τῆ: αὐτ. 9, 620 ποθοδῆλιτος γὰρ ἐπ' ἔργοις ἑλπίς
 ἀληθείς ἐστὶ μελιχρότερη. 2) ἐν ἐνεργ. σημ.
 ὁ προκαλὼν τὸν πόθον: Νόνν. Δ 15, 235.

ποθοδάρτος-ον μων. ὁ ὑπὸ τοῦ ἐρωτικῆ
 πόθου δερδόμενος, ταλαιπωρούμενος: Λιβ. Ροδ.
 602 ἰεὺδ. Μαυροφρ. 1.

ποθοδῖον (τό) Ἐπιρω. ἀντὶ προσόδιον βλλ., ἐν
 προσόδιοις, πομπικὸν ἄσμα: Ἐπιρω. Δελφῶν ποιη-
 τῆς μελῶν γέγραφε τῶι θεῶι ποθοδῖόν τι καὶ
 παιᾶνα καὶ ὕμνον.

πόθοδος (ή) ὤρω. ἀντὶ πρόσσδος βλλ.: Ψάφισμα
 π. Δημ. 257 πόθοδον ποτὶ τὰν βωλῶν καὶ τὸν δᾶ
 μων, Ἐπιρω. τὰς ποθοδὸς καὶ τὰ τελέσματα.

ποθοδωμάτα (τά) Ἐπιρω. οἱ πρόσσοδοι, τὰ εἰσ-
 ὀδήματα: Ἐπιρω. Βοιωτ. πόρον δ' εἴμεν ἐν αὐτὸ
 ἀπὸ τῶν τὰς πόλιος ποθοδωμάτων πάντων.

ποθοκρατοῦμαι-έομαι μων. κρατοῦμαι, κα-
 τέχομαι ὑπὸ τοῦ πόθου, ὑπὸ ἐρωτῆσις: Καλλ. Χρυσ.
 1203 ἰεὺδ. Λάμρ. 1.

ποθοκράτωρ-ορασι ἴδι μων. ποι. ὡς προσων.
 τοῦ ἐρωτῆσις, ὁ κυρίαρχος, κρατῶν τῶν πόθων:
 Λιβ. Ροδ. 322 ἰεὺδ. Wagner) καὶ τῆς ἀγάθης συν-
 ἐργῆ .. δέσποτα ποθοκράτωρ. || ὄμ. δημ. τὸ
 θηλ. ποθοκράτορισα ποι. ἐπὶ γυναικός: Παλαμ.
 Τάφ. 70, 24 γυναικὰ ὀδηγῆτρη, ποθοκράτορισα.

ποβολκίς-ἰδος (ή) ὤρω. ἀντὶ προσολκίς: Ἦσ. «ἢ
 ἦντα τὰν ὑποζυγίων».

ποθομανία (ή) μων. ποι. ἡ μανία τοῦ ἐρωτι-
 κῆ πόθου: Λιβ. Ροδ. 130 ἰεὺδ. Μαυροφρ. 1.

ποθομῆρινα (ή) μων. ἡ μέριμνα, ἢ ἐκ τοῦ
 ἐρωτικῆ αἰσθηματος, ἢ ἐξνοια τῆς ἀγάθης: Λιβ.
 Ροδ. 1373 μὲ τὰς ποθομῆρινας τὰς τοιαύτας.

ποθοπλαντάζω δημ. ποι. αἰσθάνομαι ἔντονον
 σωματικὴν καὶ ψυχικὴν στενωχωρίαν ἐκ τῆς ἐξά-
 φσεως τοῦ ἐρωτικῆ πόθου: Γρυν. Σκ. Τερω. 84, 5 κ
 οἱ νιὲς ποθοπλαντάζου τοῦ χωριού. || ὁθ. κ.
 ἢ παθ. μτγ. ποθοπλαντῶμενος ὁ ὑπὸ σφοδρῆ
 ἐρωτικῆ πόθου κατεχόμενος: αὐτ. 24, 9 καὶ πο-
 θοπλαντῶμενην | δένεται ἢ κόρη.

ποθοπλάνταχος· η ο δημ. ὁ ποθοπλанта- γμένος, βλ. ποθαπλαντάζω.

ποδόρημι ὄρωρ. ποι. τ. τοῦ προσορῶ βλλ. : Θεόκρ. 5,85 καί μ' ἄ παῖς ποθορεύσα, Νόσσο, ἐν ΑΠ 9,604.

πόθος ἴδι κ. μων., νεώτ. κ. δημ. σφοδρά, ἐντο- νος ἐπιθυμία, ἐπιπόθησις, λαχτήρα κτ. Πλάτ.Κρατ. 420Α ἐκεί μὴν πόθος αὐ καλεῖται σημασιῶν οὐ τοῦ παρόντος εἶναι ἡμέρου τε καὶ ῥευματῶς ἀλλὰ τοῦ ἄλλοτι που ὄντος καὶ ἀπόντος ὄπαλ. : Σοφ. Φιλ.601 τίς ὁ πόθος αὐτοῦς ἴκετ', αὐτ.ΟΚ 333, Πλάτ.Φιλ.48Α τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονάς, Παλαμ.Περ.Χαιρ.40,9 μέγα μὴν πόθοι Ζαῦνε, πλῆσια μεθύσια, Γρουπ.Σκ.Τερρ.14,13, Ζερβ. Τραγ.ΚΚ 23,25 ἡ Ἀγάπη .. διὰβαζε μέσ' στὰ σὺλ- λογάκα μου τὸν κρυφὸ πόθο μου καὶ τὸν ἔπ- γοῦσε ὥς συνήθ. μτ. γενικ. προσ. ὡς ἀντικειμ.: ἴλ.Ρ 439, Ὀδ.Ξ 144 ἀλλὰ μ' Ὀδυσσεὸς πόθος ἀνιῶται οἰχομένοιο, Αἰσχ.Πέρσ.133 λέκτρα δ' ἀν- δρῶν πόθω πῖμλαται δακρυμόνοιο, Ἀριστφ. Βάτρ.66, Πλουτ.Περ.10 πόθος ἔσχε τούς Ἀθη- ναίους τοῦ Κίμωνος, Ἡρωδιδαν.Ἰστ.6,4,4 πόθον ἔωυτοῦ τῷ πλῆθει ἐρπεποικίηκ' ὥς μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. ὡς ἀντικειμ. ἐν ἀναφ. πρὸς πράγματα ἢ καταστάσεις: Πινδ.Π 4,184 πόθον .. νῆος Ἀρ- γοῦς, Ἡρ.1,105 ὑπὲρ ἡμίσεας τῶν ἀστῶν ἔλαβε πόθος τε καὶ οἴκτος τῆς πόλιος καὶ τῶν ἠθέων ἰτῆς χώρας, Σοφ.Φιλ.646, αὐτ.ἴκλ.822 τοῦ βίου δ' οὐδέτις πόθος, Παναγν. Ἀγ. Ὀρ.5 ὁ πόθος τῆς ζωῆς ἀνανεώνει ἀκατάπαυτα τὸν νόνο· ὥς μτ. κτητ. ἀντων. ὁ ἐμός πόθος ἢ πρὸς ἐμέ ἀγάπη, ἢ λαχτήρα γὰ μένα: Σοφ.ΟΤ 969 εἴ τι μὴ τῶμψ πόθω κατέφθιθ' οὕτω κ. Ὀδ.Α 202 ἀλλὰ με ἀός τε πόθος σά τε μήδεα, φοιδίμ' Ὀδυσσεῦ .. θυμὸν ἀπνύρα, Ἀριστφ.Εἰρ. '85 σῶ γὰρ ἐδάμην πόθω· 2) ἰσχυρά, σφοδρά ἐρω- τική ἐπιθυμία : Ἡσιόδ.Α 41 τοῖσ γὰρ κραδίην πόθος ἀνιτοῦ παίμενα λαῶν, Αἰσχ.Πρ.654 πρὶν ἂν τὸ Διὸν ὄμμα λωφῆται πόθου, Σοφ.Τρ.107, Πλάτ. Φαιδρ.253Β ὅταν δ' αὖν .. γαρφαλισμῶ τε καὶ πόθου κέντρων ὑποπλησθῆ, Θεόκρ.2,143 καὶ εἰς πόθον ἠνθαμες ἄμφω, Διήγ. Ἀχιλλ.9, Ἐρωτόκρ. 1,93 ἀγάλη γάλη σ' ἐρωτῶ καὶ πόθον ἐκινάτο, Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.278,15 νὰ δεξ μικροῦ φιλήματα, μικροῦ πιδεξισάνες, ἰ πᾶς κολακεῖται τὸ φιλι, πᾶς κυβερνᾷ τὸν πόθον, Σολωμ.Αλυμια Ροδο- στάμο 33, Κρυστ.Τραγοῦδι τοῦ Πιστικοῦ 28, Βιζυην. Ἡ Ἀνεμώνη 14, Παλαμ.Περ.Χαιρ.45,13 τὰ μάγια ἰ ποῦ πᾶνε με τ' ἀρηγῖα ἰ τοῦ πόθου .. 3) κ. ἐν ποι. προσωποποιήσις : Αἰσχ.ἴκ.1039, Παισ.1,43,6 Ἐρως καὶ ἴμερος καὶ Πόθος, εἰ δὴ διάφορὰ ἔστι κατὰ ταῦτὰ τοῖς ὀνόμασι καὶ τὰ ἔργα σφίσι, ΑΠ 10,21 Κύπρι Πόθων ἡπτερ, Ἐρωτόκρ. 3,405· 4) εἶδος φυτοῦ ὄπερ ὡς σύμβολον πέν- θους θεωρούμενον ἐμυτεύετο παρὰ τοὺς τάφους, εἶδος ἀσφοδέλου βλλ. : Θεόφρ.Φι 6,8,3, Ἀθην. 15,679C ὁ πόθος καλοῦμενος διττός δὲ οὗτος ὁ μὲν ἔχων ἀνθος ὀμοῖον βακινθῶν ὁ δ' ἔτερος, ἀκρως ἔκλευκος, ὡ χρώνται πρὸς τοὺς τάφους, **ποθοπλόγητος**-ον μτγ. ὁ ὑπὸ τοῦ ἐρωτικού πόθου φλεγόμενος : Αἰθ. Ροδ.2287.

πόθω-ἔω κ. μων., νεώτ. κ. δημ. ἀιολ. ποθήω (Σοφ. 23), ἐπ. ἀπαρφ. ποθήμενα ἴ'Οδ.Μ 110, ἐπ. παρστ. πόθων ἴ'ἴλ.Β 276) κ. ποθέεσκον (αὐτ.Α 492), μέλλ. πόθηω (Ξεν. Ἀπομν.3,1,3, αὐτ.Οἰκ.8,10), κ. ποθέ- σμαι ἴ'Αυσ.8,18, Πλάτ.Φαιδρ.98Α, ἀδρ. ἐπόθησα ἴ'Ηρ.3,36, Πλάτ.Μέν.84C, Ξεν. Ἐλλ.5,3,20 κ. ἐπόθε- σα ἴ'Ηρ.9,22, ἴσσοκρ.4,122), ἐπ. πόθεσα κ. ἀπαρφ. ποθέασαι ἴ'ἴλ.Ο 219, Ὀδ.Β 375f), δημ. πόθησα, πα- ρακ. πεπόθηκα ἴ'Ηπ.11,Α17, Σέξτ. Ἐμ.Μαθ.11,139f, μέσ. [Σοφ.Τρ.103], παθ. παρακ. πεπόθημαι ἴ'Ὀρφ. Ἀργ.8f,3, Χρησμ.Σιθ.5,26f), σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι

αὐ ἐστερηθῆν, ἐπιζητῶ τι ἀπὸν ἢ ἀπολωλός, ἐν ἀ- ναφ. πρὸς πρόσωπα ἢ πράγματα ἢ καταστάσεις, μτ. αἰτ. ἀντικειμ. : ἴλ.Α 492 ποθέεσκ' δ' ὑπὲρ τὴν πτόλεμόν τε, αὐτ.Β 703, Ὀδ.Α 343 τολίην μὲν γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ ἀνδρός, Πινδ.Ο 6,6, Ἡρ.3,36 ἐπόθησέ τε δὴ ὁ Καμβύσις τὸν Κροῖστον αὐ πολλὰ μ'επέπειτα χροῖον ἴστρον, Αἰσχ. Ἀγ 545, Ἀριστφ.Πλ 1127 ποθέω τὸν οὐ πα- ρόντα καὶ μᾶτῃν καλεῖς αὐτ. Ἀχ.33, Πλάτ.Πολ. 329Α τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀ- ναμνησκόμενοι ὥς ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιτύχω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι : Ἐρωτόκρ.1,1768 καὶ ζυγώξῃ το κεί- νο, π' ἐδὰ ποθεῖ το, Βιζυην.Συμβούλιον τῶν Γραμ- ματέων 20 καὶ τὴν ἀάφην ποῦ ποθεῖ· 2) μτ. ἀπαρφ. ἔχω διάθεσιν, ἐπιθυμῶν νὰ πράξω τι, ἀνα- μομφῶ, λαχτήρα νᾶ .. : Εὐρ.Ἐκ.1020 καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νᾶν λύσαι ποθεῖσιν οἴκαδ' ἐπ' Τροίας πόδα, Ἀντιφ.5,64 καὶ οὐβίς ἴσως περὶ τούτου αὐτοῦ ποθεῖτε ἀκούσαι, Ξεν. Ἀν.4,8 τοιοῦτοι ὄντες ἐπόθουν εἰς τὴν Ἑλλάδα σφῆξσαι· 3) ἀ- γχωπᾶ μετὰ πόθου, ἐρωτικῶς ἐπιθυμῶ, λαχτήρα : Θεόκρ.12,2 οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἡμαῖ γηροσκού- σι, Λοκ.Εἰκ.22 καὶ συνοῦσαν αὐτῶ ποθεῖν αὐ- τόν, Διήγ. Ἀχιλλ.6f, Πλουτ. Ἡθ.686C αἰ μὲν γὰρ τῶν ποθοῦντων ἡδοναὶ τὴν ἀνάμνησιν ἀνελεύ- θερον ἔχουσι, Θεοφύλ. Ἐπ.25 ἀγράδας δὲ πέπομ- φα τῆ ποδομηνῆ ὥς κ. ἀφρημένως, ἄνευ ἀν- τικειμ. : Πολιτ. Ἐκλ.Τραγ.279,5 ὅπου ἀνασήσω θλι- θομαι, κἰ ὅπου ποθῶ λυσοῦμαι· 4) ἐπὶ πραγμ., ἀπιστῶ, ζητῶ, ἔχω ἀνάγκην πινός, μτ. αἰτ. : Εὐρ.ἀπ.467 τί γὰρ ποθεῖ τράπεζαι, Ἀριστφ.Πλ. 276 αἰ κνήραι δὲ σου βοῶσιν, ἰού, ἰού, τὰς χρι- νικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι, Πλάτ.Συμπ 204D ποθεῖ ἢ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάδε, Ξεν.Οἰκ.8, 10· 5) τὸ οὐδ. μτγ. τὸ ποθοῦν ὁ πόθος, ἢ ἐπι- θυμία : Σοφ.Τρ.196 τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκ- μαθεῖν θέλω, οὐκ ἂν μεῖζοτο, πρὶν καὶ ἡδῶ- νὴν κλύειν ὥς μτ. ἀπ. τῆς ποθ. μτγ. τὸ πο- θεόμενον ὄντι ἐπιθυμῆ τι σφοδρᾶ, τὸ ἀντικειμ- ενον πόθος : ἐπράχθη πᾶν τὸ δυνατὸν πρὸς ἐπίφρευξιν τοῦ ποθομένου· αὐτῶ κ. τὸ νεποθημέ- νον τὸ ἐπίδωχθῆν : Μηνῶ. 12,10 Ὡδ. τῶν Ἁγίων Παίδων ἐφθάσατε τὸ τέλος τὸ νεποθημένον ὁ ἀπαν. ὡς μέσ. : Σοφ.Τρ.103 ποθομηνά .. φρενὶ ἰδίᾳ σφοδρῶς ἐπιθυμοῦσι φυγῆς.

ποι ἔπιρρ. ἐρωτημ. πρὸς ποῖον μέρος, ποῦ ; : Θεόγν.586 οὐδέ τις οἶδεν, ποῖ στήσειεν μέλλει ἰδιορθ. ηῖ), Σοφ. ἴκλ.812 νῦν δὲ ποῖ με χρῆ μα- λειν, Ἀριστφ.Πλ.438, αὐτ.Χασ.603 ποῖ τις τρέφε- ται ; κ. ἐλλειπτικῶς: Αἰσχ.Ο.σ.1 Κλυταιμνήστρα τί ὄρα ; [ποῦ ἔχει νᾶει ; .] ὥς κ. μτ. γενικ. δη- λούσης τὸν τόπον : αὐτ. ἴκλ.777 ποῖ φύγαμεν Ἀ- πίας χθανός .. ; Σοφ.Τρ.984 ποῖ γὰς ἦνω ; ὥς κτ. ἐπέκτ. κ. : αὐτ.ΟΚ 170 ποῖ τις φροντιστός ἔλθῃ, αὐτ.Τρ.705· 3) ἐν χρον. σημ. ἐπὶ πάσων, ἔως πότε; : Ἀριστφ.Λυσ.526 ποῖ γὰρ καὶ χρῆν ἀναμεῖ- ναι ; 4) ἐν τελικῇ ἐνν. πρὸς τίνα σκοπὸν ἢ γιαισι ; Αἰσχ.Χο.732 ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας ; αὐτ.Πέρσ.735· 5) ποῖ ὡς ἐγκλιτ. ἐπίρρ. εἰς τι μέρος, εἰς τίνα τόπον, κόπου : Σοφ.ΟΚ 26 ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μαλασοῦσά μοι ; Ἀ- ριστφ.Πλ.447, Πλάτ.Πολ.420Α οὐδ' ἀναλισκῶν ἂν ποῖ βούλωνται ἄλλοσε (ἐνν. ἐξέσται αὐτοῖς).

ποι Ἐπιγρ.δωρ. ποῖ, πρὸς ἘΜεῖσαι παρ' Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποῖ . ὥς : Ἐπιγρ. Ἐπιδομαῖον.

ποι ἀιολ. τ. ἀντὶ τοῦ ποῦ : Ἀκκαθ.ἀπ.92.

ποιᾶ ἴ) ὄρωρ. τ. τοῦ πόα βλλ. 2) θηλ. τῆς ἀντων. ποῖος βλλ.

ποιανθής-οὐς-ίς μτγ. ὁ ἐξ ἀφθόνου πᾶς ἠθῆσιμενος, χλοερός : Ὀρφ. Ἀργ 1050.

ποιάριον [τό] μτγ. ἄ. ποάριον βλλ.

ποιγράψω Ἐπιγρ. Ἀργους προγράφω βλλ

ποιήσκον παρατ. θμιστ. του ποιῶ.

ποίη (ή) ποι. τ. του πῶς βλλ.

ποίηθρος-αν βροσί μτγν. ὁ τρώγων πῶν, χορτοφάγος: Οἰνῶν ἐν Εὐσ.Εύαγγ.Προπ.215β.

ποίηθρος-εσσα-εν ποι., ὠρ.-ἄεις ὁ δὲ ἀφθό-
νῶν πῶς κεκαλυμμένος, γλοερῶς, πῶδῶς: Ἡσ.
«ποιήεντι» εὐβοτάνω, ἐλάθει. ποίαν ἔχοντα. σιτο-
φῶραν»: Ἰλ.1150 Καρδαμύλην Ἐκὼπην τε καὶ Ἴρην
ποιήσαντα: Ὀδ.Π396, Σοφ.ΟΚ157 ἐν ἀφθέγκτω
μὴ προπέσης νάπει ποίαντι.

ποίημα-ατος (τῶ) (ποιῶ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ. τὸ
ἀποτέλεσμα τοῦ ποιῶ βλλ., δημιουργημα, κατα-
σκευάσμα, ἔργον, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς τέχνης,
τεχνουργημα: Ἡρ.2,135 ἐπεθύμησα γὰρ Ῥοδῶνις
μνηστῶν . . καταλιπέσθαι, **ποίημα** ποισαμένη
τοῦτο . . αὐτ.4,5 χρῆσται ποιήματα, ἀπατρόν τε
καὶ ζυγόν,αὐτ.7,84,Πλάτ.Μέν.97Ε τῶν ἐκείνων ποι-
ημάτων ἰσπερ τοῦ Δαιδάλου! || στίχος ποιητι-
κῶ ἔργου: Διον.Ἀλ.Συμβ.3 ἄρ' αὖν χεῖρας γέγο-
νε τὰ ποιήματα ὑπαγαθέντων τοῖς ἐπιρρήμα-
σι τῶν ῥημάτων., Διδδ.Σ 3,65 παρατιθεῖται τὰ ποι-
ήματα τῶν ἀρχαίων τῶν τε μυθολόγων καὶ ποιη-
τῶν: || σπαν. ἀφήγησις, διήγησις περὶ: Ἀρρ.
Ἀν.5,6,7 ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλω ἢ Ἐκαταίον ἐστὶ τὰ
ἀμφὶ γῆ τῆ Αἰγυπτία ποιήματα ἐν Ἐπιγρ. συγν.
μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνουργήσαντος καλλι-
τέχνου: Ἐπιγρ. τῶ Παρίω **ποίημα** Κολωνῶν || κ.
ὄναφορ. πρὸς ἐμφασι: Ἀριστλ.ΗΜ1216β,37 ὁ
ὄν πατῆρ εὖνοει πῶς πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ
ὄντα ποιῆμα? 2) ἐν εἰδ. ἔκκλ. συμ. ἐπὶ τῶν δη-
μιουργημάτων τοῦ Θεοῦ: ΚΔΡωμ.1,20, αὐτ.Ἐφ.2,
10 αὐτῶν γὰρ ἑσμέν ποιήματα ἰσπερ τοῦ Θεοῦ! 3) ἐπί-
νοια, εὐρημα: Πλάτ.Πολ.474Ε ἄλλω **ποίημα** εἶ-
ναι ἢ ἔραστοῦ ὑπακοριζόμενα . . . 4) πρά-
ξις, ἐνέργεια: αὐτ.Πολ.437Β πάντα τὰ τοιαῦτα
τῶν ἐναντιῶν ἀλλήλοις θεῖσις εἶπε ποιημάτων,
εἶπε ποιημάτων., αὐτ.Σοφ.248Β. 5) κ. νεώτ.
κ. δημ. ἐμμέτρως συντεθειμένον ἔργον λόγου, τὸ
ποιητικὸν ἔργον: Πλάτ.Φαῖδ60C περὶ γὰρ τοῖ
τῶν ποιημάτων ὧν πεποιήκας, αὐτ.Λύσ.221D ὡσ-
περ ποίημα μακρόν, Ἰσοκρ.2,7, Ἀθῆν.14,632D οἱ
μὴ προσάγοντες πρὸς τὰ ποιήματα ἐμψόδιον,
Ἐπιγρ. **ποίημα** εἰς τὰς Μούσας. 6) νεώτ. κ.
δημ. μτφ. πρᾶγμα ἐξόχου, τελείας ὠραιότητας,
ὡς ἐὼν ἦτο εὐμορφον δημιουργημα ποίητου, πλά-
σμο ποιητικὸν καλλίτεχνον: τὸ **τοπιόν** αὐτὸ -
ἢ μορφῆ τῆς - ἢ ἀγάπῃ τῶν εἶναι ποίημα.

ποιηματάκι (τῶ) δημ. ὑποκορ. τοῦ ποίημα, μι-
κρόν, ὀλιγόστιχον ποίημα.

ποιηματικός-ή-όν (ποιῶ) ποίημα μτγν. ὁ εἰς
ποίημα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος: Πλάουτ.Ἡθ.744ε.

ποιηματίον (τῶ) μτγν. κ. νεώτ. μικρόν, ὀλιγό-
στιχον ποίημα, ποιηματάκι: Πλούτ.Κικ.2 καὶ τι
καὶ ποιηματίον ἐπι παιδὸς αὐτοῦ διασφίζεται,
Λογγίν.Υψ.33,5 ἀμύμητον τὸ ποιηματίον.

ποιηματογράφος (τῶ) σχόλ. ὁ γράφων, συν-
θέτων ποιήματα: Σχόλ.Ἰλ.Χ51.

ποιηρός-ά-όν ποι. ὁ ὑπὸ πῶς κεκαλυμμένος,
γλοερῶς, κλωδῶς, ποιήεις βλλ.: Εὐρ.Βάκχ.1049
πρῶτον μὲν οὖν ποιηρὸν ἴζομεν νάπος, αὐτ.Κύκλ.
61 ἀμφιβαλεῖς . . ποιηροῦς νομοῦς || κ. ἐπὶ
βοιδήνης, ἢ βλάουσα, ἢ παχεῖα, πλουσία: αὐτ.45
ὑψημέως αὔρα καὶ ποιηρὰ βοτάνια.

ποιησις μτγν. ἐφετ. τοῦ ποιῶ-ἔω ἔχω ἔφεσιν,
ἐπιθυμία ἐπὶ τὸ ποιεῖν: Ἡρωδίων.Ἐπιμειρ.249.

ποιήσις-εως (ή) (ποιῶ) κ. μαν., νεώτ., δημ. -η ἢ
ῥοξίς καὶ τὸ ὀποτέλεσμα τοῦ ποιῶ, κατασκευή,
δημιουργία, φτεαγίσιμ: Πλάτ.Συμπ205β ἡ ὑπὸ
πάσης ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶν ἡ
γενικ. τοῦ πράγμ. ὡς ἀντικειμ.: Ἡρ.3,22 ὡς δὲ ἐς
τὸν οἶνον ὄπικετο καὶ ἐπύθετο αὐτοῦ τὴν ποιή-
σιν . . ., Θουκ.3,2 καὶ τεχνῶν οἰκοδόμησιν καὶ

νεῶν ποιήσιν ἀπέμενον τελεσθῆναι, Πλάτ.Σοφ.
265B ἢ γὰρ πῶς μύμησις ποιήσις τίς ἐστιν, εἰδῶ-
λων μένοι: || ἐν εἰδ. ἔκκλ. ἐν. ἢ ποιήσις τοῦ
κόσμου ἢ δημιουργία αὐτοῦ? 2) ὑιοθέτησις,
εἰσποίησις: Ἰσαί.7,1, Δημ.1082 ἀμφοσητεῖται δὲ
παρὰ μὲν ἡμῶν κατὰ γένος ἢ ἀγχιστία, παρὰ
δὲ ταῦτων κατὰ ποιήσιν, Διον.Ἀλ.Ρωμ.4,7 ἐπὶ μὴ
γόνῳ μὲν ἦσαν υἱωνοῦ τοῦ βασιλέως, ποιήσαι
δὲ υἱοὶ ἰδὶ ὑιοθετήσεως: || δθ. κ. ἐπὶ παρα-
δοχῆς ξένου τιδὸς ὡς πολιτοῦ: Δημ.466 ἐστὶ γὰρ
γένει μὲν ὁ Λεύκων δῆπου ξένος, τῆ δὲ παρ'
ὑμῶν ποιήσαι πολιτῆς. 3) ἡ τέχνη τῆς συνθέ-
σεως ἐμμέτρων ἔργων λόγου, κατ' ἀντιδιαστολήν
πρὸς τὸν πεζὸν λόγον, ἢ ποιητικὴ τέχνη: Ἡρ.2,82
καὶ τούτοις τῶν Ἑλλήνων αἱ ἐν παισὶ γενόμε-
να ἐχρήσατο, Ἀριστφ.Βάτρ.868, αὐτ.ἀν.254 οὕ-
τως . . ἀταλαιπώρωσ ἢ ποιήσις διέκτετο, Πλάτ.
Φαῖδρ.278C ποιήσις φιλή ἢ ἐν φῶδῃ, ἢ ποιήσις
ἦκμασον ἐν Ἑλλάδι: || εἰδικῶτ. ἐν καθορι-
σμῶ σχετικῶ πρὸς μερικωτέρας διακρίσεις τοῦ
ποιητικοῦ λόγου: Φερεικρ.145,10, Πλάτ.Γοργ.502A
ἢ τῶν διθυροράμβων ποιήσις, αὐτ.Πολ.394C: ἐν . .
τῆ τῶν ἐπῶν ποιήσαι: || οὕτω κ. ἐν τῇ γραμ-
ματολογία ἐπὶ καὶ ποιήσις ἢ ἀφηγηματικῆς θιαμα-
στῶν πράξεων τοῦ θρυλικῶ παρελθόντος, π. ἀρχ.
δὲ ἐρρυθμῶς ἀπαγγελλομένη κατ' ἀντιδιαστολήν
πρὸς τὴν ἀδομένην ἱυρικὴν καὶ τὴν ὁρμημένην
ἰδραματικὴν, βλλ. κατωτ.: Διον.Ἀλ.Συμβ.22:

|| **λυρική ποιήσις** ἢ πρὸς λυρῶν ἀρχικῶς ἀδομι-
νη, ἢ ὑποκειμενικῶ ἰδίως συναισθήματα ἀποδιδο-
σα καὶ ἐκδοτικῶ κωριώτατα τῆς φυχῆς τοῦ ἄ-
τόμου: Διον.Ορ. ἐν ΑΒ751,19. || **δραματική**
ποιήσις ἢ ἀντικειμενικῶς ἐκθέτουσα τὰ συναισθή-
ματα καὶ τὰς ἰδέας τοῦ ποιητοῦ διὰ μέσων τρί-
των προσώπων, ὁρῶντων ἐντὸς τοῦ πλαισίου ὠ-
ρισμένον μῦθον καὶ τῆς πλοκῆς οὗτου, διὰ μμῆ-
σεως δὲ καὶ διαλόγου παριστωμένη ἐν θεάτρῳ:

|| **σατυρική ποιήσις** ἢ ἔχουσα ὡς περιεχόμενον
τὴν μετὰ θεητικότητος ἐπίκρισιν προσώπων τιδὸς
ἢ πράξεως ἢ καταστάσεως πρὸς διασυρμὸν ἢ
πρόκλησιν γέλωτος, αὐτὸ δὲ ξένη πάντοτε καὶ
πρὸς προσπάθειαν τὴν διορθώσεως τῶν ἐν τῇ
κοινωνίᾳ κακῶς κειμένων: || **ἐκκλησιαστική**
ποιήσις εἰδικωτέρα μορφῆ τῆς λυρικῆς ποιήσεως,
ἀναφερομένη ἀποκειτικῶς εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ
θρησκευτικοῦ συναισθήματος, κωριώτατα παρα-
κλητικῆ καὶ ὑμνητικῆ. 4) κτ. συνεκδ. ποιητικὸν
ἔργον, ποίημα: Θουκ.1,10 τῆ Ὀμήρου αὐ ποιήσαι
εἰ τι χρῆ κἀναυθα πιστεύειν, Πλάτ.Ἴων531D
περὶ ὧν ὁ Ὀμηρος τὴν ποιήσιν πεποιήκεν κ.
νεώτ. κτ. πληθ.: αὐτ.Νόμ.829Ε καὶ τῆς ἐν ποιή-
σει παρρησίας, - αἱ ποιήσεις τοῦ Παπαρρηγο-
πούλου: || δμ. κτ. συνεκδ. ἀντὶ ὁ ποιητής:
Συνέσ.63C Εὐθεσίας, οὗς οἶθεν κομῶντας ἐ-
στράτευσεν ἐπὶ Γραῖαν ἢ πησίσις. 5) νεώτ. κ.
δημ. ἢ ἰδιότης τοῦ ποιητικοῦ, τοῦ ἐμφανιζομένου
οἶον ἐν ποιητικῇ ὠραιότητι, τελειότητι: τὸ ἡλιο-
βασίλεμα - ἢ **ζωγραφία** ἔχει ποίησι.

ποιησιφάρμακον (τῶ) π. Ἡα. ὡς γλώσσα τοῦ
πλεθρόνιον.

ποιητάρης (ὁ) δημ. λαϊκὸς ποιητῆς ἰδ. ἐν Κύ-
ρω σιγχορηγῶν ἐπὶ θεμάτων εἰρημμένων ἐκ τῶν
δημῶδων πορδοσέων ἢ μύθων, ποιήματα ἀδό-
μενα ἀντὶ ἀμοιβῆς εἰς ἐορτάς, συμπόσια κττ.

ποιητήματα-ατος (τῶ) μτγν. τὸ ποιηθέν, δημι-
οῦργημα, πλάσμα: Ἐπιφάν.Αἰρέσ.26,2. 2) ποιη-
τικὸν ἔργον, ποίημα: αὐτ.660A τὰ τῆς θεογονίας
ποιητήματα ἰσπερ τῆς Ἡσιοδείου θεογονίας.

ποιητής (ὁ) (ποιῶ) κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., Ἐπιγρ.
ποιητής, ἰων. γενικ. ποιητέω, δημ. πληθ. ποιητές κ.
ποιητᾶδες, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων τι, κατα-
σκευαστής: μτ. γενικ. τοῦ πράγμ. ὡς ἀντικειμ.:Σεν.

ΚΠ1,6,38 **ἀλλά** καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶναι τῶν πρὸς τοὺς πολεμικοὺς μηχανημάτων, Πλάτ. Πολ. 597D κλίνας ποιητῆς || κ. ἀναφορ. πρὸς ἐμφυχα, ὁ δημιουργός, ὁ πλάστης· ὄμ. μτ. γενικ.: αὐτ. Σοφ. 234A καὶ γὰρ ζῶων αὐτὸν ἐπισκε ποιητὴν κ. ἀναφορ. πρὸς διανοητικά, φανταστικά πλάσματα, ὁ δημιουργήματα, οἶον θεοὺς, νόμους· αὐτ. Εὐθφρ. 3B φοῖ γὰρ μὲν ποιητὴν εἶναι θεῶν καὶ ὡς καινοὺς ποιοῦντα θεοῦς, αὐτ. Ὀρ. 415B νομοθετῆς ποιητὴ ἡ νόμων, καθ' αὐς δεῖ πολιτεύεσθαι· || εἰδ. ὁ δημιουργὸς τοῦ παντός, ὁ πλάστης τοῦ σύμπαντος· αὐτ. Τιμ. 28C τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τούτου δεῖ τοῦ παντός εὔρειν τε ἔργον... οὕτω κ. ἐν χριστιανικῇ ἐκκλ. ἑνώσει περὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ δημιουργοῦ καὶ Κυρίου τοῦ κόσμου· Σύμβολον Πίστεως ἰσπεῖω εἰς ἕνα Θεόν... ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, Χρον. Μορ. 99T δόξαν καὶ ὕμνον ἔδωσαν πρὸς ποιητὴν τοῦ κόσμου [κωδ. Παρ. τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην]· || πάπ. ὁ ἐργάτης, ὁ τεχνίτης· 2) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ συνθέτης ἐμμέτρων, ὁ γράφων ποιήματα· Ἦρ. 2,53 αἱ δὲ πρότερον ποιεῖται λεγόμενοι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 96 γούμιον δὲ ποιητὴν ἄν οὐχ εὐροῖς ἐπιζητῶν ἄν, αὐτ. 1030, Πλάτ. Ἰων 534D καὶ ὄν γὰρ χρήμα ποιητῆς ἐστὶ καὶ πτηνὸν καὶ ἱερὸν, καὶ αὐτὸ πρότερον αἰὼς τε ποιεῖν, πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται... Δίων κρ. 78,44, Ἐρωτόκρ. 5, 1543 Βιτ' ἐντέζος εἶν' ὁ ποιητῆς, κ. εἰς τὴ γενιά Κορανόρας, Σολωμ. Ὄδῃ εἰς τὴν Σελήνην 9 αὐτὴν εὐσηνηθεὺς ὁ τυφλὸς ποιητῆς συχνὰ νὰ φάλλῃ, Γρουπ. Σκ Τερρ. 14, 13· || εἰδικώτ.: Πλάτ. Νόμ. 9, 5B παιητὴ δὴ κωμωδίας ἢ τινος ἱαθύμου, Ἀθην. 15, 697D Σέλευκον, τὸν τῶν ἱλαρῶν ψαμάτων ποιητὴν, Ἐπιγρ. ποιητῆς καινῶν δραμάτων, Ἐπιγρ. ποιητῆς τραγικῶς - κωμικῶς, - ὁ Σαίξπηρ μέγας δραματικὸς ποιητῆς || εἰδικώτ. ὁ ποιητῆς περὶ τοῦ Ὀμήρου ὡς κατ' ἐξοχὴν μεγάλου· Πλάτ. Γοργ. 485B, Ἀριστοφ. Ρητ. 1365a, 13, Πολύδ. 12, 21, 3, Στράβ. 1, 110 κ.ά. ἐν τισὶ κ. περὶ τοῦ Ἡσιόδου· Πλάτ. Νόμ. 901A· 3) ὁ συνθέτης μουσικῆς, μελοποιός· Πλάτ. Νόμ. 812D τοῦ τὴν μελωδία ἐξυθνεύοντος ποιητοῦ· 4) εἶτα κ. γεν. συγγραφεὺς· αὐτ. Εὐθύδ. 305B ποιητῆς τῶν λόγων, οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται, Ἀλκιβ. Σοφ. 34, Ἰσοκρ. 15, 192 λόγων μὲν ποιητῆς τυχὸν ἂν χαριέστερον γένοιτο τὰ πολλὰ· 5) νεώτ. κ. δημ. μτφ. ὁ διὰ ποιητικῆς φαντασίας, διαθέσεως πεπρωτικῶς· ὁ Μανῆ θεωρεῖται ὡς κατ' ἐξοχὴν ποιητῆς τῆς ἔμπροσθενιστικῆς ζωγραφικῆς, - πρέπει νὰ ᾖσαι λίγο ποιητῆς, γιὰ νὰ αἰστανθῆς τὴν ὁμορφίαν. **ποιητικά** ἐπίρρ. δημ. κατὰ τρόπον, κατὰ λόγον ποιητικόν· 2) ἀπὸ ποιητικῆς ἀπόψεως. **ποιητικέουμα** [ποιητικός] μτγν. κ. μων. ὀμιλῶ ποιητικῶς· Σχόλ. Ἀριστοφ. Φων. 135 ὡς περὶ ποιητικέουμένων φασὶν ὅτι, Εὐστ. 79, 12· 2) εἰμαι ποιητικὴ ἐπίνοια· Ἀνών. π. Ἀπιστίας 3 οὐκ ἦν δέρας ἀληθῶς χρυσοῦν τοῦτο γὰρ ποιητικαμένον ἐστὶ. **ποιητικός** - ἡ(-ιά) (-ὸν) [ποιῶ] κ. μων, νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰς τὸ ποιεῖν, πλάττειν τὸ ἱκανός, ἀρμόδιος, ὁ δημιουργικός, παραγωγικός πινος· μτ. γενικ.: Πλάτ. Ὀρ. 411D φρόνησις δύναμις ποιητικὴ καθ' αὐτὴν τῆς ἀνθρώπου εὐδαιμονίας, Ἀριστοφ. Τον. 1379, 4, Ἐπίκ. Δόξ. 8 π- ἡδανῶν || ἀπολ. αἱ ποιητικαὶ ἐπιστήμαι αἱ παραγωγικαὶ τέχναι, αἱ ὕλικοι τὸ ἀντικείμενον καὶ σκοπὸν ἔχουσαι, οἷον λ.χ. ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὰ ἀφρορημένας ἰὼς ἢ ποίησις, ἢ μουσικὴ· Ἀριστοφ. ΗΜ 1216b, 17, αὐτ. Μεταφ. 1046b, 3 πᾶσαι αἱ τέχναι καὶ αἱ ποιητικαὶ ἐπιστήμαι, Διογ. Λ 3, 84· || ἡ ποιητικὴ ἡ δύναμις τοῦ παράγειν, δημιουργεῖν π. ἢ δημιουργικότης· Πλάτ. Σοφ. 265B παιητικὴν πᾶσαν ἔφαμεν εἶναι δύναμιν, ἢ τις ἂν αἰτία γίνηται

τοῖς μὴ πρότερον οὖσιν ὕστερον γίνεσθαι· || τὰ ποιητικά αἱ παραγωγικαὶ ἀποτελεσμάτων αἰτίαι· Πλωτίν. 6, 3, 18· || νεώτ. συντακτ. ποιητικὸν αἶθρον ἐμπρόθεθ. διορισμὸς ἢ ἀπλή δοτικὴ ἐν συντάξει μετὰ παθ. ρ. ἢ ρηματ. ἐπιθ. ἐν χρ. πρὸς δὴλων τὸν ἐξ οὐ ἀπόρροει ἢ ἐνέργεια ἐξ ἧς τὸ ὑποκείμενον πάχει· **δοτικὴ τοῦ ποιητικοῦ αἶθρου**· 2) ἐπὶ πρσα. ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, εὐφυής· Ἄλεξ. 234, 5 ποιητικούς, Ἱταμούς, προθύμους· 3) ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὴν ποίησιν ἢ τὸν ποιητὴν· Ἰσοκρ. 15, 47 καὶ γὰρ τῆ λέξει ποιητικώτερα καὶ ποικιλώτερα τὰς πράξεις δηλοῦσι, Λογίγν. Ὑφ. 13, 4 καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῶς συνεμβῆσαι καὶ φράσεις, αὐτ. 15, 8, αὐτ. 34, 2, Φιλόστρ. Ἐπιθ. 16 ποιητικὴς ὀνόμασιν ἐν ἱστορίᾳ χρῆμαίοντες, Ἀπολλ. Δύσκ. Ἄντων. 38, 3 ποιητικὴ ἄδεια, - ποιητικὸν ὕφος, - ποιητικὴ διάθεσις - εὐκῶν· || εἰδ. ἐν τῇ λεξιμογραφίᾳ ποιητικὸς τίπος ἢ ποιητικὴ λέξις ἢ μόνον π. ποιηταῖς ἀπαντῶσα· || τὸ θηλ. ἢ ποιητικὴ [κατὰ παράλειψιν τοῦ τέχνης] ἢ τέχνη τοῦ συνιθθέναι ποιήματα· Πλάτ. Γοργ. 502 Δημηγορία ὄρα τίς ἐστὶν ἡ ποιητικὴ, Ἀριστοφ. Πολ. 144a, 8 περὶ ποιητικῆς αὐτῆς τε καὶ τῶν εἰδῶν αὐτῆς... καὶ πῶς δεῖ συνίστασθαι τοὺς μύθους· ὄμ. Ἐπισητικῆ· ὄμ. γραμματολογία, ὄρος, ἔργον πραγματευόμενον περὶ τῆς θεωρίας τῶν κανόνων τοῦ ποιητικοῦ λόγου· ἢ ἘΠοιητικῆ τοῦ Ἀριστοτέλους - τοῦ Ὀρατίου - τοῦ Μπουαλό· 4) ὄμ. ἐπὶ πρσα. ὁ διὰ ποιητικῆς δυνάμεως, φαντασίας πεπρωτικῶς· Πλάτ. Πολ. 393B, αὐτ. 607A Ὁμηρον ποιητικώτατον εἶναι· || δὲ οἱ ποιητικοὶ οἱ ποιηταῖ· αὐτ. Νόμ. 656C τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδεύειν τε καὶ παιδιῶν οὐόμεθα ἐξέσασθαι τοῖς ποιητικοῖς· 5) νεώτ. κ. δημ. ὁ ἄξιος νὰ ἐμνεύσῃ ποιητὴν, ὁ ἐκτάκτως ὀφειλόμενος· ποιητικὴ ὁμορφία, - ποιητικὸ τοπίο, - ἀκούσαμε ἕνα παραμυθιὶ ποιητικώτατο· || ὁ ἐνέχων στοιχεῖα ποιητικοῦ ὕφους, λυρική ἐκφράσεως ἢ ἐνατένισσεως· ὁ λόγος τοῦ ἴτο ποιητικώτατος· 6) τὸ θηλ. ποιητικὴ ὡσαύτ. τὸ φυτὸν κισσὸς ὁ χρυσόκαρπος· Ψδισκ. 2, 179. **ποιητικότης** - πτος [ἡ] νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ποιητικοῦ, τοῦ ἐχόντος ποιητικὴν ἄξιαν, ποιητικὴ στοιχεῖα· τὸ ἔργον τοῦ δὲν ἔχει πολλὰν ποιητικότητα, ἀλλὰ τὸ σφῆς ἢ ἀληθοφάνεια τῶν τύπων. **ποιητικῶς** ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ τρόπον δημιουργικόν, διαπλαστικόν πινος· Ἀριστοφ. Τον. 1066, 36· 2) κατὰ τρόπον ποιητικόν, ἀρμόζοντα εἰς τοῦ ποιητῆς· Πλάτ. Πολ. 332B ἤνιξατο ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὁ εἶπ, Στράβ. 9, 14, 2 ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον, Φιλόστρ. Ἦρ. 250, 1 θείως καὶ ποιητικῶς ἐκφράζεται, - ὀμιλεῖ ποιητικῶς· 3) ἀπὸ ἀπόψεως ποιητικῆς· τὸ ἔργον τοῦ ὑστερεῖ ποιητικῶς. **ποιητικός** (ὁ) νεώτ. σκαπτ. ποιητῆς ἀσήμαντος, ἀνάξιος λόγου, ποετᾶστρος. **ποιητογράφος** [ὁ] Ἐπιγρ. ὁ γράφων ποιήματα, ὁ ποιητῆς· Ἐπιγρ. Παρίου. **ποιητοδιδάσκαλος** [ὁ] ΕΠΟ διδάσκαλος ποιητῶν. **ποιητός** - ἡ(-όν) [ποιῶ] ὁ πεποιημένος, κατὰσκευασιαίος, τεχνητός· Ἰδ. ἐν τῇ ἐνν. τοῦ κωλῶς, στερεῶς κατεσκευασμένου· Ἰλ. Ε 198 ὄμοιος ἐνὶ ποιητοῖσιν, αὐτ. Μ 470 οἱ δὲ κατ' αὐτάς ποιητὰς ἐσέχοντο πύλας, Ὄδ. Ν 306· ὄμ. ἐν συνεφ. μτ. ἐπίρρ. δηλωτ. τοῦ τρόπου κατασκευῆς· Ἰλ. Σ 608 σφάκος πύκα ποιητοῖο, Ὄδ. Α 333 τέγας πύκα ποιητοῖο· 2) ὁ δυνάμενος νὰ δημιουργηθῆ, νὰ διαμορφωθῆ· Ὁσάγν. 435 εἰ δ' ἦν ποιητὸν τε καὶ ἐνθεταν ἀνδρὶ νόμος· || ὁ δημιουργούμενος ἢ δημιουργηθῆς διὰ τεχνικῶν μέσων, ὁ μὴ φυσικῶς ὑπάρχων· Πλούτ. Σόλ. 23 ἀλλ' οἱ πλείστοι φέρεσι ποιητοὺς ἐχρώντο, Ἀριστείδ. 1, 220 οἱ καὶ ἄστ

ποιητοί δρόμοι 3) ἐπινοημένοι, προσποιη-
τές, πλαστές : Πίνδ.Ν.5,29 **φεύσαν δὲ ποιητῶν**
συνέειπε λόγον, Εὐρ.Ἐλ.1547 **οἱ δ' ἔκβαλοντες**
δάκρυα ποιητῶν τρόπῳ || ἐπὶ τῶν ἔργων τέχνης,
ὁ διὰ μῆθεως παροχθεῖς : Νόνν.Δ.34,287 4) ὁ
ἐπισοιητής, ὁ δι' υἰοθετήσεως, ὁ θετός υἱός :
Πλάτ.Νόμ.793B **οἷς ἀν πατῆρας μὴ ποιητοί, ἀλη-**
θινοὶ δὲ ὄντιν, αὐτ.923E || οὗτω κ. πατήρ ποι-
ητός ὁ θετός πατήρ : Λυκούργ.48 **οἱ ποιητοὶ τῶν**
πατέρων || ὅμ. ποιητοὶ **πολιταὶ** οἱ πολιτογρα-
φηθέντες, οἱ μὴ ἴθαγενεῖς : Ἄριστλ.Πολιτ.1275a,6,
Δημ.1125 **τοὺς μὲν γὰρ πολιταῖς ὕμιν ἱκανὸν**
ἴσθι λητουργεῖν .. **τοὺς δὲ ποιητάς ἡμᾶς** ..
οὕτω προσήκει φαίνεσθαι λητουργοῦντας.

ποιήτρια (ἡ) μτρν., νεώτ. κ. δημ. ἠθλ. τοῦ ποιητή:
Στρατ.β.17,1,33 **Σαφῶν** .. ἡ τῶν μελῶν ποιήτρια,
Πλάτ.Ἠθ.300F **Μυρτιάς ἡ Ἀνθηδόσια, ποιήτρια**
μελῶν, Λοκ.Μυθ.Ἐγκ.11, Ἀθην.603E || κ. εἰδ.,
περὶ τῆς ἐξοχωτέρας πασῶν, τῆς Σαφούς: Γαλ.4,771.

ποιητρίδος-ίδος (ἡ) σχόλ. ἡ ποιήτρια : Σχόλ. Ἡ-
φαιστ.185 **Μυρούς τῆς Βυζαντίας ποιητρίδος.**
ποιητρίδος-ον μτρν. ὁ τρέφων πᾶσαν, χλοε-
ρός· πρὸς λ. ποσειτρίφος : Ὀμπ.Κυν.1,460.

ποιηφάγος-ον ἔτ. τ. τοῦ ποιηφάγος βλλ.

ποιηφαγῶ-ῶν ἔτ. τ. τοῦ ποιηφαγῶ βλλ.

ποικεφάλαιον (τὸ) δελφ. τ. τοῦ προσκεφάλαι-
ον βλλ. : Ἐπιγρ. ποικεφάλαιον ἔν ποτθῆτω.

ποικιλανθρία (ἡ) νεώτ. ζωολ. ἡ ἐν τισιν εἰδεσιν
ἀλέκτοροειδῶν ὑπαρξεί διαφόρων ποικιλῶν ἀρρέ-
νων, τῶν μὴ ἐχόντων τὸ τοῦ ἀλέκτορος πτέρωμα,
τῶν δὲ τὸ τῆς ὄρνιθος.

ποικιλανθής-σῆς-ές μτρν., μιν. κ. νεώτ. ὁ ποι-
κίλος διηνημένος, ὁ πεποικιλμένος διὰ διαφο-
ρῶν εἰδῶν ἀνθῶν, ὁ στολιγμένος μὲ ποικίλα
ἀνθη, ὁ ποικιλόχρους, ὁ παρδόλας : Κλήμ.Ἀλ.88,
19 (Σylb.) **ποικιλανθῆς χιτών**, ΚΜανασσ.Χρον.131.

ποικιλάνιος-ος ὄδωρ. τ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ποι-
κίληνος, ὁ ἔχων πεποικιλμένας τὰς ἡνίας, στο-
λισμένα τὰ λουρία τοῦ χάλινου : Πίνδ.Π.2,8 **ποικι-**
λάνιος ἐδάμασσε πῶλους.

ποικιλιάτος-η-ον μιν. ὁ ποικίλος, ὁ ποικιλό-
χρους : Δίηγ. Ἀχιλλ.721 **ἦσαν δὲ καὶ τριαντάφυλ-**
λα καὶ ἀνθια ποικιλιάτα.

ποικιλείμων-ονος-ον [εἰμα] κ. μιν. ὁ ἐνδεδυ-
μένος παρδόλα φορέματος, ὁ φορῶν ποικίλον ἱμά-
τιον : Αἰσχ.Πρ.24 ἡ **ποικιλείμων νύξ ἀπακρύφει**
φάσος τῶν ἄστρων, Εὐστ.814.

ποικιλευρυθρομέλας-ανος-αινα-αν ὁ ἔχων χρώ-
μα ποικίλον ἐξ ἐρυθροῦ καὶ μέλανος, ὁ κατάστι-
κτος ἐξ ἐρυθρῶν καὶ μελαινῶν κηλίδων, ἐπὶ ἐγγέ-
λων : Ἄριστλ.ἀπ.296, Ἀθην.7,327F **ἐν τῷ περὶ**
ζωϊκῶν ποικιλευρυθρομέλαιναν αὐτὴν ὀνομάζει.

ποικιλεύομαι [ποικίλοισι] μτρν. εἶμαι εὐστρο-
φῆς, εὐμετάβλητος, ἀστατος ἡ πονηρὸς, ὁμιλῶ ἢ
πρώτῳ τεχνιέντως : Βέττ.Βάλ.4,9· πρὸς ποικίλλειν.

ποικιλῆς-ῆως ὁ. ποικιλτής βλλ. : Πολυδ.7,34
ὁ ποικιλτής ὀνόμασται παρὰ Ἀλεξίδος ποικι-
λεῦς : Ἀλεξ.328.

ποικίλια (ἡ) [ποικίλοισι] κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ διὰ
ποικίλων χρωμάτων ποικίλια, διαποικίλις, ἡ κέν-
τησις, τὸ κέντημα : Πλάτ.Πολ.401A **πλήρης δὲ ὕ-**
φαντικός καὶ ποικίλια καὶ οἰκοδομία καὶ πάσα ..
ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία 2) πᾶν, ἡ ὕφαν-
σις, ἡ ταπητοურγία 3) κτ. πληθ. τεμάχια κεντη-
μένα, κεντήματα : Ξεν.Ἀπομν.3,8,10 **γραφαὶ δὲ**
καὶ ποικίλια πλείονας εὐφροσύνας ἀπαστεροῦ-
σιν ἢ παρέχουσιν 4) κ. νεώτ. κ. δημ. ἡ ἰδιότης
τοῦ ποικίλου βλλ.1), τοῦ παρδόλου, τὸ νὰ εἶναι τὴς
κατάστικτος ἢ ποικίλων χρωμάτων : Ἄριστλ.Ζ1 518b,
16 **καὶ ἐν τῷ δερμάτι προὔρηται ἡ ποικίλια, καὶ**
ἐν τῷ τῆς γλώττης δερμάτι, αὐτ.564a,26 5) κ.
νεώτ. κ. δημ. τὸ πολυειδέες, ἡ ποικιλὴ ὄψις, ἡ δια-

φορὰ, ἡ πρὸς ἄλληλα ἀνομοιότης διαφ. πραγμ. :
Ἰηπ.Ἐπιδ.1,8 **πολλῆς δὲ τινος γινομένης ἀκρισίης**
καὶ ποικίλιας ἐπὶ τῶν νοσημάτων, Πλάτ.Πολ.
525D **τῆ περὶ τῶν εὐράνων ποικίλια παραδείγμα-**
σι χρηστοῖν (ἐπὶ τῶν ἀστέρων), αὐτ.404D, αὐτ.
Φαῖδ.110D, Ἄριστλ.Ζ1 623b,26 **ἔστι δὲ περὶ τὴν**
ἐργασίαν αὐτῶν ἰτῶν μελιττῶν καὶ τὸν βῆον πολ-
λὴ ποικίλια, Πολυδ.9,22,10 **διὰ τὰς τῶν πραγμά-**
των ποικίλιας, αὐτ.6,3,3 **διὰ τὴν ποικίλιαν τῆς πο-**
λιτείας, - **ποικίλια χρωμάτων** - **ἐδεσμάτων** - **φα-**
γητῶν φρ. **χάριν ποικίλιας** (χάριν ἀλλαγῆς, πρὸς
ἀποφυγὴν τῆς μονοτονίας) 6) νεώτ. ζωολ. κ.
βοταν. ὑποδιαιρέσις τοῦ εἶδους, ἡτοι ἀθροισμα
ὀργανισμῶν εἰδῶς τινός διαφερόντων κατὰ οὐσι-
ώδεις πινὰς ἰδιότητας τῶν λοιπῶν ἀτόμων τοῦ αὐ-
τοῦ εἶδους : **ποικίλια προδότην**, - **ποικίλια σίτου** -
σταφυλῆς 7) ἐπὶ ὕψους λόγου, μουσικῆς κττ.,
παραλλαγῆς. **ποικίλη διακόσμησις**, στολισμός :
Πλάτ.Νόμ.812D **τὴν δ' ἕτεροφωνίαν καὶ ποικίλι-**
αν τῆς λύρας, Ἰσοκρ.5,27 **ταῖς περὶ τὴν λέξιν εὐ-**
ρυθμίαις καὶ ποικίλιας κεκοσμήκαμεν αὐτῶν,
Διοδ.Ἀλ.Συνη.11· || ἀντίθ. μονωδία : Πλούτ.Ἠθ.
7B **μονωδία γὰρ ἐν ἀπασίν ἐστὶ πλήσιον τε**
καὶ πρόσσαντες, ἡ δὲ ποικίλια τερπνῶν 8) ἡ
εὐστροφία, ἡ λεπτότης περὶ τῶν τρόπων, ἡ εὐ-
φυΐα, συνῆθ. ἐν κακῇ σμ. ἡ πανουργία : Εὐρ.ἀπ.27
ποικίλα προπιδῶν, Δημ.844 **καὶ ταῦτ' εἰ μὲν ἐδε-**
το λόγου τινός ποικίλιας 9) ἄλλως τις τρόπος,
ἄλλη τις μορφή ἐνεργείας : Ἰηπ.Ἀρθρ.62 **οὕτε**
τομῆ οὐτε κασίης οὐτε ἄλλη ποικίλια 10) πε-
ριπλοκῆ : Σωφ.1,2.

ποικίλιας (οἱ) μτρν. εἶδος ποταμοῦ ἰχθύος :
Φιλοστέφ.ἱστ.20, Ἀθην.8,331E **καλεῖσθαι δὲ αὐ-**
τοὺς ποικίλιας ἰτους ἰχθύεις.

ποικίλιος-ίδος (ἡ) ἄγνωστον εἶδος πτηνοῦ, πιθ.
ποικιλοχρώμου, κατεσθίουτος τὰ φῶτα τοῦ κορυ-
δαλοῦ· Ἡσ. ἰσοικίλις, ὄρνις ποιός· : Ἄριστλ.Ζ1
609a,6 **τῶν δ' ὄρνιθων ποικιλίδες καὶ κορυδάνες.**

ποικίλλω (ποικίλοισι) κ. νεώτ., μέλλ. ποικίλω (Χοι-
ροβ. ἐν Ἄν.Ὀξ.2,250), ἀόρ. ἐποικίλω, ἐν ἀσφαρ.
ποικίλα ἴδια· Ἰσοκρ.9,91, μτρ. ποικίλας [Σωφ.Τρ.
412], παρακ. πεποικίλικα [Διον.Ἀλ.Πομπ.4], παθ.
ποικίλομαι τὸ ποικίλων χρωμάτων, καθιστῶ τὴν ποι-
κίλον κεντῶν, ὕφανῶν διὰ διαφορῶν χρωμάτων,
διακοσμῶ τὴ : Φερεικ.Συρ.2 **ἐν αὐτῷ [τῷ φάρει]**
ποικίλλειν γῆν, Εὐρ.Ἐκ.470 **πῶλους ἐν διαδαλέ-**
αισι παικίλλασα· **ἀνθοκρόκοισι πῆνας**· || γεν. ἐν
ἀναφ. πρὸς πᾶν κατάκοσμον ἔργον τέχνης, κοσ-
μῶ τὴν ποικίλος, στολιζῶ τὴ πολυειδέως, κατασκευ-
άζω τι ἐντέχνως, μετὰ τέχνης : Ἰλ.Σ 590 **ἐν δὲ χο-**
ρὸν ποικίλλε περικλυτὸς ἀμφιγυῆις τῷ ἱκελον
ἰπαρσέστικῃ χορῶν μετὰ ποικίλης τεχνικῆς ἐργασί-
ας, σχόλ. ἐποικίλις τορνεύσει ἐποικίει, Ἐπιμ.23,1
ἀναθήματα ποικίλλουσι γραφέας, Μαν.2,325 **ἐν**
πετάλοις στεφανώματα ποικίλλειν κ. παθ. : Ἡ-
ρωδίων.ἱστ.5,8,6 **συγκαθεσθεὶς αὐτῷ ἐν τῷ βασι-**
λικῷ φορεῖω, ὄπερ διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λί-
θων τιμῶν πεποικίλω, αὐτ.5,2,4, αὐτ.3,6, αὐτ.4,7,3·
|| τὸ μέσ. ἡ παθ. γίνονται ποικίλος, ἐμφανίζω
ποικιλοχρῶμον ὄψιν : Αὐρ.Ἀδέσφ.104A **ποικίλλε-**
ται γὰρ πολυστέφανος 2) κεντῶ ὕφασμα,
ἱμάτιον, ἐκτελῶ ποικίλλω, κᾶνω κεντήματα : Ἐ-
πιγρ. κ. παθ. : Πίνδ.Ν.8,15 **φέρων Λυδῶν μίτραν**
καναχηδᾶ πεποικιλμένην, Πλάτ.Πολ.557C **ἰμάτιον**
ποικίλον πᾶσιν ἄνεσις πεποικιλμένον, αὐτ.Κριτ.
116D· || μτρ. κ. νεώτ. διαποικίλλω, ἀλλάσσω, με-
ταβάλλω τὴν διαφοροτρόπως, καθιστῶ τὴν ποικίλον,
διαφορετικὸν καὶ οὐχὶ μονότονον : Εὐρ.Κύκλ.339
οἱ δὲ τοὺς ὄνους **ἔθεντο ποικίλλοντας ἀνδρῶ-**
νων βίον, Ξεν.Ἰππαρχ.4,3 π-ἱππικῆς τάξεσι τὰς
πορείας ἰπαρμεβάλλων ἱππεὶς μετὰ τῶν τάξεων

τών πεζών), Πλάτ.Νόμ.927Β ποικίλλοντας ἐπιτη-
δεύμασι ἰδίοις τὸν τῶν ὀφθαλμῶν βίον, αὐτ.Κρατ.
394Α, Μέν.ἀν.593,2 πολλά ποικίλει χρόνος (ἐπι-
φέρει μεταβολάς, ἀλλαγάς, Διον.Ἰ.Ἄλ.Συν9.12 ποι-
κίλλειν τρόποσι, Πλουτ.Μάρ.23 μίξει κακῶν καὶ
ἀγαθῶν ποικίλλουσα τὸν ἀνθρώπινον βίον, Νι-
κόμ.Γερ.Ἀρμον.11 ποικίλλειν ἄρμονιαν κ. παθ. :
Πλάτ.Πολ.557C αὐτῆ τῶν ποικιλιῶν . . πᾶσιν ἤθεσι
πεποικιλμένη καλλίστη ἂν φαίνεται, Ἐπίκ.Δόξ.18
οὐκ ἐπαύξεται ἡ ἥδονα, ἀλλὰ μόνον ποικίλλε-
ται, Πλωτίν.2,1,7 τὸ φῶς τὸ ἐκεῖ τὸ ποικιλθέν ἐν
λόγοις ταῖς ἀστροῖς. 3) διακρίνω, διαχωρίζω
τι εἰς τὰ διάφορα εἶδη αὐτοῦ : Πλάτ.Τίμ.87Α ποι-
κίλλει . . εἶδη δυσκοιλίας καὶ δυσθυμίας παντο-
δαπά, ποικίλλει δὲ θρασυτῆτος τε καὶ δειλίας·
4) ἐπὶ ὕφους λόγου, κοσμῶ τὸν λόγον διὰ τῆς
μεταλλαγῆς διαφόρων λέξεων, φράσεων, ἐνοιῶν,
καθὼς τὸν λόγον ὠραῖον διὰ διαφόρων τεχνικῶν
μέσων ἡ ἐνδοφάροντα διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῆς μο-
νοτονίας τοῦ θέματος : Πινδ.Π.9,77 βαῖα δ' ἐν μα-
κροῖσι ποικίλλειν, ἀκόσ σοφοῖς Ἰβερναρδ.Γρ. «τὸ
να λέγη τις καλῶς ὄλιγα (ὄλιγα καὶ καλὰ) ἐν πολλῇ
ὄλῃ λόγων, τοῦτο ἀκρόαμα τῶν σοφοῦ (εἰς σο-
φοῦς ἀρμόδιον)», Ἰνν.Ἰερ.Νούσι.1 πολλά καὶ
παντοῖα τεχνέονται καὶ ροικίλλουσι, Σοφ.Γρ.1121
ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυνίημι ὧν αὐ ποικίλλεις πάλοι
Ἰβερναρδ.Γρ. «οὐδὲν ἐνωσὲν ἐπὶ τὸν ποικίλον (αἰνι-
ματοῶδον) λόγον, οὐδ' ἀπὸ πολλοῦ λέγεις», αὐτ.
412 τί ποτε ποικίλας ἔχεις (τί στριφογυρίζεις τὸν
λόγον ταῦτον), Πλάτ.Μενξ.235Α δὴ προσόντα . .
περὶ ἑκάστου λέγοντες, καλλίστα πως τοῖς ὀνό-
μασι ποικίλοντες κ. παθ. : Εὐρ.Ἰκ.187 Σπάρ-
τη μὲν ὤμῃ καὶ πεποικιλταί τρόπῳ ἄμτθ.
μψ. ὁμίλων μεταβάλλω τὴν ἐνοιαν τῶν λόγων
μου ποικιλοτρόπως, ὁμιλῶ ἀσαφῶς, ἀόριστως, δι-
φορομένως, ἐκφέρω, λέγω τι διὰ ποικίλων καὶ
πλάγιων φράσεων : Πλάτ.Συμπ.218C, αὐτ.Νόμ.863E
τὸ δικαίον καὶ τὸ ἀδικον, ὄγε ἐγὼ λέγω, σα-
φῶς ἂν διορισάμην οὐδὲν ποικίλλων 5) ἀμτθ.
κ. νεώτ. ἀλλάσσω, μεταβάλλωμαι ποικιλοτρόπως,
παρὰλλάσσω, εἶμαι ποικίλος : Ἰνν.Προρρ.1,92,αὐτ.
Κῶνα.182, - τὰ θῆη ποικίλλουσι ἀπὸ τόπου εἰς τό-
πον 6) ρηματ. π. ποικίλω, ποικίλῶς, ποικίλως,
ποικιλῆς, ποικιλῶς, ποικιλῆτρια.

ποικίλιμα-ατος (τὰ) (ποικίλλω) κ. νεώτ. τὸ δι' αὐτὴν
ποικίλλεται, κοσμεῖται τι, κόσμημα, κέντημα, στο-
λίδι, πλουμι, πλουμιδί, ἔδμηλι : Ἰλ.Σ.294 (ἐπέλοσι)
ὄς κάλλιτος ἐπὶν ποικίλισιν, Ὀδ.Ο.107, Κριτί.
ἀπ.25,34Δ οὐρανοῦ δέμας χρόνος κολῶν ποικίλι-
μα, Ξεν.Οἰκ.9,2 ἡ οἰκία αὐτῶν ποικίλισσι κεκό-
μηται, Πλάτ.Εὐθφρ.6C ὁ πέπλος μεστός τῶν τοι-
ούτων ποικιλμάτων ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν,
αὐτ.Πολ.529C ταῦτα μὲν ἐν τῷ αὐρανοῦ ποι-
κίλιματα (ἐπὶ τῶν ἀστέρων) 2) ὄρασμα δισπε-
ποικιλμένον, κεντημένον : Αἰσχ.Χο.1013 βα-
φάς φθεῖρουσα τοῦ ποικίλιματος, Ἀριστλ.Μετ.
375α,23 ὄρασμασι καὶ ποικίλισσι 3) γεν. ἡ
ποικίλια βλ.λ.51 : Πλάτ.Τίμ.67Α δι' αὐτῶν ταῦτα . . τὰ
τούτων ποικίλιματα γέγονον, οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ'
ἀπλῶν εἰδῶν ὄντα, αὐτ.Νόμ.747Α, αὐτ.812E παν-
τοδαπὰ ποικίλιματα προσαρμύττοντας τοῖσι
φθόγγοις τῆς λύρας, Ἐπίκ.Ἰνωμ.69 τὰ ἐν διαίτη
ποικίλιματα, Φιλῶδ.Σημ.33 τὸ παντοδαπὸν ποικίλι-
μα τῶν φαινομένων.

ποικίλιμος (ἰδί) (ποικίλλω) μτγν. ἡ λεπτὴ ἐπεξε-
ργασία : Ἐπίκ.ἀπ.417 2) ποικίλια : Πλουτ.Ἰθ.
382C ἡ Ὀσίριδος στολὴ οὐκ ἔχει . . ποικιλμόν
ἢ μψ. : αὐτ.1038C ποικιλιμοῦς ἡδονῶν.

ποικίλοανθισμῶνος-π-ον μσν. ἐπὶ τόπου, ὁ ἔ-
χων ποικίλην ἀνθισμῶν : Αἰθ.Ροδ.183 τὸ βουνὸν ἔκει-
νον τὸ μυριοδανδροφυτέωτον, τὸ ποικίλοανθι-
σμῶνον [κωδ. ποικίλλω-].

ποικίλόθετρος-υος (ἰδί, ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ποικί-
λους, περὶ τοῦ βῆτους : Νόμ.Δ.5,279 ποικίλόθε-
τρος . . οἷνας (κλήμα με πολλοῦχρωμα σταφύλια),
ποικίλόδουλος-ον (βουλή) ὁ ἔχων ποικίλας
βουλάς, πολυτρόπους, πανούργους ἀπέψεις, ὁ πα-
λυμήχανος, ὁ πανούργος : Ἡσίοθ.Ω.521 Προμηθεῖα
ποικίλοδουλον, Ὀρφ.Ἰνν.23,3 Ἐρμείης ποικίλό-
δουλος, Αἴτλ.4,200,5 ποικιλόδουλος Ὀδυσσεύς.
ποικίλογανῆς-ους-ές σχολ. ὁ αἰολόφυλος βλλ. :
Σχολ.Ὀππ.Ἀλλ.1,617.

ποικίλόγαυρος-υος (ἰδί, ἡ) δωρ. ποικίλόγαυρος,
ὁ ἔχων ποικίλην φωνήν, ὁ παράγων ποικιλότροπον
ἦχον, πολλοῦς μουσικοῦς τόνους ἢ φθόγγους, ὁ
ποικιλοτρόπος ἦχων : Πινδ.Ο.38 φόρμυγγά τε
ποικίλογαυρον καὶ βῶν ἀσάλων.

ποικίλογονία (ἡ) νεώτ βιολ. σπάνιον φαινόμε-
νον πολυμορφισμοῦ, καθ' ὃ αἱ νύμφαι καὶ αἱ κῆμ-
ναι ἐντόμων τινῶν καὶ σκευῶν ἔχουσιν εἰς ἐν
καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος ποικίλον χρωμάτων, ὥστε νο-
μίζει τις διὰ ἀνάγκην εἰς διάφορα εἶδη.
ποικίλογραμμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων ποικίλας,
διαφόρων εἰδῶν γραμμὰς, ὁ διὰ γραμμῶν πεποικι-
λιμένος : Ἀριστλ.ἀπ.29δ, Ἀθῆν.7,2 F.

ποικίλογράφος-ον μτγν. κ. νεώτ. ὁ γράφων
ἐπὶ ποικίλων θεμάτων, ἐπὶ διαφόρων ὑποθέσεων :
Διογ.Λ.585 ἀνθρώπος ποικιλογράφος ἢ νεώτ.
ποικιλογράφω (ἰδί) οἱ κατὰ τοῦσ ρωμαϊκοῦς χρῆ-
στῶς καταγιγνόμενοι εἰς τὴν συγγραφήν ποικιλωτά-
των καὶ ἄνομοιστάτων πρὸς ἀλλήλα θεμάτων ὅτι-
να ἀνεκδοκίοντο ἐν πότισι, συμποσίοις, δειπνοῖς
καὶ γενικῶς ἐν συγκεντρώσει φιλομαθῶν.

ποικιλογράφω-ῶ μτγν. προχωρῶ, προβαίω
εἰς λεπτομερῆ ἐπεξεργασίαν : Ἡρώδ.Διότηρ.20.
ποικίλοδακρυς-υος (ἰδί, ἡ) μτγν. ὁ ἔχων ποικίλα
δάκρυα ἢ ὁ χύνων πολλὰ δάκρυα : Νόμ.Δ.10,45
ὄψὲ δὲ ποικίλοδάκρυς . . Ἰνώ νόστιμος εἰς δό-
μον ἦλθεν, αὐτ.30,162 οἰκτρος ποικιλοδάκρυς.

ποικίλοδερμιος-ον (ἰδερμὴ) ὁ ἔχων ποικίλον λαί-
μη : Ἀлк.84 πανάλαπες ποικιλοδερμιοι, Ἀνῆτ.ἐν
Ἐπιγρ.π.Πολυδ.5,48 ποικιλοδερμιος ἔχει, Σχολ.Ἀ-
ριστοφ.Ὀρν.671 τὸ ποικιλοδερμιον ταῦ ὀρνέου
2) ἀντὶ ποικιλόγηυρος βλλ. : Ἡσίοθ.Ἐργ.203 ἱρηξ
προσείπειν ἀπόδω ποικιλοδερμιον.

ποικίλοδερμιος-ον μσν. ἂ. ποικιλοδερμῶν βλλ. :
ΚΜανασσ.Χρον.254, Νικητ.Δαυτὶ εἰς Γρηγ.Ναζ.79,
23 | D.Γοικ. | μύσχος ποικιλοδερμιος.

ποικίλοδερμῶν-ονος-ον (ἰδερμῆ) ὁ ἔχων ποικί-
λον, παρὰθλόν δέρμα, ἂ. αἰολόδερμος : Εὐρ.ΙΑ
226 πόλιος . . πυρσάτριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ
σφυρῷ ποικιλοδερμῶνας.

ποικίλοδίνης (ἰδί) μτγν. ὁ ποικίλας πολλὰς καὶ
διαφόρους δίνας σχηματίζων : Ὀππ.Ἀλλ.1,676 κῆ-
κλον ἀμειβόμενα πολυειδέα ποικιλοδίνην.

ποικίλοδιφρος-ον μτγν. ὁ ἔχων διφρον, ἄρμα
ἢ πῆθ. θρόνον πλουσίως πεποικιλμένον, κεκοσμη-
μένον : Χρησμ.π.Πολυδ.7,112 Θετταλέ ποικιλοδιφρε.
ποικίλοδερσος-ον μτγν. ὁ ποικίλα δῶρα δι-
δοῦς ἢ ἔχων, ὁ πλουσιόδωρος, ἂ. αἰολόδωρος :
Νόμ.Εὐσγγ.Ἰα.12,15 ποικιλοδωρος βασιλεῖος.

ποικίλοεργῶς-όν μσν. ὁ ποικίλα ἐργαζόμε-
νος : Παῦλ.Σιλ.Ἀμβ.262 ποικίλοεργῶς ἀνὴρ . .
ἀμάργμα φαάντερον εὖρεν ἀνάφα 2) ὁ ποι-
κίλως ἐργαζόμενος, ὁ ποικίλην, πολυειδῆ ἐργασίαν
ἔχων : αὐτ.Ἐκφρ.376 ποικίλοεργῶς πῆνη.
ποικίλοθερμος-ον νεώτ. ἐπὶ ζώων, ὁ ἔχων
ποικίλλουσαν θερμοκρασίαν, ἥτοι τὴν ἐκότεριε
θερμοκρασίαν τοῦ περιβάλλοντος : ποικίλοθερμος
ζῶα εἶναι τὰ ἐρπῆτα, τὰ ἀμφίβια καὶ οἱ ἰχθύες.

ποικίλοθριξ-τριχος (ἰδί, ἡ) ὁ ἔχων ποικίλας τρί-
χας, παρὰθλόν τρίχωμα, ὁ ποικιλόχρους, ὁ ποικι-
λόσποικτος, ὁ κατάσποικτος : Εὐρ.Ἀлк.584 ποικίλο-
θριξ νεβρός ὄμ. κ. ἐπὶ πτηνῶν : Λυρ.Ἀδόση.94.

ποικιλόβρονος-ον ὃ ἔχων ποικίλως διακειο-
μημένον θρόνον ἢ ὁ κάθήμενος ἐπὶ πλουσίας πε-
ποικιλμένον θρόνου : Σαμφ. | ποικιλόβρονος ἄθα-
νατ' Ἀφροδίτα |δ.γρ. ποικιλόβρονος'.

ποικιλόβρονος-ος-ουν-ου ὃ ἔχων ἢ ὁ πα-
ράγων ποικίλον θροῦν, ὁ ποικίλως θροῶν, ἡχῶν,
ὁ ποικιλόφωνος : Λυρ. Ἀδέσπ.94 πτερὰ ποικιλο-
θρών οἰωνῶν.

ποικιλόκαυλος-ον ὃ ἔχων ποικίλον καυλόν,
ατέλεχος : Θεόδωρ. Φι7,4,6.

ποικιλοκύστωσις-εως ἴη | νεώτ. |ατρ. κ. ποικι-
λοκυττάρωσις ἢ ποικιλοκυτταρώσις ἢ κατά-
τικας μορφὰς ἀναίμας παρατηρουμένη ποικιλία
τοῦ σχήματος τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσποριῶν.

ποικιλομήτης |δ| ἡμητιζ, κλητ. ποικιλομήτα, ὃ
ἔχων ποικίλον νεῦν, ὁ ποικίλα βουλευόμενος, ὁ
πλήρης ποικίλων βουλῶν, σκέψεων, τεχνωμά-
των, ὁ πολυμήχανος, ὁ πανούργος, ὁ ἐπιπονητικός,
ὁ ἐφευρετικώτατος, ἄ. ποικιλόβουλος, ὡς ἐπιθ.
τοῦ Ὀδυσσεύς : Ἰλ.Λ 482 ἄμφ' Ὀδυσῆα. ποικι-
λομήτην, Ὀδ.Γ 163' ὄμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός : Ὑμν.
Ἀπόλλ.322' ὄμ. ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ : Ὑμν. Ἑρμ.155.

ποικιλόμητις-ιδος |δ,η| ἄ. ποικιλομήτης βλ.λ. :
Σοφ.ἀπ.592,5 ποικιλομήτιδες ἄται.

ποικιλομήχανος-ον ἐπίγρ. ὃ ποικίλα μηχαν-
ώμενος, ὁ ποικίλας μηχανὰς ἐπινοῶν, ἐφευρισκῶν,
ὁ πολύτροπος, ὁ πανούργος : Ἐπιγράμμ.π.Κλειτόδ.
24 ποικιλομήχαν' ἔρωσ.

ποικιλομορφία ἴη | μτγν. κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ
ποικιλομορφοῦ, ἡ ποικιλία τῆς μορφῆς, τοῦ σχή-
ματος, ἡ παντοειδής μορφή : Διον. Ἀρεοπ.897
(Ἐπιστ.9,496,1) λίθων ποικιλομορφία.

ποικιλόμορφος-ον κ. μων. κ. νεώτ. ὃ διὰ ποικί-
λων μορφῶν ἢ χρωμάτων κεκοσμημένος, ὁ ποικι-
λόχρως : Ἀριστοφ. Πλ.530 ἱματίων βαπτῶν δα-
πάνας κοσμήσαι ποικιλόμορφων' || ὃ ἔχων ἢ
ὁ παρουσιάζων ποικίλας μορφὰς, διάφορα σχή-
ματα, ἐπὶ τῆς Τύχης : Λυρ. Ἀλεξ. Ἀδέσ.34,1 || μων.
ὁ ποικίλος, ὁ πολυειδής, ὁ διάφορος : Ψάχρου.
9,945A |ἐκδ. Παρ.αίτ.] θηρίων ποικιλόμορφα γέ-
νη | ἐπίγρ. νεώτ. -ὄρφα.

ποικιλόμουσος-ον ὃ ἔχων ἢ ὁ παράγων ποικί-
λην, πλουσίαν μουσικὴν ἄρμονίαν : Τιμόθ.Μιλ.
Πέρο234 πρῶτας ποικιλόμουσαν Ὀρφεὺς χέ-
λυν ἐτέκνωσεν |κτ. Witeza. ἐτὴν πολυχόρδον κι-
θαροβιάνα|.

ποικιλόμυθος-ον ὃ λέγων ποικίλους μύθους,
παντοειδείς λόγους, ὁ εὐγλωττος : Ὀρφ. Ὑμ.13,5
Κρόνε ποικιλόμυθε, αὐτ.28,8 ποικιλόμυθος Ἐρ-
μῆς' || κ. ἐπὶ τῶν χηλῶν : Διοσκ. Ἐπιγα.ΑΠ 5,55
ἐκμάλινε χηλίη με ῥοδόχρασα, ποικιλόμυθα, Ἀ-
θῆν.15,677A Θεπαλαῖ ποικιλόμυθε.

ποικιλόνοσος-ος-ουν-ου μτγν. ὁ ἐπιτήδειος,
ὁ πανούργος, ὁ πονηρός, ὁ δόλιος : Εὐφορ.4 |ἐικ.1.

ποικιλόνωτος-αν ὃ ἔχων ποικιλόχροα τὰ νῦτα,
ποικίλην, παρδαλὴν τὴν ράχιν, ἄ. αἰολόνωτος :
Πίνδ.Π 4,249 κτείνει. . ποικιλόνωτον ὄφιν, Εὐρ.1Τ
1244, Νόνν.Εὐαγγ.ἰω.δ,68 ποικιλόνωτος χιτών.

ποικιλόπαγγων-ονος-ον μτγν. εἰς παντοει-
δεῖς ὑποθέσεις, ἐπιχειρήσεις ἐνησχολημένος ἢ ἀ-
σχολώμενος, πολυπράγμων : Συνέσ.105C.

ποικιλόπερος-ον κ. νεώτ. ὃ ἔχων πτερὰ ποικι-
λόχροα, παρδαλὰ : Εὐρ.1ηπ.1270 ὁ ποικιλόπε-
ρος. . ὑκῶταψ πτερῶ. . Ἐρωσ. 2| κτ.ἐπέκτ. ὁ
ποικιλόφωνος : Πρατίν.Λυρ.1,5 ποικιλόπερον
μέλας |τὸ ποικιλόφωνον κεκάδημα τοῦ κύνου|.

ποικιλόπωλος-ον ἴα. ὁ ποικίλους πώλους
ἔχων, ὡς γλώσσ. τοῦ αἰολόπωλος.

ποικιλόπυγανον |τὸν νεώτ. εἶδος μικροῦ κλει-
δοκυμβάλου φέροντας πλήκτρα καὶ ἄλλους μετ'
ἐλευθερίας γλωττίδας, παραγινοντας δὲ ἄλκον, οὗ
ἢ ἐνταῖσις δυνατόν νὰ αὐξάνη ἢ νὰ ἐλαττοῦται.

ποικιλόρραχος-ον σχόλ. ὃ ἔχων ποικίλην ράχιν,
ὡς γλώσσ. τοῦ αἰολόνωτος : Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.1,125.

ποικίλος-η-οίω κ. μων. νεώτ. κ. ὄσμ. ὃ ἔχων
πολλά, πολυειδῆ, διάφορα εἶδων χρώματα, ὁ
ποικιλόστικτος, ὁ διαστικτος, ὁ κατάστικτος : Ἰλ.Κ
30 παρδαλή μὲν πρῶτα μετὰφρηναν εὐρύ κά-
λυφεν ποικίλη, Ὀδ.Τ 228, Ἡσιόδ.Θ 300 πέλωρον
ὄφιν. . ποικίλον ὠμηπὴν |κωδ. ἀντι αἰδῶν|,
Πίνδ.Π 8,46 θαίεομαι σαφῆς δράκοντα ποικίλον,
αὐτ.4,214, Ἡρ.7,61 εἶχον. . περι. . τὸ σῶμα κι-
θῶνας. . ποικίλους, αὐτ.2,127 λίθου Αἰθιοπικοῦ
ποικίλου, Εὐρ.Βάκχ.249, Ἀλεξ.110,14 ἐπίοισα τ'
αὐτὸ ποικιλότερον ταῶ, Πλάτ.Φαῖδ.110B λέγεται
. . εἶναι τοιαύτη ἢ γῆ αὐτῆ ἰδεῖν. . ὥσπερ αἱ
δωδεκάσκιτοι σφαιραῖ, ποικίλη, χρώμασι διει-
λημμένη, Ἀριστ.Ζ1 543a,25 ἢ μὲν. . σμύραινα
ποικίλον καὶ ἀσθενέστερον, ὃ δὲ σμύρος ὀμό-
χρους, Πλάτων.Α,4,29, Ἀθῆν.9,397C, Ἐπιγρ., Πάπ.,
Γεωπ.18,6 ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα ἐάν εὐρῆς
τὴν γλώσσαν μέλαιναν, μέλαν τέξεται, ἐάν δὲ
ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον. - ποικί-
λοι χρωματισμοί' || ὃ ἔχων τὸ σῶμα ἐστιγμέ-
νον πρὸς κόσμον, ποῦ ἔχει κάμει δερματοστιξίαν,
τατουάζ βλλ. : Ξεν. Ἀν.5,4,32 ποικίλους δὲ τὰ
νῦτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀν-
θέμια' 2| κ. νεώτ. ὁ διὰ διαφ. χρωμάτων ἐξ-
εργασμένος, ὁ φέρων πολλά ποικίλματα, ὁ κεντη-
τός, ὁ πλουμιστός, ἰδ. ἐπὶ ὑφασμάτων ἐχόντων ἐνυ-
φασμένα ἢ κεντημένα ποικίλματα πλουσίας καίσα-
νίας ἐργασίας, συγν.π. Ὀμ. : Ἰλ.Ε 735,αὐτ.Ξ 215 ἱμά-
τα ποικίλον, Ἡρ.7,61 κιθῶνας χειριζομένους ποικί-
λους, Αἰοχ. Ἀγ.923 ἐν ποικιλίαι δὲ θηπτόν δντα
κάλλεσιν βαίνειν |ἐπὶ ποικίλων, πολυτελῶν ταπή-
των|, αὐτ.Πέρο.836 λακκίδες ἀμφὶ σώματι σπη-
μοραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων |ἐντέχνως τε-
χουρηγμένων ἐνδυμάτων|, Σοφ.ἀπ.586 ποικίλῳ
φάρι, Πλάτ.Πολ.557C ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν
ἄνθεσι παροικιλλέμενον, Ἐπιγρ. ἐπίβλημα ποικίλον,
Πλούτ.Πθ.185F τὰ ποικίλα στρώματα' || τὸ
οὐδ. κτ. πληθ. ποικίλα ὡς οὐσ. πολυχρῶμα, πολυ-
τελῆ στρώματα, τάπητες : Αἰοχ. Ἀγ.926 χωρὶς
ποδοφάρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδῶν αὐ-
τει, αὐτ.936' || ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν. κ. πληθ. ὡς
οὐσ. ἐνδυματα, φορέματα νεποικιλλέμενα διὰ χρω-
μάτων ἢ κεντημάτων : ἴα. «ποικίλον ἱμάτιον ζω-
γραφεῖται», Φώτ. «ποικίλον» τὸ Διονυσιακὸν ἱμά-
τιον οὕτως ἔλεγον» : Κρατίν.38 τὸ ποικίλον, Θε-
όκρ.15,78 τὰ ποικίλα πρᾶτον ἀθήρσαν, λεπτά
καὶ ὡς χερσίντα, Λουκ.Γιμ.27 ποικίλα ἐνδύς |ἐν-
δυθεῖς ποικιλόχροα ἐνδύματα| ὄμ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν.
ποικίλαν ὡς οὐσ. ἐπὶ κυρίων, καρχηδονίων καὶ
σικελικῶν ὑφασμάτων : Ἐρμιππ.63,23, Ἀριστοφ.ἀπ.
611, Φιλήμ.76,4' 3| ὄμ. ἰδ. ἐπὶ μεταλλίων κατα-
σκευασμάτων, ὁ ἐντέχνως ἐξεργασμένος, κατερι-
γασμένος : Ἰλ.Δ 432 ἀμφὶ δὲ πᾶσιν τεύχεα ποικί-
λ' ἔλαμπε, αὐτ.Π 134, αὐτ.501 ποικίλου ἐκ δί-
φροια, Ὀδ.Α 132 κλισιῶν θέτα ποικίλον, Ἡσιόδ.
Α 23 τεύχεα ποικίλα χαλκῶ |ἐξεργασμένα διὰ
χαλκοῦ|, Εὐρ.Βάκχ.1056 ἐκλιπῶσι ποικίλ' ὡς πῶ-
λοι ζυγά' || ὁ ἐντέχνως κατασκευασμένος, ὁ
περίπλοκος : Ὀδ.Θ 448 ἐπὶ δεσμῶν ἴληεν ποικί-
λον' 4| ποικίλη στοά μία τῶν ἐν Ἀθῆναις πολυ-
αριθμῶν στοῶν, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς διὰ
ταχογραφίαν διακοσμήσεως αὐτῆς : Δημ.1106 ἐγι-
γνετο 3' ὃ διατ' ἐν τῇ ποικίλῃ σταθ, αὐτ.1377,
Αἰσχίν.3,186 προσέλεθε. . εἰς τὴν στοῶν τὴν
ποικίλην. . ἐνταῦθα ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ γέ-
γραπται, Παιου.1,15,1 |τοῖσι δὲ πρὸς τὴν στοῶν
ἦν Ποικίλην ὀνομάζουσαν ἀπὸ γῶν γραφῶν ὄμ.
κ. ἀπλῶς Ποικίλη : Λουκ.Ἐταίρ.Δ 10,2 ἐν ἀγορᾷ
ἐπαθρίβαντα ἢ ἐν Ποικίλῃ, αὐτ.Ἀκ.13, οὐτ.16,
Παιου.5,11,6 Ἀθῆναισιν ἐν Ποικίλῃ τὸ Μαραθῶνι

ἔργον ἑστὶ γεγραμμένον' || ὄμ. ποικίλη στοά ἐν Ὀλυμπίᾳ· αὐτ.5,21,17 τὸ δὲ τῆς Ἀλτῆως πρό τῆς Ποικίλης στοᾶς καλουμένη· || ὄμ. λέσχη ποικίλη ἐν Σπάρτῃ· αὐτ.3,15,8 ἐν Σπάρτῃ δὲ λέσχη τὴ ἐστὶ καλουμένη Ποικίλη καὶ ἥρῶα πρὸς αὐτῆ· 5) ἐπὶ φαρμάκων, ὁ πολυσύνθετος· Ἄρετ.Χρον.Νούσ.1,4. 6) κ. μαν. κ. νεῦτ. ὁ παντοῦν, ὁ διαφόρων εἰδῶν, ὁ παντοειδής, ὁ πολυειδής, ὁ πολυμορφος, ὁ παντοδαπός· Αἰσχ.Πρ. 495 λαοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν, Δημόκρ.149 ποικίλων κακῶν ταμείαν, Πλάτ.Θεαίτ.146D ἐν αἰτῆσι πολλὰ διδῶς καὶ ποικίλα ἀνθ' ἀπλοῦ, αὐτ.Πολ.426A ποικιλώτερα καὶ μεῖζω ποιούσι τὰ νοσήματα, αὐτ.559D, ΚΔ Ματθ.4,24 τοῦς . . ποικίλας νόσους καὶ βασιάνους συνεχόμενους, αὐτ.Τιμ.2,3,6 γυναικάρια . . ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις, Ἄρρ.Τακτ.43,3 πηθόμενα ὡς ἐνι ποικιλώταταις ποιήσασθαι, Λοκκ.Θυσ.5 ἄρτι μὲν ὁ γεννάδος γινόμενος χρυσός, ἄρτι δὲ ταύρος ἡ κύκνος . . καὶ ἄλλω ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως, Λογγίν.39,3 ἄρμονίαν τινὰ . . ποικίλας κινούσαν ἰδέας ὄνομάτων ναήσεων πραγμάτων κάλλους εὐμελείας, Μηνσαί.12,6 Ὀρθρ. Ὡδ.8 Θεοτοκ ποικίλοις περιπερήναι κακοῖς· συγγράμματα ποικίλης βλῆς (παντοειδοῦσι, - Ποικίλη ἱστορία (τίτλ. ἔργου τοῦ Αἰλ.), - ποικίλα ἀνθη - χρώματα· 7) ἐπὶ τέχνης ποικίλος ὕμνος ὁ ἔχων ποικιλώτερον μελωδίαν, ποικίλους μουσικούς τρόπους, ὁ ἐντέχνως πεποιημένος· Πίνδ.Ο.6,87 ἀνδράσιν αἰχματῶσι πλέκων ποικίλον ὕμνον ἰσχυρῶ «πολυφύγονον», αὐτ.Ν.4,14 ποικίλαν κιθαρίζων (ποικιλοτρόπως, ἐντέχνως), αὐτ.Ο.1,29 δεδαίδαλλόμενοι φεύδουσι ποικίλους ἐξαπατῶντι μῦθοι' || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ὕφους λόγου· Ἰσοκρ.15,47 καὶ γὰρ τῆ λέξει ποιητικώτερα καὶ ποικιλώτερα τὰς πράξεις δηλοῦσι (ἰδιὰ λόγου περισσώτερον ἐντέχνου), Διον. Αλ. Ἰσαί.3 ποικίλοι σχηματισμοί· 8) περίπλοκος, πολύπλοκος· Ἡρ.2,148 οἱ εἰλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλέων ἔοντες ποικιλώταται (ἐπὶ τῷ λαβυρινθίῳ) || δυσνόητος, ἀσαφής, ἀκατάληπτος· Ἡρ.7,111 πρόβληματις δὲ ἢ χρέουσα κατὰ περ ἐν Δελφῶσι, καὶ αὐδὲν ποικιλώτερον ἐπὶ χρησμοῦ, Σοφ.ΟΚ 762, Εὐρ.Μῆδ.300 τῶν . . δοκούντων εἰδέναί τι ποικίλον, Ἀριστοφ.Θεσμ.438 πυκνῶς τε ποικίλους λόγους ἀνειρῶν, Πλάτ.Συμπ.182B ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοήσαι βράδιος . . ὁ δ' ἐνθάδε καὶ ἐν Λακεδαιμονίᾳ ποικίλος, αὐτ.Γοργ.491D οὐδὲν ποικίλαν (οὐδὲν πολύπλοκον ἢ δύσκολον), Δημ.120 οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σαφὸν, Ἀριστλ.Ρητ.1416b,25 ποικίλος (ἀντιβ. ἀπλοῦστερος)· 9) μτφ. ὁ ποικιλόβουλος, ὁ ποικιλώτερος, εὐστρωφος, πανοῦργος, πολυμήχανος, δόλιος, πονηρός· Ἡσιόδ.Θ.511 Προμηθεᾶ ποικίλον, Πίνδ.Ν.5,28 πείσασθ' αἰκοίαν ποικίλους βουλεύμασιν, Αἰσχ.Πρ.310 ὄρω, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι θέλω τὰ λῦστα, καίπερ ὄντι ποικίλω, Εὐρ.ΙΑ 526 Ὀδυσεεύς . . ποικίλος δειπέφυκε, αὐτ.Ἄνδρ.937 κλύουσα . . Σειρήνων λόγους σοφῶν πανοῦργων ποικίλων λαλημάτων, Αριστοφ. ἴππ.758 ποικίλος γὰρ ἀνήρ κὰκ τῶν ἀμχάνων πόρους εὐμήχανας πορίζων, Πλάτ.Πολ.365C ἀλώπεκα κεραδάλεον καὶ ποικίλην, Πολύβ.8,18,4 ἔτε Κρής ὑπάρχων καὶ φύσει ποικίλος· 10) ὁ εὐμετάβλητος, ὁ ἀσταθής, ὁ ἄστατος, ὁ ἀδέβειος· Ἀριστλ.ἩΝικ.1101a,8 ὁ εὐδαίμων αὐ ποικίλος καὶ εὐμετάβλος· || ἀμφιβόλος· Παλύθ.14,1b,5 ποικίλας ἔχων ἐλπίδας ὅπερ τοῦ μέλλοντος (ἀμφιβόλου), Ἐπιγρ. ποικίλας περιστάσεις, **ποικιλοσάμβalos**· αν ἰσαμβάλου) αἰολ. τ. ἀντὶ ποικιλοσάνδαλος, ὁ ἔχων, ὁ φορῶν πεποικιλμένα, κεντημένα σανδάλια· Ἀνακρ.14,3 σφαίρη . . Ἐρωὶς νῆνι ποικιλοσαμβάλαφ σμυναίην προκαλεῖται.

ποικιλώτερος-ον ὁ ἔχων ποικίλον στέρνον, στήθος, ἐν χρ. μτφ. π. Ἡα. κ. Φωτ. ὁ ποικιλόβουλος, ποικιλομήτης βλ.λ.
ποικιλώστικτος-ον ὁ ποικίλος ἐστιγμένος, ὁ ἔχων ποικίλα στίγματα, κατάστικτος· Ἀριστλ.ἀπ. 299 τὰ μὲν μελανόστικτα ὡσπερ κόσσυφος, τὰ δὲ ποικιλώστικτα ὡσπερ κίχλη.
ποικιλώστολος-ον ἐπὶ πλοῦτου, ὁ ἔχων τὴν πρῶτον ποικίλας μεκοσμημένην· Σοφ.Φιλ.343 ἡθῶν με νῆι ποικιλώστολῳ [Εὐστ. ἔρμ. «ποικιλώστολος ναῦς, διαδαδόν τι χρῆμά ἐστιν, ὡς πολλοῖς χρώμασι ποικιλλόμενον).
ποικιλώστομος-ον ὄγρ. ἀντὶ ποικιλώστολος βλ.λ.
ποικιλώσυνθετος-ον μσν. ὁ ποικίλος ἢ ἐν ποικίλων συντεθειμένος· Μεταγλωττ. 858.
ποικιλώσχημος-ον νεώτ. ὁ ἔχων ἢ ἐμφανίζων ποικίλα σχήματα· ἐπίρρ. -ήμως.
ποικιλώσθηρης-οῦς-ες μτγν. ὁ διὰ ποικίλων τρόπων τέρπων, εὐφραίνων· Ἀντίπ.Θεσσα.ΑΠ 9,517.
ποικιλώστυκτος-ον μτγν. κ. μαν. ὁ ποικίλος, ὁ ἐντέχνως ἐξείργασμένος· || ὁ περίπλοκος· Ἄγοβ.ΑΠ 9,482,7 ποικιλώστυκτος θέσις κύδων.
ποικιλώτεχνος (ὁ) μτγν. ὁ πεπειραμένος, ὁ ἱκανὸς εἰς ποικίλας τέχνας, ὁ ποικίλην τέχνην ἀσκῶν· Τρυφιδ.536 μέλισσαι ποικιλώτεχναι.
ποικιλώτης-ητος (ἢ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ποικίλου (βλ.λ.), ἢ ποικιλία· 2) εἰδ. βιολ. ἡ παρουσία ἀτομικῶν διαφορῶν εἰς τὰ γνωρίσματα καὶ γενικῶς τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἀπογόνων.
ποικιλώτραυλος-ον μτγν. ὁ ποικίλος τραυλίζων, ἄδων, ἐπὶ πτηνῶν· Θεόμρ. Ἐπιγρ.4,10 κόσσυφοι ἀχέων ποικιλώτραυλα μέλη [κελαδοῦσι πολυποικίλα κελαδῆματα].
ποικιλώτραιος-ον λεξ. κ. νεῦτ. ὁ κατὰ ποικίλους τρόπους γινόμενος ἢ ὧν· 2) μτφ. ὁ εὐστρωφος, ὁ πανοῦργος· Σουιδ. ἐν Λ. Κωνσταντίνου.
ποικιλώτροπος ἐπίρρ. μσν. νεώτ. κατὰ ποικίλους, πολλοὺς, διαφόρους τρόπους· Στουδ. Θεοδ.610, Βρυέν.Ν Ἄριστ.62Α, - αὶ λόγοι του ἐρμηνεύσαντι ποικιλώτρόπως.
ποικιλώτρογός-ος σχόλ. ἀντὶ ποικιλοτρόγος· Σχόλ. Λυκόφρ.578 ποικιλοτρογός.
ποικιλώφραγία (ἢ) σχόλ. τὸ ἐσθίειν ποικίλα βρώματα· Σχόλ. Ἰω.Κλίμ. Coā.Cois.87, fol.54 r.
ποικιλώφραγ-έω μσν. ἐσθίειν ποικίλα, τρώγω διαφόρων εἰδῶν ἐδέσματα· Τυπικὸν ρλζ. Κοτελ. εἰς Ἄριστ.Διαστ.5,18.
ποικιλώφορμιγξ-ιγνος (ὁ,ἢ) ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ φόρμιγγος, τῆς ἐχούσης ποικίλους φθόγγους· Πίνδ.Ο.4,3 τεαί . . ὡραὶ ὑπὸ -ποικιλοφόρμιγγος **δοῖδος** ἐλίσσόμεναι μ' ἔμφραβιν.
ποικιλώφρον-έω σχόλ. εἶμαι ποικιλώφρων βλ.λ.· Σχόλ. Ἀριστφ.Θεσμ.441.
ποικιλώφρων-ονος (ἢ)φρῆν) ὁ πλήρης ποικίλων σκέψεων, ποικιλομήτης, πολυμήχανος, παλιότροπος, πανοῦργος, ἀ. ποικιλόβουλος· Ἄλκ. ἐν Λυρ. Συμπλ.22,7 π- ἀλάφω, Εὐρ. Ἐκ.131 πρὶν ὁ ποικιλώφρων κόπις ἡδυλόγος δημοχαρακτῆς Λαερτιάδης πείθει στρατιῶν.
ποικιλώφθαλος-ον σχόλ. ὡς γλωσσ. τοῦ αἰολοφθῶνος βλ.λ.· Σχόλ. Ὀμπ. Ἄλ.1,617 (πληθ.1).
ποικιλώφωνος κ. μαν. κ. νεῦτ. ὁ ποικίλος φωνῶν, ἄδων, ἤχων· Νάνν.Δ.2,510 στίχα λαίμων ποικιλόφωνων, Σχόλ.Πίνδ.Ο.311 ποικιλόφωνος κιάρα, Τζέτζ.Ἡσιόδ.201 ἀηδῶν ποικιλόφωνος· 2) μτφ. κ. μαν. ὁ ποικιλόμοθος βλ.λ.· Κλέαρχ. Ἰστ.26 κόλαξ ποικιλόμοθος, Εὐστ.1168 οὗτω ποικιλόμοθος κἀνταῖθα ὁ ποιητής.
ποικιλώφωρος-ον ἐπὶ τῆς τύχης, ὁ ἔχων ποικίλας, ἀστάτους χεῖρας· Λυρ. Ἄλ. Ἀδίσπ.34,1 ποικιλώφωρος, ποικιλόμορφος . . Τύχα (πιθ.γρ.).
ποικιλώφρασις (ἢ) νεώτ. ἀ. ποικιλοχρωμία βλ.λ.

ποικιλόχρους-ος-ουν-οον μτγν, μσν. κ. νεώτ. ὁ τῆν χροῖαν ποικίλος, ὁ ποικιλόχρωμος : Ίω.Λυδ. Διοσ.10β, 'Αέτ.15,13, Πλαν.'Οβιδ.Μεταμορφ.9,690. **ποικιλόχρωμία** (ή) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ ποικιλόχρωμου.

ποικιλόχρωμος-ος-ον γλωσσ. κ. νεώτ. ὁ ποικίλα χρώματα ἔχων, ἄ ποικιλόχρος.

ποικιλόχρος-ωτας (ἰ,ή), αἰτ. ποικιλόχροα, ποικιλόχρος βλ.λ. : 'Αριστ.λ.άν.295' πρὸθ. 'Αθῆν.7,319C ἀκονθοστεφῆ . . εἶναι καὶ ποικιλόχροα φυκίδα.

ποικιλόχρως-εις (ή) νεώτ. ποικίλ χρώσις, ποικιλόχρωμα' 2) εἶδ. γεωπ. κληρονομικῆ νόσος τῆς ἀμπέλου ἐκδηλουμένη διὰ κτηρινόματος τῶν φύλλων καὶ ἰδ. κατὰ τὰς νευρώσεις αὐτῶν.

ποικίλος-εως (ή) (ποικίλω) κ. νεώτ. τὸ ποικίλος διαμορφοῦσθαι, διασκευάζεσθαι· ἐν χρ. κτ. πληθ. : Πλάτ.Νόμ.747Α νομιστῆνα πρὸς πάντα εἶναι χρησίμους τὰς τῶν ἀριθμῶν διανομὰς καὶ ποικίλας' 2) νεώτ. ἡ πράξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ποικίλλειν βλ.λ.2).

ποικιλίτις (ἰ) (ποικίλλω) κ. μσν. κ. νεώτ., τὸ θηλ. ποικιλίτρια, ὁ ποικίλλων ὑφάσματα, ὁ κατασκευάζων ποικίλματα, διάφορα τεχνουργήματα, κεντήματα, ὁ κεντητής βλ.λ.1) 'Αεξ.Ρητ.295,25 «ποικιλήτις, ὁ τὰ ποικίλα πονῶν ἔργα, ἃ νῦν φασίμεν φυχροσάφη' ἢ ὁ τὰ ποικίλα ἔργα ὑφαντῶν : Αἰσχίν.1, 97 γυναικῶ ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι . . καὶ ἄνδρα ποικιλίτην, 'Αριστ.Μετ.375α,27, ΠΔ 'ΕΞ.28,6 ποίησσαι τὴν ἐπιμῖδα ἐκ βύσσου κεκλωσμένης, ἔργον ὑφαντῶν ποικιλτοῦ, Πλουτ. Περ.12 βαφεῖς . . ζωγράφος, ποικιλίται, Ίω.Χρυσ. 3,28D ἰεῦδ.Ρατ.εἰεἰ ὑφαντῆς καὶ ποικιλίτης, αὐτ.5, 316Α ὑφαντάς καὶ ποικιλτάς, αὐτ.10,644B.

ποικιλίτις-ή-ών μτγν. κ. νεώτ. ὁ δεξιὸς εἰς τὸ ποικίλλειν βλ.λ.2), ὁ ἐμπειρος, ὁ ἐπιτηδειος εἰς τὸ κέντημα βλ.λ.6) : Πολυδ.7,34 ἀνήρ ποικιλίτικός' 2) κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ποικιλίτην βλ.λ., ὁ τοῦ ποικιλτοῦ : 'Εφραίμ π. Κοτελ.3,54B χιτῶν ποικιλίτικός' || τὸ θηλ. ποικιλίτικῆ [μτ. ἢ ἄνευ τοῦ τέχνης, ἡ τέχνη τοῦ ποικιλτοῦ, τῆς διὰ κεντημάτων διακοσμητικῆς ὑφασμάτων, ἢ κεντητικῆ : Διον.'Αλ.Συνθ.2, Φιλ.1,652. Βέττ. Βάκ.3,21' ὁμ. μτ. τοῦ ἐπιστήμη : ΠΔ'Ἰωβ 38,36 τίς δὲ ἔδωκε γυναιξὶν ὑφάσματα σοφίαν, ἡ ποικιλίτικὴν ἐπιστήμην' || τὸ αὐδ. κτ. πληθ. παικιλικὰ ὡς οὐα. ὑφάσματα πεποικιλμένα, κεντημένα : ΠΔ'ΕΞ.37,21(38,23) τὰ ὑφαντὰ καὶ τὰ ραφιδευτὰ καὶ παικιλικὰ, ὑφάναν τῶν κοκκίνων ἰδ.γρ. ἀντὶ ποικιλτάς' ἐπιρρ. -ὡς : Πολυδ.7,34.

ποικιλίτις-ή-ὄν (ποικίλλω) ὁ πεποικιλμένος ὁ κεντημένος, ὁ ποικιλόχρους : Θεόδωμ.Ίστ.283, Λογγίν.43,2 τί . . τῶν κατὰ τέχνην ἐπιτελούμενων καλῶν . . οὐκ ἐκομισθῆ ὄθρον ὡς αὐτῶν; . . τὰ μὲν ἄλουρη τὰ δὲ ποικιλτά, τὰ δὲ λευκά, Ίώσ. Π1 5,5,4 πέπλος Βαβυλωνίος ποικιλτός, Βασ.1,163D ποικιλτά περιδόλαια' || τὸ αὐδ. κτ. πληθ. ποικιλτάς ὡς οὐα. ὑφάσματα πεποικιλμένα, κεντημένα : ΠΔ'ΕΞ.37,21(38,23) τὰ ὄφανα καὶ ραφιδευτὰ καὶ παικιτικά, ὑφάναν τῶν κοκκίνω ἰδ.γρ. ποικιλτικῆ' 2) μτφ. ἐπὶ λόγου : Τραγ.'Αδέσπ.ἐν Gdlit.Nachs. 1922,27. 'Επιφάν.1,252B τὸ λόγιον τὸ ποικιλτόν.

ποικιλίτρια (ή) μτγν. θηλ. τὸ ποικιλίτικῆς βλ.λ., ἡ κεντήτρια, ἡ κεντήτρα : Στρωθ.17,1,36 ποικιλίτρια τίς αἴσα καὶ μυρίων ἔργων δημιουργοῦσα.

ποικιλόφαντος-αν ὑφάσματ' αἰ. π. π. ἐπὶ πέπλου, ὁ διὰ ποικιλόχρωμων νημάτων ἐξυφασμένος : Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ.Ζ 41.

ποικιλία-ῶα (ποικίλος καθιστῶ τι ποικίλον βλ.λ.2), ποικίλλω, κεντῶ : Αἰσχ.ἀπ.304 τούτων δ' ἀπόπτην ἔποια τῶν αὐτοῦ κακῶν πεποικιλίωκε.

ποικιλία (ή) νεώτ. μουσ. ἄ. παραλλαγῆ, βαριασιόνα βλ.λ.

ποικιλιάδος-όν δ ἴδων ποικίλην καὶ δελεαστικὴν ὄψην, αἰνιγματώδες καὶ ὄθλιον ἄσμα : Σοφ. ΟΤ 130 ἢ ποικιλιάδος Σφιγξ.

ποικίλως ἐπιρρ. κ. μσν. κ. νεώτ., συγκρ. ποικιλωτέρως κ. ποικιλώτερον, κατὰ τρόπον ποικίλον βλ.λ.2), με ποικίλων χρωμάτων ἢ κεντημάτων : 'Αντιφάν.99 ποικίλως ὑφασμένας, ΠΔ'Εαθ.1,6 στρωμαὶ διαφανεῖς ποικίλως διηνησμένα' 2) κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, πολυτρόπως, ποικιλοτρόπως : 'Ινπ.'Αρθρ.33, Πλάτ.'ΑΞ.365C ἀντίσχει δὲ δέος τι, ποικίλως περιαιμύτων, 'Ηρόδ. 'Ιατρ. ἐν R.h. Μπσ.58,85 ποικιλωτέρως θρηπτεῖον, Γαλ.13,91, Σωφ.Βι.'Ἰνπ.4, Σέργ.Μακρ. ἐν Σάθ.3,206 τὸν ἀλήθῃ ζῆλον τοῦ ἀνδρὸς ποικίλως συγκαλύψαι ἐτεχνώντα' || φρ. ποικίλως ἔχω ἐπὶ πραγμ., εἶμαι διάφορος τινος : Ξεν.'Απομν. 26,21 ἔχει μὲν . . ποικίλως πως ταῦτα' 3) κατὰ τρόπον διαφορούμενον : Σοφ.Φιλ.130 αὐ . . ποικίλως αὐδωμένους δέχου τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων ἐν διπτῇ σημοσίῃ, 'Αριστφ.'Ἰνπ.196 τούς θεούς . . ποικίλως πως καὶ σωφῶς ἠνιγμένους' 4) κατὰ τρόπον πανοῦργον, δόλιον, πολυτρόπως, τεχνιέντως : Εὐρ.Βάκχ.888 κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως δαρὸν χρόνον πόδα, 'Αλεξ.110,20 σωφῶς . . καὶ ποικίλως, Πολυδ.4,30,7 ἄγεννας καὶ ποικίλως χρώμενοι τοῖς πράγμασιν, Διόδ.Σ 19,5 δημαγωγίας ποικίλως τὰ πλήθη.

ποιμαίνω (ποιμήν) κ. μσν. κ. νεώτ., παρσ. ἐποίμαινον κ. θαμιστ. ποιμαίνεσκν, μέλλ. ποιμαίνω, ἀόρ. ἐποίμανα, β' πληθ. προστ. ποιμάνετα [ΚΔ Πέτρ.1,5,2], βόσκω ποιμνῆν, ὀδηγῶ εἰς τὴν βοσκήν γὰ θρέματα, συντηρῶ, διατηρῶ, περιποιοῦμαι ζῶα, ἐπὶ ποιμένων : 'Οδ.1,188 δε ρά τε μῆλα ἰός πομαίνεσκν, 'Ησίοδ.Θ 23 ἄνας ποιμαίνονθ' 'Ελικώνος ἵπο, Εὐρ.Κύκλ.26 αἰγννας Κύκλωπος . . ποιμαίνομεν, Πλάτ.Πολ.3451: ποιμαίνειν ὅσαι αὐτόν τὰ πρόβατα ἰδ.γρ. ἀντὶ πιαίνειν, 'Απολλ.Ρ.2, 1004, ΚΔ Κορινθ.1,9,7 τίς ποιμαίνει ποιμνῆν καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποιμνῆς οὐκ ἔσθαι;' || τὸ μέσ. ἢ παθ. ἐπὶ ποιμνίων, νέμομαι, βόσκομαι, πλανώμαι ἀνὰ τὰς βοσκὰς : 'Ιλ.Α 245 αἴγας ὀμοῦ καὶ δὲ, τὰ οἱ ἀσπετα ποιμαίνοντο ἴησαν ἐν τῇ βοσκή), Εὐρ.'Αλικ.579 ἐποίμαιναντο . . λύγκες, Δημ.1155 τὰ πρόβατα λαμβάνει ποιμαίνονενα' || ὁμ. τὸ μέσ. ἢ παθ. μτφ. : Μόσχ.2,5 εὔτα καὶ ἀτρεκέαν ποιμαίνετα ἔθνας ὄνειρων' 2) εἶμαι ποιμῆν, βοσκός : 'Ιλ.Ζ 25 ποιμαίνω δ' ἐπ' ὄεσσι μίην φιλόττη, αὐτ.Λ 106' || ἀπολ. ἐκτελῶ ἔργα ποιμένος, κἀνω τὸ βοσκότὸν τασιόνα,φυλάω πρόβατα : Αυσ.20,11 ὁ μὲν . . ἐν ἀργῶ πένθος ἂν ἐποίμαινευ, ὁ δὲ πατήρ ἐν τῷ ἀταεῖ ἐπαιδεύετο, Πλάτ.Θεαίτ.174D, αὐτ.Νόμ.805B γεωργεῖν τε καὶ βουκολεῖν καὶ ποιμαίνειν καὶ διακονεῖν μὴδὲν διαφερόντως τῶν δούλων, Θεόδωρ.11,65 ποιμαίνειν δ' ἐθέλειος σὺν ἐπὶν ἄμα καὶ γάλ' ἀμέγαυιν, 'Επιγρ., ΚΔ Λουκ.17,7 τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον ἔχων ἀροτριώτα ἢ ποιμαίνοντα, δε εἰσαλεθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ερεῖ, . . ἀνάσσει;' 3) ὁμ. τὸ παθ. ἐν Αἰσχ.Εὐμ.249 χυθόνος . . πᾶς πεπαιμναι τὸπος [Βερναρδ.Γρ. «τῆς γῆς πᾶς τόπος διεπερασθῆ ἀπὸ τῆν ἀγέλην ἠμῶν»] 4) μτφ. φυλάττω, συντηρῶ, διατηρῶ, φροντίζω, κωλύω, περιποιοῦμαι : Πίνδ.1 415i,12 δύο δὲ τοι ζωτὰς ἄωταν μούνα ποιμαίνοντι τὸν δλιπτον εὐανθεῖ σὺν δλεβω [Βερναρδ.Γρ. «δύο μόνον πράγματα συντηγμένα τῶ εὐανθεῖ δλεβω διατρέφουσι [διατριφεῖσαι, «παρά-θάλπασαι» Σχολ.] τὸ ἴδιον ἄνθος τῆς Ζωῆς», Αἰσχ.Εὐμ.91 τόνδε ποιμαίνων ἐμόν ἰκέτην, Πλάτ.Λύσι. 209A [τὸ σῶμα] ἄλλος ποιμαίνει καὶ θεραπεύει, ΑΠ12,99 ποιμαίνειν ἄρσνα θεσμών' 5) μτφ. ὀδηγῶ, διευθύνω, διοικῶ : Εὐρ.ἀπ.744 χρῆ δὲ τὸν στρατηλάτην ὁμῶς δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν

στρατόν, Λουκ. Έρωτ.6 μάλα και κατόπιν ημάς
 έποιμανεν αυραι' || μγν., μον. κ. νεώτ. επί
 πνευματικών ή θρησκευτικών άρχηγών, καθοδηγώ,
 ποδηγετώ, εποπτεύω : ΚΔ Ματθ.2,6 εκ αυή γάρ
 έξελεσεται ήγουμένος, όστις ποιμαίνει τόν
 λαόν μου, αυτ.Ίω.21,16, αυτ.Προβ.20,28 έβητο επι-
 σκόπου, ποιμαίνει την έκκλησίαν του . Θεου,
 αυτ.Πέτρ.1,5,2, αυτ.Αποκ.12,5 δες μάλα ποιμαίνει
 πάντα τα έθνη εν ράβδω, Λιβάν.Λόγ.50,1' όμ. κ.
 άπολ. : Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,207 ποιμαίνων ουνε-
 χώς, Ιθύνων επιστημόνως και θεοφιλώς διεξά-
 γων σύμπασαν την έκκλησίαν' κ. παθ. επί τών
 πιστών : Μηναι.12,6 Συνε, υπό ταύτου ποιμαίνον-
 μενοι καλώς και άγόμενοι' 6) όμ. μτφ. κατα-
 προύω, μολάσσω : Θεόκρ.11,80 αύτω τοι Πολύ-
 φωμος έποίησεν τόν έρωτα μουσόδων (διε-
 σκέδαζε τήν θλιφίν του δια τόν άτυχή του έρωτα),
 Λουκ. Έρωτ.54 σημειών όνομάτων κομψέμασι
 τούς άσπαθείς ποιμαίνεωσαν' || συνειδ. άπα-
 τώ, έξασπατώ, ξεγελώ, φενακιζώ : Εύρ.Ίπν.153 νό-
 σιν . . ποιμαίνει τις έν οικίωσ κρυπτά κοίτα λε-
 χών σών ιδ. γρ. αντί ημιαίνει' 7) ρηματ.π.
 ποιμαντήρ, ποιμανοίσι, ποιμασία.

ποιμανδρία (ή) μγν. έπίμηκος ποιμενικών άγ-
 γειών πρός υποδοχήν του γάλακτος κατά τήν ά-
 μελγμω, άμολγέωσι, καρδάρω : Λυκόφωρ.326.

ποιμανεύω λεξ. κ. μον. κ. ποιμαίνεω αντί ποι-
 μαίνω βλλ. : Σταυδ.Θεόδ.945 [έκδ.Μιι.], Σουβ.έν λ.
 πρόν κεν λύκος δίν ποιμαίνεωσ.

ποιμανδριον (τό) [ποιμάνωρ] ποίμνη, ποίμνιον
 || μτφ. στρατός, στρατεύμα' Ευστ.212 ετό δε ποι-
 μήν λαών, ταυτόν όν τώ άνδρών, προϊμάρω συν-
 θέτως Αιχούλας εφρηκε, και τώ τοιούτων ποίμνιον
 ποιμανδριον : Αλοχ.Πέρο.74 πολυάνδρου δ' Α-
 σίας θούριας άρχων επί πάσαν χθόνα ποιμανό-
 ριον . . έλαύνει διχόθεν.

ποιμανσις-ωσι (ή) [ποιμάνω] μον. ή ένέργεια
 του ποιμαίνου βλλ.5), τή καθοδηγείν, τή κυβερ-
 νάν : Παχυμ.Άνδρ.Παλαιολ.101B τήν ακληράν
 έκείνιν ποίμανσιν.

ποιμαντήρ-ήρας (ό) ό ποιμαίνων, ό ποιμήν' || μτφ.
 επί πλοηγών ή κυβερνητών πλοίων : Σοφ.άπ.
 432,10 νεών ποιμαντήρες.

ποιμαντικός-ή-όν μγν., μον. κ. νεώτ. ό άνή-
 κων ή άναφερόμενος εις τόν ποιμένα βλλ.1), ό του
 ποιμένος, ά. ποιμενικός : Γρηγ.Ναζ.1,184C, αυτ.
 237D [έκδ.Βεπ.] ποιμαντική βακτηρία, Παχυμ.Γ'
 Άνδρ.Παλαιολ.123' || 18. τή θηλ. ποιμαντική
 [μτ. ή άνευ του τέχνη] ώς ούσα. ή τέχνη του ποι-
 μαίνου, βόσκειν ποίμνια, ή τέχνη του ποιμένος, του
 βοσκού' 'Ησ. εποιμαντική, ή τών ποιμένων : Γαλ.
 750, 'Ησ.' 2) κ. μον. κ. νεώτ. ό άνήκων ή άνα-
 φερόμενος εις τόν ποιμένα βλλ.3), εις τόν θρη-
 σκευικόν άρχηγόν, ά. ποιμαντορικός : Φώτ.Έπιστ.
 69,22, αυτ.108,2 τής ποιμαντικής έπιστάσας και
 κατηχήσεως, -ποιμαντική ράβδος (τό σιγήτραν
 του επισκόπου, ή πατερίσσα' 3) μγν. τή θηλ.
 ώς ούσα. ή τέχνη του ποιμαίνου βλλ.5) : Βασ.1,
 346D, αυτ.598A άδελφαι γάρ ποιμαντική και
 βασιλική, 'Ισιδ.Πηλ.Πηλουσ.Έπιστ.1,136 τών τής
 ποιμαντικής ήγεμόνα' || νεώτ. τή θηλ. ποιμα-
 ντική ώς ούσα. έν εκ τών μαθημάτων του πρακτι-
 κόυ κλάδου τής θεολογίας διδάσκον τήν θεωρίαν
 τής πνευματικής καθοδηγήσεως τών πιστών υπό
 τών έκκλησιαστικών βαθυοικών ώς και τή καθή-
 κοντα τούτων πρός έαυτούσ και τή ποίμνιον.

ποιμαντικός έπίρρ. μον. κατά τόν τρόπον
 του ποιμένος τής έκκλησίας, ά. ποιμαντορικώς :
 Ξιφιλ.Γ' έν Μι.119,888.

ποιμαντορία (ή) μον. κ. νεώτ. ή υπό τού θρη-
 σκευτικού άρχηγού ή έκκλησιαστικού βαθμούου
 ποιμανοίσι του πνευματικού ποιμνίου, πνευματική

καθοδηγησις τών πιστών : Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,355
 φροντίδας προσέβητο τή αρχικωτάτη ποιμαντο-
 ρία του οικουμενικού πατριάρχου' 2) τή όξι-
 ωμα του πνευματικού οδηγού, του Ιερόρχου.

ποιμαντορικός-ή-όν μον. κ. νεώτ. ό άνήκων
 ή άναφερόμενος εις τήν ποιμαντορίαν ή τόν πνευ-
 ματικόν ποιμένα : ποιμαντορική έπιστολαί [αί
 δύο πρός Τιμόθεον και ή προς Τίτον του Άπο-
 στόλου Παύλου, περιλαβάνουσαι υποθήκας περί
 τών καθηκόντων τών θρησκευτικών ποιμένων], -
 ποιμαντορική έγκύκλιος, - ποιμαντορική ράβδος
 [ή πατερίσσα' 1) || μον. τή θηλ. ποιμαντορική ή
 ποιμαντορία βλλ.1) : Μιχ.Άκου.2,258 [έκδ.Λ.] τήν
 ποιμαντορικήν έπιστήμην' έπίρρ. νεώτ. -ώς,
ποιμάνωρ-ορος (ό) [ποιμάνω, άνήρ] ποι. ό ποι-
 μήν, άρχηγός, ήγεμών λαού' 'Ησ. εποίμην ή βασι-
 λεύς : Αλοχ.Πέρο.241 τής δε ποιμάνωρ έπιστοι κά-
 πιδεσπόει στρατώ.

ποιμασία (ή) μγν. τή ποιμαίνου, τή διαφυ-
 λάπτειν, τή περιποιείσθαι : Φιλ.1,594, αυτ.596,12
 ποιμασία γάρ έστι θεού.

ποιμάνωρ-ορος (ό) μον. κ. νεώτ. κ. ποιμάνωρς ό
 πνευματικός οδηγός του θρησκευτικού ποιμνίου,
 ό άρχων, ό ήγουμένος τών πνευματικών ποιμένων,
 ό άρχιερεύς, ό έπίσκοπος : Σέργ.Μακρ.έν Σάθ.3,
 256 ό πάντα άσκως και άγρυπνος ποιμάνωρς
 κύριος Σαμουήλ.

ποιμάνωρ (ή) μον. κ. νεώτ. τή έργων και
 τή άξίωμα του ποιμάνωρου βλλ. : Έφορσιμ.493.

ποιμάνωρς (ό) μον. ά. ποιμάνωρς βλλ. : Θε-
 οδόσ.Διδικ. Ακρ.4,27.

ποιμάνωρ-έω [ποιμάνωρς] μον. κ. νεώτ. άμτθ.
 είμαι ποιμάνωρς βλλ. : Παχυμ.Γ' Άνδρ.Παλαιολ.
 325C του μετ' αυτών ποιμάνωρς αντας 'Ιωσήφ,
 αυτ.327D, αυτ.405A.

ποιμενικός-ή-όν [ποιμήν] κ. μον. κ. νεώτ. ό
 άνήκων ή άναφερόμενος εις ποιμένα, ό του ποι-
 μένος : Θεόκρ.1,23 ό θώκος πίνος ό ποιμενικός,
 Καλλ.άπ.125 ποιμενικόν πλήμα, Νικ.π.Άθην.11,
 475D ποιμενικόν άγγισιν, Γαλ.19,138.7 τήν ποι-
 μενικήν σκάφην, 'Αθην.11,475D, 'Οππ.Κυν.3,272 κύ-
 νεοσι ποιμενικός, Λόγγ.17.7 ποιμενικήν παιδίαν,
 Θεοφύλ.Σ'ιστ.63,13 [Βοσα.] ποιμενικόν τεράστιον,
 -ποιμενική άχογλαί, -ποιμενική ράβδος (ή άγκλί-
 τας), -ποιμενικός κύων [ποικιλια κινός εκ τής
 κατηγορίας τών οικοδοίτων, τώ ταοπανδύκωλο], -
 ποιμενικός βίος, -ποιμενικά άσματα, -ποιμενική
 ποίσις (ή βουκαλική' 1) || τή θηλ. ποιμενική
 [έν. τέχνη], ή τέχνη του ποιμένος, ά. ποιμαντική :
 Πλάτ.Πολ.345D τής δε ποιμενικήσ ό δίπλου του
 αυ μάλα ή, άρ' ώ τέτακται, όπως τούτφ
 τή βέλτιστον έκποριεί' 2) νεώτ. τή ούδ. ποιμε-
 νικόν ώς ούσα. ποιητικόν είδος, του όποιου τά θέ-
 ματα είναι ελλημμένα έκ του έν τή πράξει και
 του συναίσθηματικού βίου των ποιμένων, ά. βου-
 κολική ποίσις' || είδ. μουσ. όμ. τή ούδ. ώς
 ούσα. μουσική σύνθεσις, δι' ής έπιζητείται ή μίμη-
 σις τής μουσικής τών ποιμένων.

ποιμενικός έπίρρ., μον. κ. νεώτ. κατά τρό-
 πον ποιμενικόν, όπως ό ποιμένος : Εύμόδ.110.

ποιμηνιον (τό) μγν. ποι. τ. αντί ποιμνιον βλλ. :
 'Οππ.Κυν.3,264 ποιμηνίων και αιπολίων όλετήρα,
 αυτ.4,269 πρώτος ποιμηνιον ιδρύσατο.

ποιμενικός-α-ον μγν. σπάν. τή του ποιμενικός
 βλλ. : Άκκ.Μεσο.ΑΠλ.4,226 ποιμηνίων τερπόμενος
 δόνακι, Μακεδ.ΑΠ 6,73 ποιμηνίων . . καμάντων.

ποιμηνίς-ίδος (ή) νεώτ. θηλ. του ποιμήν βλλ., μι-
 κρά κόρη βοσκόουσα ποιμνια' 2) ή θυγάτηρ
 του ποιμένος, ή κόρη του βοσκού.

ποιμενόθι (ή) κάπ. θηλ. του ποιμήν.
ποιμενόθι έπίρρ. μον. επί τόπου, έν τή ποίμνη,
 επί ήρεμασι : Θεοδοτ.π.Εύσ.Εύαγγ.Προπ.4,26D.

ποιμεντάριος [ό]ι μτγν. διόρθ. ἀντί ποιμεντάριος βλ.λ.: 'Αέτ.15,29 ποιμενταρίων ἰδ.γρ. ποιμενικῶν). **ποιμὴν-ένος** [ό]ι κ. μσν. κ. νεώτ., δημ. ποιμένας, κλητ. ποιμὴν [ού]χι ποιμὴν: 'Ἡρώδιαν.Τεχν.Λειφ.2, 717, τὸ θηλ. ποιμένησα (πάπ.), νεώτ. ποιμενίς, βοσκός κ. ἰδ. προβάτων ἢ βοῶν: 'Ἰλ.Δ.455 τῶν δέ τε πλάσσε δούπων ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, αὐτ. Ε137, 'Οδ.Κ.83 ὄθι ποιμένα ποιμὴν ἤπειε εἰσελάων: ὄμ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸν κίριον ἢ Ἰδιοκτήτην: 'Οδ.Δ.87 ἔνθα μὲν οὐτε δναεῖ ἐπιδούσης οὔτε ποιμὴν τυρασῖ καὶ κρειών' || μεθ' 'Ομ. βοσκὸς προβάτων, τσαρπάνος, μπιστικός: 'Εὐρ.Βάων.714 βουκόλοι καὶ ποιμένες, Πλάτ.Πολ.343Α οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γινώσκεις, αὐτ.Νόμ.735β, αὐτ.Θεατ.174D οἶον συδῶτην ἢ ποιμένα ἢ τινα βουκόλον. Δημ.1155 τὰ πρόβατα λαμβάνει ποιμαίνοντα .. καὶ τὸν ποιμένα μετ' αὐτῶν, ΠΔ Γεν.4,2 καὶ ἐγένετο 'Αδελ ποιμὴν προβάτων, ΚΔ Μαθ.9,36 ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα, αὐτ. Λουκ.2,8, Πλαύτ.'Ηθ.176Ρ αὐτὸ μόνον τὰ πρόβατα λαδών, ἀλλά καὶ τὸν ποιμένα προσεκτεφλώσας, Θεοφύλ.8ουλγ.'Επιστ.38 'Απόλλων ποιμῶν ἦρα καὶ 'Αφροδίτη βουκόλων, Κάλβ. Ψδ.1,14, Βαλαωρ. Σπχιουρ.10,7 δύο ποιμένες πλαυνημένοι' 2) μτφ. ἡγέτης, ἡγεμὼν λοοῦ, ἀρχηγὸς ἀνθρώπων, συνήθ. ὡς ἐπίθετον βασιλέων κ. ἡγεμόνων: 'Ἰλ.Α.263 Ἀρύαντὰ τε ποιμένα λαῶν, αὐτ.Β.243 'Αγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, 'Οδ.Ο [ό]ι Νέστορι ποιμὴν λαῶν' || γεν. ἀρχηγός, ἡγεμὼν, ὀδηγός, κυβερνητής: 'Ἰλ.Β.85 ὁ δ' ἐπανάετσαν πειθοντό τὸ ποιμὴν λαῶν σκηπτοῦχοι βασιλῆες, Πινδ.Ν.8,6 οἶοι καὶ Διὸς Ἀλγίνας τε λέκτρον ποιμένες' ἀμφόρθησαν Κυπρίας δῶρων (ἐπὶ τῶν Ἐρώτων), Αἰσχ.'Ἰκ.767 οὐδ' ἐν ἀγκυροχαιῖς θαρσαλοῖσι καῶν ποιμένες, Σοφ.Α1.360 [ἐν κώδ.], Εὐρ.Φοιν.1140 παρῆν δ' ἐκάστου τῶνδ' ἐμοὶ θεάματα ζῦνθημα παραφέροντι ποιμῶν λαῶν, αὐτ.'Ἰβ.674 ποιμένες δ' ὄχων τετραπόρων κατήρχον .. μάχης, Πλάτ.Πολ.440D τῶν ἀρχόντων ὡσπερ ποιμῶν πδλεως' || ἀπολ. κύριος: Πινδ.Ο [ό]ι11),88 πλοῖτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἑπακτὸν ἀλλότριον, θανάκοντι συγερωτάτος' 3) εἰδ. ἐκκλ. πνευματικὸς ἀρχηγός, ἡγέτης, καθοδηγητής: ΠΔ 'Ἰερ.2,8 ὁ ἀντεχόμενοι τοῦ νόμου αὐτοῦ ἡλίσταντο ἢ καὶ ὁ ποιμένες ἔθεθον εἰς ἐμέ, ΚΔ 'Εφεσ.4,11 αὐτοὶ ἔδωκε .. τοὺς εὐαγγελιστάς, τοὺς δὲ ποιμένας καὶ διδασκάλους, Λιβάν.30,11, Μηναι.12,6 Μεγ.'Εσπ.'Ωδ.5 ποιμὴν καὶ ὀδηγὸς πάντων τῶν πλαυμένων, Νικόλαος, ὑπάρχων, Σέργ.Μαρκ. ἐν Σάθ.3,211 τῆς ποιμνῆς μασησῆς κατὰ τοῦ ποιμένος' || εἰδ. ὡς προσήγορία τοῦ Χριστοῦ: ΚΔ 'Ἰω.10,11 ἐγὼ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, αὐτ.16 τῆς φωνῆς μου ἀκούσασαι, καὶ γενήσεται μία ποιμνῆ, εἰς ποιμνῆ, αὐτ.Πέτρ.1,2,25' || νεώτ. τίτλος τοῦ ἱερέως παρὰ τοῖς 'Ελλησι διαμαρτυρομένοις' 4) νεώτ. ὁ τέταρτος βαθμὸς ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ τῆς Φιλικῆς 'Εταιρείας' 5) νεώτ. ζωολ. γένος ζηροδατικῶν φαριδῶν πτηνῶν. **ποιμνῆ** (ἦ) κ. μσν. κ. νεώτ. πλήθος βοσκημάτων ἀποτελουμένων σῶλονον ὑπὸ τῆ ἐπίθετῶν ποιμένος, ποιμνιον, κοπή, κοπάδι: 'Οδ.1122 οὗτ' ἄρα ποιμνησιν καταφαχεται οὗτ' ἀρότισιν' || κυρ. ποιμνιον προβάτων: 'Ἠοιοδ.Ο.446 βουκόλιας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, ποιμνας τ' εἰροπόλων δῖων, 'Ἡρ.1,126 τὰ τε αἰπόλια καὶ τὰς βοσκόμνας καὶ τὰ βουκόλια, Αἰσχ.Πρ.653 ποιμνας στάσεις τε πρὸς πατρός, Σοφ.Α1.234 κέθην ἀρ' ἡμῖν δεσμοτῖν ἀγων ἤλιθε ποιμνῆ, Πλάτ.Πολ.415Ε εἰ πολέμιος ὡσπερ λύκος ἐπὶ ποιμνῆν τις τοῖ, Δημ.1155, ΚΔ Λουκ.2,8 ποιμένες .. φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῆν ποιμνῆν αὐτῶν, αὐτ.Κορινθ.1,9,7' || γεν. ἀγέλη ζῴων: Πινδ.ἀπ.238 ποιμνα κάπρων λέοντων τε' || ὄμ. ἐν νε-

ριληπτ. σημ. ἐν μόνον ζῴων τῆς ποιμνῆς: Εὐρ.'Ἠλ.725 ἔχειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποιμῆν ἰεῖσι τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ! πρδλ. 'Αντιφών.ἀπ.52,4 2) μτφ. ἐπὶ πρσ., πλήθος ἀνθρώπων, ὄμας: Αἰσχ.'Ἰκ.642 αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διὸς, ποιμῆν τάνδ' ἀμέγατρον, αὐτ.Εὐμ.197 ποιμνῆς τοιαυτῆς δ' οὐ τις ἐφιλιθῆς θεῶν ἰεῖσι τῶν Ἐρινυῶν), Πλάτ.Πολιτ.267C ἐπὶ ποιμνῆ δῖποδι μέγρος ἀνθρωπονομικὸν ἐτι λειφθὲν μόνον ἰεῖσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους: || μτγν., μσν. κ. νεώτ. τὸ σῶλονον τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων: ΚΔ 'Ἰω.10,16 καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσασαι, καὶ γενήσεται μία ποιμνῆ, εἰς ποιμνῆ, Μηναι.12,6 Μικρ.'Εσπ.'Θεοτ.'Ζηλωσας ὁ ἀντιδικὸς τῆν ποιμνῆν σου, πανάχραντε, αὐτ.'Απολ. κανόνα πίστewης καὶ εἰκόνα προάπτου ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῆ σου Χριστὸς ὁ Θεός. **ποιμνηθεν** ἐπίμρ. μτγν. ἐκ ποιμνῆς, ἀπὸ ποιμνιον, κοπάδι: 'Απολλ.Ρ.2,491. **ποιμνητός**-ἴη-ον ἐπ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τῆν ποιμνῆ ἢ τὸν ποιμνῆ: 'Ἰλ.Β.470 αἴτε κατὰ σταθμὸν ποιμνηῖον ἡλάσκουσιν, 'Ἠοιοδ.'Εργ.787 σπῆκον τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνηῖον .. φαρ. **ποιμνηλάτης** [ό]ι μσν. ποιμὴν ἐλαύνων: Θεοδός. Διακ.'Ακρ.5,94 [Boiss.]. **ποιμνηάρχης**-[ό] μσν. ὁ ἀρχηγὸς ποιμνίου: Φιλῆς.2,86,145, αὐτ.255 [ἐκδ.Μιλ.]. **ποιμνιαρχος** [ό] μσν. ἄ. ποιμνιαρχῆς βλ.λ.: 'Ἰγνάτ. Διακ.Βί.Νικηφ.Κων/ονλ.154,12 [ἐκδ. De Boori]. **ποιμνιαρχῶ-ἔω** μσν. εἶμαι ποιμνιαρχῆς βλ.λ., ἄ. ποιμνιαρχῶ-ἔω.255,Θεοδ.611. **ποιμνικός**-ἦ-όν πάπ. ὁ ποιμνικός βλ.λ. **ποιμνιοδοσκῆ**(ἦ) νεώτ. κ. δημ. ἡ νομή, ἡ βόσκησις ποιμνῶν: ἀδικημα ποιμνιοδοσκῆς (τὸ ἀδικημα τῆς δι' εἰσαγωγῆς ἢ βοσκήσεως βλάστης ἢ φθορὰς ζῆνον ἀγροτικῶν κτήματος)' 2) τόπος κατάλληλος πρὸς νομήν, βόσκησιον ποιμνῶν. **ποιμνιον** [τό] κ. μσν. κ. νεώτ. ποιμνῆ κ. ἰδ. προβάτων, κοπάδι: 'Ἡρ.2,2 παῖδια δύο .. διδοῖ ποιμνῆν τρέφειν εἰς τὰ ποιμνια τροφῆν τινα τοιήνδ, Σοφ.ΟΤ.761 ἀγροῦσι σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνῆν νομάς, αὐτ.1028, Εὐρ.Ρῆσ.270 αἰ χρῆν γεγωνεῖν σ' εὐτυχούοντα ποιμνια, Πλάτ.Πολ.416Α τρέφειν κύνιας ἐκτικούρους ποιμνῶν, αὐτ.Νόμ.694Ε: || ὄμ. ποιμνῆ αἰγῶν: 'Επιγρ.' || ὄμ. ἐπὶ τῶν μόων βοσκήματος: ΠΔ Βασ.1,25,2 καὶ τούτω ποιμνια τρισχίλια' 2) μτγν., μσν. κ. νεώτ. μτφ. τὸ σῶλονον τῶν πιστῶν, τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Χριστὸν: ΚΔ Λουκ.12,32 μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποιμνιον, αὐτ.Πέτρ.1,5,2 ποιμνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, Μηναι.12,7 'Ορθρ.'Εξαρ. πρὸς νομάς εὐσεβεῖας καθοδηγῶν τὸ ποιμνιον. **ποιμνιος-α-ον** ἐπὶ τόπου, ὁ εἰς δὸν φοιτῶν, συχνάζουσι ποιμνια, ὁ ὑπὸ τῶν ποιμνῶν συχνάζομενος: Εὐρ.ἀπ.740,5 ἐπὶ τε λειμῶνας ποιμνια τ' ἄλση. **ποιμνιοτάσιον** [τό] νεώτ. περιφρακτὸς χώρος, ἐν ᾧ σταθλίζονται ποιμνια, μάντρα, μαντρί. **ποιμνιοτρόφος** [ό]ι μτγν. ὁ τρέφων, διατηρῶν ποιμνια, ὁ ποιμνῆ: 'Ακύλ.ΠΔ Βασ.4,3,4, αὐτ.'Αμ.1,1. **ποιμνιτής** [ό] ὁ ποιμνικός βλ.λ.: Εὐρ.'Αγκ.577 βοσκῆμασι σοσι συρίζων ποιμνῆς ὑμναίους [ποιμνικὸν γαμήλιον ἄσμα], Πολυδ.7,185 ποιμνιτῆς κῶν [ισπανόκυκλω]. **ποινά** 'Ἠσ. «ποιά. Λάκωνες» [πιθ. ἀντί ποι(ά)]. **ποινατός**-α-ον [οἰνή] κ. μσν. ὁ τιμωρὸς, ὁ ἐκδικητικός: 'Επιγρ. ποινατός ἄορ. 'Αρισται.1,10 ἐπὶ σοι ποινατὸν βέλος ἀφῆ, 'Ἰω.Αυδ.Ρωμ.3,16 ποινατός ἄρνα, Παῦλ.Σιλ.ΑΠ.5,253,6 μὴ ταῦτα χαράξαι ὀρνια ποιναῖς νῶτον ὑπὲρ σελίδος. **ποινάτωρ**-ορος [ό,ἦ] δῶρ. τ. τοῦ ποινάτωρ ὁ τιμωρὸς ὁ ἐκδικητής: 'Ἠσ. «ποινάτωρ, τιμωρός»: Αἰσχ.'Αγ.1281 ποινάτωρ πατρός, Εὐρ.'Ἠλ.23, αὐτ.268 παῖδας μὴ τέκους ποινάτορας;

ποινή (ή) κ. μων. νεώτ. κ. δημ. χρηματικόν ἀντί-πουν φόνου, χρηματική τιμή χυθέντος αίματος, χρηματική αποζημίωσις καταβαλλομένη υπό του φονέως εις τους συγγενείς του φονευθέντος προς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ πόσης διώξεως, κάθαρσις, ἐξέλιξις, ἐκδίκησις, Ἡσ. «ποινή» ἀντίποισις ἢ ὑπὲρ φόνου διδομένη, καὶ ἡ δωρεά, καὶ τὰ διδο-μένα χρήματα ὑπὲρ τινος ἀνηρημένου τοῖς αὐτοῦ οἰκείοις, μτ. γενικ. προσ. : ἰλ.Ξ 483 ἴνα μή τι κασιγνητοῖό γε ποιῆ δρῶν ἄπιτος ἐφ' ἱΖερδ. μτφρ. «γὰρ νὰ μή μένη πολλή ὥρο ἀνεκδίκητος ὁ ἀδελφός μου» : || γεν. τίμημα καταβαλλόμενον πρὸς ἱκανοποίησιν, ἱκανοποίησις, ἀνταπόδοσις, ἀποζη-μίωσις, πρόστιμον, τιμωρία, ἀντίποινα : αὐτ.Ε 266, αὐτ.Φ 28 δωῦδεκα λέξαστο κούρους ποιῆν Πα-τρόκλοιο . . θανόντος, αὐτ.Ρ 207, Ὀδ.Ψ 312 Κυ-κλωφ. . . ἀπετίσαστο ποιῆν ἰφθίμων ἐτέρων, Ἡοῖοδ. Ἐργ.749 καὶ τοῖς ἐπι ποιῆ, αὐτ.755 λευ-γαλέην γὰρ ἐπ' ἠρόντων ἐστ' ἐπὶ καὶ τῷ ποιῆ, Πίνδ.Ο 2,64 ποιῆς ἔτισαν (ἔδωσαν δίκην, ἐτιμω-ρήθησαν), Ἡρ.2,134 ποιῆν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελεσθαι ἰνὰ λάθρ' ἐκδικῆσιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Αἰσώπου, αὐτ.7,134, Αἰσχ.Εὐμ.54, αὐτ.Πρ.112 τοιῶνδε ποιῆς ἀμπλακημάτων τίνων [τοιούτων ἀμαρτημάτων ποιῆς ἀποτίωμι], αὐτ.268, αὐτ.Εὐμ. 464, Σοφ. Ἠλ 564 τίνος ποιῆς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἐσχ' ἐν Αὐλίδι, Εὐρ.ΙΤ 446 ποιῆς δοῦσ' ἀντιπά-λους, αὐτ.Τρῳ.360, Ἀντιφ.2,4, || ὑπὲρ . . τὸ ἀπο-θάνοντος ἀναμνησκῶν τὴν ποιῆν παραιῶν ὁ-μῆν μὴ τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας τὰν αἴτιον ἀφείναι, Ξεν.ΚΠ 6,1, || οὐ τίνων ποιῆς ὦν τε ὁ-μάς ἐνεχέρισεν ἀδικεῖν, Ἐλλ. Ἐπιγράμμ.356,3 ποι-νῆς εἵνεκα [ἰδία, ὡς τιμωρίαν] σπαν. π. πεζαγράφ-οις ἀντὶ τοῦ δίκῃ βλ.λ.8) 2) νεώτ. κ. δημ. γεν. τιμωρία ἐπιβαλλομένη διὰ τὴν κολάσιν μὴν πράξιν : **μαθητικά** - πειθαρχικά ποιναί [αὶ ὑπὸ διαφό-ρων ἀρχῶν ἐπιβαλλόμεναι εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιο-δοσίαν αὐτῶν τελοῦντας, δι' ἠπρησιακὰ ἢ ἄλλα πταίσματα], - **παιδαγωγικά** ποιῆ ἢ ὑπὸ τῶν παι-δαγωγῶν ἐπιβαλλομένη εἰς ἀμαρτήσαντα παῖδα σκοπούσα κυρίως εἰς τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν αὐτοῦ] : || εἶδ. νομ. κακὸν ὑπὸ νόμου τινὸς ἀπειλούμενον καὶ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ἐπιβαλλόμενον κατὰ τὸν δραστὸν ἀξιοποιῶν τινὸς πράξεως : **ποινή φυλα-κίσεως**, - χρηματικὴ **ποινή** ἢ ἐπιβάλλουσα τὴν καταβολὴν χρηματικῆς ποσοῦ), - **ἐπανορθωτικά** ποιναί [αὶ συντελοῦσαι εἰς ἐπανόρθωσιν], - ἡ ἐ-σχάτη τῶν ποιῶν ἢ καταδίκη εἰς θάνατον, ἄ. θανατική), - **ἰδιωτικὴ ποινή** [ποινικὴ ρήτρα] || φρ. ἐπὶ ποιῆ [πρὸς δὴλωσιν τοῦ ὅτι, ἐν περιπτώσει παραβάσεως ἢ ἀνυπακοῆς, θέλει ἐπιβληθῆ ἡ δεῖ-να ποινή] : ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ἐπὶ ποιῆ ἀπολύσεως, 3) προσωπο-ποιήμενη, ἢ θεὰ τῆς τιμωρίας καὶ ἐκδικήσεως κα-τέχουσα τὴν αὐτὴν τᾶξιν μετὰ τῆς Δίκης καὶ Ἐρι-νύος : Αἰσχ.Εὐμ.323 μάτερ, ἄ μ' ἔπιτικες . . ἀμαυ-ροῖσι καὶ δεοδροκῶσι ποιῶν, Εὐρ.ΙΤ 200, Πλούτ. Ὀθ.1' ὄμ. κ. κτ. πλθθ. : Αἰσχίν.1,190 τοὺς ἡσθεηκό-τας . . Ποινὰς ἐλαύνει καὶ κολάζειν δρᾶσιν ἡμ-μέναις, Πολυδ.24,8,2 παρέστησεν αὐτῷ τινὰς Ἐ-ρινύος καὶ Ποινὰς, Συνέσ. Ἐπιστ.44 τὴν αὐτὴν αἰ Ποίναί χρεῖαν τῆ φύσει τοῦ κόσμου παρέχοντα' 4) ἐν καλῇ σμῃ. ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, ἀνταπόδο-σις : Πίνδ.Π 1,59 κελὰδῆσαι πῖθεό μοι ποιῶν τερ-θρίπων [θερναρδ.Γρ. «πεισθητὶ μοὶ νὰ ἐξμνησῆς τὴν ὀφειλομένην τὴν [τὸ βραβεῖον καὶ τὴν νίκη]ν τὴν θερίπων», αὐτ.Ν [70 καμάτων . . ποιῶν, Αἰσχ' ἰκ 626 λέξωμεν ἐπ' Ἀργεῖοις εὐχὰς ἀγαθὰς, ἀγαθὸν ποιῶς, Ἐπιγρ. ποιῆν εὐσεβίης : 5) εἶδ. ἀστρολ. ὀνομασία τοῦ κλήρου βλ.λ.8 : Σέξτ. Ἐπιμ. Μαθ.5,15 : || ὄμ. ἐπὶ τοῦ ἔκτασ ἀστρολογικοῦ τόπου : Ποῦλ. Ἀλ.Μ 1.

ποινηλάσια (ή) μτγν. κ. μων. ἡ ὑπὸ τῶν Ποι-νῶν, τῶν Ἐρινῶν καταδίωξις, ἢ ἐπιβολὴ ποιῆς, τιμωρία : ἰω.Λυδ.Διοσκ.28, Φώτ. Ἐπιστ.83,31 τὴν ἀξίαν διδόντων ποινηλάσιαν, ΚΜονασσα.Χρον. 3978 **ποινηλασία** τοῦ νόμου.
ποινηλάτης [ή] μων. θηλ. **ποινηλάτις-ιδος**, ὁ ἐκδικητής, ὁ τιμωρὸς : Πρόδρο.117, αὐτ.225.
ποινηλάτις-ιδος (ή) μων. θηλ. τοῦ ποινηλάτης βλ.λ. : Πρόδρο.405 **ποινηλάτις** τύχη, Νικήτ' Εὐγ.6,37.
ποινηλατιστής [ή] μων. ὁ ποιῆν ἐπιβάλλων : Ἀχμ. Ὀνειροκρ.145,26.
ποινηλάτος-ον [ποινή, ἐλαύνω] μτγν. κ. μων. ὁ ὑπὸ τῶν Ποινῶν, τῶν Ἐρινῶν καταδιωκόμενος : Ἀνών.π.Σουῖδ. **τοῦτον** ὡς **ποινηλάτος** ὁ φιλοσο-φος ἐξετρέπετο 2) ἐκεῖνος ὃν ἐπιβάλλουσι, ἐμβάλλουσι τινι αἰ Ἐρινύες : Σιμηλίκ. Ἐπικτ.117 Δ **ποινηλάτος** μανία.
ποινηλάτω-έω μτγν. κ. μων. καταδιώκω καὶ βασανίζω τινά ὡς ἡ Ποινή, ἢ θεὰ τῆς ἐκδική-σεως : Σέξτ. Ἐπιμ.Μαθ.11,117 ἱκανῶς **ποινηλατούσας** αὐτὸν τῆς κατὰ τὸ φεύγειν . . ταραχῆς, Πρόδρο. 126, Τζέτ.Χιλ.3,383' κ. παθ. **ποινηλατοῦμαι** κατα-διώκομαι, βασανίζομαι ὑπὸ τῶν Ποινῶν, ἢ ὡς ὑπὸ τῶν Ποινῶν : Πλούτ. Ἠθ.1162C **ποινηλατούμενος** ὑπ' Ἐρινῶν, Σέξτ. Ἐπιμ.Πυρρ.127 ὑπὸ τῶν φύσει κακῶν νομίζει **ποινηλατῆσθαι**, αὐτ.3,237, Ἠ-φαιστ. Ἀστρολ.3,8, Εὐνόπ. Ἰστ.ἀν.248D **ποινηλατει-σθαι** τὸ ἀνθρώπινον, Ἐρμεί. Ἀλ.Φαῖδρ.111Α : || Ἡσ. «ποινηλάτης» ἑκάστος.
ποινημα-ατος [τό] [ποινώ] ἐκδίκησις, τιμωρία : Ἡσ [κωδ. ποιῶματα].
ποινητήρα [ή] μων. θηλ. τοῦ ποινητῆρ βλ.λ. : Τζέτ.Μεθ' Ὀμ.35.
ποινητῆρ-ήρος [ή] [ποινώ] μτγν. ὁ ἐκδικητής, ὁ τιμωρὸς : Ὀππ. Ἀλ.2,421 **ποινητῆρες** ἔσαι καὶ ἀλλήλων ὀλέτηρες.
ποινητής-ιδος [ή] μτγν. ἡ ἐκδικουμένη, ἡ τιμω-ρῦσα, ἡ ἐκδικητρία : Ἀντίπ. Σιδ.ΑΠ 7,47,53 ποι-νῆτις Ἐρινύς.
ποινητῶρ-ορος [ή] μτγν. ἀντὶ ποιητῶρ βλ.λ. : Νόνν.Δ 8,281, αὐτ.48,402 **σκορπίον** . . **τεῖς** ποιῆ-τορα μίτρης, 2) ὡς ἐπιθ. ὁ ἐκδικούμενος, ὁ τι-μωρῶν, ὁ ἐκδικητικὸς : Νόνν.Δ 21,145.
ποινήζομαι Ἐπιγρ. ἄρκ. ἀόρ. α' ἀπαφρ. **ποι-νῆσθαι** ἀπαῖται ποιῆν, πρόστιμον.
ποινηκόλογος [ή] νεώτ. κ. δημ. ὁ εἰδικῶς περὶ τὸ ποινικὸν δίκαιον ἢ τὴν ἐγκληματολογίαν ἀσχολούμενος : || δικηγόρος ἀναλαμβάνων συνήθως τὴν ὑπεράσπισιν ποινικῶν ὑποθέσεων.
ποινικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-φερόμενος εἰς τὴν ποιῆν βλ.λ.2), ὁ τῆς ποιῆς : || εἶδ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀδικήματα, ἐφ' ὧν ἐπιβάλλονται ποιναί ὑπὸ τῶν δικαστηρίων : **ποινικός νόμος** ἢ **κώδιξ** [τό σύνολον τῶν διατά-ξεων τῶν ἐπιβαλλουσῶν ποιναί, - **ποινικὴ** δικο-νομία [τό σύνολον τῶν νομικῶν διατάξεων τῶν ρυθμιζουσῶν τὸν τρόπον τῆς ὑπὸ τῶν δικαστη-ρίων ἀπονομῆς τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης], - **ποι-νικὸν δίκαιον** [ὁ κώδικος τοῦ δικαίου ὁ ρυθμιζὼν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς πολιτείας πρὸς καθορισμὸν, βεβαίωσιν καὶ τιμωρίαν τῶν ἀδικη-μάτων], - **ποινικὴ εὐθύνη** ἢ ἐκ τοῦ ἐγκλήματος ἀπορροῦσα εὐθύνη] : || **ποινικὴ ρήτρα** χρη-ματικὴ ζημία καθοριζομένη ἐκ τῶν προτέρων ἐν τινι συμφάσει εἰς βάρος τοῦ παραβάτου τῶν δρᾶν αὐτοῦ : || **ποινικὴ ψυχολογία** [ἐπιστήμη ἔχουσα ὑποκειμενον τὴν ἔρευναν τῆς ἐνοχῆς ὡς καὶ τὸν βαθμὸν ἐνοχῆς τοῦ δραστοῦ ἐγκλήματος πινος ἐπὶ τῆς βάσει τῆς προτέρας ζωῆς αὐτοῦ] 2) **ποι-νικά** [τά] ὡς ὅσα. ἡ ἐπιστήμη τοῦ ποινικοῦ δικαίου.
ποινικότης-ητος [ή] νεώτ. ἡ ἰδιότης, τὸ γνω-ρισμα τοῦ ποινικοῦ, τὸ νὰ εἶναι τι ποινικόν.

ποινικῶς ἐπίρρ., νεώτ. ἀπό τῆς ἀπόφωσ τοῦ ποιηκοῦ δικαίου, συμφώνως πρὸς τὸ ποιηκὸν δίκαιον : εἶναι ποιηκῶς διώξειμι.

ποινίμος-ον [ποινή] ὁ ἐκδικῶν, ὁ τιμωρῶν· τιμωρός· Σοφ.Τρ.808 ὧν σε ποινίμος Δίκη τίσασι τ' Ἐρινύς τ', αὐτ.Αἰ.843 ὧ ταχέϊα ποινίμοι τ' Ἐρινύες [σχθλ. ἐποιήμοι, τιμωροί, αἱ ἐκδικούσαι τούς ἀδικουμένους], αὐτ.'Ηλ.210 οἷς θεός .. ποινίμος πῦμα παθεῖν πόροι [Βερναρδ.Γρ. κείς τοὺς ἰσπίους ὁ θεός εἶθε νά δῶσῃ νά πάθωσι τὰ ἀντίποινα τῶν πράξεων τῶν], Συνέσ.Ἐπιστ.195C θαίμοσι ποινίμοις, ΑΠ9,157 ποινίμος λιθοτονήτ' 2) ἐν καλῇ σμῆ. ὁ ἀνταποδίδων, ὁ ἀνταμείβων : Πινδ.Π2, 17 ἄγε δὲ χάρις φίλων ποινίμος ἀντί Φέργων ὀπιζόμενα [ισθ.γρ.1].

ποινίου [πό] Ἐπιγρ. ὑποκορ. τοῦ ποιηῆ, ἄνευ ὑπακορ. σμῆ., τὸ πρόστιμον.

ποινιῆ-ἰδασ [ή] μτγν. κ. μαν. πιθ. ἡ ποτινιάς βλλ. : Θεόγμων.Καν.23 ποινιῆς Βάκχαι· πρθλ. Εὐρ. Βάκχ.664 κ. -ποινα ἐν λ. δέσποινα.

ποινολόγιον [τό] νεώτ. βιβλίον τηρούμενον ὑπὸ ὀργανισμῶν πινῶν, οἷων σχολεῖται, πλοῖων κττ. καὶ χρησιμεῖον ὅπως αἰσθητὰ φησὶν ἐν αὐτῷ εἰς τοὺς μαθητὰς κττ. ἐπιβαλλόμενα ποιναί.

ποινοποιοῦ-όν μτγν. ὁ λαμβάνων ἐκδίκησην, ὁ ἐνεργῶν, ὁ ἐκτελεθῶν, ὁ ἐπιβάλλων τιμωρίαν, ὁ ἐκδικῶν : Λουκ.Φιλόπ.23 ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυμνοῖς ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ἐπὶ θεάτρα [αἱ θεότῃτες τῆς ἐκδικήσεως].

ποινοστροβοῦμαι-έομαι Ἐπιγρ. παθ. ἐπὶ στρατοῦ, τρέπομαι εἰς φυγήν.

ποινοουργός [ός] [ποινή, ἔργω] μτγν. ὁ ἐκτελεστής ποιηῆς, ὁ δῆμιος : Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3.60.

ποινίτηρ [ός] [ἀγγλ.] νεώτ. ἄκλ. ὁ δεικτικὸς Βλλ.71.

ποινή-ῶν [ποινή] τιμωρῶν, ἐκδικούμαι : Θεωνῶ 747 [ἐκδ.Γαί.] ποιῶν δεῖ θεραπειῶναι τὸ κατ' ἀξίαν [ἀ. ἐκδ. τιμῶν] || τὸ μέσ. ποινώμαι-ἄσμαι ἐκδικούμαι, τιμωρῶ τινα χάριν ἑαυτοῦ· Ἦσ. ἐποινάσθαι· ποιῶν λαμβάνειν, σταν ἀντέκτισι τὴν λάβη· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ρησιδιᾶσθαι : Εὐρ.Π1 1433 ὕμας δὲ τὰς τῶνδ' Ἱστορας βουλευμάτων .. ποισαζόμεθα.

ποιόιν ἀντί ποιόοιμι, α' ἐν. ἐνεστυ. εὐκτ. τοῦ ποιῶ βλλ.

ποιολογία [ή] [ποιολόγος] πάθ. ἡ ἐκκοπή χόρτου.

ποιολόγος-ον [πόα, λέγω] ὁ συλλέγων χόρτον, βοτάνην, ὁ χορτολόγος : Ἀριστλ.ἀπ.351 ὁ τῶς σχιδανόπους ἐστὶ καὶ ποιολόγος.

ποιολογῶ-έω [ποιολόγος] μτγν. συλλέγω χόρτον, βοτάνης, στήμας, βοτανολογῶ, χορτολογῶ, σταχυολογῶ : Θεόκρ.3,32 εἶπε καὶ ἄγρασι τάλαθρα κοσκινόμαντις, ἀ πρᾶν ποιολογεῖσα Παρισιδάτις, σὺνεκ' ἐγὼ μὲν τιν ὄλοος ἔγκειμαι [σχθλ. ἐκαλᾶμην συλλέγουσα, σταχυολογοῦσα].

ποιόν [τό] κ. νεώτ. ἡ τὴν φύσιν τινὸς ἀποτελοῦσα ἰδιότης, τὸ ἑσωτερικὸν γνῶρισμα, ὁ χαρακτήρ πινος, ἀ. ποιότης : Ἀριστλ.Μεταφ.1033α. || τὸ ποιόν, Ἰάμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.14 τὰ τοιαῦτα ποιᾶ, - ποιόν του ἤχου [ἀ. χροῖά του ἤχου], - τὸ ποιόν του ἄνθρώπου αὐτοῦ || εἶδ. φιλοσ. ποιόν τῶν ζῴων τὰ ὑποπίνοντα εἰς τὴν ἀίσθησιν ἡμῶν διακριτικὰ γνωρίσματα τῶν ζῴων.

ποιόννομος-ον [νομή] ὁ ἔχων νομὰς πλήρεις πᾶς, λεωμόνας πλήρεις χόρτων, βοτάνων : Αἰσχ. Ἰκ.50 ἐν ποιόννομις ματρὸς ἀρχαίας τόποις.

ποιονόμος-ον [νέμοι] ὁ νεμόμενος, ὁ βόσκων εἰς πᾶν, ὁ τρώγων πᾶν, χορτοφάγος : Αἰσχ. Ἀγ. 1169 θυσίαι .. βοτῶν ποιονόμων.

ποιόθισαι ἀντί ποιούθεις, ποιούσιν μτχ. ταῦ ποιῶ βλλ. : Ἐπιγρ.

ποιοποιός-όν μαν. ὁ παράγων τὰς ποιότητας, τὰ εἶδη : Στέφ. Ἀλεξ. ἐν Isidori Phys.2,245,33 τῆς ποιοποιου φύσεως.

ποιός-α-ον κ. μαν. κ. νεώτ., ἰων. κοίος-η-ον μαν. κ. δημ. ποιός-ιά-ιά ἐρωτήμ. ἀντωνυμ. ἐπίθ. δηλοῦν τὴν ποιότητα, ὀπίου εἶδους, τί λογῆς· π. Ὀμ. συνήθ. ἐκφάραξ ἔκκληξην καὶ ὄργην : Ἰλ.Α 552 ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, αὐτ.Δ 350 ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων· ὄμ. κ. ἄνευ τοῦ ἔπος : αὐτ.Ν824 ποῖον ἔειπες, αὐτ.Ψ 570 ποῖον ἔρεξας, Ὀδ.Β 85, αὐτ.Φ 195 ποῖοι κ' εἰτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν [Βερναρδ.Γρ. ποῖαν τινὰ βοήθειαν θά εἶχες τὴν διάθεσιν νά δώσῃς εἰς τὸν ἄδυσσασά· κυρίως : ποῖοι τίνες θά εἴσθε εἰς τὸ νά βοηθήσῃτε;] || ὄμ. ἐπὶ ἄπλῶν ἐρωτήσεων : Ὀδ. Π 222 ποῖη .. νηῖ σε ναῦται ἤγαγον εἰς Ἰθάκην, Πίνδ.Ν 1,61 ποῖαις .. τύχαις, Ἦρ.4,155 κοῖη χειρὶ, Αἰσχ.Πρ.763 ποῖω τρόπῳ, Σοφ.ΟΚ 474 ποῖω τρόπῳ, Πλάτ.Πολ.374Β τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδειαι εἰς πόλεως φυλακὴν, Λουκῖλλ.ΑΠ11, 246 ἐκ ποῖων ἔταμες .. τὰ ἔξλα ταῦτα λατομῶν; ποῖων τὸ ἀκάθος ἐστὶ μύλων; Ἐρωτόκρ. 1,207 καὶ σὺ μὲ ποῖο λογαρισμῷ ἔχεις δὲ τοῦτ' ὀλίπδα; || ποῖος οὐ ἐν ἐρωτῆσει ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ἔκαστος, πᾶς τιν ἐν καταφάσει : Ἦρ.7,21 κοῖον δὲ πινόμενον ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε, Σοφ.ΟΤ 420 βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμνήν, Εὐρ. Ἀνδρ.299 2) συχ. ἐν διαλόγοις, π. κωμ. καὶ πεζογράφοις, τὸ ποῖος τίθεται μετὰ λ' ἢς ἐποῖησασο κττ. ὁ προλαλήσας, πρὸς δῆλωσην ἐκπλήξεως μετὰ τινος περιφρονησεως : Ἀριστοφ. Θεσμ.874 Πρωτεύως τὰδ' ἐστὶ μέλασθρα. Ἀπόκρ. ποῖου Πρωτεύως, αὐτ. Ἀχ.62 οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως. Ἀπόκρ. ποῖου βασιλέως, αὐτ.157, αὐτ. 761, αὐτ.Νεφ.367, Πλάτ.Θεαίτ.188Β τὰ τοιαῦτα ποῖα μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράξουσιν .. ποῖος μαθηταῖς, αὐτ.Γοργ.490Ε, αὐτ.Χορμ.174Β ὄμ. δῖο π. τραγ. : Σοφ.Τρ.427 ταῦτὸ δ' οὐχὶ γίνεταί δικηκῖν εἰπεῖν κᾶςκακῖθῶσαι λόγον. ποῖαν δόκησιν, Εὐρ. Ἐλ.567 ὧ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας, ποῖας δάμαρτος; || κ. μτ. τοῦ ἄρθρ. : Θεόκρ.5,5 οὐκ ἐσορῆτε τὸν μευ τάν σύριγγα πρᾶν κλέφοντα Κομάταν; τάν ποῖαν σύριγγα; || ὄμ. ἀντί ποῖ Βλλ. 3) ὄμ. κ. νεώτ. κ. δημ. μτ. τοῦ ἄρθρου, ὅτε ἡ ἐρώτησις περιλαμβάνει τὸ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου ὀριζόμενον ὄνομα ἢ ἐκ τῶν συμφορομένων νοεῖται : Αἰσχ.Πρ.249 τὸ ποῖον εὐρῶν .. φάρμακον, Ἀριστοφ. Ἀχ.418 τὰ ποῖα τρυχῆ; μῶν ἐν ὄλις Οἰνύς ὀδῶ! .. ἠγωνίζετο, Πλάτ.Πολ.550C λέγεις δὲ .. τίν ποῖαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Ἀπόκρ. τὴν ἀπὸ τιμητῶν .. πολιτείαν || συχ. μτ. τῆς δεικτ. ἀνταν. : Ἀριστοφ. Ἀχ.963 ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχελευν, Ἀποκρ. ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, αὐτ. Νεφ.1270, Τιμοκλ.12,4 ἐνίστοε ἡ ἀπόκρισις γίνεταί γενικωτέρα : Σοφ.ΟΤ 120 ἔος φῶβῳ φυγῶν ὧν οἶδε πλὴν ἐν οὐδὲν εἰλ' εἰδῶς φράσαι. τὸ ποῖον, αὐτ.291 καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαιᾶ ἔπη. τὰ ποῖα ταῦτα, αὐτ.ΟΚ 1415, αὐτ.Φιλ. 1,229, Πλάτ.Σοφ.220Β τὸ δὲ γε λοιπὸν ἐστίν ἐν ἐτι μόνον ὅς εἰπεῖν εἶδος, τὸ ποῖον, αὐτ.Θεαίτ. 147D κινδυνεύουσιν ἐρωτᾶν ὀλον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἐναγχοῦς εἰσῆλθε διαλεγόμενοις, .. τὸ ποῖον δῆ, . . ., αὐτ.Φαῖδρ.279Α, αὐτ.Κρατ.395U εἰ ἀληθῆ τὰ περὶ αὐτῶν λεγόμενα. τὰ ποῖα ταῦτα, Δημ. 246 τῆς ποῖας ἐμπίδως γενέσθαι τὴν πόλιν ἠβούλετ' ἄνω, νεώτ. κ. δημ. ἰδ. ἐν χρ. τὸ οὐδ. θέλω ν' ἄκουα κὶ ἐγὼ τὸ παραμῦθι. τὸ ποῖον; || ὄμ. κ. ἄνευ τοῦ ἄρθρου : Ἦρ.7,48 καῖα ταῦτα λέγεις μοι εἶναι δύο πολεμῳτάτα, Αἰσχ. Ἀγ.117 ποῖαν Ἐρινύν τήνδε [τὴν λογιῆς Ἐρινύος ἀνὰ αὐτή], Σοφ. Φιλ.1204 ποῖον ἔρεῖς τὸδ' ἔπος; || κ. νεώτ. ποῖός τις; ἐκφέρει τὴν ἐρωτήσιν μᾶλλον ἀορίστως : Ἦρ. 3,34 κὸτῶν μὲ τινὰ νομίζουσι Πέρσαι εἶναι ἄνδρα, Σοφ.ΟΚ 1163 βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ

δγκου πλέων. ποτών τινα, Πλάτ.Πολ.328B ποία τις ἐστι, τραχεία καὶ χαλεπή, ἡ ῥαδία καὶ εὐποίου (ἢ ὀδοῖ), Ξεν.Ἑλλ.4,1,6 λέξων μοι . . ποίου τινός γένους ἐστίν ὁ Σιθριδῶτης; ὁμ. μτ. τοῦ ἄρθρου: αὐτ.ΚΠ33,8 πάντως δὴ ἀναμιμησκώμεθα τὰ ποί' ἄτ' ἔργα τούτων τὸν ἀγαθῶν ἐστιν αἴτια, Πλάτ.Σοφ.240C: 4) ὁμ. ὡς τὸ ὁποῖος ἐν πλ. ἐρωτήσῃσι: Ἡρ.3,34 εἴρετο . . κοῖος τις θεοκαί ἀνὴρ εἶναι, Αἰσχ.ΐκ.519 σὸν πατέρα διδάξω ποία χρὴ λέγειν, Σοφ.Φιλ.153, Πλάτ.Πολ.398C, αὐτ.414D οὐκ.οἶδα ὁποία τόλμη ἢ ποῖος λόγοις χρώμενος ἔρω, Γαλ.8,102 διαγνωσθήσεται ποῖον μὲν τὸ ἀρχοπατὸν ἐστὶ τῆς διδασκαλαίς εἶδος, ὁποῖον δὲ τὸ χρησίμον ὁμ. δις: αὐτ.Θεαίτ.149D ποῖαν χρὴ ἱγυναῖκα ποίω ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παιδῶς τίκειν [Βερναρδ.Γρ. ἐποῖαν μὲν χρὴ εἶναι τὴν γυναῖκα, ποῖον δὲ τὸν ἀνδρῶν, οἱ συνόντες ἀρίστους παιδῶς τρέφονται]: 5) ἀντὶ τοῦ ποδῶπα: Φερεκρ.145,20 ποῖος οὔτασι (ὁ) Τιμόθεος; Μιλήσιος τις, Καλλ.Ἐπιγρ.34 Ἀρχίως ποῖος; ὁ Κρίης: 6) κ. μ.ον. κ. νεώτ., δημ. ποῖος-ιά-ιό ἀντὶ τοῦ τίς; ἰδ. ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου: Ὁδ.Α 406 πόλις δ' ἐξ εὐχεται εἶναι γαίης, Πινδ.Π.4,97 ποῖαν γαίαν . . εὐχεται πατριδ' ἔμμεν, Αἰσχ.Ἀγ.278 ποῖου χρόνου δὲ καὶ πεπρόθηται πόλις ἰαπό τῆσιν χρόνου;, Εὐπ.23D ἐν ποίᾳ πόλει;, Ἀριστφ.Ὀρν.1219 ποῖα γὰρ ἄλλη χρὴ πέτσομαι τοὺς θεοὺς ἰέν. ὁδῶ, εἰς τίνος ἄλλου τρόπου;, Ἀριστλ.Κατ.5α,20, αὐτ.22, ΠΔ Βασ.2,15,2 ἐκ ποῖας πόλεως σύ εἶ;, αὐτ.3,13,12 ποῖα ὀδῶ πεπόρευται;, αὐτ.Τωβ.8,9, ΚΔ Ματθ.21,23 ἐν ποῖα ἐξουσία ταῦτα ποῖεις ἐν τῇ ἐξουσία τίνος;, αὐτ.24,42 αὐκ οἶδατε ποῖα ὦρα ὁ Κύριος. . ἔρχεται, αὐτ.43, αὐτ.Λουκ.5,19 καὶ μὴ εὐρόντες διὰ ποῖας ἰέν. θύρας) εἰσενέγκωσιν αὐτὸν διὰ τὸν ὄχλον, αὐτ.Πράξ.23,34 ἐπερωτήσας ἐκ ποῖας ἐπαρχίας ἐστὶ, αὐτ.Πέτρ.1,1,|| εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν, Ἐπιγρ. φυλάς ἰλομένοιν ἐκάστου ἰ-ωῖ ποῖας κε βέλλεται ἰήστινος ἐν Βουλήται, ἐνν. εἶναι), Πάπ. ἀπό ποῖου ἔτους, Γλωσσ. ποῖος [quis], Ἐρωτῶμ.1,270 ὁ λογισμοῖ 'ναὶ σαίτιτες, καρδίᾳ μου 'ν τὸ σσηῦδι,) καὶ μάχωνται, καὶ ποῖος μορεῖ νό τὰ συβάς' ὁμάδι, ὁ.δῖστ. ποῖος εἶδε τέτοιον πόλεμον να πολεμοῦν τὰ μάτια, ὁ.τραγ. ποῖος εἶδε πράσινο δέντροι, νά 'χρ γεράνια φύλλα;, - ποῖος με ζήτησε; || δημ. φρ. ποῖος νά [μοῦ] τὸ 'λεγε ἰσχετλιστικῶς ἐπὶ ἀδοκῆτου ἀτυχήματος, σημαίνωτερον θαυμαστικῶς ἐπὶ ἀνεπιτότου εὐτυχασί., - ποῖος νά τοῦ τὸ 'λεγε τοῦ δύστηχου πῶς θά χάση καὶ τὰ θυὸ τοῦ παιδιὰ μέσα σὲ μιά μέρα: 7) μτγν. κ. δημ. ἐρωτημ. πότερος, ποῖος ἐκ τῶν δύο (ἢ καὶ περισσοτέρων): Ἄν.Ὀξ.1,284, - ποῖος ἤθεα πρῶτος; -, - ποῖος κέρδιος; . .

ποιός-ά-όν κ. μ.ον. κ. νεώτ., ὀφρ. ἄνωγ. ἀντίστοιχος τῆς ἐρωτημ. ποῖος κ. τῆς ἀναφρ. ὁποῖος, ὁ ἔχων φύσιν, εἶδος ἢ ποιότητά τινα, τοιοῦτός τις: Πλάτ.Νόμ.770D, Στωϊκ.ἀν.2,129 μοναχῶς μὲν ἡ ποιότης λέγεται κατ' αὐτοὺς τοὺς Στωϊκοὺς, τριχῶς δὲ ὁ ποῖος, Ἀριστλ.Κατ.10α,27, Πάπ. τὸ ποῖον μέλος ἴτοιούτον ἢ τοιοῦτον, Ὄσμ.Μ.694 τὴν ποῖαν μάξαν ἰδ. μτ. τῆς τίς: Πλάτ.Σοφ.262E οὐκὼν καὶ ποῖόν τινα αὐτὸν εἶναι δεῖ;, αὐτ.Πολ.438B τὸ μὲν ποῖά ἄττα ποῖου τίνος ἐστίν, Ἀριστλ.Κατ.ββ,25, Ἐσέφρ.ΦΑἰ.6,17,7 δεῖ . . αὐτὴν τὴν ὕλην ποῖαν τῖνα προῦνάρχειν || τὸ οὐδ. ποῖόν ὄς οὐα. βλλ.α. 2) νεώτ. πάντοτε μτ. τῆς τίς, μικρός ἢ ὀλιγός τις, κάποιος: ἢ κατὰστασις τοῦ ἀσθενοῦς παρουσιασῆς ποῖαν τινα βελτίωσιν: 3) μ.ον. δημ. ποῖος-ά-ὸ ἄλλος: Ἐρωτῶμ.2,1258 ποῖὸ κάθετα 'ς χλωρὸ κλαδί, ποῖὸ 'ς δέντρο, ποῖὸ 'ς χαρακί.

ποιότης-πος (ἢ κ. μ.ον. κ. νεώτ., δημ. κ. ποιότη κ. ποιότητα ἢ φύσις, ἢ ἐσωτερικὴ ὑπόστασις πράγματός τινος ἰέν σχέσει πρὸς τὴν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν ποσότητα: Πλάτ.Θεαίτ.182Α τὸ δὲ ποῖον ποῖόν τι ἄλλ' οὐ ποιότητα; ἴσως οὐν ἡ ποιότης ἄμα ἀλλοκοτόν τε φαίνεται ὄνομα, Ἀριστλ.Κατ.ββ,26, αὐτ.ΗΗικ.1173α,15, Γαλ.Φυσ.Δυν.1,2, Γεωμ.1,15,2 ποιότης τρυγῶν, - ὕψασμα ἔξαιρετικῆς ποιότητος, - τροφήμα ἐκλεκτῆς ποιότητος; || νεώτ. βυζ. μουσ. ὁ τρόπος τῆς ἀπαγγελίας, ὁ περικοσμῶν καὶ καλλύνων τὸ μέλος: 2) νεώτ. κ. δημ. κατ' ἐπέκτ. εἶδος ἐμπορεψματος διακρινόμενον κατὰ τὴν ποιότητα ἐκ τῶν ὁμοίων αὐτοῦ: αὐτὴ ἡ ποιότης εἶναι ἀκριδότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη: 3) τὸ μέγεθος, ὁ ὄγκος: Αἰσώμ.Μυθ.84 οἱ δὲ μντροί πρῶτος, μὴ πρῖου; ὁδσον σεαυτὴν εἶπον ἐκ μέσου ῥήσεως, ἢ τὴν ἐκείνου ποιότητα μῆτρον, ῥάβρ.28,10.

ποιοτικός-ή-όν νεώτ. κ. δημ. ὁ ἀνώκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ποῖον ἢ τὴν ποιότητα (κτ. ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ ποσοτικό: ποιοτικός προσδιορισμός [εἶδ. γραμμ. ὁ προσδιορίζων τὴν ποιότητα οὐσιαστικῶ τῶς] || εἶδ. χημ. ποιοτικὴ ἀνάλυσις ἢ ἀναζητοῦσα τὴν φύσιν τῶν συστατικῶν σώματός τινος καὶ οὐχὶ τὴν κατὰ ποσότητα συμμετοχὴν αὐτῶν ἐν τῇ χημικῇ ἐνώσει: ἐπιγρ. νεώτ. -ως κ. δημ. -ά.

ποιοτρόφος-ον μτγν. ἀντὶ πασειτρόφος βλλ.: Ὀπν.Κυν.1,460 ποιοτρόφος αἶα.

ποιοφάγος-ον μτγν. ἀντὶ ποιοφάγος βλλ.: Ὀπν.Κυν.2,613 ἀσπολάσιον ποιοφάγν.

ποιονύδος ἰδί Ἦσ. «θεράπων».

ποιονύω, παρατ. ἐποιονύων κ. ἐπ. ποιονύων (Ἰλ.Ω 475), ὀφρ. μτχ. ἐποιονύσας ἰτὸ υ τοῦ ἐνεστ. μακρόν πρὸ μακρῶς αὐλλαθῆς, βραχὺ δὲ πρὸ βραχείας: ὃ ἐν τῷ μέλλ. κ. ὀφρ. πάντοτε), πολλὰ ποιά, κινούμενι προθύμω, εἶμαι ὀτρυνός, ἰδ. ἐπὶ θεοπόντων, ἔγκων, δισκων, θεραπευέω: Ἰλ.Α 600 ὡς Ἴδον Ἥφαιστον διὰ δῶματα ποιονύοντα, αὐτ.Ω 219, αὐτ.Ε 155 ἐγὼν τὸν μὲν ποιονύοντα μάχην ἀνά κυδάνερα, αὐτ.Σ 241, αὐτ.Ω 475, Ὀδ.Γ 430 ὡς ἐφραφ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποιονύων, αὐτ.Υ 149 αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιονύσσαι ἰγρήγορα σαρώσατε, Ἀπολλ.Ρ.4,113, Κόιντ.Π.322, αὐτ.13,352 ἦχι ἔ ποιονύοντα πόδες φέρον; || δθ. π. Πινδ. Π 10,64 ὄπερ ἐμᾶν ποιονύων χάριτι τὸδ' ἔξευξεν ἄρμα Πιερίδων ἰκοπιάζων χάριν ἐμοῦ, προσπαθῶν ἀ με ἐξυηρητήσῃ: 2) μτ. αἰτ. ἀσχρολοῦμαι περὶ τὸ μετὰ σπουδῆς, καταγινοῦμαι εἰς τίς: Πυθ.π.Πορφ.Πυθ.40 εὐ μάλα ποιονύων . . ἔργα ἰκῶδ), Ἐμπ.73 Ἴδεα ποιονύουσα, Χρησθ.π.Φλέγ. 37J ὄρνιθες . . μαντοσύνην θνητοῖσιν ἀληθέα ποιονύουσαι || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Ὀπν.Ἀλ.2,615 ποιονύουσα περὶ τι.

ποιστασις-ιος ἰδί Ἐπιγρ. ἀντὶ πρόστασις βλλ.

ποιπος ἰδί κρητ. ἀντὶ Πύθος βλλ.: Ἐπιγρ. Ἀπέλλωνά τὸν Παῖτιον.

ποιπάσσω ὄφρ. τ. ἀντὶ προστάσσω βλλ.

ποιπθέμῃ ὄφρ. μ. κτ. ὀφρ. ἀναφρ. ποιθέμεν ἀντὶ προστήμῃ βλλ.: Ἐπιγρ.

ποιπρόπια ἰτὸ Ἐπιγρ. ἐορτὴ ἀγομένη ἐν Δελφοῖς κατὰ τὸν μῆνα Ποιπρόπιον βλλ.

ποιπρόπιος ἰδί Ἐπιγρ. ὁ ἔκτος μῆν τοῦ Δελφικοῦ ἔτους ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν Ποσειδεῶνα τοῦ ἀπικκοῦ ἡμερολογίου: 2) ὄνομα. μῆνός ἐν Ἀμφίφασα καὶ παρὰ Λοκροῖς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Ἐλαφιδολῶνα τοῦ ἀπικκοῦ ἔτους: Ἐπιγρ.

ποιούγεν ἰσοφύσσαι ἐπιγρ. μτγν. μετὰ ἰοχυροῦ φυσήματος ἢ αὐρημοῦ, φυσῶντας, σφυρίζοντες, σφαιρικὰ: Νίκ.Θηρ.371 ἐν δὲ κελυθῶσι Γλωσση ποιούγεν ἔμεται διφήρεας ὄγκους (αχόλ. ἐφσηπτικῶς καὶ μεθ' ὀρμῆς ἐκφωδῶν).

ποιήματα-ατος (τὸ) (ποιήσασθαι) τὸ ποιήσασθαι, τὸ ἐκέρπειν σφοδρῶς καὶ μετὰ ἤχου τὴν ψυχήν, ἰσχυρὸν φῶσμα, σύριγξ : *Αἰσχ.* *Ἔνθ.* 280 *μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιήσασθαι*· 2) *Ἡσ.* ἐπιφώγμια· σχῆμα ὄρχηστῆς.

ποιήσασθαι (κτ. ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ φῦ, πρβλ. φῦσαι) ἀμτθ. πνεῦ μεθ' ὀρμῆς, φασάδ δυνάτι· : *Σώφ.ρ.* *Ἀθήν.* 7,324*ρ* ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφόμενῷ Παιδικῷ ποιήσασθαι (τίτλος μῦθου), *Εὐφορ* 135 *Ζεφυρὸν μέγα ποιήσασθαι*, *Νικ.* *Θηρ.* 180 *Φασαρόδ' ἀναπιμπλατὸν ἀσχήν ἄκριτα ποιήσασθαι* (φυσῶντος) [ιδ. γρ. ποιήσκειν π. *Σχολ.*· 2) μτθ. φασάδ τι, οἶον τὰ πῦρ, φασάδ τὸ πῦρ καὶ κάμνω αὐτὸ νὰ ἀνάψω : *Λυκόφρ.* 198 *κρατήρος δὲν Μέλαινα ποιήσασθαι* (τὸν ὅποιον θὰ φουσῶν ἡ Περσεφόνη ἡ *Ψιγνείαι*· || ἐξογκῶ, φουσκῶν) : *Ἀνύτ.* *ΑΠ* 7,215· 2) μτθ. ἐπιπλήττω τινὰ ὀργίλως, ἐμποῖω τινι τρόπον διὰ τοῦ ὀργίλου φουστῆσθαι μου· *Ἡσ.* ἐπιφώγμια· ἐκφροδῆσαι καὶ τὸ φασάδ καὶ τὸ πνεῖν [ἐκ τοῦ] ποιήσασθαι.

ποιῶ-ῶ κ. μων. κ. νεώτ., ἀρκ. ποῖντω [=ποιούντων], *Ἐπιγρ.* αἰολ. πόμη, πόης, πόει [Σωφ. ἐν *Λυρ.* *Συμπλ.* 1,9], δωρ. ποιέω, ἀττ. ποῶ [Σωφ. *ΟΤ* 918, *ΕΜ* 679,24], ποῖντω [Σωφ. *Τρ.* 385], παρατ. ἐποιῶν, ἐπ. ποῖων [ἴλ. *Υ* 147], κ. συνηρ. ποῖει [ἴλ. *Σ* 482], ἴων. ποιέεσκον [Ἡρ. 1,36], μέλλ. ποιήσω, κ. μων. ποῖω [Ἰδιγν. *Ἀκρ.* 165], ἀόρ. ἐποίησα, ἐπ. ποῖσα [ἴλ. *Σ* 490], μων. ἐποικα [Ἰδιγν. *Ἀχιλλ.* 36], παρακ. ποῖσκα, κ. πεποικῆσθε [ἐμ] [*Λυσ.* 13,92], ὑπερσυντ. ἐποῖσκειν κ. πεποικῆσθε ἦν [ἴσθ. 18,19], μέσ. ποιῶμαι, παρατ. ἐποῖομην, ἴων. ποιέεσκετο [Ἡρ. 7, 19], μέλλ. ποιήσομαι [ἴλ. 1,397, ὅμ. ἐν παθ. σμμ. *ἴσθ.* *Εὐσθ.* 11, *Ἀριστλ.* *Μετφ.* 102α,23], ἀόρ. ἐποίησα, κ. ἐπ. ποῖσαμην [ἴσθ. *Ε* 251], παρακ. πεποῖηται γέν. μέσ. σμμ. : *Ἄνδοκ.* 4,22, *Δημ.* 235], παθ. μέλλ. ποιηθήσομαι [μτ. τῆς μετα-, *Δημ.* 640], μετ' ὀλίγον μέλλ. πεποῖησομαι [ἴσθ. *Ἰων.* 1,11], ἀόρ. ἐποῖησθην [Ἡρ. 2,159, ἐν χρ. ὡς μέσ. μ. ἐν συνθέσει μετὰ τῆς πρόσ-], παρακ. πεποῖημαι [ἴλ. *Σ* 56], κατασκευάσθαι τὸ διὰ τῶν χειρῶν, ἀπεργάζομαι, τεχνουργῶ, κάμνω, φρεῖνάω τι, ἴδ. ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ὑλικὰ πράγματα, οἶον σκεύη, ἔργα τέχνης κττ., π. *Ὀμ.* σμμ. κατασκευάσθαι οἰκοδομῆν, οἰκοδομῶ, κτίζω : *ἴλ.* *Α* 603 *δῶμα περικλυτὸς* . . *Ἡραίοις ποῖσαν*, αὐτ. *Η* 339 *πύλας ποῖσαντες* [Ἰθύριος], αὐτ. 435, *Ὀδ.* *Δ* 796 *εἰδῶλον ποῖσαι*, *Ἰγμ.* *Ἀφρ.* 101 *σοὶ βωμόν ποῖσας*, ὅμ. κ. ἐπὶ ἔργου χαλκῆς, σιδηρουργοῦ· *ἴλ.* *Η* 222 *ὅς οἱ ἐποίησαν σάκος αἰόλον*, αὐτ. *Σ* 478, αὐτ. 482 *ἐν αὐτῷ ἰσάκει ποῖει δαίδαλα πολλὰ*, αὐτ. 490, αὐτ. 573· ὅθ. ὡς ἐπιγραφή ἐπὶ καλλιτεχνικοῦ τινος ἔργου : *Ἐπιγρ.* Πολυμήδης ἐποίησεν [ἐποίησεν] *Ἀργεῖος*, αὐτ. *Θεόφροπος ἐποίηει* *Αἰγινάτας*, αὐτ. *ἐποίησε* *Τερψικλῆς*· κ. γενικ. : *Θουκ.* 2, 34 *σκηπὴν ποῖσαντας* . . *τὸν τάφον ἐποίησαν*, *Ξεν.* *Ἀν.* 5,39 *ἐποίησε* . . *βωμόν καὶ ναὸν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου*, *Θεόφρ.* *Φί* 4,25 *ἐξ οὗ καὶ τὰ ἀγάλματα ποῖοιτο*, *ΚΔ* *ἴλ.* 9,6 *ἔπιπυσε* *χρῆσται* καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πύργματος· ὅμ. τὸ παθ. ἐμπροθ. [ἀπό], ἐκ τινοῦ : *Ἡρ.* 7,65 *εἴματα* . . ἀπὸ *ξύλων πεποίησαν* [κατεσκευασμένα ἐξ ἐρίοξ(ύλου)], αὐτ. 2,76 *πλοῖα* . . ἐκ τῆς ἀκάνθηθ *ποιεῖμενα*, αὐτ. ἐκ μυρικής πεποιημένη θύρη, *Ξεν.* *Ἀν.* 4,5,14 *καρβάντια πεποιημένα ἐκ τῶν νεοδάρτων βῶαν*· ὅμ. μτ. γενικ. τῆς ὕλης : *Ἡρ.* 5,62 *πρωῖον λίθου παῖσεν τὸν νηόν*, *Θουκ.* 4,31 *ἔριμα* . . *παλαῖον λίθων λογάδων πεποιημένον*, *Ξεν.* *ΚΠ* 7,52 *φοίνικος μὲν αἱ θύραι πεποιημέναι*· ὅμ. σπαν. μτ. ὁστ.:

Λόγγ. 4 *ἀγάλματα λίθαις πεποίητο ἦσαν κατασκευασμένα ἐκ λίθου*· ὅμ. π. *Ἡρ.* 4,192 *τῶν τὰ κέρεα* . . *οἱ πῆχες ποῖονται* [ἐκ τῶν κερῶτων αὐτῶν κατασκευάζονται] *ἐκ πῆχες τῆς λύρας*· ὅμ. π. *Σχολ.* *Πατρ.* *Δ* ἐν Πάπ. *Ἰδρμα* εἰς παρικεφαλίας πεποίηται· || τὸ μέσ. ποῖομαι κατασκευάζω τι δ' ἐμαυτὸν : *ἴλ.* *Μ* 168 *σφῆκας* . . *ἡ μέλισσαι οἰκία ποῖσανται*, αὐτ. *Ε* 735 *πέπλον* . . *δὲν ῥ' αὐτὴ ποῖσασθαι καὶ κάμει χερσίν*, *Ὀδ.* *Ε* 251, αὐτ. 259 *ἰατρία ποῖσασθαι*, *Ἡσίοδ.* *Ἐργ.* 503 *ποιήσθαι καλίας*· ὅμ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ : *Θεόφρ.* *Φι* 3,1,5 [ρεῖθρον] ποῖσέσθαι· || ὅμ. τὸ μέσ. κατασκευάζω τι δι' ἄλλου, μέσφ ἄλλου, παραγγέλλω, δεῖω παραγγέλλω νὰ μοῦ κάμνω κάτι : *Ἡρ.* 2,135 *τῆς ὠν δεκάτης τῶν χρημάτων ποῖσαμένη ὀδελοῦ*, *Πλάτ.* *Επιστ.* 361*Α* *τὸν μὲν Ἀπόλλων ἐποίησάμην*, *Δημ.* 520 *στεφάνους τοῦ χρυσοῦ αὐτὸς ἐποίησάμην* . . *τῷ χορῷ*, *Πλούτ.* *Θμ.* 5 *αὐτοῦ δὲ ποῖομένου ἐκόντας*· 2) κ. μων. κ. νεώτ. δημιουργῶ τι, πλάττω, πλαστοῦργῶ τι, φέρω τι εἰς ὑπαρξιν : *Ἡσίοδ.* *Ἐργ.* 110 *χρῦσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων ἀθάνατοι ποῖσαν*, *Δημ.* 43 *καὶ γὰρ ἀν οὗτὰς τὴ πάθη ταχέως μῦεις ἔτερον Φίλιππον ποῖσασθε*, *ΠΔ* *Γεν.* 1,1 *ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν*, αὐτ. 26 *ποιήσωμεν ἀνθρώπων κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν*, αὐτ. *Ψαλμ.* 103,24 *ὅς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας*, *ΚΔ* *Ματθ.* 19,4 *ὁ ποιήσας αἶψα ἀρχῆς ἀσάν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοῦ*, αὐτ. *Πράξ.* 17,24, *Ματθαί.* 12,1· *Ὁδ.* 3 *ὁ πάλι ἐξ οὐδενὸς ποῖσας τὰ σύμπαντα*· || ἡ μτθ. ὁ ποῖντὸν ὁ πλάστης, ὁ δημιουργός : *Πλάτ.* *Τιμ.* 76*С* *τοῦτω δὴ λασίαν ἡμῶν ἀπεργάσατο τὴν κεφαλὴν ὁ ποῖαν*· 3) κ. μων. παῖω παῖδιον - παῖδα - ἰδὸν κττ. γεννώ, τεκνοποιῶ, κάμνω παῖδι - Πλούτ. *Ἡθ.* 312*Α*, *Σχολ.* *Πινδ.* *Π* 4,455 *Μαλαχρῶν συνηλθὼν Λευκοφάνην ἐποίησε*, αὐτ. 2,39 *ἀγρίον τινα ἄνδρα ἐκ ταύτης πεποικῆς*, *Σουῖδ.* ἐν λ. *Ὀμηρος γῆμας ἔμμητιν* . . *ἐποίησεν Ὀμηρον*, *Διήγ.* *Ἀχιλλ.* 36 *ὁ βασιλεὺς* . . *δῶδεκα χρόνους ἐποίηκε παῖδιν νὰ μὴ ποῖσῃ*· ὅμ. κ. ἐπὶ γυναικός : *Μέν.* *Σαμ.* 173 *ποῖσεν ἰδὸν*, *Πλούτ.* *Ἡθ.* 145*Д* *παῖδιον* . . *οὐδέμω ποτὲ γυνὴ λέγεται ποῖσαι δῖχα κοινω- νίας ἀνδρός* [ιδ. γρ. ἀντὶ κηῖσαι], *Σχολ.* *Εὐρ.* *Ὀρ.* 1146 *ταύτην φασίν ἐκ Διὸς Ἀρκάδα πεποικέναι*· || ὅμ. τὸ μέσ. ποῖομαι παῖδιον ἢ παῖδα ἐν τῇ αὐτῇ σμμ. : *Φάλ.* 27,118 *σφοδρὰ σαι βουλομένῳ ἰδὸν ποῖσασθαι θυγάτηρ ἐγένετο*, *Ἄνδοκ.* 1,124 *τὸν ἰδὸν αὐτοῦ τοῦτον* . . *σκέφασθε πῶς γένοσε*, καὶ πῶς ἐποίησάν αὐτὸν, αὐτ. 4,22 *πρίαμους γυναικὰ τῶν αἰχμαλώτων ἰδὸν ἐξ αὐτῆς πεποίηται*, *Ξεν.* *ΚΠ* 5,3,14 *παῖδας μων* . . *τὸ ποῖσασθαι ἀφελίετο* [παιδοποιεῖσθαι, τεκνοποιεῖσθαι], *Δημ.* 1312 *λαδῶν τὴν ἐμὴν μητέρα* . . *καὶ παῖδας ποῖσάμενος*, *Λουκ.* *Θου.* 5 *ἐνέπλησε παιδῶν τὸν οὐρανόν*, τοὺς μὲν ἐπὶ ὁμοίωμιν ποῖσάμενος· ὅμ. ἐπὶ γυναικός : *Πλάτ.* *Συμπ.* 203*В* *ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα* . . *παῖδιον ποῖσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου*, *κατακλίνεται τε παρ' αὐτῷ* καὶ ἐκύνησε τὸν Ἐρωτα, *ἴωα.* *Α* 17,4,3 *αὐτὴ Δαυιδῆ συν- οικουσα παῖδας οὐκ ἐποίησαστο*, *Σουῖδ.* ἐν λ. *Σαπφὼ θυγατὴρ ἐποίησαστο ἐξ αὐτοῦ*· 4) γεν. παράγω, ἀποφέρω ἐπὶ τοῦ Διός : *Ἀριστφ.* *Σου.* 261 *ὄδωρ ἀναγκαιῶς ἔχει τὸν θεόν ποῖσαι*· ὅμ. ἐπὶ τιῶν εἰδῶν τροφῆς : *Ἀριστλ.* *Ζ* 522*б*,32 *γάλα δὲ ποῖει καὶ τῶν φυσῶνδων ἔνια προσφερόμενα*· ὅμ. ἐπὶ ψού : *Αἰλ.* *Π* 1,15 *ἄρρεν ποῖει*· || ὅμ. ὡς ἀ- πρόσ. ποῖει ὄδωρ ὑπονοουμένου τοῦ ὑποκειμένου Διός : *Θεόφρ.* *ΦΑ* *ἴτ.* 1,19,3 *ἐάν πλείω ποῖῃ ὕδατα ἰεῖν ὕλη*· || εἰδ. ἐπὶ τόπων, φυτῶν, πηγῶν κττ., καρπῶν, φέρω τι ὡς προϊόν, παράγω, κάμνω : *Στράβ.* 9,1,23 *ὁ δ' ὕμνητός καὶ μέλι ἀριστον ποι-*

εἶ ἱναράγει, κάνει ἄριστον μέλι, ΚΔ Ματθ.3,10 πᾶν . . δένδρον μὴ ποιῶν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται, αὐτ.7,17, αὐτ.Λουκ.θ,8 ἄπρον ἔπесεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καί φων ἔποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα, αὐτ.ΐακ.3,12, Στέφ.Βυζ.ἑλ.ἄ. Ἄργυρα εὐφωρῶτάτη ἔστιν ἡ νῆσος καὶ πλείστον ποιεῖ χρυσόν || ἐπὶ προσ., συγκομιζῶ, ἀποκομιζῶ, καρποῦμαι, ὡς τὸ δημ. κάνω : Ἄριστφ.Εἰρ. 1322 κριθὰς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς πάντας ὁμοίως οἰόντες τὸ πολὺν, Δημ.1045 ἐπειδὴν ποιῆς σφόδρα μὲν μεδίμνους . . χιλλούς, αὐτ.1048 πολὺν καὶ σφόδρα οἶνον ποιοῦντες, αὐτ.22 δα' ἄν ποιήσωιν αὐτως ὅπως ἄν δύνωνται Ἰβερναρδ. Γρηγ. κυρ. ὅσα προϊόντα παραγάσσιν ὅπως ὅπως, δηλ. μετὰ πολλοῦ κόπου! 5) εἶδ. μαθημ. σχηματίζω, ἀποτελῶ, κάνω : Εὐκλ.7,19 ὁ Α τὸν Γ πολλαπλασιάσας τὸν Η πεποίηκε, Ἀρχιμ.Σφοῖρ. Κυλ.1,16 ποιεῖν τομὴν, αὐτ.38 ποιεῖν ἀγῆμα, οὐτ. Κων.Σφοῖρ.12 ποιεῖν ὀρθὰς γωνίας κ. παθ. : αὐτ. Σφοῖρ.Κυλ.2,6 πεποίησθω ὡς . . ἴαξ ὑποτεθῆ| || ποιεῖν τὸ ἐπίταγμα (πληροῦν, ἱκανοποιεῖν τοὺς ἀπαιτούμενους ὅρους) : Ἀρχιμ.Σφοῖρ. Κυλ.1,2, αὐτ. 3: ὁμ. ποιεῖν τὸ πρόβλημα ἰκέτελῶ, ἐπιτυχᾶν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος) : Ἀπολλ.Περγ.2,49, αὐτ.51 || ἀπαιτῶ, ἀξίω : Πλάτ.Ἰν.3,93 ἢ προσθήκη ἀφαίρεσιν καὶ ἑλλειψιν ποιεῖ 6) μεθ' Ὅμ. ἐπὶ ποιητῶν κ. συγγραφέων, συνθεῖτω, συντάσσω, συγγράφω, κάνω ποιήματα ἢ ἄ. συγγράμματα : Ἡρ.1,23 διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων . . ποιήσαντα, αὐτ.2,53, Ἄριστφ.Θεσμ.153 δταν Φαῖδρον ποιῆς, αὐτ.157, Πλάτ.Φαῖδρ.243B, αὐτ.Συμν.223D τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμῶδιαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν, αὐτ.Φαῖδ.60D, Ἰσοκρ.10,64 παλινῶδιαν ἐποίησε || ὁμ. ἀπολ. συνθεῖτω, συντάσσω, γράφω ποιήματα, γράφω ὡς ποιητής : Ἡρ.3,38 ὀρθῶς μοι δοκεῖ Πίνδαρος ποιῆσαι ὁμ. ἐπομ. προσδιόρ. : Ἄριστφ.Θεσμ.193 ἐποίησάς ποτε . . ; ὁμ. ἐμπροσθ. ἰέν τι, εἰς τινα, περὶ τινος : Ἡρ.4,16 ἐν τοῖς ἔπεισι ποιεῖν ἔφησε, Πλάτ.Φαῖδ. 61B πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, αὐτ.Πολ. 383A || περιγράφω ἐν στίχοις ἢ διὰ στίχων : Ἡρ. 2,116 κατὰ περ ἐποίησε ἐν ἱλιάδι . . πλάσῃ τὴν Ἀλεξάνδρου, Πλάτ.Πολ.379A ἐάν τις αὐτὸν ἴπὸν θεὸν ἐν ἔπεισι ποιῆ ἐάν τε ἐν τραγωδίᾳ, αὐτ. Φαῖδ.61B αὐς προχειροῦς εἶχον καὶ ἠιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, ταύτους ἐποίησα ἰμετρέψας εἰς στίχους, Λυκούργ.100 τοῦτον τὸν μῦθον προεἶλετο ποιῆσαι ἰνὰ τὸν ἐπεξεργασθῆ ποιητικῶς || παριστάνω διὰ τῆς ποιήσεως, ποιητικῶς : Πλάτ. Ἰν.Μ 369i, αὐτ.Συμν.174B ποιήσας . . τὸν Ἀγαμέμνονα διαφερόντως ἀγορῶν δνδρά τὰ πολεμικά, Ἄριστφ.Ποιητ.1453b,27 Ἐθριπίδης ἐποίησεν ἀποκτείνουσαν τοὺς παῖδας τὴν Μήδειαν, Πλούτ.Ἡθ.105B ποιήσας τὸν Ἀχιλλεῖα λέγοντα πρὸς τὸν Πρίαμον ἰμᾶς τὸν παρουσάζει, τὸν παριστάνει 7) πλάττω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ τὴ ἀνυφάρκτον : Πλάτ.Εὐθφρ.3B κανοῦς ποιοῦντα θεοῦς κ. παθ. : Ἡρ.3,115 ὄμῳ ποιητῆς δέ τινος ποιηθῆν ὁμ. πεποιημένα ἀνόματα : Ἄριστφ.Ρητ. 1404b,29, αὐτ.Ποιητ.1457b,2 ἄπαντα δὲ ὄνομα ἔστιν, ἡ κύριον ἢ γλῶττα . . ἢ πεποιημένον ἢ ἐπεκτεταμένον, αὐτ.33, Διον. Ἀλ.Πομπ.2 ἰάνθιθ. κύριαί, αὐτ.Ἰσοκρ.7 ἰάνθιθ. αὐτοφύη| 8) ἐπιφέρω τί τι, προκαλῶ, προξενῶ, ἐμβάλλω, ἐμποιοῦ τὴ εἰς τινα, κάνω, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἀφρημένην : Ἰλ.Μ 432 ἐδύναντο φῶδον ποιῆσαι Ἀχαιοί, ὄμ. Ἄ, 250, αὐτ. Ε 452 ὁ ποιῆσε γαλήνην, Πλάτ.Πρωτ.353D νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα . . παρσκαυάει, Ξεν.Ἀν.1,8,18 φῶδον ποιοῦντες τοῖς Ἰηνοῖς, αὐτ. Ἐλλ.6,3,10 ταῦτα εἰπόντων σιωπῆν μὲν παρὰ πάντων ἐποίησεν, αὐτ. Ἀπομν.3,10,8 οὐ ποιεῖ τίνα τέρψιν τοῖς θεωμένοις, Ἰσοκρ.7,54 μεγά-

λην ἀλαχύνην τῆ πόλει ποιοῦσιν, ΚΔ Λουκ.1,72 ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν ὁμ. ἐπὶ πραγμ. κτ. : Θουκ.7,6 ἢ ἐκείνων τευχίσιοι, . . ταῦτὸν . . ἐποίησε αὐτοῖς κινᾶν τε μαχομένους διὰ παντὸς καὶ μηδὲ μάχεσθαι, Ξεν. Απομν.4,3,14 ὁμ. ἐπὶ ἀστέρον : Πλάτ.Ἰν.2,31 ποιεῖν πενίαν, οὐτ.ποιεῖν πλοῦτον || ὁμ. πτ. αἰ. κ. ἀπαρτ. συντελῶ, συναρῶ εἰς τὴν πραγμασίω, τὴν ἐκτέλεσιν τινος, βοηθῶ, ἐνεργῶ, ἀναγκάζω, κάνω νᾶ γίνῃ τι : Ὀδ. Ψ 258 ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἰκεσθῆαι οἶκον, Σοφ.Φιλ.926 τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύων τὸ τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ, Ἄριστφ. Ἰν.912 ἐγὼ σε ποιῶσω τριηραρχεῖν, αὐτ. Ὀρν.59 ποιήσεις τοί με κόπτειν αὖθις αὖ, αὐτ.Ἰλ.459 νομίζετε ἀδικεῖν με τὸν Πλούτον ποιεῖν περρωμένων βλέψαι πάλιν; Πλάτ.Θεαιτ.149A ποῖόν τούτο ἀνθρώπου ἀπορεῖν, Ξεν.ΚΠ 4,5,48 ἀισχύουσθαί ἡμᾶς ἐποίησατε, ΠΔ Ψακμ.103,32 ὁ ἐπιβέβλων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποῖων αὐτὴν τρέμειν, ΚΔ Ματθ.5,32 αὐτ.Μάρκ.7,37 τοὺς κωφοῦς ποιεῖ ἀκούουσιν, Πάπ. ποιῶσω ἡμᾶς ζημιούσθαι, ὁμ. ἐποίησαν αὐτοὺς ἀναστῆσαι τὴν ἀταξίαν ὁμ. πτ. τοῦ ὡστε παρεμβολομένου : Ἄριστφ. Ἰν.351 τί . . σὺ . . τὴν πόλιν πεποιήσας, ὡστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτω κατεγλυπτομένην αἰωνᾶν, Ξεν.ΚΠ 3,2,29 πειράσεσθαί ποῖσαι ὡστε σε νομίζειν καλῶς βεβούλευσθαι ὁμ. ἐπομνήσας ἐξηγητημένης προτάσεως : Ἡρ.5,109 ποιεῖν χρεῶν ἐστὶ ἡμᾶς, . . ὅπως . . ἔσται ἢ τε ἱωνίη καὶ ἡ Κύπρος, ἐλευθέρη, Πλάτ. Φαῖδρ.252F πᾶν ποιοῦσιν ὅπως τοιοῦτος ἔσται, Ξεν.ΚΠ 6,3,18 ὡς ἄν . . εἰδῆσιν ὁπόσον τὸ στράτευμα ἐστὶν ἑοῦσιν || ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : αὐτ.6,1,23 ἐποίησατο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ σὶ ἔμνοντες εἶεν 9) προμυθεῖω, πορίζω, προσφέρω, παρῶω : Θουκ.8,76 ἦν αὐτῶ ἀδικεῖν τε καὶ καθόδον ποιήσασιν, Ἰσοκρ.11,1, ὁ νόμος ποιεῖ τὴν κληρονομίαν τῆσιν, Δημ.151 λόγος . . ἀργυρίου τῶν λέγοντι ποιήσων ἰθὴ ἀποφέρει χρήματα| || τὸ μέσ. ποιοῦμαι πορίζω ἐμαυτῶ, κτώμαι, κερδαίνω, κλεβάνω : Ὀδ.Β 126 μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖ Ἰβερναρδ.Γρηγ. μεγάλῃ μὲν δόξαν ἐαυτῇ παρσκαυάει, Θουκ.6,60 αὐτὸν τε ἀδικεῖν ποιησάμενον σῶσαι, αὐτ.1,25, Ξεν.Οἰκ.6,11 ἦδιον ἀπὸ γεωργίας τὸ βίον ποιεῖσθαι, Πολύδ.82,11,8 πᾶνδρον ἐποίησατο τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνην δέξαν, 10) ἐν ἀναφ. πρὸς θυσίας, ἐορτάς, τελετὰς, πανηγυρεῖς κτ., τελῶ, ἐκέλω, πανηγυρίζω : Ἡρ.9,19 ποιήσαντες δὲ καὶ ἐναυθαίρα, ὡς σφι ἐκαλλείερε (προσενεγκόντες θυσίας, θυσιασταντες), Θουκ.1,25 τῆ θεῶ ἐορτῆν δημοτελεῖ ποιοῦσιν, Πλάτ.Πολ.328A πανθυσιὰ ποιήσουσιν, Ξεν. Ἐλλ.4,5,1 ποιοῦντες τὴν θυσίαν τῶ Προσειδῶν, αὐτ.4,5,2, αὐτ.Ἀν.5,5,5, ΠΔ ἘΞ.3,1,6 καὶ φυλάξουσιν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὰ σάββατα ποιεῖν αὐτὰ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, ΚΔ Ματθ.26,18 πρὸς σε ποῖω τὸ πάσχα, αὐτ.Πράξ.18,21 κ. παθ. : Θουκ.6,28 τὰ μυστήρια ἡμᾶς ὡς ποιεῖται, αὐτ.2,15 || ὁμ. ἐπὶ δημοσίων κηδεῶν : Πλάτ.Μενῦ.234B ταφῶς γὰρ οἴσθα ὅτι μέλλουσι ποιεῖν, Ἐπιγρ. ποιεῖν ἀπαφήν || κ. ἐπὶ πολιτικῶν ἢ ἄλλων συλλεούσεων : Ἄριστφ. Ἰν.746 καὶ μὴν ποίησας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν, Θουκ.1,139, αὐτ.67 ἐύλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθῶτα λέγειν, ΚΔ Μάρκ. 15,1 συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ δλον τὸ συνέδριον || τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σμ. : Ἰλ.Θ 2 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορῆν ποιήστω ἰουμεκάλσεσ συνελευσίη, Ἡρ.6,57 ἦν ἠποσην τις . . ποίηται, Ἄριστφ.Ἀχ.160 ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Ὁραξὶ περὶ μισθοῦ || ἐν ἀναφ. πρὸς πόλεμον, εἰρήνην κτ. ἐν φρσ. οἶον πόλεμον ποῖω, κινῶ, ἐφέρω, προκαλῶ πόλεμον : Ἰσοκρ.1,48 πόλεμον ἡμῶν ἄντ'

εἰρήνης πρὸς Λακεδαιμονίους ποιεῖν ἢ ἄλλο πόλεμον ποιῶ, μὴν. πόλεμῳ, κάμω. πόλεμον: ΚΔ Ἄν.13,7. αὐτ.12,7 τὸ θηριον. . ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον: ἢ ὁμ. κ. τὸ μέσ. πόλεμον ποιῶμαι κάμω. πόλεμον ἵπέρ (ἑαυτοῦ): Ξεν. Ἄν. 5,5,24 οὗ πόλεμον ποιούμενοι ἕκαστοι, ἀλλὰ ἐπιδεικνύοντες δι' οὐλοῦ ἐλπί: ἢ εἰρήνην ποιῶ φέρω, κάμω εἰρήνην ἰδίᾳ τοὺς ἄλλους: Ἄριστοφ. Εἰρ. 1199 δσ' ἡμᾶς τὰγαθὰ δεῖδρακας, εἰρήνην ποιήσας: ἢ ὁμ. τὸ μέσ. εἰρήνην ποιῶμαι κάμω, συνάπτω εἰρήνην ἰδί' ἑμαυτοῦ: Ἄνδρ. 3,11 εἰρήνην. . ἐξ ἴσου ποιοῦνται πρὸς ἀλλήλους: ἢ σπονδὰς ποιῶ κάμω σπονδὰς: Ξεν. Ἄν. 4,3,14 σπονδὰς ἐποιεῖ: ἢ ὁμ. κ. τὸ μέσ. σπονδὰς ποιῶμαι κάμω σπονδὰς ἰδί' ἑμαυτοῦ: Θουκ. 1,28 σπονδὰς. . ποιήσασθαι ἕως ἀν ἢ δική γένηται, Ἄνδρ. 3,11 σπονδὰς. . οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσι ἐν τῷ ἐπιταγμαθῶν ποιούται, Πάν. σπονδὰς καὶ δεήσεις ποιήσασθαι: ἢ ξυμμαχίαν ποιῶν κάμω, συνάπτω συμμαχίαν, γίνομαι σύμμαχος τινος: Θουκ. 2,29 τὴν. . τοῦ Σιτάλκου ξυμμαχίαν ἐποίησε' κ. παθ. συμμαχίη ποιήται: Ἡρ. 1,77 καὶ γὰρ πρὸς τοῦτους αὐτῷ ἐπεποίητο συμμαχίη: ἢ συνθήκας ποιῶμαι συνθηκολογῶ: Ἡρ. 6,42 συνθήκας σφίσι αὐτοῖσι τοὺς Ἴωνας ἠνάγκασε ποιήσασθαι: 12) κ. νεώτ. τὸ μέσ. ποιῶμαι συχ, μτ. αἰτ. οὐσ. περιφρ. ἀντί ρ. τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ οὐσ. οὕτως ὥστε να συντάσσεται ὁμοίως πρὸς ἐκεῖνον, ὅσων ἐν Ὀδ. Φ71 οὐδὲ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισημαίνει ἐδύνασθε: ἢ ποιήσασθαι ὀδοπορήν αὐτὸ ὀδοπορεῖν: Ἡρ. 2,29 ὀδοπορήν ποιήσασθαι ἡμερέων τεσσαράκοντα: ἢ ὁμ. ποιήσασθαι ὀδόν ἀντί ὀδοπορεῖν: αὐτ. 7, 42 ἐποιεῖτο δὲ τὴν ὀδὸν ἐκ τῆς Λυδίας, αὐτ. 110, αὐτ. 112: ἢ ποιήσασθαι πλῆδον ἀντί πλέειν: αὐτ. 6,95 ἐκ Σάμου ὀρμύμενοι παρά τε ἱκάρου καὶ διὰ νήσων τὸν πλῆδον ἐποιεῦντο, Ἄντιφ. 5,21 αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν τὸν πλῆδον πεποιήμενος: ἢ ποιήσασθαι κομίδην ἀντί κομίζεσθαι: Ἡρ. 6,95: ἢ θῶμα ποιήσασθαι τὴν θαυμάζειν: αὐτ. 1,68 τυγχάνεις θῶμα ποιούμενος τὴν ἐργασίην τοῦ σιδήρου: ἢ ὄργην ποιήσασθαι ὀργίζεσθαι: αὐτ. 3,25 ὁ Καμβύσης ὄργην ποιήσασθαι ἐστρατευθεὶ ἐπὶ τοῦ Αἰθιοπίας: ἢ λήθην ποιήσασθαι τὴν ληθάνεσθαι τινος: αὐτ. 1, 127' βουλήν ποιήσασθαι βουλευέσθαι: αὐτ. 6,101 ἐπεξελέσθην μὲν καὶ μαχέσασθαι οὐκ ἐποιεῦντο βουλήν: ἢ συμβολήν ποιήσασθαι συμβάλλεσθαι: αὐτ. 9,45: ἢ κοῖτον ποιήσασθαι κείσασθαι: αὐτ. 7,17: ἢ ποιήσασθαι στρατηγὴν στρατεύεσθαι: αὐτ. 1,171: ἢ σκῆψιν ποιήσασθαι σκηπτεσθαι: αὐτ. 5,30 σκῆψιν δὲ ποιούμενος τὴν ἐκίησιν τὴν ἴστίου: ἢ σπουδὴν ποιήσασθαι σπουδάζειν: αὐτ.: ἢ ποιῶμαι λόγον (τινὸς) λέγω, διηγοῦμαι περὶ τινος: αὐτ. 7,156 Γέλης. . μὲν λόγον ἐλάσσω ἐποιεῖτο: ἢ τὰς μάχας ποιήσασθαι μάχεσθαι: Σοφ. Ἡκ. 302 ὁ αὐν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος: ἢ καταφυγὰς ἢ καταφυγὴν ποιήσασθαι καταφεύγειν: Εὐρ. Ὀρ. 567 καταφυγὰς ποιούμεναι διὰ τέκνα, Ἄντιφ. 1,4: ἢ διαλλαγὰς ποιήσασθαι διαλλάττεσθαι: αὐτ. Φοίν. 516: ἢ ἀγῶνα ποιήσασθαι ἀγωνίζεσθαι: Θουκ. 2, 89: ἢ ἐνέδραν ποιήσασθαι ἐνεδρεῖν: αὐτ. 3,90 δύο φυλαὶ. . φρουροῦσαι καὶ τινὰ ἐνέδραν ποιήσασθαι τοῖς ἀπὸ τῶν νεῶν: ἢ τοὺς λόγους ποιήσασθαι συζητεῖν, συσκέπτεσθαι, διαπραγματεύεσθαι: Θουκ. 1,28 πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλασσαν δι' οὗ τὸ λοιπὸν τοὺς λόγους ποιήσασθαι: ἢ ὁμ. λόγους ἢ λόγον ποιῶμαι κ. νεώτ. ἀντί ἀπλῶς λέγω, ὁμίλω: Λυσ. 25,2 περὶ αὐτῶν πασιῶνται τοὺς λόγους, Πλάτ. Πολ. 527Α πράξενωσ ἕνεκα. . τοὺς λόγους ποιούμενοι, Ἰσοκρ. 4,12 περὶ ταῦ πράγματος ποιήσομαι τοὺς λόγους, ΚΔ Πράξ. 1,1 τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσασθαι περὶ πάντων

ἢ ἀπόκρισιν ποιήσασθαι ἀντί ἀποκρίνεσθαι: Πλάτ. Νόμ. 897D μὴ τοῖσιν ἐξ ἐναντίας. . ποιησώμεθα τὴν ἀπόκρισιν, Πλάτ. ἀπόκρισιν ποιήσασθαι: ἢ ἐπιμελειαν ποιήσασθαι ἀντί ἐπιμελεῖσθαι: αὐτ. Πολ. 556C ἐπιμελειαν πεποιήμενος ἀρετῆς: ἢ πορείαν ποιήσασθαι πορεύεσθαι: Ξεν. ΚΠ 5,2,31 κελεύων ὡς ἀσφαλτέστατα τὰς πορείας ποιήσασθαι, ΚΔ Λουκ. 13,22 πορείαν ποιούμενος εἰς Ἱερουσαλήμ: ἢ ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι ἐπιγαμῆν, ἐπιγαμίον διδοῦναι: αὐτ. 1,5,3 ἐπιγαμίαις ἀλλήλους πεποιήμενοι εἶεν: ἢ θήραν ποιήσασθαι θηρᾶν: αὐτ. Ἄν. 5,3,10 θήραν ἐποιεῦντο εἰς τὴν ἑρπύην: ἢ ἀράς ποιήσασθαι ἀρῶσθαι: Ἰσοκρ. 4,157: ἢ βοηθείας ποιήσασθαι βοηθεῖν: αὐτ. 4,125: ἢ ἀρχὴν ποιήσασθαι ἀρκεσθαι: αὐτ. 4,15 αὐ μὴ ἐντεῦθεν ποιῶνται τὴν ἀρχὴν ἐμπορίαν ποιήσασθαι ἐμπορεύεσθαι: αὐτ. 2,1: ἢ ἱκετίαις τινὶ ποιήσασθαι ἱκετεύειν τινά: αὐτ. 4,54 ἐκ τῶν ἱκετιῶν, ἀρ ἡδη τινὲς ἠὲν ἐποίησαντο: ἢ κινδύνους ποιήσασθαι κινδυνεύειν, διανιδυνεύειν: αὐτ. 3,24: ἢ ὁμ. κ. ἐμπροθ. ἱρηρὸς τινά: αὐτ. 4,173 τοὺς κινδύνους πρὸς τοὺς αὐτοὺς ποιησώμεθα: ἢ κρίσεις ποιήσασθαι ἀντί κρίνειν: αὐτ. 4,40: ἢ πρόνοιαν ποιήσασθαι προνοεῖν: αὐτ. 4,2 ὧν εἰκόσ ἦν αὐταὺς μάλλον ποιήσασθαι πρόνοιαν, ΚΔ Ρωμ. 13,14: ἢ πλεονεξίας ποιήσασθαι πλεονεκτεῖν: Ἰσοκρ. 4,17: ἢ τιμωρίαν ποιήσασθαι τιμωρεῖν ἢ τιμωρεῖσθαι: αὐτ. 4,1) 2) μηδεμίαν ποιήσασθαι κοινήν τιμωρίαν: ἢ ὑποσχέσεις ποιήσασθαι ἀντί ὑποκρίεσθαι: αὐτ. 4,14 αὐτὰ μεγάλας ποιῶμαι τὰς ὑποσχέσεις: ἢ ὁμ. ὠφελείας ποιήσασθαι ἐκ τινος ἀντί ὠφελεῖσθαι: αὐτ. 173: ἢ ἀναβολὴν ποιήσασθαι ἀνοβάλλειν: Ἰσαί. 6,13: ἢ διατριβὰς ποιήσασθαι διατρίβειν παρά τινι: αὐτ. 3,1: ἢ διαθήκας ποιήσασθαι ἀντί διατίθεσθαι: αὐτ. 1,10: ἢ κατηγόρημα ποιήσασθαι κατηγορεῖν: Δημ. 705: ἢ βλασφημίαις ποιήσασθαι βλασφημεῖν: Αἰσχίν. 1,67: μνήμην ἢ μνηεῖαν ποιήσασθαι περὶ τινος κ. νεώτ. ἀντί μνηστικῶν, μνημονεύειν, ἀναφῆρειν: Ἡρ. 4,16, Αἰσχίν. 1,160: ἢ ὁμ. μτ. γενικ. κ. Δ Ἐφεσ. 1,16 μνηεῖαν ὠμῶν ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου, αὐτ. Θεσσ. 1,1,2, αὐτ. Ρωμ. 1,9 ἀδειαιελεπτως μνηεῖαν ὠμῶν ποιῶμαι, Πλάτ. μνηεῖαν σου ποιούμενος παρά τοῖς ἐνθάδε: ἢ ἑπινοῦν ποιήσασθαι ἐπινοεῖν: Αἰσχίν. 1,160: ἢ ἀπόφασιν ποιήσασθαι ἀποφαίνεσθαι: Δειν. 2,1: ἢ ἀποδῆρπιν ποιήσασθαι ἀποδῆρπῆν: αὐτ. 1,81: ἢ ἀποχώρησιν ποιήσασθαι ἀποχωρεῖν: Λυκοῦργ. 96: ἢ εἰσαγγελίαν ποιήσασθαι εἰσαγγέλλειν ἑνέαγειν: αὐτ. 30 ἀφέστηκα τοῦ ἀδικῶν τὴν εἰσαγγελίαν κατὰ Λεωκράτους ποιήσασθαι: ἢ ἐξέτασιν ποιήσασθαι ἐξετάζειν: αὐτ. 28: ἢ ἐπιδείξειν ποιήσασθαι ἐπιδεικνύειν: αὐτ. 102: ἢ παραλογισμοὺς ποιήσασθαι παραλογίζεσθαι: αὐτ. 31: ἢ ἀπολογίαν ποιήσασθαι ἀπολογεῖσθαι: Λυκοῦργ. 63: ὁμολογίας ποιήσασθαι ὁμολογεῖσθαι: Πολύδ. 3,29,3: ἢ καθαρισμόν ποιήσασθαι καθαιρεῖν: ΚΔ Ἐβρ. 1,3 δι' αὐτοῦ καθαρισμόν ποιήσασθαι τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν: ἢ δέσιν ποιήσασθαι ὑπὲρ τινος δέσσειν ὑπὲρ τινος: αὐτ. Φιλ. 1,4 ὑπὲρ πάντων ὠμῶν γὴν δέσιν ποιούμενος: ἢ ἀγῶνα ἢ ἀγῶνας ποιήσασθαι ἀγωνίζεσθαι: Λουκ. Ἰβρομ. Λόγ. 1: ἢ νεώτ. ποιῶμαι χρῆσιν - πρότασιν - εἰσήγησιν - ἔκκλησιν χρησιμοποῶ, προτείνω, εἰσηγοῦμαι, ἐπικαλοῦμαι: ἢ μτ. τῆς διὰ κ. γενικ. ποιήσασθαι δι' ἀγγέλου ἀγγέλλειν: Ἡρ. 6,4: ἢ ὁμ. ποιήσασθαι διὰ χρηστηρίων χρηστηριάζεσθαι: αὐτ. 8,134 ἐκέλευσε σφέας. . διὰ χρηστηρίων ποιούμενος ὁκότερα βούλονται ἐλέσθαι τούτων: 13) μτ. ἐπιθ. ὡς κατηγ. καθιστῶ τινά τι, κάμω τινά τοιοῦτον ἢ τοιοῦτην, μεταβάλλω τὴν κατάστασιν τινος: Ὀδ. Φ 12 ὁ τὸ δύνανται ἀφρονα ποιήσασθαι καὶ ἐπιφρονα περ μᾶλ' ὄντα ἰδύονται νὰ καταστήσωσιν τινὰ ἀφρονα, νὰ μωρά-

νωσι, αὐτ.Ν 42 δῶρα, τὰ μοι θεοί . . ὄλβια ποιήσεις, Σοφ.ΟΚ 1033 τὴν πόλιν . . ποιήσαι . . ἀσθενεστέρην, Πλάτ.Πολ.41Β οἰθηρον ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου . . ἐποίησαν, αὐτ.Ἐπιστ.332α, Ξεν.ΚΠ 1,5,2 εἰ τοὺς Μήδων ἀσθενεῖς ποιήσεις, ΚΔ Ματθ.5,36 ὅτι οὐ λήθασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιήσαι, αὐτ.Ἰω.5,11 ὁ ποιήσας μὲν ὕμῃς, αὐτ.16,2 ἀπασυναγωγῶς ποιήσους ὕμῃς; || ὁμ. μὲν. οὐσ. || Ἰ.Ο 363 ὅς τ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηυσῶν ἰαφ' οὐ μεταβάλλῃ, κάμη παιγνίδια, αὐτ.Ω 537, αὐτ.611 λαοὺς δὲ λίθους ποιήσῃ ἰτοὺς ἀπελίθωσας, τοὺς ἔκομα πέτρας, Ἰ.Οδ.Α 387 μὴ σέ γ' ἐν . . ἰθάκη βασιλῆα Κρονεῖον ποιήσῃσιν, αὐτ.Κ 21 κείνον . . ταμὴν ἀνέμων ποιήσας, αὐτ.Π 456 Ὀδυσῆα . . ποιήσα γέροντα, Ἡσίοδ.Θ 118 γαμβρόν ἐόν ποιήσας, αὐτ.ἀπ.76,5 μύρμηκας ἄνδρας ἐποίησε ἰκαί γυναικας, Ἡρ.7,156 τοὺς μὲν αὐτῶν παχέας . . ἀγαγὼν ἐς τὰς Συρακούσας πολιτήσας ἐποίησε, Εὐρ.Ἰλ.1659 ἡμᾶς Ζεὺς ἐποίησαν θεοὺς μὲν ἔκομα θεοὺς, μάς ἀπεθέωσας, Ἰσοκρ.4,39 τοῖς δ' αὐτὴν παράδειγμα ποιήσασα, Θουκ.2,29 ἐποίησε . . Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηνάσιον, ΚΔ Ματθ.21,13 ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται ὕμεις δὲ αὐτὸν ἐποίησατε σπήλιον ἠρατῶν, αὐτ.4,19 δεῦτε ὁπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων, αὐτ.Ἰω.4,46 ἐποίησε τὸ ὕδωρ αἶνον || ὁμ. τὸ μέσ. ποιούμεαι : Ἰλ.Γ 409 σὲ ἄλοχον ποιήσεται ἰθὰ σὲ κάμη γυναικὰ τοῦ, αὐτ.495 σὲ παῖδα . . ποιούμενον [σὲ ἔκομα υἱόν, δηλ. σὲ υἱοθέτοισιν], Ὀδ.Ε 120 ἦν τίς τε . . ποιήσεται ἄκοιτην, Ἡσίοδ.Ἐργ.707 μὴ δὲ κασιγιήτω ἴσον ποιήσεται ἑταῖρον ἰξίσοῦνι, Ἡρ.6,57 καὶ ἦν τίς θετὸν παῖδα ποιήσεται ἐθέλη, αὐτ.4,180 τὸν δὲ Δία ἔωυτοῦ μιν ποιήσασθαι θυγατέρας, Ξεν.ΚΠ 4,6,2 καὶ παῖδα αὐτῶς ὡς δυνάτῶν αἶμα ποιούμεναι || ὁμ. τὸ μέσ. ἄνευ τοῦ υἱόν υἱοθετῶ : Πλάτ.Νόμ.923C τὸν δὲ ἄλλων παιδῶν, ὃν ἄν μὲν ἑτέρω ποιήσεται διδῶ δεχομένην, Δημ.1028 ἐπειδὴ οὐκ ἦσαν αὐτῶ παῖδες ἀρρενες, ποιήται Λακωνράτη [υἱοθετεῖ τὸν Λ.], αὐτ.1088 || τὸ μέσ. γεν. καθιστῶ τινὰ τι : Ὀδ.Κ 433 ἀπαντὰς ἢ σὺς ἢ ἄλλοκας ποιήσεται ἢ λέοντας, Ἡρ.1,119 τὰ δὲ ἤφθησε τῶν κρεῶν, εὐτεκτα . . ποιήσμενος, αὐτ.9,45 παραθήκων ἡμῖν τὰ ἑπαιτάδε τίθεμαι, ἀπόρρητα ποιούμενος, Πλάτ.Κρατ.428B ἴσως ἄν σε ποιήσαιμιν μαθητὴν, Ἰσοκρ.9,54 || ὁμ. ἔωυτοῦ ποιήσεται τὸ ἰδιοποιεῖσθαι τι : Ἡρ.1,129 εἰ ἔωυτοῦ ποιέται τὸ Κύρου ἔργον, Σοφ.Ἀντ.547 μὴ μοι θάνης σὺ κοινὰ μὴ δ' ἀ μὴ ἴθιγες παῖοθ σεαυτῆς || 14) ὁθ: ὄρθως, ἐγκαθιστῶ : ΠΔΒασ.1,2,6 ὁ ποιήσας τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρῶν, ΚΔ Μάρκ.3,14 || 15) τίθημι τὴν ἐν τινι θέσει, φέρω τινὰ εἰς τινὰ κατάστασιν, ἐμβάλλω τι πού : Ἰλ.Ν 55 σφῶν δ' ὄδω θεῶν τῖς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσῃσιν, Ὀδ.Ε 274, Ἡρ.1,27 αἶ γὰρ τοῦτο θεοὶ παῖσῃσιν ἐπὶ νόον νηαιώτησι, αὐτ.5,33, Θουκ.1,109 τὰς . . ναῦς ἐπὶ τὸ ξηροῦ ἐποίησε, Ξεν.ΚΠ 4,1,3 ἐξῶ βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας πρὶν τοὺς πολεμῖκους κατανοήσαι, Ἰσοκρ.3,37 βουλόμενος . . ἐμαυτὸν ὡς πορρωτάτω ποιήσαι τὸν τοιαῦτον ὑπαφίων || ὁμ. ἐν ἀναφ. πρὸς στρατῶν, σχηματίζω, συγκροτῶ : Ξεν.Ἀν.5,2,11, αὐτ.3,4,21 ἐποίησαν ἐξ λόχου || ὁμ. κ. ἐν τῷ πολέμῳ ποιεῖν τινα οὐκ τινι ἄγειν ὑπὸ τῆς ἔξουσιας πνός, ὑποτάσσειν τινὰ εἰς τινὰ : Δημ.241 ἔως Ἐπτασίλων ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν || ὁμ. ποιεῖν τινὰ ἐπὶ τινι : αὐτ.1341 μῆτα τοὺς νόμους μὴθ' ὕμῃς αὐτοῦ ἐπὶ τοῖς λέγουσι ποιεῖν || ὁμ. τὸ μέσ. πδιδόμεναι ἐν φρεσ : Ἡρ.1,201 Μασσαγέτας θη' ἔωυτω ποιήσασθαι, αὐτ.9,106 Σαρμίους . . ἐς τὸ συμμαχικὸν ἐποίησαντο ἰτοὺς συγκατέλεξαν μεταξὺ τῶν συμμάχων, Θουκ.3,3 τοὺς ἀνδρας ἐξ αὐτῶν ἐξ φυλακῆν

ἐποίησαντο, αὐτ.8,1 τὰ τῶν ζυμμάχων ἐς ἀσφάλειαν ποιήσασθαι, αὐτ.2,83 τὰ τε λεπτὰ πλοῖα . . ἐντός ποιοῦνται, Ξεν.Ἀγρω.1,22 τὸν κατὰ κράτος ἀναλώτων τεχνῶν τῆ φιλανθρωπίας ὑπὸ χεῖρα ἐποίησαν, αὐτ.Ἀν.1,10,9 ἀναπτύσσειν τὸ κράτος καὶ ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμὸν ὁμ. ποιήσθαι τινα ἐκποδῶν' πρβλ. ἐκποδῶν 21' || 16) εἶδ. μαθ. ὡς πολλοῖσι ζήσῳ : Ἡρω.Μέτρ.1,8 εἰδὴν τὰ ἰθ' ἐπὶ τὰ ε', αὐτ.2,14 τὰ ζ' ἐφ' ἑαυτὰ ποιοῦναι || 17) ἡγοῦμαι, θεωρῶ, ὑπολαμβάνω, λογίζομαι, πιστεύω, κρίνω, ἐκτιμῶ τι ὡς : Ἡρ.2,121,ε' τὸν δὲ βασιλέα, ὡς αὐτῷ ἀπηγγέλη τοῦ φαρῶς ὁ νέκυς ἐκκεκλεμμένος, δεῖνα ποιέειν, Θουκ.5,42 λεγομένους δὲ τούτων οἱ Ἀθηναῖοι δεῖνα ἐποιοῦν, ΚΔ Ἰω.5,18 ἴσον αὐτῶν ποῖων τῷ Θεῷ, αὐτ.8,53 τίνα σεαυτὸν σὺ ποιεῖς; αὐτ.19,7' || συχνὸτ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σ.μ. : Ἡρ.1,83 ἤλαε . . ἀγγελη, ὡς ἠλώκω τὸ τεῖχος . . οὕτω δὴ οὗτοι μὲν συμφορῆν ποιήσασθαι [βλαβερῆσαντες ὡς συμφορῆν], οὐτ.6,61 ὄρεσσαι τὰς γονεῖς συμφορῆν τὸ εἶδος αὐτῆς ποιούμενους [βερναρδ.Γρηγ. ἐόρῳσας δπ οἱ γονεῖς ἡγούτο συμφορῆν τὴν ἰδουσαί δπ ἡ μορφήν αὐτῆς], αὐτ.1,127 πάαι θεῖνον ποιούμενοι ὑπὸ Μήδων ἀρχεσθαι [βλαβερῶντες ὡς τρομερῶν, βαρῶν πράγμα] : Θουκ.6,60' ὁμ. ἐν φρεσ μέγα ποιοῦμαι πτ. ἀπαρφ. θεωρῶ, νομίζω τι λαν σπουδαῖον, διδῶ μεγάλην σημασίαν εἰς τι : Ἡρ.8,3 μέγα πεποιθῆμαι περὶ τὴν Ἑλλάδα' ὁμ. κ. ἄνευ ἀπαρφ. θεωρῶ ἀπουδαῖον, ἐκτιμῶ πολύ : αὐτ.3,42 ὁ μὲν δὴ ἀλιεὺς μέγα ποιούμενος ταῦτα ἦε ἐς τὰ οἶκία, Ξεν.ΚΠ 5,3,19 ἐγὼ μέγα ποιοῦμαι φίλιον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλείψω || οὐκ ὄσιν ποιοῦμαι τι θεωρῶ τι ἀνόσιν : Ἡρ.2,86' || οὐκ ἀνασχέτω ἢ ἀνασχέτα ποιοῦμαι τι δὲν ἀνέχομαι, δὲν ὑπομένω : Θουκ.1,118 τότε δὲ οὐκέτι ἀνασχέτων ἐποιοῦντο, ἀλλ' ἐπιχειρητὰ εἰδοὶ εἶναι, Πλάτ.Σεπτ.5 οὐκ ἀνασχέτα ποιοῦμενος ὁ Σεπτῶριος ἀπαντας . . κατηκόμισεν' || ἔρμαιον ποιοῦμαι τι εὐρίστω, ἐφευρίστω, ἐπινοῶ, θεωρῶ τι ὡς καθαρὸν κέρδος, ὡς κολῶν εὐρημα : Πλάτ.Γοργ.489C ἔρμαιον τοῦτο ποιοῦμενος ὁμ. εὐρημὰ τι ποιοῦμαι : Ξεν.Ἀν.2,3,18 εὐρημα ἐποιοήσῃμιν εἰ πως δυναίμην παρά βασιλέως ἀπτήσασθαι δοῦναι ἐμοὶ ἀποσώσαι ὕμῃς || ὁμ. τὸ μέσ. συχνὸτ. πτ. προθ. ἔν τινι, διό τινος, παρά τι, περὶ, πρὸ τινοῦ ἐν φρ. : Ἡρ.1,118 θυγατρὶ τῆ ἐμῆ διαβεδλημένους οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ἐποιοῦμην ἰδὲν ἐθέωαρον ἐλαφρῶν εὐκόλων, αὐτ.7,138 πρὸνθανόμενοι . . ταῦτα . . οἱ Ἕλληνες οὐκ ἐν ἀμολίῳ πάντες ἐποιοῦντο [δὲν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν] ὁμ. ἐν μικρῷ ποιοῦμαι τι : Σοφ.Φιλ.498 τοῦμον ἐν μικρῷ μέρος ποιοῦμενοι τὸν οἶκον ἠπειρον στόλον' || ἐν νόμῳ ποιοῦμαι τι θεωρῶ τι ὡς νόμιμον : Ἡρ.1,131' || ἐν ἀδείῃ ποιοῦμαι τι θεωρῶ, νομίζω τι ἀσφαλέως : αὐτ.9,42 ἐν ἀδείῃ δὲ οὐ ποιεῖμενων τὸ λέγειν' || ἐν ὀλιγορῳ ποιοῦμαι ὀλιγορῶ : Θουκ.4,5' || ἐν ὀργῇ ποιοῦμαι τινα ὀργίζομαι κατὰ τινοῦ : Δημ.14 τοὺς ὑστάτους . . ἐπίνοντας, ἐν ὀργῇ ποιεῖθ' ἐάν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῆ' || δι' οὐδενὸς ποιοῦμαι τι θεωρῶ τι ὀσημανον, ἀνάξιον λόγου : Σοφ.ΟΚ 584 τὰ λοιπῶν' αἶπει τὸ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ ἢ ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποεῖ || παρ' ὀλίγον ποιοῦμαι τι θεωρῶ τι εὐτελέως : Ξεν.Ἀν.6,61 || ἐνιοι μὲν αὐτῶν παρ' ὀλίγον ἐποιοῦντο τὸν Κλεάρχου' || παρ' οὐδὲν ποιοῦμαι τι δὲν τὸ λογαριάζω διὰ τίνοσ : Διὸν Κ 71,25' || κ. νεοτ. περὶ πολλοῦ, ἰλιθῶσ, πλείστου ποιοῦμαι τινα ἐκτιμῶ τινα ἢ τι πολύ, πλείστον, τὰ μέγιστα : Ἡρ.1,73 περὶ πολλοῦ ποιοῦμενος αὐτοῦς, αὐτ.6,104, Λυσ.1,1 περὶ πολλοῦ ἄν ποισαίμην . . τὸ τοιαύτους ὕμῃς ἐμοὶ δικαστὰς γενέσθαι, αὐτ.14,40, Πλάτ.Ἀπολ.21B τὸ τὰυ

θεοῦ περὶ πλείστου ποιείσθαι· ὁμ. περὶ παντός, ὀλίγου, ἐλαχίστου ποιησῶμαι τῶν· Ἰσοκρ.2,15 περὶ παντός ποιῶ κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχων, αὐτ. 17,58 οὐκ ἄν . . . περὶ ὀλίγου ποιήσασθε τὰς ἐκείνων ἐπιστολάς, αὐτ.18,63· σπαν. μτ. μ. γενικ. ὄνειμ. προθ.· Πλάτ.Πρωτ.328D πολλοὶ γὰρ ποιῶμεν ἀκηκόοντες & ἀκήκοα· ὁμ. πρὸ πολλοῦ ποιῶμαι μτ. ἀπαφρ.· Ἰσοκρ.5,138 πρὸ πολλοῦ δ' ἂν ἐποιήσαμην εἰδὼν τ' εἶναι συγκέρασαι τοὺς λόγους· 18) ὑποθετῶ, θεῶμαι ὅτι . . . Ἡρ.7,184 ποιήσας δ,τι πλέον ἦν αὐτῶν ἢ ἔλασσον, ἀν' ὀνόδιοντα ἄνδρας ἐνεῖναι, αὐτ.186, Ξεν.Ἀν.5,7,9 ποιῶ δ' ὕμῳς . . . ἤκειν· κ. ἄνευ ἀπαφρ.· Πλάτ.Θεαίτ.197D· || κ. παθ. ἐν φρεσὶ πεποιήσθω δὲ ἄς ὑποθετῆ, ἄς γίνῃ δεκτὸν λοιπὸν· αὐτ.197E· ὁμ. οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι οἱ θεωροῦμενοι ὅτι εἶναι . . . αὐτ. Πολ.498A, αὐτ.538C, αὐτ.573B· ἄλλα π. αὐτ.581D τὸν δὲ φιλόσοφον . . . τὴν κοίμησθαι . . . νομίζω ἰδ. γρ. ἀντὶ τῆς οἰώμεσθαι· 19) κ. μ.σν. ἐν ἀναφ. πρὸς χρόνον, περιμένω νὰ φθάσῃ· Πλάτ.Φιλ.50D πότερα ἀφίει με ἢ μέσας ποιήσας νύκτας, Δημ.1265 ἐποίησαν μὲν ἕξω μέσων νυκτῶν τὴν ὥραν ἰδίησαν νὰ παρελθῇ τὸ μεσονύκτιον· || ὁμ. κ. μ.σν. διέρχομαι τὸν χρόνον ἐν τινὶ τόπῳ ἢ καταστάσει, δι' ἀγῶν, διατριβῶν, διαμέμων, χρονοτριβῶν, Δημ.392 οὐδ' ἐποίησαν χρόνον ἰουδέε κατ' οὐδένα τρῶσιν ἠργοπόρησαν, ΠΔ Παροιμ.13,25 ποιήσουσιν ἐν πλοῦτῳ ἔτη πολλά, Διόδ.Σ.1,35, Νικισκρ. ΑΠ11,330 ἐν ταύτῃ πεποίηκα πολλὸν χρόνον, ΚΔ Ματθ.20,12 οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἦναι αὐτοὺς ἐποίησας τὴν βασιτάσσει τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, αὐτ.Πρόξ.18,23, αὐτ.20,3, αὐτ.Κορινθ.2,11,25, αὐτ.Ἰακ.4,13 πορευόμεθα εἰς τίνδε τὴν πόλιν καὶ ποιήσωμεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν, Ἰώσ.Α1,6,1 ποιήσασα παρά τοις Παλαιστίνοις μῆνας τέσσαρας, αὐτ. δύο ἡμέρας ποιεῖ ἐν τῷ Ἀνωθειῶν, αὐτ. πρὸς τὴν μίαν ἡμέραν, ἦν ποιεῖ ἐκεῖ, Πάπ. τρία ἔτη ἐποίησα συμβιῶν αὐτῆ, Σχολ.Θεοκρ.3,48 μῆνας ἕξ παρά Περσικὴν ποιεῖν, Σχολ.Εὐρ.Ἰνπ.35, Λιβάν.4,835,18 ὅσον ποιῶ χρόνον ἐν ἀγρῶ, Διηγ. Ἀχιλλ.36· || ὁμ. τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σήμ.· Θουκ.7,28 τὴν δὲ νύκτα . . . οἱ μὲν ἐπ' ὀλίγοις ποιούμενοι ἰσθ.γρ.1 ἰδιεργόμενοι τὴν νύκτα ἐνοποιοί, Θεοφύλ.Σ.6,10,2 οἴκoi τε τὴν τὸν φύγους ὥραν ἐνεκρήσαν ποιήσασθαι· 20) μ.σν. τὸ μέσ. ἐν ἀναφ. πρὸς διάστημα, ἀπόστασιν, διανώμῃ, διατρέχῃ· Θεοφύλ.Σ.6,4,4 παρασάγγας ποιησάμενος πέντε στρατοπεδεύεται· 21) μ.σν. θύμ. προσφάτω θυσίας· ΠΔ ἘΞ.19,36 τὸ μοσχάριον τῆς ἁμαρτίας ποιήσεις τῇ ἡμέρᾳ τοῦ καθαρισμοῦ, αὐτ.Ἰωδ.42,8 ποιήσεις κάρησων ὑπὲρ ἡμῶν· ὁμ. μτ. δοτ.· αὐτ.Βασ.3,11,33 ἀνθ' ὧν ἐγκατέλιπέ με καὶ ἐποίησε τῇ Ἀστάρτῃ· πρὸβ. ῥέζειν ἐκατόμβας· 22) παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ὁλον τροφήν· ΠΔ Γεν.18,7 μοσχάριον . . . ἔδωκε τῷ παιδί, καὶ ἐτάχυνε τοῦ ποιῆσαι αὐτό· || ὁμ.ποιεῖν τὸν μύστακα κοσμεῖν, καλλωπίζειν τὸν μύστακα· αὐτ.Βασ.2,19,24 οὐδὲ ἀνωχιστο, οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτό· || μ.σν. ἐν ἀναφ. πρὸς δεξιῶν, δεῖπνα κτ., διεξάγῳ, διοργανῶν, διδῶ, κάνω· ΠΔ Γεν.21,8 ἐποίησεν Ἀβραάμ δόξαν μεγάλην, ΚΔ Λουκ.5,29 ἐποίησε δόξαν μεγάλην Λευὶς αὐτῶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, αὐτ. Μαρκ.6,21, αὐτ.Λουκ.11,42 ὅταν ποιῆς ἄριστον ἢ δεῖπνον, μὴ φῶναι τοὺς φίλους· 23) μ.σν. ποιεῖν βασιλέα ἐκτελεῖν καθήμενον βασιλεῶς, κάνω τὸν βασιλέα· ΠΔ Βασ.3,20(21),7 οὐ νῦν οὕτω ποιῆς βασιλέα ἐπὶ Ἰσραὴλ· 24) κ. μ.σν. κ. νεώτ. σχεδὸν ὡς τὸ πράσσω βλ.λ., πειράσσω ἵνα γένωται π. ἐκτελεῖ, κάμνω π.· Ἡρ.3,134 ταῦτα εἶπε καὶ ἄμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησε, αὐτ.5,40 ποιῶν οὐδάρως Σπαρτιτικὰ ἰουδῶλους ζῶν ὡς

Σπαρτιτῆς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Σπαρτ.), Αἰσχ. Ἰκ.91 οὗτος, τί ποιεῖς, Σοφ.Φιλ.1010 ὅς οὐδὲν ἔδει πλέον τὸ προσταχθῆν ποιεῖν, Εὐρ. Ἄλλ.1108 ἀνδάνοντά μοι ποιεῖς ἱρηάτεις ἀρεστάς εἰς ἐμὲ, Ἀριστοφ.Ἰνπ.811 πεποιηκότα πλείονα χρησά . . . περὶ τὴν πόλιν, Ξεν.ΚΠ.5,1,30 ποιοῦντες . . . πάντα τά δέοντα, Δημ.41 οὐδὲν ἂν ἔγωγ νυνὶ πεποίηκον ἔπραξεν, αὐτ.90, αὐτ.460, ΚΔ Μάρκ.10,17 τί ποιήσω ἵνα ζῶναι αἰώνιον κληρανομήσω, αὐτ.Ἰω.4,34 ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, αὐτ.5,36, αὐτ.Λουκ.23,34 ὄφρα αὐτοῖς· οὐ γὰρ ποιεῖται τί ποιῶσι κ. νεώτ. ὡς παροίμ. φρ.1, Πάπ. ἐάν δέ τῃ ταύτων ἐπιδειχθῆ ποιῶσα· κ. παθ.· Ἰλ.Ζ.56 ἢ σοὶ ἄριστα πεποιήται κατὰ ὄκλον Ἰβερνοδ.Γρην. «βέβαια σοῦ ἔχον καί μοι πολλὰ ὄρατα πράγματα σὸ σπῆτι σου»· || ὁμ. εἶδ. μεθρη. π. Εὐκλ.1,1 ὄπερ ἔδει ποιήσαι· || ὁμ. ποιῶ μουσικὴν καταγινοῦμαι εἰς τὴν μουσικὴν, ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν μουσικὴν· Πλάτ.Φαῖδ.60E μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζωται, γυμνάζω εἰς τὴν μουσικὴν· 25) μτ. διπλῆς αἰτ. πρῶτω τινὶ τι, κάμνω τὴ εἰς τινά· Ἡρ.3,75 τελευτῶν ἔλεγε δσα ἀγαθὰ Κύρος Πέρσας πεποίηκοι, αὐτ.1,115 ταῦτα τοῦτον ἐποίησα σὺν δίκῃ, Ἀριστοφ.Σφ.697 οὐκ οἶδ' ὅ,τι χρημὰ μὴ ποιεῖς, Ἰσοκρ.16,50 μὴδὲν ἀγαθὸν ποιήσας τὴν πόλιν, Δειν.1,17 μεγάλα τὴν πόλιν ἀγαθὰ ποιεῖν· ὁμ. ἐμπροσθ. (μετὰ τινος)· ΠΔ Γεν.26,29 μὴ ποιήσαι μεθ' ἡμῶν κακόν· ὁμ. κ. ἐπὶ πραγμ.· Ἡρ.4,166 ἀργύριον ταῦτό τοῦτο ἐποίησε ἰτὸ αὐτὸ ἔκαμε μὲ τὸ ἀργύριον· || σπανιῶτ. μτ. δοτ. προσ. κ. μ.σν.· Ἀριστοφ.Νεφ.388 δεῖνὰ ποιεῖ γ' εὐθὺς μοι, Ξεν.Ἰνπ.9,12 ἴπρω τάναντία ποιεῖν (κῶδ.), Ἰσοκ.4,19 τῷ τεθνεῶτι μὴδὲν τῶν νομιζομένων παῖδι, Δημ.855 τί σοὶ ποιήσωσιν οἱ μάρτυρες, ΚΔ Ἰω.13,12 γινώσκετε τὴν πεποίηκα ἡμῖν, αὐτ.15,21, Διηγ. Ἄκρ.1651 καὶ ἂν οὐδὲν ἀρέσῃ σε καὶ σοὶ τὸ θέλω ποιεῖν (ἀντὶ ποιήσει)· κ. μτ. δοτ. πραγμ.· ΠΔ Βασ.1,5,8 τί ποιήσωμεν τῇ κλιωτῷ θεοῦ· || ὁμ. τὸ μέσ. μτ. δοτ. προσ.· Ἡρ.2,152 ὁ δὲ μαθὼν τὸ χρηστῆριον ἐπιτελεύμενον φίλα τε τοῖσι ἴσως . . . ποιέεται, αὐτ.5,37 τοῦτους δὲ φίλα βουλομένους ποιέεσθαι τῆσι πόλιν ἐξεδίδου· || ὁμ. τὸ ἐνεργ. μτ. ἐπῆρρ.· Ἡρ.1,112 οὐ δὲ ὧδε ποιήσων ἰουτῶν πρᾶξον, Σοφ. ΟΚ.652 πῶς οὐδὲν ποιήσεις ἰκατὸ ποῖον τρόπον θὰ ἐνεργήσῃς, Πλάτ.Πολ.328D μὴ οὖν ἄλλως ποιεῖ, αὐτ.403E ὀρθῶς ἂν ποιοίμεν, αὐτ.469B, Ξεν. Ἀπομν.1,3,1 πῶς δεῖ ποιεῖν . . . περὶ τοῖσας, ΚΔ Ματθ. 5,47 οὐχὶ καὶ οἱ τελῶνας οὕτω ποιοῦσιν; αὐτ. 20,5 πάλιν ἐξελεθῶν . . . ἐποίησαν ὡσαύτως, αὐτ. Λουκ.3,11 πορεύου καὶ αὐ ποιεῖ ὁμοίως, Πάπ. ὀρθῶς ἐποίησας· || ὁμ. μτ.τοῦ εἶδ. καλῶς, κακῶς, κάμνω εἰς τινά καλῶν ἢ κακῶν· Ξεν. Ἀπομν.2,3,8 εὐ λέγειν τὸν εὐ λέγοντα καὶ εὐ ποιεῖν τὸν εὐ ποιοῦντα ἰεργεῖται τὸν εὐεργετοῦνται, Δημ.14 ὡμῶν τὴν ἐκείνου κακῶς ποιοῦντων, ΚΔ Ματθ.5,44 καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς· κ. μτ. μ.σν.· Ἡρ.5,24 εὐ γὰρ ἐποίησας ἀπικόμενος, Εὐρ. ΙΑ.642 εὐ δὲ μ' ἀγαθῶν· πρὸς σ' ἐποίησας (Βερνονορδ.Γρην. ἐκατὰ ἔκαμες καὶ μ' ἔφερες κοντά σου), Πλάτ.Φαῖδ.60C εὐ γ' ἐποίησας ἀνανήσας με, αὐτ.Χαρμ.166C, Ξεν.ΚΠ.7,4,13 σὺ μὲν καλῶς ποιεῖς, . . . προνώων, ΚΔ Πράξ.10,33 σὺ τε καλῶς ἐποίησας παρανεύνομας, αὐτ. Ἰω. Ἐπ.3,6· || ὁμ. καλῶς ποιῶν ὡς ἐπῆρρ.ἀπλ.καλῶς; Πλάτ. Συμμ.174E καλῶς ἔφη, ποιῶν αὐ, Δημ.490 ὑμεῖς, καλῶς ποιούντες . . . ἀμεινον ἐκείνων πράττετε· ὅυ. εὐ ποιοῦν εὐτυχῶς· αὐτ.667· 26) π.νεζογράφος κ. σπαν. π. ποιηταῖς, τιθόμενον ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τοῦ ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει ῥήματος· Ἡρ.5,97 πολλοὺς γὰρ οἴκε εἶναι εὐπρότερον διαδέλα-

λειν ἢ ἄνα, εἰ Κλεομένηα . . μούνον οὐκ οἶός τε ἐγένετο διαβαλεῖν, τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο, Αἰσχ.Πρ.935 ἀλλ' ἄθλον ἄν σοι τοῦδ' ἐπ' ἀγλίω πόροι· ὁ δ' ὄν παιεῖται, Δημ. 242 εἰ δ' ἄπισταις, ἐρώτησον αὐτούς, μάλλον δ' ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω· 2) ἄπολ. ἐνεργῶ, ἐκτελῶ, πράττω· Ἦρ.7,11 ποιεῖν ἢ παθεῖν προκέταί ἀγών· ὅμ. ποιεῖν ὡς κατηγορία, ἀντιθ. πᾶσχειν· Ἀριστ.Κατ.2α,3, αὐτ.Φυσ.225β,13 οὐδὲ δὴ ποιοῦντος καὶ πᾶσαντος ἢ κινουμένου καὶ κινουόντος· || ἐπιθεραπευτικὸν μέσου, φαρμάκου κττ., ἐνεργῶ, φέρω ἀποτέλεσμα· Πλάτ. Φαῖδ.117B αὐτως αὐτὸ ποιήσει ἰτὸ κώνειον!, Θεόδωρ.Φι17,4,11 π-πρὸς στραγαυρίαν, Στράβ.5,3,6 θεράπ.λαυτὰ κάλλιστα, ποιοῦντα πρὸς νόσους, Πλούτ.Ποί.16,2 ποιεῖ δὲ πρὸς τοὺς δαιμονιζομένους, Διοσκ.1,6 π-πρὸς ἐπιληπτικῶς, αὐτ.2,133 π-εις τὰ αὐτὰ, Γεωπ.12,31,9 ὁ χυλὸς αὐτῶν πρὸς ἀμβλυκίαν ποιεῖ κ.μτ. δστ.: Γαλ.13,183 π-τοῖς στομαχικοῖς· κ. ἀπολ.: αὐτ.265· || ὅμ. κ. ἐπιφιλιτρῶν ἢ μαγειῶν· Πάπ.: 28) ἐν ἰδιαίτερά χρ. π.Θουκ.2,8 ἢ δὲ εὐνοία παρά πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μάλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ εὐνοία τῶν ἀνθρώπων παρά πολὺ ἐκλίνε πρὸς τοὺς Λ.: ὅμ. κ.π. Ἀρρ. Ἀν.2,2,3 Τελεσίφους δὲ τὰ μὲν τῆς εὐνοίας ἐς Ἀλέξανδρον τε καὶ τοὺς Ἑλληνίας ἐποίει μάλλον, Ἄνπ. Ἐμφ.Πολ.1,82, Δίων Κ 57,6· || κ. ἀπρόσ.: Ἄποκ.4,12 ἐπὶ πολὺ γὰρ ἐποίησεν τῆς δόξης ἐν τῷ τότε τοῖς μὲν ἠπειρώταις μάλιστα εἶναι. . . τοῖς δὲ θαλασσίαις τὸ καθόλου χαρακτῆρ τῶν μὲν ἦτο νὰ εἶναι χερσαῖοι, τῶν δὲ ἑ· 29) μτγν. κ. μον. τὸ ποῖο ποιοῦμαι ἀντιπροσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἰσοχρῖζομαι, μτ. ἀπαρφ.: Ζώσ.2,14,1) παισάμενος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς ὀδυνάσθαι, Πρωκ.Μυστ.10 ἐποίηστρο τῶν πρᾶσσομένων μηδενός· ξυνεῖναι· 30) ρημ. π. πάλημα, ποίσις, ποιητής, ποιητής.

ποιῶ-ῶω [2] [ποιός κ.μον. καθιστῶ τινα ἢ τι τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, δίδω εἰς τινα ποιότητά τινα: Θεόδωρ. Φαῖτ.2,1,5 τὸ ποιοῦν αὐτῶν· || κ.παθ. φέρω, ἔχω ποιότητά τινα, εἶμαι πεπρωτισμένος διὰ τινος ἰδιότητος: Στωϊκ.ἀπ.2,220, Σωρ.1,95 τὸ πεπωρισμένον τῷ οἴνῳ γάλα, Ἰουστ.145C οὐσία πεπωρισμένη καὶ πεποσωμένη, Πλωτίν.1,111 σῶμα τοῖόνδε ὁλον ποιωθέν φυγῆς εἰδώλω, Σεξτ. Ἐμπ.Μισθ.1,108, Ὁριγ. Κέλα.4,176 κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν πεπωλιώται, Γρηγ. Νύσος.3,80A τὸν ἐνὶ ταύτων πεπωρισμένον, Μάξ. Ὁμολ.1,174D ποιωθεῖσάν· 2) ρημ. π. πωίσις.

ποιώθης-ους-ες [1] ἰσάσι ἀντὶ πώδης βλλ.2: Ἦρ.4,47 ἢ τε γὰρ γῆ ἔοῖσα πεδιάς αὐτῆ παιώθης . . ἐστι, Θεόδωρ.Φι1,10,2 ποιωδέστερος.

ποιώθης-ους-ες [2] [ποιός] μτγν. κ. μον. ὁ ἐμφαιών τὴν ποιότητα, ὁ ποιοτικὸς: Σιμηλικ.Κατ.179,4, Ψελ.ἐν Αἰνῶ.εtc.9,206 πωϊώδες ἐκφώνημα.

ποιῶς ἐπίρρο. μτγν. κατὰ ποῖον εἶδος, κατὰ ποῖον τρόπον, τί λογῆς: Ἦρωδιαν.Τεχν.Λειφ.2,925, Βακχεῖ.Μουσα.93.

ποιῶς ἐπίρρο. μτγν. κατὰ τινα τρόπον: Κλήμ. Ἄλ.π.Θησ.Στεφ. ἐν λ.

ποιῶσις-εως [1] [ποιῶ] [2] μτγν. τὸ ἀποδίδειν τινὶ ποιότητά τινα: Σιμηλικ.Κατ.99,12.

ποιωτίζομαι μτγν. εἶμαι πεπρωτισμένος διὰ τινος ποιότητος: Ἀντυλλ.π. Ὁρειβ.10,2,1.

ποιωτικὸς-ῆ-όν [ποιῶ] [2] μτγν. ὁ συντελεθὼν εἰς τὸ νὰ χαρακτηρησῆ τι, μτ. γκν.: Σιμηλικ.Κατ.78,23.

ποιωτὸς-ῆ-όν [ποιῶ] [2] μτγν. ὁ ἔχων ποιότητά τινα, ὁ πεπρωτισμένος διὰ τινος ποιότητος: Ἀντυλλ.π. Ὁρειβ.10,2,1 τῶν λουτρῶν τὰ μὲν ἔστιν ἐκ γλυκέων ὑδάτων καὶ ἀποίων τὰ δὲ ποιωτὰ ἴδ. γρ. ποιωτικά.

πῶκ Ἐπιγρ. ἀντὶ ποτὶ = πρὸς, ἐν χρ. ἐπομένου κ.: Ἐπιγρ. πῶκ κατόπτα.

πόκα [1] ὄρω. τ. τοῦ πότε βλλ. : Θεόδωρ.47 καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπάει· **πόκα** [ἡ] [2] ὄρω. νεῶτ. εἶδος χαρτοπονήγιου. **ποκά** ὄρω. τ. τοῦ ποτὲ βλλ. **ποκάξ** [ποκάξ] [1] λέξ. ἀντὶ ποκίξω βλλ. : Σχόλ. Ἀριστῶ. Ὀρν.714, Σουῖδ.ἐν λ. πέκτειν. **ποκάμισο** [τὸ] ὄρω. ἄ. ποκάμισο, ὑποκάμισο. **ποκάριον** μτγν., μον. κ. ὄρω. ὑπόκορ τοῦ λόκος βλλ.: Σχόλ. Θεόδωρ.15,18, Πάπ., Ἰππιατρ.26 ποκάριον ἐπιτίθει τῷ στήθει· || ὄρω. ποκάρι τὸ σύνολον τοῦ ἐκ τῆς κουράς προβάτου ἐρίου, ὁ πόκος· || ὄρω. συνεκδ. ὄγκος τῆς ἐρίου. **ποκάς**-άδος [ἡ] [ποκάξ] ἐρίον, κόμη. τριχὲς τῆς κεφαλῆς· Ἦσ. ἐποκάδες· τριχὲς ἀπὸ τοῦ πένεσθαι, ὄθεν καὶ πόκος, Σουῖδ. ἐποκάδες, διεκτενισμένοι τριχὲς· Ἀριστῶ. Θεσμ.567 οὐ τοι μὰ τῷ θεῷ οὐ καταπροῖεῖς λέγουσα ταυτὶ, ἀλλ' ἐκποκίω σου τὰς πομάδας. **ποκάτω** ὄρω. ἀπὸ κάτω: Πολιτ. Ἐκλ. Τρογ.7,1 τρία μπιράκια φαίνονται ποκάτω ἀπὸ τὸ Σούλι. **ποκάρι** [τὸ] [ἀγγλ.] νεῶτ. κ. ὄρω. ἄκλ. εἶδος τυχεροῦ ἄμα καὶ τεχνικοῦ χαρτοπονήγιου. **ποκάξ** [αἰ] ἀόλ. ὄνομαστ. πληθ. κ. πόκαι [αἰ] ἐτεροκλ. πληθ. τοῦ πόκος βλλ.2: Σχόλ. Ἀριστῶ. Βάτρ.186 πόκος, Φῶτ. κ. Σουῖδ. πόκαι. **ποκίξω** [ποκάξ] μτγν. ἀντὶ πέκα, κείρω, κουρεύω, κόμω πόκος· || ἴδ. ἐν τῷ μέσ. κτ. ὄρω. ἀόρ. ἐποκίξωτο, κείρω δι' ἐμούτον, κουρεύω πρὸς ἰδίαν χρῆσιν· Θεόδωρ.5,26 τίς τριχὰς ἀπὸ ἐρίων ἐποκίξωτο; [σχόλ. ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, ὄνομαστ. ἐποκίξωτο,] 2) ρημ. π. ποκισμός. **ποκίος** [ὁ] Ἐπιγρ. ὄνομαστ. μὴνός ἐν Ἀμφισσῃ κληθέντος αὐτῶ ἐκ τῆς κατ' αὐτὸν κουράς τῶν προβάτων καὶ ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Ὁαρηγιῶνα τοῦ ἀπτικῶ ἡμερολογίου· 2) ὄνομαστ. μὴνός ποκά τῶν Λοκροῖς ἀντιστοιχοῦντος πρὸς τὸν Μουγιωνῶνα τοῦ ἀπτικῶ ἡμερολογίου· Ἐπιγρ. **ποκισμός** [ὁ] [ποκίξω] πᾶν. τὸ ποκίζειν, ἢ κουρά, τὸ κουρεῖν τῶν προβάτων. **ποκιστὴ** ἐπίρρο. μετὰ τοῦ πόκου, μαζῆ μετὰ μαλιὰ: Πάπ. ποκιστὴ πωλεῖν. **ποκί** Ἐπιγρ. ἢ πῶκ ἢ, ἀντὶ πρὸς τί, πρὸς ὄρω. **ποκοειδής**-ους-ές μτγν. ὁ ὄμοιος πρὸς πόκον, πρὸς ἄζαντον, ἀκατέργαστον ἐρίον, ὄθεν γεν. ὁ τροχῶς, ὁ ὄμος, ὁ σκληρὸς, ὁ ἄεζστος, ὁ ἀκατέργαστος: Λογγίν.15,5 ἀκατέργαστος καὶ αἰνεῖται ποκοειδὲς τὰς ἐννοίας . . φέροντος. **πόκος** [ὁ] [πέκω] κ. νεῶτ. ὁ ἀποκεκαμμένος μαλλὸς τοῦ προβάτου, τὸ σύνολον τοῦ ἐκ τῆς κουράς προβάτου ἐρίου, ἀκατέργαστον ἐρίον κουρευθέντος προβάτου, ὄγκος μαλλίου, τὸ ποκάρι: Πλ. Μ451 ὡς δ' ὅτε ποιμὴν βρεῖα φέρεῖ πόκος ἀρσεύον οἶδός χειρὶ λαδῶν ἔτερπ, Ἐυρ. Ἦλ.513 πυράς δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελᾶγγιμον πόκω σφάγιον, Ἀριστῶ. Ὀρν.714 ἠνίκα πεκτινῶρα προβάτων πόκον ἦριον, αὐτ. Λυσ.574 ὡσπερ πόκος ἐν βαλανεῖα, ἐκκλύναντας τὴν οἰσιπώτην, Θεόδωρ.15,20 νέπτε πόκος ἔλαδ' ἐχθές, Πλδ Κριτ.6,37 τίθημι τὸν πόκον τῷ ἐρίῳ ἐν τῇ ἄλωι, Ἐπιγρ.: || το-λόγη ἐρίου, τουλοῦσα μαλλιοῦ· Σοφ. Τρ.675 οἶδός ὑπέρου πόκω, Κρατίν.ἀπ.372 ἐρίων πόκος, Θεόδωρ. Σημ.13 στὰν νεφέλαις πόκοις ἐρίων ὄμοιοι ὄνιν· 2) παροιμ.· Ἀριστῶ. Βάτρ.186 εἰς ὄνου πόκος [σὲ μέρος ποῦ κουρεύου τὰ γαϊδαύρια, δηλ. πουθενά, κτ.Φῶτ. ἐν λ. ὄνου πόκοι ἐπὶ τῶν ἀνηνῶτων καὶ μὴ ὄντων λέγεται ἢ παροιμια], Ἀρκεσ.π.Γαλ. 8,624 οὐδεὶς πόκον εἰς γναφεῖον φέρει, Ζηνὸς 5, 38 ὄνου πόκος ἢ πόκος ζητεῖται (ἐπὶ τῶν ἀνηπάστατα ζητούμενων). **ποκοῦμαι**-όμοι [ποκάξ] μτγν. περιβάλλομαι, καλύπτομαι ὡς δι' ἐρίου: Φίλιππ. Θεσο. ΑΓ1 6,102 μῆλον δ' ἠδύπνονον λεπτῆ πεποκωμένον ἀχνῶ.

ποκαφόρος-ον μιν. ὁ φέρων πόκον βλ.λ.ι: Πλαν. Οδιθ.Μτρω.3,585.
ποκτήρ-ήρος (ὁ) πάπ. ἀντί πεκτήρ βλ.λ.
πόκος(ὁ) αἰολ. τ. τοῦ πόκος βλ.λ.: Λυρ. Ἀδέσπ. 73, Ἡρωδιαν.Τεχν.Λειψ.Ι,217 ἰκωδ.β.
ποιάφις(ὁ) πάπ. ὁ ἐριουφάντης βλ.λ.
πολάκι(κία) ἴη (ἰταλ.) δημ. κ. παλλάκκα εἶδος τριστηλοῦ ἐμπορικοῦ ἰστιοφόρου πλοίου, ἐν χρήσει ἄλλοτε ἐν τῇ Μεσογείῳ.
πόληγι(ή) νεώτ. γεωλ. μέγα λεκανοειδὲς κοίλωμα τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἔχον ἐπίπεδον πυθμένα. ἄ. πόλια ἢ καρστική λεκάνη.
πολάεις-ῶν, -έσσι, -έας ἐπ. τ. ἀντί πολλοι-ῶν βλ.λ.
πολιδίων(ὁ) μτγν. ἢ πολιδίων, μτγν. ὑποκορ. τοῦ πόλις βλ.λ.: ΕΜ 147,22, ΑΒ 857 ἐπολιδίων τρίτος δὲ τύπος πολυδριον: Σιράβ.8,3,15 ἄμορα τῆν τῷ Πύλω δύο πολιδία, αὐτ.9,2,32 πολιδίων τῆν τῷ Πύλω καλούμενον, αὐτ.10,1,5 Κήρινθος πολιδίων ἐπὶ τῇ θαλάττῃ.
πολιτογράφος ἴδιος Ἐπιγρ. μτχ. ὁ διατελέσας πολειογράφος βλ.λ.
πολιτογράφος(ὁ) Ἐπιγρ. ὁ πολιτογραφῶν ἄρχων.
πολιεφάδι(ὁ) δημ. ἀπολιεφάδι βλ.λ.
πολεμάδοκος-ον αἰολ. κ. δωρ. τ. τοῦ πολεμηδόκος βλ.λ.: Ἀκκ.9.
πολεμαίγις-ιδος (ή) ἡ ἔχουσα πολεμικὴν αἰγίδα, ἢ μετὰ πολεμικῆς αἰγίδος: Βακχ.16,7 κλυτὰς ἕκατι πολεμαίγιδας Ἀθήνας.
πολεμαινέτος-ον ὁ περιφρημος, ὁ ἐπιφανής, ὁ ἐνδοξος ἐν πολέμῳ: Λυρ. ὈΞ.426,4.
πολεμαρχεῖον(ὁ) κ. παλεμάρχιον ἴ'Επιγρ. ἢ ἔδρα, ἢ κατοικία τοῦ πολεμάρχου, τὸ οἶκισμα ἐν ᾧ διαμένει ὁ ἄρχων πολεμάρχος, ἴδ. ἐν Ἀθήναις τὸ ἄ. ἐπιλύκειον βλ.λ.: Ξεν.Ἑλλ.5,4,6 κἀκείνους μὲν εἰσήγαγεν εἰς τὸ προταμίειον τοῦ πολεμαρχείου, Ἀριστλ. Ἀθ.3,5 τὸ Ἐπιλύκειον (ἴδ. πρότερον μὲν ἕκαλετο πολεμαρχεῖον), Πολύβ.4,79,5 κατέλαβον .. τὸν περὶ τὸ πολεμαρχεῖον τόπον.
πολεμαρχεῖος-ον ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πολεμάρχον βλ.λ., ὁ τοῦ πολεμάρχου: Πολ. 58 κατὰ τὴν πολεμαρχεῖον στοτάν ἢ τὸ οὐδ. πολεμαρχεῖος ὡς οὐα. βλ.λ.
πολεμάρχη(ὁ) ἴδιος Ἐπιγρ. κ. μιν. ἀντί πολεμάρχος βλ.λ.ι: Ἐπιγρ. ΨΧιρω.8,630Δ (ἐκδ. Παρ.ε.τ.ι ὁ εὐσεθὴς πολεμάρχης.
πολεμαρχία(ή) μτγν. κ. νεώτ. ὁ δῆξιμα ἢ ἡ ἀρχὴ τοῦ πολεμάρχου: Ἀριστλ. Ἀθ.3,2 δευτέρα δ' ἐπικατέστη (πολεμαρχία, Πολέμ.Σοφ.Κυν.18 ἐξῆρχε γὰρ κἀν τοῖς πρώτοις ἔταπτεν αὐτὸν ἢ πολεμαρχία, Βεττ.Βάλ.213,1).
πολεμαρχικός-ή-όν Ἐπιγρ. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πολεμάρχον, ὁ τοῦ πολεμάρχου: Ἐπιγρ. πολεμαρχικός νόμος.
πολεμαρχός(ὁ) κ. μιν., νεώτ., δημ. κ. παλεμάρχος ὁ ἄρχων, ὁ διευθύνων τὸν πόλεμον, ὁ ἡγεμῶν, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πολέμου, στρατηγός: Βακχ. 16,39 Κνωσίωμ παλεμάρχος, Αἰσχ.Χο.1072 ὤλετ' Ἀχαιοὶν πολεμάρχος, αὐτ.Ἐπ.828, Θεοφύλ.Σ.7, 12,11, αὐτ.Β.15,4, Διηγ. Αχιλλ.434 καὶ τοῦ Ἀχιλλεύου δώδεκα ἦσαν παλέμοι ἀλλήλοις ἀπὸ τριάντονα... γενναίων πολεμάρχων, Σολωμ.Ἐθν.Ἰγν.132 πνίγοντ' ὅλοι οἱ πολεμάρχοι, ἢ καὶ δὲν μνῆσαι ἔνα κορμῷ: 2) ὀνομασία ἀνωτέρου ἄρχοντος ἐν πολιταίς ἑλληνικαῖς πολιτεῖαις, οἷον ἐν Ἀθήναις, ὁ δευτέρος ἐκ τῶν ἐννέα ἀρχόντων διευθύνων τὰ πολεμικὰ καὶ δικαστικὰ συνάμα τὰς μεταξὺ ἔξων καὶ μεταίκοιων ἀναφωρομένων διαφορὰς: Ἡρ.6,109 ἦν τὰ τότε πολεμάρχος Καλλίμαχος, Ἀριστφ.Σφ.1042 ὡστ' ἀναψηδᾶν δειμαινόντας πολλοὺς ὡς τὸν πολεμάρχον, Λυσ.23,3 ἐτέρας δικας τὰς μὲν φεύγοι τὰς δ' ὠφλήκοι παρὰ τῷ πολεμάρχη ἰέν τῷ

δικαστηρίῳ αὐτοῦ), Ἀριστλ. Ἀθ.3,2 μέγιστα δὲ καὶ πρώτα τῶν ἀρχῶν ἦσαν βασιλεῖς καὶ πολεμάρχος καὶ ἄρχων, οὐτ.5 ὁ δὲ ἄρχων τὸ προταμίειον, ὁ δὲ πολεμάρχος τὸ Ἐπιλύκειον [ἔχει] ἢ ὄμ. ἐν Σπάρτῃ, ὁ ἀρχηγός, ὁ διοικητὴς μόρας βλ.λ.ι: Ἡρ.7,173 ἐστρατιῆες δὲ Λακεδαιμονίων μὲν εὐστάτους .. ἐκ τῶν πολεμάρχων ἀραιρομένοις, Θεουκ.5,66 τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς φράζει τὸ δέον, Ξεν.Ἑλλ.4,4,7 τῷ Λακεδαιμονίῳν παλεμάρχῳ, αὐτ.4,5,7 πολεμάρχοι καὶ πενηκοντῆρας καὶ ξεναγούς καλεῖν ἢ ὄμ. ἐν Θήβαις, ἄρχοντες ἀμέσως κατώτεροι τῶν Βοιωταρχῶν, ἀνώτατοι δὲ εἰς τὰ πολεμικὰ: Ξεν.Ἑλλ.5,4,2 ὅς ἐγραμμάτευε τὰς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχους, Ἐπιγρ. ἢ ὄμ. ἐν Μαντινεῖαι: Θεουκ.5,47 ἐν δὲ Μαντινεῖαι ὁ δημιουργοὶ καὶ ἡ βουλή .. ἐξορκούντων δὲ ὁ θεωροὶ καὶ οἱ πολεμάρχοι ἢ ὄμ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀστυνομική τις ἀρχή: Πολύβ.4,18,2 πολεμάρχου τῶν κατεληλυθῶτων τινὲς ἐγενέονταν, Ἐπιγρ. πολεμάρχους ἐπιμήνιος: 3) δημ. ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἀνώτερος δηλαρχηγός, περιβεβλημένος ἀπλότυον ξζουσαν: Πολιτ.Ἑκλ.Τραγ. 22 ἔδωκαν τὴν εἰδηση | στὸν Κωνσταντῖνα μὲ πεζόν' | κὶ ἐκείνος ὡς πολεμάρχος | ἐσύναξ' ὅλα τὰ χωριά, - ὁ Σαμουήλ ἦταν ὁ τελευταῖος πολεμάρχος τῶν Σουλιωτῶν: 4) δημ. γεν. ὁ πολεμικώτατος μαχητὴς: Βαλαωρ. Ἀνδρίας Γρηγορ.Ε'145 κτυπάτε πολεμάρχοι: 5) ἀπλῶς, ὁ ἄρχων, ὁ ἀρχηγός: Ἐπιγρ. πολεμάρχος συνεφθῶν.
πολεμαρχῶ-ῶν (πολεμάρχος), βιωτ. πολεμαρχῶν (Ἐπιγρ.) εἶμαι πολεμάρχος βλ.λ.2, ἀσκή καθήκοντα πολεμάρχου: Ἡρ.6,109 ἦν γὰρ ἐνδέκατος φηφιδαφόρος ὁ τῷ κυάμω λαχῶν Ἀθηναίων πολεμαρχεῖται, Κωμ. Ἀδέσπ.51, Ξεν.Ἑλλ.5, 2,25 πολεμαρχοῦντες μὲν ἐτύγχανον Ἰσημίας τε καὶ Λεοντιάδης, Πολύβ.4,18,4 οἱ δὲ πολεμαρχοῦντες τὸν φυγάδων, Πλούτ.Πελ.7 τῶν περὶ Ἀρχίαν .. γραμματεῖως γενεάσθη πολεμαρχοῦντων, Ἀθῆν.13,609Δ Χάρμου τοῦ πολεμαρχήσαντος.
πολεμηδόκος-ον, δωρ. πολεμαδόκος-ον ὁ δειχόμενος ὁ ὑποστηρίξων τὸν πόλεμον, ὁ φιλοπόλεμος, ὁ πολεμικός, ἐπιθ. τῆς Παλαδόκος: Ἀκκ.9, Λαμπροκλ.Ι.Φρύν.Κωμ.72, Ἀντίπ.Θεσσ.ΑΠ 9,59 πολεμαδόκος Ἀθηναῖα (πολεμική Ἀθηναῖα): 2) ἐπὶ τῶν δπλων, ὁ τ' οὐ διεξάγεται ὁ πόλεμος, ὁ χρησιμεύων πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου: Πινδ.Π 10,13 ἐν πολεμαδόκαις Ἀρεας δπλοισ.
πολεμητός-α-ον ἐπ. ἰων. κ. λυρ. ἐπιθ. ὁ τοῦ πολέμου, ὁ πολεμικός, συχν. π. Ὀμ. ἰκ. ἴδ. ἐν Ἰλ.ι: Ἰλ.Β 338 πολεμητὰ ἔργα ἰτὰ ἔργα τοῦ πολέμου, αὐτ.Η 193 πολεμητὰ τεύεα (πολεμικὰ δπλα), Ἡαίοδ.Α 238, Βακχ.17,4 πολεμητὰ ἀσιδᾶ (τὸ πολεμικὸν σημεῖον, ἐπὶ τῆς σάλπιγγος), Καλλ.Δήμ.109 τὸν πολεμητᾶν ἵππον, Λουκ.Τραγωδ.41 πολεμητᾶν αὐτήν ἢ τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πολεμητᾶ: ἀντί πολεμίας, τὰ πολεμικὰ, ἡ τέχνη τοῦ πολέμου: Ἡρ.5,111 τὰ δὲ πολεμητὰ κάρτα δόκιμος ἰδ.γρ. πολεμία.
πολεμητικός κ. μιν. ἐφετ. τοῦ πολεμῶ βλ.λ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ νὰ πολεμήσω: Θεουκ.1,33 οὐκ αἰσθάνεται τοὺς Λακεδαιμονίους φόδῳ τῷ ὑμετέρῳ πολεμησίοντας, Δίων Κ 46,30, Συνέσ.25 οὐ πολεμησίοντες ἦλλον, ἀλλ' ἰκετεύουσιντες, Πρωκ. Περσ.2,4 Χοσρόου δὲ πολεμησίοντος ὡς ἤθετο, Ἄων.Κοιν.411.
πολεμητήριον(τὸ) μτγν. ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁ στρατὸς ἐξορμᾷ πρὸς ἐναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὄρημητήριον: Πολύβ.8,4,7,2 καὶ πολεμητήριον ὑπῆρχε τοῖς Ἠλείοις ἀσφαλέας.
πολεμητικός-ον μτγν. ὁ γεννῶν, ὁ ἐπιφέρων πόλεμον: Νόνν.Δ 4,425 ἀρόσας πολεμητικὸν αὐλάκα γαίης, αὐτ.13,338 ἢ ὄμ. ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς: Ὀρφ.Ἰγν.32,10.

πολεμήτωρ-ορος (δ,ή) μτν. κ μσν. ὁ πολεμικός, ὁ φιλοπόλεμος: Ἄντιοχ. Ἀστρλ ἐν Κατ. Ἀστρλ. Κ.Ι,ΙΙ, Ὀπ.Κυν.3,205 ἰδ.γρ.Ι,Γζέτς. Ὀμ.87 πολεμήτορ θυμῶν 2) μτν. κ μσν. ὁ πολέμιος, ὁ ἐχθρός, ἐπί τοῦ διαβόλου: Μηναι.Ι,28 Ὀρθρ. Ἐξδ.6 τοῦ Ὁσίου νικητῆς πανάριστος τοῦ ἀεὶ πολεμήτορος θείων, ΨΧρυσ.8,912β Ἰεῦδ.Ρατ.αί.Ι δ εἰρηναρχῆς κατὰ τοῦ πολεμήτορος Ἄνδρ Κρ.302, ASS Ἰουνίου 3,94,39.

πολεμήτις (ή) ὄημ. τὸ δηρωφόρον δένδρον μεσπιλέα ἢ γερμανική.

πολεμίζω Ἰπλόεμοι κ μαν. ἐπ. κ πτολεμίζω, ἐπ. ἀπαρφ. πολεμίζεμεναι, μέλλ. πολεμίζω κ ἐπ. πτολεμίζω Ἰλ.Ω 667, ποι. τ. τοῦ πολεμῶ βλλ., ἐπιχρησθ., διεξάγω, κάμω πόλεμον, μάχομαι, μτ. δοτ.: Ἰλ.Η 42 πολεμίζει Ἐκτορὶ Ἰκατὰ τοῦ Ἐκτορος, αὐτ.Ι 337, Ὀδ.Γ 86 ὄημ. μτ. ἐπιρρ.: Ἰλ.Ω 428 Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν, αὐτ.Υ 85 Ἀχιλλῆος ἐναντιβίον πολεμίζειν ὄημ. μτ. συστοιχ.ἀντικειμ.: Ἰλ.Β 121 ἀπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, αὐτ.Γ 435. ἥ ὄημ. κ. μτ. δοτ. τοῦ ὄργανου: Πίνδ.Ο 9,32 ἤρειδεν δὲ νιν ἀργυρῶν τόξω πολεμίζων Φοῖβος ἰπιθ.γρ. πελεμίζωμι, Ἀριστοφ.Νεφ. 419 τῆ γλώττη πολεμίζων ὄημ. κ ἀπολ.: Ἰλ.Α 168 ἔρχομαι .. ἐπὶ νῆας ἐπὶ κε κάμω πολεμίζων, αὐτ.Ν 787. ἥ μτ. ἐμπροθ. δοτ. συμπολεμῶ μετὰ τινος, πολεμῶ μετὰ τινος ὄημ. σύμμαχος αὐτοῦ: Ἰλ.Ι 352 ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολεμίζων ἥ τὸ μέσ. πολεμίζομαι ἐν τῇ αὐτῇ σμ.: Πίνδ.Ν 8,29 ἢ μάν ἀνομίαι γε δόξοισιν ἐν θερμοῦ χροῖ ἔλκεα ῥῆξαν πολεμίζομενοι Ἰδ.γρ. ἀντι πελεμίζόμενοι 2) ὡς μτβ. πολεμῶ ἐναντὶν τινός, καταπολεμῶ τινά: Ἰλ.Σ 258 ὄφρα μὲν ὄτος. . . τόφρα δὲ ῥήτορα πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί, Διηγ. Ἀχιλλ.416 κ. παθ.: Ὀμπ.Κων.3,209 παιδί λυγρῶ πολεμίζομένω μήτηρ ἐπαύνην.

πολεμικός-ή(σ) κ μσν. νεώτ. κ δημ. συγκρ. πολεμικώτερος, ὑπερθ. πολεμικώτατος, ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἀρμόζων εἰς τὸν πόλεμον, ὁ τοῦ πολέμου ἢ ὁ διὰ τὸν πόλεμον: Θουκ.2,43 μὴ περιοράσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους (τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου κινδύνους), Ξεν.Λακ.ΙΙ,3 χαλκὴν ἀσίδα πολεμικώτατην εἶναι καταλλοτάτην διὰ τὸν πόλεμον, Πλάτ.Νόμ.7,29Δ ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνικῶν, αὐτ.829Α βίος εἰρηνικός, πολεμικός δὲ ἐξώθεν, αὐτ.706Β, αὐτ.944Β, αὐτ.639Β ἐόν τὸν πολεμικὴν ἔχη ἐπιστήμην, αὐτ.Ἐπιστ. 348Β παιδῶν τινά ἀναδοχάσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν, Πολύβ.Ι,0,Β 5 πλείστον ἀπέχον πολεμικῆς ἐμπειρίας Ἡρωδίων.Ἰστ.7,1,6 πολεμικῶν ἔργων ἤρξατα, αὐτ.2,2 πολεμικὴν ἀσκήσιν, Ἐπιγρ. πολεμικὴ χρεῖα, Παπαδ.Χριστ.Τεμπ.3) ὅταν ὑπηρετεῖ ὡς κληροῦχος εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν, -πολεμικαὶ παρασκευαί - προμηθεῖαι - ἐπιχειρήσεις, -πολεμικὸν συμβασιλίον - μένος - σάλπισμα 2) κ. νεώτ. τὸ θηλ. πολεμική ἴμν. τέχνη ὡς οὐα. ἢ τέχνη τοῦ πολέμου: Πλάτ.Σοφ.222C, αὐτ.Πρωτ. 322Β πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐδω εἶχον, ἢ μέρος πολεμική: ἥ νεώτ. εἶδ. στρατ. ἢ ἐπιστήμη ἢ ἡ τέχνη ἢ ἐξετάζουσα ταὺς σκοποὺς καὶ τὰ μέσα τοῦ πολέμου ὡς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ μεθόδους ὅψ' ὧν διέπεται καὶ καθ' ἃς διευθύνεται ὁστος: ἥ νεώτ. κ δημ. ὀξεία ἐπίκρισις διὰ τοῦ λόγου ἢ τῆς γραφίδος: ἀρχισε ἀγρία πολεμικὴ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἐναντίον σου 3) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πολεμικά ὡς οὐα. τὰ τοῦ πολέμου, ἢ τέχνη τοῦ πολέμου, ἢ πολεμικὴ τέχνη: Ἠρ.3,4 γνῶμην ἱκανός καὶ τὰ πολεμικά δαλκιμος, Θουκ.2,39 διαφέρομεν δὲ κὰν ταῖς τῶν πολεμικῶν μελέταις τῶν ἐναντίων, Ξεν.Ελλ.3,4,18 οὐμου .. ἀνδρὲς θεοὺς μὲν σέβοντο, τὰ δὲ πολεμικά ἀσκήσειν, αὐτ.ΚΠ 1,5,9, Πλάτ.Συμπ.174C, Πολύβ.Ι,32,1 ἄνδρα .. τρι-

δὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα, Ἡρωδίων.Ἰστ. 7,3) τὰ μὲν οὖν πολεμικὰ ταῖστος ἦν ἥ ὄημ. τὸ οὐδ. κτ. ἐν πολεμικῶ ὡς οὐα. τὸ σημεῖον πρὸς μάχην, τὸ πολεμικὸν σάλπισμα, τὸ πολεμικὸν σημεῖον: Ξεν.Ἀν.4,3,29 ἐπειδὴ .. ὁ σαλπικτικῆς σημήνη τὸ πολεμικόν, Αἰν.Τακτ.4,3, Πολύβ. 3,96,2 σημηγῶντες πολεμικὸν ἀνήγοντο, κρίναντες ναυαχίαν, Δίων Κ 36,32 ὁ σαλπικτικὸ τὸ πολεμικὸν ἐδόξατο, αὐτ.61,14 ἥ ὄημ. ἐν Ξεν.Ἀν. 7,3,33 αὐτὸς Σεύσης ἀναστὰς ἀνέκρουσεν τὸ πολεμικὸν ἐξέβαλε πολεμικὴν κραυγὴν ἥ τὸ οὐδ. ὡς οὐα. εἶδος μέλους παιζομένου ἐπὶ αὐλοῦ: Τρύφ.ἀπ.π. Ἀθην.14,618C ἐπίφαλλος χορεῖται κατὰ Ἀλνίκος πολεμικὸν ἠδύκιμος 4) ὄημ. τὸ οὐδ. ὡς οὐα. τὸ μάχμον, τὸ στρατευόμενον μέρος τοῦ λαοῦ, ἀντίθ. ὁ πολίται: Ἀριστλ.Πολιτ.1291β,26 τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ μετέχον δικαιοσύνης δικαστικῆς, πρὸς δὲ τοῖσιν τὸ βαυλεύμενον, αὐτ. 1329α,2 ἥ ὄημ. νεώτ. κ δημ. τὸ οὐδ. πολεμικὸν ὡς οὐα. πολεμικὸν πλοῖον: μάς ἦλθαν τὰ ἀγγλικὰ πολεμικά, -ὑπηρετεῖ στὰ πολεμικά (εἰς τὸ πολεμικὸν ναυτικόν) 5) κ. νεώτ. ἐπὶ πρσ., ὁ ἱκανὸς πρὸς πόλεμον ἢ ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ὁ ἔχων πολεμικὴν ἱκανότητα, ὁ ἐμπειροπώλεμος: Θουκ.Ι,84 πολεμικοί τε καὶ εὐδουλοὶ διὰ τὸ εὐκοσμον γινόμεθα, Πλάτ.Πολ.522Β μάθημα ἀναγκαῖον πολεμικῶ ἀνδρὶ θησμεν, αὐτ.Νόμ. 643C τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμαθηθῆναι προμανθάνειν, ὅσα τέκτονα μετρεῖν ἢ σταθασθῆσαι καὶ πολεμικὸν ἰσπεῖναι παῖσταν, Ξεν.Ἀν.2,6) ἐκ πάντων τῶν ἐμπειρῶς αὐταῖ ἐχόντων δόξας γενέσθαι ἀνὴρ καὶ πολεμικός καὶ φιλοπόλεμος, -πολεμικὰ φυλαί 6) τὸ οὐδ. πολεμικὸν ὡς οὐα. ἡ πολεμικὴ διάθεσις, τὸ πολεμικὸν πνεῦμα: Φιλῶδ.Μουσ.27Κ 6) νεώτ. κ δημ. ὁ φίλων, ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ὁ φιλοπόλεμος 7) ὁ ἰσχυρός, ὁ ὀρμητικός, ὁ μαχητικός: Ξεν.ΚΠ 7,5,62 οἱ τε ὄβρισται ἴπποι ἐκτεμνόμενοι τοῦ μὲν δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται, πολεμικοί δὲ οὐδὲν ἤτιον γίνονται ἥ νεώτ. κ δημ. ὁ ὄρμητικός ἐν τινι ἀγῶνι πρὸς ὀντιπάλους, ὁ μαχητικός 8) ὁ πολέμιος, ὁ ἐχθρικός: Ξεν.Προσ.4,44 ἥ ὁ κινῶν πόλεμον, ὁ διεγείρων ἔχθρον, ἀντίθ. φιλικός: Ξεν.Ἀπομν.2,6,21 πολεμικὸν δὲ καὶ εἶρις καὶ ὄργη ἥ ὄημ. μτφ.: Πλούτ.Ἠθ.946Ε ἢ μὲν γὰρ κατὰ στέφρην καὶ ἔξιν ἀντίθεσις πολεμικὴ καὶ ἀσύμματος.

πολεμικός-ητος(ή) νεώτ. ἡ ἰκανότης τοῦ πολεμικοῦ βλλ.4) ἢ ἱκανότης ἢ ἡ διάθεσις πρὸς πόλεμον.

πολεμικῶς ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὑπερθ. πολεμικώτατα, κατὰ τρόπον πολεμικόν βλλ.1) μὲ πολεμικὴν διάθεσιν, πολεμικὸν πνεῦμα: Ἰσοκρ.6,39 ὡστε συμβαίνειν βελτίονος εἰρήνης τυγχάνειν τῶς πολεμικῶς διακείμενους τῶν βασιλείας τὰς δημολογίας πασιμύμων 2) κατὰ τρόπον πολεμικόν βλλ.7) ἐχθρικός: Ξεν.ΚΠ 5,2,25, αὐτ.Ἀν.6,1) πολεμικώτατα πρὸς ἀλλήλους εἶχον ἐκ τούτων, Ἰσοκρ.5,46 εἴτ' εἰρηνικός ἐτε πολεμικός ἀπὸ λείας αὐταὶ πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν 3) νεώτ. διὰ πολέμου, διὰ πολεμικῶν ἐνεργειῶν, πρῶξεν: θά δρᾶση πολεμικῶς 4) νεώτ. ἐν σχέσει, ἐν ἀναφ. πρὸς τὸν πόλεμον καὶ τὴν διεξαγωγὴν αὐτοῦ: ἢ Ἀγγλία ἦτο πολεμικῶς ἀπαράσκευος.

πολεμικός-α-ον κ μσν. κ. νεώτ. κ. πολεμικός-ον ἰεῦρ. ἰκ.1)92) ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πόλεμον, ὁ τοῦ πολέμου, ὁ πολεμικός: Πίνδ.Ω 2,19 πολεμίων καμάτων, Θουκ.2,94 φρουκταί .. ἔροντο πολεμίοι, Ἐπιγρ. πολεμὶ ὄπλα, Σολωμ. ἔθν.Ἰγν.36 εἰν' ἄρματα γεμάτα, ἰ καὶ πολεμία χλαροή 2) τὸ οὐδ. κτ. πληθ. πολεμικά τὰ πολεμικά, ἂν ὄημ. ἀντίθ. εἰς τὸν πόλεμον, ἢ πολεμικὴ τέχνη: Ἠρ.5,78 οὐδαιῶς τὸν σφέας περιο-

κεόντων ἦσαν τὰ πολέμια ἀμείνων, Θουκ.4,60
 δσαι ἄξιοισιν ἐν τοῖς πολεμίοις γενενηθῆαι σφί-
 σιν ἀριστοί, Ξεν. Αν.1,61 ἀνήρ . . τὰ πολέμια λε-
 γόμενος ἐν τοῖς ἀριστοῖς, Λουκ.Νεκρ.Δ 12,1 πάν-
 των . . διενεγκὴν τὰ πολέμια: || ὄμ. τὰ πρὸς
 πόλεμον ἀναγκασία, τὰ πολεμικά ἐφόδια: Θουκ.
 1,18 παλεμόντες . . ἀλλήλοισι ἢ τοῖς ἑαυτῶν ξυμ-
 μάχοις ἀφισταμένοις εὐ παρεσκευάσαντο τὰ
 πολέμια καὶ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο. 3) συνη-
 θέστ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐν πο-
 λέμῳ ἐχθρόν, ὁ τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐχθρικός: Πινδ.Π
 1,80 πολέμων ἀνδρῶν καρόντων, αὐτ.Ν.4,55 πο-
 λεμία χερὶ μὲ ἐχθρικό χέρι, Αἰσχ.Ἐπ.588 μάντις
 κεκυθῶς πολέμιας ὑπὸ χθονός, αὐτ.216 πολέ-
 μιον θόρου, Σοφ.Φιλ.1302 ἀνδρα πολέμιον ἐχθρόν
 τε, αὐτ.1323, αὐτ.Ατ.819 ἐν γῆ πολέμια, Λυσ.2,38
 πολλῶν συμπιπτόντων καὶ φίλων καὶ πολέμων
 ναυαγίων, Ἐπιγρ. πολέμια τριήρεις. 4) τὸ θηλ.
 πολέμια ἰένν. χώρα, ὡς οὐσ. ἡ χώρα τῶν πολε-
 μίων, τῶν ἐχθρῶν: Ξεν. Αν.4,7,20 ἐπειδὴ ἐνέβαλλ-
 τεν εἰς τὴν πολέμιαν, αὐτ.ΚΠ.3,3,16 ἢ δ' ἑκαστα-
 τευσάμεθα, θρεφόμεθα ἐκ τῆς πολέμιας. 5) τὸ
 οὐδ. κτ. πλῆθ. πολέμια ἐχθρικά, ἀπηγορευμένα
 ἐμπορεύματα, λαθρεμπόριον: Ἀριστ. Ἀχ.912 ἐγὼ
 . . φαίνω πολέμια ταῦτα. 6) μτ. δοτ. ὁ ἐχθρὸς
 ἐχθρικήν διάθεσιν πρὸς τινα, ὁ ἐχθρικός, ὁ ἐναν-
 τίος τινί: Ἡρ.1,4 ἀπὸ τούτου αἰεὶ ἠγήσασθαι τὸ
 Ἕλλησιν οὐ σφίσι εἶναι πολέμιον, Εὐρ.Ἐκ.1138
 ἔδαισα μὴ σοὶ πολέμιος λειψθεὶς ὁ παῖς Τροίαν
 . . ξυνοικίῃσιν ἅλιν. 7) κ. μων. κ. νεώτ. τὸ ἄρσ.
 πολέμιος ὡς οὐσ. ὁ ἐν πολέμῳ ἀντίπαλος, ὁ ἐ-
 χθρὸς βλλ.31 Ἀμμόνων 63V ἐχθρὸς πολέμιος . . δια-
 φέροι. ἐχθρὸς μὲν γὰρ ὁ πρότερον φίλος: πολέ-
 μιος δὲ ὁ μεθ' ὅλων χωρῶν πέλας: Πινδ.Π.1,15
 ὅς τ' ἐν ἀνατ' Ἀρτάρῳ κέτται, θεῶν πολέμιος,
 Τυφῶς, Ἡρ.1,87 τίς σε ἀνθρώπων ἀνέγνωσε ἐπὶ γῆν
 τὴν ἐμὴν στρατεύσασμενον πολέμιον ἀντὶ φίλου
 ἐμοὶ καταστῆναι, Αἰσχ.Ἐπ.270 λύουσα πολέμια
 φόβον, Θουκ.1,84 τὰς τῶν πολέμων παρασκευὰς
 λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, αὐτ.4,61, Πλάτ.Πολ.415B
 εἰ τις μὴ ἐθέλοι τοῖς νόμοις πείθεσθαι, τοὺς τε
 ἔξωθεν ἀπαμύνοιν, εἰ πολέμιος ὡσπερ λύκος
 ἐπὶ ποιμνῆν τις τοῖ, Ἡρωδίων.1οτ.7,25 τὰ βέλῃ
 καὶ τὰ ἀκόντια τῶν πολέμων, Θεοφύλ.Βουλυ.
 Ἐπιστ.27 ἡμιόν καὶ στρατιώτην ἔχειν πολέμιον,
 Ἐκκλ. νίκας κορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολε-
 μίων, Κάλδ.Ῥδ.18,9 νὰ κινῶνται εἰς τοὺς κἀμ-
 πους μας | τῶν πολέμων μας τ' ἄρματα. 8) τὸ
 οὐδ. πολέμιον ἡ ἐχθρική διάθεσις, ἡ ἐχθρότης, ἡ
 ἐχθρα: Θουκ.4,60 καὶ ὄνοματι ἐν νόμῳ ξυμμα-
 χίας τὸ φῦσει πολέμιον εὐπρεπῆς ἐς τὸ συμφέ-
 ρον καθίστανται, αὐτ.5,11 κατὰ τὸ πολέμιον τῶν
 Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. 9) κ. νεώτ.
 γεν. ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἀντιπυθέμενος, ὁ ἀντιμαχόμε-
 νος, ὁ ἐναντίος: Ἡρ.7,47 καὶ δὴ καὶ ὄρευναι τοι
 οὗο τὰ μέγιστα πάντων ἐόντα πολεμιώτατα,
 αὐτ.49 οὗο . . ἐπὶ παλεμώτερα γίνεται ἰένν. γῆ
 τε καὶ θάλασσα, Ἰπν. Ἀρθ.Π πολέμιον πῦρ νεύ-
 ροις, Πλάτ.Πρωτ.334B ἔλασιν . . ταῖς βριξί πο-
 λεμιώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζῶων, Ἀριστ.Ζ1
 612α,29 πολέμια γὰρ ἡ ὁσμὴ τοῖς θρεσιν, Πλούτ.
 ἠθ.6,47B πολέμιόν ἐστι ταῖς κυοῦσας.

πολεμιστήριος-ον κ. νεώτ. κ. πολεμιστή-
 ριος-ον Ἰπλοῦτ.Κάτ.Πρεσβ.26) ὁ ἀνήκων ἢ ἀνα-
 φερόμενος εἰς τὸν πολεμιστὴν ἢ τὸν πόλεμον, ὁ
 τοῦ πολέμου, ὁ πολεμικός: Ἡρ.1,192 ἴπποι δὲ οἱ
 αὐτοὶ ἦσαν ἰδίῃ, παρέξ τῶν πολεμιστηρίων,
 Ἀριστ. Ἀχ.572 βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας, αὐτ.
 1132. Ξεν.ΚΠ.6,1,29, αὐτ. Ἀγασ.9,6 ἴππους πολεμιστη-
 ρίους τρέφοντα, Δημ.1046 πολεμιστήριον ἴππον,
 Ἀριστ.Ζ1 610α,19 χρώνται . . οἱ Ἴνδοι πολεμιστη-
 ρίοις μελέφασαι, Διον. Ἀλ.Ρωμ.6,33 ὅπλα καὶ ἴπ-

πους καὶ εἰ τι ἄλλα πολεμιστήριον ἦν, Διόδ.Σ
 1,54 ζεύγει δὲ παλαμιστήρια διασπύρι, Πλούτ.
 Κάτ.Πρεσβ.26 τὴν πόλιν . . ὅπλων . . καὶ παρα-
 σκευῆς πολεμιστηρίου, ἐστῆν, Ἐπιγρ. ἄρμα πο-
 λεμιστήριον, Ἐπιγρ. ὄπλα πολεμιστήρια, - πολε-
 μιστήριον σάλπισμα: || τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. πο-
 λεμιστήρια πολεμικά ἄρματα: Ἀριστ.Φ.Νεφ.28
 πόσους θρόμους ἔλατὰ τὰ πολεμιστήρια ἰθὰ ὀδη-
 γήσῃ τὰ πολεμικά ἄρματα ἰένν ἄγωνι, Ἐπιγρ.
 2) τὸ οὐδ. κτ. πλῆθ. πολεμιστήρια τὰ τοῦ πολέ-
 μου, αἱ πρὸς πόλεμον ἐτοιμασίαι, τὰ πολεμικά
 ἐφόδια: Ξεν.ΚΠ.8,5,26 καὶ αὐτὸ γιγνώσκουσιν
 οἶα σφίσι τὰ πολεμιστήρια ὑπάρχει, Πλάτ.Κριτ.
 119B τὰ μὲν οὖν πολεμιστήρια αὐτῷ διετέτακτο
 τῆς . . πόλεως. 3) τὸ ἄρσ. πολεμιστήριος ὡς
 οὐσ. ἀντὶ πολεμιστῆς βλ.λ.1: Νικόλ.Δαμ.4J.

πολεμιστής (ἰ) κ. μων. νεώτ. κ. δημ., ἐπ. πολε-
 μιστής, νεώτ. θηλ. πολεμιστρια, δημ. πλῆθ. -ες κ.
 -άδες, ὁ μετέχων πολέμῳ, ὁ πολεμῶν, ὁ μαχητής,
 ὁ ἀγωνιστής: Ἰλ.Ε.602 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι κοῖ
 θαρσαλέον πολεμιστὴν, αὐτ.Χ.132 Ἴσος . . κορυ-
 θάικι πτολεμιστῷ, Πινδ.Ν.4,27 τὸν μέγαν πολεμι-
 στᾶν . . Ἀλκυονῆ, ΠΔ Δευτ.2,14 γενεὰ ἀνδρῶν
 πολεμιστῶν, Στράβ.11,24 γεωργαὶ μὲν αὐχ ἦτον
 δὲ τῶν νομάδων πολεμισταί, Ἰώσ.ΠΙ.6,2,5, Γαλ.
 14,283 τὸν Μ. ἐκέλευον, τὸν μέγαν πολεμιστὴν,
 Διήγ. Ἀχιλλ.259, Πολύτ.Ἐκλ.Τραγ.247,18 πᾶν κω-
 πέλλας ἄμορφες, κὶ ἀντρες πολεμιστάδες, Ζα-
 λοκ.65,10 ἦδη τῶν πολεμιστῶν τὸ μένος ἐξησθάν-
 νει, Βαλαωτῆρ.Τριακοστ. Τρίτον Ἀσμα Κολάας ἄν-
 του 34 σάν ἀρχηγὸς πολεμιστῆς. 2) πολεμιστῆς
 ἴππος πολεμικός ἴππος: Στράβ.15,1,29 - ἰὸ ἴππος
 ἔκαλειτο δὲ Βουκεφάλας ἀπὸ τοῦ πλάτους τοῦ
 μετώπου πολεμιστῆς δ' ἦν ἀγαθός, Διόδ.Σ.2,41
 τὸ πλῆθος τῶν ατρασιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν
 ἴππων τε καὶ ἐλεφάντων, Πλούτ.Φάβ.20 ἴππον
 πολεμιστὴν ἐδωρήσατο. || ἴπποι πολέμισται
 πῆθ. ἴπποι ἰπποδρομικῶν ἀγῶνων ὡς εἰς πόλεμον
 ἠγρεπόμενοι: Θεόκρ.15,51 τοὶ πολεμισταὶ ἴπποι
 τῷ βασιλεῖσι, Ἐπιγρ.Φώτ. ἐν λ.

πολεμιστρα (ἡ) μων. κ. δημ. κατὰ τὸν μεσαι-
 ὠνα, στενὸν ἀνοίγμα τοῦ τεύχους, καὶ ἰδία τῶν
 ἐπάλλεων, ἐξ οὗ ἐβαλλον τόξα οἱ ἀμυνομένοι
 κατὰ τῶν ἐπιτιθεμένων, ἔ. βελουθρίας: Πανατ.
 Ἀγ.Ὀρ.146 ἡ μὸν τῆς Μεγίστης Λαύρας ζω-
 σμένη τὸ δαντελλωτὸ κάστρο τῆς ἀρματαμῆν
 μετὶ τῆς πολεμιστρῆς τῆς καταχυστρῆς. 2) κατὰ
 τοὺς νεωτέρους χρόνους, ὄρειον ἀνοίγμα, ἐξ οὗ οἱ
 ἀμυνομένοι ἐβαλλον διὰ τυφεκίου κατὰ τῶν ἐπι-
 τιθεμένων, ἔ. τουφεκίθρα.

πολεμιστρίς-ἴσος (ἡ) μων. θηλ. τοῦ πολεμιστῆς
 βλ.λ.: Τζέτζ.Χιλ.1,876 νῆες . . πολεμιστρίδες.

πολεμιστρια (ἡ) θηλ. τοῦ πολεμιστῆς βλ.λ.1:
 Ἡρόκλ.Φιλ.Ἐπιστ.7,6.

πολεμῖος ἐπίρρ. κ. νεώτ., ὑπερθ. πολεμιώτατα,
 κατὰ τρόπον πολέμιον, ἐχθρικόν, ἐχθρικός: Θουκ.
 3,65 τεκμήριον δὲ ὡς οὐ πολεμῖος ἐπράσσομεν,
 Ξεν.Κυν.7,11 πολεμῖος ἔχειν τινὶ ἰδικεῖσθαι ἐχθρι-
 κῶς τινί, Ἐπιγρ. πολεμιώτατα διακείμενος, Ἰώσ.
 Αἰ.19,1,7 τῆ καταστάσει τῶν πραγμάτων πολε-
 μῖως διακείμενος.

πολεμογράφος ὄν Ἐπιγρ. ὁ περιγράφων πο-
 λέμους, ἐπὶ ἱστορικῶν συγγραφέας.

πολεμοκλάδος ὄν ὁ διεγείρων πολεμικὸν θό-
 ρυβον, πολεμικός κραυγᾶς: Λυρ. Ἀδέσπ.108 Βρῶ-
 μιε πολεμοκλάσε.

πολεμόκλονος ὄν κ. μων. ὁ ἐγείρων τὸν θό-
 ρυβον τοῦ πολέμου: Βατραχομ.4,267 πολεμόκλο-
 νον ἔργον Ἄρπος, Ὀρφ. Ὑμν.32,2, Μαν.6,47.

πολεμόκραντος ὄν (κρανίω) ὁ περαινῶν,
 ὁ τελειῶν, ὁ ἀποφασίζων τὸν πόλεμον: Αἰσχ.Ἐπ.
 163 ὄθεν πολεμόκραντον ἀγνὸν τέλος ἐν μάχῃ.

πολεμολαμαχατικός ἡ-όν (πόλεμος, Λάμαχος, Ἀχαϊκός κωμ. λ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ.1080) ἰώ στρατεύμα πολεμολαμαχατικός.

πολεμομαχία |α| μων. μόχα και πόλεμοι : Λιβ.Ροδ.2080 τούς καθ' ἡμέραν κόπους μου, τὰς πολεμομαχίας |δασας ὑπέστην μεθ' ἡμών κατά τῆς χώρας ταύτης.

πολεμόνθα ἐπίρρ., ἐπ. κ. πτόλεμονδε πρὸς τὴν μάχην, στή μάχη : Ἰλ.Β.872 δς και χρυσὸν ἔχων πολέμονδ' ἱεν ἠύτε κούρη 2) πρὸς τὸν πόλεμον : Ὀδ.Λ.448.

πολεμοπαθής-ους-ές νεώτ. ὁ ὑποστάς ὑλικὸς ζημίας ἐκ τοῦ πολέμου χωρὶς νὰ μετὰσχη ἐνεργεία αὐτοῦ : αἱ ἀποζημιώσεις τῶν πολεμοπαθῶν.

πολεμοποιός-όν ὁ διεγείρων, ὁ ποιών, ὁ κινῶν, ὁ προκαλῶν, ὁ ἐπιφέρων πόλεμον, ὁ γινόμενος αἴτιος πολέμου, ὁ φιλοπόλεμος Πολυδ.1,42 κοί πολεμοποιόι, οἱ αἴτιοι τοῦ γίνεσθαι πόλεμον : Ἀριστλ.Πολιτ.1313b,28 ἐστὶ δὲ και πολεμοποιός ὁ τῦραννος, Πλούτ.Πολλ.21 προσκυρόντα τοῖς πολεμοποιούσι και στρατιωτικῶσι ἐαυτὸν, Τατιον. Κ.9, Ἐλλ.147D ἀνθρωποκτόνος και πλεμοποιός ἐγίνετο, Ἰουλ.Ἀθ.281b 2) μτγ. ὁ κινῶν, ὁ διεγείρων ἐρίδας : Θεμιστ.Λόγ.22,277C πολεμοποιός διαβολή 3) μτγ. ὁ πολεμικός βλ.λ | : Θεμιστ. Λόγ.24,307B πολεμοποιόι Ἰπποῖ.

πολεμοποιῶ-έω κινῶ, ὑποκινῶ, διεγείρω πόλεμον : Ξεν.Ἐλλ.5,2,30 λαμβάνων τουτοῖν Ἰσημνίαν, ὡς πολεμοποιούντα, Διόδ.Σ.13,53 οἱ δὲ πολεμοποιεῖν ἐπιθώτες, και τὰς δημοσίας ταραχὰς ἰ-δίας ποιοῦμενοι προσόδους ἔρουντο τὸν πόλεμον, Φιλ.2,564,46 ἐφιέντος πολεμοποιεῖν || μτ. αἰτ. διεγείρω πόλεμον κατά τινος : Ἰππ.Ἐπιστ.17.

πολεμοποι |ο| κ. μων., νεώτ. κ. δημ., ἐπ. κ. πτόλεμος ἔνοπλος σύρραξις μεταξύ δύο ἀνθρωπίνων φυλῶν, δύο κρατῶν ἢ δύο ὑμῶδων κρατῶν : Ἰλ.Α.61 πόλεμος τε δαμᾶ και λῶμος Ἀχαιοῦς, αὐτ.Γ.291 εἰως κε τέλος πολέμοιο κίχεται, αὐτ.Ζ.492, αὐτ.Σ.87 ταλπεύειν ἀργαλέους πολέμου, αὐτ.Β.797 αἰεὶ τοῖ μῦθοι φίλοι ἀκριτοί εἰσιν, ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης πόλεμος δ' ἀλίστατος ὄρωρεν, αὐτ.Γ.165, Πίνδ.Ο.2,48 νέσις ἀέθλοισ ἐν μάχαις τὸ πολέμου τιμῶμενος, Χρυσ.μ.Θουκ.2,54 ἤξει Δωριακὸς πόλεμος και λῶμος ἀμ' αὐτῷ, Ἡρ.6,2 τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πρὸς Δαρείου παλέμου, Ἀριστοφ. Ὀρν.556 ἱερὸν πόλεμον πρῶτονδ' αὐτῷ, Θουκ.1,24 τὸν τὴν βαρβάρων πόλεμον καταλύσαι, αὐτ.32,αὐτ.36 ἐς τὸν μέλλοντα και δσον οὐ παρόντα πόλεμον τὸ αὐτίκα περισκοπῶν, Ξεν.Ἐλλ.3,22 μὴ χρησθηρίαίεσθαι τοῖς Ἕλλησιν ἐφ' Ἕλλησιν πολέμῳ, Ἰσοκρ.8,37 τὸς τοῦ πολέμου τοῦ Δεκελεικοῦ τὴν πόλιν διοικήσασιν, αὐτ.14,31, Δημ.180 τὸν μὲν πόλεμον τὸν πρὸς βασιλέα χαλεπὸν τῆ πόλε, τὸν δ' ἀγῶνα τὸν ἐκ τοῦ πολέμου ράδιον ἀν συμβάντα, Αἰσχίν.3,148 ὁ Φωκικὸς πόλεμος δεκαετῆς γενανός, Ἀριστλ.Πολιτ.1272b,20 νεωστί τε πόλεμος ξενικὸς διαβέβηκεν εἰς τὴν νῆσον, Πλούτ.Ἡθ.238D τὰς ἀπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τὰ μνημεῖων . . τῶν ἐν πολέμῳ τελευτησάντων, ΚΔ Ματθ.24,6 μελλάσετε δὲ ἀκούειν παλέμουσ και ἀκόδας πολέμων, αὐτ.Ἐβρ.11,34, Ἀθῆν.6,272P σύγγραμμα . . περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων, Ἐρωτόκρ.4,1541,οι βαλκανικοὶ πόλεμοι, ὁ παγκόσμιος πόλεμος 2) ὅμ. ἐν φρεσ : Ἡρ.2,36 οὐκ ἔα πόλεμον βασιλεῖ . . ἀναίρεσθαί, Αἰσχ.ἰκ.341 πόλεμον ἀρασθαί νέον Ἰπαρακευάζειν, κινεῖν πόλεμον κατά τινος, αὐτ.439 ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πολέμοισ ἀφρασθαί μάγαν πᾶσ' ἐστ' ἀνάγκη, Εὐρ.Ὀρ.13 Ουσιτῆ πόλεμον . . θέσθαι, αὐτ.Ἡρ.1168 ἄλοκος εἰς πόλεμον ἠμῖν και μάχην καθίσταται, Θουκ.6,34 τὸν ἐκεῖ πόλεμον κινεῖν, αὐτ.36, Ἀνδοκ.3,17 τίνι τρόπῳ τὸν πόλεμον καταλύ-

ονται, Πλάτ.Φαιδ.66C διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτήσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν γίνονται, Ξεν.ΚΠ7,5,47 ὁ . . πόλεμος ἀναπελαται, αὐτ.1,6,45 πόλεμον ἀρασθαί πρὸς τούτους, αὐτ.Ἀν.5,5,24, Δημ.62 μὴ πάντες . . κινῶν ἐφ' ἡμᾶς ἀγῶνας τὸν πόλεμον, αὐτ.91 οὐτ' ἀδικεῖ τὴν πόλιν, οὐτε ποιεῖ πόλεμον ἰκάνει πόλεμον, αὐτ.157 ἐκείνοι και προηγοῦνται τὸν πόλεμον και τοῖς ἐργοῖς ἐξήνησαν, Αἰσχίν.3,140 τὸν πόλεμον, ὄν πρότερον ἐξήλασεν ἐκ τῆς χώρας τῆς Βοιωτῶν, τουτὸν πάλιν τὸν αὐτὸν πόλεμον ἐπήγαγε . . ἐπ' αὐτὰς τὰς Θήβας, ΚΔ Ἀπ.11,7 ποιήσαι μετ' αὐτῶν πόλεμον, αὐτ.19,19, - ἐμφύλιος πόλεμος (ἢ κατ' ἀλλήλων ἀσκησις ἐνόηλον βίαις μεταξὺ στρατιωτικῶν ἢ πολιτικῶν ὁμάδων τοῦ αὐτοῦ κράτους), - μηχανικός πόλεμος ἰδὲ διὰ μηχανικῶν κυρίως μέσων διεξαγόμενος, - χημικός πόλεμος ἰδὲ καθ' ὃν γίνεται χρῆσις δηλητηριωδῶν ἀερίων και ὀθλων χημικῶν οὐσιῶν κατά τοῦ ἐχθροῦ), - ἀκίρκατος πόλεμος (ὁ μὴ ἐπισήμως κηρυχθεῖς, ἐν χρ. κ. μτφ. ἐπὶ ἐχθρότητος και δολοπηλικῶν τινος ἐναντίον ἄλλου) || ποροιμ. ἐν Πλάτ. Νόμ.702D οὐ πόλεμον γε ἐπαγγέλλαις ἰσηλ. οἱ λόγοι σου εἶναι εἰρημικὸὶ σχόλ. ἐπὶ τῶν ἀγαθῶ ἀγγελλόντων, αὐτ.Φαιδρ.2421b 2) κ. μων. κ. δημ. ἑσολκος συμπλοκή, μάχη βλλ.11 : Ἰλ.Α.226 οὐτε ποτ' ἐς πόλεμον ἀμα λαφ' ἄωρηχθῆναι οὐτε λοχονδ' ἵεσιν, αὐτ.177, αὐτ.492 ποθέεσκ' δ' αὐτὴν τε πτόλεμον τε, αὐτ.Ε.348 πολέμου και θρηπότης, αὐτ.Σ.242 ὅμ. ἐν περιφρ. : Ἰλ.Ν.271 ὄπητες νεῖκος ὄρωρηται πολέμοιο, αὐτ.635 φυλοπίδος κορέσασθαι ὄμοιο πολέμοιο, αὐτ.Ρ.253 τόσση γὰρ ἐρις πολέμοιο δέδθηεν συνηθ. κ. μτ. ἐπῆθ. : πόλεμος ἀγριος - αἰματώεις - δακρυόεις - δόλιος - δυσληγής - δυσπληχῆς - κακός - λευγαλέος - οἰζυρός - κωρυκτός - ὀλοός - ὀμοίσιος - πνευκεδανός - πολυαῖε - πολυδακρυς - στυγερός - φθισήνωρ - ἀργαλέος : Ἰλ.Ρ.736,αὐτ.Τ.313,αὐτ.Ε.737,αὐτ.Η.1,9, αὐτ.Υ.154, αὐτ.Β.686, αὐτ.Α.284, αὐτ.Ν.97, αὐτ.Γ.112, αὐτ.1,64, αὐτ.Γ.133, αὐτ.1,440, αὐτ.Κ.8, αὐτ.Α.165,αὐτ.Γ.165,αὐτ.Δ.240, αὐτ.1,604, Ὀδ.Ω.531, ΚΔ Ἀπ.9,9 ὡς φωνῆ ἀρμάτων Ἰππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον, Χρον.Μορ.1414P τὸ κάστρον ἐτριγύρισαν, ὡσαύτως και τὴν χώραν | . . τοὺς τζαγρατόρους ἐ' αλαν, τὸν πόλεμον ἀρχισαν, Ἐρωτόκρ.4,1103 ὁ πόλεμος ἐπλήθηνε με' ταραχὴ μεγάλη, Κισαορ.Δαν.ἐν Σάδ.3,29 και δέδασταξεν ὁ πόλεμος ἀπὸ τῆς τέσσαρας ὥρας ἕως εἰς τὰς δέκα, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.7,8 δς ἔρτουν πόλεμο νὰ ἰδοῦν και Σουλιωτῶν τουφέκια, Σολωμ.Ἐθν.Υμν.46 ὁ σκληροφύχος ὁ τρόπος | τοῦ πολέμου και οἱ καννοί || ὡς προσωποποίησης, ὁ Πόλεμος, ἡ Μάχη : Πίνδ.ἀπ.78 ἀλαλα Πόλεμο θύγατερ, Ἡρακλ.Φιλ.53 Πόλεμος πάντων μὲν πατήρ ἀπὸ πάντων δὲ βασιλεὺς, Δαμάσιος. Ἀρχ.κατ. ὁ πόλεμος τῆς γενέσεως 2) ὅμ. μτφ. ἐπὶ τοῦ γυναικειοῦ φύλου : Σεικοῦνδ.8 παλιτελής πόλεμος 3) συνεκδ. ἀγῶν περὶ ἐπικρατήσεως, ἀμιλλά, ἀνταγωνισμός : Πλάτ.Συμπ.196Α ἀσχημῶν γὰρ και Ἐρωτὶ πρὸς ἀλλήλους ἀπὸ πόλεμος, Ἡρωδιδαν.Ἰστ.3,5,3 πρὸς αὐτὸν ἐχθρῶν ἀρασθαί και πόλεμον ἔγειραι πρὸς ἀνδρα μῆδειαν εὐβλαγον παρεσχημένον αἰτίαν, - ὁ πόλεμος τῶν ἐργζωνῶν κυμάτων, - οικονομικός πόλεμος ἰδὲ ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ πεδίου διεξαγόμενος - ἢ ζωῆ εἶναι πόλεμος πάντων πάντων 2) ἔντονος ἀγῶν, προσπόθεια κατά τινος : Ἀριστοφ. Ἀχ.913 τὶ θαὶ κακῶν παθῶν ἀναπειθῶσι πόλεμον ἦρα και μάχην, - πόλεμος κατά τῶν ἀκριδῶν, - τῆς ἐλνοσείας - τῆς φυματίσεως - κατά τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν.

πολεμοστόλιος-ον μων. ὁ παρεκασουμένος, ὁ ἔτοιμος πρὸς πόλεμον : ΚΜανασσα.Χρον.60.38.

πολεμοτροφέ-έω (τρέφω) μτγν. συντηρώ, διατηρώ τον πόλεμον: ΠΔ Μαυκ.2,10,14 κα παρέκτρα πρός τοὺς Ἰουδαίους ἐπολεμοτρόφει.

πολεμοτροφία ἡ| ἡ δὴμ. κ. -οουα ἡ πολεμιστρία.

πολεμοφθόρος ον (φθειρω) ὁ φθειρών, ὁ καταστρέφων, ὁ ἀφανίζων τι διὰ πολέμου: Αἰσχ. Πέρσ.653 οὗτι γὰρ ἄνδρας πὸτ' ἀπώλλυα πολεμοφθόροισιν ἄταις.

πολεμοφθόρα (τὰ) δὴμ. τὰ πολεμοφθόρα βλ.λ. **πολεμοφθόρα**-ουσι ον (φονεύω) σχόλ. ὁ φονευθεὶς ἐν πολέμῳ: Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ.3,562.

πολεμοφρων-ονος (ὀφρῆν) σχόλ. ὁ ἔχων πολεμικὸν φρόνημα, ὁ φιλοπόλεμος, ὡς γλῶσσ. τοῦ δαΐφρων: Σχόλ. Ὀδ.Α.48.

πολεμοχαρής-οῦς-ές μsn. νεώτ. ὁ χαίρων, ὁ εὐχαριστοῦμενος ἐν τῷ πολέμῳ, ὁ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ὁ φιλοπόλεμος: Νικ.Χων.215Ε. -πολεμοχαρεὶς φυλαί.

πολεμοχαρής-οῦς-ές δὴμ. ὁ πολεμοχαρής βλ.λ.: Παλαμ.Δωδ.Γούφ.31 κα δὲν ἦτανε στρατὸς πολεμοχαρῶν αὐτοκρατόρων, αὐτ.Τάφ.49,11 ὡ μεγαλοφάνταστῃ | τῶν Ἰδεῶν γενήτρα, | πάντα πολεμοχαρῆ, | ποτέ, πατέ νικήτρα.

πολεμοχαρτός-ον μsn. ὁ πολεμοχαρής βλ.λ.: Κ Μανασσ.Χρον.5940.

πολεμικός-έω (πόλεμος) κ.μsn. κ. νεώτ., δὴμ. -ῶ-ωμ, ἰων. θοιστ. πολεμέσκε, μέλλ. -ήσω, παρακ. πεπολέμηκα, μέσ. ἄδρ. ἐπολεμίσσῃην, παθ. μέλλ. πολεμηθήσομαι, ἄδρ. ἐπολεμήθη, παρακ. πεπολέμηθα, ἄνευ ἄντικ. ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω, διεξάγω πόλεμον, κατέρχομαι εἰς πόλεμον, δθ. κ. διατελῶ ἐν πολέμῳ: Θουκ.1,124 καλῶς ὑπάρχον ἡμῖν πολεμεῖν, αὐτ.140 ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν καὶ ἐν ἔργῳ πρᾶσσοντας. - ΚΔ Ἀν.12,7 καὶ ὁ δρᾶκων ἐπολέμησε, αὐτ.Ἰακ.4,2. αἰ Ἕλληνες ἐπὶ γενεὰς πολεμοῦντες ἀνέκτησαν τὴν ἑλευθερίαν των, - στὸν καιρὸ ποὺ πολεμοῦσαμε, - γέρασε πολεμῶντας. || κ. κτ. ἀντιθ. πρὸς τὸ εἰρήνην ἀγω: αὐτ.5,76 δύο λόγῳ φέρων ἐς τὸ Ἄργον, τὸν μὲν καθότι εἰ βούλονται πολεμεῖν, τὸν δὲ ὡς εἰ εἰρήνην ἀγειν. || κ. παθ. ὑφίσταμαι πόλεμον: Δημ.240 ἦγον τὴν εἰρήνην ἄσμετος. - ἐκ πολλοῦ πολεμοῦμενοι. || κ. μτ. συστ. αἰτ.: Πλάτ.Πολ.551Π πόλεμον τινα πολεμεῖν διὰ τὸ ἀναγκάζεσθαι, Ἄριστ.Ῥητ.1396,11. || ὄμ. κ. παθ.: Ξεν. Ἀπομν.3,5,10 ἰπολέμοις τοὺς ἐπὶ Ὀπαείδος πολεμηθέντας, αὐτ.Ἐλλ.5,11 κατὰ θάλατταν ὁ πόλεμος ἐπολεμεῖτο, Πλάτ.Μεν.243Ε ὁ οἰκετὸς ἡμῖν πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη. 2) μτ. δοτ. ἀντικειμ. ἡ μτ. ἐμπροθ. διαρ. ἰπρὸς τινα, κατὰ τινας, μτγν. κ. ἐπὶ τινα, νεώτ. κ. ἐναντίον τινός, δὴμ. μὲ πναι) ὄμ. δηλοῦντος τὸ ἀντικειμ.: Ἡρ.6,37 ὁ Μιλτιάδης. - πρῶτοις ἐπολέμησε Λαφρακηνοῖσι, Ξεν. Πρῶσ.5,8 πολεμοῦσαι πρὸς ἀλλήλας πόλεις, Πλάτ.Νόμ.686Β, Ἐπιγρ. || παθ. μτ. ἐμπροθ. διαρ. π- ὑπὸ τινος: Ἰσοκρ.5,49. 3) πολεμεῖν μετὰ τίνος ἡ σύν τινι ἁμοῦ μετὰ τινος, μὲ τὴ συντροφικὰ κάποιου, μαζὶ με κάποιον: Ξεν.Ἐλλ.7,1,27 Ξενικὸν πολὺ συνέλεγον ὁ Φίλιππος, ὅπως πολεμοίῃ μετὰ Ἀσκαειδῶν, αὐτ.2,6,5 ἀπῆλθεν ἄε ξὺν ἐκείνῳ αὐ πολεμήσῳ. || μτγν. ἰΚΔ), μsn. κ. νεώτ. ἐνίοτε πολεμεῖν μετὰ τίνος πολεμεῖν ἐναντίον τινός: ΚΔ Ἀν.13,4 τίς δύναται πολεμήσαι μετ' αὐτοῦ ἵεναντιαν|. 4) κ. μsn. κ. νεώτ. πολεμεῖν περὶ τινας, νεώτ. κ. δὴμ. κ. διὰ τί πρὸς κτήσιν, πρὸς ἐπίτευξιν τινος: Ἡρ.6,98 τῶν κορυφαίων περὶ τῆς ἀρχῆς πολεμοῦντων, - οἱ Ἕλληνας ἐπαλέμησαν διὰ τὴν ἑλευθερίαν των. 5) μτβ. αἰτ. πολεμεῖν τὴν πόλιν: Δειν.1,36, Διόδ.Σ.4,61 πολεμεῖν τὰς Ἀθήνας, Πολιτ.Ἐκλ.Τραγ.15,6 γιστὶ σπικυθὴ πόλεμος καὶ πολεμᾶν τοὺς Τούρκους. || κ. παθ. ὑφίσταμαι ἐπίθετον πολεμικὴν κ. εἰδ.

πολιορκουμαι: Κισιάρ.Δσπ. ἐν Σάθ.3,11 τὸ κάστρον. - τὸ ὅποιον ἐπολεμῶμεν πρὸ εἰκοσι τριῶν χρόνων. || κ. μτφ. Ἄκκιφρ.3,22 πολερεῖν τὰς σταφυλάς ὄμ. παθ.: Θουκ.1,37, Ξεν.Ἐλλ.7,4,20.

6) μάχομαι: Πλάτ.Πρωτ.350Α τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἰππων πολεμῖν θαρραλέοι εἰσὶ; κ. ἐμπροθ.: Ξεν. ΚΠ7,1,49 ὡς πολεμῶμεν ἀπὸ τούτων ἰτῶν καμήλων| ὄμ. κ. μτ. προσδιορ. δηλοῦντος τὸ μέσον: Ἄνδοξ.3,16 ἀφ' οὗτου πολεμήσωμεν ἰδία τίνων μέσων|. 7) πολεμῶμαι, ἐρίψω πρὸς τινα, τσοικῶνομαι με κάποιον: Ξεν.ΚΠ7,1,31 ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκκα οὕτω πολεμῆεις, Δημ.236 ὑπὲρ οὗ. - ὁμολογῶ καὶ πολεμεῖν καὶ διαφέρεισθαι τούτοις. 8) ἀντιπθεῖσαι, ἀντιδρῶ κατὰ τινας, προσπαθῶ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τινος, ἀναφ. πρὸς καταστάσεις: Σοφ.ΟΚ 191 κα μὴ χρεῖα πολεμῶμεν, Εὐρ.Ἰων1386 τοῦ θεοῦ προθυμῖα πολεμῶ. κ. νεώτ. πολεμοῦμεν κατὰ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν - τῆς ἀγράμματοσύνης, - ἡ κυβερνήσης πολεμᾶ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ- νεώτ. κ. δὴμ. κ.μτ. αἰτ. τοῦ ἀντικειμ.: Ποπαντ.Ἀγ.Ὀρ.61 πολέμησε καὶ ματαίωσε τὶς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις|. 9) ἐν εἰδ. μτφ. χρ. ἀναφ. πρὸς νόσον, καταπολεμῶ: Γαλλ.1,103, ἡ χρῆσις τῆς κίνινης πολεμᾶ τὴν ἐλονοσίαν. 10) μsn.κ.δὴμ. προσπαθῶ, καταβάλλω ἀγῶνα, ἐντονον προσπάθειαν ὅπως ἐπιτύχῃ τι: Ἐρωτόκρ.2,1888 κα ἐπολέμα γλήγορα χμάμι νὰ τὸν ἐβάλλῃ, Σολωμ.Ἀνάμνησις 14 νὰ τὸ μάτι ποὺ τὸν ἦλιο | πολεμαί νὰ ματαῖθῃ, - πολέμησε νὰ τὸν πεση μὰ δὲν μπόρεσε, - πολεμᾶ νὰ τὴν καταφέρῃ [περὶ γυναικίος|. 11) δὴμ. μοχθῶ, κοπιᾶζῶ ἐργαζόμενος: Παλαμ.Παρακ.16,13 στ' ἀργαστήρι δουλεύω χρυσικός, πολεμῶ, παρομ. ὄγιος πολεμᾶ δὲ χάνει τὸ ἐργαζόμενος νᾶντο ἐψφελεῖται, φρ. καλῶς τὰ πολεμᾶτε [προσφώνησις, πρόσρησις πρὸς ἐργαζομένους].

πολεμικός-ὄω (2) ἰπολέμοις ποιῶ τινα πολεμῶντινι, καθιστῶ τινα ἐχθρὸν πρὸς τινα, ἐχθροποιῶ, ἐχθροποιῶν τινά. Σουῖδ. κπολεμῶσαι, πολεμῶντινι καταστήσαι: ΠΔ Μοκκ.4,4,21 ἐπ' οἷς ἀγανακτήσασα ἡ θεία δίκη αὐτὸν τοι τὸν Ἀντίοχον ἐπολέμωσεν ἰδ.γρ. ἀντὶ ἐπολέμησεν|. κ. παθ. γίνομαι, καθίσταμαι ἐχθρὸς πρὸς τινα: Θουκ.1,36 ἐνδοιάξῃ χωρίον προσλαβείν ὁ μετὰ μεγάλων καιρῶν οἰκειούται τε καὶ πολεμοῦται, αὐτ.57 ἐπολεμῶμεν ζύμμηχος πρότερον καὶ φίλος ὦν. ἐπολεμῶθη δέ, ὅτι Φιλίππῳ. - ζύμμηχίαν ἐποίησαντο. || τὸ μέσ. πολεμοῦμαι καθιστῶ τινα πολεμῶντινι, ἐχθρὸν ἐμαυτῷ: Θουκ.5,93 πῶς οὐ πολεμῶσθε αὐτούς ἰπῶς οὐ πολεμοῦσι ἰπῶν αὐτοῖς ποιήσεσθε.1. **πολεμῶδης**-οῦς-ες μτγν. ὁ ἀνήκων ἡ ἀνοφερόμενος εἰς τὸν πόλεμον, ὁ τοῦ πολέμου: Ὀλυμπ. Γορ.114] πολεμῶδης παροιμία.

πολεμῶντιον [τὸ] μτγν., μsn. κ. νεώτ. τὸ φυτὸν ὑπερικὸν τὸ ὀλυμπικόν: Διοσκ.4,8. 2) νεώτ. βοταν. γένος πολεμῶντιον ποδῶδων φυτῶν 3) μsn. ἄ. πολεμῶντιον βλ.λ. βοτάνη: Ἰππιατρ.32 πολεμῶντιον τὸ ἐν τοῖς ἔλαισι τικτόμενον.

πολεμῶντιος ἡ πολεμῶντια βοτάνη ἡ μsn. τὸ ποῶδες, πολυετές, ἀρωματικὸν καὶ μυριστικὸν φυτὸν ἡδύσμος ὁ ἀγριος: Ἰππιατρ.32 ἡ πολεμῶντιος βοτάνη, αὐτ.86 πολεμῶντια βοτάνη.

πολεμῶντι ἡ| (λατ.) νεώτ. π. Ρωμαῖοις, εἰδος χυλῶδους ζωμοῦ κατασκευαζομένου ἐξ ἀλεύρου κριθῆς, κόκκων λίνου καὶ κοριανδροῦ. 2) χυλὸς ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

πολεοδομία ἡ| νεώτ. κ. πολεοδομική ἡ τεχνικὴ τῆς σχεδιάσεως, ἀνεγέρσεως, ἐπεκτάσεως, διαρρυθμίσεως καὶ συντηρήσεως τῶν πόλεων, ἄ. μηχανικὴ τῶν πόλεων, οὐρμυρισμὸς βλ.λ.11.

πολεοδομική (ἡ) νεώτ. ἄ. πολεοδομία βλ.λ. **πόλερ** (ἰά) Ἐπιγρ. Ἥλιεας ἀντὶ πόλις.

πολεύω [πρβλ. πόλος, πολῶ, πέλω] ἀμτθ. περι-
στρέφομαι, περιφέρωμαι, κινούμαι περί τι, δια-
μένω, διατριβῶ που : Ὁδ.Χ.223 οὐδὲ θύατρας
οὐδ' ἄλοχον . . Ἰθάκησιν κατὰ ἄστυ πολεύειν
|| εἰδ. ἀστρολ. ὁ πολεύων ὁ ἐπί τινα ἡμέραν
κυριαρχῶν πλανήτης : Σερραπ. ἐν Κατ. Ἀστρλ.Κ.1,99,
Παύλ. Ἀλλ.3, Πάπ. || ὅμ. ἐπὶ τὸν πλανητῶν θε-
ωρουμένων ὡς ἀχημάτων τῶν θεῶν : Πάπ. Δφθ.
τοὺς πολεύοντας ἀναβαίνοντας εἰς οὐρανόν
θεούς, ἄλλους δὲ καταβαίνοντας' πρβλ. Ἰάμδλ.
Μυστ.3,30' 2) μτθ. μεταστρέφω, ἀνασκάπτω δι'
ἀρότρου τὴν γῆν, ἀροτριῶ, ὀργάνω : Σοφ. Ἀντ.
340 Γάν . . Ἰππεῖω γένοι πολεύων, Ρήτ.1,498 αἰ-
λακος, ἦν . . οὐκ ἐπόλευε βοῦς.

πόλεω γενικ. πληθ. τοῦ πόλις βλλ.

πόλεων ἰων. γενικ. πληθ. τοῦ πολὺς βλλ.

πόλη (ἡ) ἑφη. ἀντὶ πόλις βλλ. || ὡς κύρ. δυο-
μα Πόλη ἢ Κωνσταντινούπολις, ὡς ἡ κατ' ἐξο-
χὴν πόλις : καὶ στήν Πόλη [εὐχή] || παροιμ. ἀπὸ
τῆν Πόλη ἐρχομαι καὶ στήν κορυφὴ καννέλλα
[ἐπὶ ἀσυαρτησιῶν].

πόλης, πόλιος, πόλιι πτώσεις τοῦ πόλις βλλ.

πολιῶν [τό] πάπ. πιθ. ἔσφ. ἀντὶ πωλιον βλλ.

πολιῆμι [τό] ἑφη. κ. πολιῆν τὸ ὑπὸ τὸν ληνὸν
κοίλον κίτσα τὸ δεχόμενον τὸ γλεῦκος, τὸ ὑπο-
λήιον, ἄ. ποδόχι.

πολιῆσι-εως [ἡ] ἰσολῶι περιστροφικὴ κλησις,
περιστροφή : Πλάτ.Κρατ.405C τήν ὁμοῦ πόλῆσιν
καὶ περὶ τὸν οὐρανόν.

πολιά [ἡ] ἡ πολιότης τῶν τριχῶν, τῆς κόμης, οἱ
ἀσπρες τρίχες : Μέν.Μον.705 πολιά χρόνου μή-
νυσις, οὐ φρόνησις, ΠΔ Μακκ.4,7,15 ὡ μακαρίου
γήρας, καὶ σεμνῆς πολιάς, Πλούτ. ἠθ.41B πολιά
τοῦ λέγοντος καὶ πλάσμα καὶ ὀφρῦς . . συνεκ-
πλήττει τὸν ἀπειρον ἀκροστήν, Χορικ.15B' || ὅμ.
ὡς προερχομένη ἐξ ἀσθενείας τῶν τριχῶν : Ἀ-
ριστ.Ζ.1 784b,13 καὶ γὰρ ἐκ νόσων πολλοῖς πολια
ἀνεύσσαν, αὐτ.Πρ.894b,9, αὐτ.ἀπ.235' 2) συνεκδ.
ἡ γερωνική ηλικία, τὸ γῆρας, τὰ γεραιεῖα : Ἀγαθ.
ΑΠ5,219 εἰ καὶ νῦν πολιά σε κατεύσασε, καὶ τὸ
θαλυκρὸν κείνο κατημβλύθη κέντρον ἐρωμα-
νιῶν 3) ὅμ. συγκεκρ. οἱ γέροντες : Χορικ. εἰς
Λιδάν.4,516R πολλάς μὲν νεότητος, πολλάς δὲ
πολιάς εἰσιουσίης.

πολιάω σχόλ. ἀμτθ. ἐπὶ τριχῶν, γίνουσι, καθι-
σταται πολιάς : Σχόλ.Καλλ. Ἀπόλλ.14 πολιάσαι.

πολιαίνομαι ἰσολιότι παθ. ἐπὶ τῆς ἀφριζού-
σης θαλάσσης, λευκαίνομαι : Αἰσχ.Πέρσ.110 θα-
λάσσης πολιαίνοντας πνεύματι λάθρω.

πολιάσθη [ἡ] Ἐπιγρ. μύρον λαμβανόμενον ἐκ
τοῦ φυτοῦ πολίου βλλ.

πολιανίτης [ὁ] νεώτ. ὑπεροξείδιον τοῦ μαγνα-
νίου, κρυσταλλούμενον εἰς τὸ τετραγωνικὸν σύ-
στημα, ἀπαντῶν σπανίως ἐν Λαυρεΐω.

πολιανόμοος [ὁ] ἰσολις, νέμωι μτγν. ἀστικὸς τις
ἄρχων ἐντεταλμένος τὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα :
Ἡρακλεωτ.Πίν.1,95 ἄ πόλις καὶ τοὶ πολιανόμοι :
2) ἀστυνομός, ἀγορανόμος : Δίων Κ 48 οἱ πολι-
ανόμοι πάντα τὰ ἐν τῷ ἄστυ πράγματα . . ἔσχον.

πολιανομέ-εω ἀακῶ τὰ καθήκοντα τοῦ πολι-
ανόμου βλλ.ἡ : Πλάτ.363C Πίανος δ' ἐστὶ κηδε-
στής, ὃς τότε δὲ ἡμεῖς ἀπεπλήρωμε ἐπολιανόμει :
2) εἰμαι πολιανόμος βλ.λ.2 : Δίων Κ 43,48 τοὺς . .
θησαυροὺς τοὺς δημοσίους δύο τότε τῶν πολι-
ανομούντων διώκσσαν.

πολιανόχοσ-ον δωρ. τ. τοῦ πολιήχοος βλλ. : Πίνδ.
Ο 5,10 καὶ Πέλοπος παρ' Ἐσθασθῶν, ὡ πολιανόχοε
Παλλάς, ἀεΐδει μὲν ἄλλοσ ἀγνόν τὸ τέον.

πολιάρχησ [ὁ] Ἐπιγρ. πολιάρχος, ἐπὶ τοῦ Διός.

πολιάρχια [ἡ] μτγν. κ. μων. ἡ τιμὴ ἢ τὸ ἀξίωμα
τοῦ πολιάρχου βλλ. : Θεμιστ.Λόγ.17,214B, αὐτ.18,
224B, Θεοφύλ.Σ' 1στ.96,15.

πολιάρχικῶσ-ή-όν μων. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερό-
μενος εἰς τὸν πρῆσρχον βλλ., ὁ τοῦ πολιάρ-
χου : Βι.Μαξ.Σοφ.1,66 πολιάρχικῶσ πρῆσρχω.

πολιάρχος [ὁ] θεσσ. πτολιάρχος (Ἐπιγρ.) ὁ
ἄρχων, ἡγεμὸν πόλεωσ : Πίνδ.Ν.7,85 πολιάρχω
πάτρω, Εὐρ.Ρῆσ.382' 2) ἐπίτροπος τῶν ὑπάτων
ἢ ἐπαρχος, ἀπόδοσ, τοῦ λατ. praefectus urbi :
Δίων Κ 40,46, Ἰω.Λυδ. Ἀρχ.1,49' || κ. ὡς ἐπιθ. :
αὐτ.Ρωμ.2,19 πολιάρχος ἐξουσία.

πολιάρχῶ-εω μτγν. εἰσαι πολίρχος βλλ.2 :
Δίων Κ 53,33, Μάλχ.410D, Ἰω.Λυδ.Ρωμ.3,38.

πολιάσ-άδοσ [ἡ] [ἡ] (πολις), δοτ. πολιιάδι [Ἐπιγρ.
Ἀργουσί] ἢ τῆς πόλεωσ προστάτις, πολιούχοσ, ἐ-
πωνυμίο τῆς Ἀθηνᾶς τῆς λατρευομένης ἐν τῷ ἀρ-
χαιοτάτῳ αὐτῆσ νεῶ ἐν τῇ Ἀκροπόλει, κατὰ δια-
στολήν ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶσ Παρθένου κατ' Ἀθηνᾶσ
Προπόμοσ : Ἡρ.5,82 ἀπόδοσσι ἔτεοσ ἐκάστω τῇ
Ἀθηναίῃ τῇ Πολιάδι, Ἰρά, Σοφ.Φιλ.134 Νίκη
τ' Ἀθῶνα Πολιάς, ἡ σώζει μ' αἰεὶ, Ἀριστ. Ὀρν.
82b, Ἐπιγρ. || κ. ἀπλῶσ Πολιάσ [ἡ] : Λοκ. Ἀλ.
21 ἐν τῷ πρόνωφ τῆσ Πολιάδοσ δικάσωμεν
|| ὅμ. ὡσ ἐπιθ. τῆσ Ἀθηνᾶσ λατρευομένησ ἐν Ἀρ-
γει : Ἐπιγρ. || ὅμ. κ. ἐν Ἀμοργῷ : αὐτ. || κ.
ἐν Τροιάσιν : Παισ.2,30,6 Ἀθηνᾶν τὴσ σέβουσι Πολ-
ιάδοσ' || κ. ἐν Ἐρυθραίοσ : αὐτ.7,5,9.

πολιάσ-άδοσ [ἡ] 12) μτγν. ὄνομα θηλ. τοῦ πολίοσ
βλλ. : Λοκ.Λεξίφ.12 ἡ γυνὴ αὐτοῦ πρὸσθυτίσ ἤδη
καὶ τὴν κεφαλήν πολιάσ.

πολιάτασ [ὁ] ἀολ. κ. δωρ. τ. τοῦ πολιήτησ βλλ.,
ἀντθ. ἔξωσ : Ἀλκ.Συμπλ.14,6, αὐτ.ἀπ. ἐν Πάπ.,
Πίνδ.1,1,51 πολιατῶν καὶ ἔξων γλώσσοσ ἄωτων,
Νέμ.Γόρτ.10,35, Ἰουλλ.21.

πολιτήσ εἰσαι πολιτήσ : Νέμ.Γόρτ.9,33.

πολιάτισ-ίδοσ [ἡ] πολιάσ βλλ.ἡ, ἐπιθετον τῆσ Ἀ-
θηνᾶσ ἐν Τεγέα : Παισ.8,47,5 Τεγαταίοσ δὲ ἐστί
καὶ ἄλλο ἱερὸν Ἀθηνᾶσ Πολιάτιδοσ.

πολιάχοσ [ὁ] Ἐπιγρ. λακων τ. τοῦ πολιήχοοσ βλλ. :
Ἐπιγρ.Σπάρτησ.

πολιάδιον [τό] μτγν. ἄγρ. ντοῦ πολεῖδιον βλλ. :
Στραβ8,3,15 ἄμορα ἦν τῷ Πύλῳ μὲν πολιάσα.

πολιαέθρον [τό] κοινὸσ τ. τοῦ πολιαέθρον βλλ.
πρβλ. πόλις, πτόλις.

πολιάσ-έωσ-ῶσ [ὁ] [ἡ], δοτ.πολιή [Ἐπιγρ.], ἰων. πο-
λιήσ [αὐτ.]. Θείρωνι προστάτις τῆσ πόλεωσ, πολι-
ούχοσ, ἐπιθετον τοῦ Διόσ : Ἀριστ.Κ.σ401a,19,
Παισ.1,24 τὸ Διὸσ τοῦ Πολιέωσ κριθᾶσ κατα-
θίντεσ ἐπὶ τὸν βωμόν, Κορνούτ.Φύσ.Θε.9.

πολιάσ-έωσ [ὁ] 12) μτγν. ὁ ἔχων πολίων κόμην
σεβαστόσ γέροντ. : Κλήμ. Ἀλ.262 οἱ δὲ τὸ πρὸσθεῖον
τῆσ ηλικίασ, τὸν πολιάσ, κατασχοῦνοσιν.

πολιζῶ ἰσολις κ. μων., ἐπ. ἀόρ. [ἡ]πόλιασα [Ἰ.Η
453, Ἀπολλ.Ρ.1,17B], οἰκοδομῶ, κτιζῶ, ἰδρύω πόλιν,
ἀθ. γεν. κτιζῶ, ὄνεγειρῶ : Ἰ.Η 453 τὸ Ἰτεῖχοσ ἐγῶ
καὶ Φοῖβοσ Ἀπόλλων ἦρω Ἰασαμέδωντι πολια-
σαμεν ἀθάλασσαντε, Ἐλλ. Ἐπιγρ.ἀμμ.982 ἦν ἐπόλια-
σων [ἡν πάτρηνη] κ. παθ. : Ἰ.Υ.217 ἐπέοι οὐ
πῶ Ἰλιασ Ἰρῆ ἐν πεδίω πεπόλιαστο, Ἡσιόδ.ἀπ.134,5
Δωδώνη πεπόλιασται, Ἡρ.4,108, αὐτ.5,52, Φιλάστρ.
Ἀπολλ.6,25 ἐφ' ἀμαξῶν πεπολιαμένοι' || ἐν τῷ
μέσ. τ. πολιζομαι κτιζῶ, οἰκοδομῶ δι' ἑμαυτόν,
πρὸσ ὠφέλειάν μου : Ἀπολλ.Ρ.1,134,6, Διον Ἀλ.Ρωμ.
1,30 τὴν Ῥώμην σὺν τοῖσ ἄλλοισ ἐπολιασσο' 2)
κατοικίζῶ, οἰκίζῶ, καθιστῶ τόπον τινὰ πόλιν :
Ξεν. Ἀν.6,6,4 ἀκούοντεσ διτὸσ πολιζέσ τῷ
χωρίον, Στραβ8,5,4, Πλαῦτ.Ρωμ.9 ἐβούλετο πο-
λιζέων τὸν τόπον, Μηναιῖ.12,5, Ἐξαποστ. τὴν ἐρη-
μὴν ἐπόλιασσ τράποσι ἐπιπόλιασφοσ κ. παθ. :
Ἡρ.5,13 ἐπὶ ἡ Παιονίῃ ἐπὶ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ
πεπολιομένον.

πολιήχοσ-ον ἐπ. τ. τοῦ πολιοῦχοσ βλλ.

πολιήτισ-εω [ὁ], θηλ. πολιήτισ-ίδοσ [Ἀπολλ.Ρ.1,87],
ἐπ. κ. ἰων. τ. τοῦ πολιήτησ βλλ. : Ἰ.Β.806 τῶν δ' ἔ-

ἔγγελσθω, καμψοσάμενος πολιίτας, Σιμων.137, Αἰσχ.Πέρσ.556 τίπετ ἄσπετος μὲν οὕτω τότ' ἀβλαδῆς ἔλην τόξαρχος πολιίτης ἰδ.γρ. πολιίτασι, Εὐρ. Ήλ.119. 2) συμπολίτης, ὁμοεθνῆς: Ἦρ.1,37 κόσας μὲν τις τοῖσι πολιίτησι δόξω εἶναι, αὐτ. 120. 3) τὸ θηλ. πολιίτης ὡς ἐπιθ. ἢ τῆς πατριδος: Εὐρ. Ἰππ.1126 ὦ φάμαθοι πολιίτηδος ἀκτάς δρυμῶς τ' ὄρειος.

πολιτῶρ-ορος (ὁ) μτγν. ὁ πολιτῆς βλ.λ.1) : Χρῆσμ. Σιδ.5,5 τὸν Πέλαγος πολιτῶρα.

πολικιλική (ἡ) ἰσόλις, κλίνη νεώτ. κλινική τῆς πόλεως, ἀστυκλινική βλ.λ. λέσφ.γρ. πολυκλινική).

πολικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πόλιν ἢ τοῦ πόλου ἢ τῶν πόλων: **πολική** ἡμέρα ἰσὶ χρόνικὸν διάστημα, καθ' ὃ ὁ ἥλιος παραμένει συνεχῶς ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα παρατηρητοῦ ἰσταμένου ἐπὶ τοῦ πόλου: || **πολικὴ** νύξ τὸ ἐξήμερον περίπου χρονικὸν διάστημα καθ' ὃ ὁ ἥλιος παραμένει συνεχῶς κάτωθεν τοῦ ὀρίζοντα παρατηρητοῦ ἰσταμένου ἐπὶ τοῦ πόλου: || **πολικὸν** φῶς ἢ σέλας ὀνομασία κοινὴ τοῦ βορείου καὶ νοτίου σέλας: || **πολικὸν** ρεῦμα θαλάσσιον ρεῖμα διευθυνόμενον πρὸς τὸν πόλιν ἢ ἐξ οὗτου ἀνοχωροῦν: || **πολικαὶ** χώραι αἱ περὶ τοὺς πόλους τῆς γῆς ἐκτάσεις ὀριζόμεναι οὐχὶ ὑπὸ τῶν πολικῶν κύκλων, ἀλλ' ὑπὸ ὀρίων ρυθμιζομένων ὑπὸ πολλῶν παραγόντων, ἰδ. δεῦ ὑπὸ τοῦ φυσικοῦ φαινομένου τῶν πάγων: || **πολική** ἀπόστασις ἡ ἀπόστασις οὐρανίου σώματος ἀπὸ τοῦ β. Πόλου τῆς οὐρανόου σφαιρας, μετρούμενη ἐπὶ τοῦ ὀρίσιου κύκλου τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ σώματος τούτου: || **πολικὴ** ταλάντωσις ἡ μετὰθεσις τῶν γηίνων πόλων περὶ τὴν μέσην θέσιν αὐτῶν, συνεπεία τῆς μεταθέσεως τοῦ ἄξονος περιστροφῆς τῆς γῆς ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῆς: || **πολικαὶ** κύκλοι δύο κύκλοι τῆς γηίνης σφαιρας παραλλήλοι πρὸς τὸν ἰσημερινὸν αὐτῆς καὶ κείμενοι εἰς ἀπόστασιν περίπου 23° 27' ἀπὸ τοῦ ἐντός αὐτῶν περικλειομένου πόλου: || **πολικὸν** ἔτος μέγα χρονικὸν διάστημα συγκείμενον ἐκ μιάς πολικῆς ἡμέρας καὶ νυκτός: || **πολικὸ** πάγοι ὄγκοι πάγου καλύπτοντες τὴν ἔρηρον καὶ τὰς θαλάσσιους τῶν πολικῶν χωρῶν: || **πολικὸν** ὕψος τὸ ὕψος, ἧτοι ἔξαγμα τοῦ πόλου ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα τοῦ παρατηρητοῦ, δηλ. ἡ γωνία, ἣν σχηματίζει ὁ ἄξων τοῦ κόσμου μετὰ τοῦ ὀριζήσαντος ἐν ἐκάστω τόπῳ: || **πολικὸς** ἄξων νοτιῆ εὐθεία συνδέουσα τοὺς δύο πόλους τῆς οὐρανόου σφαιρας καὶ καλουμένη ἄξων τοῦ κόσμου: || **πολικὸς** (ἀστήρ) ὁ ἀ ἀστήρ τῆς μικρῆς ἀρκτου ἔχων ἀπόκλισιν 88° 55' 43" ἧτοι ἀπέχων τοῦ βορείου πόλου μόλις 1° 4' 17", ὅστις ὡς ἀστήρ πρῶτου μεγέθους ὦν λίαν εὐδιάκριτος· χρῆσιμεῖται ὡς δείκτης τῆς θέσεως τοῦ βορείου πόλου τῆς οὐρανόου σφαιρας, δημ. ἄστρο τῆς τραμουντῆνος. 2) ζωολ. **πολικὸν** κύτταρον τὸ ἐν ἐκ τῶν τεσσαρῶν μικρῶν κυττάρων, εἰς ἃ διαίρειται τὸ γόνιμον ὄφιον.

πολικότης-ητος ἡ νεώτ. βιολ. ἡ ὑπαρξίς διαφόρων ἰδιοτήτων εἰς δύο καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ ἥττων ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα σημεῖα (solvent πόλους) ὀργανικοῦ ἢ ἀνοργάνου σώματος.

πόλινθε ἐπίρρ. ἐπ. εἰς ἢ πρὸς τὴν πόλιν: Ἰλ.Ε 224 καὶ καὶ νῶν πόλινθε σάωσεν.

πολιογκφαλίτις-ιδος ἡ νεώτ. ἰατρ. φλεγμονὴ ταυτόχρονος τῶν φαθῶν πυρῆνων τοῦ νοτισίου μυελοῦ, τοῦ προμήκου, τῆς γεφύρας καὶ τῶν σκελῶν τοῦ ἐγκεφάλου.

πολιοιθῆς-αῦς-ές σ.ὄλ. ὁ ὑπόφαιος, ὑπόλευκος, ἀσπεριδερός: Σχόλ.Νικ. Ἀλεξ.126.

πολιόφριξ-τριχος (ὁ,ἡ) μτγν. ὁ ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πολιάς, τὴν κόμην λευκὴν: Στράβ. 7,23 προμάντες ἰέρειαι πολιότριχες.

πολιοκόρησις (ὁ) μον. ὁ πολιοκόραφος βλ.λ.: Νικ.Χων.Χρον.160Α.

πολιοκράνος-ον μτγν. ὁ πολίος τὴν κεφαλὴν: Χρῆσμ. Σιδ.β,50 ἔσσοτ' ἀναξ πολιοκράνος.

πολιοκρόταφος-ον ποι. ὁ πολίους τοὺς κροτάφους, πολιάς τὰς παρὰ τοὺς κροτάφους τρίχας ἔχων: Ἰλ.Θ 518 παῖδας πρῶθῆδας πολιοκροτάφους τε γέροντας, Ἠσίοδ. Ἐργ.181, Ἀλεξ.260: || κ. ἐπὶ τοῦ γήρατος: Βαχ.ἀπ.21,2.

πολιομυαλίτις-ιδος ἡ νεώτ. λοιμώδης νόσος ἀπαντῶσα σποραδικῶς ἢ καὶ ἐπιδημικῶς, καὶ προσβάλλουσα τὴν πολίαν ρύσιν τοῦ νοτισίου μυελοῦ καὶ δὴ τὰ πρόσθια κέρατα αὐτῆς, ἧτοι τὰ κινητικὰ κέντρα τῶν μυῶν τοῦ σώματος, ἐπερχομένης παραλύσεως.

πόλιον ἰσὶ τὸ πῶδες πολυετές φαρμακευτικὸν φυτὸν τεύκριον βλ.λ. τὸ πόλιον, δημ. ἀμάραντον, παναγιόχορτα, τῆς ἀγάπης τὸ βοτάν, πόλιον τοῦ βοουοῦ: Θεόφρ. Φ1 2,8,3, αὐτ.1,10,4, αὐτ.5,10,5, Νικ. Θηρ.64, Ὀρφ. Ἀργ.919, Διοσκ.3,110, Γαλ.6,731.

2) πόλιον θαμνωδέστατον τὸ φυτὸν τεύκριον βλ.λ. τὸ κρητικόν: Διοσκ.3,110. 3) τὸ φυτὸν ἐρπυλλός βλ.λ.: ΨΔιοσκ.3,38.

πολιοδόκῆμος-ον μτγν. ποι. ὁ ἔχων τοὺς πλοκάμους τῆς κόμης παλῖος, ἀσπρομάλλης: Κόνιτ.14,14, Χρῆσμ. Σιδ.11,68.

πολιοπάγων-ωνος (ὁ) μον. ὁ πολίον πάγων, λευκὰ γένεια ἔχων, ἀσπρογένης: Ἰσαὰκ Πορφ. ἐν Ἀλλάτ. Ἐξηγ.307.

πολιορκῆσις-εως ἡ μον. ἡ πράξις τοῦ πολιορκῶ, τὸ πολιορκεῖν, πολιορκία: Ἰ. Ἀκραπ.Χρον.96Β.

πολιορκητήριος-α-ον μτγν. ὁ πολιορκητικὸς βλ.λ.: Οὐνησανδρ.42,3 πολιορκητήρια μηχαναί.

πολιορκητής (ὁ) κ. νεώτ. κ. δημ. ὁ πολιορκῶν, ἀποκλείων διὰ πολιορκίας πόλιν ἢ φρούριον, ὁ ἀποκλείων ἰδ. τὴν εἰκομῶδη ἐφοσίαν: δδ. ὁ ἐκπολιορκῶν, κυριεύων πόλιν, ἐπάν. τοῦ Δημητρίου, υἱοῦ τοῦ Ἀντιγόναυ: Φιλῶδ. Ὀμ.550, Διδῶ. Σ 20,92, Πλούτ. Δημήτρ.42 ὁ μὲν γὰρ Πολιεῖς, ὁ δὲ Πολιορκητῆς ἐπέκλιπον ἔαχεν.

πολιορκητικός-ή-όν μτγν. κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολιορκίαν, ὁ τῆς πολιορκίας: Πολύβ.1,58,4 τὰς πολιορκητικὰς ἐπινοίας καὶ βίαις χρῆσάμενοι. 2) ὁ χρησῖμος πρὸς διεξαγωγὴν πολιορκίας: Στράβ.16,1,24 εἶναι καὶ πολιορκητικὸν ὄργανον ἔμπειροι, Διδῶ. Σ 20,103, Πασειδ.36], - πολιορκητικὸν μηχανήμα. || πολιορκητικὰ ἰσὶ τίτλος πραγματείας περὶ πολιορκητικῆς τέχνης τοῦ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀμασσηνοῦ. 3) νεώτ. τὸ θηλ. πολιορκητικὴ ἱτέχνη ὡς οὐσα κλάδος τῆς πολεμικῆς τέχνης ἀφορῶν εἰς τὰ τῆς πολιορκίας ἢ καὶ ἀμύνεις κατὰ τῶν πολιορκούντων τόπον τινά.

πολιορκία (ἡ) κ. μον., νεώτ. κ. δημ., ἰων. -ἡ δὲ διὰ στρατοῦ ἢ διὰ τε στρατοῦ καὶ ἀτόλου ἀποκλεισθῶς ἀχωρωμένης θέσεως, ἧς ἐπιδιώκεται ἢ κατὰληψις, δδ. κ. τὸ σύνορον τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων τῶν δυνάμεων τούτων πρὸς πραγμάτωσιν τοῦ ἐν λόγῳ σκοποῦ: Ἦρ.1,81 ταῖσι μὲν δὴ καταστῆκε πολιορκίη, αὐτ.190, αὐτ.5,34, Ἄνδου. 1,73, Ὀουκ.2,78, - ἡ πολιορκία τῆς Τροίας διήρκεσε δέκα ἔτη. || νεώτ. κατάστασις πολιορκίας ἢ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως διατασσομένη προσωρινὴ ἀναστολὴ ὀρισμένων συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ λήψις ἄλλων ἐξαιρετικῶν μέτρων ἀσφαλείας εἰς περιπτώσεις ἐξαιρετικῶς κινδυνώδεις διὰ τὴν χώραν, οἷος ὁ ἐξωτερικὸς πόλεμος, ἢ στάσις: ἡ χώρα ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν πολιορκίας. 2) νεώτ. κ. δημ. μτγν. περιφωγίσις τόπου τινὸς ὑπὸ συνωστίζομένου πλῆθους: πολιορκία τῆς θυρίδας τοῦ τομείου θεάτρου - τῶν ἀρτοποιεῖων.

|| ὄμ. νεώτ. κ. δημ. μτγ. τὸ καραδοκεῖν, τὸ πα-

ραφυλάττει τι : Παπαντ. Άγ. Όρ.45 τὸ ἄδατο βρισκαται μέσα σέ πολιορκία καί πολυμήχανη πολιορκία· 3) ὄμ. ἐρωτική πολιορκία ἀμεσος καί διαρκής παρακολούθησις γυναικῶν ὑπὸ νέου ἐπὶ τῷ τέλει τῆς συνάψεως ἐρωτικῶν σχέσεων· 4) μτγν. ὄμ. μτφ. ἢ μετὰ φορτικότητος ἐνόηλσις : Πλούτ.Σάλλ.25 (δ.ανάγν.)

πολιορκικός-ἡ-όν μων. ὁ τῆς πολιορκίας, πολιορκητικός : Γ Παχυμ.Βι. Άνδρόν.Παλ.421 μηχανήμα τι πολιορκικόν

πολιορκῶ-έω (ἰόλις, ἔρκος) κ. μων. νεώτ. κ. ὄμμ., μέλλ. -ήσω (Ξεν.ΚΠ7,5,12), ἄόρ. -ῆσα Ἰ Αριστφ. Λυσ.281, Ὀουκ.1,61, μέσ. μέλλ. μτ. παθ. σημ. -ήσομαι Ἰ Ηρ.5,34, αὐτ.8,49, Ὀουκ.3,109, Ξεν.Έλλ.5,18, αὐτ.ΚΠ6,1,15), παθ. μέλλ. -ηθήσομαι Ἰαυτ. Έλλ.4,8,5), παθ. ἄόρ. ἐπολιορκήθην Ἰ Ισοκρ.6,57), παρακ. πεπολιορκημαι Ἰ Ὀουκ.7,75 ἐκ-1, διμ. μτγ. πολιορκημέρος, ἀποκλιεῖται διὰ στρατιωτικῶν δυνάμεων ὠχρωμένῃ νύκτι θέσιν ἐκ τῶν περὶε, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ὄλιωσιν ἢ παραδόσιν αὐτῆς, περιελίξῃ διὰ στρατευμάτων πόλιν, περιβάλλῃ, ζῶντα αὐτὴν δόπως ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῇ : Ἡρ.1,17 ἐπολιορκησε τὴν Μίλητον τρώῃ τωῖδε, αὐτ.154, Αριστφ. Σφ.685, αὐτ.Λυσ.281, Ἰσοκρ.6,40 τοὺς πολιορκουῦντας ὑπὸ τῶν κατακεκλισμένων διαφωραῖται, Πλούτ.Καισ.39 ὄμ. πὰσαντοιν πολιορκουῦντες τὸν Πομπήϊον, Καισάρ.Δαπ. ἐν Σόθ.3,14 ἐπήγειν εἰς τὴν Κορινθίαν καὶ τὴν ἐπολιορκησε· ἢ κ. παθ. περιελίξομαι, περιζώνωμαι ὑπὸ στρατιωτικῶν δυνάμεων, διατελῶ ἐν καταστάσει πολιορκίας : Ἡρ.1,81 ἐξέπεμπε τὴν ταχιστὴν δέεσθαι βοηθεῖν ὡς πολιορκουμένου Κροίσου, αὐτ.26, Ὀουκ.3,109 ἀπορῶν . . ὄτφ τρώῃ ἢ μὲνων πολιορκισεται, Ζολοκ.60,19 ἀνεκονῶδῃ ἢ συμφορὰ τῶν πολιορκημένων εἰς πάντας τοὺς πολεμιστάς· ἢ φρ. ὄμ. δύναμαι πολιορκεῖσθαι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν πολιορκίαν, δὲν ἀντέχῃ εἰς αὐτήν : Ὀουκ.3,52 οὐδὲ δυνάμεοι πολιορκεῖσθαι Ξυέβησαν τοῖς Πελοποννησίσις· ἢ ἐπὶ πλοίων, στενωῶς περιζώνωμαι, ὀπλοκλείομαι : Ἰσοκρ.4,142 περιεῖδε τὸ ναυτικόν . . ὑπὸ τριήρων ἐκαστὸν μόνων πολιορκουμένων· 2) ὄμ. τὸ παθ. ἐπὶ ρεύματος, ἐπὶ ποταμοῦ, περιφορᾶται ὑπὸ προχύουτος, μολώνομαι : Πλάτ.Πρωτ.340Α Σκάμανδρον πολιορκουμένον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου· 3) μτφ. περιελίξω, ἐγκλιεῖω, στενωχωρῶ : Πορφ.Χριστ.23 πολιορκεῖν τῆς ψυχῆς τὸ φρόνημα· ἢ κ. παθ. στενωχωροῦμαι : Ξεν. Ἀπομν.2,1,13, Πλάτ. Ἀлк.2,142Α ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πολιορκουόμενοι πολιορκίαν οὐδὲν ἐλάττω τῆς ὑπὸ τῶν πολεμίων, Πλούτ.Καισ.39 πολιορκουόμενος τοῖς ἀναγκαίοις μάλλον ἢ τοῖς ὀπλοῖς πολιορκῶν, Πάπ.

4) πολιορκῶ περι τῆς στενωχωρῶ, πιεῶς τινὰ ἀπατῶν τι : οὗτ. πολιορκεῖν περι ἀργυρίου· 5) τὸ παθ. ἀποφράσσομαι, ὑφίσταμαι ἀπόφραξιν : Διοσκ.5,6,13

πολιός-ά-όν κ. μων. κ. νεώτ., ποι. κ. -ός-όν Ἰ Ἰλ.Υ229, Ὀδ.Ε410, Εὐρ. Ἄνδρ.348), ἐπὶ τριχῶν, τριχώματος, ὑπόλευκος, φαῖος, τεφρῶς, ἀσπραιοδερῆς, φαρῶς, γκριζοῖς : Ἰλ.Κ334 ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιότι λύκοιο, Ἐπιγρ.· ἢ κ. ἐπὶ πτεροματός : Αριστφ. Ὀρν.967 ἄλλ' ὄταν οἰκῆσσαι λύκοι πολιαί τε κορώναι· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ σιδήρου : Ἰλ.1366 ἠδὲ γναίκοις εὐζῶντος πολίων τε σιδήρον, Ἰγν.Ερμ.41, Εὐρ. Ἡρακλ.758 κινδύνον πολιῶ τεμνὶν σιδήρω· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ χάλκου : Πινδ.Π3,48 πολιῶ χάλκῳ μέλη τετραμῆνοι· ἢ κ. ἐπὶ τῆς ἀφορέσεως ἢ τῆς γλαυκῆς θαλάσσης, ὑπόλευκος, φαρῶς ἢ τελειῶς λευκός, ὀλόλευκος, κάτασπρος : Ἰλ.Δ248 ἔμβα τε νῆες εἰρούσαι ἐδύρνον πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσει, αὐτ. Ὀ190, Ἀлк.51, Σφ. Ἄντ.335, Αριστφ. Ὀρν.350 οὐτε πολίων πέλρατος ἔστιν οὗτὶ δαίεται τωδ' ἀποφυ-

γόντε με· ἢ κ. ἐπὶ τοῦ γάλακτος : Κόϊντ.10,135· ἢ ἰδ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου ἢ καὶ τοῦ πώγωνος : Ἰλ.Χ74 ὄτε δὴ πολίων τε κάρη πολίων τε γένειον . . αἰσχύνοντι κύνες, Ὀδ.Ω317· ἢ τὸ θηλ. κτ. πληθ. πολιαί [τριχες] ὄς ὄσα ἀ λευκαὶ τρίχες : Πινδ. Ὀ4,25 φούραι δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδρόδειν πολιαὶ θαμά, Αριστφ. Ἰππ.520 ἄμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις ἴηται ὀπὸ τῶν κροτάφων πρὸς τὸν πώγωνο, Αριστλ.ΖΓ72α,7, αὐτ.Πρ.898α,31, παροιμ. φρ. ἐν Πλάτ. ἔως τὸ δὴ λεγόμενον πολιῆς σχῆ· ἢ κτ. ἐπέκτ. κ. ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ στήθους : Ἀлк.Συμψλ.20,2· 2) κ. νεώτ. ἐπὶ προσ., ὁ πολιόθροος, ὁ πολιῆς ἢ λευκὰς τρίχας ἔχων : Ὀδ.Ω499, Ἡσιόδ. Ὀ271 Γραῖται, ἐκ γενετῆς πολιαί, Σοφ. ὈΤ182 ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ μητέρες . . ἀχάν παραβόμιον . . ἐπισταθούσαι, Εὐρ. Ἰκ.35, Αριστφ. Ἀγ.600, αὐτ.610, αὐτ.692, Πλάτ. Παρμ.127Β τὸν μόνον Παρμενίδην οὐ μάλα δὴ προεβύτην εἶναι σφάδρα πολιόν, Αριστλ.ἀπ.235, Καλλ.ἀπ.423· ἢ κ. ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς γεροντικῆς ἡλικίας : Πινδ. Ἰ61),15 εὐχεται . . γῆρας τε δεῖσασθαι πολίων ὁ Κλεονίκου ποῖς, Εὐρ.Βάκχ.258 εἰ μὴ σε γῆρας πολίων ἐξερρίπτει· ἢ κ. συνεκ. πολιῆα κοιλία γεροντικῆ, γράσις κοιλία, ἢ τριψία, ἔμπυμος : Πινδ.Ρ4,98 καὶ τῆς ἀνθρώπων σε χαριγενέων πολιῆς ἐξάνηκεν γαστρός· ἢ κ. κ. πολιὸν δάκρυον τὰ γεροντικὰ, τῶν γενόντων τὰ δάκρυα : Εὐρ. Ἡρ.1209 γόνου καὶ χερα προσπίτων πολίων τε δάκρυον ἐκβαλόν· 3) μτφ. παλαιός, ἀρχαῖος : Ἀλοκ. Ἰκ.673 καὶ τὸν ἔξιον δ' ὑπερτάτος, ὄς πολιῶ νόμῳ ἄσαν ὄρθοῖ [Βερναρδ.Ἰρ. ἐκοτὰ πολιῶν νόμον διευθύνει, κυβερναῖ], Εὐρ. Ἡλ.701 κληθῶν ἐν πολιῶτι μένει φάμας, Πλάτ.Τιμ.22Β παλαιῶν δόξαν οὐδὲ μάθημα χρόνῳ πολιὸν οὐδὲν, Ἰουλ.Λογ.2,82Β πλοῦτος . . χρόνῳ πολιῆς, Στοβ.126,5· 4) ὄμ. μτφ. λευκός, φωτεινός, λαμπρός : Ἡσιόδ. Ἐργ.477 εὐοχθῶν δ' ἴεσαι πολίων ἔαρ, αὐτ.492· ἢ ἐπὶ ἀτμοσφαιρας, αἰέρος, διαυγῆς, αἰθρίας, καθαρῶς : Εὐρ. Ὀρ.1376 πᾶ φύγω, ἔνεαι, πολιὸν αἰθέρ' ἀματάμενος, Ἀπολλ.Ρ3,275, Κόϊντ.2,554.

πολιόσφυρος-ον ποι. ὁ ὑπόλευκος σφυρὰ ἔχων : Πινδ.Π2,45 ὄς Ἰπποισί . . ἐμύνητο πολιόσφυροις ἰδ.φρ. ἐμίγην' ἐν Πολίω σφυροῖσι.

πολιότης-τος ἡλί κ. νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολιοῦ βλ.λ., τὸ νὰ εἶναι τι ὑπόλευκου χρώματος, φαῖότης : Αριστλ.ΖΓ720β,6, αὐτ.784α,30.

πολιότριχος-ον μτγν. ὁ πολιότριχ βλ.λ. : Ὀππ.Κυν.3,293 λύκων . . πολιότριχα πέντε γένεθλα.

πολιοῦχος-ον ἢ ἰέχῳ) κ. μων. κ. νεώτ., ἐπ. πολιόχος Ἰ Ἀπολλ.Ρ1,312), ὄωρ. πολιόαχος Ἰ Πινδ. Ὀ5,10), κ. συνηρ. πολιόαχος Ἰ Ἐπιγρ.Σπάρτηκ. κ. πολιόχος Ἰ Εὐρ.Ρῆσ.166, αὐτ.821), ὁ προστατεύων πόλιν τινὰ, ὁ ὑπὸ τῆς προστασίας του ἔχων αὐτήν, προστατῆς, ὑπερασπιστῆς πόλεως : αὐτ.821 μέγ' ἄρ' ἐμοὶ μέγ', ὡ πολιοχον κράτος, κακὸν ἐμολεν, Ἰουλλ.16 ὄς πολιοῦχος ὑπὸ σπέρνοσι ἀρετὰ τε καὶ αἰδώς· ἢ συχνῶτ. ὡς ἐπίθετον τῆς προστατῆδος θεότητος πόλεως τινος πρὸθ. Πολιεύς, Πολιάς : Πινδ. Ὀ5,10, Ἡρ.1,160 ἔξ ἰσού Ἀθηναίης πολιοῦχος ἀποσπασθεῖς ὑπὸ Χίων ἐξεδάθη, Αριστφ. Ἰππ.581, αὐτ.Νεφ.602, Πλάτ. Νόμ.92Γ Δία δὲ πολιοῦχον καὶ Ἀθηνῶν, Ἀπολλ.Ρ1,312· ἢ κ. ἐπὶ πάντων τῶν θεῶν : Αἰλοκ. Ἐπτ.312 πρὸς τὰδ', ὡ πολιοῦχοι θεοί, τοῖσι . . βίβηλον ἄταν ἐμβάλοντες, αὐτ.822· ἢ μων. κ. νεώτ. ἐπὶ ἀνίου : Μηναι.125 Ὀρθρ. Ὀ3,73 οἰκίστην σε καὶ κτίστην καὶ πολιοῦχον προβαλομένη σοφά.

πολιοῦχος-ον ἰ2 [πολιός] πάπ. ὁ ἔχων πολιῆς τρίχας, ὁ ἔχων κόμην πολιῶν.

πολιοῦχος-έω μων. ἔχω ὑπὸ τῆς προστασίας μου πόλιν τινά, εἶμαι πολιοῦχος προστατῆς πόλε-

ως : Στουδ.Θεόδ.800 [ἐκδ.Μι.] παλιούχησόν με καί παλιανθρωπισθήσομαι.

πολιοφάγος ἰδί μτγν. γέρων ἄσματος : Παλλαδ. Λαυσ.945, αὐτ.933Δ πολιοφάγος, κοιλιόβουλε.

πολιοφάλακx-έw μτγν. συναθροίζω, συνάγα, μαζεύω τὸν στρατὸν ἐντὸς πόλεως : Πολύβ.18,37,4 μῆ . . τῆς ἐλπίδος ἀντιλαμβανόμενος ἐπὶ τὸ πολιοφύλακx ἐν ὁρμηγῇ καὶ τριβάν τὸν πόλεμον.

πολιοφύλλον ἰδί μν. εἰδός τῆ πόας : Ἰππιατρ. 31 ἰδ.ἀνάγν. πολιοφύλλα = πόλιου φύλλα, αὐτ.32' πρβλ. πολίου φύλλον ἐν αὐτ.Γεωπ.16,9,2.

πολιοφύξος-ον ποι. τ. τοῦ πολιοφύξος βλ.λ.

πολιοφύξως-ωτος ἰδί, ἡ) ὁ ἔχων πολίαν τὴν χροιάν τοῦ δέρματος, πολίον δέρμα, ὑπόλευκον ἐπιδερμιδα, σάμα λευκόν' ὁθ ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων πέτρωμα λευκόν, ὀλόλευκος, χιονάτος : Εὐρ.Βάκx.1356 πολιοφύξων κύκνον, Ἰ'Αριστοφ.ἀ.137.

πολιορροθός-ον ἔσφ. ἀνάγν. τοῦ πολιορροθός.

πολιορρατῆς ἰδί Ἰσραΐλ) μτγν. ὁ πολιορροθός βλ.λ. : Λυκόφρ.210 ὁ χιλίαρχος τοῦ πολιορρατῆστος στρατοῦ.

πόλις-εως ἰή) κ. μων. κ. νεωτ., ὁμη. πόλις, ἐπ. κ. πτόλις, ἡλει. πόλιερ Ἰ'Επιγρ.), ἐπ., ἰων. αἰολ. κ. ἰωρ. γενικ. πόλιος Ἰ'λ.Β 811, Ἰ'ρ.1,26, Ἰ'ρῶνδ.2,8, Ἰ'Επιγρ.), ἐπ. κ. ἰων. πόλεος Ἰ'λ.Φ 567, Ἰ'Επιγρ., Ἰ'Θεογν.776, Ἀισx. Ἀγ.1167, Σοφ. Ἀντ.162, Εὐρ. Ὀρ.8971, κ. πόλιος Ἰ'λ.Π.395, Ἰ'Θεογν.757, Ἰ'ππῶν.47, Ἰ'Αν. Ὀξ.1,3611, ἰων. π. πόλιος Ἰ'Επιγρ. Ἄσασο, αὐτ.Χίου, Ξενοφ.2, 9, αὐτ.221, π. τραγ. ὡς διασῦλλ., κ. πόλιος Ἰ'Επιγρ. Ζελετίας, ἐπ. κ. πτόλιος Ἰ'λ.Δ 5141, ἡλει. πόλιερ Ἰ'Επιγρ.), ὁμη. πόλις, ὁτ. πόλει Ἰ'λ.Ε 6861, ἐπ. κ. ἰων. πόλιη (αὐτ.Γ.50, Ἰ'Επιγρ. Ἰασσοῦ), κ. πόλη (αὐτ.), ἰων. κ. πόλῆ Ἰ'ρ.2,60), ἐπ. αἰτ. πόληα Ἰ'Ἡσίοδ.Α 105, Καλλ.Αἰτ.ἐν Πάπ. Ὀξυρ 2080,621, ἀτ. ὄνομα, κ. αἰτ.δουκ. πόλη Ἰ'Ἰσοκρ.8,1161, κ. πόλει Ἰ'Αισχίν.Σωκρ.8), γενικ. κ. ὁτ. τῶν πολέων Ἰ'Ἰσοκρ.4,731, πληθ. ὄνομα πόλιες, ἐπ. κ. ἰων. πόλιες, κ. πόλιες Ἰ'λ.Δ 451, γενικ. πόλεων, ἐπ. κ. ἰων. πολίων (αὐτ.Α 125, Ἰ'ρ.1,61, ὁτ. πόλει ἐπ. κ. ἰωρ. πολια(σ)ῆ Ἰ'Ὀδ. Φ 552, Πίνδ. Π 7,8, Συμβ.Ἄσ.κ.λ. Ὀθουκ.5,77, Ἰ'Επιγρ. Ἰ'Επι.1, ἰων. κ. πόλις Ἰ'ρ.1,1511, κρητ. πόλιθι Ἰ'Επιγρ.), αἰτ. πόλις Ἰ'λ.Β 6481 κ. πόλιος Ἰ'Ὀδ. Ρ 486, Καλλ.ἀπ.9,70Ρ1, ἐπ. κ. ἰων. κ. πόλις Ἰ'λ.Δ 308 ἄως τρισῦλλ., Ὀδ. 560, Ὀδ. Ὀ 560, (αὐτ.574 ὡς διασῦλλ., Ἰ'ρ.1,142, αὐτ. 2,102), ἰων. κ. πόλις αὐτ.2,171), ἄθροισμα, σύνολον μεγάλου ἀριθμοῦ οἰκημάτων ἀποτελούστων ἰδίου οὐνοικισμῶν : Ἰ'λ.Γ 50, αὐτ.Ζ 415 ἐκ δὲ πόλιον πέρσον Κιλίκων ἐλ. ναϊετόσων, Ἰ'Ἡσίοδ.Α 270, Ἰ'ρ.2,178 τῶσι ἀπικνευμένοιαι εἰς Ἀγυπτον ἔδωκε Νάυκxαι τὸν πόλιον οἰκίαι, Ἀισx. Ἀγ.1412 νῦν μὲν δικάξεται ἐκ πόλεως φυγὴν ἔμοι, Ὀθουκ.2,15 ἡ Ἄττικὴ ἐς Ἡθσέα ἀεὶ κατὰ πόλιες φικετο, Πλάτ. Γοργ.456B τούς ἐν τοῖς πόλιος διδάσκοντας μάχεσθαι μισίεν τε καὶ ἐκβάλλειν αὐ τὸν πόλεων, Ξεν. Ἀν.7,1,23, ΚΔΜατθ.2,23, αὐτ.5,14, αὐτ.8,33, αὐτ. Μάρκ.1,33, αὐτ.6,33, αὐτ.Λουκ.7,12, αὐτ.13,22, αὐτ. 14,21 ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως, αὐτ.Πράξ.14,13, αὐτ.21,5, αὐτ.Κορ.2,11, 26, αὐτ. Ἀποκ.11,8, Μηνσαῖ.12) Συναξ. Ἀνασταίου τοῦ Πέρσου εἰσαχθὲν εἰς πόλιον πλήρη φωτός, - πόλις παράλιος - μεσόγειος - πολυάνθρωπος, - αἰ ὁδοὶ τῆς πόλεως' ἢ συχν. παρατίθεται κ. τὸ ὄνομα τῆς πόλεως κτ. γενικ. : Ἀισx. Ἀγ.27 εἰπερ Ἰ'λιου πόλις ἐβλίπκεν, ΚΔ Πέτρ.2,2,6 πόλιες Σοδόμων καὶ Γομόρων' ἢ κ. μτ. γενικ. τῆς χώρας, εἰς ἣν κεῖται : ΚΔ Λουκ.1,26 εἰς πόλιον τῆς Γαλιλαίας, αὐτ.4,31' ἢ κ. κτ. παράθεσιν : Ὀθουκ.4,130 ἐσπεύσαντες εἰς τὴν Μένδρινον πόλιον, Ξεν. Ἀν.1,2,26 τὴν τε πόλιον τοῦς Ταρασοῦς διήρσαναν' ἢ μτγν., μων. κ. νεωτ. πόλις ἀγία ἡ Ἰερουσαλήμ : ΠΔ Νε. 11,1 καθίσαι ἐν Ἰερουσαλήμ πόλει τῇ ἀγίῃ' ἢ αἰωνία πόλις ἡ Ῥώμη' ἢ ἀπῶλος Πόλις, ὁμη. Πόλη

ἡ Κωνσταντινούπολις : Ἰ'Ακάθ. Ὕμν.Κοντ. τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια . . ἀναγράφω σοι ἡ πόλις σου Θεοτόκε, Πολιτ. Ἐκκ. Τραγ.4,11 γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νὰ τουρκεφῆ' ἢ ἡ γενέθλιος πόλις, ἡ πατρίς : Ὀδ.Α 170 πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς' ἢ ἄκρα πόλις ἡ ἀκροτάτη τὸ ὑψηλότατον καὶ χωρῶτατον μέρος τῆς πόλεως τὸ περιτειχισμένον, ἡ ἀκρόπολις : Ἰ'λ.Ζ 88 ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραῖας νῦν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρα, αὐτ.Υ 52' 2) ὁθ. ἐν Ἀθῆναις καὶ ἀλλαχοῦ συχνότατα ἡ ἀκρόπολις καλεῖται πόλις, τοῦ λοιποῦ μέρους ὀνομαζομένου ἄστεως Ὀθουκ.2,15 ἐκαλεῖται ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἐπὶ ὑπ' Ἀθηναίων πόλις, Πλουτ.Πελλ.18 «τὰς γὰρ ἀκρόπολεις ἐπεικῶς οἱ τότε πόλεις ἀνόμαζον» : Ἀριστοφ.Λυσ.245 ἡμεῖς δὲ τὰς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει ξυνεμβάλλωμεν εἰσιῦσαι μοχλοῦς, αὐτ. Ἰππ. 1073, Ὀθουκ.5,23 στήλην δ' ἐκατέρωθεν στήσαι . . τήνδε ἐν Ἀθῆναις ἐν πόλει παρ' Ἀθῆνῶν, αὐτ.47' ἢ Ἰνάχου πόλις ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργουσι : Εὐρ. ἀπ.230,6 ἐλδῶν τας Ἄργουσι φικῖο' Ἰνάχου πόλιν' ἢ κ. ἐπὶ τῆς Καδμείας, τῆς ἀκρόπολεως τῶν Θεβῶν : Πλουτ.Πελλ.18 καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐκ πόλεως λόχος ἐκαλοῦντο' ἢ κ. ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρείας : Εὐστ.239,13' ἢ ἡ χώρα, ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀνοικήθη καὶ κατοικεῖ τις, πατρίς : Ὀδ.Α 170 πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς; 3) κράτος, πολιτικὸν συγκρότημα, ὀργανισμὸς πολιτικῶς ἀπρηρισμένος, πολιτεία' πρβλ. Ἀριστοφ.Πολιτ.128ὑβ.40 «πόλις ἡ γεννῶν καὶ κωμῶν κοινωνία ζωῆς τελείας καὶ αὐτάρκους» : Ἰ'Ἡσίοδ. Ἐργ.240 πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀήγυρα, Πίνδ.Π 2, 88, Σμυων.67 πόλις ἀνδρα διδάσκει, Σοφ.ὈΤ 22 πόλις γὰρ, ὡπερ αὐτὸς εἰσαρξῆς, ἀγαν ἤδη σαλεύει, Εὐρ.Φοίν.947' 4) ἰδ. ἐλευθερὰ πολιτεία, ἔχουσα δημοκρατικὸν πολίτευμα, δημοκρατία : Σοφ. Ἀντ.738 πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἦτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἔνοσς, Ξεν.ΚΠ 8,2,28' ἢ τὰ τῆς πόλεως αἰ ὑποθέσεις τοῦ κράτους, τὰ πολιτικὰ πράγματα, ἡ κυβερνήσις : Πλάτ.Πρωτ.319Α ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἀνεῖη καὶ πρᾶττεν καὶ λέγειν' 5) περιληπτ. τὰ πολιτικὰ καθήκοντα, αἱ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ κράτους, τῆς πολιτείας : Δημ.1121 ἐπὶ τῶν τῶν πόλιον φευγειν καὶ τὰ θνατὰ ἀποκρούπεσθαι' ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου : Ἀριστοφ.Βάτρ.718, Δημ.549 τὴν πόλιον, τὸ γένος, τὴν ἐπιτιμίαν, τὰς ἐλπίδας (ὀβριζεῖν) ἢ ὁ ἐπὶ τῆς πόλεως ὁ κυβερνήτης τοῦ κράτους, ὁ πολίαρχος : Ἰ'Επιγρ.Κύπρου, Πολύβ.5,39,3' ἢ κ. ἀνευ τοῦ ἄρρη. : Ἰ'Επιγρ. Ὠρωπού' 6) ἡ χώρα ἡ περὶ τινὰ ἀξιόλογον αὐνοικισμῶν, ὡς ἔξαρωμένη καὶ λαμβάνουσα τὸ ὄνομα ἐξ αὐτοῦ : Ὀδ.Ζ 177 ἀνθρώπων ἐφ' τήνδε πόλιον καὶ γαίαν ἔχουσιν, Ἰ'Ἡσίοδ.Α 380, Σοφ.ὈΚ 1533 χροῦτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιον σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν, Λυσ.6,6 διώχλησε πόλιες πολλὰς . . Ἰσικελαν, Ἰταλιαν, Πελοπόννησον, Θεσσαλιαν' 7) ὁθ. νῆσος κατοικοῦμένη : Ἰ'λ.Ζ 230 Ἄημον δ' εἰσαφικανες, πόλιον θεῖσιον Ὀθάντος, Πίνδ.1 4(5),48 ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἰάντος ὀρθωθεῖσα ναύταις ἰῆ Σαλαμῆς, Αἰσχ.Εὐμ.77, Εὐρ. Ἰων.294 Ἐδβοῖ' Ἀθῆναις ἔσπι τις γείτων πόλις, Ἀριστοφ.Εἰρ.251' 8) κ. νεωτ. συνεκτ. τὸ σύνολον τῶν κατοικῶν τῆς πόλεως, τῶν πολιτῶν, ὁπότε συχνῶς συνάπτεται μετὰ τῆς λ. ἄστου σημαίνουσας τὰς κατοικίας, τὰ οἰκήματα : Ἰ'λ.Ρ 144 φράξτε νῦν ἄπικες κε πόλιον καὶ ἄστου σώσως, Πλάτ.Λύσ.205C ἀ δὲ ἡ πόλις ὅλη φδοῖε περὶ Δημοκράτους καὶ Λύσιδος τοῦ πάνπου τοῦ παιδός, - ἡ πόλις ὑπεδέχθη ἐνούσιω-δῶς τὸν ἐπιστρέφοντα στρατὸν' ἢ πληθος πολιτῶν, πολλοὶ πολῖται : Σοφ.ὈΤ 179 ἄν πόλις ἀνδρῖθος δλλυται' ἢ πᾶν συνέλευσις πολιτῶν' ἢ στρατηγός κατὰ πόλιον ὁ ἐπὶ τῶν πολιτῶν

ατρατηγών, άστικός πραιτωρ, άστυδικής : 'Επιγρ. Ρώμης' 9) παίρνουν τι όμοιαζον προς τώ ζα- τρικίον : Κρατίν.56 πόλιν ήν παίζουσιν.

πόλισμα (ατος Ιπό) κ. νεώτ. τό κατοικημένον μέ- ρος, σί οικοδομαί έν τώ συνόλω των μιάς πόλε- ως, όθ. πόλις: άν και πολλάκις διαφέρει ταύτης : 'Ηρ.1.98 τούς Μήδους ήνάγκαζε έν πόλισμα ποι- ήσασθαι, αút.57, αút.66. || κ. έπί τής πόλεως των Θηβών : Αίσχ.Επτ.63 σύ δέ' ώστε ναός κε- δνός οικιοστρόφος φέρξαι πόλισμα' || κ. έπί τής Τροίας : Σοφ.Φιλ.1424. || κ. έπί των 'Αθη- νών : αút.ΟΚ 1456, Θουκ.1,10, αút.4.54, Μέν.Σαμ.110 ώ πόλι Κερκροφίας χθόνος'. 2) είδ. ή άκρόπο- λις των 'Αθηνών : Δικαιάρχ.'Ιστ.72.

πόλισμαν Ιδί (άγγλ.Ι δημ. άκλ. κ. πολισμάνος άστυφύλαξ, άστυνομικός.

πολισμάτιον Ιτό] κ. νεώτ. ήποκορ. του πόλι- μα Βλλ., μικρός συνοικισμός : 'Εσφορ.27], Πο- λυδ.1,24,12, Στράβ.6,39 κάμπαντι δε τήν άκραν πολισμάτιον Ούριον, 'Ιώσ.ΑΙ 15,9,6, Πλούτ.Θευ.26.

πολισμός Ιδί μγν., μαν. κ. νεώτ. κτίσις, ίδρυ- σις, οικισμός πόλεως : Διον.'Αλ.Ρωμ.1,57, αút.59 κατά τόν πολισμόν τά Λαουτινίου, 'Ιω.Λυδ.Ρωμ.1,2 πολισμός τής Ρώμης.

πολισασνόμος (ον Ιπόλις, νέμω) ποι. ό πολι- σασνόμος. ό κυβερνών πόλιν : Αίσχ.Χο.864 πύρ και φώς έπ' έλευθερία δαίωv άρχάς τε πολι- σασνόμους' || πολισασνόμος θιστά ό έν πόλει βίος, πολιτικός, κοινωνικός βίος : αút.Πέρσ.853.

πολισάσος (ον Ισάφω) ποι. ό σάφωv φυλάτ- των, προστάτης πόλεως, ή πόλεων : 'Υμν.'Αρ.2.

πολισσούχος (ον ποι. τ. του πολιούχος βλλ. : Αίσχ.Επτ.69 ώ Ζεύ τε και ή και πολισσούχι θεοί, αút.185, αút.271, αút.'Αγ.338. || κ. έπί ήρώων αυτοχθόνων : 'Επιγρ.Κρήτης πολισσούχος 'Ιδο- μενεύς, Καλλ.Ατ.έν Πάπ.'Οξύρ.2080,79. 2) ό έν τή πόλει οίκων, κατοίκων : Αίσχ.Εύμ.775 σύ και πολισσούχος λέως πάλαιμ' άφικτων τοίς έναν- τίοις έχοις'. 3) μαν. ό πολιτής Χριστόδ.'Εκφρ.395.

πολιστής Ιδί Ιπολιζω] κ. μαν. οικιστής, θεμελιω- τής, ίδρυτής πόλεως' Πολυδ.9,6 οικιστής, οίκι- ζων, πολιζών, σύ μην και πολιστής και κτίζων και κτίστης' : Μηνσά 12,5 'Εσπερ.Δοξ.Προσσομίωv άνε- δείχνης . . πολιστής τής έρημου, Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ.3,187 Κέκρωφ ό πρώτος βασιλεύς και νομο- θέτης και πολιστής τής 'Αθήνας.

πολιτάρχης Ιδί μγν. κ. νεώτ. πολιτικός τις άρχων έν Θεσσαλονίκη : ΚΔΠράξ.17,6 μη εύράν- τες δε αυτούς έσυρον τόν 'Ιάσονα . . έπι τούς πολιτάρχας' || κ. έν τή πόλει Λήτη : 'Επιγρ.' || κ. έν Αιγύπτω : Πόπ. 2) νεώτ. όργανον τής πολιτείας έπι κυβερνήτου Καποδιστρίου, σύ τό αξίωμα άντιστοιχεί προς τό του άστυνόμου.

πολιταρχία Ιή] 'Επιγρ. τό αξίωμα του πολιτά- ρχου βλλ.

πολιτάρχας Ιδί] μγν. ό πολιτάρχης βλλ. : Αίν.Τακτ.26,12.

πολιταρχέω 'Επι ο. κατέχω τό αξίωμα του πολιτάρχου : 'Επιγρ.Θεσσαλονικής πολειταρχούv των Ξωσιπάρτου και Κλεονάτρος.

πολιτεία Ιή] κ. μαν., νεώτ. κ. δημ., ίων. πολιτή ή σχέση ταύ πολίτου προς τήν πόλιν ή τό κράτος, ή κατάσταση και τά δικαιώματα του πολίτου, πολιτικά δικαιώματα : 'Ηρ.9,34 ούτος έμίμεετο Με- λάμποδα, ώς εικάσαι, βασ.λήτην τε και πολι- τητήν αιτεώμευv, Θουκ.6,104, Ξεν.'Ελλ.1,2,10 έπει ή πόλις άπωλώλει και πολιτείαν έδωσαν, ΚΔ Πράξ.22,28 έγώ πολλού κεφαλαίου τήν πολιτείαν ταύτην έκτισάμην' || κτ. πληθ. παραχώρησης πολιτικών δικαιωμάτων : Αριστλ.Αθ.54,3 έν ταις στήλαις προς τούς συμμαχίας και προξενισίας και πολιτείας ούτως αναγράφεται' 2) ό βίος

του πολίτου, ό τρόπος του καθ' ήμέραν βίου πι- νός : 'Ανδοκ.2,10, Δημ.399 οίς γάρ έστ' έν λόγοις ή πολιτεία, πώς άν ούτοι μη άλληθεις ώνωv, αút. 494. 3) μγν. ζωή, βίος : Πολυδ.18,43,6 ή έν Βοιωτία πολιτεία, ΚΔ'Εφ.2,12 άηλλοστρωμένοι τής πολιτείας τού 'Ισραήλ'. 4) ώς συγκεκρ. τό σύνολον των πολιτών, πώς ή πόλις, όλοι οι πολι- ται : Αριστλ.Πολιτ.1292a,34 δει γάρ τόν μόν νό- μον άρχην πάντων, τών δε καθ' έκαστα τας άρχάς και ταύτην πολιτεάν κρείων'. 5) κ. δημ. πόλις : 'Επιγρ., Μηνσά.12,1 'Ορθρ.'Ωδ.9,2 έπί γής Ισαγγελον πολιτεάν έχουc άλθώς, Γρην. Σκ.Τερρ.105,2 τρισκότεινον ούρανοι πάν' άπ' τήν Πολιτεία τήν κοιμισμένη, - ή 'Αθήνα άν ή όμορ- φότερη πολιτεία τής Βαλκανικής'. 6) δημ. κτ. επέκτ. χώρα, τόπος : αútος έχει γυρίσει τόπουc και πολιτείας'. 7) ό βίος και ά ήσχολία πολι- τικού άνδρός, διοικησις, κυβέρνησις : Αριστοφ.'Ιππ. 219 έχεις άπαντα προς πολιτείαν ά δει, Θουκ.1, 127 άγων τήν πολιτείαν ήνατιοίτο πάντα τοίς Λακεδαιμονίοις, Ξεν.'Απομν.3,9,15, 'Υπεριδ.Εύδ. 29 θραυστα και άσελέγστατα ή πολιτεία κε- χρήσθαι'. 8) μαν. κ. νεώτ. ό τρόπος τής δια- χειρίσεως των κοινών, όθ. μγφ. ό τρόπος καθ' όν τις δρᾶ ή συμπεριφέρεται : Καισάρ.Δαπ.έν Σάθ. 3,24 κακήs πολιτείας άνθρωπων και μέθυσον, - ή πολιτεία ήν ακολουθούv. σήμερον και βιομήχανοι άπέναντι των έργατικών αξιώσεων., βίος και πολιτεία του 'Αγίου Αντωνίου'. || δημ. φρ. είναι βίος και πολιτεία έπί άνθρώπων των όποιων ή ζωή όηρήζε περιπετιώδης ή ήθικώς ύποστας 9) περιληπτ. τά μέτρα, τά όποία εφαρμόζει ή κυβέρνησις : Δημ.254 ό Φίλιππος έξηλάθη τοίς μόν όπλοις ώφ' ήμών, τή δε πολιτεία και τοίς φηφισασι . . ύπ' έμοι, αút.314, Αίσχιν.3,150 ή Κλεαφωφύτης πολιτεία, Στράβ.16,246 ή προς Ρω- μαίοις όμιλία και πολιτεία'. 10) μγν. προς βίος πολιτική, πολιτικός συνάσεως : 'Ιώσ.Βί.65. 11) τό κατέχειν δημόσιόν τι ύπόυργημα : 'Επιγρ.'Ερμιόνης πάσαν πολιτείαν έπιφανώς έκτελέσαι, αút.'Ολι- θίας έν τοίς τής πολιτείας χρόνοις'. 12) πολι- τική σύνταξις, σύστημα πολιτικών, πολιτεύμα : 'Α- ριστλ.Πολιτ.1289a,15 έπολιτεία έστί ταίς ταίς πό- λευσιν ή περί τός άρχάς' : Ανφ.3,2,1, Θουκ.2,37 χρώματα γάρ πολιτεία σύ ήλιούση τοις των πέ- λας νόμοις, Δημ.246 τήν έλευθερίαν . . μάλλον δε και τας πολιτείας'. || κ. νεώτ. τό σύνολον των θεσμών, τό είδος πολιτεύματος καθ' ό κυ- βερνᾶται χώρα τις : Λυσ.25,8 ήτις άν έκάστω πολι- τεία συμφέρη, Πλάτ.Πολ.562a, αút.544B, 'Α- ριστλ.Πολιτ.1293a,37, Αίσχιν.1,4 όμολογούvται τρείς είναι πολιτεία, τυραννίς και όλιγαρχία και δη- μοκρατία, - πολιτεία δημοκρατική'. 13) Ιδ. ή καλώς συντεταγμένη δημοκρατική πολιτεία : 'Α- ριστλ.Πολιτ.1279a,39 όταν δε τό πλήθος προς τό κοινόν πολιτεύεται συμφέρον καλείται πολιτεία : 'Ισοκρ.4,125 ταίς μόν πολιτείας πολεμούσαι τας δε μοναρχίας συγκαθιστάς, Δημ.196 τοις τας πολιτείας μεσιτάστων έίς όλιγαρχίαν' || έπί παντός είδους διοικήσεως όίό των πολιτών γνη- σιμένης όλιγαρχικής ή δημοκρατικής : Αριστλ.Πο- λιτ.1288b,31 τήν άριστην πολιτεύεσθαι πολιτείαν' || γεν. έλευθερία κοινότης, αυτόνομος πολιτεία : Ξεν.'Αθ.1,] ώς εύ διασώφονται τήν πολιτείαν, Δημ.10 όλας άπιστων όμιαι τας πολιτείας ή τυ- ραννίς, αút.71. 14) νεώτ. κ. δημ. τό έδαφος μιάς χώρας, ό λαός αύτης και ή κυριαρχος έν ταύτη πολιτική έξουσία, ά κράτος : αι 'Ηνωμέ- ναι Πολιτείαί τής 'Αμερικής' - Κρητική Πολιτεία, - Πολιτεία και 'Εκκλησία'. 15) νεώτ. κ. μ. ή κυβερνητική και νομοθετική έξουσία : ή στάσις τής πολιτείας άνάγαγι των άγρωτων.

πολιτειακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολιτείαν ἢ τὸ πολίτευμα· ἡ κυβέρνησις θά θέσῃ πολιτειακὸν ζήτημα κατὰ τὰς ἐκλογὰς (βλὰ ζήτησις τῶν ἐγκρισιν τοῦ λαοῦ ἐπὶ μεταρροπῆς τοῦ πολιτεύματος) || ἐπίρρο.-ῶς, **πολιτειακός** (ἡ) νεώτ. Διοικητικὸν αὐστημα καθ' ὃ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὑποταγμένη εἰς τὴν πολιτείαν, τὸ κράτος.

πολιτικοκρατικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολιτικοκρατίαν· **2)** ὁ κειρηγυμένον ὑπὲρ τῆς πολιτικοκρατίας.

πολιτιολογία (ἡ) νεώτ. ἐπιστήμη πραγματευομένη τὴν γένεσιν, διαμόρφωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν πολιτειῶν, τῶν πολιτευμάτων.

πολιτευμα-ατος (τό) κ. μσν. κ. νεώτ. ἡ πολιτικὴ διαγωγή, ὁ πολιτικὸς βίος πολίτου ἐν πολιτείᾳ· Λοκκ.Πρ.15 τιμὴν ἐπὶ τῷ πολιτευματι τούτῳ δέον· **2)** τὸ ἔργον τῆς διοικήσεως, πράξις κυβερνητικῆ· Δημ.263 πάντα τὰ τοιαῦτα προηροῦνται πολιτεύματα, αὐτ.272· **3)** κτ. πληθ. τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἤτοι τῆς κυβερνήσεως λαμβανόμενα μέτρα, διοικήσις τῶν τῆς πολιτείας, ἐπιφορτικαί τινός, πολιτικῆ· Πλάτ.Νόμ.945D λυθείσης τῆς τὰ πάντα πολιτεύματα εὐνεχοῦσης, Ἰσοκρ.7,78, Δημ.107 τῶν τοιοῦτων πολιτευμάτων οὐδὲν πολιτεύονται, αὐτ.263 ἐν τῷ τούτῳ κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύονται καὶ ἐν ταῖς Ἐλληνικοῖς τοῖς τὴν ἐν τῇ πατρίδι καὶ ἐν τῇ ξένη πολιτικῇ· **4)** τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα τῶν πολιτῶν πολιτείας τινός, κράτους, ἰδ. τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ, πολιτικὴ τέχνη ἢ αἱ πολιτικαὶ διατάξεις· Αἰσχίν.1,86 ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτον ἀνήρ καὶ πρότερον τὸ τοιοῦτον παλιεῖμα ἐπολιτεύσατο· **5)** τὸ συγκριμένον τὸ πολίτευμα βλ.121, εἶδος πολιτείας, διοικητικὸν αὐστημα, ἢ κυβερνήσις· Ἀριστλ.Πολιτ.1278b,11, αὐτ.1279a,26, αὐτ.1283b,31 πρὸς τοὺς κατ' ἀρετὴν ἀξιούοντας κυρίως εἶναι τοῦ πολιτεύματος· || οἱ ἐν πολιτεύματι οἱ πολιταί· αὐτ.1303b,26· **6)** κ. νεώτ. τὸ πολιτικὸν καθεστὸς ἐκάστης χώρας τὸ ἐρείδόμενον ἐπὶ τοῦ συντάγματος αὐτῆς· Αἰσχίν.2,172 τὸ τῆς δημοκρατίας πολιτεύμα, Πολυδ.5,9,9 τὸ πάτριον πολιτεύμα, αὐτ.4,25,7, αὐτ.1,13,12 πολιτεύματα ἀκέραια, Διον.Ἀλ.Ρωμ.1,41 πολιτεύματα σωφρονικά· || ἀπολ. τὰ πολιτεύματα αἱ ἐλευθεραὶ πολιτεῖαι, δημοκρατίαι· Διδό.Σ18,69 τὰ δὲ πολιτεύματα τὴν ἐκ τῆς αὐτονομίας παρρησίαν ἀπέβαλον· || νεώτ. νομ. τὸ σύνολον τῶν κανόνων τῶν ρυθμιζόντων τὴν ἀσκήσιν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐν τινι κράτει· **7)** εἶδος πολιτείας, διοικητικῆς, διοικητικὸν αὐστηματός· Ἐδικτ. Ἀλεξάνδρου ἐν Ἐπιγρ.Χίου πολιτεύμα [sic] εἶναι ἐν Χίῳ δῆμον, - κοινοδολευτικὸν-δημοκρατικὸν - σοβιετικὸν πολιτεύμα· **8)** τὸ δικαιώμα τοῦ πολίτου, τὰ πολιτικὰ δικαιώματα· Ἐπιστ.Φιλίππου Ε' ἐν Ἐπιγρ.Λαρίσης ἀξίους τοῦ παρ' ὅμιν πολιτεύματος· || κ. μψ. κ. νεώτ. ΚΔ Φιλ.3,20 ἡμῶν τὸ πολιτεύμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει· **9)** συγκρετ. πολιτικὸν σῶμα, σωματεῖον· Ἐπιγρ.Μιλῶν τὸ πολιτεύμα τὸ Μιλησίων, αὐτ.Σμύρνης· || κυρίαρχον πολιτικὸν σῶμα· Ἀριστλ.Πολιτ.1302b,16,αὐτ.1332b,31 τασούτους τε εἶναι τοὺς ἐν τῷ πολιτεύματι τὸ πλῆθος, Ἐπιγρ.Κυρήνης πολιτεύμα ἔστω οἱ μύριοι· || αὐτοκυβερνητον, αὐτόνομον πολιτικὸν σῶμα, σωματεῖον πολιτικὸν ἐδρεύον ἐν ξένη χώρα· Ἐπιγρ. Καυνίων τὸ πολιτεύμα, αὐτ. τὸ πολιτεύμα τῶν ἐν Βερενικῇ Ἰουδαίων, Πλάτ. τὸ πολιτεύμα τῶν Κρητῶν· **10)** γεν. αὐτόνομον σῶμα, ἑταιρεία· Ἐπιγρ. τὸ πολιτεύμα τῶν γυναικῶν· || τὰ πολιτεύματα τινος σωματεῖον πολιτικὸν Ἰδρυμένον ὑπὸ προσώπου τινός· αὐτ.

πολιτευτής (ὁ) μπγν, μσν. κ. νεώτ. ὁ ἀναμειγνύμενος εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου του,

ὁ ἐπιδύομενος ἀρχὴν αἰρέτην, ὁ πολιτευόμενος, ἐνασχολούμενος εἰς τὴν διακυβερνήσιν πολιτείας, ὁ πολιτικός ἢ δημαγωγός· πρβλ Ματρ.326 ἐπολιτεύειν καὶ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτὴς οὐ λέγεται, ἀλλὰ δημαγωγός παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πολιτευτὴς ἑλληνικῶς· Ἀρτεμίδ.Δαλδ.1,79, Ἐυσ.ΒΙ. Κωνστ.3,1, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἰππ.161, Θωμ.Μάγ.728.

πολιτευτικός-ή-όν μσν. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πολιτευτὴν, ὁ τοῦ πολιτευτοῦ· Μιχ.Ἀκομ.1,302,15 πολιτευτικὴ μετροπᾶθαι, αὐτ.2,44,5, αὐτ.47,16 πολιτευτικὴ φρόνησις, αὐτ.108,4.

πολιτεύω κ. μσν. νεώτ. κ. δημ., μέλλ. πολιτεύσω (Θουκ.1,19, Ξεν.Ἑλλ.2,3,2), δημ. πολιτέφω (Παναδ. Χριστ.Τερμ.25), παρκα. πεπολιτεύκα, ἤλει. μπχ. πεπολιτεύκωρ (Ἐπιγρ.Ἡλιδος), μέσ. πολιτεύομαι (Ἀριστοφ.Ἰππ.1365, Ξεν.Ἀθ.3,9), ὄρο. ἐπολιτεύομαι (Ἀνδοκ.2,10, Δημ.297), παθ. ἄρ. ἐπολιτεύθη (Θουκ.6,92, Λυσ.26,5 ἐν., Ἰσοκρ.5,5), δημ. (ἐ)πολιτεύθηκα, παρκα. πεπολιτεύομαι (Λυσ.25,10, Δημ.176), ζῶ ὡς πολιτὴς ἢ ἐλεύθερος, διαβιῶ, ζῶ ἐν ἐλευθερίᾳ πολιτεῖα· Θουκ.2,46 τοῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύονται, αὐτ.3,34,αὐτ.4,114, Ξεν.Ἀν.3,2,26 ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοὶ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν, αὐτ.Ἑλλ.1,5,19· || συγχρ. ἐν τῇ σφ. ταύτῃ ἢ χρ. τοῦ μέσ.· Ἀνδοκ.2,10, Ξεν.ΚΠ1,1,1 ὑπὸ τῶν ἄλλως πως βουλομένων πολιτεύεσθαι μάλλον ἢ ἐν δημοκρατίᾳ, αὐτ.Ἑλλ.2,4,22, Δημ.132 ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἑαυτοῦ πολιτεύεσθαι || κ. κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ μετοικῶ· Λυσ.12,20 τοιαῦτων ἤξιωσαν οὐχ ὁμοίως μετοικούντας ὥσπερ αὐτοὶ ἐπολιτεύοντο· || κατὰ νόμους πολιτεύω ζῶ ὑπὸ δημοκρατικῶν πολιτεύμα ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ εἶμαι ὑπὸ μοναρχίαν· Πολυδ.4,76,2 Θεταλοὶ γὰρ ἐδόκουν μέν κατὰ νόμους πολιτεύειν· Ἐπιγρ.Ἡλιδος· πεπολιτεύκωρ παρ' ἁμὲ μετοικῶν· **2)** δημ. τὸ μέσ. σηματοῖζω πολιτεῖαν· Εὐρ.ἀπ.21 εἰ πένης λαός.. πολιτεύοιτο πλουσίων ἀπερ· **3)** κυβερνῶ, διοικῶ κατὰ τὴν ἀναμειγνύμενον τρόπον· Θουκ.1,19, αὐτ.3,62 ἡ πόλις ἡμῖν ἐτύχων οὐτε κατ' ὀλιγαρχίαν ἰσάνομον πολιτεύοισα οὐτε κατὰ δημοκρατίαν, αὐτ.4,130, αὐτ.2,65, Ξεν.Ἑλλ.1,4,13· || μτ. αἰ. ἐν τῷ μέσ. τ.· Ἀριστοφ. Λυσ.573 ἐκ τῶν ἔριτων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα, Δημ.151 τὰ καθ' αὐτοῦς πολιτεύεσθαι, αὐτ.226 & καὶ πεποίκα καὶ πεπολίτευμαι, αὐτ.297· || φρ. πολιτεύομαι πᾶλεον ἐκ πολέμου καθιστῶ ἀρχὴν τῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως τὸν συνεχῆ πόλεμον· Αἰσχίν.2,177· || κ. παθ. ἐπὶ τῆς πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνώμαι· Πλάτ.Πολ.427Α, Ἰσοκρ.6,35 τὰς εὐ πολιτευομένας πόλεις, Ξεν.Ἀπομν.4,16 ἀνευ ὁμονοίας οὐτ' ἂν πόλις εἴη πολιτευθεῖται· || τὰ πεπολιτευμένα αὐτοῖς τὰ ἐν τῇ διοικήσει ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα· Δημ.17· || τὰ κοινῇ πεπολιτευμένα τὰ ἐν τῇ διοικήσει ἀπὸ κοινοῦ πεπραγμένα· αὐτ.227· || κ. ἀπολ. ἀγ. τῶν πολιτειῶν, διοικῶ, κυβερνῶ· Ἀριστοφ.Ἰππ.1365 τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδω, πῶς πολιτεύσει φράσαν, Λυσ.25,27 διὰ τοὺς ἀδικῶς πολιτευομένους ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ δημοκρατία γίγνεται, Δημ.26· **4)** τὸ μέσ. λαμβάνω μέρος ἐν τῇ διοικήσει, τῇ διακυβερνήσει τῆς πολιτείας· Κριτ.45D, Θουκ.2,15 ἄλλ' αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο, Δημ.230, Ὑπεριδ.Εὐδ.27, Νουσιφ.2· **5)** δημ. κ. νεώτ. μετέχω τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου, ἀναμειγνύομαι εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, εἰς τὴν πολιτικὴν· Πλάτ.Πολ.561D πολλὰκις δὲ πολιτεύεται, Αἰσχίν.1,195 οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος τοὺς ἰδιωτεύοντας, ἀλλὰ τοὺς πολιτευομένους ἐξετάζει· || ἡ μπχ. τὸ ἐνεστ. ὁ πολιτευόμενος ὡς οὐστ. ὁ πράττων τὰ πολιτικὰ, κυβερνῶν, κυβερνήτης· Δημ 36, αὐτ.749 ἐσκαμμένως

και τουτ' αυτό πράττοντες . . πολλοί τών πολιτευομένων: || όμ. νεώτ. ό πολιτευτής βλλ. : ή δρασία - ή διαφθορά τών πολιτευομένων' 6) τó μέσ. έξω ώρισμένον τινά τύπον διακυβερνήσεως, διοικήσεως: Πλάτ. Πολ. 568B, 'Ισοκρ. 3, 24 τούς άριστά τών άλλων πολιτευομένων, Ψήφισμα π. 'Ανδοκ. 1, 83 κατά τά πάτρια πολιτεύεσθαι' || οι τήν άνοιον πολιτεian πολιτευόμενοι οι όλιγαρχικοί ή οι τύραννοι: Αισχιν. 1, 5' 7) τó παθ. γίνονται πολιτης, έγγραφομοι ώς πολιτης: Διόδ. Σ. 11, 72 τούς επί Γέλανος πολιτευθέντας' 8) τó μέσ. έν τοις ρωμαϊκοίς χρόνοις, ύπηρετώ ώς δεκάδοσρχος ή βουλευτής Ισοπολιτίδων πόλεων: 'Επιγρ. Πάπ. 9) φέρομαι μετά πολιτικότητας: 'Επιγρ. Μεθάνων' || όημ. έν τώ ένεργ. τ. : Παπαδ. Χριστ. Τεμπ. 25 τó μόνον έγκλημά της ήτο ότι ίσως είχε πολιτέη τόν κομπάρου' 10) γεν. ένεργώ, συμπεριφέρομαι, δεικνύω τοιαύτην ή τοιαύτην συμπεριφοράν: Λυσ. 14, 42 άδικως και παρσύνως . . και σφάς αυτούς πολιτευόμενοι, ΠΔ Μακκ. 2, 11, 25 πολιτεύεσθαι κατά τά επί τών προγόνων αυτών έθη, 'Αριστέ. 31, ΚΔ Πράξ. 23, 1, Πάπ. πάσαν παλιτεύεσθαι, πολιτεian κατά τόν 'Ιουδαϊσμόν: 11) τρωά διαγωγήν τινα, φέρομαι, διάγω: ΚΔ Φιλ. 1, 27 μόνον άξιως του εύαγγελίου του Χριστου πολιτεύεσθε, - εις τó ζήτημα του συνοικεσιού καλώς έπολιτεύθη ό νεβερός' 12) όημ. προσποιούμαι ότι δεν άντιλαμβάνομαι γενομένην άπρέπειαν ή προσακινήν κοτ' έμού προσβολήν: τόν παλιτεύτηκα' παροιμ. άρπαξε νά τρωά νά πίνης, πολιτεύου νάρχοντίνης ίοι άρπαγες και οι επιτήδειοι πλουτίζουσι και άναδε κνύονται' 13) ώς νομ. όρος, έκτελώ τι κατά τó είωθότα: 'Ιουστιν. Νεαρ. 66, 1 Είσαγγ. πολιτεύεσθαι διασθήκας' 14) έν ιδιαιδικίς ύποθέσεσι, συναλλάσσομαι μετά τινος: Πάπ. 15) φέρω τι εις πέρας, έπιτυγχάνω: Χαριτ. 1, 1 πολιτεύεσθαι συνοδισαν, αυτ. 2, 2 πολιτεύεσθαι γάμον' 16) ρηματ. π. πολιτεύω, πολιτευτής, πολιτής, πολιτεύεσθαι.

πολιτήη (ή) ίων. τ. του πολιτεία βλλ.

πολιτής (ή) κ. μον. νεώτ. κ. όημ., θηλ. πολιτής -ιδος 1 Σοφ. 'Ηλ. 1227, Πλάτ. Νόμ. 814c, 'Αριστλ. Πολιτ. 127Bb, 32), όημ. πολιτισμός, κάτοικος ή μέλος πόλεως, πολιτείας, εκκτημένος πολιτικά δικαιώματα' πρβλ. 'Αριστλ. Πολιτ. 1275a, 22 «πολιτης άρξζεται τώ μετέχειν κρίσεως και άρχής»: 'Ιλ. Ο 558, αυτ. Χ 429 επί δε στενάχοντα πολιται, 'Οδ. Η 131, Πινδ. Ο 5, 16 ή ο δ' έχοντες σοφοί και πολιτας έδοξαν έμμεν, Σοφ. 'Αντ. 806 ώ γάς πατριάς πολιται, Εύρ. Βάκχ. 271, 'Αντιφ. 5, 78, Θουκ. 3, 42 πλειστ' έν όρθοίτο άδυνάτους λέγειν έχουσα τούς τιαυτούς τών πολιτών, 'Ανδοκ. 1, 5, ΚΔ Λουκ. 15, 15 πορευθείς έκολληθή ένι τών πολιτών της χώρας εκείνης' || φρ. πολιτήν ποιώ ή παιδομαι πολιτογραφώ, κάμνω πολιτήν, άπονέμω εις τινα τά δικαιώματα έλευθερου πολιτου: Πλάτ. Πολιτ. 293C άναγκαίον δη και πολιτεian . . ταύτην όρθήν διαφρόντους είναι και μόνην πολιτεian, Δημ. 174 τιμην ώσπερ άλλου του τών ώνίων λαμβάνοντες, ποιείσθε πολιτας' || νεώτ. πών μέλος πολιτείας τινός, άσχετως ήλικίας και γένους, ιδιαίτερος ό έχων τó δικαίωμα του έκλέγειν, του συμμετέχειν εις τήν έκδήλωσιν της βουλήσεως δηλ. ό ένεργός πολιτης' || νεώτ. κ. όημ. κάτοικος πόλεως έν άντιδιαστολή πρός τόν χωρικόν' 2) ό κάτοικος της αυτής πόλεως, συμπολιτης: Σαφφ. Συμμηλ. 14, Αισχ. 'Επ. 1 Κάδμου πολιται, 'Ανδοκ. 1, 139 'Αθηναίον πολιται, Πλάτ. Πρωτ. 339B, Λυσ. 20, 12 δια τούτο βλάπτεσθαι έστιν ό πατήρ . . ότι ύμών έστι πολιτης' || κ. κτ. τινά κομ μφ. : 'Αφειν 36 στυου πολιτης ών κρατίστου' 3) νεώτ. ό Ιδιώτης, κτ. άντιδιαστολήν πρός τας άρχάς: τά άστυνομικά όργανα έπρου-

μάτισαν πολλούς τών πολιτών' || ό μη στρατιωτικός ή κληρικός: συμπλοκή αυτών και πολιτών, - άστυο γίνονται πολιτης Ισπολιτοίαι τών τάξεων του στρατού' κ. ευχή: καλός πολιτης! επί στρατιώτου μέλλοντος ν' άπολυθή τών τάξεων του στρατού' 4) νεώτ. άκαδημαϊκός πολιτης φοιτητής του Πανεπιστημίου ή σπουδαστής του Πολυτεχνείου' 5) νεώτ. κ. όημ. Πολιτης (ή), θηλ. Πολιτίσσα. ό κάτοικος της Πόλης, της Κων/πόλεως, Κωνσταντινουπόλης: δ. τραγ. άντρα μου πολιτη, πρματέυτή' 6) ώς επίθ. ό άνήνων ή άναφερόμενος εις τήν πόλιν, ό της πόλεως: δδ. θεο! πολιται πολιορχοι θεοί: Αισχ. 'Επ. 253 θεοί πολιται, μη με δουλεύατε τυχεύη' || πολιτης δήμος ό της πόλεως δήμος: 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 574 πολιτήν δήμον επαγαλούσσα.

πολιτίζω κ. νεώτ. κ. όημ. μεταδίδω εις τινά τόν πολιτισμόν, προάγω εις αυτόν, έκπολιτίζω' || ή μη. του παθ. παρακ. πολιτισμένος-η-ον ό προηγμένος εις τόν πολιτισμόν: οι πολιτισμένοι χώραι' || ή μη. παθ. παρακ. πολιτισμένος ό έχων καλούς τρόπους και φιλελευθέρας άντιλήψεις εις τά κοινωνικά πράγματα, ό έχων καλούς τρόπους, ό κοινωνικώς προηγμένος.

πολιτικέομαι Μοίρ. 70 «άστειζομαι, ώραίζομαι 1δ. άνάγν. πολιτεύεσθαι.

πολιτική (ή) νεώτ. κ. όημ. 1θλ. του είπιθ. πολιτικός ή τέχνη, έπιστήμη της διοικήσεως, διακυβερνήσεως της πολιτείας, του κράτους, ή έπιστήμη ή σχετική πρός τήν όργάνωσιν και διακυβέρνησιν κράτους τόσον εις τας έσωτερικώς όσον και εις τας έξωτερικώς ύποθέσεις: άναμεινύεται ένεργώς εις τήν πολιτικήν, - είναι γεννημένος για τήν πολιτική' 2) νεώτ. ό τρόπος της διεξαγωγής τών κρατικών ύποθέσεων, τόν πρόγραμμα άπερ εφαρμόζει κυβέρνησις τις εις έκάστην κρατικήν λειτουργίαν: ή πολιτική του Καποδιστρια υπήρξεν έν τινι βαθμώ σώτήριοσ, - γεωργική - οικονομική - εκπαιδευτική πολιτική της κυβερνήσεως' || άπολ. ό τρόπος άντιμετωπίσεως και λύσεως τών προβλημάτων τών σχετιζομένων με τας σχέσεις κράτους πρός άλλα, ά. έξωτερική πολιτική: ή πολιτική της 'Ελλάδος - Αμερικής - της Ρωσίας' 3) όημ. νεώτ. κ. όημ. τά νά πολιτεύεται τις, ένεργός άνάμειψις εις τήν πολιτικήν ζωήν μιας χώρας: ή πολιτική τών κατστρεφεί' 4) ή δρασία του πολιτικού άνδρός: ή πολιτική του Τρικούπη' 5) νεώτ. κ. όημ. μφ. επιτήδειος τρόπος ένεργείας, συμπεριφοράς έν τινι ζητήματι.

πολιτική (ή) 12) πάλ., μαν. κ. νεώτ., όημ. πολιτικιά ή έταιρία, ή πόρνη ώς κοινή εις πάντας τούς πολιτας άλλα και ώς έχουσα τήν τέχνην νά άρέσκη εις πάντας: Πάπ., παροιμ. έπλούτυν' ή πολιτικιά κι άγόρασε και ψάθα.

πολιτικοκοινωνικός-ή-όν νεώτ. ό άνήνων ή άναφερόμενος εις τε τó πολιτικόν και τó κοινωνικόν καθεστώς: πολιτικοκοινωνικά θεωρήσει.

πολιτικολαγία (ή) νεώτ. κ. όημ. λόγος περί πολιτικής, είδ. πέρα του θέοντος, φλύαρος συζήτησις περί πολιτικής, περί πολιτικών πραγμάτων.

πολιτικόλογος (ή) νεώτ. ό άσχολούμενος με τήν πολιτικολαγίαν, ό πολιτικόλαγόν, ό άρεσκόμενος ή έπιρρηπής εις τó νά συζητη περι τών πολιτικών πραγμάτων.

πολιτικόλαγώ-έω νεώτ., άόρ. έπολιτικόλόγησα, όμιλώ πολύ, διαρκώς περί πολιτικής, είμαι πολιτικόλογός, άρέσκομαι εις τήν πολιτικολαγίαν.

πολιτικομανία-οūs εις νεώτ. ό μετά μεγάλου ζήλου, ολανεί μανίας άναμεινυόμενος εις τήν πολιτικήν ή συζητήν περί ούτης.

πολιτικομανία (ή) νεώτ. ή Ιδιότης του πολιτικομανούς βλλ.

πολιτικοοικονομικός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν· **πολιτικοοικονομικὰ** ζητήματα.

πολιτικοπραϊτώριος-α-ον πάπ. ὁ ὢν ἐν συμφωνίᾳ, ὁ σύμφωνος πρὸς τὸ ἀστικὸν δίκαιον καὶ τὸν πραιτωριανὸν νόμον.

πολιτικός-ια(ή-η)-ο δημ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Πόλιν, τὴν Κωσταντινούπολιν· **χαλδὰς πολιτικός** - ὁμορφία πολιτικός, - κουλούρια πολιτικός· **2)** τὸ αὐτὸ, **πολιτικός** ὡς οὐσα, ποικιλία τις τοῦ φυτοῦ ἀγρία ἀμπελος καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ· **3)** τὸ θηλ. **πολιτικὴ** ὡς οὐσα, ποικιλία τις τοῦ φυτοῦ σίκυς ἢ κολοκυνθίς καὶ ὁ καρπὸς.

πολιτικός-ή-ον κ. μαν. νεώτ. κ. δημ., συγκρ. **πολιτικώτερος-α-ον**, ὑπερθ. **πολιτικώτατος-ή-ον**, ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἀρμόζων εἰς πολιτὴν, πόλιν ἢ εἰς τὰξιν πολιτοῦ· Πλάτ.Γοργ.452B ὅστις ἂν πολιτικός ξύλλογος γένηται, Ἰσοκρ.2,21, Δημ.462 εἰσι γὰρ θήπου παρ' ἡμῖν αἱ τε τῶν μετοίκων λειτουργίαι καὶ αἱ πολιτικαί, Ἀριστλ.Πολιτ.1252ε,7, αὐτ.1254β,30, Ἐπιγρ.Πάπ.· || **πολιτικὴ χώρα** χώρα τοῦ δημοσίου, τοῦ κοινοῦ· Πολύβ.6,45,3 πάντας τοὺς πολίτας ἴσον ἔχειν δεῖ τῆς πολιτικῆς χώρας· || **παῖδες πολιτικοί** κτ. ἀντίθ. πρὸς τοὺς εἰσὶ τῶν χωρικῶν· Ἐπιγρ.· || **χωρὸς πολιτικός** χωρὸς ἐκ πολιτῶν ἀποτελούμενος· αὐτ.· || ἐν ῥώμῃ **πολιτικὴ στρατηγία** τὸ ἄξιωμα τοῦ ἐπί τῶν πολιτῶν στρατηγοῦ, τοῦ ἀστυδίκου· Πλούτ.Βροῦτ.7 τὴν μέγιστον ἔχουσας ἀξίωμα Ἰσρατηγίαν, καλουμένην δὲ πολιτικὴν· || νεώτ. εἰδικῶτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν κύκλον τῶν λοιπῶν ἐν τινι χωρᾷ ἐξουσίαν ἢ νόμον παρεκτός τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ στρατιωτικῶν· **πολιτικαὶ καὶ δημοτικαὶ ἀρχαί**· || **πολιτικός γάμος** ὁ διὰ ληϊστικῆς μόνον πράξεως γινόμενος, ἀνευ οἰασθῆτος παρεμβολῆς τῆς ἐκκλησίας· **2)** κ. νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὸν πολιτὴν ἢ ὁ ἐμπρήμων, ἀρμόζων εἰς αὐτόν· Ἔουκ.3,82 πλῆθος τε ἰσονομίᾳ πολιτικός καὶ ἀριστοκρατίας σώφρονος προτιμήσει, αὐτ.8,89, Ξεν.Ἀπομν.2,6,26, αὐτ.Λακ.10,7 ἐπέθηκε δὲ καὶ τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσέειν ἄπισαν πολιτικὴν ἀρετὴν, αὐτ.4,5· || **τὰ πολιτικά** αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις· αὐτ.Ἰνπ.2,1 τῶν φίλων καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν παλεικῶν μάλλον, αὐτ.Ἰέρ.9,5, **πολιτικά δικαιώματα**· || φρ. **πολιτικώτερα** ἐγένετο ἢ ὀλιγαρχία μάλλον ἔκλινε πρὸς τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα· Ἀριστλ.Πολιτ.1305β,10· || **πολιτικὴ ἀρχὴ** κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ δεσποτικὴ· αὐτ.1254β,4· **3)** ὁ τῆρῶν τοὺς τύπους, ἐξηγνησιμῶς· Πολύβ.34,14,2 ἐπιχώριον φύλον δεῦν αἱ πολιτικόν· || τὸ αὐτ. συγκρ. βαθμ. **πολιτικώτερον** ὡς ἐπίρρ. ἐν φρ. **πολιτικώτερον** χρώμαί τιμι μεταχειρίζομαι τίνα) μετὰ μειζονος κοινωνικότητος· Ἀριστλ.Ζ1589α,2 ἐπὶ πλείον καὶ **πολιτικώτερον** χρώματα τοῖς ἀπογόνοις· **4)** ὁ ἔχων τρόπον πολιτισμένου, περιποητικός· Πολ.ὑβ.23,5,7· **5)** ὁ συμκειμένος, ἀποτελούμενος ἐκ πολιτῶν· Ξεν.Ἐλλ.4,4,19 τὸ τε τῶν συμμάχων στρατεύμα δῖσκε καὶ τὸ πολιτικὸν οἰκίδε ἀπήγαγεν, Δημ.306, Αἰσχίν.3,98 αἱ **πολιτικαὶ δυνάμεις**· || **πολιτικὸν δικαστήριον** τὸ συγκεκριμένον ἐκ πολιτῶν ἐντοπίων ἐν ὑπὲρθεσι πρὸς τὸ ξενικὸν δικαστήριον τὸ ἀποτελούμενον ἐκ τῆς ξένης προσκληθέντων πολιτῶν· Ἐπιγρ. Τεγέας, αὐτ.Σάμου· || ὁ μ. κ. νεώτ. **πολιτικὰ δικαστήρια** ἐν ἀντίθ. πρὸς τὰ στρατιωτικὰ καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ· || **οἱ πολιτικοὶ** οἱ πολῖται· Ἐπιγρ. Αἰγιαλείας· || τὸ αὐτ. **πολιτικὸν ὡς οὐσα**, τὸ ἐκ πολιτῶν συγκεκριμένον στρατεύμα· Ξεν.Ἐλλ.5,3,25 τὸ δὲ **πολιτικὸν οἰκίδε ἀπήγαγε**· **6)** ὁ ἐν κοινωνίᾳ ζῶν, κοινωνικός· Ἀριστλ.Πολιτ.1253α,3 **ἀνθρώπος φύσει πολιτικὸν ζῶν**, αὐτ.Ζ1488α,7

πολιτικός δ' ἐστίν, ὢν ἐν τι καὶ κοινὸν γίνεταί πάντων τὸ ἔργον· **7)** ὁ ἀρμόζων ἢ κοτὸν ἀλλος δι' ἐλευθέρων κυβέρνησιν· αὐτ.Πολιτ.1287β,38, αὐτ.1294β,1 κοινὸν δὲ καὶ μέσον τούτων ἀμφοτέρα ταῦτα διὸ καὶ **πολιτικόν**· || νεώτ. ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν πολιτείαν· **πολιτικός γάμος**, - **πολιτικοὶ ὑπάλληλοι** - **πολιτικαὶ ἀρχαί**· **8)** ὁ κοσμικός, λαϊκός ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικός· Ἐπιγρ.Βερροσίας **πολιτικὰ πρόσδοσι**, αὐτ. Περ.γάμου· || μαν. οἱ **πολιτικοὶ** ὁ λαός· Ἰω.Λυδ.Μην.3,10· **9)** νεώτ. ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, τοῦ κράτους· **πολιτικοὶ ἄνδρες**· **10)** ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς πολιτικὸν ἄνδρα, ὁ ἀρμόζων εἰς αὐτόν· Νουσιφ.2 **πολιτικὰ δεινότητες**, Ξεν.ΚΠ2,2,14 **φυγὰς πολιτικῶν** τῶν ποιοῦντας ἢ **πολιτικώτερας**· || νεώτ. **πολιτικὴ διοηθικὴ ὁδηγία** δοθεῖσα ὑπὸ ἡγεμόνος ἢ πολιτικοῦ ἀνδρός περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι τηρητέας πολιτικῆς· || **γραφεῖον πολιτικόν** ἰδιαιτέρον γραφεῖον παντὸς πολιτευομένου, ἰδ. δὲ τῶν ὑπουργῶν καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ· || **πολιτικός θάνατος** ἡ ἐκμηδενίστις τῆς ἐπιρροῆς ἢ λαχῶς τινός ἐν τῇ πολιτικῇ ζωῇ· || κ. νεώτ. κ. δημ. τὸ ἀρα. **πολιτικός ὡς οὐσα**, ὁ ἔχων ὡς κυρίαν ἀσχολίαν τὸ πολιτεύεσθαι, πολιτεύειν, πολιτευόμενος· Ἀριστλ.Πολιτ.1252α,7, αὐτ.1274β,36, αὐτ.1276α,34 τὸ τε πόσον καὶ πότερον ἔθνος ἐν ἡ πλείω συμφέρεει δὲ μὴ λανθάνειν τὸν πολιτικόν· || κ. τίτλος ἐνός τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος· **11)** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πολιτείαν ἢ τὴν διοίκησιν αὐτῆς, δημόσιος· Ἔουκ.2,40 οἰκείων καὶ **πολιτικῶν ἐπιμέλεια**, Δημόκρ.157 **πολιτικὴ τέχνη**, Πλάτ.Πρωτ.319α, αὐτ.Γοργ.521D, Ἰσοκρ.4,113 **πολιτικά πράγματα**, Ἀριστλ.Ηἠικ.1141β,26· || **πολιτικός λόγος** τίλος ἔργου Ἀντιφωντος τοῦ Σοφιστοῦ· Ἐρμούγ.Ἰδ.2,11· || **ἡ πολιτικὴ** (ἐπιστήμη) ἡ ἐπιστήμη τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, δηλ. αἱ ἀρχαὶ αἱ ὀρίζουσαι τὰς κανονικὰς σχέσεις καὶ καθήκοντα τῶν πολιτῶν κτ. ἀντίθ. πρὸς τὴν ἠθικὴν, τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀσχυολείας μὲ τὰ καθήκοντα τὰ ὁτομικὰ ἐνός ἐκάστου· Πλάτ.Πολιτ.259C ταῦτην δὲ εἴτε βασιλικὴν εἴτε πολιτικὴν εἴτε οἰκονομικὴν τὴν ὀνομάζει, αὐτ.303B, Ἀριστλ.Ηἠικ.1094β,11, αὐτ.Ρητ.1356α,27· || **τὰ πολιτικά** τὰ πράγματα τῆς πόλεως, αἱ δημόσια ὑποθέσεις· Ἔουκ.2,40 ἐνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἀμα καὶ **πολιτικῶν ἐπιμέλεια**, αὐτ.6,15, αὐτ.89· || νεώτ. κ. δημ. ὁ μ. τὰ **πολιτικά** ἢ **πολιτικὰ** κατὰστασις ἢ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν· **συζητεῖ διαρκῶς** (τὰ) **πολιτικά**, - **εἶναι μόνον στὰ πολιτικά**· || **τὰ πολιτικά** πράττω λαμβάνω μέρος εἰς τὰ τῆς πόλεως, μετέχω τῆς δημοσίας ζωῆς· Πλάτ.Γοργ.521D καὶ **πράττειν τὰ πολιτικά** μόνος τῶν νῦν, αὐτ.Ἀπολ.31D· || **τὰ πολιτικά** βλάπτω βλάπτω τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως· αὐτ.Πολ.4C71 ἵνα μὴ **τὰ πολιτικά** βλάπτοι· **12)** ὁ προσερχόμενος ἐκ τῆς πόλεως ἢ τῆς πολιτείας, κτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ φυσικός ἢ γενικός· Δημ.584 ὡ γὰρ ἐκ **πολιτικῆς αἰτίας**· || νεώτ. **πολιτικὴ ἀγωγή** ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν δι' ἀποφάσεως ἀνικουὶ δικαστηρίου ἐπονόρθωσιν ζημίας ἐπενεχθείσης ἐξ ἀδικημάτων· **13)** γεν. ὁ ἔχων σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρὸς τὸν ὅλον δημόσιον βίον· Ἔουκ.8,89 ἦν δὲ τοῦτο μὲν ἀχῆμα **πολιτικὸν** τοῦ λόγου αὐτοῖς, Ξεν.Ἀπομν.2,6,24 **πολιτικὰ τιμαί**· || **πολιτικοὶ λόγοι** λόγοι ἀναφερόμενοι εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν, εἰς τὴν ἐξυπνρήσειν τῶν συμφερόντων τῆς πόλεως· Ἰσοκρ.15,46, Διον.Ἄλ.Συνθ.1· || ὁ μ. νεώτ. οἱ περὶ **πολιτικῶν** ζητημάτων γινόμενοι· || **πολιτικὴ βοήθεια** κρατικὴ βοήθεια· Δημ.329 τοῖς ἀπόροις **πολιτικὴ** καὶ **κοινὴ βοήθεια**· **14)** ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν συνήθη ζωὴν ἐνός πολιτοῦ, ὁ

πολιωσις-εως (ή) κ. νεώτ. ἀποχρωματισμός ή λεύκανσις τών τριχών τής κεφαλής και τού σώματος· πρβλ. Γαλ.19,431 «πολιωσις έστι μεταβολή τριχών επί τού λευκόν πρό τής καθηκούσης ηλικίας»: 'Αριστλ.Χρωμ.798α,13, Πλούτ.'Ηθ.364B, Γαλ.1,634.

πόλακα (ή) δημ. είδος ή γυναικείου ενδύματος, τού όποιον φορούται επί τού στήθους και φθάνει μέχρι τής άσφμος, καλύπτον τού άνω μέρος τής φούσσας· 2) είδος ή ευρωπαϊκού χοροδ χορευόμενου κατά ζεύγη· 3) έν έπιρρ. χρ. έν φρ. **μαλλιά πόλακα** είδος ή κομμώσεως, καθ' ό ή κόμη κόπτεται όριζοντίως κατά τού άνω μέρος ή περι τού μέσον του τραχήλου.

πολλά έπιρρ., μων., δημ. πολύ βλλ.: Διήγ.'Αχιλλ.67 και γάρ **έγέννησεν υιών πολλά** έξαριθμένον, Διγεν.'Ακρ.176 **πολλά είναι φεορόδες**, πολλά 'ναι και **δυναστές**, 'Ερωτόκρ.2,1670 **δέν πρέπει να μα-νίζωμ** ούδέ πολλά ούδέ λίγα, Κάλανδα Χριστουγενών **ότι πολλά φοβήθηκε διά τήν βασιλείαν**.

πολλάγυράσος-ον ποι. ό πολλά ώνούμενος, άγοράζων· Φερεκρ.126.

πολλάδελφία (ή) μτγν. ή πολυαδελφία βλλ.: Κατ.'Αστρλ.Κ.670.

πολλάκις έπιρρ. κ. μων. κ. νεώτ., έπ. κ. λυρ. **πολλάκι** Ιαλσχ.'Επτ.227, **αύτ.'ικ.131**, Σοφ.Φιλ.1456) επί χρόνου, πολλάς φορές, συχνάκις, συχνά, κατ' έπανάληψιν· 'Ιλ.Α.396 **πολλάκι γάρ σέο άκουσα εύχομένης**, 'Ηρ.7,46 **τώ ού παραστήσεις πολλάκις**, Ξεν.Κ.Π.1,29 **ποιεί τό τοῦτο πολλάκις τού μηνός**, ΚΔ Ματθ.17,15 **πολλάκις γάρ πίπτει εις τό πύρ και πολλάκις εις τό ύδωρ**· 2) τό πολλάκις ώς επί τό πολύ, κατά τό πλείστον· Πίνδ.Ο.1,32 **και άπιστον έμήςαστο πιστόν έμμεναι τό πολλάκις**· 3) παρὰ πολύ, άδως· Θεόκρ.2,88 **χρώς όμοιος ένίνετο πολλάκι θάψωμ**, **αύτ.1,144 χαιρέται** **πολλάκι Μοισαι**· 4) επί θαύμου και άριθμού· φρ. **πολλάκις μύριοι** πολλοί μυριάδες· Πλάτ.Νόμ.810D **στόμασι γάρ πολλάκις μυριοίς έναντία λέγειν ούδαμώς ύθρονον**· || κ. επί ποσότητος· **αύτ.Πολ.330B** (τήν) **ούσαν πολλάκις τοσαύτην έποίησε**· || κ. επί μεγέθους ή άγκυου· Πλούτ.'Ηθ.9,44Α **μείζον πολλάκις**· 5) π. 'Αττ. μτ. τό μόρια ει, **έάν, άν** ίσως, πιθανόν, τυχόν· 'Αριστφ.'Εκκλ.791 **σεισμός ει γένοιτο πολλάκις** **αύτ.1105** **έάν τι πολλα πολλάκις πάθω**· || κ. μτ. τού άρα· Πλάτ.Φαιδρ.238D **έάν άρα** **πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι**, **αύτ.Φαιδρ.60E**, Δημ.883·

6) μη πολλάκις έντός μόνον κατά τύχην· 'Ιππ.Κε.ρ.Τρωμ.14, **Θουκ.2,113** **μη πολλάκις ή αυτός ίδιαι βουλεύόμενος χαιρίζεσθαι** τούς άγρούς αυτού **παρ'Αίηρ**, Πλάτ.Πρωτ.361C.

πολλαπλασιάζω κ. μων., νεώτ. κ. δημ., άόρ. (έ)πολλαπλασιάζω, παθ.άόρ. έπολλαπλασιάζσθην, δημ. (έ)πολλαπλασιάζσθην, κάμνω ή πολλακις μεγολύτερον κατά τό μέγεθος ή τήν ποσότητα· Πορφ.'Εμφυχ.'Εμβρ.7,2, - **σε λίγα χρόνια έπολλαπλασιάζω** τήν περιουσίαν του, Μηναιΐ2,4.'Ορθρ. 'Οδ.3,6 **10** **τάλαντον** **δ** **πολλαπλασιάζεις** **και** **τόν βιον λιπών**· 2) μαθ. έτελεώ, κάμνω πολλαπλασιασμόν, αύξάνω άριθμόν τινά διό πολλαπλασιασμού· **Εύκλ.7,30** **άριθμοι πολλαπλασιάζονται** **άλληλους**, **ούτ.16** **δ** **Α** **τόν Β** **πολλαπλασιάζας** **τόν Δ** **πεποίηκεν**, Πάππ.22,4 **άριθμούς δι' άλλήλων πολλαπλασιάζειν**, 'Αρχιμ.Ψαμμ.3,6, 'Ηρωμ.Μέτρ.2 Προοίμ., **αύτ.1,5**, **αύτ.2,3** κ. παθ.: 'Αρχιμ.Σφαίρ.Κυλ.1,2 κ. μτ. **δοτ.**: 'Αριστλ.Φύσ.237b,33, 'Αρχιμ.Ψαμμ.3,7· || κ. μτ. έμπροθ. διορ.: **Εύκλ.9,36**, Πάππ.100,20· 3) μτφ. αύξώνω, πληθύνω· Πυλοθ.30,4,13 **πολλαπλασιάζειν** **τά εύεργήματα**, **Διόδ.Σ.1,1** **τοίς δέ πρεσβυτέροις πολλαπλασιάζει** **τήν ύπάρχουσαν έμπειρίαν**· 4) νεώτ. όμ. μτφ. έπουξάνω, έντεινω· **θά** **πολλαπλασιάζωμεν**

τά; **ένεργειαί** **μας** **μέχρις** **ότου** **τό** **έπιτύχωμεν** 5) ρηματ.π. **πολλαπλασιασμός**, **πολλαπλασιάζω**, **πολλαπλασιάζομαι**.

πολλαπλασιάζω-εως (ή) μτγν. ό πολλαπλασιασμός βλλ.: Πρόκλ.Παρμ.551S.

πολλαπλασιασμός (ή) μτγν., νεώτ. κ. δημ. ή πρόξες τού πολλαπλασιάζω, αύξησις κατά ποσότητα ή άριθμόν· Πλούτ.'Ηθ.388C, Γαλ.7,509,Πρόκλ.Εύκλ.151F· 2) νεώτ. κ. δημ. μαθ. **μία** **τόν** **θεμελιώδών** **πράξων** **τής** **άριθμητικής**, **δι'** **ής** **όρίζεται** **ή** **αύξησις** **άριθμού** **τινος** **τόσας** **φοράς**, **όσας** **μονάδας** **έχει** **έτερος** **άριθμός**.

πολλαπλασιαστέος-α-όν νεώτ. ό όφελκων να πολλαπλασιασθῆ, να αύξηθῆ· **δθ** **έν** **είδ**, **μαθ**. σμ. τό άρα. **πολλαπλασιαστέος** **ώς** **ούσα**, **δ** **άριθμός** **όστις** **πρόκειται** **να** **πολλαπλασιασθῆ** **έπί** **άλλου**, **τόν** **καλούμενον** **πολλαπλασιαστέον**.

πολλαπλασιαστής (ή) νεώτ. κ. δημ. ό πολλαπλασιάζων ή αύξάνων τι· 2) μαθ. **δ** **άριθμός** **δι'** **ού** **πολλαπλασιάζεται** **άλλος** **άριθμός**, **καλούμενος** **πολλαπλασιαστέος**· 3) τεχν. γεν. όνομ. παντός έργαλείου, μηχανήματος ή μηχανισμού, δι' **ού** **έπιτυγχάνεται** **δ** **πολλαπλασιασμός** **ένεργειαί** **τινός** **ή** **πράγματος**· 4) **ώς** **ούσα**. λογιστική μηχανή **έτελοῦσα** **πολλαπλασιασμούς**.

πολλαπλασιαστικός-ή-όν νεώτ. ό κατάλληλος ή ό χρησιμεύων εις τό να πολλαπλασιάζη, να αύξάνη τι· || **πολλαπλασιαστικά** (άριθμητικά) **τά** **άριθμητικά** **τά** **λήγοντα** **εις** **-πλοῦς**, **δ** **δηλοῦντα** **ποσάκις** **έπαναλαμβάνεται** **τι** **ή** **έκ** **πόσων** **μερών** **άποτελείται**· **τό** **πολλαπλασιαστικόν** **τού** **πέντε** **είναι** **τό** **νευταπλοῦς**.

πολλαπλασιασμερής-ους-ές μτγν. ό περιέχων έν έαυτώ άριθμόν τινά πολλακις, προσέτι **δέ** **και** **τινα** **μέρη** **αυτού** **πλείονα** **τού** **ένός**, **οίον** **τό** **11/3 = 3** **2/3**· Νικηδ.Γερ.'Αριθμ.1,23.

πολλαπλασιασμήριος-ον μτγν. ό περιέχων άριθμόν τινά και μίαν εισέτι κλασματικήν μονάδα, **οίον** **10/3 = 3** **1/3**· Νικηδ.Γερ.'Αριθμ.1,23.

πολλαπλασιόνως έπιρρ. μτγν. πολλαπλασιώς βλλ.: Πολυδ.4,164.

πολλαπλασιόσ-α-ον κ. νεώτ. κ. -ος-ον ('Αλιιδ. Σοφ.2B), **Ιων**. **πολλαπλήσιος**-η-όν **δ** **πολλάκις** **μεγολύτερος** **άλλου** **τινός**, **δ** **πολλάς** **φοράς** **περισσότερος** **άλλου**: 'Ηρ.3,135, **αύτ.8,140**, **α'** **ούδέ** **μία** **έληψ** **εί** **περ** **ού** **φρονέετε**, **άλλη** **παρέσται** **πολλαπλήσι**, 'Αριστλ.Μεταφ.1020b,27 **πολλαπλάσιον** **πρός** **πολλοστμήριον**· || **πολλαπλάσιος** **ήπερ** **..** **πολλάκις** **τόσος**, **όσος**, **πολλάκις** **πλείων** **ή** **μείζων** **ή** **..**: 'Ηρ.4,50 **τασοῦτω** **..** **πολλαπλήσιά** **έστι** **ταῦ** **θέρους** **ήπερ** **τού** **χειμώνου**, Πλάτ.Πολ.530C κ. μτ. γενικ.: 'Ηρ.7,48, 'Αντιφ.3,2,10, **Θουκ.4,94** **όντες** **πολλαπλάσιοι** **τώ** **έναντίων**· || **πολλαπλάσιός** **τινος** **τώ** **αυτῶ** **άριθμῶ** **τό** **πολλαπλάσιον** **τού** **αυτοῦ** **άριθμού**: 'Αρχιμ.'Ελ.19 **Cor.**· || **τό** **ούδ**. **παλλαπλάσιος** **ώς** **έπιρρ**. **πολλαπλασιώσ** **βλλ.**: Ξεν.Κ.Π.1,5,9 **ώς** **διά** **ταῦτην** **τήν** **έγκράτειαν** **πολλαπλάσιος** **εις** **τόν** **έπειτα** **χρόνον** **ύφρανονόμενοι**· 2) **πολλαπλάσιος** **άναλογία** **γεωμετρική** **πρόδοος**, **οίον** **2**, **4**, **8**, **16** **ή** **σειρά** **έν** **ή** **έκαστος** **τών** **όρων** **είναι** **τό** **τετράγωνον** **τού** **προηγούμενου**, **οίον** **2**, **4**, **16**, **256**: 'Αριστλ.Α.Υστ.78α,1· 3) **τό** **ούδ**. **πολλαπλάσιον** **ώς** **ούσα**, **τό** **πολλαπλοῦν**, **δθ**. **κτ**. **πληθ**. έν φρ. **ισάκις** **πολλαπλάσιος** **Ισολοπαπλάσιοι** **άριθμοι**: **Εύκλ.5** **Ορ.5**· || **ώσαυτα** **πολλαπλάσιος** **τά** **αυτά** **πολλαπλάσιος**: **αύτ.5,15**· 4) **νεώτ**. **τό** **ούδ**. **ώς** **ούσα**. έν μαθ. σμ. **δ** **άριθμός**, **όστις** **δύναται** **να** **προκύψη** **έξ** **άλλου** **διά** **πολλαπλασιασμού**: **τό** **21** **είναι** **πολλαπλάσιον** **τού** **7**.

πολλαπλασιότης-πτος (ή) μτγν. ή ιδιότης τού πολλαπλασιού, τό να είναι τι πολλαπλάσιον, πολ-

λάκις μεγαλύτερον ἢ περισσότερον ἄλλου : Θεολ. Ἀριθμ.52, Ἰαμβλ.Νικ.Ἀριθμ.38F.

πολλαπλασιᾶ-ῶ **πολλαπλασιάζω** βλ.λ. : Πλάτ. Πολ.325B ἐάν σὺ κερματίσης αὐτό, ἐκείνοι πολλαπλασιούσιν κ. παθ. πολλαπλασιούμαι : Ἰνπ. Διογτ.61, Ἀριστλ.Τοπ.163b,26.

πολλαπλασιῶν-ονος-αν **μτγν.** ὁ πολλαπλασιῶν βλ.λ. : Πολύβ.35,4,4, Κδ Λουκ.18,30 δὲ οὐ μὴ ἀπολάθῃ πολλαπλασιῶνα ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, Πλούτ. Ἰδθ.215B κ. μτ. γενικ. : Φιλῶδ.Σημ.9.

πολλαπλασιῶς ἐπίρρ. κατὰ πολλαπλασιῶν τρόπον, πολλακίς μεγαλύτερον ἢ περισσότερον : Ἰνπ.Διαίτ.62, Ἐπικ.Φυσ.111B, Ἀρχμ.Ψαμμ.1,2, Δίων Κ 44,39 τοὺς τε ὑπουργοντάς τι πολλαπλασιῶς ἡμείδετο· 2) μτγν. διὰ πολλαπλασιῶσιν : Δαρμάσκ.Ἀρχ.14B.

πολλαπλασιῶσις-εως (ἡ) ὁ πολλαπλασιασμός : Πλάτ.Πολ.587B αὐτὸν ζῶντα εὐρήσει τελειωθείσθ τῆ πολλαπλασιῶσει, Ἀριστλ.Πολιτ.1308b,5, αὐτ.Μεταφ.1092b,33.

πολλαπλήσιος-η-αν ἰων. τ. τοῦ πολλαπλάσιος. **πολλαπλότης-ητος** (ἡ) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολλαπλοῦ, τὸ νὰ εἶναι τι πολλαπλοῦν.

πολλαπλοῦς-ος-ῆ-όν-ων-όν κ. νεώτ. ὁ πολλακίς τοσοῦτος : Πλάτ.Τιμ.75B βίος διπλοῦς καὶ πολλαπλοῦς· || ὁ ἐκ πολλῶν συγκείμενος ἢ προκύπτων, ὁθ. πολυειδής, πολυμερής, πολυσύνθετος, ἀντίθ. ἀπλοῦς, διπλοῦς : Ἀριστλ.Ποιητ.1457a,35 τῶν χρόνων τῶν ἐπιπλοῦ, οἱ δὲ πολλαπλοῖ, οἱ καὶ ποδικοί καλοῦνται, Ἰαμβλ.Μαθ.Ἐπιστ.8 πολλαπλὴ ἐνέργεια, -εἶχε πολλαπλὴν ἐπιτυχίαν, - ὑπάρχουν πολλαπλὰ ἀντήραφα τῆς εἰκόνας αὐτῆς· 2) νεώτ. ἀστρὸν πολλαπλοῦς ἀστὴρ ὁ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου φαινόμενος ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ πολλῶν ἀστέρων· 3) μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, δόλιος, ὁ μὴ εὐθύς καὶ ἀπλοῦς : Πλάτ. Πολ.397B οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς.

πολλαπλῶς ἐπίρρ., μσν. κ. νεώτ. κατὰ πολλαπλῶς ὁμοῦ τρόπου, πολυειδῶς : Γαβρ.1 ἐν Ἄν. Βοασς.3,95,2 - ἀν καὶ τὸν ἐδοῦθησε πολλαπλῶς, ἐν τούτοις ἐφάνη ἀχάριστος.

πολλασταίος-α-ον πἀπ. δ. τ. τοῦ πολλοσταίος. **πολλατεκνία** (ἡ) πἀπ. δ. τ. τοῦ πολυτεκνία βλ.λ.

πολλαχῆ ἐπίρρ. εἰς πολλὰ θέσεις, πολλὰ μέρη, ὁθ. πολλακίς, συγκνᾶς, συγκνᾶ : Δημόκρ.10 πολλαχῆ δεδῆλωται, Ξεν.Ἀν.7,3,12 οὐδαμῆ πλοῖον ἑπτὰ ἡμερῶν, μείων δὲ πολλαχῆ· 2) κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ποικίλως πολυειδῶς, πολυτρόπως : Ἦρ.6,21 ὑπεραγαθεσθέντες τῆ Μιλῆτου ἀλώσι τῆ τε ἄλλῃ πολλαχῆ, Αλσχ.Ἰκ.468 καὶ [μὴν] πολλαχῆ γε δυσπάλαιστα πράγματα, Σοφ.ΟΚ 1626, Θουκ.8,87, Πλάτ.Θεαίτ.179C, αὐτ.Πολ.538D· 3) διὰ πολλοὺς λόγους, ἕνεκα πολλῶν αἰτιῶν : Ἦρ.1,42 οὐτε... οὐτε τὸ βαυλεσθαι πάρα, πολλαχῆ τε ἀν ἴσων ἐμειωτῶν.

πολλαχόθεν κ. νεώτ. ἐκ πολλῶν τόπων, ἀπὸ πολλὰ μέρη ἢ σημεία : Θουκ.6,32 ἠγγέλλετο... πολλαχόθεν τὰ περὶ τοῦ ἐπίπλου, Λυσ.6,20, Πλάτ. Νόμ.842C, αὐτ.Συμπ.178C πολλαχόθεν ὁμολογεῖται· 2) ἐκ πολλῶν λόγων, διὰ πολλοὺς λόγους : Θουκ.4,6 πολλαχόθεν ξυνοδῆ... ἀναχωρήσαι.

πολλαχόθι ἐπίρρ. μτγν. ἐν πολλοῖς τόποις, εἰς πολλὰ μέρη ἢ σημεία : Πλούτ.Πομπ.24, Λουκ.Ἐρμ.39 καὶ ὄρθως οἶσι· Πολλακίς γὰρ καὶ πολλαχόθι.

πολλαχόσος ἐπίρρ. πρὸς πολλοὺς τόπους, εἰς πολλὰ μέρη ἢ σημεία : Θουκ.2,47 πολλαχόσος ἐγκατασκήψα καὶ περὶ Ἀθηνῶν κ. μτ. γενικ. : Ξεν.Ἑλλ.4,4,16 πολλαχόσος... τῆς Ἀρκαδίας. **πολλαχόσος** ἐπίρρ. κ. νεώτ. ἐπὶ στάσεως, ἐν πολλοῖς τόποις, εἰς πολλὰ μέρη ἢ σημεία : Εὐρ.Ἑλ.588 τοῦνομα γένοιτ' ἂν πολλαχόσ, τὸ ὅμα δ'

αὐ, Πλάτ.Συμπ.209B, αὐτ.Ἀπολ.31C ἐμοῦ πολλακίς ἀκίπυτος πολλαχό λέγοντος, αὐτ.Πρωτ.329C, αὐτ.Κρατ.408A Ὀμηρος πολλαχό λέγει, Ξεν.ΚΠ71,30 κ. μτ. γενικ. : Πλάτ.Φαιδ.111A πᾶσα πολλαχὸ τῆς γῆς· 2) νεώτ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς πολλοὺς τόπους ἢ πολλὰ μέρη ἢ σημεία, ἀ. πολλαχόσος· 3) πολλακίς, συγκνᾶς : Ἦρ.6,122 Καλλιέω δὲ τούτου ἄξιον πολλαχό μνήμην ἔστι πάντα τινὰ εἶχειν, Ἰσοκρ.4,183.

πολλαχός ἐπίρρ. κ. νεώτ. κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, πολυειδῶς, ποικιλοτρόπως : Διογ.ἀπ.2, Ἰσοκρ.4,8, Δημ.6θ1 οὐχ ἐνὶ ἑδωκῆ τῶν... λαμβάνειν δίκην... ἀλλὰ πολλαχῶς· 2) διὰ πολλῶν ἐνοιῶν, μὴ πολλὰς σημασίας : Ἀριστλ.Τοπ.158b,10, αὐτ.Πολιτ.127a,23.

πολληῶρα ἐπίρρ. δημ. ἐπὶ πολλῶν ὥραν, ἐπὶ πολῷ, πολὺν καιρὸν : Σολωμ.Ἀέρδ Μπαύρ 115.3 πολληῶρα ἀργοποροῦνε εἰς τὸ Μόρκο τὴν ταφῆ· 2) συνεκδ. πρότερον, πρωτίτερα : πολληῶρα σὲ εἶδα πού περνοῦσες.

πολλαγαπήτος ὄν Ἐπίγρ. ὁ σφόδρα ἀγαπητός, λιαν προσφιλές, πολυαγαπημένος.

πολλόγυιος ἴσα. εἴ ψθίβα σταφυλή.

πολλοδέκακίς ἐπίρρ. πολλακίς δέκα, πολλὲς φορές δέκα : Ἀριστοφ.Εἰρ.243 ἰω Πρασαιὶ τρισάθλια καὶ πεντάκις καὶ πολλοδέκακίς.

πολλοπόδιος-όν μτγν. ὁ φέρων, παράγων, δημιουργὸν πλειονότητά, δημιουργὸς πλειονοψηφίας : Δαρμάσκ.Ἀρχ.34.

πολλός-ή-όν ἰων. τ. τοῦ πολὺς βλ.λ.

πολλοσταίος-α-ον μετὰ πολὺν χρόνον, ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ : Εὐθύουλ.133.

πολλοστημόριος-ον Ἰππολοστός, μόριον κ.νεώτ. ὁ πολλακίς μικρότερος, ὁ ὢν τὸ πολοστόν μέρος ἤτοι τὸ ἐλάχιστον ὄλου τινός, πάρα πολὺ μικρός, ἀντίθ. πολλαπλάσιος : Ἀριστλ.Τοπ.147a,26, αὐτ.Μεταφ.1028b,28,αὐτ.Πολιτ.1308b,2 πολλαπλάσιον ἢ πολοστημόριον τοῦ πρότερον· || κ. νεώτ. τὸ οὐδ. πολοστημόριον ὡς οὐσ. τὸ πολοστόν, ἤτοι ἐλάχιστον μέρος ὄλου τινός : αὐτ.Τοπ.125a,9, Φιλῶδ.Μουσ.110K, Λουκ.Θε.Δ.1 οὐδὲ πολοστημόριον τοῦτο ὢν σε δεῖ παθεῖν, - δὲν εἶχε οὐτε τὸ πολοστημόριον τῆς ἰκανότητός σου.

πολλοστός-ή-όν [πολλός, πολὺς] κ. νεώτ. εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, ἕνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς, ἀπ' τὸ σωρὸ : Ἰσοκρ.5,65 πολλοστός ὢν Συρακοσίων καὶ τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ ἴσῃ ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἐν Συρακοῦσας καὶ ὡς πρὸς·1' νεώτ. εἰς ἐκ τῶν πολλῶν, ὁ τελευταῖος σειρᾶς τινος : τὸ ἐπαναλαμβάνω διὰ πολοστόν φεράν· 2) ὁ λιαν μικρὰς, μικροτάτης σπουδαιότητος, ἔσχατος, ἐλάχιστος, ὁ ἀποτελεῖ τὸ ἐλάχιστον μέρος ὄλου τινός : Πλάτ.Νόμ.896b κίνησις... δευτέρα τε καὶ ὀπόσων ἀριθμῶν βούλοιο ἀν τις ἀριθμεῖν αὐτὴν πολοστόν τασούτων, αὐτ.Φιλ.44E αἱ πολοσταὶ ἴσῃσιν· || τὰ πολοστά σκληρότητι τὰ ἡκιστα σκληρὰ : αὐτ. πότερον... τὰ σκληρότατα, ἢ... τὰ πολοστά σκληρότητι· 3) μετὰ τῆς προθ. ἀπὸ ὁ λιαν ἀπομεικροσμένος, ἀπάτατος : Ἐρμεί.Ἀλ.Φαιδρ.174A τρίται καὶ πολοσταὶ ἀπὸ [τῆς] Νουκίως, Ἰαμβλ.Δυστ.3,28, Πρόκλ.Στοιχ.Θεολ.110, αὐτ.1θ1 πολοστός ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς μονάδος· 4) πολοστόν (μέρος ἢ μόνιον) κλάσμα ἐξ ὧν ἀριθμητὴν τὴν μονάδα καὶ παρονομαστὴν ἀριθμὸν μεγαλύτερον αὐτῆς : Ἄνδοκ.28, Θουκ.6,86 ἐπὶ βαυλήσεσθε καὶ πολοστόν μόνιον αὐτῆς ἰδεῖν, Ξεν. Απομν.4,67· || συχνότ. μτ. ἀρνήσι : Λυσ.14,46 οὐδὲ τὸ πολοστόν μέρος, Ἰσαί.1,34, Φιλῶδ.Ρητ.1,210S μηδὲ πολοστόν ἐξευρίσκων, τινῶν· 5) ἐπὶ χρόνον ἐν φρ. πολοστόν εἶπε εἰς τὸ τελευταῖον τῶν πολλῶν ἐτῶν, μετὰ πολὺ ἔτη : Κρατίν.Νεώτ.9' || πολοσταῖ φρονῶ

μετά παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου : Ἀριστφ.Εἰρ.559 ἀπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστί πολλοστώς χρόνος, Δημ.761 τὰ τούτων πολλοστώ χρόνος μολίς ἀκον- τας .. κατατιθέναι, Μέν.329. || φρ. τὸ πολλο- στὸν λέγω μεταχειρίζομαι διαδοχικῶς πολλὰ ὀνό- ματα : Διον.Ἄλ.Ρητ.11,9. 6) μγν. ὁ πολὺς βλ.λ. : ΠΔ Βασ.2,23,20 ἀνὴρ αὐτὸς πολλοστώς ἐργονίς ἀπὸ Καθεσέηλ (ἰδιαπράξας, ἐκίελεσσε πολλῶ).

πολλοστώς ἐπίρρ. ὀλιγώτερον κυρίως : Ἀριστλ. ΗἨνικ.1176a,29 δευτέρως καὶ πολλοστώς λέγοντ' ἄν, Ἐρμεί.Ἄλ.Φαῖδρ.90Α ἰγείασι πρώτως μὲν θεοί, δευτέρως δὲ ἢ καὶ πολλοστώς ἀνθρώποι μεταλαμβάνουσιν.

πολλώδης-πτος (ἦ) μγν. ἡ ἰδιότης τοῦ πολλοῦ, τὸ νὰ εἶναι τὸ πολὺ, πληθὺς, πολυοριθμότης : Δα- μάσκ. Ἀρχ.55.

πολλύνομαι Φωτ.441,7 «πολὺς γίνομαι, αὐξάνω, πληθύνομαι».

πόλο [τῶ] [ἀγγλ.] δhm. δκλ. εἶδος ἀγγλικῆς ἀ- βλητικῆς παιδείας μὲ σφαιρὰν καὶ εἰδικὰς ρά- βδους ὑπὸ δύο ὁμάδων ἐπίππων παικτῶν.

πολογραφία (ἦ). ἰων. -ἠη περιγραφὴ (τῶν πόλων) τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων : Ἰπν. Ἐπιστ.18. || τίτλος πραγματείας τινὸς τοῦ Δημο- κρίτου : Διογ.Λ 9,48.

πολοδαίκτης [ὁ] νεώτ. εἶδος τι μικρὸς φορη- τῆς μαγνητικῆς πυξίδος.

πολοδοκῆ (ἦ) νεώτ. σιδηρὰ πλᾶξ μετὰ ὑποση- ρίγματα καὶ ὀπῆς εἰς ἣν ἐντίθεται ὁ ἔστωρ, ἦτοι ὁ πόλος βαρέος ἀντικειμένου, διὰ νὰ περιστρέ- φεται τοῦτο καθ' ὀριζόντιαν διεύθυνσιν.

πολοζενιθιακός-ή-όν νεώτ. ὁ ἀνήκων ἢ ἀ- ναφερόμενος εἰς τὸν πόλον ἄμα καὶ τὸ ζενίθ : πο- λοζενιθιακὴ ἀπόστασις.

πολοικίζομαι μsn. κατοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν κατοίκων : Στουδ.Θεόδ.800 [ἐκδ. Μι.] εἰσοικίσηθῆ μοι καὶ πολοικισθήσομαι.

πολοκράτωρ-ορος [ὁ] πάπ. ὁ κρατῶν, κύριος τῶν πόλων : **πολοκράτωρ τοῦ οὐρανοῦ.**

πολωνέζα (ἦ) dhm. δκλ. δ. γρ. τοῦ πολωνέζ(α).

πόλος [ὁ] [πέλω, πέλομαι, πελώω, κ. μsn., νεώτ. κ. dhm., μγν. κ. πόλος (ἦ) [Δουκ.Λεξιφ.41 ἀκίνη- ταν τὴν πρῶμα περὶ ὁ ἔτερον τὸ στρέφεται, ἀξων, ὄθ. ὁ ἀξὼν σφαῖρας : Πλάτ.Τιμ.40C γίνῃ ἰλλομέ- νην τὴν περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. 2) κ. νεώτ. ἕκαστον τῶν δύο ἄκρων τοῦ ἀξωνος περὶ ὃν στρέφεται πραγματικῶς ἡ νοητῶς ἰαδιή- ποτε σφαῖρα, ἰδ. δὲ νοητῆς ἡ γήνη : Ἀριστλ. Οὐρ.285b,9, αὐτ.285b,21, αὐτ.Μετ.262a,33. || πῶ- λος βάρειος - νότιος - νότιον δὲ βόρειον ἄκρον τοῦ ἀξωνος τῆς γήνης ἢ οὐρανιας σφαῖρας καὶ τὸ νό- τιον : Ἰππαρχ.1,4,1, αὐτ.8,14, Γέμιν.16,11, Κλεομήδ.1,4, Πτολ.Μαθ.2,6. || ὄμ. καλοῦνται κ. ἀρκτικός καὶ ἀνταρκτικός : Ἀριστλ.Κόσ.39a,2. 3) πόλος τοῦ ὀριζήσαντος τὸ κατακόρυφον σημεῖον, τὸ ζε- νίθ βλ.λ. : Εὐκλ.Φαιν.18Μ. || Λόξωσις τοῦ πόλου κλίσις, λοξότης αὐτοῦ : Ὀκελλ.2,3. 4) νεώτ. συνεκδ. ἡ περιοχὴ ἢ περὶ τὰ δύο σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ νοητὸς ἀξων περὶ ὃν στρέφεται ἢ γῆ τέμνει τὴν γήνην σφαῖραν. 5) νεώτ. ἕκαστον τῶν ἄκρων τῆς ἠλεκτρικῆς στήλης ἢ ἠλεκτρικῆς μηχανῆς : θετικὸς καὶ ἀρνητικὸς πόλος. 6) ὄμ. ἕκαστον τῶν ἄκρων ἕλικου τινος σωματος εἰς ὃ ἐκδηλοῦνται μὲ τὴν μεγαλύτερον ἔντασιν αἰ ἐλκτικαὶ καὶ ἀσπαστικαὶ μαγνητικαὶ δυνάμεις : **βάρειος καὶ νότιος πόλος.** 7) μγν. ὁ πολικὸς ἀστήρ : Ἐ- ροτοσθ.Κατ.2. 8) ἡ σφαῖρα ἢ περὶ τὸν ἀξωνα στρεφόμενη, ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα : Ἀισχ.Πρ.429 ὡς γὰν οὐράνιον τὸ πόλον νῶτιος ἰποσπεγαζέι, Ἄλεξ.261,7 τὸ τοῦ πόλου παντὸς ἡ- μισφαίριον, Ἐλλ.Ἐπιγραμ.225 ψυχῆ δ' αἰθέριον **κατέχει πόλον, Μητρὸδ.ΑΠ 14,139 ἀπ' ἀντολίης**

πόλον ἦλατο χρύσεια κύκλα ἥελου. 9) τὸ γε- ωγραφικὸν πλάτος : Γαλ.1711,16 ὑπὸ τὸν αὐτὸν πό- λον. 10) ἡ τροχία ἀστέρως : Πλάτ.Ἐπιν.986C ἐν ᾧ διεξέρχεται τὸν αὐτοῦ πόλον. 11) Ἥσ. «ἡ τῆς κεφαλῆς σφραῖνη». 12) Πολυδ.2,99 «ἡ κεφαλὴ». 13) γῆ ἠροτριαμένη, ὠργωμένη : Ξεν. Οἶκ.18,8 συνάνας τὸν καθαρὸν (σίτῃν) πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς στεντόταν. 14) ἐλατήριο ἀξο- νος ἀμάρτης ὅπως ὑποβαστάτῃ τὸ σῶμα αὐτῆς : Διόδ.18,27 κατὰ δὲ τὸ μέσον ἤλικον πόλον ἐνπρσομένον μηχανικῶς. 15) ἀστρονομικὸν ὄργανον δεικνύον τὰς τέσσαρας ὥρας τοῦ ἔτους ἢ ἡλιακὸν ὠρολόγιον ἐν σχῆματι δίσκου, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποῖου μικρὰ τις ράβδος ἐμπεπημένη δεικνύει διὰ τῆς σκιάς τῆς τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ δίσκου σημειωθείσας ὥρας τῆς ἡμέρας : Ἡρ. 2,109 πόλον μὲν καὶ γνώμονα καὶ τὰ δωῶδεκα μέρεα τῆς ἡμέρας, Ἀριστφ.ἀπ.163. π.Λουκ.Λεξιφ.4 ὡς θηλ. || **διοκοσμησις** τοῦ πόλου διοργάνω- σις τοῦ ὠρολόγιου : Ἐπιγρ. 16) κεκρύφωτος, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς φερόμενον ὑπὸ θειανῶν, οἶον τῆς Ἄφροδίτης : Παιρ.2,10,5 φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πόλον κ. τῆς Τύχης : αὐτ.4,30,6. 7) ἀρχιτεκ. γόμφος βλ.λ. : Ἐπιγρ. 18) ἡμισε- ληνοειδῆς προσεκβολὴ εἰς μηχανὴν τινα, ἔργον ἐ- χουσαν τὴν ἀνάσιν τῶν ἐξηθρωμένων μελῶν : Φιλιστιῶν π. Ὀρειβ.49,4,37. 19) ἐργάτης, βαροῦλ- κων : Ἐπιγρ.

πολτάριον [τῶ] μγν. ὑπόκορ. τοῦ πόλτος βλ.λ., ὑδαρῆς πόλτος : Διοσκ.2,92 ἐστὶ δὲ τὸ ρόφημα ὡσπερ πολτάριον ὑγρὸν καὶ πσιδαίαι ἀρμόδιον, Φιλοῦμ.π. Ὀρειβ.45,29,3.

πολτάριος [ὁ] μγν. χίτρα, χυτρίς : Γαλ.13,28d

πολτοειδής-ους-ές νεώτ. ὁ πολτώδης βλ.λ.

πολτοποίησης-εως (ἦ) νεώτ. ἡ πράξις τοῦ πολ- τοποιῶ βλ.λ., τὸ ποιεῖν τὸ πολτώδες.

πολτοποιῶ-έω μγν. κ. νεώτ. ποιεῖν τὸ πόλον, μεταβάλλω εἰς πλότον βλ.λ. : Ὀρειβ.ἀπ.75. κ. παθ. γίνομαι πόλτος, μεταβάλλομαι εἰς πλότον : Διοσκ. 2,106 καὶ πολτοποιοῦμενον δὲ διδοται.

πόλτος [ὁ] [παχύρρευστος, πυκνὸρρευστος ζωμός, ἔφημα, χυλός, κοιρκοῦτι] : Ἄλκμ 75, Πλοστ.118. 734B αἱ Γαλατῶν γυναικίαι εἰς τὰ βαλανεῖα πόλ- τον χύτρασι εἰσφέρουσαι, αὐτ.201C. || φρ. πόλ- τον ἔφω βράζω, παρασκευάζω διὰ βρασμοῦ χυ- λόν : Ἐπιγρ.23 πόλτον ζεφειν ὄρθριον.

πόλτος [ὁ] μγν. κ. νεώτ. ὁ πλότος βλ.λ. : Ἀρχιγ. π. Ὀρειβ.8,1,7, αὐτ.8,46,11, Γαλ.12,45. || νεώτ. οὐσία ἢ μάζα μαλακὴ καὶ ὑδαρῆς, χυλός.

πολτοχάρυβδεις (ἦ) πιθ. ὡς ἡ διορθ.Βergk πον- τοχάρυβδεις βλ.λ. : Ἰππῶν.85). .

πολτώδης-ους-ες μγν. κ. νεώτ. ὁ ἐν εἶδει πόλ- του, ὁμοιος πρὸς πόλον : Ἐρωτίον.ἐν λ. πολφοῖ βρώμα πολτώδες.

πολύ ἐπίρρ. νεώτ. κ. dhm. ἔξ αἰτ. οὐδ. ἐν. τοῦ πολὺς βλ.λ.

πολυ- κ. μsn., νεώτ. κ. dhm. α' συνθετικὸν διαφλ., ἔχον τὴν ἔννοιαν ὅτι τὸ διὰ τοῦ β' συνθετικοῦ δη- λοῦμενον ὑπάρχει ἢ γίνεται εἰς μεγάλην ποσότητα, ἕκτασις, ἔντασις κλπ. ἢ ὅτι διὰ ἢ ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις, ὅλον πολυάγαθος, πολυαγρία, πολυλογῶ.

πολυάγαθος-όν μγν. ὁ πολὺ ἀγαθός, ἴαλον καλός, ἀγαθώτατος : Ἰω.Μον.104.

πολυαγάπητος (-ῆ)-ος(η)-ος(η) σχόλ. μsn. κ. dhm. ὁ πολὺ, λίαν ἀγαπητός, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἀγορευμένος : Σχόλ. Ὀμπ.Ἄλ.4,138, Ἥσ. ἐν λ. πολύθεστος.

πολυαγαπῶ-άω μsn. dhm. ἀγοπῶ (πῖνα) πολὺ, καθ' ὑπερβολήν, ὑπεραγαπῶ : Ἐρωτὸκρ.2,217 πῦ- ρικε τὴν πολυαγαπῶ κρυγαὶ καὶ ματωμένη. || κ. παθ. : Κρυστ.Ἄγροτ. Ἡ πεντάμορφῆ ἦταν δυὸ ἀδέρφια καρδιακὰ καὶ πολυαγαπημένα. || ἡ πολυαγαπῶ ὡς οὐσ. ἢ προσφιλῆς ἐρωμένη : Πιο-

Λητ. Έκλ Τραγ. 173,7 πώς νά τῆς τό πῶ, πώς νά τήν ἐξυπνήσω τήν πολυαγαπῆ.

πολύαγκιστρος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων, φέριων πολλά ἀγκίστρα : Ὀππ. Ἀλ. 3,78. 2) τὸ οὐδ. πολυαγκιστρον ὡς οὐσ. ἀλιευτικὸν ὄργανον, ἀλιευτικῆ ὁρμιά φέρουσα πολλὰ ἀγκίστρα, παραγάδι :

Ἀριστλ. Ζ1 532b,25, αὐτ. 621a,16 ἀλίσκονται δέ . . πολυαγκιστροίς ἐν ῥωδιῶσι καὶ βαθεῖσι τόποις.

πολυαγρῆς-οὗς-ές μτγν. ὁ πολυαγρός βλλ. : Ὀππ. Κυν. 1,88 πολυαγρέα φῶτα.

πολυαγρία ἡ μτγν. ἀγρᾶ, σύλληψις πολλῶν θηραμάτων, πλήθους κυνηγίου : Πολυδ. 5,13.

πολυαγρός-ον μτγν. ὁ συλλαμβάνων πολλήν, ἀφθονον ἀγρᾶν, ἀγρεύων πολλά θηράματα κατὰ τὸ κυνήγιον, ἐκείνος, ποῦ πιάσει πολὺ κυνήγι : Ζῶσ. ΑΠ 6,184 τὸν δέ δι' αἰγιαλῶν θεῶς πολυαγρότερον.

πολυαγρυνθός-ον μσν. ὁ πολὺ, λιαν ἀγρυνθός, δθ. μτφ. ὁ πολὺ προσεκτικὸς : Γεωργ. Ἀλ. Βι. Ἰω. Χρυσ. 192,11.

πολυάδελφια (ἡ) σχόλ. κ. νεώτ. τὸ ἔχειν πολλοὺς ἀδελφοὺς, πληθῶς ἀδελφῶν : Σχόλ. Πτολ. Τετραβ. 102. 2) νεώτ. βοταν. ἡ περιπίπτουσι καθ' ἡν αἱ στήμονες τοῦ ἀνθους εἶναι ἡνωμένοι εἰς τὴν βᾶσιν των ἀνά τρεῖς ἢ τέσσαρες κατὰ δεσμίδας.

πολυάδελφος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλοὺς ἀδελφοὺς, πολλὰ ἀδέρφια : Βέττ. Βόλ. 16,29, Πολυδ. 6,171, Γουά. Ἀλ. 3, Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 1.

πολυάδενια (ἡ) νεώτ. ἱατρ. μία τῶν μορφῶν τῆς λεμφοδενίας, καθ' ἣν παρατηρεῖται διήθησις καὶ ὑπερτροφία πολλῶν ὀμοῦ λεμφικῶν ἀγγείων.

πολυάδένωμα-ατος (τὸ) νεώτ. ἱοτρ. ταυτόχρονον ὑπερτροφία ἀδένων τῆς αὐτῆς φύσεως.

πολυάδης-οὗς-ές ἰδημ. μτγν. ποῖ. ὁ πνέων πολὺ ἢ ἰσχυρῶς, ὁ πολὺ ἢ δυνατὰ φυσῶν : Κόϊντ. 1,253 φυχῆ δ' ἐμίγη πολυαέσιν αὔραις.

πολυάθλιος-ον Ἐπιγρ. ὁ λίαν καταπονούμενος, πολὺ καταπεπονημένος.

πολυάθλος-ον μτγν. κ. μσν. ὁ πολλοὺς ἀθλους, πολλοὺς ἀγῶνας ἐκτελέσας καὶ ὡς νικητῆς λαθῶν βραδεῖον, ὁ ἀριστεῖων ἐν πολλοῖς ἀγῶσιν, ἐπὶ τοῦ Ἑρακλέους : Λουκ. Θε. Δ 10,1 τειχῶναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον θεῖον. ἢ κ. ἐπὶ σώματος ἀγίου : Μνηστ. 1,25 Ὀρθρ. Ὀδ. 8,5 ἐνθα καὶ νῦν κατακείται τὸ καρτερικόν σου καὶ πολυάθλον σῶμα.

πολυάθλιος-ον μτγν. ὁ ἔχων πολλὰς ἀθλας, πλουσίας εἰς ἀθλας : Λεωνιδ. Θεσσ. ΑΠ 9,74.

πολυάθλιος-ον σχόλ. ὁ πολυαῖτε βλλ. : Σχόλ. Εὐρ. Μήδ. 10.

πολυαἰματος-ον ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, πλήρης αἵματος : Ἐμπ. 150, Ἀθῆν. 7,301F θύνηνος πολυαἵματος ὦν.

πολυαἰμία (ἡ) κ. νεώτ. πλησμονή, πληθῶρα, ἀφθονία αἱματος : Ἀριστλ. ΖΜ 669b,4, Γαλ. 10,611. 2) νεώτ. ἡ ἰδιότης τοῦ πολυαἵμου, τὸ νὰ εἶναι τις πολυαἷμος.

πολυαἷμος-ον κ. νεώτ. ὁ ἔχων πολὺ αἷμα, πληθωρικὸς εἰς αἷμα : Ἰππ. Φύσ. 14, Ἀριστλ. Ζ1 515a,20, αὐτ. 520b,27 ἔστι δὲ τῶν ἐναίμων ταῦτα μὲν πολυαἱμότερα, αὐτ. ΖΜ 669a,27.

πολυαιμοσφαιρία (ἡ) νεώτ. παθολογικὴ συνδρομὴ χαρακτηριζομένη ὑπὸ σημαντικῆς αὐξήσεως τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων.

πολυαιμῶ-έω ἔχω πολὺ, ἀφθονον αἷμα, εἶμαι πολυαἷμος : Ἀριστλ. ΖΜ 648a,30, αὐτ. Ζ1 765b,18.

πολυαἱμῶν-ονος-ον ὁ αἱματοῦδης βλλ. : Αἰσχ. Ἰκ. 840 πολυαἱμῶν φόνιος ἀποκόπια κράτος.

πολυαἱματος-ον ὁ πολυαἷμος βλλ. : Εὐρ. Ἑρακλ. 761 πόλιν . . εὐδαίμονα καὶ δορᾶς πολυαἰνετον ἄλακ' ἠμῖν ἐμὰ χθονί κεύθειν, Ἐπιγρ.

πολυαἰνήτος-ον Ἐπιγρ. ὁ πολυαἰνετός βλλ. : Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου, αὐτ. Δελφῶν.

πολύαινος-ον ἰαίνω-έω ὁ πολὺ ἐπαινούμενος, ὑμνούμενος : Ἰλ. 1,673 ἐπὶ ἄγε κ', ὦ πολύνιν' Ὀδυσσεύ, μέγα ρυθός Ἀχαιοῖν, αὐτ. Κ 544, αὐτ. Λ 430, Ὀδ. Μ 184. 2) ὁ πλήρης σοφίας καὶ πολυμαθείας λόγους ἐκφέρων, πολύμυθος πρβλ. αἰνώ-έω κ. αἰνός βλλ. 11 : Ἦσα.

πολυαῖτε-ικός (ἰδίωσιν) ἐπ. ὁ, πολλὰς ὀρητικὰς κινήσεις καὶ αἰσθήσεις ἔχων, ὑπὸ πολλῶν κινήσεων καὶ κόπων συνοδευόμενος, ἡ λίαν ὀρητικὸς, σφοδρῶς, μανόμενος, πολυόρητος, πολυκίνητος, πολυτάραχος : Ἰλ. Α 165 τὸ μὲν πλείον πολυαῖκος πόλεμοιο χεῖρες ἐμαί διέπειου', Ὀδ. Α 314. ἢ κῆματος πολυαῖτε κῆματος, κόπαισις προερχομένη ἐκ τῆς εἰς τὸν πόλεμον ὄρησις : Ἰλ. Ε 811 ἄλλα σευ ἡ κῆματος πολυαῖτε γυρὰ δέδουεν.

πολυαἰθησία (ἡ) νεώτ. ἱατρ. διαταραχὴ τῆς αἰσθητικότητας, καθ' ἣν ἐξ ἑνός καὶ μόνου ἐρεθίσματος παράγονται πολλαπλὰ συναισθήματα, ὡς ἐπὶ παροδελματῶν πολλοῦ ταυτόχρονοι νυγμοὶ ἐξ ἑνός αἰχηροῦ ἀντικειμένου.

πολυάκανθος (ἡ) κ. νεώτ. τὸ φυτὸν κάρδος ὁ ἀκανθώδης, τὸ γαῖθορράγκαθο : Θεόφρ. Φ1 6, 4,3. 2) νεώτ. ζωολ. γένος ἰχθύων ἐκ τῶν λαβυρινθοδραγχιῶν.

πολυαλγῆς-οὗς-ές ἰαλγοσι μτγν. ὁ πολυῶδυνος, λίαν ἀλγεινός : Ἀντίοχ. Ἀστρ. ἐν Κατ. Ἀστρ. Κ 1,112 Ὀρφ. Ὑμν. 67,2.

πολυάλγητος-ον σχόλ. ὁ πολὺ ἄλγος αἰσθανόμενος : Σχόλ. Σοφ. Α1,946. 2) ὁ ἀνάλγητος : Σχόλ. Εὐρ. Ἰππ. 138b.

πολυάδης-οὗς-ές ἰαλδαῖναι μτγν. ποῖ. ὁ πολὺ θρηπτικός : Κόϊντ. 2,658 πολυαἰνετον Ὀδραῖς.

πολυαλθῆς-οὗς-ές μτγν. ὁ πολλὰς νόσους θεραπεύων, λίαν ἱαματικὸς : Διοσκ. 3,146 διὰ τὸ πολυαλθῆς καὶ πολυχρηστον αὐτῆς.

πολυαλοσχημῶν-ονος (τὸ) νεώτ. τὸ ὄρυκτον βεζουβιανός βλλ.

πολυαλφῆς-οὗς-ές (ἀλφάνα) μτγν. ποῖ. ὁ πολὺ ἀκριβῶς πωλούμενος, ὁ δυνατός ἐν πωληθῆ εἰς μεγάλην τιμὴν : Νόνν. Δ 37,715 ἡμίμονον φερέτω πολυαλφέα.

πολυαλφῆτος-ον ὁ πολλὰ, ἀφθονα ἄλφια παράγων : Θεόφρ. Φ1 Β,4,2.

πολυαμάρτητος-ον μσν. ὁ εἰς πολλὰς ἀμαρτίας ὀπλισμένος, σφόδρα ἀμαρτωλός : Ἀνδρ. Κρ. 271, Στοῦδ. Θεοδ. 202C ἐμὲ τὸν πολυαμάρτηταν.

πολύαμμος-ον ὁ ἔχων πολλήν, ἀφθονον ἄμμον, ἀμμώδης Ἦσα. ἐν λ. ἡμαθόεντος.

πολυάμπελος-ον ὁ ἔχων πολλὰς ἀμπέλους, ἢ ὁ ἐκ πολλῶν ἀμπέλων συνιστάμενος : Βαυχ. 7 [ἀπ.], Σχόλ. Ἰλ. Β 507 Σχόλ. Σοφ. Ἀντ. 1165 διὰ τὸ πολυάμπελον τῆς χώρας.

πολυαναγνωσία (ἡ) μτγν. τὸ νὰ ἐχῆ τις ἀναγνώσει πολλά, πολλὰ ἀνάγνωσις : Ἀθῆν. 14,654A ὁσα ἐκ πολυαναγνωσίας εὐρεῖν ἡδυσήθην.

πολυανάλωτος-ον μτγν. ὁ ὄσωτος, σπάταλος : Βέττ. Βόλ. 48,25. 2) ὁ πολλὴν δαπάνην, ἐξοδα απαιτῶν, πολυδάπανος, πολυέξοδος, πολυτελής : ΕΜ 750,47.

πολυαναφορία (ἡ) σχόλ. ὁ βραδύτης περὶ τὴν ἀνατολήν : Σχόλ. Πτολ. Τετραβ. 118.

πολυανάφορος-ον μτγν. ὁ βραδύς εἰς τὴν ἀνατολήν : Βέττ. Βόλ. 227,12, Σχόλ. Πτολ. Τετραβ. 118.

πολυανδρεῖον (τὸ) μτγν. νεκροταφεῖον πολλῶν ἀνδρῶν, κοινόν : Φωθωρ. ἐν πάπ., Ἐπιγρ.

πολυανδρία (ἡ) μτγν. κ. νεώτ. πολυανδρῶσια : Ἀππ. Εὐφ. Πολ. 1,7 ἡ πολυανδρία τοῦ Ἱταλικοῦ γένους, Συνέσ. 275C, Θεμιστ. Αδγ. 6,74C. 2) νεώτ. ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ἡ λαφ' μεζῶν πληθυσμὸς ἀνδρῶν ἡ γυναικῶν. 3) ὄμ. ἐπὶ γυναικῶν, ἰδ. ἐν ἀναφ. πρὸς ἐθνολογ. κ. ἱστορ. ἔθος ἢ θεσμόν, τὸ ἔχειν πλείονας τοῦ ἑνός ἐν ταῦτῳ νομίμοις συζύγοις

άνδρας' 4) νεώτ. βοταν. ή περίπτωσης καθ' ήν τά άνθη φυτού τινος ήχουσι πολλούς στήμονας' **πολυανδρικός**-ή-όν νεώτ. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν πολυανδρίαν.

πολυανδρίος-ον μγν. ό άνήκων ή αναφερόμενος εις τήν πολυανδρίαν βλ.λ., εις τούς πολλούς άνδρας, όθ. πολυάνδριον κακών ή πορνεία: Φιλ. 1,56β' || **πολυάνδριος τάφος** τό πολυανδρείον: Εύανά. 'Ιστ. άν.264D' || **πολυάνδριοι** δαιμονες πνεύματα συχνάζοντα εις τά πολυανδρεία, τά νεκροταφεία: Πλάτ.' 2) τό ούδ. πολυάνδριον ώς ούς. τό πολυανδρείον βλ.λ.: Φιλ.Μηχ.Βελον.86,14, Διον. 'Αλ Ρωμ.1,14, Στράβ.9,4,16, 'Ιώσ.Πί 5,1,3,Πλούτ. Φλαμ.7,Αιλ.Πί 12,21 3) όμ. τό ούδ. **πολυάνδριον** ώς ούς. τόπος ένθα συνέρχονται πολλοί: Πλούτ.'Ηθ.823E.

πολυάνδρος-ον κ. νεώτ. έπι τόπου, ό έχων πολλούς άνδρας, ό υπό πολλών άνθρώπων κατοικούμενος, πολυκατοικητός: Αισχ.Πέρα.73 **πολυάνδρου** δ' 'Αοίας θούριος άρχων, αút.899,Παλαιφ.38' 2) πολύ, πολυληθές, πολυάριθμον σύνολον άνδρών: Αισχ.Πέρα.533 Περσών των μεγαλυτάων και πολυάνδρων στρατιάν όλέσας, αút.'Αγ.693,Τιμόθ.Μιλ.Πέρα.194 ήβα νέων πολυάνδρων, 'Ονήσανδρ.21,5' || **πολυάνδρος** συμβολή ή συμβολή, πέτρα πολλών άνδρών: Βέττ.Βάλ.172, 25' 3) **πολυάνδρος γυνή** ή έχουσα πολλούς άνδρας, συζύγους ή έραστάς: 'Ιστολ.Τετραβ.72' 4) τό ούδ. **πολυάνδριον** (τό) ώς ούς. ή πορνεία: Φιλ.1,56β' 5) νεώτ. βοταν. έπι φυτών, ό φέρων πολλούς στήμονας, βλ. πολυανδρία.

πολυάνδριος-έω έχω πολλούς άνδρας, κατοίκους: Θουκυ.6,17 **όχλοισ** έμμεκτικώς **πολυάνδρουσιν** αι πόλεις, 'Ιώσ.Πί 18,9,1, Αιλ.Ζί 5,12.

πολυάνθεμον τό μγν. τό φυτόν βατράχιον βλ.λ.5: Πλιν.Φί 27,112,Γλωσσ.

πολυάνθεμος-ον (άνθεμον) ό έχων πολλά άνθη, πλησιονήν άνθήσεως, ό πλούσιος εις άνθη: Σαπφ. Συμπλ.25,11 **πολυάνθεμοι** άρουραί, Πλούτ.'Ηθ. 294E **πολυάνθεμος χώρα** 2) ό κεκοσμημένος δια πολλών άνθέων: 'Ανακρ.65,3 **πολυάνθεμοι** μίγραι, Πινδ.Ο 13,17 **πολλά** δ' έν καρδίαις άνδρών **έβαλον** 'Οραι πολυάνθεμοι., σοφισμαθ'.

πολυάνθη-ούς-ές (άνθη)-έω(ι) κ. μσν. κ. νεώτ., μγν. ποι. θηλ. **παλυάνθηα** (Νικ.Όπρ.877), ό έχων πολλά άνθη, λίαν άνθηράς, όθ. κτ. ένέκτ. ό έχων πολλήν, άφθονον, πυκνήν βλάστησιν: 'Οδ Ξ 353 **όθι** τε δριός ήν πολυάνθεος ήλις, 'Υμν.Όμ.19,17 **πολυάνθες** έαρ' || μσν. κ. έπι φυτών: Γεωπ. 15,4,4 **πολυάνθες** θύμβρα' || μγν. κ. μτφ. έπι τής χραισά των πτερύγων: 'Όπν.Κυν.1,320,Μόσχ.2, 59' 2) όμ. ό έν μέρει κεχωματισμένος, πεποικιλμένος: Διόδ.Σ 31,8,αút.5,30 **πλινθίοις** . ελυανθείαι και πυκνοίς διειλημμένοις.

πολυάνθος(-η)-ο(ν) μγν. νεώτ. κ. δημ. ό πολυάνθης βλ.λ.11: 'Όρφ.'Υμν.51,7 [δ. άνάγν.].

πολυάνθηα-ακος(ιό,ή) σχόλ. ό έχων πολλούς άνθρακας: Σχόλ.'Αριστφ.'Αχ.34.

πολυανθρωπία κ. νεώτ. μέγα πληθος, πληθύς ανθρώπων, πολύς πληθυσμός: Ξεν.'Έλλ.5,2,16 **πολυανθρωπία** γε μήν διά τήν πολυστιάν ήνάσχει., 'Αριστλ.Πολιτ.1326b,20, Διόδ.Σ 1,73 και διά τούτο τήν πολυανθρωπίαν κατασκευάζειν.

πολυανθρωπίζομαι μσν. καθισταμαι γίνομαι πολυανθρωπος: Στουδ.Θεόδ.800 [έκδ.Μί.] **πολιούχισόν** με και **πολυανθρωπισθίσομαι**.

πολυάνθρωπος(-η)-ο(ν) κ. μσν. ό πολλούς ανθρώπους έχων, ό από πολλούς ανθρώπους κατοικούμενος, ό πολυπληθής εις άνθρώπους, κατοίκους: 'Ιππ'Αρθρ.72,Όουκ.2,54,αút.6,3 **ύστερον** δέ **χρόνω** και ή **έξω** προσεταιρισθείσα **πολυάνθρωπος** **έγένετο**, 'Αριστλ. Πολιτ.1326a,25, αút.1321b,25,

Καισάρ.Δαπ. έν Σάβ.3,88 **βασιλείων** εύρύχωρον και **πολυάνθρωπον**, Πάπαντ.'Αγ.'Όρ.13 **συνέστησε** να είναι τά **μοναστήρια** **πολυάνθρωπα**, - **πολυάνθρωπη πολιτεία** || νεώτ. ό έκ πολλών ανθρώπων συγκείμενος, από πολλούς αποτελούμενος: **πολυάνθρωπος συγκέντρωσις** 2) μγν. ό υπό πολλών ανθρώπων συχνάζόμενος, κοσμοβιοτής: Λουκ.Περεγρ.1 τήν **πολυανθρωποτάτην** των 'Ελληνικών πανηγύρων 3) ό μέγας τόν άριθμόν, πολυάριθμος: Πολύδ.3,37,11 **καταικείται** δέ **πάν** υπό **βαρδάρων** **έθνών** και **πολυανθρώπων**.

πολυανθρωπώ-έω μγν. είμαι πολυάνθρωπος, έχω πολλούς κατοίκους: 'Ιώσ.Α1,1,4, **ει** **πολυανθρωπήσειαν**, **στέλλειν** **άποικίας** (δ.άνάγν.), Στέφ. Βυζ. έν λ. 'Αρτύμησος.

πολυάντυξ-υγος(ιό,ή) μγν. μσν. ό πολλάς περιφερείας, πολλούς γύρους, κύκλους έχων, πολύκυκλός: Παυλ.Σιλ.'Αμθων.198.

πολυανώδυνος-ον μγν. ό πολύ άνώδυνος, ό έχων πολλήν δύναμιν προς καταστολήν των πόνων τούτω χαρακτηρισρίζεται τό κώνειον: ΨΔισσκ.4,78.

πολυάνθρωπος-ορος(ιό,ή) ό πολυάνθρωπος βλ.λ.2,1, ό λίαν συχνάζόμενος: Εύρ.ΙΤ 1281 **πολυάνορι** δ' έν **ξενόντι** θρόνω θάρση βροτάς θεσπαστών **άιδαίς** 2) πολυάνθρωπος βλ.λ.1) 'Αριστφ.'Όρν. 1313 **ταχύ** δ' άν **πολυάνορα** τάν πόλιν καλοί τις **άνθρώπων** 3) **πολυάνορον** εύνομία ή έν πολιτεία πολυανθρώπων ήπάρχουσα: 'Επιγρ.'Επιδούρου' 4) γυνή **πολυάνορον** γυνή έχουσα ή λαοβούσα πολλούς άνδρας: Αισχ.'Αγ.62 **πέμπει** **ξένιος** **Ζεύς** **πολυάνορον** **άμφι** **γυναικός**.

πολυάθιος-α-αν μσν. ό πολλάς άθειας, άθιωματα έχων: Στουδ.Θεόδ.749 [έκδ.Μί.]

πολυαπεχθής-οός-ές μγν. ό πολύ άπεχθής, λίαν μισητός: Βέττ.Βάλ.248,2.

πολυάποδημος-ον μγν. ό πολύ ταξιδεύων ή ταξιδεύσας, πολυταξιδεύμενος: Βέττ.Βάλ.98,7.

πολυαπολόγητος-ον μσν. ό ένδειχς πολλών άπολογιών, δικαιολογιών, πού δέν έχει πολλές δικαιολογίες, άναπολόγητος: Στουδ.Θεόδ.891ε, 84 **πολυφρόντιδες** και **πολυαπολόγηται**.

πολυάρατος-ον (άρωμαί-αρομιοί, έπ. πολυάρητος) ό πολύ έπιθυμητός, πολυπόθητος: 'Οδ.Ζ 280 **ή** τις **ο** **έξαίμαχη** **πολυάρητος** **θεός** ήλιων, αút.Τ 404' || κ. έπι τής σοφίας: Πλάτ.'Θεαιτ. 165E **πριν** **θαυμάσει** τήν **πολυάρατον** **σφίαν** **ξυνοποθιάσης** **ύπ'** **αυτού** 2) μγν. ό πολύ καταπραμένος, έπικατάρατος: Δαμάσκ.'Ισιδ.18,92.

πολυάργυρος-ον ό πολύν άργυρον έχων, ό πλούσιος εις άργυρον: 'Ηρ.5,49 **οικέοντες** **τε** **χώρον** **ανάγιν** και **πολυαργυρώταται** **έόντες**, Διόδ.Σ 5,36 **πολυάργυροι** **πλάκεις** **τής** **γής**, Φιλ.2,30, Πλούτ.Σύγκρ.Λύσ. κ. Σύλλ.3.

πολυάρδος-ον μσν. έπι ποταμοσ, ό πολλάς χώρας, ό πολύ άρδεύων: Στουδ.Θεόδ.801 [έκδ.Μί.]

πολυάρετος-ον μγν. ό πολλάς άρετές έχων, πολύ ένάρητος: Βασ.2,237A.

πολυάρης-οός-ές σχόλ. δ. άνάγν. ταύ ταχυήρης βλ λ έν Σχόλ. 'Όπν.'Αλλ.4,569.

πολυάρητος-ον έπ. τ. τού πολυάρατος βλ.λ. **πολυαρθρις**-ιδος(ιή) νεώτ. Ιατρ. **πολλαπλή** **φλεγμονώδης** **πάθσις** των άρθρώσεων χαρακτηρισίζομένη έκ διαγκώσεως αútων και διηθήσεως των **πείριξ** Ιστών.

πολυάρθρος-ον μγν. κ. νεώτ. ό πολλά άρθρα, πολλάς άρθρώσεις έχων: Γαλ.Χρ.Μορ.3,6 **πολυάρθροι** **πόδες**.

πολυαριθμητος-ον μγν. ό πολυάριθμος βλ.λ.: Ψ'ΐω.Χρυσ.Λόγ.5,7,241.

πολυάριθμος(-η)-ο(ν) κ. μσν., νεώτ. κ. δημ., ό πολύς κατ' αριθμόν, ό έκ μεγάλου πλήθους άποτελούμενος, πολυπληθής: Καλλιστρ.π.Σταδ.